

Apid. eis. 142.634

ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΚΥΡΗΝΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

τὰ ἑλεσκόμνα.

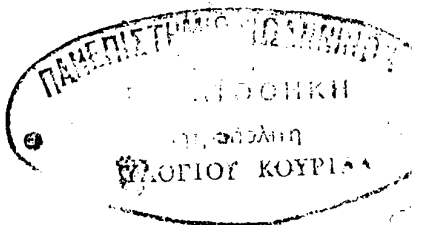
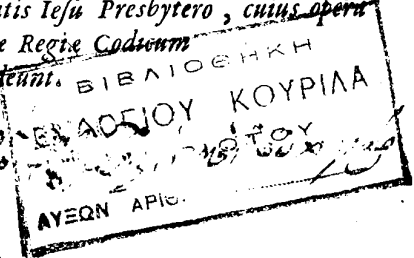
SYNESII EPISCOPI

CYRENES OPERA QVÆ

EXTANT OMNIA.

Nunc denuò Græcè & Latinè coniunctim edita.

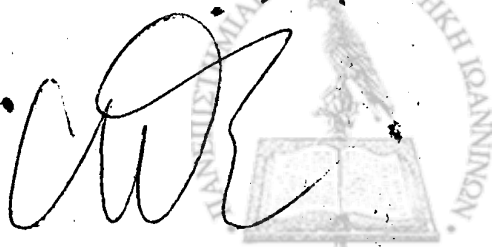
Interprete DIONYSIO PETAVIO, Aurelianensi, Societatis Iesu Presbytero, cuius opera eadem illa ex veterum, præsertimque Bibliotheca Regiæ Codicum fide recensita, ac Notis illustrata prodierunt.

LVTETIÆ PARISIORVM,
Apud HIERONYMVM DROVART, viâ Iacobæâ,
sub Scuto Solari.

M. DC. XXXI. 1631.
CVM PRIVILEGIO REGIS.

Handwritten notes in Greek: και... 15: 100: 11: 30-

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI
D. GABRIELI
ALBASPINO
AVRELIANENSI EPISCOPO.

DIONYSIVS PETAVIVS è societate IESV, S.

RVDITIONIS Græcæ copiam nonnulli inanem ob id ac superuacua putant; quod quicquid opum in illius thesauris reconditum est, id iam ferè Latinorum interpretum industria vulgare apud nos sit, ac tralatitium. Quæ mihi hominum ratio neque probata vnquam est (Præful Ampliff.) & ab errore quodam, ac fastidio potius videtur, quàm certo animi iudicio, aut experientia profecta. Nec eo tantum dico, quod ea sit, vt rerum omnium, ita Scriptorum eiusmodi, ac literarum conditio, vt in peregrinum veluti solum translata de proprio plurimum natiui, atque insiti leporis amittant: Sed quòd maximè sanè intersit ex ijs ipsis Græcorum fontibus quàm pura quæque ad nos, ac sincera profluxerint. Vt enim neque in eo præstando diligentia cuiquam, ac fides, nec exquisita Græci sermonis facultas defuerit; tamen & pro tanta eius obscuritate latere quamplurima necesse est, & pro varietate, ac copia parùm aptè, intèlligentèrque declarari. Ac profectò si quidpiam vnquam in eo genere perfectum, atque absolutum fuit, nostra id iure gloriari ætas potest à se esse prola-

tum; quæ cùm artes omnes, ac scientias, tùm istiusmodi linguarum vsum, ac peritiam perduxisse ad fastigium videtur. Sed cùm ex tanta interpretum multitudine nemo adhuc sit repertus, propter quem poenitenda, quæ Græcè legi possent, aut non multò præstantiora, atque vberiora putarentur; quid de ijs Scriptoribus penè innumeris dicemus, qui multis ab hinc annis Latinè redditi nequam pari industria leguntur? Quorum in plærisque quanta non modò Græcæ proprietatis ignoratio, sed & enarrandi, cloquendique barbaries grassata sit, quàmque omnia inficeto, vt ille ait, infictiora sint rure, quid est quòd ego conquerar? Experiantur id quotidie potiùs, qui optimis illis, ac laudatissimis authoribus consuescunt. A me ideò breuiter ista commemorata sunt, vt neque Græcæ illi facundiæ contemptores nimium sibi in Latinis suis placcrent, & eruditi homines intelligerent, quod ea priùs à quoquam occupata essent, non esse cur elaborare denuò, atque attingere vereantur. Me quidem, qui neque ex eruditorum numero sum, & qualiscunque sum, delectari cum primis ijs literis, ac monumentis soleo, nihil ab hoc ipso, quem nomini tuo inscriptum offero; recensendo, explanandoque deterrui, quod idem alterius ante me studio viderem vtrumque esse perfectum. Quanquam omni id ratione confirmare possum, ita à me hoc esse initio susceptum, vt à nemine tentatum hætenus, ac delibatum crederem; nec nisi inchoata iam nostra, ac dimidia ferè ex parte confecta, demum in Cornarii metaphrasim incidisse. Quæ me primùm, vt ingenuè quod res est fatear, non mediocriter commouerat; dolebamque eo me fructu ingenii esse, ac primo velut industriæ curriculo deiectum. Sed vbi illam cum Græco contuli; nihil quidem leuius, arrogantiùsque proferam, hoc verissimè dicam, nullam mihi rem æquè ad inceptum opus prosequendum incitamento fuisse. Etenim cùm rudis illa atque impolita admodùm est, tum vsque cò implicata, ac perplexa, vt non modò lucis ab ea nihil

accipiat, sed & obscuretur planè, deformeturque Synesius. Verùm Cornario vtique ignoscendum fuit; qui tot explanatis antè, atque editis voluminibus, æmula, propemodum, Herculis virtute, tertium quartúmve decimum vt ipse gloriatur in eo Scriptore laborem posuerit, qui & ad intelligendum difficillimus esset, & tanto lepore orationis, ac dignitate, vt interpreti laboriosissimum sit pari eam verborum facultate sustinere. Quod ego ei homini iccirco libentiùs condono, vt si quid in eodem instituto peccatum modò, ac titubatum fuerit, receptus mihi ad eandem veniam, atque æquitatem pateat. Hoc certè, quoad in me situm fuit, obtinere studui, vt non modò planior ex ea interpretatione Synesius prodiret, sed & nihil haberet illa, quod separatum à Græco assuetas numeris aures, ac teretes offenderet. Hanc enim interpretandi legem & impositam mihi perpetuò volui, & multò alteri illi, quæ ordini verborum, non sine tædio, ac fastidio seruit, arbitror præferendam. Fuerim verò, necne illud assecutus, tuum id erit (Ampliff. Præsul) cæterorúmque ijsdem artibus, velut sacris initiatorum iudicium; apud quos nihil iam de laude, ac commendatione laboro. Abundè mihi satisfactum putabo, si non improbatus hic qualiscumque conatus, ac reiectus videatur. Tibi enim quin facile probem non vereor. Primùm qui ea humanitate sis, quam olim in quotidiana tua consuetudine, ac propè contubernio perspexi. Tum qui denuntiatum id iam tum à me, conditúmque munus vltro tibi vindicaris postcà, meque sæpius in repræsentando tardiozem, appellaueris. Sed eæ causæ nimirum intercesserunt, de quibus priuatis literis tecum agere memini, quæ octo ferè annos meam de hac editione spem frustratæ sunt: Cùm interim Federicus Morrellus vir mihi & insigni doctrina, & morum suauitate coniunctissimus libello de Dione præmisso; gustum huius interpretationis aliquem præbuisset. Quem quia ad literatorum hominum palatum fecisse compereram,

non dubitavi quæ se primùm mihi occasio dedit, ea vti ad
exsoluendam promissi fidem; ac cùm priora omnia, tùm
reliqua foeturæ (vt ait Plinius) recentioris tuo nomini con-
secrare. Cuius si partim luce ac splendore collustratum,
partim authoritate, ac patrocínio communitum opus il-
lud prodierit, non vereor vt contrà obtrectatorum licen-
tiam emanere tutò, ac propagari longiùs possit. Vale. D V-
R O C O T T O R I Rhemorum Kalend. Aug. cio. 100xi.

AD CANDIDVM LECTOREM.

HORATIANO praecepto mihi maxima in huius operis parte vel invito obtemperandum fuit (Lector candide) ut ad nonum penè annum suppressum publicum non videret. Fecit hoc cum noua illius Graecorum Patrum editionis expectatio, quibus inferre Synesium nostrum decreuerant; operarum deinceps, quae Graecè nossent, ac emendatorum praesertim inopia, cum neque ipse per me id suscipere possem; & idoneum neminem haberem, cui absens eam curationem committerem. Ita diu neglecta res iacuit, Sed interim ad ea quae dudum ad Federicum Morellum optimum, atque eruditissimum virum praemiseram, nouam Epistolarum, ac libri de Insomnijs interpretationem adieci. Nam cum ego sub idem tempus, quo is ex Turnebi glossemate concinnatam editionem adornabat, ne actum agerem, manum de tabula sustulissim, postea sum non solum illius, sed etiam amicorum quorundam auctoritate reuocatus: qui omnes tumultuariam eam metaphrasin fuisse dicebant, neque satis Synesiano nitore, atque eloquentia respondere; ut quae temerè inter eruditissimi viri dictata, uti fit, excepta nullo neque nexu, neque orationis serie contineretur. Feci igitur sanè quamlibenter, ut scriptoris eius, quo eram mirificè semper affectus, reliqua eodem studio pertexerem, ac eo fortassis accuratiore, quod ad postrema illa cum aetate, atque usu, tum disciplina confirmatior quam antè, ac paratior accederem, id quod per sese satis interpretatio ipsa declarabit, quae longo interuallo repetita dissimile, ut opinor, quiddam, atque inaequale preferet. Fuit & aliud ex ea dilatione compendium, quod interim dum Lutetia fortè transirem, aliquot manu exaratorum codicum, quod iam dudum optabam, facta mihi ab amicis copia est. Primum quidem unius sane antiquissimi, quem ab eruditissimo Morello utendum accepi, in quo Epistola, & Καταστολὴ quaedam erant: tum 4. ex Bibliotheca Regia, quos mihi doctissimus vir Nicolaus Rigaltius commodauit, & in quibus omnia Synesij Opera sparsim extabant. His addendus & ille est, quem aliquot ante annos clariss. vir Paulus Petauius Senator Regius, idemque antiquitatis omnis peritissimus, cognatus meus, ad me miserat, quo Epistola continebantur. Ex horum omnium obseruatione emendationem tibi, ac defaecatiorem hanc editionem dedimus, sic ut nihil in ea mutaremus, quod non eorum esset consensu, atque

authoritate firmatum: qua in ijs cum vulgatis consentientia erant, tametsi mendii mihi suspecta essent, ea utut erant relinquere maluerim, quam ex coniectura, atque ingenio corrigere. Ita enim mihi & à Pythagora sanctione cauendum duxi, & huic labori nostro faciliorem futurum te, atque equiorem putavi. Vale.

QVÆ IN HOC OPERE
CONTENTA.

D E regno ad Arcadium Imperatorem.	fol. 1
Dio vel de ipsius vitæ instituto.	35
Caluitij Encomium.	63
Ægyptius siue de Prouidentia.	89
De insomnijs.	132
Epistolæ.	159
Conciuncula in peruigilio natalis Domini.	295
Catastasis in qua Pentapolitana calamitas describitur.	298
Constitutio siue elogium Anyfij.	304
Sermo de dono Astrolabij ad Pæonium,	306
Hymni.	313
Nicephori Gregoræ commentarius in librum Synesij de insomnijs.	347
Notæ Dion. Petauij ad omnia Synesij opera.	

LIBRI VETERES, QUORVM, IN PRIORIBVS
SYNESII OPERIBVS, AVTHORITATE VSV SVMVS.

1. Medicæ duo, quorum in vno omnia erant Synesij opera.		} <i>Med.</i>
2. In altero Epistolæ, ac Liber de Insomn.		
3. Henricianus ex Henrici II. Bibliotheca in quo præter Epistolas omnia continebantur.		} <i>Henr.</i>
4. Henricianus item à quo liber de Prouid. aberat.		} •

LIBRI VETERES QUIBVS AD EPISTOLARVM
EDITIONEM ADIVTI SVMVS.

Medicæ duo.		} <i>Med.</i>	
Henricianus vnus.			
Morellianus, quem mihi doctissimus Morellus commodauit.			<i>Mor.</i>
Petauianus.		<i>Peta.</i>	

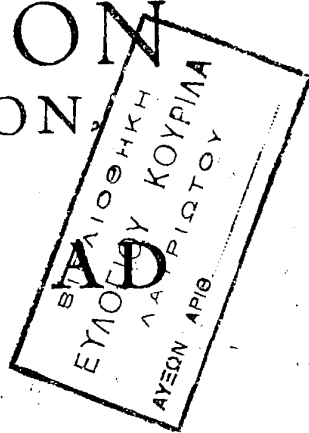

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΑΡΚΑΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

SYNESII DE REGNO
ARCADIUM IMPERATOREM.

Interprete Dionysio Petanio Societatis Iesu Presbytero.

ΡΑ, εἰ μὴ τις ἐν Ἀ πόλεως ἢ κοι μεγάλης τε καὶ πλουτούσης, ἔ κομίζοι λόγους γαύ- ερις τε καὶ χλιδῶνας, οἷοις ῥητορικῆ καὶ ποιη- τικῆ τέχνησι, πῶς

δύσει τέχνη πῶς δὴμα ἔκρηνα, τῶν ὅταν εἰδαδὲ γήνηται, δὲ καὶ τὸ νεύειν, ὡς ἑστὶ οὐ- σης αὐτῆς πῶς ῥητορίας ἐν βασιλείοις ἑστὶ ἐ- ρυγῶν, ἑστὶ ἔχοντι τῆς πατρίδος τὸν ὄ- κον, ἔτε ἑστὶ ἀνεργαμῶν γαυρέων ἔτε καὶ στυγῶν ἡδονῶν καὶ ἀδυνατωμοσύνης. **Β** βασιλέα τε καὶ τοῖς συνεδρευόντας. ἢ καὶ φιλο- σοφίᾳ ποτὲ ἐπιδημοσύνην προσήσασθε, καὶ τίς αὐτῶν ἑστὶ ἀμφιγνοῦσθ' ἑστὶ ἑστὶ πλεί- στου φησὶν, ἀλλὰ ἑστὶ ἀγαθῆ καὶ κατερῆ π' αὐτῆς ἀγαθόν, πῶς οὐκ ἄξιον; ἑστὶ γὰρ πῶς τούτων οὐκ ἑστὶς, ἀλλ' ἑστὶ ἑστὶς, μὴ καὶ ἀφροσύνη δύννητος αὐτῆς γήνηται. **Γ** αὐτῆ καὶ πῶς πῶς ἑστὶς, οὐ τοῖς ἑστὶς δὲ τούτοις καὶ ἀφροσύνη ἐν ἡδονῆ καὶ μισῶν, ὡς οὐτε ἑστὶ ἀφροσύνη, οὐτε λέξοι κομμωθέντας εἰς νόθου καὶ λ- λους ἐπιδοῦν. ἀλλ' ἑστὶς ἑστὶς ἐφικέ- σθαι διωκαμένοις τὸν ἐμπεδῶν τε καὶ ἑστὶς, ἀφροσύνη καὶ σεμνοῖς καὶ ἀπαξιούτων ἀελοθῶν ἑστὶς γαυρίας γαυρίας τῶν ἑστὶς ἑστὶς

Τ R V M N E tandem nisi quis ex amplissi- ma aliqua, ac locu- pletissima ciuitate ve- nerit, & magnificas secum, ac delicatas orationes adferat, cu- iusmodi Rhetorica &

Poëtica publica pignora publicæ artes pariunt, eum, cum huc accesserit, demisso vultu esse oportebit, quasi ne hiscendi quidem in Palatio libertas sit, quod nec patriæ splendore commendetur, ne- que festiuorum, & consuetorum acroa- matum, quibus rex, regisque adfesso- res demulceantur voluptatem concilia- ri possit? An aduentantem potius tan- dem aliquando Philosophiam benig- nè excipietis? Et quisquam erit, qui longo interuallo huc prodeuntem non dubiè agnoscat, sed tanquam ho- spitem deductam apud quos par est commendabit? horum enim non sui ipsius, sed vestri causa indiget, vt mini- mè despecta inutilis sit. Ea verò sermo- nes instituet, non placidos illos, quique iuuenum animos oblectatione quadam afficiant, sicut nec expressa affectuum figuratione diffuentes, nec verborum lenociniis ad adscitij decoris ostenta- tionem instructos. Sed contratio plane modo iis, qui assequi poterunt, graui ni- mirum, ac diuinum præ se aliquid feren- te, viriles, & maiestatis plenos, qui illibe- rali adulatione potentiorum fauorem au-

A

cupari detrectent. Hi autem adeo sanè rigidi, adeoque temerarij sunt, & vt in regijs ædibus peregrini, vt ne fatis quidem sibi fore dicant, si quis non omnia omnino laudare, quæ ad regem pertinent, regemque ipsum permittat, sed & molestiam insuper intentent, seseque cor ipsum non strictim duntaxat puncturos, sed ad imum vsque penetraturos comminentur, si ex ea fortè tristitia quisquam adiuuari queat. At qui regijs auribus liber, atque ingenuus sermo maximi faciendus est; ea autem ex omnibus laus, quæ perniciem cum voluptate consciscit, venenatis potionibus similis mihi esse videtur, quas melle perfusas morituris propinant. An verò nescis coquinariam quidem artem superfluis apparatibus cibos condientem, minimèque naturales appetentias excitantem corporum statum labefactare, Gymnasticam verò, & Medicinam vtramque momentaneum dolorem inferentem, facta tecta conseruare? Te igitur ego, vel si id ipsum moleste sis laturus, ex eorum qui seruantur numero esse volo. Nam carnes quidem acris, atque adstrictoria vis salis diffluere non patitur: Adolescentis verò regis animus quocumque imperus feret præ potestatis licentia progressurus, verborum veritate cohibetur. Ita ergò nouum, atque inusitatum orationis genus patienter sustinete, minimèque apud vos insolentiæ damnetur, nec ei antequam processerit silentium imperetur, quod nec blandæ persuasioni inseruiat, nec adolescentibus gratificari, aut colludere, sed planè Censorij, accessuque difficilis Pædagogij officium vsurpare velit. Quod si tale istud consortium æquo animo ferre possitis, neque omnino iis laudibus, quas audire soletis, aures vestræ corruptæ sint.

--- ipse adsum intus ego,

Me ad te cum auro caput, tum animum Philosophia coronaturum Cyrene mittit, Græca ciuitas, antiquum, & venerabile nomen infinitis olim doctorum carminibus celebrata; nunc pauper, & humilis, ingentiæque, ac deserta rudera, cui regia munificentia opus est, si quid gerere velit veteri illa sua origine non indignum. huic tu porro inopiæ, quandocumque libuerit, remedium adhibebis, idque in tua voluntate situm est, vt ab ampla, felicitq; partia altera mihi ad te denudè corona perferatur. At oratio ne nunc quidè vlla ciuitate indiget, quò loquendi libertatè habeat, & Imperatorè audacter cõpellet. Veritas siquidè verborum nobilitas est,

A
 νατῶν ἔξωθεν αἱ οἱ ὅ, ἔπως θῶρα ἀσεμφῶς ἔχουσι καὶ εἰσὶ πῶλύπολοι δὲ πινες καὶ ὡς ἐν βασιλείοις ἀλλόκοτοι, ὥστε ὁσθὲ φασιν αὐτοῖς ἀπαχρησθῆναι, εἴ τις ζυγυχρησθῆναι μὴ πῶλύτα ἐκ πῶλύτων ἐπαμῆναι τὰ βασιλέως καὶ βασιλέα. ἀλλ' εἴπη πῶρείκει, καὶ λυπησθῆναι ἀσπείνουνται, καὶ ἀπειλοῦσι διζέειν πλεὺς καρδίῃ σου ἐν χρεῶν μόνον, ἀλλὰ ἐν μέσῳ, εἰ θῶρα τις ἀιαχθεὶς ὠφελήσοιτο, πολλοῦ μῶρῳτ' ἀμ' ἀξίος εἶναι βασιλέως ἀκὴν λόγους ἐλθῆθερος. ὁ δὲ ἐφ' ἀπῶρυτι γινόμενος ἐπαμνος σὺν ἡδονῇ λυμνηόμενος, εἰκέναι μοι δοκεῖ τῷ φαρμάκῳ ἀμῆναι δδύσθητες τῆς ἀπολυμνηθῆναι ὀρέγουσι. σου ἄδ' ὅτι μαχρική μὲν κατακαρυκεύουσα καὶ νόστοι ὀρέξεις ἐκκαλυμμένη λωβᾶται τοῖς σώμασι, γυμνασική ὅ καὶ ἰατρική σῶζονται ἀμφω τοσούτῃσιν λυποῦσαι; σὲ τοῖσι ἐγὼ βέλομαι τῷ (τοζομῶν εἶ), ἐ εἰ μὴ καὶ δυσχεραίνῃ ὅτι τῶ σῶζεαι. κρέα μὲν γὰρ σου εἶ * ἀγαθῶν ἰατρῶν ἐπιφάνειαν ἡνὲν δὲ βασιλέως γινόμεν ἡσθ' ἐξουσίας ἡ αὐτῆ βαδύμνηθῆναι, σὺν ἐξῆ λόγων ἀνηθῆ. οὕτως οὖν ἀνὰ χροῖατε ἔξένου γῆμοις τῶ λόγων ἀλλὰ μὴ ἀρχιερίας ἐν ὑμῖν ἀλώσονται, καὶ κατασπαδαίειν, ὅτι καὶ βραχὺ παρῶρησαι, ὅτι μὴ εἰσὶ θεραπείαι παιδοῖς, νέοις ἡδὲς ἐ συμπαύσορες ἀλλὰ παιδαγωγοὶ πινες ἀτεχνῶς τοφροῖται ἐ βαρῆς ἐντυχῆν εἰ δὲ γῆμοιαιτε καρτεροὶ σῆμοισίδη τοιαῖδε βασιῶσαι, καὶ μὴ πῶλύτα πασιν ὑμῖν ἡσθ' ἔπαμνων οὐκ ἀκούθῃ εἰσῶτατε τὰ ὡτα ἐκδεδητήται, -- ἐνδὸν μὲν δὲ ὅσ' αὐτὸς ἐγὼ.

Εμέ σοι πέμπει Κυρλήν, γεφῶνῶσιντα χρεῶσῶ μὲν τῷ κεφαλῶ, φιλοσοφία δὲ τῷ ψυχῶ, πόλις Ἑλλῆνις, παλαιὸν ὄνομα καὶ σιμῶν, καὶ ἐν ὡδῇ μυρία τῶν πάσαις τοφῶν καὶ πένις καὶ κατηφῆς, καὶ μῶγα ἐρείπιον, καὶ βασιλέως δεόμενον, εἰ μὴ οἱ πῶ παρῶξῆν τῆς πῶ εἰς αὐτῶ ἀρχαιολογίας ἐπάξιον. τῶ πῶ μὲν δὲ μοι πλεὺς ἐνδῆσαι ὅσθῳ αὐτὸς ἐθέλης ἰάση, ἐ ὅτι τῶ βουληθῆναι τῶσθ' ἀμεγάλῃς τε ἐ βιδαιμῶνος ἡδὲ τῶ πατρίδος τῷ δδύπερῳ με ἀγαθῶσιν τῶ σῶ φῶνον οἱ λόγοι ὅ, ὁσθὲ καὶ πῶ δέονται πόλεως, ὥστε ἐλθῆθεροσθῶ καὶ βασιλέα παρῶρησαι; ἀνηθῆ γὰρ δὲ λόγοι διζέειν, καὶ ἀσθ' ὅσθῳ

γρ. ἀσθῶν μῶσθ

ὁδούς πω λόγος ἀρχῶν ὅσδ' ἐκιδῶν ἐγγύε-
 π. ἰπτιέον ὄνω ἀμα τῶ Θεῷ, καὶ ἐλχρη-
 τεον τῶ καλλίτω τῶ λόγων· ἀληθέστερον δὲ
 φαίαι τῶ ἔργων. ὁ γὰρ ἑνός ἀνδρός τῶ βα-
 σιλέως ὀπιμνηθεῖς, ὅπως αὐτὸς ἔτιη,
 πτω στωπομεταπλω ἐβάδισιν ἐπι τὸ πῶν ἔας
 μὲ οἴκοις ἐπομοροῦω, πόλης δὲ πάσας,
 ἔδνη τε πῶντα, καὶ μικρὰ καὶ μεῖζω, καὶ
 τὰ γείτονα καὶ τὰ πόρρω, ἀ πῶντα διαπραύην
 αἰάδλη τῆς ὅπως ποτὲ ἐγγύσης τῶ βασιλέως
 ἕλχης. βούλη δὴ ποιᾶν οὕτω πτω παρῶ-
 πτω, ἵνα μοι καὶ παρῶ μείνης τὸν λόγον; Ἐ-
 φὸν γὰρ αὐτὸ εἴη μὴ παρῶ ὀβῆσαι πτω ἴηαν·
 λέγω μὲν δὴ αὐτὸ, τε χρεῶν εἴη βασιλέα
 ποιῆν, αὐτὸ μὴ χρεῶν, αὐτὸ πῶντα πῶντες
 ἀρχαὶ καὶ σεμνά. σὺ δὲ τοῖς ὅς ἐκατέρας
 μερίδος ἐφιστάμενος, ὅττω ὀπιμνηθεῖς τὴ παρῶ
 σῆκον, τὸ μὲν ἀγαπᾶν, ὡς ἕτω * φιλῶ-
 σφίας ἐλχεκρινῶν. τὸ δὲ διαπομορῶν
 αἰα, καὶ ἀγαπᾶν δὴ, τὸ μὲν, ὡς αὐτὸ
 ποιῶσων τὸ δὲ, ὡς ἐκέτ' αὐτῆς. ἀλλὰ πα-
 ρῶ τὸν καρῶν τὸ λόγον, ὅτι τοῖς μὴ χρεῶν,
 οἷς ἡμεῖς τε, σὺ τε στωτῶ στωπεπίασαι,
 δυαχεραίνων τε φαίνου στωτῶ καὶ ἐρυθρῶν,
 ὅτι δὴ πέφινε σὸν, ὃ μὴ ἀξίον εἶναι σὸν. τὸ ποι
 χρεῶν τῶ, πτω ἐκ μετῶροίας ἔρετῶν
 ἕτω ἀρχαῖται καὶ ἀδῶς αὐτῆς ἵα τε ἔστι καὶ
 Ησιόδω δὴ κεῖ. ὃ δὲ ὅτι τοῖς ἀμῶντα μῶροῖς
 ἰχρησῶνται, ἀρχῶ μῶρος ὀμοροῖας ἀ-
 γροῖας, οὐ κερδαίνῃ γῶσιν ἐκ μετῶροίας,
 ὅσδ' ἐγγύς λόγων ἵατῶν· ἀλλ' αὐτῶ αὐτῶ φαίη
 ἕφῶς, ὅτι κολῶσῶς. ἔτω πτω τραχῶν τε
 ἐκ φερίμου καὶ χαλεπῆ φιλοσοφία παρῶ-
 φερεῶ. ἀδῶνομοι γὰρ ποι ἐρίων ὑμῶν ἐκ
 ἕτω ἀμῶντα μῶν τε ἴδῃ, καὶ τὸ ἐλάτῶντα ἐκ
 δῆτῶ πῶντα μῶν· ἀλλ' ἕτω ἀμῶντα μῶν τε οὕτω
 ποιῶν, ἐ τῶ παρῶντων ἕτω δῆτῶ φερεῶ-
 αἰα κερταῶς καὶ ἀπῶντα τῶς ἐμῶροῖς καὶ
 ποι ἕτω σὺ τε χαίρῃς ἀκούων, καὶ ἀπῶντες
 ὑμῶσι· καὶ γὰρ σοὶ σύμφημι μέγῶς ἔρχῃς
 ἐπὶ μηδενὶ ποσὸν δε πῶντα, καὶ πῶντα ἴη-
 μῶνας ὑπῶν τὸ πῶντα Δαρῶν, καὶ ἴηων πολ-
 λῶς μῶντα, ἐ τοῖς χρεῶντα μῶντα ἕτω ἕτω τε
 καὶ ἴηωντα φερεῶς, παρῶ οἷς ἴημῶνος * τῶ-
 χῶντα μῶντα, ἀδῶντα ἀπῶντα ὅ ἀμῶντα μῶντα· πῶ-
 λῆς τὸ ἔριμῶντα νικῶσαι παρῶ μῶντα, ὅσδ'

A nec pro loco vlla vnquam vilior aut glorio-
 sior exiit oratio. Pergendum itaque Deo
 auspice, & orationum, vel, vt verius di-
 cam, operum præstantissimum aggredien-
 dum: Nam qui vni homini, regi, vt quam
 optimus sit, prospicit, ad omnes non mo-
 do familias, verùm etiam ciuitates & natio-
 nes, siue paruas, siue maiores, finitimásque
 aut distitas constituendas breuissimo vix
 compendio progreditur: quæ omnia quo-
 cumque modo affectum regis animum ex-
 periri necesse est. Visne sane eam tum pri-
 mum orationem ineamus, vt dicentem non
 grauâtè audias? (consultum enim fuerit
 prædixi non ante tempus è cubili excitatam
 abigere) dicamus, inquam, quæque regi
 agenda sint, quæque non sint, honesta tur-
 pibus ex aduerso collocantes: tu verò v-
 tramque partem sigillatim expendens, vbi
 quod congruum est agnoueris, hoc qui-
 dem amplectere, vt potè decreto Philoso-
 phiæ receptum, aliud autem repudias; at-
 que ita in animum inducito; hoc te perpe-
 tuò facturum, illud nunquam in posterum
 admissurum. Quamobrem ipso orationis
 tempore ob ea quæ minus decent, quorum
 & nos vnà, & tibi conscius es, apud te in-
 dignabundus, & pudore suffusus appareas,
 quoniam id in te esse comprobatum sit,
 quod nequaquam esse oporteret. Eiusmo-
 di nempe color nonnullam ex factòrum pœ-
 nitentiâ virtutem reprimit, verecundiâ-
 que illa diuina est, & Hesiodo esse videtur.
 Contrâ qui in delictis pernicax est, quem
 confessæ ignorantia dispudet, cautius ex
 resipiscencia consilium non lucratur, ne-
 que verborum medicamento, sed, vt Sa-
 piens dixerit, castigatione opus habet. Ita
 Philosophia, asperam se ab initio, & tracta-
 tu difficilem præbet. Iam enim quosdam ve-
 strum perturbari eamque loquendi liberta-
 tem iniquo animo ferre sentio. Verùm id
 ego me facturum ab initio professus sum, &
 eorum erat qui hoc antea intellexissent, for-
 titè sese præmunire, atque irruentis im-
 pressionibus sustinere. Quamquam tibi hæc
 & auditu iucunda sunt, & vno ab omni-
 bus ore prædicantur. Ego verò vna tecum
 fateor tantam imperij magnitudinem in
 nullo eodem homine reperiri, acruatim-
 que congestas diuitias supra veterem illum
 Darium, & reperitum sæpius decies mil-
 lenarium equorum numerum, quique iis
 vtantur sagittatores & loricatos, aduersus
 quos si ducem habuerint, imbelles est quic-
 quid opponatur. Vrbes præterea innum-
 eræ supplices venerantur, quem neque

κ. ἕφῶς.
 κ. πῶντα
 κ. ἴημῶνος

maxima pars intuitæ sunt , neque intuituras se vnquam sperant spectaculum voto omni præstantius . Hæc tibi à nobis cuncta fuerint , longe aliis omnibus veriora . Quid causæ est igitur cur mihi non planè et nihilis conueniat ? illi inde laudandi tui materiam sumunt , felicemque appellant : Ego autem minime hinc laudandum quenquam cenfeo , fortunatum tamen sanè prædicabo . Eadem porrò natura non est , sed vtrumque diuersum , laus , & beatitudinis prædicatio . Beatus enim aliquis ob ea etiam , quæ externa sunt prædicatur ; laus non nisi internis conuenit , in quibus felicitas stabilitur . Illud improuifum , & inexploratum naturæ munus est , hoc bonum animi proprium , ideo hoc quidem per sese constans & stabile , beatitas autem incerta est , sepiùsque in id quod contrarium est compulsæ æqua lance rependitur . Præterea ad eam conferuandam Dei ipsius auxilio opus est , & mente , & arte , & tempore , præclarè quoque gestis , & vbiuis , & variis , quæ nec experientia vlla constant , nec sunt iis , qui experiuntur facilia . Non enim quemadmodum homini secundus fortunæ successus aduenit , ita sine labore , ac sollicitudine conferuatur . Sed vides nimirum quarumnam vitarum copia tragicorum Scenis suppeditetur , non in quibus plebeij , aut pauperculi , sed in quibus potentissimi principes , aut tyranni incommodis afficiuntur . Quippe mediocris domus magnitudinem calamitatis non capit , neque infortuniorum grauitati mendicorum vita obnoxia est . qui verò lautiore vititur successu , is in periculis , & altera fortunæ conditione esse solet illustris . Quinetiam virtus sæpenumero secundas res præuenit , lausque ipsa beatitudinis prædicationem antecessit , quasi fortunam puderet , si non manifestis virtutibus testimonium redderet . Huius si exemplis fides facienda est , non est quod peregrina conquiramus . Veniat tibi Parentis in memoriam , videbis in virtutis ei mercedem imperium contigisse . At fortuna virtutis causa esse nequit : Rectè autem , & secundum virtutem factorum quidam fortasse hæctenus felicitatem vnà contraxerunt . faxit Deus vt ex eorum numero sis , vt ne frustra hic Philosophia sermonem instituerit . Regis tibi maiestas eatenus honorifica sit , quatenus ad virtutis exercitationem contulit , eademq; euexit , eum & materiam suæ magnitudini consentaneam desideraret , neque rege inferiori posset vitæ proposito contineri .

A ὁρῶμενον αἰ πλείους , ὁσὸν ἰδῆν παρεδουκῶσαι ὅ κρηττον βίχραλ ἡαμα . Τωῦτά σοι καὶ πρὸ ἡμῶν ἀποδοτος αὐ μαλλον δὴ ἡγη λέρωντο . τί οὖν ὅ μὴ συμβῶνον ἡμῶν ἐκείνοις . οἱ μὲν ἐσπεύθεν ὅτι πλέκροισιν ἔπαμιον , καὶ καλοῦσιν διδάμονα . ἐγὼ δὲ ἦκιστα μὲν αὐ ἐσπεύθεν ἔπαμιέσσαμι . * μάλιστα δὲ αὐ μακαροῦσαμι . ἔστι δὲ οὐ μία φύσις , ἀλλ' ἔτερον ἐκάτερον , μακαρισμός καὶ ἔπαμιος . μακαρίζεται μὲν ἡδὲ πῆς ὅτι τοῖς ἔξωθεν ἔπαμιῆται δὲ ὅτι τοῖς ἐνδοθεν . ἐφ' ὧν διδάγματα πλὴν ἔδρου ἰχθὺ κακείνο μὲν ἔστι τυχῆς ἀτέκμητον δῶρον . τῆτο δὲ γῶμης οἰκεῖον ἀγαθόν . Ταῦτη ἔ ὅ μὲν ἔστι πρὸ ἑαυτῆ βεβαῖον δὲ τυχία δὲ πλάιον , ἔ πολλὰκίς γε ἀπιπῶσαι μὲν οἰς ἑσοῦτον ὅ ἀπικεῖμενον . καὶ δὲ μὲν ἔπι πλὴν φυλακίω αὐτῶ τῆ Θεοῦ , δὲ δὲ τοῦ , δὲ δὲ τέχης , δὲ δὲ καροῦ , δὲ δὲ ἔργων πολλῶν καὶ πολλαροῦ , καὶ πῶμυδαπῶν δὲ ἑύτων , ὧν οὔτε πείρα ἔστι , οὔτε ἔχῃ πειρωμῶοις διμῶρῆας . οὐ γὰρ ὡσῶρ πῶρῃ γὰρ τοῖς ἀιδροῦποις μακαρισμός , οὔτως ἀπαραγματεύταις ἀφῶσῶζεταί . ἀλλ' ὅρας γὰρ τίπ βίοις αἰ τραγωδῶν σικυαὶ κεχορηγῶνται . οἶκ ἀφ' ὧν διστυχοῦσιν ἰδῶται καὶ πένητες , ἀλλ' ἀφ' ὧν ἰχουρῶν καὶ διωάσαι καὶ τυρανοί . οὐ γὰρ χαρῆ μέγροτος συμφορῆς οἰκία μικρῆ , ὁσὸν ὅκον ἀτυχημῆ . πτωχία . τὸ δὲ γαμῶρον τοῖς τυχῆς , τῆτον ἔστι καὶ κινδύοις ὅπιφασῆ ἡμέαλ καὶ κατέρα μεεῖδι τὸ δαίμοτος . ἀλλὰ καὶ πολλὰκίς μὲν ἦρῶατο εὔτυχίας ἄρετῆ , ἔ ἔπαμιος ἡγήσατο μακαρισμοῦ τοῖς ἀιδροῦποις , ὡσῶρ ἀγμωμῶμης τὸ τυχῆς ἄρεταῖς ὅπιδηλοῖς μὲ μῶρτυρῆσαι . καὶν δεῆση τῆτο πτωσῶαλ παροαδείγμασι , μὴ ἡύραθεν αὐτὸ μεπῶμῶν ἀναπέμπασαι δὲ τὸ πατέρα , καὶ ὅλῃ τὸ ἄρχίω αὐτῶ μαδὸν ἄρετῆς δὲ ἡσῶμ . τυχῆ ἡ ἄρετῆς αἰαίπιος . ἀλλὰ τὸ γε καὶ ἄρετῆω ἔργων ἡδὲ που πνές καὶ τυχίω στωεπεσῶασῶμ . τοῦτοις ἐσριθμοῖς εἶης , ὦ βασιλεῦ , ἵνα μὴ μάλιστα δῶρο φιλοσοφία φηέγηται . εἴη σοὶ ὅ βασιλῶδῆν ταῦτη σεμῶν , ὅτι πλὴν ἄρετῆω ἐγύμνασε καὶ πωρηῆγα δεομῶοῦ ὕλης ἀποχρῶσῆς οἰκείω μεγροῖ , καὶ οἶκ αὐ χωρηῆσῶμ ἐσ ἑσοῦσῶ βίου βασιλείας ἐγῶηον .

ἀσκητέον ἔω πτωχὸν ψυχρὸν ἔχον βασιλικῶς, καὶ ἀπολογητέον ὑπὸ τῆς τύχης, ἵνα μὴ ἀλογίας διώκηται, ὡς οὐχ ὁμοίως φερούμενοι σὺν τε καὶ πατρὶ παροῦντι οὐ βίος. τὰ μὲν ἢ στρατεία βασιλείᾳ παροῦσιν· σὺ δὲ στρατεύῃς βασιλεύῃς, καὶ ὀφείλεις ἀρετῶν τῆς τύχης· ὁ μὲν παρὰ τὸν πόνοις ἐκτίσασα· σὺ δὲ αὐτὰ ἀποδύων ἐκληρονομήσας. δὴ δὲ πόνοις ἐπιπύου φυλακῶν, καὶ τῶν ἐστὶν ὁ πάλαι λέγων ὁ χαλεπὸν καὶ μυρίων ὀμμάτων δούλων μὴ, ὅσων εἶδεν ἢ τύχη ποιῆν, ἀτακῆ μὴ μέγαζο τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸν οἱ μωρητοῦ τῆν στωοδιπόρων· ὑποτίς γένοιτο ἁσάθμηται αὐτῆς οἱ ὀφεί παροσκέζοισιν. ὄρεται ὅτι καὶ πατρὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπι καταρτίμασι χρονοῦς τῆς ἀγαρήσιως, ὅσων ὁ γῆρας ἀκύντων ἀφῆκεν ὁ φθόνος· σὺ δὲ ὁ Θεὸς ἀτεφανῶτων. ἀλλ' ἐπι δύο τυράννοις ἐλθὼν, καὶ ἀμφω βαλὼν, ἐπι τὰ δούτερα ἑσπαιῶν κατὰ τὸν βίον, ἀδελφῶν μὲν ὁσὲν, τῆ δὲ φύσιν παρὰ τὴν φύσιν· παρὸς ἡ ἔτε ὁ πλοῖον ἰσχυρὸν, ἔτε τοῖς διμήχουος· ἐνταφίον τε ἔχε πτωχὸν ἀρετῶν, ἀδελφῶν ὑμῖν πτωχὸν βασιλείᾳ κατὰ τὸν πλοῖον, ἡ σὺ ζοῖ μὲν ὑμῖν ἀρετῆ, σὺ ζοῖ δὲ ἀφῆ τῆς ἀρετῆς ὁ Θεός· ὡς ἀπιδυχαχοῦ δὲ Θεοῦ, καὶ οὐχ ἡκιστα παρὰ τῆς σὺν ἀθληταῖς, ὅσων ἀδελφῶν, ἀλλ' ὡς τὸν ὑμῖν κληρονομοῖς τῆς τύχης, ἡς ὅτε παρὰ τῆς ἐνέμεν ὁ Θεός, καὶ ὅν ἐπι κρυμῆ παῖδα μέγα βασιλέα κατὰ τὸν πεποῖνκε, τῶν δὲ πτωχῶν μὲν πόνοις ἀφῆσαι, πᾶσιν δὲ φασάντων ἀπολιπῆν, ὑπνοῦ μὲν ὀλίγον, φροντίδων δὲ πλεονεξία μετὰ τὸν χρόνον, εἰ μέλλοι τις ὁ βασιλέως ὄνομα παροσῆσθαι αὐτῶν παρὰ τὸν πλοῖον. ὅτι γὰρ ὁ παλαιός ἐχὼ λῶγος, ὡς οὐ ὁ πλεῖστος τῶν ὑποκρίων ποιῆ βασιλέα, οὐ μᾶλλον ἢ τυράννον· ἐπεὶ μηδὲ πλεῖστος παρὰ τὸν πλοῖον ποιῆ ποιμῆνα, οὐ μᾶλλον ἢ μάχρον, ὅς ἐλαφῶ κατὰ τὸν πλοῖον αὐτῶν, καὶ ἐμφορηθῆσθαι μὲν τε αὐτὸς, καὶ ἄλλοις δὲ πλοῖον ἀποδουλοῦσθαι. ἴσους ὄρεται φημὶ βασιλέα τε, καὶ τυράννον διεσῆσαι· καὶ τοῖς παρὰ τῆς τύχης ἀμφοῖν ὁμοία. ἀρχοῖσιν ἐκείτους ἀδελφῶν πολλῶν· ἀλλ'

A Excolendus itaque animus, vti regi se fe habeat, & fortunæ patrocinandum est, ne inconsiderantiæ, & temeritatis accusetur, quia non ab iisdem primordiis tibi, & parenti vita processit: hanc militiæ regnum conciliauit: te ad militiæ laborem regia dignitas impellit, virtutemque fortunæ acceptam referre debes: illi bona cum labore parata, tu eorundem sine labore hæreditatem fortitus es: labore profecto ad ea tuenda opus est. Atque illud est, quod iam pridem dicebam, arduum, & molestum, quod infinitos oculos requirit, ne vt fortuna affolet, medio in itinere gradum referat, quemadmodum mali viæ comites faciunt. cum his enim illius inconstantiam sapientes comparant. Vidésne vt ne parenti quidem (etsi is manifestè ob præclare à se, & cum laude gesta imperator esset acclamatus) fenestrem laborum expertem inuidia reliquerit; vnde neque ipsi Deus coronæ. Sed cum aduersus duos tyrannos profectus esset, vtrisque prostratis de altero triumphans vita excessit, non vlli quidem hominum, sed naturæ tamen cedens, contra quàm neque armorum fortitudo, neque ingenij calliditas valet: virtutemque pro sepulturæ honore consecutus est, pacato vobis imperio, & sine contentione relicto, quod & vobis virtus & virtutis præsidio Deus ipse tueatur. Quandoquidem cum vbicumque Dei auxilium necessarium sit, tum iis præsertim, qui fortunam, non certaminibus, non proprio labore, atque industria quæsierunt, sed vt vos hæredes illius extiterunt. quàm qui felicissimam Dei beneficio est adeptus, cuique in prima ætate magni regis appellacionem concessit, cum nullum non laborem perferre oportet, & ab omni vitæ commoditate separari, ac somni quàm D parcissimi, sollicitudinum autem plurimarum esse participem, si quis regis nomen non immeritò sibi velit obtinere. Rectèque omninò vetus sententia. Subiectorum multitudinem Regem non potius facere quàm tyrannum, sicut nec ouium multitudo pastorem potius, quàm coquum, qui illas abigit, vt maceratis, non modò ipse famem expleat, sed & aliis epulandas pretio distrahat. Iisdem prorsus limitibus Regem censeo à tyranno dissidere. Nam quod ad fortunam pertinet, amobus haud dissimilis est. In multos vterque homines imperium habet: Verum

τὸν Μάζιμον καὶ Εὐγένιον.

qui id in vitæ ratione sequitur , quòd iis, quibus imperat, commodum videtur, qui laborem, & molestiam perferre vult, ne quid illis molestum sit, qui pro illis periclitatur, vt in pace, & securitate degant, qui- que vigilare, & in maximo concursu sollicitudinum versari sustinet, vt noctu, & interdiu iidem illimalis omnibus vacent, hic in genere quidem ouium Pastor, in hominum verò genere Rex est habendus: At qui per luxum potestate abutitur, & imperium voluptate, ac delitiis conterit, suas omnes cupiditates explendas sibi esse ducens: vnde subditi grauissimis damnis afficiantur, idque ex multorum imperio luctum deputat, si quamplurimi suis libidinibus, ac cupiditatibus seruiant, & vt vno verbo dicam, qui gregem non saginare, sed à grege saginari vult, cum inter pecora coquam appello, cum Tyrannum esse censeo si quod subditum est, populus sit ratione præditus: hæc vnica est Regis norma. Tu verò iam ad hoc tete examen admoueto, cui si quadraueris meritò augustam hanc augustæ rei appellationem tibi vendicato, sin ab eo dissideas, quod distortum est corrigere, & ad regulam teipsum accommodare contendito. Non enim de iuuenili ætate despero cuiuslibet illam incrementi capacem esse, tantum ipsam aliquis ad virtutis æmulationem extimulet, inuentus si quidem valido vtrinque momento prægrauatur: vt i flumina, quâ viæ facilitas datur impetu vehemientiore prorumpunt: idèd iuniori principi necessaria Philosophia est, quæ aut eum anteuerrat, aut à decursu in alterutrum altera ex parte cohibeat. Alia namque aliarum virtutum vitia in confinio sunt, & ab vna quaque non in aliam, quàm in proximam lubricus est, præceptisque lapsus, Regiæ autem dignitati Tyrannis vicina, & foribus admodum propinqua est, sicut fortitudini temeritas liberalitati prodigèntia: Ac qui magnanimus est nisi Philosophiæ beneficio intra virtutis limites coerceatur, si paululum prodierit, pro magnanimo arrogans fiet, & mente deprauatus. Aliam itaque nullum præter Regiæ virtutis morbum Tyrannidem ac reformides, ac discernas, cum præscriptis hac oratione iudiciis ad id vtens, tum eo potissimum, quod regi pro moribus leges sunt: tyranno pro legibus mores: Imperium verò communis discrepantium à se inuicem vitarum materia est. Cæterum prosperitatis, & felicitatis sum-

ος μὲν αὐτὸν σιωπᾶν τῆς Φαινομένης τῆς
 ἀρχαίων καλῶ, ἔβλεπε μὲν, ἵνα μη-
 δὲν ἐκείνοις ἢ μὲν, ἔπειθε διωκόμεν,
 ἵνα ἐπ' ἀδείας ἐκείνοι βιοτεύωσι, καὶ ἀρτυ-
 ρῆν ἔσσωσθαι μερίμνας, ἵνα νικτωρ
 καὶ μὲν ἡμέραν γολάζωσι δυσχερῶν, οὗτοι ἔ-
 σιν ἐν περὶ αὐτοῦ ποιμνίῳ, ἐν αὐτῶν
 ποίσι δὲ βασιλῆς ὅστις δὲ ἀπολαύει τῆς ἡ-
 γμονίας εἰς τρυφῶν, καὶ κατὰ δύναμιν πλεῖ-
 ὄνοιαν, οἰκόμενος δὲν ἐμπιπλάται τῶν αὐτῶν
 πάσας ὀρέξεις, ὅταν οἰμώζεται ὁ ἀρχιμέ-
 νον, τῆτο κέρδος ἔστω πολλῶν ἀρχῶν ὑπερβύτος,
 ὁ πᾶσι πολλὰν αὐτῶν περὶ αὐτῶν τῆς ψυ-
 χῆς ὁ ἡδόμενος, ἔκατάπαξ εἶπειν, ὅστις
 ἔστω πᾶσι πλεῖον ἀρχῶν, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς
 ἀρχῆς τῆς πᾶσι πᾶσι, τῶν καλῶν μὲν ἀρχῶν
 ἐπὶ βοσκῆς, τῶν ἀποφάνω τὸν τυ-
 ραννον, ὅταν ἡ δῆμος ἐλλογος ὁ ἀρχιμέ-
 νος εἰς οὗτοι βασιλείας (ὅτι γινώσκον, οὐ δὲ ἡδὲ
 σαυτὸν πᾶσι τῶν βασιλευσῶν καὶ μὲν
 ἐφαρμόξῃς, γινώσκον διχῶς ἐπὶ σιμῆ πᾶσι
 σιμῆς ἔστω πᾶσι πᾶσι ἀφαρμόξῃς
 ὅ, ἐπὶ αὐτῶν πᾶσι τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τὰ
 κατὰ πᾶσι πᾶσι. οὐ γὰρ ἀπογινώσκω τῆς
 ἡλικίας γινώσκω πᾶσι ἐπίδοσι, μῦθον εἶ τις
 αὐτῶν εἰς τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ μωπίσθην. ἰσχυρῶν
 γὰρ ἡ νεότης ἐφ' ἑαυτῶν ῥοπή, ὡς ἂν οἱ
 πᾶσι τῶν δόξῃς ὁδῶν ἀφορμῆς, ἀπλη-
 ρότερον ἐπιξέρχονται. αὐτῆ καὶ δὲ τὰ νεῶ
 βασιλῆς φιλοσοφίας, ἢ πᾶσι πᾶσι αὐ-
 τῶν, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῶν εἰς ἑαυτῶν ἐκροῆς.
 ἀλλ' αὐτῶν γὰρ ἀλλῶν ἀφ' ἑαυτοῦ κακίᾳ γίντο-
 νες, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὀλιγῶς οὐκ εἰς ἑτέρων,
 ἀλλ' εἰς τῶν γίγναται βασιλεία ὅτι τυραννὶς πᾶσι
 καὶ ἔστω ἀφ' ἑαυτοῦ, κατὰ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν
 θεοσῶν, ἐλθῶν ἐπιότῃ δὲ ἀσωτία: καὶ ὁ με-
 γαλόφρων, ἢ μὲν πᾶσι φιλοσοφίας εἶσω τῶν
 τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ φιλῶνται, πᾶσι πᾶσι,
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἔστω ἔστω τῶν γινώσκον αὐτῶν τῶν
 μεγαλόφρονος. μὲν ὅτι ἄλλῶν, ἀλλ' ἔστω
 βασιλείας ἴσων τῶν τυραννίδα δειδῶν τε καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ, γινώσκον τῶν τῶν ὑπὸ τῶν ἄ-
 γου γινώσκον: μέγιστος ὅ, ὅτι βασιλεύς μὲν
 ὅτι ἔστω ὁ κόμος τυραννὶς ὅ ἔστω ὁ κόμος
 ἢ δὲ ἔστω καὶ τῶν ὅτι ἔστω, ἔστω καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 τῶν βίον. ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν ὅτι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν

ἀκρα πατεῖ πᾶς, ὅτω φύσιν πρῶτα μὲν ἐπιταί τῇ βουλήσιν· ἐπιταί δὲ ἡ βουλήσιν τῇ φρονήσει, καὶ δευτέρως οὕτως τῇ ἐξῶ, καθάπερ τῆς ἀρχῆς τῇ σωφίᾳ τῇ κρείττειν, καὶ δέχεται πρὸ αὐτῆς τῇ πρακτικῶν σπουδήματα. οὐ γὰρ ἀπόχρη διωαφεία πρὸς βύδαμνόν, οὐδὲ ἐν ἰσχύϊ ὁ μακρῆριον ἐδῆκεν ὁ Θεός, ἀλλὰ δὲ πρῆξαι, μάλλον δὲ πρῆξαι τῶν φρονήσιν, ἢ πῆς αὐτῶν κἄλλιστα τῶν διωαφῶν χρῆσασθαι. καὶ τῶν ἐργῶν τελεώτατον δῆδρα καὶ βίον ἀμνησθῆναι, τὸν ἀρτίον ἀπὸ ἀμφοῖν, καὶ οὐ θατέρω σκαζόντα, ὅς ἀρχὴν ἐλαχεν, ἀρχὴν εἰδώς· ὡς ἐστὶν ἀμαχον, ὅταν ἰσχύς καὶ σοφία συγῆνται. ἀγαληφῆσαι δὲ ἀπὸ ἀλλήλων, ῥώμη τε ἀμεινῆς, καὶ φρονήσις ἀσθενῆς, ἀνείρωτοι γίνονται. καὶ ἐγὼ τῶν τῶν ἱερῶν Αἰγυπτίων ἐθαύμασα. τὸν Ἐρμῆν Αἰγυπιοὶ διπλῶς ποιοῦσι τῶν ἰδῆν τῆς δαίμωνος, κέον ἰσάντες καθάπερ ἀρεσβύτη, ἀξιοῦντες, εἴπω πῆς αὐτῶν ἰσῆμοι καλῶς ἐφορβύσιν, ἐνοῦν τε εἶ) καὶ ἀκίμων, ὡς ἀτελῆς εἰς ἀφέλῃαν θατέρω καθάπερ. αὐτῶν ἀρεα καὶ ἡ σφίγξ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀρετεμνισμάτων ἰδρῦεται, τῆς σπουδασμοῦ τῆς ἀρετῆς ἰσῆν σύμβολον, τῶν μὲν ἰσχύϊ, ἡμεῖον τῶν δὲ φρονήσιν, ἀρεσβύτης. ἰσχύς τε γὰρ ἔρημος ἡγεμονίας ἐμφορῆς ἐμπληκτος φέρεται, πρῶτα μνησούσα, καὶ ἀρεσβύσασα ἀρεάματα, καὶ νοῦς ἀρεσβύτης εἰς ἀρεσβύτην ἰσῆν ἀρεσβύτης οὐχ ἀρεσβύτης. κόσμος μὲν οὖν βασιλέως, ἀρεσβύτης πᾶσαι φρονήσις δὲ ἀπασῶν βασιλικωτέρω. αὐτῶν κἄλλιστα πρῆξαι πρῆξαι γὰρ ἡ τειπῆς τῆς ἀρεσβύτης τῆς ἀρεσβύτης καὶ πᾶσαι βύθως ἐξῆς συσκήσις καὶ συγραπῶπιδας ἐπὶ σοί. ἀρεσβύτης ἐρῶ τῶν ἀποπῶν ὡς βύθως ἀρεσβύτης, πρῶτος δὲ δῆ που τῆς ἀληθείας ἐργῶν, ὅταν ἀσθενῆς ἐγὼ πρὸς διωαμνὸν ἀρεσβύτης, καὶ πεινῆς πρὸς πλοῦτον, καὶ τῶν ἐν ἀπασὶ μειονεξίας πρὸς τῶν ἐν ἀπασὶ πλεονεξίας, εἰ δὲ φρονήσις καθάπερ πρὸς ἀλλήλους κείνουντο, πεινῆς τε ἐ ἀδιωαμνῆς καὶ βίος ἰδιώτης, ἀπὸ τῆς μεγίστης ἡγεμονίας καὶ ἀρεσβύτης πρῆξαι πῆς ἡκιστα ἐπὶ βύθως νοῦ καὶ φρονήσις· ἐλατῶ γὰρ ἀρεσβύτης ἀρεσβύτης, τῆς

A mum quodammodo culmen attigit, cuius ad voluntatem omnia consequuntur. Eius autem voluntas prudentiam sequitur: cumque in externas res dominatum obtineat, contubernali nihilominus tanquam praestantiori imperio cedit, ab eaque rerum agendarum signum, & quasi tesseram expectat. nec enim ad felicitatem Imperium sufficit, neque in potentia est à Deo constituta beatitudo, sed accedat prudentia, vel potius praecedat oportet, qua quam optime potestatem exercent. Atque illam ego vitam, hominemque absolutissimum praedico, qui integrè ex utroque coalescat, neque alterutra parte claudicat, qui imperare cum sciret imperium sit sortitus, quoniam firmissimum quiddam ex ambobus efficitur, quando cum animi prudentia vis, & potestas coniungitur, quae si mutuo diffocientur, & inconsideratae vires, & imbellis prudentia leui negotio superantur. Equidem inter ea, quae à sapientibus Aegyptiis fiunt, Mercurium demiratus sum. Aegyptij duplici Deum specie fingunt, iuvenem iuxta senem collocantes, id ipsumque praecipientes: Si quis ipsorum praecclare sacra sit inspecturus, cum & sagacem, & fortem esse oportere: quando alterum sine altero parum adiuventi conferre potest: Eadem ratione in sacrum aedium vestibulis Sphingis effigiem collocant, arcanum utriusque virtutis coniungendae symbolum, quae qua parte bestia est, robur, qua verò parte homo est, prudentiam significat. Vis enim corporis prudenti moderamine destituta praecipit ruit, cuncta miscens, atque confundens, minimèque idonea ad agendum ea mens quae manuum officio caret. Regium sane quidem ornamentum virtutum omnium concursus est, prudentia tamen praeter ceteris maximè regi convenit: hanc tibi asseclam concilies, reliquae enim tres sororem natu grandiore sequentur, statimque contubernales apud te omnes bellicae socias habiturus es. Dicam eum ego sermonem, qui etsi subinde auditu intolerans, atque absurdus videbitur, omnino tamen est cum veritate coniunctus. Quoties aut imbecillitatem cum viribus, aut cum opibus paupertatem, aut superiores in omnibus rebus partes, cum inferioribus confero, si à prudentia separatae, sinceræque mutuo comparentur, paupertatis, & imbecillitatis, privataeque principatus loco, conditionis praesentia, multò iis felicior est, qui mentis nequaquam sunt, prudentiaeque compotes. Etenim minus certe deliquerint,

si animi improbitas ipsum ad agendum processum nequeat inuenire. Nam externa bona, quæ administra ab Aristotele, & Platone ducibus meis appellari consueverunt, nihilo secius vitiis, quàm virtutibus inferuiunt: Propterea & ambo illi, & qui ab iis Philosophiæ riuuli promanarunt, neque meliori ipsa appellatione dignati sunt, neque deteriori prorsus addicenda esse iudicarunt, sed administra vocant, quæ nunc boni, nunc mali rationem habeant, pro eorum qui vtuntur affectu diuersis ea coloribus depingentes. Quemadmodum ergò magnopere expetendum est, vt scelerato homini instrumenta desint, quo inefficax sit illius nequitia, ita ei adesse optandum est, qui rectè vsurus sit, à quo omnes cum ciuitates, tum priuati emolumentum percipiant, ne inutilis, ac iners virtutis natura in tenebris, atque obscuritate marcescat, quin potius in homines beneficiis iuandos suam facultatem infumat. Ad eum vsum parata, & in promptu posita bona compares: hoc enim solùm pacto bonis iisdem vteris. Itaque per familias, & ciuitates, & populos & nationes, & continentes vniuersi regia prouidentia, & prudenti sollicitudine fruuntur, quam Deus ipse, sese in intellectilibus rebus Archetypum præbens prouidentix suæ quendam imaginem tribuit, inferioraque ista iubet ex sublimiorum rerum imitatione temperari. Proinde summi Regis amicus est, qui hic eadem cum illo appellatione gaudet, nisi nomen ementiatur. Tunc autem non fuerit ementitus, cum vel alterum ex diuinis nominibus in ipso reperietur. Quod antequam explicemus non intempestiuum erit nonnulla ex philosophia præmittere, vt ad eorum quæ dicam intellectum aditus præmuniatur. Nullum vsquam nomen inuentum est, quod Dei naturam assequeretur, sed cum ab ea exprimenda homines aberrarent, per ea quæ ab illo fiebant ipsum attingere conati sunt: Siue ergo patrem conditorem, siue aliud quippiam dixeris, siue principium, siue causam, hæc omnia respectus quidam sunt, & ad ea quæ ab illo oriuntur comparationes. Eodem modo regem si appelles, ab iis quorum rex est, non à propria persona naturam illius apprehendere conaberis. Venio iam ad reliqua eius nomina, quæ vobis pollicitus in hoc tēpus distuleram. ecquid verò est quod huius loci principi attributū, ac cū eo coniunctum ratum facere ipsum dixeram,

ἐν τῇ γνώμῃ κακίας οὐχ ὑπερκόσους παρόδον εἰς εὐεργάσι. πᾶ γὰρ θυσία τῆς ἀγαθῶν, ἀπὸ ὀργανικῶν καλῶν ἔθος Αἰσπετέλης καὶ Πλάτωνι, τοῖς ἐμοῖς ἡγήμασιν, ὑποκρετῶν οἷδε κακίας οὐ μείον, ἢ θυσιαῖς. ταῦτα καὶ τῷ ἀνδρὶ ταῦτα, καὶ ὅσοι γε ἀπὸ ταῦτων ρύακες φιλοσοφίας ἐρρύησαν, οὔτε τῆς ἀμείνονος αὐτὰ προσσηρῆας ἡξίωσαν, οὔτε τῇ χείρῳ κατεδίκησαν, ἀλλ' ὀργανικῶν καλῶν, καὶ μὴ ἀγαθῶν, καὶ δὲ κακῶν, τοῖς τῆς χρωμάτων ἔξῃ αὐτὰ χρωματιούτες. ὡς ἂν οὖν διχῆς ἀξίον ἀπεινῆαι τῷ φαύλου τὰ ὄργανα, ὅπως ἀνεργητὸν ἔχη πλεονεξίας, οὕτω πᾶσι τῶν καλῶν χρησιμῶν, οὐ πᾶσι δὲ καὶ πόλης, καὶ ἰδιώται ὀνίαντο, ἵνα μὴ ἀχρεῖα καὶ ἀπρακτοῦ θυσιαῖς φύσις ἀγνοουμένη μὴ ἀνῆται, ἀλλ' εἰς ἀνθρώπων ὑπερβασίας διαπύρησι πλεονεξίας. οὕτω μοι χρω τοῖς προσχειμῶσι ἀγαθῶν. καὶ γὰρ μέγιστος αἰετῶν ἀγαθῶν χρησιμῶν. ἀπλοουόντων οἴκῳ, καὶ πόλεις, καὶ δήμῳ, καὶ ἔθνεσσι, καὶ ἡπείρῳ, προνοίας βασιλικῆς καὶ κηδεμοίας ἐμφοροῦ, καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ἑαυτὸν ἐν τοῖς ἰοητοῖς σῆσας θυσιαῖς, δίδωσι εἰκόνα τῆς προνοίας: καὶ ἐθέλει τὰ τῆδε τεύχεα καὶ μίμησιν ὑποκρίσμων. φίλος οὖν τῷ μεγάλῳ βασιλέως ὁ δούλος ὁμάνυμος, ἀλλ' ἢ ἡυδῆται ταῦτα οὐ ἡυδῆται δὲ, ἀλλ' καὶ ἡυδῆται πᾶσι τῆς ὀνομασίας τῷ Θεῷ, ὁ ὅστις εἰπῆν, ὅτι αἱ ἀχρεῖαι εἰν ἀφελεζῶναι πᾶσι τῆς φιλοσοφίας ἐνθάδε ὑπερβασίας προοικονομούμενοι. ὅσῳ οὐδαμῆ πω πέφηνεν ἔνομα τῆς οὐσίας ἀπλοῦμενοι τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἀτεκνωῦτες ἀπὸ τῆς ἐμφάσεως ἀνθρώπων, ἀλλ' ἢ τῆς ἀπὸ αὐτῶν ἡυδῆται ἐθέλουσιν αὐτῶν. καὶ πατέρας τὸν ποιητῶν, καὶ ὀποιῶν εἴπῃς, καὶ θυσιαῖς, καὶ ἀπῶν, ταῦτα πᾶσι χρεῖς εἰσὶν αὐτῶν πρὸς τὰ πᾶσι αὐτῶν. καὶ βασιλέα τῶν εἰπῶν, ἀπὸ τῆς βασιλευμένην, ἀλλ' ὅτι αὐτοπροσώπως ἐπιχειρήσας τῆς φύσεως αὐτῆς ἀφελεζῶναι. καὶ οὖν ἐρῶν ἔρχομαι ἐπὶ τοῖς τῆς ὀνομασίας, ὅστις ὑπερβασίας ὑμῶν, εἰς χρεῖς τῶν ἀνθρώπων. ἐπὶ τῆς ἐστὶ ὁ σωτηριάζομενος καὶ συζητούμενος τῶν ἀφελεζῶν βασιλέως, ὁ κωροῦ ἐφίω αὐτὸν

καὶ ἀποφαίνῃ τυχόντα καὶ οὐ ψευδάνυμον. ἀγαθὸν ποῦ τὸν Θεὸν ὑμνοῦσιν ἀπόλυτες ἀπολυταί καὶ ἑσφοὶ δῆμοι καὶ ἀσφοί· καὶ τῷ τῆ συλχεροδον ἀλλήλοισ καὶ ὁμοφρονούσιν ἀπόλυτες, οἱ τὰ ἄλλα ἀγαθὰτες αὐτοῖς τῆ ὑπολήψης τῆ θείου, καὶ πλὴ ἀκήρατον αὐτῶ καὶ ἀμερῆ φύσιν δόξαις ἐπερογώμοσι μερσαῖμοι. ἀλλὰ ποι καὶ τῆτο ὁ ἀγαθὸν ὁ αἰαμφισθήτητον, οὐπω μιλῶν τῆ Θεοῦ ἢ ἐν τῶ εἰ) ἔδραν· ἡεάνισα δὲ ἀπὸ τῆ ὑτέρων. οὐ γὰρ ἀπόλυτον εἰς ἀκούῶ ἐρχεται ἀγαθόν, ἀλλ' ἐκείνοισ ἀγαθόν, ὧν ἐστὶ περακτικόν, καὶ οἷς ἐστὶν ἀπολαυσόν· τῆτο γὰρ ἡ ἀγαθία βούλεται ἔ ὀνόματις ἐφερμιλωθῆν τὸν Θεὸν ἀπὸν ἀγαθῶν· ἰεραὶ τε ἐν τελεταῖς ἀγίας βίχαι πατέρων ἡμῶν ἐκβοασα παρὲς τὸν ἔπι πᾶσι Θεὸν, οὐ πλὴ διωαταῖαι αὐτῶ κυδαίνουσιν, ἀλλὰ πλὴ κηδεμονίαν περοκωοδον. ὅτε εἷω Θεὸς δωρητικός ἐστὶν ὧν περοσῆκει Θεῶ, ζωῆς καὶ οὐσίαις, καὶ νοῦ, ἔ εἰ δὴ π τῆ ὑτέρων ἐκ αἰάξιον ἡκειν παρὰ τῆ περοσῆτου· ἔι δὲ αὐ περοσῆκοι μὴ λιπεῖν πλὴ πᾶξιν κατὰς ἐπαρῆς, μηδὲ ἀχμῶν τῆς ὁμοθυμίας, ἀλλ' ἐπιπῆτασα τῆ μιμῆσι· ἐπικλύζῃ μὲν ἀγαθοῖς ἀπασι τῆ πόλεις, καὶ τῆ δὲ βίδαμονίαν, ὅση διωατη τῆ δῆρομῶν ἐκῆτω. οὐτω βασιλέα μέγα ὀνομάζοντες, ἐπαληθῆμοι, πλὴ ἡμῶν ἐκ ἐπιδιδόντες, οὐ περοπῆοντες χρεῖαν, ἐκ ἐργῶ παρῆμοι, ἀλλ' αὐτῶ τῶ κείνοτι τῆς ψυχῆς ἐπινθῶντες, ἀδῶ γῶμης ἐρμιλω τῆ γλώτῃ χρεῶμοι. φέρε δὴ σοι χρεῶ λόγῳ τὸν βασιλέα ὡσπερ ἀγαλμα εἶσαι· σὺ δὲ ὁ ἀγαλμα τῆτο κινούμοι ἐπιδείξῃς, καὶ ἐμπνοῦ ἡμῶν· ἐκοῦν συμπαρῆμοι μὲν εἰς δημιουργίαν, εἰ τῆτο δέοι, τῆ τῆ παλαιοῖς τε καὶ μακαείοις αἰδράσιν ἐπὶ νοῦ ἐλθόντων· σὺ δὲ μηδὲν ἡπῆον αὐτῶ τῆ ἀλλων, ἀλλὰ μάλλον * ἀγάπα, ὡς ἀδειπῶς περοσῆκοντα βασιλῆ, αὐτοῖς ὧν ὁμοίως περοδοσι παλαιοῖ τε καὶ νέοι ἑσφοί. εὐσέβῃ δὲ περοτον ὑποβεβλήσω κρηπίς ἀσφαλῆς, ἐφ' ἧς ἐπῆξῃ ὁ ἀγαλμα ἐμπῆδον· καὶ οὐ μὴ ποτε αὐτῶ περοπῆτη χρεῶν τῆς κρηπίδος ἐργῶμοι. αὐτῶ μὲν δὴ καὶ στωδνα-

palamque comprobare non falsò sed meritò id sibi nomen vindicare? Bonum utique Deum omnes tam sapientes, quàm imperiti homines ubique celebrant, idque univèrsi mutuo consensu, atqui vna voce profitentur, licet quod ad alia attinet variis de Deo sententiis dissideant, & incorruptam illius, atque indiuiduam naturam mira opinionum diuersitate partiantur. Nondum tamen hoc ipsum bonum, quantumuis extra contentionem positum, Dei in natura sua stabilitatem declarat: Ex iis verò quæ posteriora sunt, corrogatur. Nec enim boni nomen absolutum quid auribus sonat, sed illis bonum, quorum efficax est, quique eo frui possunt: Nam nihil aliud sibi vult huius nominis sensus, quam ut Deum bonorum omnium causam significet, sacræque in Augustissimis mysteriis patrum nostrorum preces, quæ ad Deum supra omnia eminentem clamant, non ipsius principatum prædicant, sed providentiam, curamque venerantur. Itaque & Deus eorum quæ congruunt munificentissimus, vitæ scilicet, naturæ, & intellectus, & si quid aliud eorum quæ posteriora sunt non indignum sit quodd à priori deriuetur. Tibi verò consentaneum imprimis est, ut quem semel accepisti ordinem nunquam deferas, neque ei nominis affinitati rem pudendam facias, sed ad eius imitationem te conferas, ciuitatesque non solum omni bonorum genere cumules, sed etiam felicitatem quantam potes in vnumquemque subditorum effundas: Ita demum magnum tete regem nuncupantes à veritate non aberrabimus: non consuetudini hunc honorem permittentes, non vtilitatem captantes, non iram deprecantes, sed ipso animi iudicio annuentes, fidæque mentis interpretis linguæ operam adhibentes. Age verò regem tibi, tanquam simulacrum quoddam erigens hac oratione describam: tu porrò simulacrum istud viuens, & animatum ostendens. Ad eius igitur opificium, si opus fuerit, nonnihil ex iis assumam quæ vetustis, ac felicibus viris in animum inciderunt. Ea verò nihilo hæc aliis minus, imò magis amplectere; quasi citra omnem controuersiam ea regem apprimè deceant, de quibus idem est cum antiquorum, tum nouissimorum sapientum iudicium. Religio autem, & pietas firma imprimis eius basis subiiciatur, in qua stabile, atque inconcussum simulacrum perstet, nec vnquã basi firmiter insidens vlla vis tempestatis excutiat. Illa verò vna

κα. ἀγαπῶν

& ascendet, & pluribus in locis apparebit, potissimumque in vertice residebit. Inde sermonem exorsus primum omnium Regem duce, ac principe Deo ipsum sui ipsius regem censeo esse oportere, Monarchiamque sibi quandam in animo constituendam: ita enim habeto, non vniforme quippiam, aut simplex esse hominem, sed in vnus animalis coagmentationem, promiscuam, ac multiplicem facultatum turbam vna à Deo esse introductam, nósque monstrum esse hydra vt opinor prodigiosius pluribusque capitibus præditum. Non enim eadem parte intelligimus, aut appetimus, aut tristamur, aut irascimur, neque qua voluptate afficimur, eadem & timemus. Sed vides vtin iis maris insit fœminæque diuersitas, aliud quod audax, aliud quod meticulosum sit: Insunt præterea quæ omnimodè sibi inuicem contraria sunt, inest & media quædam natura, quæ omnia hæc permeat, quam mentem appellamus, quàmque ego profligato turbæ atque inconditæ multitudinis imperio, dignam iudico, quæ in anima regis dominatum obtineat. Is enim consentaneum regnandi initium ceperit, qui ab eo, quod secundum naturam est, imperandi auspicium fecerit: quoniam quicumque rationis expertes animæ partes cicuratas, & tractabiles reddens rationi obsequentes efficit, & ad vnus principatus sapiens moderamen multitudinem componit, hic verè diuinus, siue rex, siue priuatus homo est: Rex autem eo magis quo suam vniuersis nationibus virtutem communicat, vnusq; bonis quamplurimi homines fruuntur. Necesse est enim interiora in eo tranquilla esse perpetuò, ac seditione vacare, & vel adusque vultum diuinam in his serenitatem reducere. Estque id non formidabile, sed r. ajc. atis plenum spectaculum, cū placido, minimèque fluctuanti ingenui pudoris affectu, amicis quidem, idem autem est ac si bonis dicamus honestum de se stuporem iniicit, hostes verò, eosdémque malos terrore afficit. Pœnitentiæ autem nullus in eiusmodi anima locus esse potest: quicquid enim molitur, ex cōmuni molitur omniū animæ partium consensu, propterea quod singulæ ad vnus moderamen tēperatæ neq; partes esse, neque in vnum, idémque totum consentire dedignantur. At qui earum partium incubitum, & functiones disterminat, hisque vt in agendo sint multiplīces, permittit, & vicissim animal in suam sententiam trahere nititur; eum nunc excelfo, nunc supino, abiectoque animo videas, & modo appetitu,

Α *ἐπίσταται καὶ * πολλὰ γὰρ φωνήσεται. πρὸς τῆ κ. πολλα-
 κερυφῆ δὲ οὐχ ἦκιστα. ἐνθεν ἐλαὼν, φημὶ δὲ ἔν κ.
 ἠγρουμίου Θεοῦ, τὸν βασιλέα πρῶτον αὐ-
 τὸν αὐτῆ βασιλέα εἶ), καὶ μοναρχίαν ἐν τῆ
 ψυχῇ καθίστασθαι. ὅτι γὰρ ἴσθι τῆτο, ὡς
 οὐχ ἀπλοῦν ἢ χεῖμα, ὅσθι μονοφθῆδες αὐ-
 δεσπὸς. ἀλλὰ συνώκισιν ὁ Θεὸς εἰς εἰὸς
 ζῶου σύστασιν ὄχλον διωδάμιων παμμυγῆ τε
 καὶ παμφωνῶν: καὶ ἐσμὲν ὑδρας αἶμα θηλιον
 ἀτοπῶτερον, καὶ μέλλοι π πολυκεφάλων.
 οὐ γὰρ ταῦτα δὴ πού νοοῦμεν, καὶ ὀρεγ-
 μῖθα, ὅσθι * ταῦτα καὶ θυμολύμθα, ὅσθι κ. ἀπῆ.
 Β ὄθεν ἠδολύμθα, καὶ φοβούμθα. ἀλλ' ὄρεῖς ὡς
 ἐνὶ ρῖθι. ἀρρῆν ἐν τούτοις, ἐνὶ δὲ ἦλυ. καὶ
 θάρραλι. τε ἢ δὴλόν. ἐνὶ δὲ τὰ πῶρυπα-
 δαπῆς ἀντικείδουα. ἐνὶ δὲ πῆ ἢ μέση ἀφ'
 δὴ πῶρυτων φύσις, ἡν ἰουῶ καλυμμεν, ὅτι
 ἀξίω βασιλεύει ἐν τῆ τῆ βασιλέως ψυχῇ,
 πῶ ὄχλοκερατῶν τε καὶ δημοκερατῶν τῆ
 παρῶν καλυμμεντα. ἀφ' ἐστίας γὰρ δὴ
 εἰδῆ βασιλεύσθε τῆ κτ' φύσιν δεχθῆ τῆς ἠ-
 γεμοσίας χροσάμῆρος. ὡς ὅστις γε τῆ ἀλό-
 γου τῆς ψυχῆς μοίρας ὑδασσοῖ καὶ χροσῆ-
 θῆς ποιήσας, κατηκόοις τῆ λόγῳ πῶρεζ-
 C π, εἰς μῆδν ἠγεμοσίας ἐμπερνα σῶντα-
 ξας ὁ πλῆθος, ὅσθι ὅστις ὁ ἦθος, καὶ ἰδιώ-
 τῆς, καὶ βασιλῆς. μέλλων δὲ βασιλῆς, ὅτι
 πῶ δερετῶ ὅσω ἐθροσιτ ὄλοις κοινοῦται,
 καὶ τῆ εἰὸς ἀγαθῶν πολλοὶ ἐπαυροῖσονται
 ἀθροστοι. τούτω γὰρ ἀνάγκη ὁ ἐνδῶθεν ἀ-
 σασίασιν ἀφ' ἧν, καὶ μέγρι πρῶσῶπου
 γαλιώλω ἐνθεον. καὶ ἐστὶν οὐ φοβέρον, ἀλλ'
 ὑποψισμον θῆαμα, ἐν αἰδοῖς ἀκύμονι θῆα-
 θεσῆ, φίλοις μῆ, ταῦτὸν δὲ εἰπεῖν ἀγα-
 θοῖς, ἐκπλήτων, τοῖς δὲ ἐχθεροῖς τε καὶ
 πονηροῖς καταπλήτων. μετῶοια δὲ εἰὸς
 ἐμβατεύει τῆ τούτου ψυχῆ. πρῶτῆ γὰρ ὁ, π
 αὐ πρῶτῆ, δεδωγμένα πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς
 ψυχῆς πρῶτῆ, τῶ πῶρυπα πρὸς μῆδν
 δεχθῶ * κεκοσμησθαι, καὶ μὴ ἀπαξιδ-
 σαι μέρη τε εἶ), καὶ εἰς ἐν ὁ ὄλον στωμενῶσαι.
 ὅστις ὁ θροικίξῆ πῶ πρῶσῶολλῶ τῆ μερῶν
 τούτων εἰδοῖς αὐτοῖς εἰς ἐπεργῆδν πολλοῖς
 εἶ), ὅ ἀνὰ μέρεσ ἐθελῆ ἀναπῆθῆν ὁ ζῶου,
 τῆτον ὄψῆ, νῶ μῆ ὑποδ ἢ γῶμῆν, νῶ
 δὲ ὑποθῶν. τῆ πρῶσῶμῆν, νῶ μῆ ὄρμη,*

52,

καὶ δὲ Φυγῆ, καὶ λύπαις, καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἀπόποις ὀρέξεσιν ὁμοιογῆ δὲ ἑστέποτε αὐτὸς αὐτῶν.

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα θραῦν μὲν καὶ κακὰ. Οὐκ ἔστι κρείσσων τῆν ἐμῶν βουλομένη. ἔφη τις, ἔπιτροχὸς πῶν ἐπερῶν καὶ διχνοῖον τῆν ἴσων δυνάμεων. τὸ τοῦ πρῶτον καὶ σφίδρα βασιλικὸν αὐτὸν ἐαυτῶν βασιλῶν, τὸν νοῦν ἔπισησάτω τῶν σπουδαίων θηρίων, καὶ μὴ κερατεῖν ἀξιοῦντα πολλὰ κίμωλειαν ἀιδρόπων, ἔπειτα αὐτὸν δούλον ἐπὶ δεσποινῶν ἀγρίων, ἡδονῆς, καὶ λύπης, καὶ ὅσοι σύγγονοι θῆρες ἐσθλατῆται τῶν ζώων. ἐντεῦθεν δὲ ἡδὴ πρὸ ἐαυτῶν παρῶν ὁ βασιλῆς παρῶν ἐντεῦξεται τοῖς πέλας τε καὶ φίλοις, μὲν ὧν σπουδαίων παρῶν τῆν ὄλων βουλοῦσται. τοῖς παρῶν φίλοις, ὅ κατερωθέντος τῶν ὀνόματος, ἑστέ ὡς παρῶν οἱ κολλάζοντες ὁ παρῶν καὶ παρῶν τῆς δεσποτίας, ἔργω φιλενδεσποτέρω τῆς ἀληθείας ὀνόματι. τί γὰρ κτήμα βασιλικὸν οὐτως, ὡς παρῶν ὁ σπουδὸν φίλος; τίς ἐπιτυχίας κρινόνος ἡδῶν; τίς δὲ διενεχθεῖν χεῖρω τυχεῖς ῥοπῶν ἀσφαλέςτερος; τίς ἀδύωτερος εἰς ἔπαμον; τίς εἰς πλήθους μούσας ἀλυπότερος; ἀγαθῶν δὲ βασιλέως ποῖον ἔπιδύλωτερον τῶν πλήθων τεκμήριον, ἢ εἰ φάνοιτο ζηλωτῶν ποῖων αἰεὶ τοῖς σπουδῶν; οὕτω γὰρ καὶ τοῖς παρῶν ἐραστὸς αὐτῶν εἶη, καὶ ἡνοῖτο αὐτῶν ἀγαθῶν ἀλλῶν τῶν παρῶν φιλείας βασιλικῆς, ὧν παρῶν τοῖς τυραννοῖς ὑπερῶν, δι' οὓς ἡ κομῆν παρῶν, παρῶν Διὸς τε καὶ κεραυτοῦ, ἀλλῶν τοῖς ἐπιβούλων τοῖς σπουδῶν χρωμένους, ἀδύωτερον ἐπὶ λέγρουσα πῶν μετ' ἀπαρῶν ἀσφαλῶν, τῆν ἐν ἐπιφάνῃ βίω κινδύων. οὐ γὰρ ἔφαστέ τις μακαροδύων τῆς τῶν τυραννοῦ φιλείας, ἢ ἡλεῆθη τῆς ἔθρας. ἀλλ' ὅγε βασιλῆς οἶδεν, ὡς ὁ μὲν αὐταρκες ἐν θεῶν, καὶ ἄρχαία θεὸς οὐσία τῆν ἄρχων ὑπερῶν αἰδρότων δὲ αἰδρότων ἄρχων πολλῶν καὶ ὀμῶν, ἑστέ αὐταρκες ἡ φύσις εἰς ἀπῶν ἔργου παρῶν. ἰώμνος οὐ γὰρ τῶν φύσεως ἐνδῶν, σπουδοῦται τοῖς φίλοις, τῶν δυνάμιν ἐαυτῶν πολυπλασιάζων. ἔτι γὰρ τοῖς ἀπῶν μὲν ὀφθαλμοῖς ὀφθατῶν.

modo fuga, doloribus, voluptatibus, absurdisque cupiditatibus perturbatum, nec unquam sui ipsius ille similis est,

*Nec me latet quae mox facienda sint mala
Sed ira nostra est consilio omni fortior,*
dicebat aliquis, qui aequalium facultatum diuersitatem, ac dissidium agnoscebat. Istud profecto primum, ac summè regium est, sui ipsius esse regem, mentemque domesticae belluae, quali moderatricem praeficere, neque cum infinitis propemodum hominibus dominari velis ipsum turpissimis dominis seruire, voluptati, dolori, & quaecumque his affines belluae suum in animali domicilium habent. Hinc a seipso progrediens Rex cum propinquiore primò, & amicis conuersabitur, quibuscum una coeuntibus de summa rerum consilium capiet. Hos amicos appellabit ille, non id nominis dissimulanter usurpans, neque perinde agens, ut qui molestam & inuidiosam dominationem longè re ipsa & factis humaniori, quam ueriori appellatione molliunt. Nam quae vlla rege dignior possessio, quam amici consortium? Quis secundarum rerum particeps iucundior? Quis in aduersis fortunæ calibus tolerandis stabilior? Quis in laudando syncerior? Quis in acriter obiurgando minus molestus? Probi autem, ac benigni regis quòdnam euidētius populo argumentum, quam si beatos eos faciat quorum familiaritate utitur? hoc enim pacto etiam longinquiorebus amabilem sese praestabit bonisque id in voto erit regis amicitiam sibi demereri posse. Quorum contraria omnia tyrannis suppetunt, propter quos scitum id Prouerbum inualuit, Procul Ioue, & fulmine: quod eorum causa, qui cum familiaribus suis insidiosè versantur, multò tutiorem esse docet otiosam cum securitate vitam, quam ea omnia pericula quae in illustri vite statu reperiuntur. Simul enim atque ob tyranni gratiam beatus aliquis praedicari coepit, mox in eiusdem offensionem incurrens miseratione dignus existimatur. Rex autem id exploratum habet, Deum quidem sibi sufficere, & antiquam eam esse naturam quae supra id omne, quod subditum est, assurgit. Homini verò multis atque eiusdem conditionis hominibus imperanti ad cuiuslibet rei animaduersionem propriam naturam satis superque non esse. Hunc igitur naturae defectum supplens amicos in eiusdem naturae communionem adsciscit vim quodammodo suam multiplicans, ita enim fiet, ut & omnium oculis videat,

& omnium auribus audiat, omniumque animis in vnum consentientibus consilium capiat. Verum cauendum præsertim idque totis animi viribus, aut etiam si fieri potest vniuersa ad hoc regiarum aularum arma comparanda sunt, ne amicitie personam extrinsecus circumfusa incautis obrepant adulatione. Sola quippe hæc ne quicquam vigilantibus satellitibus imperium deprædatur: nisi enim penitus arceatur in ima vsque conclauia sensim penetrat, regumque nobilissimam partem, animam nimirum, adoritur. Quandoquidem propensum in amicos studium non minima regis virtus est. Hoc Cyro illi eximio, ac præstanti viro, hoc Agesilao præ cæteris regibus tam apud Græcos, quàm Barbaros immortalem nominis gloriam comparauit. Quæ igitur agenda fuerint perspecta habebit, certumque inter amicos consilium capiet. Vt autem opus ipsum consequatur plurimarum manuum auxilio opus est. Vnde paulatim nostra procedens oratio regem è Palatio eductum post amicos militibus, secundis quasi amicis, conciliat, atque in campum descendere iubet, vt hominum, armorum, equorumque recognitionem faciat. Ibi & cum equite equitabit, & cum pedite decurret, & cum armato armatus incedet, & cum Cetrato Cetra exercebitur, & cum leuis armaturæ militibus iaculabitur, vnumquemque operum communionem in viam societatem, amicitiamque pelliciens, vt ne erga eos dissimulator, aut cauillator sit, dum commilitones vocabit, sed in concione verba facientem cognoscant, testenturque re ipsa nomen istud ab eo comprobari. Inuitus fortasse, atque ægrè id audias, quod tibi à nobis labor iungatur. Verum mihi crede regium corpus minimè labore tentatur. Quisquis enim palam laborem capessit nequaquam labore vincitur, Rege autem corpus exercente, atque in stantiis & sub dio agente, & in armis ætatem conterente omnes vbiuis homines, quasi in Theatro spectatores sunt. Si quidem præsentium oculos in sese conuertit, neque aliò quisquam intueri sustinet, rege in conspectu hominum aliquid moliente, omniumque auribus decantata principis gesta personant. Atque eiusmodi consuetudo, qua Imperator non rarò spectandum se militibus præbet, ad excitandam in militum animis sui beneuolentiam eamque firmissimam præcipuam vim habet.

A Τῶς ἀπὸ τῶν δὲ ἀκράτῳ ἀκούσεται, καὶ τῶς ἀπὸ τῶν γράμματος εἰς ἐν ἰούσαις βουλευσεται. πῶς φουλακτεῖν μὲν τοι, καὶ μάλα ὅλη τῆ γράμμη, καὶ εἰ γε διωάμεθα ἀπαντὶ τῶς ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὅπλοις ἐπι τούτω χρῆσθαι, μὴ λαθῆναι πρὸς δῦσα κρησάκια, ὅ φιλίας παρῶσιν παρῶσιν κρησάκια. Ἐπὶ μάλιστα γὰρ τοι αὐτῆς, καὶ ἀργυροπρωῶτων τῆν δόρυφόρων, ληστεύεται βασιλεία. Εἰσφέρεται γὰρ, ἡ μὴ καὶ πρὸς ἐρόκηται, μάλα ἐσδοτέρω τῆν ταμείων, καὶ ἐπιτρεφῆ τὰ κρησάκια τῆν βασιλείων αὐτῆ τῆ ψυχῆ· ἐπεὶ τὸ γε φιλεταιρον οὐχ ἤκιστα ἀρετῆ βασιλείων. τῆτο γὰρ τοι καὶ Κόρην τὸν πρὸς καὶ Αἰγυπτοῦ ὀνομαστοτάτοις βασιλείων ἐν Ἑλλήσοι καὶ βαρβαροῖς ἐποίησε. γινώσεται μὲν δὲ τὰ ποιητέα, καὶ γινώσκου ἐν τῶς φίλοις κυρώσθαι· ἵνα δὲ ἔργα γήνηται, χράν αὐτῶν δὲ πολλῶν· ὁ δὲ λόγος βαδίζων ἐξ ἀρχῆ τὸν βασιλέα τῆν βασιλείων, καὶ μὲν τῶς φίλοις τῶς γραπώταις δίδωσι, δούτεροι δὲ τῶς φίλοις, καὶ κατὰ βίβασας εἰς τὸ πεδίον, ἄξιον ἀνδρῶν καὶ ὀπλων καὶ ἵππων ποίη, εἶτα καὶ ἵππων σῶσι παρῶσιν. καὶ περὶ σιωθεύσεται, καὶ σιωποπλιτεύσθαι τὰ ὀπλίτη, καὶ τὰ πελάγη συμπιλάθησεται, καὶ σιωποπλιτεύσθαι τὰ γυμνήτη, τῆ κοινῆ τῆν ἔργων εἰς ἑμφύχον ἐταιρείων ἕκαστον παρῶσιν γήνηται, ἵνα μηδὲ παρῶσιν τῶς εἶρων ἢ, συγραπώται καλῶν, ἀλλὰ δημηγοροῦντα ἐπιτηγνώσκωσιν αὐτὸν, καὶ μὴ τυράσιν ὡς ἐκ τῆν ἔργων ἀρετῆ τὸ ὄνομα λέγεται. δυσχερῆς ἴσως ὅτι τῶς ποίησιν ἐπιτηγνώσκωσιν. ἀλλ' ἐμοὶ οὐ πείθου, βασιλικὸν σώματος ἐλάχιστα πόνος ἀπτεται. ὅστις γὰρ οὐ λαθῆναι πόνων, τῆτον ἤκιστα πόνος νικῶ· βασιλέως δὲ ἑμασχωῦτος καὶ θυραουλοῦτος, καὶ ὀπλοῖς ἐνεαζοντες, οἱ πρὸς ἀχρὸς δῆμοι γὰρ εἰσὶ. τῆν τε γὰρ πρὸς ἀχρὸς ἐπιτηγνέφθαι τὰ ὄμματα, καὶ ὁδοῖς ἀλλαχρὸς βλέπειν ἀνέχεται, βασιλέως ἐν ἀπόσῳ τῆ δρῶντες, καὶ τῆν ἀπὸ τῶν ἐνηχῆ τὰ ὄτα πρὸς ἔργον βασιλέως ὡδὴ γήνηται. διώσεται δὲ ὁ σιωποπλιτεύσθαι, τὰ μὴ σιωποπλιτεύσθαι τὴ βασιλέα γὰρ μασγραπώταις, εὐνοιαί τε αὐτῶν, καὶ μάλα ἔργων μὲν δὲ δημοῦργῆν τῆ γραπώτῶν ταῖς ψυχῆς.

καὶ πῆ

καὶ τίς ἔχουσι βασιλεία τῆς ἐρωῆς τετι-
 χουμένης; τίς ὁ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πρῶτων
 ἀδέεστος τε καὶ ἀεπιβουλυτότερος ἐκείνῃ
 βασιλείῳ οὐχ ὄν δεδίασιν, ἀλλ' ὑπὸ οὐ δε-
 διάσιν οἱ ὑπὸ ἡρώοι; ὅ δὲ τὶ φρασιτικὸν τοῦ-
 το φιλῶν, ἀπλοικὸν γὰρ ἔστι καὶ ἡμιῶν, ἔτι ὑπὸ
 σπουδαίας ἀλώσιμον· καὶ Πλάτων φύλακας
 τε καλεῖ ὁ μαχητικὸν ἦμος, καὶ κωὶ μάλι-
 στα προσκείσθαι, θρασύ γὰρ καὶ ἀγνοία κρί-
 νομεν τὸ, τε φίλον ἔστι πολέμιον. τί δὲ αὖ ἀ-
 γνον ἡμίτο βασιλείῳ, ὄν δὲ πρὸς ζωγράφ-
 οὺς ὅτι γινώσκουσιν οἱ προσπολεμῶντες. ἐνή-
 σθησι δὲ ἔμνον τοῦτο τῆς πυκνῆς ἔπιμύξιας,
 ὅ κατὰ φρῶ ἐν σῶμα συμφυῆς τὸ φράτρυμα
 περικεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ποῖσδε κα-
 ρεῖς ἡμοιῶν, τὰ μὲν ἔστι μὲν ἔτι πολέμικον
 ἔργον· τὰ δὲ ἔστι φρασιτικῶν προστέλῃ καὶ
 ἀδασκῶναι τίτες, ἀ πρὸς τὰ μείζω τε καὶ
 σπουδαῖα διεγείρει. οὐ γὰρ τὸ μικρὸν ἐν
 χρεῖα δροῖς, ὀνομάσασθαι μὲν φρασιτικὸν, ὀνομάσασθαι
 δὲ ὑποφρασιτικὸν, ἔτι ἰλαρχῶν, καὶ ἄρχμα-
 τάρχῶν, ἔτι σφραγιδοῦν εἰ τύχοι, καὶ πῖνας
 τῶν φρασιτικῶν σῶν ὅτι γινώσκου καλέσασθαι τε ἔτι
 προστέλῃ, ποῖς ἐν τέλει λέγω καὶ ἕκαστον
 ἰπτικὸν τε καὶ πεζικὸν σύστημα. Ομηροῦ μὲν
 γὰρ ἵνα τῶν θεῶν ἀδασκῶναι τῆ μάχῃ τῶν
 Ἀχαιῶν, πληγῆ σκῆπτρου φησὶν ἄλλῃν πιμ-
 πλαῖα ποῖς νέοις

--- μῦθος κρατεροῖο.

Μᾶλλον ἐφορμᾶσθαι πολέμικον, ἢ δὲ μάχεσθαι,
 καὶ μὴδὲ τὸ πόδε μὴδὲ τὸ χεῖρε ἀτρέμας
 ἔχον ἀεχέσθαι. τὸ γὰρ

Μαυμάσθαι δὲ ἐνεργε πόδε, καὶ χεῖρες ὑπὸ φρῶν.
 ἀποῖσιν ἔστιν ἀδασκῶναι πρὸς τὰ ἔργα τῆς
 μάχης· ἐμοῖ δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο αὖ ποιήσασθαι καὶ
 βασιλῆος ὀνομάσθαι καλέσασθαι, καὶ τὸν ἀδαι-
 σαλπιστὸν τε αὖ εἰς φιλοτιμίαν ἐγείρειν, καὶ
 τὸν ἀγωνιστὴν αὖ ὅτι γινώσκου. πᾶς γὰρ ἐθέλει
 ποιεῖν ὑπὸ μῦθου βασιλεῖ, ὅ, τε ποιητῆς
 οὕτως ἔοικε κρίνῃ πᾶρμεγα ὄφελος ἔστι βα-
 σιλεῖ καὶ εἰρηνικῶ καὶ πολέμικῶ· ὅς αὖτε
 πρὸς τοῦτο πρῶτον κατὰ φύσιν, ὅτι πλεί-
 στω ἔχει ῥοπικῶ εἰς βίψυχαι ἀνδρῶν
 τὸ μὴδὲ ποῖς ἀγαθοῖς ἀνοείσθαι τὰ
 βασιλεῖ, ὅσῃ ὀνομάσθαι μόνον καλεῖσθαι
 ποῖς φρασιτικῶν πεποιήκεν. Ἀγαμέμνονα,

A Ecquod verò tutius Imperium est, quàm il-
 lud, quod amore, & charitate munitur?
 Quisnam priuatus, quantumvis mediocri
 conditione, securior, aut ab insidiis tutior;
 quam rex ille, quem non metuunt, sed cui
 metuunt subditi. Militaris profectò ista
 natio simplex, & ingenua est & consuetu-
 dine facile capitur: Et Plato ipse militare
 genus custodes appellat, caniq; præfertim
 æquiparat, quod quidem animal amicos,
 atq; inimicos cognitione, & ignoratione
 discernit. Quid verò indignius eo Impe-
 ratore, quem propter solos pictores co-
 gnitum habent imperij propugnatores?
 Neque verò id solum emolumentum ex fre-

B, quenti ea consuetudine hauriet, quod e-
 xercitum tanquam vnum eiusdem naturæ
 corpus circumfusum habeat, verum etiam
 pleraque quæ eo tempore aguntur alia ad
 rei bellicæ exercitationem conducunt, a-
 lia velut Imperatorij muneris initiationes,
 ac præparationes quædam sunt, quæ ad
 maiora, & seria animum excitare solent.
 Nec enim minimum est belli tempore du-
 cem exercitus, aut legatum nominare, aut
 turmarium, aut agminis præfectum, aut
 vexillarium, si necesse fuerit, aut ex vete-
 ranis notos aliquos appellare, atque ad-
 hortari: Eos, inquam, qui in vnoquoque
 C tam equestri quàm pedestri ordine in ho-
 nore sunt & dignitate constituti. Home-
 rus enim quendam ex Diis Græcorum
 certamini præsentē inducens sceptri per-
 cussione ab ipso Iuuenes ait impletos,

--- Robore forti.

Ita vt eorum animi

Maiori pugna furent, & martis amore,
 Neque eorum pedes, manûve quietem
 sustinere possent. Nam hoc,

Pes infra, supraq; manus iam sponte cientur
 nihil aliud est quàm sponte sua ad pugna
 certamen gestiunt. Ego verò idem planè
 facturum Imperatorem iudico, si nomi-
 natim suos appeller, & vel eum qui classi-
 ci clangore non mouebitur ad gloriæ stu-
 dium inflammaturum, vel bellicosum mi-
 litem ad prælium instigaturum. Nemo
 enim est, qui non coram rege strenuè la-
 borem velit suscipere. Atque ita poëta
 sensisse videtur, tam pacificum, quàm bel-
 licosum regem incredibilem inde vtilita-
 tem percipere, qui hoc ipsum primum
 animaduertens, ad militum strenuita-
 tem plurimum momenti habere si ne-
 gregarij quidem milites Imperatori sint
 ignoti, Agamemnonem iuducit non
 modò nominatim suos vocantem;

B

sed & fratrem admonentem, vt præter eiusmodi appellationem addito insuper parentis nomine, & à maiorib. vnumquemq; compellet, omnibúsq; honorem deferat, nec grandiores spiritus ducat. Nam honore deferre idem est ac laudare, si quidpiam ab aliquo aut rectè, aut feliciter cõfectum meminisset. Vide vt Homerus regem popularis hominis laudatorè faciat: Et quisnam sanguini pepercerit qui se à rege audierit commèdatum? Iam hoc igitur ex eo tibi commodum suppetet, quod frèquenter cum militib. verseris. Eorum verò prætereà mores, vitámq; perspicies, ac id intelliges, quis cuiq; ordo in quavis occasione conueniat. Etenim hoc ipsum insuper cõsidera. Bellorum Imperator artifex est, vti sutor calceamentorum. Et is ergo ridiculus est, si suæ artis instrumenta nesciat, & rex ipse quónam pacto militibus peritè, velut instrumentis vtetur, nisi ea ipsa cognoscat? Verùm cum eo hæctenus peruentum sit, si quod in iis sermonibus communissimum est ad præsentem huius orationis materiam demittatur, forsitan à scopo non aberrabimus:

Quis scit an ipse animum moueam tibi numine dextro?

Consilium est hominis non aspernabile veri.

Ita ergo sentio: nihil olim aliud tantam Romano Imperio perniciem attulisse, quãtam in Imperatore prope Scenicus ornatus, cultúsq; corporis, quem perinde vt qui sacris operantur in occulto habere solent. Tum etiam quòd Barbarico atq; insolenti more quæ ad vos attinent spectantibus exponantur. Quandoquidem quod inane ac specie tenus est, cum rei veritate esse non potest. Non est tamen quod id à me dictum molestè feras: Nec enim istud tua culpa commissum, sed eorum, qui primi morbi illius authores extiterunt, pestemque eam summo in pretio studioque habitam temporum successioni tradiderunt. Quamobrem seuerior illa grauitas, idipsúmque quod metuitis, ne si vos sæpius spectandos præbeatís nimium sitis hominibus vestris familiares, vos domo penitus clausos, & à vobipsis quasi obsessos detinet, vt paucissima & videatis, & audiatis, à quibus rerum agèdarum prudentia colligitur, corporisq; duntaxat voluptatibus indulgeatis, & iis præsertim, quæ sunt præcæteris materix immerse, quas cum tangendi, tum gustandi sensus suppeditat, ac marini Pulmonis vitam haud dissimilem agatis. Quandiu ergo humanam

A ἄλλ' εὖτα αὐτῶν καὶ τ' ἀδελφῶν καθέτι παρὸς τῆν παροσηγείαν παύσθην καὶ ἐκ ἡμεῶν αἰώνων ὀνομαζέην ἄνδρα ἕκασον, καὶ πάντας κωδῆσιν μηδὲ μεγαλίζεσθαι. Ἐὖ οὐ κωδῆσιν δὲ αὖ, ὅτι λέγαν ἔστιν, εἴ τω τί ἀγαθὸν ἢ παρὸν ἢ ἐπιτυχῆν σιωπήσαστο. ἕρως Ομηρον; ἔγκωμιαστικῶν ποιῆν τὸν βασιλέα δημότου, καὶ τίς οὐκ ἀπ' αἵματος ἀφιδήσῃ, βασιλέως αὐτῶν ἐπαμείβεσθαι; καὶ ποῦτο οὖν ἤξει σοι ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν θεῶν ἰμῶν ἐραπίωνται, Ἐ παρὸς εἰδήσῃς αὐτῶν ἢ θεῶν ἢ βίους, καὶ τίς ἐκάστω ἀξίος ἐσθ' ἕκαστος παροσηκουσα. θεὰ γὰρ δὴ καὶ ποῦτε. τεχνίτης ἔστιν ὁ βασιλεὺς πολέμων, ὡς ἄρ' ὁ σκυρτόμος ἠποδομητῆρ. ἐκείνους τε οὖν γελῶσι, ὅταν ἀγροῆ τῆς τέχνης τὰ ὄργανα, ὅ, τε βασιλεὺς πῶς ἐπισησῆται χρῆσθαι ἐραπίωνται ὄργανοις ἀ μὴ γινώσκον. ἀλλ' εἰ ταῦτα ἡρόμενος, εἴ οὐ κοινὸν ἦν λόγων εἰς πᾶσι παροσησθαι ἦν λόγων ὑλίω κατεβίβασαμι, ἀγαθὸν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ βάλουμι.

Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν σοι σὺν δαίμονι θυμῶν οἴνω

C Παρῆτων, ἀγαθῶν ἢ πρῶταίφασιν ἀνδρῶν ἀληθῶν.

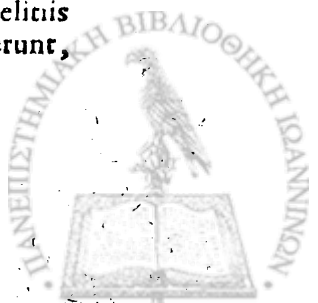
Φημί γὰρ εὖτ' ἔν οὕτως ἐμπαροσθῆν ἄλλο χεῖρω ποιῆσαι τὰ Ῥωμαίων, ὡς πᾶσι παρὸς τὸ βασιλικὸν σῶμα σκωλιῶν καὶ τεραπειῶν, ὡς ἄρ' ἱερογυρῶντες ἡμῖν ἐσθ' ἀπὸρρητῶν ποιῶνται, καὶ τὸ βαρβαρικῶς ἐκτεθειῶναι τὰ κατὰ ὑμᾶς. ὡς οὐ φιλεῖ συγγινεῶναι φασγασία τε καὶ ἀλήθεια. ἀλλὰ σὺ γὰρ μὴ διαχεῖσθαι, ὡς ποῦτο γὰρ οὐκ ἔστι σὸν, ἀλλὰ τῶν ἀρετῶν τῆς νόσου, καὶ παρὰ δόντων τῆν ἀγαθῆν τῆν χεῖρου ζηλούμενον τὸ κακόν. Ἐι γὰρ οὖν ἢ σιωπῆς αὐτῆ, καὶ τὸ δεδιέναι μὴ εἰς ἀποσπασθῆναι σιωπῆτες ἡρόμενοι θεάματα, κατεκλείσεις ποιῆν παλιορκαυμένους ὑφ' ἐαυτῶν, ἐλάχισα μὲν ὀραῖνας, ἐλάχισα δὲ ἀκούοντας, ἀφ' ὧν παρὰ κλητῆν φρόντισιν συναρθεῖται, μόνους ἡδονῶν τῶν τῶν φημάτος ἡδονῶν, καὶ τούτων γὰρ τὰ ὑλίω τῶν, ὅσας ἀφῆ τε καὶ χάρις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλασπῆν πηδύμενος. ἕως οὖν ἀπαλείουτε τὸν δὴ θεῶν.

η. φ. ε.
κ. τὰ νομί-
σματα.
κ. σ. π.

εὐδὲ τῆς αἰθερώτου τυγχάνετε τελειότητος. Ἐ
 γὰρ οἷς σιώετε " ὡς διατηρῶν τε καὶ ἄλλως, καὶ
 οἷς ἔστιν εἰς τὰ βασιλεῖα πάροδος ἀδελφείων, ἢ
 στρατηγῶν τε καὶ λοχαγῶν, ἑσπεῖς οἷς ῥαβδονο-
 ῦντες ἀρα παρὰ σκοδινὰ ζεῶν, τοῖς μικροκεφάλοις
 τε ἔδλιθον γινώσκοντες, οἷς ἢ φύσις ἀμύπητα
 παρὰ χαρῆς, καὶ ἀπὸ ἀδικουῦντες οἱ περὶ
 ζῆτα " ὁ νόμισμα. Ἐ γὰρ βασιλεῖ δῶρον ἀπὸ
 πληκτος ἀνδρῶν, ἔ μείζον ὅσον ἀποπλη-
 κτότερος. οὗτοι γελαιοῖντες ἐν ταῦτα, καὶ
 κλαυσιῶντες ἀτελῶς, καὶ γήματα καὶ ἰσόφοις
 καὶ ἀπασιν ὅσοις " οἷοί τε βωμολεχουῦντες σιω-
 ἀφαιρέσειν ὑμῖν τὸ χρόνον, καὶ τῆς ψυχῆς
 πλὴν ἀχλὺν, ἡ δὲ ἐκ τῆς φύσεως ζῶν ἔχετε,
 κακῶ μείζον παρὰ μνηστικῶν. ἑσπεῖν τὰ κο-
 λοβά ἀφανήματα, καὶ ῥήματα ὡς ἀκούσας ὑ-
 μῶν ἐναρμύζονται μάλλον, ἢ τοῖς ἐκ φιλο-
 σοφίας ἐν γλώτῃ παρὰ τῶν τε ἔδλογῶν
 ὅ τῆς θυμαστῆς οἰκουρίας ἀπολαύκατε,
 τῆ δῆμου ὅ μὲ φρονιμον ὑποπλῆθόντες, καὶ
 παρὰ ἐκείνοις ἀποσεμνωμένοι, ὅ τῆ ἀνύτων
 εἰσαγόμενοι, ἔ παρὰ ἐκείνοις ἀπογυμνάμε-
 νοι, ἔδῃ μὲ εἰδέειν καλῶς, ὅπῃ τῆς αἰσῆς πα-
 ροσκουῶν ἕκαστον αὔξεται καὶ συκροτεῖται.
 ἀλλ' ἂν ἐπιδράμῃς τὰ νῶ πλὴν ὅποι ποτὲ τῆ
 γῆς ἐκ τῆς ἐπιστῆς ἀρχῶν, εἴτε τῆς Γαρυβαίων.
 εἴτε τῆς Μακεδόνων, εἴτε πλὴν Περσῶν, εἴτε τῆ
 παλαιάτων Μήδων, εἴτε πλὴν ἐν ἡ ζῶντων,
 αἰδρες δημοτικοί τε καὶ στρατιῶν, καὶ τὰ πολλὰ
 σιωθουλοῦντες τε καὶ χαρῆσιν ὡντες ἐν
 τῆς φάλαγγι, καὶ ἔτε μειονεκτουῦντες πόνων,
 ἔτε πλεονεκτουῦντες ἡδονῶν, ἕκαστον ἐπιθε-
 τῆσιν ὅπῃ μέγα παρὰ γαρον, δι' ἐπιθετικῆς
 αἰθερώτου κτώμενοι πάρατα, ἔ ἡρόμενοι ζη-
 λῶτοι, χαλεπῶς δὲ ἐπὶ πλὴν ἰσῆσιν τηρεῖν
 ἀνὰ φρονήσεως. εἰκοὶ γὰρ δι' τυχία, φορτίον ἔτῃ
 μελίβδου παρὰ βελήτερον. παρὰ τρέπει γυνὴ τῆ
 ἀνατέμενον, ἡ μὲ πόνον ῥωμαλέος ὡν τύχη
 ψυχῆς ὅ ῥώμῃν ὑπογινώσκῃ μὲ φύσις, τε-
 λείῃ ὅ ἀσκησις, εἰς ἡν σε βασιλεῦ παρὰ τρέπει
 φιλοσοφία φυλακτικῆς ἡμέρας ὅ ἐκ λό-
 γου συμβαῖνον. τῆς γὰρ ἐναντίοις τῆς σίωσις ἀν-
 των ἕκαστον φέρεται. καὶ οὐκ ἀξίῳ παρὰ βα-
 σιλεῖα τὰ βασιλεῖ ῥωμαίων τὰ πάταρα. πά-
 τῆσιν ὅ ἡρόν ῥωμαίων, ἔ τὰ ῥῆσιν καὶ παρὰ εἰς
 ἐκ δὲ διητηρῶν ἡ δὲ πῆρεθόντα τῆ πολιτείας,

A cōditionem aspernamini ne hominis qui-
 dem perfectionem attingitis: Nam ij, quo-
 rum in quotidiano victu aliisve in rebus
 confortium adsciscitis, exiguo capite iux-
 ta, & mente, quos natura deerrans adul-
 teratos edidit, vti numismata mēfarij cor-
 rumpere ac deprauare solent: itavt regi
 munus sit stolidus homuncio, eóq; accep-
 tius, quo stolidior est: ij eodem tempore
 imperfectè & ridere, & flere gestientes,
 indecoris gesticationibus, strepitibus, a-
 liisque quibus possunt scurrilitatibus vnà
 vobiscum perperam tempus absument,
 mentisq; caliginem, quam ex eo contrahi-
 tis, quod secundùm naturam nequaquam
 viuunt, grauioris mali solatio demulcent:
 horum mutili nec perfecti animi sensus,
 verbáq; auribus vestris multò accommo-
 datiora sunt, quàm sententia aliqua ex
 Philosophia deprompta, & diserto, ac vo-
 lubili ore pronunciata. Quod autem ad
 eam vtilitatem spectat, quæ ex egregia il-
 la, domesticáque custodia vobis accidit,
 dum ex populo eos quidem, qui mente
 præditi sunt, suspectos habetis, atq; iis su-
 perbè vos, & cum ostentatione vendita-
 tis, stulti verò duntaxat, rudésque admit-
 tuntur, quibus vos palàm manifestos ex-
 ponitis, id probè intellexisse oporteret,
 iisdem artibus vnumquodque augeri qui-
 bus conflatum est. Sed si animo percurras
 quouis terrarum propagata Imperia, siue
 Parthorum, siue Macedonũ, siue nostrũ
 illud in quo degimus, homines populares,
 & militares, qui sæpius in media acie sub
 dio agerent, humiq; dormirent, neque mi-
 nus laboris, plus voluptatis ferrent, cuius-
 que ditionis fines latissimè protulerunt,
 homines, inquam, singulari cum diligen-
 tia bona comparantes, quiq; cùm ad sum-
 mam beatitudinem peruenissent agrè
 hunc ordinem sine prudentia tenuissent.
 Felicitas enim onus quoddam esse vide-
 tur plumbo grauius. Eum ergo subuertit,
 ac deprimit, qui id humeris imposuerit, ni-
 si planè sit robustus. Animi autem robur
 vt natura repromittit, sic assidua exercita-
 tione perficitur. Ad quod tete, Imperator,
 Philosophia hortatur, id ne eueniat ca-
 uens quod ex oratione cōsequitur. Vnum-
 quodque enim contrariis opibus, quàm
 quibus constitutum est, destruitur. Non
 ego patria instituta Romanorum Imper-
 atori censeo esse infringenda, verùm
 ea patria instituta existimes, non quæ he-
 ri, aut nudè iustertius in luxu, ac delictis
 deprauatam rempublicam irrepererunt,

sed quæ cum seruant imperium sibi compararunt. Quod si mihi non credis; Age verò per illud, quod regibus præest, numen (tu verò ad patienter audiendum enitere, mordax enim sermo est) quonam tempore Romanas res melius sese habuisse putas? Num ex quo purpurati, & inaurati estis, lapillosque ex montibus, & Barbaro mari quæsitos alios redimitis, alios subligatis, alios cingitis, alios appenditis, alios fibulatis: aliis insiditis? Quocirca in spectaculum euasistis mira varietate, ac colorum diuersitate distinctum, Pavonum instar Homericam imprecationem in vos ipsos trahentes, lapideam scilicet tunicam. Vobis autem non illa quidem tunica satis est; non enim Consulatum gerentibus in Senatorum concilium aditus patet, quando hi aut magistratus designant, aut aliam quamlibet ob rem confederunt, nisi eiusmodi insuper amictu sitis obuoluti. Itaque nimirum vos homines suspiciunt quibus intueri licet, quasi solos Senatorum beatos, solos Senatorum onus sustinentes; quin & onere hoc exultatis. Quemadmodum si quis aureis vinculis constrictus, arctiusque pretiosissimis compedibus, malum ipsum non sentiret, neque quod in carcerem conijceretur, miserè secum agi crederet, calamitatis magnificentia deceptus; nihilo tamè facilius mouebitur quam hi qui cippo lignorum omnium vilissimo vincuntur. Imò verò neque pauimentum ipsum vobis tolerabile est, neq; si in nudo solo inambuletis, sed spargenda aurosa terra, quam ex vltioribus continentibus vehicula vobis, & actuariz naues aduehant. Nec aspernandus eorum est exercitus, qui fossitium hunc puluerem respergunt. Non enim regium id ducitis, nisi vel ipso calceamentorum corio delicias ostentetis. Num igitur melius nunc vobiscum agitur à quo hæc circa reges ceremoniz institui cœperunt, latibulisq; vos lacertarum in modum continetis, ægrè, si fortè ad Solis splendorem prodeuntium, ne vos homines esse homines ipsi deprehendant? An potiùs tunc cum exercitibus præficiantur homines in propatulo vitam agentes, Sole adusti, reliquòque in victu sine villo artificio simplices, non Dithyrambicum, ac Tragicum tumorem spirantes, sed Laconicis pileis tecti, quos in stauis pueri spectantes derident, quosque senior plebs felices fuisse non putat, imò verò si vobiscum conferatur planè infelicest

A ἄλλ' ἐν οἷς ὄντες ἐκ τῆσαντο πτω δρχλιῶ. ἐ-
 πεί φέρε πρὸς τῆ βασιλείᾳ θεοῦ· καὶ μὴ
 πειρῶν ἀφαιμεῖναι θυμοδακίᾳ γὰρ ὁ μῦθος· πό-
 τε κέλλιον ἔχῃ ἡγῆ· τὰ Ρωμαίων πρὸς ἡμα-
 τὰ. ἀφ' ἧ πρὸς πόρφυροί τε ἐστὶ καὶ πρὸς χερσοῖ,
 καὶ λίθοις ἔξ ὄρων τε καὶ θαλασσιῶν βαρβαρῶν,
 τοῖς μὲ ἀναδείατε, τοῖς δ' ὑποδείατε, τοῖς δ'
 πρὸς εἰκαῖατε, τοῖς δ' ἔξαρπᾶτε, τοῖς δ' ἀφρονᾶ-
 ατε, τοῖς δ' ἐφρίζετε; τοιγάρων ἀπετελέ-
 αθητε θεῖα μα ποικιλώπατον ἐ πᾶς χροῦ, ὡς-
 αφ' οἱ τὰ πτω Ομηρικῶ ἀράν ἐφ' εαυτοῖς
 ἔλκοντες, τ' χιτῶνα τ' λαῖνον. ὑμῖν δ' ὅσπερ
 χιτῶν ὅσπερ ἀποχρῶν. ἔ γὰρ εἰσητητὸν εἰς τῆ
 ὁμοτήτων ὁ βαλβυθῆιον, ὡνίκα αὖ πτω ἐ-
 πῶντων δρχλιῶ ἀρχῆτε, ἔτε δρχαυρεσια-
 ζόντων, ἔτε ἐπ' ἄλλω τω σινοεδριαζόντων,
 ὡ μὴ καὶ πέπλον τοιοῦτον ἐκ κορυθίσινατε. καὶ
 δῶτα ἀποβλέπεατε ὑπὸ τῆ ἀνδρῶτων, οἷς
 θεμῖς ὄραν, ὡς μόνοι τῆ βαλβυθῆν διδάμο-
 νες, μόνοι τῆ βαλβυθῶν ἀρτοφοροῦτες. ἀλ-
 λα καὶ γάρουατε τὰ φορτίω, κατὰ αφ' εἰ πῖς
 χροῦ δέχῃς, ἐ μᾶλλον πολυπραγῆτοις τῆς
 πεδαγῆς, ἐπειτα μηδὲ ἐπαῖοι τῆ κακοῦ, μηδὲ
 ἡγῆτο χῆτλια πᾶσαν εἰς δεσμῶτα τελῶν,
 ἡπατηρῶν τῆ πολυτελείᾳ τῆς συμφορῆς.
 ἄλλ' ἔγε μᾶλλον κινήσεται τῆ ἐν τῆ ποδῶ-
 κάκη τὰ φαιλοτάτω τῆ ζύλων. ὑμῖν δ' οὐ-
 δὲ τοῦδαφός ὅστιν ἀνεκτὸν, ἔσθ' αὖ ἐμπεριπα-
 τήσῃτε καὶ φύσιν ἐχρῶσι τῆ γῆ· ἀλλὰ δεῖ πτω
 χροῖσιν ἐπιφορῆν, ὡ ἐκ τῆ αφ' ἡπείρων
 ὑμῖν ἀπῆναι τε καὶ ὀκνάδες ἀφαιμιζοῖσι, καὶ
 τραχιά πῖς ὅστιν ἔ φαύλη τῆ ὁ χῶμα φαίνον-
 των. ἔ γὰρ βασιλικὸν ἡγεῖατε, μὴ ἔχῃ καὶ τοῖς
 σκύτεσι τῆ ὑποδημῆς περφαῖ· νῦν οὖν ἀφ'
 ἀμῖνον πρὸς ἡτετε, ἀφ' ἧ πρὸς τῆ βασιλείᾳ
 D ἡ τελετῆ σινοῆση, καὶ θαλαμῆατε κατὰ αφ' αἰ-
 σαῦραι, μόλις εἰ πῃ πρὸς πτω εἰλίω ἐκκῶ-
 τῶσσαι, μὴ φωραθήητε ὑπὸ τῆ ἀνδρῶτων
 ὄντες ἀνδρῶτοι· ἡ πότῃ ἡνίκα ἔξηχρῶσι τῆ
 τραχυμῆς ἀδρες ἐν μέσῳ ζῶντες, μὴ αἶνες
 ὑφ' ἡλίω, καὶ πᾶ ἄλλα ἀφῆως τε καὶ ἀβσχυρῶς
 ἔχοντες, ἀλλ' ἔ διθυραμβῶδῶς ἐ πραγικῶς,
 ἐ πῖλοις Λακωνικοῖς, οἷς ἐν τῆς εἰχῆσι θεώμε-
 να γῆα τὰ μειράκια, ἐ ὅσπερ ὁ γῆρων δῆμος
 βίτυχῆς ἡγεῖαται γαρονῆαι, πρὸς δ' ὑμᾶς
 ἔξεπαθῶσαι καὶ πῶντα πᾶσι κακῶν ἀμῶνας;

χ. ἐφίζαίεα

χ. εἰσητητῶν

χ. σινοεδριαζόντων

χ. ὑπὸ ποδῶν

α. ἑπιπέ-
ζουτες.

ἄλλ' ἑκφυοὶ γε ὄντα ἄποτειχίζοντες πλὴν οὐκ
 κίον, εἴρηγοι ἔτε τοῖς Ἀσιακοῖς, ἔτε τοῖς Εὐρω-
 παίοις βαρ. ἔτι, ἄλλ' οἷς ἐποίησιν, ἐκεί-
 νοις ἐκθέτω πλὴν σφετέρῃ ἀποτειχίζην,
 θαυμάσιον ἄρα εὐφραδίῃ ὅτι τὸν
 Παρθυαῖον τὸν Ἰβρον ὅτι τὸν Γέτιον τε καὶ
 Μασσαγέτιον. οἱ δὲ οὖν ἔτερον αὐτῶν τούτων
 ὀνόματι θεοῦ, ἔτερον δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῶν
 ἑπιπέζουσι τῶν ἀποτειχισμάτων, ἵνα δὴ δοκίμη
 γῆος ἄλλο νέον τε καὶ ἀλλόκοτον ἐκφυῶν τῆς
 γῆς, δεδότησθε ὑμᾶς ἀποτειχίζοντες, καὶ μι-
 αθὸν εἰρήμης ἀξιοδοσιώσατε.

—ὡς μὴ σὺ γε δύσασαι ἀκλιῶ.

ἄλλ' ἀφείδω μὲ εἰ δοκεῖ ἡ παλαιὰ πρὸς
 τὰ νῦν ἐξετάζην, ἵνα δὴ μὴ δοκίμησιν ἐπὶ
 γῆματι πρᾶξις οὐκ ἐπιπέζουσι, ἀκλιῶτες, ὡς
 ὅσον ἐπέδωκεν εἰς γῆμα ἑσπέρῃ τῷ βασι-
 λέως ἑσπέρῃ ἀληθείας ἀφῆρηται. οἱ δὲ ὡς ἄρ
 ἐπὶ τῇ κατ' ὑμᾶς ποικιλίᾳ γῆμοδος ὁ λόγος
 ἐπιπέζουσι, νέμοι πινὰ μοῖραν ἑαυτῶν καὶ τῇ
 παλαιᾷ τῶν βασιλέων, εἴτε ἀρχαίαν καὶ ἑσπέρ-
 ῃ αὐτῶν, εἴτε λιτότητι βέλεσθε, καλῶς
 αὐτῶν ἀλλήλων ἀπὸ πρὸς ἀλλήλων πολυτέλεια
 καὶ βιτέλεια, ἐπὶ γῆμας αὐτῶν θεοῦ, ἐ-
 ρασίης ἀληθείας βασιλέως καὶ ἄλλοις, ἀφείδω
 τὸ φανόμοτον τε καὶ ἐπιπέζουσι. ὄνομα ἔ-
 κείνη μὲ ἀπὸ τῆς γῆμοδος τὸ πλέον ἐρ-
 φοῦν. αὐτῶν δὲ ὄνομα ἔστιν ἀπὸ τούτων, ἀλ-
 λῶν δὲ ἑσπέρῃ. ἔτι γὰρ ἔστιν αὐτῇ πρὸς τὰ, μὴ
 πρὸς ἀποτειχισμάτων πρὸς αὐτῶν. ἔτι δὲ ἡδὴ
 μάλλον εἰκότες ἀπὸ αὐτῆς εἶεν. καὶ τοῖς ἐπὶ ἑρ-
 γῶν συμπερικύπτει τῶν κατ' ἐρῶν ἐρῶντων
 βίων τῶν πρὸς ἀλλήλων. ἐνὸς οὖν ἀξίον ἐπι-
 μνησθῆναι βασιλέως, καὶ ἡδὴ, καὶ ἑρῶν. καὶ γὰρ
 ἀποτειχίζον ὅτι οὐκ ἔστιν ἀποτειχισμάτων.
 λέγεται δὲ πινὰ τῶν ἑσπέρῃ, ἄλλ' ὡν
 αὐτῶν εἰδεῖν καὶ τῶν γῆμοδος οἱ παπποὶ, εἰ μὴ νέοι
 τοῖς παπποῖς ἐπέκνωσεν, ὡς ἀπὸ τῶν πα-
 δων ἐρῶντων παπποὶ. λέγεται δὲ πινὰ ἐκείνων
 γρατῆα μὲ ἄρα ὅτι τὸ Ἀρσακίδου εἰς Ρω-
 μαίοις ὑβρίσθη. ὅτι τὸ πρὸς τὸ ὑβρίσθη-
 σαι τῶν Ἀρμενίων γῆμοδος, ὡς ἐπὶ τῆς ἀρ-
 τῆς πολεμίας, δειπνῶν τε αὐτῶν ἐρῶντων, καὶ
 ἐπιπέζουσι τῇ γρατῆα τοῖς ἀπὸ τῶν σκυλοφόρων
 ἀρῶντος γῆμοδος, ὡς εἰ γῆμοδος ἐπιπέζουσι ὡς
 δὲ ἑσπέρῃ τῶν Παρθυαίων ἀρῶντος.

α. ἑπιπέ-
ζουτες.

α. ἑπιπέ-
ζουτες.

A Atqui illi ipsi minimè intersepta domo ne-
 que Asiaticos, neque Europæos Barbaros
 arcebāt, sed iis rebus, quas agebant, suos il-
 lis fines admonebāt esse muniendos, cūm
 sæpissimè aut aduersus Parthos profecti
 Euphratē, aut aduersus Getas, ac Massage-
 tas Istrū traicerent. Nunc illi alia pro his
 sibi nomina imponētes, nonnulli & vultū
 artificio quodā immutantes, vt nouum, ac
 immane genus terrā editū videantur, ter-
 rorē animis nostris injiciūt aduers⁹ nos vi-
 cissim flumē traicientes, pacisq; mercedē
 auferre postulāt, --*ni fortia robora sumas.*

B Verūm mittamus, si libet, eam prisorum
 temporum cum presentibus collationem,
 ne in adhortationis specie prebrosè incef-
 sere videamur, id ipsum declarantes, quan-
 tum imperatoribus superbi, atq; arrogan-
 tis cultus accessit, tantumdem decessisse
 veritatis. Si verò, quemadmodum ad eam
 quæ in vobis est varietatem progressa diu-
 tius in eo nostra immorata est oratio, ita a-
 liquam sui partem pristinx illi Imperato-
 rum, siue rusticitati malimus siue simplici-
 tati, tribuat, non incommodè profusio, ac
 frugalitas oppositæ sibi inuicem emerse-
 rint. Eòq; pacto nuda hæc ambo confide-
 rans misso fucato illo, atq; adscitio, verū

C ac germanum regis decorem amplectere.
 Quamobrem illam quidem opibus maxi-
 ma ex parte circūscripsimus, huius autem
 non ex eo, sed aliunde petenda cognitio
 est. Neq; enim superuacuis opibus prædi-
 ta est, cūm in earum conquisitione nequa-
 quam occupetur, sed ipsius imagines in
 moribus potius, vitæque positæ fuerint.
 Quâquam & opus ipsum statim vnâ cum
 eius vitæ, quæ naturæ cōsentanea est, pro-
 ductione consequatur. Operæpretium est
 igitur vnus Imperatoris morum, operisq;
 fecisse mentionem. Quodlibet enim ad
 omnia secum trahenda satis superq; erit.

D Imperatorem olim quendam extitisse fe-
 runt, haud ita vetustū, sed quem huius tē-
 poris senum aui facile cognoscere potue-
 rūt, nisi & ipsi iuuenes liberos susceperint,
 & à iunioribus liberis auis postmodum fa-
 cti sint. Ferunt, inquam, illorum quendam
 aduersus Persas ad vindicandum, illatam
 ab his Romanis iniuriā cum exercitu pro-
 fectum, cūm ad extrema Armeniorum iu-
 ga peruasisset, priusquam in hostile solum
 incurreret, cibum sumere cupientē, exer-
 citui vt ex impedimentorū sarcinis prom-
 ptis viaticis vesceretur, imperasse, vt pote è
 vicino, si opus fuerit, victum comparatur-
 is; Ostendebat autem Parthorum agros

B iij

quæ cum agerent interim Portorum legatos adfuisse, qui se quidem existimarent regis primùm proceribus occurfuros, eorùmque rursus clientibus & admissionalibus, adeoque fore, ut non nisi multis postea diebus ab Imperatore legatis ius diceretur. Verùm sub id forte tempus accidisse, ut Imperator cœnaret. Nec enim eiusmodi tunc erat satellitum stipatio, selectus ex ipso exercitu alter exercitus, iuvenes omnes, omnes staturæ procerioris, fluctescente, ac exquisitiùs ornata cæsarie,

Vinguentisque caput semper, vultumque perunenti.

Scuta ex auro, lanceasque portantes, ex quibus, quoties occurrunt, regem conijcimus, uti opinor ex præeuntibus radiis Solem: sed vniuersa acies proprium munus obiens circa Imperatorem, atque imperium satellitum officio fungebatur. Illi autem simplici, nec affectato cultu corporis, non penes ornatum, sed penes animum, imperatoriam dignitatem habebant, internisque dotibus multitudinem antecellebant; exterius autem Gregariorum nihil dissimiles videbantur quo in habitu deprehensum à legatis Carinum aiunt: Purpurea vestis humi per herbam iacebat, cibus autem erat pridianum ex pifis elixis pulmentum, inque his frusta quædam, & inueterata porcinarum carniùm salsamenta. Eos ergo cum vidisset neque surrexisse, neque quicquam mutasse fertur, sed è vestigio vocatis dixisse, se quidem illos scire ad sese venire, se enim Carinum esse, iuuenique regi ut eadem die renunciantur iubere, ni saperet omnem ipforuti saltum, campumque omnem intra lunare spatium Carini capite fore nudiozem, simulque dicentem detracto pileo caput ostendisse nihilo galca adiacente villosius: Ac si quidem esurirent, ut manum vnà in ollam immitterent permissurum, sin minus, iubere se eadem hora discedere, & quasi iam finito legationis tempore extra Romanum vallum esse. Hæc cum populo, hostiumque principi renunciatæ essent, quæ & vidissent, & audissent, quod verisimile erat futurum, horrorem, metumque omnibus iniectum, si cum eiusmodi hostibus dimicandum sit, quorum rex neque

A ἐν τούτων ἵόντων, πρεσβείαν ἐκ τῆς πολεμίων πρῆξαι. Ἐ οἶεσθαι μὲν ἠκουσθαι πρεσβευτῶν τοῖς βασιλεῖ πρῶτα διωαγεῖνοισι. καὶ τούτων γὰρ αὐτῶν πελάταις τοῖς ἑἰσαγγελεῦσιν, ὡς εἰς ἡμέρας πολλοσύν ἀπὸ ἐκείνης τῆς βασιλέως τῆς πρεσβείας χρηματιοῦτος. σιωπεῖν ἄλλω καὶ αὐτῶν πῶς τῆς βασιλείας ἡμέρας δὲ πρῶτα. Ἐ γὰρ αὐτῶν πῶς τῆς δρυφύρων τοῖσιν, ἀπὸ τῆς στρατίας στρατῶν τις ἐκκριτοί, νέοι πύστες, πύστες βιμήκεις, τὰς κῆμας ξανθοῖ τε ἑσπεῖοι,

B Αἰεὶ ἵλιπαροὶ κεφαλῆς, καὶ κελεύει πρῶτα.

χρυσάσπιδες καὶ χρυσοκόλαροι οἷς ὅταν ποτὲ ὀφθῶσι, τῆς βασιλείας σημανόμην, καθάπερ οἰμῆ τῆς πρεσβευτικῆς αὐγῆς τῆς ἡλίου ἀλλὰ πᾶσα φάλαγγς τῆς οἰκείου ποιούσα, δρυφύρος αὐτῶν τῆς βασιλέως τε ἑσπεῖς βασιλείας, οἱ δὲ ἀπλῶς ἑαυτῶν εἶρη, οὐκ ἀπὸ τῆς σκιδῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ψυχῆς βασιλέως ὄντες, καὶ τῶν δὲ πλῆθους διεφερον. τὰ δὲ ἐκ τῆς ὁμοιοῦτος ἀγγελαίσις ἐφαίνοντο. ὡς ἀπὸ τῆς φασὶ τῆς Καρίνοι ἀπὸ τῆς πρεσβείας ὀφθῶσι φοινικισθῆναι χιτῶν, ἑσπεῖς τῆς πύστες ἐκείνου. τῆς δὲ δειπνοῦ αὐτῶν, πύστιον ἑσπεῖς ἔτνος, καὶ ἐσπεῖς αὐτῶν τεμμάχια ἀπὸ τῆς τρεῖς κρεῖν ὑείων, ἀπὸ τῆς λευκοῦ τῆς χροῖας. ἰδόντα δὲ αὐτῶν, οὔτε ἀναδορῆν, ἕτε μὲν ἀποποιῶσαι τι λέγεσθαι. καλέσθαι δὲ αὐτῶν τοῖς ἀνδραῖς, εἰδόντα τὰ φάλαγγας πρῶτον αὐτῶν ἰκνοῦσθαι. αὐτῶν γὰρ εἶ) Καρίνος, καὶ κελεύει ἀπαγγεῖλαι τῶν νέων βασιλεῖ τῆμερον εἰ μὴ σφραγίσαι, πρεσβευτῶν πᾶν μὲν ἄλλοις αὐτῶν, πᾶν δὲ πεδίον ἐσπεῖς μὲν σελῶν, ψιλότερον ἑσπεῖς τῆς Καρίνης κεφαλῆς. ἀμὰ δὲ λέγοντα φασὶ ἐκδιῶσαι ἑσπεῖς πύστες δὲ πύστες πύστες κεφαλῆς, ὡς δὲ ἡ δασυτέρων πύστες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. καὶ εἰ μὲν πεινῶεν, ἐφείναι σίωπε βαλεῖν τῆς λύτρα. μὴ δεομένους δὲ, κελεύει αὐτῶν ἀππλάσθαι, καὶ ἔξω τῆς Ρωμαϊκῆς χροῖας εἶ), ὡς τῆς πρεσβείας αὐτῶν τέλος εὐεργύσης. λέγεσθαι τοῖσιν καὶ τούτων ἀνεκδέχοντων ἐπὶ τῆς πλῆθους, καὶ τὸν ἡγεμόνα τῆς πολεμίων, ὡν τε εἶδον ὡν τε ἠκουσθαι, ὡς εἰκός αὐτῶν συμβῶσαι, φέρεται καὶ δῖος ἐπιπεσῖν ἅπασιν, εἰ πρῶτον ἀνδραῖς μαζοῦται τοῖσιν, ὡν ὁ βασιλέως, οὐ-

D

τε βασιλεύς ὢν, ὅτε Φαλακρός ἀγχιώσται, A
 καὶ χύτραν παρὰ δὲ μένος στυδαίνου κη-
 λει. ἀφικέσθαι δὲ τὸν βασιλέα τὸν ἀλαζόνα
 κατ' ἑρῶδω δόξα, πρῶτα εἰκὴν ἐπιμον ὄντα,
 τὸν ἐν Τιάρα καὶ Κανδύι, τὰ μὲν χιτῶνος
 φάτων ἐρίων καὶ πύλου. ἕτερον δὲ τούτου
 νεώτερον ἀκούεις οἶμα· καὶ γὰρ ὁδὸς εἰ-
 κὸς ἀνήκον ἵνα εἴη βασιλέως ἑαυτὸν ὄπι-
 δόντος εἶσω τῆς πολεμίας ἡμέρας ἐν χρεῖα
 κατὰ σκοπῆς, μίμησάνδρ' ἄξιμα παρὰ σβείας.
 λειτουργεῖν τε γὰρ ἔω τότε, ὅτε πόλεων τε
 καὶ στρατομαμάτων ἐγγεῖσθαι, καὶ ἐξώμνη- B
 τὸ γε πολλοὶ πλὴν τῆς αὐτῆς δόξης. εἰς δὲ
 τις αὐτῶν καὶ ἐνεάσαι τὰ βασιλεύειν, ἀ-
 πειπῶν παρὰ τοῖς πόνοις ἐκὰν ιδιώτης ἐγγί-
 ρα· ἐπεὶ καὶ τῶν ὀνομα αὐτῶν σοὶ δείξω τῶ βα-
 σιλέως ὄνομα, ἐκλιπῆς Ρωμαίοις ἡμόρμον
 ἀφ' οὗ Ταρκυίοις ὁ δῆμος ἐξήλασεν. ἀπὸ
 τούτου γὰρ ἡμεῖς μὴ ὑμᾶς ἀξιοῦμεν καὶ
 καλοῦμεν βασιλέας, καὶ γράφομεν οὕτως·
 ὑμεῖς δὲ εἴτε εἰδότες, εἴτε μὴ, στυγνῆς δὲ
 συλχερωῦτες, τὸν ὄγκον τῆς παρὰ σβείας
 ἀναδυομένων εἰσάγετε. οὐκ ἔχω οὔτε παρὰ πό- C
 λιν, οὔτε παρὰ ιδιώτην, οὔτε παρὰ ὑπὲρ-
 ρον γράφοντες. οὔτε παρὰ ἀρχοῦ βαρ-
 βαρον ἐκαλλωπίσασθε ποτε τὰ βασιλέως
 ὄνοματι· ἀλλ' ἀποκρίτες εἴη ποιῆσθε· ὁ
 δὲ ἀποκρίτων, ὄνομα στρατηγίας ὅτι πρῶτα
 ποιεῖν ὑποτάσσῃ καὶ Ἰφικράτης καὶ Περικλῆς
 ἐπλεον ἀδυνάτη ἀποκρίτες στρατηγί, καὶ
 οὕτως ἐλύπει τῶν δῆμον τὸν ἀδυνά-
 τῶν, ἀλλ' αὐτὸς ἐχρηστένῃ πλὴν στρατηγίας
 νόμιμον οὐδὲν. Αδυνάτη μὲν οὖν καὶ βασι-
 λέως ὡς καλοῦμεν μικρὰ ἐπαρῆς καὶ
 ὑποτάσσῃς ἔω, εἰς τῶν ὀνομα τῶ δῆμου οἶμα D
 παύζοντος· ἀπὸ ὄντες ἀνεπαρῆς ἐλευθέρῃ. ἀλλ'
 ὅγε ἀποκρίτων αὐτοῖς οὔτε μοναρχῆς ἔω, καὶ
 στυδαίνου ἔω ἔω παρὰ σβείας, ἔω ὄνομα. πῶς
 οὖν ἔω παρὰ σβείας τῆς σφύρας ἐν
 τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ παρὰ σβείας, ὅτι καὶ τῇ
 μοναρχίᾳ παρὰ σβείας ἀποτελεσθεῖσα, μισθὸν
 τῆς τυραννίδος κατὰ δὲ διδραχμῆται καὶ φιδ-
 ρασιμίας. μὴ ὡς ἀπὸ τῆς βασιλέως ὄνοματος; μον-
 αρχίας γὰρ ἀφαιρῆται μὲν τυραννίς, ζη-
 λωτέω δὲ ποιεῖ βασιλεία, καὶ Πλάτων αὐ-
 τῶν δὲ ἄρα ὅτι ἐν αἰθεροῖς καλῆς· ὁ δὲ

regem se esse, neq; caluim pudori habeat;
 ollaq; insuper apposita compransores in-
 uitet, moxque superbum regem territum
 accessisse, nihil non cedere paratum, cum
 qui Tiara, & Candye ornabatur, ei cui ex
 vilissimis lanis amictus, pileusque essent.
 Aliud eo recentius accepisse te aliquan-
 do puto. Neque enim cuiquam credibile
 est inauditum eum esse Imperatorem, qui
 sese intra hostium fines committens sub
 specie legationis exploratoris vicem præ-
 stitutum receperat. Tunc enim publi-
 cum munus capessere idem erat ac ciui-
 tatum, exercituumque esse ducem, pluri-
 mique idem eiusmodi imperium detrecta-
 bant. Ac vnus ex iis cum adolescentiam
 imperando contriuisset, laboribus defa-
 tigus vltro priuatus consenuit. Alioqui
 & seriùs tibi ipsum Regis nomen vsur-
 patum indicabo, quod ab eo est tempo-
 re Romanis prætermisum, à quo Tar-
 quinios populus ciuitate profligauit.
 Nos enim ex illo regis nomine vos &
 dignamur, & appellamus, prorsusque ita
 scribimus: vos autem siue scientes siue
 inscientes, consuetudinique id tribuen-
 tes, appellationis huius inuidiam decli-
 nare velle videmini: neque ergo ad ciui-
 tatem, neque ad priuatum, neque ad pro-
 uinciam Præfectum scribentes, neque ad
 Barbarum principem regium istud no-
 men gloriosè vnquam affectastis. Sed Im-
 peratores vos ducitis: Imperator autem
 Ducatus militaris nomen est, qui agenda
 omnia suscepit. Ita Iphicrates & Pericles
 Athenis Imperatores Duces nauigabant:
 Neque liberum populum nomen illud
 offendebat, sed ipse legitimam hanc bel-
 li perfecturam suffragiis comprobabat.
 Cæterum Athenis magistratus quidam
 regis nomine tenuis erat, reddendisque
 rationibus obnoxius plebe, vt credi-
 bile est, id nominis p. Indibrium vsur-
 pante, vtpote qui mera libertate frue-
 rentur. Imperator verò neque Monar-
 cha erat, & serium quippiam cum re, tum
 nomine habebatur. Quomodo ergo non
 euident illud est in Romana Republica a-
 nimi moderatioris argumentum, quando
 illa, etiam si manifestè in Monarchiam
 descuerit, eorum nihilominus malo-
 rum odio, quæ Tyrannidem confectan-
 tur, cautè, religiosèque regium nomen
 sibi vendicat? Quippe Monarchiam ty-
 rannis inuisam reddit, & Regia dignitas
 amabilem efficit, eamque Plato diuinum
 inter homines bonum appellat. Idem

autem ipse quod diuinæ fortis est partici-
 ceptus omni fastu docet, arrogantiaque va-
 care oportere. Neque enim Deus quasi
 in Scena seipsum ostentans, aut prodigiis,
 monstrisve editis, sed tacita quadam via
 gradatim contendens iustè humanas res
 moderatur, iisque omnibus adesse para-
 tus, quæ natura sunt ad participandum
 idonea. Hoc modo regem sentio com-
 mune omnibus bonum, nec insolentem
 esse debere. Tyranni enim etsi præstigiis
 quibusdam fucum facere soleant, deli-
 tescantque, & terrorem dum apparent,
 incutiant, non est tamen quod illis inui-
 deamus, si vera maiestate destituti ad si-
 mulationem confugiant. Nam qui nihil
 sani, aut integri habet, & hoc ipsum in-
 telligit, qui fieri potest ut non lucem fu-
 giat, quo sui contemptum deuitet? At so-
 lem hæcenus nemo despexit; quanquam
 quid est quod frequentius videatur? Pro-
 inde rex, si verum se esse, nec alter conuin-
 ci posse confidat, omnibus maximè sit ex-
 positus; Nihilo enim minus, imò verò ma-
 gis admirabilis, gratusque futurus est.
 Etenim claudum illum regem, quem to-
 to opere Xenophon commendauit, neq;
 ij, quos ipse duceret, neq; quorum regio-
 nes peragraret, neq; aduersus quos tenderet
 contemptui habuerunt, etsi in quali-
 bet ciuitate ad publica maximè loca di-
 uerteret, vbi quicquid ageret omnium e-
 rat oculis expositum, si quis videndi Spar-
 tanorum ducis desiderio teneretur. Ve-
 rum ille paruo exercitu in Asiam pene-
 trans hominem eum, quem innumeræ na-
 tiones tanquam Deum adorabant, prop-
 modùm Imperio deturbauit. Cùmque do-
 mesticis Magistratibus reuocantibus, quæ
 de Asia susceperat confisi, perturbata es-
 sent, victorias de Græcâ quamplurimas
 abstulit, ab eoque solo homine in certami-
 ne victus est, à quo præ cæteris omnibus
 æquum erat Agesilaum superari, si de fru-
 galitate contendisset. Epaminondas is
 erat, qui quoties ad conuiuium à ciuitati-
 bus vocaretur, ad easdem ventitans (nec
 enim alia ratione crimini apud magistratus
 suspicionem effugisset) acre acetum
 potabat: ne, inquit, Epaminondas dome-
 stici victus obliuionem capiat. Attico ve-
 rò adolescente eius ensis capulum irri-
 dente quod ex vilissimo ligno rude, & in-
 elaboratum esset: Atqui, inquit, dum
 pugnabimus capuli quidem periculum
 non facies, ferrum autem non præni-
 tendum tibi videbitur. Quod si impe-

A αὐτὸς οὖν, ὁ θεὸς μετεπιληρὸς μάχης, ἀ-
 ξιοὶ πρῶτη ἀτυφον εἶναι. οὐ γὰρ οὐκ ἐπιπλά-
 τῆσθαι, οὐδέ τετραπυργῶν ὁ Θεός, ἀλλὰ δι' ἀ-
 ψόφου βαίνων κελεύθου, καὶ δίκλῳ τῷ θη-
 τὰ ἀγῆ, πρῶτη τε ἀπδύτατος πῆρεσίαν ὡς
 πεφυκῆτι μετέχῃν ἐπιμοιός. οὕτως ἀξιοὶ τὸν
 βασιλέα κοινὸν ἀγαθὸν καὶ ἀτυφον εἶναι. τυ-
 ραννοὶ δ' εἰ θαυματοποιούσι κρυπτόμενοι τε
 καὶ οὐκ ἐκπληξέει φαινόμενοι, φθόνος οὐ-
 δεις χιτῆι σεμνότητος ἀληθινῆς ὅτι πρεσ-
 πόισιν κατὰ φύσιν. τὸν γὰρ οὐδὲν ὑγιᾶς ὄν-
 τα, καὶ εἰδῶτα γε τούτο τίς μηχανὴ μὴ οὐχὲ
 φύσιν ὅ ἐμφανὲς, φθύνοντα κατὰ φύσιν
 σιν. ἀλλ' ἡλίου τε μέγρι τήμερον οὐδέεις που
 κατὰπεφθῆκε· καὶ τοι τί σιωπήσεον γε-
 αμα; καὶ βασιλέα εἰ τεταρρῆκεν ἀληθι-
 νὸς ὢν, καὶ οὐκ ἐλεγχοσόμενος, ἔγω κοινό-
 τατος. οὐδὲν γὰρ ἦτον, εἰ μὴ καὶ μάλ-
 λον ἀγαθὸς ἔγω. οὐδέ τῷ γὰρ βασι-
 λέως, ὃν ἐπαίνει Ξενοφῶν ὡς ὄλω τῷ συγ-
 γράμματι, κατεγέλων οὐτε οὐκ ἦγν, οὐ-
 τε δι' ὦν ἦγν, οὐτε ἐφ' οὐκ ἐπορευέτο· καὶ
 τοι κατέλυεν οὐκ ἐκάστης πόλεως ὡς τῆς δη-
 μοσιωπάτοις χροίτοις, ὡς ὅ πρῶτα ποιεῖν κα-
 τὰ φανέσατος ἔω, οὐκ ἐπιπλάτῃς τὸν ἐλεγμόνα
 τῆς Σπάρτης ἔργον· ἀλλ' οὐκ εἰς πῶν Α-
 σίας τε ἀφῆρας ὀλίγω γράπύματι, τὸν
 πρεσβυτέρου ἀνδραποῦ ὑπὸ τῆς ἀκα-
 πνομάτων ἐθῶν, ἐπίς ἦλθεν ἀποβίβάσαι τῆς
 ἀρχῆς· τῷ μὲν γὰρ φροσῆματος ἀπέβίβα-
 σε· καὶ ὅτι τῆς οἴκοι τελῶν καλοῦτων τῶν
 ἐς Ἀσία πρεσβῆς ἀφῆρα, νίκας Ἑλλήω-
 καὶ ἀπρῆρα πολλὰς, ὑπὸ μόνῃ τε τῆς ἀ-
 δεσπῶν ἐπῆρατ μαχόμενος, ὕφ' ὃ κρητιθῆ-
 ναί μόνῃ τῆς ἀπδύτων εἰκὸς Ἀγισίλαον, καὶ
 ὑπὸ εὐτελείας ἀγωνιζόμενον. Ἐπαμινώνδας
 ἔω οὖν, ὃν τρεφασοῦσα μὲ ἀι πόλεως ἐκά-
 λωιν εὐωχισόμενον, ὃ ὃ φοιτῆς αὐτῶν· εἰ γὰρ
 ἔω ἀλλως ποιούτω, μὴ οὐκ ἀγῆας ἔχῃ τὸν
 ἐπ' ἀξιώματι· ἀριμῆος ὅμοις ἀπέπειν, ἵνα φη-
 σί, τῆς οἴκοι ἀφῆρας Ἐπαμινώνδας μὴ ὅτι-
 λαθῶν. νεαίσεον δ' Ἀθηκὸς τῆς μαχίρας
 αὐτῶν ἢ κάπλω ὀπισκώφαστος, ὅπ' ἐξόλου τε
 φάουλος ὁ ἀκατέρραστος ἔω, οὐκ οὐκ ὄπασμ, ἐ-
 φη, μαχόμενα, τῆς μὲ κάπης εἰ πειραση, τὸν
 σίδηρον δ' οὐκ ἐνέσω σοι μέμψασθαι· εἰ δὲ

γο. ἐμωπα.

βασιλικόν μὲν ὁ ἀρχὴν, ἀρχὴ δὲ ὁποίων
 δύο κεραταί, ἔξ ὧν οἱ κερατεῖν εἰδότες ἑπι-
 τηδύματων καὶ βίων, ὁρώμεν ὡς εἶναι ἀπὸ
 τῆς ἐκφύλων τε καὶ σφαιραίν, ἀλλ' ἀπὸ
 τῆς μετείων τε καὶ φρεσίων πῶτα ἐκ
 πύτων σίωαρείται, βασιλείας ἔξομετον
 εἶ) τύπον καὶ πολυτέλειαν, ὡς οὐ μετὸν
 αὐτῆ τῆς ἀλλοτείων, καὶ ὁ λόγος ἐκ τοῦ-
 του περὶ κῆ. ἐπιμαγαγῶν δὲ ἡμεῖς τε
 τὸν λόγον εἰς τὴν οἰκείαν ἀρχὴν, οὐ τε ἐς
 ὁ ἀρχαῖον πῶτα τὸν βασιλέα. ἀνάγ-
 κη γὰρ κεκοσμημένων τῆς βίων, καὶ σω-
 φροσύνης ἐπιμαγαγῶν, σωπερμελεῖν μὲν
 αὐτῆ τῆς παλαμὰ κερατῶν, τῆς ἵ ἐκ τῆς ἐ-
 αντίας μερίδος ἀντιμετῶσασιν πύτων ἡμέ-
 ρων. καὶ οὐ βασιλεύ τῆς ἐπιμαγαγῶν τῆς
 ἀρχαῖον ἀρχαῖον, καὶ ἀποδοῖς ἡμῶν λει-
 πουργῶν τῆς βασιλείας. καὶ γὰρ ἐν οἷς ἐσμέν
 εἶναι οἷα χρῆσαι ῥαθυμία, εἶδὲ περὶ
 σω βίων. νῦν γὰρ πύτες ἐπὶ ζυγοῦ ἴ-
 σανται ἀκμῆς, καὶ δεῖ Θεοῦ καὶ βασιλέως
 ἐπὶ τῆς πῶτα, τὴν ὀδονομήν χρο-
 νον ἡδὴ συχνὴ τῆς Ρωμαίων ἀρχῆς τὴν εἰ-
 μῶν πῶτα πῶτα, ἡμῶν σινα-
 τῶν ὁ ἐξῆς τῆς λόγου, καὶ τὸν βασιλέα
 δημιουργῶν, ὃν ἐπὶ ἀρχαῖον ἀρχαῖον πῶτα
 ἡμῶν ἡμῶν, δεῖξω γὰρ φῶτα εἶναι οὐδὲν,
 ἡμῶν μὴ φῶτα τε καὶ ἡμῶν βασιλεία κω-
 λούσι. καὶ ἵνα ὁ κωλύων ἀδῶς ἡς, ἐκ τῆς
 ἐπὶ τῶν συμπαλαμῶσασιν. Θεοῦ ἵ ἀρχα-
 ῖον αἰεὶ τε καὶ πύτων πῶτα, καὶ ἡ-
 λεως. πῶτα οἷα ἀπολιπόντες τῶν κοινῆ ἀρχα-
 πλατῶν, τῶν πλατῶν πῶτα τῆς λό-
 γου βασιλεῖ ἡμῶν πῶτα εἰς τῆς
 κερατῶν; ἡμῶν φιλοσοφία τὸν βασιλέα ἡμῶν
 ἡμῶν ἡμῶν φῶτα, ἀλλὰ μὴ ἡμῶν ἡμῶν
 ἡμῶν πῶτα ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
 ἡμῶν πῶτα οἷα ἡμῶν οἷα φῶτα
 φιλόσοφος ἡμῶν ἡμῶν βασιλέως, ἡμῶν καὶ
 παιδῶν ὁ ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἡμῶν; ἡμῶν
 ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, οἷα ἀρχῆς καὶ πῶτα,
 ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, δίδωσι
 πῶτα, καὶ καὶ ἡμῶν πῶτα τῆς πο-
 λυτῶν τε καὶ τῶν νόμοις, ὡς ὡν ἐπὶ φῶτα

A tate quidem regium est, imperat autem is
 qui in subditos tales, quales esse dece-
 dinatum exercet, ex eodem studiorum
 viuendiq; genere, quo iuuantur, qui do-
 minandi peritiam habent, facile intelli-
 gitur, quandoquidem non Barbari, aut ar-
 rogantis, sed modesti, ac temperantis be-
 neficio omnia modis omnibus in vnum
 contrahuntur, factum omnem, luxumque
 imperio exterminandum esse, vt cui nihil
 cum eo, quod alienum est, commune esse
 debeat: atq; inde primùm deducta Oratio
 est. Iam verò & ipsa à nobis ad suum prin-
 cipium oratio, & ad veterem illam disci-
 plinam imperatoria à te dignitas reuoce-
 tur. Necessè si quidem est emendata, casti-
 gataque vita, ac reduce temperantia vnà
 cum eà non modò pristina ornamenta re-
 stitui, verum etiam eorum, quæ ab aduersa
 parte sunt, omnium esse mutationem. Tu
 verò Imperator reuocandæ felicitatis au-
 thor sis, nobisq; Imperatorem imperij rur-
 sum administratorem præbeas. Nam ea in
 quibus versamur non amplius ignauia
 procedere, vlteriùsve progredi possunt.
 Nunc enim omnes sunt in summa noua-
 culæ acie collocati, Deoque, & Impera-
 tore ad Rempublica opus est, qui Romani
 imperij fatum istud rescindat, quod iam-
 pridem conceptum, & in lucem edendum
 est, quòdque ego, vnà & reliquum oratio-
 nis adtexens, ac regem effingens, quem
 velut præstantissimum quoddam simula-
 chrum erecturus inchoaueram, iam iam
 instare manifestis indiciis euincam, nisi sa-
 pienti illud fortique imperio prohibea-
 tur. Et vt ipse sis, qui prohibeas quantum
 in me situm erit allaborabo. Deus autem
 bonis viris perpetuò, planèque opitula-
 tor, ac propitius est. Vnde ergo missis iis
 quæ vniuersè informabantur, ex eius re-
 gis occasione quem nostra mente, ani-
 mòque effinxit oratio ad præsentem re-
 rum statum deuenimus? Regi cum mili-
 tibus sæpiùs seruandum, non domi se-
 se continendum esse Philosophia præci-
 piebat. Beneuolentiam enim, quæ sola
 firmissimum est regis præsidium, ex quo-
 tidiana consuetudine colligi ostende-
 bat. Cuiusmodi igitur cum militibus
 regis amator Philosophus corpus ipsum
 & exercere iubet, & iisdem in statuis
 agere? Cum iis videlicet, quos agri,
 & ciuitates, & vt vno verbo dicam, vni-
 uersa terra imperio subdita pugnatores
 suppeditat, diligitque reipublicæ legum-
 que custodes, à quibus & educationem,

& institutionem acceperunt : ij namque sunt , qui canibus à Platone comparantur. Sed neque à Pastore inter canes Lupi collocandi sunt , etsi catuli olim sublati cicurati esse videantur , alioqui malè ipsis gregem concrediderit : vbi enim aliquam in canibus imbecillitatem , aut ignauiam esse senserint , statim in illos , & gregem & Pastores sæuient. Neque à legiflatore danda arma sunt iis , qui in ipsius legibus nati , aut instituti non fuerunt. Non enim ab eiusmodi hominibus vllum habet beneuolentiæ pignus , quando aut audacis , aut futura præscientis est numerosam iuuentutem alienis institutis educatam , & moribus vtentem , quæ ad bellum spectant in regione exercentem cum videat , nequaquam formidare. Aut enim illos necesse est sapientes esse credamus , aut si probè de ea re desperemus , Tantali lapidem putemus tenuissimis funibus supra rempublicam esse suspensum. Tunc enim primùm inuadent , cum suos ipsos conatus ex animi sententia successuros existimabunt. Huius vtique rei aliquot iam præludia , ac velitationes fiunt , nonnullæq; cum tumore inflammantur imperij , vt corporis partes , quo cum quæ aliena sunt in eiusdem sani temperamenti concordiam coalescere nequeunt. Alienum autem omne vt à corporibus , ita à ciuitatibus excerni oportere tam medici , quàm Imperatores dixerunt. At neque contrarias illis vires opponere , & perinde ac si illæ nostræ essent vacationem à militia postulantibus indulgere , cæterósque qui in regione sunt aliis rebus occupari permittere , quid aliud quàm hominum ad interitum festinantium est? Cum potius quàm arma gerere hinc Scythas permittamus , petendi sint ab amica Agricultura qui ipsam tueantur homines , ac tantisper ij centuriandi sint , dum & Philosopho è Schola , & operario è quæstuario artificio , & è vernalium foro eo qui ibidem versatur excitato , ignauæque fucorum instar plebi , quæ præ otij abundantia in Theatris perpetuò degit tandem seriò agendum persuaserimus , priusquàm à risu ad gemitum transcant : adè vt neque melior neque deterior vllus pudor impediatur , quominus propriæ à Romanis vires comparentur. Etenim in familia iuxta ac in rebus publicis protectio , defensioque penes mares est , penes sæminas autem eorum , quæ intra ædes sunt ,

Α τε καὶ ἐπαυδὸν θηοσὸν ἔπει γὰρ εἰσιν, οὐκ καὶ
 κωσὶν ὁ Πλάτων εἰκάξεν. ἀλλ' οὔτε τὰ ποι-
 μῆνι μὲν κωσὶν πρὸς λύκοις ἄκτεον, καὶ σκυ-
 μοὶ ποτὲ ἀγαπῶντες πηλαστέεσθαι δόξω-
 σιν, ἢ κακῶς αὐτοῖς πιστεύσῃ τὸ ποιμῆν. ἴπῳ
 γὰρ πῖα τοῖς κωσὶν ἀδένεια ἢ ῥαθυμία
 εἰδῶσι, αὐτοῖς τε ἔπει μὴ καὶ ποιμῆν ἔπι-
 χρήσοισιν· ἔτε τὰ νομοθέτη δεύτερον ὅπλα
 τοῖς ἔπει τοῖς τε καὶ τραφεῖσιν ἐν τοῖς αὐτοῖς
 νόμοις. ἔ γὰρ ἔχῃ τῶν τοιούτων εἰδέν δι-
 νοίας ἐπέχουσι. ὡς ἐστὶν ἀνδρὸς παρσαλεῦ, ἢ
 μαύτεως, νεότητά πολλὴν ἔτερον ἔφερον, ἤθεον
 ἰδίῳις χρωδῆν ἐν τῇ χώρῃ, τὰ πολέμια με-
 λετασθῆν ὁράντα μὴ δεδιέναι· δεῖ γὰρ ἦτοι πρῶ-
 τος αὐτοῖς πιστεύσαι φιλοσοφεῖν, ἢ τούτου κα-
 λῶς ἀπηνόητος οἰεῖσθαι τὸ Ταυτάλου λίθον
 ὑπὸ τῆς πολιτείας λεγούσις καλωδίῳις ἕρ-
 πῆσθαι, ὡς τότε πρῶτον ἐπιχρήσοισιν, ὅτε
 πρῶτον αὐτοῖς οἰήσονται παρεχρήσθαι πῶ πεί-
 ραι. τούτου μὲν οὖν καὶ ἀκροβολισμοὶ ἕνεκ ἡδὴ
 γίνονται, καὶ φλεγμαῖν μέρη ἢ πῖα τῆς ἀρετῆς
 ὡσπερ σώματος, ἔ διωαυδῶν αὐτῶν οὐκ ἀρε-
 τῆσθαι τῶν ἀλλοτεῶν εἰς ἀρμονίας ὑψηλῶν
 ἐκκρίνας ἢ δεῖν παλλότερον, ἀπὸ τε σωματικῶν
 πόλεων, ἰατρῶν τε καὶ γρατηγῶν παῖδες αὐ-
 εῖποιεν· ὅ ἢ μῆτε ἀπίπαλον αὐτοῖς κατα-
 σκιδάξασθαι διώαμιν, καὶ ὡς ἐκείνης οἰκείας
 εὐσης, ἀγρατείας τε δίδουσι πολλοῖς αἰπῶσι,
 καὶ πρὸς ἄλλοις ἔχῃ ἀφιέναι τοῖς ἐν τῇ χώ-
 ρῃ, ἢ ἄλλο ἢ ἀπειδόντων ἔστιν εἰς ὄλεθρον
 ἀνδρῶσθαι, δεῖν πρὸς τῆ Σκύθας δεδουσι
 ἀρεθφοροῦσθαι ἀνέχεσθαι, πρῶτα τε τῆς φί-
 λης γεωργίας ἀνδρας αἰτήσθαι πρὸς μαχρῶσθαι
 νοῖς ὑπὸ αὐτῆς, καὶ κατὰ λέξιν εἰς ἑσοδοῦν,
 ἐπὶ δὲ καὶ τὸν φιλόσοφον ἀπὸ τῆς φρονησι-
 εῖου, καὶ τὸν χροτέχνῳ ἀπὸ τῆς βαρυσθῆν
 ἀμασθῆσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς πωλητηρεῖα τὸν ὄν-
 τα πρὸς ῥύτο, τὸν τε κηφῆα δῆμον, ὅς
 ὑπὸ τῆς πᾶσι σχολῆς εἰκαταβιοῖ τοῖς θεαῖσι,
 πρὸσθαι πῖτε καὶ ἀουδάσθαι πρὸν ἀπὸ τῆς
 γελᾶν ἔπει ὅ κλαῖν ἀφίκωνται, μῆτε τῆς χεί-
 ρενοσ ἀδοῖς, μῆτε τῆς ἀμείνονοσ ἐμποδῶν ἔ-
 σθαι τὰ πῖα ἰσῶ Ρωμαῖοισ οἰκείας ἡμέσθαι
 τέτακται γὰρ ὡσπερ ἐν οἴκῳ καὶ πολιτείας ὁ-
 μοῖοσ, ὅ μὲν ὑπὸ ἀσπίδον ἢ τῶν ἀρῶν, ὅ
 ἢ εἰς πῶ ἑπιμῆσθαι ἐστραμμένον τῶν εἰσῶ
 κ. σ. σ.

π. α. ε. σ.

" καὶ ὁ θῆλυ πῶς οὖν ἀνεκτὸν πρὸ ἡμῶν ἀγ-
λόπειον εἶ) ὁ ἄρρεν; πῶς ὃ ἐν ἀίχρῳ πα-
ραχωρήσῃ πλὴν διαδρομάτῳ δὲ χεῖρ ἐτε-
ρος τῆς ἐν πολέμῳ φιλοτιμίας; ἀλλ' ἐγὼ γε
εἰ νίκης ἔσθ' ἰμῶν νικᾷεν πολλὰς, αἰχμησί-
μῳ αὐτῷ ἀφελούμηνος· ἐκείνο μὲν τρι

Γινώσκω φρονέω τε --

καὶ γὰρ ἐγὼ εἶμι ἀπὸ τοῦ ἔθους ὡς
ὅταν τὰ λεγόμενα ταῦτα ὁ ἄρρεν τε καὶ τὸ
θῆλυ, μήτε ἀδελφὰ τυγχάνῃ, μήτε ἄλλως
ὁμογενῆ, μηκέτι παρὰ φασὶς δὲ χεῖρ πρὸς ὀπλι-
σμένοις τῶν ἀτυπολογώτων δεσποῦσιν ἀξιοῦ
εἶ) καὶ μαχίονται ποτε ἀπολεμαί παρὰ τῶν
ἡσυχαστῶν τῶν ἐν ὀπλοῖς ἀγῶνα. τῶν οὖν εἰς
ποδοῦ ἡκείν, ἐφ' ὃ παρὰ φασὶν, ἢ δὴ " ἀνακτικτῶν
ἡμῶν τῶν Ρωμαίων φρονήματα, καὶ συνεπίστον
αὐτοῦργεῖν τῶν νίκης, μηδὲ κοινωνίας ἀνεργμέ-
νοις, ἀλλ' ἀπαξιοῦσιν ἐν ἀπάσῃ τῶν ἐστὶ ὁ
βαρβαρῶν. δὲ γὰρ ὃ καὶ παρὰ φασὶν ἀπελη-
λασθῶν, ἐ τῶν ἐν βασιλευσὶν γεράν ἀποκε-
κόφθων, οἷς ἔσθ' ἔξεν αἰχμητῶν τῶν Ρω-
μαίοις πάλαι ἐ δεικνύσθαι καὶ ὄντα σεμνότερα.
ἐπεὶ νῦν γε καὶ πλὴν βασιλείᾳ θεμῶν αὐτῶν
καὶ θεῶν οἰμῆ τῶν ἐράτιον ἐκκαλύπτεισθαι, ὅταν
ὁ σισυροφόρος αὐτοῦργεῖν ἐξηγήται χλαμύ-
δας ἐχόντων, καὶ ὅταν ἀποδοῖ τις ὄσθ' ἐπὶ πλο-
κάδων, ἀειβάλληται τῶν ἐνδῶν, καὶ τοῖς Ρω-
μαίων τέλει συμφορησῶν τῶν κατεστῶ-
των, παρὰ φασὶν ἔχων πρὸ αὐτῶν που τῶν ὕπα-
των, νομίμων ἀνδρῶν ὀπίσω διακοιῶτων. ἀλλ'
ἐπὶ γὰρ μικρὸν ἔ βασιλευσὶν παρὰ φασὶν, αὐτῶν
αὐτῶν ἐν τοῖς κωδικοῖς εἰσὶ, καὶ ὅταν τῶν ὀπα-
δοῖς σὺν ἡμῶν, τῆς τῆς ἐν κατὰ φασὶν, μὴ
ἢς ἐστὶ εἶ) φασὶν ξιφασίας διμοιρίας. τῶν
μαζῶν δὲ ἐγὼ γε πολλαχῆ τε ἄλλῃ, ἐ ἐχ ἡκί-
σα τῶν τῶν, πλὴν ἀποστῶν ἡμῶν. ἀπας γὰρ οἰ-
κος ὁ ἐστὶ μικρὸν δὲ παρὰ φασὶν Σκυθικὸν ἔχῃ
τὸν δουλοῦ, καὶ ὁ τραπεζοποιός, καὶ ὁ παρὰ τῶν
ἰππῶν, καὶ ὁ ἀμφοροφόρος, Σκυθῆς ἐστὶν ἐκεί-
τω. τῶν τε ἀκολουθῶν οἱ τοῖς ῥαμαλοῖς
σκιμπεδοῖς ὀκλαδίας ὅτι τῶν ὀμῶν ἀναπι-
γέλοισι, ἐφ' ὃ τοῖς ἐνομητοῖς ἐν ταῖς ἀ-
γμῆς εἶ) κατὰ φασὶν, Σκυθῶν πάντες εἰσὶν,
ἀπὸ τῶν ἀποδεδεγμένων τῶν ἡμῶν ἐπιτηθείου
τε καὶ ἀξιοτάτου δουλοῦ ἐν Ρωμαίοις. ὁ δὲ
τοῖς ἑσθῶν τῶν καὶ κομῶν τῶν Εὐβοϊκῶν,

πρ. σὺν κρ-
πῶται.

A cura atque sollicitudo. Quomodo ergo
apud nos alienos esse mares tolerabile
est? aut quomodo non turpius est, vi-
ris florentissimum Imperium, aliis bel-
lica gloria, ac contentione cedere? Me
verò si victorias nobis plurimas reporta-
rent, puderet mihi ab iis vlla in re ef-
se commodatum. At illud,

Sentio, & agnosco,---

(Est enim omnibus iis qui mente præ-
diti sunt exploratum), quodcumque
hæc ipsa quæ dicuntur mas, & fœmina
neque germana, neque alias cognatæ
fuerint, minima occasione ad id opus
B esse, vt armati ciuibus dominari velint;
imbellisque aliquando cùm exercitatis
in armorum certamine manum confer-
tuos. Itaque antequàm eò res ven ar,
quò iam processit, recuperandi Roma-
nis animi sunt, paulatimque victoriis
per sese administrandis assuefaciendi,
ita vt neque illorum confortium ferant,
& quicquid Barbari est ab omni peni-
tus ordine remoueant. Proinde à magi-
stratibus primùm arceantur, & à Sena-
toriis honoribus excludantur, quibus
pridem pudori fuerunt quæ sunt apud
C Romanos, & esse videntur honestissi-
ma. Quando nunc & consiliariam ip-
sam Themidem, & belli præsidem Deum
arbitror præ pudore occultari, quoties
Barbarico renone indutus homo chla-
mydatos ad bellum ducit, aut quo-
ties aliquis scortea, qua amiciebatur,
penula deposita, togam induit, & cum
Romanis Magistratibus primùm à Con-
sulè subsellium habens, legitimisque
viris post eum sedentibus, de rerum
statu deliberat. Illi autem paululum
curia egressi rursus pelliceas vestes su-
munt, togamque vbi inter comites fue-
rint, derident, quâ cum felicem strin-
gendi ensis peritiam esse negant. Ego
verò cùm in multis aliis, tum in eo ma-
ximè stoliditatem nostram demiror. Quæ-
libet enim domus quantumcùmque felix
Scythicum seruum habet, estque vni-
cuique & structor, & furnarius, & Am-
phorarius genere Scythia: Nec non in-
ter pedisequos qui depressiores grabatu-
los, & plicatiles succollant, vt his etiam in
via domini insidere possint, Scythæ om-
nes sunt, quasi iam olim à maioribus
generi huic sit à natura tributum, vt
Romanorum seruitio accommodatissi-
mum ac dignissimum esset. Iam ve-
rò flauos illos, & Euboico more co-

matos apud eosdem homines priuatim quidem seruos esse, publicè verò magistratus eum insolens sit, tum in hoc spectaculo præ cæteris admirabile est. Ac nisi ita se res habeat, nescio quòdnam sit illud quod Ænigma vocetur. Atque in Gallia quidem Crixus & Spartacus arma cum infamia gerentes vt theatro Populi Romani piaculo essent, dum fugitiui aduersus leges maleuolo animo sunt, seruile dictum bellum excitarunt, quod tunc temporis Romanis calamitosissimum accidit, contra quos & Consulibus, & Imperatoribus, & Pompeij fortuna opus fuit, cum ipsa tantum non ciuitas funditus sublata esset. Quanquam qui cum Spartaco, & Crixo vnà defecerunt, neque eiusdem cum illis, neque secum inuicem nationis erant, sed ipsa fortunæ communio occasionem naçta muruum in his animorum consensum efficiebat. Natura enim, vt opinor, serui omnes, dum victoriæ compotes fore sperant, dominorum hostes sunt. Num igitur ita sese nostræ res habent? An potius luculentior multò à nobis malorum materies alitur: Nam neque duo duntaxat, neque infames inter nos sunt seditionis authores, sed amplissimi, & execrandi ac cum mancipiis nostris necessitudine coniuncti duces eos habent qui summa sunt & apud ipsos, & apud nos auctoritate,

Nostro istud vitio.---

Horum, simul liberit, præter eos quos habent, seruos quoque nostros milites fore tibi persuadeto, eosdemque petulantés, atq; audaces, qui se sceleratissimis factis libertate satiabunt. Quare destrueda vobis ista munitio est, externaque morbi occasio prohibenda, priusquam subocculata illa fractura dehiscens indicium edat, priusquam hostilis inquilinorum animus euidentius innotescat. Incipientia vtique mala superantur, progressa confirmantur. Repurganda autem Imperatori primùm castra sunt, vt in frumenti aceruo fieri solet, è quo zea excernitur, cæteraque quæ boni, ac genuini seminis exitio adnascuntur. Quòd si non ampliùs facilia tibi ista consulere videor, non id animaduertis apud quorum te hominum Imperatorem quanam de gente sermonem instituas? quam scilicet Romani antea debellarunt, ex quo nominis ipsorum fama inter homines

A τῶν αὐτῶν αἰδεσφότοις ἴδια μὲν οἰκέτας εἶναι, δημοσίᾳ δὲ ἀρχοῦσιν, ἀντιθετοὶ δὲ τῆς θεᾶς γίνονται αὐτῶν ἀδελφεύοντων, καὶ εἰ μὴ πού ποτε ἔστιν, οὐκ αὖ εἰδεῖν ὅποιον αὐτῶν εἴη τὸ καλούμενον ἄνιγμα. Ἐν Γαλλίᾳ μὲν οὖν Κεῖξος ἔστι Σπάρτακος ὀπλοφοροῦντες ἀδελφοί, ἵνα θεάπερα γίνονται τῆς δῆμου Ρωμαίων κενάροια, ὅτι δραπετεύσαντες τοῖς νόμοις ἐμνηστικῶν κησῶν, τὸ οἰκετικὸν κληθέντα πόλεμον στυγερότατον, βαρυσυμφορώτατον ἐν τῆς μάστιγας τῆς τότε Ρωμαίων γυμνασίου· ἐφ' οὗ ἑσπάρτων καὶ στρατηγῶν καὶ τῆς Πομπηίου τύχης ἐδέχθησαν αὐτοῖς, ἐργίᾳ ἐλθούσης τῆς πόλεως ἀναρπαδαῖναι τῆς γῆς. καὶ τοῖς γὰρ οἱ Σπάρτακος καὶ Κεῖξος σὺναποσαντες, οὔτε οὐκείνοις, ὅτε ἀλλήλοισι ἦσαν ὀμόφυλοι, ἀλλ' ἡ καινῶνα τὸ τῆς ἐπιλημμένης παρὰ φάσεως, ὁμογνώμονας ἐποίησεν. φύσιν γὰρ ἀπὸν, οἶμα, πολέμιον ἔσθιν ἐλπίσην κενάροια τὸ κενάροια τὸ δουλῶν. ἀρ' οὖν ὁμοίως ἔχει καὶ πρὸς ἡμῖν, ἐπὶ τῶν πᾶσι μεγαλοφύτων τῶν ἑσπάρτων τῆς ἀπόπῳν ἐκπεφορῶν; ὅτε γὰρ δύο ἔσθιν, ὅτε ἀπὸν πρὸς ἡμῖν οἱ εὐσεβῶν ἀρξάντες, ἀλλὰ στρατεύμασιν μεγάλα καὶ παλαμῶνα, ἔστι δὲ τῆς πρὸς ἡμῖν δουλῶν εἰς τὴν Ρωμαίων ἡγεμονίαν εἰσπρὸν κῶτα κακῆ μοίρα, πρὸς ἔχεται στρατηγῶν μάλα ἐπὶ ἀξιώματι τῶν σφίσι αὐτοῖς καὶ πρὸς ἡμῖν. Ημετέρας κακῆ---

D Τούτων ὅταν ἐθέλωσι παρὰ οἷς ἔχουσι, καὶ τοῖς οἰκέτας ἡγεῖν στρατιώτας εἶναι μάλα ἱππομοῖς καὶ θρασῶν, ἐργίᾳ ἀνοσιωτέροις τῆς ἀβνομίας ἐμφοροσυνήθεις. κενάροια οὖν ὑμῖν τὸν ὀπιτελισμὸν, καὶ τὴν ἔξωθεν ἀπὸν ἐξαιρετικὸν τῆς νόσου, ὅτιν ὀπισημῶν καὶ τὸ ρῆγμα τὸ ὕπουλον· ὅτιν ἐλέγχῶναι τὴν τῆς ἐνοικοῦντων δυσμενείαν. δεχόμενα ἵνα τοῖς κενάροια τὰ κακὰ, κενάροια δὲ παρὰ οἷς κενάροια τὸ βασιλεῖ τὸ στρατιώτην, ὡς ὅτι θημῶνα πυρῶν, οὗ ζεῖται τε ἐκκρίνομεν, καὶ ὅσα τῶν ἀβλαστάνει, λύπη τῶν ἡγεμονῶν τε καὶ γησιῶ ἀπὸν μαλ. εἰ δὲ σοι δοκῶ τὰ μικροῖς ῥάδις συμβουλίᾳ, οὐκ ἐνεμένους, ἀνδρῶν ὅποιον μὲν ὄντι σοὶ βασιλεῖ, ὅτι δὲ ἔθους ὅποιον τοῖς λόγους ποιοῦμα; οὐ Ρωμαῖοι μὲν ὡς ἐπὶ γίνονται, ἀφ' οὗ καὶ πᾶσι αὐτῶν εἰς αἰδεσφότοις ἡγεῖται

ηκούσθη ἡ κρατῆσιν ἀπύτων, οἷς Συμμί-
ξαι, ἡ χεῖρ ἐ γνάμη, καὶ ἡ γλῶττῃ ἐπῆλ-
θον, * ὡς Ομηροῦ Φησι τοῖς Θεοῖς.

Ανδρῶτων ὕβρι τε ἡ δυνάμει ἐφάπτοντες.
Σκύθας δὲ πύτοις Ηρόδοτος τε Φησι, καὶ ἡ-
μεῖς ὁραδῶν, κατεχρόνους ὑπὸ νόστου πῶν-
τας δόλιας. ὅροι γὰρ εἰσιν ἀφ' ὧν οἱ πῶντα-
χρὸ δόδλοι, οἱ μὲν ποτε γῆς ἐκράτεις,
δι' οὓς ἡ Σκυθῶν ἐρημία περὶ ποιμίαςται,
Φθίροντες ἀεὶ πῶν οἰκείων, οὓς δὲ ἡ γῆων
ἦν σφετέρων, φασὶν οἱ τὰ παλαιὰ πα-
ραδόντες, Κιμμέριοι τε ἀνέστησαν πρῶτε-
ρον, καὶ αὐτῶν ἕτεροι, καὶ αἱ γυναῖκες
ποτε, καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ ὁ Μα-
κεδῶν, ὅφ' ὧν ἦν μὲν εἰς τοὺς εἰσω, ἦν
δὲ εἰς τοὺς ἔξω παρὰ χροῦσιν. καὶ ἡ πῶν-
ταί γε, ἕως αὐτῶν τοῖς κρατῆσιν πῶντα
ἦν ἐλαχίστων ἀπιδιδόντων. ἀλλ' ὅταν
ἐμπέσωσιν ἀφῶν τοῖς οὐ παρὰ χροῦσιν,
ὅτι χροῦσιν ἀφῶν τοῖς, ὡς ἂν Ἀσσυρίους
πάλαι, καὶ Μήδους, καὶ Παλαιστίνους,
καὶ ὁ νῦν δὲ τῆσιν πρὸ ἡμῶν οὐ πολε-
μοῦσιν ἦσαν, ἀλλ' ἡμετέροισι, ὅτι
πάλιν αἰσάντο. μαλακώτεροι δὲ ἐστὶν ἡ-
τες οὐ τοῖς ὅπλοις Ρωμαίων, ἀλλὰ τοῖς
ἡσιν, ὡς ἂν ἴσως ἔδωκε πρὸς ἡμέτερας, γέ-
νος ἀμαρτῆς ὅ εἰκὸς ἀπεδίδου, καὶ ἐδρα-
συνέτο, καὶ ἡ γῆων πῶν ἀεργασίας,
ὡς ἂν οὐ πατεῖ τὰς σῶν δίχας ἐπ' αὐτοῖς
ἡπλοισμένω διδόντες, αὐτῶν ἡσιν οἰκῶν,
καὶ ἡμετεροῖς σῶν γῆων ἐκ ἀπιδόντων ὅτι τὰς
πολέμω νικῶν, ἐλέω πῶντα πῶντα ἡσιν
ἡσιν, καὶ αἰσάντο τῆσιν ἡσιν, καὶ συμμάχους
ἐποίησεν, ἡ πολιτείας ἡσιν, ἡ μετεδίδου ἡσιν,
ἡ γῆσιν πῶντα εἰς τοὺς παλαιαῖσιν Ρωμαί-
κῆσιν, αἰσάντο τὰς μετὰ φρονίῃ καὶ ἡσιν ἡσιν
σῶν ὅτι ὁ πῶντα χροῦσιν. ἀλλ' ὅτι
τῆσιν γε ὁ βαρβαρὸν ἡσιν. ὅτι ἀπιδόντων
γὰρ ἐκ ἀπιδόντων, ὁ μέγιστος τῶνδε κατὰ γῆων ἡ-
μῶν, εἰδόντες ὧν τε ἡσιν ἀπιδόντων πρὸ ἡμῶν,
ὧν τε ἡσιν ἡσιν τῶνδε, τε κλέος τῶνδε γῆσιν
αὐτῶν ἡσιν ἡσιν ἡσιν ἡσιν, καὶ τῶνδε
ἐκφοιτῶσιν ἡσιν ἡσιν ἡσιν, ὡς ἂν τοῖς ἡσιν
αὐτοῖς ἀπιδόντων, Φιλοφροσύνῃσιν ἀπιδόντων
τες, ὡς ἂν ἀπιδόντων ἐκείνοισι τοῖς χροῦσιν ποι-
οῦσιν, καὶ πῶντα ἡσιν ὅτι κακόν,

A propagata est, omnésque & manu, & confi-
lio vincunt, quibus cum bellum gerunt, nec
non & terram peragrarunt, vt Homerus
Deos ait,

Iura obseruantes hominum, simul impia facta.
Scythas contra illos Herodorus ait, nosque
videmus eodem omnes morbo timiditatis
tentari: ij enim sunt, ex quibus vbique
mancia deliguntur, qui nihil vsquam ter-
ra possident, propter quos Scytharum so-
litude in Proverbium abiit, qui natale sem-
per solum fugiunt, quos sedibus suis (vt
tradunt ij qui res antiquas memoriae pro-
diderunt) Cimmerici primum exegerunt,
B móxque & alij, ac mulieres nonnunquam,
& Maiores nostri, & Macedonum rex,
quorum ab his quidem in eos populos, qui
trans ipsorum regionem sunt, ab illis ve-
rò in eos qui cis erant, pulsati, recesserunt.
Nec prius fugiendi modum faciunt, quàm
ab iis qui vtrinque propellunt, in eos qui
ex aduerso sunt, protrudantur, sed cum in-
cautos facta impressione obruerint, aliquan-
diu perturbant, vt Assyrios olim, & Me-
dos, & Palæstinos. Et nunc ad nos non
bellum inferre cupientes, sed supplices ve-
nerunt, quando iterum sedibus suis sunt
profligati. In Romanos autem incidentes
non armis molliores sed moribus, quales
C fortè ergà supplices esse consentaneum
erat, rudis atque imperita hominum natio
mox quod verisimile esset præstare, inso-
lentius sese habere, beneficium maleficio
compensare. Quibus de causis cum paren-
ti tuo aduersus eos cum armis profecto præ-
nas dependissent, confestim miseri, ac sup-
plices cum vxoribus confidebant. Ille verò
bello victor misericordia longè inferior e-
rat: supplices itaque surgere iussos in bel-
li societatem, ac ciuitatis recepit, magi-
stratumque participes fecit, terræque
non nihil insuper istis Romanæ reipublicæ
D pestibus assignauit, vir indolis magnifi-
centiam & generositatem ad mansuetudi-
nem, clementiamque conuertens. Ve-
rùm virtutem minimè id quod Barba-
rum est intelligit. Inde enim exorsus in
hunc vsque diem nos derident, sibi ipsius
eorum conscij, tam quæ de nobis meriti
essent, quàm quibus sunt à nobis affecti.
Eius rei fama finitimis quoque illorum
aditum ad nos patefecit. Et ex peregrinis e-
questres aliquot sagittarij relicta patria ad
homines nimium faciles proficiscuntur, co-
mitter ac benignè excipi sese postulantes, at-
que in exemplum sibi nequiores illos pro-
ponentes. Ita vt ad eam quam vulgus vocat,

persuasionem cum necessitate coniunctam A
malum ipsum progredi videatur : Philosophiæ enim non multum de nominibus pugnandum , quæ administram animi sensibus operam requirit , vel si eam ex ima fæce populi ad res explicandas dilucidam , ac consentaneam corrogare necesse sit. Quomodo ergo non difficillimum est recuperata nominis gloria,

Inde canes fati expellere tristibus uitos?

Sed si me audias id ipsum quod operosum est facillimum apparebit , ausis militari-
bus numeris , eorumdemque beneficio & spiritibus : nec non propriis exercitibus conflatis id Imperio adicias , quod iam pridem decessit. illud nempe Homerus, præstantissimis viris quasi eximium attribuit

Ingens esse solet divini Principis ira,

Animo itaque aduersus eos homines opus est, ac vel ex imperio terram colent, quemadmodum Lacedæmoniis olim Messenij positis armis feruierunt , aut eadem via fugam arripient, iisque qui trans fluuium habitant renuntiabunt, non eandem amplius in Romanis humanitatem inesse. Sed eorum ducem esse generosum quendam adolescentem,

*Acrem hominem, immeritum vel qui culpaue-
rit ultrò.*

Verùm missa hæc faciamus. Hæc por-
rò educatio , institutioque bellicosi principis est, deinceps verò de pacifico rege differamus. Ac bellicosus quidem omnium maxime pacificus fuerit : Soli enim illi pacem colere licet , qui lacessentes vlcisci, ac malè afficere potest. Eùmque regem dixerim omni ex parte rebus ad pacem attinentibus instructum esse, qui cum iniuriam inferre nolit , propulsandæ iniuriæ facultatem sibi comparauit : bello quippe, nisi ipse gerere possit, ab alio premetur. Atque cum bello D
pax felicior sit , quoniam pacis causa bellum instituitur (finis autem iis , quæ sui causa sunt , merito anteponendus est) consulto sane fecerit, si se toti Imperij corpori, quod bifariam tribuitur, in armatum & inermem populum, vicissim utriusque parti dediderit, ac post milites ciuitatibus populisque sui copiam faciat, quibus militum opera agriculturæ & reipublicæ securitatem conciliauimus : ita verò sui copiam faciet, vt quascumque potest non modò nationes, sed &

εις τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν πει-
θανάκιον. φιλοσοφία γὰρ ἔδνεκτέον ὑπὸ
τῶν ὀνομαζομένων, ὑπερβίαι τῆς ἀγαθῆς ζήτου-
σιν, καὶ χαμώθεν αὐτῶν εἰς τὰ πρᾶγματα
συμπείζονται πρᾶσι τε καὶ ἐφαρμοζου-
σιν. πῶς οὖν ἔχεται ἀγαμαχιστῶν
ὁ κλέος,

Εξελείπει δὲ κίνας κηρεσιφορήτους.
ὡς ἀκρούς ἐμοῦ, ὁ χαλεπὸν τῆτο τὸ πᾶσιν
διμῶν εἶχον φανῆται, ἀξιοκλήτων ἡμῶν τῶν
καταλόγων· τοῖς δὲ καταλόγοις τῶν φρονημα-
B ταν, καὶ ἡμομένων οἰκείων τῶν σῶματι μὲν,
πρᾶσιν τῆ βασιλείᾳ ὁ ἡμῶν ἀπὸ αὐ-
τῆς ἐλλίπεις· καὶ Ομηροῦ αὐτὸ καθήρσει τοῖς
δρῶσι.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ δροσεφείων βασιλῶν.
Θυμὸς οὖν ἐπὶ τοῖς ἀδράσι δὲ, καὶ ἡ γεωρ-
γήσοισιν ἐξ ὀπιτάγματος, ὡς ἂν πάλαι Λα-
κεδαμονίοις Μεσσηνιοῖς τὰ ὄπλα καταβαλόν-
τες εἰλώτερον· ἢ φθίζοντα τὴν αὐτῶν ὁδὸν
αὐτῆς τοῖς πέρας τῆς ποταμοῦ ἀφ᾽ ἡμῶν,
ὡς εἶναι ἐκείνη ἐπὶ τῶν Ρωμαίων τὰ μείλι-
χα. ἀλλ' ἐξηγήται τις αὐτῶν, ἵεός τε καὶ ἡμ-
C ναῖος

Δφνὸς αἶψα, τάχα κεν καὶ αἰαίπιον ἀπὸ ὄψεο.
εἶεν. αὐτὴ μὲν περὶ τῆς καὶ παιδείᾳ βασι-
λέως πολεμικῆ· τὸν δὲ εἰρηνικὸν ἐξῆς πολυ-
πραγμοσύνην. εἴη μὲν ὁ πολεμικὸς πόρτος
μᾶλλον εἰρηνικός. μὲν γὰρ ἐξῆς εἰρηνικῶν ἀ-
γῆν τῶν διωκόμενων τὸν ἀδικουῦντα κηκῶσαι,
καὶ φαίλω αὐτὸν βασιλεῖα τῆτον, πᾶντα ἐκ
πᾶντων τὰ εἰς εἰρηνικῶν συγκεροτήσῃ, ὅστις
εἶναι ἐθέλων ἀδικεῖν, τῆ μὴ ἀδικεῖσθαι πε-
πόρται διώσασιν. πολεμήσεται γὰρ, εἰ μὴ
D πολεμήσῃ. ἐστὶ μὲν εἰρηνικὸν πόρτου μετα-
εἰλώτερον, ὅτι καὶ ἐξῆς τὴν εἰρηνικῶν τὰ τῆ πο-
λέμου πρᾶσιν ἀδύναται. τέλος οὖν ὅτι τὸ δι-
αὐτὸ διχῶς αὐτῶν πρᾶσιν. καλῶς οὖν ἐξῆ
τῶν σώματι τὸ ἡγεμονίας διχῆ δροσεφείπει καὶ
τὸ ὄχλον τὸ ὠπλισμένον καὶ ἀοπλον, ἀπὸ μί-
ερος αὐτὸν ἐκάστω διδόναι, καὶ σωφίαι μὲν τοῖς
μαχίμοις τοῖς πόρτοις καὶ τοῖς δήμοις, οἷς ἐξῆ
τὸ μαχίμων ἀδύνατον γεωργίας καὶ πολιτείας ἐ-
πορτοσύνην. σωφίαι ἢ τοῖς μὲν ἐκροφίται
ὅσοις οἷον τῆ ἐθνῶν, καὶ ὅσοις οἷον τῆ πό-

λεων· εἰς ὃ δὲ μὴ ἀποκρίσται τῷ Ζεφύρου, A
 καὶ ἑαυτοῦ δὴ ἐπιμύθηται τῷ πεφνησὶ διω-
 παῖ ἔκαλλιστο τῷ ἔργῳ· ὃ δὲ χεῖμα τῷ
 κρεσσάνῳ, ἄλλως τε ἱερῶν, καὶ δούρο τῷ πῶ-
 πῶς ἄξιον, αἷς ὀμιλῶν βασιλῆς, ὁδὸν πὶ μείον
 εἴσεται τῷ ἀγχοῦ πὰ πῶρῳ, ὁδὸν ὄφως ἀ-
 θησὶ πῶ ἑστὶ τῆς Ζεφύρου κρεσσάνῳ ὀ-
 εἴσεται. ἀλλὰ ἔργῳ ὃ πεφνησὶς ἑκὶ ἰδῶν,
 καὶ ἐπιμύθηται τοῖς Ζεφύρου τοῖς τῷ δῆμον, ἔ
 αἰσὶ ἀφουρῶν τοῖς πάλαι ἀφουρῶν πο-
 ρουῶν, καὶ ἑστὶ τῷ δῆμον ἐκρηξί, καὶ ὄντα
 ἀεὶ πόλεμον, καὶ πὶ ἄλλο κρεσσάνῳ. B
 ταῦτα κρεσσάνῳ τῷ κρεσσάνῳ ἐξὶ δίκῳ Θεοῦ,
 Πᾶσι ἐφορεῖν καὶ πᾶσι ἐπακούειν.

ciuitates perlustrat; quas autem adire non potest, quoad poterit quàm optima ratione prospiciat. Cæterum legationes cum alioqui sacrum quidpiam sint, tum hic præsertim maximi faciendæ sunt, quarum consuetudine Rex non minus quæ diffita, quàm quæ proxima sunt, intelliget, neque videndi sensu imperij sollicitudinem circumscribet. Verùm & id quod collapsum est, etiamsi non viderit, restaurabit, & in egestate laborantes populos largitionem faciet, & publicis sumptibus iam dudum vexatis publica munera remittet, bella siue imminetia occupabit, siue indicta iam, & conflata rescindet, aliudve quippiam insuper procurabit. Hæc legatorum beneficio Dei instar poterit,

Cuncta audire, & cernere cuncta.

αἷς ὀμιλῶν ἑστὶ καὶ πατὴρ ὡς ἵππος, τῷ τῷ ἵππῳ καὶ γείτοσι καὶ μὴ γείτοσιν. Ομη-
 ρου γὰρ αὐτὸ κρεσσάνῳ ὡς τῷ κατ' αὐτὸν
 εἰρηνικοῦ βασιλῆος ἡκουσα λέγοντος. καὶ κρε-
 πῶν γε ἐπιτεταρῶν οἱ στρατῶν φείδεσθαι τε C
 ἔ ἡκιστα λυπηρῶν γίνεσθαι τοῖς ἀσπῶν τε
 καὶ ἀφουρῶν, μεμνημένοι πόνων, οἷς δὲ αὐ-
 τοῖς αἰείλοιο. ἵνα γὰρ σῶζῃται τὰ πόλεων τε καὶ
 γῆς ἀγαθὰ, βασιλῆς τε κρεσσάνῳ, καὶ κρε-
 τῶν τοῖς πολεμῶν. ὅστις οὖν ἐμὸν τὸν
 κρεσσάνῳ ἀλλόφρον ἐστὶν ἀφουρῶν, αὐτὸς δὲ οὐ
 πὰ μέτερά μοι χεῖμα, ὁδὸν ὁδὸν μοι δὲ κρε-
 τῶν κρεσσάνῳ κινῶν δὲ αὐτὸ τῷ τοῖς λυκῶν ὡς
 πῶρῳ δὲ δὲ δὲ δὲ, ἵνα αὐτὸς ἐπὶ γῆς
 κρεσσάνῳ τῷ πῶρῳ, δὲ ἀφουρῶν τῷ φυλακῆς
 τὸν κρεσσάνῳ τῷ γῆς ἐμφορεῖν. ἀφου-
 ρῶν οὖν εἰρῶν, πεπαιδῶν τοῖς στρατῶν
 τοῖς ἀσπῶν ὡς ἀδελφοῖς κρεσσάνῳ, μὴ φε-
 ρῶν ὅσα ἐπὶ τῷ. ὁδὸν ὁδὸν τῷ εἰσο-
 ρῶν τῷ πόλεος βασιλῆος. ἀφουρῶν γὰρ ὄντι πο-
 ἔ δὲ κρεσσάνῳ πολλῶν, ὅτε κρεσσάνῳ γῆ-
 μῆς εἰς ἔργα διαπυρῶν κρεσσάνῳ, καὶ αὐτὶ
 ὁφουρῶν κρεσσάνῳ ἀφουρῶν φιλοτιμῶν κρε-
 σῶν, οὐτε κρεσσάνῳ γῆς κρεσσάνῳ
 κρεσσάνῳ τῷ ἐπὶ σκηνῆς παιδῶν τοῖς τῷ
 ἀφουρῶν ἰδῶν. ἀλλ' ὁδὸν εἰς ἀφουρῶν
 ἀφουρῶν συχῶν πόλεων, οἷς ὁ Λακῶν
 φουρῶν οὐ κρεσσάνῳ σιτεῖσθαι. ἀφουρῶν
 γὰρ καὶ ἀφουρῶν ὁδὸν ὁδὸν τὸν ἀφουρῶν.

Quibus accessu facilem se præbeat, sit- que Pater ceu mitis, & talem se nullo discrimine tam erga finitimos, quàm non finitimos præstet. Ab Homero enim de eo quem pacificum faciebat rege semel id dictum accepimus. Primum ergo militibus imperandum vt ciuibus, & rusticis parcant, minimèque molesti sint, eorum laborum memores, quos ipso- rum gratia susceperunt. Nam vt ciuitatis terræque commoda tueatur, Rex & propugnat, & milites conscribit. Quare qui peregrinum quidem à me hostem propulsat, ipse autem moderatè mecum non agit, is à cane mihi non differre videntur, qui lupos proptereà longissime abigit, vt per otium gregem commodè dilaniare possit, cum potius in custodia mercedem eum laete fatiari oporteat. Quapropter accurata pax est, milites ita comparatos esse, vt inermi plebe tanquam D fratribus vti velint, solisque iis, quæ præfinita sunt, stipendiis contenti sint. Neque tributis ciuitates exhaurire regium est: bono enim principi vbinam tantis pecuniis opus est? cum neque insolenti animi fastu sumptuosa opera moliantur, nec temperati vsus loco inanem, atque ambitiosam magnificentiam affectet, neque iuuenili consilio in Scenicos ludos gnauorum hominum labores perperam consumat, sed nec plurimorum bellorum necessitate cogatur, quæ non de mensis vesci Laco olim quidam dicebat. Ab insidiis enim, & inuasiōe securum qui bonus sit nostra faciebat oratio.

Quamobrem si ad ea contrahatur quæ necessaria sunt, superuacuis nihil opus erit, eorumque minime molestus exactor esse potest: cum de residuis quidem quæ necessaria sunt remittet, quæ verò pro cuiusque facultatibus conferuntur, æqui bonique consulat. Rex autem pecuniæ appetens multo est institore turpior: hic enim familiæ egestati subuenit: in illo verò animi nequitia omni prorsus excusatione caret. Atque ego sæpenumero vnamquamque animi perturbationem mecum ipse reputans, qualenam sibi deditos homines efficiat, priuatos adè ipsos, quæstuariam illam nationem dico, mihi videor animaduertere præ cæteris ignobiles atque improbos, planèque illiberales esse, in eaque sola repub. quæ intestinis dissidiis laborat non penitus infamem locum obtinere. Quiquidem primi sui contemnendi authores fuerunt, quoniam circa id quod præcipuum, & infimum est, in contraria naturæ consilia deflexerunt: hæc enim corpus animæ obsequio subiecit, externa ad corporis vsum reuocauit, posteriori verò secundas partes dedit: at illi animam & corpus ei quod tertium est subiungunt. Sese igitur ipsos aspernantes, principemque animæ partem in seruitutem redigentes, quid est quod illi magnum honestumve moliri, aut deliberare queant? Quos ego formicis ignobiliores, atque insipientiores pronuntians veritatis causa non erubescam: illæ enim vitæ necessitate quæstum metiuntur, hi vitam quæstu, lucrique necessitate censent esse metiendam. Procul igitur à se, & à subditis exitiosam hanc pestem amoliatur, vt princeps bonis bonus imperet, virtutisque contra æmulationem inducat, in qua ipse rex & certator, & certaminis arbiter esse debet. Etenim turpe est (inquit aliquis) iaculandi pugnantisque solum certamina esse publica, imò etiam coronam ab iis qui ita vicerint reportari, temperantiæ autem, virtutisque nulla esse. Quocirca verisimile, vel potius verisimili certius, omninoque necessarium est, si eo modo ab ætate regem ciuitates sequantur, vetustissimam illam, auream inquam, ac celeberrimam vitam instituturas, & vt nullum in malis studium posituras, ita in bonis, potissimumque pietate operam collocaturas: ad quã dux ipse rex erit, cu-

A σωμαλαβῶν οὖν αὐτῶν τῶν ἐφ' ἃ δεῖ, περιττῶν ὅσῳ δὲ τούτων ἔξεσι γίνεσθαι ποιεῖν ἀλυπότατον. τὰ μὲν ἀνάγκη τῶν ἐλλήμμάτων αἰέντα· τὰ δὲ σύμμετρα τῆς τῶν εἰσφρονητῶν δυναμειῶν ἀγαπῶντα. βασιλῆς δὲ ἐρασιχρημάτος, αἰχρίων κατήλου. ὁ μὲν γὰρ ἐνδῆας οἴκου ᾠδῶν ἔχεται, τὰ δὲ ἀπερφάσις ἢ κακία τῆς γνώμης. ἐγὼ γὰρ τὸν ἑπισκοπούμενος ἔχεται τῶν παθῶν, ὁποῖος ἡμῖν τοῖς περὶ τὴν κότῳ ἀδράς πῶν ἔχεται, κατὰ δὲ ἐμὴν δικαίαν καὶ τοῖς ἰδιώταις, ὅ ἡρηματιστικὸν τῆτο φῶλον, ὡς ἀπῆρτος μάλλον ἀγῆρες τε ἔστι καὶ κακῆρης, καὶ ἀκελεύς ἀεὶ ἀδύτηρον, ἐν μόνῃ τε αὐτῇ νοσοῦση πολιτεία χῶρον διεῖσχει πῶν οὐ πῶν τὰ πασῶν ἀπῆρτον· οἱ γὰρ καὶ φῶν ἀπῆρτες ὑφ' αὐτῶν αὐτοῖς κατεφρονηθῆσαν, ἐπὶ τῶν βουλήματι τῆς φύσεως ἀπῆρτων διενοήθησαν πῶν ὅ ᾠδῶν καὶ πολλῶν· ἐπεὶ ὁ μὲν σῶμα σῶντα ἐξείς ἐσπῆραςίας, ψυχῆς· τὰ δὲ ἐκτός ἐξείς χῶρας σῶματος. τὰ δὲ ὑφῆρτα δέδωκε δῶν τερα· οἱ δὲ καὶ σῶμα καὶ ψυχῆ τῶν τῶν σῶμα ᾠδοῖσι· σῶν οὖν αὐτοῖς ἀπῆρτων, καὶ C ὅ ἐν αὐτοῖς ἡγῶν μῶν δούλων ποιήθησαν, ἢ αὐτῶν οὗτοι μέγα καὶ σῶν ἢ ᾠδῶν, ἢ βουλήθησαν; οὐδ' ἐγὼ καὶ μυρμηκῶν ἀγῆρες ἀποφῆναι μῶν, καὶ μάλλον ὀλιγογῶμονας, ὅ ἡ ἀγῆρες πῶν ἀλλῆλων. οἱ μὲν γὰρ χῶρας ζωῆς μεδῶσι τῶν πόρον· οἱ δὲ πῶν ζωῆς μετῆρ ἀξιοῦσι τῆ χῶρας τῶ πόρον. ἐλατῶν οὖν αὐτῶν τε καὶ τῶν ᾠδῶν πῶν χαλεπῶν τῶν τῶν κῆρα, ἢ ἀγῆρες ἀγῆρων ᾠδῶν, καὶ ζῆλον ᾠδῶν ἀπῆρτων, ἢ αὐτῶν βασιλῆς καὶ ἀγῆρες καὶ ἀγῆρες ᾠδῶν. καὶ γὰρ ἀγῆρες, ἔφη τῆς, ἀγῆρες μὲν δημοσία καὶ ἀγῆρες, καὶ τῶν οὖν τῶν τῶν πῶν, μὲν ἀγῆρες, εἰκὸς δὲ πῶν, μάλλον δὲ πῶν εἰκότος, καὶ ἀνάγκη δὲ πῶν, τῶν τῶν βασιλῆς ἐπῶν τῶν τῶν τῶν βίον βιοτεῦσαι τῶν πῶν, τῶν χῶρας, τῶν ᾠδῶν, ἀγῆρες ἐχούσας κακῶν, ᾠδῶν δὲ ἀγῆρων, καὶ ᾠδῶν τῆς διαθεσίας εἰς τῶν ᾠδῶν αὐτῶν ἐξείς βασιλῆς, ἀπῆρτων

Ἐρχώμην καὶ μείονος ἔργου καὶ μείζονος θεό-
 φαν αἰτίῃ. ὡς ἔστι δὴ που πῶτος σιμύοτε-
 ρον θεάμα τε καὶ ἀκρυσμα, βασιλεὺς ἐν
 τῷ δήμῳ τῷ χρεῖ ἀφῶν καὶ παροικωῶν
 τὸν κοινὸν εἰμῶν τε καὶ τῷ δήμῳ βασιλεῖα.
 λόγον τε ἔχῃ καὶ τὸ ἴσον γαννύσκεσθαι κυ-
 δαμόμῃνον βασιλέως ὁσιβοῖς θεραπειά, καὶ
 ἄρρητοῖς στωαφαῖς τὸν τοιοῦτον οἰκειοῦσθαι.
 καὶ τεύθεν οὖν τῷ θεῷ τῷ θεοφιλῆς (εἶ), φι-
 λάνθρωπος ὅτι πῶτος μάλλον, οἴου τυλ-
 χῆμῃ τῷ βασιλέως, τοιοῦτος τοῖς βασιλευ-
 μένοις φαιόμενος. ἀλλ' ἐν τούτῳ τί εἶναι αἰ
 εἶκος τῷ δεόντων πῶτος; καὶ μοι πάλιν
 ὁ λόγος ἔπι τὰ μικρῶν παρῶθεν ἀδικάμ-
 ωσι. χαρακτηρισ βασιλείας διεργασίῃ ἐπι-
 θεμῶ, τὸν δωρητικὸν πάλιν τῷ ἀγαθῶν,
 τὸν ἰλεων, τῷ ὁμοθυμίας ἀναπεμπασθῶ-
 μῶν τῷ Θεοῦ. αὐτὰ τε οὖν ταῦτα καὶ ὅ-
 σα μὲν τούτων ἐλέγγο, ὡς ἐπαγγέλλε-
 σθαι πλάτῃν τὸν ἐν τῷ λόγῳ βασιλεῖα,
 στωπετάχῃ νῦν εἰς μέρη, καὶ πληροῦ-
 τῳ τῷ ἀγαθῶν. ὡν δὴ που κεφάλαιον ἴδῃ,
 ὅτι πῶτος ὡν ἀγαθῶν, οὐ καμῖται
 τῷ ποιοῦν, οὐ μάλλον ἢ τῷ ἀκτῖνας ὁ
 ἥλιος φυτοῖς καὶ ζώοις δωροῦμενος. οὐ γὰρ
 πόνος αὐτῷ κατὰ γὰμπειν, ἐν οὐσία τῷ λαμ-
 πρῶν ἔχοντι, καὶ πηγῇ φωτὸς ὄντι. αὐτὸς
 τε οὖν εἰμῶν ἐμβιβάσας τῷ τοιοῦδε τῷ
 ζωῆς εἶδη, δι' εἰμῶν κοσμήσθαι πῶν, εἰς
 ὅσον ἐφικνῆται τῷ ἔργῳ, καὶ τοῖς ἀλ-
 χῶ τῷ κατὰ τῶν, οἱ μόνου μὲν αὐτῷ δὴ τε-
 ρβόιοι, τῷ δὲ ἄλλων παροικῶσι, τῷ βα-
 σιλικῶ τῷ ψυχῆς κόσμῳ στωπαξῆ, ὡφελ-
 τικῶν ἀνθρώπων ὄντας παρῶν μέσον ἕκαστον
 τῷ νεμηθείσης διωάμειας. καὶ παρῶσι μὲν
 ὅτι πῶτον οὕτω πῶν παρῶν ἢ ἐπιμέ-
 ληα τῷ ἀνθρώπων, πῶν ἄνθρωπων αὐτῷ ἀφῶ
 χρεῖς ἐχόντων. ἀλλὰ τοῖς δὲ καὶ ἄφροισι
 ἀρμόσας ἐκπέμπειν, ἐν ἔργῳ μεγέθη
 τοιοῦδε. τῷ δὲ μὲν τῷ πο, τοῖς ὅτι τῷ δικῆς
 ἔργῳ τῷ φιλοκρητικῶν, ὡς ἔστιν αὐτῷ θεῖα
 καὶ μεγαλομῆρης ἢ παρῶν. ἕκαστον μὲν
 γὰρ πῶτον καὶ ἀνδρα, καὶ ἀμφισβήτησιν ἐθέ-
 λῃ εἶδῃ, πολλῶν γε τῷ ἐκπαρῶν, καὶ ἐπῶ
 ἀν Διονύσιος ἤρχεσιν ὁ νόσῳ μῶν, ἔσῳ ὅλῃς
 τῷ τῷ ἔργῳ κατὰ τῶν, * ὅτι μὲν ἔσῳ.

A iuscumq; siue maioris, siue minoris ope-
 ris auspiciū à Deo supplex postulans.
 Nimirum nihil videri, aut audiri potest
 honestius eo Rege, qui in populo manus
 attollens, communem suiipsum populū-
 que principem adorat. Nec à ratione a-
 licenum est diuinum quoque numen reli-
 giosi principis cultu, reuerentiāque gau-
 dere; cumque arcana quadam necessitu-
 dine sibi conciliare. Hinc ergo quoniam
 Deo gratus est ad humanitatem item cō-
 positus erit, talēque se subditis præbe-
 bit, qualem ipse principem experitur: in
 quo quid non eorum quæ ad vitæ vsum
 B accommodata sunt expectandum est? Ac
 mihi rursum ad ea quæ paulò ante dice-
 bamus regressa festinat oratio. Regis si-
 gnum notāque penes beneficentiam
 constituimus, vnāque in eo posuimus, vt
 & bonorum munificus largitor & propi-
 tius esset, communēque cum Deo illius
 appellationes in memoriam reduximus.
 Hæc igitur ipsa, & quæ cum his antè di-
 cta sunt, quām regem hac Oratione in-
 formandum reciperemus, nunc per par-
 tes digerantur, nostrūque istud simula-
 cum impleant. Quorum summa breui-
 ter hæc erat, eiusmodi principem cum in
 bonis conferendis liberalitate sit animi
 præditus, tum nihilo magis ea re defati-
 gatum iri, quām Solem suos in stirpes
 atque animantia radios effundentem:
 Nec enim lucere ei laboriosum est, vt-
 potè cuius in natura splendor & fons
 ipse luminis continetur. Itaque à seip-
 so in id vitæ genus introductus cuncta
 per sese moderabitur, quatenus id quod
 subditum est prouidentia eius asseque-
 tur. Assesores verò suos, qui ab eo so-
 lo secundi, inter reliquos primas tenent,
 regia animi moderatione componet, iu-
 uandorum hominum pro rata quemque
 concessæ facultatis portione studio-
 sos. Atque quamprimum vltorius ho-
 minum cura progreditur, quo pluri-
 bus commissa fuerit; At verò præter-
 ea in tanta imperij magnitudine exte-
 rarum Prouinciarum Præfecti dimit-
 tendi sunt. Deinceps autem iuri di-
 cundo Magistratum delectus facien-
 dus est, quia diuina hæc est, magnificā-
 que prouidentia. Nam singula loca, homi-
 nēsque, aut controuersias velle cognosce-
 re maximā vsque quaque discurſionis est:
 neque Dionysius ipse cum vnus, nec inte-
 græ quidem insulæ imperium constituisset
 eidem administrandæ par esse potuit

γε. ἔπιμα-
 λήσασθαι.

C ij

Verum paucorum curatorum interuentu plurimorum hominum curam licet suscipere. Hanc diuinam, ac generalem Prouidentiam appellarunt, quam in solidis, ac constitutis moribus manentem, & in minimas etiam partes incumbentem, ne minimæ quidem partes effugiunt. Eandem ad res gerendas diuinum numen adhibēs, non ipsum quidem quæ in his inferioribus sunt minuta quæque persequitur, sed natura tanquam manu utitur, suo constanter in statu manens, & bonorum ad extremum usque causa est, causarum scilicet omnium ipse causa. Eo modo Regi vniuersorum cura capessenda est: habeat ille quàm fieri potest iustissimos, atque optimos Rectores, in quos Imperium diuidat: paucos enim facilius, quàm multos cognoscet, eosdemque facilius rectè secusve administrantes sentiet. Virtutis porro, non diuitiarum, vt nunc assolet, inita ratione, magistratuum delectus habeatur. Quandoquidem medicis corpus committimus non qui ditissimi, sed quicumque demum suæ artis peritissimi sint. Magistratus verò præ diuite multò magis eligendus est, qui regendorum hominum peritia valet, quoniam plura ob id ipsum peius meliusve constituta ne sint periclitantur. Quid enim si quis ex hoc ipso, quod improbus esset, diuitias congescit, num ab eo æquum est magistratum geri, nec ab eo qui sit quidem pauper, sed legum tamen, iustitiæque cultor, qui ob id ipsum quod iustus est paupertate laborans pudore non afficitur? Atqui ille sanè quomocumque diues Magistratum pecuniis mercatus cuiusmodi sit equi distributor idoneus nesciat: videtur enim (vt ita dicam) non facile is iniustitiam odio profecuturus, nedum pecunias contempturus, aut Prætorium minime venalium iudiciorum forum redditurus. Si quidem credibile non est eum sublato vultu toruis ac rigidis oculis aurum ex aduerso intueri posse: contra verò verecundia motum iri, non nihilque remissurum, ac demum auide amplexurum esse, cui eo ipso gratiã habet, quod parte aliqua diuitiarum reipub. administrationem permutarit, & tanquam aliquid aliud ciuitates conduxerit. Nouit ergo se eius beneficio in honore esse, sublimique in folio federe, non modò à numerosa alia plebe, sed & à lautioribus iustis, ac pauperib. magnifice circumspæctum. Tu verò fac vt virtutis aliquid in pretio habeatur, quamuis sit cū egestate coniunctū,

A ἑπιμελητῶν δὲ δι' ὀλίγων ἔστι τῶν πολλῶν φρονήσαι. αὐτῶν ἐκάλεισθαι θεοφωρετῆ τε καὶ καθολικῶ κηδεμονίῳ, ἡ δὲ ἐν ἀδρῶν μόνουσιν ἢ καὶ συκώπιουσιν ἔστι τὰ τυχεύοντα τῶν μερῶν, ὅθεν τὰ τυχεύοντα ἀφ' ἑκάστου τῶν μερῶν. αὐτῆ γὰρ ἡμεῖς ὁ θεός, ὅτι αὐτὸς ἐκλεπίουργα τῶν δδύων τὰ ἕκαστα, ἀλλὰ χρεῖται χρεῖ τῆ φύσιν, ἡμῶν ἐν ἢ καὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἔστιν αἴτιος μέγιστος ἐξ ἑαυτοῦ τῶν ἀγαθῶν, τῶν αἰτίων γινώσκων αἴτιος. βασιλεῖ αὐτῆ μεμπτεῖν τῶν ὀλίγων πλεῖν ἑπιμελεῖσθαι. ἀφαιρέμετω πλεῖν δὲ

B χεῖ ὡς διωαπὶ ἑπιμελεῖσθαι δεικνύσασθαι τε καὶ φρίσσει. καὶ γὰρ ῥᾶον ὀλίγοις ἢ πολλοῖς γινώσκεται. καὶ ῥᾶον ὀλίγοι ἀμφοτέρωτων ἢ κεραιώτων ἀμφοτέρωτων. φρίσσει δὲ οὐκ, ἀλλὰ μὴ πλουτίδων, ὡς αὐτῶν ἢ τῶν φρίσσειων αἰρεσις γινώσκεται. ἐπεὶ καὶ ἰατρῶν δὲ σῶμα ἑπιμελεῖσθαι, οὐ τοῖς πλουσιωτάτοις, ἀλλ' οἱ πνεύσασθαι ὡς τῆς τέχνης ἐπιμελεῖσθαι. φρίσσει δὲ δι' καὶ μάλλον ἀμφοτέρωτων τῶν πλουσιῶν τὸν ἔχοντα πλεῖν δὲ χεῖ ἑπιμελεῖσθαι, ἐπὶ πλείω πρὸ αὐτῶν κινδυνεύεται χεῖρον ἢ βέλτερον κείσθαι. π

C γὰρ, εἴ τις πρὸ αὐτῶν τῶν κακῶν εἶναι πλούτων σιωπεῖσθαι, ἀρα ἀξίον φρίσσει αὐτῶν; ἀλλὰ μὴ τὸν πέντητα μὴ, νόμιμον. ἢ αἰδρα καὶ δίκαιον, ὅς δι' αὐτὸ τῶν δὲ δεικνύσασθαι πείρα σιωπεῖσθαι ὅτι αἰδραῖται; ἀλλ' ἐκείνος μὴ ὁ πλουτῶν ὁπωσού, ἐπιμελεῖσθαι ἢ πλεῖν δὲ χεῖ, ὅτι αὐτῶν ὁποῖος αὐτῶν γινώσκεται νεμετῆς τῶν δεικνύσασθαι. φαίνεται γὰρ, ὡς οὕτως εἶπεῖν, οὐ ῥᾶσα ὁ τοῖος ἀδικίας μισῶσαι. γολῆ δὲ αὐτῶν ἑπιμελεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι ἀμφοτέρωτων δὲ φρίσσει, δεικνύσασθαι πωλητήριον. ὡς ὅτι

D εἰκός γε αὐτῶν ἀφαιρέμενοι βλασφημῶν ὀφθαλμοῖς ἀπὸ βλάβης χεῖσθαι. ἑπιμελεῖσθαι μὴ ἀμφοτέρωτων τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι καὶ πλεῖν δὲ χεῖ ἑπιμελεῖσθαι, ὅτι καὶ ἑπιμελεῖσθαι αὐτὸ τῶν χεῖρον οἶδεν, ὅτι φρίσσει πλούτων μείζων πλεῖν πολιτίων ἡλλαξασθαι, καὶ ὡς αὐτῶν ἀλλοτῆ τῶν πόλεως μεμίσθασθαι. οἶδεν οὖν ὅτι ἀμφοτέρωτων τῶν σιωπῶν τε ἔστι καὶ ἑπιμελεῖσθαι, ἀμφοτέρωτων ὑπὸ πολλοῦ τε ἀλλοτῆ λεῖ, καὶ τῶν δὲ ἐπιμελεῖσθαι δεικνύσασθαι τε καὶ πωλητήριον. ἀλλὰ οὐ πωλητήριον φρίσσει ζηλωτῶν καὶ πείρα σιωπῶν,

μη λανθανέτω σε Φρόνις αιδρός και δικαιο-
 σωνη, και ο λοιπος εσμος τῆς ψυχῆς ἀγα-
 θῶν ἐσθῆτι φαύλη κρυπτόμενος· ἀλλ' ἔλκειν
 τε αὐτὸν ἐν μέσῳ, και ἀξιοῦ δμροισῶσαι
 πῶς δευτιῶ, ἡ δὲ εἰς ἀξιον οἰκουρῆν, ἀλλ'
 ὑπαίθεσθ' εἶ) και ἐναγώνιον. ὅ γὰρ ἴσθι,
 οὐ μὲν ἐκείνοις ἐν τῷ παύσει κηρύξῃς·
 ὁ δὲ ἀπακηρυγμένος αὐτὸς ἐστὶν ἀφ' ἑαυτοῦ,
 δεῖγμα διὰ τῆς ἀφ' ἀδελφῆ τῆς χροῖου βασιλείας
 βύδαμμος. καὶ οὕτω ποιήσῃς, ἔαχ' πολλοὺς
 ὅψ' πλοῦτον εἰργασμένο ἄχρωμοῖς, και
 ἄλλοις ἐγκαλωπιζομένης ἐν τῷ παύσει πτω-
 χεία· και μελαπεισῶσαι τοῖς ἀδελφοῖς αἰ-
 νῶ πῶς αὐτὸν ἰσπολήξῃς, ὅ πλοῦτον ἔξου-
 ρῆν ὀνδρος εἶ)· και ἐν σεμνότητις μόισα πε-
 νίαμ τηρήσαι. ὡς πολλῶν ὄντων ἀ δέδωκεν ὁ
 Θεὸς βασιλεία ζηλωτῆ και μακάρια, ὁ δὲ
 ἦτον, εἶ μη και πλοῦτις μάλλον ἀγα-
 θεῖη τις αἰ αὐτῆς, και ὕμνησε πῶς ἐν ταῖς
 ψυχῆς τῆς δεχομένων ἰσῶ, ὅτι μετὰ τῆς
 βασιλείας δόξῃς ἦτος ἐγκαυρῶν ἐστὶν
 πειρῆσθ' και περὶ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ, τῶ φαίνε-
 σθαι τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ και πῶς πλείου ποιου-
 μένος· ὅτω γὰρ βασιλεὺς χαίρει, τῆς δὲ
 αὐτῆς ἀφ' ἑαυτοῦ, και ἰσπο πλείων ἔπιτηδύ-
 σθαι. ἀλλ' ἐστὶν τῆς λόγου ἡμῶν, ἐθέλω
 τῆ και ἰσπο τῆς αὐτῆς ἐμαυτῆς παιδικῶν βί-
 ξασθαι. ἐρεθίς ὁ βασιλεὺς φιλοσοφίας και
 παιδείας ἀληθινῆς. ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἐκ τῆς εἰ-
 ρημῶν σωεραίας ὅτι ἡμέσθαι πολλοὺς, ὡν
 τῆ και ὄφελος· ἐπεὶ νῦν γε ὡς ἡμῶνται, κιν-
 δυνος ἀποσβῆσαι, και μὲν μικρὸν οὐδὲ ἐμ-
 πύρῳμα λείπεσθαι βουλομένων ἐαυτοῦ. ἀ-
 ρε εἶν ἰσπο φιλοσοφίας ἡδύμα τῶν; ἡ
 τῆ μὲν ὁ δὲν μῆον καὶ ἀπικῆ τῆς ἀδελ-
 πων; ἐστὶν γὰρ ἐστὶν τῶ Θεῷ, πῶς ὄν
 και δόξῃ οὐσα τὰ πολλὰ παρῶματεῦται,
 και ὅταν αὐτῶ μη χωρῆ καποδοσθαι ὁ χροῖος
 χροῖος μὲν τῶ πατρὶ, παρῶς ἡμαῖς
 ἐνδίκως αἰ εἰποῦσα,

A nec te prudentia lateat hominis, aut iusti-
 tia, reliquaque animi bonorum multitudo
 sub vili abiectaque veste delitescens, quin
 potius in medium producas, dignumque
 censeas qui virtutem omnium oculis sub-
 jiciat, quam quidem domi segnem conti-
 neri nefas sit, sed sub dio agere, atque in-
 ter certamina versari oporteat. Sic enim
 habeto, illos quidem à te in præsentia col-
 laudatum iri, te verò eum fore perpetuò,
 cuius nomen hoc præconio celebretur, à
 quo felicioris imperij specimen tempo-
 rum successioni fuerit commendatum.
 Quod si ita feceris, multos statim videbis,
 quos partarum diuitiarum pudeat, alios et-
 iam qui voluntariæ mendicitatis nomine
 sibi placeant: ex eoque quod probrosa sit
 diuitiarum conquisitio, paupertas verò
 honestissimo in loco habeatur, inueterata
 iam de illis inter homines opinio dilabe-
 tur. Nam cum plurima sint à Deo regiar
 dignitati præstabilia beatæque concessa,
 tum non minus, imò multo magis cæteris
 omnibus vim eam mirabitur quispiam, &
 prædicabit, quam in subditorum animis
 præcipuam habet: propterea quod rex
 quamlibet ingenij opinionem veteri con-
 suetudine, ac antecedentibus deliciis inu-
 stam tunc nullo negotio mutat, cum id
 quod contrarium est in pretio habere, ma-
 ximique facere videtur. Quocumque e-
 nim rex gaudet, hoc subinde inualefcere,
 studiosèque ab plerisque affectari necesse
 est. Verum cum eò hætenus orationis
 peruenierim, libet nonnulla in Philoso-
 phiæ gratiam vota concipere. Te ò Impe-
 rator Philosophiæ amor capiat, syncerio-
 risque disciplinæ. Necesse enim erit ex
 iis, quos ante dixi, rituales tibi esse mul-
 tos, qui quidem aliquo in honore ac pre-
 tio sint: quando in præsentia, vt neglectui
 habetur, periculum est ne penitus extin-
 guatur, adeoque ne fomentum quidem
 iis, qui eam accendere voluerint, vllum
 amplius relinquatur. Num igitur pro Phi-
 losophia vota à me modò concepta sunt?
 An potius ei quidem nihilo deterius futu-
 rum est, etiam si ex hominum consortio
 secedat. Suum enim apud Deum domi-
 cilium habet, circa quem etiam dum hæc
 versatur maximam operæ partem collo-
 cat, ac quoties delapsam terrestris sedes
 non recipit, apud patrem manet, meritò
 id ad nos vsurpans.

3 -- οὐτι με ταύτης
 Χρεὼ ἡμῶν Φροῖω δὲ τιμησῶσαι Διὸς
 αἰση.

----- Non mihi vestra
 Est opus, ipsa Iouis solo me dignor honore
 C iiij

Humanæ autem res ea præsentē, aut ab-
 sentē siue deteriores, siue meliores, om-
 ninóque felices, aut infelices sunt: pro
 his ergo vnà & pro Philosophia vota con-
 cepimus. Faxit Deus vt eius votis cōpos e-
 uadam quod cum Plato nūcupasset mini-
 mē est affecutus. Videam à te Philoso-
 phiam cum Imperio coniunctam: neque
 amplius de regno differentem me quis-
 quam audiet. Sed enim tacendi nunc tem-
 pus est, quoniam hoc vno sum omnia cō-
 plexus: quod si contigerit, dedi quod ab
 initio contendebam, Oratione quidem
 ipse regis simulacrum ostensurum me
 pollicitus. Verè enim sermo rei umbra
 quædam est: à te verò vicissim id ipsum a-
 nimatum, ac vitale repetebam. Breui uti-
 que posthac videbo, regis que mihi opus
 ipsum exhibebis, nisi extra tuas aures ser-
 mones isti nostri versentur, sed influant
 potius, atque in interiores animi recessus
 subeant. Neque verò sine aliquo numi-
 nis afflatu, ad eam cohortationem impul-
 sam esse Philosophiam puto, Deo videli-
 cet hac in parte ministrantem, qui, vt con-
 iici nullo negotio potest, in amplificandas
 res tuas studiosius incumbat. Ego verò
 non immeritò primus ex meorum semini-
 um fœtu emolumentum aliquod perce-
 pero, si qualem te Imperatorem fingo, ta-
 lem aliquando experiar, cum de iis quæ
 ciuitates flagitant vltro citròque sermo-
 nem communicabo.

A πὰ δὲ ἀνθρώπινα ᾠσθητάματα πρῶτης τε
 αὐτῆς καὶ ἀπούσης, χεῖρω καὶ βελτίω καὶ πᾶμ-
 τελῶς διδάμνα γίνεται. ἵσθ' ἑσῶτων οὖν καὶ
 ἵσθ' ἰσοσοφίας ἡνυμῶν. Ἐ εἴη γε τυχῆν τῆς
 βίης, ἡ δὲ Γλατων διδάμνος εἶν διτύχη-
 σεν. ἴδιμί σε τῆ βασιλείᾳ προσληφῶτα φι-
 λσοφίας, Ἐ εἶν ἐπὶ αὐ μὲν πρῶτω πῆς λέ-
 γοντός τι πρὸ βασιλείας ἀκούσεται. ἀλλ' ὠρε-
 γῶ ἡδὲ σιγαῖν, ὡς ἐνὶ τούτῳ πᾶντα σωθήσεται.
 καὶ ἡγήται τῆτο, δίδωκέ (θι ὅσῳ ἀρετῆς ἀμῶντος
 B ἦτοσα, λόγῳ μὲν αὐτὸς ἰσοσοφίας ἀδριαι-
 τα βασιλέως (θι δὲξαι. Ἐ γὰρ ἔστι λόγος ὄν-
 τως ἔργου σιγή. πρῶτὸ σου δὲ αὐτὸν αἰτήσω
 ἔμῃσι ἀπολαβῆν Ἐ κινουμένοι. καὶ ὄψομαι γε
 εἶν εἰς μαχεῖν, καὶ ἀποδώσῃς μοι τῆ βασι-
 λέως ὅ ἔργον, εἰ μὴ θυραυλήσῃσιν οἱ λόγοι
 πρὸ πὰ ὧτα, ἀλλ' εἰςρυήσονται τε Ἐ τοῖς μυ-
 χοῖς τῆς ψυχῆς ἐνδραστήσονται. οἱ μὲν ἀθεῖ
 πείθομαι πρὸ φιλοσοφίας ἐπὶ πρὸ πρῶτῆσιν
 ὄξωρμηῶσαι, σὺ σπουδῆ πρὸ θεῶ πρῶτω
 C μου μὲν πὰ σὰ αὐξῆν, ὡς εἰκάσαι ραδῶν.
 ἐγὼ δὲ αὐ δίκαιος εἶλω ἀπολαβῆσαι πρῶτῆς
 τῆ ἔμῃσι ἀπερμάτω τῆς βλάσης, οἷ' σε
 πλάτῃ βασιλείᾳ, τοῖουτου περὶ ἀμῶντος, ὅτῳ
 πρὸ ὧν αἰτῆσιν αἰ πόλῃς, πρὸ ἔγω λόγον καὶ δὲ
 χωμῃ.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑ-
ΤΟΥ, ΠΕΡΙ ΔΙΩΝΟΣ.

ΔΙΩΝΑ δὲ τὸν Περου-
σαῖον, οὗ οἶσ' ὁ, π
ρὴν προσέπειν, ἀφ'
πλευρῶν ἐς πᾶντα δρετλώ.
ἀμαλθείας γὰρ κέρας
ἔω, ὅ τ' ἔχοντος, ξυλ-
κείμηνος μὲν τῷ δέξισα

Εἰρημίων τοῖς δέξισοις, βλέπων δὲ πρὸς Β
πλευρῶν Δημοσθένους ἠχῶ, καὶ Γλαύτωνος, ἢ κα-
τάτωρ αἰ μαζάδες τοῖς ὄργανοις προσήχει ὁ
Δίων ὅ ἐαυτῷ ἴδον ξυλ ἀφελεία ἐπεγραμ-
μῶν. δέξισα δὲ ἐν τοῖς Δίωτος λόγοις καὶ ἢ
τῷ ἠθροῖς κερῶσις. ὑβελίζουσαις τε γὰρ πόλε-
σι πλῆστα ἔπιπλήξας, οὐ φιλοθεάδους,
οὐδὲ ἀνδρῶν ἐδδξεν, ἀλλ' οἷ ἵππων ὑβελι-
χαλνῶν κατὰρτιῶν μαλλων ἢ μάστιγι. πό-
λεων τε δινομουμῶν ἐς ἐπαῖνοις κατὰσαις,
οὗ ἐπαῖρην αὐταῖς ἐδδξεν, ἀλλ' ἔπιπρῶφην
μαλλων ὡς ἀπολυμῶν, εἰ μετὰβάλλου-
πο. ἔω δὲ αὐτῶ καὶ ὅ τῆς ἀλλης φιλοσοφίας C
ἠθροῖς οὐ κοινόν, οὐδ' εἰρωνίζον, καὶ ἐμ-
βελῶν μὲν ἐφκείμηνος, κεχρασμένον δὲ οἷ
ἠδύσματι, τῷ προσήπει. ὡς δὲ καὶ ἰσο-
εἶαι ἰκαρῶς ἔω συλ γράφην, δηλοῖ τὰ Γετι-
κά. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐς Γέτας ἠλθεν ὁπότε
ἠλθῶ. τὸν δὲ ΕΥβοεία, καὶ τὸν τῷ Ψιθα-
κῶν ἐπαῖνοις, καὶ ὁπῶσα οὐχ ἔω μὲν ἀλλων
ἐαυτοῦδασαι τῷ Δίωτι, μὴ μικρῶ ἠγάμῶν,
ἀλλὰ ὄφιστικῶ. ὄφιστω γὰρ ὅ καὶ ἔω
τοῖστων ἀπουδαξῶν. ἠμῶν δὲ κατὰ γρο-
νοῖς, οὗς Ἀπολλωνίος τε ὁ Τυδαῖς, καὶ Εὐ-
φράτης ὁ Τυβελος ἐφιλοσόφω, ἀμφοτέρωσι
μὲν ἔπιπρῶφῶς εἶχε, καὶ τῷ ἀφελῶν μὲν
πρὸς ἀλλήλοῖς, ἔξω τῷ φιλοσοφίας ἠθροῖς. +
πλευρῶν δὲ ἐς τὰ Γετικά ἐδδξεν πρῶτον τῷ ἀνδρῶς,
φυλῶ μὲν οὗ ἀξίω ὀνομαξῶν, ἐπὶ μὴ
προσῶφῶν αὐτῶ φυλῶν, οὐδὲ ἀποδῶν μὲν
ἔπι τῷ φημερῶ δέξισα, κλέπτων ἐαυτὸν ὄφ-
ταλμῶν τε, καὶ ὄτων, καὶ ἀλλὰ ἐν ἀλλῇ γῆ
προσῶφῶν, δὲ τῷ κατὰ πλεῶ Ρωμαίων τυ-
ραξῶν, ὑφ' ὧν ἠγάμῶν φιλοσοφία πᾶσα.

DE DIONE EX
PHILOSTRATO.

Io verò Prusæus
quonam potissimum
nomine sit appellan-
dus nescio ob singu-
larem eius in omni-
bus rebus dexterita-
tem: fuit enim (quod
aiūt) Amaltheæ cor-
nu; ac quod ad dicendi quidem attinet fa-
cultatem cum eloquentissimis quibúsq̄ue
cōparandus: Platonis enim ac Demosthe-
nis dicendi morē imitatus est, cui quidē in
proprio eloquēdi genere candore quodā,
ac contorta simplicitate respondet, nō mi-
nus quā musicis instrumentis affonant so-
norū retinacula. Optima verò, ac laudatī-
sima est in Dionis orationib: affectuū tem-
peratio. Quoties enim impotentes, ac in-
solentes respub. increpat, neq; contume-
liosus, neq; importunus videtur, sed perin-
de earū, ac equorū ferociā fræno potius,
quā flagello cōpescere. Sin ad optimis legi-
b. institutas ciuitates laudandas se con-
ferat, non tā erigere, aut ad superbiā exci-
tare, quā continere videtur, quasi citius in-
terituras, si aliū in statum degenerauerint.
Sed & reliquo quoq; philosophandi insti-
tuto fuit nō omnib. exposito aut simulato-
rio, sed eiusmodi vt grauitate quadā insta-
ret, nō secus ac cōdimēto insita sibi huma-
nitate tēperata. Quā porrò historix scribē-
dæ aptus fuerit, argumēto sūt ab eo scripta
Getica: Getas enim tūc cū errādo circum-
iret, peruenit. Quod autē ad Euboicum, &
Psittaci encomiū attinet, cæteraq; quæ de
minus seriis reb. sunt à Dione conscripta,
ne quis leuia hæc aut parua cēseat, sed so-
phistæ potius proposito accommodata. So-
phistæ si quidē ea quoq; studiose tractāda
sūt. Atq; cū in ea tēpora incidisset, quibus
Apollonius Tyaneus, & Euphrates Tyrius
philosophiā profiterētur, vtroq; familiari-
ter vsus est, præterquā in philosophiæ ra-
tione; cū ij à se inuicē dissiderent: nec verò
illius ad Getas profectiōē exilium fuisse
crediderim, cū Imperatoris iussu nō fuerit
deportatus, neq; itē peregrinationē, quare
do is ex hominū cōsuetudine penitus sub-
morsus est, sese que omniū oculis, atq; auri-
bus subduxit, alia in aliis regionibus agēs,
quod Romanorum tyrannidē pertimesce-
ret, à qua omnis erat expulsa philosophia.

Cæterum cùm aut ferendis arboribus aut fodiendo solo, aut hauriendæ ad balnea aut hortos aquæ, aut aliis eiusmodi victus gratia operam suam locaret, studiorum interim nequaquam securus fuit, sed duobus libellis per totum illud tempus sese sustentavit: hi erant Platonis Phædon, & Demosthenis oratio de falsa legatione. Tandem cùm in castra ventitaret, in quibus laboribus atteri solebat, ac milites animaduerteret ob Traiani cædem novas res molientes, non id negligendum sibi duxit, tanta præsertim consternatione ac perturbatione suborta, sed in sublimitatem aram nudus ex improviso insiliens, orationem hunc in modum exorfus est,

Deposuit laceras vestes astutus Ulysses.

Quæ cùm dixisset, palàmque fecisset, se non mendicum, aut eiusmodi hominem, qualem ij existimauerant, sed Dionem se esse sapientem, acerrime in Tyrannum inuectus est, militésque docuit consultius agendum, ac Romanis morem gerendum. Etenim vis ea hominis ad persuadendum fuit, ut eos quoque, qui Græcas literas accuratè non callerent, suauissimè demulceret. Sane Traianus imperator Romæ illum in aureum currum assumens, quo inuecti imperatores de confectis bellis triumphabant, sæpissimè ad Dionem conuersus. Quidnam (aiebat) dicas nescio: te verò ego non minus quàm me ipsum diligo. Porro inter ea quæ in Dionis orationibus artificiosa, & sophistica reperiuntur, præcipuæ sunt rerum in loquendo expressæ similitudines, quibus quamuis frequenter utatur, at efficax validusque est, & rerum, quas sibi proponit, naturæ haud dissimilis.

A φυτεύων δὲ, ἔσκαπῶν, καὶ ἐπιθυπῶν βαρβα-
νείοις, καὶ κήποις, καὶ πολλὰ ῥαῖα ἄλλα
Ἐσφῆς ἐργαζόμενος, ὡς δὲ τῷ ἀσπυδαζῶνι ἰ-
μέλει, ἀλλ' ἀπὸ δυοῖν βιβλίων ἑαυτὸν ξυμφε-
ρῆ ἑαυτὴν ἡ ἰσὸς, τε Φαίδων ὁ τῷ Πλάτωνος,
καὶ Δημοσθένος ὁ κατὰ τῆς παρεστῆρας. θα-
μίζων δὲ ἐς γρατόπεδα, ἐν οἷς ἄρ' εἰώθη πρυ-
χεσθαι, καὶ τοῖς γραπῶσιν ὄραν ἐς νεώτερον ὀρ-
μήσας ἔπι Δομεπαιῶ ἀπεσφαγμένω, ὡς
ἐφείσατο, ἀπαξίδην ἰδὼν ἐκτραγῆσθαι, ἀλλὰ γυ-
μνὸς ἀπαπηνήσας ἔπι βωμῶν ὑψηλῶν, ἤρξατο
B τῷ λόγῳ ὧδε,

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολὺμητις Ο-
δυσσεύς.

καὶ εἰπὼν ταῦτα, καὶ δηλώσας ἑαυτὸν ὅτι μὴ
πρωτῶς, μηδ' ὄν ὄντο, Δίων δὲ εἶπ' ὁ ἄφους,
ἔπι μὲν πλεὺ κατηγεῖαι τῷ τυραννικοῦ πολιῆ
ἐπὶ ἄσπε, τοῖς δὲ γραπῶσιν ἐδίδαξε ἀμεινον
φροσῆν τὰ δοκίμωτα Ρωμαίοις παρεστῆσιν. καὶ
γὰρ καὶ ἡ πειθὴ τῷ ἀνδρὶ, οἷα κατὰ γέλασιν
καὶ τοῖς μὴ τὰ Ἑλλήνων ἀκλειβοῦσιν. Τραϊαν-
C νὸς γυμνὸς ἀπὸ κρητῶν ἀναγέμενος αὐτὸν ἔπι τῆς
Ρώμης ἐς πλεὺ χροσῆν ἀμαξας, ἐφ' ἧς οἱ βα-
σιλεῖς τῶν ἐκ τῶν πολέμων πομπῶν πομπῶ-
οισιν, ἔλεγε θαμὰ ἔπι τρεφόμενος πρὸς τὸν
Δίωνα, πῆ μὲν λέγεις ὡς οἶδα· φιλά δὲ σε
ὡς ἐμμετόν· Ἐφισκώτατον δὲ τῷ Δίονος αἰ-
τῶν λόγων εἰκόνες, ἐν αἷς εἰ καὶ πολὺ, ἀλλὰ
ἔσπεργῆς, καὶ τοῖς ἰσχυροῖς ὁμοῖος.

D

A

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΔΙΩΝ, Η

SYNESII DIO, VEL

ΠΕΡΙ ΤΗΣ * ΚΑΤ'

DE IPSIVS VITÆ

αὐτὸν Διαγωγῆς.

instituto.

77. ΚΑΘ' ΑΥΤΟΝ
78. ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ

ΔΙΩΣΤΡΑΤΟΣ

ἄλλο ὁ Λήμνιος ἀναγράφων
 τοὺς βίους τῶν μέγιστον αὐτῶν
 Ἑφιστῶν, ἐν δὲ τῇ τῷ λό-
 γου δύο μερίδας ποιῶν, τῇ τε αὐτῷ τῷ
 Ἑφιστῶν, καὶ τῇ ὅσοι φιλοσοφῆσαντες
 διὰ τὴν διανομίαν κατὰ τῆς φήμης ἐς
 τοὺς Ἑφιστῶν ἀπὸ τῆς φήμης ἐς
 Δίωνα μὲν τούτων· ἐν οἷς Καρνεάδην
 τε καὶ τὸν Ἀθηνῶν, καὶ Λέοντα
 τὸν Βυζαντινόν, καὶ συχρὸν ἄλλοις καπα-
 θιώσαντες ἄλλοι φιλοσόφου παρὰ τῆς
 σπουδῆς· λόγου δὲ ἰδέσθαι Ἑφιστικῶν ἡρμοσμέ-
 νοις· ἐν οἷς δὲ τῶν καὶ τὸν Κνίδιον Εὐ-
 δοξόν, ἀνδρῶν τὰ κατὰ τῶν Αἰριστι-
 λῶν ὁμιλητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπρονομίαν δὲ
 ἤκουσα, ὅπως ὁ τότε χρόνος ἐπαρῆσθαι
 ἡμῶν δὲ ὁ Δίων τῇ μὲν παρὰ τῆς
 γλώττης, ἡ δὲ χρυσῶν εἶχεν, ὡς καὶ
 λέγεται, Ἑφιστῶν ἔσω διὰ τῶν τῶν
 εἰσῶν, εἰ τις ἀξιοὶ τῶν ἑπισημῶν τῆς
 φωνῆς Ἑφιστικὸν ἀγώνισμα οἰεῖται· καὶ τοι
 καὶ τῷ μὲν μικρὸν ὅποιον ἔστιν ἐξετάσο-
 μον· τῶν δὲ παρὰ τῶν οὐχ εἶς ὁ Δίων,
 σὺ δὲ μὲν τούτων κακτέος, ἀλλὰ μὲν Α-
 εριστικέος, ἀπειρητίας μὲν τοι κακείνω·
 ἀμφὸ μὲν γὰρ μετὰ τῶν ἑπισημῶν· ἀλλ' ὁ
 μὲν ἐκ φιλοσόφου καὶ μάλα ἐμβελτοῦ,
 καὶ παρὰ τῶν κατὰ τῶν ἑπισημῶν, ἐπέ-
 λεσεν εἰς Ἑφιστῶν, καὶ περὶ τῆς ἀπάσης
 οὐχ ἤψατο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς ἄκρον ἐλή-
 λακεν· ἐνέειπεν δὲ τῇ παρὰ τῶν τῶν
 Περικλέους δὲ μὲν, καὶ συγγραμμάτων
 ἐξενενοχῶς εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἀξία φιλοσόφου
 σπουδῆς, ἔτι πῶς ἤπῳ ἐχρῆτο δόξης Ἑφισ-
 τῶν, ὡς μετὰ τῶν μὲν αὐτῶν γράφει τῆς ἐν
 ἡλικίᾳ συμφορῆς· καὶ τὰ Ἰταλικὰ τε, καὶ

H I L O S T R A T V S

Lemnii sophistarum qui
 ad sua usque tempora flo-
 ruerunt vitas describens,
 duo in ipso statim exordio
 eorum genera constituit. Vnum eorum
 qui hoc ipsum quod esse dicuntur, sophistæ
 sunt, alterum eorum, qui cum philoso-
 phiam profiterentur ob singularem in di-
 cendo facundiam inter sophistas annume-
 rati sunt. Quorum ex numero fuisse Dio-
 nem ait, unaque cum eo & Carneadem
 Atheniensem, & Leontem Byzantinum
 recenset, aliosque pene innumeros qui
 philosophiam alioqui vitæ professione
 consecrati sophisticum dicendi genus am-
 plexi sunt: quibus & Cnidium Eudoxum
 addit, virum discipulorum Aristotelis
 facile principem, eiusque imprimis A-
 stronomiæ peritum, quam ea tempora
 antiquissimam habuerunt. Dio verò ob
 insignia linguæ ornamenta, quam il-
 le auream habuit, in iis omnibus quæ
 scripsit, ut & esse dicitur, sophistæ no-
 men obtineat, si quis eloquentiæ exer-
 citationem sophisticum certamen esse con-
 tendat. De quo tamen cuiusmodi sit,
 paulò post inquiremus. Verum quod ad
 vitæ institutum attinet, non vnus Dio
 est, neque inter illos, sed cum Aristo-
 cle potius recensendus, diuersa tamen ab
 eo ratione. Vtrique enim descuerunt:
 sed hic ex philosopho graui cumprimis,
 & summisso mirum in modum
 supercilio in sophistam degenerauit:
 deliciarumque generi omni non modo
 seipsum tradidit, sed & ad summum
 eius rei fastigium peruenit. cumque in
 tuendis Peripateticorum dogmatibus
 totum ætatis tempus contriuisset, scri-
 ptæque in Græcos quamplurima e-
 didisset, philosophiæ studio digna,
 usque adeo sophisticæ gloriæ desiderio
 succubuit, ut senem eius, quam iuuenis
 præ se semper habuerat, morum grauita-
 tis pœniteret, omniæque Italiæ, atque

Afrix theatra certatoris declamationibus obtunderet. Quin etiam Cottabis indulgere ac tibicinas secum habere cœpit, & iisdem paratis conuiuia, epulâsque condicere. Dio autem ex improbo, & importuno sophista, philosophus tandem euasit, fortunâque magis, quàm consilio vsus, fortunam ipse suam enarravit. Eum verò qui illius vitam describeret, consentaneum erat vitæ in homine duplicitatem distinguere: neque eum ad eò simpliciter Carneadi, & Eudoxo, aliisque id genus adscribere, quorum quamcumque materiam sumpseris philosophiæ propria est, sed sophisticè pertractata, hoc est, elocutionis ornamentis scitè, atque elegantè expolita, & cum incredibili quadam venustate coniuncta. Ideo ab hominibus quos blando orationis lepore demulcerent, Sophistæ nomen habere meruerunt. Illi autem libentissimè id mihi reiecturi fuisse videntur, & perinde ac sponte oblatum admisisse, cum philosophia, posteaquam nuperrimè Plato in eam appellationem insurrexisset, id ipsum probri, ac contumeliæ loco haberet. Ille verò vtrumque vitæ genus splendide, ac cum honore professus est, suisque ipse secum argumentis pugnat, cum ab oppositis inter se institutis profectas orationes ediderit. Necesse est profectò vel ob ipsum potissimum sermonum distiduum, quæ de hoc homine habemus silentio non prætermittere. Nam quam deinceps subiicit eiusdem excusationem, quod Psittaci laudes oratione conscripserit: (Sophistæ enim ne ipsa quidem neglectui habenda) conuincendi ipsius argumentum videri potest, qui hominem antea calumnia affectum dixerat, quod cum philosophus esset, perperam inter sophistas compelleretur, hæc enim eius verba sunt. Sophistas autem veteres non modo ex rhetoribus eos appellarunt, qui cæximij in dicendo, & illustres essent, sed ex Philosophis eos qui eloquendi copia, atque vbertate præditi, de quibus primis dicamus necesse est, quandoquidem eum sophistæ non essent, sed esse viderentur, in eam appellationem transierunt; Deinde manifestò philosophos dinumerat, in quibus & Dionem, & post Dionem alios, de quorum postremo dicendi finem faciens; hæc habuimus, inquit, quæ de eo genere philosophorum diceremus, qui inter sophistas habitati sunt, idem paululum immutatis verbis di-

A Αισιρά θιάτρα μελέταις διαγωνιζόμενον. ἀλλὰ καὶ Κοπιάβοις ἐδεδάκει, καὶ ἀνλητείδας ἐπόμυζε· καὶ ἐπήγαγεν ὅτι τοῦτοις συσσίτια· ὁ δὲ Δίων ἐξ ἀγνώμωνος Ἐφιστοῦ, φιλοσόφος ἀπετελέσθη· τύχη δὲ μάλλον ἢ γνώμη χρησαύματος, πλεὺς τύχῃ αὐτὸς διηγῆσατο. ἡ δὲ δὴ καὶ τῶν γραφόντων βίον διηγῆσατο πλεὺς ὡς τὸν αἰδρα διπλοῦν· ἀλλὰ μὴ ἀπλῶς οὕτω συγκαταειθμῆσαι τοῖς ἀμφὶ Καρνεάδι καὶ Εὐδόξῳ· ὡν ἡ πῖνα αὐτῶν λαβὴς ὑποθέσιν, φιλοσόφος ὅτι μετακεχρησμένη Ἐφιστικῶς, τῶν ἐστὶ λαμυρῶς ἀπὸ τῆς ἡμῶν καὶ δόξιας, καὶ πολλῶν πλεὺς ἀφροδίτων ἐπαρμηδῶν. ταῦτα καὶ ὡσαύτῃ τῶν αἰδραπῶν, οὐ λέγοντες ἐκλήσει τὰ κέλλει τῶν ἐνοματων, ἠξιοῦντο τῆς προσωρείας τῶ Ἐφιστοῦ· ἀλλὰ δι' * ἀπ' ἀπαξιασῶν ἐμοὶ δοκεῖσι, καὶ ὡς διδομένον δέξασθαι, φιλοσοφίας ἐν οὐραϊκῇ τῷ τοιοῦτο ἡγεῖσθαι, ὅτι τῶ Πλάτωνος ἐπιμασαντες τὰ ὀνόματι. ὁ δὲ, προσωρη τε λαμυρῶς τοῖν βίοις ἐκατέρου χρεῖς, καὶ τοῖς ὑποθέσει μάχεται αὐτὸς ἐαυτῶν, λόγους ἐξελεγκῶν ἀπὸ τῶν εἰδυμένων ἐκείνων. χρεὶ δὴ που καὶ δι' αὐτῶν οὐχ ἦκα πλεὺς ἐν τοῖς λόγοις διαφορῶν μὴ σισσηῶσαι τὰ ὡς τὸν αἰδρα. ὅσα γὰρ ἐν τοῖς μετα ταῦτα φησιν, ἀπολύων αὐτῶν αἰτίας σωθέντα ἔπαμιον ὅτι Ψιπτακῶ τῶ ὄρητι Ἐφιστοῦ γὰρ εἶναι μηδὲ πύτων ὑποφιδῶν· αὐτῶ μὲν δὲ ἐλεγχος εἶναι δόξιας, προσωπόντος ὅτι τῶ σσκοφαστηριῶν ὅτι ὁ δὴν, ὅστις φιλόσοφος ὢν, εἰς τὸν Ἐφιστῶν ἔλκεται. λέγει γὰρ οὕτω, Σοφιστῶν δὲ οἱ παλαιὸι ἐπωνόμαζον, οὐ μόνον τῶν ῥητόρων τοῖς ὑποφωνοῦσας τε καὶ λαμυρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων τοῖς σὺν δόξια ἐρμηλυθόντας, ὡς ὡν ἀνάγκη προσωτέρον εἰπεῖν ὅτι οὐ ὄντες σοφιστῶν, δόξαντες δὲ, πῶ ἦλλον εἰς τῶ ἐπωνυμίας ταῦτων· εἶτα Ἐφῶς φιλοσόφους ἀμδρας ὅς ἐριθμῆται· μὲν ὡν δὴ καὶ τὸν Δίωνα, καὶ μὲν Δίωνα ἀλλοῖς, ὡν ὡς τῶ τελευταίου παυόμενος, τοσαῦτα φησὶ, ὡς τῶ φιλοσοφιστῶν ἐν δόξια τῶ σοφιστοῦ, ταῦτον ἑτέρως εἰπών,

καὶ ἀπ' ἀπαξιασῶν

εἰπὼν, ὅτι μὴ ὄντες Ἔφισαι, τῆ ὀνόματος ἐ-
 πεβάτωσαν. καὶ γὰρ μετὰ τοῦ που φησὶν ἀπο-
 ρεῖν οἱ χροσὸ ἄξιον τὸν ἀνδρα, περὶ δέξιοι
 δὴ τίνα ὄντα. τί οὖν παρρησίας; τί ὃ ἐπέ-
 पास, ὅτι ποῦτο μὲν ὄσιν, ἐκείνο ὃ φαίνεται;
 ἀλλ' ἐγὼ γὰρ οὐ μικρολογεῖμαι παρὸς τὰς ἐν-
 ἀντιλογίας· συγχωρᾷ ὃ τὸν Δίωνα φιλο-
 σοφον οἶπα παύσαι τὰ Ἔφισων, εἰ μόνον
 παρὸς ὄσιν καὶ ἰλεως φιλοσοφία, καὶ μηδα-
 μὸς μηδὲν ἐπιπρέακει αὐτῇ, μηδὲ ἐπ' αὐτῇ
 ζωτεήκε λογος ἰταμοῖς τε καὶ κερκοῖς.
 ἀλλ' οὐτὶ γὰρ πλείστα δὴ καὶ μάλιστα Ἔφι-
 σῶν εἰς φιλοσοφίαι τε καὶ φιλοσοφίαν ἀπη-
 ναγκωτήκεν. ἀτε γὰρ, οἶμα, φύσεως λαχὼν
 ἐρῶσης ἰσχυρῶ, καὶ ὁ ῥητορθεῖν αὐτὸν ἰλιή-
 θευν, ἀμεινον αἰαπεπεισμένους εἶ) τῆ ζωῆ
 καὶ φιλοσοφίας, ὁ ζωῆ καὶ τῆ κοινὰς ὑ-
 πολήψας· ὅθεν ὁ, τε καὶ τῆ φιλοσοφίαν αὐ-
 τὰς λόγος ἐσπουδαῖαθη σφόδρα ἀπεικωνι-
 σμένος, καὶ ὁσθὲν γῆμα ὀκνήσας· καὶ ὁ
 παρὸς Μουσῶνιον ἔπερος τοιούτος· οὐ παρ-
 γυμναζομένου τὰς τόπων τῆ Δίονος, ἀλλ'
 ἐκ ἀφῆσεως γραφοντος, ὡς ἐγὼ σφόδρα
 διὰ χροσὸς πεῖσαιμι δὴ αὐτὸν καὶ ἄλλον, ὅς-
 τις ὄστρος ἠδους εἰρωνείας τε καὶ ἀλήθειας
 ἐκ πομπδαποῦ λογος φωροῖται· ὅτι ὃ
 ἐφιλοσοφῆσεν, ἐπὶ αὐτὰ δὴ καὶ μάλιστα ἰ-
 ρώμη τῆς φύσεως αὐτῆ διεδείχθη. ὡς παρὸ γὰρ
 ὅτι γηρούσης ὄψε τῆς φύσεως ὁ οἰκείον ἐργον,
 οὐ καὶ μικρὸν, ἀλλ' ὄλοις τοῖς ἰσίοις ἀπη-
 νέσθη τῆς Ἔφιστικῆς παρρησίας· ὅς γὰρ καὶ
 τῆ ῥητορικῆς τῆ ἰσορροπίας οἶκ ἐπὶ ῥητο-
 ρικῶς, ἀλλὰ πολιτικῶς μετεχρῆσατο· εἰ-
 πὴς ἀγνοεῖ πλὴν ἐν αὐτῆ παρρησίᾳ π
 ἀφοροῖν τῆ πολιτικῆ καὶ τῆ ῥητορῆς, ἐ-
 πελθετω μετὰ νοῦ τὸν Ἀσπασίας τε καὶ
 Γεεκλέους ὅτι παῖφιον, Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τανος· ἐκᾶτερους γὰρ τέρου παρρησίᾳ καλ-
 λίων ὄσιν, τοῖς οἰκείοις κερκοῖς κρινόμενος. ὁ
 δὲ οὖν Δίον ἔοικε θεωρήμασι μὲν τεχι-
 κοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ μὴ παρρησίᾳ λαμπωρή-
 σαι, μηδὲ παρρησίᾳ φησὶ καὶς ὄστρο-
 σιν, ἀτε ὄψε τῆ παρρησίᾳ μετὰ τεχνηδύτος· ὁ-
 ναοται ὃ τῆς εἰσᾶς ὄσα ἐς ἠδους τείνει, καὶ
 ἠρρενάοται παρὸ ὄντιονοῦ τῆ ἐφ' ἐαυτοῦ.
 ὅτι γηροῖται δὲ τὰς νοῦτεῖν ἀνδρῶν, καὶ

A cens eos quāquam sophisticā non essent, id
 tamen sibi nomen vindicasse. At qui alio
 quodam in loco dubitare sese ait quā in
 chori parte ancipitē, & ambidextrum ho-
 minem sit collocaturus. Quorsum igitur
 antea dixisti? Quorsum subiecasti eum id
 quidem esse, illud tamen videri? Ego verò
 in illas sermonis cōtrariedades anxie nimis
 haud quāquam inquiram. Dionem autem
 philosophum fuisse, & sophisticā quādam
 luisse libens cōcesserim, si se aequum tan-
 tum, ac pacatum erga philosophiam præ-
 buerit, nec ullibi in eam unquam cōtumē-
 liosius insultauerit, neq; procacibus & ma-
 lignis orationibus sit infectatus. Verum il-
 le inter ceteros sophisticas sepissimè grauif-
 simèque in philosophos iuxta & philoso-
 phiam inuectus est. Nam cum, ut opinor,
 firmissimis esset ingenij viribus, oratoriam
 quoque professionem verè, & sine vlla dis-
 simulatione sustinuit, satius esse sibi per-
 suadens vitam secundum communem ho-
 minum opinionem, quàm secundum phi-
 losophiæ præscripta comparare. Vnde &
 serò aduersus philosophos scripta ea ora-
 tio est, quæ expressis rerum similitudini-
 bus, & nullo non figurarum genere refer-
 tissima est, & eiusdè generis alia, quam ad
 Musonium scripsit. Dione ipso non ut in
 eo se loco exercitaret, sed ex animo &
 vtut affectus erat scribente: quod ego im-
 pensius affirmare ausim, alteriq; facile per-
 suaferim, qui deprehendendæ ex quavis
 oratione dissimulationis, aut veritatis so-
 lertia præditus sit. Posteaquàm autem sese
 ad philosophiam cōtulit, tum ibi verò na-
 turæ vis manifestissimè apparuit, nam ea-
 dem serò eadem quasi consentaneum sibi
 munus agnoscente, non paulatim, sed pas-
 sis velis à sophistica professione abductus
 est, utpote qui oratorias etiam materias
 non oratorio ampliùs, sed politico more
 tractaret. Si quis verò in eadè ad dicendum
 re proposita Politici & Oratoris descri-
 mē ignorat, is Aspasiæ, & Periclis Epitaphium
 cum iudicio legat, quod est à Thucydide
 & Platone scriptum: quorum vtrumque,
 si ad proprios canones exigatur, altero lō-
 gè est præstātius. Dio itaque artificiosis in
 Philosophia præceptionibus non multum
 insudasse, neq; naturalibus placitis animū
 applicuisse videtur, cum serius sese ad hæc
 studia transfulisset, sed ex porticu tantum
 eam expressisse scientiam, quæ ad mores
 informandos pertinet, ac præ ceteris,
 qui eo tempore extiterunt animum cor-
 roborasse, homines verò cum priuatos;

περὶ τῆ
 καὶ παλ.

D

tum monarchas, singulos, atque uniuersos castigandos suscepisse, & ad id repositam dicendi facultatem conuertisse. Propterea consulto factum iri iudico, si singulis Dionis orationibus eiusmodi inscriptio adderetur, ante exilium, aut ab exilio eas esse scriptas, non iis duntaxat, in quibus vlla sunt exilij indicia, vt nonnulli pridem inscripserunt, sed omnibus planè. Ita enim foret vt nos tam philosophicas, quàm sophisticas illius orationes separatas à se inuicem haberemus, nec in eum, perinde vt in nocturno certamine, incideremus, modo Socratem aut Zenonem Bacchanalium conuitiis laceffentem; eorumque sequaces, quasi ciuitatum ac rerum publicarum pestes, terra marique profligandos esse præcipientem, modo eosdem ipsos coronantem, & in exemplum præclaræ, ac temperatoris vitæ proponentem. Philostratus verò Píttaci Encomium & Euboicum parum consideratè eidem instituto tribuit, deque ambobus idem Dionis patrocinium instituit, ne minimi momenti res studiosè pertractasse videatur: hoc autem nihil aliud est quàm in alteram partem magis propendere. Nam qui ipsum inter eos recensuisset, qui toto vitæ tempore philosophiam coluerunt, deinceps non id duntaxat remisit, Dionem aliquando sophistæ officium præstitisse, sed & in sophistarum censum referens, ea insuper detraxit, quæ ex philosophico vitæ instituto promanarunt. Nam si quis Euboicum neget seridè; & de seris conscriptum, is nullam mihi Dionis orationem facillè admissurus videtur, quæ quidem philosophica ab eo nuncupetur: hæc enim oratio felicioris vitæ informata descriptio est, inopique pariter, ac diuiti lectu longè dignissima. Nam & tumidos atque elatos diuitiis animos reprimat, felicitatem docens aliis in rebus consistere, & præ paupertate animo concidentes erigit, atque vt supini abiectique minimè sint instituit: partim quidem eiusmodi narratione, quæ aures suauissima quadam voluptate permulcet, quæ vel Xerxi, Xerxi, inquam, illi qui ingenti exercitu in Græcos expeditionem egit, persuadere potuit, Venatorem quendam inter montana Euboeæ loca milio vescentem ipso fuisse beatiorem: partim verò optimis vitæ præceptis, quibus qui vititur cum paupertatis non pudeat, & ne sit quidem vitaturus.

A καὶ μονάρχους ἐἰδιώτας, καὶ καθ' ἕνα καὶ ἀ-
 θροῖς, εἰς ὃ χρησαομαι παραποκειμένη τῆ
 παλαιότητι τῆς γλώττης. εἰς μοι δοκεῖ καλῶς
 ἔχον ὅτι γράφειν ἀπασιν τοῖς Δίωνος λόγοις, ὅτι
 πρὸ τῆς φυγῆς, ἢ μὲν πρὸ φυγῆς, ἢ καὶ οἷς
 ἐμφαίνεται μόνοις ἢ φυγῆς, κατὰ τὸ ἐπέγρα-
 ψαν ἢ δὴ πινές, ἀλλ' ἀπαξάπασιν. ἔγω γὰρ αὖ
 εἴημι τοῖς τε φιλοσόφοις, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτο
 σοφιστικῶς λόγοις διληφότες ἐκατέρωθεν χωρεῖς,
 ἀλλ' ἔγω ὡς τὸ ἐν νυκτομαχίᾳ περὶ τοῦ ἐξο-
 μῆδα αὐτῶν, νῦν μὲν βάλλοντι Σωκράτην καὶ
 Ζεῦωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ
 τοῖς ἀπ' αὐτῶν ἀξιωματικῶς ἐλαττωθεῖσιν
 γῆς καὶ θαλάσσης, ὡς ὄντας κήρυξ πόλεων τε καὶ
 πολιτείαι. νῦν δ' ἐπιφανοῦσι τε αὐτοῖς, καὶ πα-
 ραδόντα ὑπερβύω ἡμῶν βίαι καὶ σάφρονος.
 Φιλόσοφος δ' ἐπὶ τοῦτο ἀπεμειμμένος, τ' ἐ-
 παυον τῶν Ψιθακοῦ καὶ τ' Εὐβοῆα τῆς αὐτῆς
 παραίρεσως οἶεσθαι, καὶ ὑπὸ ἀμφοῖν ὁμοίως
 εἰς ἀπολογία κατὰ τὴν πλὴν ἔξω Δίω-
 νος, ὡς μὴ ὅτι τοῖς τυχεύουσιν ἐσπουδακέναι δο-
 κεῖν τοῦτο δ' ἢ δὴ πλέον ὅτι ποιήσασθαι θάτε-
 ρον. ὁ γὰρ ἀναγερθεὶς αὐτῶν ἐν τοῖς δι' ὀλο-
 κλήρου τῶν βίαι φιλοσοφήσασθαι, πρὸ τῶν ἑ-
 μόνον ἐπέδωκε πρὸς τὸ καὶ σοφιστικὸν ἢ ἔργον
 εἰργάζασθαι τ' Δίωνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἐπι-
 ρῆ τ' ἀδρα καὶ τῶν ὄντων ἐκ τῆς φιλοσοφίας
 μερίδος, πρὸς τὸν αὐτῶν τοῖς σοφιστικῶς. εἰ
 γὰρ Εὐβοῆα τίς ἀφαιρήσεται ἢ σπουδαῖον εἶναι,
 καὶ ὑπὸ σπουδαῖον συγκαίεται, οὐ μοι δο-
 κεῖ ῥᾶσ' ἀπ' ὁ τοιοῦτος ἐγκρίναι ἕνα λόγον
 τῶν Δίωνος, ὡς γὰρ καὶ φιλόσοφος ὑπὸ αὐτῶν
 πρὸς τὸν αὐτῶν. ὡς εἶπ' ἡ γὰρ ὁ λόγος ὑποτύπω-
 σις ὅτι διδάσκονος βίαι, πέντητι καὶ πλοισίω ἢ
 πηρυτὸς ἀνάγνωσμα ἀξιώματα. ὡς δὴ καὶ γὰρ
 ἦθος ὑπὸ πλάτου κατὰ τὴν ἀξίωσιν, ὅτι διδάσκον
 ἐτέρωθεν δείξαι. καὶ τὸ κατὰ πτωχὸς ὑπὸ πε-
 νίας ἐρείφ, καὶ ἀπαπεινωτῶν εἶναι παλαιότη-
 τος. τὸ μὲν, τὸ κατὰ μνημονίαν τῶν ἀπὸ μῆ-
 των ἀκρῶς διηγήσασθαι, ὅτι ἔργον Ἐβέρξης ἀ-
 νεπέσασθαι. Ἐβέρξης ἐκείνος ὁ πρὸς μέγαλον στρα-
 τεῖαν ἐλάσας ὅτι τοῖς Ἕλλησι, μακροτέρωτε-
 ρον εἰαῖς γερμέναι κωμηγέτω ἀδρα ἐν τῇ
 ὀρφνῇ τῆς Εὐβοίας κείρους ἐάσασθαι. τοῦτο δ' ἢ
 ἀείψαι ὑποθήσασθαι, αἷς χρωμένους, ὅσοις
 ἀιχμῶσθαι περὶαι, εἰ μὴ γὰρ καὶ φθίβεται.

γρ. εἰ πὴ πῆσ

γρ. ῥᾶσ' αὐτ.

γρ. εἰ αὐτὸ κα

γρ. βίους δι-
δαίματα.

διὸ βελτίους οἱ ἑλθόντες αὐτὸν μὲν τὸν ἑ-
ξατον πρὸ βασιλείας, ἐν δὲ τέταρτος ὑ-
ποθέμενος ἢ βίους καὶ δαίμονας, τὸν φιλο-
ρημάτων τε καὶ τὸν ἀπολαυστικόν, καὶ πρὸ-
τον τὸν φιλότιμον, τελευτήσων ἢ καὶ ὅτι πᾶ-
σι τὸν ἄφρονα καὶ ἀουδαῖον· ἐκείνοις μὲν
τοῖς καὶ πῶ αἰαλογίδην ἀπὸ πρὸς χάφει
τε καὶ χιματίζει· παύεται ἢ τῆ βιβλίου,
ὁ λοιπὸν ἐπαθεῖται μῦθος αὐτίκα ἀποδώσων,
ὅτε ποτὲ περὶ φρόνους ἐκ θεῶν ἐγγετο. χω-
εῖς οὖν πηγὴν τοῖς ἐν τοῖς συγχοῖς λόγοις
Διογένης τε καὶ Σωκράτους, οἱ καὶ ὡριτοῖ
πῶ φύσιν ἐδίδξαν· καὶ οὐχ ἀπὸ πρὸς ὅτι ὁ
τοῖν ἀφροῖν ἑστὶν ζῆλος· ἀλλ' ὅστις διθύς
ἀφροῖν τινα τῶν καὶ φιλοσοφίας ἠσέχετο
τὸν ἢ καὶ πῶ κοινῶ φύσιν ζητοῦντι, καὶ
τὸν ἀπασιν ἐγγερωῦν δίκαιον, ὅσον, ἀδυσ-
ρον, ἀπὸ τῶν ὄντων φιλοῦν θεσπον, ὅτι δὴ
ἐπεργε δὴπὲ τῆ ΕΥβοείως ἀποδεδομένος εἴη
βίους διδαγματικός. ὅτι καὶ τοῖς ἑσθνοῖς ἐπα-
ρεῖ που, πόλις ὅλιον διδάγματα πῶ πρὸς
ὁ νεκρὸν ὕδωρ ἐν τῇ μεσογείᾳ τῆς Παλαι-
στίνης κειμένη πρὸ αὐτὰ που τὰ Σόδομα.
ὁ γὰρ αὐτὴ ὅλιος ὅτι τῆ φιλοσοφείᾳ ἤρ-
ξατο, καὶ εἰς ὁ νοσητεῖν ἀνδραποῖς ἀπέ-
κλιθεν, ὅσθινα λόγον ἀκαρπὸν ἐξενέωχε.
πῶ ἢ μὴ πρὸς ἑργῶς ἐπιτηχεύοντι δήλη
καὶ ἐ τῆς ἐπιμυθείας ἰδέα ἀφαιλάττουσα,
καὶ ὅτι οὐσα μία πῶ Δίῳ, κατὰ τε
ταῖ σοφιστικὰς ἠσποθέσθς, καὶ καὶ πολιτι-
κῶς. ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ἠσπολάζει καὶ
ἠσπορίζεται, κατὰ πρὸς ὁ ταῖς ἀφαιλάττουσιν ἐ-
αυτὸν, καὶ ὅτι γαμνύμενος ὅτι πᾶς ἀφαιλάττουσιν
τῆ λόγου, ἀτε πρὸς ἐν ἑστὸ ὄραν, καὶ
τέλος πῶ διφωνίας πηθέμενος. ἔγω πρὸς
ἀφαιλάττουσιν ἢ τῶν Τεμπῶν φράσις καὶ ὁ Μέμ-
νων· ἐν τούτῳ μὲν γε καὶ ἠσποτύφους ὅτι
ἐ ἐπιμυθεία. πῶ ἢ τῆ δολυτέρου χρόνου βι-
βλία, ἢ κατὰ δὴ ἐν αὐτοῖς ἰδίῳ χαμῶν π ὅτι
ἀφαιλάττουσιν μῦθος. ἔξελαμῶσι γὰρ τοῖ
φιλοσοφία καὶ ἀπὸ τῆς γλώττης πρὸς πῶ, ὁ ἐμ-
βελέσ τε ὅτι κόσμον κελλος ἀγαπῶσα, ὅ-
ποῖον ὅτι ὁ ἀφαιλάττουσιν καὶ τῆ φύσιν ἐργῶ, καὶ
τοῖς ἠσποκείμενοις οἰκειῶν, ὅτι μὲν τοῖς λίαν
ἀφαιλάττουσιν καὶ Δίῳ ὅτι πῶ γὰρ ὅτι πρὸς
τοῖ μῦθος ἰών, καὶ ἠσπο λέγη, καὶ ἀφαιλάττουσιν.

A Quamobrem rectius à quibusdam opus istud postremo de regno tractatui subijci- tur: in quo cum quatuor vitæ genera, de- monumque proposuisset, diuitiarum scilicet studio deditum, voluptuarium, ambi- tiosum, postremumque ad hæc lætum, & cum virtute coniunctum: Ex iis illa qui- dem, quæ certa sibi inuicem similitudine; ac proportionē respondent, omnia con- scripsit atque informauit: finem verò ope- ri imposuit, quod reliquum est quampri- mum editurum se pollicitus, quocumque demum tempore Deorum fata concesser- rint. Igitur si Diogenes, & Socrates illos excipias, quorum omnium in sermone ce- lebris memoria est, qui & eximia quadam, ac præcellenti natura fuisse videntur, ne- que cuiuslibet hominis est eorumdem æ- mulatio, nisi si quis alicui statim sese phi- losophorum sectæ addixerit: eiusmodi ve- rò viuendi genus quæsieris, quod commu- nem naturam sequatur, quod nihil non capessat, iustum, religiosum, propria indu- stria contentum, pro suis facultatibus hu- manum, ac beneficum, non alia præter Euboicum illum felix vita describi potest. Quin & Essenos alicubi commēdat, bea- tam prorsus ciuitatem, quæ ad mortuam aquam, iuxta Sodomam in Palæstinæ medi- tullio sita est. Omnino enim vbi ille semel philosophiam aggressus est, & ad instituē- dos homines studium appulit, nulla ab eo sine fructu aliquo edita est oratio. Ei ve- rò qui attentius euoluerit, in sophisticis ciuilibusque propositis varium & non vnum in Dione elocutionis genus mani- festum esse potest. In illis enim resupinus quodammodo, ac cum magnifica decoris ostentatione fertur, pauonis instar sese circumspiciens, & ipso quasi orationis ni- tore gestiens, vt qui ad id vnum collima- ret, dicendique facundiam sibi tanquam finem propositam haberet. Eius rei exem- plum esto, seu Tempe descriptio, seu Memnon: In hoc verò etiam nonnihil inflata, pauloque arrogantior est ora- tio: At quod ad posterioris temporis libros attinet, in iis nihil tumidum, ni- hil superbium aut elatum videas. Philo- sophia namque luxuriantis linguæ deli- rias amouet, graue ac moderatum de- cus amplectens: cuiusmodi est vetus illud & naturæ consentaneum, & propositis ad dicendum rebus accommodatum: quod post vetustissimos illos Dio ipse af- sequitur, cum ea quæ ex vsu vitæ sunt si- ue oratione, siue disputatione percurrit.

Solidæ huius propriæq; elocutionis specimen præbet is cui concionatorio, & is cui senatorio nomen est: aut si mauis quâcumque demum ex iis orationibus sumpseris, quas ad populum habuit, & ex animi sententia scripsit, vtrinque facillè vetustum dicendi genus agnoueris, non ex recentiori loquendi more petitum, qui naturæ pulchritudini quædam addit sermonis lenocinia, quales hæ sunt declamationes, quarum antea meminimus, Memnon & Tempe, & alia quæ aduersus philosophos scripta est oratio: quæ tamen si id dissimulet, omninò ad Theatrum est & leporem apposita, nec aliud temerè oratorium artificium apud Dionem venustius inuenias. Quo magis ego philosophiæ conditionem demiror, si ne vlla quidem Comædia Nubibus nobilior est. Nulla enim alia ab Aristophane tantum cum vi, & facultate edita est. cuius rei argumento tibi sit, quod conuoluta hæc, & quasi contorta mirâ fluendi facilitate pronuncientur.

*Cera liquata, dein pulicem captum ferens
Vtrumque cera immergit illius pedem,
Mox enecatæ hæserè circum Persica.
Quibus solutis metiebatur locum.*

Aristidi verò ea quam aduersus Platonem pro quatuoruiris scripsit, Oratio insignis apud Græcos nomē famamq; conciliauit. Atque ea quidem artificij planè omnis expertis, quam ne Rhetoricæ quidem generi vlli adscribas, non si iuste eam, atq; ex artis præceptis diiudicare velis; abdita nihilominus, ac recondita pulchritudine & admirabili quodam lepore constat, qui temerè nescio quo pacto nominum ac verborū varietate delectat. Dio itidem in ea præfertim, quàm aduersus philosophos edidit, Oratione viguit: quicumq; demum à recentioribus vigor orationis appellatur: i. ambitiosior, quàm stabilem, solidumque hominem par sit, vsus est orationis structura, & verò in eo genere maximè pollere ea oratione visus est. neque tamen tantoperè à veteri rhetorica defultauit, in iis etiam in quibus manifestè videtur à propria consuetudine desciscere, vt id latere possit, Dionem esse qui perperam in recentiora deflexerit: Sed cautè ac circumspèctè ad eam se transgressionem conferre, & pudore quodammodo suffundi videtur, vbi audacius quid, atque insolentius vsurpauerit: ita vt vel timiditatis insimulari possit, si cum ea, quæ postmodum inualuit, rhetorum audacia comparetur.

A ἔγω γὰρ ἀδύνατον τῆς ἀσφαλεῖς καὶ κρείως ἐχούσης ἐρμηνείας, ὁ ἑκκλησιαστικὸς τε καὶ ὁ βυβαλιπικὸς. εἰ δὲ βύβλις, ἔδιδουκὼ τῆς παρὰ τῆς πόλεως εἰρημνῶν τε καὶ ἐγνωσμένων παρὰ χειρισμένους, ἰδοὺς αὐτὰ ἑκάτερον ἰδέσθαι ἄρχαικῶν. ἀλλ' ἔτι τῆς νεωτέρας ἡγῆσι τῆς ἐπιποιούσης τὰ καλλιὰ τῆς φύσεως, ὅποια ἀφελέξῃς ὧν παρὰ τὸν ἑμνήσθηται, ὁ Μείμων τε καὶ τὰ Τέμπη λόγος δὲ τοῦ ὅτι καὶ τῆς φιλοσοφῶν. καὶ γὰρ οὐκ ἔστι παρὰ τὸν τῆς διατῆς γὰρ, ἔτι τῆς χρείας. καὶ οὐκ αὐτὸς ἐστὶν ῥητορείας ἐπαφροδιτωτέραν παρὰ τὴν Δίω. ὁ καὶ θαυμαστὰς ἔγω πλὴν τὸν φιλοσοφίας, εἰ μὴτε κωμῶδια τῆς νεφελῶν μάλλον διδοκίμει. ὅσοι γὰρ ἐστὶν ἡμῶν τῆς ἴσης διωάμεως Αλεξοφάνης ἀπήχελε. τεκμήριον ποιοῦ ἔτι ἐροῦν γύλω καὶ σὺ δὲ εἶσα παρὰ τὸν ἐπιπύου.

γρ. ἐμπροσθεν, ὁ Μ. ἐστὶ καὶ γρ. ἐπιπύου.

B Κηρὸν ἀφελήσας, εἶτα πλὴν ψύλλας λαβὼν, ἐπέβαλεν εἰς τὴν κηρὸν αὐτῆς τὸ πῦρον. Κατὰ ψυχρῶν παρὰ τὸν ἐπιπύου Περσικῶν. Ταῦτα ἀπολύσας, αἰεμέτερος δὲ χρείων. **C** Αλεξείδω δὲ ὁ παρὰ τὸν Πλάτωνα λόγος ὁ παρὰ τῆς πεσάρων, πολὺ ἐκέρυξεν ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὅσοι μὲν καὶ τέχνης ἀπάσης ἀμειβῶν, ὄνγε οὐδὲ αὐτὸς ἐπαγαίρει εἰδὲ ῥητορικῆς, οὐκ οὐκ ἐκ τῆς διχασίου καὶ τῆς νύμην τῆς τέχνης. οὐκ ἐκέρυξεν δὲ οὐκ ἀπορρήτω καλλιὰ καὶ θαυμαστῆ πνὶ χρείων, εἰκὴ πως ἐπιτεροπούση τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασιν. ὅσοι τὸ ὀ Δίω ἠκμασι μάλιστα ἐν τῆς καὶ τῆς φιλοσοφῶν, ἡμῶν καὶ καλεῦσιν ἀκμῶν οἱ νεώτεροι. οὐδὲ ἐστὶν ἡμῶν σατο πομπησεκῶτερον ἀνδρὸς ἀσφαλεῖς, καὶ μὴ πῶς εἰς πλὴν τοιαύτῳ ἰδέσθαι αὐτὸς αὐτοῦ τῆς κατὰ τῆς ἐδοξεν. οὐ μὴ ποῖ τοσοῦτον ὁ Δίω ἐξωρχήσασθαι πλὴν ἀρχαῖαν ῥητορικῶν, ἐν οἷς καὶ δοκεῖ τοσῶν ἀναχαρεῖν τῆς οἰκείων ἠθῶν, ὡς αὐτὸς καὶ λαθεῖν ὅτι Δίω ἐστὶ, παρὰ τὴν κινήσας ἐς τὸ νεώτερον. ἀλλ' ἀναχαρεῖς ἀπὸ τῆς τῆς παρὰ τὸν νόμου, καὶ ἀρχαιολογῶν γε εἰσικεν, ὅταν ἡ παρὰ τὸν κινδυνωδῶν καὶ νεατικῶν παρὰ τὸν γῆσιν ὡςτε καὶ ἀπὸ τῆς φύσιν ἀφελίας, ἐπὶ παρὰ τὸν πύου ἐπιπύουσασθαι τὰ ῥητορῶν τὸν μὴ αὐτὸς ἐξεταιζομεν.

γρ. διχασίου καὶ καί.

D Κηρὸν ἀφελήσας, εἶτα πλὴν ψύλλας λαβὼν, ἐπέβαλεν εἰς τὴν κηρὸν αὐτῆς τὸ πῦρον. Κατὰ ψυχρῶν παρὰ τὸν ἐπιπύου Περσικῶν. Ταῦτα ἀπολύσας, αἰεμέτερος δὲ χρείων. **C** Αλεξείδω δὲ ὁ παρὰ τὸν Πλάτωνα λόγος ὁ παρὰ τῆς πεσάρων, πολὺ ἐκέρυξεν ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὅσοι μὲν καὶ τέχνης ἀπάσης ἀμειβῶν, ὄνγε οὐδὲ αὐτὸς ἐπαγαίρει εἰδὲ ῥητορικῆς, οὐκ οὐκ ἐκ τῆς διχασίου καὶ τῆς νύμην τῆς τέχνης. οὐκ ἐκέρυξεν δὲ οὐκ ἀπορρήτω καλλιὰ καὶ θαυμαστῆ πνὶ χρείων, εἰκὴ πως ἐπιτεροπούση τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασιν. ὅσοι τὸ ὀ Δίω ἠκμασι μάλιστα ἐν τῆς καὶ τῆς φιλοσοφῶν, ἡμῶν καὶ καλεῦσιν ἀκμῶν οἱ νεώτεροι. οὐδὲ ἐστὶν ἡμῶν σατο πομπησεκῶτερον ἀνδρὸς ἀσφαλεῖς, καὶ μὴ πῶς εἰς πλὴν τοιαύτῳ ἰδέσθαι αὐτὸς αὐτοῦ τῆς κατὰ τῆς ἐδοξεν. οὐ μὴ ποῖ τοσοῦτον ὁ Δίω ἐξωρχήσασθαι πλὴν ἀρχαῖαν ῥητορικῶν, ἐν οἷς καὶ δοκεῖ τοσῶν ἀναχαρεῖν τῆς οἰκείων ἠθῶν, ὡς αὐτὸς καὶ λαθεῖν ὅτι Δίω ἐστὶ, παρὰ τὴν κινήσας ἐς τὸ νεώτερον. ἀλλ' ἀναχαρεῖς ἀπὸ τῆς τῆς παρὰ τὸν νόμου, καὶ ἀρχαιολογῶν γε εἰσικεν, ὅταν ἡ παρὰ τὸν κινδυνωδῶν καὶ νεατικῶν παρὰ τὸν γῆσιν ὡςτε καὶ ἀπὸ τῆς φύσιν ἀφελίας, ἐπὶ παρὰ τὸν πύου ἐπιπύουσασθαι τὰ ῥητορῶν τὸν μὴ αὐτὸς ἐξεταιζομεν.

τοῖς πλείστοις ὃ τῆν ἑαυτῶν, καὶ ᾠδὴ βαρύνου
 τοῖς ἀπασιν, μετ' ἐκείνων ἀπείθεσθαι τῆν ᾠδὴν
 χαίρων τε ἔσασίμων ῥητέρων, κτλ' ὄντιν ὄντων
 καὶ δήμῳ ἀγαλλεῖσθαι καὶ ἰδιώτῃ τῶν πρῶ-
 τος ἀξίους, εἴτε γὰρ ῥυθμοὶ τῶν λόγων κεκο-
 λασμένοι, ἔσθ' ἡ βαρῆς τῶν ἔργων, οἷον σωφρο-
 νιστῆ πνὶ καὶ παιδαγωγῶν ᾠδὴν πόλεως ὁ-
 λης ἀνοήτως ἀφαιρέσειν. ὡς ἄρα ὃ τῶν ἐρ-
 μιλύειαν οὔτε μίαν ἔφαρκεν ἢ πρῶτως, οὐ-
 δὲ ἀεπιγνώστον, ὅτι Δίωνος ἔστιν ἑκάτερα,
 καὶ μὲν ῥήτορος ἀδρός, καὶ ὃ πολιτικοῦ. οὐ-
 τω καὶ τῶν ἀφαιρέσειν, ὅστις ἑστὶ ἀπὸς διχα
 ἀφαιρέσειν ἐπιβάλλοι τῶν ὁμῶν ὅτι τῆν
 βιβλίον αὐτῶν, ἐπιγνώσειν Δίωνος οὔσας,
 ἐν τῶν δυοῖν ἰδίῃ τῆν ἑσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'. καὶ
 ὃ φαυλότατον ἀφαιρέσειν τὸν Δίωνα ὁμῶν
 τὸν περιεμύστατον τῆν ῥητορείᾳ πρῶτος ἐξυβρίειν
 λόγοις. μακρῶν γὰρ δὴ ὁμοίων κατὰ ὃ
 ἐπιγνώσειν διωλέγειν. εἰ δὲ ἡς καὶ ἔτε-
 ρος ὁμοίως ἡν ὁμοίως. ἀλλὰ πολλοὶ γε
 καὶ δεῖ ᾠδὴν ἀλλεῖσθαι πρῶτος τῶν πρῶτος
 πυκνότηθα, ἀμα ὃ καὶ ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 χαρᾶς κτλ' εἰ τῶν Δίωνος ἐπιγνώσειν. δηλοῦ-
 τω σοὶ τὸν ἀδρᾶ ὁ Ρομῶν τε καὶ ὁ Τρωϊ-
 κός. εἰ ὃ βούλει καὶ ὁ τῶν κώνωπος ἔ-
 παμνος. ἐσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 παίγνια, πρῶτος τῆν φύσιν ἡσθ' ἡσθ'. ἔ-
 σθ' ἡσθ' ἀπὸς ἡσθ' αὐτῶν τῆν αὐτῶν ᾠδὴν
 σκυθῆς εἶ) καὶ διωλέγειν. αὐτὰ μοι πε-
 εὶ Δίωνος εἰπεῖν ἐπὶ ἡσθ', πρῶτος τὸν ὁμοίως
 ποτε παῖδα ἐσθ' ἡσθ'. ἐπεὶ μοι ἔσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 τοῖς πρῶτος αὐτῶν λόγοις μετὰ ὃ
 μαίεσθαι γέροντι. πατερεὶν δὴ πέπονθα,
 καὶ ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 διωλέγειν ἀπὸς μοι φρονεῖν ἐπεὶ πρῶτος ἡσθ'
 σου συγγραφέως τε καὶ συγγραμμάτων, στω-
 γὰς αὐτῶν φίλοις ἀδρός, μὲν τῆν ᾠδὴν
 κούσης ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 ἐν οἷς ἔσθ' ἡσθ' καὶ Δίων ὁ
 Περυσσός, ᾠδὴν ἀπὸς εἰπεῖν τε καὶ γνῶ-
 ναι. καὶ πρῶτος ὄντων ἐπαμύσειν αὐτῶν ᾠδὴν
 δαμ, ἵνα μοι μὲν τῶν τῆν ἡσθ' ἡσθ'
 σοφίας πρῶτος ἀπὸς ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 λιπκοῖς τῶν Δίωνος γράμματα, μετὰ ὃ
 τῶν ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'
 ὁμοίως τῆν ᾠδὴν καὶ καλῶν γε, ὡς παῖ, ἡσθ'
 ῥήμασιν ἐπιγνώσειν πρῶτος ἡσθ' ἡσθ' ἡσθ'

π. παρτίω.

A maxima autem suorum scriptorum parte,
 ac iis ferme omnibus, proximè post anti-
 quos illos & stables grauissimosque rhe-
 toras collocandus est, vir siue coram pò-
 pulo, siue coram priuato homine præ ca-
 teris omnibus ad dicendum dignissimus:
 Nam & numeri orationis castigati, & mo-
 rum grauitas eiusmodi, quæ stultæ ac im-
 prudentis totius ciuitatis censorem, atque
 moderatorem deceat. Quemadmodum
 verò elocutionis non vnicum duntaxat
 genus esse diximus, neque cognitu difficil-
 e Dionis esse proprium, nunc Rhetorem,
 nunc Politicum agentis: Ita & sententias
 ipsas, si quis non sine iudicio quemcum-
 que ex eius libris perlustrauerit; in duobus
 illis propositorum generibus eiusdem
 Dionis esse cognoscat. Tametsi vel leuif-
 simum in manus sumat, Dionem tamen
 ad excogitandos oratoria facultatè de
 quibuscumque rebus sermones acerri-
 mum atque ingeniosissimum esse compe-
 riet. Longè enim is in astruendis rerum
 argumentationibus Sophistas omnes an-
 tecelluit. Quòd si vllus alius Sophista-
 rum ea comminiscendi facultatè fuit, at
 permultum tamen interest, vt cum illius
 solertia atq; prudentia comparetur. Præ-
 terea admirabilis, eaque propria dicendi
 forma Dionis inuenta, ac sententias con-
 figurat. Hominis indicio esto Rhodiacus,
 & Troicus, imò verò & Culicis enco-
 mium. Nam in ludicris etiam tractandis
 Dio bona fide versatus est, cum is vbique
 ingenio seruiret: Neque ea eiusdem indu-
 striæ, & facultatis esse diffidas. Hæc habui
 quæ de Dione dicerem ad eum filium, qui
 mihi tandem aliquando nasciturus est:
 quoniam interim dum varia illius moni-
 menta percurro, nescio quid præfaga mi-
 hi mens vaticinata est; patrios iam affe-
 ctus experior, & cum filio mox familia-
 riter colloqui, atq; ea suggerere volo, quæ
 de vnoquoque opere ac scriptore sentio,
 vt amicissimos homines, suo quemque
 delectu ac iudicio, à me commendatos
 habeat. Inter quos & Dio Prusæus re-
 censeatur, vir singulari cum eloquen-
 tiæ vbertate, tum iudicio. Hunc igitur
 probatum mihi & laudatum accipiet, vt
 post nobilioris philosophiæ principes Po-
 litica tandem Dionis scripta degustet,
 eaque in primorum illorum rudimen-
 torum, & solidioris disciplinæ confinio
 posita esse putet. Et sanè egregium est,
 ò fili, postea quàm aut accuratis scien-
 tiarum præceptionibus infudaueris;

D iij

iudiciūmq; exaggeraueris, aut grauiſſimis dogmatibus, atq; ſententiis mentem quali conſtipaueris, ſi quando diuertēdum fuerit, non ad Comēdiam aliquam ſtatim, aut nudis Rhetoricæ opibus inſtructam orationem conuolare: hoc enim congruo ordine careret, longēque id eſſet à mediocritate aberrantem inertix indulgere: ſed paulatim remittendus ille tenor, donec ſi libuerit, libebit autem, vel in id quod omninō oppoſitum eſt, deuenias, nihil non eorum percurrens quæ ad relaxandos animos luſere olim Muſarum amici homines; ruſſūmq; ſtadium intendens earum rerum, aut iis affinium lectione, tanquam gradibus quibuſdam aſcendes. Atque ita optimē feceris, ſi alternis modō animi cauſa, modō ſerio libris incumbens eximium, ac reciprocum ſtadij iſtius curſum conficias. Philoſophum quippe cenſeo cūm ab omni alia labe, tum à ruſticitate morum & inurbanitate alienum eſſe oportere: Gratiarum autem ſacris initiatum eſſe, planēq; ſeſc Græcum præſtare, hoc eſt hominum conſuetudine uti poſſe, dum nullius omninō eruditi operis ignarus eſt. Neque enim aliud videtur, præter ipſam cognoſcendi curioſitatem philoſophiæ fuiſſe primordium, adeoque fabularum ſtudioſa in pueris indoles quædam eſt philoſophici finis repromiſſio. Et fanē cuiuſnam artis aut ſcientiæ ars illa, aut ſcientia eſſe poſteſt, in cuius id ratione naturāq; continetur, vt omnibus infideat, niſi earumdem delectum haberet, & aliam quidem perinde vt ex editiori loco deſpectaret, aliam verō etiā longē progreſſam, curioſius exploraret, omnium denique, vt reginam decet, ſatellitio ſtiparetur? Muſas verō vnā omnes eſſe non ipſa nominis ratio coarguit, ſiue Diis nuncupantibus, ſiue hominibus traditam à Deo appellationem imponētibus? Chorum enim ob ipſum nimirum conuentum efficiunt: Nulla autem ex iis à cæteris diuulſa, neq; in Deorum conuiuio ſuæ artis ſpecimen præbet, neq; enim vlli ab hominib. tēplum aut altare conſecratur. Quanquam nonnulli iam naturæ inopia minutatim id diſtribuunt quod diuelli nequaquā poſteſt, alteriūſq; alter compos eſt factus: philoſophia verō idipſum eſt, quod in omnes funditur. Atque hoc ex eo ſignificatur quod Muſarū concentui præſens ſtatim Apollo intereſſe ſoleat. Hac proinde oratione artifex quidem, aut ſciens is appellatur, qui quæcūq; diſciplinam ab aliis ſciuntam

A καὶ κατὰ πεπυκνωμένον πλὴν γράμμου, ἢ δόγμασι βάρος ἔχουσι ἐπιβαρμένους τῆς ἀφρονοίας, εἴτα ἀποκλιῖται δεῖπνον, μὴ διδύς ἐπὶ κωμωδίας, ἢ φιλιῶ ἕνα ρητορείας αἰζῶν τοῦτο γὰρ ἔστιν ὅσα ἐν πάξει· καὶ ἄρα πρὸς τὸ μετείου· φασιν ἔδει· ἄλλὰ καὶ μικρὸν ἐκλυτέος ὁ τόνος, μέγας αὖ, εἰ δοκεῖ, δοξῆς ὅ, καὶ εἰς τὸ ἀνικείμενον ἤκεις, ἐπέξειν ἅπαντα, ὅσα Μουσῶν ἐπιπέρις ἀνδράσιν ἐρράθυ μὴ τὰ τε καὶ πέτακται πάλιν ὅ πλὴν ἀουδῶν ἔπιτείνων, ἀναβίβασμα ὡς χέση, πῶς δὲ τε καὶ ἀδελφοῖς πῶς τούτων ἀναγνώσασιν· οὕτως αὖ ἀείρεται δρῶντας, ἀφ' ἑτέρον τὸν κάλλιστον δίκουλον πῶς μέγας, ἐν βιβλίοις αἰεὶ παύζων τε καὶ ἀουδῶν. ἀξίω γὰρ ἐγγὺς τὸν φιλόσοφον, μὴδ' ἄλλο τι κακόν, μὴδ' ἀρεθῖκόν ἔστι, ἀλλὰ ἔπα ἐκ χειρῶν μείεσθαι, καὶ ἀκριβῶς ἑλλῶνα ἔστι, τοῦτ' ἔστι, διδάσασθαι τοῖς ἀνθρώποις ἔξομνησθαι, τὰ μὴ δεινὸς ἀπείρωτος ἔχον ἐλλογίμου συγγραμμάτων. εἶκοι γὰρ οὐδ' ἄλλο ἢ γερνέται πρὸς οἶμον φιλοσοφίας, ἢ πολυπραγμοσύνη γνώσεως, ἔσ' ἐπιπαῖσι ἢ φιλόμυθος φύσις, ἡ πόσθεσις ἔστι φιλοσόφου τέλει. καὶ δὴ ταῦτα τίος ἀπ' εἴη τέχνη καὶ ἐπιτήμη τέχνης ἢ ἐπιτήμης, ἥς ἐν τῷ λόγῳ τὸ ἔστι, ὅ πάσας ἐποχεῖσθαι πῶς ἀλαμβόμεται· εἰ μὴ φιλοκρονοῖντε αὐτῶν, καὶ πλὴν μὴ ἐκ πειρωπῆς ἀποσκοποῖτο, πλὴν ὅ καὶ πρὸς τὸ ἰσοδοῦν πρὸς ἐργάζοιτο, δορυφοροῖτο δὲ ὑφ' ἀπυσῶν, ὡς πρὸς εἶκοι τῆ βασιλίδι; τῶν δὲ Μουσῶν οὐχ ὁμοῦ τε οὐσας ἐμφαίνει τὸ ὄνομα, ἡδὲν καλεσάμετων, ἢ ἀνθρώπων γε Θεοῦ φήμη χρωμένων; χροῖς τε εἶσι, δι' αὐτῶν δὴ πλὴν πλὴν σκυῶδον· μία ὅ αὐτῶν σὺδ' ἐμῶν χροῖς, οὐτε ἐν συμποσίῳ ἡδὲν ἐπιδείκνυται τὸ οἰκεῖον ἔργον, οὐτε τυγχάνει πῶς ἀνθρώποις βωμοῦ καὶ νεῶ. καὶ τοῖς τίος ἡδὲν φύσεως σὺδ' εἶκα κατὰ κεραματίζοισι αὐτῶν τὸ χροῖεσθαι μὴ διωκόμενον, καὶ ἔτερος ἐπέρος ἐπιβόλος γέρονεν· ἀλλὰ φιλοσοφία τὸ ἐπὶ πάσας ἔστι· καὶ τοῖς τοῦτο ἀνιήεται τὸ τῆ συμφωνία τῶν Μουσῶν, διδύς τὸν Ἀπόλλω πρὸς εἶναι· ὅ ὅ λόγος ἐστὶ τυχόντων μὴ καὶ ἐπιτήμια καλεῖ τ' ἀποτεμνόμενοι ἰωπτιοῦ

χρ. φασιν ἔδει· ὅσα ἐν πάξει, καὶ ἄρα πρὸς τὸ μετείου·

χρ. βουλιῶ ἔπιτείνων, ἀναβίβασμα. χρ. ὡς ἀπ' ἀνθρώπων.

είδησιν, άλλον άλλη παροσηκία δαίμονι· A
 φιλόσοφον ὃ τὸν ἱεροσσομένον ἐκ τῆς ἀπα-
 σῶν συμφωνίας, ἐν ᾧ πλήθος ποιήσασθαι. ἡ
 τοῦτον μὲν οὕτω, παροσεῖναι ὃ δὲ ᾧ καὶ
 ἔχον αὐτὸν ἴδον ἔργον ὑποκείμενον τῷ ἔρ-
 γῳ, ὡς παρ τὸν Ἀπόλλω λόγος ἔχει, καὶ μὲν
 τῆς Μούσας σινάδην αὐτὸν ἔξαρχήσθαι, καὶ
 ἐπιδοῦσθαι ῥυθμὸν τῶν συστηματικῶν. καὶ ὃ αὐ-
 τὸν χεῖρ μόνος ἀδῶν· ἐκείνο δὲ αὐτὸ εἶναι τὸ
 μέλος ᾧ ἱερὸν, καὶ ἀπόρρητον. καὶ ὁ φιλό-
 σοφος ὁ κατὰ ἡμᾶς, σινέσται μὲν ἑαυτῷ
 τε καὶ τῶν Θεῶν διὰ φιλοσοφίας· σινέσται B
 ὃ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς ὑφειμένου τῶν
 λόγου δυνάμεων. ἐπισησῶσθαι μὲν οὖν, ὡς
 φιλόλογος· κριεῖ ὃ, ὡς φιλόσοφος ἐκείνων τε
 καὶ πρώτων· οἱ ὃ ἀσεμφοῦσιν οὗτοι καὶ ὑποφω-
 τῶσαι ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως, οὐ μοι δοκῶ-
 σιν ὡς ἐκείνοις εἶναι τοιοῦτοι· πενία ὃ φύ-
 σεως μηδὲ τῶν συμφορῶν ἱκανοί, ὧν ἴατον ἀν-
 ἴδους πλὴν καρδίας, ἡ τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ,
 ἀδυνατούσης τῆς γλώττης ἐξερμηνεύσασθαι τῆ
 γνώμην. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ἀπιστεῖν αὐτοῖς
 βούλομαι, καὶ οὐδὲ αὐτὸ φαίνομαι ἀπόρρητον π C
 κρύπτειν αὐτοῖς, ὡς παρ τῆς Ἐσιάδας ᾧ πῦρ
 παρῶν μὲν ὅτι μηδὲ ὁσίων ἐστὶ τῶν μεγάλων
 σοφῶν γινέσθαι, τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνά-
 μων. ἐπεὶ τῶν ὡς παρ ὁ Θεὸς τῆς ἀφανῶν ἐ-
 αὐτῶν δυνάμεων εἰκόνας ἐμφανεῖσιν ὑποση-
 σαι τῆς ἰδῶν τῶν σώματα, οὕτως ἔχουσα
 κάλλος ψυχῆ καὶ γόνιμος οὕσα τῆς ἀρίστην,
 διὰ δόξιν ἔχει μέγαν τῆς ἔξω πλὴν δυνά-
 μιν· ὡς δὲν γὰρ ἐθέλει τῆς θεῶν ἔχατον
 εἶναι· εἶ ὃ καὶ κρύπτειν ἐπιτηδύστερος τῶν ἀ-
 βέβησθαι ὁ πρῶτον ἀπὸ τῶν ἔχων τῶν λόγου, καὶ
 παρὶ βαλλόμενος δυνάμιν τῶν ἀφῆσθαι D
 τῶν σιωποῦσθαι ἢ βούλεται· καὶ οὕτω μειο-
 νεκτεῖν αἰάγκη τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὃς οὐ
 παροσετέλεσθαι τῶν κύκλων, καὶ τῶν μουσῶν
 ἐκ ὠργίας. δυοῖν γὰρ αὐτὸν κατὰ λαμβά-
 νει ᾧ ἕτερον, ἢ τῶν σιγῶν, ἡ λέγειν ὅσα
 νόμος σιγᾶσθαι. ἡ γὰρ δὴ τῶν τῆς ἐν ἀσφ
 τύχαις ἀγαθέων ὑποθέσθαι ποιήσεται, καὶ
 φορηκῶς τοῖς ἀνθρώποις σινέσται, ὃ μὴ
 δεῖσιν αὐτὸν ἐλάττωσθαι ἀξιώσθαι· ἡ βιώσθαι ἐν
 γοῦν γὰρ ὃ πλὴν ὀφείδω κορυφαῖος εἶναι ποι-
 ουμένος. τυγῶν μὲν γὰρ οὐδὲ ἀνὲρ εἰ δυνάμιο,

coluerit, aliúsque alteri se Dearum addi-
 xerit: philosophus verò is qui ex omnium
 concentu sit, concordiaque temperatus,
 eamque omnem multitudinem in vnum
 veluti corpus redegerit. At hoc quidem
 nequaquam satis est, sed eiusmodi insu-
 per muneris accessione opus est, quod &
 sibi peculiare habeat, & sit cæterarum
 Choro sublimius: quemadmodum Apol-
 linem fama est nunc Musarum cœtui præ-
 euntem, Rhythmicæ præcentum auspi-
 cantem concinere: nunc ipsum per sese
 singulatim canere, quod quidem sacrum
 arcanumque modulamen est. Ita philo-
 sophus noster secum ipse, ac cum Deo
 philosophiæ beneficio versabitur: infe-
 riorum verò facultatum adminiculo, ho-
 minum se consortio immiscebit. & qui-
 dem qua literatus rerum peritiam obtine-
 bit: qua verò philosophus vnumquodque
 & singula diiudicabit. At rigidi illi, &
 Rhetorices Poëticesque contemptores,
 non mihi sponte sua tales esse; sed indolis
 paupertate ne ad minima quidem satis
 idonei videntur, quorum citius cor, quàm
 quæ in corde sunt videris: cum eorum
 lingua quæ in animo sunt expeditè enar-
 rare nequeat. Equidem fidem iis vllam
 adhibere nolim, neque reconditoris ali-
 quid ab iis occultari dixerim, vt sacrum à
 Vestalibus ignem; primùm quia nefas est
 eum in magnis esse sapientem, qui ne in
 minimis quidem possit: deinde vti Deus
 secretiorum suarum facultatum manife-
 stas quasdam imagines edidit, Idearum
 scilicet corpora: ita decore insignis ani-
 mus, & genitili optimorum quorumque
 fœcunditate præditus eam vim habet, quæ
 in externa quoque diffundatur. Nihil
 enim quod diuinum sit extremum esse po-
 test. Si verò ad tegenda etiam sacra mini-
 méque profana accommodatior est qui
 omnimoda eruditione refertissimus est,
 & eam sibi facultatem comparauit, qua
 societates hominum vtut volet afficere
 queat, iniquiori hac in parte condicione
 sit oportet, qui neque liberalium disci-
 plinarum circulo initiatus est, nec mu-
 sarum Orgia celebrauit. Etenim ex iis al-
 terum ei accidat necesse est, vt aut taceat,
 aut ea efferat, quæ taceri lex præcipit.
 Nam aut ex ciuium infortuniis sermocin-
 andi materiam sumet, adeòq; importu-
 num sese hominibus præbebit, quod libe-
 ro homini intolerabile est, aut in otio de-
 get is qui se sapientiæ principem, ac Cory-
 phæū facit. Fortè enim neq; si possit, velis

κ. πλὴν φιλο-
 σοφίαν.

omnino certè non, si possit velit. At ego Pharium imprimis Proteum admiror, quodd cum maximarum rerum sapientia valeret, cauillatorias nihilominus quasdam præstigtias obtenderet, variisque rerum imaginibus iis qui adirent occurreret. Quippe ex admirabili circa eum spectaculo cum stupore discedebant, vt non amplius eorum quæ satagerent veritatem inuestigarent. Esto verò iis qui nondum initiati sunt quoddam templi vestibulum. Nam qui semel magnificè, & cum ostentatione iactauerit, is non tam dissimulat, quàm acerrimos stimulos, fomitèmq; natiuæ hominum cupiditati adijcit, quæ vnusquisque curiosus arcanarum rerum inquisitor efficitur. Ixion autem nisi nubem pro Iunone cepisset, complexúque fuisset simulachri contentus, haud sponte sibi vnquam ab absurda illa consecratione temperasset. Est igitur pro sermone sermo in promptu habendus, pro maiore scilicet is qui minor est: Egregium porro eundem esse consentaneum est, vt ex iis quibus occurreret, plebeij quidem interfistant, gratissimèque amplectantur, nec alium eo esse putent antiquiorem: at qui diuinam indolem sortitus est, hinc sese attollens, illum vna percipiat: ei autem qui à Deo impellitur templi sacraria pandemus. Neque verò Menelaus verum Proteum ignorauit, Græcus enim vir fuit, genèrque Ioue haud indignus, quique illum primùm grauissimis de rebus conuenerat. Si quidem ignis, arbor, & fera quidam erant de animantibus plantisq; sermones, ac primis iis elementis, è quibus quæ sunt omnia coalescunt. Verùm ille minimè iis contentus naturæ scrutari penitiora contendebat. Prorsus igitur diuinum est omnibus, vt quisque ab sese iuuandus est, posse sufficere. Qui verò summum sapientiæ culmen attigerit, is & hominem se esse meminerit, & cum hominibus pro cuiusque captu congradi possit. Ecquid ergo Musas quisquam abdicet, quarum ope & hominibus placere possumus, & diuina quibusdam occultata inuolucris ab omni planè labe vindicare? Quodd si varia est natura hominum, eius tandem vitæ, quæ in contemplatione posita est, tædio succumbet, atque ita nonnihil de ea magnitudine remissura, & quodammodo descensura est. Nec enim incorruptæ sumus diuinæque mentes, sed easdem in amantium animis infitas habemus: & nostri ergo causa humaniores quæque

A βούλοιο, πρώτως ἢ οὐδὲ αὐτὸ διώγοιο εἰ βούλοιο. ἀγαθὴ ἢ ἐγὼ καὶ τὸν Πρωτέα τὸν Φάειον, εἰ ἄφ' ὧν ἔα μέγαρα Ἐφιστικῶν τινα " θαυματολογίαν παρ' οὐβέβλητο, καὶ πρὸς τοὺς τοῖς ἐπιτηχομοιοι συνεμίγητο. ἄλλοι γὰρ δὴ πῶς παρ' αὐτὸν παρακωδία θαυμασκέτες, ὡς μὴ ἐπιζητήσαι πῶς ἀλήθεια παρ' αὐτὸν παραματιύοντο. ἔγω δὲ ἢ τῶ νεῶ παρτεκνήσιμα τοῖς ἀτελέσις· ὁ δὲ κερτάπαξ ἀποσεμνωμένος, οὐ κρύπτει μάλλον, ἢ ἐρεθίζει καὶ ἀναρρίπτει πῶς ἐπὶ τῆ φύσιν λιχίειαι, ὅφ' ἤς ἕκαστος ἐστὶ πολυπράγμων τοῦ ἀπορρήτου. εἰ ἢ μὴ ὁ Ἰξίων αὐτὴ τῆς Ηἰρας πῶς νεφέλλῃ ἤρῃκει καὶ λίγαπῆκει σιωπῶν παρ' εἰδύλω, οὐκ αὐ ποτε ἐκὼν εἶ) μεγῆτο τῆς ἀπόπου διώξεως. παρ' ἀσκησίων οὖν αὐτὴ λόγου λόγον, ἀπὶ τοῦ μείζονος τὸν ἐλάττω. καλὸν μὲν οἶ τινα ἐρῶτον, ὅ παρ' ἐπιτηχόντες, ὁ μὲν πολὺ ἐρεθίζεται ἐ τοῦτον ἀσπασίαι, καὶ οὐδὲ εἶ) παρ' εὐότεροι ἄλλοι οἰήσεται· ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας ἐντεδῆν θεοῖς παρ' ἐνοσὴ κακείνων· ὃν ἢ ὁ Θεὸς κινεῖ, ἑὶ τῶ ἐ παρ' ἠμῶν ἀεὶ φέσεται τὰ ἀνάκταρα· ὅδε ὁ Μενέλεως ἠγήσθη τὸν ὄντως Πρωτέα, Ἐλλῆν γὰρ αὐτὸν ἑῶ, καὶ τῶ Διὸς κηδεύης ἀξίος, ὅ μὲν δὲ πῶς παρ' τῶν ἐπιτηχόντων σιωπῶν. τὸ γὰρ πῦρ, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ θηρίον, λόγοι πῆς ἡσθῶ παρ' ζώων τε καὶ φυτῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' τῶν παρ' ὄντων ποιητῶν ὧν σύγκειται ἔα γινόμενα. ὁ ἢ ὅδε ἑῶτα ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐδιδότερω φύσεως ἡξίου χερεῖν. θεῖον οὖν ἀτεχῶς τὸ πᾶσιν θερεῖν, ὡς ἕκαστος ἀπορρήτῶν αὐτῶ διώσεται· ὁ ἢ ἡμῶν ἀκρῶν ἐπιτηχῶν, μεμῆσθαι καὶ ἀδρῶπος ὧν, καὶ διωσάσθαι σιωπῶν παρ' ἐς μέτρον ἕκαστω. τί οὖν δὴ πῆς ἀποκηρύττοι ἔα Μοῦσαι, δι' ὧν ἐστὶ καὶ τοῖς ἀδρῶποις θερεσθῆν, καὶ ἔα θεῖα τρεῖν " ἀκηλίδεα, χερῶν ὅτε καλύμματι. εἰ ἢ καὶ ποικίλον ἢ φύσις ἠμῶν, καμῆσαι δῆπου παρ' ἐς πῶς ἐπὶ θεοῖα ζωῶν· ὡστε ὕψος ἔ μέγιστος καὶ κατὰ ἑῶσται. οὐ γὰρ ἐσμέν ὁ ἀκήρατος νοῦς, ἀλλὰ νοῦς ἐπὶ ζωῶν ψυχῆ· καὶ ἠμῶν οὖν αὐτῶν ἐνεκα μετῆσθαι τοῖς ἀδρῶπινωτέ-

χ. θαυματολογίαι.

χ. ἀκηλίδεα, ἄλλως ἀκηλίδεα.

ροει τῆς λόγων, ἡ ποδοχλωΐνα μηχανω-
 μῆους κελύουσι τῆ φύσιν. ἀγαπητὸν γὰρ ἔχον-
 τὰ που πλησίον ἀπονεύσαι, καὶ ἀφοσιώσασθαι
 τῆ ψυχῆ σὺν ἀσθενείᾳ γλυκυθυμίας, μὴ
 πόρρω πεισῖν, μηδὲ κατὰ πᾶσαν ζῆσαι πλὴν
 ποιικιλίας τῆς φύσεως. ὁ γὰρ Θεὸς πλὴν ἡδονῶν
 παρόντων ἐποίησε τῆ ψυχῆ, δι' ἧς ἀνέχεσθαι
 πλὴν παροσφραδίας τῆ σωματικῆς. τοιοῦτον οὖν
 ὅ ἐστι λόγιος κάλλος· οὐ βαθιύεται πρὸς
 ἕλλη, ὅθεν ἐμβασιλεύει τὸν νοῦν τῆς ἐ-
 χράτης δυνάμεσιν, ἀλλὰ διδασιν ἀνανεύσαι
 δι' ἐλαχίστου, καὶ εἰς πλὴν οὐσίας ἀνάδραμειν.
 αὐτὸ γὰρ ὅτι καὶ ὁ κατὰ τῆς τοιαύτης ζωῆς.
 ὅ ἢ μὴ ἔστιν ἡδονῶν κενότατον ἡδονῶν· δεῖ
 ἢ τῆ μελιχίου τῆ φύσιν· τί καὶ ποιήσῃ; πῶς
 καὶ πρέψεται; ἀρα οὐ πρὸς ἀ μὴδὲ εἰπεῖν
 ἄξιον; οὐ γὰρ δὴ πλὴν φύσιν ἡσυχαστήσιν
 καὶ πρὸς θεωρίαν ἄπρῶτος ἔχον ἐροῦ-
 σιν, ἀπαθεῖς ἔτι ποιούμενοι, θεοὶ ἄρκια πε-
 ρεκίμενοι. εἰ ἢ λέγουσιν, ἴστων αὐτῆ θεῶν ἡ
 ἄσθεν τε καὶ θεῶν ἀνδρῶν, χαρῶν καὶ ἀγα-
 ζόνες πόρρω ἡδονῶν· ἀμείνους δὲ ἀπὸ ἡσυχίας
 ἀφαιρόντες ὅ ἢ παροσφραδίας ἐκατέρω παρ
 ἡσυχίας. ἀπάθια μὲν γὰρ ἐν ἡσυχίᾳ φύσιν·
 ἡσυχία ἢ ἀσθεντοὶ κακίαν ἀμειβομένοι, με-
 τελοπαθεῖς γίνονται· καὶ ὁ φυγῆν πλὴν ἀμε-
 τρίας, αὐτὸ τὸ αὐτὸ εἶναι τῆ ἄσθεν ὁ ἀγώνι-
 σμα. ἡδὴ ἢ ἐγὼ κατενόησα καὶ βαρβάρους
 ἀσθεντοὶς ἐξ ἀμφοῖν ἢ ἡσυχίας ἡδονῶν,
 θεωρίαν μὲν ἡσυχαστήσιν, καὶ κατὰ τὸ
 ἀπαιτεῖται τε καὶ ἀκοινωνήτοις ἀσθεντοὶς,
 αἰτε αἰσθάνονται ἑαυτοῖς ὅ κλύουσι τῆς φύσεως·
 καὶ ἡσυχίας αὐτοῖς σημαί τε ὡδαὶ καὶ ἱεραὶ σύμ-
 βολαί, καὶ ἄσθεντοὶς πρὸς ἄσθεντοὶς πρὸς ὁ
 θεῶν· ἡσυχίας πᾶντα ἀποκρίπτει κατὰ τῆς ἐ-
 πιστροφῆς τῆς εἰς ἕλλη· καὶ βιοτεύουσι χω-
 εἰς ἀπὸ ἀλλήλων, τῆ μὴτὶ χρεῖεν ἰδεῖν ἡ
 ἀκούσαι.

καὶ ἀπρῶτος.

καὶ ἡσυχίας.

καὶ κλύουσι.

καὶ (κατὰ παρὰ ἐλ-
 λαι δοκεῖ.)

A literæ capessendæ sunt, ut seipsam demit-
 tent: naturæ quoddam velut perfrugium
 conaretur. Gratum enim & iucundum
 est, cum habeas quo in proximum diuer-
 tas, & animalis temperamento, quod non-
 nulla oblectatione indiget, quantum sat
 est tribuas, non procul excidere, neque
 omnem in viuendo sequi varietatem nat-
 uræ. Deus enim voluptatem animæ fi-
 bulæ instar inseruit, cuius beneficio diu-
 turnam in corpore mansionem sustine-
 ret. Tale itaque quippiam est disciplina-
 rum venustas. Non hæc ad materiam vs-
 que pertingit: neque mentem in imas fa-
 cultates deprimit, sed subinde emerge-
 re, & ad naturam suam recurrere per-
 mittit: supernum enim illud etiam est,
 quod in hac vita infimum subsidet. Con-
 tra qui sinceræ voluptatis oblectamentum
 non habet (naturæ autem lenimento ali-
 quo opus est) quid est quod agere pos-
 sit, aut quonam sese conuertet? An non
 ad ea quæ ne memoratu quidem digna
 sunt? Nec enim naturæ modum exce-
 ferint, aut indefesso ad contemplatio-
 nem animo esse dixerint, affectionisque
 omnis expertes, quasi carne circumfu-
 sos Deos se esse putauerint. Sin id forte
 dicant, ij se pro Diis, aut sapientibus, ac
 diuinis hominibus, longè arrogantissimos
 & insolentissimos intelligant. Melius sa-
 nè fecerint si quod cuique generi peculia-
 re est, aptè distinguant. Affectuum nam-
 que vacuitas, in sola Dei natura reperit-
 ur: homines verò vitium alternis cum
 virtute commutantes affectuum sibi me-
 diocritatem conciliant; immoderatio-
 nēque deuitare, hoc ipsum fuerit sa-
 pientis certamen. Iam verò barbaros ego
 homines utroque genere nobilissimos a-
 nimaduerti, qui cum contemplationem
 profiteri instituisent, procul à ciuili ad-
 ministracione, hominumque communio-
 ne secesserant, utpote naturæ sese con-
 sortio soluere cum omni impetu gestien-
 tes: erantque ipsis religiosi, grauēsque
 cantus, & sacra quædam arcanaque si-
 gna, & certi ad diuinum numen acces-
 sus, atque supplicationes, quæ quidem
 omnia à conuersione ad materiam illos
 dirimunt; deguntque à se inuicem sepa-
 rati, ne quid quod suaue sit videre aut
 intelligere possint.

D
 Nam nec edunt panem, nec Bacchi munera
 potant.
 hæc si quis in eos dicat, nō multum à veri-
 tate aberrabit. Sed neque illi sanè adde

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' ἀροπα
 οἶνον.

καὶ παρὰ τούτων αὐτὸς εἰπὼν, οὐ πόρρω βάλλ-
 λαι θεῶν· ἀλλ' ὅθεν οὗτοι μὲν τοὶ θεῶν

splendidè aduersùs naturam insurgentes, & vt nos dixerimus beatoris vitæ affecutione dignissimi, ea sine fatigatione potiuntur : verùm & ipsi paululum in eo, quod in eorum natura felicius est, stabiliti, fluxa, & caduca naturæ conditione reuocantur : nec vtique toto deinceps tempore mente extra sese rapiuntur, nec intelligibili pulchritudine satiantur, quibus id assequi posse concessum est. Audio enim non omnes eius rei compotes fieri : imò ne maiorem quidem partem, sed ex paucis longè paucissimos, quibus diuino quodam afflatu prior ille exitit mentis impulsus : in eoque quantum hominum natura patitur perseuerant, nec villo retrahentis naturæ libramento fluctantur.

Multi thyrsiferi, Bacchorum copia rara est.

Quanquam neque illi Bacchicum hunc furorem perpetuò sustinent; sed modò diuinis, modò terrenis rebus, atque corporibus occupantur; hominésque se esse intelligunt, exiguas mundi partes, & minores vitas sibi ipsis subditas habentes, quas & suspectas habent, & sedulò occupant, ne moueri, aut contrà insurgere queant. Alioqui quid isti sibi calathi volunt, textaque, quæ tractare solent? nisi imprimis quidem tunc temporis homines essent, hoc est, nonnunquam se ad hæc inferiora conuertentes. Neque enim vnà & contemplationi & textorum artificio vacare possunt. præterea ab otio sibi metuunt, quod naturæ nostræ, quæ plurima motus inuitamenta suppeditat, intolerabile est. Vt ne igitur aliud quicquam agerent, earum rerum occupationem sibi præscripserunt, eoque modo animum instigant. Nam & confecto opere delectantur, eoque magis, quo plura, & venustiora perfecerint, nostrum enim partem aliquam esse necesse est quæ in his inferioribus versetur, ita tamen vt minus valida ea sit, ne plus æquo præponderet, aut tenacius adhærescat. Atqui Græco Barbarus in seruando proposito multo constantior : quocumque enim eum impetus rapuerit, vehemens atque pertinacissimus est : ille autem eleganti morum vrbantate ac mitiori temperamento est, adeoque faciliùs deficit. Ego verò eam naturæ nostræ conditionem esse cuperem, perpetuò vt ad contemplationem erecti esse possemus. Quod quia fieri nullo modo posse comprobatum est,

A *πρὸς ἕτους ἐπιμασάντες τῇ φύσιν, καὶ ὡς αὐτῶν ἡμεῖς φαῖναι δισχότατοι τυχεῖν ὄντες τῆς ἀεισῆς ζωῆς, ἀκμηῆτες αὐτῆς ἀπολαύουσιν. ἀλλ' ἐπιμασάει καὶ τοῖσι λίθινοις φύσιν, μικρὸν ἰδρυμένους ἐν τῷ μακροῦ τῆς οὐσίας αὐτῶν : καὶ οὐ δήπου πάντα ἐξῆς τῆς ἡσυχίας ἐπιπολῆς ἐχούσι τὸ νοῦν, ἔμφοροῦσθαι δὲ καὶ τοῖσι τοῖσι, οἷς ποτὲ καὶ γέγονε πρὸς τυχεῖς. ἀκούω γὰρ ἐγὼ μηδὲ τοῖσι ἀπασὶ παροργισθῆναι τὸ τοῦτο, ἀλλ' ὅσοι τοῖσι πλείοσιν, ἀλλὰ ἔτι ὀλίγων ἐλάττωσιν, οἷς λίαν πρὸς τὴν ὀρμὴν γέγονεν ἔνθεος καὶ κηλίσειν ἐπὶ αὐτῆς ὅσον ἀφροσύνης φύσιν χωρῆς, πρὸς ὅσα μάλιστα ἀπολαύει τῆς φύσεως μετριομετροί.*

gr. μακροῦ ἰδρυμένους

Πολλοὶ μὲν κερδοφόροι, παῦροι δὲ τὸ βακχεῖοι

Οὐδ' οὐτι μὲν τοὶ διαρκῶς ἀείρονται τῆς βακχείας. ἀλλὰ νῦν μὲν ἐν τῷ θεῷ κείνεται, νῦν δὲ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν ταῖς σάμασι καὶ ἴσασιν ὄντες ἀφροσύνη μικροὶ μετρίως τῆς φύσεως, καὶ ἔχοντες ἀπολαύσιμα ζωῆς ἐλάττωσιν, ἀλλ' ὅσοι ἀπολαύουσιν, καὶ πρὸς καταλαμβαίνουσιν, ὡς μὴ κινεῖν τὸ τε καὶ κερταξάσονται. λίαν αὐτοῖς οἱ κέραιοι βουλεύονται, καὶ τὰ πλεονάζοντα ἀπὸ τῆς μετριομετρίας ἀφροσύνηται, εἰ μὴ πρὸς τὸν μὲν ἐν τῷ τῷ ἡσυχίᾳ ἀφροσύνηται, ποτὲ δὲ ἐν ἐπιπολῆσιν πρὸς τὴν τῆν δὲ ποιούμενοι. οὐ γὰρ δὲ θεορροῦσι τὸ ἀμα καὶ ἀφροσύνηται πρὸς τὰ πλεονάζοντα. ἐπειτα τὴν ἡσυχίαν ὑπερβαίνουσι, ἥς ἡ φύσιν ἡμῶν οὐκ ἀπέχεται, πολλὰς ἀφροσύνης ἐπιδοῦσα κινήσεων. ἴν' οὖν μὴ ἄλλο τι δρῶεν, ἀμφοὶ τῶντα ἔχον νόμον ἐν σφίσι πεποιθῆναι, καὶ τῶντα τὴν φύσιν πρὸς τὴν ἀφροσύνην. καὶ γὰρ δὲ καὶ ἡδοναὶ τελεσιουργηῶτες, καὶ μάλιστα

gr. τὰ πρὸς μάταια ἀφροσύνηται. gr. ἐν τῷ ἡσυχίᾳ. gr. ποιούμενοι

gr. τὰ πρὸς μάταια.

gr. ἔχον νόμον gr. τὴν φύσιν πρὸς τὴν ἀφροσύνην.

D *λον ὅσω πλείω τε καὶ καλλίω. οὐ γὰρ λίαν μὲν εἶπεν καὶ πρὸς τῆν τῆν. μὴ μὲν τοῦτο γὰρ ἰσχυρὸν, ἵνα μὴ πλεονάζωσιν, καὶ λίαν ἀφροσύνηται. καὶ οὐ τῆν γὰρ Ἑλληνικὸν τὸ βαρβαρὸν ἔνστασιν τηρῆσαι ῥωμαλεώτερον. ἢ γὰρ ἀφροσύνη, σφοδρὸν τε ἐστὶ καὶ ἀφροσύνη. τὸ δὲ ἀφροσύνης τε ἐστὶ, ἔμφοροῦσθαι. ὡς καὶ ἡσυχίᾳ ἐκλύουσιν. ἐγὼ δὲ βουλεύομαι μὲν ἀφροσύνης τῆς φύσεως ἡμῶν, ἀλλ' ὅσοι πρὸς θεοῖσι ἀφροσύνηται. ἀμνηστικὸν δὲ ὄντος τε καὶ πεφνημένος,*

Βουλομένη. αὐτὸ ἐν ταῖς μέραις μὲν ἔχειται ἡ
 τῆς ἀείρων, ἐν ταῖς μέραις δὲ καλῶν εἰς τὴν
 φύσιν, ἀπιδραμεῖ πινος βύφροσσι, καὶ ἐπα-
 λείφειν βύθυμια τὸν βίον. Ἐπίσταται γὰρ
 ἀνδρῶν ὄν, καὶ οὔτε Θεός, ἵνα δὴ καὶ ἀ-
 κλητὸς εἴλω πρὸς ἀπασμὸν ἰδδονίω. οὔτε θη-
 ερίον, ἵνα ταῖς σώματος ἡδοναῖς ἡδοναῖς· λεί-
 πεται δὲ πῶς ἐν μέσῳ ζητεῖν· τί δὲ αὐτῷ
 εἶναι πρὸς τῆς ἐν λόγῳ τε καὶ πρὸς λόγῳ
 ἀφαιρέσει; τίς ἡδονὴ καθαρωτέρα; τίς ἀ-
 πάστερα πρὸς ἀπασμὸν; τίς ἡθίων ἐν ὕλῃ;
 τίς μάλλον ἀμόλιτος; ταῦτα δὲ πάλιν τὸν
 Ἑλλῶνα τῶ βαρβάρῳ πρὸς ἀπασμὸν ἀγαθῶν, καὶ
 σφωτέρῳ πῆγμα, ὅτι κατένευ δεῖσθαι, ὁ
 μὲν ἐν γάτων ἔση τὴν πρὸς ἀπασμὸν· εἰς ἑπι-
 στήμῳ γὰρ ἔση. ἐπίσταται δὲ, νοῦ διέξοδος·
 κατὰ εἰς λόγον ἤλθεν ἄλλοι ἀπὸ ἄλλου, δι-
 ὅτι καὶ πρὸς ἀπασμὸν. τί δὲ αὐτῷ εἶναι λόγου ἢ συγ-
 γράμματα; τί δὲ πορθεῖται ὅτι νοῦ οἰκειότε-
 ρον; ὡς ὅπου λόγος, ἐκείνου καὶ νοῦ. εἰ δὲ
 μὴ, πρὸς τῶν τίς εἰδησις ἐν ὑστερίσι νόησι οὐ-
 σα. καὶ γὰρ ἐν ταῖς καλοῦσιν τινες θεωρεῖται
 καὶ θεωρηματῶν ἔργα ἐλάττωσιν νοῦ, ῥητορι-
 κά τε, καὶ ποιητικά, καὶ ἐν φύσει καὶ ἐν μα-
 θήμασι· ἀλλὰ τοῖς ταῦτα πρὸς τῶν κοσμοῦ
 ὁμῖα ἐκείνο, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν λήμῳ, καὶ
 διεγείρει, καὶ ἀβραχὺ πρὸς ἀπασμὸν τοῖς
 ὁρμήμασι· ὡς θαρσύνει ποτε καὶ πρὸς ἀπασμὸν
 τῶν ἡγάμα, καὶ μὴ ταχὺ σιαρδαμύ-
 ξαι πρὸς ἡλίον ἀπενίστασθαι, οὕτω μὲν ἀνὴρ
 Ἑλλῶν καὶ οἷς πρὸς ἀπασμὸν, τὴν ἐπιβολῶν γυ-
 μναζέει, καὶ ἀπὸ τῆς παιδείας εἰς τὴν πρὸς ἀπασμὸν
 ἀποθέσει ὄφελος ἀρνηται. καὶ γὰρ ὁ
 κρῖναι, καὶ σιωπῆσαι λόγον, ἢ ποιῆσαι, ὅτι
 ἔξω νοῦ· καὶ ὁ λέξιν κατένευ τε ἔξω-
 σμιλεδοσά, καὶ ὁ κεφάλαιον ἀφαιρεῖν τε ἔξω-
 ταξίαι, καὶ ἐτέρῳ ταξίαισιν ἀπὸν ἐπιγνώσαι,
 πῶς ταῦτα καὶ ἀσπυδαῖα καὶ παίγνια; οἱ
 δὲ τὴν ἐτέρῳ ὁδὸν τὴν ἀξιουμένῳ ἀδα-
 μάρτην εἶναι βαδίσματα· ἀποκείσθαι δὲ
 ὁρμῶν ἐστίν, οἷοις αὐτῶν τυγχάνει τῶν τέ-
 λους· ἀλλ' ἐμοίγε ὅτι ὁδὸν δοκοῦσι βεβα-
 δικεῖναι. πῶς γὰρ, ἐν ἡ μηδεμία φαίνεται κα-
 ταβραχὺ πρὸς ἀπασμὸν, μηδὲ πρὸς ἀπασμὸν ἔξω-
 πρὸς ἀπασμὸν, μηδὲ πᾶσι; ἀλλ' ὅμοια γὰρ ὁ κατ' αὐτοῖς
 πρὸς ἀπασμὸν βακχία καὶ ὄμματι μαρτυρεῖται, δὴ τῆν

A vicissim ego velim modò maximarum re-
 rum contemplatione retineri; modò in
 naturam delapsus aliquid oblectamenti
 capessere, vitamq; nonnulla hilaritate per-
 fundere. noui enim hominem me esse,
 non Deum, vt ad omnem voluptatem ri-
 gidus sim, atque immobilis, neque item
 belluam, vt corporis voluptatibus indul-
 geam. Superest profectò vt medium ali-
 quid à nobis quæretur, quod quid aliud
 esse potest, quàm otium illud, quod in lite-
 ris, & circa literas conteritur? Quæ volu-
 ptas sincerior? Quinam affectus ab omni
 affectu purgator? Quis materiæ minus af-
 fixus? Quis magis impollutus? Hac ego
 parte rursus Græcum Barbaris antepono,
 & prudentiorem iudico, quòd vbi sese de-
 mittendum erit, ille statim in proximo
 confideat: in disciplinis enim confidet.
 disciplina autem mentis digressus est:
 hinc ex alia in aliam rationem, per quam
 antea progressus est, peruenit. Ecquid ve-
 rò tandem menti est ratione coniunctius?
 aut quod ad illam nauigium accommoda-
 tius? Vbicumque enim ratio est, ibi &
 mens est: sin minus, at cognitio saltem ali-
 qua, siue in inferioribus rebus mentis in-
 tellectio. Nam & hîc speculationes, &
 theoremata quædam appellantur inferio-
 ris mentis officia. Rhetorica scilicet, Poë-
 tica, Naturalia, & Mathematica: eadêm-
 que nihilominus oculum illum exornant,
 lippitudinêmque discutunt, & paulatim
 his quæ cernuntur assuefacientia men-
 tem excitant, vt ad nobiliorem specula-
 tionem audacior assurgat, nec fixis ad
 Solem obtutibus protinus conuiueat. Ita
 Græci homines etiam voluptati dum va-
 cant, vnà & animi cognitionem exer-
 cent, atque ex ludo nonnihil in prioris
 propositi emolumentum reportant. Ete-
 nim de Oratione, aut Poëmate iudi-
 cium ferre à mente alienum non est.
 Dictionem autem castigare, & minuta-
 tim quasi scalpello deradere, argumen-
 torúmque caput inuestigare, ac disporre,
 siue ab alio dispositum agnoscere, hæc
 quomodo minimè seria, aut ludicra es-
 se possunt? At qui altera via, quæ ada-
 mantina iudicatur, incedunt (demus ve-
 rò quod re vera est, nonnullos ex iis fi-
 nem adipisci) mihi certè non vlla via in-
 cessisse videntur. Quî enim via hæc esse
 potest; in qua nullus pedetentim progres-
 sus apparet, neque prius quicquam aut
 posterius, neque certus ordo est? Sed
 quod ab iis fit, Bacchico potius furori,

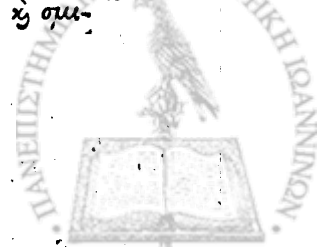

& infano, ac fanatico saltui simile est, sine cursu videlicet ad extremum peruenire, & sine rationis functionibus rationis limites transilire. Non enim istud quasi cognitionis consideratio est, aut mentis excessus, sacra illa, & diuina penitus res: neque ut aliud in alio quippiam; sed (ut paruis maiora componamus) quemadmodum Aristoteles ei qui initiandus est, non quidnam agere debeat discendum esse præcipit, sed pati quodammodo, atque affici oportere, posteaquàm nempe idoneum se præbuerit: ipsa autem habilitas ratione caret multoque magis si non eam ratio præparet. Eiusmodi itaque hominibus vel ad minima delapsus sine vlllo medio, longissimèque accidit, & præcipiti ruinæ similis est; non secus ac illum in superiorem partem ascensum cum saltu conferebamus. Nam quos ratio proficiscentes non deduxit, neque item redeuntes excipiet. Quonam hæc ergo pacto sibi inuicem consentanea sunt, nunc quod supremum est contingere, nunc ad vitilia, & virgulta conuerti? Homo verò mediæ considerandi facultatis beneficio rationis particeps est, & dicitur, quam illi nunquam excoluerunt, quantum ex eo quod palàm est conijcere licet. Atque ipse quidem finis, & id quò perueniendum est vtrisque commune est, illudque si adepti fuerimus nihil à nobis inuicem dissidibimus. Quod autem ad ea attinet quæ intermedia sunt, in his philosophus noster longè consideratior est: Viam enim sibi præmunit & ita gradatim conscendit, ut & ex seipso aliquid molitur: paulatim autem progressum id quod appetit verisimile est esse consecuturum. Quòd si minus obrineat, at progressus est saltem, neque id profectò minimum est, sed is multò magis cæteris præstabit mortalibus, quàm illi pœcudibus antecellunt. Idcirco plures ex nostris ad finem peruenturi sunt, quia cum natura congrua est illorum aggressio. Illa verò, nisi si qua fortè ingenua sit animi nobilitas, quæ primam sui originem ex alto deducat, aut mentis singulare quodpiam genus, quod ut à seipso moueatur per sese sit sufficiens. Qualis Amus olim Ægyptius litterarum vsum non reperit, sed iudicauit, tanta in eo erat vis mētis. Eiusmodi autem vel sine philosophica methodo citius resoluat: Naturalis enim sufficit, multoque magis, si quis exacuere ipsum ac prouocare velit. Nam ad interiora semina agenda,

A καὶ θεοφορήται, καὶ ὅ μὴ δραμόντως εἰς τὸν ἕχατον ἄκειν, καὶ μὴ κτ' λόγον ἐνεργήσαντας, εἰς ὃ ἐπέκεινα λόγου ἤνθεσται. οὐδὲ γὰρ ἔστιν οἷον ἔπιτασία τις γνώσεως, ἢ διέξοδος νοῦ, ὃ χεῖμα ἱερὸν· ὅθεν οἷον ἄλλο ἐν ἄλλῳ· ἀλλ' ὡς μικρῶ μείζον εἰκάζουσα, καθάπερ Αεισοτέλης ἀξιοί τε ἡμετέροις, οὐ μαθεῖν τί " δεῖ, ἀλλὰ παθεῖν καὶ ἀφαιεῖσθαι, γινώσκουσι " δηλοῦσι ἔπιτηθείους· καὶ ἢ ἔπιτηθείους δὲ ἄλλοις· εἰ δ' ἢ μὴδὲ λόγος αὐτῶν πῶς ἀσκηθῆσθαι, πολὺ μάλλον. ἴσους οἷον καὶ ἢ καθόδος διθύς ἔπι σμικρὸν πῶς περὶ αὐτῶν, ἀμεσος αὐτῶν, καὶ πολὺ πόρρω, καὶ ἔοικε πῶματι, καθάπερ πῶ ἀναδρομῶν εἰκάζουσα ἀλλαπῶν. οὐ γὰρ οὐ περὶ αὐτῶν λόγος, ἴσους ὅθεν ἐπιτηθείους ἐδίξατο. πῶς οἷον αὐτῶν ἀλλήλοισ ἀφαιεῖσθαι, νῦν μὲν ἐπαφῶν ἐχθρῶν περὶ αὐτῶν, νῦν δ' ἔπι ῥάπας καὶ λύγους ἐγράφου; ἀλλ' ὅγε ἀνδραποπος κατὰ πῶ μέσῳ καὶ ἔπιτατικῶ δυνάμει λογικῆς ἔστι τε καὶ περὶ αὐτῶν, ἢ ὅθεν ποτε γυμνάσειν· οὐκοῦν ὅσα γε φαίνονται. ὃ ... οἷον τέλος, καὶ οὐ δεῖ ἤνθεσται, κοινὸν ἀμφοῖν, καὶ τυχεῖτες ὅθεν ἀλλήλων ἀφαιεῖσθαι· τῶν μέσῳ δ' ὁ ἡμεδαπὸς φιλόσοφος ἀμεινον ἔσκεσθαι· ὅθεν γὰρ περὶ αὐτῶν, καὶ κλημακῶν αἰψῶν, ὡς τε καὶ περὶ ἑαυτοῦ ἢ ποιῆσαι· περὶ οἷον γὰρ εἰς ἐστὶν ποι τῶν ἐραστῶν, καὶ μὴ τυχεῖν δ' περὶ ὅθεν γέρονε, καὶ ὅθεν τῶν μὲν τοῖ σμικρῶν· ἀλλὰ ἀφαιεῖσθαι ἀν τῶν πολλῶν ἀνδραποπων πλέον, ἢ ὅσον ἐκείνοι τῶν βοσκῆται. αὐτῶν καὶ πλείους αὐ εἶν οἱ περὶ ἢ μὲν ἀφαιεῖσθαι, κτ' φύσιν ἐχούσης τῆς ἔπιτατικῆς. ἐκείνη δ', εἰ μὴ τις διήγηται τῶν ψυχῆς ἀνάγειν ἔλαουσα πῶ περὶ αὐτῶν καθόλου, καὶ νοῦ χεῖμα ἐξαίσιον, οἷον αὐταρχῆς εἶν καὶ περὶ ἑαυτοῦ κινήσθαι. ὁποῖος Ἀμοῦς ὁ Αἰγύπτιος ἐκ ἐξεδρεν, ἀλλ' ἔκρινε χεῖρας γραμματέων. ἴσους οἷον αὐτῶν τῶν νοῦ ἀφαιεῖσθαι, ὃ δ' ἢ ἴσους, ἔ διχα τῆς φιλοσοφίας μεθόδου, ἢ ἴσους ἀφαιεῖσθαι, ὃ γὰρ ἴσους ἀφαιεῖσθαι. πολὺ δ' ἢ πῶ μάλλον, εἰ καὶ τις αὐτῶν " πῶς ἀφαιεῖσθαι τε καὶ ἐκκαλέσασθαι. ὃ γὰρ ἐνδεδῆν " ἀφαιεῖσθαι δυνάμει αὐτῶν καὶ σμικρῶν.

κ. ἢ δεῖ
κ. ἀλλοῖς
ἡμετέροις.

κ. αὐτῶν π.
κ. πῶς ἀφαιεῖσθαι

καὶ συνεκθὲν ἀπινθῆρα λόγου πῶδα λαβὼν, πυρκαϊὰ ἄλλω ἀνάψαι. ὑποίσι μὲν οὖν ἐσθλὴν πῶδα τὸ μείον, εἰ μὴ καὶ παρῦργου ποιήσῃ τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς, ἢ καὶ τοῖς ἡπτόν ἀδρούς παρῶρα τε, καὶ ἀναρρίπτει, καὶ ὅ ἐν ἀδύοις ἦσαν ἐκθάλλει. ἐκτὸ δὲ, μόνοι * τοῖς οἴκοθεν μακαρίοις ὁ τέλος ἐπιτυγχάνεται. σπουδιώτερον δὲ δήπου ὁ γῆρας τῆς τοιοῦτων ψυχῶν, ἢ ὁ τῶ φοίνικες, ὃ τὰς παλιόδοξοις μέτροισι Αἰγυπτίοι. οἱ δὲ πολλοὶ μάττω ἀπονοῖεν καὶ ἀποτρύχουντο, δίχα νοῦ πλὴν νοήτων οὐσίαν θηρώμενοι, καὶ μελίτα οὐδ' οὐχ ἔτι παρῶρα φύσις ἐστὶ τόνδε τὸν βίον ὀξώρμησιν. οὔτοι γὰρ ἀπονοῖντο τῆς ὀρμῆς. μάλλον δὲ αὐτῶν ἐγὼ πλὴν ἴω, νοῦ κινουμένου γνώρισμα παροῦμαι. οἱ δὲ πλείοις, οὐδ' οἴκοθεν ἐκινήθησαν, ἀλλ' ἐσθλὴν τὸν δούτερον λεγόμενον πλοῦν ὑπὸ τῆς γοῆς εἰς νοῦν διεγείρονται. ὡς παρ' ἀλλοῦ τι τῆς ἀδύοξοις μουῦτων, πλὴν ἡμεῶν ἀφῆσιν ἐζηλώκασι πομπηδαπὸι τε ὄντες τὰ γῆρας, καὶ κενεὶ χρεῖαν ἕκαστοι σῴσιναίμενοι. κατὰ τούτων οὐ καὶ ἄφωτος ἀφῆσιν, ὅτι μάττω ἀπονοῖεν καὶ ἀποτρύχουντο, οἷς οὔτε ἀποφύσις ἐστὶ νοῦς, οὔτε ἐπικτησις. κινουμένη γὰρ οὐδ' εἴη ἡμεῶν ἀλλὰ τῶ τῆς ἐν ἡμῖν τὸν Θεὸν οἰεσθαι ἐκδημήσῃ ἀπὸ τῆς νοῦ. νεῶς γὰρ ἐστὶ οἰκείος θεῶ. ταῦτ' ἄρα καὶ τὰ καθαρήσιν ἀποδύζονται πῶδα δεδωκασιν Ἑλλῆνες ἱεροὶ καὶ βαρβάροι, ἀποτειχίζοντες ἀπασθῶ πλὴν παρῶρα τῆς φύσις, ἵνα μηδὲν ἐμπόδῃν πῶρα τῆς νοήσιν. αὐτὴ μὲν ἀφῆσιν τῆς παρῶτων κατῆσθασθῶν ἕκαστῶν φιλοσοφίαν. οἱ δὲ καὶ τὰς ἀφῆσιν * ἐστὶ μάλλον ἔτι λόγῳ κατῆσθῶσι, καὶ τῆς αὐτῶς ἡγῶται. φεῖσιν γὰρ οὐ παρῶσιενται, εἰ γὰρ καὶ ἀφῆσθῶν εἴη ὁ κατ' ἀφῆσιν συλχρησθῶν. ὡς ἐστὶ * εἰσέναι τε καὶ σῶμαρῶν τὰς ἀφῆσιν, ἀφῆσιν πλὴν ἀναλχῶν ἀπαχρησθῶσιν, * ἀλλ' οἶονταί γὰρ ἐστὶν ἀφῆσθῶν οὐδ' εἴ τι ἀφῆσθῶν ἡπτόν εἰδότες, ἀλλ' ὅτι παρῶρα λαβόντες, ὡς παρ' νόμον ἀναχῶν, ὅν ὁ μὲν θεῶς οἶεσθῶν ὅτι τῶν δὲ ἄλλο, ὅτι τὰς ἀφῆσθῶν *

A & ad totum aliquod incendium excitandum licet minimam sermonis scintillam acceperit, efficacissimus est : Illis igitur nihilo ex eo deterius est, si non Græcam institutionem anteuenterint, quæquidem eos qui minus robusti sunt prouehit, & sufficit, ac quicquid in ipsis diuini est fouendo educit : Illic contra soli iis quibus domestica felicitas suppetit finem adipiscuntur : Rarius autem sanè est animorum istud, quàm Phœnicis genus, quo Ægyptij temporum circuitus metiuntur : vulgus verò hominum frustra in eo laborauerint, seque ipsos labore confecerint, absque mente eam naturam indagantes, quæ mente percipitur, iique præfertim, quos me princeps illa natura in hanc vitam iuxit. Illis enim suus impetus profuerit : vel potius eum ego impetum agitatae mentis indicium esse censeo. Sed maxima hominum pars neque interius concitata est, neque quæ secunda dicitur nauigatio, per otium, & quietem ad mentem excitatur : & vt aliquid aliud eorum quæ in pretio sunt, ac laude hominum, præclaram aliquam sectam æmulantur, quorum quidem multiplicia sunt genera, singulique propter necessitatem suam in vnum conueniunt. De quibus ego verissimè affirmare ausim, frustra eos laboraturos, aut fatigatum iri, quibus vel sponte insita mens deest, vel postmodum acquisita. Ac vereor ne non fas sit alia in parte nostri, præterquam in mente, præsentem Deum esse credere. Templum enim istud Deo conueniens est, propterea purgatricibus virtutibus studendum esse tradidere Græci iuxta ac Barbari sapientes, molestam omnem naturæ occupationem præcludentes, ne quod intelligentiæ impedimentum possit faceffere. Hæc fuit eorum mens, qui primi vtramque philosophiam condiderunt : verùm illi virtutes consuetudine potius, quam ratione stabiliri putant, trèsq; illas numero esse volunt : prudentiam enim reiciunt iidem ipsi, qui temperantiam admittunt, si vllam demum temperantiam secundum eos esse concedamus. quando fieri non potest quin præ mutua consequendi necessitate simul & ponantur virtutes omnes & intercant. At temperantia vtendum esse putant, non quod cur temperandum sit intelligent, sed quasi imperio quodam accepto, aut lege cuius nulla ratio adferri queat, quam qui posuit, alterius quidem rei causa esse non ignorabat, intelligentiæ nimirum,

κ. μόνις

κ. εἰσίστα

κ. ἐπὶ ἔτι
 γὰρ μὴ εἰσίστα
 κ. οἱ δὲ ἐπὶ
 τὰς ἀφῆσθῶν
 εἰσίστα μάλ-
 λον ἢ λόγῳ
 κατῆσθῶσι
 εἰσίστα
 κ. νοήσῶν.

E

simulque quod ad mentis ascensum conduceret, ut nullo eorum quae in materia sunt afficeremur. hi vero à concubitu abstinent, id ipsum per sese admirantes, maximūque id ducentes quod minimum est, & præparationem ipsam finem esse persuasum habentes: Nos autem virtutes quasi totius philosophiæ elementa miramur. Etenim qui impurus, tractare non liceat, dictum à Platone probauimus. Virtutes porro quod alienum est detergentes expurgant. Sed si quidem anima per se bonum esset, repurgatione duntaxat opus haberet, & ex eo iam bonum euaderet, quod sola existeret. Iam verò nequaquam illa bonum est, nec enim vnquam inter mala versari potuisset; sed boni speciem habet, mediāque naturam fortita est. Itaque in deteriora vergentem virtus reducit, solutāque labe mediam rursus efficit. Sensim tamen ad bonum procedendum est: hoc autem ratione fit. Intellectus siquidem cū intelligibilibus coniugatum nomen est. Vti si finis sit cælum intueri, haud satis est in humum non curuari, sed post mediam visus consistentiam, necesse præterea est ad superiora conuerti. Et quidem id ex virtutibus vtilitatis sibi aliquis consciuerit, quod ab omni materiæ affectione liberetur. Eucendus verò insuper animus est: quia malum non esse nequaquam satis est, sed & Deum esse oportet: & illud quidem nihil esse aliud videtur, quàm à corporis, & eorum quæ ad corpus attinent consortio recessisse: hoc autem perinde est ac mentis beneficio ad Deum sese conuertere. Nos itaque suum virtutibus honorem habentes scimus quo quæque ordine gaudeat, eo scilicet quem prima elementorum principia ad totius libri cognitionem obtinent: primæ enim his qui ad mentem eriguntur occurrunt, non tamen ex virtutum possessione omnia consequimur, sed id tantum quod impedimento erat remouimus, eaque hætenus præparauimus, sine quibus ne fas sperare quidem est finem posse comparari. Atque hac ratione minimè desperantes, deinceps mentis auxilio, eo ordine quem vetustissimi, ac felicissimi homines excogitarunt, ad finem enitimur: neque istud scio an sedulo quæsitum simus tandem assecuturi, ægrè certe in eum inciderit, qui nec vnquam amore illius captus est, nec quærendūne sit satis exploratum habet. Atqui egregiè ex iis ij defunguntur, qui in eo consistunt, nec aliud præterea curiosius inquirunt:

καὶ ὅτι περιύργου πρὸς ἀμόδον, ὃ πρὸς μηδὲν ἤν' ἐν ὕλῃ παθαίμεσθαι. οἱ δὲ ἀπέχονται μίξεων, αὐτὸ δὲ αὐτὸ τεταυμάχουτες, καὶ μέγιστον ἀγνότες ὃ σμικροτάτον, πλὴν ὡς ἀσκαδὴν τέλος ἠγυμῆμοι. ὑμεῖς δὲ τὰς ἀρετὰς, ὡς ἄρ' εὐχάρια τῆς ὅλης φιλοσοφίας θαυμάζομεν *, ὃ μὴ καθαρῶ γὰρ καθαρῶ ἐφάσθησθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ, Πλάτωνος ἀπειδεδέμαθα. ἀρετὰς δὲ καθάροισι ὃ ἀλλότερον ῥύθισσασθαι. ἀλλ' εἰ μὴ ἡδὲ ἡ ψυχὴ παρὰ τὸν ἦδη, ὃ μέντη γνέσθαι. καὶ δὲ οὐ γὰρ ἔστιν ἀγαθόν. οὐ γὰρ αὐτὸ ἐγίμετο ποτὲ ἐν κακῶ. ἀλλ' ἀγαθοφθὴς ἔστι καὶ μέση πλὴν φύσιν. ῥέψασθαι οὖν εἰς ὃ χῆρον, ἐπιμήγαγῃ ἡ ἀρετῇ, καὶ τῆς κηλίδος ἀπέλυσσε *, καὶ πάλιν μέσση ἐποίησε. δὲ δὲ καὶ παρελθὴν ἐπὶ παρὰ τὸν τῆτο δὲ ἦδη ἀφ' ἑλπίου. νοῦς γὰρ ἔστι ὃ σύζυγον ὄνομα ἤν' νοητῶ. ὅτ' εἰ τέλος εἶν' ὃ πρὸς οὐρανὸν ἰδῆν, εἰς ἀπόλην μὴ κεκυφέναι πρὸς ἑὸδαφος, ἀλλὰ δὲ μὲ πλὴν ἐν μέσῳ εἶσιν τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τὰ ἀνω ἰδύσθαι. καὶ δὲ τὰ ἤν' ἀρετῶν ὄναπι αὐτῆς, ὃ ἀπηλλάχθαι τῆς ὕλικῆς παρὰ παρὰ τῆς. δὲ δὲ καὶ ἀμάγαγῆς. οὐ γὰρ ἀπόλην μὴ κακὸν εἶν', ἀλλὰ δὲ καὶ Θεὸν εἶν', καὶ εἰκεν εἶν' ὃ μὴ, ὅτ' ἀπεφράθησθαι ὃ σῶμα, καὶ ὅσα τῆ σῶματος. ὃ δὲ, ὅτ' ἐπεφράθησθαι * ἀφ' ἑνοῦ πρὸς Θεόν. ἡμεῖς οὖν ἡμῶντες τὰς ἀρετὰς, ἴσμεν ἡδὲ πῶν ἔχοισι παῖσιν, ἡδὲ αἱ ἤν' εὐχάρια γραμμά πρὸς ἐπισημῶν βιβλίου. πρῶτον γὰρ εἰσιν ἀπὸ τῶν, ἐπὶ τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐ ὃ πῶν ἔχοντες ἔχοντες τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἀφῆρηκα μὲν ὃ ἐμπόδον, καὶ ἂν χρεῖς, εὐδὲ ὀσιὸν ἔστιν ἐλπίσθαι τυχῆν τῆ τέλους, τῆτο πῶν παρὰ τὸν ἀκαμῶν. ταῦτη δὲ οὐκ ἀπογινώσκοντες, ἦδη μέτρησθαι αὐτὸ ἀφ' ἑνοῦ, σὺν παῖσιν παλαιῶν τε καὶ μακροῖς ἀδράσιν ὀδύνη μὲν καὶ ζητουῶντες εἰς οἶδα εἶποτε ἐλπίσθαι, γογγῆ γὰρ αὐτὸ πρῶτον ἡ μῆτε ἐρεσθέντι, μῆτ' εἰ ζητητὸν εἶδῶν. καὶ τοὶ κάλλιστα ἀπαλλάττοισιν αὐτῶν οἱ μόνοντες ἐπὶ τῶν, καὶ μηδὲν πρὸς ἀερεργαζόμενοι.

γρ. απου- δαζομεν.

γρ. ἀπύου- σι, ὅ

γρ. ἀπ- φράθησθαι

εἶεν γὰρ αὐτὸ οὐ κακοὶ, καὶ θρασυμόνοι· οἷς ὅ
 ἐπὶ πλεονεξίᾳ διενέγκω τῶ πληθούσι καὶ τῷ
 μαζούσι ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ τῶ ἀνθρώπου κα-
 λῶν, εἴτα παιδείαν μὲν ἀπασμὶν λιπυμάχα-
 σιν, ὑφ' ἧς ὁ νοῦς " ἀναρρώωνται. κινου-
 νται δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἀτόποις κινήσεσσι, καὶ
 ἀποσεμνυῶνται μὲν πρὸς φιλοσοφίαν· ὁ,
 πὶ δὲ αὐτὸ εἰς αὐτοὺς " ἐμπέσει τῶ δόξασμα,
 ποῦτο τῶσι πρὸ αὐτῶν παροδησίας πονηθῶν
 ἀπέδωκεν καὶ κακότητες, τυφλά γυνήμα-
 τα, νοῦ μὲν οὐκ " ἀξίον εἰπεῖν, ἀλλ' ὅσδε
 ἀφαιρέσι· δόξης ὅ ἀτόπου καὶ φαντασίας ἡ-
 μέρτηδης ἐκφέρουτες. τούτοις δὲ ἴδιος γε-
 λῶσις ἀφαιρέσι, μάλλον ὅ λίσσιν ἐλεφ-
 νῶσι. " ἀξίον γὰρ ἀνθρώποις ὄντας ἐπ' ἀν-
 θρώπων συμφορῆσι μὴ γελάειν, ἀλλ' ὄλο-
 φύρεσθαι. φεῖ τῶν λόγων! φεῖ τῶν δογμα-
 των! εἰ γὰρ ἐπέλθοι φιλοσοφείν τοῖς κριοῖς,
 οὐκ οἶδα ἀπὸ αὐτῶν τούτων παρεσβέ-
 σθαι· ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὺς εἴπωμεν· " ἀξίον
 γὰρ ὁ ἄλμυροτάτοι παύτων, εἰ μὲν ἡ-
 πασιμῶν ὑμᾶς διμειρήσασθαι ἐκείνῃ τῆς
 ψυχῆς πῶ " ἀξίον, ἢ Ἀμοῖς, ἢ Ζωροά-
 στρης, ἢ Ἐρμῆς, ἢ Ἀντωνίου, οὐκ αὐτὸ ἡξιο-
 μῶν φρενοῦ, ὅσδε ἀφ' ἀμαθίας ἀγν,
 νοῦ μέγιστος ἔχοντες, τῶ, παροδησίας " εἰσι
 καὶ τῶ συμπερῶσιμα· ἀλλὰ καὶ ἐντυ-
 χεῖν ποτὲ τῶ τσιούτω γήνοιο, σεβοίμεθα τε
 αὐτῶν καὶ ἀξιοῦμεθα· ὑμᾶς ὅ ὄρωμεν τῆς
 κοινῆς φύσεως ὄντας ἡήνοας, καὶ οὐ μάλλον
 ἀλξίνοισι ἢ παχέσι· ὑμᾶς οὖν ἀξιοῦμεν
 καὶ νουτεῖν, ὅ κοινῶ ἡγέτες ὅ, πὶ δὲ ἀει-
 σον ἡμῖν ἐξουεῖσκωμεν. ἢ τῶν ὅτι τῶ
 παροδησίας ἀποδέστων μῶμετε· πρὸ ἑδδοσμ γδ
 αὐτῶ ἀνδρες ἀγχιποροῖ τῶ θεοῦ. " Ἐ οὐ-
 τως αὐ εἴητε καὶ Πλάτωνας μέσως ἔχοντες,
 οὐκ ἐπὶ μὲν ἀμαθίαι, οὐπω δὲ γε τσοῖ,
 δόξασ ὄρωμεν παρεσβύοντες, δίχα λόγου καὶ
 ἀποδείξεων. τὸ " τε γδ ἀληθές, οὐχ ὅσον
 ἀμαθῆς οἶεσθαι, καὶ ὅ ἀλογον εἶ) τσοῖ,
 ὅσδεῖς ὅπιτρέψα λόγος. τῶν τῶ ἀγαπῶν-
 τες πῶ τῶ μετεῖως δὲ ἡτε πεπονηθῶ-
 τες, Ἐ ἀνάπτοι μὲν τῶ θεοῦ, ἀνάπτοι δὲ
 καὶ τῶ ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ ἐπαῖνου δι-
 κῆρου τυφλῶμετε· δῆμου γὰρ ἀδρὶ καὶ τὸ
 ὅτι ἀνταρχες. εἰ ὅ μὴ καὶ χῶρεν " μῶμετε,

κα. ἀναρῶνται

κα. ἐμπέσει π.

κα. εἰσι πῶ

κα. καὶ ὄλωσι.

κα. τὸ γ.

κα. μῶμετε

A mali enim utpote repurgati non fuerint;
 At quibus plebem excellere in animum
 incidit, qui id temerè casuque didicerint,
 eximium ac præclarum quid hominis es-
 se rationem, indeque disciplinam qui-
 dem omnem, qua mens corroboratur,
 nihil fecere: à seipsis verò absurdis qui-
 busdam agitationibus cientur. & cum se
 philosophiæ nomine magnificè ostendent,
 si quid tamen ab aliis traditum accepe-
 rint, hoc suis additamentis deprauatum,
 & malignum reddunt, cæcos quosdam
 partus enixi, qui non mentis quidem illi,
 imò ne intellectus quidem dici debent,
 sed ex absurda opinione, & aberrante
 Phantasia prodierunt: ridiculè, inquam,
 vel miserrimè potius illos affectos videas.
 Æquum est enim homines cum simus, ho-
 minum calamitatibus non illudere, sed
 easdem deplorare. Proh sermones! proh
 dogmata! Nam si arietes philosophiam
 ipsam capessere vellent, haud scio quid-
 nam præter ea aliud in honore haberent.
 Sed nos ill' s dicamus (meritò enim dice-
 mus) ô omnium mortalium audacissimi, si
 vos eximiam quidem illam naturæ condi-
 tionem feliciter adeptos intelligeremus,
 quam Amus, aut Zoroastres, aut Her-
 mes, aut Antonius habuerunt, minimè
 castigandos, aut disciplinis informandos
 esse censeremus, insigni quadam mentis
 magnitudine præditos, apud quam & ipsæ
 conclusiones Propositionum instar sunt:
 sed sicubi eum hominem offenderemus,
 religioso cultu, ac veneratione prosequeremur.
 Vos autem etiam communi natura inferiores,
 nec tam solertes quàm crassos, atque hebetes esse animaduertimus.
 Quare reprehendendos meritò ducimus,
 & quicquid optimi nobis excogitatum habebimus,
 id in medium proponemus.
 Aut igitur in primis cognitionis elemen-
 tis consistite (sunt enim ea à diuinis ho-
 minibus tradita) atque ita mediæ eritis
 secundùm Platonem consistentiæ, ut non
 ampliùs imperiti, sic nondum tamen
 sapientes, rectæque opinioni sine
 ratione, & demonstrationibus primas
 partes tribuentes. Nam & id quod verum
 est imperitum esse, & sapiens id quod ra-
 tionis est expers, nulla vnquam permit-
 tet oratio. Eo si ordine contenti eritis, vo-
 bificum mediocriter agetur, culpæque tam
 Dei, quàm hominum causa vacabitis,
 imò iusta ex ea re laude non carebitis. ple-
 beio enim homini an sit res nosse fati-
 siperque est. sin vos loco non contineatis,

sed id quod ulterius est affectetis, ac propter quid res sit curiosè indagetis, præclare quidem feceritis, sacræ illius rei, sapientiam intelligo, amore correpti: verùm ne soli apud vos ei rei aucupandæ studeatis: Rudes enim estis, nec abundè exercitati, ac periculum est ne in profundam loquacitatis voraginem demersi funditus pereatis: quod & olim Socrates extimuit, neque eum animi affectum clam amicos homines esse voluit, Parmenidem, & Zenonem. Atqui Socrates ille erat: vos autem qualescumque demum sitis, grauiissima nihilominus audacia vestrum omnium est, qui in arcana quædam dogmata temerè insilire contenditis: præsertim cum trivialibus ad id verbis utamini. Cadmi quidem semen fatiuos, ut aiunt, eadem die milites reddebat: fatiuos verò Theologos nulla hætenus fabula prodigiosè finxit. Non enim veritas omnibus in propatulo est, neque passim strata, nec tale quidpiam, quod venatione possit comprehendi. Quid igitur? Ea in re philosophiæ subsidium aduocetur, & ad omnem illum decursum infinita longitudine porrectum patienti animo ferendum se accommodent, tam disciplinas, quam disciplinarum rudimenta capessentes. Est enim exuenda imprimis rusticitas, minoræque sacra ante maiora inspicienda sunt, & choreæ ante facium gestationem celebrandæ, facèsque rursum gestandæ, priusquam sacrorum Antistites simus. num itaque alios ab aliis labores sponte suscipietis? At non sine puluere maxima quæque comparantur, quantum si opportunè rem attigissetis, non nihil in ea re voluptatis caperetur, quam qui progressum faciunt percipere solent. Sed vos feræ eruditionis piger: cum id turpe non sit, imperitia autem longè maior sit turpitudine, in qua quidem constituti, simplici ea contenti non estis: iam pridem enim mediocrem statum obtinissetis, nihil neque scientes, neque scire profitentes, hoc est, dimidia ex parte periti, hoc enim saltem ipsum sciretis nullius rei in vobis esse scientiam. Duplicem autem ignorantiam magnificè vobis ipsis consciscitis; sapientix enim loco arrogantia, fastuque pleni, & priusquam didiceritis, ad docendum accincti; dicam iterum, proh sermones! proh dogmata! qualia apud vos distracta & plurimorum capitum monstra gignuntur: cuiusmodi olim Diis bellum intulisse ferunt:

A **Δ**λλ' ἐπι ὀρέξεσθε τῆς πρῶτου, καὶ ὁ δὲ πολυπραγμονήσετε· κελεύς μὲν αὖ " ποιήσῃτε Ἐφίας ἐράωντες, ἰεροῦ χρημάτων, ἀλλὰ μὴ ἐφ' ἑαυτῶν " ποιήσῃτε πλὴν ἑτέραν ἀγύμναστοι γὰρ ἐσθε· καὶ κίνδυνος εἰς ἀβυσσὸν " πῖνα Φλυαρίας ἐμπεσοντάς, Διὰ φθαρῶναι· ὁ καὶ Σωκράτης ἐφύβηθη παθεῖν, καὶ ὁ πάθος οὐκ ἀπεκρύψατο φίλοις ἀνδράς, Παρμηδίδω, καὶ Ζιῶωνα. καὶ τοὶ Σωκράτης ἐκείνος ἰὼ· ὑμεῖς δέ, οἵ τ' ἐσθε· δὴν ἢ ἔμωσ ἢ πόλμα, δόγμασιν ἀπὸ ῥήτρης ἀξιομύτων ἐσάλλεσθαι· καὶ τούτα ἐν λέξεσι περιδιλοῖν. ὁ μὲν οὖν Καάδμου ἀπὸρος αὐθιμερῶν ὀπλίτας, Φησίον, ἀετῖδου ἀπαρτοῖς· ἀπαρτοῖς ἢ θεολόγοις, ἐσθλὸς πῶ μῦθος ἐτετρατεύσατο. οὐ γὰρ ἔστιν ἢ ἀλήθεια πρῶτον ἐκ κείνων, ἐσθλὸς καὶ βέλγημνον, ἐσθλὸς δὲ θεοφιλῶν. τί οὖν; ἐν τῷ κελεύσῳ φιλοσοφία σύμμαχος· καὶ πρῶτον ἀεζόμνοι παύσης ἐκείνης τῆς διεξόδου, μῆκος ἐξουσίας μυελόν, παυδολόμοι καὶ πρῶτον ἀποδοῦναι πλὴν ἀρετικίας, καὶ πᾶ μὲν ἐποπτεῖσθαι πρὸς τῆς μαιζόνων, καὶ χρῆσθαι τῶν διαδουχῆσαι, καὶ διαδουχῆσαι τῶν ἰεροφαντῆσαι. οὐκοῦν ἐτελήσετε πόνων ὅτι πόνους ἀνέχεσθαι; ἀλλ' ἐσθλὸς πᾶ μὲν ἀκονίτι πρῶτον ἀνέχεσθαι. καὶ τί γε εἰ σὺ ὄρα τῆς πρῶτου ἡΐασθε, καὶ ἡδονῆς αὖ τί τῶν ἔργων πρῶτον, ἢς οἱ πρῶτον ἰδόντες ἀντιλαμβάνονται· ὑμεῖς ἢ ὀφθαλμοῦ ἀναμύεσθε· ἀλλ' οὗτοι πῶτον ἀνέχον· ἢ δὲ ἀμαθία, καὶ τούτου μείζον πῶτον ἀνέχον· ἐν ἢ κείνων, τῆς μὲν ἀπλῆς οὐκ ἀνεχέσθε· πάλαι γὰρ αὖ εἴητε μετεῖως ἀφαιρέμνοι, οὐτε εἰδότες, οὐτε εἰδέναι πρῶτον οὐδὲ μῦθος ἢς ἡμισίας εἰδότες. αὖ γὰρ δὴ πῶτον ἡπίσασθε, ὁ μηδενὸς ὑμῖν ὅτι πῶτον μὲν πρῶτον· πλὴν ἢ διπλῶν ἀγνοίας μεγαλοπρεπῶς ἐφ' ἑαυτοῖς ἔλαχτε. φρονημάτων γὰρ αὖ φρονησεως ὑποπληθεῖτες, καὶ τῶν μαθῆναι διδάσκον ὅτι βαλλόμενοι, πάλιν ἐρῶ, φεῖ τῶν λόγων! φεῖ τῶν δόγματων! οἷα καὶ ἡκτέσθαι πρὸς ὑμῶν πρῶτον ἀπεχεσθαι διεσπασμένα καὶ πολυκέφαλα, οἷα φασὶ ἐπὶ μαθῆναι πῶτον τοῖς θεοῖς.

καὶ ταῦτα πῖ αὐ εἶποι τις, ἢ ἀπαράτην ὁ
 θεῖον ἀπὸν, ταῖς ἀτόποις ὑπονοίας πρὸς
 αὐτῶ; ὅτε αὐ, εἴ γε τὸν ἰδιώτην καλῶς ἐ-
 τηρήσατε, ἀλλ' ὡς ἐκεῖ τὸ κατορθοῦν ἐ-
 παρ' " μετεῖω. ὁ Ἰκαρος, ὅτι τῶν ποδῶν
 ἀπηξίου κερῆσθαι, ἄχρ' μάλα καὶ ἀε-
 ερος καὶ γῆς ἀπετύχμαεν, ὦν τῆς μὲ ὑψο-
 εἶδε, τῆ ὅ ὅτε ἐφίκετο. ταῦτα οὐ πρὸς
 πῖς ἐκ τῆς ἐτέρας ἀγωγῆς μάλλον, ἢ καὶ
 πρὸς τοῖς πρὸ ἱμῶν οὐκ ἀλογία μεγα-
 λοφάνους, οἱ καὶ πρὸ ἑρῶν ἀφορμῶν παρ' ἄ-
 γω βοηθῆσαι τοῖς πρὸ παρὰ δόμασιν. ὦν ἢ B
 αὐ τις καὶ δόνη ἀνδραπέων ἀλαζόνων καὶ ἀ-
 νοήτων. πολλοὶ μὲν αὐ εἶεν τρεῖς τῆ ὄβο-
 λου. ἐγὼ ὅ γὰρ οἶδα καὶ ποιητῶν δόξιοις,
 καὶ ῥήτορον ἀγαθοῖς, καὶ ὅστις ἰσορίας ἰνά
 κατεβάλλετο λόγου ἀξίως. καὶ ἀπαξα-
 πλῶς οὐδένα τῶν σιωφρανεργῶν εἰς κοι-
 νὸν τοῖς Ἕλλησιν, ὅ, πῖς καὶ εἶχεν ἀγαθὸν, ἀ-
 γέραςον εἶ) " βούλομαι, ὅτι παῖδάς τε πα-
 ραλαβόντες ἱμαῖς ἐκδυσήσαντο, καὶ ἀδε-
 νεῖς ὄντες ἐκ τῶν γυμνῶν ἐπισοκλήμασιν,
 τοῖς ἀφελίμοις ἐκταμιγνῶτες ἰδύσμασιν.
 ἀκρεῖα γὰρ ὁδοὶ αὐ ταῦτα πρὸ ἐδέξατο,
 ἀφ' ἧς τε εὐφρόνησιν, καὶ πῶν τότε τῶν ἀσθη-
 σων ἀπαλόγησιν. καὶ οὐτὼ ῥώσθητες, καὶ
 πρὸ ἀπέμψαυτες ἄλλος δι' ἄλλου, ταῖς ὀπι-
 στήμας πρὸ ἐδόσαν. αἱ ὅ πρὸ ἐσιβόσαν οἴους
 εἶ) τῶν ἀκρων ἐπορέξασθαι ἐκεῖ τε " ἡμο-
 μῶν, ὅτε ἀσθενῶντα τῶν ψυχῶν ῥαγορῶν
 ἰδραπ, καὶ πῶν φύσιν ἡμῶν ἀπαρῶν οὐσαν,
 αὐτῶ ἀνεκλήσαντο πρὸ ἀέως. Ἐ ἢ Καλλιό-
 πη πρὸ ἀλαβόσα ἡκοντες ἀνχμοὶ πλέως,
 ἀνέπαυσέ τε εἰς ἀσθησῶν ἀγαρῶσα λει-
 μῶνας, ὡς μὴ ἀφκνημαθῶν παρ' ὄνον, καὶ D
 πρὸ δαμῶν πρὸ ῥήκεν Ἀπικῶν καὶ ἀγλωπι-
 σμάτων Ἐ κερυκείας ποιητικῆς. ὕφ' ὦν πῶν
 μὲν πρὸ πῶν διέχεεν. ἔπειτα " ἐμμώπιση
 λαθοῦσα, καὶ ἔτ' μικρὸν πῶς ἐπέστρεψε. τε-
 λουτῶσα ὅ ὅτι τὸν αὐτῶ ἐγύμασιν ἀγῶ-
 να. καὶ ὅστις ὅ οὐ πρὸ ἐτέρον ἰγῆται τῶ
 Μῶσας, ἀλλὰ τὸ κρῶτος αὐτῶ τῆς ὀφίας ἐκ
 ταῦτας " εἶ), Ἐ ὅτε εἶ ἢ πρὸ ἐπὶ ὄνον ἀνίτηνται
 ποτε, καὶ πρὸ ἀδηλοῦσι οὐκ ἰσῶν βέλεται. τὸ
 ὅ ἐγκέλευρον αὐτῶν καλλος ἡγάσθη, καὶ εἰς
 αὐτῶ κέχλωε, καὶ ὑπὸ ἑρῶν κατεχεται.

A De quibus quid aliud quisquam dixerit,
 quàm absurdis de ipso opinionibus diu-
 num numen discerpere? Quod minimè
 sanè contingeret, si ab Idiotarum & impe-
 ritorum statu non defecissetis: sed erat ni-
 mirum felix eius rei successus in medio-
 critate positis: postquam Icarus pedum
 usum dedignatus est, repentè aëre, terrâq;
 excidit, quorum alterum despexerat, alte-
 rum non est assecutus. Hæc non tam ad-
 uersus eos qui diuersa vitæ instituta se-
 ctantur, quàm aduersus nostros dicta sunt,
 qui stolidè, ac sine ratione magnificè lo-
 quuntur, quique huic rationi liberalibus
 disciplinis succurrendi occasionem præ-
 buerunt; quos quanti emere quisquam ve-
 lit arrogantes, atque insulsos homines?
 multò sanè constiterint, si tres obolo vno
 commutentur. Ego verò cum scitis atque
 elegantibus poëtis, tum probis oratori-
 bus gratiam habeo maximam, vnâque &
 si quis dignam sermone hominum histo-
 riam condiderit: neminem denique eor-
 um qui in communem Græcorum utili-
 tatem aliquid contulerit, quod præcla-
 rum haberet, debito honore, præmióque
 carere sinam, quoniam nos à pueris iam
 cum exceptos nutriti sunt, mentéq; ad-
 huc infirmos, & quasi ægros diligentissi-
 mè accurarunt, quæ vilia essent quadam
 suauitate condientes: Mera enim sincerâ-
 que ob amaritudinem, & delicatam sen-
 suum teneritudinem, nemo vnquam ad-
 mitteret. Deindeque hunc in modum con-
 firmatos, & ab alio per aliud deductos
 scientiis commiserunt: hæc verò ad sum-
 mi fastigij apprehensionem, sedulo com-
 pararunt: quo cum peruenerimus, vbi su-
 dore perfusos animos, viribusque quæ
 lassitudine defectam naturam animad-
 uerterint, benignè statim reuocant: μόχ-
 que Calliope squallidos, ac sirculosos ex-
 cipiens, in florida prata perductos recreat,
 ne laboris ægritudine conficiamur, lau-
 tissimumque quoddam, & adijciale con-
 uuium instruit Atticis veneribus, ac poë-
 tiorum lenociniorum venustate refer-
 tum: quibus primùm exhilarat, tum oc-
 cultè stimulat, paulatimq; quodammodo
 animum conuertit: demum ad idem cer-
 tamen accingit. Quicumque autem Mu-
 sas non tanquam initiatum quoddam
 esse censet, sed summam in iis sapientiæ
 collocat, neq; quod ab iis obscurè signifi-
 catur, eximium aliquid, ac singulare vult
 intelligere, sed expositum ipsarum deco-
 ré amplectitur, ei soli inhiat, eo detinetur:

νε. μέγ. φ.
 νε. ἀσθησῶν
 νε. ἡμ. γ.
 νε. ἐμμώπιση
 νε. ἡμ. κ.

nihilis tamen aded graue committit, sed multa ei insuper, utpote scito & eleganti viro, bona contingant. Quamuis enim Cygnos non tantum, quantum Aquilas miremur, quæ sursum super id omne feruntur, quod videri potest: ex eorum nihilominus aspectu, aut cantu mirifice oblectamur; & mei sanè causa nullus unquam Cygnorum extremum cecinerit. Si verò regix illæ sunt, & iuata, Iouis sceptrâ degunt, hos tamen aliquis Deorum Ioue, natus sortitus est, neque à Tripode reiciuntur. Aquilam autem Cygnumque vnâ esse, & vtriusque dona possidere aibus quidem est à natura denegatum, homini verò à Deo permittum: cuiusque & linguæ facundia pollere, & philosophiæ compoti esse conceditur. Verum Musarum iam à me aduersus ineptos, & à Musis alienos homines causa perorata est, qui malignè inscitix suæ deprehensionem vitantes, ad conuictiosam earum rerum, quas ignorant, criminationem confugiunt. Quod si quid præter propositum nimis serium à nobis dictum sit, non nihil utique à ludentibus serium dici potest. Quanquam ita fieri aliquid potest, ut non ex toto habitu exerceatur, sed si maiori parte ludamus, non à re ipsa penitus aberramus. Ludicris enim feriâ miscemus, quorum ex eo nata occasio est, quæ in Dionis gratiam testimonium aliquod dici à nobis oporteret, ut eius disciplinæ fatalis puer hereditatem consequatur, illa autem multas in partes mira cursuum varietate conterat. Incerti enim sunt ludentium impetus; atque eiusmodi ager est, & libertas, ac eas orationes scribere quæ ad aquam minimè paulò post recitandæ sunt. Vident enim aliquando causarum capitalium iudicem, qui cum dicendi spatium causam agentibus dimensus esset, ipse dimensu temporis partem aliam dormiendo, aliam frustra vigilando consumeret, longissimè que à proposita re abesset: Et nihilo tamen fecius orator dicebat, ut cui necessario mox tacendum esset. Me verò liberum sinit, neque instat præfiniti temporis angustia, cum neque coram tam inepto iudice ad dicendum accingar, neque in Theatrum longè foro iniquius sim ingressurus: pulsatis passim foribus, atque urbanis adolescentibus iucundissimum quoddam acroama pollicitus. Miserrima enim eorum conditio est, qui suas in Theatro

A ὁσὲν οὐτὸ μὲν τοὶ δὴνὸν ὁσὲν εἴργασαι, ἀλλὰ
 ἔ πολλα ἀγαθὰ γὰ αὐτῶν γήροιο, μωιστικῶ τε
 ἀδρὶ ἢ χερσίν. ἢ γὰρ εἰ μὴ τεθῆπαμῶ
 τρεῖς κύκνοι, ὡς αὖ τρεῖς ἀετοὶ ἀεθμῶροις ὑ-
 ψοῖ " ἄσφ' πῶν ὁ ὀρώμῶν. ἀλλὰ γὰρ μὲν
 μὲν γὰ καὶ ὀρώντες αὐτοὶ καὶ ἀκούοντες τῆς
 ὠδῆς· ἢ ἐμοῦ γὰ ἔνεκα, μηδεὶς ποτε κύκων
 ὁ ἔρατον ἄσφεν. εἰ ἢ βασιλφοὶ τε εἰσὶν ἐκεί-
 νοι, καὶ διατάνται ὡσὲν ἔα τῆ Διὸς σὴ-
 πῶρα, καὶ τούτοις εἰληγέ τις θῶν ἐκ Διὸς
 γεροντῶς, καὶ ὅσῳ ἀπαξιούωσιν τῆ τριπόδος.
 B ἀετὸν ἢ ἄμα καὶ κύκων γνέσθαι, καὶ τὰ
 ἀμφοῖν ἔχῃ πλεονεκτήματα, ὄρνισι μὲν ἑ
 φύσις οὐ ξυμεχάρησεν· ἀνδρῶσιν ἢ ἔδωκεν
 ὁ Θεός, ὅτω καὶ ἔδωκε γλώττης τε δὴ ἢ κειν,
 καὶ φιλοσοφίας ἐπήσορον εἶ). ἠγώνισται γὰ
 πρὸς τοὶ ἀμύσοις ἄσφ' μουσῶν, οἱ ἔ κα-
 κῶθως ἀποδιδράσκεισι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμα-
 θίας, τὰ κατὰ φύσιν ὅτι τὴν λαιδορεῖαι ὡν
 ἠγροήκασιν. εἰ δὴ τι καὶ σπουδαγίτερον εἰρη-
 ῶσιν ὡσὲν τὴν πρὸς τὴν ἄσφρασιν, πὶ μὲν
 ἀν γήροιο καὶ σπουδαγῶν " παίζοντων· οὐ
 μὲν ὅσῳ τὴ ποιεῖν μὴ ἀπὸ πάσης τῆς ἔξεως·
 C ἀλλ' εἰ τὰ πλείονι παίζουσιν, οὐ τῆ παρτῆς
 ἀμῶρτῶμῶν. παίζουσιν γὰ πρὸς βαλλόμῶνα,
 εἰδοθεῖσι μ', ἀπὸ τῆ δεινὴν ἰδέσθαι ἵνα πρὸ
 ἐμοῦ μῶρτυρεῖται τὸν Δίωνα, ἵνα μοι γήροιο
 καὶ " τῆς παιδείας αὐτῶ κληρονόμος ὁ παῖς
 ὁ μωιστῆς· δραμῶσιν ἢ ὅπῳ πολλὰ, καὶ
 δρόμοις πῶμτοιοις. ἀόρεισι γὰ αἱ τῶν πα-
 ζόντων ὄρμη· τοιοῦτὸν ὅσῳ ἀρῶς καὶ ἔλδ-
 θεῖα, καὶ τὸ μὴ πρὸς ὕδωρ εἰρησομῶμοις
 γὰ φῶν τοὶ λόγοις. ὡς εἶδον ἐγὼ δικαστῶν
 ἐφέτεω μέθωῶτα τὸν χροῖον τοὶς ἀγροῦσι-
 σιν· αὐτὸς μὲν τοὶ τῆ πρὸς μεμετηκῶμῶν,
 D τὸ μὲν πὶ κατεδάρατε, τὸ ἢ μάττω ἐρη-
 γῶρε, καὶ ἀπὸ ὡς πῶρῶτῶτῶ ἔ πρὸς
 γματος· ἀλλ' ὁσὲν ἦθον ὁ ρήτωρ ἠγροῦσιν,
 ὡς ἄσφ' αἰαῖκης σιωπησομῶρος αὐτίκα· ἐμὲ
 ἢ ἀφίσι καὶ οὐ γενοχῶρεῖ πρὸς θεομῶ, τὰ
 μήτε πρὸς οὕτω ἀποπον ὡσὲν ἀσφρασῶ
 ἀσαι δικαστῶ, ἀλλὰ μὲν μέλλῶν εἰς δι-
 καστῶλον ἀγρομῶνέτερον εἰσπῆσαι τὸ θεῶσιν,
 θυροκοπήσῶ, καὶ ἐπαγγέλλαντα τοὶς ἐ
 ἀσφ' μωιστῶμοις ἀπρόαμα ὅπῳ δέξιοι· ὡς γὰ
 τῶ γὰ τῶ δὴ κῶμῶτω ἐ τῶ θεῶσιν τοὶς

κ. ε. ἴσφ.

γρ. σπουδαγῶν
π.

γρ. τῆς φιλαίας

λόγους. ὃν γὰρ δεῖ ἑσθούτοις ἀρῆσθαι ἀνο-
 μοίως ἀφ' κειμένων, πῶς οὐκ ἀεφίκτων ἐ-
 ρῆ; οὐδ' οὖν ἔστιν ὁ " δημολόγος ἀτεχνῶς,
 ὁ δούλος ὁ δημόσιος, ὁ πᾶσιν ἐκκείμενος,
 ὃν ἔξεσι τὰ βουλευμένα ἀφ' αἰνῶν κακῶς.
 καὶ " γελῶσις ἡ, ὁ ἑφ' ἧς τὴν πρῶτην, καὶ
 τὸν σκυθροπὸν ὑποπλάθει. ἑφ' ἧς γὰρ
 ἔστι καὶ ὁποῦ ἄλλος λόγων παρρησιαστικῶν,
 δόξαν αὐτῷ ἀληθείας ἐραυίζόμενος. λυπεῖ ἡ
 αὐτὸν καὶ ὁ πόρῳ παρρησιαστικῶν τὸν νοῦν, ὡς λα-
 βῶν θηράμενος. ἀλλ' ἑσθὸν ἡ ἦτον ὁ παρι-
 στανὸν ἀποδύσασθαι πλὴν κεφαλῶν, ὡς οὐκ
 ἀξίων ἀκοῆς ἢ ἀκροῦμενα. καὶ οἱ γὰρ οὐκ
 ἐν δίκῃ παρῶν τυγχάνει τῶν δεσποτῶν,
 ὅστις πολλὰς μὲν νύκτας ἀύπνοις ἀπέλη-
 πολλὰς ἡ ἡμέρας πρὸς τῶν, καὶ μικροῦ
 δεῖν ἀπετάλαξε πλὴν ψυχῶν ὑπὸ τε λι-
 μοῦ καὶ φροντίδαν, ἢ ἀγαθὸν ἢ συλλεξήσεται.
 ἔπειτα φέρων ἀκουσμα χερσίν τε καὶ ἰδού-
 τοῖς ἀγρωγῶν αὐτῶν παιδικῶν, δι' οὓς ἔχθ-
 ρὸν ποιήσας, σκήπτειται ἡ ὑγίαιεν. ὁ δὲ
 καὶ ἐλεύσατο παρῶν τῆς κυρίας, καὶ εἰς αὐτῶν
 ἀπλώτησεν, ἐσθὸν ἡ ἡμέρας ἑσθῶν, ἵνα
 καὶ θεάματα καλὰ ἢ, καὶ παρρησιαστικῶν θεά-
 τῶν, καὶ χερσίν δὴται. ἡ ἡ ψυχῆ κατὰ
 τῶν. ἑσθὸν καὶ τραγικῶν ἐδιδόκεν,
 ἵνα ἑσθῶν καὶ ὁ ἡμέρας φηρέσθαι. τῶν μὲν
 οὐδ' ἂν ὁ σεμνότερος αὐτῶν παρρησιασ-
 σατο, μὴ οὐ πόρῳ μὲν αὐτῶν, καὶ πε-
 παρρησιαστικῶν τῶν παρῶν πλὴν φωνῶν, ὅς
 γὰρ καὶ μετὰ τῆς ἑσθῶν ἐσθῶν, καὶ
 ὁ ἀπώτησεν ἡ ἡμέρας, καὶ ὁ μὲν ἀκούσας ὡρεξεν.
 ἐν πολλοῦ γὰρ καὶ πρὸς τῶν. ὁ δὲ, ἀπὸ
 ῥοφεί τε καὶ ἀνακοχυλίζετο, τῶν νεαρῶν
 " ἑσθῶν τῶν μὲν. τυγχάνει ἡ οὐδ' ἂν
 ὡς ἀκροῦται ἡ ἡμέρας ὁ δούλος ἀφ' ἑσθῶν.
 ἀλλὰ βέλτερος μὲν ἂν αὐτῶν ἑσθῶν. γῶν
 γὰρ αὐτῶν βούλοιστο ἡ αὐτῶν καὶ ἀφ' ἑσθῶν μόνον,
 ὡς τῶν ἀνδριάντων ὁ τόμος καὶ πλὴν χερσίν, ἑπει-
 τα ἀφωρότερον ἀνδριάντων γῶν. ἀπαλ-
 λαγῶν γὰρ αὐτῶν πάλαι δούλοι. ἐγὼ δὲ ἐπὶ
 ἐμαυτῶν γὰρ ἑσθῶν (καὶ ἑσθῶν δὲ τῶν κυπαρίτ-
 τοῖς παρρησιαστικῶν) ὑδὼρ ἡ πῦρ ἡ " ἀφ' ἑσθῶν
 δρόμον οὐ μεμετημένον, οὐδὲ παρῶν κλεψύ-
 δρασαν ἀμειβόμενον, ὁ ἡ αὐτῶν καὶ ὑπὸ ἡμέ-
 ρῶν μείζων ἡ δημοσίος. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἰ

A orationes ostentant. Nam cui tam diffi-
 milibus inter se hominum iudiciis satisf-
 faciendum est, is quomodo non ea expe-
 tit, quæ humanæ vires assequi planè ne-
 queunt? Verè ergo ille est popularis ora-
 tor, publicum mancipium, omnibus ob-
 noxius, quem in cuiusvis potestate est
 pessimè afficere. Etenim si ridiculus quis
 accedat, actum est de sophista, tetricum
 verò, ac vultuosum quoque auditorem su-
 spectum habet. Sophista enim est, quod-
 cumque præ se ferat orationis genus; opi-
 nionem pro veritate corrogans. quin &
 ipsi molestus est is, qui animum penitus in-
 tendit, quasi aliquam reprehendendi an-
 sam captet. Nec minus etiam qui caput
 circumquaque torquet; velut ea quæ
 exhibentur fastidiens. Atqui haud me-
 tò asperos dominos experitur, qui quam-
 plurimas noctes insomnes regit, & per
 multos dies attritus, ac fatigatus est, mo-
 dóque non ipsam animam fame ac sol-
 litudine distillavit, vt egregium ali-
 quid feligeret: vnde suauem, & lepidam
 auditionem superbis nimium amoribus,
 delitiisque suis proponit, quorum gratia
 etsi male se habeat, prosperam tamen va-
 letudinem simulat. Cæterùm is ante præ-
 scriptum diem lotus, veste, & cultu cor-
 poris, gestuque arrogantissimo ad eam
 adfuit, vt & elegans spectaculum sit, &
 in theatro confidentibus arrideat, gau-
 detque scilicet; animus autem crucia-
 tur, quando & Tragacanthæ non nihil
 edit, vt alta, & sonora voce pronun-
 ciet. Atqui ne grauis quidem inter
 eos id dissimulauerit, non sibi ma-
 gnoperè curæ esse, summoque studio e-
 laborari quæ ad vocem attinent, cum præ-
 fertim inter ostentandum conuersus am-
 pulsum postulet, quam famulus quidem
 porrigit (dium enim antea paratam habe-
 bat) ille verò sorbet, & gargarizatu os
 faucisque colluit, quo validiori voce car-
 men emoduletur: verùm nihilo tamen
 ex eo magis infelix homo benignos sibi
 auditores facit, sed ij decantandi finem
 ab eo factum plurimum vellent, tunc e-
 nim riderent: aut eum optarent statuæ
 in modum diducto ore, sublatæque ma-
 nu statua esse mutiorem: ita enim, quod
 iam pridem cupiunt, discederent. Ego
 verò mihi ipsi concino, atque hisce cupres-
 sis accino, † aqua autem ista minimè di-
 menso cursu, aut ad Clepsydram dispen-
 sato emicans decurrit, quàm publicus ali-
 quis licitor appendat. Sed si nondum de-

28. δημολόγος.
 29. γελῶσις πῶς
 30. ἑσθῶν τῶν
 31. δὲ αὐτῶν
 32. ἡ αὐτῶν
 33. ἡ αὐτῶν
 34. ἡ αὐτῶν
 35. ἡ αὐτῶν
 36. ἡ αὐτῶν
 37. ἡ αὐτῶν
 38. ἡ αὐτῶν
 39. ἡ αὐτῶν
 40. ἡ αὐτῶν
 41. ἡ αὐτῶν
 42. ἡ αὐτῶν
 43. ἡ αὐτῶν
 44. ἡ αὐτῶν
 45. ἡ αὐτῶν
 46. ἡ αὐτῶν
 47. ἡ αὐτῶν
 48. ἡ αὐτῶν
 49. ἡ αὐτῶν
 50. ἡ αὐτῶν
 51. ἡ αὐτῶν
 52. ἡ αὐτῶν
 53. ἡ αὐτῶν
 54. ἡ αὐτῶν
 55. ἡ αὐτῶν
 56. ἡ αὐτῶν
 57. ἡ αὐτῶν
 58. ἡ αὐτῶν
 59. ἡ αὐτῶν
 60. ἡ αὐτῶν
 61. ἡ αὐτῶν
 62. ἡ αὐτῶν
 63. ἡ αὐτῶν
 64. ἡ αὐτῶν
 65. ἡ αὐτῶν
 66. ἡ αὐτῶν
 67. ἡ αὐτῶν
 68. ἡ αὐτῶν
 69. ἡ αὐτῶν
 70. ἡ αὐτῶν
 71. ἡ αὐτῶν
 72. ἡ αὐτῶν
 73. ἡ αὐτῶν
 74. ἡ αὐτῶν
 75. ἡ αὐτῶν
 76. ἡ αὐτῶν
 77. ἡ αὐτῶν
 78. ἡ αὐτῶν
 79. ἡ αὐτῶν
 80. ἡ αὐτῶν
 81. ἡ αὐτῶν
 82. ἡ αὐτῶν
 83. ἡ αὐτῶν
 84. ἡ αὐτῶν
 85. ἡ αὐτῶν
 86. ἡ αὐτῶν
 87. ἡ αὐτῶν
 88. ἡ αὐτῶν
 89. ἡ αὐτῶν
 90. ἡ αὐτῶν
 91. ἡ αὐτῶν
 92. ἡ αὐτῶν
 93. ἡ αὐτῶν
 94. ἡ αὐτῶν
 95. ἡ αὐτῶν
 96. ἡ αὐτῶν
 97. ἡ αὐτῶν
 98. ἡ αὐτῶν
 99. ἡ αὐτῶν
 100. ἡ αὐτῶν

fino, mox tamen desiero, sin minus, multo saltem postea: nec enim ad noctem usque cantabo: hæc autem etiam cessante defluit, defluetq; noctu atque interdiu, & in insequentem annum, & perpetuo. Quid ergo necesse est præfinito tempori seruire, cum libertate satari liceat, atque orationes eo circumducere, quo detorquendæ esse videntur, nec mihi cum auditorum despicientia contendendum, sed mei ipsius ego mensura sim: hanc enim à Deo conditionem sum adeptus, ut liber ac mei iuris essem, qui neq; tres, neq; duos mihi discipulos addiscere velim, quorum causa ad præstitutum locum vētitare, ac de certis rebus, ut inter nos cōuenerit, loqui necesse sit. Ita enim plurimum mihi libertatis decessum iri non ignorarem, si imprimis liber aliquis ad vnguem exigendus est, quo memoria quidem excolatur, mentis autem appulsus, cognitioq; quam librorum esse iudicem par est, in exercitata, sterilibusque maneat, quoniam ea potissimum parte philosophi sumus. Illud autē Grammaticis relinquendum: fieri verò etiam potest ut in philosophicis libris Grammatici quidam euadāt, qui syllabas optimè componere, ac distinguere queāt: nihil tamen proprium obstetricaturi sunt: & si quid fortè pariant, cæcum id pro temeritate & quasi subuētaneum est. Non enim sermonē interius fouet cui quotidie euomendus est, studiūmq; tumultuario & inconsideratè in ludicris adhibere, languidum ipsum, atq; euanidum reddit. Nam & ex fœturis corporum, ita ex sermonibus animorum quidam partus oriuntur, qui verò in tempestiuè illis consueuerit, cætera planè eadem cum his quæ in corporibus accidunt experietur: vbi verò semel habitus ad abortiendum præceps propenderit, nihil iam integrum aut vitale parturiet. Hinc qui in populum expedite dicendi facultate valet, ad rem aliquam sedula animaduersione considerandam imbecillus est; neque si qua illi speculatio proponatur, statuz eam instar expolitam accuratissimè elaborare potest. Præterea verò nec istud beatum esse censeam, tam apud ipsos auditores, quàm de ipsis auditoribus rationem reddere: de ipsis quidem apud parentes aut genere proximos; apud ipsos autem de quotidianis sermonibus: si quidem apud suos discipulos gloriam sibi, famamq; conciliare præceptor cuperet, ut de iis quæ tradiderit, pueri tumultuentur, accerrimèque contendant.

A μήπω πάρομα, ἀλλ' αὐτίκα πεπαύσομαι· εἰ δ' μή, καὶ μὲν πλείων· οὐ μὲν δὴ καὶ εἰς νύκτα γε ἄσομαι· ὅ δ' καὶ πεπαυμένων φέει, καὶ ῥησέσθαι καὶ νύκτωρ καὶ μὴ ἡμέραν, καὶ εἰς νέωπα, καὶ αἰεὶ. τί οὖν μοι δεῖ παροσσημα δουλεύειν, ἔξόν ἐμφορεῖσθαι τῆς αὐτονομίας, καὶ παρὰ τὴν τοῖς λόγοις, ἢ μοι δοκοῦσιν ἀκτεοί, οὐ κρινομένων πρὸς ὀλιγαρίαν ἀκροατῶν, ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐργαστῆ μέτρον. ἐμοὶ γὰρ δὴ τῷ πτω ἔδωκε πτω μοῖραν ὁ Θεός, ἀδέσποτον εἶ) ἔ ἀφετον, ὅς ὁσδὲ πρεῖς, ὁσδὲ δύο παραιοποιησάμενον ἐμαυτὸν μαθητῆ εἶ), δι' οὗ δὴ ἔδεδωκεν εἰς ἀποδεδηγμένον χωρίον φοιτῶν, καὶ πρὸς συσκευαζμένων πρὸς αὐτοῖς ἀφάλασθαι. ἡπιστάμενον γὰρ πολὺ τῆς ἐλευθερίας ὑποτεμούμενος, εἰ πρὸς τὸν μὲν ἀνάγκη ἐξω βιβλίον ἐξουχιζέην, ὑφ' οὗ γὰρ ὅ καὶ μήμενον ἐργαστῆ· πτω δ' ὅτι βολὴν ἀγνομασόν εἶ) καὶ ἀγνον, ἡ δὲ δεῖ κριπὴ εἶ) βιβλίων· ὅτι καὶ τῷ τῷ τοῦ φιλοσόφου μάλλον· ἐκεῖνο δ' ἀποδεδόσθαι γραμματικῶς. εἶεν δ' ἡ καὶ φιλοσόφων βιβλίων γραμματικοὶ τινες ἀποδεδηγμένοι, τῶν συλλαβῶν δ' ἡ μάλα συκρίνοντες τε καὶ ἀφκρίνοντες· οἰκεῖον δ' ὁσδὲν ὁσδὲποτε μυσθολομοί· ὅ, πὶ δ' καὶ τέκοιεν, ὑπὸ δραστοῖς τυφλὸν καὶ ἀεμαῖον. οὐ γὰρ ἐκθαλάπει τ' εἶσω λόγον, ὅτω κατ' ἡμέραν, ἐμείν ἀνάγκη· τὸ, τε αουδὴν γε ἀφάλασθαι ἐν μὴ δέοντι τῇ αουδὴν χρωμάμον, ἐξίτηλον αὐτῶ ἀποφάνει. φύονσαι μὲ γὰρ ὅτι λόγοις ὠδίνες ψυχῶν, ὡς πρὸ ὅτι τῶκοις ὁμῆ· ὅς τις δ' ἀώρεσις αὐτοῖς σιωπῆζεται, καὶ τῶ λωπα πέπονη παρὰ πλῆσια τῶς ὅτι τῶ σιωπῆ συμβαίνοισιν· ὀλιγοδοσα δ' ἐξίς εἰς ὅ ἀμελωσκήν, ὁσδὲν αὐ ὠδινήσθαι ἀρτίμηδες ἔ βιώσιμον. ἐν τῷ δὲ ὁ πρὸς ἄλλους εἰς δῆμον εἰπεῖν, ἀδιδωατος ὅτι τῆσθαι, καὶ σκέμμα παρὰ λαβῶν, ὡς πρὸ ἀνδριαῖτα ἐξέσας ἐς ὅ ἀκριβῆς ἀπαρτάζεσθαι. ἀμα δ' ὁσδὲ μακάριον ὡμίμενον διδυάας ὑπὸ ἄλλων, καὶ αὐτοῖς τῶς ἀκροαταῖς, ἔ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀκροατῶν ὑπὸ μὲ αὐτῶν, τῶς παροσσηκοισιν· ὑπὸ δ' ὅ τῶ ὁσημέραν λόγων, αὐτοῖς. βέλοισι γὰρ αὐ ὁ διδάσκαλος αὐτῶν διδδουμείν ἐν τοῖς μαθηταῖς, ἔ ὁρυσέειν· ὅτι τῶς λόγοις αὐτῶ τῶ παιδεία.

ὄγκου ἄλλο τοῦτο θεῖον ὡραὶ πολὺ δου-
 τηχέστερον· κωὶ ὅποσος τε βούλομαι, καὶ
 ὅποσα, καὶ πῶς ὦν, καὶ ὀπιωίαι, καὶ ὄπου,
 ἄσῳτα καὶ οὕτως σιωφίμ. καὶ ὁ μὲν τις
 ἄνθρωπος συγγνώμης, ὁ δὲ αὐτὸς ἄνατο. βου-
 λούμην δὲ αὐτὸν ἐγὼ τῶν ἀγαθῶν πλεονέκτων
 ἀκούειν μάλλον, ἢ λέγειν αὐτὸς. τὰ πῶν-
 πὶ γὰρ δυσχερέστερον ἀμείνοσιν ἐπιτελέειν ἢ
 χεῖροσιν. ἀλλ' ὅγε τῶν διδασκάλου βίος λό-
 γου δὲ ἐξηγήσων, εἴ τις εἴς ἡ δὴ φύσιν τῶν
 ἐν τῷ περὶ ἡμετέρας χαλεπῶν γεγονῶσι δια-
 φέροντες. ἦτοι γὰρ αὐτὸν κακίον καὶ κατ' ἐ-
 κείνου ἐπιτηδύμα φαίνομαι ἵνας ἀμείνοσιν,
 ἢ ὡς ἀλάνας τοῖς περὶ σπουδαίους αὐτῶν καὶ
 ὡρα ἐλασάνοισι πάθειν· ἐπεὶ ὅγε διδασκα-
 λος, ὅτι ἐξαρτήσεται τοῖς θαυμασμοῖς,
 ὁ δὲ ὅθεν ὁ δὲ ἀποδέξεται λέγοντος· ἢ κίν-
 δυνος καὶ ἀφρονησίῳ, καὶ περὶ αὐτῶν ἀφι-
 τήματα πᾶσι μετὰ. εἰ γὰρ οὐ δέξεται,
 πῶς ἂν ἴσῳσιν ἐφ' ἑαυτοῦ· διὲν δὲ αὐτῶν τρεῖσιν
 διδασκάλου. εἰ μὲν μὴ τῶν ἀνδρῶν διδα-
 σκάλου καὶ φρονεῖν αὐτῶν (ἢ), ὁ μέγιστον τε
 καὶ ὑλικώτατον τῶν παθῶν· καὶ ἀπὸ δέξεται
 μὲν μηδὲν ἡμέσῳ σοφῶν ἐν πόλει·
 ἡμετέρας δὲ, λυμπεῖται πῶς δὲ δὲ, ἵνα
 μόνος ἀποδέξεται. καθεδέξεται ὅτι ὡς ἄν
 ἐπιχωρήσῃ. ὄγκου ἀγαθὸν γὰρ χρεῖ, τε-
 λῆς καὶ βάσκατος ὦν. πῶς οὖν αὐτὸν κα-
 κίον ἀπαλλάξῃεν ἀνδρῶν, ὅταν μὴ ἔξει
 ἡμέσῳ βελτίονι. Σωκράτης δὲ καὶ Προ-
 δικῶν πῶς ἑαυτὸν ὠφελῆν εἶπεν δυνάτω,
 καὶ Ἰππία Ζωεχόρῃ πὶ λέγειν, ὅτι ὡς Προ-
 ταγόρῳ ἐδάδιζε, ὅτι σιωπῆ τοῖς πλοισι-
 ταῖσι τῶν νέων τῶν τοῖσδε φύλα τῶν ἑ-
 φιστῶν. οὐ γὰρ ἐποιεῖτο σοφός (ἢ) Σωκράτης·
 ἢ γὰρ σοφός· καὶ τοῖς μετὰ τοῖς ἐξέω, εἰ
 περὶ τὸν νόμον, μὴ ἀγνοεῖν, ὅστις μὲν
 ὁ διδασκῶν Προταγόρας, ὅστις δὲ ὁ μα-
 θῶν Σωκράτης· ἀλλὰ καὶ Γλαύκων, ἀλ-
 λά καὶ Κριτίας ἐκ τῆς ὁμοίας αὐτῶν διελέ-
 γοντο, καὶ ὁ δὲ Σίμων ὁ σκυτεῖς πῶν πὶ
 συγχωρεῖν ἡξίου Σωκράτει, ἀλλ' ἐπερ-
 τερο λόγον ἐκείνου λόγου. Κλητοφῶν δὲ καὶ
 ἐλοιδόρησεν αὐτῶν ἐν Λυσίου τῶ σφιστοῦ, καὶ
 πῶς Θερασμαίου σιωποῦσιν περὶ τῶν

A Ergo alius oppidò infelicius quàm istud
 theatrum est. Nunc autem quibuscum-
 que volo, & quoties, & de quibus & quan-
 do, & vbi, toties & eo modo colloquor:
 Atque hic nobiscum familiariter con-
 uersatus profuit, idem vicissim utilita-
 tem ex eo aliquam reportauit. Malim
 verò boni aliquid dicentibus aliis, aus-
 cultare, quàm ipse dicere; quia in me-
 liores incidere, quàm in deteriores omni-
 est parte beatius. Præceptoris contra vi-
 ta hæc est (eximamus autem ex eo sermo-
 ne si quis vnus, aut alter naturæ strenui-
 tate ea quæ in hoc genere difficillima oc-
 currunt, exuperauerit: Illud enim itidem
 euenire potest, vt in vnoquoque genere
 studiorum nonnulli multò præstantiores
 appareant, quàm vt adnascentibus, &
 succrescentibus in iis perturbationibus
 debellari queant) Quandoquidem præ-
 ceptor simulatque sibi auditores deuin-
 xit, nihil iam ab alio didicim probabit:
 Alioqui periculum est ne & contemna-
 tur, & auolantes à Schola adolescentes
 retinere non possit. Si enim non multùm
 repugnet, positionem nostram euertit.
 Fingimus autem præceptorem adhuc il-
 lum manere. Homini igitur præceptori
 fatale est inuidia laborare, quæ maxima
 omnium perturbationum & materiæ ad-
 dictissima est. Ac nullum quidem in ci-
 uitate sapientem esse deprecabitur. Sin
 aliquis fuerit, eius famæ obtrectabit, vt
 solus suspiciatur. Sedebitque tanquam
 vas ad vsque labra sapientiæ plenum,
 quod nihil amplius capere possit: Nec
 sanè boni cuiusquam capax est, cum fu-
 riosus, atque inuidiosus sit. Quis ergo in-
 felicior vlli exitus esse potest, quàm ei;
 cui melior esse non licet? At Socrates
 Prodicò sese præbuerat, vt si qua pos-
 set in re, iuuaretur, & Hippix aliquid di-
 cere permittebat, & ad Protagoram ac-
 cedebat, atque eiusmodi Sophistarum ge-
 neri ditissimos adolescentes conciliabat.
 Neque enim sapientem se esse Socrates
 arbitrabatur, Sapiens enim erat, ipsi-
 que adolescentes, si animum aduertif-
 sent, facillè cognouissent qualisnam &
 docens Protagoras, & discens Socra-
 tes esset; sed vel Glaucò, sed vel Cri-
 tias, par cum pari colloquebantur, neque
 Simon ipse cerdo quidquam Socrati con-
 cedebat, sed cuiuslibet sermonis ratio-
 nem exigebat. Clitophon verò in Lysix
 Sophistæ auditorio ei conuiciatus est, ac
 Thrasymachi consortium anteposuit:

Socrates autem nulla ad hæc indignatione percitus est, idque perperam Clitophon existimabat : ei enim vel vnus Phædrus occurrens instar omnium erat: Phædrumque extra urbem præeuntem Socrates sequebatur, & importuna oratione patienter audita, aliam orationem in Phædri gratiam ex aduerso opposuit. Usque adeò facilis erat, nec se apud homines gloriosè venditabat. Nam quod ad Xanthippam attinet, proh contemptum ! vt Socrate utebatur ! Nihil tamen eorum impediēbat quo minus ille in eo contemptu lætissimè degēret: Neque me igitur, neque alium quenquam hominum, qui sese variæ huic bellæ, hoc est gloriæ, non submitterit : sed sibi ipsi, Deoque placet, cum hominibus verò humaniter conuersari & vivere novit. Quandoquidem & Socrates ex duabus orationibus absurdissimam de Atnoris vituperatione suscipiens, veriores partem dicēdo inuertere potuit : statimque mutata sententia Iouis currum cantabit, & sacras vndecim Deorū aurigationes. sola enim Vesta Deorum ædibus continetur. prætereà Deorum comites animos, acerrimamque eorum ad superandos cæli humeros contentionem celebrabit : illic temerariam, atque audacem orationem coram puero enarrare ausus est trans fluium, eo ipso in loco ac iuxta eandem Platanum, ad quam orationem habuit : seque Lyfiam Sophistam æmulatus exercuit : ad eundem porrò puerum verba faciens (non dico Phædrum, adolescens enim is erat, & virili iam ætate) sed speciosus, ac vegeta ætate præditus iuuenis inducitur: eum, inquam, compellans, de amore vicissim persuadet, atque dissuadet, ad eumque iocatur, & ferid agit. Quid si igitur idem cum puero meo agam, quem mihi Deus in insequi annuum pollicitus est, mihi vero iam ille præsens adeit? Cum eo itaque iocari, ac bona fide agere volo : quoniam & ipsum esse cupio in utroque præstantem,

Dicere uti rectè possit, simul omnia norit.
 Neque Socratem aspernetur, qui publicè sepultos oratione prædicare posse non est aduersatus. Quanquam grauius id quam pro virium suarum modulo esse credebat. Illam enim dicendi vim Aspasiæ tribuebat,

A *Σωκράτης ὃ, εὐδὲ πρὸς τοῦτο πρῶξιμότη, ἀλλὰ καὶ τοῦδ' ὁ Κλιφτοφῶν κεκαῶς οἶεται. ἦρκει ὃ αὐτῶ καὶ Φαῖδρος πᾶσι τετυχῶν, καὶ εἶπετο Φαῖδρῳ Σωκράτης πρὸ ἀγέως ἡγουμένῳ, καὶ ἠέρετο φοβηκοῦ λόγου, καὶ αἰτεξήγαγν αὐτῶ λόγον ἕτερον, ἵνα Φαῖδρῳ χρείσται. οὕτως δὲ κάλως ἠδ, καὶ σὺν ἀπεσεμμένῳ πρὸς τοὺς ἀνδρῶσι. αὐτὴ μὲ γὰρ ἡ Ξανθίππη, φεῖ τῆς ὀλιγαρίας ὡς ἐχρήτο Σωκράτει! ἀλλ' εὐδὲν ἐκώλυσε Σωκράτην ἀθρυμείσθαι καὶ κατὰ φρονούμιον.*
 B *εὐδὲ ἐμὲ ποίνω, οὐδὲ ἄλλον οὐδένα ἀνδρῶπων, ὅστις οὐχ ἠπέσθηκεν ἑαυτὸν τὰ πῶμποδαπῶ θηεῖν τῇ δόξῃ, " ἀλλ' ἑαυτῶ καὶ αὐτῶν ἑσῶσθαι ἔτ' αὐτῶ τοῖς ὁμῶσι, ἀνδρῶπων ὡς οὐκ ἔσθαι ἑαυτὸν ἐπίσταται. ἐπεὶ τοι Σωκράτης ἔτ' τὸν ἀτοπώτερον τῆν λόγων ἀφιλιθιμῶτος, τὸν ἐπὶ ἀμβολῆ τῆν ἑρῶ ἰκτῶ, διώσεται μετὰρμύσθαι πῶ ἀληθετέρον, καὶ αὐτίκα γε μετὰρμύσθαι, ἔτ' Διὸς ἀρμα ὑμῆσθ, καὶ ἑσῶσθαι διφρείας τῆν ἐνδεκὰ θεῶν. μήνει γὰρ ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη· ὑμῶσι ὃ καὶ ψυχῶ ὀπαδοῦς θεῶν, ἔτ' τὸν ἀγῶνα ὅν ἐχρῶσιν ἀποκρίσθαι τῆν οὐρανῶν ἰώτων. ἐκείνου καὶ τὸν πῶρρα κενιδυνθιμῶτον λόγον ὅ παυδοῖν ἐχρηγείσθαι ἑλμῶ, ἔτ' ἐπέκτεινα αὐτῶ πῶρρα πῶ αὐτίκῳ πλάτῶτον, πῶ ἠδ ἑρῶ πῶρρα, καὶ τὰ σοφιστῶ Διόσια πρὸσεγυμνάσασθαι· καὶ πρὸς τ' αὐτῶν μὲν τοι παῖδα, οὐτε λέγω τ' Φαῖδρον· νεανίας γὰρ εὐδὲ ἔτ' ἀνὴρ ἦδη· ἀλλ' ἠποκείσθαι μείρεσιον αὐτῶ καλῶν καὶ ἐν ὄρα. ἔτ' τοῦτο πείθῃ καὶ μετὰ πείθῃ τὰ πρὸ ἑρῶτος· καὶ πρὸς αὐτῶ πᾶσι τῆ τε ἑσῶσθαι, πῶ οὐκ εἰ καὶ πρὸς " τὸν ἐμαυτῶ παῖδα, ὅν ἠπέρετο μὲν εἰς νέωτα ὁ Θεός, ἐμοὶ ὃ πῶρρα ὁ πᾶσι ἦδη πρὸς τοῦτο οὐκ ἔτ' αὐτῶ παῖδιν τε καὶ σπουδαῖς· ἐπεί τῶν καὶ αὐτῶ ἀμφοτέρα ἀγαθῶν γυνεσθαι βέλομαι,*

καὶ αὐτῶν

καὶ πρὸς αὐτῶ

Μύθων τε ρητῆρ ἑμῶμαι, γινώσκῳ τε ὄντων.

καὶ μὴ κατὰ φρονῆν ἔτ' Σωκράτοις, ὅς σὺν ἀπῆξῆ καὶ τοῖς δημοσίῳ θασπιομένους διώσασθαι λόγῳ χρῶσθαι. καὶ τοι καὶ τοῦτο μείζον ἢ κατῶ ἑαυτὸν ἔρετο. προσῖνε μὲν γὰρ Ἀσπασία τ' διώσασθαι

ταύτων, ἢ παρορφοῖται καὶ χάρην τῶν πατρῴων
 ἑρωτικῶν παιδουδιῶν. εἰ δὲ τινα καὶ πῶ
 Ἀσπασίας τε καὶ Σωκράτους ἑρωτικῶν ἐπι-
 νόχων, οὐκ ἀπιστοῦς ὅτι φιλοσοφία τῶν
 τελευτάων ἐποπιβύσασα τελεῖται, ἀπὸ
 τῶν καλῶν ἐπιγνώσεται καὶ ἀσπασεται,
 καὶ ῥητορικῶς ἐπαγγέσεται, καὶ Ἀσπασίας
 ἔποιητικῶς αὐτὴ ζῆται. ταύτων μὲν γὰρ ἀ-
 πικρῶς εἰργάσατο καὶ Σωκράτης, οὐχ ὁ παῖς,
 οὐδ' ὁ νέος Σωκράτης, ἀλλ' ὁ μὲν πῶς ἡ-
 λικίας ἤδη διατῶν ἔχων ἐν τῷ δεσμοῦ τῆς
 ὀπτηκῆς παύζην ἤκιστα χειρὸς ἰὼ τῆς κωδὸς
 ὄντι, καὶ ἐν τοῖσι οὐ πῶ λέγω δὴ τοῖς πῶ
 γὰρ αὐτὸ καὶ δὴν Σωκράτης; ἀλλ' ὅσοι μὲν
 τοῖ παύζην ἀξίους· ὁ δὲ τῶν θεῶν φησὶ πείθε-
 σθαι. καὶ μὴ ἀπιστῶμεν, ὡς κείνους γὰρ αὐτῶν
 τῆ κοινῶν τῶ ἔργου. ἢ οὐ ποιητικῶς ὅτι ὁ
 χρησμῶν ἔχων ὁ Πυθίῳ, καὶ τῆ Δία ὁ ἐν
 βραχίχιδας; οὐδ' αὖ μὲν τοῖ μετεποινήτη καὶ
 τῆς Ὀμήρου ποιήσεως αὐτῶ παρορφοῦσθαι,

- Ἡδδὸν μὲν ἔργων, ὁ δὲ ἀπέγραφε θεῖος
 Ὀμηρος.

λελήθασιν οὖν ὑπὸ τῆς οἰκίας οἱ εἰσώσται τῆς
 ἀγλαῆς οὐτοί, καὶ τὸν Ἀπόλλω δούτε-
 ρον ἀγροῦτες ἐαυτῶν, μετ' Ἀσπασίας τε καὶ
 Σωκράτους. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ πῶ τῶν τοῖ λό-
 γων παύζην καὶ τὸν παῖδα, καὶ συ-
 νελθῶμεθα αὐτῶ, μὴ, ὡς ἀμφοτέρω πως
 ἐμφορηθῶμεν ῥητορικῶς καὶ ποιητικῶς, καὶ
 διώσασθαι νοῦν τε ἔχων, καὶ δι' αὐτῶν ἀ-
 μωφῆ αὐτῶ, ἐπιτυχῶν ἀνδρῶν δρασῶν ἔχον-
 τι, καὶ ἐπιμυσταμῶν τῶν μούσων. πῶ γὰρ αὐτῶ
 καὶ χρησάμετο τοῖς κτήμασι τοῖς πατρῴοις;
 τοῖ μὲν γὰρ ἀγροῦς ἐλάτῃοις ἐποίησα, καὶ
 συχοῖ μοι τῶν οἰκετῶν ἰσοπολιτῶν γένησθαι.
 χρῆσθαι δὲ οὐτε ἐν φαλαγγίῳ ἔχω γυναι-
 κῶν, οὐτε ἐν νομίμασι· ὁ, πῶ γὰρ καὶ
 ἰὼ, ἀπὸ αὐτῶ ὡς τῶν Περικλῆος εἰς ὁ δὲ
 αἰάλωσα· τὰ βιβλία δὲ πολλαπλάσια
 τῶν ἀπολεθῶντων ἀπέδξα. τοῖσι οὖν ἀ-
 πασι δέον σε διώσασθαι χρῆσθαι. εἰ δὲ ὅτι
 τοῖ μὴ διώσασθαι τὰ Δίονος γράμματα, δι'
 ὅτι καὶ παρορφοῦσθαι ὅτι ποσὸν δὲ ὁ λόγος, ἀλλ'
 τῶν δυσερεθῶν τὸν πατέρα, ἀλλ' ὅσοι
 ἄλλο τί σοι διώσασθαι τῶν τῆς ὁμοίας ἔξεως.

A in amatoriis rebus institueretur, sese con-
 ferebat. Tu verò si amatoria eiusmodi qua-
 dam animaduerteris, de quibus tum cum
 Aspasia Socrates differebat, facile intelli-
 ges philosophiam augustissimis quibusque
 sacris inspectis vbique quod honestum est
 agnituram, atque amplexuram esse: &
 non modo Rhetoricam probaturam, sed
 Aspasia etiam, ac Poëticam sibi con-
 ciliaturam: hac enim procul dubio So-
 crates vsus est, non puer aut iuuenis
 Socrates, sed tunc cum ætate pro-
 uectior in carcere versaretur, quan-
 do ludendi nequaquam tempus erat ho-
 mini natu grandi, & in tantis non
 dicam malis, quid enim Socrati ma-
 lum esse posset? sed eiusmodi tamen,
 vt in his minimè ludendi locus esset.
 At ille Deo se morem gerere profiteba-
 tur, neque ei diffidendum est; nam il-
 lum sibi eiusdem operis communione de-
 uinxerat. An non poëta is est, qui in
 Pythiis, & me herculè inter Branchidas
 oraculum habet? Et tamen ille Home-
 ri sibi poësim tanquam propriam arro-
 gat:

*Hæc ego quæ cecini diuinus scripsit Home-
 rus.*

B Quocircâ isti qui eloquentiam om-
 nem repudiant præ sapientiæ magni-
 tudine, non vident secundas à se par-
 tes Apollini, nec non Aspasia, & So-
 crati seipfos tribuere. Verum nobis ad
 omnia disciplinarum genera puer inci-
 tandus est, communibûsque cum eo
 voris optandum, ne priusquam utcum-
 que Rhetoricam, ac poëticam imbibe-
 rit, mentèque & valere incipiat, atque
 ipsis possit earumdem ope succurrere,
 in audacem Musisque infensum ho-
 minem incurrat. Quo enim pacto pa-
 triis opibus uti posset? Nam ego agros
 quidem longè quam acceperam pau-
 ciores reddidi, & plurimi ex seruis
 meis eodem mecum ciuitatis iure po-
 tiuntur: Aurum verò neque in mundis
 muliebribus, neque signatum habeo,
 (quod enim mihi erat totum à me, uti
 à Pericle, in necessarios vsus insumptum
 est) libros autem multo quàm relictis
 sunt plures comparui, quibus omni-
 bus tete uti posse necesse est. Quod si
 quia Dionis tibi scripta emendatiora
 non tradidi, patrem idè auerfaris, quæ
 mihi fuit hastenus producendi sermo-
 nis occasio: At neque aliud tibi quic-
 quam eiusdem instituti emendauimus,

Dioni enim nulla eius rei excusatione opus fuerit, rursus itaque implorandum rhetoricae auxilium. Verum aliquam ex philosophia legem allegabo. Pythagoræ Mnesarchi Samij huic legi nomen inscriptum est; quæ quidem lex quicquam libris addere aut innouare prohibet: sed eos vtrutrum primùm scripti sunt manere iubet, quacumque demum fortuna, aut arte conscripti sunt. Cæterùm in orationibus lex idipsum appellatur, quod nullo dicendi artificio constat, quæ enim non persuasione dicentis, sed reipublicæ autoritate nituntur, inter eas probationes recensentur, quæ hoc est, rationis expertes dici possunt. Licet nonnulli nostrorum ex ea re oratores sese profiteantur, cum nihil aliud quàm scribæ sint: lidem verò si testes duntaxat producerint, dum in his causæ cardo vertitur, rem sua opera confectam esse existimabunt, adèò lepidi ac iuueniles sunt. Verumenimuerò quoniam nos non ex Romanis tabulis legem recitamus, vt vel inuitis autoritatem habeat, sed ea veteris cuiusdam philosophi est verborum ad hanc persuasionem opus est, vt lex in orationem mutetur. Cauendum tamen est ne de minimis rebus maius iterum aliquid dicamus: Ita nescio quomodo à leuissimis iis ad grauiora dicendo abripimur; proinde cauebimus, quantum à nobis fieri potest: sin penitus necesse erit de iis quæ dicta sunt nonnihil repetemus. quod si sufficiat, præclare omnino faciemus, si nihil insuper curiose comminiscamur. veniet ergo Pythagoras, aut quicumque Pythagoræ assecla est, & patronus, quando citata ex eo lex est, dicetque optimum quidem esse si ea mens insita sit, quæ ad quoduis disciplinæ genus per seipsam sufficiat: hoc est quæ iam reipsa istud sit, Rhetorica scilicet, ac poetica, si non ad omnia summa sit indole prædita: Talesque iam olim hic nati sunt, in quibus aut animi excellentia fuit, aut natiua cum disciplinis cognatio, qui nulla institutione opus habuerunt, ipsi autem exemplaria quædam artis extiterunt. sed hominum vulgus cum tanta naturæ felicitate destituitur, tum ab eadem nonnulli absunt longissimè, intelligendique duntaxat facultate constant, cumque plus minùsve ad finem aut accedant, aut sint diffiti, ab iis mentibus, quæ actione constant, hoc est effectis, quæ ex actionibus ipsorum consequuntur, ad id perduntur. in eoque omnis posita est librorum

A Δίωι γὰρ οὐκ ἀπολογία πρὸς τὸ δεήσας· πάλιν οὖν δεήση ῥητορικῆς· ἀλλ' ἐγὼ νόμον ἐκ φιλοσοφίας πρὸς ἔξομα. Πυθαγόρου Μνησάρχου Σάμιος ἐπιγράφαται τὰ νόμοι, ὅστις ὁ νόμος οὐκ ἔα βιβλίοις ἐπιποιεῖν· ἀλλὰ βούλεται μὴδὲν αὐτὰ ἐπι τῆς ποσότητος χάρις, ὅπως ποτε ἐξεύχης ἐπι τέχνης. ἐστὶ μὲν οὖν ἐπι τῆς ῥητορικῆς ὁ νόμος ὅς ἀρρητόρῳτων. ἐπὶ γὰρ τῆς ἀλόγους ἠεὶ μνηται πίστεσιν, ὅ, πὶ μὴ πρὸς τὸ πειθᾶ τῆ λέξης, ἀλλὰ παρὰ τὸ πολιτεῖαν ἰσχύει καὶ τοὺς ἄφ' ἡμῶν ἀξιοῦσιν ἀπὸ τῆ βουήτου ῥήτορες εἶ), γραμματικῆς ἀπεχᾶς ὄντες· οἱ δὲ, καὶ μὴ μὲντερας ἀναβιβάζονται, τῆ ποσότητος ἐπι βουήτοις ὄντος, πρὸ ἐαυτοῦ οἰήσονται περὶ ποσότητος τὸ δίκαιον· οὕτως εἶσι κερμῶν τε καὶ κερμῶν. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀξιοῦσιν, τὸν νόμον ἀνέγνωμεν, ἵνα καὶ ἀκότων ἀπὸ ἰσχύει· ἀλλ' αἰσθῶν ἐπι φιλοσοφου καὶ παλαιῶν, πειθᾶ πῆ δεῖ ποσότητος, καὶ γὰρ ὁ νόμος τὸν λόγον. ἀλλ' ὅπως μὴ λαθῶμεν αὐτῆς ποσότητος τῆς μικρῶν πὶ μὴ εἶσι εἰπόντες, ὡς οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπὸ τῆς φαυλοτάτων εἰς σμυρὰ ἄλλα ἀποφερόμεθα. Φυλαξόμεθα οὖν ὅση δυνάμεις· εἰ δὲ πρῶτως δεῖσιν, πρὸς ἀληθείαν πὶ τῆς εἰρημῶν· καὶ τῆς ποσότητος, τὰ πρῶτα δὲ ἔχει κελεύει, μὴδὲ ποσότητος ποσότητος ἐπι εἶσι βίβλιον ὁ Πυθαγόρου, ἢ ὅστις ὁ Πυθαγόρου πασιπότης τε καὶ σμυρῶν, ἐπι νόμοις ἐκείνοις φησὶ γεται, ὅστις μὲν εἶσι φέροναι τὸν νοῦν αὐτάρκη ποσότητος ὅποιον ἐπι τῆς δόμα, τῆς ἔστι ἡδὲ νοῦν ἐπι γεται τῆς ὄντα ποιητικὸν ἢ ῥητορικῶν, εἰ μὴ καὶ ποσότητος ἀπὸ ἀποφερόμεν· καὶ ἡδὲ ἕως ἡμεῖς ἡμεῖς ἐπι δεῖσιν βουήτοις, μέγιστος ἔχοντες, ἢ ποσότητος ἐπι τῆς οἰκείων, οἷς μεθῶν ποσότητος οὐκ εἶσιν, ἀλλ' αὐτῆς τέχνης ἐπι ποσότητος ποσότητος· οἱ δὲ πολλοὶ τῆς μὲν ὁμοιῆς ποσότητος οὐκ ἔστις εἰλήχασιν· εἰσὶ δὲ αὐτῶν πολλοὺ γὰρ εἶσι, δυνάμεις δὲ ὄντες ποσότητος· καὶ οἱ μὲν ἡποσότητος, οἱ δὲ μάλιστα, ἀπὸ καὶ πρῶτα τῆς ποσότητος ποσότητος τῆς ἐπι γεται ποσότητος, εἰς τῆς ποσότητος· καὶ ἡ ποσότητος τῆς βιβλίον ποσότητος.

ματία,

ματεία, πρὸς ἔν τοῦτο τείνῃ· ἐκκαλεῖται πλὴν
 διώαμι ἡμῶν εἰς ἐνέργειαν. ὁρῶν δὲ μὴ οὐ
 ἀποδραστὸν δέιδω τῶν γραμμῶν ποδηγετω-
 των, καὶ πρὸς πλὴν ἀποδοῖν ἀποφιδέω πρῶ-
 οῦσα ὅ, ἀποπειράω τῆς ἰδίας ἰσχύος, ἕ μη
 πρῶτα ἐκκρεμαννύω τῶν συλλαβῶν. ὡς ἄρ
 γὰ ἄλλο τι πρὸ βλημῶν ἀγαπᾶται, ὅ πρῶ-
 μιν ἡμῶν γυμναζέσθαι τῆς ἀποδείας· οὕτω καὶ
 ὁ ἐνδεὴς εἰς πλὴν ἀκροατικῆς τῆς ἀναγνωστικῆς
 ὁ νοῦς πρῶτον ἀναλαβὴν ζώοντος, καὶ μὴ
 πρῶτα ἐπι τῆς ὀφθαλμοῦς κείμενος, μὴ γὰρ
 ποιῆται καὶ κατὰ μόναν ἔργον τὴν ἀρρήσασιν πρῶ-
 πλησίον· ἀμα ὅ καὶ πρῶτον ἴσως μὴ πρὸς
 ἄλλοις, ἀλλὰ ἐν τῷ εἶ. τὰ γὰρ διημερτημένα
 τῶν βιβλίων τὸ νοῦς ἐπιζητεῖν ἔοικεν ἑπι-
 στασιῶν τῆς ὀφθαλμοῦς. τοῦτο καὶ τῆς κομῆς μεί-
 ραίσιος, ἐπέταπεν ἐν Πυθαγόρου διδασκῆ, ἀ-
 μα μὴ ἀποπειρωμένη τῆς φύσεως τῆς ἐκεί-
 νου, ἀμα ὅ καὶ πρῶτον γυμνασμοῦ ἡγε-
 μῶν, παιδικώτερον ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἐν γεω-
 μετεία λημῶν. οὐ γὰρ μέγα ὅ ἔργον σοι-
 χεῖον, ἢ συλλαβῶν, ἔστω ὅ ἕ λέξι, εἰ ὅ βλά-
 καὶ μίαν ὅλιαν πρῶτον λόγου ἀρμόσασθε,
 πάλιν ἐπιμῶν χρῆσθαι τοῖς ἀπὸ τῶν βιβλίων.
 πρῶτον ὅ ὅμοιον τοῦτο πρῶτον συμβαίνοντι κατὰ τοῖς
 τῶν ἀετῶν νεοτοῖς, τοῖς ἀετιδεῖς οἱ πατέρες
 ἀρῶν ἡμοιωμένους ἐκπετησίμοις, ἀετῶν ἐπι-
 μετῶσι, ὅ ὅτι πρῶτον αὐτοῖς τοῖς οἰκείοις
 πρῶτον χρῆσθαι· κατὰ αὐτῆς ἀναλαβῆ-
 οῖσι πρῶτον αὐτοῖς τῆς ἡλικίας αὐτῶν τῶν
 ἀοιδῶν, καὶ τοῦτο πολλάκις, ἕως αὐτῶν πρῶ-
 τιν ἐκμηθεύσασιν ἐγὼ πρῶτον πρὸς μὴ ἀλ-
 λον ὁδοῖνα νεανιδόσμοι, πρὸς σε ὅ πρῶτον
 ἀληθῆ. πολλάκις ὁδοῖ πρῶτον ἀετῶν τῶν
 βιβλίων πρῶτον συμφερόν, ἢ ἀγαθόν τι μοι
 ἡμῶν, ἀλλ' αὐτῶν ἀνέχω τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 καὶ τῆ συνθεσῆ πρῶτον γυμναζέσμοι, μὴ δὲ ἀ-
 καρῆ ἀγαλιπῶν, ἀλλ' ἐφίεις πρῶτον κερῶ· καὶ
 κέρων ὡς ἄρ ἐξῆς ἀναγνωστικῶν ἀπὸ τῆς ἀγα-
 ποίας, ὅ, τι μοι δοκεῖ ὅ ἀκροατικῶν ἔ. κατὰ
 ἕξτάτω πρὸς τῶν γεγραμμένων τὰ λελεγεμέ-
 να, ἕ πολλάκις μὴ οἶδα τυχῶν ἕ αὐτῶν μὴ νοῦ,
 τῆς αὐτῆς ὅ καὶ λέξεως· ἡδὴ δὲ ποτε ἕ μὴ
 ἐνθυμημάτων ὁδοῖ τῶν γέροντα, ὅ, τι ὅ καὶ πα-
 ραλλήλοι τῆς λέξεως, ἀλλ' ὅτι μάλιτα εἰ-
 καστο πρὸς πλὴν ἀρμόσασθε ἕ συγγραμμάτων.

A occupatio : facultatem ij nostram ad
 actum prouocant : Et quidem vt cum
 adhuc incipit , literis perpetuò præ-
 euntibus indigeat , sensibusque pror-
 fus innitatur ; nihilominus dum in pro-
 gressu est proprias vires experiatur ; ne-
 que ex syllabis omninò dependeat .
 Quemadmodum enim aliud quoduis
 problema libenter amplectimur , quia
 rerum perplexarum difficultas excogi-
 tandi solertiam exercet : Ita cum id
 quod ad narrationis tenorem deest in-
 telligentia supplere , atque adtexere
 cogitur , neque omnia ei ante oculos
 subiiciuntur , ad simile quid per sese
 audiendum excitationem sibi comparat,
 vnaque consuescit , vt ab aliis non pen-
 deat , sed intra seipsam contineatur . De-
 prauata quippe ista monumenta , men-
 tem quæ oculis præsit , desiderare vi-
 dentur . hoc ipsis quoque adolescenti-
 bus Pythagoræ doctrina præcipiebat ,
 partim vniuscuiusque indolis pericu-
 lum factura , partim præexercitamentum
 illud esse existimans , puerorum inge-
 niis magis consentaneum , quàm pla-
 norum illas apud Geometras sumptiones .
 Non enim operosum est litera vna
 aut syllaba , aut etiam dictione , vel si
 mauis integro vno ambitu orationis ac-
 commodatò , deinceps iis quæ in libro
 sunt commodè vti , & in promptu ha-
 bere . planè autem simile quid ei est ,
 quod Aquilarum pullis euenit : Nam
 eos , vbi primùm volare inceperint , pa-
 rentes altius sublatos dimittunt , suisque
 quodammodo alis vti concedunt : tum
 statim ætatis imbecillitatem anteuerten-
 tes recipiunt : idque sæpius repetunt ,
 donec volare didicerint . Ego verò a-
 pud alium quidem neminem , sed a-
 pud te tamen ex rei veritate gloria-
 bor . Sæpenumerò libri calamitatem ex-
 pectandam esse non censeo , vt mihi bo-
 ni aliquid contingat , sed sublatis oculo-
 nis me ad ipsum opus exerceo , ne mo-
 mento quidem intermittens , sed pro re
 nata suggerens , & perinde ac si lege-
 rem , quicquid consequens esse videtur à
 me excogitatum adnectens . Deinde ea
 quæ dicuntur cum iis quæ scripta sunt
 confero , ac memini me sæpius eundem
 non modò sensum , verumetiam sermo-
 nem assecutum , aliàs sententiam ipsam so-
 lenter ita coniectatus sum , vt si quid ver-
 borum dissideret , id tamen mirificè ad o-
 peris coagmentationē esset excogitatum .

F

Quòd si diuersus esset sensus, nihilominus libri illius authori congruebat: & is erat, quem, si in animum incidisset, nequaquam esset dedignaturus. Præterea memini me adstantibus aliquot viris nobilissimum quoddam, grauissimumque opus præ manibus habere, quod cum à me ut omnibus legerem petissent, parui rogantibus: Si quando verò id commode fieri posset, aliquid de meo insuper addebam, atque insuper enarrabam: Non id (per numen illud quod literis præest) consultò, cogitatòque faciens, sed ea quæ sponte occurrerant menti iuxta ac linguæ permittens: móxque ingens ab omnibus strepitus, plaususque concitatus, ob ipsa potissimum additamenta hominem cum laudantibus, à quo scriptum opus erat: ita mihi Deus animum indidit, tractabile quoddam expressarum in verbis ac motibus figurarum conceptaculum. Quòd si in deprauatis libris animi attentionem exercere contendissem, ad eam perfectionem tentantis habitum natura deduxisset. Qui mox tibiam audire desierint, eorum aures etiam cessante modulatione, sonitu quodam personant, ac tibiæ cantibus longiusculè detinentur: Ego autem multoties Tragædiis tragicè accinui, & Comædiis arguta ac festiua

A εἰ ὃ ἔδ' οὐνοῦ ἔτερος, ἀλλὰ ἄρετον γε ἐκείνη
 τῶνδ' ἄνδρ' ἢ τῶν βιβλίων ποιήσαντι, ἔν' ἔσθ' ἄπληξίωσεν, εἰ ἐνεθυμήθη. ἤδη δέ ποτε οἶδα
 ὡς ἐκκαθημένων ἀνδρῶν, ἐτύχασαν μὲν τῶν
 βιβλίων καὶ τῶν σαύμων ἢ συγγραμμάτων ἔχων
 ἐν ταῖν χερσίν, δεομένων ὃ ἀναγιώσκῃ εἰς
 κοινὴν ἀκοίαν, ἐποίω οὕτως· εἰ δέ ποτε πα-
 ρεῖκοι, ὡς ἐξεδέον ἀν' ἡ, καὶ ὡς ἐπὶ μελέου-
 σα· ὃ μὰ τὸ λόγιον, ἔσθ' ἔπιτηδύσας, ἀλλ'
 ἐπέλθον ἔτιως σιωπῶσα τῇ γλώτῃ τε καὶ
 τῇ γλώτῃ· καὶ δῆτα ἰσχυρὸς ἦρθη πάλιν, καὶ
 κρότος ἔβραχεν, τὸ ἄνδρα ἐπαμειβόμενον ἐκείνῳ,
 ὅτου ὁ σύγγραμμα ἴδ', ἐπὶ αὐτοῖς ἔχ' ἠέκιστα
 ταῖς ὡραῖς. ἔγω μοι πλὴν ψυχῆν ὁ Θεὸς
 ἀπαλὸν ἐκμαγεῖον ἐποίησε τῶν ἐν λέξεσσι τε
 καὶ ἠέσει χαρακτῆρων· εἰ ὃ καὶ τῶν ἄλλων
 ὁμοίως τῶν βιβλίων ἐσχευμένον τὸ ὡρα-
 στήριον ἐπέτεινον, εἰς τὸ πλὴν ἔξιν ἐπὶ γὰρ
 ἢ φύσει πειραμένον τοῖς ἐξ ηὐλημένοις τὰ ὡ-
 ρα, ὡς ἀπέμπει τις ἠέ καὶ πεπαιμημένου τῶ
 μέλους, ἔμνηστοι χροῖον ὑπόσυχρον πῆς αὐ-
 λήμασι κατὰ κώχμοι· ἐγὼ ὃ ἴσα μὰ καὶ πα-
 ραδίας ἐπεπαρῶδησα, ἔκωμωδίας ἔπι-
 τωμύλλομα ὡρὸς τὸ πόνον ἐκάστου τῶ γρά-
 ψματος. εἴποις αὖ ἠλικιώτῳ εἴ), νῦν μὲν
 Κρατῖν καὶ Κρατῖτος, νῦν ὃ Διφίλου τε καὶ
 Φιλήμονος, καὶ ἔτι ἔστιν ἰδέα φιλομετρίας πῆς
 ἡ ποιήσεως, ὡρὸς ἡ ἵνα ὃ ἀφαιρέσει καὶ
 ἐπέξ' ἄγω πλὴν πείρου· καὶ ὅλα συγγραμμάτ' ἔ-
 ὡρὸς ὅλα ποιῶν, καὶ τεμμαχίους ὡρὸς βαλ-
 λόμενος· πῆρ' ὡρὸς τῶν ὄντων τῶν λεκτικῶν
 χαρακτῆρων, καὶ πλείστον ἀφαιρέστων, ἐ-
 ἐκείνη τῶν μιμήσει ὡρὸς σπῆν ἀνάγκη, καὶ
 ὑμῶν ἴδ' ὡρὸς ἡ ὑπόατη χορδὴ τὸ ῥυθ-
 μὸν αὐτῆ μῆτρα ὡρὸς ὡρὸς κινεμένη τῶ
 μῆτρ'.

D

A

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΦΑΛΑ-
ΚΡΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

SYNESII CALVITII
ENCOMIUM.

ΙΩΝΙ τῷ χρυσῷ
πλὴ γλώτῃσιν ἐποίησθι
βιβλίον κόμης ἐγκώ-
μιον, οὕτω δὴτα λαμ-
πρῶν, ὡς ἀδάκλυ ἐῖ) B
ᾧ δὲ ἔ' λόγου φαλα-
κρὸν ἀνδρα ἀγαυῶτα.

συνεπιτήκεται γὰρ ὁ λόγος φύσιν· φύσιν ἢ ἀ-
πύρπτες ἐθέλοντι ἐῖ) κελεύει, πρὸς ὃ μέγα
μέρος αἱ τεύχεα συμβάλλονται, αἷς ἡμᾶς
ἐκ παιδῶν ἢ φύσιν ἀκείωσεν. ἐγὼ μὲν οὖν
καὶ ὀπιωίκα Ἦ δὴν ἤρχετο, καὶ θριξὶ ἀ-
πύρπην, μέσσω ἀντὶ δειγμάτων πλὴ καρ-
δίας· καὶ ἔπειτα πρὸς ἄλλοις, ἀλλῆς
ἐπὶ ἄλλῃ πιπλοῦσιν, ἢ δὴ ἢ σὺν δίο καὶ χῆ-
πλείοις, καὶ ὁ πόλεμος λαμπρῶς ἔω, ἀ-
γυμνῶν καὶ φερεμῶν τῆς κεφαλῆς, τότε δὴ
τότε χαλεπώτερον πάσῃ ὀμίλῃ, ἢ ἔω
Ἀρχιδάμου τοῖς Ἀθηναίοις, ἔπειτα τῇ δει-
δροτομίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ἔπειτα ἀπεδείχθη
ὡς ἐπιτηδύτης Εὐβοῆς, οὗ ὄπῃτεν κορυφῶ-
ται ἐγράψοντες ἔπειτα Τροίαν ἢ πόλιν· ἐπὶ ἔω,
τίνα μὲν θεῶν, τίνα ἢ δαμῶνων πρῆλθον ἀ-
κατηγόρητον; ἐπισημῶν ἢ καὶ Ἐπικούρου
τῆ γράφῃ ἐγκώμιον, οὗ χῆ) ταυτὰ πρὸ τῆ
θεῶν ἀγαυῶν, ἀλλ' ὡς ὅ, ἢ κατὰ δυ-
ναμίλῃ ἀποδείξοντες. ἔλεγον γὰρ, ὅτι πρὸ
τῆ πρὸς ἄλλοις ἐπὶ φανόμοι τῆς γυναιξίν
ἀειδέτερος· οὗ δὴν εἰ τῆς ἐκ γόνων· τὰ
γὰρ εἰς ἀφροδίτῃ ἐγὼ δικαιοτάτος, καὶ τῆ
Βελλεροφόντῃ σαφροσύνης ἀμφοσθητήσαμι.
ἀλλὰ καὶ μήτηρ, ἀλλὰ καὶ ἀδελφαί, φα-
σί, τῆ καλλεῖ τῆ νέμοσι τῆ δῆρῶν· ἐδή-
λωσε ἢ ἢ Γαρυσαλῆς, Ἀρταξέρξῃ τὸν βα-
σιλέα τῆ Κόρινθον τὸν καλὸν ἀποστέρξασα.
ἔπειτα ἔω ἐποτιωίμῃ, καὶ μικρὸν ὄπῃ ἐ-
περίωω πρὸ τῆ συμφορῆς· ἐπὶ ἢ ὅ, τε χρόνος
αὐτῆ σιωητέρας ἐποίησε, καὶ ὁ λόγος αἰτισιῶν

IO ille, aurea lingua
præditus, Comæ en-
comium scripsit, ad
sanè præclarum, ut
vel ex ipsa oratione
eum qui calvus sit pu-
dere necesse sit. Nam

naturæ ipsius præsidio freta quendam ve-
lut impetum facit. Natura enim omnes
formæ ac pulchritudinis desiderio tene-
mur, ad quam magna ex capillorum laude
fit accessio, quos iam inde à pueris nobis
natura conciliauit. Atq; ego quidem malo
ipso iam insipiente, defluentéque capilli-
tio penitius animo discruciarî cœpi, cùm-
que magis ac magis ingrauesceret & alius
super alios pilus decideret, ac duo subinde
pluresve, & irgens bellum exarsisset, capi-
te agi, ferriq; cœpto, tunc mihi quidem vi-
sum est multo agi mecum iniquius, quàm
cum Atheniensibus olim, succis ab Ar-
chidamo Acharnesium arboribus, statim-
que me ferium ac minimè affectatum Eu-
boensem casus ille fecit, quos pone co-
matos ad Troianam expeditionem profec-
tos narrat Poësis: in quo quidem quem
ego deorum aut dæmonum non appellaui?
Epicurum sanè mihi tum oratione ali-
qua commendandum persuadebat animus.
Non quod eadem de diis cum illo
sentirè, sed ut vicissim quid possem osten-
derem. Ita enim apud me: Vbinâ illa pro-
videntia est, quæ unicuique quod æquum
est promeritumque non rependit? Nam
quo meo merito, mulieribus turpior vide-
bor? Non illud graue quidem est, si vicinis
duntaxat esse videar, sum enim circa
res venereas iuris atque æqui obseruan-
tissimus, planèque mihi videor de pudici-
cia cum Bellerophonte posse contende-
re. Sed matrem ipsam ferunt, & sorores
marium formæ nonnihil referre, idque
re ipsa Parisatis comprobauit quæ ob for-
mosum Cyrum Artaxerxem Regem odio
est profecuta. Hæc ego quiritando deos,
hominèsq; contestabar nihil iam animo
mediocre de hac calamitate reputans. Po-
steaquàm autem ei me & temporis diu-
turnitas affuerit, & ratio ex aduerso

F ij

occurrentes perturbationi sese opposuit, paulatim eâ sese subducente conualescere, ac meliusculè me habere cœpi. Nunc verò ille ipse Dio diuum ei impetum adiecit, ac cum patrono, ac defensore rursus inuadit. Atqui ne Hercules quidem ipse, quod aiunt, contra duos, qui nec Molionidas subito ex insidiis aggressos sustinere potuit, & cum hydra concertans solus quidem cum ea, quandiu sola fuit, per aliquod tempus congressus est: at cum eius subsidium cancer aduenisset, omninò, nisi Iolaum sibi socium adiunxisset, prælabre concidisset. Mihi verò cum nullus ex fratre nepos adsit Iolaus, eiusmodi tamen quidpiam à Dione contigisse videtur: Vnde me rursus, & nationis oblitus, elegos, ac lugubres in Comam versus molior. Sed tu cum caluorum optimus sis, strenuumque, ac audacem virum agas, ac te huius aded calamitatis non pigeat, vt cum pulmentario apposito in conuiuarum frontes inquiritur, vltro te ipsum prodas, ex eoque tanquam ex bono aliquo honorem, gloriamque affectes: Tu inquam, æquo animo eam orationem feras, ac morigero sis & patienti, vt aiunt, corde. Ac vt Vlysses olim ancillarum petulantiam inconcussa animi virtute sustinuit, ita tibi enitendum est, vt nihilo fias ex hac oratione commotior. At illud nequeam. Quid ais? Poteris sane. Audi igitur: Nihil verò necesse fuerit codicem consulere, ipse ex memoria dicam; pauci enim versus sunt, sed omnes sciti imprimis, ac elegantes, quorum infixâ animo hæret concinnitas: aded ne volenti quidem vnquam è memoria exciderint. *Diluculo surgens.* Diisque (vt moris habeo) salutatis comam accurabam: molliuscule enim mihi tum corpus habebat, hæc autem diu neglecta fuerat, & conuoluta, contortaque ferè omnis erat, vt sunt lanæ illæ, quæ in ouibus proximæ cruribus dependent. Quamquam & nostra quoque squallidior, vt pote ex pilis implexa tenuioribus. Erat igitur & visu ipso horrida cæsaries, & inculta, dissolutaque consumax, quam cum distingueres, vnde quaque aut auulsam, aut distentam cerneres. Quamobrem comæ studiosos homines impensus tum laudabam, qui cultus, atq; elegantix amore, comæ, quam magni faciunt, curam habet præcipuam, calamumque perpetuò, quo eam dum vacat, vellitent, in crine gerunt. Ac, quod in ea re molestius est humi cum

Α κατεξάνθη τῶ παλαιῶ, πότε δὲ ἢ ἔμικρον ὑπέξισατο, ἢ δὴ ἀφ' αὐτῶν ῥαίων ἐκ τῆ ἀνέφερον νικῶν δὲ αὐτοπικνέει κεν αὐτῶν ῥέδμα ἔπεσον ὄντες αὐτῶς ὁ Δίων, ἔ ἐπὶ πῶν μοι μὲν σιωπηρῶ. πρὸς δὲ οὐδὲ, φησὶν ὁ λόγος, ἕδ' Ἡρακλῆς, εἰ τοὺς Μολιονίδας ἐκ λόγῳ πρὸς πρὸν ὄντες ὄντα ἰκέει κεν, ἀλλὰ ἔ πρὸς τὴ ὕδρα ἀγωνίζομενος, τίως μὲ εἰς ἐνὶ σιωπῆ κέσθ' ἐπεὶ δὲ ὁ καρκίος αὐτῆ πρὸς ἡμέτερον, κὰν ἀπείπεν, εἰ μὴ πῶ Ἰόλεω συμμαχίαν ἀτεπηγάγετο. κατὰ μοι δοκῶ πρὸς ἀπλήσιον τι παθεῖν ὑπὸ Δίωνος, ὄντα ἔχων ἀδελφιδιῶν τῶ Ἰόλεων. πάλιν οὖν ἐκ τῶ ῥέδματος ἐμαυτῶν τε καὶ τῶν λογισμῶν, ἐλεγεῖα ποιεῖ ἄρῶν ὅτι τῆ κόμῃ. σὺ δὲ ὅτι φησὶ Φαλακρῶν ὁ κερκίος εἰ, δοκεῖς δὲ τις εἶναι ἡμιθέος, ὅς ὄντες ἐμπάξῃ τῆς συμφορῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔτινος πρὸς κερκίον μετώπων ἐξέτασις γῆται, σαυτὸν ὅτι λέγῃ, ὡς ἐπὶ ἀγαθῶν δὴ τινι φιλοτιμιούμενος. ὄντος αὐτῶν ἔ λόγῳ, καὶ τήρησον ἐπὶ πείσῃ, φασὶ, τῆ καρδίας. ὡς περὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς πῶ ἀγαθῶν τῆν γυναικῶν ἀνέκ πληκῶς ἐμεινε· καὶ σὺ πειρῶ μηδὲν ὑπὸ τούτου παθεῖν. ἀλλ' ὄντα αὐτῶν δυνάμο; τί φησὶ; καὶ μὲν δυνήσῃ. τῶ ῥέδματος ἀκούε· δεῖ δὲ ὄντες ἐξελίξῃ τῶ βιβλίον, ἀλλ' αὐτῶς ἐρατῶ. καὶ γὰρ ὄντες πολὺσι χρόν ὄντες γλαφυρὸν μὲν τοι, καὶ τῶ κερκίος αὐτῶ πρὸς ἔδμα τῆ μήμῃ, ὡς τε ὄντες βυθούμενον ὄντες ῥέδματῶ με ὄντες τε. Ἀνασῶς ἔωθεν. Καὶ τοὺς θεοὺς πρὸς ὄντων, ὄντες εἴωθα, ἐπεμειλούμενος τῆς κόμῃς. καὶ γὰρ ἐτόγχουρον μαλακώτερον σῶμα ἔχων· ἡ δὲ ἡμέλειτο ἐκ πλείοτος. πῶν γὰρ σιωπῆ κέσθ' ὄντες καὶ σιωπῆ κέσθ' ὄντες ὄντες πολλὰ αὐτῆς, ὄντες τῶ ὄντων πῶ πῶ τῶς σκέλεσιν αἰσθητόμενος· πολὺ δὲ ὄντες ὄντες σκληρότερα, ὡς αὐτῶ ἐκ λεπτοτέρων συμπεπλεγμένα τῶν πειχῶν. ἡ οὖν ὄντες ὄντες καὶ ἀγρία ἡ κόμῃ καὶ βαρεῖα· μόλις δὲ διελύετο, καὶ ὄντες πολλὰ αὐτῆς ἀπασσῶτο καὶ διετείνετο. ὄντος ἐπῆσῃ μοι τοὺς φιλοκέρκους ἐπαμείν, οἱ φιλόκέρκους ὄντες, καὶ ὄντες κόμῃς πῶ πλείστου ποιούμενος. ὄντες μελοῦται οὐ ῥαθύμους, ἀλλὰ κέρκῶν τῶνα ἔχουσιν αὐτῶ ἐν αὐτῆ τῆ κόμῃ, ὄντες ξαίνοισι αὐτῶ ὄντες ῥαθύμους ἀγῶσι· καὶ τῶ ὄντες δὲ τῶ χαλεπώτατον, χαμῶ κερκίον φιλοκέρκους

ὅπως μηδέποτε ἀφανῆται τῆς γῆς, ὑπερφειδόν-
 τες ὑπὸ τῆς κεφαλῆς μικρὸν ξύλον, ὅπως ἀ-
 πέχη τῆς γῆς ὡς πλέσσει, καὶ μάλλον φροντίζουσι
 ἢ καταρασαν φέρειν τὴν κόμη, ἢ ἢ ἡδέως κατεύ-
 ρθῃ. ἢ μὴ γὰρ καλοῖς τε ἔφωβερεις ἔοικε ποιῆν.
 ὁ δὲ ὕπνος, καὶ πρὸν ἡδὺς ἢ, βραδείς τε καὶ ἀ-
 φυλάκτοις. δοκεῖ δέ μοι καὶ Λακεδαιμόνιοι
 μὴ ἀμύσειν τῷ τοῦτου πρῶτου πρῶτου, οἱ τότε λέ-
 κοντες πρὸ τῆς μάχης τῆς μεγάλης τε ἔδει-
 νῆς, ὅτε μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἐμύθον δέχεσθαι βα-
 σιλέα, τελαχόσιοι τὴν δὲ θρόνον ὄντες, ἐκὰ δὲ αὐτο
 ἀσχυῶτες τὰς κόμας, δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὀμηροῦ
 πλείστης ἐπιμνηστικῆς ἀξιοῦν τοῦ τοῦτου. ἀπὸ γὰρ
 μὲν ὀφθαλμοῦ ἢ πολλὰκις ἐπαίνῃ τὴν κα-
 λοῖς, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦτου μάλιστα ἢ γαίῃ τὸν κάλ-
 λος ἐπιδείξει. ὁ δὲ ὄντων οὖν τῶν ἡρώων ὀφθαλ-
 μοῖς ἐκωμάσθη, ἢ Ἀγαμέμνονος, ὡς περ καὶ τὸ
 ἄλλο σῶμα ἐπαίνῃ αὐτῶν, ἔδ ἢ μόνον τοῖς Ἑλ-
 λάδας ἐλίκωπας καλεῖ, ἀλλ' ὁ δὲ ἢ τῶν καὶ τὴν
 Ἀγαμέμνονα, τὸ κοινὸν ὅτι τοῖς Ἑλλήσιν ἀπὸ τῆς
 τῆς κόμης ἀπὸ τῆς πρῶτου μὴ Ἀχιλλέα,
 Ξανθῆς τῆς κόμης ἔλε πηλείωνα. ἔπειτα
 Μενέλαον ξανθὸν ἐπονομαζέων ἀπὸ κόμης.
 τῆς δὲ Ἐκτοροῦ χαίτης μέμνηται,
 Ἀμφὶ δὲ χαίται Κυάεα πεφόρλωτε.
 Εὐφύροσ γὰρ μὲν ἔκαλίσου τῶν Τρώων ἀπο-
 θανόντος, ὁ δὲ ἄλλο ὠδύρετο λέγων,
 Αἷμα τί εἰ δδύοντο κόμας χαίτεσιν ὀμῶϊα,
 Πλοχμοῖθ' οἱ χροσῶτε ἔδ ἔργω ἐσφήκωντ.
 καὶ τὸ Ὀδυσεῖα ὅτ' ἐπὶ καλὸν γερνόντα
 ὑπὸ τῆς Ἀθηνῶν ἐπιδείξαι, φησὶ γερῶν,
 Κυάεα δὲ ἐγρόντο ἔφηρα.
 πάλιν δὲ ἔπ' αὐτῶν. --- κα δὲ κέρητος
 Οὐλας ἦκε κόμας ὑακινθίνῃ ἀρῆ ὁμοίαις. ἔ
 πρέπειν γὰρ μάλλον τοῖς ἀνδράσι φαίνεται καὶ
 Ὀμηροῦ ὁ χόμος ὁ τειχῶν, ἢ τῆς γυναιξί.
 γυναικῶν γερῶν πρὸς κάλλους διεξιῶν, ἢ τῶν
 τῆς φαίνεται κόμης μεμνημένος ἐπεὶ τοῖς τῶν
 θεῶν τὰς μὴ ληθείας ἀλλως ἐπαίνῃ χροσῶν γὰρ
 Ἀφροδίτῃ, καὶ βοῶπιν Ἡρα, καὶ Θετῆν δὲ χρυ-
 εῖσαι. ἔδ Διὸς τῆς μάλιστα ἐπαίνῃ τὰς χαίτας.
 Ἀμβροσία δὲ ἀεὶ χαίται ἐφ' ἠρώσῃ αἰα-
 κλος. τῶν τῆς μὴ σοὶ τὰ Δίωτος. ἀτὰρ ὡς
 ὁ δὲ καί τις εἰμὶ ποικίλος, ἢ δὲ Θεοσύμαχον
 ἐρυθριῶντα ὀφθαλμοῦ. ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ γὰρ, ὁ δὲ
 ἐπὶ τῶν ἀπλήσιον πάθος ἐγέρω, καμῶν γὰρ τῶν

A latent, terram ipsam verentur attingere, &
 ab ea ut absit plurimū ligno aliquo caput
 suffulciunt, maiorēque nitidæ comæ ha-
 bendæ quàm suaviter dormiendi curā ha-
 bent. Illa enim pulchritudinem ac terrorē
 addit, somnus quantumvis suavis inertes,
 ac improvidos reddit. Nec certè ea res
 Lacedæmoniis neglectū fuisse videtur,
 quorum trecenti olim cū venissent ante
 graue illud ac formidandum certamen,
 quo Soli ex Græcis Persarum regis impe-
 tum propulsaturi erāt, comam adornantes
 sedebant. Sed & ab Homero multū ei
 curæ, studiique tribuitur. Nam si quas ob
 pulchritudinē laudat, oculorum raro me-
 minit, nec in eo præcipuum esse putat lau-
 dandæ pulchritudinis argumētum. Nemi-
 nem igitur Heroum ex oculis commēdat,
 yno excepto Agamemnone, idq; cū &
 reliquum eius corpus laudaret, & non gre-
 cos tantū omnes nigris ac volubilibus
 oculis conspiciendos appellat, sed ipsum
 quoque Agamemnonem, id quod com-
 mune erat Græcis omnibus. Comam au-
 tem in singulis laude afficit, in Achille im-
 primis,

Flauāque coma pensauit Achillem.
 C Deinde Menelaū à coma flauū nūcupans.
 De Hectoris verò cæsarie mētionē facit.

--- & cerula passim
 Cæsaries raptata. ---

Euphorbo deinceps Troianorum formo-
 sissimo occumbente, nihil præter comam
 aliud deploratur.

Sanguine sparsa coma est, Charitumq; simili-
 mus illi

Crinis, & intorti argentōque, aurōque capilli.
 Vlyfsem quoque à Minerua formosum fa-
 ctum cū describit

--- Cerulei, inquit, pendent de vertice crines,
 & rursus de eodē, --- crispāq; in vertice fudit
 Cæsariem, & gratos hyacinthi flore capillos.

D Quid quod & capillorū honos ab eodem
 Homero viris quàm mulierib. magis cōue-
 nire cēsetur? Sanè fœminarū specie cū præ-
 dicat, Comæ haud ita sepe mentionē facit.
 Iam. n. Deabus ipsis aliud laudū genus ac-
 cōmodat, aureāmq; Venerē, rotundis atq;
 amplis oculis conspicuam Iunonem. Talis
 argenteis insignem Theridem appellat.
 Iouis verò ex Cæsarie præcipua apud eum
 laus:

Cæsaries magni subitò est concussa tonantis.
 Haftenus Dio. Cæterū ut neq; omninò
 malus vates sum, vel ipsum sciebā ex hac
 oratione Thrasymachū pudore suffusū iri:
 quod mihi ex eo nō accidit, quod ilicò ipsa

sum planè oratione victus. Nūc illud mihi occurrit, Dionē incredibili quidē dicendi facultate præditū esse, nihil tamen habere de quo dicat, & præ ipsa nihilomin⁹ facultatis copia ad dicēdū incitari; quādoquidē multò magis admirandus videri potuit, si vim illē suā ad id quod cōtrariū est laudandū, Caluitium scilicet nostrū, transtulisset: Nā qui in adeò ieiuna inopiq; materia copiosus est, quid ab eo factū iri putādū est, si in eā incidere quæ tātā eloquēdi vbertatē possit capere? Iā verò cū ei & coma esset, & dicēdi ars, in laudanda coma artē quam habebat expertus est; Quā verò callidē seipsum in hoc opere insinuauit? Nec.n. alius est is cuius in hac oratione meminit, comæ studiosus, qui calamo comā venustat, quā ille ipse quocūque demū calamo hāc orationem scripserit. Ego verò cū & caluus sim, & dicēdi non imperitus, materies & multò sit ipsa materie præstātior, quā ego Dione sim deterior: cur non cōtra accingor, meiq; & argumēti ipsius periculū facio, si fortē in crinitos homines vicissim probū istud retorquere possim? Dicemus sanē, neq; tamē cōcitatū quid, vibratūmq; præfabimur, cuiusmodi potissimū exordiis certatoriz, & cōtēctioz orationes, nō secus ac rostris triremes ab oratorib. munitur, neq; præcētiuo vllō utemur, quod à Dione nostro factū est, qui canorū, suauēmq; carminis auspiciatum ante orationē suā, quasi ante citharædicū modū præludij instar emodulatus est. Diluculo surgēs, diisq; (vt moris habeo) salutaris comam accurabā. Molliuscule.n. mihi tū corpus habebat. Hæc autem diu neglecta fuerat. Ac deinceps ita progressus, ex incuriæ euetibus sensim ad curationis comæ laudes dilabitur. Ita.n. nobiscū agere solēt periti illi orationis artifices, vt nunc demulceāt, nūc terrorē, ac stuporē incutiant. Ego autē res quidē ipsas percipere, animoq; diiudicare haud deterius altero possim: Oratoriā tamen nequaquā profiteor, sed duas potissimū artes in viuēdi ratione pro me semper habui. Arboribus enim colēdis, alēdīsq; ad acerrimas quasq; feras cōsectādas canibus, operā omnē adhibui, digitique hi nostri scaphis, ac venabulis potius quā calamo attriti sūt, nisi pro scriptorio fortē calamo laculi nostri arūdinē velis vsurpare, cui tradādæ omninō eos intabuissē mirū nō est. Haud hercle vnquā paternæ rusticitati pudori futur⁹ sū: neq; cōtortis atq; inicitatis oratiunculis proæmij ac præludij loco vsus videbor, sed quod & optimū du-

A πτω πρὸς τὴν ἐδωκώς τῶ λόγῳ· νῦν μὲν δὲ
 κεῖ Δίων λέγει μὲν εἶδ' ἄνθρωπος, οὐκ ἔχων ὃ
 ὅ, ἢ καὶ λέγει· λέγει ὃ ὁμοίως ὑποπείθεισας
 τῶ δυνάσασθαι· ἐπεὶ τρι πολλῶν θαυμασιώτε-
 ρος αὐτὸ φασιναὶ τῶν ἀντιῶν ἐπαμύνοσθαι πρὸς
 λόγῳ, ὃ καὶ ἡμᾶς πρὸς τῆς κα-
 φαλῆς. ὃ γὰρ ἐν ἀπὸς διπλοῦς, τί δὲ ἐ-
 πίπσειν ἐμπροσθεν ὑλῆ χωροῦσθαι πτω δυνάμιν
 νῦν δὲ οὐσης αὐτῶ κόμης καὶ τέχνης, ἐξή-
 σασθαι τῆ τέχνη πρὸς τῆς κόμης. ὡς ὃ καὶ πα-
 νούργως ἑαυτὸν εἰς τὸ βιβλίον πρὸς ἡγεῖται. οὐ
 γὰρ ἔτερος τίς ἔστιν ὃ ἐν τῶ λόγῳ φιλόκο-
 μος, ὃ τῶ κατὰ μὲν καλλιῶν πτω κόμην,
 ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὅτι ποτὲ κατὰ μὲν τὸν λό-
 γον ζῶν ἡγεῖται. εἰ ὃ καὶ γὰρ φαλακρὸς εἶ-
 μι, καὶ δυνάμιν λέγει, καὶ ὃ πρὸς τῆς
 πρὸς τῆς πλεονεχίον ἔστιν, ἢ ἐγὼ
 Δίωνος χείρων· τί οὐκ ἀπαποδύομαι, καὶ
 γὰρ μὲν πρὸς ἐμαυτῶ καὶ τῆς ὑποπεί-
 σως, εἰ ἄρα δυνάμιν ἀναπείθεισας τοῖς
 κομῆσιν ὃ ὄντιδος; ἐρῶ ὃ, οὐτε πρὸς
 μαστῆρος ἀκμαῖον ἢ καὶ πρὸς, οἷα τοῖς
 ἀγωνιστικοῖς λόγοις οἱ ῥήτορες, ὡς πρὸς ἐμβό-
 λους τῶν τελευτῶν ὀπλιζοῦσιν, οὐτε πρὸς
 σῶς, ὅσῳ Δίων ἐπίπσει, μέλος ἀναβεβλημέ-
 νον καὶ λιγυρῶν, ἀτε κίτταροδικὸν νόμου, τῶ
 λόγῳ πρὸς ἀνεκρούσασθαι. Ανασῶς ἔωθεν, καὶ
 τοῖς θεοῖς πρὸς πρὸς, ὅσῳ εἶδα, ἐπιμε-
 λούμην τῆς κόμης. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν με-
 λωτέρων σῶμα ἔχων· ἢ ὃ ἡμελλήτο ἐκ
 πλείονος. καὶ ὃ οὐτε πρὸς ἀφ' ἧς συμ-
 πτωμῶ τῆς ἀμύνης, ἔλαθεν ἡμᾶς κατὰ
 σῶς εἰς ἐπαμῶ τῆς ἐπιμύνης. τῶν γὰρ ἡ-
 μᾶς δρῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῶν λόγων δημηγοροῦ· νῦν
 μὲν κηλοῦσιν, νῦν ὃ κατὰ πληθῶσιν. ἐγὼ δὲ
 D δυνάμιν οὐ χείρον ἔτερον σκυῖναι πρὸς
 πρὸς τῶν ῥητορικῶν ὃ οὐκ ἐργάζομαι,
 ἀλλὰ πρὸς τῶν μὲν ἢ βίος τέχνης δύο, φυ-
 τικῶν τε ὃ κωοκομῶν ἔπι τῶν θηρίων πρὸς
 ἀλλομῶσθαι· δακτυλοῖς ὃ οὐτοι σκαφίσι καὶ
 πρὸς τοῖς αὐτῶ κατὰ μὲν πρὸς τῶν
 εἰ μὴ κατὰ μὲν λέγει αὐτῶ ὃ γραφῶς τὸν ἐ-
 βέλῃ. ἡμᾶς μὲν γὰρ οὐδὲν θαυμαστῶν, εἰ καὶ πρὸς
 τετῆσθαι. οὐ δὲ κατὰ μὲν τῶν πᾶσι τῶν
 ἀγῶν, οὐδὲ φημι εἰς τῶν λόγων, ἀλλ' ὃ κατὰ μὲν
 πρὸς τῶν πᾶσι καὶ πρὸς τῶν ἀλλ' ὃ κατὰ μὲν

ήρωισμῶν καὶ ἀγροικῶν παρὰ τὸν Ἑρμῆν, ψυχρῶς αὐ-
 τῶν τῶν νοσητῶν τὰς φάσεις εἰς μέσον καὶ ἀπὸ
 μέσων ἀγωνισμῶν ὡς παρὰ γράμμασι, μόνον εἰ τὸ
 γλώττης τὸ τόνον ἀπὸ τῆς ἀφελέξεως εἰς ἔπι-
 τροφῶν μεταρμύσασαι ἀπὸ Δωρίου, Φασίν,
 ἔπι Φρύγιον. δεῖ γὰρ τοὶ πνύματος ἄρκοῦτος
 ἔπι χρήμασιν, ἀπὸ μοι πολλὰ πλὴν καρδίαν
 ἀναδύσασθαι ἀμυτεύομαι. ὁ ὕμνος οὖν λόγος ὀλίγος,
 πρῶτον ἦκιστα χεῖρῶν φαλακρὸν ἀνδρῶν ἀ-
 γχέωσθαι. τί γὰρ, εἰ ψιλῶν μὴ ἔχῃ πλὴν κεφα-
 λῶν, λάσπον ὃ τὸ φρονοῦν, ὅς τῃ Αἰακίδῳ ἢ
 ποίησις ὕμνησεν; ἀλλ' οὐδὲ γὰρ ἡμέλλῃ τὸ πει-
 χῶν, ἀλλ' καὶ διαρῆσαι νεκρῶν. νεκρὸν γὰρ πῆ καὶ αὐ-
 τῶν, καὶ ὡς ζῶσιν ἢ ζῶντων μέρη πρῆρτῶνται.
 αὐτῶν τῶν ζῶων τὰ ἀλογώτερα καὶ πρῶτον
 αὐτῶν ἡμφίεσθαι τὸ σῶματος. ἀνδρῶν δὲ,
 ἐπεὶ μετέληθεν ἐναργετέρας ζωῆς, γυμνός
 ἔστι πλὴν πλείων τῶν συμφορῶν φορητῶν. ἵνα δὲ
 μὴ ἀνεπίμικτον ὄν τῆς παρὰ τὸν ἄνθρωπον κοινω-
 νίας ἀλαζονδῶνται, μέρεσιν ὀλίγοις κομῶν. ὅστις
 οὖν οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις κομῶν, οὐδὲ ἔστι παρὰ
 ἑτέρων ἀνδρῶν, ὅσων ἀνδρῶν παρὰ τὸν
 εἶλον. ὡς περὶ τὸ ἀνδρῶν τὸ ἔπι γῆς φρονησ-
 τῶν τε ὁμοῦ καὶ ψιλῶνται, ἔτις ὁμοιογενεῖται
 μὴ τῶν βοσκομῶν ἀπὸ πρῶτον παρὰ τὸν ἑλ-
 λῆναι τὸν εἶ. τὸτο δὲ ἔστιν ὃ μὴ ἀφελέξασθαι
 νας, ἀλλὰ καὶ συστήματα τὰ πείρας ἀίησιν.
 ὡς κινδυνώδης τὸ τὸ πειχῶν τῶν παρὰ τὸν
 πόλεμον ἔχῃ παρὰ τὸν φρονοῦν. ὅθεν γὰρ ἔτελε-
 σον ἄμα συγγίνας. εἰ δὲ πῆ τι σιωπελέσθαι καὶ
 κωπηγῆται. φίλοι γὰρ οἱ ἀνδρῶν καὶ ὡς μετέρρη-
 τῶν τέχνην ἐκείνην (σφῶνται) τὸ κωπηγῶν ὡς
 ἔραστερες ψιλῶν. αἱ λάσποι ὃ ἐμπληκτοὶ καὶ
 δρασεῖται, καὶ βήγῃσι εἰσὶν ἀποδοῦσαι τὸ θῆρας. εἰ
 δὲ τὸ Πλάτωνος ὁ σφῶν, τὸ ξυλωεῖδος ὡς ἔλα-
 νῆ ψυχῆ, τὸ ἀδίκον ἵππων παρὰ τὸν λασιόκωπον
 λέγει, τὸ κωπηγῶν παρὰ τὸν πειχῶν; ἀλλὰ καὶ
 μὴ λέγοντος Πλάτωνος, ἀνάγκη κωπηγῶν εἶναι τὸ
 αὐτῶν λάσπον, ὅθεν ἀκούομαι, ὡς περὶ τυφλῶν τὸ
 αὐτῶν λάσπον, ὅθεν ὀραῖναι. τὸτο μὴ οὖν εἰ γῆροι-
 πο, τέρως ἔστιν ἢ ὅτι ὃ ἀνεφύπῳ ἔπι βλεφαρῶν
 δίδυμοι πείρας. ἔτι δὲ τὸ ἔχαστον εἶναι κακῶν
 πρῶτον κείνην ὡς ὀφθαλμῶν πείρας, ἐφ' αὐτῶν ἀπα-
 σα τέχνη καὶ βία κινῆται, μὴ φθῶσιν τὸ ὀφθαλ-
 μὸν ἐξορῶσασθαι. ἢ γὰρ ἀνέχεσθαι τοῖς πμῶνταισι
 ἢ φύσις οὐκ ὄντα τὰ ἀπὸ τῶν πμῶνταισι ὃ τὸ

A co, & rusticorū morib. magis esse cōsenta-
 neū nuda ipsa sc̄suū animi signa in mediū
 adducēs, solis reb. cōtēdā. Licet modo lin-
 guā tenorē à disputatione ad rei propositę
 animaduersionē, cōsiderationēq; cōuerte-
 re, à Dorio, vt aūt, ad Phrygiū. At qui spi-
 ritus vigore mihi op^o est, qui argumētatio-
 nibus, & ratiocinationib. sufficiat, que mi-
 hi, vt auguror, vberrimē cor meū suppedi-
 tabit. Nostra igitur oratiōe definitur, *Ho-
 mini caluo nequiquā esse pudēdum.* Quod si. n.
 glabro sit, capite, villosa tamē hirsutāq; a-
 nimi prudētia, qualis Æacides à Poëta ce-
 lebratur? At is crines admodū cōtempnit,
 B quos & mortuo amico profusē spargebat.
 Vita siquidē carēt ij, & viuētib. vitę exper-
 tes partes adnascūtur. Quā ob causā inter
 bruta animātia que à ratione alieniora sūt,
 per totū corp^o pilis vestiūtur. Hominis au-
 tem quia vita sincerior est, nuda est oneris
 cognati pars maxima, qui ne arrogātius ih-
 solesceret, si nulla ei esset cū caducis ac in-
 terituris reb. societas, aliquot sui partib. pi-
 los habet. Quò fit vt qui vel in his paucis
 partib. pilis caret, hic si cū altero homine
 cōparetur, tantūdē eo sit, quāto homo bel-
 luis pręstātior. Sed vt animātiū omniū fa-
 gacissimū iuxta & nudissimū homo est, ita
 C oues ceterorū omniū stolidissimas esse ne-
 mo est qui distinetur; hoc autē ipsū animal
 est, quod non distinctos, discretosq; pilos,
 sed cōuoluta dēsitrate collectos emittit. Ita
 eō fermē iam res rediit, vt capillitiū istud
 omne cū prudētia, sapientiāq; pugnare vi-
 deatur; nec. n. in quoquā simul esse queūt.
 Quod siquid dicēdū est, quod Venatorib.
 ex vsu sit, quib. cū nobis amicitia est, & il-
 lorū artis quoq; peritissimi sūt canes ij, qui
 auribus, & vētre glabri sūt, villosi cōtrā ar-
 toniti omnes, temerarij, ac venatione in-
 terdicti, meliores sūt. Cū verò sapiēs Pla-
 to in bigis illis, quarū auriga est anima, al-
 D terū equorū, que improbū vocat, surdum,
 atq; aurib. hirsutū faciat, quā honorificē
 demū de capillis existimat? Sed vel tacēte
 Platone necesse est surdū eū esse, qui qua
 audimus parte villosus sit, vti & cæcū, qui
 ea sit parte villosus, qua cernimus. Atq; si
 cui hoc cōtingeret, prodigiosū haberetur.
 Nonnullis verò palpebrę duplici pullulant
 pilorū serie, idq; inter extrema mala esse
 creditur, si in oculos hi tāquā peregrini in-
 uaserint, ad quos prohibēdos artē omnem,
 ac vim adhibem^o, ne oculū nobis effodiāt.
 Nā quæ vilissima sunt cū pretiosissimis so-
 ciari natura nō patitur; pretiosissimæ autē
 animalis partes sūt ipsa sensuū domicilia,

quib. inter ceteras corporis partes maximè animal est. Primus. n. his anima vires suas, ac facultates impertitur, cūq; primaria, ac dignissima sit vidēdi facultas, ea quoq; omniū pilis maximè vacua est. Rursus itaq; ut in vno homine pilis vacāt ex partes imprimis, quæ sūt nobilissimæ: Ita in genere hominū optimi quiq; eo modo affecti sint necesse est, quod à nobis paulò antea confirmatū est, neq; tāto perē à brutis animatib. quātū à pilorū hirsutie totū ipsū hominum genus abhorret. Quocirca cū cæteris animantib. sãctitate, ac dignitate homines, & cæteris hominib. ij lōgē antecellāt, quibus pilorū iactura diuina quadā feliciq; forte cōtigit, sequitur Caluum eorū esse quæ in terris sūt, omniū diuinissimū. Licet eas intueri quas in Museo habem⁹, depictas clarorū virorū imagines, Diogenes in quā, illos, & Socrates, aliosq; ab hominū memoria sapiētes; Caluorū Theatrū cōuētūq; esse dixeris. Nec est quod hoc loco vllum negotiū faceſſat Apolloni⁹, nec alius quifquā præſtigiatorū eiusmodi, ac in magica vanitate callidissimorū, qui cū ipsi comati non sint, eiusmodi tamē vt appareāt, vulgi oculos fascinare possūt. Sed nec vlla fortē impostorū eiusmodi peritia est, sed portētorū potiùs artifex, nō ars quidē illa, sed facultas. Ita. n. à Legistorib. sapiētix, peritixq; honos sēper habitus est, ab iisdēmq; vñeficis atq; incātatorib. puniēdis carnifices alebātur. Quātūuis igitur Comat⁹ fuerit Apollonius, magni interesse nō potest: Quāquā mihi cū homine amicitia est, eūq; plurimū optē ex hoc esse numero. Prope .n. est. vt ex his quæ dicta sūt hactenus, apta sit orationis cōuersio, si quis sapiēs sit, eum itidē & caluū esse oportere; qui nō caluus sit, eū neq; esse sapiētē. Atq; eodē modo in diis, ac demonib. se res habet, neq; id ignorat qui Bacchi sacrorum ceremoniis interfuerit. Ex eo igitur cōuentu, atq; cætu qui hirsuti, ac hispidi sūt, pilis partim natiuis, partim adſcitiis vestiūtur. Nec. n. Nebride ipsa quicquā est Bacchi sacris familiaris, aliiq; vel à Piceis appellamēta mutuò accipiūt. Hos autē oēs succussari, ac gestire videas, & indecore saltare, vt pote, opinor, temulētia correptos, quæcūq; demū in sacris temulētia est. Verū illi ad naturæ inertia redacti, ac resoluti vidētur. Silenus verò cathedrā illic suā, ac pellem habet, & Bacchi pædagogus est. Oportebat. n. vt opinor, eū qui quidē calu⁹ esset, sapere, atq; inter tot fanaticos & furiosos esse tēperatū. Neq; verò leue tū aliquid esse suspice-

A ζώου τὰ αἰσθητήρια, καὶ οἷς μέγιστα τῆν τῷ σώματος μορίων ζῶν ἔστι. πρῶτος γὰρ αὐτοῖς ἡ ψυχὴ καὶ εὐαγῆς δυνάμεις ἐμέλεισεν ὅφιν ἢ τὸ πρῶτον ἡτότατον, ἀλλὰ τοὶ καὶ τὸ ψιλοτάτη. πάλιν οὖν ὡσπερ ἐνὸς αἰθροῦ τοῦ τῆν μωτάτα φαλακρότατα, οὕτως ἔχον αἰσθητικὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἦθος αὐτῶν τῶν ἡθῶν καὶ κέρματα. Ἐπιτὴ ἢ μικρῶν πρῶτον ἐδὴκρυέτο καὶ δι' ὀλοκλήρου τῶν ἡθῶν οὐ τοσοῦτον ἀναχωρεῖ θηρίων, ὅσον τειχῶν. εἰ δὲ ζῶων μὲν ἀπρότων ἱερώτατον αἰθροῦ· αἰθροῦ τῶν ἢ οἷς ἠσπῆξεν διμοιρησάτω τῶν ἀποβολῶν τῶν τειχῶν, φαλακρὸς αὐτῶν εἴη τῆν ὅτι γῆς τὸ ἡτότατον ἔξεσι ἢ τοῖς ἐν Μυσίῳ θεάσασθαι πίνακας, τοῖς Διοχάρδης λέγω καὶ τοῖς Σωκράτους, καὶ τοῖς οἷς ἵνας βούλει τῆν ἐξ αἰῶνος ἑσθῶν. φαλακρὸν γὰρ αὐτῶν δόξετε θεάσθαι. Ἀπολλωνίος μὴ ἐνοχλείτω τῶν λόγων, μηδὲ εἰ τις ἕτερος γῆς καὶ ἀπειθῆς καὶ δαμόνια· καὶ γὰρ οὐκ ὄντες οὐτοὶ κομητῶν, δυνάμει φαίνεσθαι καὶ πλήθῃ καὶ ἀπολιτῶν ἄνθρωποι. τὰ καὶ ἢ ὅσοι ἑσθῶν τὸ τῆν γῆτων, τερατουργία δὲ τις ἔστι καὶ οὐκ ἐπισημη τις, ἀλλὰ δυνάμεις. οὕτω γὰρ οἱ νομοθέται ἑσθῶν μὲν τῆν ἡμωτάτων ἐνόμισον· ὅτι ἢ τοῖς γῆτας ἕτερον τοῖς δημίσις. ὡς εἰ καὶ κομητῆς μὲν Ἀπολλωνίος, οὐδὲν πρὸς λόγων. καί τῃ φιλία μοι πρὸς τὸν αἰθρα, καὶ βουλοίμην αὐτῶν αὐτῶν ἢ καὶ ἀλόγου. κινδυνώδης γὰρ ἐκ τῆν εἰρημνῶν ὕψους ἀνῆσπῆξεν ὁ λόγος· εἰ ἑσθῶν τις, καὶ φαλακρὸς· εἰ μὴ φαλακρὸς ἴς, ὅσοι ἑσθῶν. οὕτω ἢ ἔχῃ καὶ καὶ δαμόνων ὅς τῶν Διονύσου τε θεάσθαι τελετῶν, τὸ μὲν ὅσον ἔστι τῶν ἡθῶν ἑσθῶν, τειχῶν, τὸ μὲν οἰκεία, τὸ ἢ ἀλλοτεία καὶ ἀκομον. βακχικὸν γὰρ ὅσοι οὕτως ὡς ἑσθῶν νεβείς· οἱ ἢ ἑσθῶν τῆν πτόων κῆμας δανείζονται. πύταις μὲν ἀπῶντες ἰδίσις αἰασθομήτοις τε καὶ βρυάζοντες, καὶ ἐν ἀκῆστοις σκιρτήμασι, ὡς αὐτῶν οἶμα, τῆν μέθῃ κεκρατημέτοις, ἢ τις ποτὲ ἔστιν ἐν τελεταῖς ἢ μέθῃ. πλὴν ἀλλ' εἰκόμασι εἰς τὸ πλημμελὲς ἠσπῆξῃ τῆς φύσεως. Σιλῶν ἢ καί τῃ καὶ θεάσθαι καὶ σκύπος ἔστι, ἢ τῶν Διονύσου παιδαγωγῶν ἀποδεδῆκται ἑσθῶν γὰρ οἶμα, φαλακρὸν ὄντα, μὲν ἔχῃ καὶ ἑσθῶν ἐν ἑσθῶν τῶν ἀσπῆξῃσσι. καὶ τοὶ μὴ μικρὸν ἠσπῆξῃσσι.

τῷ Διὸς ἀπόρων αὐτὸν παρεπιμήσθαι δα-
 μόνων, πρῆναι καὶ φρενοῦ αὐτῷ ὁ παρδα-
 εῖον. δεῖ μὲν γὰρ αὐτῷ καὶ γάλασθαι ἔζω-
 ροῦ, καὶ μαρῶν ποτε φύσεως ἰμέρω, καὶ
 παρελθεῖν τὴν ὄψαφορῶν, ἐς ὃ πῆς βακ-
 χρις σιωεξορῆσεται. μετρεῖ ὅ αὐτῷ ἢ μα-
 νίδου ὁ Σιλίωος, μὴ λάθῃ πολὺ ρυεῖς ὅτι
 θάτερα, καὶ ἡύπηται τὰ πατεῖ δυσδράγω-
 γος. ἀλλὰ ἄχῃ γὰρ ὄντεδθεν ἐπιδρακτέον,
 λαβόντας ἀποχρῶν τεκμήριον, ὡς ἐκεῖ φρέ-
 νες, ὅθεν οἴχονται τείχες. ἐκεῖ ὅ τείχες, ὅθεν
 οἴχονται φρένες. ταῦτ' ἄρα καὶ Σωκράτης ὁ
 Σωφρονίσκου, μέτερος ἐς πάλλα ἡυόμυος,
 καὶ πρὶ ὄντιναι οἰκείων ἐπαμύων Φεισάμε-
 νος, εἴη ἡδύατο μὴ φιλοτιμείσθαι τῇ
 παρὸς τὸν Σιλίωον ὁμοιότητι. ἐν τούτῳ γὰρ
 ἀπόρῳ εἰὼ ὅσον ἐβούλετο, νοῦ δοχέιον αὐτῷ
 κατὰσθλάσθαι τὴν κεφαλῆν. ἀλλ' ὡς-
 παρ' ἄλλα πολλὰ τῆς γλώμης Σωκράτης, καὶ
 ποδρ πῆς ἡλιθίους ἐλάθανει, ὅτι τὰ Σιλίωον
 λίδου εἰσὸν ἀπεσιμῆσε. ὁ δὲ δὴ, παρδα-
 εῖοις μὲν ὅτι πρῆναι τὴν αὐτὴν τῆς κόμης,
 ἐν ὅ τῷ βίου μὴ πω φρενοῦ μὲν, ποδρ δὲ
 γῆρας ἀποφοιτῶν, καὶ μὴ ἀειμύειν ἡλι-
 κίαν, ἢ πῆς ὅτι δὴ λως νοῦ τε καὶ φρόνησι
 ἐνοικίσει τὰ ζῶα, τί αὐ εἴποις, ἢ κατὰδι-
 κέσει ἀλογίαν τῆς φύσεως τῆς τείχων; εἰ δὲ
 κομῆ πῆς, καὶ γῆρας. καὶ γὰρ ἀφραίνεῖ πῆς
 γῆρας, καὶ ἔχ ἀπόρτες ἀφραῖνοι δὴ ποδρ
 ὅτι τὴν ἀφραῖνου φθάνουσι τελεσιότῆτα.
 ἔχ μὲν οὖν οὕτως, ὡς μὴ ἀειμύειν ἄλλη-
 λα νοῦ τε καὶ κόμην, ἀλλ' ὡς παρ' φωτὶ σῶ-
 πος ἔξισθασθαι. ὅτι ζῆτοδοι ὅ τὴν αἴτιας, ὁ
 λόγος ἀπορῆνότερος. πειρασόμυα δὲ οὖν ὅ-
 σον εἰς τὴν πρῶδοσθαι χρεῖαν ἀραεῖ λαβόν-
 τες, διαγῶς ἀειμύειλας τὸ ὅσον ἀβέβηλον. ἄ-
 παρῶ τῆς ὄντων ἀπλά. καποδοσθαι ὅ ἡ φύ-
 σις ποικίλλεται. ἢ ὅ ἕλη τῆς ὄντων τὸ ἔρα-
 τον, ταῦτη καὶ ποικιλώτατον αὐτῆ, καὶ πῆ δὲ
 χιται θεῖον, εἴη ἀγῶς ὅσον ὅτιν ἐδέξατο. δε-
 ρμύη ὅ ἐμφάσης καὶ ἀπέρμασθαι, ἀειπλέ-
 κεσθαι τε ἀλλοῖς, καὶ πλείη παρὸ αὐτῷ γῆ-
 τάχα μὲν οὖν ἔχ δόξουμύη, τάχα δὲ ἀφ-
 τὴν ἀναγκάσαν ὁμότησαν, ἐν τῇ παρῶτη συ-
 νόδῳ καλῆχρῶσθαι τῷ θεῖς, ὅτιν τελεσιωθῆ-
 ναι τὴν ἔμφασιν. διώατο δὲ μὴ ἔ ἐκέτε-

A re, cæteris omnib. dæmonib. ipsū ab Ioue
 esse prælatū, vt puerulo suo adesset, ac ca-
 stigaret. Etenim nōnūquā illū mero indul-
 gere opus est, & naturę gestiētis illecebra
 furere, ac eo insaniā progredi, vt cum Bac-
 chātib. tripudia, ac choreas exerceat. Sed
 furorē moratur Silenus, ne imprudēs in al-
 terā partē fiat propēfior, Patrīq; sese demū
 minus tractabilē præbeat. Verū quāprimū
 hinc traducēda est oratio, si prius euidētis-
 simo ista nobis argumento fuerint, ibi de-
 mū mēti, ac prudētia locū esse, vnde efflu-
 xerint pili, ibiq; pilos esse, vnde prudentia
 effluxit. Quā præsertim ob causā Sophro-
 nisci filius ille Socrates, de se alioqui mo-
 deratē sētis, ac in propriis dotibus prædi-
 cādis omniū parcissimus, tēperare sibi mi-
 nimē potuit, quin de sua cū Sileno simili-
 tudine gloriaretur. Nimirū in eo nihil nō
 eorū quæ velle cōprehēdebat, cū in capi-
 te mētis ac prudētia domiciliū statuisset.
 Sed cū alia multa cōsulto à Socrate dicta
 factaque, tū hoc potissimū stolidos, ac ine-
 ptos homines latebat, plurimū sibi Socra-
 tem ex hac cū Sileno collatione gloria, ac
 splēdoris cōciliare. Iā illud, Puerulis qui-
 dē ea in ætate florere comā, qua nōdū sa-
 piūt, eādēq; senio appetēte caducā excide-
 re, nec eā opperiri ætatē, quæ mētē, ac sa-
 piētia dubio procul in animū inducit ani-
 malis, quid aliud quā pilorū naturā penu-
 ria rationis coarguit? At est aliquis qui e-
 tiānū cū senectute comā habeat, nempe &
 senex quoq; aliquis desipit, *Nec cōsummatā
 hominis perfectiōnē assequi cuiusvis est hominis.*
 Ita ergo natura cōparatum est, vt sese duo
 hæc mutuò nō patiātur, coma & prudētia,
 sed alterū vti tenebræ lucis, ita alteri præ-
 fētia euanescat, cuius rei causā inuestigā-
 tibus arcana, ac minus euulgāda ratio est.
 Nos verò ex iis, quantū ad institutū nostrū
 satis erit selectis nōnullis, quæ minimē pro-
 fana aut prodēda fuerūt, factē religiosęq;
 occultare conabimur. Primæ quæque res
 simplices sūt, Natura autē ad inferiora de-
 missa varietatē induit. Materia porrd rerū
 omniū extrema est, proindēq; & cū primis
 varia, neque, si diuinū quid recipiat, statim
 ipsū quātū est recipere potest: priusq; ima-
 ginib. quibusdā, siue seminib. receptis, ea-
 dē fouet, ac cōplectitur, totaq; in illis oc-
 cupatur. Igitur aut ea fortē apprehēsa cō-
 seruatura est, aut propter necessariū vtriuf-
 que dissidiū primo statim cōgressu quod
 ei diuinū inest præualebit, penitūsq; cōfi-
 ciet priusquā elaborata, ac perfecta fuerit
 imago. Sed & vtrūque ab ipsa præstari po-

test: Nec. n. ut videtur, ista sibi inuicē repugnāt; Quoniam autē de hisce nūc sermo nobis nō est, sed alterius causa hæc proposita sūt, ex reb. ipsis palā faciēdū est, in his quidē quæ imperfectiora atq; inchoata dūtaxat sūt, naturā ipsā materiāq; plurimū habere viriū cōfirmatis verò, ac valētorib. cedere. Quæ terrē mādatur semina, nōne diuina ea credēdum est, quāuis infima, constare ratione? Finis itaq; eorū fruges sūt, ad quas priusquā perueniatur, ipsā naturæ ostēntationē ornatūq; cōtuere. Radix primū, tum culmus, tunica, aristæ, glumæ, præter quas aliæ itidē glumæ, fruges verò nōdum explicata, sed in interiori cōceptu delitescēs, cuius aduētū ista omnia materiæ ludicra dilapsa decidūt. Venustate. n. ac decore non indiget, quod perfectū est, perfecta verò ea demū fruges est, quæ in sese aliam cōtinet feminis rationem. Quorum in memoriā in Eleuside Cereris sacra celebrantur, quæ Anacalypteria quasi Reuelatitia appellātur. Quocirca cū mēs ceterorū quæ superne mittuntur, seminū diuinissimū sit, & in ipsū caput introducatur, cui materiæ cōcreta mēs pro fructu est, quæ admodum frumētū ex ratione illa feminis tāquā fructus educitur: in eo natura solito munere fungitur. Namq; mirabili varietate caput exornat, capillorūq; quasi aristarū, aut folliculorū, aut mehercule florū instar, quos in stirpib. ante baccas producit, pulchritudine reddit venustius. At neq; arboribus fructus priusquā defloruerint, neq; capiti mēs animiq; prudētia insidet, antequā perfectionē adeptum inutilia, ac superuacua quæq; tēporis diurnitate quodam quasi vētilabro, excusserit, ac naturæ quodāmodo nugātis eiectamēta repurgauerit, adeoque euident hoc esse potest cōiiciendæ in fructu maturitatis argumentū. Quodcūq; tu accurratē depilatū caput animaduertis, sic habeto, illud & prudētix domiciliū, & diuinitatis esse tēplū. Haud temerē igitur sacra quædam possint in retēcti capitis honorem quasi reuelatitia celebrari. Quæ profanorū quidē hominū causa ita nūcupētur, à sapiētib. tamē mētis potiùs intelligētix que introductoria indicētur. Ac qui nouissimē in caluorū numerū relatus fuerit, hic recēs sacris admissus ac Theophaniis, i. quæ in deorū apparitione celebrātur mysteriis initiatus habēdus est. Sed ut tritici grana quædā, aut punica mala, nucēscē carie contracta in putaminib. atq; inuolucris corrupta putrescūt: Ita improba quædā capita diuinæ fortis expertia mortuarū

A εθν. οὐ γὰρ ἔχουσιν, ὡς ἄρ' ἀκουσιν, μὲν γὰρ οἱ λόγῳ. ἀλλ' ἐπεὶ μὴ τῷ πρὸς τούτων ἔστιν, ἀλλὰ τῷτα δι' ἕτερα, δηκτέον ἔστιν ὅτι τῆς πρᾶξιματων, ὡς ἐν ἀτελεσιτεροις ἢ φύσις ἰσχύει, δυναμῶσις ὅ ἡσπερ ἐξίσταται. ἀρ' οὖν οὐχὲ καὶ τῆς κεφαλῶν ἀλλομῶν ἐν γῆ σπερμάτων οἱ λόγοι θεῖοι εἰσιν, εἰ καὶ τῶ θεῖου ὁ ἕχατον; τούτων τέλος μὲν ὁ καρπός, ἀλλὰ πρὶν ἢ κείν εἰς τοῦτο, θεὰ πλὴν πομπείῳ καὶ τῆς κάλλη τῆς φύσεως. ρίζα, καλῶν, φλοιός, ἀθήρες, λέμματα, καὶ ὅτι τοῖς λέμμασιν ἕτερα λέμματα. ὁ δὲ καρπός, ἀτελής ἐστὶ καὶ κρύφιος. ὡς ἀλλομῶν δὲ τούτου, πάντα καὶ ἀσφύνη τῆς ἕλης τῆς πάγη. ὡς ἰσχυροῦ γὰρ οὐ δεῖται ὁ τέλειον. ἴδὴ ὅ τέλειος, ἐν ᾧ λόγος ἔστιν ἕτερος σπέρματος. ὅτι τούτοις Ἐλευσίς ἀρ' τῆς Δήμητρος Ἀνακαλυπτήρια. εἰ δὴ νοῦς ὁ ἡγίατον ἔστι τῆς ἀνώγειν ἰκόντων σπερμάτων. ἐνοικίεται ὅ κεφαλῆ, καὶ αὐτῆ καρπός ἔστιν ἐνυλος νοῦς, κατὰ τὸν ὁ πρὸς, ἐκείνου τῶ λόγου, εἰσὸς ἢ φύσις ποιεῖ. γαμματοποιεῖ πρὸς αὐτῶ, καὶ τριζὼν αὐτῶ ἀγάλλει κάλλειν, ὡς ἀθέρων πινῶν ἢ λεμμάτων, ἢ τῆ Δία τῆς ἀθῆς, ἢ τοῖς φυτοῖς πρὸ τῆς ἀκροδρύων χειρίζεται. ἀλλ' οὔτε ἀκροδρυοὶ ἐν τῶ φυτῶ πρὶν ἀπὸ μῶσται, νοῦς τε εἰς ἀπὸ ἀλλομῶν κεφαλῆ, πρὶν τελεσιπῶσται ἀποκρυβαλίσαι τὰ περὶ τῆ, κατὰ τὸν ἡσπερ αὐτοῦ τῶ χρόνου, ὅ πᾶσιν ἀποκρυβαλίσαι πλὴν φλυαρίαι τῆς φύσεως. ὡς τῶτ' ἀπὸ τῆς θεῖου τεκμήριον, ὅ τέλειον ἢ καρπὸν ἀποδεδείχται πλὴν κεφαλῶν. ἢ ἀκριβῶς ἰδῶσι ἐκλελεγεμένω, ἐκτὸς νόμιζε κατεσκήνωκέναι τὸν νοῦν, ἐκείνῳ ἢ τῶ πλὴν κεφαλῶν νεῶν τῶ Θεοῦ. ἀρ' οὐκ ἀπὸ οὖν ἐν δίκη μυστήρια κεφαλῆς ἀνακαλυπτήρια, ἀρ' μὲν ποῖς βεβήλοισι οὕτως πᾶς καλούμενα. οἱ θεοὶ δ' ἀπὸ εἰδέειν, ὅτι τοῦ τῷτα ὅπιθατήρια. ὁ ἀρ' ὅ ὡς ἀρ' εἰσὶ φασακροῖς, εἰσὶ ἔστιν ὁ νεοτελής, ὁ μεμνημένος τῆς Θεοφανία. ὡς ἀρ' εἰσὶ πρὸς, καὶ ροῖαι, καὶ κέρνα ποτηρῶ καὶ ἐναποθήσκοντα τοῖς ἐλύτροις καὶ τοῖς κελύφεσιν, οὕτως εἰσὶ καὶ κεφαλῆ, τῶ θεῖου μὲν ἀμειροῦσαι, πολὺ δὲ ὁ νεκρὸν

πεικείμεθα. ἤδη ὃ ἐγὼ κατενόησα καὶ πρὶν
 ἐν Αἰγύπτῳ θεοπρόβλεψας τῆς θεοῦ, μη-
 δὲ τῆς ἐπιβλεφαιδίων ἀνεργήτους πει-
 ρῶν· καὶ ἡσάν μὲν ἰδεῖν γέλοιοι, Ἐφὶν δὲ
 ἢ εὐνοῶν, ἀτε ὄντες ἄπειροι καὶ Αἰγύ-
 πτιοι. ταῖς γὰρ φύσει τῆς αἰδίου καὶ οὐ-
 σιωμίας ζωῆς, τῶν οὐ χρεῶν ἔστι πε-
 ράζειν μὲν ἀποθανόντων μερῶν. εἰ ἴδι-
 κω ὁ Ξυραῖος χρεοπίητος ἔστιν δὴσθῆς, ὁ
 φύσφ φαλακρὸς ἀβουρῶς ἀκείωται τῶν
 Θεῶν. μήποτε γὰρ καὶ ὁ θεῖον ἀδὲ Ἰουδοῦν
 ἔστιν; ἴλεων ὃ εἶη τῶν λόγων. πῶν γὰρ ἀπὶ
 δὴσθῶν Διανοίας εἰρήσεται. ὅσον μὲν οὖν
 ἔστι τῆς θεοῦ ὁ μὴ φανόρμον, πῶν πῆς πε-
 ρεργάζοιτο, ἀπαξ γε μὴ βουλόρμον ἐμ-
 φαῖς εἶ; ὁ ὄρωρμον ἀπῶν, ἀκριβεῖς
 εἰσὶ σφαιρα, ἡλίος, σελήνη, πῶντες ἀστέρες
 ἀπλαγῆς τε καὶ πλαγῆτες· εἰ ὃ μείους καὶ
 μείζους εἰσὶν, ἀλλ' ὁμοιομήμονες ἀπῶντες· πῶ
 εἰ ἀπὸ σφαιρας ἡροῖτο φαλακρότερον; πῶ ὃ
 ἡσασῶτερον; λέγεσθαι δὲ πῆς καὶ λόγος, ὅτι
 βούλεται μὲν ἢ ψυχῆ μμείσθαι Θεόν· ὁ
 δὲ ἔστιν ὁ πείτος Θεός ἢ τῆς κόσμου ψυχῆ,
 ἢ ὁ πατήρ μὲν αὐτῆς, τῆς ὃ θεοκρατικῶν κό-
 σμου δημιουργῆς ἐπεισῆραγε τῶν κόσμων, τέ-
 λεον αὐτῶν καὶ ὄλον καὶ πῶν ἐν πῶντων ἀπερ-
 μάτων τε καὶ σμῆτῶν ἀσφρασαῖμος, ἀπῶ-
 δειῖς ἀπὸ τῶν καὶ γῆμα γῆμῶν τὸ πει-
 ἐκτικῶτατων. ἔστι ὃ τῆς μὲν ἰσοσφαιμέτρων
 μείζον αἰεὶ τὸ πολυγωνότερον· τῆς ὃ πολυγώ-
 νων ἀπῶντων κύκλος ἐν ἐπιπέδοις· ἐν δὲ
 πῆς βάθος ἔχουσι, σφαιρα. ἴσασιν οἱ γεω-
 μετείας καὶ στερομετείας ἐπιπέδοι. ἢ τε οὖν
 ὅλη ψυχῆ σφαιρα ὄντα τὸν ὄλον κόσμον ψυ-
 χῶν, αἴτε ἀπὸ τῆς ὄλης ρυεῖσθαι, καὶ μέρη
 ἡρόρμα, ἡροῖσιν ἐκείνη τῆς ὄσφ ἔστιν ἢ
 πῶσα ψυχῆ, ἡροῖσιν σῶματῶν, καὶ κόσμων
 εἶ) ψυχῆ, ὁ καὶ τῆς μελομοδ γέρονεν αὐ-
 τῆς ἀπῶν. οὕτως ἐδέσσε τῆς φύσφ σφαιρα
 μελομοδ. ἀπῶ μὲν οὖν ἀστέρες· κατέω ὃ κε-
 φαλα διεπλασθῶν, ἢ εἶεν οἰκοι ψυχῶν
 ἐν κόσμῳ κόσμοι μικροί. ἔδφ γὰρ εἶ) τὸν κό-
 σμον, ζῶν ἐν ζῶων συκείμενοι. τῆς μὲν
 οὖν ἀνηκωτέρας ψυχῆς ὄσθῶν ἀσφῆρῆς
 καὶ εἰς κομῆτην κεφαλήν ἐνοικισασθαι, πα-
 ρῶ πλείστον οὖσῶν τῆς ἀκριβεῖας ὃ γῆμα-

A partiū redūdāte ambiūtur. Iā verò Ægyptios ego sacerdotēs ac numinis cultores vel ab iis, quæ in genis nascuntur ciliis abhorrere animaduerti, qui erāt illi quidē visu ridiculi, sed prudēs tamen eius faciendi cōsiliū iis nō defuit, vt callidis hominibus Ægyptiisq; par est. Quæ. n. natura cōstant æterna, quorūq; natura vita ipsa est, nefas est quicquā eis esse cū partib. mortuis cōfortij. Itaq; si omnes nouacula manuq; derasi hominū, pij ac religiosi cēfendi sūt; qui natura caluus est, ipsius naturæ spōte cum Deo affinitate cōiunctus est. Ac nescio an eo modo diuinū quoq; numē affectum sit. B (Quāquam corū, quæ à me dicētur, caussa propitiū tū illud esse velim, omninō pia id animi religione pronūciabitur.) Quicquid igitur diuini numinis arcanū, ac recōditū est, quid est quod à quoquā curiosē inquiratur, cū nulli possit esse manifestū? Quod cūq; autē ex eo oculis subijcitur, præter exactos globos spherāsq; nihil aliud videas, Solē, nimirū, Lunā, fixa omnia, errabūdāq; sidera, quæ etsi alia sunt aliis maiora minorāve, at eadē planē omnia figura cōstāt. Iā quid sphaera, aut caluius esse potest, aut diuinius? Celebris nōnullorū sermone scētētia est, *Animā quoad eius fieri potest, Deū imitari*, Tertiū illū Deū intelligo, qui mundi est animus, quiq; ab eodē & parēte authorēq; fui, & mūdi huius corporei opifice in vniuersū introductus est: Quē idcirco perfectū, ac totū vniuersūq; vniuersis ex corporibus ac seminib. formauit, eiq; figura omnīū cōcessa maximē capax. Est autē ex his figuris, quæ æquali ambitu ac circuitu cōprehēdūtur, maior illa semper, quæ plurib. angulis cōstat, multāgulas autē omnes circularis inter planas magnitudine excedit, vt & earū, quæ profunditate cōstāt, omnīū est sphaera capacissima, Quod ij norūt qui Geometriam, ac solidorū metiendorū ar- C tē assecuti sunt. Quare sicut totā integrāq; animā totū ipsum vniuersum, quod sphaericæ formæ est, animatur; ita quæ à tota illa anima effluxere partes singulæ, quod cuius animæ natura infitū est, gubernare corpora, mundorūq; esse animæ desiderāt, quæ diuisionis illis causa fuit. Ita factū, vt naturæ particularibus sphaeris opus esset, hincq; superne quidē sidera, inferne verò capita formata sunt, animarū habitacula; & in maiore mūdo minores. Mūdum. n. animal esse oportuit, ex animalib. coagulatū; Ac stolidiorib. quidē animis parū interest, an comatū caput subierint, quod ab exacta figuræ circularis imitatione re mo-

tius est: sapientib. autē pro cuiusq; merito, ac dignitate, aliis fidus, aliis caluitiū obtigit. Quānis enim inferiorū natura syncerā ac exactā in rebus elaborādis perfectionē assequi non possit, at superior extremāque corporis facies, quæ cœlū versus erigitur, mūdus quin sit figuræ imitatione ferre nō potest. Ex his ergo omnib. caluitiū manifestō cœlū quoddā esse constat; Ita vt quæcūque in sphaerā præconia cōgesserit quispīam, iisdē ipsis quoq; caluitiū necesse sit cōmendari. Proinde & Homerus scribendo, & Phidias fingēdo, si lubeat, Dioni laudādæ Comæ argumēta suppeditent, altāq; & promissā Ioui Comā, & dēfissimā affingant, quā simul placuerit, cœlū ipsum concutere possit. Nā cuiusmodi sit qui in cœlo apparet Iuppiter, nemo est qui ignoret; quod si alius vsquam esse potest Iuppiter, corpus quidē habeat, nec ne, haud exploratū mihi est; Esto tamē, id cuiuspiam opinionī cōcedatur, omninō aut prior is erit, aut eo qui apparet posterior: Erit igitur exēplaris illius effigies atq; imago, vt ut autē se habeat, ei vsmodi esse debet, qualis est qui ab omnib. cernitur, quātum naturæ status in eo similitudinis esse patietur. Enimverō poetica efficitrixq; ars, cæteræq; imitatrices, veritatis quidē curā minimam habere, populares autē poti⁹ esse vidētur, omniāq; ab illis ad opinionē magis quā ad veritatē fieri accommodatē. Summo verō apud imperitos Coma in pretio est, omnēq; id quod exteri⁹ adiacet, vulgi opinione celebratur, Agri, vehicula, domus, domūq; frequentia, & cætera id genus, quæ cū possidētis natura cōiūcta nō sūt, sed ab ea capillorū instar aliena. A Deo siquidē & mēte, prouidētīaq; lōgic⁹ secesserūt, eorūq; loco naturæ & fortunæ arbitrio regūtur, quorū hoc alienius. Itaq; à stultis, & vecordib. aliqua creditur in naturæ fortunæve muneribus esse felicitas: hinc qui ad populi aurā aut scribit aliquid aut loquitur, eū necesse est ipsa quoq; opinione esse popularem, vt ex iis, quæ ei placita sūt pleraq; cōminisci aut fermocinari possit. Et quidē cū imperiti atq; insciji sint, propositi nihilominus tenaces sunt, & in tuēdis iis quæ præsumpserūt, quāuis absurdis mirum in modū pertinaces. Vnde si quis secus aliquid faxit, quāsi patrij ritus atq; instituta fuerant, cicurā protinus biber. Quæ verō pœnas daturū fuisse Græcis Homerū putandū est, si de loue rei ipsius veritatē aperuisset, neq; eiusmodi portēta cōfinxisset, quæ puerulis tertriculo esse solent. Ægyptiorū sanē pru-

A πος · Ὥφη ἡ ψυχὴ πρὸς ἀξίαν ἐκάστη τὴν ἑαυτῆς, ἢ μὲν ἀφρον, ἢ δὲ φαρμάκεον ἐπέμαπτο. εἰ γὰρ ἢ τῆδε φύσις ἀδυνεῖ πρὸς τελείαν ἀκρίβεται, ἀλλὰ τὴν γε αἰὼ καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπιφάνειαν ἡμῶν ὅσα ἀνέχεται μὴ οὐ κόσμον εἶ) τὰς γῆματα. ἢ φαρμάκεον ὡς νῦν καὶ οὐρανὸς ἡμῶν ἀναπέφηνεν οὐτα, καὶ ὅσα πῆς αὐ εἶποι σφαιρας ἐγκόμια, αὐτὰ τῶντα καὶ φαρμάκεον ἐγκόμια διεξέρχεται. πρὸς τῶντα γραφίτω μὲ Ὀμηρος, πλαττετω ἡ εἰ βούλεται καὶ φιδίας ἀποδείξει τὰς Δίῳνι, χαίτην τὰς Διὶ κατῆντες, καὶ τῶντων βαθείας τευχὸς, ἢν ἔχη κινεῖν δι αὐτῶν ὅποτε θεῶσι τὸν οὐρανόν. ὁ γὰρ ὁρώμενος ἐπὶ οὐρανῶ Ζεὺς, ἀπάντες ἴσμεν οἷος ἔστιν. εἰ δὲ πῆς ἔστι καὶ ἕτερος Ζεὺς, ὅσα οἶδα μὲ εἰ πῆς ἔστι μὲ σώματα ἕτερος. ἔγω δὲ εἰ ἡς οἶεται · πρῶτως οὖν, ἢ πρὸς οὐρανόν, ἢ μὲ τῶντων. ὅσα οὖν εἰκῶν ἔστι τῶν ἀδείγματος τῶντων. ὅποτερος δὲ αὐ ἔχει, τοιοῦτός ἔστιν, ὅποιος ὁ πᾶσι φαινομένης, ὡς αὐ ἢ τῶντων τῆς φύσεως χωρῆσι τὴν ἐμοιότητά. ἀλλὰ γὰρ εἰκόσσι ποιητική τε καὶ πλαστική, καὶ ὁ μίμητικὸν ἀπὸ γῆμος, ἢ κῆσα μὲ εἶ) φιλαλήτης · δημαγωγῶν δὲ ὡς μάλισα, καὶ ποιεῖν ἀτῆα ποιεῖ, πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν. ἡμῶν δὲ ἀμαρτίαν ἢ κῆσα, καὶ πᾶν ὁ περικείμενον ἔξωθεν δήμου δόξα τεταύμακεν, ἀρετὴ καὶ ἀπλῶας καὶ οἰκίας, καὶ σῖμοικίας, ὅσα μὴ τῆς φύσεως ἔστι τῶν ἐχόντων, ἀλλ ὡς ὅσα εἰ τευχὸς ἀλλοτερον. πόρρω γὰρ εἰσι τοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῆ τοῦ καὶ Θεοῦ φύσις αὐτῶς δευκαὶ καὶ τῶντων. ἐπὶ τῶντων ἀλλοτερώτερον. μακαρίζεται δὲ οὖν ἡ τῶντων ἀνοήτων, ὅσα τῶντων δῶρα καὶ φύσεως. ὅσῳ δὲ οὖν δῶμα γὰρ φεῖ, καὶ δήμῳ λέγει, τῶντων ἀτάγῃ καὶ δήμῳ εἶ) τῆ δόξῃ, ἢν ἀπὸ τῶντων ἀρεσκόντων αὐτῶν πλατῆ καὶ ἀφλέγεται. καὶ γὰρ ἀμαρτίες ὄντες, ἰσχυρογνώμονες εἰσι, καὶ χαλεποὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀτόπων πρὸς ἀλήθειαν. ὡς αὐ ἡς τῶντων πατειὼν τῶντων, τῶντων πείται ὁ κῆσα. πῆ αὐ οὖν δόξης Ὀμηρον ἡ τῶντων Ἑλλῶντων πατειν, αὐτῶντων τῶντων πρὸς τῶντων Διὸς εἶπόντα, καὶ μηδὲν τοιοῦτον περατωσάμενον, ὁ τῶντων παδειάεα καὶ ἀπλήτῆται; Αἰγύπτιοι δὲ καὶ τῶντων ὧφοι,

Ἔφοι, πρὸ οἷς τὰ προφητικά γῆν βα-
 ναύσοις μὲν καὶ χηρώναντες ἄνευ ἐπιτρέπου-
 σι δημιουργῶν εἶδη θεῶν, ἵνα μὴ τι τοιοῦτο
 παρονομήσωσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ῥάμφεσι
 τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἱερέων, ἀπὸ τοῦ ποτε με-
 νίσμασιν ἐκχεράτῃται, καὶ κατακλύεται τῆ
 δήμου· αὐτοὶ δὲ καταδύωτες εἰς τοῖς ἱε-
 ρεῖς χρεμαῖς, ἀπὸ αὐτῶν ἀπαγάσσονται πει-
 ρέλλοις· καὶ ἐστὶν αὐτοῖς κομασθῆια τὰ κι-
 βώπια κρύπτοντα, φασὶ, τοῦτο εἶς σφαί-
 ρας, αἷς ὁ δῆμος ἐὰν ἴδῃ χαλεποῦς· ὁ δὲ
 ῥάψον καταγέλασται· ἔστι γὰρ τερατείας·
 πῶς δὲ ἔμνησεν, δῆμος γὰρ ὡν· δὲ περὶ αὐτῶν
 πᾶσιν ἐπὶ τοῖς ἀδριασι τὰ ῥάμφη τῶν ἱερέων·
 ἕνα δὲ ὃν οὐ κρύπτουσι, ἀλλ' ἀναδεδεικνύουσι
 τὸν Ασκληπιῶν, τῶν αὐτῶν ἰδίως ἑσπεροῦ πο-
 λὺ φαλακρότερον· ἀλλ' ὅτι ἐν Ἐπιδαύ-
 ρω κομᾶ. Ἕλλησι γὰρ ἀπαλαίπτωρος τῆς ἀ-
 ληθείας ἡ ζήτησις, ὡς ἐν δίκῃ ὁ γῆμος ὁ
 συγγραφεὺς ἐλπίδουσι· Αἰγύπτιοι δὲ καὶ ὁ-
 ρῶσιν αὐτῶν ὁσημέρην, καὶ πῶς ἀπὸ λόγων
 συγγίνονται, οὐχ οὐ πῶς ἐστὶν ἔχθρῳ μόνον,
 οὐδ' ὡς αὐτὸς καὶ ὅσα παρελέθηται· ἀλλ'
 ἐγὼ γὰρ ἀκούω λεγόντων, ὡς ἀπὸ ἀμῆρ
 Αἰγύπτιος τέχνῳ ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἔχθρῳ, καὶ
 ἡλιας ἰούλας· ὡς δὲ ὅταν ἐθέλη μικρὸν ὑ-
 ποβαρβαρίσας, ἀπὸ μὲν εἰλκυσει ὅσον ἐστὶ τῆ
 θεοῦ ὁ πεφυκὸς ὀλκῆς ἡσὶν ἐπεσθαι· πα-
 ρεῖ τούτων οὖν, οὐ πρὸ Ἑλλήνων ληστέων
 τῆ θεοῦ καὶ ἀληθετέρας εἰκόνας· καὶ τοῖς γὰρ
 ἀπόχρη ὁ μικρὸν ποτέρον εἰρημῶν, τὸν
 ἥλιον ἰδόντι καὶ τοῖς ἀτέρας μὴδὲν ποσει-
 περραζέσθαι· εἰ δὲ τις ἐστὶ καὶ κομήτης
 ἀστὴρ, ἐστὶ μὲν ὁμοίως χόρα γὰρ ἀτέρων ὁ κό-
 κλω σῶμα κινῆσθαι, πρὸς τὸν ὁμοῦν ὁμοῦν ποτε
 νεώτερον γίνεται· ὁ δὲ ἑσπερὸν σελήνῳ τόπος,
 αὐτὰ τὰ μεθῆρα τῆς γῆσεως, ὅτι ἴσθ' τὰ
 ὑπεκκαύματα, ψευδανόμενοι ἀτέρας· τὰ μὲν
 ἐξῆς ἑσπερῶν συγκατακινῶν· τὰ δὲ μὴ
 τῆς αὐτῆς φύσεως ἐστὶ πλημμυεῖς κινουμέ-
 νοις· ἡκέ τις ἐπὶ τῆς ἰσημερίας σημείον,
 ἀπὸ τῆς συτῆου· καὶ κεῖθεν ἡξέει παρο-
 φερέμενος ἐπὶ τὸν πόλον τὸν βόρρον, ἀπὸ μὴ
 φθῶσι παροπολόμενος· τούτων γὰρ ἕνα
 ἡλιας πολυμήκη, καὶ τῆμερον μὲν ἀπὸ τῆς
 ζωδίου μήκος ἐπέχοντα· εἰς τριπλῶν δὲ,

A dens ea in re institutum est, apud quos qui
 ex Prophetico genere sunt, sordidis atque
 illiberalibus operariis deorum simulacra
 fingere haudquaquam permittunt, ne quid
 tale contra leges, iurisque moliantur, sed
 rostris quidem accipitrum, Ibidumque quæ
 in templi vestibulis insculpuntur, popu-
 lum ludentes, ipsi in sacros recessus & in-
 teriores latebras recepti quicquid effecerint
 oculis eripiunt, comestationumque,
 ac saltationum genere omni capsulas quas-
 dam venerantur quibus clauduntur hi glo-
 bi, quos si populus viderit succenseat, & ut
 faciles nimium, parabilisque derideat, por-
 tentis enim opus habet. Quid ni verò, plebs
 cum sit? Propterea Ibidum rostra simula-
 cris omnibus imposita sunt. Vnus porro
 ab iis minimè occultatur, sed in propatulo
 habetur Æsculapius, quem quidem pistillo
 caluiorem videas, huic tamen in Epidaurō
 Coma est, Græci quippe in indaganda ve-
 ritate segnes & incuriosi sunt, id quod eo-
 rum generi ab Historico iure est exprobra-
 tum. Ægyptij verò quotidiano eius & as-
 pectu fruuntur, & alloquio, non vnus dun-
 taxat, aut alter, cuius in ædibus verferur,
 neque ut ipsi visum, aut quoties fuerit.
 Sed id præterea multorum ad me fama de-
 tulit, Ægyptios pelliciendorum deorum
 artificium atque illecebras quasdam tene-
 re, quibus quando libuerit, barbaris ali-
 quot vocibus insufurratis, deos omnes eli-
 ciant, quicumque attractionibus quibus-
 dam deduci naturæ suæ conditione pos-
 sunt. Ab iis ergo non à Græcis verior, ac
 sincerior est sumenda numinis effigies.
 Quanquam id satis quidē esse possit, quod
 est à nobis paulò ante dictum, Solem, Side-
 ræque si obseruemus, nihil esse, quod præ-
 terea curiosius inuestigare oporteat. Sed si
 esse aliquod videtur crinitum sidus, ipsis
 certe nullum est. Etenim astorum locus
 corpus illud est, quod in orbem agitur, in
 quo nihil vnquam innouari potest. Lunæ
 autem subiecta regio, ipsūmq; generationis
 quoddam confinium faces eiusmodi, ac fo-
 mites edit, falsa sideris, appellatione, qui cū
 deinceps, seriatimque subiecti sint aliis cor-
 poribus, cum ipsis vnâ rapiuntur: quia verò
 eiusdem naturæ non sunt, vaga & immode-
 rata agitatione fluctuant. Iam ab Aræ cœle-
 stis signo, quod ad æquinoctialem raperetur
 inuentum est, vnde rursus in Borealem
 polum transfersum agatur, nisi prius fuerit
 destructum. Horum aliqua oblonga spe-
 cie porrigi, & hodie quidem, si contigerit,
 zodiaci magnitudinem adæquare videas,

tertia die vix tridentem , decima verò aut tricēsimâ , præclare faciens perit paulatim euanesçens , nec vllibi amplius cernitur. Hæc à me sidera appellari nefas esse puto , quo si tu nomine donanda contenderis , id saltem constabit , tantum esse comæ malum , vt vel in astrorum genus exitium inferre possit. Adde quod malum , dum apparent , omen habent , & à prodigiorum interpretibus & vatibus in religionem trahuntur. Publicas verò maximè calamitates , gentes in seruitutem redigendas , vrbes solo æquandas , reges obtuncandos , nihil exiguum aut mediocre , grauiâ denique omnia , acerbissimâque portendunt.

Haud nullum ignotum nobis perit ab Ioue sidus ,

Quantum fama hominum constat. -----

Quod ergo periit sidus esse non potest , omniâque sphaerica beata immortaliaque corpora sicut. Mihi vtiq; meisq; felicitas hæc adsit , quæ me diis ipsis similem possit efficere. Non enim alios quam qui ita ætæti sunt diis si sidus esse credendum est , neque Ioum esse diuini , aut Deo æquiparandæ nomine digniorem cæterisq; diuinæ splendoris appellationibus . Neque verò id ita se habere cum par sit , secus accidit. Caluos enim manifestè audias , blanda quadam nominis diminutione Lunulas vocitari. Et parum omnino abfuit quin ea prorsus à me prætermitteretur quæ huic proposito maximè congrua est , Lunam intelligo Lunæque facies , quibus cum caluorum genus eiusdem est & nominis , & figuræ : Illa enim mihi sanè carissima corniculata primùm , tùm dimidiata , atque æqua portione diuisa , rursus dimidiato orbe maior , demùmque sinuata in orbem , plenâque apparet. Quamquam qui iam summam felicitatem adepti sunt , & capite quasi plenilunium referunt , fas sit Soles etiam appellari. Nec enim diuersa identidem facie apparent , sed toto integroque orbe eorum exaduerso , quæ in cælo sunt siderum collucet : Cuiusmodi sanè dicitur , & cauillationibus proci Vlysses incessabant , Iuuenes cincinnati , luxûque ac deliciis diffluentis , statimque pessimè plus centum ab vno vndequeque caluo interficiendi : qui cum antea faces accendisset , lucemque manu factam excitasset , missum facere munus istud hortantur , cum ipsius caput totis ædibus lumine collustrandis , possit sufficere. Atqui hoc ipsum plane diuinum est,

Α ὄσδ' ἐπειρημένον· εἰς δεκάτιον δὲ καὶ εἰς τετρακοσὴν καλῶς ποικίλ' οἴχεται, καὶ σμικρὸν ἀπεσθηνκῶς καὶ ὄσδεις ἡρόδοτος οὐδαμῶς· τούτους ἐμὶ μὲν οὐδ' ὅσιν ἔστιν ἀστέρης καλῆν· εἰ δὲ σὺ βούλῃ καλῆν, Ἐκοῦν Ἐσοδοῦ· ἔστιν ἡ κύμη κακῶν, ὥστε καὶ ἐν ἀστρωθνητὸν εἶδος ἐργάζεσθαι. καὶ φανέντες δὲ τέρας εἰσὶ πονηρὸν, οὗ οἱ τερατοκίποι καὶ οἱ μαῦταις ἐκθλίουται. δημοσιωπῆτας γέτοι μαντεύουσι συμφορὰς, ἐθναὶν αἰδραποδισμοῖς, πόλεων ἀναστάσις, βασιλέων ὀλέθους, μικρὸν ὄσδ' ὄσδ' μέτερον, ἀλλὰ πῶτα πέρα θηναί,

Οὐ μὲν πως ἀπόλωλεν ἀπὸ Διὸς ἐκ Διὸς ἀστῆρ.

Εξ οὗ καὶ ἤσθη ἀκωροῦ.

ὅστις οὖν ἀπόλωλεν, ἔστιν ἀστῆρ, ἀλλὰ πῶτα σφαιρικὰ καὶ μακρὰ σώματα. ἐμὶ δὲ καὶ τοῖς ἐμοῖς πρὲν τούτῳ τῶν ἄστων, ὅ με ποῖς τοῖς θεοῖς ὡσαύτησιν. ἔγρ' ἔτεροῖς ἴσες εἰσιν αὐτῶν ἢ ἔως ἐχθρῶν ἀπὸ θεοῖ· ἔσ' οὗ μᾶλλον παροσθίκει θεοφθίας καὶ

С θεοκέλοις καλῆν, ἔτ' ἄλλα πῶτα τὰ ἔθνη καλλοῖς ὀνόματα. καὶ ἔχ' ἔτω μ' ἀξίον, ἐτέρως δὲ γ'· ἀλλ' ἀκούσας δὲ Ἰσσοκοροζομῶν, καὶ ἀπικρὶς σελλῶνα καλωῦτων τοῖς φαλακροῖς· καὶ μικροῦ με πρὸ ἡλίου αὐτὸ τῶτο ὅ πῶτων εἰπεῖν οἰκειότατον, ἡ σελλῶν, καὶ τῆς σελῶν ἀφ' ἀσφῆς, αἷς φαλακρῶν παῦδες ὁμοῖοι καὶ ὁμοιογράμωτες. καὶ γρ' ἀχέτω μὲν ὀνομασθῆναι ἐφ' ἀφιλτάτη, καὶ διχόμῶτος γ'· καὶ πάλιν ἀμφικυρτός· τελευτῶσα ἢ ἡδὴ πρὸ σέλλεως. καὶ τοῖς εἰς ἀκρον ὀτυχίας ἐληλακῶτας, αὐτοῖς λέγω τοῖς

D πρὸ σελλῶσις, θέμις ἡδὴ καὶ ἡλίου καλῆν. ἔστιν ἔτι γ' ἐπὶ ἡμῶν ἔστι τῶν ἀσφῆς, ἀλλὰ ἀστῆρ τελευτῶν ὀλοκλήρω τὰ κύκλω τοῖς κατ' ἐρεθῶν ἀπὸ γάμωτες. ὡσαύτ' ἀμῶν τὸν ὀδυσῆα παύζοισιν οἱ μνηστῆρες μισθῶνα κωμῶτα καὶ ἀστῆρ ὄντα, καὶ τῶν μῶτα κακῶς ἀπολυθῆνα, πλῆθον ἑκάτον ὄφ' ἐνὸς ἀπῶτα φαλακροῦ, ὃν τῶς λαμπροδρόμων ὄντα ἔφωσ' ἀπῶτα χροποῖτον, νοῦστῶσι ἀπῶτα τῶν παροσθίτων, ὡς ἀσφῆς τῆς κεφαλῆς ἀσφῆς πῶ ὄλεω ἀκίας. ἔκοῦν αὐτὸ τῶτο καὶ ὅ ἡσῶτα ἔστιν,

ὁ δὲ τοῖς θεοῖς οὐκ ἔστι ἐμφορές, ἀλλ' ἤδη καὶ
 σφίγγες, φῶς ἔχον τε καὶ ποιῶν. οὐτοῦ μὲν οὖν
 τῆ σιληρότητος ἢ ἀφότητος αἰτία. ἔστι δὲ οὐδὲν
 ἕτερον ἐν τῇ κεφαλῇ ἀφότητος, ἢ πρῶτον
 ἀπειρία τειχῶν. ἀμα γὰρ πῖς ἀναχωρῆ τῆ
 χροῖων, καὶ παρῶσι τοῖς βελήουσιν, ὡς οὐ
 ἐλέγμων αἰτήσεων εἶναι τὰ νεκρῶ παρῶς
 ζωῶν. Ζωὴ δὲ ἐ φῶς καὶ πᾶντα τὰ τοιαῦτα,
 τῆς ἀγαθῆς συστοχίας ἔστι τε καὶ νομίζεται.
 εἰ δὲ ψιλότητι παρῶσκει ὁ φῶς, σκῆτω
 παρῶπειν ἠγῆτεον πῶν κόμην. τῆτο γὰρ οὐκ
 ὄλογόν ἔστιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον αἰατ-
 κῶν. ἴσως δὲ καὶ πειθῶ πῖα δὲ παρῶσα-
 γῆν τὰ λόγῳ, μὴ μῦθοις ἔπει τὰ βίασ
 τῆς ἀποδείξεως. οὐκοῦν ἀπῶρτες οἰονταί τε
 καὶ λέγουσιν ἀδύφους εἶ) σκιάδων πῶν κό-
 μην, καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῆς Αρχίλοχος ἐ-
 παμῆσας αὐτῶν, ἐπαμῆ μὲν οὐσῶν ἐν ἐπαί-
 ρεις σώματι, λέγει ὅ οὕτως,

-- ἡ δὲ οἱ κόμη

Ὡμοῖς κατὰ σκιάζῃ καὶ μετὰ φρενα.
 σκιά δὲ οὐδὲν ἕτερον ἔστιν ἢ σκῆτος. ἐκατέ-
 ρῳ γὰρ τῆν ὀνομασίαν, φῶτος ἀπειρία ση-
 μαίνεται· εἰς γὰρ τῆν παρῶσδοσι καὶ ἀπλο-
 μῶν τοῖς τῆ παρῶσματος, ἴδι οἱ πῖς αὐ καὶ πῶ
 νύκτα πῶν μεγίστη οὐσῶν σκιά, ἀπῶρατ-
 πύσος τῆς ἀκτῆς τῆς γῆς· ἀλλὰ καὶ μὲν
 ἠμέραν αἰ σκυρεφῆς ὑλαί φῶτος ἀμοιροῦ-
 σι, τὰ λῆδν εἶ) κατὰ σκίον καὶ κατὰ κῶνι.
 τῶν μὲν οὖν ὑπὸ τῆ θεῶν εἶ) χρῆμα
 τῆν, ἐ τοῖς φηροτάτοις ἀνακείσθαι τῆν ἐν
 αἰθέρι θεῶν. εἰ δὲ καὶ ὑλίφα καλόν· ὁ κάλλ-
 λιστος μὲν οὖν τῆν καλόν, ἀλλὰ τῶν τῶν ἐγὼ
 πολλοῖς κομητῆς ἔπει τὸν ξυρεθὸν ὄρω καὶ τὸν
 Δρώπακα κατὰ φθῶν, ὡς ἀμα μὲν φα-
 λακροῖς, ἀμα δὲ ἄξῶντες ἐσομῶν τῆς
 νόσου. ἀλλ' εἰ μὲν ὀφθαλμία καὶ κόρυζα,
 καὶ βαρῶς ὄτων, καὶ πᾶντα πῶν τῶν
 αὐτῶν ὄντα πᾶν πῶν κεφαλῶν τὰ φορ-
 τῆν τῶν σκυραπαλλάτῃται, μέγα αὐ εἶν καὶ
 τῆτο πολὺ δὲ μείζον, εἰ ἐ ποσὶ, καὶ παρῶσ-
 νος ἐλοιστέλῃσιν. ἔπει μὲν οὖν εἰσὶν, οἱ τῶν
 δυσυχῆς, οἱ τοῖς καλυμῶν κῶνις ὑπὸ
 τῆν ἰατρῶν ὑπομῶν αἰατκαζῶν, ὡν
 δεχῆ ἐ μῶσα καὶ τέλος ὁ Δρώπαξ ἔστιν, ὅς
 ἀκρεῖεσθῶν σιδῆρου τῆ δριξίν ἐπεξέρχεται.

A quod non simile iam diis, sed prorsus co-
 gnatum est, lucem & habere, & præbere
 aliis. fulgoris porro istius causa est læuor,
 qui nihil est aliud quam omnimoda capil-
 lorum penuria. Simul enim à deteriori-
 bus recedit aliquis, & ad meliora progrè-
 ditur, cuiusmodi ei quod vitæ præditum
 est, cum mortuo diximus esse dissidium.
 Vita autem lumenque & quæ eius gene-
 ris sunt, ex bonorum serie, & sunt & esse
 creduntur: Vnde si Caluitio lumen affine
 est, tenebras existimandum est cum Co-
 ma esse consentaneas. Quod non modò
 rationem præ se fert aliquam, sed prorsus
 etiam necessarium est. Verùm probabili
 forte aliqua, blandaque ratione fulcienda
 est oratio, ne nimis id accuratâ semper de-
 monstrandi necessitate extorqueatur. Co-
 mam igitur nativam quandam, ac conge-
 nitam quasi umbellam esse perinde omnes
 ut sentiunt ita profitentur, & poetarum
 elegantissimus Archilochus eam, sed in
 meretricio tamen corpore, commendans,
 hunc in modum loquitur,

----- Huic ipsi quidem

*Humeros obumbrat, tergaque incumbens
 coma.*

Vmbra verò præter tenebras nihil aliud
 est, utrouis enim nomine lucis absentia si-
 gnificatur. Ac si quis rem penitus explo-
 ret, perconteturque, non difficilè intelli-
 get noctem ipsam, terra solaribus radiis
 obducta, umbrarum esse maximam. Quin
 & interdum opaciores ac condensiores sal-
 tus, lucem ideo non admittunt, quod ni-
 mium umbrosi ac comosi sunt. Atque hæc
 quidem propterea eo modo accidunt, quòd
 diuina res lumen est, splendidissimisque
 deorum qui in Æthere sunt consecrata.
 Si verò in bonis habenda valetudo est, ut
 est certè bonorum omnium optimum, eius
 ego desiderio crinitos quam plurimos anim-
 aduerti ad nouaculam Dropacemque con-
 fugientes, ut vnà & calui essent, & à
 morbis indemnes, saluosque sese conser-
 uarent. Quod si & ocularis ægritudo, &
 mucus, & aurium grauedo, cæteraque ca-
 pitis incommoda cum hoc onere excutiu-
 tur, magnum istud sane fuerit: multo ve-
 rò maius si pedibus præterea, visceribus-
 que remedio sit. Atqui illi ipsi qui his par-
 tibus laborant, circulos quosdam à medi-
 cis appellatos tolerare coguntur, quibus
 principium, medium, finisque Dropax est,
 quo ferro quolibet accuratius depilantur:

G ij

Est enim id rationi quam consentaneum ex arduo ac eminenti capitis loco, tanquam arce quadam, reliquo corpori valetudinis morbi que quasi rudentes esse suspensos. Non igitur æqualis est aut par nobis cum cæteris valetudinis conditio, sed, quod Dei bona venia dictum sit, longè præstabilior. Quod ipsa Æsculapij simulachra satis innuunt, & quidem Ægyptio more capillis denudata: hæc enim ad communem admonitionem, & præceptionem omnium quæ in medicina sunt, saluberrimam pertinent, ei homini, qui sanitatem expetit, Medicinæ artis repertorem, & præsidem imitandum; ac tantum non dicere videntur. In solatum enim cranium, ac omnibus cæli tempestatibus expositum haud mirum est si in ferri duritiem ab offis natura transeat, quod ita temperatum morbis omnibus accessu difficillimum est futurum; non secus, atque hastarum, quæ in condensis, & campestribus proueniunt deteriores sunt, quæ in montanis, multo potiores. Cuius rationem si ab Homero fueris sciscitatus, dicentem audies ad ventum illas nutritas, perflatasque atque agitas esse. Nemo siquidem à sapientissimo Chirone temerè putet Pelei hastam non ex vicinis Tempe, non ex finitimo aliquo monte, aut depressa conualle, vbi politæ, oblongæque arbores proueniunt excisam fuisse, sed Pelio ex vertice, in quo ventorū incur sibus pertundebatur, proindeque ex ligno erat probatori, quod tradita per manus successione vniuerso generi perdurauit. Eadem est vtriusque hirsuti nimirum, glabri que capitis ratio. Illud enim in condensio situm est, in vmbraculis enim degit, hoc montanum, ventis que omnibus perflabile, ob idque validum hoc, ac solidum, tenerum illud, ac imbecillū est. Cuius rei periculum facere potest, si quis ad Arabiæ Ægyptique confinium pergat, vbi inter Cambylis & Psammitichi exercitus cõmissum olim præliū est. Hi enim mutuo confligentes, ac temporis illius certamen totius belli decretoriū esse vtrique arbitrati, vix tandem dirimi potuerunt: Strage autem maxima facta, & validiore numerosiorēque, quàm vt mortuorum cadauera tollere, aut sepelire possent: aliud quidē nullum tantæ cædis superstitēs cæsis officium præstitere, sed promiscuè passimque stratos vt in acie quisque probucriat à se inuicem discreuere: & nunc etiamnum duo cernuntur ossium acerui, Ægyptiorū alter, alter Medorum, dignaque prorsus admiratione Herodoto visa est

A καὶ γὰρ βίλογον δὲ ὑποκειμένου χειροῦ, καθάπερ δὲ ἀκροπόλεως, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δὲ ἤφθαι τὰ πᾶσι σώματι τὰ τε τῶν νόσων ἔτι τὰ ὑγείας πείσματα. ἔκωυ ἔτι ὑγείας ἔκω ἴσον μέγεθος μετέχον, ἀλλὰ οὐκ ἔστι φαίται ὁ πλέον· δόξαι δὲ αὐτὸ τῆς αἰνιτικῆς καὶ τὰ βρέτα τὰ Ασκληπιῆα, καὶ τοὺς φίλους τειχῶν Αἰγυπτιακῶς ἀφαιρέματα. εἴη γὰρ αὐτὸ εἰς κοινὸν νοσήσια, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἰατρικῇ ὑγινοτάτων, καὶ μονοχρῆ λέγειν ἔοικεν, ὡς ὅστις ὑγιάνην ἔσθαι, μιμῆσθαι τὸν ἰατρικῆς βίρετιλὸν καὶ παρὰ τὸν εἰληθερωτῶν γὰρ κρανίον καὶ πάσης ἄλλης ὥρας ἐκκεῖται, ἔκω ἀπὸ θαυμασίας, εἰ ἄλλως ἀποφραδαίει σίδηρος ἀπὸ ὅσπου οὕτω δὲ ἔχον, ἀπάσης αὐτῆς νόσους δυσμεβολώτατον. καὶ ὡς περὶ τῶν δροσίων τὰ μὲν ἔλθα καὶ τὰ πεδινὰ χεῖρω, τὰ δὲ ὄρφα κρείττω· πλεὺ δὲ αἰτίας Ὀμήρου πύρραϊνον, καὶ ἀκούσῃ λέγοντες. ἀνεμοστρεφῆ γὰρ ὅτι καὶ γυμνασμάτων. μηδὲ γὰρ Χείρωνά τὸν ἑφὸν εἰρήνη νόμιζε τὰ Πηλῆς ὁ δόρυ τεμῆν ἔκω ἀπὸ τῶν ἁπτόνων Τεμπῶν, οὐδὲ ἀπὸ ἰνὸς ὄρους ἢ φαρακῆς, οὐ λῆα καὶ μήκινα φύεται, ἀλλὰ Πηλίου ἐκ κορυφῆς, οὐ τῆς ἐμβολαίης τῆς ἀέμφου δὲ ἐκείτω. τῶν δὲ ἄλλων ζύλον ἀγαθὸν ἰσὺ, ὅγε καὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἁπτόνων δὲ ἔκω σεν· οὕτως ἔχῃ καὶ περὶ τούτων τὰ κεφαλαῖα, πλεὺ τε διασφῆν, καὶ πλεὺ ψιλῶν ἢ μὲν ἔλθος ὅτι· σικαδρῶσται γὰρ· ἡ δὲ ὄρφος ἀρῆται γὰρ ἀπασὶ πνύμασι, καὶ ἀφαιρέσει τῶν καρτερῶν μὲν αὐτῆ, ραδινῆ δὲ ἐκείνη. ἔκω δὲ πείρα τῶν λόγου λαβῆν ἐκῆς ἁρμοῦσιν, ἔκω σικαδρῶσται ὁ Καμβύσου καὶ Ἰαμμίχου στρατόπεδον, καὶ πλεὺ δὲ Αραβίας εἰς Αἰγυπτίον εἰσβολῶν. τούτω γὰρ ἀλλήλων ἴστω πειρώμενοι, καὶ τὸν πᾶσι καὶ ἐκκατέρω τῶν πᾶσι εἶναι κρείων ἡγεμόνοι, μόλις ποτὲ διελύθησαν· ἁρμοῦσιν δὲ φόρου πολλοῦ, καὶ τῶν πᾶσι κρείττορος ὄντος ἢ κατ' ἀνάγκην τῶν νεκρῶν, ἄλλο μὲν ὅστω οἱ ἀφαιρέμενοι τοῖς ἀποθανόντας ἐποίησαν· ἀνάμειξ δὲ ὄντας ὡς ἕκαστος ἐπύχραμῃ πεπρωκῶς ἐπὶ τῶν ἀφαιρέσεως, ἀλλήλων διεκείνας· καὶ νῦν εἰσὶ δύο θημῶνες ὄστων, ὁ μὲν Αἰγυπτίων, ὁ δὲ Μηδῶν. θαυμαστῆς τοίνυν Ἡροδοτος

ἔοικε γὰρ ὁ βέλτερος ἐμπεπελαχέναι ταῖς
 κεφαλαῖς· τῷ μὲν πλεῖον ἰσχύοντα καὶ ἀδε-
 νήα· καὶ γὰρ αὐτὸν ἠμφιδί φησι Διφάτετρα-
 ναῖος βαλῶν· τῷ δὲ ὁ παχὺ καὶ φερέμμιον.
 αἰπίτυποι γὰρ ἀπὴντων αὐτῷ καὶ σκληροί,
 καὶ οὐδὲ αὐτὸν ὅλην χερμαὶ ἐπὶ αὐτῷ ἔξαρκέ-
 σθεν, ὥστε χερμῆς αὐτῷ δέοι αἰτίαι δὲ γε φα-
 σίν, ἐφ' ἧς ἡμεῖς πλεῖον πείθειν ἐκαλέσα-
 μην μῦθους, τῷ μὲν τοῖς πύλοις, τῷ δὲ
 πλεῖον ὑφ' ἡλίου Ἑσφίω. εἰ δὲ χαλεπὸν μὲν
 ὁδὸν παρελέσθαι Διφάτετραν ἐδῶν ὑ-
 πέρβριον, οὐχ ὅσον δὲ εὐδὲ λίθου πατάξαι
 κερὸν κεφαλῆν, Herodotus δὲ ἀπίστως, Cε-
 σῶν οἰκεται κάμωι καὶ συχοῖς ἄλλοις εἰσὶν
 ἐν αὐτῇ Σκυθῶν, καὶ Σκυθικῶς ἀνέκροτες
 τῶν κόμας. τούτοις αὖ τις ἐπιτήνη χρίδουλον,
 ἀπολώλεκεν τὸν ἐν θεάτρῳ δὲ αὐτῷ φερον,
 ὅς πολλῶν καὶ καλῶν πῦρρα τῶν δῆμων
 ἀφαιρέσει, ἔξῃ καὶ ἐκείνην ἰσομυθίαν
 τῶν κεφαλαίων ἡσῶν θεάτρῳ. εἰ δὲ ἔστι
 μὲν τῷ τέχνῃ φαλακρῶν, ἢ τῷ φύσει, βα-
 διζῶν ἐπὶ τὰ κούρῃα τῆς ἡμέρας πολλάκις.
 πῦρρα δὲ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ αὐτὸ τῶν, ἢ
 κεφαλῆς τῷ ῥώμῳ ἐπιπέξομενος, ἢ μηδὲν
 ἐστὶ δῆμον τῷ δῆμον. ἀλλὰ καὶ παρὰ πίπῃα
 ἀναζέουσαν ὡρῶν ἀδύεται, καὶ ἀφαιρέσει-
 ται δεδιδαγμένῳ κελῶ, πῦρρα τῶν δὲ μάλα
 τὸν πίπῃον κεφαλαίοντι· ἐπιλείπει δὲ τὰ
 Μεγαρέων κεφάλια, τῇ ἡγναίᾳ ταύτῃ παρὰ
 κεφαλήν· τέμνεται δὲ καὶ κεφατέμνε-
 ται, καὶ εὐδὲν ὅ, τι ἢ τῷ ὄρασι φερίκῳ φε-
 ρόντων, ἢ γε καὶ παρὰ ἄλλῳ) βλαύτης Ατ-
 τικῆς ἀκείβερεον. τῶν ἐγὼ τῷ ἀνδρῶν θεώ-
 μνος, τῆς ἄτυχίας ἐμαυτὸν ἐμακάρισα.
 καὶ γὰρ καὶ ἐγὼ ταῦτα πῦρρα διωαίμῳ,
 ἀλλ' εἰ μὲν ἐμοῦ τῇ πόλμῃ φερίεσι· μάλλον
 δὲ τῶν μὲν εἰς τῶν τῆς πόλμῆς ἢ πενία
 παρὰ γὰρ ἐμοῦ δὲ τῆς πείρας οὔτε δῆ,
 μήτε δέοι· ἀλλ' ἕτερον αὐτῷ ὁ παμμέ-
 γητος ἀγαθόν, ὃ τῷ εἰρημῶν εὐδὲνός ἀπο-
 λείπεται. ἀλλ' μὲν γὰρ ἢ τῆς Πινδαρου τυλ-
 χῶν δῆμον, καὶ ζῶν ἔχωμεν ἀπὸ τῷ οἰκέων,
 ἐν καλῶν ἢ θεάτρῳ καὶ ζῶν ἔχωμεν, ἀκροα-
 τῶν τῷ δῆμον μὲν καὶ θεάτρῳ, καὶ χορηγῶν
 δὲ τῇ πόλμῃ, καὶ ἐπιπέξομεν ὁ δῆμον αἰτή,
 ζῶν ἔχωμεν μεγαλοπρεπῶς τῷ ἑσφίω.

A (nam eò accessisse videtur optimus vir vi-
 dendorum capitum studio) illorum qui-
 dem capitum tenuitas, atque fragilitas,
 hæc enim si velis ferire, (inquit) vel so-
 lo calculo perforare possis. Horum verò
 compactio, atque soliditas: repulsu enim
 renixique firmitatem ac duritiem præ se
 ferebant: Ita ut neque maiori aliquo, ac
 pugillari saxo offendi, illidive possent, cla-
 uaque ad id opus futurum sit. Huius au-
 tem experimenti, cui nos testem adsciui-
 mus, causam esse ferunt, his quidem quod
 pilea gestent, illis verò quod Soli exposi-
 ti degant. Quod si cui difficile videatur
 peregrino itinere suscepto tot nationes per-
 agrare, neque mortui fas sit caput lapide
 ferire, ac Herodoto fidem non adhibeas,
 nempe mihi quoque & aliis permultis in
 vrbe ferui sunt genere Scythæ, promissa
 Scythico more cæsarie, quibus si quis
 vel colaphum iugesserit, enecauerit. Eum
 verò hominem qui in Theatro diurno
 iucundissimòque spectaculo plebem deti-
 net singulis Calendis spectare licet ei,
 qui primus subsellia ad spectandum occu-
 pauerit: Is non natura quidem sed artificio
 caluus est, eadem die ad constrinas læpius
 sese conferens, proditque coram populo,
 ut capitis robur, ac firmitatem ostendet,
 cui nihil terribile est eorum quæ videntur
 terribilia. Quippe cum feruente pice con-
 flictatur, & cum edocto ariete coniscat,
 qui eminus concinna quadam agitatione,
 & capitis micatione fertur. Megarensium
 quoque figlina valido huic capiti illisa de-
 ficiunt: scinditur, contunditur, nihilque
 non eorum fit, quæ horrorem spectantibus
 incutiunt, cum eodem capite accuratius
 quàm Attico calceo præfiliat, illum ego
 hominem cum spectarem, meipsum ob se-
 cundam illam sortem, beatum prædica-
 bam. Etenim hæc quoque omnia præstare
 possem, sed ille me audacia superior est,
 vel potius ille quidem ut id audeat, inopia
 compellitur: mihi verò huiusce rei peri-
 culo, neque opus est, neque vnquam opus
 fit. Verum aliud nobis occurrit, quam ma-
 ximum commodum nec vllò eorum, quæ
 hæcenus dicta sunt, deterius. Nam si (ut
 Pindarus ait) voti compotem esse contige-
 rit, & domesticæ res ad vitam degendam sa-
 tis esse possint, in opportuno aliquo ad spe-
 ctandum loco sedebimus eorum quæ exhi-
 bentur, auscultatores & spectatores. Quod
 si in ciuitatem sumptus faciendi sint, aut
 largitiones à populo flagitentur, magni-
 ifice ex facultatibus nostris erogabimus.

Sin fortuna reflauerit, victusque ac familiaris res defecerit, quod viris præclaris, ac eximiis haud vnquam euenit, eos saltem fames malorum summum non inuadit, quibus præstigiatoribus, ac circulatoribus esse licet, ac pudore paululum summoto artem spectaculo dignam è re nata in Orchestra exhibere, ac præstare possunt. Quare qui ex Dionis sententia viros, quàm Fœminas magis decere Comam arbitratur, hic non rebus ipsis, & manifestæ veritati plurimum aduerfatur? Nam quod qui possident, imbecilliores redduntur, id ipsum in censu ponere validorum, ac vires habentium potest vlli esse rationi consentaneum? Natura profecto ac legibus ista discreta sunt, Legibus quidem, quando neque mares omnes decet Coma, neque vbiuis, neque eodem perpetuo. Lacedæmonij enim post Thyream, Argiui ante Thyream comam aluere: Infinitæ prope nationes neque hodierna die, neque antea vnquam: fœminarum generi, & omni, & vbiuis honesta fuit semper capillitij cura: nec vsquam inuenta est, aut inueniri potest, quæ nouacula caput submiserit, præterquam in graui, ac inauspicato euentu, si vllum vnquam eiusmodi tempus tulit, mihi certè neque auditum, neque visum vnquam. Quinetiam cum lege natura consentit; nullam enim ex hominum memora accepimus mulierem fuisse caluam; neque est quod id reticulo tegi potuisse dicas: Comædiæ enim & ea oculis penetrare possunt. Sin cuiquam pili effluerint, hoc ex morbo potius factum est, potuitque vel minima cura pristinum naturæ statum recuperare. Virorum contra, eorum saltem qui hoc nomine digni fuerunt, haud facilè vllum nominaueris, qui non ad eam naturæ conditionem peruenerit: penes enim hoc ipsum naturæ finis esse videtur, licet non omnes eum assequantur. Sed vt Agricola, cum ex integrarum, ac bene se habentium stirpium naturali propensione exploratum habeant, natura omnes ita esse comparatas, vt in rectum assurgant, quæcumque per se attolli nequeunt, contis ac pedamentis suffulciunt, ita quandoquidem omnes, quorum natura optimè constituta est, esse eadem mecum conditione constat, qui secus habuerint & nouacula emendandi sunt, vt naturæ succurratur. Lacedæmoniorum porro haud incongruum fuerit fecisse mentionem,

A τῆ δαμμοίου δὲ ἀντιπρόσωπος, καὶ τῆ ἀλφίτων ἐπιληπόντων, ὃ μηδενὶ τῆ θείων ἀδράων πρὸ γέμετο, ὃ γυνὴ ἔχατοι ἀπεισι τῆ καλῶν ὁ λιμός, οἷς ἀπασιν ἔξεσι θαυματοποιοῖς (εἶ), καὶ μικρὸν ἀφουδρίασασιν ἐπιπλοῖα ἀποδιδῶναι καὶ γεδῆσασιν τέχνην θείας ἀξίαν. ὅστις οὖν ὡσαύτῃ Δίων οἰέται ὡρεπείν πολὺ μᾶλλον ἀδράσιν ἢ γυναιξὶ πλεὺ χέμλι, πῶς οὐ τοῖς οὖσι καὶ τοῖς φανεροῖς πῶναι πῶτατα διατάσσεται; ὃ γὰρ τοῖς ἐχρησάσασιν ἀδενεσερεσι ποιῆ, πῶς ὡς ὅσον ἐστὶ τῆ τῆ ἰχθυότων μοῖρα παρστέμειν; ἀμφὶ δὲ καὶ φύσι καὶ νόμῳ διώρεται· νόμῳ μὲν, εἰ μήτε πᾶσι καλὸν ἢ χέμη τοῖς ἀρρεσι, μήτε πῶνταχού, μήτ᾽ αἰεὶ τοῖς ἀλλοῖς. Λακεδαμονιοὶ γὰρ μὲν Θυρέας, ἀρχαῖοι δὲ παρὲς Θυρέας ἐκόμησαν· συχρὰ δὲ τῆ ἐθνῶν, οὔτε γυνὴ, οὔτε παρὲς ἄλλοι· γυναιξὶ δὲ αἰεὶ καὶ πᾶσας καὶ πῶνταχού καλὸν ἐσπουδακέναι ὡς πλεὺ ἐπιμύθια τῆ τεχνῶν. οὐ γὰρ ἐστὶν, οὔτε γέροντι, ἢ, ἢς ὡς ἐδῆκε ξυρῶ πλεὺ κεφαλῶν, ὃ, πὶ μὴ κατ᾽ ἀπασι- C σιὸν ἵνα καὶ ἀπέξῆκατοι συμφορᾶν. εἰ δὲ πὶ καὶ ποιότων ὁ χρόνος ἡδέει· ἐγὼ γὰρ οὔτε εἶδον, οὔτε ἤκουσα· ὁμοιογῆ δὲ καὶ ἐφύσις τὰ νόμῳ· γυνὴ μὲν γὰρ ὁσδῆμια τῆ δὲ ἀϊνός ἀμαδέθηται φαλακροῖ· καὶ οὐκ ἐρῆς ὡς οἱ κεκρύφαλοι κρύπτοισιν. αἱ γὰρ κωμωδία καὶ ἀφ᾽ αὐτῶν ὄρασι· εἰ δὲ τεχνῶν πὶς ἐγέμετο, ἴοσον ἵνα τῶν τεχνῶν, καὶ δὲ ἐλαχίστης ἐπιμελείας εἰς ὃ πεφυκὸς ἐπιδέρχεται· ἀδράων δὲ οἷς καὶ ἀξίον ἀδράων καλῶν, οὐ γὰρ ἄλλοι εἰπέιν, ὅς πὶς οὐκ ἐφασεν εἰς τῆ τοῖς φύσις. δὲ D αὐτὸ γὰρ τῆ τοῖς καὶ δοκεῖ τέλος εἶναι τῆς φύσις, εἰ καὶ μὴ πᾶσιν ἐπιτυγχάνεται. ὡσαύτῃ δὲ γεωργῶν παῖδες ἀπὸ τῆς ὀρμῆς τῆ ὑγιαίνοντων φυτῶν σπυρίντες, ὡς εἰς ὄρθον ἀφραδαὶ βούλεται τε καὶ πέφυκεν, ὅσα μὴ παρὲς τῆ τοῖς ἐαυτῶν ἐξίχρη, κοντοῖς αὐτὰ καὶ χροαῖσιν ὡρείδουσι· οὕτως ὅπῃ πεφῆνασι ἀπῶντες, ὡς ἐφύσις ἀξίση, ὡσαύτῃ πῶν εἰμι ἀφκείμηναι, ξυρῶ πὶς οὐκ οὕτως ἐχρησάσασιν ἐπιδέρχεται, καὶ βοηθητοῖς αὐ εἶη τῆ φύσις. Λακεδαμονίων μὲν οὖν ἀξίον μεμῆσθαι,

πρὸ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης ἠσκηκότων
 τοῖς τεύχεσιν, ἡ δὲ αὐτὸ τῆς τοῦ κελῆς μεγά-
 λην, ὅτι Λακεδαιμόνιοι πρὸ αὐτῆς ἐκτενή-
 σατο, ὡς εὐεὶς ὅτι τῶν πονηρῶν βούτων ση-
 μείω περὶ εὐεὶς λέγω δὲ οὐκ αἰαμιμνη-
 σκων τῆς εἰρημνῶν, ὅτι τεύχεσιν καὶ τοῖς ζώσιν
 ἐστὶ νεκρῶν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων ἀύξιοι. τῆς
 γὰρ ὑπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ θεραπείᾳ εἰς
 πρῶτον δὲ τεθνήσκουσι καὶ πῆς ἐν χροῖ κου-
 είας ἀποθανόντων, εἰς νέωτα κόμην καὶ πώγων-
 να βαθὺν ἡδὲ κε. τοῖσι μὲν οὖν εἴλκυθεν εἰς
 τὸ λῶρον, οἱ καλλίσι τῆς Ἑλλήνων ἀπέθανον·
 τῆς δὲ καλλίστας τε καὶ μεγίστας νίκας ἀνήρη-
 μῶν, καὶ ἡμερησιαμῶν ὑπὸ τῆς τοῦτων
 αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος τῆς βαρβα-
 ρον, ἐκῶν ὅτι πλεονάζεται. λέγω δὲ Μακεδ-
 νας τε καὶ τοῖς Ἀλεξάνδρῳ στυμφαβαύτας
 Ἑλλήνας, ὡς οὐκ ἐχθροὶ μόνοι Λακεδαί-
 μῶνιοι. ἔπειτα πρὸ τῆς ἐν Ἀρβήλοις μάχης, ἡ
 δικαιοτέρον αὖ πῆς μέγαλλιν πρὸς σαργούσθε,
 πείρα μαθόντες, ὅτι πονηρῶν γραπῶνταις αἰ-
 τεύχεσιν, πρῶτον μὲν ζυγαμῶν, μὲν Θεοῦ καὶ
 τύχης καὶ ἀρετῆς εἰς πῆν ὑπὸ τῆς ὅλων ἀ-
 γῶνα στυμφήσαν. ἐπεὶ εὐεὶς τῆς ἀπὸ τοῦ
 αἰτίας ἡ ἀβρολή τῆς τεύχων, ὡς ὅ-
 τῳ Λάγρου Πτολεμαῖος στυμφήσαν, ὅς ὅτι
 μὲν πρῶτον τοῖς δρωμῶν, ἠπίστατο· ὅτι δὲ
 βασιλῆς ἡδὲ, ὅππῃκα στυμφήσαν, οὐκ
 ἐψύδερ. ἀνὴρ Μακεδῶν, κόμην τε ἀψ-
 κῶς εἰς τὸ πῆσιον, καὶ γῆρον βαθὺ καψ-
 κῶς, ἐπὶ ἀνδρα Πέρσην ἐφέρετο. συμφρο-
 νήσας δὲ ὁ Πέρσης, καὶ πρὸ ὡν ἐν δῆνῳ, γέρ-
 ρον μὲν ἐκῆνο καὶ ζυγῶν ἀφίησι τῆς χροῖν,
 ὡς ἔχῃ ἰσχυρὰ τῶντα τῶν Μακεδνῶν· ἀπὸ δὲ
 ὁμοῦ, καὶ φησὶ εἶσω τῆς τῆς πολεμίου ὁ-
 πλων γῆρασαι, λαμβάνεται τῆς πώγωνος καὶ
 τῆς κόμης, καὶ οὕτω καὶ ἀβρολή γραπῶ-
 τῶν ἀμαχῶν, τεύχεσιν δὲ κῆν ἰσχυρὸς ἐφελκυ-
 σάμῶν· πεσόντα δὲ ἡδὲ καὶ ἀβρολή τῶν ἀ-
 κινάκῶν ἀπασάμῶν. εἶδε δὲ ἡδὲ καὶ ἕτερος
 Πέρσης, καὶ μάλα ἄλλος καὶ ἄλλος, καὶ τῶν
 μὲν ἀπῶντες ἠσῶν ριψάσπιδες, τῶν δὲ
 ἄλλος ἄλλον κομήτην ἀπορῶντες, ἀπὸ τῶν
 πεδίων ἐδίωκον· πρῶτον γὰρ ὡς πρὸ στυμφήσαν
 ἀπὸ τῆς Περσικῆς γραπῶν, ὅτι ἀνδρες
 ἐστὶ θεοῖν ὁμοῦ μοῖον οὖν ὡς εἰκῶς, ὅσον φα-

A qui ante pugnam illam ad Thermopy-
 las commissam comam adornarunt, quam
 ideo grauissimam appellauit, quod an-
 te eam Lacedæmonij comas pectorent,
 quorum nemo præ infausito illo omi-
 ne superstes fuit. Id eò dico, non
 quod in memoriam reuocem quæ à me
 antea dicta sunt, pilos, vel in uiuen-
 tibus mortuas esse partes, sed vt eas-
 dem insuper in mortuis incrementum
 capere significem. Huius enim ab Æ-
 gyptiis sacerdotibus in omnes fama per-
 crebuit, & ad cutem rarus aliquis
 cum obiisset, sequente anno prolixâ
 comâ barbaque inuentus est. Cæterum
 eos in oratione duntaxat inseruit, qui
 gloriosissimo ex Græcis omnibus facto
 extincti sunt, alios consultò prætermi-
 sit, qui maximas nobilissimasque vi-
 ctorias reportarunt, & à Barbaris eo-
 rum quæ in illos, ac reliquam om-
 nem Græciam commiserant, pœnas re-
 petierunt, Macedonas, inquam, Græ-
 cosque, qui cum Alexandro profecti
 sunt, quorum soli defuere Lacedæmo-
 nij: Hi ante certamen, quod in Ar-
 belis gestum est, multò quam Lacedæ-
 moniorum illud grauius, experien-
 tia edocti, pilos summo militibus esse
 detrimento, publicitûs rasi, Deo for-
 tunaque, & virtute auspice, de sum-
 ma rerum dimicarunt. Eiusmodi autem
 damnandorum pilorum fuit occasio, vt
 author est Ptolemæus, Lagi filius, qui
 cum rebus gestis interfuisset, rei veri-
 tatem non ignorauit, & quia rex dum
 hæc scriberet, fuit, nequaquam men-
 titus est. Macedo quidam summissa
 mirum in modum cæfarie, altaque ac
 densissima barba Persam adoritur; hic,
 quanquam in tanto discrimine constitu-
 tus, sese colligens, scuto, hastaque
 abiecta, quasi haud idonea essent ad-
 uersus Macedonem arma, obuiam pro-
 filit, cominusque hoste intra ipsius ar-
 ma occupato, barba comaque prehen-
 dens, militem crinibus, piscis instar,
 attractum citrà pugnam prosternit, pro-
 stratumque educto acinace confodit. Vi-
 dit hoc alius Persa statimque alius, &
 alius, omnesque subinde clypeis abie-
 ctis, alium alium crinitorum eiusmodi
 interceptum parentibus campis inse-
 cuti sunt; Ibat enim per totum ag-
 men Persarum quasi tessera quædam,
 homines illos crinibus arreptos facile
 expugnari: Soli igitur (vt verisimile

est) quotquot in Alexandri acie calui erant, in ordine permanserunt. Dum hæc geruntur Rex in summa consilij inopia constitutus est cum nudis cedendum sibi esset, cui vel armati resistere non possent. Iamiamque futurum erat, ut pudendo belli coitu oppressus Alexander in Ciliciam pedem referret, seseque ridiculum Græcis omnibus præberet, insana capillorum affectatione superatus. Verum ut erat in fati, Heraclidis Achæmenidas imperij sceptrâ dedituros, classico receptui cani iubet, longiusque abducto exercitu, ac opportunè positis castris confores immitit; Atque hi quidem muneribus à Rege pellecti passim Macedonas omnes nouacula deraferunt. Dario verò, Persisque deinceps pro voto res non successit: sublata enimprehendendi ansa, cum multo superioribus iniquo certamine congregiebantur. Quamobrem coma ipsa neque terribiles ut sint, neque ut videantur facit, nisi infantium fortè spectra, terriculaque esse velint, præsertim cum milites videamus, quo tempore hostes terrendi sunt, galeam induere. Galea autem hoc ipsum quod præ se nomine fert ænea caluaria est: Quod verò equinis fetis ornentur, hi quidem, quibus galeam imponere capiti contigit, figuram eius non ignorant. Docendi sunt autem quibus istud ignotum est, pone in versum dispositis inter pileum, & galeam fetis adornari. Quandoquidem curuam, deuexamque superficiem ne Vulcanus quidem villorum tenacem possit efficere, hunc autem in modum composita accuratè nobis caluitium refert, ideoque omnium, quibus milites induuntur formidolosissimum est. Achilles sanè Troianos animum recepisse ait, non quod suspensum quasi comæ muscarum videant: nusquam. Sed quidnam, quælo, ait?

*Nec enim galeæ frons cernitur ipsis
Cominus ardentis.*

Fulgor enim illius læuorque idem & Caluitium, & terriculum est. Achilles autem etsi comam habuerit (id enim ab eodem est proditum,) at iuuenis illo tempore fuit, quo & ad iracundiam erat procliuior, cum ætas ipsa nondum esse pateretur corpore, animoque perfectum; Et quidem adolescentibus æquum est caput ipsum erumpentibus pilis, & cordis incitatione feruere. Sed

A λακρόν ἰὼ τῆς Ἀλεξάνδρου φάλαγγος, σιωπῆσιν ἀγόμενοι διέκρινεν· ἐν τούτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποβία σιωπῆσιν, γυμνοῖς ἑξιστάμενος οἷς ὠπλισμένοις ἰὼ ἀντιόστας, καὶ ἀγρῶς ἀέλουσεν ὅτι Κιλικίας Ἀλεξάνδρος, καὶ ἐβήετο τοῖς Ἕλλησι κατὰ γῆρας, τῆ περὶ χροματῆς κεκατημέρος· νωτὶ δὲ, κριεῖδον γὰρ ἰὼ ἢ δὴ τοῖς Ἡρακλείδαις τοῖς Ἀχαικίδαις πᾶσι χρομῆσαι τῆ σιλήσων· ἄχρῳ σιωπῆσιν πὲρ δένου, κελδῶ μὲν ἀνακρητικὸν ἠχῆσαι τοῖς σάλπιγγας· ἀπαγαγῶν δὲ ὡς πορρωτάτω, καὶ καθίστας ἐν καλῶ τῶν γρατῶν, ἐπαφίησιν αἰτῶ τοῖς κυρτοῖς. οὗτοι μὲν οὖν δώροισι ἰσὺ τῆ βασιλείας ἀναπειθέμενοι, πᾶσι μὲν τοῖς Μακεδῶνας ἐξυρῶσιν. Δαρείω δὲ καὶ Πέρσας, ἐκέπει ὁ παρ᾽ ἄμα κατ' ἐλπίδας ἐχώρησε μὴ γὰρ οὐσης ἐπὶ λαβῆς παρὸς πολὺ καλλίους ἀγωνιστῶν τοῖς ὀπλοῖς ἐκείνοισι. κόμη τοῖσι ἔτε ποτὶ φοβεροῖς, ἔτε δείκνυσιν, εἰ μὴ γὰρ τῶν βρεφῶν εἰσὶ μωρομυθία. ἐπὶ τοῖς γὰρ γρατῶν ὄρω μὲν ἐν ᾧ δὲ τοῖς πολεμίοις φοβῆν, κατὰ πᾶσι κειμένους· ὅ τ' κείνος ὁσὲν ἄλλο ἢ τὸ τοῦτομα καὶ ὁ παρ᾽ ἄμα, χαλκίω κειμένον ὅστιν. εἰ τ' ἵππων θριξὶν ἐπιβιάζονται, οἷς ὑπῆρχεν ἀμφίεσσα καὶ κείνος, ἴσασι παρὸς τὸ γῆρας· διδακτέον δὲ αὐτῶν εἶναι τοῖς οἷσι εἰδῶσιν, ὡς ὅτι πᾶσι σκιάζονται σοιχῶδον θραστεύσας θριξὶ μὲν τῶν πύλου καὶ τῶν κειμένων. ἐπεὶ πᾶσι γὰρ κυρτῶν ὅτι φαίεται, ἔσθ' αὐτῶν Ἡφαιστος ἐκκατῆ περὶ ἀποβίασιν· ἔχουσα τ' ὡς παρ' ἄμα, φαλαγγεῖς ἀκελευσάτω εἰκόνα πᾶσι χρομῆσαι. τῶν καὶ κατὰ πηλικιώτατων ὅστιν ἀπῶν, ὅσα γρατῶν παρὸς κεί· ὁ γοῶν Ἀχιλλεὺς ἀπαγαγῶν τοῖς.

D Τραδᾶς φησιν, ἔχ' ὅτι τῆς κόμης ἔχ' ὄρωσιν ἀποβίασιν τ' ὁσὲν· ἀλλὰ πᾶσι λέγει; Οὐ γὰρ ἐμῆς κόμης ἀποβίασιν μέτωπα Ἐργῶν λαμπομῶν.

ὅ γὰρ ἀποβίασιν αἰτῆς καὶ λαβῆς, αὐτῶ τῶν φαλαγγεῖς τε αὐτῶν ἐφ' ὅσων. εἰ τ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμα· καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν φησι· νέος γὰρ ἰὼ, ὅπῃ καὶ ὁ ἐξυρῶπος ἰὼ εἰς ὄρων, ὁσὲν πᾶσι χρομῆσαι τ' ἠλικίας, ἔτε ψυχῆς, ἔτε σῶματος τελειότητα· νέος δὲ εἰκὸς ἀποβίασιν καὶ τὸ κεφαλῶν οἷμα θριξὶ καὶ θυμῶ τῆς καρδίας.

ἄλλ' ὡς ἄνδρ' ἄνδρ' ἐπαυγίσταυ δι' Ἀχιλλέα πᾶσι
 ψυχῶν ὁ θυμὸς, οὕτως ὡς δὲ πᾶσι σῶμα
 κόμη τῆς θαυμαστῶν καὶ τοῦ συγχωρῶν Θετι-
 δος ὄντα, κεφάλια Φωῶν πρὸς ἀπατῆρ
 ὄρετιν, καὶ γὰρ μὲν ἀποφαινομένη πᾶσι
 Ἀχιλλέως, εἰ πᾶσι γένητο, Φαλακρῶν τε
 αὐτὸν ἔφ' ἰσοφροσύνας ἄνδρ' ἀμειψήσασθαι, καὶ
 νέος ὢν ἀμφοτέρωθεν ἰατρικῆς τε καὶ μουσι-
 κῆς ἥπλετο, ἔπ' ἄνδρ' εἶχε τεύχεα οὕτω
 δυσχερῶς εἶχε, ὡς ἱεροῖς ὀσιωθεῖσας ἡρώδης
 ἀπὸ τῆς ἀσπασίας· ἐπεὶ τοὶ καὶ Σωκράτει αὐτὰ
 ταῦτα φησὶν Ἀριστοτέλης, ὡς φύσιν γερῶν
 πρὸς εἰς ὄργην, ἔπ' ὅποτε κρατηθεῖν πᾶσι
 πᾶσι, ἀλλ' ἄνδρ' ἀνθρωπίνης ἐβλάδιζεν.
 οὐ μὲν ὡς δὲ Σωκράτης πᾶσι τότε Φαλα-
 κρῶν ἦν, πέντε ἔπ' εἰκοσὶν ἔτη γερῶν, ὅπην
 νῆκα Παρμενίδης ἔπ' Ζηῶν ἦεν Ἀθηνᾶζε,
 ὡς Γλαύτων φησὶ, πᾶσι Παναθηναῖα θεασά-
 μενοι. ἄλλ' εἰ τις ὑπερβῆ ὡς πᾶσι χαλεπὸν
 τῆς Σωκράτους, ἢ ὡς πᾶσι κομῆτου διελέγε-
 το, πολλῶν αὐτῶν ὄντων τὸν λέγοντα πᾶσι τοῖς
 εἰδῶν ὀφλήσασθαι κατὰ γῆρας· ὡς δὲ ἔστιν ὅτι,
 ὅτι πᾶσι ποτε πεφλοσοφηκῶν Φαλακρῶν
 τε ὄντων καὶ πρὸς ἄλλους. μὴ δὲ κατὰ δίκην
 ζε κόμη τῆς ἡρώδης. εἰ ὅτι γὰρ ἀφ' ἑλῆν πᾶσι
 αὐτῶν, μειράχιον ἦν, οὐ πᾶσι πρὸς δὲ ἐφῆ-
 βων ἡρώδης· καὶ σὺ μὲν ἄνδρ' αὐτῶν εἶ-
 πειν ὅτι ποτε τεκμηριῶ γῆρας, ἀπο-
 φαίη πᾶσι τῆς Ἀχιλλέως τεύχων, ὡς καὶ ὁ
 γῆρας αὐτῶν πρὸς ἐμειράχιον· ἐγὼ δὲ ὡς ἄνδρ' αὐτῶν
 πρὸς ἐμειράχιον, ἔχω πολλὰ, τὸν πατέρα, τὸν
 πάππον· εἶδον γὰρ εἶδον εἰκόνας· ὁ συγχωρῶν
 γῆρας ἡρώδης· ἀπᾶς δὲ εἰρημῶν ὄρετιν
 πᾶσι τῆς γῆρας τῆς ἡρώδης· τί οὖν ὡς ἄνδρ' ἔρ-
 μιον λαβόμενος ἔχη,

-- ἔδοξεν δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα;
 ὅπως δὲ ἀλλ' ἢ τεμάχιον ἐκφέρεις, ἀλλὰ
 μὴ πᾶσι τὸν εἶχον ἔλκεῖς εἰς μέσον; ἄν-
 οὖν ἐπεὶ μὴ σὺ βούλῃ, τῆς πρὸς ἡρώδης αὐτῶν
 γῆρας, σὺ πᾶσι αἰάτῃ ἐποίησας.

Στῆ δὲ ὅπην, ἔδοξεν δὲ κόμης ἔλε
 Πηλείωνα.

ὅπως δὲ Δίων; ὡς ἢ πρὸς ἐκείνας ἀφῆρησας
 συλλαβᾶς, ἀλλ' εἰ ἄνδρ' ἀπᾶσι ἐνὶ τῶν αὐτῶν
 ὅτι βούλῃ. εἰτεῦθεν ἐγὼ μαρτυροῦμαι, καὶ
 τούτω τῆς ἡλικίας Ἀχιλλέως Φαλακρῶν με-

A vt Achillis causâ nemo est, cui animi fur-
 ror probetur, sic nec in clarissimorum vi-
 rorum corpore est Coma laudabilis. Eun-
 dem tamen utpote Thetidis filium, præcla-
 ra ad omnem animi virtutem indole fuisse
 fatendum est. Meumque id est de Achil-
 le iudicium, si is sospes fuisset, caluitij sa-
 pientiaque haud expertem futurum, ut
 qui vel iuuenili ætate Musicæ esset quadan-
 tenus, Medicinæque peritus, adeoque
 perosos haberet capillos, ut pro primitiis
 aulosos sacris bustis consecraret: præfer-
 tim cum eadem de Socrate dixerit Aristot-
 xenus, natura illum ad iracundiam fuisse
 incitatori, quæ simul eum inuasisset, in-
 decore atque impotenter sese gessisse. At
 nondum eo tempore caluus erat Socrates,
 quintum & vicesimum annum agens, cum
 Athenas (ut refert Plato) Parmenides &
 Zeno ad Panathenæorum spectacula venis-
 sent. Si quis autem postmodum de Socra-
 te, tanquam homine aspero, aut comæ stu-
 diose verba fecisset, multo, ut opinor, ab
 iis risu fuisset exceptus, qui eum norant,
 quando is omnium qui unquam extiterunt
 Philosophorum caluissimus fuit, ac man-
 suctissimus. Non est igitur, quod heroem
 comæ infimules, nam quo tu tempore de
 eo loqueris, adolescentulus erat, paulo an-
 te nondum ex Ephebis egressus, nec ullam
 poteris afferre coniecturam, quaquidem
 fretus Achillis comam censeas ad senectu-
 tem usque fuisse perduraturam. Nam non
 fuisse perduraturam quamplurimis ad-
 ducor ut credam, cum Patris atque Aui,
 quorum olim imagines vidi, tum ipsius
 cum diis cognationis: Satis enim superque
 antea de deorum forma disputatum est.
 Quæ cum ita sint, Cur demum tanquam ex
 insperato oblatum lucrum arripiens, crebro
 id in ore habes

D Flauâque Comâ prensauit Achillem?

Denique cur fragmentum duntaxat car-
 minis, non totum ipsum versum in medium
 adduxisti? Quod quia à te factum non est,
 mihi ut istud facerem tute necessitatem im-
 posuisti.

Pone stetit, flauâque Comâ prensauit Achil-
 lem.

Euge, Dio; quando non superflua sunt à
 te detracta syllabæ, sed eiusmodi ut in iis
 ei, quod asseris omnino contrarium ha-
 beatur: hinc ego auguror vel in ea æta-
 te Caluum Achillem fuisse. Pone (in-

quite) Dea veniens coma cum arripuit. At qui & me certe aliquis, & ipsum quoque Socratem, & Græcorum omnium senio cōfectissimum postica capitis parte prensauerit. Illic enim naturæ mortalis indicia relinquuntur, neque aut hominum, aut dæmonum, sed diuinæ planè conditionis, naturæque est, nihil omnino habere cum mortali genere societatis.

Ponè stetit, flauaque coma prensauit Achillem.
 Ut comam prehenderet ponè stetit, quasi ex anteriori parte nulla esset prehensio. Atque, ut vno verbo dicam, nullum in Dionis oratione bonum est, quo pilorum natura commendetur, cuiusmodi si quod in ea re foret, facile Dio inuestigasset, leuèque id alioqui dicendo fecisset illustrius, utpotè qui nunc Lacedæmonios quidem è longinquo deducta occasione insinuaue- rit, nihil certè ad rem facientes quantum alteri quoque constare potest, ab Homero autem quasi sacra anchora dependens, ad extremum vsque libellum tenaciter adhæreat. Perperam tamen vsque adeo oratorum more in oratione versatur, ut aut ex versu, tanquam ex lege, corradat nonnihil, aut versuum nusquam extantium, tanquam germanorum partem aliquam in testimonium vocet. Nam de Hectore palam falsa dicit, vel potius Homero, quæ de Hectore dicuntur, falsò affingit, ac fortassis de Homero simul, atque Hectore mentitur. hunc enim memoriæ proditum est, quod ad tonsuram pertinet, fuisse cum temperantissimis viris comparandum: quod is autoritate sua comprobat, qui de Heroum gestis omnium scripsit verissimè, ut qui horum quidem in acie socius, illorum hostis fuerit, qui de Hectore hæc & ipsa testatur. Sed & si Ilium aliquando profectus es, statim Iliensis quilibet introductum ad Hectoris templū deducit, vbi Hectoris simulachrum obuium est, quod qui viderint, iisdem occurrit dicendum, in ea effictum esse specie, in qua olim fratri adsciticiam pulchritudinem exprobrauit, comæ videlicet cultum. Præterea quæ Homero de Hectore scripta affingit ----- *Et carula passim*

Casaries raptata.

mihī ostendat aliquis quoniam in loco Homericæ Rhapsodiæ inueniantur. Quod neque opinor ab Ione, concinnatore Rhapsodique ostendi potest. Est ne verò credibile ab Homero comæ studio eum commendari, quem in eodem opere alteri eiusmodi elegantiz, ac ornatui nimis addic- to

τειναι. ἤκυσα, φησὶν, ἢ Θεὸς ὅπιθεν αὐτῷ, ἢ κόμης ἐλάβετο. ἀλλὰ καὶ ἐμοῦ τις, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ Σωκράτους, καὶ τῶν ῥημάτων τῶν Ἑλλήνων ὅπιθεν λαβέτο. Ἐπεὶ γὰρ ἡμῖν ὑπολείπεται τὰ τῶν ὀπτικῶν φύσεως σύμβολα. ἔτι γὰρ ἔτε ἀδελφικόν ἔστιν, ἔτε δαυμνιον ἀγαθόν, ἀλλὰ θείας ἀτίκρης καὶ μούρας, καὶ φύσεως, εἰς τὸ πτωτελῶς ἀπηλλάχθη τῆς πορῆς τὸ θνητὸν κρινοῦσας.

Στῆ δὲ ὅπιθεν, ἐξ ἀρχῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα.

ἵνα λαβέτο τῷ κόμης, ὅπιθεν ἔστη, ὡς ἔπευ ἔ-
 B σης ἐκ τῶν πορῶν λαβῆς. ἕλως δὲ ἀγαθόν
 μὲν ὁδὸν ὑποφύσεως τῶν τευχῶν ἐν τῷ Διῶ-
 νος λόγῳ καὶ τοῖ γε, εἴπερ ἰὸς ἐν τῷ πορῶ-
 νισματι, Δίῳ αὐτὸν ἐξυβρίζει αὐτὸ, καὶ εἰ σμικρὸν
 ἰὸν, Δίῳ αὐτὸν μέγιστον ἐδίδεκεν, ὅς καὶ νῦν
 ἔτω πόρρωθεν ἐξυβρίζῃ μὲν Λακεδαιμονίους
 ὁδὸν οἴσας πορῆς ἔπος ἔκω, ὅσα γε καὶ
 ἄλλω δοκεῖν Ὀμήρου τῷ ἐξαφάρμωτος, ὡς-
 περ ἰσχυρῶς ἀκώρας ἔχεται, μέγιστον τελευτῆς
 τῶν βιβλίων. ἔτω δὲ ἀδικίας πῶν ἐρηπετικῶς
 χρεῖται τῷ λόγῳ, ὡς τε νῦν μὴ ἀπέκρυψεν,
 ὡς περ νόμου τῶν εἰχῶν ἐτέρωθεν τῷ, ὅτι ὄντων
 C εἰχῶν ὡς ὄντων μέρη μὴ ὑπέρταται. Εκπορῆς γὰρ
 ἀτίκρης κατὰ φύσιν δέεται, μάλλον τῷ Ὀμήρου
 τὰ πορῆς Εκπορῆς, τὰχα τῷ καὶ Ὀμήρου καὶ
 Εκπορῆς. ὁ μὲν γὰρ πορῆς δέεται τὰ πορῆς τῷ
 κουρῶν ὁμοιοτάτα πῶν σφῶροςσι ἀφαιρέμα-
 νος, καὶ δείκνυσιν ὁ παληγέστατα πορῆς τῷ Η-
 ρῶων συγγραφέως, ἀπε οἴμα τῷ μὴ συ-
 γραπῶτος ἡρόμωτος, ὅτι δὲ τοῖς γραπτοῦσ-
 ἄμωτος, ὅς αὐτὰ ταῦτα φησὶ πορῆς Εκπορῆς.
 Εἴτε εἰς Ἰλιον γέροντας, ἀγῶν εἰσίοισι πῶς
 Ἰλιδὸς ἡγήται τῷ ὅτι τῷ νεῶ τῷ Εκπόρῳ, ἔτι
 D ἀνδραγαθὰ πορῆς ἡμῖν ἰδῶν ἐπέχεται δὲ
 τοῖς ἰδῶσιν εἰπεῖν, ὡς ἐπὶ ἐκείνῃ κατεσχυά-
 ῃ τῷ ῥήματος, ὡς περ ἔχον ὡρεῖσιν πα-
 δελφῶν τῷ κάλλος τῷ ὀπτικῶν, πῶς τῷ
 τευχῶν ὀπτικῶν αὐτὸν δὲ γέροντας ὡς Ὀμή-
 ρω πορῆς Εκπορῆς εἰρημῶτα.

Ἀμφὶ δὲ χεῖται Κυανέαι πεφόρῳτω.
 ἀξάτω τις οὐ κείται τῷ Ὀμήρου Ραψο-
 δῶν. ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸν ἰονα δακῶ τὸν Ραψο-
 δῶν ἐξυβρίζῃ. πῶς δὲ αὐτὸν Ὀμηρῶς κομητικῶς
 ἐποίησιν, ὃν εἰσῆγαγῶν εἰς τῶν πορῶν ἐτέρω

καλωπιτη λαιδερυμδον· εμοιον ει και Φι-
 λεας Ανδοκιδειω ιεροσυλιας εγραψατο, ως
 ωρ ουκ αυτος αν ο της Θεου ο Γοργονιδον
 εζε ακροπολεως υφελεμδμος. ουτως εχθρι
 και πα και τονδε τον ηρω. ει δε κερη ξηρωδς
 ιω ο Μενελαος, ελλ ουπι και κομητης γε
 ιω, οσα γε απο τη λερου· ελλ ουσι επαι-
 νος τυτο τειχων, ελλ ωςωρ ειχεν εδιδα-
 ξεν. ου γδ ο, τι αν Ομηρος ονομαση, τυτο
 της φυσιως βσι τ επαινετην. Διωνι τ ωρ
 Διπαιας, τωτων εοικεν εη μημημη τειχων
 και εικαμοι, οσις ουτως ανδρειως επεδετο,
 πα μδν ουκ ουοντα τη ποιησε παρνεμειν,
 τ τ οντων αποσερην αυτω, ωδ ινα πει-
 ση λεγων, οπ παρειπει πολυ μαλλον ανδρασιν
 η γυναιξιν η κρη, η ην θεων, φησι, τς
 μδν Φηλεας Ομηρος αλλως επαινη, βοα-
 πι Ηρα, η Θετη Σργυροπεζα· ο Διος
 δε μάλιστα επαινη τς τειχας. δεκεκωπο
 γδ ισως αυτω ο βιβλιον επων αγαθων και
 συχων, οποια τωπι,
 Ατλλωνι δωακτι, τον ηυκμος τεκε Λητω·
 Το ης Αθωαιης επι γυναισιν ηυκμοιο.
 τει τ της Ηρας επιβουλοδουσης, τον Δια
 κατακοιμισα, τς τε αλλα κομμωτισαδαη
 φησι ττω Θεου, ει ωγε μνηη και δεησασαη
 τη κεσοδ, ος αλλα τε πολλα διωαται, και
 μελιστα οτι κλεπηη ην εχροντων τον νομ. τότε
 τινω εβωταη μωραλοιφηση τε αυτω
 λεγη, και οπι
 Και τς πεξαμδη χερσι πλακαμοις επλε-
 ξε φαφροις,
 Καλοις, αμβροσιους.
 ο και τη πληθους ην εικαμων αξιον. αξιον
 γε μλω, ειωρ ο λογος επι τον Δια. πολ-
 λων αν τις ειποι ην Διωνι παρωραμδων.
 μαλλον δε α καλας εκφνος ειδως, ουκ ει-
 δειναι παρσεποιησατο· εγω δε ε οйда τω-
 πι, ε ουκ ανω γε τα ψυδη εχθρι τ ωπο-
 θεσιν, εδ αν συχωρησαιμη κομητω εη
 πινα ην οικουωτων τον ουρανον. κοινος ο λογος
 τει τε ην Σργρεκων και Φηλεων· ως ουδην
 γε τ αν ατροις Αφροδιτης ο Ζας ακριβε-
 τερος εις σφαιρικω επιφανηαν. ειρηται δε
 ουτω η τει τ Διος, ον κορωνιδε τα λογω
 Διων επεδηκεν· ως α Ομηρω τετελογη-

A conuitiantem introduxit: Perinde id futu-
 rum erat ac si Andocidem Phileas sacrilegij
 reum appellasset, quasi non ipse ex Palla-
 dio, in arce Gorgonis verticem furripuif-
 set, eiusdem rationis sunt, quæ de hoc He-
 roe traduntur: etsi verò flauo capite dicatur
 fuisse Menelaus, non ideo tamen comatum
 esse necesse est, quantum ex his verbis col-
 ligitur. Sed neque laus ista capillitij est, po-
 tiusque quale fuerit significatur. Nec quic-
 quid ab Homero nominatur, id ex genere
 laudabilium est. Dioni tamen quò vberior
 sit dicendi materies, idem esse videtur ca-
 pillorum cum mentione, commendatio: qui
 ita strenuè rem aggressus est, vt aliena quæ-
 dam operi poetico adiungeret, germana, pro-
 priaque separaret. Itaque vti dicendo per-
 suadeat, comam viros, quàm mulieres ma-
 gis decere, Deabus, inquit, Homerus aliud
 potius laudum genus accommodat, rotun-
 dis atque amplis oculis conspicuam lunonem,
 talis argenteis insignem Theridem ap-
 pellans, Iouis verò ex Cæsarie præcipua
 laus. Mutilus enim ei fortassis codex fuit
 quamplurimis iisque pulcherrimis versibus
 detruncatis; Quæ hi sunt

Phæbo quem pulchricomæ perierat capillis.
 & *Quem tu pulchricomæ in grege deione Mi-
 neruæ.*

C De Iunone insuper Iouem vt et insi-
 dias moliente loquens, cum alia multa
 mæ lenocinia adhibuisset deam ait, cum &
 Cesto opus ei futurum esset, cuius præter
 cæteras vis hæc potissima, mentem iis qui
 ea præditi sunt, posse subripere. Tum vnâ
 igitur & vnguento delibutam facit, & cri-
 nem, inquit,

*Pexa manu, rutilos intorquet Dina capillos
 Pulchros, ambrosios.*

D Quod & præconiorum multitudine di-
 gnum; vt est certè dignum, quoniam Iou-
 is in laudem cedit oratio: Multa hoc
 loco dici possunt à Dione neglecta, vel
 potius quæ cum ille probè nosset, qua-
 si nesciret, dissimulauit: Mihi verò &
 hæc prospecta sunt, & falsum nihil à me
 ad propositum dictum est; neque vllum
 inter eos qui in cælo degunt comatum
 esse concesserim: Eadem marium, at-
 que fœminarum ratio est. Etenim Iupiter
 non est Veneris stella, quod ad Sphæ-
 ricam superficiem attinet, perfectior. Ita
 verò etiam de Ioue dictum est, quem velut
 Coronidem orationi suæ imposuit Dio.
 Nimirum quæ de Diis ab Homero tradita

funt, ex opinione multa hominum, pauca ex rei veritate dicta. Ac vnum eorum, quæ ex opinione dicuntur est agitata Iouis cæsaries, cœliumque ipsum vna concutiens: id quod vulgo & statuariis indulgit. Quamobrem Ioue & Lacedæmoniiis remotis nulla iam Dionis orationi reliqua pars est. Quæ quamlibet suppetant, nihil tamen, ut mox dicebamus, de natura capillorum dixit, quæ per sese excogitasset, aut ex illis ipsis arcessiuisset: non quid tandem ij sunt, aut cuiusmodi aperuit; non iis aut bonum esse qui habeant, aut malum esse qui careant comprobavit. Nostra autem hæc oratio in ipsas rerum naturas inquirens, caluitium quidem diuinam esse rem, Diisque ipsis cognatam esse reperit, naturæque finem, ac Dei illius quo sapimus templum, sigillatim infinita alia corporis animique bona percensens, quomodo se habeant, & cuius rei gratia. Nec quicquam absque luculenta, & illustri ratione propositum est. Capillis verò contraria inesse omnia deprehensum est, rationis inopiam, animalia, ac quicquid aliud contrariæ Deo fortis est. Deprehensum item est aristas eas quasdam animalia esse, & integumenta velut frugum, naturæ ludicra, siue materiam imperfectæ, ac rudis eruptiones. Sed iam è re nostra futurum arbitror, si homines eiusmodi secundum genus ipsum, ac studia distinguamus, quos & hæc nostra, & alterius commendauit oratio. Igitur à eomæ studiosis adulteri sunt. Homerus enim puellarum deceptorem comæ nitidioris amantem facit; quasi ad mulierum corruptelam coma exornaretur: & adulter is ipse est, adulterorumque omnium facile princeps, in quem probrosum istud conuitium iactatur. Vnum verò genus hominum maximè suspectum est, intraque muros omnium eiusdem generis infestissimum. Nam pro quibus nos ne vim patiantur facta expeditione periclitamur, natis, inquam, & vxoribus, eisdem, si casus tulerit, adolescens aliquis elegantioris cultus quocumque libuerit terrâ marique raptus facile abduxerit, aut ni terra marique, at angulo aliquo tenebrisue potietur. Atqui bello capta vxore eadem in coniuge charitas perseuerare potest, ab adultera autem omnis est primum è virorum animis sublata beneuolentia:

A ται, τὰ μὲν πολλὰ πρὸς δόξαν ἔστιν, ὀλίγα δὲ πρὸς ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ καὶ τὸ πρὸς δόξαν ἔστιν, αἱ ῥωνύμωμαι τείχεα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Διός, καὶ συλκινούσαι τὴν ἔρανον, ὅτις πλήθει καὶ τοῖς ἀγαλλομοποιοῖς συωχεῖται. Ομηροῦ Ἰώνω καὶ Λακεδαιμονίων ἔξηρησμένων, ὁ δὲ ἐπὶ μέγιστον ὑπελείπεται τῶν λόγων τῶν Δίωνος· ἀλλὰ καὶ τούτων πρὸς ὄψιν, ὅπως ἐλέγχετο, ὅτι ἔαδ' ὅ, πὶ καὶ πρὸς φύσεως εἶρηκε τῆς τειχῶν, ἔτ' εἰκόθεν ἐξέρων, ἔτε πρὸς τούτων λαβῶν ἔχ' ὅ, πὶ ποτέ εἰσιν εἶπεν, ἔχ' ὅποιον ἐδίδαξεν, ἔχ' ὡς ἀγαθὸν εἰσιν, οἷς δὲ ὑπερῆξον ἐδίδασκεν, ἔχ' ὡς κακὸν οἷς ὑπερῆξον· ὁ δὲ λόγος ὅτι αὐταῖς τῆς πρὸς μὲν τῆς ἰστίας ἔξητακίως, φαλακεῖ μὲν ἦσαν ἕσθου ἐξέρων, ἐπὶ τῆς θεοῦ συλκίῃ, καὶ τέλος τῆς φύσεως, καὶ σικκὸν ἀπικρὶς ὅτι φρονόμου Θεοῦ, ἀπὸ μυσίας καὶ περὶ σῶμα καὶ ψυχῆ ἀγαθὰ, καὶ ἕκαστον ἐπεξιών, ὅπως τε ἔχ' καὶ ἔχ' πὶ ὡς ὁ δὲ ὅ, πὶ ἐδίδαξε λαμπερῶς ἀπὸ πρὸς ὄψιν, ἀπὸ δὲ πέφηνεν ἀπὸ πρὸς τῶν αὐτῶν ὑπερῆξον, ἀλογία, καὶ ζῆλα, ἐπὶ ὅ, πὶ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν μερίδος ἔστι. πεφηνάσιν ἀγέρων πινὲς ἔσθου τῆς ζωῆς, καὶ πρὸς ἀκαρπία παύσια φύσεως, ὑλὴς ἀτελοῦς ἐξέρων ματα. πρὸς ὄψιν ὅτι ὄψιν καὶ ἦμος τε καὶ κατ' ἐπιτήδουμα διελέσθαι τοῖς ἀνδράσιν, οἷς ὁ δὲ τε καὶ κείνος ὁ λόγος ἐνεκωμιάσιν. ὁ δὲ ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς φιλοκόμων, εἰσιν οἱ μοιχοί. καὶ ὁ δὲ Ομηροῦ ἐξέρων τῆς κέρων ἀγλαῶν τῶν πρὸς θενοπίπρω ἐποίησιν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῶν γυναικῶν ἠγαλασμένους τῆς κέρων· καὶ μοιχὸς ἔστιν αὐτὸς ὁ δὲ. τὰ κέρων μὲν οὖν τῆς μοιχῶν, εἰς ὃν ἀπερρίπται τῶν ὄψιν. ἐν μὲν δὲ τῆς ἦμος ἐπιβουλότατον, καὶ εἶσω τῆς τείχους τῆς ὁμοφύλων πολεμιώτατον. ὦν γὰρ, ἵνα μὴ βιασθεῖεν, πρὸς κινδυνώδουμα στρατευόμενοι, θυγατέρων λέγων καὶ γυναικῶν, τῶν ὄψιν αὐτῶν τῆς μοιχῶν ἀπὸ τῶν ἀγλαῶν οἱ γῆς καὶ θαλάσσης βούλεται· εἰ δὲ μὴ γῆς, ἢ θαλάσσης, ἀλλὰ γυναικῶν, ἢ σκέτου. καὶ τῶν ἀδελφῶν μὲν γυναικῶν, καὶ ἢ γυναικῶν τῶν γυναικῶν συμμείνηται ὁ δὲ μοιχὸς αὐτὸ τῆς ὄψιν, ὁ καὶ πρὸς τῶν ἐσθήσεων τῆς ψυχῆς τῆς συωχεῖται πρὸς ὄψιν· ὡς τε

ὥστε μὴ ἔξ ἡμισείας τῶνδρι γερνέται πλὴν ἔ
 γυνάγου ζυμίας. εἰκότως οὖν ἐπὶ αὐτοῖς, οἱ
 μὲν νόμοι τοῖς δημίοις ὀπλίζουσιν· οἱ δὲ κη-
 πουροῖ, τοῖς Ἀπικῶν ῥαφανίδας φυτεύουσιν,
 αἷς διθύς ἐπειδὴν ἀλῶ πῆς, τιμωρίας ἀπερ-
 ρηνται. ἐν μὲν δὲ τοῦτο τοιοῦτο ἄλλος, ὁ συχρᾶς
 μὲν οἰκίας ἀναστάτους ἐποίησεν, εἰσίας δὲ ἡδὴ ἐ-
 πόλῃς· καὶ τῆς συρραζεύου τοῖς λίπεις ἀλ-
 λήλαις, καὶ ἀφελῶν τοῖς Ἑλλήνας ὅτι πᾶ-
 Πειάμου σὺν ὧρα, μοιχεῖα γέρονε πωροφα-
 σις. ἔτερον δὲ ὁ τοῦτο πολὺ χεῖρον ἔστι, τῆς τὸν
 Ἀλέξανδρον ἡμῖν ἀναδείξαστος, ὅταν οἱ Κλη-
 δῆται καὶ Τίμωροι, καὶ πῶντες οἱ πωροὶ δὲ-
 γνέον πλὴν ὡραν δὲ ἀπὸ τῆς ἀφελῆς, ἔει μὴ πωροὶ
 δὲ γνέον δὲ, ἀλλὰ πωροὶ ἄλλο τί, καὶ εἰ μὴ
 πωροὶ μηδὲν, ἀλλὰ ἀφελῆ πλὴν ἔξ ἀφελῆ
 ἡδὲν, καθάπερ οἱ ἡλυδρία, τριχοπλάσται
 πῶντες εἰσίν. ἀλλ' οἱ μὲν ὅτι τῶν οἰκημῶν
 ἀφελῆς οὐ ποῖ καὶ ποῖ νικῶν νομίζουσιν, ὡς τῶν-
 τη μάλιστα ὁ δὲ πλὴν τῆς ἡλυδρίας ἐκ μιμησόμε-
 νοι· ὅστις δὲ λαθρα μὲν ἔστι πωροὶς, δημο-
 σία δὲ καὶ ἐξομώσαστος, καὶ ὅθεν ἄλλο πῶν-
 χεται γῶνισμα τῆς ἡλυδρίας (εἰ) τῆς κότους.
 ἀλλ' εἰ μόνον ἐν τοῦτο φαίειν, πωροὶ πλείου
 τοῖς τριχῶν ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐ-
 τοῖς καὶ ἀφελῆται καὶ βοσρῶν, διθύς ἀπασα
 πωροὶς λέγειν, ὅτι ἀφελῆτος ὅτι τῆς Χίτων
 τῶν ἐ τοῖς ἡλυδρίας ὡρῆακεν. ὁ μὲν γὰρ Φε-
 ρεκύδης τοιμάτιον ἐπηλυρασαμένους, χεῖρ δὲ
 λον ἔφη, καὶ δακτύλῳ πλὴν νόσον ἐδείκνυε· πα-
 ρηλῶν δὲ μειράκιον τῆς ἀφελῆς σημανόμενα.
 εἰ δὲ καὶ ἡ πῶνισμα ὅφον, πῶς δὲ οὐχὶ ὅφον,
 πωροὶ ὡν ἀφελῆτος φαίειν, ὅτι παλαμᾶς εἰσὶ
 φιλοσοφίας, ἐν τοῖς μεγίσταις ἀφελῆτος πῶν
 φησὶς ἀπολαμῶν ἐκ ἀφελῆτος πωροὶς ἀφελῆ-
 τῶν ἀφελῆτος πωροὶς καὶ ἀφελῆτος πωροὶς; πῶν-
 ρία δὲ ἐ τοῦτο καὶ λόγος ἔχον ἀφελῆτος τῆς
 ὅθεν ἀφελῆτος φιλοσοφίας πλὴν ἀφελῆτος
 ὡστε βόφον ὅτι βόφον αὐτῆ. πᾶντολου γὰρ οἱ
 πᾶλα τῶν νῦν εἰς ἀλήθειαν βόφοντοροι. πῆς
 οὖν πῶν ἔστιν ἡδε, ἔ πῆ βόφοντοροι,

A adeo ut non dimidiata viris sit vxorum
 iactura, meritōq; legibus in eos armen-
 tur carnifices, Olitores verò Atticos rā-
 phanos ferant, quibus simul deprehen-
 sus est aliquis, in cum animaduertunt.
 Vna hæc itaque est hominum natio, quæ
 infinitæ subuersæ sunt familiæ, nonnul-
 læque itidem ciuitates, eadēque adul-
 terij occasio continentes duas collatis in-
 ter se signis commisit, & Græcos ad ex-
 pugnanda Priami scepra concitauit. Est
 autem altera multò quàm illa deterior;
 qua Alexandrum nobis adulterij nomi-
 ne fecit infamem, vnde Clisthenæ, &
 Timarchi primùm celebres, cæterique;
 quibus vænalis argento sui corporis spe-
 cies, aut nisi argento, alia tamen aliqua
 re, vel si nulla prorsus, at execrandæ sal-
 tem libidinis gratia: vnòque verbo effæ-
 minati omnes fucato comæ nitore gau-
 dent: Ac palàm quidem ij qui in lupanari
 prostant: Quanquam hi sese victores pu-
 tent, quasi hoc maximè modo muliebre
 genus imitari possint. Qui autem clàm
 nequissimus est, palàm tamen vel ipsum
 facinus eiurauerit, nec alio Cotyttonis
 sese sacrorum participem, ac sodalem ef-
 fe indicio demonstrat, si hoc solùm de-
 prendatur, capillos ab eo magni fieri,
 vt delibutos habere velit, & in cincin-
 nos intorqueat, hoc statim obuium dictu
 cuius est, hominem eum Chiorum deæ,
 ac Ithyphallorū Orgia celebrasse. Enim-
 uerò Pherecydes veste faciem obumbrās,
 de cute, aiebat, manifestum est, digitò-
 que morbum indicabat, Nos verò ado-
 lescentem pathicorum modo, muliebria
 appetentem capillis significamus. Quòd
 si sapiens dictum Prouerbiū est, Quidni
 enim sapiens sit, cum de iis ita sentiat Ari-
 stoteles vetustioris philosophiæ in maxi-
 mis horum ruinis intercidentis, reliquias
 esse, & monumenta ob breuitatem ac
 scitam elegantiam seruata? Prouerbiū
 igitur hoc est, sententiæque, cuius di-
 gnitas ab eiusdem ipsius est, vnde ema-
 nauit, vetustate philosophiæ, adeo vt
 graui ea trucique sit aspectu. Multò si-
 quidem veteres nobis in veritate inda-
 ganda solertiores. Quòdnam ergo istud
 prouerbiū est?

--- ὅστις κομητῆς ὅστις οὐ.

--- Nullus comatus, qui non. 285: 104: 24: 24

Τὸ δὲ ἀκροτελευτίον, ὡς οὐ πωροὶ πλὴν ἡλῶ
 τῆς πωροὶς πωροὶς. καὶ γὰρ ἔγωγε φησὶν
 ἔγωγε ὁ δὲ πῶν καὶ πωροὶς, καὶ ἔγωγε.
 ὅθεν ὅτι πωροὶς πωροὶς, πῶς οὖν, τί σοι φαίειν;

Tu porrò ad trimetri sonum extremum
 carminis accommoda. Neq; enim ego gra-
 uem istam rem, nomēne vnquam pro-
 nunciauero. Rectè sanè, quādo tu ipse ac-
 commodasti. Ecquid igitur tibi videtur?

H

Papa! O miram veritatem! Oraçulum proculdubio est. Porro huius veritas per se quidem iam tum manifesta est: at quam multos habet testes, tam eos qui nunc vtuntur, quam qui olim vsi sunt. Quod enim immortalia facit prouerbia illud ipsum est, *Vsus eorum qui huc vsurpant asidius*, quos in memoriam reuocant res ipsæ. Nam quæ quotidianis euentibus obseruantur, in testimonium adducunt, ipsique exemplis testimonio sunt. Verum quamuis ista sese hoc modo habeant, nihilominus Dio comæ patrociniū admirabili quadam oratione edidit. Quid ergo Platone id euincente opus est, cum Rhetorice fucandi, lenociniique aptandi ars ab eo oratore sit effecta? Non tu verò credideris capillorum tinctrices multò amabiliores, ac gratiores comas reddituras, homine lingua Græco in Thæatro rem eiusmodi commendante? Magnas verò, vt opinor, gratias pro hac oratione habituri sunt, qui in Cybeles sacris versantur, clumbes, fractique homines, & quisquis iniquis oculis vicini vxorem intuetur, quorum vniuscuiusque caput, quasi vnguento, ita oratione perfudit: Magni enim fieri oportet, quod publicè laudatur ac honore afficitur: præsertim si is nominis gloriam insignem habeat, qui laudandum id susceperit: Nobis itaque ille in ciuitate perditissimorum hominum numerum auctiorem redditurus est: Caluitium autem quæ tandem illis altera ex parte opponit hominum genera? Quinam à nobis adulterorum loco viri laudati sunt? Ij nempe ex quibus in deorum templis sacerdotes, Antistites, ædituique fiunt, in literariis ludis præceptores ac pædagogi, in militari acie, si integræ sint, recteque se habeant res, Imperatores, atque ordinum ductores: Vbiq; verò qui sagacitate, ac prudentia cæteris antecellere à plebe existimantur. Ego verò cantorem cum arbitror, cui Clytæmnestræ ab Agamemnone cura commissa est, ex nostro fuisse genere, Comato enim haud vnquam mulierem ex infami familia concredidisset. Præterea magnum sermoni nostro confirmando à *Platoribus* indicium præbetur, si ad Archetypum atque exemplar non pingant, sed ab aliquo iisdem permittatur, vt formam studio, ac moribus excogitent vniuscuiusque consentaneam. Nam si quis moechum, aut Cinædum in

A βαβαί τῆς ἀληθείας! χρησμός δῦπικρος. δὴ λη μὲν δὴ καὶ αὐθῆν. ἀλλὰ καὶ ὅσοις ἐφέλεται μῦθους, τοῖς τε νῦν χρωμένους αὐτῇ, καὶ τοῖς ὅσοι παρελαβόντες ἐχρήσαμτο. ὃ γὰρ ἀπαθανατίζον τὰς παροιμίας, αὐτὸ πολὺ ἔστιν ἡ σωζήσα τῶν χρωμένων, οἷς ἐφ' ἑαυτῶν ὑπομιμνήσκει τὰ παρρησιαστικά. ὁράματα γὰρ ὅτι τῶν ἐκάστοτε συμβαινόντων μῦθους εἶναι, καὶ μῦθους εἶναι τῶν παρρησιαστικῶν. ἀλλὰ καὶ ὅσοι τούτων οὕτως ἐχόντων, Δίων θαυμαστὸν οἶον ὑπὲρ κόμης λόγον ἐξέλεγε. ἢ οὐκ εἶδὲ Γράτωνος ἐξελέγγοντος, ὅτι πῶς κομμωτικῶν ἀπικρὸς ὁ ῥήτωρ ἀπέφηεν πῶς ῥητορικῶν; ἢ οὐκ εἶδὲ τῶν περὶ τῆς ἀπειρίας ἐρασιμωτέρας αὐτὸν ἀποφύσαι τῶν τείρας ἀνδρῶν Ἑλλήνων, πῶς φωνῶν ὅτι θεῶν τὸ κτήμα ὑμνήσατος; πολλῶν οἶμαί τοις ἐν τοῖς Κυβελίοις αὐτῶν τοῖς καταρῶσιν ὑπὲρ τῶν λόγων χάριν εἶδεναι, καὶ ὅσοις ἀδικοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρα πῶς τῶν γείτωνος, ὧν ἐκάστου πῶς κεφαλῶν ὡς ὅσοι μῦθους τῶν λόγων κατεπύθησε. ζηλοῦσθαι γὰρ ἀνάγκη τὸ δημοσίᾳ τιμωμένον, ὅταν μάλιστα τύχη δόξαν ἔχον, ὁ καὶ ἐπαίσιος ἀγαπήμενος. οὐκ ἔστι μὲν οὐκ καὶ ἀξιοῦσθαι ἡμῶν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεσάτων κατὰ λόγον. Φαλάκρας δὲ ἀερα ποῖα ἄλλα γῆν ὑπέρις ἀνὰ πῆρεχται; τίνας ἡμεῖς ἀνδρας ἀπὸ μοιχῶν ἐπηνέσασμεν; ἀφ' ὧν εἰσὶν ἐν μὲν τοῖς τελευτήσιν τῶν θεῶν ἱερεῖς, καὶ παρρησιαστικῶν, καὶ ζήλων. ἐν δὲ τοῖς διδασκαλείοις διδασκαλοὶ καὶ παιδαγωγοὶ. γρατῶν δὲ ἀγαμάτων ἐν ὑμαίσιος παρρησιαστικῶν, οἱ γρατῶν τε καὶ οἱ ἀξίονοι. ἀπὸ τῶν πολλῶν ἀξιοῦσθαι. οἶμαί δὲ ἐγὼ καὶ τὸν αἰοιδόν, ὃν Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταμνήστρᾳ μελεδωνόν ἀπολέλοιπε, τῶν κατὰ ἡμῶν ἐστὶν ἡμῶν. κομῆτη γὰρ οὐκ αὐτὸς ποτε γυῖον ἐκ ἀβελήμων οἰκίας ἐπέστησε. μέγα δὲ καὶ οἱ ζωγράφοι πῆρεχονται τῶν λόγων τεκμήριον, ὅταν μὴ πρὸς ἀρχέτυπον ζωγράψωσιν, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῖς τοῖς παρρησιαστικῶν μορφῶν ἐξυφάνῃ ὅτι τῶν ἀπὸ τῶν παρρησιαστικῶν. τούτοις γὰρ αὐτὸ μὲν πῶς ἐκδῶ μοιχῶν, ἢ Κίναδον ἐν

πίνακι γράψαι, κομήτιω Σπολαβών ἀπέχθαι
 ὑπίταγμα· ἀνὶ δὲ φιλόσοφον ἐπαγγελίης ἐπι-
 ζήκορον, μέλλει τις ἐστάναι φαλακρὸς ὑπό-
 σμημος ἐν τῷ πίνακι. τὴν δὲ γὰρ ὅτι ὑπί-
 σμημον τῆ νομισματικῆς. Φιλοσόφους οὖν καὶ ἱε-
 ρεῖς, καὶ τοῖς ἑσπερικοῖς ἀπασὶ ἡμέραις ἐχα-
 εισάμην τὸν λόγον, ὃν τὰ τε πρὸς τὸ θεῖον
 διδασκῆται, καὶ τε πρὸς ἀνθρώποις δὲ συμ-
 βεβούλευται. καὶ μὴ ἐξενεργεῖς εἰς τὸ κοινόν,
 διδασκίμῃ πρὸς τοὺς πληθεσιν, ὡς ἤδη
 τοῖς φιλοσόφοις ἀγνοῦντας, αὐτοῖς μὴ ἔπι-
 τηδεύσαι μετειωτέραν κούραν καὶ σφραγῆσαι
 μακαρίσαι ἢ οἷς ὑπαρχῆαι μηδὲ δεῖσθαι
 κούρας, ὅτι ἐμοὶ χάρις ὑπὸ τούτων ἴσθαι
 ἀλλ' ἔγω καὶ ἴσθαι τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν ὁ
 φανερὸς εἰπεῖν πρὸς τὸν ἀεισι (ἢ) ἡς
 ἔδδξεν. εἰ δὲ μὴ πείθω λέγων, ἐπὶ αὐτῷ
 ἀνὶ τὸν ἀγπίασθαι, ὅτι μηδὲ μὴ τῆ
 παραγράφων ἀντέχει ψιλή τῆ χάρις Δίω-
 νος· εἴη δὲ τῆς τῆ πολλῶν ἀφελείας εἴθε-
 κα καὶ τὸνδε τὸν λόγον ἀνελήφθαι τῆς
 χερσίν.

A Tabella pingendum locauerit, Crinitum
 aliquem ac cincinnatum accipiens, habet
 quod præceperat. Sin philosophum, aut
 Sacerdotem locaueris, caluus in tabella
 stabit, authoritatis ac grauitatis aliquid
 præ se ferens. Eiusmodi enim est numi hu-
 ius insigne. Quamobrem de philosophis,
 sacerdotibus, temperantibusque omnibus
 benè sum hac oratione meritis, in qua &
 religio, è qua ad deos attinent tractantur,
 & hominibus optimo consilio subueni-
 tur. Quòd si publicata apud vulgus glo-
 riam ac splendorem adeptæ fuerit, ita ut
 comæ studiosi pudore affecti ad tempera-
 tionem modestiorémque tonsuram seip-
 sos traducant, eosque beatos prædicent,
 quibus neque tonsore opus est, mihi qui-
 dem gratiæ pro his nullæ debentur, sed
 materiæ id acceptum ferendum est, per
 quam is etiam, qui ad dicendum ineptissi-
 mus est, cum eloquentissimo homine col-
 latus non contemnendus visus est. Sin ne-
 mini hac oratione persuadeo, meritò id
 mihi aliquis vitio vertet, qui vel materiæ
 vbertate fretus, nudæ Dionis eloquentiæ
 gratiæque resistere non potuerim. Vti-
 nam verò hæc in plurimorum vtilitatem
 nobis assumpta in manus fuerit oratio.

H ð

SYNESII DE PRO-
VIDENTIA LIBER,
sive Ægyptius.

PRÆFATIO.

SCRIPTA qui-
dem sub Tauri filiis
prima huius operis
pars, & adusque lu-
pi Ænigma perle-
cta, quo potissimum
tempore is qui de-
terior erat, excitata

seditione praevalerat. Quod autem se-
quitur de iis, quae post reditum acta sunt,
priori illi adtexuimus, flagitantibus opti-
mis viris, ne mutilum, ac mancum opus in
sola calamitatum narratione consisteret;
sed quandoquidem quae à Deo praedita
erant in eadem materia consummari vide-
bantur, unà & meliorem illorum fortun-
nam persequeremur. Itaque meditata iam,
& inchoata tyrannidis eversione unà cum
rebus ipsis progressa est Oratio. Operæ
pretium est autem id in ea impensius ad-
mirari, tam diversis propositis eiusdem rei
tractationem sufficere potuisse. Etenim
infinita propemodum dogmata à nemi-
ne in hunc usque diem definita in hoc
figmento considerationis locum habue-
runt, singulaque sunt accuratè discuf-
sa: Vitæ insuper in eo describuntur, quae
vicij esse possunt ac virtutis exempla, prae-
sentiùmque rerum in hoc opere historia
continetur, & ad utilitatem perpetuò
fabulæ huius varietas accommodatur.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΛΟΓΟΣ
ΠΕΡΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ,
ἢ Αἰγυπτίου.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

ΕΓΡΑΠΤΑΙ μὲν ἔπι
τοῖς Ταύρου παισὶ, καὶ τότε
πρῶτον μέρος, ὃ μέγχι
τῆς χ' τὸν λυγρὸν ἀνίγμα-
τος ἀνεγνώσθη, κατὰ ὅν
μάλιστα κατὰ τὴν ἐ-
κείνου τῆς γαστῆς ἀειγυμνός· προσουφάν-
θη δ' ὃ ἐπόμυρον μὲν πλεῖν καθόδοι, τῆς δ' ἰσ-
τῶν ἀδρανῶν ἀιτησάντων μὴ κολοῦσθαι ἕκτι τῆς
ἀτυχημῆς μείναι δ' οὐ γράμμα, ἀλλ' ὅτι
τὰ προσηγορευμένα καὶ Θεὸν ἐδόκει φρασε-
ῶσαι ἕκτι τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ ταῖς βελ-
τίστοις αὐτῶν τύχαις ἐπέξελεῖν. προσηγορίας
οὖν ἤδη τῆς τυραννικῆς κατάρσεως, συμ-
προσηλθὲν ὁ λόγος τοῖς προσημασίαι. ἄξιον
δ' εἶναι αὐτῶν ἀναφερόντως θαυμάσαι, ὃ πολ-
λαῖς ὑποθέσειν σχεῖσαι πλεῖν μετὰ χείρην.
Ἐπεὶ δὲ δόγματα συχνὰ τῆς μέγχι νῦν ἀδρα-
κρίτων, χάριεν τε βίβρε σκέψως εἰς τὰ πλά-
σματι, καὶ ἕκαστα διηκρίβωσαι, καὶ βίοι γράφον-
ται κακίας καὶ δρετῆς ἐσομυροὶ προσημα-
τα, καὶ τῆς πρῶτων προσημασίαι ἰσοεῖαι
ἔχῃ δ' οὐ γράμμα, ἔτι ἀφ' ἑσώτων ὁ μῦ-
θος εἴργασται πρὸς τὸ χρησίμον ποιηλλό-
μυρος.

B

C

ἢ Αἰγυπτίου
ἢ ἀεὶ πρῶτον.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ.

SYNESII ÆGYPTIVS, SIVE DE PROVIDENTIA.

ΛΟΓΟΥ ΤΜΗΜΑ Α.

SECTIO PRIMA.

ΜΥΘΟΣ Αιγύπτιος.

ωσειηοι σοφιασ Αιγύπτιοι.

παχ' ουν οδε ε μυθος αν,

μυθου τι πλεον ανιηοιτο,

δρα ενιν Αιγύπτιος· ει ε

μηδε μυθος, αλλα ληρος

ενιν ιεροσ, επι αν' αξιωτερος ειη λεγεσθαι τε
χ' γραφεσθαι. Οσοις ε Τυφωσ, ησιν μ' α-
δελφω, χ' απο τω ανταν εχρησθαι απερμυχ.
εσι ε' μια ψυχων χ' σωμυχ' συλημια. ε γδ
ε' τω αντων εντι γης εκφωσαι γοιειον, ποδρ
ωροσθκει ψυχαισ, αλλα ε εκ μιασ φυλων
πηγης. δυο ε' λι τω κρομα φουσε περεχθαι.
πω μ' φωροσθ, πω ε' αφθη. χ' πω μω
χαροσθεν αιαβλυζοσθ, ατε ερριζωμωσθ κε-
τω ποι, ε' τω της γης χρομωσθ εχαλλαμε-
νω, ει' ποι ε' θειον νομον βιασθαι. η ε' τω
ερανοσ νοτων εχρησθαι. κεραπεμπεσθ μω
γδ, εφ' ε' κρομωσθαι πω απειχον ληξιν· ετι-
παησθαι ε' κρομωσθαι διδυλασθαι, μη εν
ε' κρομωσθαι ε' παησθαι ε' ακρομωσθαι,
αυτη περαζοσθαι αχορισ τε χ' ακρομωσθαι αι-
πλησθαι. κεισθαι ε' θεμιδωσ νομοσ αγροτων ψυ-
χαισ, η' πω αν' ομιλησθαισ τη τω αντων ερα-
πα' τηρησθαι πω φουσιν, χ' αμωλωτωσ αφρα-
νησθαι, τω πω αν' πω αν' πω αν' οδον αν' ησ αιαβ-
ρυλων, χ' εισ πω οικιασ αν' αχουλων πη-
γλω, ωσθ' γε χ' ε' εκ της ετεροσ μεριδωσ
ε' πω αν' πω αν' ε' ορομωσθαισ, φουστωσ αν' α' κη
εισ πω αν' συλημιασ αυλιασθαισ κευθμωσθαισ,
Ειδα φουστωσ τε κ' ε' των ε' αν' κησθαι,
Ατισ ε' αν' κησθαι ε' οκωσθαι η' αν' κησθαι.
Αυτη ψυχων αν' κησθαισ κ' αν' κησθαισ, κ' αν'
κησθαισ αν' ουτω συλημιασ ε' αν' κησθαισ αν'
δρα κ' αν' κησθαισ, κ' αν' κησθαισ αν' ουτωσ
εισ κησθαισ αν' κησθαισ αν' κησθαισ, κ' αν' κησθαισ
ε' αν' κησθαισ αν' κησθαισ αν' κησθαισ, ε'
κ' αν' κησθαισ αν' κησθαισ αν' κησθαισ, αν' κησθαισ τε

EGYPTIORVM hæc fabula est, quorum eximia, & singularis est sapientia: forsitan ergo & hæc fabula cum sit, quoniam ab Ægyptiis profeta est, fabulâ nihilominus amplius quid; maiusque significabit: Si verò non illa quidem fabula, sed facer potius sermo sit, eo dignior fuerit, quæ scriptis hominum & sermone commendetur. Osiris & Typho fratres quidem olim fuerunt, & ex eodem semine prognati: at non eadem est animorum, corporumque cognatio; Nec enim ab iisdem in terra parentibus ortum habere, sed ex eodem fonte deriuari animorum naturæ consentaneum est, quem vniversi natura duplicem constituit. Est enim lucidus alter clarissimusque, alter obscurus & tenebris obsitus; Hic ex humo manans erumpit, utpote infernè quibusdam quasi radicibus depressus, terrenisq; è latebris emergit, si quâ diuinæ legi vim inferre possit. Ille cœli ex humeris dependet, illinc enim ad terrenam hanc sortem administrandam mittitur, proficiscentiq; sedulo cauendum esse præcipitur, ne dum inconditam rerum congeriem concinno ordine digerit, ordinatque, ipse propius sese admouens, dedecore ac indiscreta confusione cumuletur: manetq; hæc Themidis animis omnibus imposita lex, ut quicumque in rerum extremitate versatus, naturam inuiolatam illibatamque seruauerit, is eadem via refundatur: & rursus in eum, vnde ortus est, fontem regeratur, non secus ac qui altera ex sorte quodammodo prodierunt in cognatos secessus, penetraliaque recipi naturæ postulat necessitas

Itaque, & cades illuc, passimque malorum Turba frequens, Ates tenebrosa per arua vagatur.

Animorum ista cum nobilitas est, tum ignobilitas, indeque fieri potest, ut & Libycus homo cum Partho cognatus sit, & in his quos fratres appellamus, animorum nulla sit societas, quod in Ægyptiis fratribus statim ab ortu aliquot

indiciis significatum, & in adultis postmodum evidentissimè comprobatum est: Ex his enim qui iunior erat diuina quadam forte editus, atque educatus, iam tum à puero audiendi auidus, fabularumque; studiosus erat, fabula enim puerorum studium atque disciplina est: Ac iam grandior factus eius sepe eruditionis desiderio flagrabat, quæ tempora, ætatèque; superaret, patrique; non modò aures præbuerat, sed & quod quisque; solers aut exquisitum haberet, id verò auide deglutiebat. Et canino quidè primùm more, raptim omnia, ac simul nosse cupiebat: quod in his sanè ingeniis vsuuenit, quæ eximium de se aliquid, magnùmque repromittit; Gestiant enim, atque; ante tempus impatienter exsiliunt, quasi optatum iam tum animo sibi finem pollicentur. Deinceps verò lógè ante pubertatem probò & bene morato sene sedatiore se præstitit, vt omnia non solum modeste audiret, sed & si quid dicere, aut de iis quæ audierat, aut quæ quoquo modo occurrerent, sciscitari vellet, cunctantè ac rubore perfusum cognosceret. Quin & de via, ac sede Ægyptiis senib. facile cedebat, cum tamè eo esset parente natus, qui summum apud suos imperiùm administraret. Ac hæc accedebat æqualiù reuerentia, naturaque; insita in eo erga homines cura, adè vt vel in ea ætate vix inter Ægyptios vllus reperiri posset, cui nò ab adolescète aliquid boni à patre esset impetratùm. Alter verò qui ætate maior Typhos appellabatur, ineptus, vt vno verbo dicà, ad omnia, planèque; rudis: Nà à Rege quidè Osiridi filio adsciti erat non Ægyptiæ modò, sed peregrinæ cuiusuis sapietia magistri: sed id ipsum Typhos mète penitus auersabatur, ludibrioque; habebat, quod ea re inertes, ac seruales animos fieri existimaret: fratrem verò cum animaduertiret honestè moderatèque; præceptoris operam datè, ingenuaque; animi verecundia præditum, metus hoc esse, ac formidinis arbitrabatur: propterea quod nemo illum vnquam aut pugnos impingèret, aut iactatis calcibus. cuiquam insilientè, aut indecoro cursu agitatum viderat, præsertim cum agili ac repurgato esset corporis habitu, quod erat eius animæ, tãquam leue quoddam onus circumfusum: Sed neque Osiris vnquam auidis faucibus, tractimque; haurire, nec in cachinnos erumpere, nec immodico risu toto corpore quatit, aut succussari solebat, quæ & in dies à Typhone agebatur, & ea sola facinora liberorum hominum arbitrabatur, quod quisque; vellet, aut quod cuique; pro re nata occurreret

A γηροκόμων ὑπεσήμελω, καὶ τελευτοκόμων λαμπερῶς διεδείχθη. ὁ μὲν γὰρ νεώτερος θεῖα μίση καὶ φῖς καὶ τραφεῖς, πάτε ἐν βρεφεί φιλήκοον ἦν, καὶ φιλόμυθον. ὁ γὰρ μύθος, φιλοσόφημα παιδῶν ἔστι· καὶ ὀπίθιδις ἦρα παιδείας αἰεὶ τὸν χροῖον ὑπερτεινούσης· πάτε πατρὶ τὰ ὅσα ὑπεφίχε, καὶ ὁ, πῆκατος εἰδὲν ἄφρον, ἀπειρητὰ ἐλιχθύνει, τὰ μὲν ἄφροντα σκυλακῆδὸν ἀθεῖα πάντα ἀξίων εἰδέναι, ὡς ἄφρα ἀμείλει ποιούσιν αἱ φύσεις, αἱ τὰ μεγάλα ὑπερχοῦμαι, σφραδαῖζοισι καὶ ὑπερεξαισάνται τῶ καθεῶ, ἴδῃ δὲ τέλος ἑαυταῖς δὲ ἑρατὸν ἐχθρῶμαι. ἔπειτα μὲν τι πολὺ πρὸς ἰσῆος ἡσυχαιτέρως τε ἦν ἂν γεγενηὸς ὑπεσέουτου, καὶ σὺν κόσμῳ μὲν ἦκουε· δεῖσθαι δὲ ποτε καὶ ἄλλῃ εἰπεῖν ἢ ἀερκοῦμαι πρὸς ὧν ἴκυσεν, ἢ ἐπὶ ἄλλῳ τῷ, πᾶς αἰ ἐπέγω ἀφαιμελλοντα καὶ ἐρυθρανοῦμαι· καὶ ὄδων ἐξίστατο καὶ καθεδρας Αἰγυπτίων τοῖς ὑπεσούτερος, καὶ τῶτα πᾶς ὧν τῶ πλὴν μεγάλῳ ἀργῶ ἀργῆτος· πρῶτον δὲ αὐτῷ καὶ αἰδώς ἡλικῶν, καὶ ἐν τῇ φύσει μέγιστα δὲ ἀθεῖων ὑπεμελεῖσθαι· ὡς τε ἐν ἐκείνῳ τῆς ἡλικίας ὄρους, ἔργον ἦν Αἰγυπτίον διρεῖν ἀθεῖων, ὃ μὴ ἔν γὰ πὶ ἀγαθὸν παρὰ τῶ πατρὸς ἐπεπόρευο δὲ μειράκιον. ὁ δὲ ὑπεσούτερος ὁ τυφῶς, εἰς λόγῳ, πάντα ἐπαίτερος. ἄφρας μὲν δὲ πάσης, ἴση τε Αἰγυπτία, καὶ ὅση ὑπεσέουτος, διδασκαλας ὁ βασιλεὺς Οσίριδι τῷ παιδὶ πρῆσῆσται· ἀπεσυνήκει δὲ ὅλη γνῶμη, ἐ κατερία τῶ ὑπεσέουτος ὁ τυφῶς, ὡς ἀργῶ τε καὶ δουλειῶς τῶ γνῶμας· ὅρα δὲ τὸν ἀδελφὸν φοιτῶντα ἐν τῷ ἄφρα, καὶ αἰδοῖ συζῶντα, τῶ δὲ ὅτε φόβον εἶ, διὸ οὔτε πύξ παμόντα ἴσ εἶδεν, οὔτε λαῖς ἐαλλοῦμαι, οὔτε δρόμον ἴοντα ἀκοσμον, καὶ τῶτα κοσφόν τε ὄντα, καὶ ὑπεσέουσιμον καὶ ἐλαφρόν τῇ ψυχῇ φορτίον δὲ σῶμα ὑπεσέουμαι· ἀλλ' ὅσθ' ἡσυχῶν ποτε Οσίρις ἐπιεν, οὔτε ἐξέκαλχασεν, ὡς εἶ, τὸν γέλωτα βροσμον ὄλου τῶ σῶματος, ἀφρα τυφῶς ἔδρα τε ὅσημέρας, καὶ μόνῃ ἔργα ἐλαθέρων ἄφρα, ποιεῖν ὁ, πὶ τίς τῶ καὶ βού-

λοιπο· εὐχεται ὅ οὔτε παρ' ἑαυτῶν φύσιν, οὐδ' ἄλλως ἀνθρώπων τινί, καὶ καθάπαξ εἰπεῖν, οὐδ' ἄλλος ἢ αὐτὰρ πῶς ἀπλήσιος, ἀλλὰ πηροδακόν ἢ κακόν· νῦν μὲν δὴ ἐδίδεν εἶ) νωθῆς τε ἔπασιον ἄρτος ἀρουρῆς, ἴσαυτα ἀφ' ὑπνου γινόμενος, ὅσα γαστρίζεσθαι καὶ ἄλλα ἐπαποπύεσθαι τῆ κατ' οὐδὲν ἐφόδω· νῦν ὅ καὶ τὰ μέγιστα ἀμυγῶν τῆν ἀνάγκων τῆ φύσιν, ἐφ' οἷς σκιρτῶν τε ἀμουσα, καὶ πρὸ ἔχον παραγμάτω καὶ ἱλίξιν καὶ ἑσπῆλιξιν. ἐθαύμαζε τε γὰρ ἰσχυρὸν σώματος, ὡς τελεώτατον ἀγαθόν, καὶ ἐχρητο κακῶς ἕνεκεν τε ἀπὸ ῥάτων, καὶ βώλοισ βαλῶν, καὶ εἰτω τρεῦμα ἢ εἰ κακόν ἄλλο ἐργάσιοντο, χαίρων ὡς ἐπὶ μάρτυριᾳ τῆς ἀρετῆς· ὥρα τε ἄωρα, ἔβιατότατος ἢ ἐπιπύεσθαι μίξεσι, καὶ δὴ καὶ φθόνος μὲν αὐτὰρ πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἑωυτοφροτο, μῖσος ὅ πρὸς Αἰγυπτίους, ὅτι οἱ μὲν ὁ λεῶς, ἐθαύμαζον Οσίριον, καὶ ἐν λόγους ἔβια ἄδωγες, καὶ οἴκοι καὶ ἐπὶ τῆν κοινῶν ἱερῶν ἀγαθὰ αὐτὰρ πᾶντα πηροταρῶν πᾶντες πῶς τῆν θεῶν ἦτοιμα· ὁ δὲ τῶν ἢ τε ἔδίδκει ἴσοδος. αὐτ' ἄρα ὁ Τυφῶς, καὶ ἐθαυμάζον ἢ οὐκ ἐθέλοιο παίδων ἀφρόνων, ἐπὶ ἄλλο μὲν ὁδῶν· ὁδῶνα γὰρ ἐπέφυκετο φιλεῖν ἀπὸ γλώμης· ἀλλ' ἴν' εἶεν τινες αὐτὰρ σασιῶν μὴ φρονοῦντες τὰ Οσίριδος· ἢ ὅ ἀπὸ κρι ράδων ἀνήσασθαι πῶν γλώμην αὐτὰρ, καὶ ἑρέσασθαι ἢ πῶς Τυφῶτος ὡν δεῖν ἑαυτὸν παῖδες, εἰ μόνον ψυχεῖστέ τι τῆν φρονοντων εἰς λοιδορεῖαν Οσίριδος. παιδῶν μὲν οὕτως ἢ φύσις αὐτῶν πῶν ἀφρονον τῆν βίον ἑωυτοφροτο· ὡς ἄρ' ὅ ὁδῶν ἢ πρὸς τῆν γλῶσα καθάρα καὶ διεσῶσα, πρὸς οὐδα πλέον αἰεὶ τι ποιεῖ, ἔτελευτῶσιν κατὰ κριτῶσιν εἰς πλείστον ὅ ἀπὸ κρι μόνον, οὕτως ἴδου τῆς αἰὲ καὶ ἐπὶ τῆν νέων γινόμενον, καὶ ὅ μικρὸν εἰς ἀφρονον, πλείστον ἀφρονον πρὸς οὐδα· οἱ ὅ ὁδῶν καὶ μικρὸν, ἀλλ' αὐτῆκα πῶν ἐναπύειν ἐπαποπύοντο, ἀρετῶν καὶ κακῶν τελεῖαν ἐκῆτερος ἀφρονοντες. ἐπιπύεσθαι οὕτως, σιωπεδίδου καὶ ὅ ἀπὸ κρι τῆν πρὸς ἀφρονοντων, ἔβιατότατος τὰ τεκμήρια πρὸς ἐχάσθαι ἔργοις ἐπισημασμένα. Οσίριος μὲν οὕτως διδῶν ἀφ' ἑαυτῶν σιωπερατῆκα τῶν ἀποδεδῶγμένοις, οὕτως μὲν ὅπλα δίδοντος τῶν πηλο-

A perpetrare. Proinde nec generis similis & indoles, nec ullius omnino hominum, & ut semel dicam, neque ipsa sui, sed varium erat, ac multiplex malum. Nunc quidem segnis, atque hebes, & telluris inutile pondus esse videbatur, tantumdem a somno euigilans, quantum alio explendæ, infarciendoque iterum somni commeatui factis esset: Nunc verò vel mediocria exiis, quæ naturæ necessaria erant, negligebat, ut & incōcinne saltaret, & æqualibus iuxta, ac ætate prouectioribus negotium faceretur. Corporis quippe robur, tanquam bonorum omnium perfectissimum, in admiratione habebat, eoque perperam utebatur, aut ad effringendas fores, aut ad glebis impetendos obuios quosque, ac si cui vulnus inflatum, aut damni aliquid ab eo esset illatum, de eo, quasi de testimonio quodam virtutis exultabat: Quinetiam in tempestiua libidine, ac præter ætatem turgebat, miraque erat in inuadendis concubitibus violentia. Itaque & inuidiam in fratrem, & in Ægyptios odio exardescerebat, quod populus quidem Osiridē suspiceret, eumque in omni cantu ac sermone celebraret, nec domi tantum, sed in publicis etiã sacris bona ei omnia supplex à diis postularet: ipse verò & eiusmodi esset, & ab omnibus esse videretur: quæ cum videret Typho, contubernaliū quoddam sodalitiū instituire cœpit omnium furiosorum, nec alio quidem consilio (nec enim is erat qui quenquam ex animo diligeret) sed ut suæ factionis satellites, & ab Osiride alienos sibi compararet: Eratque cuius facile Typhonem sibi demereri, & ab eo nihil non eorum impetrare, quæ pueris ex usu sunt, si quid tantum in Osiride contumeliosè infufurrasset. Ea igitur in pueris naturæ diuersitas vitæ quoque diffidium pollicebatur. Sed ut primum viarum diuortium, sensim diductum, protracto vltierius discrimine in longissimum tandem interuallum definit, ita in pueris accidit; & vel minima studiorum disparitas, progredientes illos plurimum à se inuicem dissociat: At illi non pedetentim, sed subito contraria in stadia deflexerunt, cum vtrique perfectam essent virtutē, ac vitium quadam sorte cōsecuti. Vnã ergo cum ætatis incremento animorū contrarietas inualefcebat, quam euidentioribus indiciis opere ipso factisque comprobarunt. Cæterum Osiris vix puertatē egressus, cum his qui duces creati erant, imperij militaris collegam agebat nondum quidem lege arma tantillius

permittente, sed is consilio iudicioque imperabat, cum mentis instar esset, & exercitus præfectis, quasi manibus, vteretur; Tū deinde natura eius plātæ in modum augete, maturiores in dies fructus edebat. Prætorianis verò militibus præpositus, regique ab aure factus, & Præfecturā Urbis ac Senatus Principatū adeptus augustiorem lōgē quàm acceperat, magistratū reddebat: Alter ærario præfectus (visum enim parēti erat vtriusque in minori occasione periculum facere) sibi ipsi pariter, atq; illi, à quo electus fuerat, dedecus labemq; aspergebat, publicæ pecuniæ interuersæ fordiūmq; atque in ærario administrando stoliditatis conuictus: deinde in aliū magistratum trāslatas, si fortè ei capessēdo idoneus esse posset, multò sese turpius gerebat: & ea foelicissimi regni pars, cui gubernādæ Typho præfuerat, totū hunc annum pro nefasto, atque inauspicato habebat: simul verò ad alios sese cōtulerat, vnā in eos calamitas omnis, ac perniciēs traducebatur. Is fuit in regēdis hominibus Typhonis animus. Priuatim quidē concinnè ac lasciuè saltabat, vnāq; cum eo ex Ægyptiis, aut peregrinis petulātissimus quisque, qui eos secum cogebat, qui quiduis dicere, aut audire, patique, aut perpetrare pēsi nihil haberent: ita vt eorū cœnaculū omnis impudicitæ officina esset. Vigilās porrò & stertētes alios lubētissimè audiebat, admirabilē quandam eam esse Musicam existimās: Laudes quoque, præmiāque ei delata, qui petulātem hunc sonum lōgius produceret, ac rotundius cōtortiusque efferret. Ex his autem vnus aut alter, idēmq; omnium strenuissimus, frōtem ad omnia perfriuerat, nullūmq; genus turpitudinis detrectās multa fortitudinis præmia auferebat, suppetebāntq; insuper in propudiosa licētia mercedem Magistratus, atq; imperia. Eiusmodi ergo domi fuit Typho. Posteaquàm verò sumptis publicæ rei gerēdæ insignibus, habitūq; confederat, tunc apertè id ipsum declarabat, variā, ac multiplicē esse nequitiam, hæc enim à virtute iuxta ac seipsa diffidet, eiusque partes sibi inuicē aduersantur. Quippe insolēs ille suiq; opinione inflatus subinde in furorē agebatur, ferociūq; Epirotico cane allatrās aliam priuato homini, aliam familiæ, aliam vniuersæ ciuitati noxā infligebat, ac eò magis exultabat, quo grauius aliquod dānū ac calamitatē incusserat, quasi demū dedec⁹ ex domestica fœcordia cōflatū hominū lachrymis elueret. Sed

Α καὶς δὲ τῆ νόμου · γλώσσης ἢ ἀρχῶν, οἰοεὶ νοῦς ὢν, καὶ τοῖς στρατηγῶσι χερσὶ γλώσσῳμος. κατὰ ὡς τῶ φυτοῦ τῆς φύσεως αὐξανομένης, ἔξέφερε καρπὸν τίνα αὐτὸν τελειότερον ἔπιπλάτῃς ἢ δρυφόρων γλώσσῳμος, καὶ τῶ ἀκράς πικρῶν καὶ πολιαρχήσας, καὶ βουλήσ ἀρχῶσ, ἐκείστω δὲ χεῖρῶ ἀπεδίδου παρὰ πολὺ σμυροτέραν, ἢ ἠφῆρα μῦθῳμεν · ὁ ἢ τῶ αἰμίας τε χερμῶ δὲ ποδῶ τῶσ · ἐδέδουκε γὰρ τῶ πατρὶ τῆς φύσεως ἀποπειραδα τῶν παιδῶν ἐν ἐλατῆσιν ἰσοθῆσιν · ἠχμυεν ἑαυτὸν τε καὶ τὸν ἐλόμῳμον, κλοπῆσ τε δημοσίαν ἀλοῖσ, καὶ δωροδοκίας καὶ ἐμπληξίας εἰσ πλῶ δροῖκῳσιν. μετῶπῆσ ἢ καὶ εἰσ ἔπερῳ εἶδος δὲ χῆσ, μὴ ποτε ἀρα καὶ ἐσαρμῶσφῳεν, ὁ ἢ ἀχῳιον ἔπῶραξε, ἢ χερῆσ βασιλείας ἐκείνω ὁ μέρῳ τῆσ δὲ χῆσ ὁ Τυφῶσ ἔπερῳπῆσιν ἐσαυτὸν ὄλον ἀποπειραδα ἠγαλῳ. ἐπὶ ἄλλοις ἀνδρῶπῳσ ἠδ, καὶ ὁ εἰμῶσφῳ ἐπὶ ἐκείνοις μετῆσ. τοῖοδῳσ Τυφῶσ ἀρχῳ ἀνδρῶπῳων · ἰδίῳ μὲν ἐκορδακῳσιν, Αἰγυπῆσίων τε ὅσπῳ ἀκοσμοτάτῳσ καὶ ξένων, στωεἰλοχῶσ τοῖσ πῳρῳτα ραδίοις εἰπῆν τε καὶ ἀκοδοσῳ, καὶ παρῆν καὶ πῳῆσῳ, ὡσ εἶ) ὁ ἐσατῆσῳ πῳρῳδαπῆσ ἀκορασίῳσ ἐργασῆσιον · καὶ ἐρηρηρῶσ αὐτῳσ τε ἔρρηγε, καὶ ἄλλων ἀκούων ἰδέτο, μοισικῶ ἵνα θαυμασῳ ἢ ὁ πῶραγμα ἠγῳμῳμος, ἔπαμοί τε καὶ πῳσῳ τῶ πῶρατῆσῳνῳ τὸν ἀκόρασῳ ἠρη, καὶ τῶ μῳλλον εἰσ γῳλῳνῳ. εἰσ δὲ πῳσ αὐτῶ ὁ μῳλῳσα ἀνδρῆσῳτάτῳσ, ἀπῳρη. θρῳασε πῶσ ἀπῳ, καὶ μῳδῳ ἠδ ἔπῳεἰδίσων ὀκῳήσῳσ, δῳρεῖων πολλῶν ἐτύγχε, καὶ δῳραῖ πῳεσ ἰσῳῆξῳσ αὐτῶ μῳδῳσ ἀἰγῳσ πῳρησίῳσ. ὁ Τυφῶσ οἰκοῖ μῳδῳ δῳ τοῖοδῳσ · ὅπῳ ἢ ἐν τῶ γῳμῳσῳ τῶ πῳ κῳνῳ πῶρατῆσῳ κατῆσῳσῳ, διεδείκῳσ τῶφῳ ὄλε πῳρῳδαπῳν ἢ κακῳ. καὶ γὰρ πῶσ δῳρετῳ ἢ πῶσ ἑαυτῳ τῳσῳσῳζῆσ, καὶ μερίδῳσ αὐτῆσ ἀμῳω πῳ ἀπῳκῳῳμῳ. ὁ γὲ τοῖ χακῳσ, δῳθῳσ ἐμεμῳῳ, ἢ σκληρῳτερον ἰλακῳτῳ ἠπῳειρῳτῳ κῳδῳσ συμφορῳν πῶροσεῖθετο. ἢ μῳδῳ ἰδίῳτῳ, πῳ ἢ οἰκῳ, πῳ ἢ ὄλοκῳρη πῳλῳ, καὶ ἐγαῳνῳτῳ γε μῳζῳν κακῳν ἐργῳσῳμῳσ, ὡσ πῳ ἀδῳξῳσ τῆσ οἰκοῖ ρῳθυμῳσ, δῳκῳροῖσ ἀἰδῳρῳπῳων ἀπῳνησῳμῳσ · ὅσ

ἀνὴρ ὄνατο τῆς κακοῦ· πολλάκις γὰρ ὦν
 παρὲς αὐτῶν δὴ τῶν δράσαι δεινόν, ἢ πῦρε-
 ρθεὶς πλὴν γράμμι εἰς ἀλλοκότους ὑπονοίας
 ἐξέπιπτεν, ὡς εἰκότα τοῖς νυμφολήτοις
 παρὲς τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς ἑρρωμένης Δελ-
 φεινός. ἐν τούτῳ δὲ ὁ κινδυνώων ἐσω-
 ζετο, παρὲς οὐ μὴδὲς ἐπὶ λόγος ἐγένετο· ἢ
 ληθάργω σωείχετο, ἔκλεισθαι δὲ ἐπὶ
 χρόνον πῖνα, ὡς ἀπείναι τῆς ἐν οἷς εἶναι τὸν
 νοῦν. εἶτα ἀγέροντες ἑαυτὸν, ἐρρήκει μὲν
 καὶ ὡς, ἢ μὴ μὴ τῆς ἑναγχοῦ· ὁ δὲ ἐζυγ-
 μάχῃ παρὲς τοῖς ἐπὶ τῆς θρησκείων, παρὲς
 τῆς πόσεως ὁ μέδιμος ἐχθρὸς, καὶ πό-
 σεως κωαοῖς ὁ γρεῖ, παρὲς τῆς πῖνα καὶ ἀπο-
 πον ἀγχινοῖα ἐπιδεδυμένους· ἦδη δὲ ποτε
 καὶ ὑπὸς ἀφείλετο συμφορῆς ἀνδραπο-
 ἐπιπεσῶν τυφῶνι μάλα δικάριος, καὶ ἐπὶ
 τῆς κερδῆρας ἢ αἰ ἐπὶ κεφαλῶν ὡσεὶ, εἰ
 μὴ τις ὑποκρίτης μετὰ πλὴν λαμπάδα,
 ὑποκρίθην. ἔτω πολλάκις τραγικῆ πόνυχίς
 εἰς κωμωδίαν ἀπετελεύτησε. καὶ γὰρ ἐστὶ
 ἐξημαίεζεν ἐν ἡμέρῃ, ἀτε ἡλίω καὶ φω-
 τῆ φύσεως ἀντίθετος, καὶ σκότω παροσκήουσα·
 ἔφως ἢ εἰδῶς, ὅτι πᾶς ὅτω καὶ συμκρίν
 ἢ φρονησεως μέτεσι, κατέγνωκεν αὐτῆ πλὴν
 ἀκρυβειῶν ἀμφοτέρων, ὁ δὲ οὐχ ἑαυτὸν ἠ-
 πᾶσ τῆς ἀσπίας, ἀλλὰ διὰ τοῦτο κρινός
 ἢ ἐπὶ τῆς νοῦν ἐχθρῶν, ὡς ἀδικουμένων,
 ὅτι κρινῶν ἐπίσανται, βουλευσά μὲν ἀπορε-
 ἢ ἐπιβουλεύουσι ἢ προεμψάτους· ἀμφοῖα καὶ ἀπό-
 νοῖα στυγῆ-ἢ αὐτῶν, κῆρες ψυχῆς ἀπὶ ἀλ-
 λήλων ῥωνυμέναι, ὡν ἄλλα κακὰ μείζω ἔ-
 παροχρότερα γῆμος ἀνδραποπῶν ἐκτελείται,
 οὔτε βῆν, οὔτε μῆποτε ἐν τῆ φύσῃ γῆνται.
 ἔωπα ἕκαστα ὁ πατήρ ἑώρα τε καὶ ζῶσι, D
 καὶ Αἰγυπτίων παροσκήδετο. βασιλεὺς γὰρ
 ἢ καὶ ἱερὰ καὶ ἔφως· Αἰγυπτῖοι ἢ λόγῳ
 φασίν, ὅτι καὶ Θεός. οὐ γὰρ ἀπίσταν Αἰγυ-
 πτῖοι μυρίοι κατὰ ἕνα θεοὶ αὐτῶν βασιλευ-
 σά, παρὲς ἢ αἰανδραποπῶν δροσῶν πλὴν
 γῆν, καὶ ἡμερολογηθῶναι τοῖς βασιλέας Πεί-
 ρωμιν ἐκ Πειρώμιδος. ὅτι οὐ μὴ μετιστα-
 σαμ αὐτῶν θεοὶ νόμοι παρὲς τοῖς μείζοις θεοῖς,
 καὶ πῶν ἢ κρεῖα, σωειλέχαστο μὲν εἰς
 αὐτῶν πάλαι παροσκηρόμενον ἐξ ἀπάσης
 πόλεως Αἰγυπτίας ἱερῶν τε ὅσα φηῖται,

A hoc tamē vnum ex his malis commodum
 suppetebat; sepe enim cūm mox alicuī pe-
 riculum creaturus esset, aut temerē raptus
 in absurdas atque inauditas suspiciones
 transfusus agebatur, vt lymphatis, ac fa-
 naticis similis esse videretur, de Delphica
 vmbra peruicacissimē contendens. Reus
 verò interim effugiebat, de quo nullum
 postmodum verbū; aut veterno elāguerat,
 capitūsq; per aliquod tempus grauedine
 torpescibat, adeoq; quæ agebātur animo
 penitus excidebant. Deincepsq; vbi sese
 receperat, nihilo tamē secius omnis efflu-
 xerat rerum mox præteritarū recordatio:
 B Ille autem cum dispēsatoribus obnixē his-
 ce de rebus altercatur, quonā medimnus
 tritici grana, aut Congius cyathos conti-
 neret, superuacuam quādam, & importu-
 nam animi solertiam præ se ferens. Non-
 nunquā & somnus opportunē Typhonem
 inuadens hominem eripuit imminētī exi-
 tio, quo quidem correptus ille ex sella in
 caput deturbatus esset, ni abiecta eum lā-
 pade aliquis ex lictoribus sustentasset: Ita
 factum vt tragica pernoctatio sæpius in
 Comœdiam desierit: nec enim interdū
 ius dicebat vtpote natura Solis & lucis
 inimica, tenebrisque accommodatior. Ac
 C cūm id intelligeret neminem esse vel me-
 diocri prudentia præditum, qui non sum-
 mam in eo inscitiam esse iudicaret, non il-
 le quidem suam stoliditatē accusabat, sed
 commune in sapiētes omnes odium pro-
 fitebatur quasi accepta ab illis iniuria, quod
 iudicio, sagacitate valeret, homo vt con-
 silij planē inops, sic insidiarum callidissi-
 mus artifex. Erat in eo vecordia cum fu-
 rore coniuncta; quæ duo animi exitia mu-
 tuis opibus inualescūt, nec vllum aliud est
 in rerum natura, nec esse potest grauius
 malum, aut ad profligandum genus homi-
 num efficacius. Hæc singula & videbat pa-
 ter, & intelligebat, Ægyptiorūmq; utilita-
 ti prouidebat; Rex enim vnā, & sacerdos,
 & sapiens erat, eundēmq; & Deum exti-
 tisse Ægyptiorū monumētis traditū est:
 Nec enim Ægyptiis incredibile est, in fini-
 ta apud se numina sigillatim imperasse,
 priusquā ad mortales terrarū imperium
 peruenisset, regūque genus à maioribus
 vt Piromidis à Piromide recēferetur. Igi-
 tur postquā ille Deorum legibus in ma-
 iorum gentium deos translatus est, ac præ-
 finita iam dies aderat, ad eam quidem
 ex omnibus Ægyptiorū ciuitatibus,
 quod per præconem pridem edictum
 fuerat, cūm sacerdotum familiarū omnes,

tum militaris indigenarum ordo conuenerat, quos omnes legis necessitas conuocabat; Reliquæ verò plebi, vt abesse liberum fuit, ita omnibus adeundi potestas concessa est, non vt in creando rege suffragatores, sed vt spectatores essent, subulcis tamen spectaculo interdictum, militibusque qui aut peregrini ipsi, aut ex peregrinis nati apud Ægyptios stipendia merebant: quam quidem ob causam filiorum natu grandiori longè inferior conditio fuit, ex subulcis enim & peregrinis hominibus Typhonis factio constabat, effera scilicet & numerosa plebe, quæque in ueterata consuetudini morem gerens, nec contrà quicquam ausa, non graue illud, aut indignum dedecus, sed sibi ipsis quasi debitum arbitrabatur, vt pote iure, ac legibus irrogatum, & eorum generi quodammodo naturale. Porro is est apud Ægyptios regum creātorum ritus. Haud procul ab amplissima Thebarum ciuitate mons sacer est, & ex illius aduerso mons alius, medius inter vtrumque Nili fluuius intercipitur: ex his montibus qui è regione alterius est Libycus appellatur, in eoque cautum est toto apparatus tempore regni candidatos versari, ne quid de hac creatione intelligant; alter verò, qui & sacer est, Ægyptius dicitur. Eius in vertice tabernaculum regis est, cui & sacerdotibus proximè adsident ij, qui præ cæteris insigni sapientiæ genere commendantur, atque ita ad eximios quòsque ac præstantissimos ordo progreditur, sedibus cuique pro sacrorum dignitate distributis: Ac illi quidem regem quoddam veluti cor ambientes primum orbem faciunt, cui proximus est alter militum circulus; qui quidem omnem collem cum circumfistunt, qui in porrecto monte alium montem facit papillæ instar assurgens, regemque vel longinquo spatio distitis eminens conspicuum præbet: Imum iugum obsident, quibus spectaculo interesse conceditur, ea duntaxat quæ vident faustis acclamationibus prosequentes: At ij penes quos ius est omne creandi principis, simul diuinis rebus opera ab rege data est, & ab iis quorum id muneris est, motum est sacerdotum concilium, tum quasi præsonte numine, communemque cum illis suffragiorum curam gerente, prolato alicuius ex candidatis nomine, milites quidem manus attollunt: Epulones verò, ac templorum Ædiles, & prophetæ calculos ferunt, pauci alioqui, sed quorum præcipua

A καὶ τὸ γραβωτικὸν τὸ αὐτοῦ οὗτοι μὲν ἕως αἰσῆς τῆ νόμου. τὰ δὲ ἄλλα μέρη τῆ δὲ μων ἔξω μὲν ἀπεινά, πῆρῆναι δὲ σὸδεῖς εἰργε, θεασόμενοι τὴν χροστίαν, ὅτε αὐτοὶ χροστινήσονται. σφορβοὶ δὲ εἰργοντο καὶ τῆς θεας, καὶ ὅστις αὐτὸς ἐκ γῆτος ἀλλόφυλος ὢν ὀπλοφορεῖ μεσσητὸς Αἰγυπτίοις, καὶ τούτοις ἀπείρητο μὴ πῆρῆναι. τούτῃ καὶ τῶν πλῆθον ἔλαττον ἔσταν ὁ πρεσβύτερος τῆν ἡέαν. σφορβοὶ τε γὰρ ἡσάν καὶ ἀλλόφυλοι τὸ γραβωτικὸν τῆ τυφάνος, δῆμος ἀπόπληκτος καὶ πολὺς. ἀλλ' εἰκὼν ἔσταν, καὶ σὸδὲ ἀναπειρώμενος, σὸδὲ δῆνον τὴν ἀπὲρῆν, ἀλλὰ πρεσθῆκον ἡγούμενος, ἀτε νεμω κατὰ δὲ δικασμένῳ, καὶ φύσιν εὐσάν ἡδὴ τῆς ἡμέσιν. κατῆσταν δὲ Αἰγυπτίοις ὁ βασιλεὺς Ἐπίω τῶνδε. ἱερόν ἕρος ἔσταν τῶνδε τὴν μεγάλῳ πόλιν τῆς Θήσας, καὶ ἕρος ἄλλο κατὰ τῆκρῦ, μέσον ἀμφοῖν τὸ ρέδμα τῆ Νείλου. τῆν ὄραν ποῦτο μὲν τὸ κατὰ τῆκρῦ, Λιβυκὸν, ἔσταν αὐτῶν διατῆρ ἔσταν νόμος τῆς τῶνδε σθῆς τὸν χρόνον τῆς ἕσταν τῆ βασιλείῃ, ποῦ μῆδὲν ἐπαμῶνῆσταν τῆς αἰρέσως. τὸ δὲ ἱερόν, τὸ Αἰγυπτίον. σκλερὴ μὲν ἐπ' ἀκρου τῶν βασιλεῖ, καὶ πῆρ' αὐτὸν ἔσταν τῆν ἱερέων τὴν μεγάλῳ σφίαν σφοῖ, καὶ πρεσθῆκον ἐκ τῆς παῆς εἰς ἀπῆρ τὸ δῆρῆσταν, κατ' ἀξίαν τῆν τελετῶν τῆς χῶρος μεεῖζουσα. οὗτοι μὲν ὡς σθῆ καρδίαν τὸν βασιλεῖα κύκλος εἰς πρεσθῆκον. οἱ δὲ γραβῶσταν, κύκλος ἄλλος ἔσταν τῆν τῆν. καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ σθῆ τὸν ἕρῆον, ὅς ἔσταν τῆ δῆρῆσταν ὅρος, ὅρος ἔσταν ἄλλο κατὰ τῆν μασὸς αἰσῆμῆκος ἐκ ἀπόπληκ τὸν βασιλεῖα πῆρῆκων, ἔσταν τῆς δῆρῆ πλείσταν. περῆσταν δὲ τῆ μασὸς τὴν ἕσταν κατὰ λαμβῶντες, ὅσταν ἔξεσταν ἔπὶ τῆ θεῖα πῆρῆναι. οὗτοι μὲν μόνον ἐπὶ δῆρῆμῶντες, οἱς αὐτὸν ἐπαμῶνῆσταν. οἱ δὲ τὸ κύρος ἔσταν τῆς αἰρέσως, ἐπειδὴν ἔπὶ θεῖα σφίαν βασιλεῖ, καὶ οἱς ποῦτο τὸ ἕρῆον, ἀπῆρ κινήσταν κομασῆκον, ὡς αὐτὸ τῆ θεῖου παρόντος τε καὶ σθῆ τὴν αἰρέσταν συμφορῆνῆκον, ὄνοματὸς τῆς αἰσῆ δῆρῆκον τῆν ἕσταν τῆ βασιλείῃ, γραβῶσταν μὲν χῶρος αἰρέσταν. κομασῆ δὲ καὶ ζῶκροῖ καὶ πρεσθῆκον, ἡσοφοροῦσταν πλῆθος ἔλαττον τούτο. δῆρῆσταν δὲ τῶνδε πολὺ

πλάτων. **Π**ροφητική μὲ γὰρ ψήφος ἐκατὸν χεῖ-
 ρές εἶναι· καμαραγή δὲ εἴκοσι, καὶ ὁ Ζάκορος δέ-
 κα διώταται χεῖρας· ἕτερον ὄνομα τῆς βασι-
 λικῆς, καὶ ἐπὶ αὐτῶν χεῖρες καὶ ψήφοι· καὶ ἂν μὲν
 ἀΓγάμαλον ἢ ὁ πλῆθος, βασιλὸς ὅτι ψη-
 φίσαι, πατέρας, μεεῖδι, πῶρα πολὺ μείζω ποιῶ·
 τῆ δὲ ἐλατῆρι προσηείμας ἑαυτὸν, εἰς ἴσον κα-
 ρίσησιν, ἐνθα ἀνατέταται δειπνὸν χροστονίαι, ἔ-
 τῆς θεῶν ἔχεσθαι, προσεδρόνοντας τε πλείω
 χρόνον, ἔ ἀπταστέρον ἀγίσειοντας, ἕως αὐτὸν οὐ
 ἀφ' ὧρα πελασμάτων, ὅσδε ἀφ' ἧς ἐκέ-
 ροτε σιωθῆμῶν, ἀλλ' αὐτοσηθέντες αὐτὸν πὺν
 βασιλέα ἀναδείξωσι, ἔ ὁ δῆμος αὐτήκοος γέ-
 νηται τῆς πῶρας τῆς θεῶν ἀναρρήσεως. Ἐῶτα
 μὲν ὡς ἐκέροτε τυχεροί, νῦν μὲν ὕτως, νῦν
 δὲ ἐκείως ἐγγότο· ὅτι δὲ τυφάνος γε καὶ
 Οσίριδος θεοὶ τε ὁσὲν τῆς ἱερέων παραμα-
 τθυσάμενων, πῶν πρῶτον βύθους ἐναργίς
 ἐωρῶντο, καὶ ἔταθον ἀφειῶτες αὐτοῖ, ἔ διε-
 κόσμω ἐκείσος πῶς σφετέρους ὀργιστας, ἀ-
 πῶντῆ τε δῶλον ἰῶ, ἐφ' ᾧ γε πρῆϊσθω· καὶ
 τοι καὶ μὴ παρόντων, ἀπασα χεῖρ, ἀπασα
 ψήφος τῆ νεωτέρου τῆς βασιλικῆς παιδῶν
 ἱερόμα παλέμενεν· ἀλλὰ τῆ μεγάλα, δευ-
 ρο μείζοσι καὶ φρομίσις παραναδείκνυσθαι, καὶ
 ὁ θεῶν ὅτισημαίνεται πῶρα ὅτις πολὺ πῶρα
 πὸ εἰκὸς ἀποβησομένων καὶ λάσειν οὐσι καὶ χεῖ-
 ροσιν. Οσιεὶς μὲ αὐτῶν, ὡς ὅτι θεμὶς ἰῶ, αὐτῶ
 καὶ χροσθὲν ἐρῶνεν, ἔ πῶν δεχθῶν διεβίβα-
 σο· ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἔχαλεν εἰδέναι τὰ πῶρα
 πῶν χροστονίαι, καὶ τέλος ὅτι ἰῶ ἐκροσθῆς ἐ-
 αὐτῶ, πὸ μὴ ὅτι βῆθησθαι πείρα, καὶ ἀφ-
 φθῆραι ψήφοις ἀφθῆσας αὐτῶ ἑαυτῶ τε καὶ νό-
 μων βασιλικῆς, καὶ ἐφείς τῶν ῥῶμασι, φερ-
 μένος, τηχῶντος, ἀπῶντα ποιῶν καὶ παρῶν,
 κατὰ γέροσος ἑαυτῶ ὁρῶντων, καρῆσθαι
 πέρων ἔ ποσάμοσ· ἔ ἄετο μὲν λαυθάνειν,
 πῶν οἷς προσέλθοι τε ἔ ἑαυτοῖσι χρο-
 ματα, ἀπασ δὲ πῶς ἠπίστατο, καὶ ἐγγύσω αὐτῶ
 τε ἔ πῶν ὅτινοιδω. ἔ μὲν ἐλέγχθῶν ἐδῶκε
 φύσιν πῶρα φροσθῶν. ὁ καὶ συμβέβηκεν αὐτῶ βα-
 ρυσυμφορωταπὸν· αὐτῶ πῶρων, αὐτῶ ἀκούων,
 ἀπασσας γῶμας ἀπεψήφισο, ἀπασσας χρο-
 σθῶν ἀπεκροσθῶν ὅτι θεοὶ δὲ αὐτῶ καὶ δευ-
 ροσθῶλον, καὶ ἠκα μετὰ περῶντος Οσιεὶς, ὁ
 μηδὲν παραματθυσάμενος, θεῶν ἱερέων, ἀπῶ-

A est ea in re autoritas: Prophetarum
 enim calculus centum manus æquat,
 Epulonum viginti, Ædilium decem:
 Alius ex creandis regibus nominatus est,
 statim de eo manibus, calculisque suf-
 fragium fertur; quòd si fortè anceps, ac
 vtrinque æqua multitudo fuerit, rex vtri-
 uis factioni subscripserit, longè eam po-
 tiorem facit, sin minori suffragator ac-
 dat, alteri eam parem reddit: Tum de-
 mum diremptis comitiis numina consu-
 luntur, quibus & diutius insistitur, & reli-
 giosius diuina tractantur, donec manife-
 stè, ac sine villo velamine, aut signis, quibus
 sæpius vti solent, coràm apparentes re-
 gem ipsum creauerint, populúsque fa-
 ctam à diis renunciationem intelligat. At-
 que hæc vtrumque res tulerit nunc hoc,
 nunc illo modo contigerant. Verùm in
 Typhonis, ac Osiridis suffragiis dij omnes
 securis, minimèque sollicitis sacerdotibus
 repentè sese palàm conspiciendos præ-
 buerunt, diuisimque singula moderati
 suos quisque sacerdotes instruxerunt,
 nec vlli ignotum erat, quibus de causis
 interessent, quanquam, etiam absentibus
 iis manus omnis, omnisque calculus
 regis natorum iunioris nomen expe-
 ctabat. Sed enim magna quæque apud
 nos augustioribus primordiis significan-
 tur, & quæ longè quàm credibile sit, secus
 euentura sunt, seu meliora, seu deterio-
 ra quibusdam à Deo portentis indican-
 tur. Osiris itaque vti fas erat, quo primùm
 deductus est, eo sese continebat, ille
 autem moræ impatiens angebatur, quæ-
 que in comitiis fierent, scire gestiebat:
 demum temperare sibi non potuit, quin
 eius rei experimentum faceret, & suffra-
 gia corrumperet: Seipsum ergo iuxta,
 & regias leges aspernatus, præcèpsque
 in flumen insiliens, raptus, natans, ni-
 hil non agens, patiensve, spectantium
 risu exceptus, fluiuium traiecit, & latè-
 re quidem cæteros posse arbitratur,
 præterquàm quos conueniret, aut qui-
 bus pecunias polliceretur, verum id
 vnusquisque norat, ipsùmque aded &
 eius consilia oderat, haud tamen visum
 est cuiquam furiosum hominem redar-
 guere: quòd & ipsi miserrimum acci-
 dit, præsens ipse, ipse audiens, omnium
 suffragiis reiectus, omnium manibus im-
 probatus est: Diis quoque cum execran-
 tibus; venitque accersitus Osiris cum ni-
 hil ea de re anxius, atque sollicitus esset,
 diis, sacerdotibus, omnibus denique cum

facris stemmatibus, sacrisque tibiis, ad fluminis ripam in occursum festinantibus, ad quam nauigium illud, cui nouus rex imponebatur, ex Libyca ora appulsurum erat. Magna iam tum è cælo signa, indidemque voces fœlicitatis nuntiaz, & omne prodigiorum genus, quibus quæ futura sunt, siue exigua siue maiora captantur, fortunatum Ægyptiis imperium portendebât. Quapropter haudquaquam quieto animo futuri deterioris conditionis dæmones, haud placidè hanc hominum fœlicitatem Iaturi, sed impetum facturi, atque ob id iam iamque turgescere videbantur; & insidiaz aliquot significabantur. Postquàm itaque regis sacris à parente initiatus est, apertè illi, certòque, vt qui certò scirent, cum alia multa pronunciant, exuberantem scilicet bonorum copiam; tum fratrem admonent Ægyptiis, paternæque domi exitio genitum, nisi cuncta perturbare velit, ocus exterminandum esse, vt quæ regnante Osiride Ægyptiis futura erat fœlicitas, bonorumque prouentus, eam nec videre, nec audire posset. Nullum enim bonum naturæ Typhonis esse tolerabile, duplicemque ipsi naturam animorum tradunt, & necessarium illud disfidium, quod cum superioribus animis, inferiores insitum habent. Rogabant idcirco euerteret naturam infestissimam, eamque à meliori, & diuina cognatione refecaret: nec eum puderet eius, quam homines appellant, affinitatis. Remittenti verò, ac cessim agenti, quæ & ipsi, & Ægyptiis, & finitimis, & Ægyptiorum imperio subditis toleranda erant, singula prædixerunt: neque enim, mediocrem, aut aspernabilem eam fore perniciem, neque quauis sollicitudine manifestos, atque occultos illius conatus circumscribi, aut infirmari posse: tueri siquidem illum ac defendere potentissimum quoddam genus inuidorum dæmonum, quibus cum ei esset naturæ necessitas, ab iisque in lucem editum, vt eo tanquam instrumento suorum in homines maleficiorum vterentur, ad quæ rectè progressi in grandem sibi utilitatem futurum Typhonem & genuerunt, & educarunt, & obstetricati sunt, & propriis moribus imbuerunt: Vnum tamen id illi deesse putant, quominus omnia ex sententia succedant, vt vires ei ex imperio, & potestatem concilient: ita enim futurum vt ex earum rerum concursu, perfectè quæ opus sunt omnia consequatur, cum scilicet mala plurima & fa-

A των ἀπλαῶς ἅμα ἐνέμασιν ἱερωῖς, καὶ αὐλοῖς ἱερωῖς τῶν ὄρχηλῶ ἀπομυτωντων, οὐδ' ἔβαλεν ἔδξ κατάραι τῶν ἀπό τῆ Λιδυκοῦ μέρωις τὸν νέον βασιλέα ἀναλαμβαίνουσα. ἀπ' οὐρανοῦ τε διθύς σημεῖα μεγάλα, καὶ αὐθέν ὀμφαί τε ἀγαθαί, καὶ ἀπὸν εἶδος ὕφ' οὐδ' ἔμείλλον θραῖται, καὶ μείον καὶ μείζον τῶν βασιλείας Αἰγυπτῶις διηγελλίζετο· κτλ' ὅσον ἐδόκωσι οἱ τῆς χείρονος μερίδος δαίμονες ἐπὶ ἀπεμῆσθην, οὐδ' αὖ τὸν πρῶτος ἐπέχαι τῶν ἀνδροπῶν ὀδαμονίας, ἀλλ' ἐπιτήσασθαι καὶ οἰδαμῆν ἐδόκωσι. καὶ ἐπιβουλή τις ἐσημείνετο. ἐπὶ οὖν τῶν βασιλείων τελετῶν ἔσπε τε τῆ πατρὸς ἐτετελέωτο, παρὰ γὰρ οἰοῖσι αὐτῶν φησὶν, ἀπε φησὶν εἰδότες, πὰ μὲν ἄλλα πᾶντα, ἐσομοῖ δὴ πῖνας ἀγαθῶν, ἐπὶ ὅτι χρεῶν εἶη τὸν ἀδελφὸν κακῆ μίση, καὶ Αἰγυπτῶις καὶ τῆ τῆ πατρὸς ἐστὶ γυμνασίον, εἰ μὴ μέλλοι πᾶντα σὺλχῆν, ἐκποδῶν ποιεῖσθαι, τῆ μὴτε ὄρχηλῶ μὴτε ἀκούειν τῶν ἀπὸ τῶν Οἰκεῖδος αὐτῶν βασιλείων διημερείας τε καὶ διετηρίας Αἰγυπτῶν. μηδὲν γὰρ ἀγαθὸν οἰσὸν εἶη τῆ φύσῃ τυφᾶνος. τῶν ἀδελφῶν τε αὐτῶν τῶν διττῶν τῶν ἡμερῶν οὐσίας, καὶ τῶν ἀναλκῶν ἀντίθεσιν, ἡ δ' αὖ χαμῶθεν ἔχρησι παρὸς τῆ ἀνάθεσιν. αὐτῶν ἀρα κατάραι τε ἡξίου καὶ ἀπειτέμειν τῆς ἀγαθῆς τε καὶ τῆς συστοχίας φύσιν ἐχρησά, μηδὲν ἐπαιγεμῆντα ἔσπε ἀνδροπῶν ὀνομαζόμενῶν σὺλχῆν. μαλακιοδέντη ὅτι εἶπον ὅσα χρεῶν εἶη παρὸν αὐθέν τε καὶ Αἰγυπτῶις, ἐπὶ πειοίκοις, καὶ ὅστις ἡρῶν Αἰγυπτῶις. ὅσπε γὰρ ὁσπε ἀφαιρῶν ὁ κακῆν εἶη, οὐδ' αὖ τῶν τυφῶν ἐπιμῆσαι ἀρῆσθαι τῆ ἐμφανῆς τε αὐτῶν καὶ λαθραίας ἐπιτήσθαι ἀποφαιρῶσαι τε καὶ ἀπομυτωνσαι. κτλ' εἶναι γὰρ αὐτῶν παρὰ τῆς, χρεῖμα ἰχυροῖ δαμόνων βασκαίων, ὡν εἶη συλχῆν καὶ κτλ' ὡν εἰς γυμῶσι παρὰ βελήσθαι, ἵν' ἐχρησὸν ὀργάνῳ χρεῖσθαι τῆς εἰς ἀνδροπῶν κακίας, ἐφ' ἡ δ' οὐδ' βαδίζοντες, καὶ ἐγυμῶσθαι ἔσπε ἀπέμειντο, καὶ ἐμῶσθαι, καὶ εἰς τὸν οἰκεῖον ἔσπον ἐπαμῶσθαι, μέγα αὐτοῖς ἐσομῶν ὀφελος τυφᾶνα. ἐπὶ εἶη δεινὸν οἰονταί παρὸς ὁ πᾶντα ἀπέχαι αὐτῶν, ἰχυῶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀειδίται. οὕτω γὰρ ἐσομῶν τέλεον ἐπὶ τελεῶν, μεγάλα κακῆ ποιῶν

ποιήν καὶ βουλομένην καὶ διωάμενον· σὲ δὲ
 δὴ καὶ συροῦσιν, ἔφη πῶς αὐτῶν, ὡς ἀδελφ-
 των μὲν κέρδος, σφῶν δὲ ζημίαν. συμ-
 φοραὶ γὰρ ἐθναῖν, διωχία φάτων δαυμό-
 νων. αὐτῆς οὖν καὶ πολλάκις ταῦτα ἐρουθ-
 τω τὸν ἀδελφὸν ἀποδύσασθαι, καὶ
 πόρρω ποιῆσαι ἑρῆν, ὅ φησὶ πατρὸς Οσί-
 ειδος εἰδότες τε καὶ ὁρῶντες, ὑφ' οὗ τε-
 λαυήντες εἰπεῖν ἐξέβιασθησαν, ὅτι χρο-
 νιον μὲν πᾶσι ἀντέξει· λήσεται δὲ ἐνδοῖς καὶ
 κατὰ πατρὸς αὐτῶν καὶ πατρῶς ἀδελφῶν,
 ἐνόματος χρησὸς φιλαδελφίας, ἔργω τῶν
 μεγίστων τῶν συμφορῶν ἀλλὰ ἀξιάμενος. ἀλλ'
 ἔμην γε, ἢ σὲ ὅς, ἴλεων ὄντων καὶ δρω-
 γῶν, οὐτε ὀρρωδῆσω μύθοντα τὸν ἀδελφὸν,
 καὶ ἀξιώτης ἔσομαι τῆς δαυμονίου μινύμα-
 πος. ῥάδην γὰρ ὑμῖν ἰὼ ἐθέλη τε καὶ ὁ
 παρὸφθὲν ἀξακείσθαι. Ἐσπλαγῶν δὲ ὁ πα-
 τὴρ, κακῶς ἔφη τῆτο γινώσκεις, ὦ παῖ·
 λί γὰρ θεία μεεὶς ἐσὶ τὰ κόσμῳ παρὸς
 ἄλλοις ἐστὶ, πᾶ μὲν πολλὰ καὶ πῶς παρ-
 τῶν ἐν αὐτῇ διωάμεν ἐνεργῶσα, καὶ ἐμ-
 φορουμένη τῆ νοητῆ καίλλοις. ἐκεί γὰρ
 ἄλλο γένος θεῶν Ἐσπλαγῶν, ὁ σωεὶς καὶ
 μὲν πᾶσι μέγιστος ἐχάτων πᾶ ὄντα· αὐτὸ
 δὲ ἀκινῆς ἐστὶ καὶ παρὸς ὑλίω ἀμείλικτον·
 ἐκείνο πῶς μὲν φύσιν θεοῖς ὁ μακρότερον θεῶ-
 μα· ὁ δὲ καὶ πῶς ἐκείνου πηγῶν ἰδῆν,
 ἐπὶ μακροτέρω. κατὰ ἐκείνο μὲν πᾶ
 πᾶ ἑαυτῶν μὲν, Ἐσπλαγῶν ἐστὶν ἀ-
 γαθῶν, Ἐσπλαγῶν ὅν ἑαυτῶν· τοῖς δὲ ἀ-
 γαθῶν ὁ παρὸς τὸν ἐκείνῳ Θεὸν ἐπεγράφηται·
 οὐ μὲν ἀπλήν πῶς ἐστὶν ἀγαθῶν ὅσθι μ-
 νοφθῆς ἢ ἐνεργῶσα, ἀλλὰ καὶ μεεὶδαν ἐ-
 πιμελουῦται τῆ κόσμου, πῶς ἐν τῇ θεω-
 εία παρὸξιν ὅσον χωρὶς κατὰ βιάζοντες
 εἰς ὁ ἐπιβροχάμενον. ὁ μὲν οὖν εἰλι-
 κενῆς αὐτῶν, διθύς ἔω ἐκείνῳ μὲν
 πῶς παρὸξιν οὐδὲν τελέχεται· παρὸξιν
 δὲ αὐτῶν τοῖς ἀγῶσι αὐτῶν, καὶ κἄντις ἐ-
 φεξῆς ἢ ἀγαθῶν τῶν πᾶξων μέγιστος ἐ-
 χάτων τῶν ὄντων, καὶ ἀπολαύει πᾶσι
 ἀγῶ τῶν μέσων τῆς ἐπιμελείας τῶν παρ-
 τῶν, οὐ μὲν ἐπίσης ἐστὶν· οὐ γὰρ αὐτῶν ὁ
 ἐξῆς· ἀλλ' ἀδελφῶν καπῶντα πᾶ ὄντα μέγισ-
 τὸν ἐπιμελουῦται καὶ παρὸξιν πῶς ἔστιν.

A cere voler, & poterit: te verò (aiebat ex iis a-
 liquis) & hominū vtilitati, & ipsorū detrimē-
 to natū odio prosequuntur. Gentiū quippe
 calamitates prauorū dæmonum epulæ sunt,
 & conuiuia. Hæc iterū, ac sæpius hortaban-
 tur fraterno exitio procurari oportere, eūq;
 procul terrarū sua cum pernicie, relegādum
 esse, mite enim, & mansuetū Ofridis inge-
 niū perspexerat; quod eos demū impulit, vt
 eum per aliquod quidē tempus duraturum,
 mox tamen & se, & omnes mortales insciē-
 tē, ac imprudentem proditurū esse dicerent,
 blandūmq; fraternæ charitatis nomē reipsa
 cum grauissimis calamitatib. permutaturū.
 B At vobis (inquit ille) propitiis, & bene fauē-
 tibus, neq; sospitem fratrem extimescam, &
 me à dæmonū indignatione immunem illæ-
 sumq; seruiabo: facile enim volentibus vobis
 est, vel id ipsum quoque, quod incuria labe-
 factatū est, resarcire. Tū pater sermonē ex-
 cipiēs. Perperā, inquit, hoc existimas, fili: di-
 uina enim natura in hoc vniuerso aliis rebus
 occupatur, atque vt plurimum eam faculta-
 tē exercet, quæ in ea præcipua est, & intel-
 ligibilis pulchritudinis contemplatione fa-
 tiatur. Nā illū genus aliud deorum est mū-
 do sublimius, quod omnia quidem ad extre-
 ma vsq; fouet, atq; cōtinet, ipsum autem ad
 materiā & ad hæc inferiora demitti, flective
 non potest. Porro iis quidem qui natura dij
 sunt, fœlix est ista rerū inferiorū cōtēplatio,
 altera autem deorū, scilicet, superiorum, &
 ipsius vnde ista promanant fontis conside-
 ratio longe fœlicissima est: ex quo fit vt ge-
 nus quidē illud deorum sublimius, cū in se-
 ipso maneat, bonorum copia exuberet, quia
 seipso semper plenū est: aliud verò inferiorū
 genus suum ex eo bonum sortiatur, quod se
 ad sublimiorem diuinitatem conuertat. Ne-
 que tamen bonorum vnā est, aut simplex ef-
 ficacia, sed singularum totius vniuersū par-
 tium curam gerunt, in idque quod sibi com-
 missum est quantum par est, eam quæ ex cō-
 templatione oritur, actionē deriuant: atque
 qui ex iis puriore sunt, & sinceriore natura,
 statim primæ illi, ac principi naturæ subditi
 sunt, ab iisque vicissim qui proximi sunt in-
 stituuntur: ita fit vt seriatim ordinum illa
 successio ad eorum quæ sunt extrema vsque
 producat, cunctaq; per ea quæ interiecta
 sunt superiorum prouidentiam, ac disposi-
 tionem, ad sese transmissam habeant, ne-
 que id tamen ex æquo; alioqui nulla esset
 continuata series, sed res ipsæ, quo per def-
 censum à primis longius secesserunt, imbe-
 cilliores euadunt, donec peruerso, atque
 adulterato ordine peritus oberrauerint,

in quo & res ipsa esse desinunt: Cui simile quidpiam in inferioribus his rebus v-
 suuenit: Ea siquidem natura, quæ gene-
 rationis particeps nullam certitudinem,
 aut constantiam habet, in corporea con-
 ditione infimam sedem obtinet, corruptio-
 nisque maximè obnoxia est: cælum autem
 ipsum principem locum fortitur, incor-
 ruptumque est, quadam animæ propor-
 tione respondens: Quod hi ergò illic,
 (deos inquit ostendens) hoc & dæmones
 sunt in hisce elementis perpetua agitati-
 one constantibus, quorum temeraria est &
 præceps natura, quæque cum plurimum
 illinc discesserit, à concinna quoque diui-
 narum mentium dispositione abest longis-
 simè. Quamobrem cum fæx ista quo-
 dammodo rerum propriæ salutis tuendæ
 par non sit (fluxa namque est, neque ip-
 sum esse sustinens, quod continua produ-
 ctione quadantenus æmulatur) dæmones
 verò, utpote qui inferiori huic naturæ sint
 affines, deletrice atque exitiosa naturæ
 conditione præditi sint, necesse sanè est
 Deum sese interdum ad hæc inferiora con-
 uertere, ac quædam auspicari initia, qui-
 bus præclare ad tempus ista se habeant,
 quoad nimirum vis illa impellens in his
 perseverat: Ac ut præstigiatorum sigil-
 la, quæ fidiculis cientur etiam cessante
 eo à quo motus ille, agitatióque impres-
 sa est, incitantur, non multo id tamen
 tempore, propterea quod insitum non ha-
 bent mouendi principium, sed quantum vis
 impressa manet, nondumque progressa,
 ab ortu suo remotior dissoluitur. Eadem
 planè ratione, Osiri charissimè, sic habeto:
 Quod rectè apud vos dispositum est cum
 diuina administratione vnà esse, & desine-
 re, aliundèque esse profectum, idèoque a-
 nimæ ipsæ rarò bonæ sunt, quanquam eius-
 modi esse nonnūquam possint, & ipsa deo-
 rum administratio gubernatióque, cum id
 munus obit, consentaneum quidem sibi
 quidpiam molitur, haud tamen priori illi
 vitæ, alia enim, eaque potiore fœlicitate
 gaudent, quoniam ei quod inferius est à
 superiori gubernari, quàm hæc inferiora
 disponere longè est nobilius, hoc enim a-
 uersione, illud conuersione illis accidit.
 Tu verò eiusmodi quoddam mysterium
 olim inspexisti, in quo bina oculorum
 paria præferuntur, quorum qui in infe-
 rioriloco sunt, superioribus diductis con-
 nient, illique vicissim, clausis his pate-
 fiant: Ergo ita tibi persuadeas, hoc esse
 contemplationis, & actionis *Ænigma:*

A *εἰ δὲ καὶ ὁ εἶναι τῶν ὄντων παύεται· γίνε-
 ται δὲ πᾶσι τὰ τῆδε τοῖονδε. ὁ φύσις
 πλατὺν τῆς ἐν ἡμέσῃ φύσεως, τῆς τε ἑ-
 ματικῆς μίσεως ὁ ἔρατον εἴληχε καὶ ἔπι-
 κρησάται· οὐρανόσ δὲ ὁ ἀσφῶτον τε καὶ ἀ-
 κήσασιν, καὶ ψυχῆς ὁ ἀνάλογον εἶδος ἐρεί-
 ματο. ὅσῳ οὖν οἶδε ἐκείνῳ δὲ καὶ ἔφη τοῖς
 Θεοῖς, τὸ τοῦ δαίμονος ἐν τοῖς πολυκλονή-
 τοις στοιχείοις, φύσις ἐμπληκτος καὶ δρα-
 σῆα καὶ τῶν πλήθῃ τῆς ἐκείνου ἀποστάσεως,
 εἰς ἐπαύουσα τῆς βίησιν ἐπιπέσει τῶν θεῶν.
 εἰς οὐσῆς οὖν τῆς ἀποστάσεως τῶν ὄν-
 των πρὸς οἰκείῳ ἑσθέρῳ ἀρκούσης· αὐ-
 τή τε γὰρ ἀπορρήξῃ, καὶ οὐ πάλιν ἐκείνῳ ὁ
 εἶναι· μμείπει δὲ αὐτὸ τῶν γίνεσθαι· καὶ
 τῶν δαίμονων ἀτε σὺ γὰρ ὄντων τῆς τῆ-
 δε φύσεως, ἀφανιστικῶ οὐσίῳ ἀρχόντων,
 ἐπεσφράσθαι μὴ ἀνάσκει ὁ θεὸς, καὶ ἐν-
 διδόναι ἵνας ἀρχαίς αἷς ἐπέσει ὁ ἐκείνῳ
 καλῶς ἐπὶ χροῖον, ἐφ' ὅσον ἡ ἐνδοσις
 ἤρκεισιν. ὡς ὅσῳ δὲ τὰ ἰδιόπραπα ὄργανα
 κινῆται μὴ, καὶ πεπαυμένου τῶ πᾶσι ἀρ-
 χῶ τῆς κινήσεως ἐκδόντες τῆ μηχανῆ κί-
 νῆται δὲ εἰς ἐπὶ ἀπειρον· οὐ γὰρ οἰκοθεν
 ἐξ ἑαυτῶν πηχῶ τῆς κινήσεως, ἀλλ' ἕως ἡ
 δεῖξῃσα διώταμις ἰσχύς, καὶ εἰς ἐκκλύεται
 τῆ ἀπορῆξῃ, τῆς οἰκείας ἀφιστάμενη ἡμέ-
 σεως· τὸν αὐτὸν οἶον ἔσπον, ὦ φίλε Οσι-
 ρι, ὁ μὴ καλῶς καὶ ὁ θεὸς ἅμα τε εἶ-
 ναι καὶ εἰς εἶναι τῶδε τῶ τοῦ, καὶ ἑ-
 πέσει δὲ ἐτέρωθεν· καὶ ἀπὸ τῶ
 ψυχῆ τε ἀρχαί μάλισ, ἀλλὰ φανῆσιν
 ἀπὸ ἐκείνου, καὶ ἐφορῆσαι θεῶν, ὅταν τῶ-
 το δράσιν, οἰκεία μὴ δράσιν, οὐ μὴ τῆ
 ἀσφῶτη ζωῆ· ἐπεσον γὰρ αἰεὶς ὁ μα-
 κείον, ὅτι ὁ ἀπολαύσει αὐτὸ κόσμου
 πᾶσι τῶ ἀσφῶτου τὸν ἀσφῶτον, τῶ κοσμοῦ
 τὰ χεῖρω μακείωτερον. ὁ μὴ γὰρ ὅτι
 ἀπεσφράσθαι, ὁ δὲ ἐπεσφράσθαι· καὶ πᾶσι
 τελεπῶ ἐπὶ πᾶσι, ἐν ἡ δὲ ἔσον
 σιωπεῖδες ὁμμάτων, καὶ δέεται τὰ κα-
 τὰ μῦθον, ὅταν δεδῶκεν τὰ ἀσφῶ-
 κῆρα· τούτων δὲ μυστήτων, ἀσφῶ-
 τῆς ὁ ἀνοίγεσθαι· οἶον τοῖον αὐτὸ θεο-
 εἰας εἶναι καὶ ἀσφῶτος ἀνῆγμα, τῶ μέ-
 σων πᾶσι μέγας ἐκείτερον ἐπεσφῶτων,*

ἀλλ' ἐν τοῖς τῆν τελοτέρων πλέονι χρω-
 μῶν παρ' ἄλλοις, παρ' χείροσι δὲ, ὅσα ἀ-
 ναγκῆα μόνον προσμιθουμένων. ἔστιν οὖν
 καὶ ταῦτα ἔργα θεῶν, ἀναγκῆα μὲν παρ' κό-
 σμῳ δρώντων, οὐ μὲν προηγεύμενα ἀ-
 γαθὰ, ὅτι καὶ ἀθέστοι, καὶ μὲν οἰκου-
 ροδοί μείω καὶ μείζω· καὶ δὲ φιλοσοφοῦσιν.
 ἀλλ' ἐν ταῦτα θεωσιώτεροι. ἀπὸ τούτων
 οὖν σώεις ὁ, τι λέγω. μὴ ἀπαίτει τοῖς
 θεοῖς σαυτὰ προσεδρόμην, ἔργον ἔχοντες
 προηγεύμενον θεῶν τε καὶ τὰ προῖτα
 μέρη τῆς κόσμου, ἐν ἔργῳ τε οὐσι καὶ πλη-
 σον ἀφεσῶσι, μήτε ἀποεργατεύοντες ἡγεῖν,
 μήτε ἀιδίαν πλὴν καθόδου γίνεσθαι. τακτοὶ
 γὰρ χρονοὶ καὶ ἀκακομίζουσι αὐτοὶ καὶ ὁ πα-
 ράδηγμα τῆν μηχμητοῖν, ἐν δὲ ὄντων ἔρ-
 χλὼ ἀγαθῆς ἐν πολιτείᾳ κινήσεως· τῆτο δὲ
 ἔστιν, ὅταν βασιλείᾳ ἀρμόσῃσι, ψυχῆς
 συλλήψης δόξῃ καὶ ἀκακομίστουτες. θεῖα γὰρ
 αὐτῆ καὶ μεγαλομερῆς ἐν προνοίᾳ, δι' ἐνὸς
 ἀνδρὸς ἐπιτηρηθῆναι πολλάκις μυρίων ἀν-
 θεσῶν. αὐτοὶ οὖν ὁ ἐπτεῦθεν δὲ πρὸς
 τοῖς αὐτῶν ἔστι. σὲ δὲ ἀπειλημένον ἐν ἀλ-
 λοτείοις, μεμνησθαι μὲν ὅταν εἴ, καὶ ὅτι
 λήτουργῆναι ὑπὸ ταῦτα παρ' κόσμῳ πλη-
 ροῖς· πεισθῆναι δὲ σαυτὸν ἀνάγκη, ἀλλὰ
 μὴ τοῖς θεοῖς κατὰ γὰρ· ἔχον δὲ προμηθεῖν
 εἰς πλὴν πᾶσιν, ὡς πρὸς ἐν γρατοπέδῳ
 ζῶντα ἐπ' ἀλλοτείας, ψυχλὴν θεῖον ἐν
 δαίμοσιν, οἷς ἄλογον γηχρῆς ὄντας ἐπιπύ-
 θεσθαι καὶ ἀγαπακτεῖν, ἡὲ τις ἐν τοῖς αὐ-
 τῆν ὄρεσι νόμοις ἀλλοφύλοισι τηρῆ. ἀγαπη-
 τὸν οὖν ἀγρυπνήσῃ καὶ νύκτωρ καὶ μὲν ἐν
 μέσῃ, μὲν ταῦτα ἐπιμέλῃν ἔχοντα,
 μὴ ἀλάνας καὶ ἀκακῆτος ἕνα ὑπὸ πολ-
 λῶν, ξένων ὑπὸ ἀνθρώπων. ἔστι μὲν γὰρ
 τῆδε καὶ Ἡρώων φύδων ἱερῶν ἐπιμελῆς
 ἀνθεσῶν, καὶ τὰ σμικρὰ ὠφελῆς δυ-
 ναμῶν, καὶ ὁ πρῶτον ἀγαθόν. Ἡ-
 ρωος οἷς μετοικία τις αὐτῆ, τῆ μὴ ἀ-
 μοιρα τῆς λαόνος φύσεως τὰ τῆδε ὑπο-
 λείπεσθαι, καὶ χρεῖα ὀρέσῃσι ἐν οἷς δύ-
 ναμις. ἀλλ' ὅταν εἰς πόλεμον ψυχῆς ἔλη
 κινήσῃ τὰ οἰκεία βλαστήματα, σμικρὸν γί-
 νεται θεῶν ἀπόντων ὁ ἐπτεῦθεν ἀπὸ πᾶ-
 λον. ἰαυρὸν γὰρ ἕκαστον ἐν τοῖς οἰκείοις.

A dij enim omnes interiecti vicissim utroque
 funguntur officio, ita tamen ut in potiori
 obeundo perfectius incumbant, ad id
 autem, quod est deterius exercendum so-
 la necessitate adducantur. Hæc proinde
 & ipsa deorum munia sunt, quæ illi uni-
 verso quidem omnino necessaria præstare
 solent, non tamen præcipua: Non secus
 ac homines modò arctius, lactiusve cor-
 poreis septis sese continent, modò sapien-
 tiæ nauant operam, in eoque propius ad
 diuinitatem accedunt: Ex iis igitur quæ di-
 cam animo concipe. Ne tibi perpetuò
 deos adesse postulado, quorum primarium
 munus in contemplatione, & præcipuis
 mundi partibus situm est, quique & in cæ-
 lo agunt, & sunt à vobis longè diffiti, ne-
 que facilem, ac nullo negotio paratum aut
 sempiternum illorum delapsum existimato:
 Certa temporum vicissitudine demittuntur,
 optimæ in gubernando incitationis,
 (quod Machinartiorum opificum exemplo
 constat) quoddam quasi inuitamentum, &
 auspicatum daturi, quod tunc accidit, cum
 ad temperandum imperij statum cognatæ
 huc animæ transmittuntur: Diuina enim
 hæc, & singularis providentia est, vnus in-
 teruentu prope infinitorum hominum cu-
 ram suscipere. Ac ipsos quidem deinceps
 rerum suarum satagere, atque in iis versari
 necesse est. Te verò alienis rebus interceptū
 & vnde sis meminisse oportet, & quod-
 dam à te mundo huic officium adimpleri,
 enitendumque ut tete erigas potius, quàm
 deos ipsos deprimas; sed & diligentissime
 tibi prospiciendum est quasi in peregrino
 solo in castris degenti, diuinæque inter
 dæmonas animæ, quos æquum est terra
 editos imminere, atque indignari, si quis
 intra suos fines peregrinis legibus utatur.
 Bene itaque tecum agi putandum est, si
 noctes diésque insomnes agas, hac vna
 solitudine defixus, ne te vnum quam-
 plurimi peregrinum indigenæ violenter
 expugnent. Enimvero his in locis He-
 roum sacrum quoddam genus est de ho-
 minibus sollicitum, bonumque in terris
 antiquius, à quo in minimis non nihil ad-
 iumenti comparari possit. Heroum il-
 la velut colonia est, ne expertes me-
 lioris naturæ sedes istæ relinquuntur, &
 manum quidem, quoad possunt, vltro
 porrigunt; verum vbi materies bello animæ
 indicto suas in eam propagines, ac germina
 eduxit, leue est, & imbelle profus diis
 absentibus quòd illinc opponatur, quia
 in propriis quæque locis validiora sunt:

iam cum illi suam imprimis in potestatem redigere volunt, tum hoc pacto adoriuntur: fieri non potest quin aliqua in terris animis hominum portio infra sit rationis expers; hanc qui vulgo est palam praefert, sapiens quasi strictim adherentem gerit; nemo autem est qui ea sit omnino destitutus: per hanc uti congenerem prodicione facta daemones animal inuadunt; Oppido enim simile est obsidioni quod tunc geritur; ac quemadmodum carbonibus facibus admotis citius incandescent, quoniam ad concipiendum ignem, iam pridem sunt accommodati, sic daemones natura perturbationibus plena, vel ipsa potius viuens, & mobilis perturbatio, ad animam accedens eius affectiones excitat, & ex naturali eiusdem habilitate actionem elicit sola id admotione perficiens: nam agenti id quod patitur simile semper efficitur; ita cupiditas, ita iracundia, & quae his adfinia sunt mala a daemonebus instigantur, per congruas sibi partes in animam irruptentibus, quae ipsorum aduentum naturali sensu percipiunt, mouenturque, & ab illis, quo in animam insurgant, robor accipiunt, donec animam aut penitus subegerint, aut capere se posse desperent: certamen istud longe grauissimum est: nullum enim tempus, nullum modum, nullum oppugnandi locum intentatum relinquunt, & vnde nemo suspicetur, inde etiam aggrediuntur; vndique laquei, vndique machinae, vndique domestica bella concitantur, donec aut euicerint, aut spem omnem depouuerint. Horum vero egregiorum certaminum, quorum tu coronam reportabis, spectatores sublimes dii sunt; atque vti nam & posteriorum auferas: vtereor enim ne illis feliciter confectis, in aliis vitis abscedas. Diuina namque animi portio cum neque deteriori morem gesserit, eamque sapientius reprefferit, & ad seipsam conuerterit, natura tandem illam roborari, ac solidiorem fieri patitur, ut & impetus omnes sustineat, & velut splendore perfusa, nullos amplius daemones illapsus recipiat, ita diuinum tunc, & vnum, integrum animal fit, eiusmodique est caelestis in terris arbor, quae peregrinam infuscationem non admiserit, ita ut fructus ex ea aliqui prodeant, sed illud omnes in sui ipsius naturam conuerterit, quare daemones omni spe victoriae abiecta, totis viribus posterius certamen experiantur, ut stirpem illam radicitus recidant, ac tanquam a se alienam disperdant.

A οἱ ὃ προσπον μὲν* ἐθέλουσιν ἑαυτῶν ποιῆσαι ἢ δὲ ἐπιχειρήσιν τοιαύτῃ· οὐκ ἔστιν ἔπι γῆς εἶ) μὴ τίνα καὶ μοῖραν ψυχῆς ἀλογῶν ἔχοντα. καὶ ταῦτ' αὖτε προσβέβληται μὲν ὁ πολὺς, πρῆρηται δὲ ὁ ἐφρός· ἔχον δὲ αἰάτη παύται. ἀπὸ ταύτης ὡς ἀπὸ συγῆμοῦ ἔπι ὁ ζῶον ἐρρηται δαίμονες, προσδοσία ποιουῦτες. ἀτεχνῶς γὰρ πολιορκία προσδοίκε ὁ γινόμενοι· ὁσπ δὲ πάροισιν αἰθρακες ἑσπ δαῖδων θάπην γὰρ ἐξάπλοται ἀπὸ τ' ἠδὲ πρῶς ὁ πῦρ ἐπιτηδότητα· ἔτως ἢ δαίμονες φύσις ἐμπαθῆς ἔσα, μάλλον ὃ πάθος ἔσα ζῶν καὶ κινουμένων, πελάσασα ψυχῆ, ὁ ἐσπ αὐτῆ πάθος κινῆ, καὶ προσάγῃ τῶ δυνάμειν εἰς ἐνέργειαν. πρῶτα γὰρ ἐκασπ δρᾶ· σιωεξοιωοῦται δὲ ἀπὸ τῶ ποιούπῃ ὁ πάρον. ἔτως ἐπιθυμίδμ, ἔτω θυμὸν ἐξάπλοισι δαίμονες, καὶ ὅσα ἀδελφά ταύτων κακὰ, ψυχῆς ὀμιλωῦτες ἀπὸ τῶ προσποκόντων σφίσι μερῶν, ἀπὸ τῆς προοίσις αὐτῶν ἀιδάνεται φυσικῶς, καὶ κινῆται, καὶ ἑσπ αὐτῶν διωαμῶθται ἑνοδ κατεξελιγιάμωρα, μέγεις δὲ κρατήσασπ τῆς ὅλης ψυχῆς, ἢ ἐπογρῶσι τῶ ἀίρεσιν. οὐτᾶ ἀγῶνων ὁ μέγιστος· ἔτε γὰρ χερῶς, ἔτε ἔσπος, ἔτε τῶπος ἔστιν, ὃν αἰάσι προσβᾶλλοντες, ὁ ὄθην οὐκ αὖ τις οἰοῖτο, καὶ κείθην ἐπιχεροῖσι. πῶρυταχὸς παρῶ, πῶρυταχὸς μηχανῶ, πῶρυτα κινῆ τὸν οἰκοθεν πόλεμον, ἔως αὖ ἐξέλωσιν, ἢ ἀπαρρῶσι· θεαταὶ ὃ δμῶθην οἱ θεοὶ τῶ καλῶν ταύτων ἀγῶνων, ὃν ἔση σφδμηφόρος, ὡς εἶτε καὶ τ' δδύτερων· ἀλλὰ δέος μὴ ταύτοις μὲ ἔλης, ἐσπ ἐκείνοις ὃ ἀίρεθῆς. ὅτῶν γὰρ ἢ θεία μοῖρα τ' ψυχῆς, μῆτε ἀκρῶθῆσπ τῆ χείροισι, καὶ ἀνακόψῃ πολλακίς αὐτῶ, καὶ πρῶς ἑαυτῶ ὁπτερέθη, φύσις ἐσπ ὃ χροῖσπ σομοδᾶς κακείνω, ὡστε αὐτέχην τῶς ἐμβολαῖς, καὶ οἰγρῶθῆσπ οὐκ ἔπ δέχεαδ ταῖς ἐσπ τ' δαίμονων ἐπιρρῶας. ἦθον οὖν ἔτως ὁ ἐν ὄλον ὁ ζῶον ἐντῶς τῶτε γῶ· καὶ τῶτῶ ἔστιν ὁπῆ γῆς φυτὸν ἐρεθιον, ἐσπ κεντερισμὸν ἀλλόπειον ἢ δδῆάμωρον, ὡστε ὁξ ἐκείνου φύσπ κερποῖς, ἀλλ' εἰς τ' ἑαυτῶ φύσπ κακείνω μέρα ποιῆσπ· οἱ ὃ ἀπεγρῶκότες αὐτῶ, τῶτε δὴ πῶρυταχῶς ἠδὲ τ' δδύτερον ἀγῶνίζονται ἀγῶνα, ἐκκόψῃ τε αὐτῶ καὶ τ' γῆς ἐκπέψῃ, ὡς αὖ μηδὲν σφίσι προσποκῶν.

καὶ γὰρ ἀγχιώνεται πλεὺν ἢ ἦται, εἴ τις ἀλλό-
 φυλος ὢν, ἐν τοῖς αἰσάν τοποῖς κρατῆρ πε-
 εἰέρχεται, Ἐπάμοι νίκης ὢν καὶ Φαινόμηνος.
 ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐκ ἐν ἑαυτῷ μόνῳ ποιεῖ
 πλεὺν ζῆμιῶν ἀλλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐτέροις τῆς
 ἑπικρατείας αἰσάν σωμαφίσησιν. Ἐρετῆς
 γὰρ ζῆλουμῆος, ἐρρῆν ἀνάγκη τὰ χεῖρω.
 Διὰ ταῦτα μὲν ἑπιβουλεύουσι ἀεὶ εἶναι καὶ
 ἰδιώτῃ καὶ ἄρχοντα, πάντα ὀντινοῦ τὸν
 ἀφωιδόσθητα πρὸς τοῖς νόμοις τῆς ὕλης.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐ βασιλῆς ὢν ῥάον ἀπὸν-
 πος ἰδιώτου φυλάτῃσι. Ἐξωθεν γὰρ ἑπιχρ-
 εῖοσι, μὴ πρὸς χρῆσθῆσαν ἢ ἐνδοθεν, πο-
 λέμῳ καὶ εἰσῆ καὶ ὅσα λωβᾶται σώματι,
 ὑφ' ὧν ἦκιστα ἀν' ἀρετῆ βασιλῆς πρὸς μη-
 θῆς ὢν ἑαυτῷ. ὡς ἐστὶν ἀμαχον, ὅταν ἰχθῆς
 καὶ ὄφια συγγίνονται. Διὰ τὴν φησὶν ὅτι ἀπὸ
 ἀλλήλων, ῥώμη τε ἀμαχῆς, καὶ φερόσησι
 ἀδελφῆς, ἀνατρεφῆσαι γίνονται. ἠγάσθη πρὸν-
 τως, ὡς παῖ, πλεὺν ἐν τοῖς ἱεραῖς εἰκόσι ἢ πα-
 τέρων ἑπίνοια, τὸν Ἑρμῆν. Αἱ γυῖπιοι δι-
 πλω ποιοῦσι πλεὺν ἰδέσθαι τῆ δαίμονος, νέον
 ἰσάντες πρὸς πρὸς ἑαυτῶν, ἀξιοῦντες, εἴωρ
 ἢς ἰσάντες μὴ καλῶς ἐφορῶσην, ἐννοῶ τε
 εἶ καὶ ἀλκιμον, ὡς ἀτελές εἰς ὠφέλησθαι
 θάπτερον πρὸς θάπτερον. ταῦτ' ἔφα ἡ σφίγγε
 ἡμῖν ἑπὶ τῆ πρὸς πρὸς ἑαυτῶν ἰδρυται,
 τῆ στυδουασμοῦ ἢ ἀγαθῶν ἱερῶν σύμ-
 βολον, πλεὺν μὲν ἰχθῆ θηρίον, πλεὺν δὲ φε-
 ρῆσιν ἀνδρῶν. ἰχθῆς τε γὰρ ἔρημος ἠγε-
 μονίας βύφρονος, ἐμπληκτος φέρεται, πάν-
 τα μιγνύουσα καὶ ἀεθῆουσα πρὸς ἄμα-
 τα καὶ νοῦ ἀρετῆς εἰς πρὸς ἑαυτῶν ὑπὸ χρ-
 ρῶν οὐχ ὑπὸ πρὸς ἑαυτῶν. Ἐρετῆ δὲ καὶ
 τύχη, μάλιστα μὲν, ἀλλ' ἑπὶ μεγάλοις συγ-
 γίνονται, ὡς πρὸς ὅτι ἐπὶ στυηλῆσθαι, μη-
 κέτ' οὐκ ἐπὶ ἑπὶ τοῖς θεοῖς, οἴωθεν μὲν ἐπὶ
 λῆς διωαμῆος σῶζεσθαι. ταῦτοι γὰρ οὐκ
 ἔχθ καλῶς ἀεὶ τῆ οἰκείων ἀποδημῆν τοῖς
 ἀλλοπεῖοις καὶ χεῖροσι φιλῶχρῶσθαι, εἴ
 μὴ καὶ ἀσθεῖς ὁ καλῶς κερῆσθαι τῆς
 ἀπαρείσθαι εἰς ἡμας ἀφορμῆς, πρὸς ὁ
 τῆσθαι τὰξθαι τε καὶ ἐπομῆσθαι τῶν δόθεν-
 τι κόσμῳ τὰ ἑπὶ γῆς. τῆσθαι γὰρ ἀνάγκη ἑπὶ
 ποιοῦτων, τῆ πάλιν ἀλλοῖς ἢ κειν πρὸς τῆ
 πρὸς ἑαυτῶν χρόνων ἑπιμνησθῆσθαι τῆ τῆσθαι.

A Vinci enim illos pudet, dum externus ali-
 quis in certamine superior, eorum in sedi-
 bus oberrat, qui victoriae trophaeum & sit,
 & esse videatur; is enim non in se vno ipsis
 detrimento est, sed alios praetera ex eo-
 rum ditione ad defectiōnem sollicitat; Et
 enim studiis hominum ad virtutem inflam-
 matis pessundari peiora quaeque necesse
 est: quibus de causis siue priuatum homi-
 nem, siue principatu, ac dignitate fungen-
 tem, siue quemlibet alterum materiae iura
 contumacius detrectantem, ocyus amoliri
 conantur, in quo tamen cum rex sis facilius
 tibi fuerit, quam priuato homini prouidere.
B Extrinsecus enim appetunt, si male intesti-
 ni conatus successerint, bello, seditione, re-
 liquisque corporis incommodis, quae faci-
 le nihilominus rex effugerit, si sibi ipsi pro-
 spexerit diligenter, vt demum firmissimum
 id propugnaculum sit, in quo cum prudentia,
 vis & potestas coniungitur: quae si
 mutuo diffocientur, & inconsiderata vi-
 res, & imbellis prudentia nullo negotio su-
 perantur. Omnino, o fili, mirari tibi ali-
 quando subit patrium in sacris imaginibus
 commentum: Mercurium intelligo, quem
 duplici specie fingunt Aegyptij, iuuenem
 iuxta senem collocantes, & idipsum prae-
 cipientes, si quis nostrum ritè sacra sit inspe-
 cturus, eum & sagacem, & fortem esse oport-
 ere; quando alterum sine altero parum ad-
 iumenti conferre potest: eadem ratione in
 sacrarum aedium vestibulis Sphingis effi-
 gies ponitur, sacrum vtriusque boni coniū-
 gendi symbolum, quod qua parte bestia
 est, robur, ac vires corporis, qua verò par-
 te homo est, prudentiam, & sagacitatem
 significat: vis enim corporis prudenti mo-
 deramine destituta praecipit ruit, cuncta
 permiscens, atque confundens, minimè-
 que idonea ad agendum ea mens est, quae
 manuum officio caret: virtus autem & for-
 tuna vix quidem vnquam, sed in maxi-
D mis tamen hominibus interdum coales-
 cunt, quemadmodum in te coierunt. De-
 sine itaque deos obtundere, qui, si velis,
 propriis tete opibus seruare possis; haude
 enim consentaneum est illos propriis sedi-
 bus relictis adeo libenter in aliena, & dete-
 riora commigrare; nisi verò impium, aut
 irreligiosum est inficis in nobis subsidiis
 rectè vti posse, vt quae in terra sunt, ad pra-
 scriptum moderamen congruo ordine, ac
 continuata successione foueantur: illud en-
 im si commiseris, necesse erit ante pra-
 stituta tempora rursus eos ad haec ima
 descendere, eorumque curam capessere:

Atqui nonnunquam dissoluto, aut marcescente eo concentu, qui ab ipsis antea fuerat temperatus, veniunt iterum ut eundem intendant, & quasi expirantem suscitent, gaudentque hoc ipso opere, ut qui naturæ vniuersi quoddam istud munus exhibeant; aliàs perturbato illo, & planè disrupto, eorū vitio, quibus commissus est, affecuti sunt, si nulla alia ratio hæc infima tueri possit. Quamobrem non minimis quibuscque, nec si in hac vel illa re delictum fuerit, Deus impellitur, aut eximius ille & singularis sit oportet, cuius gratia ex fœlici eo genere quisquam hūc adesse dignetur, sed vbi vniuersus ordo, & maxima quæque corrupta fuerint, tunc ventitare ipsos par est, vtriusque præbeant ordinationis initium. Non est ergo quod querantur homines, quibus sponte suscepta mala contingunt, neque quod deos appellent, quasi de seipsis minimè sint solliciti, prouidentia enim id vnâ exigit quod in eorum potestate situm est, alioqui in malorum sedibus mala versari mirum non est, sed id mirum si quidpiam hūc sit, quod non eiusmodi esse videatur: nam hoc inquilinum & alienum, & prouidentia acceptum referri debet, cuius beneficio si quis cessim non agat, vtriusque paratis sibi ex ea subsidiis, potest omni parte esse fœlicissimus: non enim perinde est prouidentia, ac nuper editi infantis mater, quæ in omnibus iis, quæ aut aduolant, aut quoquo modo molesta sunt, repellendis cum negotio occupatur, quoniam ille adhuc imperfectus est, & propriis auxiliis destitutus; sed ei similis est, quæ aucto, & armis instructo puero, vti iam illum iubet, atque imminencia mala propulsare. Hæc tecum assidue meditare, hæc hominibus scitu dignissima esse persuasum habeto; hoc enim pacto, & prouidentiam esse aliquam existimabunt, & sibi ipsis prospicient, religiosique simul & prouidi erunt, neque Dei curam putabunt à virtutis vsu dissidere. Vale, fratremque, si sapias, reprime, ac tuum, & Ægyptiorum fatum prohibeto, id enim licet: sin remissio rem, & indulgentiorem præbeas, sero tibi deos adfuturos existimato. Quæ cum dixisset, eadem cum diis via decessit, hic autem in terris relictus est, terra neutiquam digna res, à qua subinde mala propulsare summo cum studio contendebat, non vi, aut imperio vsus, sed musis nempe, & suadela sacra faciebat, sponte quemque sua legibus accommodans. Ac cum à diis quæcumque aut æris, aut aquæ,

A Διὰ ποτε μὲν τῆς ἀρμονίας ἐκὼς ἤρμισεν ἐκλυσιδρόης τε καὶ γηρώσης, ἔρχονται πάλιν αὐτῷ ἐπιτενοῦντες, καὶ οὕτως ἀπεψύχουσαν ζωπυρήσαντες, καὶ τὸν δρόσον χαίροντες, λειτουργίας τούτων ἕνεκα ἐκταμπλαίντες τῆ φύσιν τῆ κόσμου διήκως τε ἠέξουσιν ἐφθαρμένης τε αὐτῆς καὶ ραγείσης καὶ αἰὲν ὡς ἀρραγέοντων, ὅταν μηδαμῶς διήκως οἶα τε ἢ τὰ τῆδε σάξια. ἔκτισεν ἐπὶ σμικροῖς, καὶ οὕτως ὅταν ἀμείψωμαι πρὸς τὸ, καὶ τὸ, κινήσει Θεός· ἢ μέγα τι χεῖμα ὅ ἐστις ἐκείνος, δι' ὅν ἠέξῃ ἢ μακαρίως τις ἄλλοις ἐδάδε· ἀλλ' ὅταν ἢ σύμπασα τάξις ἐ τὰ μεγάλα φθίσεται, τότε δὲ φοιτῶν αὐτοῖς ἐδάσαντες ἀρχὴν ἀγέλης δεικνύσασίως. μηδὲν οὖν ἀγανακτικῶτων ἀνθρώπων κακὰ ἀνείρεται ἔχοντες, μηδὲ ἀπιδάσαν τινεὶ μὴ παρονοῖ σφῶν. ἢ γὰρ παρονοῖα ἐ αὐτοῖς ἀπαρτεῖ τὸ πρὸς ἐαυτῶν εἰσαγαῖν. ἐπεί ἐν γὰρ τῷ τῷ τῷ κακῶν, ἢ θαυμαστὸν εἶναι κακὰ, ἀλλὰ θαυμαστὸν, εἰ πὶ καὶ μὴ τοιοῦτον ἐστίν. τὸ γὰρ μέτοικον καὶ διότιον, ἐ τὸ παρονοῖας δι' αὐτῶν ἐξέστὶ μὴ ραθυμοῦντες, ἀλλὰ χρωμάτους οἷς πρὸ αὐτῆς ἔχοντες, πᾶντα πᾶντως ἀδαίμονας εἶναι. ἢ γὰρ ἐστὶν ἢ παρονοῖα καὶ ἢ μνηστῆρα ἢ νεογλοῦ βρέφοις, καὶ δὲ παρονοῖατα ἔχον, ἀποσποδοῦσαν τὰ παρονοῖασησῶμα καὶ λυπήσονται. ἐκείνο γὰρ ἀτελές ἐπὶ ἐ οἶκον ἀβουήσονται. ἀλλὰ κατ' ἐκείνῳ, ἢ ἡς ἀξήσασα γὰρ αὐτὸ ἐ ὀπλίσασα, χεῖνεται καλῶς καὶ τὰ κακὰ ἀφύκειν. τούτων φιλοσόφῳ τε αἰεὶ, καὶ ἢ πᾶντις ἀξία ἀνθρώποις εἶδῆναι ἡρώ. καὶ γὰρ παρονοῖα νομοδοσι, καὶ ἔασσαν παρονοῖασι, ἀσεβῆς τε καὶ ὀπλῆδης ἀμα γινόμενοι, καὶ ἔχον ἡγήσονται Θεοῦ τε ὀπλῆδης ἐ χεῖναι ἀρετῆς τασιάξια παρὸς ἀλλήλα. ἔρρασαν ἢ ἢ ἀδελφοὶ εἰ παρονοῖας, κάλυε, ἢ σπαντῆ τε καὶ Αἰγυπλίῳ εἰμῶν μῆνιν παρονοῖασι ἐξέστὶ γὰρ. ἐδοῦς γὰρ καὶ μαλακιστοῖς, ὅφρα ἀδείμαρ τῶς Θεοῦ. εἰπὼν, ἀπῆρε ἢ αὐτῷ τῶς θεοῖς· ὁ δὲ ἔπελείπετο χεῖμα ἠέκασα ἢ γῆς ἀξίον, ὅς αὐτῆς παρονοῖα φιλονεῖκει τὰ κακὰ αὐτῆς ἐξορίσασα, μηδὲν πὶ βία χρωμάτος· ἀλλ' ἔθνε γὰρ πειθοὶ καὶ Μούσας καὶ Χάρισι, ἐκόντας ἀπονοῖας ἐαρμύζων ἐ νόμῳ ἢ θεῶν ἢ ὅσα τε αἰὲρ φέρει,

ἢ ὅσα ποταμοὺς δώρα καὶ γῆς, ἀπόδοτα γο-
 ρηγευώτων ἀφρονα τῶ βασιλεῖ, ὁ δὲ τῶ
 μὲν ἀπολαύσας αὐτῶ τῶ πληθῆ· αὐτὸς δὲ
 ἀπασθρ μὲν ῥασώϊου ἀπελίμπδρην ἀπδρ-
 τα δὲ πόρον ἀνθρῶτο, ὑπρουν μὲν ὀλίγρυν,
 Φροτῖδων δὲ πλείων μετὰ λαχρῶων, κα-
 θῶπαξ εἰπεῖν, ἀγρως ὦν ὑπρῶ τῆς ἀ-
 πδρῶτων γρῆς. τῶντῶ δῶρα καὶ κατῶ ἕνα, καὶ
 κατῶ οἴκοις, καὶ κατῶ συγγρῆας, καὶ πόλεις,
 καὶ νόμοις ὄλοισ, ἀγρῶν ὄπρῶ πρῶν
 τῶ ἀδρῶτοις, ἦν τε εἶσω καὶ ἦν ὄρῶων.
 δῶρετῆς τε γρῶ ζῆλον ἦσκησε, πρῶς ἕν τῶτο
 πῶν μῶδρῶμα, καὶ πῶν ὄπρῶ δδρῶμα πῶξας
 ἀσκηδῶμα· καὶ ἦρα πρῶς ὄρῶ τῶς δῶρετοις
 δῶρῶν ἀδρῶτων, καὶ πῶν ὄρῶ τῶς
 δῶρῶν ὄρῶ· αὐτῶν δὲ ἀπδρ ἀδρῶ τῶ
 μῶδρῶν. στωπεδῖδρυν δὲ παιδείας ἀπῶ-
 σης ἕρως, ὄση τε τῆς γρῶμης ὄρῶ, καὶ ὄση
 τῆς γρῶτῆς. καὶ γρῶ τῶς εἰ τῶ τῶν
 δῶρετῶν, σῶκετῶ ὑπρῶ ἀγρῶ τῶς ὄρῶν,
 ἀλλὰ λαμπρῶ τῶς τῶν βασιλέως π-
 μῶς τῶν πρῶν πρῶν ὄρῶ τῶν
 ὄρῶ, ὄπρῶ τῶς πρῶς λέξασιν ἀμπερ-
 μῶν. ὄ δὲ ὄ τῶ καὶ ἦρῶν εἰσαλθῶ τῶν
 αὐτῶν, ὄσρῶ ἀδρῶ, καὶ ἀγρῶμα, καὶ ἀ-
 γρῶμα δῶρετοις. καὶ πρῶ τῶν ὄρῶ
 σῶς ἦξῶ ὑμῶν· παιδείῶν γρῶ δῶρετῆς
 ὄρῶ πρῶ εἶνα ὄρῶ τῶ μῶ, τῶτε
 δὲ μῶ τῶ πρῶτων καρῶν Αἰγρῶ τῶς
 πρῶ τῶς. τῶντῶ μὲν ὄρῶ ἀγρῶ, καὶ
 ὄρῶ τῶν αὐτῶν ὄπρῶ τῶς ὄρῶς βα-
 σιλέας Αἰγρῶ τῶς, ὄς εἰκῶ τῶν γρῶ-
 ρῶν δῶρετῆς διδασκαλείῶ, ἦν τῶν
 πρῶς ἕνα βλεπόντων τῶν ὄρῶ, καὶ
 ὄρῶ τῶν ὄρῶ, πῶ ὄρῶ, καὶ λαγρῶ τῶν
 ὄρῶ, πῶ ἀκούοιεν. πρῶ τῶ δὲ αὐτῶ μὲν ὄρῶ
 ὄρῶ δὲ πῶσι ὄρῶ, τῶ τῶ πῶ ἀπασθρ
 ὄρῶ τῶν εἶχεν, ἀδρῶ τῶ τῶ ὄρῶ καὶ Φι-
 λαδρῶ τῶ. καὶ ὄρῶ ἀγρῶ πόλεις· καὶ
 ἀπρῶ τῶν ἐπέδωκε, καὶ ὄρῶ πρῶ τῶ
 ὄρῶ, καὶ ὄρῶ μῶ τῶ ὄρῶ τῶ πῶ μῶ
 ὄρῶ ἦρε· πῶ δὲ εἰς καλλῶς ὄρῶ· πῶ
 δὲ ὄρῶ ὄρῶ πρῶ τῶ τῶ πῶ δὲ ὄρῶ
 λαμῶ τῶ στωδῶ τῶ. ἀπρῶ τῶ μὲν ὄρῶ
 ἀδρῶ καὶ τῶν κατῶ ἕνα ἦν κοινῶν ἀγρῶν·
 ὄ δὲ ὄρῶ ἐπῶ κατῶ καὶ εἰς πῶ ὄρῶ

terrarum munera sūt, affacim omnia regi, cum
 mulatēque suppeditarentur, earum ille rerū
 vsum populo indulgebat, ipse omnia vitæ
 solatia respuebat, nullūmq; non laborē anti-
 quiozem habebat, vt somni parcissimus, sic
 curarum sollicitudinūmq; quamplurimarum
 particeps, & vt semel dicā, pro quiete, otio-
 que omnium, ipse otij & quietis expers. Pro-
 inde & vnūquemq; sigillatim, & familias, &
 cognationes, & ciuitates, & prouincias vni-
 uersas, omnes denique homines cum inter-
 norū animi, tum externorū bonorum omni
 genere cumulabat. Nam & virtutis æmula-
 tionē excitauit, ad id vnū præcipiens omne
 B studium, omnēmq; disciplinā comparari, &
 iis præmia constituit, qui hominum regēdo-
 rum peritia præ cæteris valerent, similesque
 sibi subditos præstare possent, id autē quod
 in honore est, in clarescere, atque augeri ne-
 cesse est. Ita omnis eruditionis amor tā eius,
 quæ ad animi, iudicijque informationē per-
 tinet, quā quæ in linguarum varietate posita
 est, noua in dies incrementa capiebat: nam
 qui in ea re præstarent cæteris, non iā grega-
 rij plebei que erant, sed amplissimis ab rege
 honorib; afficiebantur, quod eam artē pro-
 fiterentur, quæ artis, sapiētiaeque ministra est,
 sententiæ enim dum prodeūt ipsa quodam-
 modo oratione vestiuntur, eæ verò si con-
 C cinnē secūsvē ornatae fuerint, quod in homi-
 ne accidere solet, aut speciosa esse aut deco-
 re carere videntur. Osiris ergò illa liberaliū
 disciplinarum rudimenta magni à suis fieri
 cupiebat, eruditionēmq; fontē esse virtutis
 arbitratur. Pietas porro, ac religio his ma-
 ximē tēporib; Ægyptiis vñitata, ac familiaris
 fuit. hæc erant animi bona, quæ tū regnante
 Osiride mira apud Ægyptios vbertate flo-
 ruerūt, vt ea ipsa regio virtutis scholæ quā si-
 millima videretur, pueris vnū rectorem, ac
 moderatorē intuentibus, vnūq; id faciētib;
 quod viderēt, & quod audirēt eloquētibus.
 Cæterū diuitias ipse quidē neglectui habe-
 bat, aliis verò vt quā amplissimæ essēt omni
 cura, ac diligentia prouidebat, vir vt in acci-
 piendis muneribus restrictissimus, ita in dā-
 dis munificētissimus, ac liberalissimus. Tri-
 buta siquidem ciuitatibus remisit, & in ego-
 nos largitione vñsus est, cunctaq; quæ diruta,
 ac prostrata erant refecit, aut iam labentia,
 atque inclinantia refarciuit: ciuitates quā
 ampliores, quā venustiores reddidit, nouas
 aut extruxit penitus, aut desertas ciuib;

sefe demittere, adeoque illo regnante, A
 nullo in homine mæror aut lacrymæ cer-
 ni potuerunt: neque Osiridem latebat quo
 cui opus esset, & quid quemque à felici-
 tate retardaret; hic meritos sibi honores
 poscebat; concessit vltro: Alter, quod li-
 bris totum se tradidisset, quærendis vitæ
 necessariis vacare non poterat, victum ei
 de publico procurauit; alium humanarum
 dignitatum tæderet, cui sua abundè ad
 victum suppetebant, publica tamen mu-
 nera agrè sustineret; nec ille clam Osiri-
 dem fuit, sed ab omnium publico one-
 re immunem fecit, haud importunè ab eo
 sollicitatus, sed ipse sponte sollicitans cum
 nondum rogatus benigne condonaret, sa-
 pientiæ scilicet reuerentia liberum eum,
 & immunem, quasi Deo consecratum ra-
 tus esse oportere: Et, vt vno verbo di-
 cam, nulla cuiquam res pro merito de-
 fuit, nisi si cui malum aliquod deberetur,
 cum eo verò pro meriti ratione non age-
 bat; id enim magno studio efficere niteba-
 tur, vt morum humanitate, & beneficiis
 etiam impudentissimos homines euinceret,
 ac sibi demereretur: eoque consilio fra-
 trem eiusque factiones facilè sese victu-
 rum sperabat, si virtutis magnitudine eo-
 rum animos immutaret, in hoc vno opinio-
 ne falsus. Liuor enim non tam virtute re-
 primi, quàm exardescere, atque inflammarì
 solet, qui cum natura secundis rebus immi-
 neat, quo cumulatiùs obueniunt, eo & æmu-
 latio, mætorque in dies magis ac magis au-
 getur. Quo tum infelix ille, & grauiter
 ingemiscens frater, Osiride imperante
 correptus est: sanè vt primum traditum ei
 regnum vidit, parum abfuit, quin more-
 retur, solo pessimum caput illidens, &
 columnis violenter impingens, multosque
 per dies cibo abstinuit, quamuis voracissi-
 mus esset, & quanquam vinosissimus, potu
 tamen sibi interdixit: somnum verò cum
 maximè appeteret, peruigil agebat, insom-
 niâque eum, quantumuis obnixè detrectan-
 tem inuadebant, oculis de industria conni-
 uentibus, vt somni irritatione animus sti-
 mulante sollicitudine leuaretur. Sed e-
 nim memoria ei qui illam deponere ve-
 lit, peruicacissimè resistit; itaque oculos
 comprimentì malorum imagines obuere-
 sabantur, somnûmque si quando fortè
 raptim videret, somniando sese infæli-
 cius habebat: quippe ob oculos recur-
 sabant collis ille, calculi, manus secun-
 dum fratrem sublata omnes, cumque li-
 bens expèrgifceretur, molestis imaginibus

τῆ δῆνος Φροσίδα, ὡς ἐπὶ ἐκείνου γνέ-
 σθαι, ὃ μηδένα αἰδεσθῶτων ὀφθαλμοῖσι δα-
 κρύνοντα· ὁ δὲ ἠγόρευεν Οσίρις, ὅστις ὅπου
 δίοιτο, ἔτι καλύψ, τὸν δῆνα μακρότερον εἶ).
 ὁ μὲν, διαχάσας ἤρα ἡμῆς, καὶ ἐπέδωκεν· ὁ
 δὲ, ὅτι βιβλίους παροσφύρων, ἀχολος ἰὼ
 ἐκπορεύειν ἐσφύων, ἐν στυγερῆσι σίτησι
 ἔδωκεν· ὁ δὲ ἡμῆς μὲν ἀνδραποπίης ἡ-
 μέλει, ἔτι τὰ παλαιότερα αὐτὸν εἰ μάλα ἔβο-
 σκε, λήτουργῶν δὲ ἴσας ἠγαμέτο, ὁ δὲ τῆ-
 τον ἠγόρευεν, ἀλλ' αὐτῆς τῆς λήτουργίας,
 οὐκ ἐνοχληθεὶς, ἀλλ' ἐνοχλήσας τὰ παρὶν
 ἀπτηθῆναι δοῦναι, αἰδοῦναι ὁφείας ἀξίαν τὸν
 τοιοῦτον αὐτοῖομν εἶ) καὶ ἀφ' ἑρην, ὡς ἄφ' ἱε-
 ρὸν ἀφ' ἡμῶν γὰρ. στυγερῶν δὲ εἰπεῖν, τῆς
 ἀξίας ὁστέως ἡμῶν τῶν, εἰ μὴ ὅτι κακόν
 τι ὀφείλετο· τούτω δὲ οὐκ ἐνέμε τὴν ἀ-
 ξίαν. φιλοτιμίαν γὰρ ἐποιεῖτο, παροσφύτη
 γνώμης καὶ χρησῶν ἐργῶν καὶ τὸν ἀγαθῶν
 τὸν ἐκπικῆσθαι. καὶ τούτω γὰρ ἔπειτα τῆ τε ἀ-
 δελφοῦ καὶ στυγερῶν αὐτῶν παροσφύται,
 ἄφ' ἡμῶν παροσφύται μετὰ ποιήσας τῶν φύσας·
 ἐν τῆτω γνώμῃ σφαλλόμῃ. βασκαία γὰρ
 ἴσως ἄφ' ἡμῶν ἐπαύεται μάλλον, ἀλλ' ἔξεί-
 πεται. εἰ γὰρ φύσιν ἔχει ὁ ἀγαθῶν ὅτι φύσιν
 εἶναι, ὅσα παροσφύται ἀγαθῶν, καὶ ὁ ἐπὶ αὐ-
 τοῖς λυπεῖσθαι στυγερῶν δίδωσιν· ὁ δὲ ἔπειτα
 παροσφύται τὴν Οσίριδος ἀφ' ἡμῶν ὁ βαρύνοντος
 ἀδελφός. ὁ δὲ γὰρ μὲν τὴν ἠγαθῶν
 παροσφύται μετὰ ποιήσας, μικρὸν ἐδέησεν ἀπολέ-
 σθαι, ἢ κακῶν κεφαλῶν παροσφύται τῶν τε
 καὶ κίους παροσφύται ἡμερῶν συχῶν οὐ
 παροσφύται σίτων, καὶ τοι βορώτατος ὡν,
 ἀπεισίσαστο ποτὸν, καὶ τοι φιλοτιμίας ὡν.
 ὕπνου μὲν ἔρῶν, ἄυπνος διετέλει· ἐρηγηρ-
 σθὲ δὲ στυγερῶν, ἔτι μάλα ἀποδύομν πού-
 μῃος, ἔτι τὸ ὀφθαλμῶν μῶν ὅτι πεδῶν, τῆ
 τὴν ψυχῶν ἀνδραποπίης τῆν κεντιώτατον τῆς
 μήμης· ἀλλ' ἔστιν ἡ μήμη παροσφύται τὸν ἐξεί-
 λοντα κατὰ τῶν φιλοτιμίας· ὡστε καὶ
 μῶσθαι, ἢ κακῶν ἢ φθορίας πῶν, καὶ
 ὕπνου ἢ, εἰ ποτε, παροσφύται ἀφ' ἡμῶν, ὅτι ἀφ'
 ἀθλιώτερον ἐπαροσφύται, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων
 πάσῃ ἐκφῶν, ψήφους ἐκείνας, χῆρας ἐκεί-
 νας ὅτι ἢ ἀδελφῶν ἀπαξάπασας· ἔτι ἀφ'
 νασάντι δὲ αὐτῶν ἀσμένως μίσθ τῆς χαλεπῆς

ὄψιας, ἐπὶ χρόνον συχρὸν παρεισομίζτο πὰ ὅσα τῆ γῆ βίφησι μωύτων ἦχοι· οὔτε ἀτρέμας ἔχον ὑείχετο, τῆς ψυχῆς ἀγαλλούσης, καὶ παρῳπύοντα τῆς οἰκίας συμφοραὶ δεδέχοντο, καὶ ἐν λόγῳ, καὶ ἐν ἔργῳ, καὶ ἐν ἀδῶς τῆς ἀπύτων Οσοις ἰώ, ὡς μὲν καλὸς ἰδῶν, ὡς δὲ ἰσφὸς εἰπεῖν ὁ νέος βασιλάς, καὶ ὁ μεγαλόφρον ὅτι ἐκ ἀλαζόν, καὶ ὁ παρῳπύον ὅτι ἀπαπειώτων. αὐτῆς οὖν ὑπενοσφ καὶ κατεκλείετο, ἐκ ἔχον ὁ, πὶ τῶ ζῶν γρησεται, οὔτε αὐτὸς, ἔθῃ ἢ γυνή, διωλύγον ἄλλο καχόν, ἑαυτῆς κομμώτεια, θεάστου καὶ ἀργεῖς ἀπλησος, τὰς ἀπύτων βουλομένη τε καὶ οιομένη ψυχῆς, πρὸς ἑαυτῶν ἐπεσράφθαι· πρὸ ὁ καὶ μείζω συμφορῶν ἐπεποίητο τῆς βασιλείας ἐκπεπρωκέναι τὸν ἀνδρα, ἐκείνως δὲ οιομένη δυνατοσφ πλὴν πολιτείας ἐπὶ μείζονος ὑποσφσεως, καὶ κατηδυπαθήσθαι τῆ ἔξοσιαι. ἑαλωκει τε αὐτῆς ὁ τυφὸς ἦδη παρῳσούτης ὦν, ὡς παρῳ πὰ δῆλον Αφροδίτης ἀργῶν, καὶ ἰώ αὐτῶ ὁ μέγας τῆς συμφορῆς ἀδῶς τῆς ἀδῳφου, πρὸς ἰώ ἐπεφιλοτίμητο πλὴν μείζω δῳρῶν ἀρχῶν, καὶ κείνη πλὴν δυνασφαιαι κοινώσασθαι· ἢ δὲ καὶ ἐν ἰδιώτῃ βίῳ γρησφα φανερώτῳ ἰώ, βίδοκίμειν ἐν τοῖς πλῆσιν ἀπικειμένοις φιλοτιμυμένη, θηλυτάτη μὲν γυναικῶν τρυφήμα παρῳσῳδῳρῶν, καὶ ἐπιποιήσῳ καλλῆ, καὶ ἐνδῳσῳ τῆ φύσῳ· πρῳσῳλωπάτη δὲ δῳρῶν ἐπιπῳσῳσῳ σκέμματι, καὶ ἰσλμῳσῳ πῳερα, ποικιλοπαρῳγμων τε ἔσα ἔκαμοτόμος. πρῳσῳκῳσῳσο δὲ πρὸς ἰωῳτῳ τε καὶ πρὸς πῳλλα, καὶ γυναικῳς ἐταεισφιας, καὶ ἀνδρας πελάτῳς πῳλῳτῳ ὁμοιογῳμῳνας ἔχῳν, καὶ γρησῳ πρὸς ἀ ἐπεφύκει καὶ οἰκίαι ἔ θύεσῳ. Οσοιειδῳ ἔ ὅτι Γυναικῳνίπῳ ἰώ, ὁ παρῳ δῳειον ἀέμῳνησε τοῖς ἀδῳφῳποις ὁρώμῳρον, καὶ πῳ ὁ παρῳ δῳειον ὁ Ωεγς, θεάμῳ, πῳμῳιον ἰώ· μῳας γῳ δῳρεπῳ Οσοις ὤετο γυναικῳς εἶ), ὁ μήτε ὁ σῳμα αὐτῆς, μήτε τοῖμῳμα δῳσῳβῳναι πλὴν αὐλίον. ἔχῳω σῳδῳ ὁ ἐν ἀκρω γυνῳτῳ τῆς τῳχῆς πρῳκῳνῳσε ἔ καθεσῳτῳ τῳ σῳφρονα, εἰ μὴ ἔ μῳλλον ὑπῳ ὁ μῳγῳτῳ τῳ ἔξοσιαι ἐκρῳώσῳετο· ἐπει μῳδὲ αὐτὸς ὡς πρῳτῳ πῳτο βῳδαμῳνῳεσῳε εἰ γῳμῳσῳετο.

A
offensus, diutius ei aures gratulantium vocibus personabant; neque quietem sustinebat excaudesciente animo; pedem vero domo efferentem, nulla non calamitas excipiebat: omnium in sermone factis carminibus Osiris celebrabatur, quāta in nouo rege, oris liberalitas, & sapientia esset, utq; in eo animi magnitudo sine arrogancia esset, & sine abiectiōne humanitas; ad hęc subinde gradum referebat, rursūmque domi se abdebat, incertus quo se conuerteret, aut quam vitæ rationem iniret, cū ipse, tum vxor eius, arduum quoddam, atque ingens malum, sui ipsius ornatix, ac theatri, forique insatiabilis, omnium in se animos conuerti credens, summęque desiderans: proinde maius sibi detrimentum ex eo accidisse ducebat, quod vir regno caruisset: illa enim ratione sperabat se maiori occasione rempublicam ita esse comparaturam, & per luxum, ac voluptatem imperio, atque potestate abusuram esse: Typho autem tum ætate prouectior, incredibili eius amore exardescēbat, adolescentuli instar tum primum Venerem experientis, nec minima ei calamitatis pars mulieris pudor erat, coram qua summum se imperium adepturum, eamque in regni partem vocaturum ambitiosē iactauerat: illa verò etiam priuatim degens non obscure ex duabus longe diuersissimis rebus gloriam affectare videbatur, cū non modò mulieres omnes luxu, ac nouis in dies delitiis comminiscendis, fucandaque omnino lenociniorum genere facie, & immoderata naturæ licentiā superaret, verum etiam marium consilia audacissimē susciperet, temeręque tentaret, nouarum rerum studio, atque in rebus tractādis solertia singulari: adhęc, aliąque id genus multa meretrices, clientęque, ac mercenarios eodē voluntatis ac studiorum consensu paratos habuerat, quibus domi forisue, ad quę natura comparata erat exequenda commodē vteretur. Ositidi vero Gynæceum esse aliquando ab hominibus visus filius indicio fuit, quanquam raro admodum puer Horus in conspectum hominum prodiret: vnam enim hanc mulieris virtutem Osiris esse dicebat, si neque corpus eius atriensi porta, neque nomen efferretur: quare nec modesta illa, & pudica mulier etsi summum fortunę culmen attigisset, à receptis iam, & comparatis moribus desciuit, nisi forte quod præ potestatis magnitudine domi delitesceret, quando & ipse nihilo magis, quasi ex ea re fœlicior esset, exultabat.

nimirum hoc intelligebat sibi, etiamsi imperij compos non fuisset, nihil ex eo tamen felicitatis decessurum, cuius quidem rei sibi ipsi quisque dispensator est, si vitæ probitatem sectari velit: propterea homines virtute, ac morum integritate præditos, siue priuatos, siue in aliquo magistratu, & dignitate constitutos in eadem versari hilaritate, ac tranquillitate videas: vniuersa enim hominum vita virtutis materia est: quemadmodum in Scena fabularum actores cernimus, quorum qui voci diligentissimè seruiert, is Creontem, aut Telephum nullo discrimine agere potest: neque ad præclarā, vehementemque vocis intensionem, aut ad theatrum suauissima carminis emodulatione detinendum plurimum intererit purpureasne, an pannosas vestes gerat, sed siue ancillam, siue heram, eadē gratia & concinnitate referet, vel si quam aliam personam induerit rectè eam vti gerat, ab eo Choragus postulat: ita nobis in maximo illo mundi totius actu vitas nobis, quasi personas, Deus, & fortuna circumposuit, neque aliud altero vitæ genus potius est, nec deterius, sed vnusquisque perinde vt potest eo vititur. Ac qui bonus est vbicumq; honestè degere potest, seu mendicū, seu monarcham assimulet, nec de persona plurimū contendet: quandoquidem & tragædiarum Actoris ridiculus fuerit, qui hanc renuat, aliā verò potius eligat: præsertim cū qui anum præclare, ac cū laude egerit, coronā, & præconis voce celebretur, qui verò regis personā indecorè sustinuerit, omnium sibilo, & procaci otis sonitu excipiat, interdum lapidibus impetatur. Nullius nostrum vita propria est, alienas verò extrinsecus circumfusas habemus. Nos autem eam facultatem, quæ intus his vititur, quò præstantiorem, aut deteriore facimus, palamque habemus, co meliores, aut peiores sumus, viuentium quodāmodo fabularum actores, hinc illæ, quasi vestes quædam, indui, aut exui possunt. Cæterū Osiris (is enim quid alienū esset, quid peregrinum didicerat) felicitatē norat animo esse metiendam: sese igitur, domesticosq; omnes ita comparauerat, vt eodē omnes modo affecti, eodēmq; animo præditi essent, neq; vel priuati, vel dignitatem aliquā gerentes, externas res villo modo pertimescerēt: alij cōtra (sensibus enim planè dediti erant, iudicijque, ac mentis expertes, desides fortunæ amatores, & quod alienū est, id sui esse propriū existimantes) turgebant inani quodā, & insolenti fastu, regnū follicitè obseruantes; quod vbi ad ipsos non peruasit, omni de seipsis abiecta

A ἄλλ' ἤδη καὶ μὴ τυχῶν, οὐκ αὖ ἦπον δὲ δαίμων ἡρόμενος. αὐτὸς γὰρ ἕως ἑκάστος ἐ-
αὐτῶ τῷ τοῦτου (αἰμίας, ἀγαθὸς εἶ) βου-
λόμενος. εἰς τοὺς μὲν ζρετῆ συζῶντας, ἰδιώ-
τας τε ὄντας καὶ ζῶντας, ἴδι πὶς αὖ ὁμοίως
δυστυρομένοισι. ἀπας γὰρ βίος, ζρετῆς ὕλη.
καθ' ἅσθ' ὅτι σκητῆς ὁράμεν τοὺς τῆς τρα-
γωδίας ὑποκείμεναι, ὅσπῃς καλῶς ἐζήσκουσι
τὸ φωνῶν, ὁμοίως ὑποκείνεται, τότε Κρέον-
τα καὶ τὸ Τηλεφον, καὶ σὸδὲν Ἀλκυονῆ τὸ ρα-
κίων δρῶσι, παρὲς δὲ μέγα καὶ καλὸν ἐμ-
βοῆσαι, καὶ καταλαβῆν ἠχοῖ τ' ἄλλοις δὲ θεί-
ων. ἀλλὰ καὶ πλὴν θεοπαταῖα καὶ πλὴν δέ-
σπινδου μὲν τῆς αὐτῆς ἐπιδείξεται μισο-
κῆς, καὶ ὁ, πὶ αὖ ὡσεὶ τῆς προσωπεῖον, δὲ
καλῶς αὐτὸν ὁ ζρηγῆς τῆ δράματις ἀ-
παταῖ. ὅπας ἡμῖν Θεὸς καὶ τύχη ὡσεὶ πῆ-
σιν ὡσθ' προσωπεῖα τοὺς βίους ἐπὶ τῶ
μεγάλῳ τῷ κόσμῳ δράματι, καὶ σὸδὲν πὶ
μᾶλλον ἔτερος ἔτερου βίος βελπίων ἢ χεί-
ρων χεῖται ἢ ὡς ἑκάστος διώαται. διώαται
δὲ ὁ σπουδαῖος ἀπομύαχου καλῶς ἀγα-
C κεισθαι, καὶ τὸν πτωχὸν, καὶ τὸν μῆσαρχον
ὑποκείνεται. δρῶσι τῆς ἢ σὸδὲν παρὲς τῆ
προσωπεῖου. ἐπεὶ καὶ ὁ τραγωδῆς ἡθοῖος ἀπὸ
ἡθοῖοι. δὲ μὲν φθῶν, δὲ δὲ ἀεθρομένοισι. ἔ-
γὰρ ἐν ὧ τ' ἡραὸς ὠδὲ κινῶν τ' εφθρομένοισι τε
ἔ κηρῆται, καὶ ἐν ὧ τ' βασιλέως ἀσημο-
νῶν, κλώζεται καὶ σκεῖται, ἐστὶ δὲ ὅπαι καὶ
λίθοις βάλλεται. βίος γὰρ σὸδὲν οἰκείος ἡ-
μῶν. ἀλλοτεῖοις δὲ ἐξωθεν ὡσεὶ κείμεθα.
ἡμεῖς δὲ δὲ ζρηγῆρον ἐνέδθεν, ἀμείνοισι καὶ
χείροισι αὐτοῖς ποιῶντες τε καὶ ἀκρωῖντες, ἀ-
γωνισαὶ ζῶνταν δραμῆ. τῶν τ' ἄρα ὡσθ' ἔ-
D ἔσθ' ὡς ὅστιν αὐτοῖς ἀμφιέσασθαι καὶ με-
ταμφιέσασθαι. Οσοῖς μὲν οὖν. ἐπεπαί-
δατο γὰρ, πὶ δὲ οἰκείοι καὶ πὶ δὲ ἀλλο-
τεῖον. μέτρον δὲ δαμνοῖας ἠπίσατο πλὴν
ψυχῶν οὐδὲν. αὐτὸν τε οὖν καὶ τοὺς οἰκοῖ
πείρατο, τοὺς αὐτοῖς τῆς γνῶμας, ἰδιώ-
τας καὶ ζῶντας ἀεκπληκτοῖς ὑπὸ τῆς
ἐξωθεν. οἱ δὲ, ἀσθῆσθ' τε γὰρ ἐξωθεν, καὶ τοῖς
ἀπὸ πλὴν, ἐρασαὶ τύχης ἀμῶν, οἰκείον ἑαυτῶν
ἠθρομένοισι δὲ ἀλλοτεῖον, φύσις τε ἠσθ' ἐμ-
πλεω, πλὴν βασιλείας καραδοκῆσθαι, ἔ-
ὡς οὐκ ἦλθεν ἐπ' αὐτοῖς, ἀπεγνώκεσθαι ἑαυ-

ἤν, καὶ ὁδὸν ἐνέμιζον εἶ) βιώσιμον· αὐτὸς τε καὶ πολλάκις εἰρησάται ἀξίον, ἀνδράποισ ἀπαιδουσίας καρῶν, μὴ παειμύην βίον, ὡς αὐτὸς ἐν τραπεζῇ μερίδα, ἢ πῖς παειαρμύην γῆμοιο καρῆ ἡμας, ἵνα ἀειλώμθα· ἀλλὰ αὐτὸν εἶ) τὸν παεαρπαζοντα καὶ ὑπαεργυμύον. τυχῶν μὲν γὰρ ὁ τοιοῦτος, καταρχάστος ἔσται, συμποτῆς ὦν ἀκοσμος, καὶ τὰς πάτηοντι ὁ συμποσοιο ἀπερησεται, τὸ γε ἐφ' ἑαυτῷ, παεάτων ἀειλώμθεια πτωπαζῖν μὴ τυχῶν δὲ, ταῦτα τε, καὶ παερεπέκλαύσεται παιδαεῖου δίκλιω, ἢ παεερεαερεῖσῃς μερίδος καὶ εἰς τὴν πλησίον ἐλθούσῃς αὐτὸς ὄξερχομύος· ὦν τὰ παεραπλήσια τυφῶνι πῶτα πῶρλιω. καὶ γὰρ τοῖς ἀπήρητο, ἔ αὐτὸς ὠδύρετο, καὶ ὁ παεαρχάμα γῆως ἐρχεῖν τὰς πληθῆ. ὁδὸς ὅτι γὰρ συχαῶν μνηῶν ἀειπεπῶακαι, καὶ καεθημέρα ἐπιδοξος ἰῶ ἀποθανεῖσθαι, ὁδὸς τῆτο ἔλεον, ἀλλ' ὄργλιῶ μὲν ἐκίη τοῖς ἀνδραεότεροῖς, γῆωπα δὲ τοῖς μελακαεότεροῖς παε γῆωμας, ὡς ἡδὴ ὁ παεαρχάμα πῶοιμα εἶ) ἔ ἐρώτῃμα παεὸς τοῖς ὠρχεῖν, μὴ πῖ παεελεφῶ (ὦν καλῶν; καὶν ἀπολωλῆ διχαῖως ὑφ' ἑαυτῷ, γῆομύος ἐκδοτος τὰς κακῶ· νῦν δὲ ἡ παεαρχεμῆα γῆωπῆ, ἔ ἐν τοῖς δῆνοῖς οὔσα λίδῃ γῆωπῆ, ἔ αὐτῷ τε καὶ ἐκῆον ἐπῶμῆαρχῃ, ἀεῖ ποτε αὐτῷ ραδῖα χεωμύην, καὶ τῆ δακρυῖν ἀφῖση δὴ παεὸς ἑαυτῷ ἀρχοῦσθα, παηῆ παηος ἐκχροῦσθα, ἡδὴν λυπῆω ἀποικαδομυμύην. οὔτως εἶω ἀεπαρχεῖσθαι, παεα μέρεος εἶκῶν τοῖς ἐαδῃτωτάτοῖς καεχῖς. νῦν μὲν φῶμυζε, νῦν δὲ ὠργα· παιδαεῖα τε ἀερχεσῶτερα, τὸτε δὴ καὶ πλείοῖς μάλλον εἰς τὴν οἰκίῶν εἰσηρήσθαι, ἔ καεμυ, καὶ πῶτοι, ἔ συαδραφῆρῃ ἀλῆς τὸν χροῖον, καὶ τὴ ψυχῆς πτωῖ ἀλλῶ παεαμυῆσθαι· καὶ πῶλλα ἐμνηαῖνῶντο, ὡς αὐτὸς ἡκῖσα ἤν Οσοεῖδος ἀρατῶν μεμῆσθαι γορχεζοῖεν καὶ χελυμῆθρας ἐπαῖοιω, ἔ ἡσοῖς ἐν χελυμῆθρας, καὶ ἐν τῆ ἡσοῖς θερμαῖ χεροπῶητα, ἵνα γυμοῖντό τε ἐν τοῖς γῆωαεῖν ἐπαλλῆλοῖς, καὶ ἀεῖδῶ ἐπιτορηῖοιτο. ἀμφὶ ταῦτα εἶσιν ἀλῆς, καὶ ἡ τῆς τυραηίδος ἐπιτοεῖς ἐπὶ νοῦν ἔρχεται ὑποθήκη παῦλω δαμῶνων, οἱ τὸντε ἔσπον ὑφῆρησῶται, καὶ πῶλλα ἀεαφῶδῶν ἡδὴ συα-

A spe, vitam sibi vitalem nequaquam esse ducebant. Sanè meritò id iterum ac sapius inculcandum est mortalibus inscitiae regulam esse, vitae nostrae conditionem non expectare ut in conuiuij fercula, quae circumlata ad nos, ut ea capiamus deuentura sunt, sed ipsum vi occupare, ac praeripere. Eiusmodi namque si illorum compos fuerit, ridiculum sese praebebit, ineptus, ac inurbanus conuiuia, & conuiuatoris offensionem incurreret, fordida illiberalitate ordinem, quantum in se est, perturbans: sin minimè assequatur, praeter haec omnia pueri insuper in modum ploraturus est, è circumacta parte, eaque quae ad proximum peruenit anxie suspensus: quibus simillima Typhoni omnia contigerunt: nam & diis infensus erat, & acerbissimè lugebat, & ea res risu populi excipiebatur: neque enim quod is per multos menses mœrore elanguerat, quod quotidie iamiam moriturus videbatur, populi miserationem excitauit, sed fortiores quosque ad iracundiam, molliores, & remissiores ad risum prouocabat, itaut iam istud in prouerbium euaderet, sciscitarenturque ab eo quem pallidum animaduertent, num aliquod fratri bonum obtigisset? Ac sibiipsi quidem meritò mortem consciuisset, mali ipsius vehementia in transfersum raptus, ni execranda illa vxor, muliebrique supra modum in periculis animo sese iuxta, atque illum redixisset, quae cum eo alioqui facili vteretur, tum maximè sui copiam faciens, à mœrore hominem, luctuque reuocauit, concitatum animi affectum alio affectu repellens, ac dolorem voluptate destruens; ita demum ad se rediit vicissim diuersissimis malis succumbens, cum aliàs gemeret, aliàs libidine & voluptate turgeret. Tum verò maxima impudicorum puerorum multitudo cum pernacie domū irrupit, comestationesque, & comotationes frequentissimæ, ut earum rerum consuetudine tempus falleret, atque ægrotudinem animi subleuaret: cæteraque est studio excogitata, ut in assiduo occupationum concursu quàm minima esset bonorum Osiridis recordatio: proinde piscinas extruxerunt, & in piscinis insulas, rursusque in insulis Thermas arte, manūque factas, ut inter mulieres promiscuè nudarentur, palamque ac nullo discrimine inirent; quae cum agerent, ecce tyrannidis affectatio prauorum dæmonum subornatione in animum iis incidit, qui rei agendæ modum omnem, & rationem sugerebant, cæteraque iam tum aperte pra-

sentent, atque oberrantes instruebant: haud enim tolerabile iis visum est sua temere, & nullo honore pessum agi, cum & prudentia vigeret, & pietas inualesceret, & omni iniuria depulsa, recepta in animos hominum concordia foret, bonorumque omnium status integer, & florentissimus esset. Lacrymarum Aegyptiis nihil praeter nomen relictum erat, fausta, ac laeta omnia, omnia congruo ordine temperata, republica, quasi animali quodam, regem animae instar complectente, & sese per seipsam mouente, partibusque toti concentu quodam respondentibus: his daemones extimulari, ea certatim adoriri, hominibus tanquam cognatis instrumentis ad id labefactandum vti. Itaque duobus in mulierum conclaubus adornatum, & conflatum hoc scelus est. Nam in regia ciuitate auxiliorum Praefecto aedes erant, qui cum exercitu ab Aegyptiis in expeditionem mittebatur: tum autem bellum ab his haud felici successu cum aliquot cohortibus gerebatur, quae ab ipsis defece- rant, populataque, & direpta fuerant nonnulla Aegyptiorum oppida, daemonibus hoc ipsum ad fabulae actum molientibus. Ad illius ergo vxorem dies noctesque saepius ventitans Typhonis vxor, barbarae & stolidae anui, veteratoria, & Cercopum artibus instructissima femina haud difficile persuasit, sibi & eam curae esse, & grauissimum, quod iam pridem prauide- rit, malum impendere, si Osiridi ex animi sententia res successerint, cum enim proditorem suspicari, bellumque arbitrari ex compacto inter eos exerceri, Barbaris eodem animorum consensu castra ditimentibus. Certum est igitur, inquit, omni ipsum vi, aut artificio reuocare, simulque arma deposuerit, abrogato imperio, male cum teque, & liberos perdere, hos inquam ingenuos, hos praeclaros alumnos, hos ipsos ante pubertatem interimere statuit, vnaque collacrymans blandè puerulorum mentum attrectabat, beneuolentiam miseratione simulans. At scythica anus statim lugere coepit, iam iam mala ipsa coram intuituram se, & perpeffuram existimans, illa verò noua quotidie indicia, signaque his addebat, quasi occulta in eos consiliarenuunciaret. Omnino enim regno profligandos Scythas, idque in dies Osiridem moliri, militares ordines suppletem, reliquaque prouidentem, vt caesis, pulsive barbaris soli per sese habitarent;

A *διώκου, πρὸντες τε ἢ συμπεδόντες. ἢ γὰρ οἷόν τι αὐτοῖς ὄρασι τὰ σφέτερα ἀτήμοι ἐρ- ρόντα, φρονησῶς ἀσχυμῆς, διουβείας ὀπι- διδύσης, ἀπεληλαμῆς μὲν ἀδικίας, εἰσα- κισμένης ἢ ὁμοιῶς, ἀγαθῶν ἀπάρτων αἰ- θουῶτων. Ὁ δακρυῖν Αἰγυπίοις, ὄνομα λοιπὸν ἡδὲ, πᾶντα βίφημα, πᾶντα ἐν κόσμῳ, τὴ πο- λιτείας ὡς ὅτ' ἐνός ζώοντος ἐχούσης τὴ νό- μον, ἔκατ' αὐτὸν κινουμένης τὴ μερῶν ὡς παρ- τὴ συμφωνουῶτων. Ταῦτα ἐξοιστῶ, (τούτοις ὀπα- φύον) δαίμονες ὀργάνοις συζητεῖσι χροῦμοι αἰθεροῖσι τυρβῆ) δὴ ὁ κακὸν ἐν δουλοκρα- κωνίτισιν. ἐστὶ γὰρ ἡδὲ ἐν τῇ πόλει τῆ βασιλίδι ὡς γρατοπεδάρχη τὴ ἀλλοφύλων, ὅς αὐτὸς τε ἔτι πληθὺς Αἰγυπίοις ἐδόκειω γρατεύεσθαι: πῶς ἢ πόλεμόν τινα ἐπὶ ἑσθῆτιον ὅσα ἐντυχῆ πρὸς μῆσθαι τινα αὐτῶν ἀποστῆσαι, ἔκαστ' ἰπτες Αἰγυπία κακῶς ἐπεπράχισθαι, τῆ τὴ πρε- σκλακῶτων ἐπὶ ὀφθαλμοῖσι δαμῶνων. ὡς δὲ τὴ τούτου γυναικὸς φοιτῶσα μὲν ἡμέραν ἢ πύκ- τωρὴ γυνὴ ἔτυφῶνος, ἢ χαλεπῶς ἀπαπέθη βαρβάρων γυνῶν ἢ αἰόητων, ὀπαπάλημα ὀ κερκῶπειον, ὅτι τε αὐτῆς παρεκῆδοντο, ἢ ὅτι παρεκῆδοντο κακῶς ἐπ' αὐτοῖς ἦζον, εἰ ὀσιεῖδι χῆ- νοῦν εἶη τὰ πρῶτα. παρεδῶσαι γὰρ αἰ- πῶται, ἢ συκείμθον πόλεμον οἰεταὶ πολε- μιῶσαι, τὴ βαρβάρων ἐν κρινῶν γυνῶν μα- ειταμῶν γρατοπεδα. ἐγνωνεν οὖν, φησὶν, ἐπὶ μαγαλῆν τε αὐτὸν ἀπάση βία καὶ μη- χρῆ, ἢ ἐπειδὴ τὰ χεῖρα ἀπὸ τῶ ὀπλων γέ- νηται, ὡς ἀλύσας τὴ δῆρῆς, κακῶς αὐτὸν τε ἔσθ' ἢ παῖδας ἀπολέσαι. τοῖς ἡγιατοῖσι δὴ τούτοις τὰ πᾶντα δρέμματα, ἔ τούτοις ἐγνωνεν ἀποστῆσαι πρὸ ἡῆς. καὶ ἄμα*

D *ἐδάκρυσεν αὐτὴν ὡς ἡμῶν ζῶσα τὰ παιδάκια, ὀνοιασ οἰκτω παρεπιοικῆθη. ἢ ἢ γυνῶς ἐπὶ Σκυθῆς, ὀμψξεν αὐτῆς οἰομῶν κατ' ὀφ- θαλμοῖσι ὀφθαλμοῖσι τὰ δῆνα, ἢ αὐτῆ πείσασθαι ἢ ἢ δῆλο παρεσπῆθη δῆγμα, ἔ κατ' ἡμέραν δῆλο, βουλήματα δῆθεν ἐξαπῆμῶσα τὴ ἐπὶ αὐτοῖσι ἀπορρήτων. ὀλως γὰρ ἐκτελεσῆσθαι ὀ Σκυθῆκὸν ἐκ τῆ χώρας, ἢ πῶ ὀσημέρῃ παρεπῆθη ὀσιεω, καὶ ἀλόγους τε ἀφασῶς πληροῦτα, ἔ τὰλλα παρεμῆθουμῶνον, ὀ- πως ἐφ' ἑαυτῆ οἰκαῖεν Αἰγυπιοῖσι, ὡς βαρ- βάρους ἢ κατακρῶντες, ἢ ἐξελεσθῆντες.*

Τούτο ἢ ἔσεσθαι ῥᾶτον, ἐπειδὴ τὸ ἀρχόντα ἅ
 σφωὶ ιδιώτῳ τε ἀποδείξει ὁ πινακίδην
 πέμψας, καὶ ὑπαγάγη τὰ νόμῳ. Τούτου
 ἀνακεχρησμένου, τοῖς ἄλλοις οἴεται μικρὸν
 ἔργον ἔσεσθαι. καὶ νῦν ὁ Τυφῶς, φησὶν, οἴκοι
 δακρύει. τὰ γὰρ ὑμέτερον φερεῖ, καὶ τοῖς βαρ-
 βάρεισι αἰεὶ πεπολίτθεται, δι' οὗ καὶ τῆς βα-
 σιλείας ἠμῶν, οὐκ ἀπολαύσομεν ἐν τῷ
 κατὰ τῆς ἀναρρήσεως. ἐκείνως αὖ νῦν Αἴ-
 γυπτιοῖσι ἐμπαροῖνεν ἔξω, καὶ τὰ ἀγαθὰ
 τὰ τούτων ἔχον ὑμᾶς, ὡς ἀνδραπόδους τοῖς
 κυρείοις χρωστούμεν. ἀλλ' οὐκ ὑφ' ὑμῶν ὠφε-
 λήματα ποτε, καὶ νῦν ἀδυνάτοι βιοῦντες ἐσ-
 μέν, συμφορὰ μὲν τοῖς κεχρημένοι, τῶν δὲ
 νῦν ἤδη πελαζόντων τοῖς φίλοις. οὕτω κα-
 τὰ στρατηγήματα τῆς γραφῆς, εἰς τούχρατον ἐκ-
 δηματούσα, ὡς ἀπὸ ἀφύκτων ὄντων, ὡς
 ἄλλοι εἶχον, ἕτερον προσβάλλει μηχάνῳ,
 τῷ δέοις ἐπιμάχῳ πλὴν βαρβαροῦ, ἤδη μα-
 θούσῳ ἔπεισται πειρασθῆναι πλὴν γνάμῳ,
 καὶ κτ' μικρὸν ἔργον, καὶ ἐλπίδων ἐπιμ-
 πτη. ἀλλὰ μέγα, ἔφη, ὁ βούλημα, καὶ
 χαρῆς δι' πόλιν, ἵνα μὴ ἐπ' Οσίριδι ὄμνη
 ζῶν, ὅτε βούλοιο. ἠύξατο πλὴν ἐπιμάχῳ
 ἀμυδρῶς ὁ πρῶτον· εἶτα πρὸς δὴ λῶσεν, εἶ-
 τα ἀπεκάλυψε, κατὰ βραχὺ προσεζήζουσα,
 τὰ τε ἀκροάματι καὶ τὰ τολμήματι, ἕως
 πλὴν τῶν πρὸς τῆς ἀρετῆς ἀρασίαν ἐποίησε,
 ὁ μηδὲν δεκῶσα τῆς Οσίριδος, ἐκείνων ἐ-
 θελόντων. ὁ γὰρ νόμος, ἔφη, καὶ ἡ σιωπή
 τῆς ἡμῶν, καὶ τὰ παλαιῶν καὶ πάτριον, τοῖς
 μὲν νῦν ἐχόντας δουλοῖ· ὁ δὲ ἀφωλιάσας.
 ἀσθενῶν πειράσθαι, καὶ ἐλπίθεός ἐστιν ὁ πλὴν
 ἰσχυρῶν, ἠὲ μὴ καταπλαγῆ τῆ γνάμῳ
 πρὸς πλὴν σιωπῆς· ὁ μὴ πάτριον ἡ-
 μῶν, ὑμῶν ἐν ἴπλοις ὄντων· Οσίριδος δὲ
 ὁσδὲν, ἀλλ' ἡ θεοῖς τε δι' χρονοῦ, καὶ νῦν
 μὲν προσεβίαις χρηματίζοντος, νῦν δὲ δι-
 χας ἐκδικάζοντος, νῦν δὲ ἄλλο τί τῶν εἰ-
 ρηνικῶν προσάγοντος. οὐ γὰρ μὴ ποτε κοι-
 νωσαμῶν καὶ σιωπῆσας ἀγόντων ἡμῶν μὴ
 πλὴν δι' ἡμῶν, ὑμῶν δὲ τῶν χεῖρας, Ο-
 σιριδος Σκυθῶν ὑπὸ κανὸν ἔσαι. δόξετε γὰρ
 ὁσδὲ μέγα τί τῶν ἀγαθῶν, ὁσδὲ τὰ Αἴ-
 γυπτιῶν κινεῖν, ὁσδὲ μετισταναί τῶν πολιτείαν,
 ἀλλὰ κατὰ τῶν καὶ ἀγαθῶν τῶν πατρῴων,

A hoc autem facillimum fore, postquam il-
 lorum principem per codicillos præfectu-
 ra amotum legibus subdiderit, quo inter-
 empto cæteros leui negotio exterminaturum
 se arbitratur. Ut nunc, inquit, Ty-
 pho domi mœrens sedet, vobis enim im-
 pensius fauet, suâq; in Rep. tractanda con-
 silia in iuuandis barbaris semper colloca-
 uit, propter quos & ipsi regno excidimus,
 quoniam creationis tempore defuerunt:
 quod si factum esset, nunc Ægyptiis insul-
 tare, eorûmque bona inuadere, ac iis tan-
 quam mancipiis dominis vti liceret: sed
 neque vos quicquam in ea re tum profui-
 stis, nec nos ad ferendum auxilium satis
 virium habemus: sed imminetia tamen
 amicorum mala infortunio nobis esse du-
 cimus. Hunc in modum fraude circum-
 uentam animum metu ac terrore percellens,
 quasi nulla mali fuga superesset, vt abun-
 dè factum esse duxit, aliud tentare cœpit,
 vt barbaræ mulieri metum omnem adim-
 meret, quæ iam animi sententiam in di-
 uersa trahenti parere, & morem præbere
 didicerat, hanc ergo paulatim nutantem
 confirmans spe, ac fiducia implebat. Ma-
 gnum verò, inquit, & arduum consilium
 est, nouâq; ad id audacia opus, vt non am-
 pliùs vitæ nostræ ius in potestate sit Osiri-
 dis arbitrii; situm, obscurè primum sedi-
 tionem, & rebellionem significauit, mox
 apertius paulò, tandem manifestè detexit,
 paulatim ei rei audiendæ, audacitèq; sus-
 cipiendæ mulierculam assuefaciens, do-
 nec præ terrore consternatæ audaciam, a-
 nimumque addidit, actum planè, si ipsis li-
 buerit de Osiridis potestate esse prædicâs:
 Lex enim, inquebat, ac vetustate patrii-
 que moribus recepta dignitatis huius con-
 suetudo, segnes quidem, & ignauos in vo-
 luntariam feruitutem cōpellit: at qui con-
 tumacius iugum excusserit, imbecillôsq;
 & inuálidos eos experietur, isq; ad eò liber
 est, cui vires ad id idoneæ suppetunt, nisi
 tēporis illum consuetudo deterreat, quod
 à nobis queso absit, dum vos etiam nū in ar-
 mis estis, cum Osiris interim nihil aliud
 quâ aut diis supplicet, aut legatis ius dicat,
 aut causas iudicet, aliòve quopiam pacis o-
 pere, prædicatur. Nec. n. nobis generis no-
 bilitatē, vobis manus virésq; in eiusdē facti
 cōmunionem conferētibus, Osiridem cui-
 quam Scytharū detrimēto fore putādum
 est, neq; vos magnū quidpiâ inuocare, aut
 Ægyptiorū iura rescindere, aut reip. statū
 immutare, sed eam potiùs cōstituere, & ad
 meliorē conditionē redigere videbimini;

si Typhoni per vos imperium procuratur, qui & eodem quo Osiris genere natus est: & ad eum ætatis merito iustius Ægyptiorum imperij summa pertinet. Ita futurum est, ut non magna de veteri Reip. statu mutatione facta, neque ipso statim initio Ægyptij aduersus vos congregari velint: Ac regni quidem habitus, insigniâque penes nos erunt, vestrum verò quicquid inde vtilitatis fuerit, vniuersâq; vobis Ægyptus, quasi in conuiuio epulanda præbebitur; tantum viro id persuasuram te recipias, tu verò, inquit, vnâ & idipsum persuadebis. Visum hoc vtrique est, simulque ac de reditu illius renunciatum est, hinc ambigui de insidiis sermones sparsi, per subornatos præcursores, qui taciturnitatis simulatione, multò apertius, quàm qui alta voce prædicant, hoc ipsum publicabant, quod clàm habere velle videbantur: illinc occulti libelli terrorem incutiebant, quibus saluti consulendum esse præcipiebatur: mōx etiam aliquis palàm ex acie seruare se oportere dixit, idem & alter manifestiùs, tum alius, atque alius, omnes Typhonicæ factionis, & muliebris coniurationis socij: postremæ omnium in occursum euntes fabulæ totius artifices, ac machinatrices mulieres colophonem imposuerunt: Et Typho ipse, quasi alterius negotij gerendi causa, ciuitate digressus clàm illum conueniens de imperio pacificitur, hortatur ut rem è vestigio aggrediatu:; sēque, vel si vnâ cum Osiride regia ciuitas profliganda sit, vltro condonare, reliquam sibi Ægyptum satis esse: vnâque, ait, ut satellites tuos populata, & vastata fœlicissima ciuitate, communique eorum, quæ in Ægypto præclara sunt domicilio, ditare possis. Et illam quidem optimus Typho, præ ciuium odio, barbaro homini propinabat, quod Osiridem omnes singulari beneuolentia prosequerentur; verùm Scytha facturum se id negat; sibi enim & augustissimum Senatam, & modestissimam plebem, & ciuiles magistratus religioni esse, neq; sponte se in Osiridem, sed necessitate compelli, illo ipso scilicet cogente: quòd si vrbe seruata, incolumi, ac salua regione in suam potestatem venerit, id in lucro deputaturum se esse dixit; si nulla præterea grauioris mali necessitas adferatur. Cæterùm fabula ipsa in enarrandis Osiridis incommodis haud libenter immoraturam se profiteretur, nec enim humanum esse tristi, ac molestæ narrationi quenquam diutius insistere.

A Τυφῶνι δεχθῶν προσηύοντες, γερονότι μὲν ὄθεν Οσίρις, πρεσβυτέρῳ δὲ καὶ δικαιοτέρῳ βασιλεύειν Αἰγύπτου. ὡς ἑστὶ πῶς δεχθῶν Αἰγυπτίους εἰς ἐφ' ὑμᾶς συστῆναι, μὴ καὶ μέγα τῆς μεθελῶνς γυναικὸς πῶς πῶς πολιτεῖαν πῶς πάτερον. ὁ μὲν οὖν ἡγεμονία τῆς δεχθῆς, ἡμέτερον ἔσται. ὁ δὲ ἀγαθὸν ὑμέτερον, καὶ Αἰγύπτου πάσης ὡς ἄφειτραπέζης ἀναχθῆσθε. μόνον ὑφίστασθαι σὺ πείσῃ τὸν ἀνδρα, καὶ σὺ γὰρ ἔφη συμπεπίσθαι. οὕτως ἐπίστω. καὶ ἔπειθ' ὑπεπελάμῳ λιγυλλετο, ποῦτο μὲν, καὶ ἄλλοι πρεσβυροὶ δὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἀφαιρῶς πρεσβυτέρῳ, ἐχμυθίας πρεσβυτέρῳ τῆν μέγα βοῶντων φανερῶτερον ἐξελθόντες, ἀκρύβητιν εἰκάζοντο. ποῦτο δὲ, ἀσαφῆ γράμματα διεπέραθην ἀσφάλεια ὑπεπείσθη. ἡδὲ δὲ πῆς κἀναφαιδὸν εἶπεν, ὅτι δεῖ σῶζειν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς λῆξου, καὶ ἄλλος δεξιότροπος, καὶ μάλα ἄλλος, ἔ ἄλλος, ἀπὸρτες οὗτοι σασιάται Τυφῶνος, καὶ στωμάται τῆν γυναικῶν. ἔπειθ' αὖ καὶ ἑσθῆσιν ὁ κολοφῶν, αἱ γυναικὲς ὑπεπείσθησιν ἡδὲ αἱ δημοκροὶ τῆς δράματος, καὶ Τυφῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἐπ' ἄλλο τῆ πρεσβυτέρῳ τῆς ἄφειτρα, ἔπειθ' ἀπὸ τῆς ἀφειτρα, καὶ στωμάται πῶς ἀφειτρα τῆς δεχθῆς, ἔ πείθ' ὑπεπείσθη ἔπειθ' ἔφειτρα, εἰ δεῖ καὶ στωμάται πῶς βασιλίδα πόλιν Οσίριδι, ἔ ποῦτο ἐφειτρα, ὡς ἀπὸ χρωσῆς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔ ἀμα ἵνα σοὶ, φησὶ, πλουτῆεν οἱ σασιάται, πόλιν διδάμματα καὶ κοινῶ ἐστῆσθαι τῆν ἐν Αἰγύπτῳ λαμπερῶν ὑπεπείσθησιν, καὶ δημοκροὶ καὶ χρωσῆσθαι. καὶ ἑσθῆσιν ὁ μὲν χρωσῆς Τυφῶν πρεσβυτέρῳ, μισθῶ τῆν ἐνοικουῶντων ἀφειτρα πῶς ἐν Οσίριδι βίνοισι. ὁ δὲ Σκυθῆς οὐκ ἔφη ποιήσθαι. ἔπειθ' αὖτὰ σέβας βουλῆς τε ἰσθῆσθαι καὶ δημοκροὶ σῶφρονος, καὶ τῆν ἐν ἀφειτρα γερῶν. καὶ γὰρ ἐπ' Οσίριδι οὐκ ἐπελεπείσθη, ἀλλ' ὑπεπείσθη ἀφειτρα ἔφη βασιλεύειν, αὖτὰ πῶς ἀνάγκη πεποικῆτος, καὶ πρεσβυτέρῳ χρωσῆσθαι ἐκείνῳ σασιάτου τῆς ἄφειτρα, καὶ τῆς χρωσῆς ἀφειτρα μισθῶσθαι, κέρδος ἔφη ἵστασθαι, ὁ μὲν κακῶς μισθῶσθαι ἀνάγκη χρωσῆσθαι. λέγει τῆν ὁ μῦθος οὐκ ἐμφιλοχρησῆσθαι τοῖς Οσίριδος πάτερον. οὐ γὰρ εἶπεν φησὶ ἔχον, λιπαρῶς ὑπεπείσθησθαι ἀφειτρα δημοκροὶ.

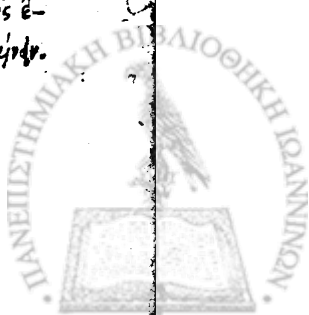
ἀγρονται δὲ γε τῶν ἱερῶν δακρυῶν ἀποφραδεις
 ἡμέραι μέχρι νῦν εἰς οὐρανὸν, καὶ οἷς θύμης
 ἔσαν, καὶ ἠμῶν τῶν εἰκόνας αὐτῶν ἐποπιθού-
 σιν ἐκείνῳ ὃ ἄξιον εἶναι φησι, καὶ κοινῆς ἀκοῆς
 ὑπὸν ἰσχυρῶν, ὑπὸν ἱερῶν, ὑπὸν νόμων, αὐ-
 τὸς ἑαυτὸν ἐλπίσει τίς εἰ μὴ λάβοιεν ἀνα-
 τεινομήτοις ἀπὸ τῶν ἀπολῶν, ἔδραβαίνῃ δὲ
 ῥέδμα ὀλκᾶδι, φεγγεῖ τε βύθους ἀμφὶ αὐ-
 τὸν, ὅποι ποτὲ γῆς ἐδραλατῆς, καὶ πᾶσι τῶν
 τί γῆ παθεῖν ἐκκλησίᾳ βαρβαρικῇ. ἐν-
 τῶντα ὁ μὲν Τυφῶς ἐδεῖτο ἀποθνήσκειν αὐτὸν
 ὡς αὐτὸν ἔχρισται τε καὶ βιασώταται. οἱ βαρ-
 βαροι δὲ καὶ ἀδικεῖσθαι πεπεσι-δύχτες, νε-
 μιστὸν ἐποιοῦντο, καὶ ἠδιδῶτο πλὴν ἄρετῶν.
 φυλῶν δὲ ἐπέβαλλον, καὶ αὐτὸν ἔρωτο ἠμῶν-
 το, καὶ ἠξίωσαν οὐκ εἶναι τὸ πᾶσι φησὶν, ἀλλὰ
 μετὰ σπῆναι. καὶ κτήματα δὲ καὶ κτήματα
 ἔχον εἶων, καὶ τῶντα ἐρέοντος αὐτοῖς τῶν Τυ-
 φῶνος οἱ δὲ σὺν μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἠώλον-
 το. ὁ μὲν δὲ Θεοῦ τε πομπῆ καὶ ἀγαθῶν Η-
 ρῶων ἐτέλλετο, χρόνοις εἰμῶν ἠμῶν ἐκρησῶ-
 μῶν. οὐ γὰρ ἰὼ θύμης πᾶσι χεῖρω κρατήσῃ
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ δι' ἐλαχίστου μετὰ πεσῖν εἰς
 ἀνομιᾶν ἀπὸ τῶν καὶ κρατήσῃ τῆς ἱερέως
 ψυχῆς ἐδημούσης. ἵνα γὰρ εἴη ἡμέσθαι
 τῶντα, πλὴν ἄρετῶν ἐπὶ αὐτὸν σιωπῆσθαι,
 ὧν τῶντα ἔργα οἱ δαίμονες. οἷς ὑπὸν τῶν
 ὁ πᾶσι βεβλημένος ὑπὸν αὐτῶν πάλαι τε εἰς
 πλὴν ἡμέσθαι, καὶ τότε ἐναλῆς εἰς πλὴν τυ-
 ραννίδα, πᾶσι αὐτοῖς βύθῳ συμφορῶν.
 φέροι μὲν βύθῳ πολλαπλασίους ταῖς πόλεσιν
 ἐπετάθηοντο, ὀφλήματα τε οὐκ ὄντα ἐξεν-
 εῖσκετο, καὶ πεταμμένα ἀνωρύθητο. ὁ μὲν
 ὄντι πᾶσι, ἠπειρωτικῶς λειτούργειν ἐπάτ-
 τετο. πλοῖα δὲ ἠπτεῖ τὸν ἠπειρωτικῶν, ἵνα μη-
 δεῖς ἀνθρώπων ὧν χαίρει χροῦσθαι. τῶντα δὲ
 μοσιώταται τῶν κακῶν, καὶ ἐπὶ κρινότατον ἄλλο,
 τοῖς ὑπὸν ἀρῶν αὐτῶν καὶ ὄντι πᾶσι πᾶσι
 ἐθνεσιν, ὧν οἱς ἐξέπεμπεν, ἀπεμπολῶν δη-
 μοσία τῶν πόλεως. οἱ δὲ μᾶλλον ἀμῶν ἡμῶν
 ὄντι πᾶσι ἐθνοῖς, καὶ ὅστις ὁ νεώτατος ἰὼ
 ἐπὶ ἑαυτὸν ἑνα σὺν κειμῶν τῆς ἐκρησῶ-
 σεως, ἠξίωσαν τῶν ἑαυτὸν ἐκείνῳ αὐτῶν γῆρας ἀ-
 καλᾶτου σῶμα θεοῦ ἐφ' ὄψα. ἐν γὰρ τῷ καὶ
 πᾶσι τῶν ὄντι Τυφῶνος ἐθνετο. καὶ γλαμ-
 ματικῶν ὠμολογῆτο τῆς ἄρετῆς τὸν χρόνον

A Ex illo tamen tempore sacrarum lachry-
 marum atri & nefasti dies celebrantur;
 iisque, quibus fas est spectaculo interesse,
 motas atque agitatas eorum imagines in-
 spiciunt. At illud memoratu dignum, pro-
 fanisque auribus permiffum ait: Ofridem
 sese pro patria, pro sacris, pro legibus iis
 commiffisse, qui se, ni quamprimum dede-
 retur, cuncta profligaturos comminaban-
 tur, nauigiōque fluiuium traiecisse, & pra-
 fidis statim alicubi, seu terrarum, seu ma-
 ris custoditum esse, deque eius capite ha-
 bitam à barbaris concionem; in qua qui-
 dem Typho quàm citiffimè eum interfici
 postulabat; barbari verò, quamuis illatam
 sibi ab eo iniuriam crederent, virtutis ta-
 men reuerentia id reprehensione minimè
 cariturum esse iudicarunt, exiliōque mul-
 tarunt, quāquam & hoc ipsis pudori fuit,
 nec tam exilium, quàm secessum esse vo-
 luerunt; bona autem, fortunāsque, quan-
 tumuis à Typhone offerrentur, exuli con-
 cesserunt, & ab iis perinde vt à sacris rebus
 abstinuerunt: ita ille diis, ac bonis Heroi-
 bus comitatibus, profectus est, certis post-
 modùm temporibus ab exilio reuocādus.
 Nam deteriora quæque apud Ægyptios
 præualere, omniāq; tam citò perturbari,
 & consternari fas non erat, quandiu sacer
 & diuinus animus in his sedibus versare-
 tur: vt enim fieri ita liceret subinde ab ipso
 exordio prauī illum dæmones adorti sunt,
 quorum propria hæc sunt officia, quibus
 ministrum sese præbēs is, quem & pridem
 in lucem ediderāt, & nuperrimè ad tyran-
 nidem euexerant, variis illos miseris, atq;
 incommodis exercebat. Tributa iam pridem
 multiplicia ciuitatibus imperata; nomi-
 na aut conficta, quæ nunquam fuerant,
 aut inducta iam, & oblitterata rescribegan-
 tur; qui in aquis vitam exercebat, eadem
 cum continentis habitatoribus pendere
 cogebatur; mediteraneis contra nauigia
 imperabantur, ne quis in tanta perniciē
 calamitatis expers inueniri posset. Hæc ex
 malis præcipuè publica, quibus & aliud
 communius; Legatos, & prouinciarum
 præfectos publicè venundatis ciuitatibus,
 acceptōque pretio dimittebat, qui quidem
 conductâ prouinciæ alicuius præfectura,
 vel si quis adolescens esset, pacta in an-
 num locatione, hoc ipso etiam profusis-
 simæ senectutis subsidia sibi comparanda
 esse ducebat: vnum enim & illud ex iis
 fuit, quæ regnante Typhone perpetra-
 bantur: per tabulas concepta stipulatio-
 ne imperij tempus excipiebatur, si quis

pecuniam representasset: cum tamē prius ei, quod nequitia infimularetur, imperium abrogaretur, hic in virtutis premium augustius aliquod dignitatis fastigium, & imperium in plures, & ad mensum gerendi magistratus tempus fortiretur. Quamobrem in luctu deinceps vbiq; omnes, & dolore versabantur, cum sua quisq; infortunia recensere posset: populatim ac per curias omni malorum genere diucabantur: ita ut eadem ex omni Ægypto in cœlum voce sublata publici plactus clamor exaudiretur: & iam deos ipsos gentis huius miserebat, seseque ad vindictam accingebat: Sed id non prius aggredi visum est, quam euidētiore esset mutua vitij cum virtute collatio, ut hi etiam, qui tenuissima animi, sensusque cognitione præditi sunt, quid melius, quid peius dijudicare, illud amplecti, hoc declinare possent. Quocirca Typho Osiridis imperium ex hominum memoria funditus euellere, atq; abolere conatus est, idq; cum plurimis aliis, tum hac potissimum via contendebat; quæ de causis antea lata erant iudicia, nulla atq; irrita faciebat, damnatumq; iudicio vincere oportebat, legatis contra quam data essent responsa decernebat; ex quibus hostes ij erant, qui à diuina illa lingua non nihil utilitatis essent consequuti, quos cum ciuitate sua, ac genere ipso quam plurimis calamitatibus affici oportebat: duplici tamen desperatis iam rebus arte succurrebatur, si quis aut uxori pecunias obtulisset, hæc autem velut in prostibulo, palam sedebat, ad corporis voluptates, obcundaq; negotia meretricum, & lenarum opera vtens, forumque illud, quod ab Ægyptiis hactenus iudicarium appellabatur iudiciorum mercatum efficiens, qui cum ea collocutus esset, mitiorem Typhonis animū experiebatur; Cum enim cicurem se alioqui mulieribus, ac tractabile præberet, tum quod regnum ab iis partum esset, magno se beneficio deuinctū arbitrabatur, Vna hæc expediendæ difficultatis ratio iis, qui iniquo eo, & perdifficili vterentur. Altera verò effugiendi ratio, si quis quempiam, ex diro illo sceleratorum hominum coetu, Typhonis conubernalē adisset (hi porro magni, & faelicis dicebatur miseri atque adulterini homunciones) ad eos ergo cum quis accessisset, probrosum in Osiridē cōnuitiū iactandum erat, scita quadam urbanitate conditum; quod ab iis fiebat, qui nullam virtutis curam habebant, nec turpe putabant lucrum ex quauis occasione captare;

πῶς καὶ ἀδελφοῖς ἀργύριον · πρῶτον δὲ ὁ μὲν ἐπὶ αἴτια κακίας, πρῶτον τῆς ἀρχῆς · τὰ δὲ ἵ μισθὸς τῆς ἀρετῆς πρῶτον ἡμῶν, καὶ πλεόντων ἀρχῆς, καὶ χρόνος ἑπιμεθύμενος. ὁ μὲν ὡν δὲ ἀπὸ τοῦδε ἀπάντες ἀπὸ ἀρχῆς, κακῶν ἴδρον λέγειν αὐτῶν ἐκαστος ἐχρῆνται, καὶ καὶ δῆμοι καὶ καὶ βουλῶν τῆρα πᾶσι κακοῖς ἠλώσαντο, ὡς μῖα ἀνά φωνῶν ἀπὸ Αἰγυπτίου πρὸς οὐρανὸν ἀρεῶσαι, τὴν ἡγῶ τῆ κοινῶν ἀρεῶν · τοῖ δὲ ἠλέοισι δὲ ἡμῶν, καὶ πρῶτον ἀλάστον ὡς ἀμεινοῦντες. οὐ μὲν ἔδοξε, ὡς ἐὰν γέτερον ἐν πρῶ ἀλλήλας ἀρετῶν καὶ κακίας ἐξετασθῶναι, τῆ καὶ τοῖς ἠκιστα καὶ χρωδῶναι ἀδελφοῖς, καὶ ἀγαθῶν κρίνας δὲ ἀμεινοὶ καὶ δὲ χεῖρον, καὶ διῶξαι τε καὶ ἐκκλῖναι. ἐπέτετο τοῖσι δὲ Τυφῶν καὶ πᾶσι τῶν Οὐσιδῶν βασιλείαν τῆς ἀδελφῶν μνήμης ἐκκλῖναι, καὶ τοῦτο μετῆται πολλὰς τε ἀλλαγὰς ὁδοῖς, καὶ οὐχ ἴκιστα ταῦτα · δίνας τε ἐκδεδικασμένας ἀναδίχους ἐποίησε, καὶ ἔδῃ τὸν ἐαλωκότα κρατεῖν, καὶ πρῶτον ἀπεχρημάτισεν, ἐν αἷς ἐχρῶν τῶν, ὅσας ὑπὸ τῆς θεοσεσίας γλώττης ὠφέλητο · καὶ ἔδῃ συμφρασίς ἔμμελιν, αὐτῶν τε καὶ πόλιν καὶ ἡμῶν, ἐν ἀμνηνοῖς τε ἠέτι ἐπὶ αὐτῶν δύο μνησθῶν, εἴ τις ἐν τῇ γυναικὶ χεῖρα ἀπεμετρησεν · ἐν δὲ ὡσπερ ἐπὶ τέρως φανερωτάτη πρῶτον ἀρετῶν, ἐπὶ τε τῶν σώματι καὶ ἐπὶ τοῖς πρῶτον γμασι τοῖς ἐπιεικῶν ματροπῶν χρωμένῃ, δὲ πάλαι καλούμενον Αἰγυπτίοις κριτήριον ἀποδείξασα δίχῃ πωλητήριον · ὁ ταῦτα διηλεγμένος ἐπετύγχανεν ἴλεω τῶν Τυφῶν. ἄλλος τε γὰρ πῆλας τῶν καὶ χροῆθῆς τῆ γυναικῶν, καὶ ὡς αὐτῶν καὶ κτησαμένων τῶν τυραννίδων χρεῖν ἠπίστατο. οὐτὲ εἰς ἐν ἀπὸ τοῖς πρῶτον πειρωμένοις αὐτῶν δυσχερῶν · καὶ ἔτερος, εἴ τις πρῶτον ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν παλαιῶν συλλογῶν τῶν ὁμοδιῶτων Τυφῶν · οἱ δὲ ἐκαλοῦντο μεγάλοι τε καὶ μακροί, ἀδελφοῖς δὲ τῶν καὶ πρῶτον τῶν. τοῖσι δὲ ἔδῃ πρῶτον ἀρετῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνά λοιδορίας Οὐσιδῶν ἐπιμετρήναι κομῆσαι · καὶ ἐποίησεν αὐτῶν, οἷς ἠκιστα ἀρετῆς ἐμῶν, καὶ οἷς οὐκ ἀγαθῶν ἀπάντων χερδῶν.

ὡς οὖν οὐκ ἠλλοθίοντο πῶς τὴν ψυχὴν, ὡς ἄνθρωπος
 πῶς γὰρ ἔμελλε εἰσπρῆσαι γὰρ εἰς τὰ τυραννεία
 ὁ ῥήμα, καὶ ὅτι παραπέσει ἐπὶ μὲν. χα-
 λισσομένοι οὖν ἀπερχόμενοι. τοῦτο εἰς πῶς
 ἐπίσει καὶ δούτερος, καὶ ὠφέλιμο μὲν, ἡ-
 δεσμὸν ὃ θεοῖς τε ἀπηρημένοι καὶ ἀνθρώποις
 σώφρονες. οἱ πλείους ὃ ἐκαρτέριον.
 ἐξήμετο δὲ πῶς εἰς ἐμβροχίης μὲν, ἀλλ' ὑ-
 πὸ φιλοσοφίας ἀρετικότερον ἐκτετραμ-
 μένος, καὶ εἰς τὸ ἀσκήν ἦτος ἀνομιλητος.
 καὶ οὗτος ἦν ἡμεῖς μὲν πρὸ Ὀσίειδος ὡς ἄνθρωπος
 ἀπὸντες ἀνθρώποις πᾶσι πολλὰ ἀγαθὰ, αὐ-
 τὸς τε μὴ λειτούργειν, καὶ πῶς πατε-
 ρα ῥᾶον αὐτῷ λειτούργειν. πολλῶν δὲ ὅτι
 πολλοῖς τότε καὶ μέτρα ποιουμένων, ἔ-
 λθον γραφόντων ἕμους ἐς Ὀσίειν, καὶ δι-
 κημάτων Ὀσίειδι χάριν δὴ πᾶσι ἀντὶ χάρι-
 τος. ὃ ὃ μὲν ἀνθρώπων ὡς ἄνθρωποι ἐκεί-
 νοι, καὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον ἐδιδάτο, καὶ ἐ-
 πίσει καὶ ἐγραφε, καὶ πρὸς λύσαν ἦδε τὸν
 ἔσπον τὸν Δωρίον, ὃν μόνον ἔμετο χωρεῖν βί-
 ερος ἦτος, καὶ λέξεως. οὐ μὲν ἐξέφερον
 εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκοή λόγων
 ἄρρετων ξυμπίπτοι, ἔγραψαν ἕμους μὲν
 οὐκ ἀνερχόμενοι, ξυμπεριμμένη δὲ ὅτι
 πῶς καρδία, τῶν τε καὶ ἐαυτὸς λόγους ἐ-
 πίσει. Ὀσίειν ὃ ἦδε μὲν ὅτι μάλιστα τῶν
 τοιούτων ἀκουσμάτων ἔντα ἐφημέρων τε καὶ
 πολυχροίων λόγων ἀκριβῆ γάμονα. αὐ-
 τῶν δὲ ἡ παρὰ αὐτῶν λέγειν ἀπερῆσκον, ἀ-
 μα μὲν οὐκ οἰόμενος ἔργου λόγον ἀμειβίω
 ἰσοστάσιον. ἀμα ὃ ἡμῶν τῆς ἀρετικίας ἢ
 σωτέρας ἄρα, δόξαν θωπείας ἀμειβόμενος.
 ὅτι ὃ ὃ Τυφῶς βία πρὸς ἄλλοις Αἴγυ-
 πτιον ἐτυράννει, οὗτος δὲ οὗτος ἐπὶ μάλ-
 λον ἀρετικός ἦν. τότε ἐξέφερε, τότε τῶν
 λόγους ἐδείκνυ, πᾶσι τῶν φειπόντων πῶς ἀ-
 κοίω. ἀλλ' ἀσεβεῖν γὰρ ἔμετο, τὸ μὴ οὐκ
 ἀφανὴς εἶναι μισῶν τε καὶ διὰ ἐργασίμων
 τὸν διεργάτω. καὶ ἀρετῆς ἦσαν τὰς παλα-
 μαγοτάτας Τυφῶνι, καὶ λέγων καὶ γραφῶν,
 καὶ οἰκοῖ καὶ ἐπὶ ἀρετῆς τρυμύλος ἦν, ὃ πα-
 λαμσιγῆς ἀπὸν δόξαν ἀμειβόμενος. ἀπὸνταρδ τῶν
 λόγων Ὀσίειν ἦν, ἀπὸνταρδ τῶν συλλο-
 γων οἷς πρὸς τὸν Ὀσίειδος ἦδον, ἔ-
 τῶν ἀνερχόμενοι ἐπεπύρει τῶν διηγημάτων,

A Statim itaque fortunæ conditio, ut & ani-
 mus immutabatur: Etenim in Tyrannicas
 ædes istud dicitur irruerat, & in men-
 sa vltro citroque traducebatur. Ergo ad
 gratiam obsequiosè loquētibus mutua of-
 ficia rependebat. fecit hoc vnus, & alter,
 qui ex eo quidem non nihil emolumenti
 reportabant, sed diis tamen, probisque ho-
 minibus infensos se esse, non dubitabant:
 maxima verò pars inuidia animi patientia
 sustinebat. Atq; vnus ex his rigidus cæte-
 roquin, & grauissimus, sed præ philoso-
 phiæ tamen studio subrusticis & incultis
 moribus, & à ciuili hominum cōsuetudine
 alienissimis, cū plurimis ab Osiride benefi-
 ciis, ut & ceteri mortales, affectus esset, im-
 munitatēq; sibi, patriæ tributorū remis-
 sionē impetrasset, infinitis propemodum
 hominibus hinc carmine, hinc oratione
 scripta, Osiridis præconia celebrātibus, ac
 coram ipso, gratiæ habēdæ causa; recitan-
 tibus, ille non minus quidē, quàm alij gra-
 to, atque benigno animo erat, & eo magis
 quo maiorem eius faciendi facultatem ha-
 bebat, multa scribere, ac cōmentari sole-
 bat, Doriósq; modos, quib. solis morū, ac
 verborū grauitatē inesse crederet, ad Ly-
 ram cōcinebat, non tamen in vulgus ede-
 bat: sed si quæ aures marium, & virilium
 fermonum peritissimæ titillari nolent, &
 ad intima vsque cordis penetralia tritæ es-
 sent, iis quæ cōmentatus fuerat, conrede-
 bat: Osiridē autē norat eiusmodi Acroa-
 matum quæ diuina essent, aut ætatem fer-
 rent, accuratissimū iudicem, verū coram
 ipso, & de ipso quicquā dicere recusabat;
 partim quod non æquam beneficiorū re-
 muneratōne oratione fieri persuasum ha-
 bebat, partim quia ob infirmitatem sibi rustici-
 tatem adulationis suspitionem verebatur.
 At postquàm Typho vi, & armis Ægypti-
 orū tyrannidem inuasit, tum ille quidem
 lōgè agrestior, atq; ineptior visus est, tunc
 enim sua in publicū prodere, tunc scripta
 à se carmina recitare cœpit, cunctis ad au-
 ditum horrore percussis: sed enim impiè
 facturum se existimabat, si eos apertè non
 infectaretur, qui benefactorem suum indi-
 gnè crudeliterque tractassent. Typho-
 nem igitur execratissimis diris, & vltimi
 exempli imprecationibus scripto, ac ser-
 mone deuouebat, domique, & in foro
 loquacissimus erat, cui silentium antea
 crimini vertebatur: omni in sermone,
 omni in cōuentu, cœtuque hominum
 cui interesset, Osiridis laudes prædica-
 bat, reluctantes etiam, atque inuitos cre-

neque senum, aut amicorum monita flectere, neque metus ipsum à proposito deterrere potuerunt; sed libero homine digno furore insanire videbatur: nec prius abstinit, quam ad Typhonem lectis ex omni ciuitate optimis quibuscumque stipatum propius accedens, coram de fratris laudibus copiose perorasset, monuissetque ut eius virtutem æmularetur, quo cum arctissima necessitate coniungebatur. Ille autem protinus excandescens, manifesteque sauiens, eorum qui confederant verecundia motus manus ægrè continuit, sibi que ex necessitate temperauit; ita tamen ut ex ipso vultu, variis hinc inde perturbationibus æstuantis animi indicia colligerentur, ad eum in tam breui spatio mira in eo fuit colorum alternatio. Ab eo itaque tempore Typhoni factus est inimicior, peiorque; in dies successu, non modò ea quæ ab Osiride collata erant, omnia dilabi cœperunt, verum & alia præterea à Typhone scelera adijciebantur. Nam quarum ille ciuitatum patrociniū susceperat, easdem pessimè infestabat, priuatimque ipsi malum consciscibat, ne vnquam sese domum reciperet, sed ibi, vbi erat perpetuò manem de aliorum, quos oderat, fœlicitate ingemisceret. Inter hæc incommoda versantem peregrinum deorum aliquis conspicuè apparens sua præsentia confirmauit, bonoque animo esse iussit: nec enim annos, sed menses fatorum necessitate præfinitos esse dixit, quibus exactis Ægyptiorum sceptrâ ferarum quidem vngues sursum attollent, sacrarum verò auium rostra demittent; arcanum quoddam, secretumque symbolum, quam pridem picturam Obeliscis, sacrisque templorum septis insculptam cum peregrinus non ignoraret, tum ei sacra hæc figuris exculpta monumenta Deus enarrauit, temporisque signum addidit: Cum, inquit, sacrorum nostrorum ritum innouare cœperint, ij penes quos summa est regni potestas, tum demum haud multò post tempore Gigantas istos (barbaros, & peregrinos intelligebat) propriis furiis agitato procul hinc abscessuros sperato: quòd si quicquam ex ea seditione superfit, neque tota simul extingatur, & in regia etiamnum Typho perseueret, non est tamen quòd de deorum auxilio diffidas: aliud tibi symbolum habeto. Postquam terræ circumfusum aërem impiorum halitu, ac respiratione coinquinatum, aqua, flammisque repurgauerimus; tunc cæteros sua quemque

οὔτε νοσηρώτων* παροσβυτέρων καὶ φίλων παροσβύματα, οὔτε δέος αὐτῶν ἐδραστῆ τῆς ὀρμῆς· μαγνομόρῳ δὲ ἐδόκει μαρίας τιναῖ ἐλθούσας. οὐκ ἔτι ἐπαύσατο, ὡρὴν αὐτῶν Τυφῶνι παροσβύσας ὅτι ἐγυῖατα, σίνυφλεγμένων αὐτῶν τότε τῶν ἀπορταρῶν ἐκκρίτων, μακρόν τε ἀποτείναι λόγον τῶν εἰς τὸν ἀδελφὸν ἐγκωμίων, καὶ νοσητῶσα Ζηλοῦν δρετιλὸν οὕτως ἐγυῖατα παροσβύσασα. ὁ δὲ ἔπιμωρατο μὲν, καὶ δῆλος αὐτῷ ἔξοιστρομόρῳ, αἰδοῖ δὲ τῶν ἠλισμένων κατὰ τῶν χεῖρε, (Φοροῦν αὐτῶν αἰάγκης· εἰκέλῃν δὲ ἐξελὼ τῶν παροσώπων τῶν γῶμῶν, ποικίλας παρῶν ιδέας ἀμειβουσαμ· οὕτως ἐγένετο τὸ ἀπὸ τοῦδε οὐν ἐρῶν ἐν ἐλαχίστῳ πάλχως τε αὐτῷ, καὶ κέκλιον ἐπαροσβύσῃ, καὶ αὐτῷ μὲν ἐρῶν καὶ ἐπὶ Οσίριδος ἀγαθὰ. παροσκακούρῃ δὲ ἄλλα, αὐτῷ τε πόλῃς ὡν ἀπορηγῶν κλονῶν, ἔ αὐτῶν ἡ κακῶν ἰδῶν μαχρῶμῳ, ὡς αὐτῷ μηδὲ ποτε ἀναλύσας οἴκῃ γῆροιστ· μῆροιστ δὲ αὐτῶν αἰάγκης οἰμῶζων, ἀτυχοῦσας ὁρᾶν οἰς ἀπέροιστ· ἐν τούτοις ὄντα τὸν ξένον θεὸς αἰαρῶνισιν, εἰαρῆς τε ὄφθῃς, καὶ ἀφακαρτερεῖν ἔπιπαζας. οὐ γὰρ εἰαυτοῖς, ἀλλὰ μῆρῳς ἐφῆ τῶν εἰμαρτοῖς εἶ), ἐν οἷς πᾶσι Αἰγυπῶντα σκῆπῆρα, ἀνατενῆ μὲν αὐτῶν χηλῆς τῶν θηλων· κατὰ δὲ ἐξ τῶν ἱερῶν ὀρῶν παρῶν· σύμβολον ἀρῆτον τοῦτο. ἔ ἐπεγίνωσκε μὲν τῶν γραφῶν ὁ ξένος ἐγκεκοσμεμῶν ὀβελοῖς τε ἔ ἀγῶις σηκοῖς· ὁ δὲ Θεὸς αὐτῶν καὶ τῶν ἀφῶνισιν τῆς ἱεροσμοφῆας ἠρμῶμῳσε, καὶ δίδωσι σινῶθῃμα χεῖροιστ· ὄτῃρ, ἐφῆ, καὶ τὰ παρῶν τῆς ἀγῆτας ἠρῶν κηνοτομεῖν ἔπιχρήσωσιν οἱ κῶ ὄντες ἐν πᾶσι δυνάμεισι, μὲν βραχὺ παροσδέρου τοῖς Γίγαντας, τούτοις λέγων τοῖς ἀλλοφύλοισι, ἔσεσθαι ἐκποδῶν ποιηλατομῶμοισι ὑφ' αὐτῶν· εἰ δὲ ἀπολείποιστ ἡ τῆς σῆσεως, καὶ μὴ ἄμα πᾶν ἐκτεῖβοιστ, μῆροιστ δὲ ὁ Τυφῶς αὐτῶς ἐν τοῖς πορταμῶμοισι, σὺ δὲ μηδὲ ὡς ἀπογίνωσκε τῶν θηλων· σύμβολον ἄλλο σοι τοῦτο· ὄτῃρ ὑδατῖ καὶ πυρὶ τὸν παρῶν γῆν ἀέρα καθῆρωμῳ μεμολυμῆνον ἐκ τῆς αἰαπνοῆς τῶν ἀγῶν, τότε ἐφαζα ἔ ὅτι τοῖς λοιποῖς ἡ δίκη, καὶ αὐτῶν

ποσειδέχου πλώ ἀμείνω Διότιαν, ἐκ πο-
 δῶν ἡροδίου τῷ Τυφάνος. τὰ γὰρ ἑταῖρα
 τῶν τεράτων, ἡμεῖς πυρπολοῦντες· καὶ
 βροτανίτες ἐλαχίονοι. ἄλλοι τὰ ξέτω, καὶ
 δὴ δαίμων ἐδόκει τὸ πάλαι χαλεπὸν, καὶ ἔχει
 ἡγάλλε ποσὶ πλώ ἀνακταίαν μοιῶν, δι' ἡ
 ἀδύτης ἐμὸν ἔσασθαι τῶν θεῶν τῆς ὀπιθοι-
 τήσεως. καὶ γὰρ ἄλλοι ἀνθρώπων ἡ εἰκόσαι
 διώαμιν ἀφρόων ἐν ὀπλοῖς οὐρανῶν, καὶ ἐν εἰ-
 ρυῖα σιδηροφρόν νόμον ἔχουσαν, ἔξ ἄλλοι
 ἀνθρώπων ἡ πῆσασθαι. ἑταῖρα ἐλαχίονοι μὲν,
 ὅπως δὴ ἡροῖοι· λογισμὸς δ' ἐφάνετο κρείττο-
 να. ἐπεὶ δ' οὐ συχνὸν χρόνον διεξελθόντος, πο-
 τερὸν ἡ κέρμια θρησκείας, ἔξ ἄλλοι
 ἑταῖρα ἀνθρώπων, ὡς νομίσματος, ὅπως νό-
 μος ἀφρόων ἐλαχίονοι τῶν πόλεων, θύελλε
 ἔξ ἄλλοι τερῶν ἀποκλείων τὸ ἀσέβημα, ὅπως
 ἡροῖοι τὸ Τυφῶν ἐκ ἀλλοτρίων δέει τῶν
 Αἰγυπτίων πληθῶν, ἀλλὰ Διότιαν βαρβα-
 ρων εἰσφρόσασθαι τε ἐπέθετο, καὶ ἑταῖρα
 ἀλλοτρίων, καὶ ἀλλοτρίων νόμοι πατρῴοις· ἀλλοτρίων
 ὁ ξένος ὅτι νομῶν ἐβάλλετο, ὅτι τούτω ἀρεῖ ἐ-
 κείνο δ' Θεοῦ τὸ ἀφρόων· τὰ δὲ διὸν καὶ
 τὰ ἐφεξῆς ἰδοίμι. καὶ ποσειδέχου μῦθων πό-
 τε, τὰ μὲν ἀλλοτρίων ἐσόμενα ἑταῖρα ὀπλοῖν· τὰ δ'
 ἐς τοὺς οὐρανῶν πατρῴοις ἀλλοτρίων, ὅπως ὀπλοῖν
 τὰ παρὰ γῆρας ἡροῖοι, συμμαχίας ἐλέ-
 σασθαι ποσὶ τὸν λέοντος λύκων· ὁ δ' ἡ λύκος ὅπως
 ὅτιν, ἑταῖρα λόγος ὅτιν, ὅτιν ἡ ὀπλοῖν ἐλαχίονοι,
 ἑταῖρα ἐν μύθου ἀλλοτρίων.

A pœna sequetur, statimque cœclo Typho-
 ne, meliorem rerum dispositionem, & or-
 dinationem expectato, eiusmodi enim
 portenta flammis, ac fulminibus expia-
 mus. Quæ cum audiisset peregrinus, dein-
 ceptus felix id ei beatumque esse visum est,
 quod hætenus molestum erat, illamque
 ipsam manendi necessitatem impatienter
 ferre destitit, per quam aduenientium
 deorum spectaculo interesse debebat; fi-
 dem enim istud omnem humanæ conie-
 cturæ superabat, stipatam armatorum ma-
 num, & pacis etiam tempore arma ferre
 consuetam, nullo inuadente profligari.
 B Hæc ille quidem, qui euenire possent, se-
 cum reputabat, sed nulla id cogitatio affe-
 qui posse videbatur: verum non multo
 postmodum elapso tempore, cum pessim-
 um quoddam superstitionis genus, adul-
 teratōsque numismatis instar sacrorum
 ritus (quibus veteri instituto ciuitatibus
 interdictum est, vt impietas omnis pro-
 culcetur) non ipse quidem per sese Ty-
 pho introduxisset, plebem Ægyptiorum
 veritus, sed per barbaros violenter id age-
 re conaretur, templumque iisdem euerfis
 patriis legibus, in ciuitate decerneret, tum
 denique peregrinus Dei hanc esse prædi-
 ctionem in animum induxit: & forsan, in-
 quiebat, cætera intueri dabitur; ac eos e-
 uentus præstolabatur, quos partim subin-
 de circa Osiridis tempora, partim in aliud
 tempus futuros didicerat, tunc scilicet
 cum Horus filius Lupum potius quàm
 Leonem belli sibi socium adsciuerit: Lupi
 verò nomen quid sibi velit, arcani, sacri-
 que sermonis est, quem ne in fabulis qui-
 dem specie fas est in vulgus efferre.

A

ÆGYPTII SIVE LIBRI
DE PROVIDENTIA.

SECTIO SECUNDA.

XIN sequuta deorum prodigia, quandoquidem malis vnicumque omnibus plena erant omnia, ipsaque iam erat de providentia penitus ex animis hominum sublata sententia, cum sceleratissimam opinionem quotidiana eorum quae videbantur, experimenta comprobarent. Nullum quippe ex humanis rebus subsidium usquam apparebat, barbaris perinde ut in castris statua intra ciuitatem habentibus. Porro illorum dux noctu terroribus exagitabatur, Corybantibus, ut opinor, ipsum incessentibus, interdiumque passim per exercitum tumultuabantur; idque cum saepius accidisset, mente alienatos, ac instabiles eos reddidit: Oberrabant itaque sigillatim, confertimque omnes, lympharorum haud dissimiles, nunc stricto ense in bellum ingenti animi ardore concitati, nunc lugubri ac flebili voce exitium deprecantes, rursusque prosilientes, modò fugere, modò insequi videbantur, quasi occulta aliqua in ciuitate factione resisteretur: verum ibidem neque arma vlla erant, neque qui iis vteretur inueniri poterat, omnesque tanquam paratissima praeda barbaris erant à Typhone dediti. Atque istud sane manifestissimum est vel munitissimis, atque instructissimis hominibus, nisi frustra sibi parata ista esse velint, deorum auxilio opus esse, neque aliunde victoriam comparari posse: ex eo tamè, quod æquum sit ab eo, qui paratiora habuerit omnia, eos superari, qui insubide & inconsideratè de summa rerum discernunt, non desunt qui principi illi causæ suam in ea re meritum detrahant: quoties enim quod in nobis fuit consummatè praestitimus, superuacuum Dei auxilium arbitramur, ut de iure sit ei victoriæ contendendum: cum autem nullius intercessione peracta res est, ipsaque facti ratio soli illi secretiori causæ accepta ferenda; tum demum nihil aliud quam eorum, qui deos mortalia curare negant conuincendorum argumentum habemus

ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ Η ΠΕΡΙ
ΠΡΟΝΟΙΑΣ.

ΛΟΓΟΥ ΤΜΗΜΑ Β.

ΡΧΕΤΑΙ ὃ Ἰσχυρο-
μαίνειν ὅτεθεν ἅ τῶ
κῶν· ὅτῃ πῶτα πῶτα
ρδ. πῶτων καλῶ ἐμ-
πλα λῶ, καὶ ἤδη τῆς τῆς
ἀνδρῶν γῶμης ἐξέρρισκε δόξα παρ-
νοίας, τῆς ἀσθεῖς Ἰσχυροίας ἐκ τῆς ἰρω-
μῶν μῆτρων μῆτρων, ἐφαίνετο μὲν ὅθεν
οὐδαμῶς παρῶμα ἀνδρῶν ἀλέξημα,
τῆς βαρβαρῶν στρατιῶν τῆ πόλις χρω-
μῶν τῆς ὅ, τε στρατηγῆς νικτωρ ἐδῆ-
μαρτυρῶ, Κορυθαίων οἶμα παρῶμαλλον-
των αὐτῶ, ἐ πῶταρδ ἰσχυροί κατελάμ-
βαον μὲν ἡμέραν ὅ στρατιῶμα τὸ πο-
λάκις ἰσχυροί, ἐκφρασίς τε αὐτοῖς ἀπο-
δείκνυσι καὶ γῶμης ἀκαταίς, καὶ παρῶμα-
σῶν κατῶ ἕνα, καὶ τῆς πλείους ἀπῶματες εἰ-
κῆτες ὅις νυμφολήτοις, νῦν μὲν ἰσχυρο-
κίας πῶταρδ, καὶ ὅτῃ ἤδη πολεμιστοίτες·
νῦν δὲ αὐτῶ πάλιν ἐλεωλογοῦμῶν καὶ δῶ-
μῶν σαλῶμα· ἀναποσῶν τε αὐτῶ, νῦν
μὲν ἐπῶμασῶν ὀδῶν, νῦν δὲ διώκῶν,
ὡσαρ εἰς ὅ αὐτῶ κεχυμμένης πῶτα αἰσῶ-
σῶς· ἀλλὰ αὐτῶ γε οὐτε ὄπλον, οὐτε ὅ
χρησῶμασῶν λῶ, ἀλλῶ ἡσῶν ἐπίμα λῶ πα-
ρα Τυφῶν ἐκδῶν. ἐστῶ μὲν δὲ τὸ πο-
λάκις παρῶ, ὅτῃ καὶ τῶν ὅ πῶταρδασῶ-
νοῖς, εἰ μὲν μέλλοιεν μάτην παρῶμα-
σῶμα, Θεοῦ δῶ, καὶ ὅ κατῶν οὐχ ἐτέρω-
θεν· τὸ ὅ εἰκῶς εἶ) τὸν ἀμῶν πῶταρδασῶ-
σῶμα κατῶν αἰσῶ κρινῶντων, ἀφαιρεῖται
πῶ τῆς ἀλῶ πῶ αἰσῶ πῶ κῶταρδ. ὅ-
τῶν γῶ ἡ καὶ ἅ πῶ ἡμῶν ὅτελῶ, παρῶ-
τὸς ὅ Θεοῦ εἶ) δῶκεῖ, ἐ ἀμῶσῶν τῶ νῶμα
πῶταρδασῶμα· ἀμῶσῶν τῶ ὅτος τῶ γε-
νοῦμα, καὶ μόνου πῶ αἰσῶ ἔχῶντα παρῶ-
νοῖς, ὅθεν ἀλλῶ ἡ τῶ ἀπισῶντων ὅπῶμα-
λεῖσῶν θεοῦ ἀνδρῶν, φῶμασῶν ἐχῶντα,

οὐ λεγόμενον ἐλέγχον· ὅποιον δὴ τί κακείνο ἐ-
 γίνετο. οἱ θρασυί, οἱ νικῆτες, οἱ τεθωρακι-
 σμένοι, ὧν ἅπαντα ἔπαυσα ἔσπουδη, με-
 λέτη τις ἡ πολέμου καὶ παρὰ ταῦτα, ἰπποῖς
 ἐπ' ἀγροῦ σὺν τάξει φοιτῆτες, ὑπὸ σάλ-
 πιγγι καὶ λόχοις κινούμενοι· καὶ γὰρ εἰ καπῆλου
 τις δέοιτο, καὶ εἰ τις ὑποδηματῆρα φου, ἔει
 φαιδρῶναι τὸ ξίφος, πῶς ἐκείνου χρεῖαν ἀ-
 παρτες ἐδορυφόρου, ἔμμηδὲ ἐν ταῖς ἀγῆαις
 διασπᾶσθαι πῶς φάλαγγα· ἔπει τοῖς γυ-
 μοῖς, τοῖς ἀόπλοις, τοῖς κατὰ πεπρωτοῦ καὶ ἔ-
 γλώμας, τοῖς ἐσθῆθ' ἐξ ἀμύμων νικῆσθ', φυγῆ
 φθίζοντες ὑπὸ σὺνθημα κοινὸν ἀεζώρου
 τῆς ἀρεῆς, παιδαί, γυμνασίας, καὶ τὰ τιμιώτατα
 κλέπτοντες, ὡς ἐστὶ ἐνὸν φανερώς καὶ τῆς Αἰ-
 γυπτίων ἀνδραποδιζέσθ'. ταῦτ' ἢ πληθὺς ὁ-
 ρῶντες συσκόλαζομένων ἀλλήλους, οὐκ ἔτι γυ-
 νομῶν ἐξωήσθη, ἀλλ' ἐν μᾶλλον ἐαυτῶν ἀ-
 πέγασθαι, ὡς τε οἱ μὲν οἴκει σφᾶς ἀλλήλους κα-
 τακλείσθητες εἶχον, ἐκείνη δὲ ἐπιμύοντες τὸ πῦρ·
 οἱ δὲ πρὸς σίδηρον ἀνταρσύνουσι, θανάτου
 κουφότερον ὄργανον ἠγροῦσαν, ἐστὶν ἔπι πινά-
 κωσθῆναι, ἀλλ' ἐαυτοῖς ὅταν ἢ παρὰ τὸν ἄ-
 ρατος εἰς πῶς σφαγῶν· οἱ δὲ πλείον ἐπιβάλλον-
 το, καὶ ἐπιεικῶς νήσοις καὶ κόμας, καὶ πόλεις
 ὑποβοῶναι. ἐδόκει γὰρ ἀπὸρ τότε χωρεῖον ἐ-
 χυρώτερον (ἔτι) τῶν μεγάλων Θηβῶν, ἐν αἷς
 ἐπεποίητο τῆς Αἰγυπτίων βασιλεία. ὡς δὲ καὶ
 μόλις ἀλλήλους καὶ καὶ βραχὺ παρὰ στήθεσιν οἱ
 θεοὶ πᾶσι πεφύσασθαι τοῖς γυνομῶν, τότε ἀνα-
 θάρρησθητες παρὰ λέσθαι σὺν λέσθαι, πῶρ καὶ
 λίαν ἀπίστον εἰς ἀκοῶν ἐρχέσθαι. γυνὴ πέ-
 νης, μάλα παρὰ σὺν τῶν πινά τῶν πλα-
 γίων πυλῶν ἐργασίας εἶχον ἐστὶν ἐπιτυχῆ μὲν,
 ἀλλ' ἀνάγκη, τῶ χεῖρε ὀρέγην εἰ ἡς ἐμ-
 βάλλοιτο ὄσολον. αὐτὴ μάλα μὲν ὄρθηριος
 ἔπι πῶς ἀγροικῶν καὶ ἔδρα ἀφῆλο· δὴναί
 γὰρ αἱ τῆς βίης χρεῖαν φύσιν ὑπὸν παρὰ λο-
 γισσάσθαι· κατὰ ζομῆν δὲ ἔεικός ἐποίησι,
 τοῖς διεγρομῶν ἔπι τῶν ἔργα παρὰ πέμ-
 πει ἀγαθῶν φήμας, καὶ πῶς ἡμέραν διηγε-
 λίζετο καὶ ἠύχετο, καὶ τὸ θεὸν ὑποκρίετο ἰλεων.
 πόρρωθεν οὖν ὄρασα ἔδρα μὲν ὑπὸ τῶν
 Σκυθῶν, ἔπι τῶν φάρας ἡμέρα τε ἡ καὶ ἐσθῆν
 ἔληγον ὡς τῶν οἱ φάρες ἐκείνοντες καὶ εἰς θεόν-
 τες, πῶρτες σκῆλα γαροῦντες, ἐσθῆμον ποιέσθαι

A non sermone, sed re ipsa evidentissimum:
 cuiusmodi & illud fuit. Audacissimi ho-
 mines, victores, loricati, quorum studium
 omne, iudiciumque nihil aliud fuit, quam bel-
 li assidua exercitatio, equites instructo ag-
 mine in forum ventitantes, & ad buccinam
 manipulatim prodeuntes (nam si quis Pro-
 pala aut sutore opus haberet, aut enseni
 detergere vellet, ad uniuscuiusque nego-
 tium exequendum ceteri satellitum more
 fungebantur, ut ne vel pervicos, etiam a-
 cies distraheretur) hi, inquam, nudos, iner-
 mes, quorum ne in voto quidem erat vi-
 ctoria, concitate fugientes signo dato, ci-
 vitate sese subducebant, liberos, uxores,
 aut quod quisque charissimum haberet,
 furtim rapientes, quasi Ægyptiorum ux-
 ores palam abducere, atque in servitutem
 agere non possent: quos cum sarcinas col-
 ligere, & conuasare plebs vidisset, neque
 rem uti se habebat, intelligeret, multo utri-
 que magis desperare cepit. Alij ergo oc-
 clusis foribus in domum se abdere, ibi-
 demque incendium expectare: alij ferro
 potius, quam igni delecto, leuiora mortis
 instrumenta comparare, non ut tentarent
 quicquam, sed ut sese dum opus foret iu-
 gulandos præberent: alij nauigationem
 aggredi, insulas, oppida, urbesque diffi-
 tas animo repetere, tunc enim nulla non
 regio amplissima Thebarum ciuitate, in
 qua Ægyptiorum regia erat, tutior vide-
 batur: ut autem vix tandem à diis paula-
 timque ad fidem his quæ gerebantur ad-
 hibendam inducti sunt, cum demum con-
 firmatis animis, dum salutem consulunt, e-
 iusmodi quippiam incredibile ab his au-
 ditum est. Muliercula quædam pauper-
 tate, annisque confectissima ad transfuer-
 sam ciuitatis portam infœlici, sed planè
 necessaria opera, porrectis, si quis obo-
 lum inijceret, manibus, quæstum facie-
 bat: ac primo quidem diluculo ad cir-
 culatoriam cathedram sese conferebat:
 (vitæ siquidem egestas, atque inopia
 ad defraudandam somno naturam ef-
 ficacissima est) inibique sedens quod
 consentaneum est agebat: ad opus fe-
 stinantes fausta boni ominis precatio-
 ne proferebatur, fœlicemque huius
 diei euentum prædicebat, & conceptis
 votis propitium numinis fauorem polli-
 cebatur: eminus itaque id ipsum, quod
 à Scythis fiebat intuita (lucescere e-
 nim iam tum, nec vllum isti latronum
 instar excurrere irrupendoque con-
 uasandi modum faciebant) subinde ei in

animum incidit summam hanc esse Thebarum diem. Hoc enim ab iis eò fieri, quò nullum in ciuitate pignus relinquatur, atque ita quam citò secesserint, damni illius securos, quod ex fuorum, eorumq; quos populari vellent, contubernio sibi consciscere possent, facinus aggressuros: quare poculum istud, quo arufcare solebat euerrens grauiissimeque cum gemitu conquerens ac deorum hominumque fidem implorans: At vos, inquit, patris finibus extorres vagòsque Aegyptus tanquam supplices excipiens non modò supplicum duntaxat more non tractauit, sed & ciuitate, ac magistratibus donauit, & postremò rerum dominos fecit, vt nonnulli ex Aegyptiis Scytharum more degere instituerint, vberimum naçti ex ea simulatione compendium; ita maior vestris, quàm domesticis institutis honor habetur. Sed quorsum ista? Cur has sedes deseritis? cur sarcinas componitis ac conuehitis? Non de his ex ingratitude itidem à diis aduersus benefactores iudicium fertur: nam & sunt, &, vel, post Thebarum excidium venient aliquando. Hæc cum dixisset pronam se in humum deiecit: Ad hæc Scythia quidam educto gladio mulieris caput amputaturus irruit, quam conuitis incessere, & nocturnum opus prodere suspicabatur: Clàm enim ista etiamnum fieri existimabat, quod nemo ex iis qui senserant, indicare ausus esset: Et illa quidem ferro ocyus absumenda erat; Sed siue Deus aliquis, siue Deo quamissimilimus interuenit in hominis certè speciem apparebat, qui id indigne ferre visus, Scythamque in sese conuertens, irruentem sustinuit atque istu occupato cæsum humi prostrauit: hinc alter in eum Scythia & confestim idem perpessus est; clamor deinde, & hominum concursus, hinc barbarorum, qui veterina, & sarcinaria iumenta, quæ in ipso exitu tempus anteuertenter relinquebant, ipsi autem mox egressuri, aut aliquantum iam progressi, nam, vt suis quamcitissime suppetias irent, gradum referebant, illinc verò populi turba frequens, quorum hic cæsus occumbit, ille Scytham obruncat, & hunc rursus Scythia alius, ac vtrinque semper aut ab alio sternebatur aliquis, aut alium interimebat: populus enim, quicquid in manus venisset, eo, tanquam tumultuariis armis, vtebatur: Sed & vel cæforum cor-

A τὸν ἔρατον ἥλιον ὄλασαι Θῆβας. δρᾶσαι γὰρ ταῦτα, τῷ μηδὲν ἐσέχουσι αὐτῶν ἔχον ὁ αἴτιον ὡς ἐπειδὴν τάχιστα ἀποκλιώσωσι, χιρῶν ἀδικῶν ἀρξάν ἀλλοίς, ἀδελφοὺς ὄντας τῷ μὴ ἢ ὡς ἀπολαύσωσι, ὁ μεστῶν ὄντων τῆς ἀδικουμένων τῶν ἀδικουμένων. τότε οὖν κἀγὼ τὸν δεγμερόν ἀπαπέλασα, ἔσυχρά ἀττα ἀποδυσμενὴ τε ἔθεο κλυτήσασα, ἀλλ' ὑμᾶς γε, ἔφη, γῆς πατρώας ἐκπεπωκότες καὶ ἀλητεῦντας, ἐδέξατο μὲ Αἴγυπτος ὡς ἰκέτας· ἐχρήσατο ἧ οὐχ ὅσοι ἰκέτας εἶ-

B χε κελῶς, ἀλλὰ καὶ πολιτείας ἠξίωσε, καὶ γερῶν μετέδωκε, καὶ ὁ τελευτῶν δὲ τοῦτο, κυρίως τῶν παροχμῶν ἐποίησεν. ὡς ἦδη πῆες Αἴγυπτιῶν Σκυθίζοισιν, ὠφελοῦσης ἀλλοίς καὶ τῆς παροχμῶν. αὐτὰ τὰ ὑμέτερα τ' ἐπιχειρῶν ἐπιμύθησε. ἀλλὰ τί ταῦτα; τί μετασπινώθετε; τί ἢ σκθαγωγῆτε ἔσσοκιάζεσθε; οὐ τί πῶ ταῦτα ἐπὶ πῶς ἀεργέτας διέκτιοισιν ἀρξασία θεοί; ἔ γὰρ εἰσι ἔκτιοισιν εἰ καὶ κἀτόπιον Θηβῶν. ἡ μὲ εἰποῦσα, παρῶν κατέβαλεν ἑαυτῷ· ἐφίσαται δὲ ἡς

C Σκύθης πῶ κἀπὶ δα σπασάμδρος, ὡς ἀπὸ ῥάων τῆς ἀιδεφ' πῶ κεφαλῶν, ἡ λοιδρόσασα τε ἡσπετόπασε, καὶ κἀσφαρῆς ποιήσασα ὁ νικτεμῶν ἔργον. ὡς το γὰρ ἐπὶ λαυδάνοντας αὐτὸ δρᾶν, ἐπεὶ μηδεὶς τῶν ἡσθημῶν ἀπὸ πλῆμος ἡ ἐξελέσσαν· ἔ ἡ μὲ ἔργον αὐτὸ ἐργῶν σιδήρου· ἐπιφάμεσασα δὲ πῶ εἴτε Θεός, εἴτε καὶ Θεὸν ἑώρατο δὲ οὖν ἀιδεφπος, ὅς ἀγλακτῶν τε δῆλος ἐγῆμεν, ἔ κινήσας ἐφ' ἑαυτὸν τ' Σκύθῶν ἐπιφροσμενῶν τε ἡσασπιάζῃ, ἔ πῶ πλῆμῶν φτάσας σιωαίρῃ τε καὶ κἀσβαλῆ· Σκύθης ἐπὶ αὐτὸν ἄλλος, καὶ τῶν ὁ αὐτὸ ἐπιπῶνθ. βοή ὁ σῶτεδην, καὶ σῶνθῶισιν ἀιδεφποι, τῶτο μὲ βαρῶσασε, τῶς σκθαγωγῶς ἡμίονοις ἀφέντες, ὅσοις ὁ κἀσφῶς παρῶς ἔξοδα κατέληφεν, ἡπῶι μέλλοντες, ἡ παρῶς ἐλθῶτες. ἀέλυον γὰρ ὡς δὲ ἐλαχίσου τῶς οἰκείοις ἀρῆζοντες· τοῦτο ἧ ὁμαδος δῆμῶς πολλῶν ὦν· ὁ μὲν ἡς ἀποθῆσκει πλῆμῶς, ὁ ἧ ἀποκτείνῃ Σκύθῶν, καὶ τ' ἀποκτείνασασα αὐτὸ Σκύθης ἄλλος, καὶ αἰεὶ ἡς ἐπιπῶτε, καὶ αἰεὶ πῶ ἐκτείνεν ἀφ' ἑκατέρωσ μερίδος. τῶ γὰρ δῆμῶ καὶ ὁ παρῶσασε ἀπῶν ὁ πλῶν ἡ ἀσασκῶν. ἡ ἧ αὐτῶ καὶ τῶς κἀμῶς σκυλῶσασε,

λησθαι τοῖς ἑξίφεισι, καὶ ζώντων πρῶτον
 μὲν. πλήρη γὰρ ὡσεὶ τῶν ἄλλοφύλων, τῶν
 μὲν ἐπρατοπεδύκτων ὡς πορρωτάτω τῶ ἀ-
 γεος, ὡς αὐτὸν ἠκιστα φοβοῖν τὸν λόγον, ὃν ὁ θεὸς
 ὄντα αὐτοῖς ὁ θεὸς αἰεσίσατο τῶ μετῆναι πρὸ
 πόλιν, ἡ δὲ μέσῳ εἶχον ἐν τῶν χειρῶν· οἶδε,
 μερὶς ἐλατῶν ἀπὸ τῶ πόλιν τῶ πληθῶν,
 ἀμφὶ τῶ ἐπιπλα εἶχον, τῶ μηδὲν εἰκα-
 λαίφθῶναι. πολλαπλάσιοι οὖν ὡς εἶχον ἐ-
 λατῶσιν αὐτῶν σωεφέροτο τοῖς ὡρατυρῶ-
 σιν ἀγχοῦ τῶν πυλῶν, καὶ τοῖς αἰεὶ πρῶτον
 νομῶν ὡς ἐπὶ ἔξοδον. ἤρετό τε ἡ βοή μεί-
 ζων, καὶ τῶ τῶν θεῶν ἐνταῦθα δὴ καὶ σα-
 φῶς ἀφ' ἀθῆναι γὰρ. ὅτι γὰρ ἀθῆναι τῶ
 θορύβῳ, πρὸς τῶ πόλιν ὅποση ὁ μέγας ἡ,
 ἐπέχε, καὶ εἰς ὁ φράτθῶμα τῶν ἄλλοφύ-
 λων ἔξικετο, ἐκάτεροι τοῖς ἐτέροις πάλαι δε-
 δῶτες ὡς ἐπιθρομῶν, τῶ δήμου μὲν ἀ-
 νήρ ἕκαστος ταύτην ἐκείνῳ οἰόμενοι πρὸ
 κυλῶ ἡμέραν Αἰγυπῶν, καὶ ἡ ἀφρῶ-
 δῶ. τοῖς βαρβάρῳ σωεκέτο, γῶ-
 μῶ. τοῖς ὡρατο δρῶντες πὶ καὶ πατεῖν, καὶ
 χεῖν ἀφῶν ὡσεὶ τῶ ὡς τῶ γὰρ μὴ πατεῖν,
 ὅτι θεὸς αὐτὸν ἔδδξεν ἐρηγῆς ἀξιοῖτος. C
 διωδῶτο οὖν ἀφρῶτες ἐπὶ ὁ αἰεὶ ἑραπῶ-
 μῶν, αὐτοῖς πῶ ἕκαστος ἐπὶ βυλῶμῶν, οἰ-
 μῶν κερδῶν, εἰ ἀφῶν δῶσθαι ἑπο-
 λαίφθῶν ἐπὶ μῶν. οἱ βαρβάρῳ δὲ,
 πρὸς τῶ ἔξοδον ἐκεκρόφῶσθαι, καὶ πεφῶσθαι
 νομῶν, τῶ μὲν εἰκαλαίφθῶν ἡμέ-
 λου. καὶ τοῖς πεμῶν μῶν πῶ μάλιστα τῶ
 φρατεῖματος ἡ. αὐτοῖς ὡσεὶ σφῶν αὐτῶν
 δῶσθαι, μὴ ἔξελθοῖν οἱ πολέμοι, φυλῶ
 ἐποιοῦτο, καὶ πορρωτέρῳ φρατοπεδύκοι,
 χεῖν εἰδῶτες, ὅτι τῶ πλεονὶ ὡσεὶ σφῶσθαι,
 τῶ πῶν κινδῶν ἡ μῶσθαι. τῶ δὲ D
 εἰκαλαίφθῶν, οἱ μὲν ἐν τῶ οἰκίῳ, καὶ
 οὔτοι ἀφ' τῶ πάλαι θεοπληγῆς τε ἐπὶ καὶ
 ὑποσῶν πῶσθαι Σκυθῶν ἑπο Αἰγυπῶν
 κακῶν ἀνῆκεσθαι, ὅτι δρομῶν τε ὅτι πῶ ἔξελ-
 θῶν ὡς ἐπὶ φυλῶν ὡντο γερῶναι, καὶ
 αὐτῶν διαρπαθῶσθαι ὁ φρατοπεδῶν, σφῶ-
 σῶ ὅφελος αὐτῶ γῶσθαι καὶ χῶσθαι αὐτῶ μῶ-
 νοισιν, εἰ πάντε ὅπλα κατῶν, καὶ ἡ καὶ
 καλῶσθαι. δῶσθαι γὰρ αὐτῶ ἀφ' τῶ ὁ μόνους
 ἑπολελεῖφθαι, τῶ μηδὲν κακῶν εἰργασ-

A pora spolianti, vel vivis eripienti, gla-
 diorum copia fiebat, multitudine verò
 longè erat barbaris superior, quoniam
 alij quam longissimè à ciuitate castra po-
 fuerant, quo minus sibi timoris ab eo ag-
 mine esset, quod specie tenus Deus in
 eos commouerat, vt, quam in sua pote-
 state ciuitatem haberent, missam face-
 rent, reliqui verò numero ciuibus infe-
 riores tota vrbe impedimenta curabant,
 ne quid in ea relinqueretur; Plures igitur
 cum paucioribus pro re nata congre-
 diebantur, tam iis scilicet, qui ad por-
 tas peruenerant, quàm qui ex vrbe per-
 petuò ad egressum confluebant; clamor-
 que iam increbrescebat, & deorum po-
 testas tum clarissimè innotuit. Nam post-
 quàm in vniuersam ciuitatem, quanta
 quanta erat, & in barbarorum exerci-
 tum tumultuationis fama propagata est,
 vtrique iampridem aliorum impressio-
 nem metuentes, ciuium quidem vnus-
 quisque statum, solemnemque Ægypto
 hanc esse diem arbitrati, in qua bar-
 bari pudorem omnem ex compacto de-
 ponerent, priusquàm oppeterent, stre-
 nuè aliquid patrare, virtutemque se-
 pulturne loco habere apud se statu-
 bant, quando salutis tuendæ ne Deus
 ipse quidem satis idoneus sponsor es-
 se videbatur. Ergo vbi maior tumultus
 erat, eò se violenter protrudebant,
 idque in lucro ponebant, si relictis ad
 huc testibus belli discrimen subirent:
 Barbari autem raptim seipsos subduxe-
 rant, & deprehensos se esse rati, spre-
 tis iis quos in vrbe interceptos relique-
 rant, (quanquam quinta hæc fermè pars
 exercitus erat) ipsi sibiipsum metuentes,
 ne ab hostibus inuaderentur, in fugam
 se conijciunt, longèque à ciuitate ca-
 strâ constituunt, grâtum id in primis
 ducentes, quod cum de toto exercitu
 periclitaturi essent, maxima parte in-
 columes euassissent. Eorum verò qui in
 vrbe relictî erant, nonnulli in ciuium
 adhuc ædibus versantes, quod iamdu-
 dum diuinitus perculsi Scythas ab Ægyptiis
 graue quidpiam perpeffuros sus-
 picarentur, in eos qui eruperant, tan-
 quam in fugitios, incursionem fa-
 ctam, statimque diripienda esse castra
 persuasum habebant; sibi itaque suo
 loco manentes probè consulturos pu-
 tabant, si positis armis supplices consi-
 derent, hoc enim pacto fidem facturos
 sese solos idè remansisse, quod nullum

Ægyptiis malum intulissent, illos verò dignam suorum scelerum mercedem veritos vrbe decessisse. Quamobrem foli ij qui ad portas occurrebant, circa quos summa discriminis erat, rei veritatem perspectam habebant, nullas Ægyptiis confertas vires, neque instructas esse copias, non armatos, non arma, non iaculatores, non iacula; iidemq; pro temporis occasione consilium capiunt, vt vi si possent, occupatis ciuitatis portis palantes, ac temerè in terrorem actos reuocarent: Ita enim vniuersam, nidi instar ciuitatem nullo negotio direptum, ac subuersum iri: Grauiissimo ergo circa eas commisso prælio Ægyptij victoriam reportarūt: cuius nomine Pæana celebrāt: bus nouus tam iis qui intra, quàm qui extra ciuitatem erant, Barbaris terror addebatur, cōfectam enim Ægyptiis rem omnem illi aduersus hos, hi aduersus illos esse credebāt; mutuóq; sese inuicem luctu prosequerantur: Interim vix singulis portis fores singulas obdere victor occuparat (est autè non leue istud Thebis negotium quarum centum portæ Græcorum carminibus celebrātur) cùm vnus ex iis qui certamini ei, quod ad portas cōmissum erat, interfuerat, scēque mediis ex armis, vt hoc ipsum renunciaret, eripuerat, certiores ea de re Scythas facit, vrbemque in suam ditionem redacturos pollicetur: atque ij eodem tempore laudata, damnatq; fortuna nequicquam aderant: hætenus enim quasi extra retia constituti mirum sibi in modum gratulabantur: postea verò vt vrbem ipsam denuò inuaderēt, vel muri partem aliquam disijci etiam atque etiam optassent. vsque adèd immensa & admiranda Dei sapientia est; nec arma vlla fortia, nec animus quisquā solers aut industrius, st, quæ Dei auxilio fuerint destituta; cùm in nonnullorum perniciem suum ipsum consilium, atque imperatoria calliditas sæpe cesserit. vt mihi præclare id dictum videatur; homines Dei ludibrium esse, eundemque rebus humanis, perinde ac aleâ lusitare, idq; cùm primus ex Græcis Homerus animaduertisset in Patrocli exequiis ludos institutos variáq; cuiuscumq; certaminis præmia proposita finxisse, in quib. de quorū victoria maior omnium erat expectatio, eorum semper inferior est conditio. Teucer ab ignobili sagittatore superatur, Et

Optimus extremo byugos agit ordine currus.
Iuuenis verò à sene pedū pernecitate vincitur, Aíaxque in graui armorū certamine reprehensione non caret, atqui eundè ipse

Α μῆνοι τὰ Αἰγυπτίων· ἐκείνοις ἃ οἷς ἐδέδρα-
κεσθαι, ὃ παθεῖν ἐνδίκαι φοβηθέντας, ἐκνή-
ναι τὸ ἄγεος· μόνος ἃ ἄρα οἱ παρὰ τυχόν-
τες τῆς πύλας, καὶ πρὸ οὐκ ἰὼν ὃ δὲ φόνον,
ἠπίσαντο τάλπητες, ὅτι μηδὲν ἰὼ καρτεροῦν
Αἰγυπτίοις στυτετραμένον, οὐχ ὀπλίτης, ἔχ-
ὄπλον, οὐκ ἀκονίσης, οὐκ ἀκόντιον· ποιού-
ται ἃ γράμμιον ἐκ τῆς παρθένων, εἰ διώμν-
το κρατήσομετες τῆς πύλων, εἰσκαλέσασθαι τοῖς
μάττω πεφοβημένοις. αἰαρπαδιῶναι γὰρ
ὄλλω ὡς πρὸ νεοτήτων πλὴν πόλιν· καὶ στυλι-
σάσθαι μὲν πρὸ αὐτῆς καρτεροῦν, ἐν ἣ κρη-
B ποδοσιν Αἰγυπτίοι· καὶ ἐπιτίκτιον παραλίττοις
δέος ἄλλο τὸν τοῖς ἔξω τε, καὶ τοῖς εἰσὼ
βαρβάρους. ἀραπετρασάσθαι γὰρ ὄντο τοῖς
Αἰγυπτίοις ὃ ἔργον· οὐτοῖ τε εἰς ἐκείνοις
καὶ εἰς τοῦτους ἐκείνοι, ὡς πρὸ ἀλλήλους ἐπὶ ἀ-
μφοτέρων· ὅθεν φθάνουσι οἱ κεκρατηκότες θύ-
ρεος τε ἀπάσας ἐπιτίκτιες ἀπάσας πύλας,
οὐ μίκρον ἔργον ἐν Θήβαις· ἐκατομυπύλους
αὐτῆς Ἑλλήνας ἀδιδισί· καὶ ἴσως τῆς μελαγχό-
C τω τῆς πύλας ἀγῶνος, ἐπὶ αὐτῆς
ποδοσιν ἀραδραμῶν ἐκ μέσων τῆς ὀπλων,
ἐξαγγέλλει τε καὶ ἰσχυροῦται τοῖς Σκυ-
θῶν πλὴν πόλιν· οἱ ἃ μάττω πρὸ τῆς, εἰ
καρῶ πλὴν τύχῃ ἐπαμνεσομετες καὶ μεμ-
φάμνοι. τίως μὲν γὰρ ὡς ἔξω γερονότες
δικτύων, τότε ἐφ' ἑαυτοῖς ἰσχυροῦντο· ἐπει-
τα μὲν τοῖς ἀραδραμῶν τῆς τείχους ἠξίω-
σθαι ἰσχυροῦντο ἃ πάλιν ἐπιβατεύσασθαι ἃ ἄγεος.
οὕτως ἀμαρην χρῆμα σοφία Θεοῦ, καὶ οὐτε
ὄπλον ἰσχυροῦν, οὐτε νοῦς διμήχανος, ὅτω μὴ
πρὸ εἰρή Θεοῦ· ὡς πρὸ ἡδὴ πνὲς ἐφ' ἑαυτοῖς ἐπρα-
τήσομε. καὶ μοι δοκεῖ παρὰ κάλως εἰρησάσθαι
D Θεοῦ πύκτιον ἀδιδισί, παίζοντες αἰεὶ
τοῖς τρασάσθαι καὶ πετιβύοντος· Ομηροῦ τε
οἱ μὲν τὸν τῶν Ἑλλήνων κρατοροσάσθαι,
ποιήσασθαι μὲν ἀγῶνα καὶ ἀθλα τρασάσθαι, πύ-
κτιος ἀγῶνας ἐπὶ Γαῖθῶν κειμήλιον· ἐν ἀ-
πύκτι ἃ μειοεκεποδοσιν, οἱ κρατήσθαι ἐπιδοξό-
τεροι. Τεύκρος ἀσῆμου τῶν ὄντων τῶ δὲ τυρεῖα
καμίζεσθαι, καὶ

Λοιάδος ἀπὸ ὠρεῖσος ἐλαμῶν μόνυχας ἰπ-
ποῖς. Καὶ εἰς ποδοσιν ἀραδραμῶν νέος
ἠπὸ τῆς τρασάσθαι, καὶ εἰς πλὴν βαρβάρους ἀγῶ-
νίδου Αἰίας ἐλέγχεσθαι. καὶ τοῖς τὸν αὐτῶν αἰα-
κρησάσθαι

κηρύττει τῶν εἰς Ἴλιον ἀφροδέντων μα-
 κρῶ παύτων πλὴν Ἀχιλλέως τὸν ἔριον·
 ἀλλὰ καὶ τέχῃ, Φοί, καὶ μελέτῃ, καὶ
 ἡλικίᾳ, καὶ ὁ φύσιν διενεγκεῖν, μικρὰ παύ-
 πα παρὲς ὁ δαμόνοιοι. Αἰγύπτιοι δὲ ὄντι
 λαμπεροὶ ἤδη τῶν πολλῶν ἐκράτῳ, καὶ
 ὁ τεῖχος ἐπεποιήτω μέσον σφῶν καὶ τῶν
 πολεμίων, ὅτι τοῖς ἐγκαταλελειμμένοις
 τρεπόμενοι χεῖρας ἐκείνοις, ἅμα πολλοὺς
 ἔβαλλον, ἠκόντιζον, ἔπαγον, ἐκέντῳ· τοῖς
 ἐρυμνοῖσι καὶ καταλαβόντας ἔτυπον ὡς σφῆ-
 κτας, αὐτοῖσι ἱεροῖσι, αὐτοῖσι ἱερῶσι, ἀφροδου-
 ρίου καὶ κεκράτος Τυφῶνος, ὅτι καὶ
 τὰ ἀμφὶ πλὴν τῆς θεοῦ δόξαν ἐσκύθιζεν, ἠ-
 ζίου τε ἔπι κηρυκεύεσθαι τοῖς βαρβαροῖσι,
 ὅτι αὐτοῖσι ἐπαρτήεν, ὡς ἀπὸ εἰσφρήσοι ὁ φρα-
 τῦμα ὁ πολέμοιοι, ὡς ὁσθένος γηρονότος
 ἀηκέσου ἀφροδ. οἱ δὲ ὁ δῆμος ἀντιθέλωσι
 παύτες, ἀφρατήγητι, πλὴν τὰ γε πῶσα
 θεῶν αὐτοῖσι πῆς ἐκείνοις φρατήρης τε ὁ φρα-
 τῦματος, λαχάρης καὶ λαχίτης· τί δὲ ὅσα ἀπὸ
 ἡμίτο βουλομένου Θεοῦ, καὶ ἐνδόντος ὁρ-
 μῶν ἀφροδοῖσι, εἰς ὁ πάση μυχρῇ σώ-
 ζεσθαι; οὔτε οὖν τοῖς πύλας ἐπέτρεπον ἐπὶ
 Τυφῶνι, καὶ τὰ ἄλλα ἡ τυραννῆς ἀψυχος
 ἡ, ὅτι ὁ συστῆσθαι αὐτῶν ὄξεπεπώκει
 τῆς πόλεως. Ἐκκλησία δὲ παρῆτι πῶσα
 τὸν ἱερέα τὸν μέγαν καὶ πῦρ ἱερὸν ἠώλετο,
 ὅτι ἀχρῆ χειρῆμοιοι μὲν, ὡς τῶν ἀφροπε-
 παρῶμένων, ἰκετήμοιοι δὲ, ὡς τῶν πε-
 παρῶζορῶμων· εἶπα Οσπριαν ἦτοω ὡς ὁσθέν
 ἄλλο παρὲς τῆς τῶν παρῶμάτων φτήμοιοι.
 ὁ δὲ ἱερέας αὐτὸν τε ὡς ἔχετο τῶν Θεῶν
 διδόντων, καὶ εἰ δὴ πινεσ αὐτῶν οὖνεπεπώ-
 κισθαι, ἀπῆσιν ἔχοντες ὁμογῶμοιοι εἶναι·
 Τυφῶνα δὲ ἔδδξε χερῶν πῆνα βουκλοῖσθαι·
 ὁ δὲ ἐπεὶ μὴ ἔχετο ὁ εἰκὸς ἐπεπὸνθη· ὁ ὁ
 εἰκὸς ἡ σφῶμόν τε καὶ παρῶζυμα τῆ πο-
 λέμοιοι ἡρέσθαι, τὸν ἀπῶπατον Αἰγυπῆμοιοι τῆ
 χροῖον πῆνα Σκύθαισι δουλοῖσθαι· ἐπεὶ δὲ
 ἀντιβάλλετο αὐτὸν ἡ δίκη, ὅφῆ τε οὔσα καὶ
 εἰδῶνα χερῶν ἀμυθῆσθαι· ὁ δὲ καὶ ὁ παῦ
 ὡνθη καπαπαρῶζεσθαι τῶν θεῶν. ὡν δὲ
 ὅτι τῆς χροῖματος ἐπὶ τῆς τυραννίδος, ὅτι με-
 λέστερον ἡργεζορῶ καὶ ἀχρον, ὡς τε ἡδη
 ὁ δόπτερον, καὶ πῶσα τῆ ὡσπρετῶν ἡρομῆζετο,

A corum omnium qui ad Troianam expedi-
 tionem profecti sunt vno excepto Achil-
 le, idē fortissimū fuisse prædicat: verū ar-
 te, inquit, exercitatione, ætate, ingenioq;
 præstare, si cum diuino numine conferas,
 aut nullius aut exigui momenti est. Sed vt
 ad Ægyptios redeamus, simul atq; ij por-
 tas manifestè tenuerunt, murósque inter
 se atque hostes medios habuerunt, in eos
 qui relictī erant, partito agmine, omnem
 impetum conuertere, vnā quamplurimos
 cædere, iaculari, cæsim punctimque feri-
 re, ad munitiora loca confugientes cum
 ipsis templis, ipsis sacerdotibus, tanquam
 vespas incendere, nequicquam quiritan-
 te ac vociferate Typhone, quando is Scy-
 B tharum religioni addictus erat, ad eosque
 legatos de pace mittendos esse censebat,
 ac postremo suos omnes conatus eò refe-
 rebat, vt Barbarorum copiaz rursus in ciui-
 tate irrumperent, quasi non atrocissimum
 ei quoddā antea malum inflictū esset. At
 verò plebs sponte sua nullóq; duce passim
 ferebatur, præterquam quod diis ipsis iu-
 uantibus sibi quisq; ducis, ac militis, mani-
 puli ductoris, ac manipularis instar erat.
 Quid autem volente Deo, & animos ho-
 minū ad tuendam, & omni ope conserva-
 dam salutē subito impetu, & acerrimis sti-
 mulis cōcitante fieri nequeat? Neque iam
 C ergo vrbs portas Typhonis arbitrio per-
 mittebant, & ipsa demum tyrannis quasi
 exanimis marcescebat, cum id vnde primū
 illa conflata erat vrbe esset eiectum: prima
 vtiq; concione apud summū sacerdotem
 coacta, facer ignis accensus supplicatio-
 nésq; partim ob ea, quæ gesta essent, gra-
 tulatorie, partim eorū que mox agēda: erāt
 impetratorie, diis habitæ sūt. Deinde Ofi-
 ridē, quo nulla antea certior rerum salus,
 quamprimū dari sibi postulabant, quæ qui-
 dē diis fauentibus, Sacerdos pollicitus est,
 vnāq; cum eo si quæ suus in Ofiridem fa-
 uor in exilium relegasset. Typhonē porro
 D visum est per aliquod tempus tolerari, ac
 decipi oportere, is autē quod nō subinde
 pro suis virtutibus ornatus esset (æquum
 autem erat vt qui Ægyptios potissimū in
 Scytharum seruitutem redegerat, is tan-
 quam belli expiandi victima mactaretur)
 quod inquā eius vlciscedi tempus iustitia
 prorogasset, prudentissima quidem illa, ac
 dispēsandæ occasionis peritissima, diis sese
 impunē profus illufurū sperabat, cumq;
 tyrānidis adhuc habitum sustineret, pecu-
 nias multo turpius, atq; exactius cogebat,
 adeoque vt iterū vel à seruis corrogaret,

nunc quidem ingens quoddam malū quoad posset inflicturum se esse minitans, nūc humilis rursus & lugubri oratione ad misericordiam commouens: Ne, inquit, tyrannide excidam: tanta profecto amentia, & stoliditate fuit, adeoque eum animi superbia excæcarat, ut adulatione, & pecuniis fucum se sacerdoti facturum speraret; verum nefas illi erat patriis legibus opes ac diuitias anteferre, quinetiam Barbaros motis castris effusè domum proficiscentes procúlque à Thebis remotos, nuntiis, supplicationibus & muneribus reduxit, nec quicquam aliud facta eius consiliaque omnia, quàm Barbaris rursus propinandas esse Ægyptiorum res apertissimè prædicabant, eratque perspicuum illud amicissimorum Scytharum præsidio fretum, securum, & ab omni timore vacuum esse; aut si minus istud, & libenter iisdem uti, ne eo viuente Osiris ab exilio reuocatus rerum denuò potiretur: quocirca Barbaris manifestè non ad immutandam, quod prius susceperant, sed ad euertendā funditus rempublicam, Scythicóque more administrandam, exercitum admouentibus, cum (ut vno verbo dicam) instructa ciuium multitudo ea quæ utroque malo, bello inquam ac seditione, difficillima sūt experiretur: ex seditione quidem domesticam deditioem ac proditioem, quæ in bello minus reperiri solent. Ex bello autem quidd commūne id omnibus esset periculum; quoniam seditiones ipsæ publicæ alioqui salutis consulentes, principatum duntaxat ab his qui eum possident, in alios transferre conantur; tunc autem quæ utrinque deteriora sunt in vnum coaluerant. Ægyptiorum sanè nemo fuit, cui non tyrannus indigna moliri, & patrare videretur; idque vel nequissimi homines iudicabant, quos communis metus in officio continebat, quod ipsum diu expectandum statuerant, ut ne vllum congruaræ factionis fomentum clam in Republica aleretur, quod etsi iusta, at verisimili saltem mali excusatione non careret. Tandem itaque deorum, senumque concilium in Typhonem coactum est, decretaque ea, quorum iam pridem sigillatim rumor in vulgus spargebatur; fœminæ scilicet utriusque linguæ peritissimæ, quæ sua inuicem consilia ignorantibus aperiebant, hinc Ægyptia Barbaræ, illinc altera alterius sensum, atque intellectum enarrantes, mollésque insuper & ygrumque sexum clementi, ac delatores,

Α νῦν μὲν ἀταπεινόμενος ὅτι δράσθ' ἄκακόν βέλ-
σιον ἕως ἡδυνάτο· νῦν δ' αὖ πάλιν ταπεινός
τε καὶ ἐλεηνολογούμενος, ἴνα, Φησί, μὴ τῆς
τυραννίδος ἐκπέσοιμι. Ἰσοδότην δ' ἄρα σφόδρα
κακὸν εἶναι, καὶ τὸν νοῦν ὄντως ἐπετύφωτο, ὡς
ἐλπίσαι θανάτου καὶ χηρῶν τὸν ἱερέα πε-
ριελθούσας· τὰ δὲ οὐκ εἶδεν ἡμῖς παρὰ τῶν
πατρῶν ἀργυρίου πηραδαί· ἀλλὰ καὶ ἀνα-
ζωξάντας αἰὰ κακῶς τοῖς ἀλλοφύλοις, καὶ
πρόρωπῶν ἡμετέροις θεοῖς, ἀπεστέλλει
καὶ ἰκέταις καὶ δώροις αὐτοῖς ἐπιπύργησεν· ἀ-
πὸρ τε ἔργον αὐτῶν καὶ γρατῆγμα, κήρυγμα
λαμπερὸν εἶδεν τῷ πάλιν αὐτὸν περιπέσασθαι
τὰ Αἰγυπτία τοῖς βαρβάροις. δῆλός τε εἶναι,
μάλιστα μὲν ἀδελφὸς αὐτὸς ὢν * τότε ὅτι τοῖς
φιλάτοις Σκυθῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔδ' ἄσμενος
ἕσθ' τῷ μὴ ζῶν Ὀσίριον ἔπιπύργησεν κα-
κόδου, ἔδ' ἡμετέροις ἐν τοῖς περὶ ἡμῶν· ἐ-
πεὶ δ' οὐκ οἶτε βαρβάροι ἄφραδες οὐκ ἔπι-
τὰ μετὰ ἡμῶν τὰ Αἰγυπτίων, ὡς παρὰ
περὶ τὸν ἐδεδράχεσθαι, ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ ἡ-
ρίστα ἀειλέειν, καὶ Σκυθικῶς πολιτευσάσθαι
τῇ χώρα περὶ ἡμῶν, καὶ καθάπαξ εἰ-
πεῖν, ὅτι ἡμετέροις, πολέμου καὶ εἰσεύσεως δυοῖν
κακῶν ἀμφοῖν εἶχε τὰ χαλεπώτατα· εἰ-
σεύσεως μὲν τοῖς οἰκοῦσιν ἐνδοξῶς καὶ περὶ ἡμῶν,
ὡν ἡμετέροις πόλεμος περὶ ἡμῶν· πολέμου δὲ ὅ
κοινὸν ἀπὸ τῶν εἰρητῶν τὸν κίνδυνον· ἐπεὶ αἱ γε
εἰσεύσεως, ὅ κοινὸν ἀξιοῦσθαι σῶζεν, πῶς ἡγε-
μονία σφόδρα ἐξήντων ἑτέροις μηητεύουσι·
τότε δὲ ἀπὸ ἀμφοῖν περὶ ἡμῶν ἀμφοῖν τὰ χεί-
ρω· Αἰγυπτίων δὲ εἰσεύσεως ἕπελείπερ, ὅ
μὴ νημεσητὰ ὁ τύραννος καὶ φροῖν ἐδόκει καὶ
περὶ ἡμῶν, ἔδ' ὅστις παμπόνηρος εἶναι, ἕσθ' τῷ
δέοις ἑφροῖν ζόμενος. τῶν δὲ εἶναι, ὅ περὶ
μὲν ἐδέδοκτο τοῖς θεοῖς, τῷ μηδὲν ἐμπύργη-
μα τῆς ἐνδοξῆς εἰσεύσεως ἐν τῇ πολιτεία
ραητῶν ἕσθ' ἡμετέροις, ἔχον ἴνας εἰ-
μὴ δικαίας, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ σωσῶν τῶν κα-
κῶν περὶ ἡμῶν· ὅτι δὴ τότε σωσῶν θεῶν
καὶ γερῶν ὅτι Τυφῶνι γῶν, καὶ ἀνακαλύ-
πεται τὰ παλαιὰ πᾶσι καὶ ἕνα ἀρρυλλόμενα,
γυναικὲς ἀμφίγλωσσοι τοῖς μὴ σωσῶν ἀλ-
λήλων τοῖς γῶμας ἕξερμιλυθῶσαι, τῆτε Αἰ-
γυπτία τὰ τῆς βαρβάρου, καὶ ἕμπαλιν θανάτου
τὰ τῆς θανάτου, καὶ ἀδρόγμοι καὶ ἀπογρῶφες,

ἀπάρτες οὗτοι ἦν ἐπὶ Οσίειν Τυφῶνι τε
 καὶ γυναικὶ ᾧδρασκυβαδένταν, καὶ αὐτῶν
 ἑκάστης ἐξ ἡγευμένων ἔπι δεινότερα τεκ-
 μήμια, καὶ ἀλλήλῃς τε ἑτακέρων χειρῶν
 ἐκδότης αὐτῶν, καὶ μονοῦ παρσαρμῆνου
 πλὴν πολιορκίᾳ, ἵνα πείσῃ τὰ δεινὰ πλὴν
 πόλιν πλὴν ἱερῶν, ἀσπυδὴ τε πᾶσα ἐφ' ᾧ
 ἀξιοβλήτω τοῖς Σκυθῶν καὶ τῶν ῥόδιατος
 ἔπι δάτρεα, ἵνα μὴ εἴς ἡμισίας τὰ Αἰ-
 γυπτία παρῆτοι κακῶς, πάντα δὲ πᾶρ-
 τὰρ ἄριστον ἀρεγοῖτο, καὶ μὴ χολάζοιεν ἑτακέρων
 Οσίειν. τούτων ἀναδεδέντων, ἀνδρα-
 πῆ μὲν εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἀδικάζοισιν αὐτῶν
 φερεσθῆν τε, καὶ πᾶσι τῶν ἡ γῆ παρῆν ἡ
 ἀποτίσαι, δούτερον ἐπὶ αὐτὸ κατεδῆν δι-
 κασίμων. θεοὶ δὲ τοῖς μὲν πρῶτονται σιω-
 δροῖς ἐπήνεσθον, ὡς ἀποχρῶντα κατεγνο-
 κότας. αὐτοὶ δὲ ἐπειδὴν ἀπολίπη τὸν βίον
 Τυφῶς, ἐψηφίσθητο ποινῆς τε αὐτὸν πα-
 ραδιδῶναι, καὶ ἐνάγει τὰ Κωκυτῶν, καὶ
 τελευτῆντα, παραμυθῶν εἶ) καὶ ἑτακέρων
 δαίμονα γῆμα μὲν τῶν ἀμφὶ πτόνας καὶ
 γῆμα. τὸ δὲ ἡλύσιον, μηδὲ ὄναρ ποτὲ
 ἰδῆν. γῆμα δὲ αἰακῶν ποτὲ καὶ ἐποπῆ-
 σαι φῶς ἱερῶν, ἡαμα ψυχῶν ἀγαθῶν,
 καὶ θεῶν ἀδαμῶν. τὰ μὲν ἀμφὶ Τυ-
 φῶνα, ταῦτα. ῥητὰ γὰρ πάντα. ἡ γὰρ
 ἀνὴρ οἶτο πᾶσι ῥητῶν φύσιν ἱερῶν καὶ ἀ-
 πόρρητον. ἱερολογεῖται δὲ καὶ τελεῖσθαι τὰ
 Οσίειδος, ὡς τε κινδύως ᾧδρασκυβαδῶν
 πᾶσι πλὴν διηγοῖν. ἀλλὰ ἡμεῖς μὲν αὐ-
 τῶν καὶ ἑτακέρων καὶ παρσαρμῆνου τε καὶ κα-
 δῆν, καὶ ἡγεμονίᾳ μείζους, καὶ ὅπως ἑτα-
 κέρωνται ζόντων θεῶν τε καὶ θεῶν ἀδράν,
 ἔπι πλὴν μεγάλῃ ἑτακέρων κατέστη, καὶ ὡς
 ἡμεῖς αὐτῆ, καὶ ὡς ἐπὶ αὐτὸν ἡ σιω-
 μῶσια σιωῆση, καὶ εἰς ὅσον ἐκράτησε, ἔ-
 σῃ εἰσάπαξ ἔξικετο, ταῦτα μὲν εἰς ἀ-
 νάξια χρονολογίας ἔ- εἴρηται. παρσαρμῆνου
 δὲ ὅτι μηδὲ ἀνόντος ἡ φυγῆ τὰ πᾶρτα βί-
 δαίμωνι, ἀλλ' εἰ ἐκείνῃ γὰρ τὰ κερῶν τῶν
 τελεωτάτας τῶν αὐτῶν θεῶν τελεῖται ἐτελέσθαι
 τε ἔ- ἐπὶ αὐτῶν, ἔ- ἡμεῖς παρσαρμῆνου τὸν
 νοῦν, χασάμῃνος πολιτεῖαν. λεγέσθαι δὲ
 αὐτῶν ἔ- κατῶδος ἱερῶν, ἔ- ἡμεῖς τε φανη-
 φῶροι συγκαταραγῆτες αὐτὸν τοῖς θεοῖς,

A omnes ex eorum numero, quos aduersus
 Osiridem Typho cum vxore subornarat,
 quorum nuper ad tentada grauissima sce-
 leris argumenta opera interposita fuerat,
 oportunosque locorum occupationē
 dedente illo, & ipsam tantum non obsi-
 dionem admovente, vt difficillimis vndi-
 que malis sacra ciuitas circumueniretur;
 summoque praeterca id studio tentatum,
 vt in aliam fluminis ripam Scythæ traice-
 rentur, ne dimidia tantum parte Aegy-
 ptiae res pessimè se haberent, sed vt omni-
 bus vndique expugnatis nullum quæren-
 di Osiridis otium superesset; hæc cum
 manifestis indiciis deprehensa essent, vno
 B ille hominum consensu carcere damna-
 tus est, statutumque vt quid eum pœnarū
 luere aut pendere oporteat, alio iudicio
 decideretur. Dij verò us qui aderant ad-
 fessoribus laudatis, quod digna in eum
 animaduertissent, ipsi Typhonem simul
 atque vita excesserit cruciatibus traden-
 dum, atque in Cocytum deturbandum,
 demumque diris pœnarum vindicibus, ac
 Tartareorum dæmonum generi post Ti-
 tanas, & Gigantas adscribendum com-
 muni suffragio sciscunt, vt Elysios cam-
 pos ne per somnium quidē videre possit;
 sed ægrè tandem aliquando emergens
 C sacrum lumen inspicat piarum mentium,
 & felicissimorum deorum spectaculum.
 Atque hæc de Typhone hætenus, pro-
 fana quippe omnia, & eiusmodi quæ tutò
 efferri possint; Quid enim in hac terrestri
 natura sacrum aut arcanum inueniri
 queat? At Osiridis historia sacris fermo-
 nibus, mysteriisque celebris est, ita vt pe-
 riculofum sit vllis eam monumentis, &
 narrationibus commendari. Nam quod
 ad ortum illius, educationem, prima ru-
 dimenta, disciplinas, & sanctiores magi-
 stratus attinet, quoque modo in deorum,
 ac diuinorum hominum comitiis ad sum-
 D mum imperij fastigium euectus sit, & id-
 ipsum sit affecutus, vtque conflata in eum
 coniuratio est, quandiu illa perseverauc-
 rit, nec omnino euicerit, hæc inquam
 & memoratu haud indigna sunt, & sunt
 à nobis antea tradita. Quibus & hoc ad-
 damus; viro planè fœlici non inutile fuisse
 istud exilium; toto namque illo tempore
 augustissimis cœlestium numinum sacris
 iniciatus est, & eadem inspexit, & ab-
 dicata Reipublicæ cura animum ad con-
 templationem appulit. Dicamus & sa-
 crum illius reditum, coronatamque ple-
 bem, vt vnà cum diis exulem reduceret,

solemnique pompa præcederet, vniuersã
continentem in occursum peragrantem,
pernoctationemque, & facum gestationem,
& magistratuum distributionem,
& anni ab eo denominationem, & inimicissimo fratri condonatum crimen, quem
ab infensissima plebe deprecatus est, deó-
que vt illum seruarent rogauit, benignio-
rem sese multo, quàm iustiore præbens.
Hactenus Osiridis mentionem fecisse au-
deamus. Deinceps verò linguis fauèdum
nescio quis ait, qui de sacris rebus cautè ac
circumspectè loquitur. Quæ postmodum
sequuntur, & mentis, & linguæ fuerit au-
dacioris enarrare, quæ per me arcana, ac
monimentis intacta fileantur; Ne

----*Ad que sus non est lumina fleetat,*

Tam enim is qui prodiderit, quàm qui vi-
derit, numinis indignationem incurrit. Ac
Bæotios fama est, eum qui insubidè infi-
liens Bacchi Orgia inspexerit, protinus di-
scerpere: ignoratio siquidem sacris addit
authoritatè; propterea que nocti mysteria
committuntur, & inaccessæ speluncæ fo-
diuntur, tempora locaque explorantur ab-
ditis & secretioribus sacris occultadis ac-
commodatiora: forsitan tamen illud tan-
tum fas dixisse fuerit: & ita dicimus, vt quæ
profana non sunt, quoad fieri poterit ob-
ducatur; Osiridem nimirum senem, quàm
iuuenem plus gloriæ ac splendoris obti-
nuisse, idque à diis præmium consecutum,
vt reipubl. maioribus auspiciis, & signis
præstet, præstantiorque & diuinior vide-
retur, quàm vt eum homines vllis incom-
modis afficere possent, atque ita quam fœ-
licitatem Ægyptiis ab se collatam Typho-
nis imperio exoletam atque euanidam of-
fendit non modo restauratam, sed & lucu-
lentiorebus incremētis cum priori incom-
parabilem reddidit, aded vt illa futuræ
duntaxat initium videretur, solaque eius
repromissio, quod à Græcis vatibus sæpius
decantatum fuit, fuisse olim tempus, cum
virgo ea, quæ nunc sidus est, quàm vt opi-
nor, Iustitiam appellant

----*Terrestribus esset in oris*

*Conspectusque hominum fugiens, non illa
virile,*

*Non muliebri genus veterum fugiebat au-
rum,*

*Sed passim sedes, quanquam immortalis, ha-
bebat:*

Hominumque contubernio utebatur

*Tempore non illo quisquam anxia inurgia
norat,*

In festis que fori lites, nec tristia bella:

A ἤπειρον ὄλιον ὅτι τῶν παρομοπιῶσαι καπὸν-
τας ἀμείψασθαι, καὶ πικρυχίδες, καὶ δαδου-
χία, καὶ ἀφανομή θράν, καὶ ἐπάνουμον ἔπος,
καὶ τῆ δυσμενοῦ ἀδελφοῦ δούτερον φέδω, ὅν
ὄργης ἠρότισμένου τῆ δῆμου πῆρητεῖτο, καὶ
θεῶν ἐδῆτο σάζην αὐτὸν, ἔπιφκέσσερα δραν
μαῖλλον, ἢ δικαιοτέρα. μέγρι τούτων ἀποτε-
πυλμήτω τὰ Οσίριδος· τὰ δὲ ἐπιτύθεν, ὕ-
σομα κείστω, φησὶ τις βύλαβας ἱερολογίας
ἀλάμνος, τὰ παρῶσω, δρασείας δὲ γῆυοιτο
γλώμης καὶ γλώπης, ἀ βύφημα ἀτρεμείτω,
B συγγραφαῖς ἀνέπαφα, μὴ

-- καὶ τίσιν οὐ θέμις ὄμμα βάλλουιν.

ὅ, τε γὰρ ἔκ φήνας, ὅ, τε ἰδὼν, νεμεσῶται
πῶσα τῆ θεοῦ, ἔ λόρρι Βοιώποιοι τοῖς ἐναλλο-
μύροις καὶ ἐποπθίβουτας ὄργια Διουῦσου απα-
εῖθοισιν· ἀγνωσία, συμρότης ὅτι τελετήν,
καὶ νῦξ ἀφ τῆ πειτεύεται τὰ μυστήρια, καὶ
ἀβασα ἀπῆραια ἀφ τῆτο ἐρύθηται, καχερὶ
καὶ τόποι κρύπτην εἰδότες ἐρήρητουργίας ἐνθεον·
C μέριον ἴσως ἐκῆνο θέμις εἰπεῖν· ἔ λέγημεν ἢ
διωάμῆθα πῶσα καλύπτοντες τὰ ἀβέβηλα,
ὅτι γηρῶν τε Οσίρις κυδίων ἢ νέος, καὶ γῆρας
ἐχε πῶσα θεῶν ἔπισηατήσασ τῆ πολιτεία μῆ-
στω δῆματος μείζονος· ὡς κρείθτων ἀποδη-
φθῶσαι τῆ πῶσα ἀνδραπέπων τὴ πάρα· καὶ
πῶ βύδαμνίας, ἰὼ πῶσαδουῖ Αἰγυπθίοις
ἄξίτηλον ὄρειν ἔστω τῆ τυφωθίων κειραίν,
Cῖκ ἀεκτήσατο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀσύμβλη-
πον τῆ παρῶθηκη παρῶς πῶ παρῶτερον ἐποίη-
σιν· ὡς δοκεῖν ἐκείνῳ παρῶοίμων γηροῖται
τῆ ἐσομῆνης· ἢ μόνῳ ἔστω γησῖν ποτε δρυλ-
λουμῆρου ποιηταῖς Ελλῶνων, ὡς ἢ πῆρηθῆνος ἐ-
D κῶ ἀφράα, δίκῳ οἴμῳ κελουμῆρου αὐτῶ,

--- ὅτι γηροῖν πῆρος ἦεν,

Ἠρχετο δὲ ἀνδραπέπων κελουμῆρη. ὅσθι ποτὶ
αἰδρῶν,

Οὐδέ ποτὶ ἀρχαίων ἰωήιατο φῶσα γωαμῆν,
Αλλ' ἀναμῆς ἐκἀθῆτο καὶ ἀθανάτη παρ εἰού-
σα· ὁ μῆροφιος ἀνδραπέποις ἐγίνετο.

Οὐ γὰρ λουγαλέου τότε νείκος ἠπίσαντο,
Οὐδέ ἀφκείσιος παρῶμῆφιος, ὅσθι κυ-
δοιμῶ.

ΑΥτως δ' ἐζῶνον· χαλεπή δ' ἀπέκλιτο
θαλάσσα,

Καὶ βίον ἔπω νῆες ἀπόπρωθεν ἠγίνεσκον,
Αλλὰ βόες καὶ ἄροτρα, καὶ αὐτὴ πότνια
λαῶν

Μυεῖα πρῶτα πρῆξε δίχη, δώτερον δι-
χίων.

Τόφρ' ἰὼ, ὄφρ' ἐπὶ γαῖα γῆμος χεῦσθον
ἐφερθεν.

ἔως φησὶν, ὅτι ἐχρῶντο θαλάσση· χρυσοὶ δὲ
ἦσαν αἰθροποι, ἔθελον ἔπιμυζίας ἐτύχαι-
νον· πλοίων δὲ εἰσελθόντων ἐπεργαῖς εἰς χρῆσιν
βίου, ἴσσοδον ἀπεφοίτησεν ἡ δίχη τῆς γῆς,
ὡς μάλιστα ὁραῖται νικητὸς αἰθρίας· ἔμην τοι
ἔνω ὄρω μὲν, εὐχίω ἡμῖν παρτείνῃ, καὶ
οὐ πηδάλιον· τάχα νῦν κἀβραῖν, καὶ πάλιν
ἡμῖν ἀβραμῶστος ἀγαλέξεται· καὶ αουδα-
δαίτης μὲν γεωργίας, ναυτιλίας δὲ ἀποαου-
δαδαίτης. πᾶδε οὖν πάλαι πᾶσι αὐτῆς ἀδύ-
μνημα ποιηταῖς, οὐχ ἔπερος ἔχε χρόνος, ἀλλ'
ὁ τῆς ἔπιμυζίας βασιλείας Οσίριδος. εἰ
δὲ ὅτι ὄφρ' κἀβραῖντες αὐτὸν, ἐκ τῆς με-
ταστάσεως αἴμα πρῶτα ἐν χερσὶν ἔθεσαν οἱ
θεοὶ, μηδὲν πᾶσι τῶν ποιῶμεθα. οὐ χωρὶς
πολιτείας φύσις ἀθροῖται μετὰ βολύω, ὡς παρ'
ἔπι τὸ χρεῖον, οὕτως ἔπι τὸ ἄριστον· κακία
μὲν γὰρ ἀβραμῶστος· ἀρετὴ δὲ σὺ πόνω
κτᾶται. ἔδῃ δὲ μεσιτεῖσσι τοῖς παρκαταίρου-
σας, ὃ ἦσαν ὁλοῦ καὶ πᾶσι βασιλεύον· τὸν δὲ
ἔδῃ τῶν ἀροτρῶν εἶναι, πολλὰ μὲν ἰδῆν, πολ-
λά δὲ ἀκρῶσαι· συχνὰ τοι βασιλέως ἀκρῆ
κλέπτεται. ἀλλ' ὄφρα βελτίον γὰρ ἦδη, μὴ τί
ἔτι ἄριστον ἀροτρίων· πᾶ μὲν, ἰ-
λήκσι * τὰ ἱερά ἡμῖν· πᾶ δὲ πάλαι μαρδοσι
πᾶσι ἀδελφοῦ γῆμον καὶ γῆμον, γαι-
μασὶν πὶ φαίνεται καὶ ἀξίον φροντιστῶν,
τί ποτε ἄρα, ὅταν πῶς γῆται ἀγαφέ-
ρουσα φύσις, οὐ κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ πᾶσι
πλῆθον ἢ βελτίον, ἢ χείρων οἷον ἀμυγῆς ἡς
ἀρετῆς πρὸς κακίας, ἢ κακίας πρὸς ἀ-
ρετῆς, ἐγγύς πῶς πᾶσι φύεται καὶ ὃ ἀν-
τικείμενον ἀκρῶσαι, ὡς ἐκ μίας ἐστίας
πρῶτα πᾶσι ἀπικισμένα, καὶ
μῖα εἶναι τῶν δυοῖν βλάστην πᾶσι ῥί-
ζην· πᾶσι πᾶσι φιλοσοφίας, τί ποτε
ἄρα ἀπᾶσται τῶν ἀδελφῶν ἀγαθήματος.

*Vinebant pariter: longè tunc abfuit equor,
Nec procul infide victum aduexere carinae:
Sed inga, coniunctique boues, simul alma vi-
rorum
Iustitia, atque equi plenè dedit omnia virtus.
Hoc erat in terris, donec fuit aurea proles.*

Quandiu, inquit, nullum cum mari com-
mercium habuerunt, aurei fuere homi-
nes, deorumque consortio potiti sunt: Si-
mul verò nauigia inuecta sunt; operosius-
que in eorum vsum vita hominum incu-
bit, adeò se iustitia ex hominum socie-
tate subduxit, vt vix, ac ne vix quidem se-
rena nocte peruideri possit: Et si quando
perspiciatur, spicam non temonem præ-
tendat, vel nunc fortè lapsura præsensque
cum hominibus congressura, si desita na-
uigatione agricolationi strenuam operam
nauemus: Sanè quæ de ea à Poëtis canun-
tur, non alio tempore, quàm sub glorio-
sissimo illo Osiridis imperio contigerunt:
Etsi verò dij haud ita subitò ab exilio re-
uocantes cuncta in illius potestatem rede-
gerunt, nihil tamen propterea faciamus.
Neque enim vt in melius, ita in peius su-
bitam mutationem capere Rerempublicarum
natura potest: Nam quod ad ne-
quitiam attinet per se illa, ac nullo do-
cente facilè addiscitur, virtus nõ nisi cum
labore comparatur: idcirco præire oportuit,
qui rempublicam repurgarent, deum-
que pedetentim atque ordine quodam
progredi: Osiridem verò priusquam quie-
te otioque frueretur, & multa videre, &
audire quamplurima, quoniam pleraque
regiis auribus celantur. Verum cauend-
um iam est, ne quid minimè peruul-
gandum enuntiemus; & nobis quidem
eorum quæ antea dicta sunt, causa sacra
propicia sint; quæ autem in fratre, & ac-
cidisse olim & accidere impræsentiarum
didicimus, admiratione prorsus, & con-
sideratione digna esse videntur; quid
demum causæ sit cur cum singulari quis-
piam natura alicubi editus est, quæ-
que non mediocri, sed longissimo in-
teruallo melior sit aut deterior cuius-
modi est, aut sincera sine vitio virtus,
aut vitium nulla virtutis admixtione tem-
peratum, in eius semper confinio me-
rum id; & ab omni permixtione secre-
tum adnascatur, quod contrarium est,
ita vt ex eadem domo duæ tantopere à
se inuicem distat res prodeant, vnaque
ambo hæc germina radice nitantur.
Sciscitemur utique à philosophia, quæ sit
huius tam admirabilis euentus occasio:

illa verò nonnihil fortè à poëtis mutuata, responsura est. Nimirum, ô homines:

*Dolia sunt etenim Iouis alto in limine binas
Hoc cohibet quodcumque malum est, bona
continet illud.*

Atque vt plurimum ex æquo, aut minimo saltem æqualitatis discrimine vtrumque mixtim depiere ac effundere solet, quo fit vt naturæ apta sit vtrorûmque proportione temperatio; vbi verò ex vtrouis abundantius nonnunquam effuderit, atque ex priori filio summa patri aut felicitas contigerit aut infelicitas, quod reliquum est in alterum vberimè transfunditur. à Deo enim eorum dispensatore alterius defectus rependitur, quoniam æquale vtriusque impendium fit oportet, cum ab ipso primordio æqualia ex vtroque semina hominum generi insita sint, ambóque communis naturæ ratione in vnum coalescant, quorum si quis alterum antea vtrumque separatum absumpserit, purum atque immixtum quod superest remanebit. Hæc nobis si dixerit, nullo negotio persuadebit: quandoquidem ficus suauissimum quidem fructum, foliorum verò, corticis, radicis, caudicisque succum amarissimum experimur. Nam quicquid in arbore deterius est, totum id in his, quæ vesca non sunt infumente natura, quod est optimum, id ipsum in fructibus purum putum relictum videtur: proinde & agricolæ (feramus enim vel vilissimarum rerum similitudinem, dummodo ad veritatis perceptionem operæpretium faciamus) illi inquam fortè id à natura edocti, fragrantibus factida, amaris dulcia solent adferere, vt quodcumque deprauati humoris telluri admixtum est, hoc naturæ cognatione ad sese pertrahentia sincerum & probè defecatum humorem halitumque meliorem bonis radicibus relinquunt: Estque is areæ repurgandæ modus. Iam verò ex eo sermone (vti apud Geometras vnâ cum alio theoremate corollarium quoddam emergit) confectarium istud colligitur: liberorum maiores natu in hominum genere esse nequissimos; Eiusmodi seminum in eadem cognatione solet esse purgatio, quoties diuinum numen sinceræ, illibatæque virtutis ortum præparat: vnde eo tandem res euadit vt quod propinquissimum alteri videatur, reipsa sit alienissimum:

A ἢ δὲ ἴσως ἀποκρίνεται, δηλώσαντά μὴ τί ἐπαρῆ ποιήσεως. ὅτι ὦ ἀνθρώποι·

Διοιοὶ γὰρ τε παῖδοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδῷ.

Δώρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἔπερς ἢ ἐάων.

Ὁ μὲν οὖν πολὺ κατ' ἴσον, ἢ ὡς μὲν κερὸν ἦσαν, ἀφ' ἑκατέρων ἐσχ' ἐκίρησιν, ὥστε ἐχθρὴ τῆ φύσιν συμμέτρως, ὅταν δὲ ποτε ἀπλήτως ἐσχ' ἑκατέρωθεν μερίδος, ἐκλήθηται τις πατὴρ ἕπι τῷ φθασμένῳ τῶν παιδῶν ἀκείως ἀδελφῶν ἢ κακῶν ἀδελφῶν, ἕπι ὅ λαιπὸν ἑκατέρωθεν ἀκείως ἐστὶ ὁ λαίπυλον.

B Ὁ γὰρ Θεὸς ὁ Διόνομις, ἐπινοῶν ὁ ἐσθλός. ἕπι δὲ τῷ δαπνῶν ἴσων ἐστὶ τῶν πατρῶν. εἰ δὲ τῷ ἀρχαίῳ ἐστὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἀπὸ ἀμφοῖν ἴσα, καὶ ἐν ἀμφοῖν γινόμενα τῷ λόγῳ τῆς κινήσεως φύσεως. ὅταν δὲ ὁπωσὺν καταχρησθῆναι περὶ δαπνῆσιν τις ἑκατέρωθεν, ἀνεπίμκτον ἐσχ' ὁ λαιπὸν. ταῦτα εἰποῦσα, πείσθη αὐτὸς ἡμᾶς, ἕπι καὶ τῆς συκῆς ὀρώμεν γλυκύτατον μὲν τὸν καρπὸν. φύλλα δὲ καὶ φλοιὸν, καὶ ρίζαν, ἐπεὶ ἄμερον, ἀπύματα ὀπωδέστερα. δόξτε γὰρ αὐτὸ ὅσον ἐσχ' χεῖρον ἢ φύσιν τῆ δένδρου, τῆς οὖν ἐν τοῖς ἐδαδίοις ὅλον ἀναλώσασα, ἀκαρπία ἐκαταλίπειν ἐν τοῖς ἀκέρυκοις ὁ ἄριστον. ταῦτ' ἄρα ἐπεὶ γεωργῶν παῖδες ἀναχάμεθα γὰρ ἐφ' αὐτῶν εἰκόνων, εἰ μέλλομεν πλέον ποιήσθαι εἰς ἀρχαίῳ ἀληθείας. ἐκείνοι οὖν ἴσως τῆς φύσεως ἴσως ἀλλοδαπῶν, δύσσομά τε βιώσεις, ἐγλυκέα δριμέσι ὡς φυτεύουσιν, ἵνα ὅσον ἢ γῆ μακρῶν ἐσχ' συμπεπλεγμένον, τῆς τοῦ συλγμῆος πρὸς ἑαυτὰ αἰώνια, μόνον ἐάσθαι ἐπιλεικνῆσθαι ἐν τοῖς βελτίστοις ρίζαις, τὸν χυμὸν τε ἐπὶ τὸν ἀτμὸν τὸν ἀμείνονα. ἐστὶ τῆς πρῶτης καθάρτησιον. ἐκ δὲ τῆς λέξεως συμβαίνει ἕπι γεωμετρικῶν ποσῶν ἑτέρωθεν σιωνδύα κύματος, παμπόνητος παίδων πρῶτον τῶν ἐν τοῖς χρόνοις ἵκτεσθαι. ἐπεὶ τῆς ἀπερμῆς ἐν συλγμῆος γίνεται καθάρτησιον, ὅταν χρόνοι ἀμολυῖναι ἐπιλεικνῶν ἄριστος ἀπρεπέση Θεός. καὶ οὕτως ἀείσασθαι, ὁ οἰκειώτατον δόξη, πρῶτων ἀλλοτριώτατον εἶναι.

C ὅταν δὲ ὁπωσὺν καταχρησθῆναι περὶ δαπνῆσιν τις ἑκατέρωθεν, ἀνεπίμκτον ἐσχ' ὁ λαιπὸν. ταῦτα εἰποῦσα, πείσθη αὐτὸς ἡμᾶς, ἕπι καὶ τῆς συκῆς ὀρώμεν γλυκύτατον μὲν τὸν καρπὸν. φύλλα δὲ καὶ φλοιὸν, καὶ ρίζαν, ἐπεὶ ἄμερον, ἀπύματα ὀπωδέστερα. δόξτε γὰρ αὐτὸ ὅσον ἐσχ' χεῖρον ἢ φύσιν τῆ δένδρου, τῆς οὖν ἐν τοῖς ἐδαδίοις ὅλον ἀναλώσασα, ἀκαρπία ἐκαταλίπειν ἐν τοῖς ἀκέρυκοις ὁ ἄριστον. ταῦτ' ἄρα ἐπεὶ γεωργῶν παῖδες ἀναχάμεθα γὰρ ἐφ' αὐτῶν εἰκόνων, εἰ μέλλομεν πλέον ποιήσθαι εἰς ἀρχαίῳ ἀληθείας. ἐκείνοι οὖν ἴσως τῆς φύσεως ἴσως ἀλλοδαπῶν, δύσσομά τε βιώσεις, ἐγλυκέα δριμέσι ὡς φυτεύουσιν, ἵνα ὅσον ἢ γῆ μακρῶν ἐσχ' συμπεπλεγμένον, τῆς τοῦ συλγμῆος πρὸς ἑαυτὰ αἰώνια, μόνον ἐάσθαι ἐπιλεικνῆσθαι ἐν τοῖς βελτίστοις ρίζαις, τὸν χυμὸν τε ἐπὶ τὸν ἀτμὸν τὸν ἀμείνονα. ἐστὶ τῆς πρῶτης καθάρτησιον. ἐκ δὲ τῆς λέξεως συμβαίνει ἕπι γεωμετρικῶν ποσῶν ἑτέρωθεν σιωνδύα κύματος, παμπόνητος παίδων πρῶτον τῶν ἐν τοῖς χρόνοις ἵκτεσθαι. ἐπεὶ τῆς ἀπερμῆς ἐν συλγμῆος γίνεται καθάρτησιον, ὅταν χρόνοι ἀμολυῖναι ἐπιλεικνῶν ἄριστος ἀπρεπέση Θεός. καὶ οὕτως ἀείσασθαι, ὁ οἰκειώτατον δόξη, πρῶτων ἀλλοτριώτατον εἶναι.

ὅσα ἐν μὲν τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσιν, οὐ μάλ' ἐθέλει συμβαίνειν τοῖς ἡμεροζή-
 ροῖς χρονοῖς· ἐν δὲ τοῖς πλὴν φύσιν ὑπερ-
 φωνήσασι καὶ νεμηθείοι, ἀφ' ἧς ἀνάγκης τὰς
 μερίδας αὐτῆς, ἀς ἐκείνη συμπεπλεγ-
 μένας ἔχει καὶ δίδωσιν, ἐν δὲ τοῦτοις θαυ-
 μασὸν ἴσθι, εἰ μὴ τῆτο ἐγίνετο. τῆτο μὲν
 ἀλλ' ἔχει τῶν τῆ λόγου· σκέμμα δὲ
 ἔτερον εἰς κοκκοκόμῳ ἐπιζητητῶν ἔοικεν ἔ-
 τερον λόγον· ὃ δὲ ἐν ἀφ' ἧς φέρεται ὑποπί-
 κει καὶ χρονοῖς ταῦτα πολλάκις συμβαίνει,
 καὶ γινώσκουσι θεοὶ γηράντας ἀνθρώπους, ὧν
 ἀκροαταὶ παῖδες ἐγγύοντο βιβλίων λε-
 γόντων ἢ πάπων, τῆτο μοι δοκεῖ ὃ πα-
 ραδεδόταται εἶναι· καὶ εἰ μὴ μέλλοι μέ-
 νειν τῶν ἀδελφῶν, ἀξίον ἀποδοξασθῆναι.
 λέγουσιν οὖν ἀρχαῖοι οἰκείων θεῶντες· μὴ
 γὰρ οὔτε σμικρὸν, οὔτε ῥᾶσον ἢ φιλο-
 σόφημα. τὸν κόσμον ἐν ὅλον ἡγυμέτα τοῖς
 μέρεσι συμπληροῦμενον· σὺρρον τε οὖν
 καὶ σύμπνοια αὐτὸν οἰοσόμεθα. πῶς γὰρ
 ἂν ἐν ὧσιν, εἰ μὴ πὶ φύσιν σιωπητη-
 μένα, καὶ ποιήσῃ δὴ καὶ πείσεται πρὸ ἀλ-
 λήλων τε καὶ εἰς ἀλλήλα, καὶ τὰ μὲν
 μόνον ποιήσῃ, τὰ δὲ μόνον πείσεται. μετὰ
 τῆςδε τῆς ὑποθέσεως ἔπειτα ὃ σκέμμα βα-
 δίζοντες, κατὰ λόγον δὲ ἀπτασόμεθα.
 τῆν περὶ τὰ τῆδε ὃ μακρότερον σῶμα ὃ
 κύκλω κινούμενον. μέρη γὰρ ἀμφω, καὶ
 ἔστιν αὐτοῖς πὶ πρὸς ἀλλήλα. εἰ δὴ γινώ-
 σκεις ἐν τοῖς περὶ ἡμᾶς, ἀπὸ γινώσκεις
 ἐν τοῖς ὑπερὶ ἡμᾶς, καὶ αἰετῶν ἐν ταῦτα
 καὶ δὴ καὶ τὰ τῆν συμβαινόντων ἀέρματα.
 εἰ δὴ πῆς τῆτο πρὸς ἀλλοῖς χορηγούσης
 ἀστρονομίας τὰς πῆς, ἀποκαταστατικῆς
 εἶναι περὶ ὁδοῦ ἀέρων τε καὶ σφαιρῶν,
 τὰς μὲν ἀπλάς, τὰς δὲ σιωπητοῖς, οὐ-
 πὶς τῆ μὲν δὲ Αἰγυπτιακοῖς, τῆ δὲ Ελ-
 λησικοῖς, καὶ ἑσθὸς δὲ εἶναι τέλος ἔξ
 ἀμφω, νοῦν ἐπισημῆ σιωπητῶν. ὃ τοιοῦ-
 τος οὖν οὐκ ἂν ἀπορησῶν τῶν αἰσθη-
 τῶν ἐπισημῶν σιωπητῶν τὰ ἀπ-
 τασόμενα τοῖς αἰσθητοῖς, βίους ἐν γῆ τοῖς αὐ-
 τοῖς εἶναι τοῖς πάσαι καὶ γινώσκεις, καὶ
 προφασὶ καὶ γινώσκεις καὶ τύχαι· οὐκ

Quodquidem et in his qui solitum natu-
 rarum ordinem servant raro eveniat, semi-
 malis inquam illis & ex dimidio tantum
 bonis, in aliis nihilominus, qui naturæ mo-
 dum excessere, eiusque partes à se invicè
 discretas sortiti sunt quas illa perplexas,
 atq; inter se permixtas & habere & cōfer-
 re solet, mirum fuerit, si nō eo modo se res
 habeat. Verùm de his satis multa hac ora-
 tione dicta sunt: superest nunc altera ex il-
 lius occasione quasi intrusa in hūc sermo-
 nem speculatio, ad quam nova considera-
 tione opus est: nam in diversis hominum
 moribus, atque temporibus eadem sæpe
 cōtingere, eaque homines in senectute vi-
 dere, quæ iam olim à pueris aut ex libris
 didicerant, aut ab auis acceperant: id verò
 omnium maximè admirabile esse iudico;
 & ne eiusmodi semper sit, operæpretiū est
 eius rei causam inuestigare. Dicamus ita-
 que non nihil, & ab ipso prius capite rem
 omnem arcessamus: vereor enim ne nō le-
 vis ac cuius peruia sit ista disputatio. Vni-
 versi natura totum quoddam esse creditur
 suis partibus absolutum, proindèq; & cō-
 cursu earumdem, ac concordia stabilitum;
 quo enim pacto unum ex futuræ sunt, nisi
 naturali nexu quodammodo constringan-
 tur? agent igitur patienturque, & in sese
 mutuo & à se invicem, & earum aliæ a-
 gent duntaxat, aliæ patientur. Hisce quasi
 fundamentis positis, si nos ad propositam
 disputationem conuertamus, meritò eo-
 rum quæ hic accidunt rationem causam-
 que beato illi corpori quod in orbem agi-
 tur acceptam feremus. Ambo enim quæ-
 dam sunt huius univèrsi partes mutuòque
 commercio gaudent. Iam cum ea quæ a-
 pud nos est generatio alterius causa sit
 quæ in superioribus illis locis accidit, inde
 etiam eorum quæ contingunt, semina ad
 hæc inferiora delabuntur: Quibus si quis
 fidem faciente Astronomia istud addide-
 rit, siderum, globorumque quosdam in
 eandem partem redeuntes esse circuitus,
 quorum alij simplices, alij compositi, hic
 partim ex Ægyptiorum, partim ex Græ-
 corum placitis id ipsum asseueraverit, con-
 summatamque ex amborum concursu
 sapientiam assequetur; Eiusmodi autem
 neutiquam id improbabit iisdem conuer-
 sionibus reuolutis, eosdem etiam unâ cum
 causis effectus reduci posse, virasque ho-
 minum in terris, ortus, educationes,
 animos, fortunâsque cum his qui olim
 extiterunt eosdem esse posse: Nemini

ergo mirum esse debet, si peruetustam aliquam historiam apud nos reuiuiscere videamus interdum, viderimusque iam olim, quod tunc demum vsuuenit, cum & ea quæ iam antea effloruerunt, & quæ aliis deinceps mensibus efflorescunt, cum his quæ historiæ monumentis produntur omnimodè congruunt; formæque insuper materiæ concretæ cum his ipsis consentaneæ sunt, quæ arcani sermonis sacramento consignantur: Hæc autem qualia cumque tandem sint, mihi quidem nefas est enarrare, alius verò aliud coniciet, hominesque quibus circum aures sermo ille noster obstrepet, futura discendi auiditate certatim Ægyptiorum libris incumbent, indidémque eam quam nos innuimus similitudinem huc traducunt: verùm neque ea ad veritatem sibi inuicem consonant, & præterea id intelligant velim, si hoc aggrediantur, impiè, & irreligiosè se esse facturos, dum ea effodiunt, quæ tunc maximè defossa esse atque in occulto haberi par est:

Vitam etenim superi miseris mortalib. abdunt.
 Pythagoras Samius sapientem nihil aliud quàm eorum quæ sunt fiuntq; spectatorem esse ait; perinde enim in Mundum ac in sacrum quoddam certamen introductum esse, vt iis quæ ibidem sùt spectator interesset; hinc igitur quod consentaneum est ratiocinatione ducamus, qualisnam compositus ac moderatus spectator esse debeat, an potius quod apertum est, atq; omnibus expositum palà dicere oportet: eiusmodi eum esse qui suo in loco expectat, quæ congruo ordine extra Aulæa prodeuntia sigillatim exhibentur: Sin quisquam in Scenam irruperit & (quod in ea re vsurpatur) furtiuos oculos adiecerit, omnè simul apparatus confertim per Proscenium videre cupiens, aduersus hunc à certaminum præsidibus lictores armatur: Et quamuis clam subire possit, nihil tamen perspicui, aut explorati habebit, sed ægrè omnia, confusèque, ac indistinctè perlustrabit. Sùt tamen nonnulla quæ in Theatris lex est antea pronounciari, atque aliquem necesse coràm prodeuntem ea populo enarrare, quæ paulò post spectaturus est: neque is in ea re peccat, quin potius munerario designatori suam operam nauat, à quo cuncta prius silentio didicisse oportet, quàm ad publicanda festinet: in quo ne ipsis quidem actoribus certaminis tēpus nosse lege conceditur. Sed expectadū est donec prodeundi signū præbeatur:

A αὐτὸν θεομαζοικόν, εἰ παμπάλαιον ἰσθμίου, ἐμβλίον τε θεώματα, & ἑτασάμεθα γε, εἰς ἀπὸν ἐφαρμοσόντων τῆν παρἑξὺ ἰσθμίων τε ἡδὴ, & εἰς τοῖς συνεχῆς μιλῶας ἑτασόντων τοῖς ἐκφωρήσιν ὑπὸ τῆς λόγου· ἐφαρμοσόντων δὲ τῆν ἐκκεκριμένων εἰδῶν εἰς πλὴν ἑλλῶ τοῖς ἀπὸρρήτοις τῆς μύθου· ὁποῖα ἀπὸ ἔστιν, ἐμὲ μὴ οὐπω θεμῖς ἑτασθρῶν αὐτὰ· εἰκασθὲ δὲ ἄλλος ἄλλο, καὶ συκλύφουσιν ἔπι τὰ Αἰγύπτια γράμματα ἀνδραπολιχρῆα τῆς μιλῶντος, ὧν αὐτὸ μύθος παρἑσαλλίσιον τὰ ὧτα, ἑλλκοντες ἐκφῶν ἔπι τὰ πρῶντα πλὴν ἡνιγαμένῶν ἐμφέρῶν· τὰ δὲ οὐτ' ἀλλήλοισ ὁμοφώνῃ παρῶς ἀλήθῃας, καὶ ἴτων, μὴ σὸδὲ δισθεωῶτες οἷς ἔπιχρήσοισι, παρῶμα χωνιῶτες ὁ δὲ τῶας καπορῶρηθῶν.

Κρύψοντες γὰρ ἔχρῃσι θεοὶ βίον ἀνδραποιοισιν.

C ὁ ποι Σάμιος Πυθαγόρας τὸν ἴσθμον, ἀλλ' ὁδὲ θεάμενα φησιν εἶναι τῆν τε ὄντων καὶ γινόμενων. παρἑλθῆσαι γὰρ αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, ὡς παρῶ εἰς ἀγῶνα ἱερόν, ἐφ' ᾧ θεάσασθαι τὰ γινόμενα. ἡμεῖς οὖν ὁ ἀπὸρρῆδε συλλογισόμεθα, ποῖος αὐτὸς ὁ παρἑγμένος ἡρόιστο θεατής· ἢ παρῶς πὶ δὲ καὶ παρῶδῶν εἰπεῖν, ὡς ἐκφῶν ὅστις ἐν τῆς χῶας παρἑμῶν τὰ δὲ κινῶμενα κατ' ἑκάστον ἐν παρῶσει παρῶκῶν τῆς παρἑπεπτασματος. εἰ δὲ τις εἰς πλὴν σκηνῶν εἰσβιάζοιστο, καὶ ὁ λεγόμενος εἰς τῆστο κοινοφθαλμίζοιστο, ἀπὸ τῆς παρῶσκηνίου πλὴν παρἑσθῶν ἀνδραπο ἀπασθῶν ἀξιών ἐπορῶδῶσαι, ἔπι τῆστον Εἰλλδομῶδῃ τοῖς **D** μασιθροφῶρες ὁπλίζοισι· καὶ παρῶν δὲ οὐδὲν παρῶς εἰδεῖν, μῶλις τε ἰδῶν καὶ συγκεχυμῶνα καὶ ἀπὸρρῆκεῖτα. ἔστι μὴν ἀπὸρρῆ καὶ παρῶσθῶν παρῶδῶσαι νόμος ἐν τοῖς θεάσῃσι, καὶ δεῖ ἵνα παρῶεξελθόντα ἀπὸρρῆθῶν παρῶ δῆμῶ πὶ μετὰ μικρόν ὄψῃται· ὁδὲ οὐ πλημμελθῶν. παρῶ γὰρ ἀγωνοθέτη ἀπὸρρῆθῶν, παρῶ οὐ καὶ μαθόντα τὰδε σῆγῶν δὲ, παρῶν ἐπειθῶν δῆμῶσθῶσαι· ὁδὲ γὰρ ὁδὲ αἰεὶ τοῖς ἀγωνοτάς εἰδεῖναι τὸν καρῶν τῆς ἀγωνίας ὁ νόμος ἐφίσιον, ἀλλὰ παρἑμῶν δὲ καπαρῶμῶν τῆς παρῶδου ὁ σῶδῶμα.

ἔτιως ἢ καὶ κρινοῦται Θεὸς τῆς ἀποσκευῆς
 τῆς ἀπακλεισθῆναι ἐμείων τῆ φύσιν, ἀποσκευῆ-
 σαι πλεὺς ἡμῶν, μηδὲν ἢ πῶν μὴ καὶ μᾶλλον
 τῆς ἀηκίων ἐχρηματίζω. ὁ γὰρ ἐν ἀγοίᾳ, σο-
 χάζεται. ὁ δὲ εἰκὸς ἐπιπλήρον χρονοῦ, ἀ-
 σαθρῆτότατον ὅστιν, καὶ πᾶσι αὐτὸ πλείους οἱ
 λόγοι. τῶν δὲ ἀληθῶν, ὡρεται μὲν ἡ γλώσσι,
 ὡρεται δὲ ὁ λόγος. ἀλλὰ τοὶ καὶ οὐκ ἔσονται
 τῶν Ἐφοδὸν κεκρούμεται, πῶν πᾶσι ταῦτα πα-
 ρεκαταπευθῆναι Θεοῦ. καὶ γὰρ αἱ ἀρεταὶ
 τοῦ θεολόγου μισοῦσιν. ὃν δὲ αἱ ἀξιοὶ ὁ Θεὸς
 εἰ μύστην, μὴ ποτε παρεξάλλεσθαι, μὴτε
 ὡπαυρεῖται. καὶ γὰρ αἱ ἀρεταὶ μισοῦσι τοῦ
 φιλοπράγμωναι. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀγαλλῆν δι-
 λογον, πῶν μὲν μικρὸν τῆν ἴσων τευξόλῳ.
 βραχὺς τοῦ χρόνου ἀρεταῖς πλεὺς ἀξίῳ με-
 εἶξαι, καὶ τελευτῆται τὰ πρᾶγματα κοινὰ
 γὰρ πᾶσι τε καὶ ἀρεταῖς. ἀμέρῃ δὲ
 ὅπῃλοιποὶ, μῦτρες Ἐφώταται.

A Eodem modo si cui eorum, quæ ad vitam
 repolita sunt à natura cognitio impertia-
 tur, is enim honorè cultu ac veneratione
 profectus, nihilominus imò etiam multò
 magis quàm qui nunquam audierit conti-
 cescat: qui enim ignorat, coniectura rei
 veritatem assequi nititur. Quod autem ve-
 rifimile est, & conicitur, ulterius progres-
 sum incertissimum euadit, de eoque varij
 sermone instituntur, veritatis certa co-
 gnitio, certus itidem sermo: Et is tamen à
 sapiente in occulto habebitur, utpote quæ
 à Deo tanquam depositum quoddam ac-
 cepit, præsertim cum homines eos ode-
 rint, qui de diuinis rebus differunt, quem
 verò Deus ipse Mystam, ac sacris initia-
 tum esse voluerit, ne is ante tempus infi-
 liat, neque sermone subauscultando ca-
 pter, eos enim oderunt homines qui cu-
 riosè nimis perscrutandis sese rebus im-
 miscent: adde quod neque eius rei causa
 æquum est indignari eum, qui paulò post
 idem consecutus est: modicum fanè
 tempus, quod cuique promeritum est tri-
 buit, tandèmq; res ipsæ communia om-
 nibus spectacula, & Acroamata propo-
 nuntur. *Postremique dies testes (quod ille ait)
 sapientissimi.*

A

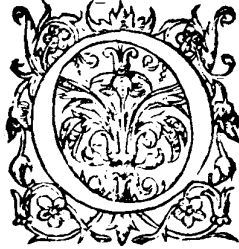
SYNESII CONCIO
PANEGYRICA.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΟΜΙΛΙΑ.

N hac ego publica
celebritate si non
nullos, at paucos
sanè sermones fa-
ciam: & voce qui-
dem ipsa diuinum
numen venerabor,
quamprimum au-

tem sermonem desinendo, celebra-
ti consulam. Sed uti Deo dignum te
celebratorem præbeas, ne à sobria ie-
iunij mensa ad ebriam, & vinolen-
tam tete conferas: quin potius crate-
rem sobria mixtura plenum Deo im-
mortali offeras. Deus noster sapientia
& verbum est; poculum verò quod
mentem è statu suo dimouet, quod a-
nimi rationem percellit, à verbo alie-
num est. Est enim ut Deo conueniens,
ita dæmonibus consentanea animi rela-
xatio: *Exultate aomino in timore.* Dum
epularis, inquit, Dei memineris. Si-
quidem tun qui è plebe est, in pec-
catum procliuus est, ac lubricus; cor-
púsque ipsum dum ex fœcundiori ali-
monia gliscit, & carne repletur, ani-
mus à sapientiæ studio reuocatur. *Ca-
lix in manu domini vni meri, plenus mix-
to; & inclinauit ex hoc in hunc; verumta-
men fex eius non est exinanita.* Ex hoc ca-
lice si biberis, dignum te sponsi conui-
uio præstiteris: utilis in primis est calix
iste vino plenus, qui dum appetitur, a-
nimum ad se redire, atque excitari po-
stulat: atque hinc manifesta quidem ora-
tio est. Sed multiplicem ea sensum non
postulant, quæ multiplicia ac diuersa ef-
fe videntur: Calix in vino mero mixto
plenus, *Et inclinauit ex hoc in hunc,* si
mero plenus, quomodo mixto esse po-
test? aut si vnus est, quomodo ex hoc
in hunc inclinatur? omnino absurda vi-
dentur esse quæ dicuntur, at non ea quæ
sub ijs intelliguntur: nulla Deo cura di-
uini ac numine afflati sermonis est, an-
xiámque in minutis rebus scriptorum dili-
gentiam aspernatur. Tu porro vis discor-

ΥΘΗΣΟΜΑΙ

πλω πρὸς ἀφαι-
νον, ἀλλ' ὅσοι μὲν
τοι πολύφωτον. τῆ μὲν
φωτῆ ἡμῶν τὸν Θεόν-
των δὲ ἄχρ' πεπαῖ-
σται, τῆ πρηνήρει
ῥαυζόμοι. ἀλλ' ὅπως ἔσθ' ἀμνηστῆς
ἀξίος τῆ Θεοῦ, μὴ πόρῃ πρᾶπεζω, ἀ-
πὸ τῆς νηστῆμου πλω μέθυσον. ἔσθ' ὅσον
Θεῷ κρατῆρα νήφοντος κραμάτας. ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἰσθία καὶ λόγος ἔσθ'. κρατῆρ ὁ πα-
ρακινάν ὁ φρονοῦν, ὁ ἀρατῆων ὁ λογι-
ζόμενον, ὅσον ἀρατῆσει τὰς λόγῳ. ἔσθ'
ἀνέσθ' ἀρέπουσα Θεῷ, καὶ ἔσθ' ἀνέσθ' ἀρέ-
πουσα δαίμοσιν. ἀγαλλιάσθ' τὰς κρείῳ ἐν
φύῳ. ὅσον βύαχῆ, φροσὶ, μέμνησο τῆ
Θεοῦ. πότε γὰρ ὁ πολὺς. εἰς ἀμνηστῆς ὁ-
λιασος γίνεται. ὅσον ἀρατῆς σῶμα ἀεὶ
ἀρατῆσιν, ἀρατῆσει ψυχῆ ἀεὶ φρο-
νοσιν. ποτήριον ἐν χρεὶ κρείῳ οἴνου ἀ-
κράτου, πλήρες κραμάτας, καὶ ἔκλινεν ἐκ
τοῦτου εἰς τῆτο, πλὴν ὁ πρηνῆς αὐ-
τῆ ὅσον ἀρατῆσει. ἐκείνου πῆ τῆ ποτη-
ρίου, καὶ γέρας ἀξίος τῆ συμποσίου τῆ
νυμφίου. ἀρατῆσει ὅσον ἐκείνο ὁ ποτή-
ριον, οἴνου πλὴρες, ὅσον καὶ μνηστῆς,
εἰς νοῦν ἡμᾶς ἀξίος διεγείρεσθαι. καὶ δὴ
ἀρατῆς αὐτῆν ὁ λόγος, ἀλλ' οὐ πολλοῦ
πολλὰ δῆται τῆ τοῦ. ποτήριον ἐν οἴῳ ἀ-
κράτου πλὴρες κραμάτας, καὶ ἔκλινεν ἐκ
τοῦτου εἰς τῆτο. εἰ μὲν ἀκράτου, πῶς πλὴ-
ρες κραμάτας; εἰ δὲ ἐν, πῶς ἔκλινεν ἐκ
τοῦτου εἰς τῆτο; ἀρατῆσιν ἀπόποις ἔοικε
τὰ λεγόμενα. οὐ μὲν τὰ γε νοῦμα. οὐ-
δὲν μέλει τὰς τῶν ἀρατῆσει λέξεως.
πρηνῆς ἔσθ' ἀρατῆσει μικρολογίῳ συγ-
γραφικῆ. οὐ δὲ βούλει πλω ἐν τῆ ἀρα-

φωνία συμφωνία θεάσαοθαι; πῶς ποίου πο-
 πηίου φησί; ὃν τοῖς ἀνθρώποις θεόθεν προ-
 παθέντα λόγον ἔχοντες πῶς τῷ Θεοῦ, ὡς πα-
 λαία Δαδίκη καὶ νέα. Τούτω γὰρ ἀρδύεται
 ψυχή τῷ ποτῶ· ὅτι μὴ λόγος ἔστιν, ἀκρε-
 πὸς ἔστιν ἑκάτερος. κινᾶται γὰρ καὶ διττὸς ὢν.
 ἔν γὰρ ὁ δὲ ἀμφοῖν σπεισάμενον, τελείωσις
 γνώσεως. ἡ μὲν παλαία πλὴν ὑπόθεσιν ἔ-
 χεν· ἡ δὲ νέα τὸν ἀπόστολον ἐξέλιπέκε· ὁ δὲ,
 ἐκλινὸν ἐκ τύπου εἰς τῆν, πλὴν Δαδὶχλὴ
 τῆν διδασκάλων ἀνιήσεται, τῆν νόμου τῆν Μω-
 σαϊκοῦ καὶ τῆν κυριακοῦ· καὶ ὁ ποτήριον ἔν.
 ἔν γὰρ ἐπνέσσε πνεῦμα καὶ εἰς προφήτην καὶ
 εἰς ἀπόστολον, καὶ καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ζωγράφοις,
 πάλαι μὲν ἐσκιαγράφησεν, ἔπειτα μὲν τοῖς διη-
 κρίτως παρὰ μέλη τῆς γνώσεως· πλὴν ὁ τρυ-
 γίας αὐτῆς ὅτι ἐξέκενώθη.

A dix huius concordiam contemplari? de
 quonam calice loquitur? de eo scilicet
 verbo, quod in veteri, ac nouo testamen-
 to caelitus à Deo hominibus propinatum
 habemus; hoc enim potu animus noster
 irrigatur. At cum utrumque verbum sit,
 merum ideo, ac immixtum est: miscetur
 verò cum duplex sit: vnum enim est, quod
 ex ambobus coalescit, scientiæ scilicet,
 cognitionisque perfectio. Vetus quidem
 promissionem habuit, nouus verò eum
 qui à Deo missus est, dedit. Hoc autem,
 B *Et inclinavit ex hoc in hunc*: magistrorum
 successionem significat, Mosaicæ nimi-
 rum, ac Dominicæ legis. Calix porrò
 vnus est: vnus enim idemque spiritus Pro-
 phetam, atque eum, qui à Deo missus
 est, inspirauit: Et quod boni pictores fa-
 ciunt, olim quidem adumbratè delineauit;
 postea verò singulas cognitionis par-
 tes elaborauit. *Verumtamen fex eius non est
 exinanita.*

SYNESII DE ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΠΕΡΙ
INSOMNIIS LIBER. A ΕΝΥΠΝΙΩΝ ΛΟΓΟΣ.

P R Æ F A T I O.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

VESTISSIMUM illud, et cum primis Platonicum institutum esse arbitror sub vilioris argumenti specie, quae sunt in Philosophia magna atque praestantia dissimulare; ut neque quae difficulter inuenta sunt, rursum ex hominum memoria excidant, neque tamen, eadem in profanum vulgus edita, corrupta, ac deprauata reddantur. Quod quidem praesens opus etiam, atque etiam efficere contendit. Vtrum verò fuerit istud affectum, ac cetera exquisitè ad vetus institutum, elaborata fuerint, nouerint ij, qui ingenio atque industria freti ad huius lectionem accedent.

AΡΧΑΙΟΝ οἶμα καὶ λίαν Πλατωνικόν, ὑπὸ παρθήμασι Φαυλοτέραις ὑποδείσεως κρύπτειν τὰ εὖ φιλοσοφία σπουδαῖα, ἢ μήτε τὰ μόλις διρεθέντα πάλιν εἰς ἀνερόπων ἀπόλλυσθαι, μήτε μολυνέσθαι δήμοις βεβήλοις σικκείσμα. ἢ τοῦ τίνω ἐζηλώθη μὲν ὅτι μάλιστα τῷ παρόντι συζάμματι· εἰ δὲ καὶ τούτου τυχάνη, καὶ τὰ ἄλλα περὶ τῶν εἰς τὸν ἀρχαῖον ἕπον ἐξήσκηται, ἐπιγνοῖεν αὐτὸ μὲν φιλοπόνου φύσεως αὐτῶν σωεσόμενοι.

SYNESII DE
INSOMNIIS.

D ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΠΕΡΙ
ΕΝΥΠΝΙΩΝ.

AQUI si futurorum praenuntia sunt insomnia, visaque ea quae dormientibus obijciuntur, eorum quae reuera contingent obscura indicia sunt, sapientiam illa quidem habuerint, perspicuitatem non habuerint; aut cerè hoc ipsum quod in ijs obscurum est, vnâ & sapiens erit.

HI δὲ εἰσιν ὑπνοι παροῦται, ἃ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνερότοις ὀρέγοιτο ἢ ὑπὸ ἐσσημιῶν ἀνίγματα, ἄφοι μὲν αὐτοῖς εἶναι, ἀφῆς δὲ εὖ αὐτοῖς εἶναι. ἢ ἄφοι αὐτῶν καὶ ὅ μὴ ἀφῆς.

Κρύψαυτες γδ ἔργισι θεοὶ βίον ἀνδρῶν ποιοῦσιν. Α Αποίως μὲν γε τῆν μέγιστον τυλχρῶν, θεῖον ἔστιν ἀγαθόν· ἀνδρῶσι δ' ὅσα ἄρα δρετῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ πῶντων κελεύων

---ιδρωτα θεοὶ προσφροθεν ἔσθλασιν.

μαντεία δ' ἀγαθῶν αὖ εἴη. ὅ μέγιστον. πῶ μὲν γδ εἰδέναι καὶ ὅλως πᾶν γνωστικῶ τῆς διωά- μέως, θεὸς τε ἀνδρῶν καὶ ἀνδρῶν Δρα- φέρη θηρίου· ἀλλὰ Θεῶ μ' εἰς ὅ γνωσκῆν ἢ φύσις δρεκεί· ἀπὸ δ' μαντείας ἀνδρῶν πο- πολλαπλάσιον πᾶσιν ἔσθλασιν τῆ τῆ κρινῆ φύσῃ προσήκοντα. ὁ γδ πολλοί, ὅ παρὸν μόνον οἶδε Β πᾶσι δ' τῆ μήπω γρομῶντο σαχάζεσθαι· ὁ δ' Χαλχας εἰς ἄρα ἐν ἐκκλησίᾳ τῆν πῶντων ἀλλῶν μόνος ἠπίστατο,

---ταῖτ' εἶοντα, ταῖτ' ἐσθλῶν, πᾶσι δ' εἶοντα.

καὶ Ομήρῳ δ' ἄρα Δρα τῆσθ τῆσθ Διὸς γνώ- μης ἐξήπασθαι πᾶ τῆν θεῶν πᾶσιν ἔσθλασιν, ὅτι

---πᾶσι δ' εἶοντα, ταῖτ' ἐσθλῶν, πᾶσι δ' εἶοντα.

αὐτῶν δὴπου πᾶσιν προσεβύτερος εἶη. καὶ γδ πῶν ἡλικίας εἰς τοῦτο οἶμα σιωντείνῃ τοῖς ἔπεισιν, ὅτι συμβαίη Δρα τ' ἔσθλῳ πλείω γνώσκῆν C ἢ ἄρα ὅ τιμῶντων. εἰ δὲ τίς ὑφ' ἑτέρων ἐ- πῶν ἀπαπειθεταί πῶν ἡγεμονίας δ' Διὸς χι- ρῶν ἰχμῶ εἶη) λογίζεσθαι, ὅτι, φησί,

---βίη δ' ἔσθλῳ φέρτερος ἦεν.

ὅσα φοβηκῶς ἀμίλησε τῆ ποιήσθ, καὶ ἀνή- κοός ἔστι τῆσθ κατ' αὐτῶν φιλοσοφίας, τοῖς θεοῖς ὅσθλῳ ἄλλο ἢ τοῖς λεγεύσθ. τῶν τῆ ποι προσπεριῶ, πάλιν τῶ κατ' ἀλλῶν πᾶσι εἶ- ναι, ὅ καὶ ἡμεῖν πᾶσι φέρτερος, τὸν Δία τοῖς λέ- γων δρεχευῶντων· τοῦ δ' ἰχμῶ τί αὖ ἄλλο ἢ φροήσθ εἶη. καὶ ὅσθλῳ οὖν Θεὸς ὢν ἀρχῶν D ἀξιοῦται Θεῶν, τοῖς ὢν φρίας πᾶσι εἰσθλασθ κρεστέ· ὡστε καὶ τὸ

βίη δ' ἔσθλῳ φέρτερος, εἰς τῶν τῶν πᾶσι πλείονα οἶδεν ἀνακῶν καὶ πᾶσι εἶσθλασθ. Δρα τῶν τῶ ὅ φρός οἰκείος Θεῶ, ὅτι πᾶσι εἶσθλασθ σιωντείνῃ εἶη) τῆ γνώσθ, καὶ πᾶσι εἶσθλασθ πᾶσι νόσθ, ἢ ὅ θεῖον οὐσθλασθ· αὐτῶν μὲν ἀπὸ δρεκεί εἶσθ, τῶ μαντείας ἐν τοῖς δρε- σθ εἶη) τῆν ὅσθλῳ ἀνδρῶν. εἰ δ' σημεῖν μὲν Δρα πᾶσι πᾶσι, ἀπὸ ἀ- διφῶν ὄσθλῳ τῆν ἐν εἰς ἰχμῶ πᾶσι κῶσθ,

Nam vitam occultant superi mortalibus agris. Porro ad maxima quæque citra laborem peruenire, diuinum quoddam bonum est: hominibus verò, non vtiq̃ue virtuti duntaxat, sed & bonis omnibus;

---Sudorem dÿ præsopuere potentes.

at diminutio bonorum omnium summum haud temerè habeatur: Etenim scientiâ ipsâ, vniuersèque cognoscendi facultate cum ab homine Deus, tum homo à bel- luis separatur: Sed Deo sola ad cognoscē- dum natura satis est, homo autem diuina- tionis beneficio multò plura consequitur, quàm quæ communis natura sortita sit. Vulgus enim id duntaxat quod præsens est videt: quod nondum accidit, coniectu- ra assequitur: Calchas verò vnus in Græ- corum omnium conuentu nouerat,

Quæ sunt, quæ ventura, & quæ antè fuerunt.

Atque idèò apud Homerum deorsum res lous ex arbitrio pendent, quodd

Natu sit maior, plurâque norit.

Ob id nempe quod natu sit grandior: ad hoc enim ætatis mentionem arbitror his- ce in versibus pertinere, quòd pro tempo- ris diuturnitate plura nosse contingeret. quandoquidem cognitio ipsa facilè cæte- ris omnibus antecellit. Quòd si quis aliis ex versibus ita in animum inducat, vt prin- cipatum lous ex manuum robore me- tiendum putet, quòd (vt idem ait)

Præstabat viribus ille.

is imperitè admodum in hac poësi versa- tus est, nec eius philosophandi rationem intelligit, quæ Deos nihil aliud quàm mentes esse definiat. propterea; rursus ei quod dixerat, Iouem viribus superio- rem esse, statim illud (natu maior) adte- xit, vt Iouem antiquiorem mentem esse significaret: mentis autem robur, quod tandem aliud est, præter prudētiam: Qua- re quisquis Deus ille est, cui deorum prin- cipatus attribuitur, cum item mens sit ex sapientiæ copia & abundantia in cæteros imperium habet. adeoque istud ipsum,

præstabat viribus ille, eòdem cum altero (plurâque nouit) regreditur ac recidit. Quàm ob causam sapiēs cum Deo neces- situdine quadam coniunctus est, quòd co- gnitione proximè ad eum accedere con- tur. Hæ igitur argumentationes sint, qui- bus hoc efficiatur, diuinationem vnâ ex optimis rebus esse, quæ hominum studiis tractentur. Iam verò cum per quælibet, fu- turorum indicia quælibet præbeant, vt pro- te quæ eodem in animali, mundo scilicet, fraterna inter se cognatione cõtineantur;

Cumq; hæc, velut multiplices quædam literæ sunt in tota rerum vniuersitate, tanquam in libro, descriptæ, quarû aliæ Phenissæ, aliæ Egyptiæ, Assyriæ aliæ sunt, quas qui sapiens est, legit: sapiens porro is est, qui natura didicit, aliisq; alius in rebus est sapiens: & hic quidem magis, alter minus; Exempli gratia, Hic quidem syllabarum peritus est, ille dictionis integræ; alter oratione simul vniuersæ: Ita planè futura sapientes prævident, alij ex Astrorum, alij ex stabilium, ac permanentium, alij deniq; ex discurrentium factum obseruatione, atq; notitia: Nonnulli in visceribus animalium ea legunt, quidam in garritu auium, & institutione ac volatu: Sunt etiam, quibus quæ vulgò omnia dicuntur, literarum instar sunt futura manifestè declarantium, vti voces, & fortuiti occurfus, aliis de causis facti, ita vt omnia omnibus significandi vi prædita sint. Itaq; si vlla in auibus inesset sapientia, artem illæ ex hominibus aliquâ, quemadmodum ex iis facimus, ad futurorum notitiam instituisent: Siquidem nos illis, quemadmodum illæ nobis, noui, & peruecti, ac secundifumus. Oportebat enim, arbitror, vniuersitatis huius consentientis secum, conspirantisq; partes, vt pote quæ eiusdem totius membra sint, mutua quadâ necessitudine copulari. Ac fortasse Magorum incantationes nihil aliud sunt: nam à se inuicem attrahuntur, non minus, quàm significantur. Isque demum sapiens est, qui partium inter se mundi cognatione intelligit. Quippe aliud alterius beneficio ad se pertrahit, præsentia, tanquam pignora quædam habens eorû quæ maximo interuallo distita sunt. Cuiusmodi sunt voces, materiæ, figuræ; nõ secus atq; in nobis viscere aliquo malè affecto, aliud eodem modo afficitur: Ac digiti etiã morbus in inguen decubit, tametsi quæ interiecta sunt multa, nihil mali sentiãt: Sũt. n. vnus animalis partes, inestq; in his, potiùs quã aliis, quædam ad se inuicè affectio: inde igitur accidit, vt ad Deum aliquè, ex eorû numero, qui mudi huius ambitu cõtinẽtur, lapis apud nos aliquis herbæ pertineat: quibus rebus cû affectionis similitudine sit cõiunctus, nature vi trahitur, ac pellicitur. Quæ admodû qui imã chordã pulsãt, nõ proximã. i. scsqui octauã mouet, sed scsquitertiã ac Neten, atq; hoc ipsum antiquiori concordia promanat: inest. n. velut in cognatione, nonnulla etiã inter partes dissensio: Siquidem mûdus non vnũ absolutè quidpiam est, sed vnum ex multis confiatum:

A καὶ ἐστὶ ταῦτα γράμματα παντοδαπὰ, καὶ θάρσιν ἐν βιβλίῳ τοῖς οὐσι, καὶ μὴ Φοινικεῖα, καὶ δὲ Αἰγύπτια, καὶ ἄλλα Ἀσσυρια· ἀναγνώσει δὲ ὁ Θεὸς· σοφὸς δὲ ὁ φύσει μαθὼν· καὶ ἄλλος ἄλλα· καὶ ὁ μὴ μάλλον, ὁ δὲ ἤτιον, ὡς ἄρ' ὁ μὴ καὶ συλλαβῶν· ὁ δὲ ἀδραμὴν πλεὺ λέξει, ὁ δὲ τὸν λόγον ὁμοῦ· οὕτως ὄρασι σοφοὶ τὸ μέλλον, οἱ μὴ ἄστρα εἰδότες, ἄλλος καὶ μὴνοῦσα, καὶ ἄλλος καὶ πυρσὰ καὶ ἀφ' ἑτοῖσα· οἱ δὲ ἐν ἀπλάγχθοις αὐτὰ αἰαγόντες· οἱ δὲ ἐν ὀρίθων κλαγγαῖς, καὶ κατέδραγς, καὶ κῆσι· τίς δὲ καὶ καὶ καλυμμένα σύμβολα, τῶν ἐσομένων ἔστιν ἀείδουσα γράμματα, φωναὶ τε καὶ συγκύρως ἐπὶ ἄλλῳ ἡρόμηναι, σημαντικῶν ὄντων ἀπασὶ πύρτων· ὡς· εἰ Θεὸς πρὸ ὀρίθων ἰδῶ, τέχνῳ αὐτῷ ἀνδραπέτων ὡς ἄρ' ἡμεῖς ἐξ αὐτῶν, ἔστι τὸ ἐσομένον σωωσθήσονται. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἐκείνοις, ὡς ἄρ' ἡμῖν ἐκείνοι γε, ἰεοὶ καὶ παρπαλαγοὶ καὶ παρδῆξιοι. ἔδῃ γὰρ, οἶμα, τῷ πύρτος τοῦτου συμπαθοῦς τε ὄντος καὶ σύμπου, τὰ μέρη παρσῆκειν ἀλλήλοισι, ἅτε ἐνὸς ὅλου μέλη τυγχάνουσα. καὶ μὴ ποτε αἱ μάγων ἴψες αὐται. καὶ γὰρ ἡλγῆσαι πρὸ ἀλλήλων ὡς ἄρ' σημαίνεται, καὶ Θεὸς ὁ εἰδὼς πλεὺ τῶν μερῶν τῷ κόσμου συγγνωσίδω. ἔλκει γὰρ ἄλλο δι' ἄλλου, ἔχων ἐπέχουσα παρῶντα τῶν πλείστον ζώντων, καὶ φωνὰς καὶ ὕλας καὶ σχήματα, ὡς ἄρ' ἐν ἡμῖν ἀπλάγχθου παθόντος, ἄλλο συμπεπονθεν· καὶ τὸ τῷ δακτύλου κακῶν, εἰς τὸν βουβῶνα ἀφρείδεται, πολλῶν τῶν μετὰξὺ μὴ παθόντων· ἐνὸς γὰρ ἰδῶ ἀμφοῦ ζώου· καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἡ μάλλον ἐτέρων παρὸς ἀλλήλα. καὶ δὴ καὶ Θεῶ ἡμῖν τῶν εἰσω τοῦ κόσμου λίθος ἐθέλει καὶ βουβῶνη παρσῆκει, οἷς ὁμοιοπαθῶν εἴκει τῇ φύσει καὶ γρητεύεται· ὡς ἄρ' ὁ πλεὺ ἰσάπτεω ψήλας, οὐ πλεὺ πρὸ αὐτῶν πλεὺ ἐπόγδοον, ἀλλὰ πλεὺ ἐπιπέπτεω καὶ πλεὺ νήπτεω ἐκίησε. τοῦτο μὴ ἤδη τῆς παρσῆμεσεσ ἐστὶν ὁμολογία· ἐστὶ γὰρ τίς ὡς ἐν συγγείῃ τοῖς μέρεσι καὶ διγῶναι. οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ κόσμος τὸ ἀπλῶς ἐν, ἀλλὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἐν.

καὶ ἔστιν ἐν αὐτῶν μέρη μέρεσι παροπήρου καὶ μαζόρνα, ἔ τῆς γάσεως αὐτῶν εἰς πλὴν τῆς πημῶτος ὁμόνοιαν συμφωνούσης, ὡς ἄρ ἡ λύρα σύστημα φθόγων ἔστιν ἀντιφώνων τε καὶ συμφώνων ὅ δὲ ἔξ ἀντικειμένων ἐν, ἀρμονία, ἔ λύρας, ἔ κόσμου. Αρχιμήδης μὲ οὖν ὁ Σικελὸς, ἦπει χειρόν ἔξω τῆς γῆς, ὡς εἰαυτὸν ἀνιπαλαντεύσων ὅλη τῇ γῆ. ἐν αὐτῇ γὰρ ὡν εἶκ ἐχόν ἔφη διώταμι παρὸς αὐτῷ. ὅ ὅ οἰοῦν παρὸς πλὴν φύσιν τῆς κόσμου Ἐφός, ἔξω τεθείς, εἶκ δὲ ἔτ' ἔχει τῇ σοφία πὶ χρησάσθαι. αὐτῶ γὰρ ἐπὶ αὐτὸν χρησάσθαι. διασπασμένης οὖν τῆς συνεχείας ματίων δὲ ἴδου, καὶ ἀψυχα δὲ καὶ ἀσημαίνοντο σύμβολα. ἔ ὅσον γὰρ ἔξω ἔ κόσμου θεῖον ἔστιν; ἀπὸν ἔστιν ἀρητήθιτον.

— ὅ δὲ ἀφελῆτος εἶκ ἀλεγιζῆ,

Οὐδὲ ὄρεται.

Ἡ γὰρ νοῦ φύσις ἀμείλικτος. ὅ ὅ παθητικὸν ἔστι ὅ θελήθιτον. ὅ μὲν δὲ πλάτος ἐν τε μαρτείας καὶ τελεταίς, ἡ τῆς ἐν κόσμῳ, πρὸς πλῆθος καὶ συγγένεια. ἀφασάντων μὲν ἡ πλῆθος, ἐνός δὲ ὄντων συγγένεια. καὶ τελεταί μὲν, ἀλλὰ μὲν δὲ ὁ λόγος κινεῖται, νόμῳ πολιτείας πειθόμενος, μαρτεκίω δὲ ἀνεμέστων ἀποδέξασθαι. καὶ δὲ ὅ ὄλον αὐτῆς εἶκ τῆς ἐνόντων ἐγκεχωμίαςται. τὸ δὲ νῦν ἔχει, ἔστι πλὴν ἀφασίω ἀποτερόμενον, ἐμφιλοχωρήσασαι πᾶσι παρὸς αὐτῷ σκέμματι, χρασιτήρα κοινὸν ὅτι πάσας ἔχει πλὴν ἀσάφεια; ὡς μηδεμίας ἀξιοῦν ἔλεγχον εἶναι τὸ ἐν ὀλοκλήρῳ τῇ φύσῃ θεωροῦμενον. ὅ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ ἴδιο σμμόν, ὡς ἄρ ἐν τελεταίς ὅ ἀπόρρητον. οὕτως ὁδὲ πᾶ χρησάσθαι πᾶσι συνετά φθέχεται, καὶ λοξίας σκείθεν ὁ Πυθῶ χρησάσθαι, ὅτι τὸ ξύλινον τείχε, ὅ τοῖς Ἀθωνάοις ὁ Θεὸς ἐδίδου φθίειον, μόνον αὐτὸν ἔκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, εἶ μὴ Θεμιστοκλῆς ἀνέγνω τῆ χρησάσθαι πλὴν ἀφασίω. ὡς τε ὁδὲ ἐν αὐτῶν γε ἀπίβλητος ἡ ἀφασίω ὑπῆναι εἶη μαρτεία, κινεῖ ἔχουσα παρὸς τε ἄ ἀλλὰ καὶ παρὸς τοῖς χρησάσθαι πλὴν ὅτι κρυψί. ὅτι πετέον δὲ μάλιστα

A in eoque partes infunt, partibus affines, ac repugnantes conspirante ad vniuersi concordiam mutuò earum diuortio; vti Lyra contrariorum, ac consentientium sonorum constitutum modulamen est? Nam quod ex contrariis vnum fit tam in Lyra, quàm in mundo, concentus appellatur. atque Archimedes quidem Siculus locum aliquem extra terræ ambitum postulabat, quasi contrariis se toti terræ pondere libraturus; negabat enim se, quandiu in ea esset quicquam in eam virium habere; Verùm quisquis vllam circa mundi naturam peritiam est adeptus, si extra eundem constituitur, nihil iam peritia vti sua poterit; necesse enim erit, vt contra illud ipsum vtatur; Quare interrupta continuitate frustra contueatur, & expertia animæ indicia obseruet. Quicquid enim diuinum extra mundum positum est, nullis omninò præstigiis alluci potest;

*Quicumque est liber, cura vacat omni,
Nec pensî illi quicquam.*

Natura quippe mentis nullo modo inflecti potest, & patibilè que hoc ipsum est quod mulcet ac pellicitur. Quamobrem diuinationem; ac mystèriorum latissimam copiam, eorum quæ in mundo sunt multitudo, atque affinitas suppeditat; multitudo, inquam, discrepantium, affinitas verò coniunctorum, & vnum constituentium. Sed mysteria quidem nullomodo nostra attingat oratio, Reip. legibus obtemperans, diuinationem verò palàm efferre, reprehensione omni caret. Et verò totum ipsum genus, quoad licuit, hæctenus collaudatum est, nunc quod ad præsens attinet, licet optimo illius genere seorsim sumpto, in eo considerando commorari, ita vt communem in omnibus notam obscuritatem habeant, nec vllius manifestum indicium esse putemus, id quod in vniuersa rerum natura spectatur. Atque id in hac re augmentum ac religiosum esse oratio nostra demonstrabit; quale in mysteriis arcanum est. Sic neque oracula, perspicua omnibus responsa reddunt, indèq; loxias quasi flexuosus Pythius ille vates, quod, verbi causa, frustra murum illum ligneum, quem Græcis salutarem Deus attribuebat, in concione populus audiisset, nisi Themistocles oraculi mentem agnouisset. vnde ne hac quidem parte repudianda per somnium diuination est, quæ communem non modò cum cæteris, verùm etiam cum oraculis obscuritatem habet, sed opera in ea maximè disciplina collocanda,

quod à nobis illa & intra nos , atq; domestica sit & vniuscuiusque animi præcipua. Mens enim eorum quæ sunt formas in se continet, vt vetus philosophia testatur, cui & nos addiderimus, Animam itidem eorum quæ scimus species complecti; quandoquidem eadem mentis ad animam proportio , atque comparatio est, quæ eius quod est ad id quod gignitur. Quare permutato quoque ordine eadem proportionem, & primum tertio, & quarto secundum respondet, ac si versa vice acceperimus, nihilominus verè istud & consentaneè scientiæ principis vsurpabimus, atque ita demonstratum illud fuerit, quod sumptum à nobis erat, inesse in anima eorum quæ oriuntur species; insunt porro quidem omnes, sed eas duntaxat quæ conducibiles sunt, proponit, & phantasiæ velut speculum quoddam obijcit, per quam ea quæ illic permanent ab animali percipiuntur: Quò igitur modo neque mentis actiones intelligimus, antequam præses ac moderatrix facultas, id in commune rehuñciat, vt quicquid ad eum non peruenerit, animalis cognitionem effugiat, hîc neque earum rerum quæ in prima anima sunt, sensum vllum capimus, antequam earum imagines ad phantasiam perferantur: videturque hæc vita quædam inferior esse, & in quadam naturæ proprietate consistens. Quinetiam sensus ipsi penes eam resident, etenim & colores intuemur & sonitus audimus, & factionis acerrimum sensum percipimus, otiosis interim ministris corporis partibus, ac nescio an sanctius quoddam sit illud sensuum genus: Illius sanè beneficio, & cum diis identidem conuersamur, siue commonescientibus, siue responsa reddentibus, siue alio modo prouidè nobis consulentibus; Adeoque si cui thesaurus somni munus obtigit, nihil admirandum censeo, neque si quis cum imperitus obdormisset, posteaquàm in somnis, cum Musis versatus sit, & nonnulla cum iis locutus fuerit, nonnulla item audierit, repente poëta elegantissimus euadat, cuiusmodi ætas nostra tulit; neque hoc ad eò incredibile videtur. Mitto ego & insidias detectas, & eos quibus medicus aliquis somnus omne à morbo periculum depulerit. Sed cum ad perfectissimas rerum inspectiones ei animæ viam patefecerit, quæ neque earum vnquam desiderium conceperit, neque de ascensu cogitarit;

A μαθησίων ζωῆ, ἢ ἡ πρὸ ἑαυτῶν αὐτῶν καὶ ἐνδοθεν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐκάστου ψυχῆς. νοῦς μὲν γὰρ ἔχει τὰ εἶδη τῶν ὄντων, ἀρχαία φιλοσοφία φησὶ· περὶ θεῶν δὲ ἢ ἡμεῖς, ὅτι καὶ τῶν γινόμενων ψυχῆ, ὅτι τὸ λόγος ἐστὶ νῶ πρὸς ψυχῆν, ὅστις τὰ ὄντα πρὸς τὸ γινόμενον. ἐξαλλὰ οὖν πρῶτον πρὸς τρίτον, καὶ δεύτερον πρὸς τέταρτον, καὶ ἀνάπαλιον λαβόντες, ὅθεν ἦγον αἱ ἀληθεύουσαν ὁρῆς ὀπίστημις ἐπόμνημοι. οὕτως αὖ ἀποδεδογμένον εἶη τὸ ὑφ' ἑαυτῶν ἀξιούμενον, ὅτι τὰ εἶδη τῶν γινόμενων ἔχει ψυχῆ. ἔχει μὲν οὖν πάντα· περιβάλλει δὲ τὰ περισκήνωτα, καὶ ἐροῦσιν τὴν φαντασίαν, δι' ἧς τὴν ἀπίληψιν τῶν ἐκεῖ μόνον ἔχει τὸ ζῶον. ὡς οὖν οὐδὲ τῶ νοῦ τῶν ἐργῶν ἐπαύμενον, ὡρὶν τὰ κρινῶν τὴν ὀπίστητικῶν διῶμαρῶν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὸ μὴ εἰς ἐκείνῳ ἦκον λαθάνει τὸ ζῶον· οὕτως ὅθεν τῶ ἐπὶ τῆ πρῶτη ψυχῆ τὴν ἀπίληψιν ἔχον, ὡρὶν εἰς φαντασίαν ἦκειν αὐτῶν ἐκμαγῆα, καὶ εἰκεν αὐτῆ ζωῆ τις εἶη μικρὸν ὑποβάσα, καὶ ἐπὶ ἰδύστητι φύσεως ἑαυτα. ἀμαθῆματα γὰρ τοὶ πρῶτοι κατ' αὐτῶν. καὶ γὰρ χρώματα ὁρώμενον, καὶ φῶσφον ἀκούμενον, καὶ ἀφῆς πληκτικῶν αὐτῶν ἐχον, ἀνεργῆτων ὄντων τῶν ἐργατικῶν μορίων τῶ σώματος. καὶ μὴ ποτε ἰερώτερον τοῦτο γένος ἀμαθῆσεως, κατ' αὐτῶ γὰρ τοὶ καὶ θεοῖς τὰ πολλὰ συγγινόμεθα νοῦται καὶ χρώσι, καὶ πᾶλλα περιμηθουμένοις· ὡς τε εἰ μὲν τὰ γέγονε θησαυρὸς ὑπνοῦ δῶρον, ὅσα ἐπὶ θυμαστοῖς ἀγα, οὐδ' εἰ τις κατὰ δαρτῶν ἀμουσος, ἔπειτα ἐντυχῶν ὄναρ τῆς μουσῆς, καὶ τὰ μὲν εἰπῶν, τὰ δὲ ἀκούσας, ποιητῆς ἐστὶ δόξιος, ὡς περὶ ὁ κατ' ἡμᾶς χρόνος ἠέγγεν, ὅθεν τὸ τῶν λίαν ἐστὶ περιδῶξων. ἐὰν δὲ ἔγωγε καὶ ὀπίβουλας καταμύσθεις, καὶ ὅσοις ὑπὸς ἰατρῆς ἐξαπτη τὴν νόσον ἐποίησεν. ἀλλ' ὅταν εἰς τὰ τελεωθῆς τῶ ὄντων ἐποψῆς ὁδὸν αἰοῖσιν τῆ ψυχῆ, τῆ μὴ ὀρεχθεῖσιν ποτὲ, μηδὲ εἰς νοῦν βαλομένη τὴν αἰσθῶν.

ποῦτο δὲ εἶη ὅτι οἱ τοῖς οὐσι κρυφατότατον φύ-
 σεις ὑπερφύλαξ, καὶ σωματίων παρνοήτων ἢ
 ἐς ἑσπύτο πεπληρωμένον, ὡς μὴ ὄσεν ἡλθεν
 εἶδεναι. εἰ δὲ τις μέγα μὴ οἴεται πλὴν ἀγωγῶν,
 φαντασία ἢ ἀπειρεῖ, μὴ τοι καὶ κατ' αὐτὴν πο-
 τε πορευθῆναι πλὴν εὐδαίμονα σίμαφίω, ἀ-
 κρυσάτω τῆν ἱερῶν λογίων ἀλέγῃ ἀεὶ ἄφα-
 φόρων ὁδῶν. μὲν δὲ τὸ ὄλον κατὰλογον τὸ οἴ-
 κρην εἰς ἀναγωγῶν ἀφορμῶν, κατὰ ὅν ἐξέρ-
 ὄνδρην ἀπέρμα ἀυξήσασιν.

A hoc demum in eorum, quæ sunt, genere,
 occultissimum fuerit, naturam, inquam,
 transcendere, & cum intelligibili copula-
 re eum, qui vsque ed aberrauerit, vt no-
 quidem vnde venerit perspectum habeat:
 si quis verò viam ipsam, ductumque, ma-
 gnum esse aliquid opinetur, minimèq; sibi
 de phantasia persuadeat vti per sese feli-
 cem illam coniunctionem præbere possit,
 audiat is de sacris literis quid de viarum
 diuersitate pronuntient. Igitur post ple-
 nam omnium subsidiorum enumeratio-
 nem, quæ penes nos ad prouectionem il-
 lam habemus, secundùm quam insita no-
 bis semina excitare, atq; augere possumus,

Τοῖς δὲ, (Φησι) διδασκὸν ἔδωκε φάους γνώσε-
 σμα λαθεῖσθαι.

Notitiam, ait, edocet. dedit his comprehendere
 lucis;
 Virium at his fructum in somnis dat habere
 suarum.

Τοῖς ἢ, καὶ ὑπνώοντες εἰς ἀνεκάρπιπεν ἀλ-
 κῆς.

Vides vt felicem sortem à disciplina se-
 creuerit: Hic, inquit, vigilans, alter som-
 nians edocetur; sed per vigiliam homo est
 qui instituit; dormienti verò Deus, virium
 suarum fructum obijcit, vt idem sit disce-
 re, quod assequi: Nam fructum obijcere
 plus est quàm docere. Sed hæc hætenus
 proposita sunt, quo vitæ illius, quæ in
 phantasia est, dignitas declaretur, aduer-
 sus eos, qui eidem vel minimis in rebus
 diffidunt. Quo modo sentire eos nihil mi-
 ror, vt qui præ eximia sapientia iis defixi
 teneantur, quæ sunt sacrorum volumi-
 num autoritate repudiata. Ita enim lo-
 quuntur

Ορεῖς, ἀπιδιέσθην εὐμοίριαν μαθήσεων. ὁ μὲν
 ὑπὲρ, Φησὶν, ὁ ἴδιον διδάσκειται. ἀλλ' ὑπὲρ
 μὲν ἀνθρώπος ἔστιν ὁ διδάσκων ἢ ὑπνώον-
 τα ἢ Θεός, ἢς ἀνεκάρπιπεν ἀλκῆς, ὡς αὐτὸν
 τῆν ὁ μανθάνειν τε καὶ τυχεύειν. ὁ γὰρ ἐγ-
 καρπίσασιν καὶ πλέον ἔστι τῆν διδάξασιν. ἀλλὰ
 ποῦτο μὲν πρὸς ἀλήθειαν ἀφρατατικὸν τῆς ἀξίας
 τῆς καὶ πλὴν ἐν φαντασίᾳ ζῶν, πρὸς τοῖς
 ἀπογνωσκόντες αὐτῆς ἐπὶ ἐλατῆρι, ὡς ὁσπὲν
 θυμῶμα οὕτω γνώσκον ὑπὸ ἀπειρεῖς ὀφίας
 ἀφρατετικῶν τοῖς ὑπὸ τῆν λογίων ἀποκη-
 ρύκταις. Φησὶ γὰρ,

Sacra nihil curio, nec viscera ludicra sunt hæc.

Οὐ θυσιῶν ἀφρατῶν τ' ὄνομα, τὰ δὲ ἀθύρ-
 ματα πόντια.

& vt ea fugiamus hortantur. At illi perin-
 de ac supra vulgus hominum positi, artes
 alius alias ad notitiam futurorum feligen-
 tes, exercere contendunt; somnia ipsa ne-
 gligunt, tanquam in propatulo posita,
 quorum ex æquo imperiti, ac sapientes
 participes sunt. Quid igitur ob id maxi-
 mè sapientiam ea res habet, quod de com-
 muni plus cæteris assequitur? Siquidem
 & reliqua bona, multoque magis, quæ in-
 ter ea præcipua sunt, omnibus in commu-
 ne maximè proponuntur. Nihil enim so-
 le in rebus aspectabilius, aut diuinius,
 aut communius est. Iam verò cum per se-
 se Deum intueri res sit felicitatis plena;
 tum per phantasiam illius notitiam apprehendere,
 exquisitoris cuiusdam intuitus
 est: Sensus enim iste sensuum est, quo-
 niam phantasia spiritus, is scilicet quo vi-
 siones & imagines concipiuntur commu-
 nissimus omnium sensus est, ac primùm a-
 nimæ corpus. Sed hoc quidem in interioribus

Καὶ φεύγαν αὐτὰ ἀφρακελεύεται οἱ ἢ ἀτε ἔν-
 τες ὑπὲρ ὁ πλήθος, τέχνας μὲν ὅτι τὸ ἐσπύ-
 ρημον ἄλλος ἄλλας ἀπολαβόντες, ἀξιοῦσιν
 ἐργάζεσθαι. ὀνειρών ἢ ὑπνοῶσιν, ὡς ἀφρα-
 τῶν ἀφραγμάτων, οὐ μέτεσιν ὀμοτήτες ἀ-
 μαθῆναι τε καὶ σοφῶν. τί οὖν εἰ τῶν τῆν ὀφός,
 ὅτι τῆν κοινῶν πλέον τυχεύει; ὁ γὰρ τοῖς καὶ
 τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, καὶ τούτων γε μᾶλλον τὰ μέ-
 γιστα κοινώτατα ἀφραχειται. ἡλίου γὰρ οὐτε
 θεαπεσιώτερον ἐν τοῖς ὀρωμένοις ὁσπὲν, οὐτε
 δημοσιώτερον. εἰ ἢ τὸ ἀφρατῆσαι Θεὸν χεῖ-
 μα εὐδαίμον, τὸ ἀφρα φαντασίαν ἐλεῖν, ἀφρα-
 σθευτέρας ἀφρατίας ἔστιν. ἀφρασις γὰρ ἀφρα-
 σεων αὐτῆ, ὅτι τὸ φανταστικὸν πνεῦμα, κοινό-
 τατον ἔστιν ἀφρατῆριον, καὶ σῶμα ἀφρατον. ἡ-
 γῶς: ἀλλὰ τὸ μὲν ἐσπύρμα, καὶ πλὴν

D muni plus cæteris assequitur? Siquidem
 & reliqua bona, multoque magis, quæ in-
 ter ea præcipua sunt, omnibus in commu-
 ne maximè proponuntur. Nihil enim so-
 le in rebus aspectabilius, aut diuinius,
 aut communius est. Iam verò cum per se-
 se Deum intueri res sit felicitatis plena;
 tum per phantasiam illius notitiam apprehendere,
 exquisitoris cuiusdam intuitus
 est: Sensus enim iste sensuum est, quo-
 niam phantasia spiritus, is scilicet quo vi-
 siones & imagines concipiuntur commu-
 nissimus omnium sensus est, ac primùm a-
 nimæ corpus. Sed hoc quidem in interioribus

ribus residet, principiumq; in sese anima-
 lis, tanquam ex arce continet, natura enim
 circum illud, vniuersum capitis opificium
 extruxit: Auditus verò, visusque sensus
 non sunt, sed instrumenta sensus, & com-
 munis administræ, tãquam animalis ostia-
 riæ, quæ ea dominæ renunciant, quæ ex-
 trinsecus sentiuntur, à quibus externa sen-
 suum conceptacula pulsantur. Atque ille
 quidem quamuis sui parte perfectus sen-
 sus est, nam & toto spiritu audit, & toto vi-
 det, & cætera præstare potest omnia, vires
 autem suas, ac facultates, aliam alia parte
 distribuit; separatimque ex animali pro-
 deunt singula: Ita velut rectæ quædam li-
 neæ sunt quæ à centro deductæ, eòdem re-
 feruntur: Quæ omnes cõmuni in radice v-
 na, eadẽmq; sũt, productione multiplices:
 Itaq; crassissimus, & animalis imprimis sen-
 sus ille est qui per externa se instrumenta
 profert, neque prius sensus est, quàm ad
 primũ omnium peruenerit, diuiniõr au-
 tem, & animæ finitimus est, sine interme-
 dio, proximus sensus: iam cùm corporis
 sensus cognitionis gratia in pretio habea-
 mus, propterea quod ea maximè scimus,
 quæ oculis subiecimus, si phantasiam reij-
 ciamus, quasi sensibus infideliorem obli-
 tum videmur, ne oculum quidem vera
 omnia demonstrare: sed alium quidem ni-
 hil, alium falso, idq; vel ex rebus ipsis quæ
 videntur, aut interiectis corporibus per
 quæ videntur, prouenit. (Nam refractio-
 ne minora hæc, aut maiora videntur, &
 quæ in aqua sunt, maiora; remus autem
 quasi infractus oculis obijcitur) vel ex ocu-
 li ipsius imbecillitate: etenim cùm lippus
 est confusa omnia & indistincta cernit.
 Similiter quisquis phantasie spiritu ma-
 le affectus est, ne perspicua aut distin-
 cta visa postulet; Quæ sit autem illius æ-
 gritudo, quibusve rebus lippitudinem
 contrahat aut crassior fiat, tum quibus
 repurgari, & defecari, & ad naturam re-
 uocari possit, secretiore ex philosophia
 repetendum tibi est: à qua quibusdam
 cæremoniis perpuratus diuinus effici-
 tur, eaque quæ extrinsecus immissa sunt
 à sensibus euanescent, antequam Deus
 in phantasiam introducatur. Adhæc qui-
 quis illum honesta, ac naturæ consen-
 tanea viuendi ratione purum ac synce-
 rum conseruat, prompta atque expedi-
 ta veitur, vt eo modò rursus maximè
 communis efficiatur. Quippe, animæ
 constitutionem spiritus iste percipit, nec
 affectione omni caret, velut testaceum

ἀρχῶν ἐστὶ τῆ ζωῆς, καὶ ἄρ' ἔξ ἀπο-
 πλοῦς. ὡς γὰρ αὐτὸ πᾶσαν πλὴν τῆς κε-
 φαλῆς περιελαμβάνει καὶ φύσις ἀκαθάρτη-
 σατο· ἀκοὴ δ' ἐστὶ ὅτις οὐκ εἰσὶν ἀσθησις,
 ἀλλ' ἀσθησιῶν ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπε-
 ρεπίδες, οἷον πυλωροὶ τῆ ζωῆς ἀσθησιῶν
 τῆ δεσποίνῃ τὰ ἴδια τὴν ἀσθησιῶν, ὅφ'
 ὦν θυροκοπιῖται τὰ ἐξώθεν ἀσθησιῶν. καὶ
 καὶ μὴ ἀπασὶ πῆς μέρειν αὐτῆς, ἀσθησις
 ὅστις ἐπιτελής. ὁλοῦ τε γὰρ ἀκούει τὰ πνύ-
 ματι, καὶ ὅλα βλέπει, καὶ τὰ λοιπὰ πνύ-
 ματι διδάσκει. ἀσθησιῶν δ' ἐστὶ διδάσκει, ἀλ-
 λῶν κατ' ἄλλο, καὶ περιελαμβάνει ἐκ τῆ
 ζωῆς χεῖρας ἐκάστη, καὶ οἷον εἰσὶν ἀσθησιῶν π-
 νύες ἐκ χεῖρας ῥυθίσεαι, καὶ εἰς τὸ κέντρον
 συνωθούσεαι. μία μὲν πᾶσαν καὶ πλὴν κοινῶν
 ῥίζων, πολλὰ δ' καὶ περιελάσκει. ζωδιστάτη
 μὲν οὖν καὶ ἀσθησιῶν τῆς περιελαβημένων ὄργα-
 νων ἀσθησις, ὅσα δὲ ἀσθησις οὐσα τῶν ὅτι
 πλὴν περιελαβὴ φησὶν· καὶ ἡσθησιῶν δ' ἐστὶ
 καὶ ἀσθησιῶν, καὶ ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν. εἰ δ' ἐστὶ
 ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν τὸ γινώσκον π-
 νύματα, ὅτι μάλιστα ἴσμεν ἀσθησιῶν, ἀσθη-
 σῶν ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν, ὡς ἀσθησιῶν ἀσθη-
 σῶν ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν, ὅτι μὲν δὲ
 ὁφθαλμὸς ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν δεικνύει· ἀλλ'
 ὁ μὲν ὅσα δὲ δεικνύει· ὁ δ' ἴσμεν, καὶ πα-
 ρεῖ πλὴν φύσιν τῆς ὀρωδύων, καὶ δὲ ὦν ὅ-
 σαται· τῆς γὰρ ἀσθησιῶν ἐλατῶν καὶ με-
 ζω τῶν, καὶ τὰ κατὰ ὕδατος μεζῶν, καὶ δὲ
 κάπη κεκλασμένον περιελαβὴται· καὶ ὡσαύ-
 τῶν ἀσθησιῶν πλὴν αὐτῶν ἀσθησιῶν τὸ ὄμμα-
 λημῶν γὰρ συγκεχυμένα καὶ ἀσθησιῶν
 δεικνύει. καὶ ὅστις οὖν τὸ φασματικὸν πνεύ-
 μα νοσῶν, μὴ ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν, μὲν δὲ ἀ-
 κρινῶν τὰ θεάματα· καὶ ἴσμεν δ' αὐτῶν ἴσμεν καὶ
 οἷς λημῶν καὶ παχύνεται, καὶ οἷς κατὰ τῆς
 καὶ ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν, καὶ εἰς πλὴν φύσιν ἐπιδύ-
 σα, τῆς ἀσθησιῶν φιλοσοφίας πνύσανου, ὅφ'
 ἴσμεν καὶ ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν ἀσθησιῶν, ἐνθεον
 γὰρ ἀσθησιῶν εἰσκησὶς τῶν Θεῶν ἐπιστατα-
 γῶν τὸ φασματικὸν, ἐκδέχεται. καὶ ὅστις αὐτῶν
 ἀσθησιῶν τῆς καὶ φύσιν βίου τῆς ἀσθησιῶν, ἐπι-
 μω χεῖται ὡς αὐτῆ πάλιν εἶναι κοινότητα. ἐ-
 πιδύεται γὰρ τὸ πνεῦμα τὸ τῆς ψυχῆς ἀσθη-
 σῶν, καὶ οὐκ ἀσθησιῶν ὅτι ἀσθησιῶν, κα-

γὰρ ὁ ὄφρα δὲ ἀπέβλημα. ἐκείνο μὲν γὰρ
 καὶ ἀντίθετον ἔχει πρὸς τὰς ἀμείνους τῆς ψυ-
 χῆς ἀφαιρέσεως. ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς καὶ
 ἴδιον ὄχημα, ἀγαθωμοδῶν μὲν λεπτιώτεται
 καὶ ἀπαιθεροῦται· κακωμοδῶν δὲ παχυέ-
 ται καὶ γαμοῦται. ὅλως γὰρ πᾶσι μεταίχμιόν
 ἔστιν ἀλογίας καὶ λόγου, ἔσσωμάτου καὶ σώ-
 ματος, ἔσ κοινὸς ὄρος ἀμφοῖν· καὶ ἀφ' οὗτου
 πᾶσι θεῖα τοῖς ἐξάτοις συγγίνεται. αὐτὴ δὲ χα-
 λεπὸν ἔστιν ἀρεθῶσαι ἀφ' φιλοσοφίας πλὴν
 φύσιν αὐτῆς. ἐραρίζεται γὰρ τὴν πρῶτον ὡς
 ἐκ γῆτόνων ἀφ' ἐκατέρου τῆς ἀκρων, καὶ
 φαντάζεται μιᾷ φύσει· τὰ ἴσοσπον ἀπωχι-
 σμένα. ὁ γὰρ τοῖς πλάττει τῆς φανταστικῆς οὐ-
 σίας ἐξέχειν ἐκ φύσιν εἰς πολλὰς μοίρας τῆς
 ὄντων· καθάβαινει γὰρ τοῖς μέγεθι ζώων, οἷς
 οὐκ ἐπιπέσει νοῦς, ὅθεν ἔστιν ὄχημα τὸ τε
 ἡστέρας ψυχῆς, ἀλλ' αὐτὴ τῆς ὑποκειμέ-
 ναις διωδάμεσιν ἐποχῆται, αὐτὴ λόγος οὐσα
 τῆς ζώου, καὶ πολλὰ κατ' αὐτὴν φερεῖ τε
 καὶ πρῶτον δέοντως. καθάβαινει γὰρ τοῖς καὶ
 ἐν ἀλόγοις ὡς εἰσφορεῖσθαι ἢ κρεῖττον, γῆν
 τε ὄλα δαμῶνων οὐσίωται τῆ ἴσασυτη ζωῆ.
 ἐκείνη μὲν γὰρ κατ' ὄλον αὐτῶν ὁ εἶναι
 δωλικῆ τε ὄντα καὶ τοῖς γνομοδῶσι ἐμφαντα-
 ζῶματα· ἀνθεσῶν δὲ πᾶσι πολλὰ κατ' αὐ-
 τὴν καὶ μόνον ἐκ μὲν ἐτέρου πλείονα. τὰ
 γὰρ νοήσεως οὐκ ἀφανταῖσι ποιούμεθα, πλὴν
 εἰ δὲ τις ἐν ἀκαρῆ ποτὲ ἐπαφίω ἔχειν εἶ-
 δειν αὐτοῦ· τὸ δὲ ὑποκίψαι φαντασίω,
 χαλεπὸν οὐχ ἡπτόν ἐκ βύδαμον. Νοῦς γὰρ,
 φησι, καὶ φερόσις, ἀγαπητόν ὄτω καὶ εἰς
 ἡστέρας ἀφίκοιτο, πλὴν ἀφάπτασον λέγων. ὡς
 ἐκ γὰρ πρῶτον βελημῶν ζωῆ, φαντασίας ἔστιν
 ἐκ νοῦ φαντασία χρωμῶν. τὸ γὰρ τοῖς πρῶτον
 μα τῶν τοῦ ψυχικόν, ὁ καὶ πρῶτον ματικῶν
 ψυχῶν πρῶτον πρῶτον οἱ βύδαμονες, καὶ
 θεὸς καὶ δαίμων πρῶτον δαπῶν, καὶ εἰδωλον
 γίνεσθαι, καὶ τὰς ποινὰς ἐν τούτω τῆναι ψυ-
 χῆ. χρησιμοί τε γὰρ ὁμοφωνοῦσι πρῶτον αὐ-
 τῶν, τὰς ὄναρ φαντασίας πλὴν ἐκείναι διεξα-
 γωγῶν τῆς ψυχῆς πρῶτον ἀξίοντες. καὶ ἐκ
 φιλοσοφία οἰωτήσθαι πρῶτον ἀσθῶναι εἶναι
 τῶν βίων τοῖς πρῶτον, τῆς ἀξίοντες ἐ-
 ξῶν ἐκ ψυχῆς ἐλαφειζῶσθαι αὐτῶν, καὶ
 ἐκ ἀπομορφημῶν κηλῖδα τῆς χεῖρονος.

A illud corporis inuolucrum, quod etiam
 meliori animæ dispositioni repugnat; Sed,
 ut primùm est & peculiare animæ vehicu-
 lum, tum cùm bona fit, subtilis & æthe-
 reus redditur, vbi in malum degeneraue-
 rit, crassefcit & terrenus redditur: Omni-
 nò enim hoc eius quod ratione caret, &
 rationis meditullium est, itémque corporis,
 & eius quod corporis est expers, ac
 vtrorumque communis terminus, per
 quem diuina cum extremis copulantur.
 Idèò naturam illius philosophiæ benefi-
 cio difficile est inuestigare. aliquid enim
 quod suum est, tanquam è vicino, vtroque
 ex extremo mutuatur, & in eadem natura,
 tanto abs se interuallo seiuncta cogitatio-
 ne complectitur: Cæterùm illam quæ est
 in phantasiæ natura vbertatem, ac co-
 piam, plurimas in rerum partes natura
 transfudit; adèò vt ad ea vsque animalia
 descendat quæ mentis præsidio destituunt-
 tur, nec tum diuiniore animæ vehiculum
 est, sed ipsa subiectis, & inferioribus fa-
 cultatibus, tanquam vehiculis, insidet,
 quædam velut per sese animalis ratio, mul-
 tàque per se conuenienter sentit, ac moli-
 tur: purgationem nihilominus etiam in ra-
 tionis expertibus recipit, vt aliquid excel-
 lentius introducat. Et vniuersa quædam
 dæmonum genera naturam habent ex e-
 iusmodi vitæ constantem: illa siquidem to-
 to hoc quod sunt, simulachra sunt, & in iis
 quæ fiunt repræsentantur: in homine verò
 per se sola, aut plura cum altero efficit.
 Neque enim intellectiones à phantasia se-
 iunctas formamus, nisi quis fortè breui ali-
 quo momento expertem materiæ for-
 mam cognatione contrectauerit: Phanta-
 siam autem penitus transcendere, difficile
 non minus, quàm beatum. Mens etenim,
 ait, & prudentia si cui in senectute conti-
 gerit, præciarè cum eo agi putandum est,
 de ea loquens quæ à phantasia separatur.
 Quando quæ in præpatulo vita posita est,
 phantasiæ est, aut mentis phantasiæ mini-
 sterio vtentis. Porro animalis ille spiritus,
 quam spiritu præditam animam beati viri
 nominant, Deus, ac dæmon multiformis,
 & simulachrum efficitur; in eòq; pœnas a-
 nima perfoluit: Nam & oracula de eo cõ-
 sentiūt, dum animæ illis in locis statum iis-
 ce visis quæ in somnis obijciuntur, affimi-
 lem esse dicunt: & philosophia ipsa cõpro-
 bat priores vitas posteriorū esse præpara-
 tiones, cùm scilicet optimus animæ habi-
 tus spiritū hunc subtiliorè reddit, contràq;
 deterior eidem labem, ac maculam inurit.

Quamobrem naturali quadam attractione vel in sublime tollitur ob calorem & siccitatem, & que sunt animæ pennæ, (nec alio pertinere Heracliti dictum illud deprehendimus, cum siccam animam sapientem esse tradit) vel cum concretus & humidus euaserit, in terrenos recessus naturali propensione demergitur in sedem infimam abditus penitus atque impulsus. Hic enim locus humidis spiritibus cumprimis est consentaneus. Vbi infelix aliqui, & per supplicia exigenda vita est; verumtamen, labore & temporis diuturnitate, vitæque alterius instituto post repurgationem iterum emergere licet: Nam simulatque producta phantasia est, duplicatum ancipitis vitæ stadium decurrit: alternis modò deteriorum, modò meliorum consuetudine fruens; quam è cœlestibus orbibus princeps anima descendens mutuo accipit, eamque tanquam nauigium conscendens, corporea mundo sese immiscet: mox hoc sibi certamen propositum habet, vt aut secum eam reducat, aut certè ne vnà permaneat: vix enim accidit, vt eam minimè sequutam in terris desinat, quod fieri tamen aliquando potest neque enim cognitis mysteriis diffidendum prorsus est. Cæterum fœdus ille reditus animis fuerit, nisi alienum reddiderint, sed in terris reliquerint, quod è superiori sede commodatum acceperint. Atq; hoc vnus fortassis, aut alter, initiationis, atq; Dei beneficio consequatur: natura tamen ita comparatum est, vt quæ anima semel ei insita fuerit, aut pari cum ea vi connitatur, aut trahat illam, aut ab illa trahatur: omninò denique in eius confortio perseueret, donec eo vnde digressa est, redeat. quo fit vt si illa præ ignauia deorsum vergat, animam secum deprimat, quæ sibi prægrauari permiserit. Et hoc ipsum est cuius sacri libri terrorem nobis intentant,

*Nec pessum inclines mundi in depressa nigratis,
Cui fundus semper substat malefidus, & Orcus
Sordidus, obscurus, simulachris letus, ineptus.*

Menti enim qui consentaneum est stolidam, ac stupidam vitam agere? verum simulachro ob certam spiritus constitutionem interior sedes conuenit: Simile enim simili gaudet. Quod si mens insuper vnum ex duobus coniunctione ipsa fiat, in delectationem, ac voluptatem immergitur. Quamquam supremum illud demum maiorum est, ne præsentis quidem mali sensum vllū percipere: eorumq; propriū est,

A ὀλκῆς αὐτῶν φρικτῆς, ἢ μετέωρον αἴρεται θεῶν
θερμότητα καὶ ξηρότητα· καὶ τοῦτο ἀεὶ ἡ ψυ-
χῆς πτέρωσις, τὸ, τε αὖ ξηρὴ ψυχὴ ἄφῃ, πρὸς
σοφὴν ἄλλο τῶν Ηρακλείτῳ τείνον βύεισκαρῶν·
ἢ παχὺ καὶ ὑγρὸν γινόμενον τῆς χροσμῆς τῆς
γῆς ἐσθύνεται, ῥιπῆ φρικτῆ, φωλεῶν καὶ ὠ-
θύμῶν εἰς πλὴν κατὰ γαμοὺς γέρον· τόπος γὰρ
σοφῆς οἰκείωτατος ὑγρῆς πνύμασι. καὶ κεῖ μὲν
κακοδαίμων τε καὶ ποιητὸς ὁ βίος· ἔστι δὲ πό-
νη καὶ χεῖρα καὶ βίους ἄλλοις καθηραμένην
ἀναδύωαι. ἡμορμήν γὰρ ἀμφίβιον διακορον θεῶν,
B ἔτι πᾶσι μέγας ὁμιλεῖ τοῖς χεῖροσι καὶ τοῖς
κρείττοσιν ἢ δαμείζεται μὴ ἀπὸ τῆς σφαιρᾶν
ἢ παρῶτη ψυχὴ καθύστα, καὶ κείνης ὡσπερ
σκάφοις ἐπιβάσα, τῶν σωματικῶν χροσμῶν συ-
γίνεται. ἀγῶνα δὲ ἀγωνίζεται τοῦτον ἢ σωμα-
γαγεῖν, ἢ μὴ τοῖς σωματικαῖς μεῖναι. μόλις μὲν γὰρ,
ἀλλὰ ἡμορῆται αὐτῶν ἀφῆσαι μὴ σιωπεπόμῶν. οὐ
γὰρ ἡμῖς ἀπιεῖν ἐγνωσμένων τῆς τελετῆς· ἀι-
γρὰ δὲ αὐτῶν ἐπιμόδος ἡμορῆται, μὴ ἀποδιδοῦσας
C ὁ δὲ ἀπῶτερον, ἀλλὰ πᾶσι γὰρ ἀπῶτερον, οὐ
ὄσφρ ἀπῶτην ἡμορῆσαι, καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ καὶ
δύοτερον δῶρον αὐτῶν ἡμορῆται τελετῆς καὶ Θεοῦ·
Φύσιν δὲ ἔχει πλὴν ἀπῶται ἐκτελειούμενην εἰς
αὐτῶν ψυχῶν, ἢ ὁμορῆσαι, ἢ ἔλκεσθαι· πᾶσι
τῶν γὰρ μὲν τοῖς σιωπεῖναι μέγας τῆς ὄσφρ ἡ-
μορῆται ἐπιμόδου. ὡσεὶ καὶ βελῶν ἀπῶ καὶ κείνης συ-
κατῶσθαι, πλὴν ἐφείσθαι αὐτῶν βαρυθύνων
ψυχῶν. καὶ τοῦτο ἔστι ὁ δεδιῆσαι ἔτι λόγια τῶν
νοερῶν ἐπὶ ἡμῖν ἀπῶται,

Μηδὲ κείτω νόσθης εἰς τὸν μὴ δῶμαυγία κέ-
σμον,

D Ω βυθὸς αἰὲν ἀπίστος ἰσπῆρωται τε καὶ
ἀδης

Αμφικεφῆς, ῥυπόων, εἰδῶλοχρῆς, αἰόν-
τος.

Νῶν γὰρ πᾶσι κείτων, βίος ἐμπληκτος καὶ αἰόν-
τος· τῶν δὲ εἰδῶλων ἀπῶται πλὴν ποιῶν τότε τῆ
πνύματος σύστασιν, ἢ κείτω χροσμῶν πρὸς ἡκει-
ομοίω γὰρ ὁ ὁμοίον ἡδέσθαι. εἰ δὲ ἐν ἔξ ἀμφοῖν
τῶν σιωπασμῶν γὰρ, ἔτι ὁ νοῖς αὐτῶν ἐμβαλεῖ
πᾶσι δῶται τῶν ἡδέσθαι. καὶ τοῖς πᾶσι καὶ αὐτῶν
ἢ ὁ ἔχρατον, μῆδὲ ἐπαῖσιν κακοῦ πα-
ρόντος· τοῦτο γὰρ ἔστι μῆδὲ ἀναδύωαι ζῆ-

πυώτων. ὡσαυτὸς ὁ σπύρρος, πάλ' μηκέτι λυ-
 πειν, ὅθεν ἡσομιμησική τῆς σώζεσθαι· καὶ
 ἀφ' αὐτοῦ ἀνάγκη ἐκ μετανοίας. ὁ γὰρ Θεὸς
 ἐν οἷς ἔστι διεσχεσίων. φυγὴν μηχράσθαι·
 καὶ καθαρμὸς ὁ μέγιστος μέρος ἐκ βουλήσις.
 Ἐπιτη γὰρ ὁρέγῃ χεῖρα τὰ δρώμενά τε καὶ
 τὰ λεγόμενα· ἀπούσης ἢ ἀψυχῆς ἀπαντα
 καθαρτική τελετή, κολοβός οὖσα τοῦ μεγί-
 σου στυγνότητος. καὶ ἀφ' αὐτοῦ τῆδε τε
 καὶ κείνῃ χρεῖαι πῶς μεγίστῳ τε καὶ ἀείστῳ
 τῆς τάξεως τῶν ὄντων αἱ κελεύσεις πρὸς ἔξοδον,
 ὁ λυπηρὸν ἀντιστάσθαι, ἔκ τῆς ἐμπλή-
 κτου χάριτος πῶς ψυχῆς ἐκκαθαίρουσαι·
 αἱ τε πρὸς ἀξίαν καλούμεναι συμφοραί,
 μέγα μέρος συμβάλλονται πρὸς τὸ λύσαι
 πῶς χάριν, ἡ δὲ ἐξοδὸν πρὸς Θεὸν τῆδε. καὶ ἐκ
 πρῶτη πρῶτοια ἀφ' αὐτῶν εἰσαγεται τοῖς
 ἐχθροῖς νοῦ, δι' ὧν τοῖς οὐκ ἐχθροῖς ἀπιτεῖται,
 ὡς οὐκ ἔστι ὅπως ποτ' αὐτὸς ἀποσφραγίσθαι πῶς
 ὑλλῶ ψυχὴ μηδὲν κακῶ πρὸς τὰ τῆδε
 πρῶτοια. Ἐξ αὐτῶν πολυθρησκῶν δι-
 τυχίας οἰεσθαι δεῖ λόγον ὅτι ψυχῆς ἐξου-
 ρῆσθαι τοῖς ἐφόροις τῶν κατὰ. ὡς δὲ ὅτι μὲν
 αὐτὸς ἐξελθούσας ἡμίονο πόμα ληθάιον, ἄλλος
 εἰπάτω· εἰσελθούσῃ ἢ εἰς τὸν βίον ψυχῆς λη-
 θάιον ὁρέγῃ πόμα, ὁ τῆδε ἡδὺ καὶ μει-
 λίχον. Ἐπὶ αὐτὰ γὰρ καπιόσας τὸν πρῶτον βίον
 ἐθέλοντι, αὐτὴ τῆς θητείας δουλοῦ. ἀλλὰ
 ἐκείνο μὲν ἡδὺ λειτουργίαν πῶς ἐκπλήσσει
 τῆ φύσιν τῆς κόσμου, θεσμῶν ἀδραστίας ὅτι-
 ταίωντων· γρηθουθεῖσα ἢ ὑπὸ τῶν δώρων
 τῆς ὑλῆς, πάθος πέποιθε πρῶτοια πῶς ἐ-
 λθούσας ὅτι συκείμενον χρεῖον μεμωτω-
 μένοις, οἱ καλεῖται θεσμοπαικῆς ἐραχέντες,
 μὲν ἐθέλουσι, πάλ' κρείων τῆς ἐραχέντης δου-
 λου ὁμολογήσαντες· ἔκ τῆς εὐχάμενον, ὅ-
 τῳ ποτ' ἀποβαθείας τῆς γνώμης ἡδὺ μὲν
 ὅτι τῶν πρὸς αὐτῶν τε καὶ θρησίων, ἀγα-
 θῶν εἰ δὲ δικαίωντων, ὁμολογεῖν τῆ φύσιν τῆς ὑ-
 λῆς, ὅτι καλή· ἢ ἢ πῶς συκείμενον ἐκ μὲν
 γραμματεῖον ἀπορρήτων δέχεται, καὶ ἀπο-
 χωρῆσαι ὡς ἐλθούσας βουλοσώμενα, φυ-
 γάδας εἰ δὲ φησι, καὶ ἐπὶ μάχην πειροῦται, καὶ
 ὡς δραπετθόντων ἀντιλαμβάνεται, ὁ γραμ-
 ματεῖον ἐπὶ μαχινώσασα. τότε δὲ καὶ μά-
 λιστα ῥώμης τε. δι' τῆ ψυχῆς ἔκ τῶν πρῶτων

A qui emergere nequaquam cupiant: Sicut
 callosa durities, quod dolorem nullum
 amplius pariat, curationis ac salutis me-
 moriam nullam adfert. Ideò extrahendi
 è malis vim habet poenitentia: Quisquis
 enim ea molestè fert in quibus versatur;
 inde se omni ope subducere nititur: ma-
 ximáque purgationis pars est voluntas,
 hinc enim & quæ fiunt & quæ dicuntur,
 dextram, vt ita dicam, porrigunt. Quæ
 si per fuerit animæ expers est quælibet ex-
 piatrix cæremonia, utpote quæ præcipuè
 compacto consensuque mutilata sit. Pro-
 pterea hinc & illuc maximam, ac præci-
 puam ad vniuersi ordinem opportunita-
 tem præbent, aptæ bonorum malorumq;
 temperationes, quæ molestiam vicissim
 adferunt, & à stolidâ lætitiâ animam re-
 purgant, ac calamitates eâ, quæ præter
 meritum accidere dicuntur, plurimum
 momenti habent ad dissoluendam affe-
 ctionem eam quâ infimis rebus adhaere-
 scimus. Nimirum per hæc prima in eos
 qui mente præditi sunt prouidentia inue-
 hitur: per quæ ij qui mente carent per sua-
 dere sibi nequeunt posse animam vnquam,
 quæ nihil aduersi hisce in rebus experta sit
 à materia reuocari. ob id ingentes illas ac
 celeberrimas felicitates putandum est ad
 animarum insidias ab inferorum præsi-
 diis Dæmonibus esse comparatas, igitur
 quod digredientibus hinc animis obli-
 uiosum poculum præbeat, ab alio dici
 malo. Ingredientem autem in vitam a-
 nimæ pro obliuioso poculo porrigitur vi-
 tæ suauitas, atque iucunditas, nam cum
 mercenaria ad primam vitam sponte de-
 labatur, pro mercenaria opera seruitu-
 tem suscipit; illud autem est munus quod-
 dam, ac ministerium vniuersitati præsta-
 re ex Adrastix legum præscripto: sed ma-
 teriæ quasi autoramentis illecta non dis-
 simile quiddam liberorum hominum, sed
 ad tempus conductorum patitur, qui an-
 cillæ pulchritudine capti manere volunt,
 & cum amicæ hero de seruitute pacif-
 cuntur. Ita nos videmur cum ob corpo-
 reum atque externum aliquid, quod bo-
 num videatur, ex intimo corde volupta-
 tem capimus, cum materiæ natura stipula-
 ri quod pulchra sit; at illa conuentionem
 nostram tanquam occultas tabulas acci-
 pit, & si, quasi nostri iuris recedere veli-
 mus, fugitiuos esse clamitat & retrahere
 nititur, & tanquam à domina fugientes
 collatis tabulis sibi vindicat: tum verò ro-
 bore imprimis animæ opus est, & opitu-

lante Deo ; Quòd non leue certamen A sit conuentionem suam præscriptione rescindere , ac fortassis etiam vim inferre : Nam tunc pœnæ quædam à materia , etiam præter fatum exortæ , contra rebelles , & imperium illius detrectantes insurgunt : nec absurdè dixerimus id sibi ea experimenta velle , quæ subijisse Herculem , sacræ historię testantur , aut si quis alius in libertatem seipsum asserere viriliter conatus est ; donec ed spiritum traduxissent , quò naturæ manus pertingere non possent. Quòd si intra eius limites saltus ille fuerit , deprimetur , & grauiora adhibenda erunt certamina : deinceps enim tanquam alienis non parcat , si verò de ascensu desperauerint , conatus istiusmodi pœnas reposcit : & vitas proponit non iam utroque à dolio promptas , quas Homerus tacitè duas esse materiæ partes innuit , ipseque Iuppiter apud eundem illo in loco materiæ moderator Deus est , duplicis fati conditionis distributor : à quo nullum vnquam bonum syncerum , & sine mali admixtione transfusum est , licet deterioris nonnunquam puri putique particeps aliquis extiterit. Sed vita prorsus omnis eius animæ huc , & illuc errat , & fluctuat , quæ non illicò post primum descensum recurrerit. Vide igitur quantò interposito spatio spiritus iste in hac vita versetur. Imprimis enim postquàm deorsum anima delapsa est , nostra hæc oratio dixit prægrauatum hunc eousque descendisse , quoad in tenebricosam ac vnde quaq; obscuram sedem incideret : Tum ascendentem illam insequutum esse quantum assequi posset , potest autem eousque , donec ad maximam oppositæ regionis distantiam peruenit. Audi enim quid de hoc sacra carmina pronuncient.

Nec iam materie facem in prærupta relinquat,

Quin pars idolo splendenti in sede relicta est.

Hæc autem caliginosæ ex aduerso opponitur. Quanquam plus aliquid in his quispam acutè peruideat : neque enim solam eam naturam , quæ illinc proficisciscitur , ad cœlestes globos euehere videtur , sed etiam si quid ex ignis & aëris extremitate in simulachri naturam descendens attraxerit , antequàm terrenum putamen indueret : & hoc , inquit , cum meliori portione transmittit : non enim materiæ facem diuinum corpus appellauerit. Præterea rationi admodum consentaneum est,

Θεοῦ· ὡς οὐ Φαῦλος ἀγῶν , ἐμολογήδην ἐαυτοῦ παρὰ χεῖρά· φαοσά , τυρῶν ὃ καὶ βιάσασαται· ποινῶν τε γὰρ ὑλαῖαι τότε δὴ καὶ πρὸ εἰμῶν μένῳ κινουῶται καὶ τῶν ἀφῶνισσῶντων παρὸς τοῖς νόμοις αὐτῆς. Ἐ τοῦτο ἄρα αἱ καλούμεναι πείραι , αἱ Ηρακλέα τε ἀνατλήσασασι φασιν ἰερεῖ λέγει , καὶ εἰ δὴ ἡς ἔτερος ἐλυθεῖα καὶ τὸ καρτερόν ἐπεχείρησε , μέγρις ἐκεῖ αὐτὸ πνεῦμα ἀφῶνισσῶσιν , οὐ μὴ φθάνωσιν αἱ χεῖρες τῆς φύσεως· εἰ ὃ ἐν τὸς ἕραν τὸ ἄλυσθαι ἡμοῖοι , καπαπαῖται , ἔ δὲ βαρυτέρων ἀγῶνων· ἀφῶν δὲ ὡς ἀλλοτεῖων ἦδη· καὶ ἀπαγωγῶσι τῆς ἀπόδοι , δίχας αἰτεῖ τῆς ἐπιχρήσεως· καὶ παρὰ βίους οἷα ἀπὸ ἀμφοῖν εἶ τῶν πύθων οἷς Ομηροῦ ἀπορήτως ἀνιττεται μερίδας (εἶ) δύο τῆς ὕλης , ἔ ὁ Ζεὺς αὐτῶν κατ' ἐκεῖνο τῶν ἐπῶν , Θεὸς ὑλάρχιος ἔστι , τῆ διττοῦ τῆς εἰμῶν ἀφῶν ἀφῶν· οὐδ' οὐ τὸ μὴ ἀγῶν ἑσθῆποτε ἀεπίμικτον , ἦδη δὲ πῖς ἀφῶν μετέχε τῆ χείρονος ὄλωσ ὃ εἰ βίοι πῶντες ἐν πλάτῃ , τῆ μὴ μὲ πῶ παρὰ μέσω , τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐμπολιτεύεσθαι· ῥεῖσῶσι μὴ κατὰ ψυχῆς ἐλεῖν ὁ λόγος , ὅτι ἔβαρῶσθαι τε καὶ ἔδω μέγρις ἐκέρση τῶ μῦθου καὶ ἔ ἀμφικνεφῆ χῶρῳ ἀνιούσῃ ὃ ἔ σωπέπεται μέγρις οὐ δυνάμεις ἔπεσθαι· δύναται ὃ μέγρις αὐ εἰς πῶσιν τὸ ἀπικεῖμενον ἦκη· ἀχουε γὰρ ἔ παρὰ τούτου τῶ λογίω λεγόντων,

ΟΥ τῶ τῆς ὕλης κρημῶν σκύβαλον κατὰ λείψα,

D Αλλὰ καὶ εἰδῶσθαι μεεῖς εἰς τόποι ἀμφιφάοντα.

Οὗτος δὲ ἀπῆσιν ἔχῃ παρὸς τὸν ἀμφικνεφῆ καὶ τῆ πῶσιν πῶσιν αὐ ἐν τούτοις ὄξωπῆσιν· οὐ γὰρ μόνον εἰς τῶ σφαιρῶσ ἀνάγῃ ἔοικε πῶ ἐκεῖθεν ἠκουσῶ φύσιν , ἀλλὰ εἰ πῶ τῆς πῶσιν ἔ τῆς ἀέρος ἀφῶντος εἰς πῶ εἰδωλικῶ φύσιν ἔσασε καυοῦσα , παρὶν τὸ γῆινον ἀμφιέσασθαι κέλυφος , καὶ τῶσιν φησὶ τῆ κρείττονι μερίδι σῶσασαπέμπει· ὕλης γὰρ σκύβαλον· οἷα αὐ εἶν τὸ θεασῶσιν ὁμῶσ , καὶ λόγον δὲ αὐ ἔχει τῶ

κοινωήσονται φύσις, καὶ εἰς ἐν σωτε-
 λέσθαι, μὴ τοὶ πρῶτα πάντα ἀρχαί εἶ-
 ναι, καὶ μάλιστα οἷς ἐκ γειτόνων ἢ χώ-
 ρα· καθάπερ πῦρ ἐφεξῆς ἐστὶ τῷ κύ-
 κλω σώματι, καὶ οὐχ ὡσπερ γῆ τῶν ὄν-
 των τὸ ἔφατον. εἰ δὲ τὰ κρείττω τῶν
 χείροισιν εἴξασθαι τῆς κοινωίας ἀπέλαυσε,
 καὶ σωτετέλεσεν εἰς ἰλιώ σώμα ἀκέραι-
 ον, ὡσπερ ἰδρωποικητὴν ὑπὸ τοῦ πῦρος
 χωρηθέντος ἐν τῇ σωστικῇ κεραιῇ, τὰχ
 αὐτὸ καὶ τὰ χεῖρω μὴ ἀμπίτείνασθαι πρὸς
 πῦρ ἐργάζεται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐβίωσεν
 καὶ κατὰπειθῆ, αὐτὰ τε ἰμαρτήσθαι, B
 καὶ πῦρ μέσῳ φύσιν ἀσείασσαν πα-
 ραφύσιν, τῇ τῆς πρῶτης ἰγερμονία, συ-
 νεξαίρεσι τοῦ αὐτοῦ καὶ σωστικῆς ἀπέμποιον, εἰ
 μὴ μέγιστον πρῶτον, ἀλλὰ τοὶ ἀσβαίνοι
 πῦρ τῆν σοικίων ἀκρότητα, καὶ γὰρ τὰ
 αὐτῶν ἀμπίφασιν. ἔχει γὰρ πῦρ, φη-
 σὶν, ἐν αὐτῷ μερίδα, τοῦτ' ἐστὶν ἐν τῷ
 ἔξει τῆν τῶν κυκλικῶν γίνεσθαι. ἀλλὰ πε-
 εὶ μὲν τῆς ἐκ τῆν σοικίων μοίρας τῶν
 τα εἰρήσων, καὶ ἀπτεῖν ἔξει καὶ πρῶ-
 τιν· πῦρ δὲ ἐκείτων ἠκουσθῶν σωματικῶν
 οὐσίας, ὁδὸν μὴ μὴ κατὰ φύσιν ἀν-
 ούσης ψυχῆς, μὴ οὐ συνεξαίρετα τοῦ πῦ-
 ρος αἰσῶτων, καὶ τῶν σφαιρῶν ἐ-
 αρμαθῶν, τοῦτ' ἐστὶν εἰς πῦρ οἰκείας
 φύσιν ὡσπερ ἀσφῆλαι. ἔχεται μὲν οὖν
 αὐτῶν δύο λήξεις, ἡ μὲν ἀμπίφασιν,
 ἡ δὲ ἀμπίφασιν οὐσα, βίμοιείας τε καὶ
 κακοδαμονίας τὰ ἀκρῶ νειμάθων. πό-
 σος δὲ οἷς μετὰ χῶρος ἐν τῷ κύκλῳ
 τῶν κόσμου, ἔτεροφασιν τε καὶ ἔτεροκνεφῆς,
 ἐν αἷς ἀπάσας διατῶν ἔχει ψυχὴ μετὰ
 παρὰ τῶν πνύματος, εἶδη τε καὶ ἦδη καὶ D
 βίμοις ἀμπίφασιν. ἀσφῆλαι μὲν οὖν
 ὅτι πῦρ οἰκείας βίμοιείας ἀληθείας ἐστὶ τῶν
 μείων, καθάπερ γὰρ ἐστὶ καὶ ἀσφῆλαι, καὶ
 ἀκέραιος, θεός οἷς καὶ πρῶτης εἰ βού-
 λωτο· καθάπερ οὖν ἡ ἀκέραιος καὶ ἀ-
 οίσει καὶ ψυδῆσαι. τὸ γὰρ ὁμολογῶν τῶν
 πνύματος, οὐ χωρεῖ πῦρ τῶν ὄντων ἐν-
 γασθῶν. μετὰ δὲ οὐσα, τῆν μὲν αὐτῶν ἀ-
 μαρτοί, τῆν ἡ τυγχάνουσι. γωμαθῶ-
 σος αὐτῶν οὐτῶ καὶ δαμονίας φύσιν ἐν

A vt quæ in eiusdem nature communionem
 venerint, & in vnum aliquando coalue-
 rint, non omni inter se habitudine, atq; af-
 fectione careant, eaq; præsertim quæ sedem
 in vicino positam habet: Quemadmodum
 ignis in orbem circumfuso corpori conti-
 nens est, nec quæadmodum terra quæ re-
 rum omnium infima est. Quare si præstan-
 tiore natura prædita, deterioribus nonni-
 hil cōcedentia in communionem cum iis
 venerint, & in fecem vnâ immortale cor-
 pus contributum sit, periade ac si altera
 parte vsurpatum, propriumque factum ef-
 set, cui in hac cōpositione superiores par-
 tes concessæ sunt; fieri potest vt quæ dete-
 rioris conditionis sunt, modò anime actio-
 nibus non oblucentur, sed morigera sint,
 & ad nutum accommodata & ipsa quoque
 consequantur, ac dum mediæ conditionis
 naturam quietam, & inconcussam supe-
 rioris imperio exhibent, in ætheris naturâ
 vnâ transeant vnâq; sursum transmittant:
 vt si non ad omne penitus spatium perue-
 niant; saltem elementorum extremitates
 transcendant, & splendidissimâ regionem
 degustent. Habet enim quandam, ait, in
 ea sortem, hoc est, in quadam orbis sede
 consistit. Sed de ea parte, quæ ex elemen-
 tis petitur, hæcenus dictum sit. quibus
 omnibus fidem habere, aut abrogare cui-
 uis licuit. Quod autè ad corpoream illam
 naturam attinet, quæ illinc cum anima de-
 labitur, fieri nullo pacto potest, quin si se-
 cundùm naturam anima sursum redeat,
 vnâ é lapsu sese erigens attollatur, & cœ-
 lestibus orbibus coagmentetur. Quod idè
 est atque ad naturam quodammodo reuo-
 cari. Hæ sunt ergo extremæ duæ sortes;
 quarum vnâ obscurissima est, altera splen-
 didissima, quæ felicitatis & infelicitatis
 extrema inter se partita, continent. Quo-
 nam verò in concauo huius orbis spatio
 interiectas regiones esse putas, partim sub-
 lucidas, partim subobscuras, in quibus om-
 nibus cum eo spiritu degit anima, formas,
 atque mores vitæque identidem mutans?
 Atque hæc cum in propriam nobilitatem
 redierit, veritatis, vt ita dicam, condito-
 rium est; pura enim est, & pellucens, atque
 incorrupta, cum, si velit, Deus sit, ac futu-
 rorum præscia: Vbi autem decidit, caligi-
 ne repletur, & certis finibus caret, ac men-
 dax est: quoniam spiritus tenebræ, rerum
 perspicuitatem non capiunt. Cum autem
 in medio posita est, partim aberrat, partim
 veritatem assequitur. Quò etiam modò
 dæmonum naturam qualibet in serie,

atq; ordine collocatam probare, & discernere possis. Etenim aut semper, aut plurimum vera dicere, diuinum est, aut diuino quamproximū: quicquid autem in futuris prædicendis inconstans est, id ipsum loci, atque fortis expers: affectibus obnoxia est eorum qui in materia volutantur, & ambitiosa naturæ cōditio. Sic enim quodd idem confluunt, Deum, atque augustioris dæmonis genus subit, & nonnūquam insilit, ac paratam naturæ præstantiori sedem occupat: Vnde etiam animæ quæ in hominibus est, deprehendere possumus rationem. Nam cuiuscumque phantasiæ spiritus defecatus est, & circūscriptu facilis, vt vigilans, atq; somnians veras rerum effigies, atq; imagines recipiat: hinc quātum ad animæ figuram attinet, melioris fortis obtinendæ fidem ac promissionē habeat. Præcipuè verò ex visis, quæ sibi proponit, & in quibus occupat se, cum à nullo extrinsecus impellitur, animalis spiritus statum, ac dispositionem inuestigamus. Ad quod diuidicandum nonnulla à philosophia indicia suppeditantur, quæ docet, quomodo educare ipsum oporteat, & vt ne vnquam erret, qua sit prouisione curandum. Optima porrò educatio est ex incūbente, atq; operi intēdēte vi semper agere; & vt vno verbo dicam, quoad fieri potest, intelligibilē esse vitæ progressū, quatenus absurdorum & temerè obijcientium se visorū imperus anteuertamus: hoc. n. idem est, atq; ad præstantius cōuertī, & à deteriori abstractū, & liberū esse, nisi quantū cum eo versari necessitas postulat: Nihil autem intelligibili illo ad agendū incubitu iis perūpendis aptius, quæ aduersus spiritum consurgunt; Quippe subtilē illum supra quàm dici potest, efficit, & ad Deū attollit: Qui cum ad idoneus fuerit, mox diuinū spiritū ad animā quodā cognationis vinculo pertrahit. Quæadmodum vbi præ crassitie cōuolutū in se, ac diminutū fuerit, sic vt definitas sibi ab formatrice hominis prouidētia sedes implere nequeat (sunt autē hæ cerebri cōceptacula) tūc natura vacuum in rebus non ferente, malignus in ea se spiritus insinuat. Tum verò quid non incōmodi ex eo detestādī mali cōtubernio experiatur? Nam quæ ad id vnū fabricatæ sunt sedes, vt in iis spiritus resideret, natura postulat, vt aut deteriore, aut meliore spiritu compleantur. Sed hæc impiorum hominum pœna est, qui diuinam in se portionem defecarunt. Illud autem, pietatis finis est, aut fini proximum. Cæterum eūm de di-

A ήπινοῦ πάξι. ὅ γδ ἡ πρῶτος ἡ ὡραμί-
κρον ἀληθιζεσθαι, θεῖον ἐστὶν ἡ πέλας τῆ
θείου. ὅ δέ γο πλάτων ἐν ταῖς παρρησίαι-
σιν ἀληκτικὸν ἐστὶ, ἢ ἄλιθουμῶν εἰς ὑ-
λλου ἐμπάξις καὶ φιλότιμον. ταῦτη γδ ἡ πο-
δύεται ὅ συρρέον " αἰεὶ καὶ θεὸν καὶ παρθεύ-
B πῶ καὶ ὅιαρ ἀληθῆ ἢ ὄντων ἐκμαχῆα
δεχόμενον, ὅτι αἰ ἡπόχασιν ἔχει, πῶγε
ἔπι τῶ τῆς ψυχῆς γήματι βελτίονος λή-
ξεως. οὐχ ἦκιστα ὅ ἀπὸ τῆς φασμαμά-
των, ἀ παρβάλλει καὶ ὡεὶ ἀ κατὰ γινε-
ται, ὅτε μὴ ἐξῶθεν ὑφ' ἐτέρου κινεῖται, ἐπὶ
ἅποια ἀφῆσθαι τὸ γήμα ὅ ψυχικὸν πνεύ-
μα ἡράμῳ, ἡρηγυῖσθαι φιλοσοφίας εἰς τοῦ-
το κριτήρια, ὡς καὶ δεῖ πρέφῃ αὐτὸ ὅ σιω-
πηρεῖσθαι μὴ τι ποτὲ πλασματῶσαι. Ἐ-
φῆ ὅ ἄριστη, καὶ πῶ ἔπι βλητικῶ δυνά-
μιν ἐνεργεῖν, ὅ καθάπαξ νοεῖν ἐπὶ πῶ
C παρβολῶ τῆς ζωῆς ὅση δυνάμεις, τῶ ἢ
αἰτόπων καὶ παρπετῆς φασμαμάτων ὅρ-
μας παρλαμῶσθαι. τοῦτο γὰρ ἐστὶν παρξ
ὅ κρεῖττον ἐγράφθαι, καὶ ἀρετον ἐπὶ τῶ χεί-
ρονος, ὅσα ἀνάγκη μόνον παρσομιλῶσθαι.
νοεῖν δὲ ἔπι βολῆ γήμα ἢ σιωπασ-
μῶν ὅτι ὅ πνεύμα τμητικώτατον. λε-
πῶσθαι γὰρ ἀρρητῶς αὐτὸ καὶ παρξ θεὸν
ἀνατεῖν. ὅ ὅ ἡρόμῳ ἔπι τῆδον, ἔλλκει
τῆ συλλεῖα πνεύμα θεῖον εἰς ὀμιλίαν ψυ-
χῆς. ὡσπερ ὅτῳ ἡπό πάξις σιωπῆσθαι
καὶ ἡμῶσθαι μείον, ἡ ὡστε πληρῶσθαι τῶ
D ἀποδῆρξείσθαι αὐτῶ χῶρος, ἡπό τῆς ἀφ-
πλασῆσθαι παρροῖας ἀδρεφον, αἰ δὲ εἰσιν
ἐκκεφάλου κοιλία, τότε τῆς φύσεως ὅκα ἀ-
νεργῶσθαι ἐπὶ τοῖς ὄσι κενῶ, ποτηρὸν πνεύ-
μα εἰσκρίνεσθαι. καὶ πῆ ὅκα αἰ παρξ ἡρομῶσθαι
σιωῆσθαι ἀπόδραψῶ κακῶ. τῶ γὰρ ἐπὶ
αὐτῶ τῶτῳ ἡρομῶσθαι τῶ πνεύματος ἐπὶ
χῶρος, φύσις ἐστὶν ἡ χείρονος ἡ βελτίονος εἶ-
ναι πλήρης. ἀλλὰ τοῦτο μῶ ἀγῶν δικῆ ἢ
μολυματῶν ὅ ἐπὶ αὐτοῖς θεῖον. ἐκείνο ὅ τέ-
λος δισπείσθαι, ἡ ὅ, πῆ ἀγῶν ὅ τέλει. ἡμεῖς μ
οἶω

καὶ σίγῃ

οὐδὲ τις δι' ὀνείρων μαντικῆς λέγαν ἔπι-
 βαρύνουσι, ὡς αὐτὴ μὴ ἀπιδέξοιεν αὐτῶν, ἀλλ'
 ἐπιτηδύοιεν οἱ αἰθερτοί, χρεῖαν τῶν βίῳ
 πρέχουσιν, ἐπιβύτην πλεῖστον φαντασιακῶν φύ-
 σιν ἀειφράσμεθα. ἐκ δὲ τῆς λέξεως ὁ μὲν
 εἰς τὰς χρεῖας, ἐλάττω ἐναπέφηνε· κερ-
 πὸς δὲ ἀμείνων ὑγιοῦς πνεύματος, ἀναγω-
 γὴ ψυχῆς, ἰερῶν ὄντως κέρδος, ὥστε καὶ μὲν
 τῆς ἀσθεσίας ἐστὶ, πειροῦσθαι μερτικὸν ἡμῖν
 αὐτὸ εἶναι. καὶ ἄλλοι ἤδη διὰ τὸ τοιοῦτο, λιχι-
 νεῖα δελεαζόμενοι παροργιστοῦσιν, τράπεζαν
 τε ἀπὸ φλεγμαινοῦσης, ἰερῶν καὶ ἀτυφῶν
 παροῦντο, καὶ κρίτην ἠσπασάντο καθαρῶν
 καὶ ἀμύλων. ὁ γὰρ ὅσα τῶν Γυθῶν τείπεδι
 τῆς κλίης χηρῶν, πολλοὶ δὲ μύρτυρος ἀ-
 κολασίας ἐστὶ ἐν αὐτῇ νύκτι ποιήσασθαι· ὁ δὲ
 καὶ παρορκεῖται Θεὸν καὶ παρορκεῖται. γὰρ
 δὲ πολὺ τὸ κατὰ μικρὸν σιωπῆμενον, καὶ τὸ
 δι' ἄλλο γινόμενον εἰς μείζον ἀπετελευτήσῃ,
 ἐραδιῶσαι Θεοῦ παρορκεῖται, καὶ σιωπῆσαι
 ποτὲ τοῖς οὐκ ἐπὶ τῆς πᾶσι παρορκεῖται ὀρμησάν-
 ται. οὐκοῦν ἀξίον ἀμύλων μαντικῆς, ὁδοιπο-
 ροῦσθαι ἐπὶ τῆς ἡσυχίας, καὶ πρὸς φησὶ ἀμύλων ἐχού-
 σης τῆς ἐν αἰθερτοῦ διδάμει τὸ ἡμῶν παρῶν.
 ὁ δὲ γὰρ διὰ τῆς ἐλάττω ἢ τῆς χρεῖας τῆς
 σιωπημμένης ψυχῆς τῶν Θεῶν, ὅτι τῆς ἐπαφῆς
 τῆς κρητῶν ἡξίωται. οὔτε γὰρ ἀπειρεσίως
 ἐστὶ τὸ ζῶον, καὶ ἐκ παλαιότητος ἀποσχεπεί-
 ται τὰ κατὰ πολὺ τῶν τρυφῶν, ἢ μετ'
 αὐτῶν οὐσα, καὶ συμπεφυρμένη τοῖς χείροσιν·
 ὥστε μόνουσα ἀτρεμῆς, δῶσθαι τῶν ζῶων τὰ
 τῆς γινόμενων ἰσχυράματα. καὶ τῆς ἐστὶ τὸ λε-
 γόμενον, καπνῶντα μὴ καπνῶναι, ὅταν ἀγέ-
 τως ὁ κρείττων ἐπιμνησθῆται τῆς χείρονος. τῶν πλεῖ-
 ἐγὼ πλεῖστον μαντικῶν ἐμμετῶν τε ἀξίως πρὸς
 ναί, καὶ παρὰ κατὰ λιπεῖν, ἐφ' ἧς οὐδὲ βα-
 διζῆν συσκόλασάμενοι ὁδὸν μακρῶν ἢ πλουῶν
 ἠσπασίον, ὡς παρὰ πρῶτον καὶ ἐς Ἀμμωνος
 ἀλλ' ἄρκει καθαράτην χρεῖαν ἡμῶν τε
 καὶ ἀφηνεῖσθαι,

A uinatione per infomnia sermonem insti-
 tueremus, ut ne ab hominibus contemne-
 retur, sed eius potius studio teneretur,
 utpotè quæ ad vitam plurimum utilitatis
 adferat, ad id phantasiæ naturam indaga-
 uimus. Verùm ex oratione minor quidem
 in usum præsentem utilitas apparuit: fru-
 ctus autem sani ac valentis spiritus longè
 præstabilior est, animæ subuectio, sacrum
 haud dubiè lucrum: adeoque studere ut
 hic nobis diuinandi vis sit præditus, quæ-
 dam est pietatis exercitatio. Ac nonnulli
 eius rei desiderio, & præfagitionis auidi-
 tate deliniti, mensam sibi pro intempe-
 rante, & immoderata, sacram, & sobriam
 apposuerunt, & castum cubile, ac pudic-
 um amplexi sunt: Quisquis enim lectulo
 suo, tanquam Pythio Tripode uti statue-
 rit, longè abest, ut noctes in eo libidinis
 atque intemperantiæ testes facere velit,
 quin potius, & Deum adorat, & preces ad
 eum concipit; paulatimque quod accu-
 mulat, amplum atque copiosum fit, & quod
 alterius gratia præstat, in maius aliquid
 definit: ut qui primùm eo minimè tende-
 rent, pedetentim ad amorem Dei, & cõ-
 iunctionem cum eo perueniant. Nequa-
 quam igitur negligenda diuinatio est; quæ
 ad diuina paulatim contendit, & quasi
 confectarium habet illud, quod est in homi-
 num facultate pretiosissimum. Non enim
 propterea anima Deo coniuncta mi-
 norem habet ad inferiora usum & oppor-
 tunitatem, quod præstantiora contre-
 ãtet: Neque enim animalis penitus curam
 abiicit, & inferiora longè clariùs, ac dis-
 tinctiùs è sublimi despicit, quàm si vnâ
 cum ijs esset, & cum deterioribus misce-
 retur: itaque immota ac stabilis persistens,
 eorum, quæ sunt, simulacra animali com-
 municat. Argue hoc demum est, quod
 dicitur, sine ascensu descendere, cum si-
 ne adhæsiōe liber ac solutus, melior de-
 terioris curam suscipit. Hanc ego diui-
 nandi solertiam & adesse mihi, & liberis
 meis relinquere cupio; ad quam nihil necesse
 est magno com meatu longum iter,
 aut in exteras oras nauigationem suscipere,
 veluti Delphos, aut ad Ammonis delu-
 brum; sed post manuum ablutionem
 faustamque precationem dormire satis
 est,

Ηοὶ ὑδρωμαμένη καθαρὰ χροὶ εἴματι
 ἐλθούσα,
 Εὐχετ' Ἀθηναίη.
 οὕτως αἰτήσασθαι ὄντων, ὡς παρὰ ἴσως Ὀμηρος
 ἤτησε καὶ ἐπιτηδύοις, πρὸς τὸν ὁ πόρρω Θεός.

*Hæc ubi lota fuit, puròsque incinxit amictus
 Cecropiæ fert vota Deæ.*
 sic nos somnium postulabimus, sicut
 Homerus fortasse petiit; quod si idoneus
 sis, ecce tibi longè distitit adest Deus,

N

quando et si nihil ad id molitus sis, dormientibus duntaxat offert sese: Ac in eo vniuersum initiationis negotium consistit, propter quam nullus vnquam de paupertate conquestus est, quasi hac parte minus diuitibus haberet. Atqui nonnullæ ceremoniæ, quæ ad futurorum præuisionem pertinent, quemadmodum Athenienses Trierarchas, ita Antistites suos, maximo ex censu delectos postulant: opusque est ingenti admodum sumptu, & imprimis fortuna, quò vel Cretica aliqua herba, vel auis Ægyptia, vel Ibericum os comportetur, aut si quid aliud eius generis prodigiosum in occulto maris terræque sinu prouenit ac nutritur,

Quæque subit terras & quæ Sol prodit ab oriente.

Hæc enim & his similia pleræque de ijs feruntur, qui externam diuinationem profitentur, quibus præstandis, cuiusdam priuati hominis fortunæ sufficiant? At insomnium videt cum iis qui medimnos quingentos possidet, tum qui trecentos duntaxat habet: Videt secundi census ciuis non minus quam qui prædium victus gratia extremis in finibus colit: quin & remex similiter, & mercenarius, qui cum aliis tributum pensitat, æquè ac qui ab inquilinis exigit: nihil Deo interest quis Eteobutades sit, aut nouitius aliquis feruus. Et quòd in ea diuinatione popolare est, humanitatis est plenissimum, quòd simplex, & artificij expers, admodum sapiens, quòd minimè violentum est, religiosum, quòd non aquam, aut saxum, aut hiatum terræ duntaxat occupat, hoc verò longè est diuinissimum: quòd autem ne in vna quidem actione districti ac impediti ob eiusmodi diuinationem simus, hoc primo sanè loco commemorari oportuit: Nemo enim magni aliquod momenti negotium, quòd in manibus haberet derelinquens, domum sese dormiendi causa recipit, quasi ita cum insomniis pepigerit: Verùm tempus illud quòd animali necessario in naturam impendendum erat, cum non possit illa perpetuò esse vigilæ actionibus intenta, id ipsum hominibus adfert, quòd vulgò dici solet maiorem opere ipso accessionem, voluntarium cum necessario connectens, & ad id quòd est, vt bene sit, adiiciens. Contra verò futurorum præfagitiones aliæ, quæ variis ex rebus, & instrumentis arcessuntur, si cum maximam vitæ partem obtineant, non nihil cæteris vitæ necessitatibus,

ἄτε γε καὶ μηδὲ τῶτα παραματευσαμένων
ἐκάστοτε πῶς γὰρ μόνον καταδαρῆσαι, καὶ
τῆς ἔστιν ἡ πᾶσα παραματεία τῆς τελετῆς,
διὸ καὶ ἐσθλίστω περιὸν ἀδύρατον, ὡς τῶν
μειονεκτῶν τῆς πλοσιῶν. ἔνια μὲν τοὶ τῶν ὅτι
τῆς παραμάσει τελετῆς τοὺς ἱεροφάντας, ὡς
καὶ Ἀθῆναιοὶ τοὺς τριηραρχοὺς, ἀπὸ τῶν με-
γίστων ἡμεμετῶν ἀρεσῶνται, καὶ δὲ δαπνῆς
συχῆς καὶ τύχης οὐχ ἥκιστα συσκομίσαι Κρήσ-
σῳ βοτάνῳ, καὶ πτεροῖν Αἰγυπτίῳ, καὶ
ὄρεον Ἰβηρικόν, καὶ τῆ Διὸς εἰς τι πείραστον γῆς ἢ
θαλάσσης ἐν πῶς ἑστῶ φέεται τε καὶ πρέ-
φεται.

B Φεται. Η μὲν δυσπαρόου ἰαφίονος ἡδὲ ἀνιόν-
τος.

λέγεται γὰρ τοὶ καὶ τῶτα καὶ πολλὰ τι-
αῦτα πῶς τῶν τεχνολογῶν πλεὺς ἡμεμετῶν
μαντικῶν, πρὸς δὲ τῆς ἀπὸ ἰδιώτης ἀπὸ τῶν
ἰαφίονων ἀρεσῶν. ἐνύπνιον δὲ ὅρα
μὲν ὁ πεντακοσιομέδιμμος, ὅρα δὲ ὁ τρια-
κοσιομέδιμμος. ἀλλὰ καὶ ὁ ζεφυρῆς ἐσθλὸς
ἦτον, ὁ πλεὺς ἐρατῶν ἀφ᾽ ἑρατοῦ, ὡς τε
ἀπὸ ζῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς ὀκτώ, καὶ ὁ τῆς
ὁμοίως, ὁ, τε ἰσοτελής, ὁ ὁμοίως ὁ μετρί-
C κιον. ἀφ᾽ ἑρῆς δὲ ἐσθλὸν τῶν Θεῶν, τῆς ὁ Επε-
βουτάδης, καὶ τῆς ὁ μακρῆς ὁ νεώτερος. καὶ ὁ δη-
μοτικὸν αὐτῆς μάλα φιλοφροσπον, καὶ ὁ λι-
πὸν καὶ αὐτοσκόλον μάλα φιλοσφρον, καὶ ὁ
μὴ βίασιν, βισέες, καὶ ὁ πρὸς ἀχρὸς πῶς
ναί, καὶ μὴ καταλαβῆς ὕδωρ, ἢ πέτραν, ἢ
χάσμα γῆς, τῆς μὲν τοὶ γε θεοφύλακτον.
ὁ δὲ μήτε πρὸς μίαν πρὸς εἰς ἀχρῶν
ἡμας. ἀφ᾽ ἑρῆς πλεὺς τοῖσδε μαντικῶν γίνεσθαι,
μηδὲ ἀφ᾽ ἑρῆς καὶ ἐν ἑρῆς αὐτῆς, τῆς καὶ
πρὸς ἀχρῶν ἡμῶν εἰρησθαι. ἐσθλὸς γὰρ ἀπὸ
D λιπῶν τῆς πρὸς ἑρῆς καὶ ἐν χερσίν, ἡχετο
καθευδῆσαν εἰναδε, συκείμμοι αὐτῶν πρὸς
ἐνύπνιον. ἀλλὰ ὁ χρόνος ὁν ἀνάγκη τῶν ζῶν
δαπνῶν εἰς πλεὺς φύσιν, ἐστὶν ἀρεσῶν ἡμῶν
τῆς οὐσίας εἰς ἐνέργειαν ἐξηγήσας, ἐστὶν ἡκει
καμίζων ἀφ᾽ ἑρῆς, τῆς δὲ ὁ λεγόμενος,
ἑρῆς μείζον ὁ πῶς ἑρῆς, ἐπισημῆς ὁ
ἀρετὸν τῶν ἀναγκῶν, καὶ ὁ δὲ τῆς πῶς
εἰ. ἀλλὰ ἀφ᾽ ἑρῆς αἰ ἀφ᾽ ἑρῆς τῶν ποι-
κίλων ὀργάνων πῶς ἑρῆς, ἀραππὸν
εἰ πλεὺς πλείω μεῖδα τῆς βίου ἡμῶν,

ποδωχρησίαν τὴν πᾶσι λοιπαῖς ἀπάσαις καὶ
 χρείαις καὶ παρ᾿ ἑσέων· ὡς εἰ πόρῳ παρὸς ἑνὶ
 ἄνθρωπῳ, χαλεπῶς αὐτὸ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς μαν-
 τικῆς ὠφελεῖτο. οὐτε γὰρ κινεῖται πόρῳ, οὐτε
 τόπου πόρῳ, δεῖσθαι καὶ ἀσφάλειαν τελε-
 τῆς, οὐτε πᾶσα θύμῳ συμπεριφέρειν πᾶ
 ἐπὶ αὐτῷ ὄργανα. ἵνα γὰρ ἄλλο μηδὲν, ἀλλ'
 ἐφ' οἷς παρ᾿ αὐτῶν ἐνενοχρήθη τὰ κλαστικά,
 ἀπῆτης ἐστὶν ἢ νεῶς κλίτης φορτία· μὴ δ' ἄλλ-
 λα μέρη τῆς τελετῆς ἀπυροφῆς ἄνδρες καὶ
 μῦθες· οὐτω γὰρ εἰπεῖν ἀληθέστερον, τῆ
 κατὰ ἡμᾶς χρόνου πολλὰ δεῖ τῶν ὑπορητη-
 σάτων τοῖς νόμοις καὶ ἀμύνησιν, ὑφ' ὧν B
 δεῖσθαι θέμετα, δῆμου βελήλου γέρονε θεά-
 ματα τε καὶ ἀκροάματα. παρὸς οὖν τῶν γέ-
 λιον (εἶ) συκλύθη εἰς τὰ τοιαῦτα, ὡς ἔγωγε
 πείθομαι, καὶ ἀπρητῶν Θεῶν. ὅ γὰρ μὴ ἐ-
 θελοῦνται παρ᾿ αὐτῶν ὀνητοῦν, ἀλλ' ὠπρωτῶ
 μοχλεία κινεῖν, ὁμοίον ἐστὶ βαζομοίον, ὅ
 μηδὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἡμέτερον ὁ νομοθέτης
 εἶασεν ἀπῆρητον. παρὸς οὖν ἀπᾶσι τοῖσις,
 ἀπ᾿ ὧν ἐστὶ χαλεπὰ, τοῖς οὐτω μεποδοῖ τὸ μῦθον
 ὑποαρχῆ καὶ τὸ δεῖσθαι τῶν ἐνέργειαν,
 καὶ ὑποαρχοῖς ἰοῦσιν ὡς παρ' ἀπολείπειν τῶν τέ-
 χνων. ἔργον γὰρ οὐ μικρὸν ἀπ᾿ ἀρχῆ βασι-
 ζοῦσθαι σκωλαγωγῆν πᾶσι τῶν ἐφ' ἑσέων. C
 ἀλλὰ τῆς γε δι' ὀνειρῶν μαντικῆς αὐτὸς τίς ἐστὶν
 ἕκαστος ὄργανον· ὡς τε ὅσθι βαζομοίον ἐξέστη
 ἀπολείπειν τὸ χρησιμῶν. ἀλλὰ καὶ μῦθον συ-
 νοικουρῆ, καὶ ἀποδημιῶντι συμπεριέρχεται,
 καὶ συγραφεύεται, καὶ συμπολιτεύεται, καὶ
 συγγραφεύεται, καὶ σωμαπορῶνται. τῶν τῶν
 ὅσθι οἱ νόμοι τῆς βασιλείας πολιτείας κω-
 λούσιν. οὐδὲ δὲ εἰ βούλοιντο, διώκοντο. κα-
 τὰ γὰρ τῶν χρωμάτων ὅσα ἔχουσιν ἔλεγχον.
 τί δὲ δὲ καὶ ἀδικοῦν καθεύδοντες; οὐδὲ D
 ἀπ᾿ ἀπ᾿ ἑσέων τῶν ὀνειρῶν ἀπ᾿ ἀμύνης
 εἶναι, ὅσα εἰ μὴ γε καὶ τὸ καθεύδον
 ὅσα τῆς ἀρχοῦσθαι ἀπ᾿ ἀμύνης. ἀλλ'
 καὶ τῶν ἀνοήτων μῦθον ἐστὶν, οἷς ἀδύνα-
 τα βούλεται· ἀσέβους δὲ, οἷς ἐδωκῆτα νο-
 μοθετεῖ τῆ τε φύσιν καὶ τῶν Θεῶν. ἰτη-
 τῶν οὖν ἐπὶ αὐτῶν καὶ γυναικί, καὶ ἀν-
 δρῶν, καὶ παρ᾿ αὐτῶν καὶ νέων, καὶ πένιτι καὶ
 πλοσιῶν, καὶ ἰδιώτη καὶ ἀρχοῦντι, καὶ ἀσι-
 κῶ καὶ ἀρχοῦσθαι, καὶ βασιλεύσθαι ἐρήτοιαι.

& ædionibus temporis impertiant, præ-
 clarè nobiscum agi putandum est: Qua-
 rum rerum si aliquâ penitus distineare, æ-
 grè admodum ad eam adiuventi aliquid
 ex diuinatione compares: non enim om-
 ne tempus, neque locus omnis ceremo-
 niæ istius præparationem admittit, neque
 perpetuò commodè, illius instrumenta
 circumferri possunt: Vt enim nihil aliud
 sit, certè ea ob quæ repleta & angustata
 supplicij loca sunt, plaustrum sunt, aut con-
 cauæ nauis onera: quibuscum aliæ cere-
 moniarum partes sunt descriptores & tes-
 tes: Sic enim verius est dicere. Post-
 quam ætas nostra cum plurima per legum
 ministros publicauit; à quibus in vulgus
 elata, prophanæ plebis spectacula & a-
 croamata esse cœperunt. Præterquam
 igitur, quod miserimum sit, ad hæc sese
 demittere, vt epinor, & iniustum Deo
 (quippe non sponte sua venientem expe-
 ctare quemlibet, sed contentione, ac im-
 petu emoliri, violenter compellentibus
 simile est, quod etiam inter homines im-
 punitum esse legislator noluit.) Sed præ-
 ter hæc, quæ molestiæ habent vel pluri-
 mum, hoc insuper ijs accidit, qui ea ratio-
 ne futurorum cognitionem ambiunt, vt
 in agendo sæpius interrumpantur, vtque
 cum longinquam in regionem proficif-
 cuntur, velut artem suam domi relin-
 quant. Non enim parum negotij est quo-
 cumque pergas conuassare: diuinationis verò per
 somnium quisque sibi instrumentum esse
 potest. Atque ita, ne si velint quidem o-
 raculum relinquere suum possunt, quod
 & manentibus domi vnâ permanet, &
 peregrè euntibus comes est, in militiam
 simul proficiscitur, rempub. simul admi-
 nistrat, simul agriculturam ac mercatu-
 ram exercet: quam neque inuidæ reipub.
 leges coërcent, nec vt maximè velint pos-
 sunt, cum nullum habeant ad eos qui v-
 tuntur conuincendos indicium. Quan-
 quam quid demum flagitij dormientes
 committamus? Neque sanè tyrannus vllus
 videri à nobis insomnia vlla vetuerit, non,
 inquam, nisi & somnum è regno suo peni-
 tus exterminauerit: sed stulti hominis est,
 dum ea quæ fieri nullomodo possunt, iu-
 bet: impij porrò dum naturæ itque Deo
 contraria iura decernit. Quamobrem ad
 eam & mulierculæ & viro, & seni &
 adolescenti, pauperi item ac diuiti, pri-
 uato, & magistratui, vrbano peræquè ac
 rustico, opifici ac oratori contendèdū est.

Non genus vllum, aut ætatem, aut conditionem, aut artem repudiat. omnibus vbiq̄ue in promptu est, parata ad nutum futurorum interpres, optima consultrix, tacita: eadem sacrorum antistita & initiata, quæ bonum quidem renunciat, vt diuturnior voluptas sit, fructu boni præcepto. Imminentia autem mala detegit, quod præcaueri ac propulsari queant. Quicquid enim spes, qua hominum genus alitur, iucundum, ac suaue proponit, quicquid in metu inest cautum, atque vitale, id omne in insomniis reperitur, nec ab vlla re æquè in spem inducimur. At qui totum hoc sperandi genus tam est in natura hominum abundans ac salutare, vt elegantioribus Sophistis illud in ore sit, ne vitam quidem homines esse toleraturos; si in eodem quo antea statu perseverarent, facile enim iis molestiis quæ hominum vitam circumstant, fatigatum iri, si non spem in eorum naturam Prometheus indidisset, velut constantiæ medicamentum, quod cum degustauerint, id quod in expectatione est eo certius putant, quod apparet: atque hæc tanta vi prædita est, vt qui compedibus vincus attinetur, simul atque gestienti animo, sperare permiserit, è vestigio solvatur, & militet, & dimidiæ centuriæ præfectus sit, & paulatim centurio, inde imperator euadat; tum vincat, sacrificet, coronetur, mensam apponat, eamque si libeat, Siculam, aut si malit, Persicam: intezim compedum & vinculorum obliuiscitur, quandiu imperator esse vult. Atque illud omne vera est somniantis visio, & vigilantis insomnium: in eandem enim rem subiectam concurrunt, phantasiæ scilicet naturam, quam quidem quoties simulachra fingere volumus vnum illud emolumentum affert, quod vitam nostram hilaritate perfundat, & animam vaga & inconstanti spe delinens, ab molestiarum sensu reficiat, ac recreet. Cum autem suapte sponte spem nobis aliquam proponit (quod quidem dormientibus euenit) somniorum promissionem tanquam aliquod à Deo pignus accipimus. Ideo nonnunquam posteaquam aliquis animum ad maiora tractanda, quæ sibi per somnium oblata fuerant, comparauit, duplicem ex eo fructum reportat, vt & ante rei adæptionem voluptatem percipiat, & cum ea sibi contigerint, scienter vti possit,

A οὐ γῆμος, οὐχ ἡλικίας, οὐ τῆλιω, οὐ τῆλιω ἀποκρηρῆτι. πᾶσι πᾶνταχοῦ πῆρεσι, πᾶσι πᾶνταχοῦ πῆρεσι, πᾶσι πᾶνταχοῦ πῆρεσι, πᾶσι πᾶνταχοῦ πῆρεσι. ἀγαθὴ συμβουλος, ἐγγύς, αὐτῆ μυσταγωγὸς τε καὶ μύσις, θιάσῳ γήσασθαι μὴ ἀγαθόν, ὥστε μακροτέρην ποιῆσαι πῶ ἡδονῶν, πᾶσαρπάσματα ἢ ἀπόλασιν· κατὰ μὲν οὖσα δὲ ὁ χῆρον, ὥστε φυλάξασθαι καὶ πᾶσα αποκρούσασθαι. Ἐ γὰρ ὅσα ἐλπίδες αἱ τῶ ἀδελφῶν βόσκουσι γῆμος, ὀρέξουσι χρεῖα τε ἔ μείλιχα, καὶ ὅσα φόβος ἔχει παρεμνηστῆ τε καὶ ὀησίμα, πᾶντα τοῖς οἰείοις ἐνι, καὶ ἕπῳ ὁσθενὸς οὕτως ἐλπίζῃ ἀναπειθῆναι. καὶ ποι

B ὁ χρεῖμα τῆ ἐλπίδων οὕτως ἐστὶν ἐπὶ τῆ φύσῃ πολὺ καὶ ὁπότερον, ὥστε φασὶν οἱ κομφοῖ ὁφισαί, μὴδὲ ἀνὲ θελήσασθαι ζῆν τοῖς ἀδελφῶν ποιοῖς, ἐργῶν ὡς ἐγγύοντο πῶ ἄρχῳ. ἀπαγορεύῃ γὰρ ἕπῳ τῆ πᾶσα κεχυμένη τὸν βίον δύναν, εἰ μὴ τῶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐπέχειν εἰς πῶ φύσιν ὁ Περσηστῆς, ἀφροῖς φάρμακον, ὑφ' ὧν πᾶσα ἡρόμοιο πιστότερον ἡλυσται ἔ φαινομένου ὁ πᾶσα δεκῶν μοιοῖ αἱ δὲ ὁσάμπῶ ἔργου πῶ ἰσῶν, ὥστε ὁ δεδεμένος ἐπὶ πέδασι, ὅτῳ ἐφῆ τῶ βουλομένου τῆς γῶμης ἐλπίσασθαι, ἔ λέλυται καὶ κρατεῖται, καὶ αὐτῆ

C κα διμοιρίτης ἐστὶ, καὶ μὴ μικρὸν λοχαγός, ἔπειτα στρατηγός, ἔ καὶ ἔ θυός, καὶ τε φασὶν φορῆ, ἔ πᾶσα τίθεται πᾶσα πῆζον, εἰ μὴ βούλοισι, Σικελικῶν, εἰ δὲ βούλοισι, Μηδικῶν. καὶ μὴ τῶ τῶν ποδῶν ἐπιλήσμων ἐστὶν, ἔως ἐπὶ βούλεται στρατηγός. καὶ ποι πᾶν τῆ, ἕπῳ ἐστὶν οἰειώπῆτος, καὶ ἐργῶν ὡς ἐγγύοντο πῶ ἄρχῳ. ἀπαγορεύῃ γὰρ ἕπῳ τῆ πᾶσα κεχυμένη τὸν βίον δύναν, εἰ μὴ τῶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐπέχειν εἰς πῶ φύσιν ὁ Περσηστῆς, ἀφροῖς φάρμακον, ὑφ' ὧν πᾶσα ἡρόμοιο πιστότερον ἡλυσται ἔ φαινομένου ὁ πᾶσα δεκῶν μοιοῖ αἱ δὲ ὁσάμπῶ ἔργου πῶ ἰσῶν, ὥστε ὁ δεδεμένος ἐπὶ πέδασι, ὅτῳ ἐφῆ τῶ βουλομένου τῆς γῶμης ἐλπίσασθαι, ἔ λέλυται καὶ κρατεῖται, καὶ αὐτῆ

D θυμία, ἔ κρατεῖται πῶ ἰσῶν τῶν πεπλημένων ἐλπίσιν, ἀγαθὰ μὲν τῆ δύσχερῶν τῆς ἀγαθῆς ὅτῳ δὲ αὐτεπίτακτος ἡμῶν ἐλπίδα πᾶσα βάλῃται. τῆ δὲ γὰρ καθευδόντων ἐπέχειν ἔργῳ τῆ Θεοῦ πῶ τῆ ὕπνῳ ἕπῳ ὥστε ἡδὲ πῆς εὐτεπίσας πῶ γῶμῶν εἰς ὁ χρεῖσασθαι μείζουσι πᾶσα γῶμασι, ἀ πᾶσα πᾶσα αὐτῶ ὁ ἐπῳ, διτῶν ἕπῳ κέρδος, πῶ, πῆ ἡδὲ πῶ πᾶσα τῆ πᾶσα γῶμασι, ἔ ὁ πᾶσα ἡρόμοιοις ἐπῳ μείως χρεῖσασθαι,

τῶ πάσει παρεσκέφθαι ὡς αὐτῶν, ὡς
 παρεσκέφθαι αὐτῶ τῶ βίῳ. ὥστε ἡ ὕμνησε
 τῶ ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος ὡς ἀδρός λέγων
 ἑξομῆτος, ὅτι ἔρα αὐτῶ γλυκεία καρδίας
 ἀπάλλοισα κουρῶστος στυαορῶ ἐλπίς, ἀ
 μάλιςθ θνατῶ πολυτροφον γῶμαν κυβερνά·
 Φαίη τις αὐ οὐ ὡς τῆς ὕπνῳ λέγεσθαι τῆς
 ἀπατηλῆς, ἡ ἡμῶς ἐαυτοῖς ἀφῶ πλάττομεν,
 ἀλλ' ὄλον τῶ το μικροδ μέρεσι ἐνυπνίων ἐπαυ-
 νος εἶρηται τῶ Πινδαρο. ἡ ὡς τῶ οὐεί-
 ρεις αὐ μαντικῆ σὺ τέχνη μεποῦσα ὁ πε-
 φινός, βεβαιοτέραν τῶ ἐλπίδα πῆρεχεται·
 ὥστε μὴ τῶ φανωτέρου γῶσις δοκεῖν. ἡ δὲ
 Ομηροῦ Πηνελόπη, διτῶς ὑποπθεται πύ-
 λας ὄνειρων, καὶ ποιῶ τῶς ἡμῶς ἀπατηλῆς,
 ὅτι ὅφθαι τῶ ὄνειρων εἶναι ἡ. εἰ γῶ ἡπί-
 σταρ τέχνῳ ἐπ' αὐτοῖς, πῶσθαι αὐ ἀφῶ τῶ
 κερῶτων πῆρεσθαι. πεποῖνηται γῶ ἔξελε-
 χῶσθαι καὶ ἀμαθῶν ὀφλισκῶσθαι ὡς αὐ-
 τῶ δῆπου τῶ ὄφθαι, ἡ μὴ δέον ἡπίσθαι.

A quod eam tanquam vitæ suæ convenien-
 tem, longè antea meditatam, cogitatam-
 que habeat. Quamobrem quæ à Pindaro
 celebratur spes, cum ita de felici homine
 loquitur (quod ipsi iucunda cor permul-
 cens iuvenum alitrix cõiuncta sit spes, quæ
 maximè mortalium versatilem animum
 gubernat) meritò quispiam negarit de ea
 quæ vigilantibus accidit, fallaci atque ir-
 rita, quam nobis ipsis effingimus. Sed vni-
 versum hoc exiguæ partis insomniorum
 præconium à Pindaro commemoratum
 est. Ergo diuination per somnium, quæ
 cum arte clarum aliquid, & manifestum
 quærit, firmiorem spem præbet, ita vt de-
 terioris generis minimè esse videatur. Sed
 Homeri Penelope duplices somniorum
 portas proponit, dimidiásque fallaces esse
 adstruit, quod somniorum imperita esset:
 quod si illorú artem calluisset, omnes pro-
 fectò per corneas fores eduxisset. Argu-
 mento est, quod coniuncta, & in manife-
 sta hærens inscitia circa eam utique visio-
 nem inducatur, cui perperam fidem abro-
 gabat,

Χίῶνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δὲ τοι ἀμετος
 ὄρνις

Εἰμὶ Ὀδυσσεύς.

ὁ δὲ ἡ ὄμνησε καὶ ὡς ὅν ἡδολέσθαι ἀφῶ
 τῆς ὄφθαι. δοκῶ μοι ἀφῶ τῶ τῶσθαι ἀ-
 κούσθαι Ομηροῦ λέγοντος, ὡς εἶναι ἀξίον ἀπο-
 γνώσθαι ὄνειρων, ὡς τῶ ἀδρόσθαι τῶ γῶ-
 μῶσθαι, ὅτι τῶ φύσιν μετῶπθῆσαι τῶ ὄφθαι
 ὄφθαι. πῶ ὁ μὲν δὲ Ἀγαμέμνων δῆσις ὅστιν
 ἐκῶσθαι ἀπάτῳ ὄνειρων, κακῶς ὑποπθῶσθαι
 ὡς τῆς νίκης τῆς μαντευτῆς,

Θαρῶσθαι σ' ἐκέλευσε κερκομῶσθαι Ἀ-
 χαιοῖς

Πῶσθαι· νεῶ γῶρ' κεν ἔλθεις πόλιν θῶ-
 ρυάσθαι.

ὡς ὄφθαι αὐτοῖς τῶ πόλιν ἀρή-
 σθαι, ὅτι τῶ πῶσθαι πῶσθαι, ὁ φθῶσθαι,
 εἰ ὡς ἕνα ὁ ἑλλῶσθαι ὄφθαι. τῶ δῶ
 Ἀχιλλῶς τε καὶ ἡ Μαυρμυδῶσθαι φῶσθαι
 ἀπόμαχος ἡ, ὁ ἀφῶσθαι τῶ σῶσθαι
 ἀφῶσθαι. ἀφῶσθαι, καὶ κῶσθαι ἀφῶσθαι.
 ἀλλ' ἡ ὡς ἀφῶσθαι ἀφῶσθαι ἀφῶσθαι,
 ὅτι μὲν ἀφῶσθαι ἀφῶσθαι τε καὶ σῶ-
 κῶσθαι, καὶ σῶσθαι ἀφῶσθαι, ὁ σῶσθαι
 τῶσθαι, ὁ πῶσθαι ἀφῶσθαι ἀφῶσθαι.

Anserum erunt mihi turba proci Iouis ales
 Ulysses

Ipse ego sum.

C At is sub eodem erat testo, & cum eo per
 visionem loquebatur. in quo mihi perspi-
 cue dicentem Homerum audire videor,
 non esse de somniis desperandum, neque
 vtentium imbecillitatem ad naturam esse
 eorum quæ videntur transferendam. Pro-
 pterea neque Agamemnon rectè somnia
 fallacia redarguit, perperam prædictam
 illam victoriam accipiens.

Te iubet ille coma insignes armare Pelasgos
 Proxius: ita Priami lata oppida prendere pos-
 sis.

D Progreditur itaque quasi primo impetu
 urbè inuasurus, cum malè proxius illud in-
 tellexisset, quod ita demum ait, si ad vnum
 Græcos omnes armatos educat. At qui in-
 terim Achilles, & Myrmidonum Phaláx,
 præcipuum exercitus robur, à prælio ab-
 stinebat. Sed de somniorum laude satis
 multa, nunc finem prædicandi faciamus.
 Atenim parum abfuit quin ingrati animi
 crimen fusciperem: Nam quod illa qui-
 dem diuination aptissima sit, vt & nobi-
 scum nauiget, & domi maneat, & mer-
 catum eat, & exercitui simul præsit, & om-
 nia cum omnibus ad exitum perducat.

Hæc sunt quæ paulò antè commemoravi, quæ verò sūt ab ea in me collata beneficia, nondum in cōmune proposui. Quāquam nihil est quod cōmuniter cum hominibus quæ ac philosophari perficiat, multaque quæ vigilātibus intellectu difficilia occurrerant, dormiētibus partim omnino aperit, partim ad dissoluendum vnā aliquid suppeditat. Eiusmodi enim aliquid contingit vt nunc interroganti similis, nūc inuenire ipsa, atque excogitare videatur; mecū verò nō rarò lucubrations quasdā perfecit: Siquidem & sententiā sæpe præparauit & dictionē accommodauit, & hoc inducto aliud eius loco suppleuit; Interdū vniuersā verborum structuram redundātem, & vocum nouitate turgentē æmulatione recētis eloquētiæ ab vetere Atticorum lingua degenerantis interuētū Dei castigans, illa partim aliquid dicentis, partim quid sit illud dicentis; partim tumulos veluti quosdā protuberantes deiicere monstrantis, ad modestiam me reuocauit, & tumore omnem cōpressit. Alias item cū Venationi operam darem, machinas mecum ad capiendas feras excogitauit, quæ callidè discurrere, atq; occultari solent: deficiēti vero, & iam reditū paranti, constantiā imperauit mihiq; felicem fortunam ad certum diem promisit, vt deinceps libentius fidem adhibentes foris pernoctaremus: mōxque vbi præstituta dies aduenerat, aderat & cū ea fortuna, quæ mihi ferarū retibus implicatarum & iaculis peremptarū greges indicabat. Ac mihi quidē vita omnis in libris ac Venatione posita est: nisi si quādo legationem susceperim, quod vti nā nunquam mihi cōrigisset, vt ne tres in vita execrabiles & detestandos annos vidissem. Sed & tunc plurima ab ea, maximāq; sum beneficia consecutus. Namque cū prestigiatorum, animāsque ex inferis sollicitatum Magorum insidias in me irritas fecit, mihi eas indicans, & ex omnibus periculis eripiens: tum publica negotia mecū gessit, vt quam optime ciuitatibus succederent, & ad Imperatoris colloquium me vnū omniū qui vnquam extitēre Græcorum audacissimū produxit. Aliorum quidem alij inter deos curam suscipiūt. Hæc autem omnibus ad est, vnicuique benignā se deam exhibens, & ad vigilātium curas semper aliquid solerter excogitat. Vsq; eo sapiens est quiddam anima vulgariū ac forensium sensuū fluctibus vacās, qui in eam alienas res varias, ac multiplices introducunt. Nam quas habet rerum imagines, & quascumque ab

A *ταῦτ' ἂ μὲν πρὸς αὐτὸν εἶπον, τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἐμὲ πρὸς αὐτῆς, οὕτω δημοσιόσας. καὶ ποί γε εὐδὲν οὕτω σπουδαζήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ὡς συμφιλοσοφῆ, καὶ πολλὰ τῶν ὑπὲρ ἀπίρων, ὅτ' ἔχει κατ' ἐπιθυμίαν, τὰ μὲν ὅλα ἐφίλει, τὰ δὲ σπουδην ἔπιθυμῶν γίνεται γὰρ τι τοιοῦτον, ὡς νῦν μὲν εἰσέειναι πτωχολογίαν, νῦν δὲ αὐτὸν εἶ) τὸν ὄξυμείλιχον καὶ ἀφροσύμῳ. ἐμοὶ δὲ θαμὰ καὶ συζητήματα σπουδάζω. καὶ γὰρ νοῦν ὑπὲρ ἑτέροις, καὶ λέξιν ἐκρήμοσεν. καὶ ὁ μὲν διέγραψε, ὁ δὲ αἰτεσιήσατο.*

B *ἦδ' οὐδέ ποτε καὶ πῶς ὅλλω κατὰ σκόλον τῆς γλώττης ὑλομορφοσῶ τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάταν κενήτητι, ζήλω τῆς ἐκφυλοῦ τῆς ἀρχαίας ἀτθίδος, ἢ δὲ ἀφ' Θεοῦ νοητήσασα, ὁ μὲν τι εἰπὸντος, ὁ δὲ τί ἔστιν εἰπὸντος, ὁ δὲ δεῖξάμενος, ἔχουσι πινὰς ἀπολαύσιν ἐκπεφυκότας τῆς γλώττης, ἐπανήγαγέ τε ἐς ὁ σῶφρον, καὶ ὁ οἰδοῦν ἐκὼλασε καὶ κινήσασαί ποτε σπουδαζομένησαν μηχανὰς ὅτι τὰ σὺ τέχνη καὶ γένηται καὶ κρυπτολόγια τῶν ἀπείρων. καὶ ἀπειπὸντι δὲ ποτε καὶ ἀνὰ βλάβην πρὸς αὐτὸν ἐπέταξε, καὶ πῶς τὴν εἰς κείνου ὑπέχετο, ὡς τε ἦδ' οὐκ ἔμελλεν πινεῖσθαι. ἡ δὲ, ὅτ' ἔχει πρὸς ἡ κείνου, καὶ ἡ τὴν πρὸς ἡ, ἦγε ὑπέδειξε ἐσομὸς δικτυαλώτων * καὶ δορυαλώτων ἀπείρων. ἐμοὶ μὲν εἶναι βίος βίβλια καὶ ἀπείρων, ὅτι μὴ πεπερασμένα ποτε ὡς οὐκ ὄφελον ἀποφράδας ἰδῆν ἐπαινοῦ πρὸς ἐκ τῆ βίου. καὶ μὲν τὴν τότε πλάσσει δὴ καὶ μέγιστα ὠνάμην αὐτῆς. ὅτι βουλάς τε γὰρ ἐπὶ ἐμὲ ψυχοπομπῶν γηῶν ἀκέρως ἐποίησε, καὶ φιλώσασα, καὶ ἐξ ἀπασῶν πεινώσασα, καὶ κοινὰ σπουδαζομένησαν, ὡς τε ἀρίστα ἔχον τῆς πόλεσι, καὶ ἐς πῶς βασιλέως ὀμιλίας τῶν πρὸς ἑτέροις Ἑλλήνων θαρραλεώτερον πρὸς ἑτέροις. ἄλλοις δὲ ἄλλων μέλη. ἡ δὲ πρὸς πᾶσι δαίμων ἀγαθὸς οὐσα ἐκάστω, καὶ ἐπιτεχνωμένη τῆς τῆς ἐν ἐρηγηροῖσι φρονήσιν. οὕτω ἴφροντι γηῶν ψυχὴ γολάσασα τῆς κατὰ κλυσοῦ τῶν ἀρετῶν ἀγαθῶν ἐπισημαίνουσαν αὐτῆ πτωχολογίαν ὁ ἀλλότριον, ἂ, τε γὰρ ἔχει τὰ εἶδη, καὶ ὅσα. πρὸς*

νοῦ δέχεται, μόνη ἡμορφὴ ἡρεχά ποῖς ἐγραμ-
 μοῖς ἐπὶ τὰ εἶτα, καὶ τὰ ὡρὰ τῆς γείου
 πορθημύς. συγγῆ γὼ αὐτῆ καὶ Θεὸς ἐσχό-
 μιος οὕτως ἐρῶση, τὰ πλὴ φύσιν αὐτῆς ὁμο-
 θεν εἶ). τὰ μὲν δὲ ἄρη αὐτὰ τῆς ἐνυπνίων,
 ἡσπεσιώτερά ἐστὶ, καὶ ἢ πρῶτως, ἢ ὡρὰ
 μικρὸν πρῶτως, τρεῖς καὶ ἑφῆ, καὶ ἢ κίσα
 τέχνης δεόμια. ἀλλὰ αὐτὰ μόνος αὐ ὡρὰ-
 ἡμοίτο τοῖς κατ' ἄρετιν ζῶσιν, εἴ τε φρονη-
 σὶ πεπορευμένῳ, εἴ τ' ἔθεσιν ἐξ ἡμορφίῳ.
 εἰ δέ ποτε καὶ ἄλλω τῷ, μέλις μὲν, ἀλλὰ
 ἡμοίτ' αὐ, πρῶτως δὲ οὐκ ἐπὶ σμικρῶ δὴ πι-
 νι τῆς ἄριστων ἡμῶν ἐνυπνίων τῶ τυχόντι πα-
 ρέσαι. ὅ δὲ λοιπὸν καὶ πολὺ καὶ κοινοτάτων γέ-
 νος, ἐκείνο αὐ εἶη ὅ ἡνιγμένον, καὶ ἐφ' ὃ δὲ
 πλὴ τέχνῳ ὡρὰσκαδάσασαυ. ἡμέσιν τε γὼ
 ἔχεν ὡς οὕτως εἰπεῖν ἄτροπον καὶ ἀλλόκοτον,
 καὶ ὡς ἐκ τῆς τοιούτων βλαστήσῃ ἀσαφέστα-
 τον παρῆσιν. ἐχθ' γὼ ὡδὲ παρὲ αὐτῶ. ὅσα φύ-
 σεις ἐχθ', πρῶτων ὄντων, ἡμορφίῳ, μὴ ὄν-
 των ἐπεὶ καὶ τῆτο ἔσπος ἕσαρξέως· εἰδω-
 λα ἀπορρῆ, καὶ τῆς ἕσασαίως αὐτῶν ἀπο-
 πάλλεται. εἰ γὼ ἐκείσιν ἀμαθητῶν, εἰδὸς ἐστὶν
 ἕλη στωδυσάδην, ἐφωρῶσα μὲν δὲ τῆς ἕλης
 ἐν τῶ στωδέτω πλὴ ἐκείνῳ, ὃ λόγος αἰρῆ
 ἔ πλὴ τῆς εἰδώλων φύσιν ἐξοχετεύεσασα, ἵνα
 κατ' ἀμφὶ τὰ μέρη, πλὴ τῆ ὄντος ἀξίῳ
 ἀρηήσῃται τὰ γινόμενα. τοῦτων ἀπάντων
 τῆς ἀπορρῆόντων εἰδώλων, ὅ φανταστικὸν
 πνεῦμα, καὶ τοπικὸν ἐστὶν ἐμφανέστατον. παρ-
 νοσοῦντα γὰρ ἄλλως καὶ ἐβλαστήσῃντα ἑ-
 σίως, τῆ τε ἀορισία τῆ εἶναυ καὶ τῶ ὡρὰ
 μωδένος τῆ ὄντων ἐπιγινώσκεισασα, ἐπειδὴ
 ἐκέρση τοῖς ψυχικαῖς πνεύμασιν, εἰδώλοισ
 μὲν οὖσιν, ἐδρῆν δὲ ἐχρῆσιν εἰς πλὴ φύσιν
 τοῦτοισ παρῶσαφείδοντα, καὶ ὡσαυτ εἰς ἐ-
 σίαι αὐτὰ ἀπαπαύονται. τῆ μὲν οὖν ἡμο-
 ρφίῳ ἀπε ἢ δὴ πρῆλθόντων εἰς πλὴ τῆ
 εἶ) εἰέρχαι, ἑφῆ τὰ εἰδωλα ἀποπέλλε-
 ται, μέγισ αὐ ἕσπο χρόνου πληθῆς ἀ-
 ρδρῆνῶ καὶ ἐξίτηλα ἡμῆται. τῆ δὲ ὄντων,
 ἀπε ἐσῶτων ἐπι, μέλλον ἐμβία καὶ ἀριδῆ-
 λότερα· ἀορισότερα δὲ τῆ μέλλοντων καὶ
 ἀδρῆκείτα. παρῶσινδῆματα γὰρ ἐστὶν οὐ-
 πω πρῶτων, φύσιως ἀτελοῦ ἐξελθῆμα-
 τα, οἷ ἀποκίρῆντα καὶ ἐξ ἀλλομῆνα παρ-

A mente excipit, sola cum est, iis præbet, qui
 ad interiora conuersi sunt, & quæ à diui-
 na parte manant, traducit. Cum ea quip-
 pelic affecta mundanus Deus conuerſa-
 tur, pro eo quod ex eodem fonte vtrius-
 que natura deriuata sit. Quapropter ge-
 nera hæc insomniorum diuiniora sunt &
 vel penitus, vel maxima ex parte clara at-
 que perspicua, minimèque artis indigen-
 tia: sed hæc solis iis contingunt, qui virtu-
 tem in vita sectantur, siue prudentia con-
 sitam, siue moribus insitam. Quod si cui-
 quam alteri vix illud quidem accidit, fie-
 ri tamen aliquando potest, omnino tamen
 non exiguæ alicuius rei gratia insomnium
 B aliquod ex præstantissimis illis generibus
 vulgari homini obiiciatur. Reliquum au-
 tem, & frequens, & tralatitium genus il-
 lud sanè fuerit, quod inuolutum, & ob-
 scurè adumbratum est; ad quod ars est ali-
 qua comparanda. Nam cum ortum vt ita
 dicam absurdum & inusitatum sortiatur
 tum quasi ex eiusmodi proueniens, obscu-
 rissimum progreditur. Sic enim ea sese
 res habet: Quæcumque in rerum natura
 sunt, omnium quæ sunt, fuerunt & futu-
 ra sunt (quando & hæc existendi quæ-
 dam ratio est) simulachra quædam ex ipso-
 rum substantia proueniunt. Nam cum
 C vnumquodque eorum quæ sensu perci-
 piuntur, forma sit cum materia coniun-
 cta, deprehensa autem sit materiæ à no-
 bis in composito fluxio; ratio vtique ipsa
 conuincit simulachrorum naturam deri-
 uari, vt vtraque ex parte, ab eius quod
 eodem modò semper est, dignitate, quæ
 perpetuò oriuntur, degenerent. Horum
 omnium fluentium simulachrorum phan-
 tasiæ spiritus, clarissimum est speculum.
 Cum enim temerè oberrantia, & à suo
 statu dilapsa præ naturæ suæ inconstantia,
 tum quod à nulla re agnoscantur, in ani-
 males spiritus inciderint, quæ simulachra
 alioqui sunt, sed in natura fixam ac stabili-
 D lem habent sedem, iisdem adhærescunt,
 & in iis, tanquam in certa domo conqueſ-
 cunt. Cæterum præteritorum, vt potè
 quæ iam re ipsa extitère, perspicua simu-
 lachra mittuntur, donec longinquitate
 temporis paulatim euanescant. Præſenti-
 um verò, tanquam adhuc manentium,
 vitalia magis atque clariora sunt: futuro-
 rum demum incertiora minúsque distin-
 cta: sunt enim progressæ quædam nõdum
 præſentium volutationes, naturæ imper-
 fectæ germina velut exilientia, atque e-
 rumpentia reconditorum seminum indi-

cia: idcirco arte ad futurorum cognitionem opus est; quoniam adubrata ex iis simulachra prodeunt, neque manifestè, velut ex ipsis, quæ re ipsa sunt imagines: natura nihilominus admirabili constant, itaque sese habent, quòd ex rebus productis ortum habuerunt. Verumenimvero tempus iam est ut de arte ipsa nonnihil dicamus, quam ratione comparetur. Equidem optimum fuerit sic diuinum spiritum præparasse, ut mentis, atque Dei contemplatione dignus habeatur, nec ut vagorù, atque errantium sit simulachrorum receptaculum. Optima verò educatio est, quæ Philosophiæ beneficio habetur, quæ perturbationes animi sedat, ac tranquillat, à quibus semel agitatis, spiritus, quasi sedes occupatur, deinde moderato ac frugali victu, qui minimè animali stimulos addat, minimèque in extremum corpus compellat. Alioqui ad primum usque corpus agitatio ipsa perueniat, quòd tamen pacatum, & quietum esse oporteat. Verùm quoniam optare id quidem cui libet facillimum est, efficere omnium difficillimum, nos autem id volumus, ne cui sit inutilis somnus; age, finem aliquem infinitis in rebus, ac terminum inuestigemus, hoc est, artem aliquam simulachrorum considerandorum instituamus. Sic autem sese habet. Non secus quàm qui mare nauigant, si fortè prius aliquando scopulus aliquis occurrerit, indeque præteruerti ciuitatem hominum viderint, quoties eundem scopulum intuentur, eandem quoque ciuitatem obseruant. Aut velut in ducibus contingit, quos tamen non dum videamus, ex præcursoribus tamen venturos cognoscimus, quoniam cum iisdem apparuissent, semper antea sunt consecuti; ita simulachris identidem futurorum actionem annotamus: præcurrunt enim iisdem eadem, & similia similibus. Vti ergo gubernatoris vitium est, eodem apparente scopulo, non agnoscere, neque posse dicere, quamnam propè terram nauigium in solo versetur: & eiusmodi temerè nauigat: sic cui eadem sæpius oblata visio est, si non id obserauerit cuius fuerit casus, aut fortunæ, aut actionis prænuncia, inconsideratè, ut nauigio gubernator, sic ille vita vititur. Et nos etiam in summa æris tranquillitate tempestates prædicimus, cum circa Lunam arcem viderimus, quòd sæpe eâ conspectâ, tempestas secuta sit.

A *μάτων σκοτεινότητι ἀνίσταται. ταύτη καὶ δὲ τέχνης ὅτι μνημότων· ἐσοκλασθημένη γὰρ ἀπὸ αὐτῆς πρὸς τὸ εἶδωλα, καὶ οὕτως ἐμφανῆς εἰκόνες, ὡς τὰ ἀπὸ τῆς ὄντων· θαυμαστά γέ τοι πλὴν φύσιν ὅτι, καὶ οὕτως ἔχοντα, ὅτι ἀπὸ μνήμων ἡμετέρων ἐγίνετο. ἀλλ' ἤδη γὰρ τι καὶ περὶ τῆς τέχνης ῥητέον, ὡς δὴ πρὸς ἡμῶν.*

B *Ἐπίσταν μὲν οὖν οὕτως πρὸς καθάρτησιν τοῦ πνεύματος ὅσον, ὡς ἐφορείας ἀξιοῦσθαι τοῦ καὶ Θεοῦ, ἀλλὰ μὴ διδραμῶν ἐστὶν τῆς ἀορίστων εἰδωλῶν. Ἐπιφάνει δὲ ἐπίσταν ἀφ' ἧς τε φιλοσοφίας γαλιωῶν ἐμπειούσης παθῶν, ὅτι ὡν κινηθέντων ὁ πνεῦμα, καθάρτησιν ἔχει καὶ ἀλαμβασταίται. καὶ ἀφ' ἧς μετείας ἀφ' ἧς καὶ σάφρονος, ἡκιστα μὲν ἀξιοῦσθαι τὸ ζῶν, ἡκιστα δὲ ἐμπειούσης εἰς τὸ ἔχοντα σῶμα. φθάνοι γὰρ αὐτὸ κλότος μὲν τὸ πρὸς τὸ, ὅτι δὲ ἀπρεμές τε δὲ καὶ ἀκλόνητοι ἐστὶν. ἀλλ' ὅτι τῆς πρὸς σιωπῆσθαι μὲν ἀπὸ τῆς ῥαδίως, ἡμῶν γὰρ ἀπὸ τῶν ἀμνησθημάτων, ἡμεῖς δὲ βουλόμεθα μηδὲν τὸν ὕπνον ἀποκλῆσαι, φέρε, ἵνα καὶ τοῖς ἀορίστοις ὅσον ζητήσωμεν, τῆς ἐστὶ τέχνῃ περὶ τὰ εἰδωλα συνησθῆναι. ἔχει δ' οὕτως· ὡς τὰ ὅτι τῆς ἀσυνειπήσθαι πλεόντων, ὅτι ποτε σκεπέλω ἵναι πρὸς τῆς καὶ, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἰδῶσι πόλιν ἀνδρῶν, ὅσακις αὐτὸν τὸν σκεπέλων ἰδῶσι, πλὴν αὐτῶν πόλιν σημαίνονται· καὶ ὡς τὰ ὅτι τῆς φρασησθῶν, οἷς οὐχ ὁράντες ἀπὸ τῆς πρὸς δρόμον ἴσμεν ὅτι πρὸς ἔσονται. τῆς γὰρ αὐτῶν φωνέντων, αἰεὶ ποτε πρὸς ἔσονται· οὕτω καὶ τοῖς εἰδωλοῖς ἐκάστῃ σημαίνονται πλὴν τῆς ἐσομένων ἐπὶ τῆς. πρὸς δρόμον γὰρ ὅτι ταῦτα τῆς αὐτῶν, καὶ ὅμοια τῆς ὁμοίων. ὡς τὰ οὖν*

D *κυβερνήτου κακία ταῦτα, σκεπέλου φωνέντος μὴ ὅτι φρασησθῶν, μηδὲ ἔχει εἰπεῖν πρὸς ἵναι πλὴν τὸ σκάφος ἀλάφ, καὶ ὁ τοῦτος ἀπὸ τῆς πλὴν οὕτως ὅτι πλὴν αὐτῶν ὅτι πολλὰκις ἰδῶν, εἰ μὴ κατεσημῶν ἵναι αὐτῶν πρὸς τῆς ἐγίνετο πάσῃς ἢ τύχης, ἢ πρὸς τῆς, ἀσυνειπήσθαι τῶν βίῳ, καθάρτησιν ὁ κυβερνήτης ἐκείνος τῶν σκάφ, καὶ τῶν ἀσυνειπήσθαι πρὸς τῆς ἐπὶ τῆς βασιλείᾳ τῆς ἀσυνειπήσθαι, περὶ πλὴν σκεπέλου ἀλάφ ἰδόντες, ὅτι πολλὰκις ἰδόντων οὕτω, ἡμῶν ἡκαρῶσθαι.*

Τῆ μὲν ἢ ἀέμειο γαλιωαίης τε δοκεῖν·
Ρηγυμδὴ ἀέμειο, μαρσινομδὴ δὲ γα-
λιωαίης.

Ταὶ δύο δ' αὖ χιμῶνι ἀεὶ ἔρχονται σε-
λιωαίης.

Μείζονα δ' αὖ χιμῶνα φέρει πειστέλι-
πος ἀλωή,

Καὶ μάλλον μελανόβουσα, καὶ εἰ ρηγυάτο
μάλλον.

οὕτως ἔπει πρῶτων καὶ Αεριστέλης τε καὶ ὁ
λόγος Φησὶν, ἢ μὲν ἀέμειοι μνήμων, ἢ δὲ
μνήμη πείραν, ἢ δὲ πείρα τέχνην ἐποίησιν·
οὕτω καὶ ἔπει τοῖς ὀνείροις βαδισαμῶν. ἢ δεξι-
ται μὲν οὖν ἐνοῖς ἢ δὲ βιβλία συχρὰ τῆς ἑπι-
αύτης ἀεὶ ἀπρησῆως· ἀλλ' ἔγωγε τῆς αὐτῶν
ἀπρῶτων καὶ ἀρχῆς, καὶ ὀλίγον ὄφελος ἤγη-
μαι. οὐ γὰρ ὡς αὖτ' ὁ σῶμα ὁ ἔρατον τῆς κα-
ταμεληκῶν στοιχείων ἢ στυώδος, διώαται
δέξασθαι τέχνην καὶ λόγου ἔργον τῆ φύσιν
συμπερατείνοντα. ὡς γὰρ ἔπει ὁ πλῆστον ἑσπῶ
τῆς αὐτῶν ἑσπῶ παρὰ, μικρῶς οἴσης ἐν τοῖς
ὀμοῖοις τῆς ἀεὶ φρεσῆς τῆς πρὸς ἀλλήλων·
καὶ ὁ πρὸς φύσιν ἔργον ἐν ἀεὶς, οὐ λευκῶν
νοσοῦν, ὅθεν γινώσκοντα τῶν τοῦτον γινώσκον·
οὐχ οὕτως ἔπει τῶν φλυασικῶν πνθίματος,
ἀλλὰ ἔπει τῆς πρὸς φύσιν διεκλύοχεν ἄλλο ἄλ-
λου. ἄλλο γὰρ ἄλλο σφαιρα, πρὸς σφαιρα τῶν
πλείστοι τῶν φρεσῆς.

Ἡ μάλα δὲ κείναι γε μακρόβουται ἔξοχα
πασέων

Ψυχῶν ποτὶ γαίαν ἀπ' οὐρανῶν πρὸς
χέονται.

Κεφαί δ' ὀλβίαί τε, καὶ οὐ φατὰ νήματ'
ἐρυσσῶν,

Οοσαὶ ἀπ' ἀγλήεντος ἀεὶ σέθεν, ἢ δὲ ἔπει
αὐτῶν

Ἐκ Διὸς ἔξερχόντο, μίτου κρατερῆς ἑσπῶ
αὐτάκης.

ἔπει τῶν ἑσπῶ ἢ δὲ ἠνίξαστο Τίμαχος, δι-
δοῦς ἐκάστη ψυχῇ στυώμον ἀστρον· αἱ δὲ ἔπει
τῆς φύσεως ἐκαστῶν, τῶν φιλοχρησῶν πε-
εὶ πρὸ ἕλλω, ἢ μὲν ἠπῶν, ἢ δὲ μάλλον, ὡς
ἐκάστη ῥοπής ἐδυσχύσει, ὁ πνθίμα ἐμολυ-
νεν. ἐνοικίζονται δὲ σώμασιν οὕτως ἐρυσ-
σαι, ἔπει γίνεται βίος ὄλος ἐν ἀμύρῃ καὶ νόσω
τῶν πνθίματος, αὐτῶν μὲν πρὸς φύσιν ἀεὶ

Vna tibi ventos pronunciat, atque seve-
num:

Interrupta quidem ventos, consumpta seve-
num:

Ast hiemem geminus Lunam dum circulus
ambit:

Maioremque triplex hiemem feret area:
quaque

Nigrior est, & rupta magis, hac sciuor in-
stat.

Ita in omnibus & Aristoteles, & ratio ipsa
definit: Sensum quidem memoriam, hanc
experientiam, experientiam demum artē
procreasse: iisdem & nos vestigiis ad som-
niorum cognitionem gradiamur. Atque
huius quidem obseruationis infiniti libri
à quibusdam coaceruati sunt. Ego verò
ea omnia derideo parumque prodesse ar-
bitror. Neque enim, velut infimum cor-
pus, quòd nihil aliud est, quàm eorum,
quæ vulgò elementa dicuntur, concur-
sus, generalem quandam artem, ac ra-
tionem admittit, quæ naturæ suæ coæ-
quetur quòd vt plurimum ab iisdem re-
bus eadem patiat, cùm leue admodum
insit in congeneribus corporibus inter se
discrimen, idque quod in iis præter na-
turam sese habet, malèque affectum est,
latère non possit, nec illud tanquam nor-
mam adhibeamus: non ita inquam in
phantasiæ contingit spiritu, sed secun-
dum primam ipsam naturam, aliud ab al-
io differt: alius quippe alteri sphaeræ con-
uenit, prout ampliori mole, ac velut mas-
sa constat.

Felices nimium, reliquis & sorte priores

Sunt animæ, ad terram quæ summo ex athere
fusa:

Hæ quoque felices, & inenarrabile profusus

Stamen habent, à te quæ Rex, splendente, vel
ipso

Ab Ione pronunciant, filo cogente subactæ.

Et hoc ipsum est quod Timæus innuebat,
unicuique animæ cōtubernale sidus attri-
buens: at illæ à natura degenerantes, plus
minusque, prout queque infelicitate qua-
dam grauiore, aut leuiore momento de-
primitur, spiritum inquinant. ita porrò
affectæ in corporibus habitant: vitæque
omnis earum per peccata, & spiritus æ-
gritudinem traducitur: quòd huic qui-
dem ob insitam nobilitatem præter na-

turam euenit: animali verò secundum naturã, quòd ab ea sic affecta est animatum: nisi fortè naturam illius, ordinem illum, ac feriem esse dixerimus, in quo à seipso, vti vitio, ac virtute vsus fuerit, collocatur. Nihil enim tam varium est ac versatile quàm spiritus. Quomodo igitur in rebus ad eò natura, & lege, & affectione dissimilibus eadem ab iisdem repræsentedur? Non ita sanè, neque fieri istud vnquam potest. Qui enim accidero vnquam possit, vt turbida aqua, & pellucens, ac consistens; item & agitata, ab eadem forma similiter afficiantur. Iam verò si perturbatio ista alio modo in alio contingat, pro colorum diuersitate, & agitationes vario modo figurentur, vnum erit vtique genere ipso ab exacta, accuratãque specie aberrare. Quòd si discrimen reperiat siue Phemonoc aliqua, siue cupiam Melampus, aut alius quilibet de eiusmodi rebus in vniuersum pronunciare ac constituere velit, rogemus ipsum, fieri ne natura possit vt rectum ac distortum speculum, idque quod ex dissimili materia constat, similem eius quod ostenditur effigiem repræsented. Verùm illi opinor disputationem de spiritu ne attigere quidem: illud autem quod ei affine est quocumque se habeat modo, omnium canonem atque normam esse voluerunt. Neque ergo illud penitus tollo, esse aliquam in omnibus iis quæ inter se differunt conuenientiam, ac similitudinem, sed obscurum si distrahatur, obscurius euadit. Adde quòd, vt ante dictum est, futuræ rei præsilientis quodammodo simulachrum per sese cognitu difficile sit. Præterea longè operosius est in vniuscuiusque moribus comuni aliquod simile visui describere: Ob hæc minimè sanè sperandum est, posse communes omnibus leges definiti; sed pro artis materia seipsum vnusquisque habeat. Inscribeat memoriæ, quasnam res, & quando sit expertus, quibusque antegressis visionibus, facile circa hæc quæ cum vsu atque utilitate exercentur, habitus cõparatur. Excitationem enim utilitas in memoriam redigit, præsertim cùm materiam subinde nacta fuerit. Quid autè somniis esse potest abundantius? aut quid ad pelliciendum efficacius, quæ etiam stultos inuitant vt de ipsis aliquid cogitent. Ideo turpe est eos, qui quintũ & vicesimũ ætatis annum attingere, altero adhuc vate opus habere, nec à se pleraque artis huius præcepta collegisse.

A πλω πρεφίτω δὲ ἡρόδοτος· τὰ ζῶα ὅτι καὶ φύσιν ἔχουσι καὶ οὕτως ἔχοντος ἐψυχώθη· εἰ μὴ καὶ αὐτὰ φύσιν ἔσθιν ἢ πάξις εἰς ἡὺ ὑφ' ἐαυτῶν πάττεται κακία καὶ ἀρετὴ χρωμάτων. ὁμοίῳ γὰρ ἔσται, ὡς αὐτὸ πνεῦμα ὁμοίῳ περὶ αὐτῶν. πῶς αὖ οὖν ἐστὶ τοῖς ἀνομοίοις, καὶ φύσιν, καὶ νόμον, καὶ πάξις, ταῦτα αὖ ἔσθιν ἢ αὐτῶν ἐμφανίζονται. ὁμοίῳ ἔστι τῶν, οὐδὲ αὖ ἡρόδοτος. πῶς δὲ αὖ ἡρόδοτος ὁ τεθολωμένων ὕδαρ καὶ ὁ ἀφαιρέσις, καὶ ὁ μύρον, ἔσθιν ὁ κινουμένων, ἔσθιν τῆς αὐτῆς μορφῆς ὁμοίῳ δὲ αὐτῶν· εἰ δὲ ἔσθιν ὁ ὁμοίῳ ἄλλως ἐστὶ ἄλλω καὶ ἀφαιρέσις χρωμάτων καὶ αὐτῶν κινήσις ἐστὶν ἡμαθίμοις πλείοσι· οὕτως αὖ ἐν μὴ εἶναι τὰ ἡρόδοτος ἀμύρτιν τῆς ἀκριβοῦς εἰκότος· εἰ δὲ ἔστι ἀφαιρέσις, εἴτε οὖν φημιονότις, εἴτε τῶν Μελαμπους, εἴτε ἑτέρος τις ἀξιώσις καὶ ὁμοίῳ πῶς αὖ τοῖς αὐτοῦ ἀφαιρέσις καὶ ἀφαιρέσις, πηρώματα αὐτῶν, εἰ φύσιν ἔχῃ καὶ ὁ ὁμοίῳ, καὶ ὁ ἀφαιρέσις καὶ ὁμοίῳ, τὸ, τε δὲ ὁμοίῳ ὕδαρ, ὁμοίῳ ἀποδοῦναι τῶν ἀκρινουμένων ὁ εἶδωλον· ἀλλ' ἐκφοῖ; γε ὁμοίῳ πῶς ἀρχῆν οἶμα πεφίλοσοφῆκασι πῶς αὖ τῶν πνεύματος. ὁ δὲ οἰκείον αὐτῶν ὁμοίῳ ποτε ἔχον, ἀποδοῦναι ἡξιώσθην εἰ) κενότα καὶ γλώσσα· καὶ ἔγωγε ὁμοίῳ αἰμαρῶ ὁμοίῳ καὶ ἀφαιρέσις ἀποδοῦναι εἰ) τῶν ἀφαιρέσις ἐμφανίζονται, ἀλλὰ ὁ ἀσάφης ἀφαιρέσις ὁμοίῳ, ἀσάφης ἔσθιν γίνεται. ἡὺ δὲ δῆπου καὶ πῶς ἀρχῆν δυσπερίωσις ὁμοίῳ τῶν ἀφαιρέσις ἀφαιρέσις ὁμοίῳ εἶδωλον· εἴτε δὲ χαλεπώτερον ἔσθιν ἐστὶν ἐκάστω ὁμοίῳ, κοινῶ φημιονότις πῶς ἀφαιρέσις ὁμοίῳ. ἀφαιρέσις ταῦτα μὴ ἀποδοῦναι, τῶν κοινῶς ἀπασιν νόμοις ἡξιώσθην· ἑαυτὸν δὲ ἡξιώσθην ὕδαρ ἔχῃ τῆς τέχνης· ἐξραφέτω τῆ μνήμη, ποῖ καὶ ποῖτε σιωπῆσθην ἀφαιρέσις, ἐπὶ ποδοπαῖς πῶς τοῖς ὁμοίῳ οὐ χαλεπῶς ἔσθιν ἀφαιρέσις πῶς ὁμοίῳ χρεῖα ἡξιώσθην μελετώμενοι. ὁμοίῳ ἡξιώσθην γὰρ τῆς μελέτης ἡξιώσθην, καὶ μάστις ὁμοίῳ ὁμοίῳ τῆς ὕλης ἔκαστοτε. τί δὲ αὖ ἐνυπνίων ἡξιώσθην ἀφαιρέσις; τί δὲ ἐπαγωγώτερον; ἀ καὶ τοῖς ἡξιώσθην ἐφέλκεται, πῶς αὐτῶν πῶς φημιονότις. ὡς αὖ αἰμαρῶν αὖ εἶναι τοῖς πῶς ἀφαιρέσις ἡξιώσθην γινόμενος, ἑτέρου μαρτυρεῖται ἐπὶ ἀφαιρέσις δῆσθην, ἀλλὰ μὴ πῶς αὐτῶν σιωπῆσθην τῆς τέχνης πῶς ἀφαιρέσις θεωρήματα. ὁμοίῳ

δὲ αὐτὸ εἶναι καὶ γραφὴν πᾶσι τε ὑπὸ καὶ ὄναρ
 ὀρεξίματα ἔσονται. εἰ μὴ παρὰ τὸ
 χαρὸν τῆς ἔπινοίας ὁ τῆς πόλεως ἕως ἀ-
 γρηκίται. ἐπεὶ ἡμεῖς ἀξιώσομεν τῆς κα-
 λουμένης ἐφημερίαι, τὰς ὑφ' ἡμῶν ὀνομα-
 ζομένης ἔπινοίας σωματικῆς, ἔχον τῆς
 ἐν ἑκατέρῃ ζωῇ διεξαγωγῆς ὑπομνή-
 ματα. ζῶν γὰρ ἄνα πῶς κατὰ φαντασίαν
 ὁ λόγος ἐπὶ τὸν κῆρ, καὶ μὴ βελτίω. καὶ ἡ χεί-
 ρω τῆς μέσης, ὡς αὐτὴ ὑγιείας ἔχει τὸ πρῶτον
 καὶ νόσον. οὕτως οὖν εἰ πῶς ὑπερβαίνειν τε
 παρὰ τὸν ποιοῦμεν, ὑφ' ἧς ἡ τέχνη σωμα-
 ζεται, ὁ δὲ τῆς ἡμῶν ἐκ τῆς μνήμης δολι-
 οδαμνός, ἔτι πᾶσι ἀφεία πῆς αὐτῆς ἡ-
 χαγωγία, ἰσοεὶα ἡμῶν ἑαυτὸν ἐξηγεῖται
 τε καὶ κατέδοντα. ἀλλὰ καὶ οἷς ἐπιμνήμεις ἔστι
 τῆς γλώττης, ὅσα οἷς εἰς ὑποθέσεις ἀ-
 πὶ τῆς ἐτέρας, πῶς οὐδὲν αὐτὸ γύμνασ-
 μα ἡμῶν τῆς ἐν τῇ λέξει δυνάμεως. εἰ
 γὰρ τὰς ἐφημερίδας ὁ Λήμμιος Ἰφίτης ἀ-
 γαθὰς εἶ) διδασκάλους φησὶ, τῶν περὶ ἀ-
 πῶν οὐ εἰπεῖν τῶν μηδὲ τῶν μειόνων ὑ-
 ποθέσιν, ἀλλ' ἀνάγκη εἶ) ἀφ' ἑαυτῶν
 ἰέναι φάσεων τε καὶ σπουδαίων· πῶς ὅσα ἀ-
 ζῶν ἀγαθὰ τῆς ἔπινοίας εἰς ἐρμη-
 νείας ὑποθέσιν. ἴδιον δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων,
 ἔπινοίας συμπερατεῖν τὸν λόγον τῶν
 φάσεων, ὑφ' ὧν χωρίζεται μὲν τὰ φύσιν
 σωματικῆς· σωματικῆς δὲ τὰ φύσιν κεχωρισ-
 μέναι· καὶ δὲ τῶν λόγων τὸν μὴ πεφάντασ-
 μένον φαντασίαν· ἀλλ' οὐτὶ γὰρ φάσεων τῶν ἔρ-
 γων, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ἀλλόκοτον κίνημα,
 ἀφ' ἑαυτῶν ἐφ' ἑτέρον· ὅταν δὲ τῇ φαν-
 τασίᾳ ἔξωθῆται μὲν τῶν εἶ) τὰ ὄντα, αὐτι-
 σάγηται δὲ εἰς τὸ εἶ), τὰ μηδαμῆ μηδα-
 μῶς μῆτε ὄντα, μῆτε φύσιν ἔχοντα εἶ), πῆς
 μηδαμῆ τῶν οἷς οἷς ἀενοήτοις ὑπερβαίνειν
 φύσιν ἀκατονόμασον· ἡ δὲ τῶν οὐτε εἶδη
 πολλὰ καὶ ἅμα πῶς, οὐτε σὺν χρόνῳ φέ-
 ρουσα δείκνυσι· καὶ μὲν τοῖς τῶν ὡς ἔχει τε
 καὶ ὀρέγνυται ἐνύπνιον. οἷον γὰρ ἀπὸ οὐ, πῆ
 ἀφ' οὐ βούληται· ἐν οἷς ἅπασιν καὶ τὸ ἀφ' ἡμέ-
 ραι μὴ λίδην ἀρημονοῦντα, τελεσιτάτης
 αὐτῆς ἡδὴ τῆς γνώμης, ἐπιδιδόσθαι πῆ πλέον
 τῶν οἷον. ὅτι γὰρ ὅτι ἀπαθῶς ἀφ'

A Et verò consultum quidem fuerit quæ vi-
 gilantibus, ac dormientibus visa contin-
 gunt perscribere, nisi ad inuenti huius no-
 uitate rusticæ æq; inurbanè se ciuitas ge-
 rat. Alioqui libet nobis ad ea quæ diurna
 acta dicuntur additis nocturnis, vt quidem
 appellamus, actis, habere vtriusque vitæ
 monumenta; Vitam enim phantasiæ quan-
 dam oratio modo nostra definiebat nunc
 mediocri meliorem, nunc deteriore pro-
 fanitate spiritus, aut ægritudine. Sic igitur
 si in obseruatione illam quâ nouis in dies
 incrementis augetur ars, incumbamus se-
 riò, nulla re nobis è memoria effluente,
B fuerit hæc honesta alioqui & elegans ob-
 lectatio, semetipsum tam vigilatè, quàm
 dormientem historiæ commendare. Præ-
 terea qui procurandæ linguæ desiderio
 tenentur, nescio an aliud argumentum in-
 uenire possint, quod multiplicem æquè
 eloquentiæ facultatis exercitationem re-
 cipiat. Nam si diurna acta, hoc est Ephe-
 meridas, præclaras esse magistras Lem-
 nius Sophista doceat, de qualibet re ap-
 positè, benèque dicendi, quòd ne minima
 quidem aspernentur, sed necessàrio se ad
 omnia tā grauià, quàm leuià demittant; quo-
 modo ad dicendi exercitationem & argu-
C mentum nocturna quæq; acta non magno
 in pretio habeantur? Hoc autem, quàm spif-
 sum opus, ac laboriosum sit, facilè intelli-
 gat qui cum visio nib. oratione adæquare
 contenderit, à quibus & quæ natura sunt
 cō. iuncta separantur, & quæ natura separata,
 coniunguntur, efficiendumque est, vt quæ
 alicui visa obiecta nō fuerint, eadē illi be-
 neficio orationis obiciantur. Neque factu
 leue, aut contemnendū est, peregrinam in
 anima, & inusitatam motionem in alterum
 posse transfundere: Cùm autē per phanta-
 siam, & quæ sunt, à natura sua depelluntur,
 & quæ nullomodo neque sunt, neque esse
 possunt natura, in naturam introducuntur,
 quænam tandē vis, ac facultas naturā ap-
 pellatione carentē iis qui nihil apud se si-
 mile cogitarint, repræsentare possit? Phanta-
 sia verò nō ea tanquam varias imagines,
 nec simul omnia, nec cum tempore exhibet.
 Refert autem ea, vt ut sese habent, &
 ab insomnio ministratur. videre enim nos
 putamus quicquid ei collibuerit. Quorū
 omniū in descriptione nō turpiter, sed per-
 petuò cum decore versari, absolutissimā
 demum vim oratoris requirit. Siquidē illa
 iuuenili quadam licentia in animos etiam
 nostros & affectus inuadit, plus aliquid o-
 pinione sola suggerēs; Neq; enim ergā ea

quæ videmus affectu caremus, sed partim vehementer assentimur & adhærescimus, partim non minus auersamur, crebræque circa hæc incantationes, ac præstigiæ in dormientes erumpunt. Voluptas verò tum longè blandissima obrepit, adeò vt in vigiliam etiam amores odiâque hominum animis imprimantur. Quare si quis non mortuum & inanimum sonare quidpiam velit, sed cuius gratia orationis vis quaeritur, præstare studeat, vt eisdem affectus, eadèmq; opiniones, in auditorem traiciat, viuis profectò, & animatis verbis opus est. Iam enim aliquis vnâ & victoriam obtinet, & ambulat, & volat, & vniuersa recipit, phantasia: oratio verò quî recipiat? dormitalter per somnium, per somnium videt, surrexitque dormiens, vt putat, & somnium iacens adhuc excussit, & de viso infomnio, prout nouit, aliquid philosophatur, & hoc ipsû somnium est: sed illud duplex: postea fidem non adhibet, creditque quod præsens est verum esse visum, & viua esse quæ duntaxat apparent. Deinceps ergo validum prælium oritur, & aduersus semetipsum aliquis certamen somniat, relinquere gestiens, atque excitari, & sui ipsius experimentum capere, & fraudem deprehendere; Ac Aloidæ quidem, quodd contra deos Thessalicos mōtes, tanquam muros obiicerent, supplicio sunt affecti. Dormientem verò nulla lex Adrastix prohibet, quominus & Icaro felicius à terra sese subuehat, & Aquilas volatu trāscendat, quin ipsos quoque supremos orbis exuperet. Ergo aliquis eminus terram intuetur, & eam etiam quæ in Luna non videtur obseruat. Licet verò insuper & cum sideribus colloqui, & cum occultis in mundo diis versari. Atque hoc quod dictu difficile est tunc nullo negotio peragitur. Manifestè sese exhibent dii, nec vlla tamen rei huius inuidia est: Paulò post enim ad terram non venit, sed in eam iam est, nam nihil adeò somniorum proprium est, ac intermedium suppressere, & sine tempore quoduis efficere, inde cum quibus colloquitur & balatum esse sermonem existimat, & loquentes audit, vsque adeò noua, & ampla est argumentorum copia, si quis ipsi committere orationes suas audeat: ego enim & fabulas suspicor ex infomniis licentiam accepisse, quibus & pauo, & vulpes, & mare interdum loquuntur. Sed hæc exigua sunt, si cum somniorum libertate conferantur,

A κείμεθα πρὸς τὰ θεάματα, ἀλλ' ἰσχυρῶς μὲν αἱ συνκαταθέσεις τε καὶ παρορπάσεις, ἀπόσυρομένω δὲ οὐχ ἤκιστα· καὶ αἱ συχναὶ περὶ ταῦτα μαγικαὶ καθεύδειον ἐπιπίθενται· ἢ τε ἠδονὴ τότε δὴ καὶ μέλιτα μειλιχίωσαν, ὡς ἐναπομόρησθαι τοῖς ψυχαῖς μίση καὶ ἔρωτας εἰς πλὴν ὑπὲρ ζωῆς. εἰ δὴ τις μὴ οἶ μὴ ἀψυχα φεῖγγομαι, ἀλλ' ὅπου χάριν ἐσπουδάσῃ ὁ λόγος ἐπιτελέσῃ, ἐν ταῦτα πάθῃ, καὶ τοῖς αὐταῖς ἑσπολήψαι κατὰ τὴν τὸν ἀκρυβυλῶ, κινουμένων αὐτῶν δέοισιν ἢ ῥημάτων. ἠδὲν δὲ ἴσως ἀμα καὶ νικᾷ, καὶ βαδίζει, καὶ ἰσχυρῶς καὶ χωρὶς πόνου ἢ φασπασία. πῶς δὲ αὐτῶν λέξεις χωρήσῃ, ἐκ καθεύδει πῶς ὄναρ, καὶ ὄναρ ὄρα, καὶ ἀφάνεση καθεύδων ὡς οἴεται, καὶ τὸν ὑπνον ἀπεπιδάξαστο κείμενος, καὶ φιλοσοφῆσαι πρὸς τὴν φανέντος ὀνείρου κατὰ οἶδον, καὶ τὴν οἴοντος, ἀλλ' ἐκείνο διπλοῦς· εἴτ' ἀπειεῖ, καὶ οἴεται ὅτι πρὸν ὑπὲρ εἶναι, καὶ ζῆν τὰ φαινόμενα. ἐπεὶ δὲ αὐτὰ κείμενος ἢ μέλη, καὶ οἴοντος πῶς ἀγῶνα παρὸς αὐτὸν, ἀπολιπεῖν τε καὶ διεγείρεσθαι, ἐπεὶ λαβὴν εἶναι, καὶ πλὴν ἀπάτω φωρᾶσαι. οἱ μὲν οὖν Ἀλωάδας κολάζονται

C τὰ θεπάλων ὄρη τοῖς θεοῖς ἐπιτελιχίζοντες· καθεύδοντι δὲ σὸς εἰς Ἀδραστίας νόμος ἐμποδῶν, ὅ μὴ εἴη ἀπαρῆαι πῶς γῆς διτυχεύουσι Ἰκέρου, καὶ ἑσπολήψαι μὲν ἀπειεῖ, ἑσπολήψαι δὲ καὶ αὐτὸν γῆρας τῆν αἰωπάτω σφαιρῶν· καὶ πλὴν γῆν πῶς ἀποσκοπεῖται πῶς ῥῶν, καὶ οὐδὲ ὀρωμένω τῆν σελῶν σμυγνεται. ἐξέσῃ ὅτι ἀστρασι ἀφελέγγομαι, ἐπεὶ τοῖς ἀφάνεσι ἐν κόσμῳ στωφῆναι θεοῖς. ὅ γὰρ πῶς χαλεπὸν λεγόμενον, τότε ῥάδῃν γίνεται· θεοὶ φαίνονται ἐσαρῆς, σὸς δὲ ταῦτων μὲν πῶς φθῶνος σὸς εἰς. μὲν γὰρ μικρὸν ἐπὶ γῆς σὸς ἦλθεν, ἀλλ' ἐστὶν σὸς γὰρ οὕτως ἐνυπνίων, ὡς ὅτι κλέψαι ὅτι ἐν μέσῳ, καὶ μὴ στω χεῖνον ποιῆσαι· εἴτα παρορπάσεις τε ἀφελέγγομαι, καὶ πλὴν βληχλῶ ἠγῆται φωνῶν, ἐκ λεγόντων ξυμῶν. οὕτω μὲν κενόν, οὕτω δὲ πολὺ ὅτι πλάτος τῶν ἑσπολήψαι, εἰ πῶς αὐταῖς ἐπαφίεναι τοῖς λόγοις παρορπάσῃν. ἐγὼ γὰρ οἴμαι ἐπεὶ τοῖς μῶσι, ἐξοισίας πρὸς τῆν ἐνυπνίων λαβὴν, οἷς ἐπεὶ ἀλώπηξ καὶ ἀλάπη φεῖγγομαι. ὀλίγα ταῦτα παρὸς πλὴν αὐτονομίας τῆν ὑπνον· ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐλαχίστη μερὶς τῆς εὐπνίου ὄν-
 τες οἱ μῦθοι, ἔμφως ὑπὸ τῆς Ἐπισητῶν ἰζα-
 πησοῦν εἰς τὸ ἄσκηθῶν ἐρμηνείας· καὶ
 τοῖ γε οἷς ὄρχη τῆς τέχνης ὁ μῦθος, ὡς
 ποῖ αὐτὸν ἄνθρωπος τέλος, εὐπνίου· καὶ ὡς οὖν
 ὅ μὴ μάλιστα ἡσυχία πλεῖον γλῶσσαν, ὡς
 ὡς ὅτι τῆς μῦθων· ἀλλ' εἴ) καὶ γὰρ ἡ
 Ἐπισητῶν. ἴτω δὲ πᾶς ὅτω ὄρχη καὶ δι-
 μῦθια ζῶν, εἰς ἀναγραφῶν τῆς τε ὑπὸ
 καὶ ὅναρ αὐτῶν συμπεριπέπτοντων· διαπράττω
 πὶ τῆς χεῖρου, ἀφ' οὗ κατέπτεον μὲν ὅ ὡς ἄ-
 γνόντων ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης τῆς γραμμάτου,
 ἀγέρας πλεῖον μαθητικῶν καὶ ὑμνητικῶν, ἥς
 ὡς δὲ αὐτὸν ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος πολυφελέτε-
 ρον. οὐ μὲν ὡς δὲ ἡ λέξις ἀπὸ βλητῶν, ὅ
 τῆς ὡς ἄνθρωπος ἐφόλκων. Φιλοσόφω μὲν
 γὰρ ἄνθρωπος παῖνον, χαλάνη τῆς τόνου, κα-
 θάρσι οἱ Σκύθαι τὰ τόξα· ῥήτορι δὲ αὐτῶν
 ὅτι ἄνθρωπος καλεσθῆναι τῆς ὅτι δειξέων. ὡς
 ὡς ἐν χεῖρῶν μοι δοκοῦσιν ἐρμηνεύων πλεῖον
 ἀφροσύνης Μιλτιάδην, καὶ Κίμωνι, καὶ πῖσι
 καὶ ἀνώνυμοις, καὶ πλοισίω καὶ πένητι ἄ-
 ἐκ πολιτείας ἄνθρωποις, ὡς ὡς ἐγὼ καὶ
 ὡς ἄνθρωπος αὐτῶν εἶδον ἐν θεάτρῳ ζυ-
 γμαζωῶν· καὶ τὶ γε ἡ γὰρ ὅτι φιλο-
 σοφία μέγα σμῆν, καὶ εἰλικτίω ἐκάτε-
 ρος αὐτῶν ὡς εἰκόσαι, τάλαντα πώγωνος· ἀλλ'
 ὡς δὲ αὐτῶν ἐκάλυπτον ἡ σμῆνις λοιδορεῖ-
 ὡσά τε καὶ ἀγλακτεῖν, καὶ τῶ χεῖρε ὡς
 ἀφροσύνης ἀκόσμως, ἐν τῶ ἀφροσύνης λόγους
 ἀποτάδην ὡς ἀφροσύνης, ὡς ἐγὼ τότε ὡ-
 μῆν ὅτι δειξέων, ὡς ὅ ἔφασαν οἱ μετὰ δι-
 δασκαῖτες οὔτε ὄντων, οὔτε ἄνθρωπων ποτε,
 μὴ ὅτι ὅτι δειξέων, ἀλλ' ὡς δὲ πλεῖον ὡς ἄνθρωπος
 ἐν τῆ φύσει. ποῦ γὰρ αὐτὸ εἴη πολιτεία ὡ-
 αὐτὴ γέρας ὡς δὲ διδοῦσα κτεῖναι πολιτίω
 ἀφροσύνης ἀφροσύνης, καὶ τοῖ γε ὡς ἄνθρωπος ἐρμηνεύων
 ὡς ἄνθρωπος ἀφροσύνης ἀφροσύνης, εἰς ποῖον
 καμὸν ἀνατίθεται πλεῖον τῆς λόγων ἀλήθειας.
 ὡς δὲ ὡς δὲ ἐπαίθῃ μοι δοκοῦσι τῆς τῆς
 ἀφροσύνης ὄνοματος, ὅτι φησὶ δὲ ἄλλο ἀφρο-
 δασκαῖτες· οἱ δὲ πλεῖον ὡς ἄνθρωπος ἀφρο-
 ἰζαπτοῦν, καὶ πλεῖον ὡς ὅ ὡς δὲ βε-
 διξέων ἡ γὰρ ἀφροσύνης. πλεῖον γὰρ ἀφρο-
 ἰζαπτοῦν πεποῖνται. ὡς ὡς εἴ ὡς ἐν παλαι-
 ἰζαπτοῦν ἀφροσύνης, ἀφροσύνης παγκρατίου

A & tamen quantumvis exigua somniorum
 pars fabulæ sint, Sophista eas ad eloquen-
 tiæ copiam, & apparatus amplexi sunt.
 Quanquam iis quibus artis initium à fa-
 bula deductum est, cōsentaneus finis som-
 nium esse potest, idque insuper accedit;
 quod nō frustra, ut in fabulis, lingua exer-
 ceatur, sed & animo sapientiores efficiamur:
 Quæ cum ita sint cōparet se, quisquis
 otio & vitæ cōmoditatibus abundat, ad ea
 describēda, quæ vigilantibus, ac dormien-
 tibus cōtingunt, partem in eo tempore a-
 liquā atq; otij collocet, unde eximius qui-
 dem ex scripti sentētia fructus colligitur,
 ut divinā divi vis, quam tantoperē prædica-
 vimus, acquiratur; quare nulla vilior ex-
 cogitari potest. sed neq; reiicienda dictio
 est, quoddā velut rerum cōseclarium: hic
 philosopho ludus fuerit aliquid de cōten-
 tione remittenti; quemadmodum Scythæ
 arcus suos relaxare solent; Et oratoribus
 hunc declamationum ad pōpam & osten-
 tationem factarum, velut Colophonem
 præscribimus. Qui nō satis opportunè vi-
 dentur dicendi facultem in Miltiadis aut
 Cimonis laudib. exercere, aut plerisq; a-
 liis nomine carētibus, aut in diuīte, ac pau-
 pere à se inuicē in Reipublicæ administra-
 tione dissidentibus. pro quibus senes ali-
 quādo in theatro rixantes videre memini:
 & erāt illi tamē ex philosophis grauitatis,
 ac maiestatis plenissimi; ac vterq; quātum
 conijci poterat barbæ pōdo aliquot trahē-
 bat. Sed nihil illis tanta grauitas obsticit,
 quin sibi mutū cōuiciarētur, & fremerēt,
 & indecorē manus agitarēt, cum proluxē
 de iis viris sermones instituerēt, quos tum
 quidē necessitudine cum iis aliqua coniu-
 ctos arbitrabar; ut autē ab aliis postmodū
 edoctus sum, ne in viuis quidem fuerāt, ne-
 dum erāt necessitudine quidē coniucti, ac
 neq; vllō modo in rerū natura extiterant.
 Vbinā. n. gētium extaret Resp. quæ ei, qui
 se optime gessisset, præmiū illud decerne-
 ret ut ciuem cōtrarias in Reip. administra-
 tione partes sequentē, interficiat? Quāquā
 qui nonagesimū annū agens in ficto argu-
 mēto contēdit quodnā in tēpus disciplina-
 rum veritatē differt? Omnino verō decla-
 mationis, atq; exercitationis nomē intel-
 lexisse mihi nō videtur, quod sese alterius
 gratia tractari profiteatur: illi verō præpa-
 rationē suā pro fine habēt, viāq; tāquam
 illud quo tēdere oporteat, amplexatur.
 Certamen enim iustum ex ipsa exercita-
 tione faciunt. Quæadmodū si quis confer-
 tis in palæstra manibus, Pancratij nomine

in Olympiis à præcone proclamari vellet: tanta in hominibus cum mentis ficitas, tum verborum inundans copia reperitur; ut nonnulli sint, qui tametsi nihil habeant quod dicant, dicere tamen possint, cum fructum ex seipsis capere aliquem eos oporteret, uti Alcæus, & Archilochus fecêre, qui vterque facundiam suam in propriæ vitæ descriptionem contulit. Unde & eorum memoria, quæ illis iucunda, aut molesta contigerunt, insequentis temporis est successione propagata. Neque enim vana, & inania confectantes lucubrations ediderunt, velut recens illa sapientum natio in confictis argumentis facere solet, neque opes suas in alterius præconium insumpserunt, uti Homerus, & Stesichorus, qui Heroum quidem genus Poëmatibus suis gloriosius atq; illustrius reddiderunt, nôsque ad studium virtutis inde vtilitatem aliquam cepimus: ipsi autem quod ad se pertinet neglecti iacuerunt, de quibus nihil aliud dicere possumus, nisi quod elegantes poëtæ extiterunt. Quare quisquis famæ apud homines & existimationis in posteros profereudæ cupiditate flagrat, consciusque sibi ipsi est, posse immortalis memoria dignas tabulis inscribere, audaçter nouam illam, & inusitatam nostram scribendi rationem ingrediatur, seque temporis memoriæ committat. Præclarus is custos est, quoties fauente Deo aliquid eius fidei commendatur.

A ἐν Ολυμπία κηρύττεσθαι. Ἰσοδοτος ἄρα νοῦ μὲν ἀρχμὸς, ἐπιμβρία ἢ λέξεων τοὺς ἀμύθητους κατέχει, ὡς εἶπ' Ἰννας οἱ δυνάσται λέγειν οὐκ ἔχοντες ὅ, τι δὴ λέγειν, δέον ἀπολαύειν ἑαυτῶν, ὡς ἄρ' Ἀλκαιοῦ τε καὶ Ἀρχιλοχοῦ, οἱ δεδωπηθήκασι πλὴν ὀϊστομίαν εἰς τὸν οἰκείον βίον ἑκάτερος. καὶ τρίτω ἢ ἀφ' ἑσθ' ἔχρον τῆρεὶ πλὴν μνημῶν, ὧν τε ἡλθον, ὧν τε ἡσθον. οὔτε γὰρ κενεμλοατιῶντα ἰσὶ λόγου ἐξελύεισαν, ὡς ἄρ' ὁ νέον ποῦρ ὁ Γεφὸν γῆος ἐπὶ συμπεπλοασμένης ταῖς ἰσποθέσει. οὔτε ἑτέροις κατεχρησάτο ὁ σφέτερον ἀγαθόν, ὡς ἄρ' Ὀμηροῦ καὶ Σπυρίχοῦ, ὁ μὲν Ἡρωϊκὸν φύλον ἀφ' ἑσθ' ποιήσας αὐτῆν ἐπικυδέτερον ἔθεσεν. καὶ ἡμεῖς ἀνάμμετα τῆ ζήλου τῆς ἀρετῆς. αὐτοὶ ἢ τὸ γε ἐφ' ἑαυτοῖς ἡμῶν ἡσθον. ὡς εἶπ' ὧν οὐδὲν ἔχρον εἰπεῖν, ἢ ὅτι ποιηταὶ δέξιοι. ὅσπερ οὖν ἐσθ' τῆ πρ' αἰθεροῖς, ὡς ἔπειτα λόγου, ἔστω οὖν ἑαυτῶν δυνάμειν ἴσκειν ἐν δέλοισ ἀγάναια, μετῆτω πλὴν ἀθανομονομῶν ὑφ' ἡμῶν συζησάτω γάρρων. ἑαυτὸν ἀθανομῶν τῶν χρόνῳ. ἀγαθὸς ὅτι φύλαξ, ὅτῳ καὶ Θεῶν πιστεύσει.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙ- ΣΤΟΛΑΙ.

SYNESII EPISTOLAE.

ΝΙΚΑΝΔΡΩΙ.

NICANDRO. I.

ΑΙΔΑΣ ἐγὼ λόγους Ἀ
ἐξηρησάμην, τοὺς μὲν ἀ-
πὸ τῆς σεμνοτάτης φιλο-
σοφίας, καὶ τῆς σιωνίου
ἐπιπέτου ποιητικῆς· τοὺς δὲ
ἀπὸ τῆς περὶ μου ῥητο-
ρικῆς· ἄλλ' ὅτι γινώσκω τίς ἀνὴρ ὅτι παῖδες εἰσιν
ἐνὸς ἀπάρτερος, νῦν μὲν εἰς σπουδῶν, νῦν δὲ εἰς
ἡδονῶν ἀποκλίνοντες. ὁ δὲ πρῶτον τούτων λόγους
ἡς ἴνους μὲν ἔστι μερίδος, ἀπὸ τῆς ὑποχρέσεως
αὐτῶν κατερεῖ· πρῶτον ἐμοῦ δὲ ἕτως ἡγαπήθη
ἀναφερόντως, ὡς ἡδίστον αὐτῶν εἰσποιήσασθαι
φιλοσοφία, καὶ τοῖς γνησίοις ἐκρίναι. ἄλλα τού-
τω μὲν οὐ φασὶν ὅτι κέρδιον, ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς
πολιτείας· ἀνοὶ γὰρ εἰσιν ἀγαθῶν παροργί-
ται· ἔχει δὲ κέρδιον, ὅτι αὐτῶν λάθρα ῥητο-
ρικῆς· καὶ πολλὰ τῆς σπουδαίας μερίδος εἰς
αὐτῶν εἰσώδεται. ἀλλ' οὐκ οὖν καὶ σοὶ δοκῆ, κοί-
νωσάτω τὸν λόγον τοῖς Ἕλλησιν· ἀποψηφισθεὶς δὲ
ἐπιδύναται τῶν τῶν πέμψασθαι. ταῖς παιδικαῖς
γὰρ φασὶν, ἐπειδὴ τέκνον, ὡς περὶ ἀγαλμα-
σιν εἰσατενίσσειν τοῖς βρέφουσιν, ἀγαλμάς τε
καλλιῶν. οὕτως ἔστιν ἡ φύσις φιλότεκνον· τὰ δὲ
ἁλλήλων ἐρωσὶν, ἀπὸ ἔστι, παιδικῶν παρὰ
ἐπιπέτου δὲ ὅτι κέρδιον ἔξετάζειν τὰ ἔκτρα.

ILIOS ego libros
fustuli, alios quidem
ex augustiori philoso-
phia, atque eius con-
tubernali Poëtica; a-
lios verò ex publicè
prostituta Rhetorica;
Sed hoc facillè quispiam norit, vno
omnes ex patre esse editos, nunc ad
feria, nunc ad voluptatem declinan-
te: Atque hoc sanè præsens opus
cuius sit partis ex ipso argumento
declarabit: A me verò viquecudè
adamatum est vt libentissimè ipsum
in philosophiam asciturus, atque in-
ter legitimos adoptaturus fuerim. Sed
hoc concessuras se negant, vel Rei-
publicæ leges. Sunt enim nobilitatis
propugnatrices acerrimæ: id verò lucro
deputo quicquid clam illi indulsero: Ac
plurimum feriarum in illud partis contuli.
Itaque si tibi ita videbitur Græcis librum
hunc communicato; sin damnatus fuerit,
ad eum qui misit redeat. Simias enim
ferunt, postquam pepererint, in fœtibus
suis tanquam simulachris obtutus defigere,
pulchritudinem demirantes. Aded
natura eius quod pepererit amans est:
Aliorum porro inuicem vide it id quod
sunt, simiarum esse partus. Quamobrem
aliis permitteda in sobolem iudicio est.

fauor enim corrupendis suffragiis efficacissimus est. Ob id Lyfippus Apellem ad tabellas admittebat, & Apelles Lyfippum.

αἱ γὰρ βύνοιαί, δέναι δεκάσαι τῆς ἰσχύος. Ἀλλ' ὡς τὸ Λύσιππος Ἀπελλῶ εἰς τὰς γραφάς εἰσήγαγε, ἔτι Λύσιππον Ἀπελλῆς.

Ioanni, 2.

Ἰωάννη.

Timoris vacuitas maxima, est legum timor. Te verò puduit videri eas semper metuere. Quare inimos reformida, ac cum iis etiam iudices, si non furentur: sin furentur quidem, tu verò non amplius dederis, nihilominus cauendum. Pro legibus enim irascuntur, cum largitores insuper nacti fuerint.

Ἀφοβία μέγιστη, ὅ φροβόσασαι πρὸς νόμοις. σὺ δ' ἀνδρῶν ἡγεμόνης αἰεὶ φανούσασαι φοβούμενος. Ἰωάννου δὲ δίδῃ τοῖς ἐχθροῖς, ἔτι μὲν τούτων πρὸς δικαστάς, αὐτὸ μὴ κλέψωσι καὶ κλέψωσι μὴ, μὴ σὺ δ' ἦς ὁ πᾶσι πλείω δίδδεις, οὐδὲν ἦτιον βλάβητέον. " ὀργίζονται γὰρ ὑπὸ τῶν νόμων, ὅταν καὶ " ματαδοῦσας πωροσάσωσιν. x μάχην x μωρὸν τιμ.

Euoipio fratri. 3.

Τῷ ἀδελφῷ Εὐεοπίῳ.

Tertia die quàm obierat Aeschines, confobrinate primùm ad sepulchrum venit. Neque enim, opinor, sponfis fas est ad funus progredi: Sed & in purpura tunc erat, & pellucidum ei reticulum, aurumque ac lapillos suspenderat, atque induerat, ne sponso mali esset ominis. Itaque bicipiti in cathedra sedens, atque argenteis, vt aiunt, fulcris, multis de intempestiua hac calamitate conquerabatur, quasi aut antè, aut secundùm nuptias mori illum oportuerit. Nobis insuper pro eo quod essemus in eo infortunio, succensebat. Vix igitur septima die expectata, qua die funebre conuiuium celebraueramus, se, & nugacem anum nutricem mularibus bigis imponens, cum insignibus omnibus ornamentis rectà Teucheira solemnii pompa profecta est. Quippe septimo ab hinc die tænia redimiri, ac turrita, more Cybeles, circumire debet. Nobis quidem nulla iis rebùs illata iniuria est, nisi quòd palàm omnibus eo exemplo fit, admodum stupidos nobis esse consanguineos. Cui autèm iniuria fit, Harmonius est, ianitoris pater, vt diceret Sappho: cætera quidem frugi homo ac moderatus: sed

Τεῖτη μὲν ἰὼ Αἰσχίνῃ κειμένῳ ἡ δ' ἀδελφιδὴ πότε πρῶτον ἦκεν ἵππῳ τ' ἄφρον. ἔτι γὰρ οἱ μὲν νομίζεται νυμφουσίας βαδίζον ἐπ' ἐκφορῶν. ἀλλ' ἐν φοινικίδι καὶ τότε, καὶ Διόφραστὸς ὁ κεκρυφαλὸς, ἔτι χροστία καὶ λίθους ἐξήρητό τε καὶ πωροσάκειτο, ἵνα μὴ τὰ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος ἦναι. κατεζομένη " γυνὴ ἐπ' ἀμφικεφάλου κατέδρας, φασίν, ἄργυροπόδος, πολλὰ κατεμέμφετο τιμὴ ἀχαρίστων τῆς συμφορῆς ὡς ἡ πρῶτον ἐχθρῶν, ἡ μὲν τ' ἰάμον ἀποθανεῖν. ἔτι πρὸς ἡμᾶς, ἐφ' οἷς ἐδυσε γυνὴ " ἐμμένει, μόλις δ' οὐκ ὀκνησαίμεθα πρὸ ἐβδόμην, καθ' ἣν ἡμεῖς εἰσιτάκειμεν ὅ δειπνον ὅ ὀπιτάφιον, αὐτῶν τε καὶ τῶν φληναφον γυνῶν τῶν πιτῆδα, ὅτι ὅ ζεῖδες ἀναβιβάσασα μὲν ὅ δεικνόν, πληθύνουσιν ἀγροσῶν, ἀπασιν τοῖς πωροσάσιμοις ἐκόμπανεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐλαϊώουσα. μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ὀπιτάφιον ἐβδόμην ταμιάσασαί τε, καὶ πυροσφῶρος καθ' ἣν ἡ Κυβέλη πωροσάσασαί. τούτοις ἡμεῖς μὲν ὅ δεικνόν ἀδικούμεθα, πλὴν ὅ καθ' ἡμᾶς γυνὴ καὶ λίαν ἀναμαθήτους ἐχθροσὺς συγγενεῖς. ὅ δ' ἀδικούμενος, Ἀρμόνιος ὅστις ὅ τῷ θυρωρῶν πατῆρ, ὡς αὐτὸ εἶποι Σαπφῶ, τὰ μὲν ἄλλα σῶφρον, καὶ μέτερος ἐστὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν βίῳ γηρόμενος. ἀλλ'

Ἐὰν δὲ ἀρχαίαι ἀμφὶ τῆς Ἰουλίας Κέκροπι
 διετέλεσε. Ἐύπυ. τῆς π. Κέκροπος πλὴν
 θυγατρὶδὸν ὁ θεῖος Ἡρόδης, εἰς
 Σωσίας τε ἔτιβίους ἀπέδδον. πλὴν εἰ μὴ
 ἡ λέξις ἐστίν, ὅσοι ἔτι νυμφίον ἢ τῶν, μὴ ἔστιν
 ἀποπεμνωμένοι, ἡγεαλορηῶντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς
 ἐν φήμῃ Λαίδος. ἢ γὰρ Λαῖς, ἔφη τις ἥδη λο-
 γογράφος, ἀνδράποδον ἰὼν ὑπεκρίθη, ἐκ
 Σικελίας ἐωνηλιδόν ὄθεν ἐκκαλίπταις ἐτε-
 κούσα τὴν πατρὸς ἑαυτῆς πάλαι μὲν ἐ-
 παλλακεύετο ναυκλήρων διασότη. ἔπειτα μὲν
 τοὶ ῥήτορες, καὶ ἑὺτῶ διασότη. τρίτῳ μετ' ἐ-
 κείνοις ὁμοδούλῳ καὶ λαΐδρα τῆς πόλεως. ἔπειτα
 λαμπερῶς τῆς πόλεως, καὶ παρ' αὐτῆς τῆς τέχνης.
 ἢς ὅτι πλὴν ἐργασίας ὑπὸ χαλαρῶν ῥυτίδι
 κατέλυσε, ὡς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτελεβῆ, ἔτις
 ξένοις ἀντιμαθησάν. ὁ υἱὸς ὁ ῥήτωρ, ἀφείσθαι
 φησι τῆς ἀνάγκης τῆς νόμου, μητέρα τρέφει
 ἐταίρον. ἀπαγε τῆς νόμου. ῥῆς γὰρ οὕτω γερονό-
 σιν, ἀποδέδεται μὲν ἢ μήτηρ, ὁ δὲ λοιπὸς τῆς
 γενέων, ἀμφισβητήσιμος. ὅσον οὖν ἀμφοτέρους
 πατρὸς τῆς δὲ γερονότων ὀφείλεται, τοῦτο πατρὸς
 ἢ κείνῳ ἐδὲ πατρὸς τῆς ἀπατόρων εἰς τὰς μητέ-
 ρας.

σεκνίον.

A qui de nobilitate perpetuò cum Ce-
 crope contenderit. Huius plus quàm
 Cecropis neptem, patruus Herodes
 & Ianitor in Sofias & Tibios distra-
 xit. Nisi fortè aliquid dicunt qui
 sponsum nobis, materno ex genere
 celebrant, huius originem ad famo-
 sam illam Laidem referentes. Laïs
 enim (vt est à quodam olim autho-
 re proditum) Hyccaricum erat man-
 cipium: è Sicilia emptum: è qua fe-
 lix illa prole sua mulier orta est no-
 bilis viri mater. Ipsa autem olim
 quidem naucleri domini pellex fue-
 rat, tum Oratoris, & huius etiam
 Domini; tertij secundum hos con-
 ferui: & clam quidem in vrbe pro-
 stabat, demum palàm in vrbe; ar-
 tique præfuit, quàm simul prælaxæ
 cutis rugis exercere desit ætate ma-
 turas edocet, suique loco peregrinis
 substituit. Nam eius filius Orator ne-
 cessitate ait se legis exsolui, quomi-
 nus meretricem alat matrem. Apa-
 ge hanc legem: Nam qui ita in
 lucem editi sunt, his pro certo com-
 perta mater est: Alter è parentibus
 ambiguus. Itaque quantum utrisque
 ab bene natis debetur, hoc ab in-
 certo patre natis in matres conferri
 oporteret.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem. 4.

Ἀποδόντες ἐκ Βενδιδίου πρὸς δειλίαν εἰσάας,
 μόλις ἔσθ' μεσοῦσθον ἡμέραν, τὸν Φάειον
 Μύρμηκα πρὸς ἡλιόξανθον, δὲς που καὶ τρεῖς
 ἐναγχεύσεις τῆς νεῶς τῆς λιμνῆς ἐδάφει.
 ὡς μὲν οὖν ἐ τοῦτο κακὸς οἰωνὸς ἐδόκει,
 καὶ σφοδρὸν ἰὼ ἀποδύωμαι νεῶς, ἐκ παλαιῆς
 ἀφεισθείας ἐκὼς ἀτυχεῖς. ἀλλὰ φυγεῖν πρὸ
 ὑμῶν ἐκκλήμα δειλίας ἡγεώθημι. καὶ ἀφ' αὐ-
 τοῦτο
 Οὕτω ἔτι ἔσκεν ἀποτρέσαι ἀπαδύωμαι.
 Ὡστε καὶ πῶς συμβῆ, ἢ ἢ καὶ ἀπολούμε-
 θαι. καὶ τοὶ δὲ δεινὸν ἰὼ ὑμᾶς τε γῆρας, ἔτι καὶ
 ἐξω κινδύων ἐσάναι. ἀλλὰ τὰς Ἐπιμηθεῖ,
 φασί,
 Τὸ μὲν μὲν οὐκ ἔστι, ἢ μετὰ μὲν δὲ ἐλπί-
 ῳς ἡμῖν. τότε γὰρ ἐξὸν σάξασθαι, νῦν πρὸς
 ἐρήμοις ἀκταῖς σιναυλίας ὀλοφρομένη, καὶ
 πρὸς Ἀλεξάνδρου ὀρώντας, ὡς οὐδ' ἔτι,

πινεῖς.

ἢ ἢ π

Soluentes è Bendidio ante matuti-
 num crepusculum ægrè supra medium
 diem Pharium Myrmecem fleximus,
 cum bis vel ter circiter naus ad por-
 tus solum esset illisa. Subinde igitur
 vel hoc sinistrum omen visum est: con-
 sultumque fuisset naue exscendere sub
 primis veluti carceribus inauspicatis: sed
 puduit nos timiditatis à vobis argui, ac
 propterea,
 Non iam fugere aut trepidare licebat.
 Adeoque siquid mali contigerit, vestri
 causa peribimus. Quanquam quid de-
 mum graue erat vos quidem ridere, nos
 extra omnia pericula versari? sed Epi-
 metheo, vt aiunt,
 Curare decrat, panitere haud desuit,
 quemadmodum nobis. Nam cum serua-
 ri tum liceret, nunc desertis in littoribus
 concentu quodam plangimus, Alexan-
 driamque quoad fieri potest intuentes,

O iij

& matrem Cyrenem, quorum hanc quidem cum haberemus reliquimus, illam inuenire non possumus, iis perfuncti, & experti, quæ ne per seminum quidem sperauimus. Audi enim, ne tibi omnino gaudere vacet: ac primum quemadmodum sese nobis nauticum supplementum habuerit. Gubernator quidem mortem ex desperatione operabat ære alieno obstrictus. Cumque nauæ duodecim omnes effeet, (tertius enim & decimus gubernator erat) supra dimidiam quidem partem cum ipso gubernatore Iudæi omnes erant infidum genus ac piè etiam ab se fieri persuasum, si quam multis Græcis hominibus mortis causam attulerint. Cæteri gregarij erant, Agricolaæ, qui anno superiori nondum remum attigerant. vniuersè verò s; & illi aliqua omnino corporis parte mutilati. Quamobrem quandiu nihil erat periculi, iocari inter se, seque inuicem appellare non nominibus suis; sed ex infortuniis, claudus, herniosus; scæuola, Strabus: singuli vnum aliquod insigne habebant, nobisque idipsum non mediocri erat oblectamento. In ipsa porro necessitate nullus iam risui locus erat, sed ob hæc ipsa ingemiscimus, qui vectores sumus supra L. quorum quarta fermè pars fœminæ sunt, plæræque iuuenes & formosæ: verum non est quod inuideas. Nam cortina appensa nos secernebat, eademque munitissima, non ita pridem conscisci veli frustum, temperantibus hominibus par Semiramidis muro. Ac nescio an non vel Priapus ipse temperaturus fuerit, si cum Amarantho nauigaret, cum nullo vnquam nos vacare tempore siuerit ab extremi discriminis metu. Qui imprimis posteaquam Neptuni templum quod apud nos est, sumus prætergressi, totis velis nauigans recta Taphosiridem petere constituerat, Scyllâmque periclitabatur, quàm abominari in libris solemus. Quod vbi animaduertimus & vociferati sumus, non ante quam proximè in discrimen ipsum venimus, ægrè vi compulsus scopulis confictari destitit: inde auerso nauigio quasi resipiscens in altum immitti, aliquandiu quidem prout poterat cum fluctibus colluctans. Mox autem r secundat vehemens: quo repente a trax aspectu ablati sumus, statimque

Α καὶ παρὲς τὴν μητέρα Κυρήνῃω· ὡς τὴν
 μητέρα ἔχοντες ἀπελίπομεν, τὴν δὲ θύρεῖν οὐ δυ-
 ναμένα, ἰδόντες τε καὶ ποιοῦτες, ἀ μὴδὲ ἕνα
 ἠλπίζαμεν. ἀκούε γὰρ, ἵνα μὴδὲ σὺ πέρου
 χαίρῃν χορτάζῃς· καὶ παρὲς τὸν ὅπως ἡμῖν εἶχε
 τὰ τῶ πλῆρωματος· ὁ μὲν καυχῆσθε ἐθανά-
 τα κατὰ χρεῶς ἂν. ναυτῶν δὲ ὄντων δυοκαίδε-
 κα τῶν πρώτων· τελοκαδέκατος γὰρ ὁ κυβερ-
 νήτης ἦν· ἡμῶν δὲ καὶ ὁ κυβερνήτης,
 ἡσθμ Ιουδαῖοι, ἡσθμ ἕκαστον καὶ διὰ βεβῆ
 ἀναπεπείσμενον, ἡ δὲ πλείους ἀνδρας Ελ-
 λήνας ἀποθανεῖν αἰετι ἡμῶνται. τὸ δὲ λοιπὸν
 ἀγελῆσθαι, γεωργῆ, πῶσιον οὐ πτω κώπης ἡμ-
 ῶνται. κρινῆ δὲ οὐτῶι τε καὶ κείνοι, πτηνησμέ-
 νοι πρώτους ἐν γὰρ πῶ μέγος τῶ σώματος. ται-
 γροῦν ὡς τῶ δὲ δὲν ἡμῶν, ἐκομψῶ-
 οισθ, καὶ ἐκαλῶσθαι ἀλλήλους, οὐκ ἀπο τῶ
 ὀνοματῶ, ἀλλὰ ἀπο τῶ ἀτυχηματῶ, ὁ χολῶς,
 ὁ κλητῶς, ὁ ἀριστερόχρ, ὁ πῶ βλώψ. ἐ-
 καστος ἐν γὰρ ἡ εἶχε τυπίσθαι, καὶ ἡμῶν τὸ
 " τοῖσθον οὐ μέτεσαι πῶ εἶχε τὴν ἀσπε-
 βῶν· ἐν τῆ χρεῖα δὲ οὐκ ἐκ γέλωτος ἦν, ἀλλ'
 ὅτι τοῖσθαι ἀλοῖς ἀπομῶζομεν, ὄντες ὅτι-
 βάσθαι πλεῖν, ἡ πενήτων, πενήτων
 που μάλιστα γυνῶκες· αἱ πλείους νέαι, καὶ
 ἀγαθαὶ τῶ ὄψθ. ἀλλὰ μὴ εἶδονε. πῶ ἀ-
 πίτασμα γὰρ ἡμῶς ἀπετείχεζε, ἐ τῶ εἶ-
 ρωμῶσθαι, οὐ πάλαι διεργῶσθαι ἰσθ τει-
 μάχιοι, ὅφρονοδοι ἀδύσθκοις τὸ τῶ τῶ τὸ
 Σεμίραμδος. ἰσθ δὲ καὶ ὁ Πείακος ἐσο-
 φροσθαι, ἀμῶσθαι συμπλέων. ὡς οὐκ ἐστὶ
 ὅποτε χορτάζῃ ἡμῶς εἶασθαι, ἀπο τῶ δεδῆσθαι
 τὸν ἔσθαι κινδῶν· ὅστις παρὲς τὸν ὅτι
 τὸν πῶ ἡμῶν τῶ Πρωσθῶτος νεὼν κερταμα-
 ψαμεν, ἡσθαι ὄλοῖς ἰσθιοῖς ἡξῶν πλεῖν ὅτι
 D Ταφροσθῆδες, καὶ ἀπεπεισθῶ τῶ σῶσθαι, ἡσθαι
 ἡ δὲ ἐν τῶ γραμματῶσις ἀπο τῶ τῶ τῶ τῶ
 σῶσθαι ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι
 οὐ τῶν ἡ δὲ ἐν τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ
 μῶσθαι ἐκδῶσθαι, ἀπέσθαι τῶ ἀσθαι ἡσθαι
 σῶσθαι παρὲς τῶ ἀσθαι ἡσθαι. ἐπῶσθαι ἀπο τῶ τῶ
 τῶ ναυῶ ὡς τῶ οὐκ μετῶσθαι ἐπαφῶσθαι τῶ
 πῶσθαι, τῶσθαι ὡς ἐδῶσθαι καὶ παρὲς
 κῶσθαι πῶσθαι ἀσθαι. ἐπῶσθαι δὲ καὶ τῶ
 σῶσθαι πῶσθαι ἡσθαι, ὅφθ οὐ τῶ τῶ
 μῶσθαι τῶ γῶσθαι ἀσθαι ἡσθαι. τῶ δὲ μῶσθαι

τῶ μῶσθαι

τῶ μῶσθαι

τῶ μῶσθαι

τῶ μῶσθαι

ἤν' ὀλεσθῶν ἡμῶν ἤν' διαρρηθῶν, αἷς ὁσθῶν
 ἔδδ' Λιβύης τῆς καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ πλοῦν ἔ-
 τερον ἔπλεον. χετλιαζόντων ὃ ἡμῶν καὶ ἐν
 δὴνῶ ποιουμένων ὃ ἀπρητῶσαι Ἰουδαίων τῆς
 γῆς, ὁ Ιαπετός Αμαραντός, ὅτι ἤν' ἰκρίων ἐ-
 τῶς, ἐτραγῶδ' αἷς παλαμαγοτά αἷς ἀεὶς. οὐ
 γὰρ δὴ ἡ πησοῦδα ἔφη· ὅμιν ὃ πῶς αὐτῶν καὶ
 χεῖσαιτο, οἱ καὶ πλὴν γλῶ, καὶ πλὴν θαλάσσης
 ἔσποθῶτε. ἔκ, ἡν γὰρ αἷς αὐταῖς ἡ χεῖσαι
 καλῶς, ὃ λῶτε Αμαραντέ, πρὸς αὐτῶν ἔφω.
 ἡμῶν ὃ ὁσθῶ Ταφοσίειδος ἔδδ'. Ζῶν γὰρ ἔδδ'
 καὶ νῦν τῶ πελάγους τῆ δει. ἀλλὰ πλέωμῶν, B
 ἔφω, ὅθ' ὁ Πενταπόλεως, ἀπέχοντες τῆς γῆς,
 ὅσον μέτερον, ἢ εἰ πὶ καὶ χαλεπὸν· οἷα δὴ τὰ
 θαλάσσης, ἀδελφὸν ὃ δὴπου, καὶ ἔστ' καὶ πρὸ
 ὅμιν λέγεσθαι· λιμῶν πῆς ἡμας ἐκ τῶ χεδν
 ἔσποθῶτε· οὐκ αὖ ἐπειθὸν λέγον· ἀλλ' ἐξε-
 κεκάφθ' ὃ κῆταρμα, ἔως ἀέμος ἀπὸρκατίας
 ἐπὸρκασει πολλῶ, κῦμα ἐλαμῶν ὕψηλόν καὶ
 τραχὺ. ὁσθῶ ἀφῶν πρὸσπεσῶν, ὃ ἰσθῶν ἐμ-
 παλιν ὤθησε, καὶ αἷς κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν·
 ἡ ὃ ναῖς ἐπὶς ἤλθεν ὅτι κορύμματα ἀνατε-
 τραφῶται. μόλις δ' οὖν αὐτῶν κατετήσασαμῶν C
 καὶ ὁ βαρόσιος Αμαραντός, Ἰουδαίων, ἔφη,
 ὃ τέχνη ναυτίλλεσθαι. πρὸσδέχεσθαι γὰρ αὐ-
 τῶς πάλαι τὸν ἐκ πελάγους ἀέμων, καὶ ἀφῶ
 τούτο μετέωρος πλῆν. καλῶναι γὰρ νῦν ἔσ-
 κάρσιος, ἐνδιδόντος τῶ ἀφῶτήματος πρὸστίτε-
 ναί ὃ μῆκει. τούτων ὃ εἶ) τ' πλοῦν τὸν ἡμέ-
 τερον, ὅτι δὴν, εἰ γὰρ πρὸ αἷς ἀκῶς ἐπλέο-
 μῶν. πρὸστάμαπεπλάσθαι γὰρ δὴ τῆ γῆ. καὶ
 ἡμεῖς ἀπεδερῶντα λέγοντες, ἔως ἡμέρα τε
 ἡν, καὶ τὰ δὴνῶ οὐτῶ πρὸ ἡν. ἤρξατο γὰρ δὴ
 μῶ τῆς νυκτός, αἷς πρὸσιόντες ὅτι μείζον τῶ
 κλύδωνος. ἡμέρα μὲ οὖν ἡν, ἡν πῆνα ἀγοροισὶ D
 οἱ Ἰουδαῖοι πρὸσσοθῶν. πλὴν ὃ νύκτα τῆ μετ'
 αὐτῶν ἡμέρα λογίζονται, καθ' ἡν ὁσθῶν
 θεμῶς ὅστιν ἐνεργῶν ἔχῶν πλὴν χεῖρα, ἀλλὰ π-
 μῶντες ἀφῶφροντῶς αὐτῶν, ἀγοροισὶ ἀπρὸσ-
 ξῶν. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χερῶν ὁ κυβερνή-
 τῆς ὃ πηδάλιον, ὅτι τ' ἡλίον εἰκασεν ἀπρὸ-
 λελοίπεναι πλὴν γλῶ. καὶ κῶβαλῶν ἑαυτὸν,
 πατεῖν πρὸ εἶχε ὃ θελόντι ναυτίλων. ἡμεῖς δὲ
 τ' μῶν ὅσθ' ἀπῶν ὁσθῶ ὅτι νόμῶν ἔβδ' ἡ-
 λῶντα· ἀπὸρκασιον ὃ τὸ πρὸστάμα. οἰόμῶν,
 πρὸστίμῶν, ἐλιπαροῦμῶν μὴ κῶα πρὸσδέσθαι

A velis instructas accessimus, quibus ni-
 hil erat in Libya nostra negotij, sed
 cursum alium infestabant. Quiritanti-
 bus porro nobis ac grauter conque-
 rentibus quod tam procul à terra a-
 uecti essemus, Iapetus ille Amaran-
 tus in tabulatis stans diras vltimique
 excimpli imprecationes canebat. Ne-
 que enim auolabimus nos, inquit, vo-
 bis autem quid faciat quisquam, qui &
 terram, & mare formidatis? Nequa-
 quam, siquis benè iis vtatur, optime
 Amarante, inquam, ad illum. Nobis
 verò nihil Taphosiride opus fuit; vi-
 ta enim opus fuit: & nunc quid al-
 to nobis opus est? Sed tendamus,
 inquam, Pentapolim, quantum fac
 est à terra distiti, vt si quid diffi-
 cile accidat, cuiusmodi in mari multa
 sunt: hoc autem incertum vtique &
 est, & à nobis dicitur: è proximo nos
 portus aliquis recipiat. Sed nihil dicen-
 do persuadere potui. Obsurduerat e-
 nim scelus, donec vehemens à Septen-
 trione ventus incubuit, tumentisque
 atque asperos fluctus conciuuit. Hic su-
 bito irrumpens velum in diuersum com-
 pulit cauaque ex tumidis fecit. Nauis
 ipsa parum abfuit quin in puppem e-
 uerteretur. Ægrè quidem illam com-
 posuimus. Atque ille mœroris ac ge-
 mitus author Amaranthus: Tanti est,
 inquit, ex arte nauem texere. Ven-
 tum enim è mari sese pridem expe-
 ctare, ob idque in alto nauigare. Nunc
 enim obliquo cursu contendere, quo-
 niam longitudini addere aliquid ex
 interuallo licet, Talem esse nauiga-
 tionem nostram non vtique si littus
 legeremus. Nauis enim illideretur.
 Et nos dicentem probabamus, quoad
 lucebat, necdum periculum ap-
 petebat: cœpit enim vnà cum no-
 cte magis ac magis attollente sese
 fluctu. Erat tum dies quam Iudæi
 Parasceuem vocant, cuius noctem
 cum sequenti die computant, quâ
 die nulli manum licet operi admo-
 uere, sed imprimis eam veneratione
 prosequentes ab omni labore ferian-
 tur. Dimisit ergo clauum è manibus
 gubernator, simul occidisse solem con-
 iectatus est, ac prostratus euilibet se
 veletorum calcandum p̄cessit. Nos
 horam rei causam non potuimus intelli-
 gere, sed desperantem hoc ip-
 sum esse rati, orauimus ne vltimam

spem proderet: Nam & decumani A fluctus instabant tumultuante secum ipso mari. Hoc autem accidit cum cessante vento nondum excitati ab eo fluctus confidunt, sed valida semel agitatione concepta, praevalenti flatui obnituntur, decumbentique vehementius contrario sese impetu opponunt. Opus enim mihi fuit turgidis, & grandibus verbis, ne mala ingentia infra dignitatem explicarem. Eiusmodi porro navigatione utentibus tenui, ut aiunt, e funiculo vita suspensa est. Quod si legis doctor idem, & gubernator fuerit, quo esse nos animo oportet? Postquam igitur quid sibi clavi abiectio vellet intelleximus: Rogantibus enim nobis nauem ut praesentibus periculis eriperet, librum quendam legebat; persuaderi posse desperantes, adhibere vim coepimus. Ac generosus quidam miles, nauigant autem nobiscum Arabiei plerique ex equitum ordine, e ducto gladio caput homini sese amputaturum minatus est, nisi scapham gubernaret. At ille ipsissimus Macchabzeus in dogmate suo nihilominus perstiturus videbatur. Media tandem nocte suapte sponte ad gubernacula sese admouet. Nunc enim, ait, lex facere istud permittit, quoniam plane de vita periclitamur. Ad hoc sublatus denuo tumultus, virorum planctus, mulierum ululatus: Quiritati omnes: Decorum fidem implorare, charissimos quoque recordari. Vnus hilaris erat Amaranthus, quasi mox creditores fraudaturus. Me verò in tantis malis, per numen illud iuro quod philosophia veneratur, Homericum illud terrebat, ne fortè verum istud esset, mortem in aquis praefocatorum animorum vnà interitum esse. Ait enim quadam in operis parte,

Interiit salvis epotis fluctibus Aiax.

I ethum in mari summum omnium exitium esse significans. sane neminem interuisse ait, sed vnusquisque,

Moriens delapsus ad Orcum est.

Ac propterea in duabus inferiis, minor Aiax nusquam toto dramate inducitur, quasi apud inferos eius anima non esset. Quinetiam Achilles ille fortissimus, ac in

μηδέπω τὰ ἐχάτα ἐλπίδας. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπιπύριαι τεικμύμια, τὰ πελάγους καὶ παρὰ εἰαυτὸν πασιδάρτος. γὰρ ὅ τοῦτο, ὅταν μὴ τὰ λήξαντι πνύμαλι καὶ τὰ πρὸ εἰαυτὸν στυμπαπύσηται κόμαρα· ἀλλ' ἰσχυρὸν ἔχρηται ὁ ἐσθῆσιμον τῆς κινήσεως, ἡπαντάλη τῆ ἔ πνύματος ὅπερ κρητεία, καὶ ἀντεμβάλλη τῆς ἐμφοραῖς. ἔδει γὰρ μοι καὶ φλεγμαμόντων ἰουμῆ, ἵνα μὴ τὰ μεγάλα κακὰ, συμκροφρέπετερον δηγήσωμαι. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοῖδε πλέουσι, ἀπὸ λεπτοῦ φασι μίτου ὁ ζῶν ἡρτήσθαι. εἰ δὲ καὶ ὁ κυβερνήτης νομοδιδάσκαλος εἴη, τίνα δεῖ ψυχῶν ἔχειν; ἐπεὶ δὲ οὖν στυμπαπύσηται τὸ νοῦν τῆς ἀπολείψας τῶν πηδαλίων· δεομένων γὰρ ἡμῶν σώζην ἐκ τῶν ἐόντων τῶν ναυῶν, ὁ βιβλίον ἡσπαρεγίνωσκε· πειθοῖς ἀπογόντες, ἀνελέκω ἤδη παροσήμερον. καὶ τίς γραπῶν ἡμετέρας· συμπλέουσι δὲ ἡμῖν Ἀράβιοι συχροὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἑσπέρων τῶν ἰσπαίων ὁ ξίφος πασιδάρτος, ἠπέιλησε τὸν δεσπῆτα τῶν κεφαλῶν ἀποκόψην, εἰ μὴ αὐτὸν ἡμῶν ἔσκαφοις. ὁ δὲ ἀνδρῶν Μακκαβαῖος, οἷος ἡμῶν ἐκκαρτερῆσαι τὰ δόγματα. μεσοῦσι δὲ ἤδη τῆς νυκτὸς, ἀναπέθεσθαι πρὸ εἰαυτὸν παρὰ τῆς κρητείας ἡμέρας. νῦν γὰρ, φησὶν, ὁ νόμος ἐφίσησι, ὅτι νῦν ἡσπέρων τὸ ἡσπέρων τῆς ψυχῆς ἡσπέρων. παρὰ τοῦτο ἀρεταὶ ἡσπέρων ἐξ ἀρετῆς, αἰδραῖοι οἰμογῆ, γωαμῆν ὀλολυγῆ. ἀπὸ τῆς ἐσπέρων πῶν, ἐποτησῆναι, τῶν φιλοῦτων ἡσπέρων ἡσπέρων· μόνος Ἀμῆαντος βίθυμος ἡμῶν, ὡς αὐτῆκα δὴ παρὰ ἡσπέρων τοῖς δαμῆσας. ἐμὲ δὲ ἐσπέρων δεινοῖς, ὁ μῦμι σοι θεὸν ὄν φιλοσοφία παρὰ σελῆς, ὁ Ὀμηρικὸν ἔδρατῆν ἐκφῆν, μὴ ἀρετῆ ἀληθῆς εἴη, τὸ κατ' ὕδατος θάνατον, ὅλεθρον ἔστι καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς. λέγει γὰρ ἔστι ὅπου τῶν ἐπῶν.

Αἴας δὲ ἔξαπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἡμῶν ὕδαρ.

Τὸν ἐν θαλάτῃ ἀκριβεσάτιον ἀπώλην ἔστι πηδάρτος. ὅθεν γὰρ ἄλλον ἔξαπολωλέται φησὶν, ἀλλ' ἕκαστος ἀποθήσων, — αἰδὸς δὲ ἐβέβηκει.

Ταῦτ' ἀρετῆ καὶ ἐσπέρων νεκρῶν ὁ μικρὸς Αἴας οὐδαμῶς ἔδραματος εἰσενλώεσθαι, ὡς τῆς ψυχῆς ἐκ τῆς ἐσπέρων ἐσπέρων καὶ Ἀχιλλεύς, αἰὲρ δὲ

ψυγῆτατος τε καὶ φιλοκινδυνώτατος, ἀποδὲ
 λιάσθης τὸν ἐν ὑδασι θάλαττον, ὃν γε καὶ
 λυγαλέον καλεῖ. ἑστέτοις ἐλίπων ἦν τις λυγα-
 ρμοί, ὅρα τῶν γραβῶν ἀπὸντας ἐσα-
 σμένους μαχίρους· καὶ πυθῆνος ἐμῶντανον
 πρὸ αὐτῶν, ὡς καλὸν ἔπι τῆ καλασρώμετος
 ὄντας ἔα, πρὸς τὴ ἀέρα πτω ψυγῶ ἐρυγῆν,
 ἀλλὰ μὴ πρὸς κῆμα χροίτας ἑστέτοις αὐ-
 ρφουῖς Ομηρίδας εἰομῖσα, καὶ ἐθέμιον τῶν
 ἐδῶματι. εἶπε κηρύτῃ τις ἐξαρτάσθης χροίτων,
 οἷς ἔστ'· καὶ οἷς ἰω, ἐξήρτητε, καὶ χροίτων, ἔδ,
 πὶ ἀξίον χροίτων· καὶ αἱ γωαῖκες αἰσῆαι τε ἐ-
 σκιδάλλοντο, ἔ ποῖς δεοδύοις ἀρπιδύνας διέ-
 νεμον. πάλαι καλασδεδῆγμένον τούτῳ ποιεῖν. νοῦν
 ἢ ἔχ' ἑστέτοις. φερῆν δεῖ τιμῶν ἐντάφιον τὸν
 ἐκ ναυαγῶν νεκρῶν ὃ γὰρ πρὸς τυχῶν καὶ κερ-
 δῆμας, νόμοις Ἀδραστίας ἀιδεσεται, μὴ οὐχί
 μικρὸν τι μέγας ἀποδῶσασθαι ὡς χροίτων μέ-
 νω ὃ πολλαπλάσιον ἔ οἱ μὴ ἦσθ' πρὸς ἑστέ-
 τοις. ἐγὼ ἢ πρὸς καλασθῆκῶν ὃ παραμῶνον
 βαλανῆον, πτω πρὸς καλασθῆκῶν ὃ ξένου
 ἐκλαμον ὡς οἶδεν ὃ ξένος, ἔσθ' εἰ τεθνηξοίμιον,
 ἀλλ' εἰ ὃ Θεοῦ ἀποστέρσοιτο, ἦν χροίτων
 ἔνεκεν ὃν καὶ ἀποθανῶν αὐ ἠχμῶνιον. ἐν αὐ-
 θα μῶν γε τὸ ἐξαπολωλεναὶ κερδὸς ἰω, καὶ
 στωαπολωλεναὶ καὶ ἀποδρασαι πτω ἀμῶσθιν.
 ὃ ἢ ἐποῖδ' πρὸς πόδας τὴ κινδύων ἔχ' ἔτερον
 ἰω, ἀλλ' ὅτι πᾶσι ἰσῆοις ἢ ναῖς ἐφερετο. ἑσο-
 τεμέσθ' ἢ ἔσθ' ἰω· ἀλλὰ πολλακίς ἔπι χροί-
 των ποῖς καλωδίσις, ἀπηγερδύκειμῶν, ἦν
 ἑστέτοις ἐσδακόντων, καὶ ὑφώρμει δέος ἔσθ' ἔ-
 λαπῶν, εἰ καὶ ἀφῆκῶνιον ἐκ ὃ κλυδωνος,
 οὕτως ἔχοντας ἐν νυκτὶ πελαζῆν τῇ γῆ. φθᾶ-
 κῆ ἢ ἡμέρας, καὶ ὅρα μῶν τὴ ἡλίου, ὡς ἔσθ' οἶδα
 εἰ ποτε ἴδῶν. τὸ ἢ ππεδῶμα ῥᾶον ἐγένετο τῆς
 ἀλέας ἔπι διδούσις, καὶ ἢ θρῆσις ἐξισαμῶν
 πρὸ ἔχ' ἡμῖν κερῆσθαι ἦν καλωδίσις, καὶ τὸ
 ἰσῆον μέσθ' ἀφῆκῶν. ἑσθαλαπῆν μὴ οὐκ ἰ-
 σῆον ἔτερον νόθον ἔσθ' εἰχῶν, ἰω χροίτων
 γὰρ ἀνελαμῶνιον ἢ αἰσῆ, καλασθῆ ἦν χροί-
 τῶν τοῖς ἐσθῶν. ἔ ὅρα ἡμέρας ἔσθ' τῆς
 ἑσθῶν, ἀποβαῖνομῶν οἱ τ. θηδ'· ἢ πρὸς δούκῶν
 τῶν, ἐσθῶν πᾶ ἰσῆ πῶμερῆμα. ἔ ἔτε πῶν ἔ-
 τε ἀρεθῶν ἐχῶν γῆσινα, ἑσθῶν ἐκατόν που
 πρὸς τοῖς θιακόντα κατόπιν ἀρεθῶν ἢ μὴ οὐκ ἰσῆ
 ἐσθῶν ἔπῃ μετεώρῶν λιμῶν γὰρ ὃ τύπος ἔσθ'

A periculis subeundis audacissimus, mortem
 nihilominus in aquis perhorrescit, quam
 exitialem etiam nuncupat Hęc dum apud
 me animo reuoluo, ecce tibi milites om-
 nes strictis gladiis video, sciscitatusque ab
 illis audio: Optimum esse quandiu in foris
 adhuc stant, animum in auras effundere,
 non in fluctus, oscitantes. Hos ego spon-
 te editos illos Homericos arbitrabar, ei-
 que sententię ascribebam. Tum procla-
 matum a quodam est, suspenderent ē col-
 lo, quibuscūque auri aliquid esset. Qui-
 bus erat, suspensum est, non aurum mo-
 dō, sed quicquid auro æstimabile fuit.
 B Mulieres ipsę cūm adornabant sese, tum
 fila iis qui indigerent, diuidebant; pri-
 dem ad id faciendum edoctis omnibus.
 huius autem rei gratia fit. Sepulturę pre-
 tium conferri a naufragis conuenit. Qui
 enim in eos inciderit, & compendij istud
 fecerit, Adrastię leges verebitur, ne
 non exiguam ei lucri partem aspergat,
 a quo tantō plura sit consequutus. At-
 que illi quidem iis rebus occupabantur.
 Ego verō sedens infelix illud martupium,
 hospitis depositum deflebam: Nouit ho-
 spitum præses Deus, non quōd morien-
 dum mihi esset, sed quōd concreditis
 pecuniis Thrax ille defraudandus, quem
 vel mortuus erubescerem. Hęc igitur,
 & emori lucrum, & vnā emori & mo-
 riendi sensum effugere. Quod verō di-
 scrimen adēd in proximo faciebat, nihil
 erat aliud, quā quōd passis velis na-
 gium ferebatur. Contrahere autem non
 licebat. Nam cūm sæpius rudentes ag-
 grederemur, fatigati eramus, admor-
 dentibus trochleis: nec lenior metus in-
 cessabat, nec vel ē tempestate emeisi ita
 comparatis omnibus noctu littori suc-
 cederemus. Commodūm intereā dies
 exoritur, solēmque aspiciamus, atque
 D haud scio an vniquam iucundiūs. Re-
 mittere deinceps flatus cępit, augescen-
 te tepore, atque eu-nidus paulatim ros
 moliri rudentes, ac vela tractare permi-
 sit. Cæterūm subdititium alterius loco ve-
 lum supponere minimē potuimus; oppi-
 gneratum quippe erat, Refecimus ergo
 istud ipsum, perinde ac tunicarum sinus:
 Et ante horas quatuor ad desertam quan-
 dam solitudinem appellimus nos, quibus
 mors singulis momentis obuersabatur, cui
 neque ager vicinus, neq; ciuitas erat, cen-
 tum fermē & triginta ab agro stadiis dis-
 sita. Ac nauis quidem in alto fluctuabat:
 locus enim ille importuosus erat, & vna

πρὸς τὴν ἡ-
 πρῶτον, ἢ
 πρῶτον.

in anchora fluctuabat, altera quippe di-
 stracta erat : Tertiam verò Anchoram
 Amarantus non habuit. Itaque simul op-
 ratissimam tellurem attigimus, ample-
 cti, veluti spirantem matrem, cœpinus,
 hymnósque Deo gratulatorios de more
 concinentes, adiecimus & recentem il-
 lam fortunam, è qua præter opinionem
 feruati fuimus, biduum deinceps ibi-
 dem commorati dum pelagus delaxiret.
 Sed cùm iter facere nusquam possemus,
 nemine mortalium comparente, rursus
 mari nos commisimus, statimque pri-
 ma luce soluentes secundo vento tota
 illa & insequenti die navigauimus, qua
 inclinante vnà & flatus defecit, magnó-
 que in mœrore fuimus. Optari vero tur-
 sum à nobis serenitatem oportebat: erat
 tum exeuntis mensis tertius decimus.
 Tanto autem impendente discrimine,
 cùm in idem astrorum coïtus & famosa,
 illa fortuita, concursura essent, quibus,
 vt aiunt, nemo securus vnquam se com-
 misit; cùmque in portu consistere oport-
 eret imprudentes rursus in altum eue-
 cti sumus. Ipsa porrò tempestas à Sep-
 tentrionalibus ventis cœpit, plurimùm-
 que ea interlunij nocte pluit. Deinde fla-
 tus ruebant, & mare admodum agitaba-
 tur. Circa nos verò ea fiebant, quæ in ta-
 libus accidere est, ne bis eisdem casus
 recenseam. Profuit tum ipsa nonnihil
 tempestatis magnitudo: fragor primùm
 ex antenna auditus: Cùmque intentis rudē-
 tibus firmare nauem institissemus, subin-
 de media illa confracta propè nobis om-
 nibus exitio fuit. Sed cùm exitio non
 fuisset, hoc ipsum nobis salutem attulit.
 Neque enim alio modo ventorum vis su-
 stineri poterat. Rursus autem tractatu
 difficile velum erat, nec ad contrahen-
 dum volubile. Hunc ferè in modum ex-
 cussio mirum quantum violento impetu
 deinceps diem noctemque continuato
 cursu ferebantur: Qua circiter secundùm
 galli cantum non animaduertimus tan-
 tillum abfuisse quin scopulo illideremur
 in tantum prominenti, breuem vt Cher-
 sonesum efficeret: Ad hæc clamore
 sublato simul atque quidam ad terram
 vt appelleremus hortatus est, ingens
 coorta vociferatio est, minimeque
 consentiens: Nautis quidem perhor-
 rescentibus, nobis præ ignorantia ma-
 nus complaudentibus, inuicè inque com-
 plectentibus, nec gaudij magnitudi-
 nem capientibus. Dicebatur maximum

Α ἰὼ, καὶ ἐσαλθὼν ἐπὶ ἀκῶρας μίας. ἢ ἑτέρα ᾗ
 ἀπημπολήτο πειτῶν γὰρ ἀκυραὶ Ἀμαραντὸς
 οὐκ ἐκτίσαστο. ἡμεῖς δὲ, ὅτι φιλότητις ἡ-
 ψάμδα γῆς, ἀειδαίνομεν. ὡσπερ ἐμφυγῶν
 ὄσων μητέρα· καὶ ἀποθύσαντες ὑμῶν ἐπὶ τῶ
 χειρῶν, ὡσπερ εἰώθημεν, ἀρροσθηκάμεθα
 αὐτοῖς ἐπὶ πένετα γῆς τὸ γλῶσσον ἀφ' ἧς ἀρρο-
 ξαν ἐσάθημεν, δύο ἐξῆς ὅτι μείναντες ἡμέρας,
 ἕως δὲ ἀφύσεισι τὸ πέλαγος. ἐπὶ δὲ ἀπορῶ
 ἰὼ ἰδὼν χεῖρα αὐτοῦ, μηδενὸς αἰδέσθων ὄρω-
 μένου, πάλιν ἐπετολήσασθαι τῆ θαλάσῃ· καὶ
 Β ἀρραντες ὄσων ἀρροσθησῆς ἡμέρας, ἐπλέομεν
 οὐκ ἀρροσθησῆς ἀνέμου πᾶσων αὐτῶν καὶ τὸ ὅτι
 ἡμεῖς ἡμέρας ἧς ἡδὴ ληρούσης, τὸ πρῶ-
 μα ἀπέλιπεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ἰωιάθημεν ἐ-
 μέλλομεν δὲ ἀρροσθησῆς γαλιῶν. ἰὼ μὲν
 οὖν πεισοκαδέκῃτη φθινοτος. ἐπηρωμήρου δὲ
 Ἰσραὴλ κιδιούσ, μνημούσης εἰς τὸ σιωδρα-
 μεῖσθαι τῆς τε σιωδου τῆς ἀσφρων καὶ τὸ πο-
 λιδρῶν ἡταν τυχαῶν, ἀ μὴδεῖς ποτε, φασί,
 πλεων ἐθάρροσε, καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλιδιμίξην, οἷσ'
 ἐλελήθημεν αὐτῆς ἀναδεδραμνηκότες ὅτι τὸ
 C πέλαγος. ἢ δὲ γᾶσις ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῆς ἀρ-
 κηκῆς πηδύμῃ· καὶ ὅσῃ γε πολλὰ καὶ τὸ σιω-
 δικῶν νύκτα· ἐπειτα ἠέσθη τὰ πνεύματα, ἐ
 ἡ θαλάσσα κυκῶν ἐγεγόνη τὰ δὲ τῆς ἡμᾶς,
 οἷα εἰκὸς ἰὼ ἐν τοῖς Ἰσραῖς, ἵνα μὴ πᾶσι πα-
 ραπλήσια δις ἀφῆνωμθα. ἐν οἷς ἰὼ, ὡσπερ π
 τὸ μέγθος τῆς χημῆς· τὸ κῆρος ἐπετεῖχῃ, καὶ
 ἡμεῖς ὡμῶν ἀρροσθησῆς πῶν ναυῶν· εἶτα κα-
 τεαγῆς μέσον, ἐξῆς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πᾶσας
 ἡμᾶς. ἐπὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὲ πᾶσι
 καὶ ἀρροσθησῆς· ἢ γὰρ ἰὼ ἀλλως ἐνέχῃ τὸ βίαιον
 τὸ πνεύματι. πάλιν δὲ δυσαφῆς ἰὼ τὸ ἴσιον, ἐ
 D οὐκ εὐτόρον εἰς καθάρσιν· ὅπως οὖν ἀρροσθησῆς
 ἀρροσθησῆς ἀρροσθησῆς τὸ ἀπληστῆς τὸ βίαιον
 φροσῆς, ἡμέρας ἐξῆς καὶ νύκτα ἰὼ ἐρροσθησῆς
 ἡδὴ ἀρροσθησῆς ὄσων ὄσων ὄσων ὄσων, ἐρροσθη-
 σῆς ἐρροσθησῆς ἀκαρῆς πέτρα ἀρροσθησῆς
 μῆν τὸ γῆς, ὅσων εἰς βραχίαι Χερροσθησῆς βοῆς
 δὲ ἡμεῖς, ἐπειδὴ τις πᾶρροσθησῆς αὐτῆ γῆ
 πελάσῃ, θεοῖς ἤρθη πολυῖ, καὶ ἡμῶν ἐμφο-
 νος, τὸ μὲν ναυτῶν περροσθησῆς, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπει-
 ρίας τῶ χεῖρε ὅτι κροσθησῆς, ἐ ἀρροσθησῆς
 τῶν ἀλλήλοισ, ἐ οὐκ ἐχόντων ὅπως χροσθη-
 σῆς ἐπὶ πλῆθῃ τῆς χροσῆς. ἐλέγχο δὲ ὁ μέγθος

αὐτὸς ἐπὶ τῆς παρειάντων ἡμαῶν κινδύων. ἤδη
 ἡ ἀποφαινομένη ἡμέρα, καὶ οὐκ ἔστι πῆρ
 δευτερος χειμῶν ἐσαλευρός, καὶ δείκνυσι τῆ
 χεῖρ τοῖσι ὑποσπίσι, ἔτεροι οὖν ἔδει παρ
 ῥῆσαι. Ἐτέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κεληπίου δι
 σκάλμα· ὅσῳ ἔξάλας ἔπλοισι, μετὰ χεῖρ ἔζε
 πα ὁ πηδαλίον. ὁ δὲ Σύρος ἀσμενος ἔξέστη ἡ
 παρεδρίας· αἰαλύσας ἡ σαδίας οὐ πλείους, ἡ
 πενήτην ἔτα, πῶ τε καὶ οὐρμίζει λιμνη
 σκίῳ χεῖρ ἐπι· Ἀζάριον οἶμαι καλοῦσιν αὐτὸ
 καὶ ἡμαῶν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἀπεβίβασε, σωτήρ δὲ
 δαίμων ἀγαθὸς ἀποκαλούμενος. Ἐμὲ μικρὸν
 ἐτέρων ὀλκὰδα εἰσήλασε, καὶ ἡ μάλα ἀλλίω, καὶ
 ἑπὶ ἑσπέραν ἐπὶ, πέντε γερνάμεν ὑπο τῆ
 θεασεῖοι παρεσβύτου παρῶν τῶν φορηδεις,
 παρῶν ἑναπτόπατον τῶν Ναυπλίων ποι
 οῦντος. Ἐγὼ δὲ ἔχ ὁμοίως ἐκείνος τοῖς ἀπὸ τῆ
 χεῖρ ἔδειξατο. ἐς ἡ πῶ ὑπερβία, ἄλλοι
 κατῆραν, ὡν ἔνοι τῆς παρῶν ἡμαῶν ἡ
 σμ δὲ Ἀλεξάνδρειας ἡμέρας· καὶ νῦν ὀλκ
 κληρος ἐσμέν σόλος, ἐν νεωκίῳ μικρῶ. ἐπεὶ ἡ
 ἡμῶν ἤδη καὶ τὰ ἐφόδρα κατεδύδοτο· ἐγὼ ὄντες
 ἐθάδες ἀτυχεῖν, ἐδὲ ἐλπίσμεντες ὑπερῶν
 ἡμέρας, μετὰ γὰρ ἐπεπῆμεν, ἔσθ' ἔσθ' ἑ
 τῶν μετεῖως ἐχρῶμεν· ὁ δὲ παρεσβύτης καὶ τῶ
 πῶ ἡκέστατο, διδίδι μὲ ἑσθ' ἐν· ἐγὼ οὐδὲ ὁμοίως
 ἡ ἐχρῶν· δεῖξας ἡ πέτρας, ἐν αἷς ἀεισον ἔφη
 καὶ δεῖπνον ἐκείνης ἡμέρας κεκρύφθη τοῖς βα
 λαμῶνισι πονῆν, ἐπεδῆν ἡ ἡμεῶν, ζῶμεν
 ἡμέραν ἐβδόμεν ἡδη, οἱ μὲ ἐπτελῆς, μωρί
 νας τε καὶ καραβοῖς διμεγέλης ἀερωῶντες· πῶ
 ἡ μερῶν ἐπὶ καλοῖς ἡ ἐπτελῆς ἔσθ' ἑσθ' ἑ
 ἐγὼ ἡ ἔσθ' ὁ θρησκυτῆς ὁ Ρωμαῖος, ἐπὶ ἑ
 λεπτοῖς ῥωνοῦμεν. ἡ ἡ λεπτοῖς, ὅσρεον ἑσθ' κῶ
 λον, ὅσρε ἐπειδὴν λαβῶν πετράς, ἀπαρμυρίζ
 πα. πῶ μὲ οἶν παρῶν, γλίχρος ἐζῶμεν ἀπὸ
 τῆς θῆρας, παρῶν ἡμεῶν ἐκείνος ὅπου ἔσθ' ἑ
 πο· ἐδίδου ἡ δῶρα ἑσθ' ἑσθ' ἐπτελῆς ἡ ἐν ἀφ
 ἡνωτέροις ἀπομυτες ἀπὸ ποιάσθ' αἷτας· αἷ γυ
 ναῖκες ἑσθ' γυναιξίν, αἷ Λίβυσας ἑσθ' πλεῖ
 στας. Βασιλινο μὲν αἷ καὶ ὁ τῆς ὀρνίθων γάλα
 παρῶν· παρῶν τοῖς ῥωνοῖς ῥωνοῖς αὐταῖς αἷ τῆ
 φέρῃ, ἔσθ' γῆ, τυρῆς, ἀλβουρα, πέμματα ἐκ κρι
 ῶν, κρέα ἀρῆνα, ἀλεκτροῖδας, ὡς ἀλεκτῶ
 ρα. ἡδη δὲ πῶ καὶ ὡπῆδα ἔδωκεν, ὅσρεον ἐκ
 ἡ ἡ τῶν ἑσθ' ἡδὲ ἡδὲ ἀγροῖας ἐπτελῆς ἑσθ' ἑ

A hoc omnium haecenus fuisse periculum.
 Cum iam diluxisset, homo quidam ru
 stico habitu nobis innuit, manūque in
 fida loca demonstrat, quibus tutò com
 mittere nos possemus: Tandem & ipse
 biremi veloce aduectus est, quā nau
 gio alligata gubernaculum accipit. Nec
 agrè Syrus hoc illi honore cessit: qui
 cum non plura quinquaginta stadiis re
 legisset nauem vix ad exiguum quen
 dam, sed amœnum portum appellit (Aza
 rium, opinor, vocant) & nos ad litus ex
 ponit, seruator ac genius bonus ab om
 nibus appellatur. Breuique postea eod
 em actuariam subduxit, rursūque &
 B aliam, ita ante vesperam quinque fui
 mus ab diuino illo sene seruata onera
 riæ naues, contra quam Nauplius ille
 quondam. Neque enim similiter ab tem
 pestate ille naues excepit. Postridie alij
 delati sunt, inter quos nonnulli vno ante
 te nos die Alexandria soluerant: Nunc
 iusta classis fumus in angusta admodum
 statione. Sed cum iam cibaria defecis
 sent: quippe nondum eiusmodi casibus
 affucti, nec præstitutum tempus super
 gressuros rati, modicos commeatus im
 posueramus, nec iis modicè tamen vte
 bamur. Huic malo remedium idem ille
 C senex adhibuit, non quidpiam erogans,
 nam neque habenti similis erat, sed sco
 pulos indicans, inter quos latitare quo
 tidianas iis epulas dixit, qui laborare
 vellent: indidem piscatu septimum iam
 diem vitam toleramus: Robustiores,
 murænas & locustas ingentes capiunt:
 Adolescentes gobiorum & polyporum
 copia beatos se putant. Ego verò, &
 Romanus ille monachus Conchis quas
 lepidas vocant, corpus firmamus: Est
 autem lepas ostreum concavum, quod
 vbi saxum apprehenderit, adhærescit.
 Ac initio sanè eo venatu parcè admo
 dum vivebamus, quod cuique pri
 mum occurreret, id arripientes, nec
 alteri quicquam alter impertiebatur.
 Nunc maiori omnes in copia versa
 mur, ex eiusmodi occasione. Mulie
 res mulieribus, Libycæ, vestricibus
 vel gallinarum lac libenter præbue
 rint: Præbent vtique quicquid cælo
 illo terraque gignitur, caseum, fari
 nam, liba hordeacea, veruecinas car
 nes, Gallinas, oua gallinacea. Iam &
 otidem nonnulla obtulit auem suau
 itate imprimis exquisitam, si quis ru
 sticus videat, Pauonem esse dixerit.

καὶ πάλιν.

ὁμοίως.

Illæ igitur, id genus munuscula ad naues A
 deferunt; ea verò quæ acceperint omni-
 bus communicant: illi verò de venatu suo
 iam nobis offerunt. Aliusque super alium
 venit, super virum puer; super puerum vir,
 munus ad me identidem aliquod ferens:
 hic homo captum pisciculurn, alius aliud.
 omninò boni saltem aliquid ex iis quæ in
 faxis inteniuntur. Neque enim libet mi-
 hi à mulieribus quicquam accipere, tuá-
 que hoc ipsum causa ne cum iis fœdus
 vllum intercedat: Posteaque cum id iu-
 reiurando inficiandum erit, in negando
 hæream. Alioqui quid prohibet præsen-
 tibus vti deliciis? adedò multæ vndecum-
 que circumfluunt. Ac tu quidem virtuti
 hanc incolarum munificentiam tribuas
 quam in hospitas præ se ferunt: hoc au-
 tem longè aliud est quod nec memoratu
 indignum fuerit, in tanta præsertim otij a-
 bundantia. Veneris ira, quantum conijci
 potest, in ea regione versatur. Parem cer-
 tē cum Lemniadibus calamitatem experi-
 untur: Mammæ feminis suprà modum
 affurgunt, nec pro pectoris ratione, adedò
 vt infantes non per axillam, sed ex hume-
 ris sublatam papillam exsugant. Nisi for-
 tē dixerit quispiam Hammonem ● Ham-
 monis terram non magis ouium quàm
 puerorum nutricem esse; proindeque ho-
 minibus iuxta ac pecudibus largiores, &
 ampliores lactis fontes à natura esse da-
 tos, ad idque capaciora vbera seu vasa ne-
 cessaria fuisse. Itaque quando de viris au-
 diunt (quibus aliquod cum externis com-
 mercium fuit) non eam esse vniuersi se-
 xus conditionem, haudquaquam cre-
 dunt. simul verò ac peregrinam in mulie-
 rem inciderint, humaniter excipiunt, ni-
 hilque non faciunt, donec sinum perscru-
 tentur. Quæ porrò cognouerit, alteri
 statim dicit, seque inuicem aduocant,
 quemadmodum Ciconas ferunt: Illæ ad
 spectaculum frequentes concurrunt, ob
 idque munera secum adferunt. Commo-
 dum verò nobis ancillula ex Ponto quæ-
 dam erat, quam natura cum arte con-
 sentiens supra formicas vberibus inci-
 sam, & contractam effinxerat. Circa il-
 lam studium omne mulierum erat, plu-
 rimùmque ab his compendij faciebat:
 adedò vt triduo ante finitimæ opulentio-
 resque fœminæ illam ad sese ex alterius
 domo vicissim accerferent. Illa vsque
 eo procax erat, vt etiam corpus nuda-
 ret. Hoc tibi Drama comicum ex Tra-
 gico cum nobis Deus ipse temperauit,

αἰται δὴ καὶ ἀκομίζουσι ἑπὶ πλὴν ναυῶν τὰ
 δῶρα· αἱ δὲ δειρῶμα κοινουῶται τοῖς βυλομέ-
 νοις· οἱ δὲ ἡμῖν ἤδη τὰ ἀπὸ τῆς θήρας δωροῦ-
 νται· καὶ ἡκεῖ τις ἄλλος ἐπὶ ἄλλω, παῖς ἐπὶ αἰ-
 δρῇ, καὶ ἀνὴρ ἑπὶ παιδί, φέρων αἰεὶ τί μοι ξένιον,
 ὃ μὲν ἢ κιστριῶμον ἰχθυῖδον, ὃ δὲ ἄλλος ἄλλο
 τί· πῶς τὴν ἐν γέ τι ἀγαθόν, ὧν φέροισι πέτρα.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βυλοῦμα τὰ πρῶτα τῆν γυ-
 ναικῶν δεχεσθαι, σὺν χάριτι καὶ πότῳ, ἵνα μὴ
 τις ἐκεχθρία μοι πρὸς αὐτὰς γήνηται, καὶ ἅπα
 ἐπειδὴν ἔξομυαδαί δέη, ἀφ' ἑπορεύειν ἄρισ-
 Β
 μος· ἐπεὶ τί γε ἐκώλυε ὃ ἑπὶ τοῖς ἑπιτη-
 δίοις πρὸς αἴ. ἔτω πολλά πωλαρῶν συρρεῖ.
 σὺ μὲν οὖν " ἄρετιῶ λογῆ πλὴν φιλοφρο-
 σιῶν τῆν ἐλπίων, ἡ δὲ εἰς τὰς ἑπιξενόμε-
 νας ἐνδείκνυται· ὃ δὲ ἐπεροῖον ἔστιν, οἷον " ἀξίον
 ἐπὶ καὶ διηγῶσασθαι, καὶ τῶντα ἑπὶ τῆς νῦν
 " ἐμοὶ παρούσης ὁλοῆς· μιλῶμα Αφροδίτης
 ὡς εἰκάσαι κατέχῃ πλὴν χάριτι· δις τυροῦσα
 " γυνὴ ὅσῳ αἱ Λήμνιαι· αὐτὰ γὰρ ἑσθῆμα-
 ζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔρχοι τῆν ἑρῶν, ὡσε
 τὰ βρέθη μὴ ἀφ' ἑμῶν, ἀλλὰ δι' ἄμῳν
 C
 αὐτῶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης· εἰ μὴ τις εἰ-
 ποί τ' Ἀμμωνία, καὶ πλὴν Ἀμμωνος γυνὴ, οὐ
 μᾶλλον ἐπὶ μνησέφον ἢ κουρῶφον ἀγα-
 θῶν· αἰεῖναι δὲ πλὴν φύσιν ἀφροδίτης ὁμοίως
 καὶ κτενεσι διαψιλετέρας καὶ ἀδροτέρας τὰς ἑ
 γάλακτος πίδακας, ἔε εἰς πότῳ δεῖν ἀδροτέραν
 ἑσθῆτων τε ἔε θυλάκων· μανθάνουσα δὲ πα-
 ρὰ τῆν ἀνδρῶν, οἷς τίσι συμβόλαιον γέρονε
 πρὸς ἀφροδίτην ἑσθῆρον, ὅτι μὴ πῶν ὃ
 θηλυ τοιοῦτον ἔστιν, ἀπιστοῖ· καὶ ἐπειδὴν ἑ-
 βῶνται γυναῖκες ξείνης, φιλοφρονοῦνται καὶ
 πῶντα δρῶσι, ἔε τ' αὐτὰς ἀκάλως διεβηθή-
 D
 σονται· ἢ ἰδύσα, λέγει πρὸς ἄλλω, ἔε καλοῦ-
 σιν ἀλλήλας ὡσεῖν οἱ Κίκοιες, αἱ δὲ συμφοι-
 τῶσι ἑπὶ πλὴν θείας, καὶ ἑπὶ τούτῳ δωροφρονοῦ-
 σιν· ἡμῖν δὲ ἡ δὲ καὶ τῆν ἐκ πόντου θεραπεινί-
 δον, ὃ σκελετοῦσα τέχνη καὶ φύσις, ἑσθῆ τῆς
 μύρμηκας ἐντομον ἑδῆξεν. ἀμφὶ πότῳ ἡ δὲ ἄ-
 πασα σπουδῆ, ἔε πότῳ πρῶτα τῆν γυναῖκῶν
 πλείστα ἐπεπορεύετο· καὶ μετεπέμποντο αὐτῶ
 πρὸς ἑταῖρα ἄλλη πρὸ ἄλλης, γυναῖκες τῆν ἀ-
 γροχῶντων διδάσκαλοι· ὃ δὲ ἔτοι σφῶδρα ἰτα-
 μόν, ὡσε καὶ ἀποδύσα. τῆν τῶν δρᾶμα ἐκ
 τραγικοῦ κωμικόν, τί δαίμων ἡμῖν ἐσθήμοσε,
 καὶ γὰρ

γρ. αἰετι
 γρ. ἡμῶν
 γρ. γὰρ

καὶ γὰρ τοῖς παρὲς σὲ γραμμασιν. καὶ οἶδα μὲν
 ἐκτείνας πῶς ἐπιπολιῶ εἰς μῆκας τῆ μετείου
 μεῖζον. ἀλλ' ὡς παρ τῆ σιωπῆς σοι καὶ παρ
 ἔργου. οὕτω ἔ τῆ γραφῆν ἀπλήγως * ἔργου
 ἀμα δὲ σὺ δὲ ἐλπίσας ἐπὶ σοὶ διαλέξεσθαι,
 καὶ ἔπειθ' ὄξον, ἐμφοροῦμαι. ἀλλὰ καὶ τοῖς
 ἐφημερίσιν παρὲς ἀσ' ἐσπούδακα, πῶς ἐπιπο-
 λιῶ * ἐφαρμόσας, ὡς συχρῶν ἡμερῶν ἔχομι
 ἀπ' ἡμερῶν. ἔρρωσο, καὶ τὸν υἱὸν Διο-
 σκορον κέλδω μετ' τῆς μητρὸς καὶ τῆς πίττης,
 ἀσ' ἐγὼ καὶ φιλω, καὶ ἐπὶ ἀδελφῶν ἀγῶ. ἀ-
 σπασαί πῶς σεβασμωπάτῳ καὶ θεοφιλεσάτῳ
 φιλόσοφον, καὶ τὸν βίδαμονα χροῖν τὸν ἀπο-
 λαύοντα τῆς θεασείας αὐδῆς. ἐκ πρῶτων δὲ
 μέλιστα τὸν ἱερώπατον πατέρα Θεότεκνον, καὶ
 τὸν ἐπίερον ἡμῶν Ἀθανάσιον· τὸν δὲ ὁμοψυχό-
 τατον ἡμῶν Γάϊον, ὃς οἶδ' ὅτι φροῶν ὅσα ἐγὼ,
 μετ' ἡμῶν συγχεῶν πάτῆς. μετ' ἐκείνων γοῦν
 παροσφρήσω, καὶ ὁ θαυμασιος γραμματικὸς
 Θεοδόσιος, ὃς εἰ καὶ μακρῶν ὡν ἐκρυσπῆν ἡριᾶς·
 παροσφρῶν γὰρ ἐπὶ οἷς ἐσομαι, κατέβαλε πῶς
 παροσφρῶν τῆς σιωπῆς ἡμῶν ἀποδομίας. ἀλλ'
 οἷον ἐγὼ καὶ αὐτὸν καὶ φιλω, καὶ ἀσπάζομαι· σὺ
 δὲ μηδέποτε πλῆθυσας. εἰ δέποτε πρῶτως δεή-
 σοι, ἀλλὰ μὴ τοι φθίοντός γε μέλουσ.

Τοῖς παροσφρῶν.

Sacerdotibus 5.

Ἀγαθὸν πεποιθῆναί ὅτι κύριον, ἢ πεποιθῆ-
 ναί ἐπ' ἀνθρώπων. ἀλλὰ τοῖς ἐκ τ' ἀθεωτάτης
 αἰρέσεως Εὐνομίᾳ πῶς ἀνομοῖ Κωπταῶν ὄνο-
 μα, καὶ τ' ὅτι γραπτοπέδου Ἐρμηνεύοντος ἡσ'
 αὐτῶν διωασείῳ παροσφρῶν, μοιχεύσασθαι
 πάλιν τ' ἐκκλησίαν, ἔ ψευδοδιδασκάλους πι-
 νᾶς ἐφιστάναί παρὶς τ' ἡμῶν ἀκεραιότερων ψυ-
 χῶν, οὗς ἐνάσχος οἱ παρὲς Κωπταῶν σαλέν-
 τες, ἐπ' αὐτὸ τῆτο κατὰπεπλῶκασι ἀγόντες.
 ἢ γὰρ δίκη, παροσφρῶν τ' ἀσεβείας ἐστὶ· μάλλον
 τ' ἀγῶν ἡσ' ἀσεβείας. ἐπὶ τοῖσι οἱ νόθοι παρο-
 σφρῶν, οἱ τῆλυδες ἀποσφρῶν τ' ἀσβόλου τε
 καὶ Κωπταῶν, μὴ λαθῶσιν ὑμᾶς ἐμπηδῆσθαι
 τῶν ποιμαίνετε ποιμαίνω· μὴ λαθῶσιν ὑμᾶς παρ
 σίτω τ' ζυγαρίον παρὲς ἀπειροῦτες. κατὰδηλοῖ πα-
 σὶν εἰσὶν αἱ ἑσῶν κατὰφυγάς. ἴτε πῆνες ἀγῶν δέ-
 ξαστε ἀπ' αὐτοῖς· ἴτε πῆνες οἰκίαι τοῖς λησῶν ἀεφ-

tum idem meis ad te literis facio. Scio
 me longius quam par est epistolam
 protulisse, sed quemadmodum coram
 tecum agendo, sic & scribendo ex-
 pleri nequeo. Præterea cum me tecum
 amplius collocuturum diffidam nunc
 quatenus licet desiderium meum ex-
 pleo. Quanquam si epistolam hanc ad
 Ephemeridas meas accommodare vel-
 lem, quæ cum studio confeci, pluri-
 marum dierum commentarios haberem.
 Vale, & filium Dioscorum cum matre
 & amita, quas ego amo, & sororum
 loco habeo, valere ex me iubeas. Nec
 non reuerendæ ac Deo carissimæ Phi-
 losophiæ magistræ felicique illi choro,
 qui diuina voce fruitur salutem pluri-
 mam dicito. Inter cæteros verò sanctis-
 simo imprimis Patri Theotecnō & so-
 dali Athanasio. Gaium verò animo
 nobis coniunctissimum non dubito te
 idem quod ego sentientem inter co-
 gnatos nostros ascribere. Cum illis
 ergo hunc salutato, vnaque egregium
 illum Grammaticum Theodosium, qui
 quidem vates cùm esset, celare de eo
 nos voluit. Cùm enim quæ nobis euen-
 tura essent præuideret, proficiscendi no-
 biscum voluntatem deposuit. Nilomi-
 nus ego & amo & saluto. Tu verò caue
 vnquam mari te commiseris, si non omninò
 necesse aliquando fuerit, at non exeunte
 saltem mense istud feceris.

lagaci fures odoratu-perferutamini : Mo-
 faicam illam benedictionem consecrami-
 ni, qua eos benedixit qui aduersus sce-
 leris reos in castris animum, manusque
 mouerunt : Illud verò par est ad vos u-
 furpari fratres : honesta honestè fiant.
 Amputetur omnis lucri causa conten-
 tio, omnia Dei causa suscipiantur. Non
 eandem esse virtutis atque nequitia ma-
 teriem oportet. Cursus ille pro pieta-
 te est, pro animabus certandum, ne
 quas ab Ecclesia prædentur, quod iam
 in consuetudinem illis abiit. Quisquis
 autem per Ecclesie tuendæ speciem mar-
 supium ardet, atque hoc ipso quod iis
 temporibus utilis videatur, quæ vim a-
 nimi efflagitant, sibi potestatem concili-
 at, is est quem nos extra Christianum
 consortium amandatum volumus. Non
 mancã virtutem fecit Deus, non illa
 societate nequitia indiget. Non Deo
 milites deerunt, Ecclesiis idonei, com-
 militones inueniet : hîc quidem mer-
 cedis expertes, sed in cælis plena mer-
 cede donandos. Eiusmodi vos sitis.
 Honestum est enim, & iis benè precari,
 qui strenuè sese gerunt; & iis qui secus,
 imprecari. Quicumque igitur mollius
 egerit, ac rem prodiderit : aut qui per-
 secutus quidem fuerit, sed alienorum
 aliquid rapuerit, is apud Deum mi-
 nimè sit innoxius. Hoc ipsum dun-
 taxat in medium adducite, ac prauos
 illos argentarios, qui diuinum dogma
 numi instar adulterant, circumducite,
 facite omnibus manifestos quales ij sint.
 atque ita infames Ptolemaidis finibus expellantur : quicquid rei cum iis importa-
 tum est, secum non appensum auferen-
 tes. Qui secus faxit, apud Deum exe-
 cratus esto. Quisquis nefarium conuen-
 tum videns negligit, aut audiens audire
 dissimulat, aut lucri ab iis contagio in-
 fectus est, hos pro Amalecitis haberi
 præcipimus, à quibus nihil auferri ma-
 nubiarum licet. De eo qui acceperit, illa
 Dei vox est. Pœnitet me quod Regem
 constituerim Saul : sed vestri nulla illum
 in re pœniteat, verùm & curæ vos Deo sitis, & vobis Deus.

A
 γασι. μετέλθετε τοῖς φώροις εἰρηλοποῦντες ζη-
 λωταὶ γίνεσθε τῆ βίβλος τῆς Μωσαϊκῆς, ἡ δὲ βί-
 βλος τοῖς ἀνδράσι, οἱ καὶ τῆς ἡσθενοῦς τῆς * τῆ
 πρὸς ἐμβολῆς, καὶ γὰρ μὲν καὶ χροῖας ἐκινήσαν.
 ἐκφοῦ ἵ εἰπεῖν ἄξιον παρὰ ὑμᾶς ἀδελφοί, τὰ
 καλὰ καλῶς γίνεσθε ἢ ὑμῶν κέρδους ἕνε-
 ἀνήθησθε ἀπομύθια δὲ τῆ Θεοῦ ἐκχεῖσθε.
 οὐ δὲ πλεῖν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς εἶ) καὶ πονηρίας ὑ-
 πόθεσιν ὑμῶν δὲ σέβειας ὁ δρόμος ὑμῶν ψυ-
 χῶν ἀγωνιστῶν, μὴ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας
 συλησῶσιν, ὅτι ἔδος ἤδη πεποιῶμαι. ὅς δὲ αὖ
 τῆ ἐκκλησίας παρορυσάμενος, αὐξή βαλεῖν-
 B
 πον, καὶ δὲ τῆ δακρῶν εἶ) χροῖας ἐκ κεροῖς
 ἀπαυγῆσι δριμύτητα, διωρατίας ἑαυτοῦ κα-
 τεργάζηται, οὗ ἔστι ὅτι ἡμεῖς σιωδοῦ Χρι-
 στιανῶν ἐκκηρύχοντες. ἐκ ἐπίκουσιν ὁ Θεὸς ἀ-
 τελεῖ πλεῖν ἀρετῶν : οὐ δὲ τῶν πονηρίας συμ-
 μάχου. ἐκ ἐπιλείποντες εργαζῶντες τῶ Θεῷ
 παρῆποντες ἐκκλησίας ἀρετῆς συμμάχους ἐ-
 ταῦτα μὴ ἀμίσθους, ἐκ ἕρως δὲ ἐπιτελεμέ-
 αδοῖς. ὑμεῖς ἔτοι γίνεσθε καλὸν γὰ καὶ καλο-
 γουσι σιωδίξασθε, καλὸν δὲ καὶ παρὰ βαί-
 νοῖσιν ἐπαρῶσασθε. ὅστις αὖ οὐ μαλακισθηταὶ
 καὶ παρῶν, καὶ ὅστις αὖ ἐπέξελθῆ μὴ, ἀρπά-
 C
 σῆ δὲ πῆ τῆ ἀλλοστῆων, μὴ ἀμίσθους ἡροῖτο
 τῶ Θεῷ. ἐκ τῆ τῶ μόνου εἰς μέσον ἐλκύσατε, ἔ-
 τοῖς παρῆξῆσθε τοῖς πονηροῖς τοῖς κατὰ τῶ νό-
 μισμα ὁ δόγμα. ἐκ τῆ τῶ παρὰ χροῖας τῶν,
 παρῆξῆσθε. πᾶσι ποιήσατε κατὰ φωνῆς οἱ
 ὑμῆς εἰσι. καὶ οὐτῶ : ἀπὸ τῆ Γ' πολυμοῦδος
 ἔρω ἀπεληγῶσθε τῶν, ὅ, πῆ σιω ἀλλῆς ἡκει
 χροῖας πῶν ἀμειωγῶντων ἀπεφῆροντες. ὁ δὲ
 παρῆ ταῦτα ποιῶν, ἐπαρῶσθε τῶ Θεῷ. ὅστις ἀ-
 σθεῖ σιωδοῦ ἰδῶν πρῆξῆσθε, ἡ ἀκούσας πρῆ-
 χροῖας, ἡ κέρως τῶ ἀπὸ ἐμολῶσθε, τοῖς
 D
 ἡμεῖς ἀμειωγῶν εἶ) ἀμειωγῶντων, πρῆ-
 ὦν ἐκ ἐξῆσθε χροῖας τῶ φωνῆ. παρῆ τῶ
 λαβόντες φωνῆ ὁ Θεός, Μεταμετῶνται, ὅτι
 ἐβασίλῶσθε τῶ Σαούλ. ἀλλ' ὑμῶν ὅτι μηδε-
 νὶ μετῶνται. ἀλλὰ μὴ οἱ μὴ ὑμῶν τῶ Θεῷ,
 μὴ οἱ δὲ ὑμῶν τῶ Θεοῦ.

γρ. τῶν
 παρῆξῆ-
 σῶν.

Anysis 6.

Αριστο.

Carnas verò etiam nū moras necdit, neq;
 aursponte aut necessitate iustus efficitur.

Ο δὲ * Καρνας, ἐπὶ μὴξ, καὶ ἔρ' ἐ-
 κών, οὐτῶ τῶ ἀμειωγῶν γίνεται δίχως.

γρ. ἀκαρ-
 τῶν.

χη ἢ ἦκειν αὐτὸν ἵνα εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει, καὶ οἷς ἕσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται, καὶ ἂν ἠζήσοι καὶ ἀκούσῃ, ὃν κέκροφεν ἵππων ὠπίσασθαι, ἵνα μὴ στρατιώτης, φησὶν, αἰπίππος ἦ. παρτείνῃ ἢ κομιδῇ συμκροθὲν ἀργύριον, καὶ μὴ ἀποδιδουλεύσας εἰς ἀποδίδωσιν. ἀλλ' οἴεται σὺ δίκη ἢ ἵππων ἔχειν, ἔ τῶντα εἰς ἂν Ἀγαθοκλῆς, ἢ Διονύσιος, οἷς αἱ τυραννίδες ἐπέτρεπον ἕτα πάνυ ποιηθεῖς εἶ). ἀλλὰ Καρναῖς ὁ Καπφαροδίτης, ὃν δ' χαλεπὸν ἐπὶ ἀνάγκῃν εἰς τοὺς νόμους. αὐτῶν δὲ γὰρ τις αὐτὸν ὡς σέ, μηδὲ ἡμεῖς ἀγροῦσι πῶν, ἵνα τοὺς καὶ παρῶσιν αὐτὸν ἐλέγξοις ἀπὸ Κυρηνῆς καλέσωμεν.

Θεοδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ.

Theodoro & Sorori 7.

Πῶς δοκεῖτε, δέδηγμα ἢ καρδίας, ἐκ δεδουμένου λόγου καὶ τὸ πόλις, ὅτι δὴν πῶ καὶ πέρα δὴν ὀφθαλμία παλαίης, ἀπειλὴσιν ἢ ὄψοι κινδύων. ἐπειτα πέφηνεν ὁ λόγος ψευδής. καὶ οἷμα * παμπόνηρος ἀνδραποσ παρφασιως * εἰλημμένος, τῆς τῆς ὀφθαλμίας ὀνόματος, ἦρεν ἐπὶ μέγα ἢ φήμην, καὶ ἐπαρῶντο. πᾶσι τοῖς μὲν οὖν εἰς ἐκφῶν αὐτὸν, ἀπὸ ὑμῶν κατεψύσατο. τῶν ἢ Θεῶν χάρις, ὅτι πᾶρῶν ἡμῖν ἀκρόσας καλλίονα. καὶ ἢ μὴ εἰς λεγόμενον, ἀερίοις τὰ κατὰ ὑμᾶς σημεῖα. ἀλλ' ὅ, τι λέγει φήμη πῶ ἀνεῖσθαι. ἀλλὰ μέγιστα μὲν ἔχει σωσίους, εἰ δὲ μὴ γράμμασιν ὑμῖν ἐπιτελεῖσθαι, καὶ πᾶρ ὑμῶν τὰ πᾶρ ὑμῶν εἰδέναι. ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῶν λίαν ἀμύνητε, ὡς πᾶρ ἴσως ὁ Θεὸς βούλεται.

Τῷ ἀδελφῷ.

Οὐ μὴ ἐρῆς ὡς ἔλαθον ὑμᾶς ὁ ἀγαθὸς τῆς πᾶρ πᾶρ ἡμῶν γράμματων. ἀλλ' ἰδόντες πᾶρ ἡμῶν καὶ εἰς ἔδοξεν ὑμῖν ἄξιον εἶ) τὸν ἀδελφὸν εἰ μὴ μὴ ποιήσασθαι, καὶ ἐπιθῆναι πᾶρ αὐτὸν γράμμα, μὲν ὅπως ἔχετε ἔ εἰ πῶν ἐστὶ. ἐμοὶ γὰρ εἰς ἀμελῆς εἶσιν εἰδέναι τὰ πᾶρ ὑμῶν. ἀλλ' ἐπειτὰ εἰ ἀπᾶσι λυπούμεν τοὺς ἐμῶν, βουλομένη δὲ εἰ τοὺς ὑμῖν ἐπιτελεῖσθαι. ὑμεῖς δὲ καὶ τῶν με τῆς πᾶρ ἡμῶν ἀφῆρασε. καὶ οὐχί. καὶ γὰρ εἰ μὴ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἔσθαι κοινὰ, καὶ παροῦσιν κοινὰ.

A Venire autem illum oportet, ut sciamus equum tandem dicat, quibusque nos oculis intuebitur, à quibus vel inuitis quem erat equum furatus, emere contendit, ne miles, inquit, sine equo sit: Offert verò pretium sanè quam exiguum, neque non vendentibus reddit, sed iure habere se equum illum arbitrat: Praesertim cum neque Agathocles sit, nec Dionysius, quibus tyrannica imperia, ut ita nequam essent, concesserint. Sed Carnas Capharodita, quem reuocare ad leges non sit difficile: Quare si quis eum ad te deducat, fac istud intelligamus, ut è Cyrene arcessamus qui illum in os conuincant.

C Quemadmodum putatis me esse animo cruciatum, cum per urbem fama diuulgatum esset te graui & plus quam graui oculorum morbo confictari, qui visui periculum minitaretur? Postea mendax ille rumor apparuit, ac pessimus, opinor, aliquis occasionem de oculo morbi nomine nactus, adiecit famæ plurimum, & cum ingenti commiseratione narravit. Sed verum in eius caput omnia, quæ de vobis mentitus est: Deo autem gratiæ sint, quoniam de vobis audire meliora concessit: Par est autem non astris, quod aiunt, vestras mihi res significari, neque quæ famâ nuntientur requirere, sed maximè quidem presentibus vobis frui, sin minus, at literas à vobis accipere, & vestra à vobis intelligere. Sed vos oppidò nos negligitis, quod ita fortasse Deo visum fuerit.

Fratri 8.

D Non istud dixeris, latuisse vos eum, qui solemnes literas portabat; Quin cum eum vidissetis, neglectui habuistis, nec vobis satis dignum visum est fratris recordari, & ad eum literas dare, quibus quemadmodum haberetis & quonam in statu essetis, indicaretis. Neque enim mihi de rebus vestris audire nihil curæ est, sed quandoquidem omnibus in meis rebus afficior mœtore, de vestris gaudere plurimum vellem: At vos eo me solatio priuastis. Minimè verò factum oportebat: Nam etsi minus iisdem parentibus nati essemus; communis certè educatio, disciplina eadem.

P ij

Quid enim non commune habuimus? A omnia omnino nos inuicem conciliarunt. Verumenimvero graue est (ut aiunt) aduersis rebus uti , cūmque difficile alicui tempus acciderit , ibi cum alia omnia tum & fratrum animi & amicorum comprobantur. Mihi verò fatis fuerit vel ab aliis aliqui de vobis accipere: Sit modò bonorum largitor Deus: Eiusmodi enim de vobis nuncium audire cupio.

Theophilo Archiepiscopo 9.

Longa te & felix senectus maneat: B vir sanctissime ac sapientissime. Nam & alioqui ingens vitā tuā lucrum eris, superstes, & maxima scholæ Christi accessio, solemnium librorum numerus vnà cum annis excrefcens. Nam qui hocce anno missus est liber & voluptate ciuitates affecit, & profuit, hoc quidem sententiarum grauitate, illud verò suauitate verborum.

Philosophia Magistra Hypatia 10.

Tibi ipsi ac per te felicissimis sodalibus salutem dico, beata domina, olim quidem libenter criminaturus quòd nullis à vobis dignatus essem literis: iam verò video me à vobis omnibus contemni, pro eo quod nihil quidem mali facio, in plerisque verò infortunatus sum, & quantum infortunatus quisquam esse potest. Verùm si vestras literas accipere possem, ac istud intelligere, quònam in statu versemini (omnino verò secundiore vtimini, ac meliorem genium experimini) dimidia ex parte duntaxat aduersis premerer, in vobis beatus: Nunc vel hoc vnum in iis malis est, quæ mihi contigerunt: vnà cum liberis meis etiam & amicis & omnium beneuolentia sum frustratus. Et quod caput est, diuinissimæ animæ tuæ, quam ego mihi solam permanfuram speraueram cum hac genij mei infestatione, tum hisce fatorum fluctibus superiorem.

Presbyteris 11.

Neque ego vobis antea superior, etiam, omni robore ac machinis sacerdotium detrectans: Neque nunc memet vicistis; sed diuinum profectò fuit quod nondum tunc, & nunc primum ita sit factum. Equidem non vnam mortem pro ea functione subijssem.

καὶ τί γάρ, ἔχῃ κοινόν; πρῶτα ἀπὸ πρῶτων ἡμαῖς ἀλλήλοις; ἀκείωσεν. ἀλλὰ γὰρ ἔστιν, ὡς ὅπως λέγεται, δυσσημερία πρῶτα δέησεν· καὶ ἔπειτα ἡκὴ ἡνὶ χρόνος ἀντίξοις, ἐνθαυτὰ, τε ἄλλα πρῶτα, καὶ ἀδελφῶν γάμοι καὶ φίλων ἐλέγχονται· ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσθαι καὶ πρὸ ἑτέρων πτωχάνεσθαι τὰ πρὸς ὑμῶν. μόνον ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἶη νομεῖς. Ἰουίου γὰρ ἐράδην ὡς ἰμῶν ἀκροάματος.

Θεοφίλω Αρχιεπισκόπου.

Βαθύ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν ὡσεὶ μείψεν, ἀγνώπιατε καὶ ἄφωπιατε. τὰ, τε γὰρ ἄλλα πρὸ βίῃ κέρδος αὐτὸ εἶς ἄλλο μόνος, καὶ μεγίστη πρῶτα ἀθήκη πρὸ διδασκαλείῃ τῆ Χριστοῦ γὰρ, ὁ τῆν πρῶτα μετὰ βιβλίων ἀριθμὸς, τοῖς ἐπαυλοῖς σωματικῶν μόνος. ὡς ὁ γὰρ τῆτες καὶ ἀπεμφοῖς λόγος, καὶ ἦσε τὰ πόλεις καὶ ὠνόμασε· ὁ μὲν πρὸ μεγίστη τῆν νομῆς, ὁ δὲ τῆν ὀνομῆς τῆ χαλιπ.

Τῆ Φιλοσόφῳ Υπατία.

Αὐτίκα σε ἐδὴ ἔδῃ τοῖς μακαριωτάτοις ἐπαύροις ἀσπάζομαι, δεσποῖνα μακαρία, πάσαι μὲν αὐτὸ ἐκκαλέσας ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀξιοδομη γραμματῶν· νῦν δὲ οἶδα πρῶτα μόνος ὑφ' ἀπάντων ὑμῶν, ἐφ' οἷς ἀδικῶ μὲν ἐστὶν, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα αὐθροπῶς ἀτυχήσασθαι δύναται· ἀλλ' εἴ ὅπως εἶχον ἐνταῦθα ὑμετέροις ἔπιτολῆσι, καὶ μετὰ τὴν ἐν οἷς ἀσπείβεστε πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἔστε, καὶ καλλίονος πρῶτα δὲ δαίμονος· ὅς ἡμισίας αὐτὸ ἔπρασσον ποιήσας, ἐν ὑμῶν βίτητων. νῦν ὅ ἐν πὶ καὶ τῆτο τῆ χαλεπῶν ἔστιν, ἀ με κατέληφεν. ἀπετήρημα μὲν τῆ παιδιῶν, καὶ τῆν φίλων, ἐ τῆς πρῶτα πάντων βιολίας· καὶ ὁ μέγιστον, ὁ ἡσπότης ἔδῃ ψυχῆς, ἡ ἐγὼ μόνον ἐμαυτῶν ἐμμενῆν ἡλπίσα κρείττω καὶ δαίμονος ἐπηρείας, καὶ τῆν δὲ εἰμῶν μόνος ἔδῃ.

*Τοῖς * ἀρεστέτεροις.*

Οὔτε πρῶτα ὑμῶν ἐγὼ πρῶτα, ἀπάσθαι ῥώμη καὶ μετὰ τῆς ἐκκλήσιας ἱεροσυνώμιον, ἔστε νῦν ὑμεῖς ἐμοὶ κεκατήκατε· ἀλλὰ ἦσαν ἔρα ἡδὲ, καὶ ὁ μὲν πρῶτα, καὶ ὁ νῦν ἡδὲ. ἐγὼ ὅ πολλοὶ αὐτὸ θανάτοις αὐτῆ τῆς δὲ ἀσπυργίας εἰδόμενοι.

σε. ἔτι ἰε. εἶσι.

οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶ) τὸν κόσμον ἐλογίζο-
 μιν τῷ παρὰ γὰρ Θεοῦ δὲ ἐπιτελέσθη-
 τος, ἔχ' ὅπως ἤτοι, ἀλλ' ὅπως ἠβούλετο, δι-
 χρομα τὸν ἡρόδοτον νομῆα τῷ βίου, ἡγάδα
 ἔ τῷ νεμηθέντος παρὰ τῷ. ὁ γὰρ ἐνεάσας
 τῆ κτ' φιλοσοφίᾳ γολλῆ καὶ θεωρία τῶν ὄν-
 των ἀπαρῆμοι, ἔ ἑσπύρον ὀμιλήσας φρο-
 σίσι, ὅσον ἀφοσιώσα. ἔ μτ' σώματος βίω,
 καὶ τῷ πολίτης γορνεῖαι πόλεων, πῶς ἔρκε-
 σω μερέμνας ἐχούσας σινέχαι. ἢ πῶς ἐ-
 μαυτὸν ὅτι οὐδὲ ὄχλω παρὰ μτ', ἐπὶ παρὰ
 βαλλῶ τῶς τοῦ κάλλεσιν, ἀ μόνος ἐστὶ κερποδ-
 αδα τῆς μακαρίας γολλῆ; ἢς χρεῖς ἐμῶ καὶ
 τῶς ὁμοίως ἐμοί, ἀπας ὁ βίος ἀείωτος. ἐγὼ
 μὲν εἶδ' ἀ εἰδείλω. τῷ Θεῷ δὲ, φασί,
 πῶτα διώματα καὶ τὰ ἀδιώματα. ἀλλ' ἔ τε οὐ
 ἔσθ' ἐμοῦ χρεῖς ἰκέπιδας ἔρατε παρὰ
 Θεῶν, καὶ τῷ τε ἐν ἀείθ' δῆμῳ, καὶ ὅσοι κατ'
 ἀρετῆς ἢ κωμητικῆς ἐκκλησίας ἀλλίζονται,
 τῶς ἔσθ' ἡμῶν διχραί, καὶ κινῆ καὶ κατ' ἐνα
 πῶσι πῶρ ἐγνήσατε. εἰ γὰρ μὴ ἔρημος ἀπλη-
 φθείλω Θεοῦ, τότε γώσσομαι πῶ ἱερωσιώλω,
 εἶτε ἀπόβασιν ἔσθ' φιλοσοφίας, ἀλλ' * ἐπα-
 νάβασιν.

A Neque enim satis mihi accommodatam
 rei dignitatem arbitrabar. Sed quoniam
 mihi Deus non quod cuperem, sed quod
 ipse vellet, imposuit. Eundem illum pre-
 cor qui vitæ gubernator extitit, eius esse
 quod in gubernando dedit, moderato-
 rem. Qui enim in philosophiæ otio, ac
 minime negotiosa rerum contemplatio-
 ne ætatem contuit, tantumque vitæ cu-
 ris ac molestiis tribuit, quantum ad eam
 quæ in hoc corpore degitur vitam ac ci-
 vile in rebus publicis officium satis esset;
 qui continuis illis curis possum sufficere?
 aut qui meipsum negotiorum turbis im-
 plicans in eas mentis pulchritudines ani-
 mum possum defigere, quibus frui beati-
 cuiusdam est otij, sine quibus mihi ac mei
 similibus vita vniuersa vitalis esse non po-
 test. Equidem assequi minimè possum;
 Deo verò omnia, vt aiunt, possibilis, etiã
 quæ fieri non possunt. Vos igitur ipsi sup-
 plices pro me ad Deum manus tendite, ac-
 que & vrbanae multitudini, & quæcum-
 que in agtis, aut in paganis Ecclesiis degit,
 meo nomine preces publicè priuatimque
 vniuersis indicite. Nam si à Deo de-
 relictus non fuero, tum agnoscam sacer-
 dotium non descensum esse à philoso-
 phia, sed ascensum.

στ. ὁπὸ α-
αι.

Κυρίλλω.

Ἰθὶ παρὰ τῆ μητέρας τῆ ἐκκλησίας, ἀδελφῆ
 Κύριλλε, ἢς εἶτε ἀπεκόπη, ἀλλ' εἰς κερθὸν
 ἐχρεῖσθης. ὅς * τῶς τῶν ἀμῶρημτ' ἀξίως
 διώρισται. εἶτε γὰρ εἰδέναι ἔσθ' ὅτι τῶντ' ἀν-
 πάλοι καὶ ὁ κινὸς ἡμῶν πατὴρ ὁ τ' ὅσιος μνή-
 μης ἐποίησεν, εἰ μὴ τῶ χρεῶν ἔφθασε. τῶ γὰρ
 ἐν μέτρῳ τῶσιν τῶ ἡμῶν, γώμης ἔδ' ἐ-
 θῶς ἔσθ' ἡμῶν σὺ γώμης. αὐτὸν οὐ
 ἐκάνον τὸν ὅσιον ἱερέα, νόμιζε (εἰ δεδωκέναι τῶ
 κερθῶν, ἔ παρὰ τῶ Θεῷ καθαρῶσιν
 παύσι ψυχῆ, ἔ ἀμῶρησιν ἐχούσιν κερθῶν. ἀλ-
 λά ἔ ἀπὸ πάσης διφῆμου μνήμης ἀρε τὸν
 ἱερὸν ἐκάνον ἔ θεοφιλῆ παρὰ τῶ, τὸν ἀπο-
 δείξασθαι σε παρὰ τῶν δῆμου. πῶ τῶς (εἰ καὶ
 τῶ εἶτε ἀποθῶμιον.

στ. ὁπὸ β

Πέτρῳ παρὰ τῶν ἱερέων.

Θεὸς ἡγίασθαι πῶ τῶς ἔργου ἔ λόγῳ τῶ δὲ
 ἀρετικῆσιν τῶν πῶρησιν γορνεῖαι, ἔ
 κατὰ τῶ πῶ κερθῶ τῶς ἐορτῆς ἡμέρας ἐν-
 νεακιδεκάτῳ τῶ φαρμουθὶ μῶσ, ὡς τῶς

Cyrillo 12.

Vade ad matrem Ecclesiam, Cyrille
 frater, à qua minimè abscissus, sed ad tem-
 pus separatus es, quod pro criminum me-
 rito definiti solet. videor enim manifestò
 scire istud ipsum pridem, & communem
 nostrum ac sanctæ memoriæ patrem fuisse
 facturum, si non ante fatalis necessitas
 occupasset; Si quidem pœnæ modum
 constituere animi iudicium erat statim
 veniam pollicentis. Itaque sanctum il-
 lum sacerdotem tibi reditum concessisse
 existima, & ad Deum accede vacuo
 pravis affectibus animo, & malorum
 priorum oblito. Sed & plena prædica-
 tione memoria prosequere sacrum il-
 lum, & Deo carum senem, qui te po-
 pulo præfecit. Omnino tibi & istud mi-
 nimè ingratum.

Petro Presbytero 13.

Initium operis omnis, ac sermo-
 nis Deus esto. Solemniūm litera-
 rum latorem, quibus constituta fe-
 stiuæ celebritati dies indicitur, ad de-
 cimum nonum mensis Aprilis, ita vt

P iij

quæ proximè illam antecedit nox, Resurrectionis mysterio consecrata sit, hunc & abeuntem, & redeuntem omni cum humanitate prosequimini, ac iumentorum mutatione vtrique dimittite: qui vt ne Ecclesiis vetus & patria consuetudo intercideret, mediis sese hostium telis commisit, per suspectam regionem iter suscipiens. Eadem literæ & ciuitati persuadent, vt pro nobis Deum precetur. Iam enim inde eam oportet suæ erga me imprudentiæ sensum capere, quæ quidem ad sacerdotium euexit non eum cui ad Deum adeundi, ac pro vniuerso populo supplicandi esset fiducia, sed qui vt seruari ipse posset, populo deprecatore opus haberet. Præsertim cum in idem tempus inciderit coacta huc synodus, plurimorum scilicet Sacerdotum concursus, quem præsentis status temporis conuocauit, tum cum ad vos scribere sum aggressus. Quod si nihil eorum dicere potui, cuiusmodi audire soletis, mihi quidem ipsi condonandum erit; vobis autem culpæ tribuendum, quoniam diuinarum scripturarum ignarum, earundem peritis anteposulistis.

A Ἐπὶ ταύτῃ ἀγρούσης νυκτὸς ὁ αἰασάσιμον ἐ-
 χούσης μυστήριον, τῶτον καὶ παρσιόντα καὶ ἐ-
 παριόντα φιλαρθροπίας ἀπάσης ἀξιόσατε.
 Ἐ ἀμιβῆ ζῶαν ἐφ' ἐκάτερα πέμψατε, ὅστις
 ἕσθ' τῷ μὴ γνέσθαι τῆς ἐκκλησίας ἐλλι-
 πὲς ἔθος δευχάρον καὶ πᾶτερον, μέσσις ἑαυτὸν
 τοῖς τῷ πολεμίων ὀπλοῖς ἐπέδωκεν, ἕσθ' αὐτῶν
 ὀδοιπορήσας δι' ἑσπέρου τῆς χόρας. Ταῦτα ἔ-
 πέμψατε πρὸς τὴν πόλιν ἕσθ' ἡμῶν βίχασθαι. δὲ γὰρ
 αὐτῶν ἐστεύθη ἡδὴ πρὸς τῆς ἐφ' ἡμῖν ἀβου-
 λίας ἀμῶσιν δέξασθαι, ἡτις ἐκάλεισιν εἰς ἱε-
 ρωσιώων, ἔχ' ὅτι πῆρῆσιν πῆσ' ὅτι παρὸς Θεὸν
 ὄλον δῆμον ἀφ' αὐτῶν παρδύξασθαι. ἀλλ'
 ὅστις αὐτὸς ἕσθ' τῷ ἑσθ' αὐτῶν, δὲ τῶν γνέσθαι
 δυνάστητες. ἐπεὶ καὶ τῆς ἐσθ' αὐτῶν πλῆ-
 ρος δὲ συχῶν ἱερέων στυτυχία τίς ἔσθ', ἡ* ο
 νῶ καί τῶν ἡθροισιν, ὅτι τῶν μὲν μοι γράψα
 παρὸς ὑμᾶς. εἰ δὲ μηδὲν ἔχον εἰπεῖν, * ὅσον ἀ-
 κούσθ' εἰδῶσθαι, συγνώμη μὴ ἐμοὶ τῶτον, ἔλ-
 κλημα δὲ ὑμῖν, ὅτι τ' ἐσθ' εἰδῶσθαι τὰ λόγια τ'
 Θεοῦ, τῷ εἰδῶσθαι ἀσθ' αὐτῶν.

B

C

D

Anysio 14.

Ανοσία.

Sic filij parentes propugnant: Acceptum habeo beneficium. Carnas supplex mihi fuit, cuius supplicationem sanctiorem Deus ipse reddidit. Qui enim sacerdotis est, iudicatum, ac prehensum hominem sua præsertim causa pati, ieiunij tempore? Quamobrem qui illum adduxit, non dimisit; sed creptus illi homo est. Quod si coactus huius pœnas ab eo repetas, ed deuenerimus vt in eos humanitate vteremur, qui nos iniuria affecissent, eos verò afficeremus, qui nullam nobis intulissent.

Οὕτως ἀμύλοισι γενέσθαι παῖδες. ἀπέγρα
 πρὸς χάριν. Καρναῖς ἰκέτης μου γέγραπεν, οὗ τ'
 ἰκεσίας ὁ Θεὸς ἀδεσμιωτέρας ἐποίησε. ποδὲ γὰρ
 ἱερέως εἰς ἰδίαν ἕσθ' αὐτῶν παρδύξασθαι ἀγῶσθαι
 ἀθροισιν ἐσθ' ἡμῶν; ὅστις οὖν ἡθρο
 αὐτὸν, ἐσθ' ἀφῆκεν, ἀλλ' ἀφῆρεθ' τ' ἀθρο-
 σθαι. αὐτῶν ἕσθ' τῶν βεβιάσθαι τῶν δὲ δίκλων,
 παρδύξασθαι ἡμῖς εἰς ὁ τοῖς μὴ ἡδίκησθαι γε-
 νέσθαι φιλαρθροπιοι, αὐτοῖς δὲ τοῖς ἐσθ' ἀδι-
 κωνῶσθαι ἡδίκησθαι.

Philosophiae magistra 15.

Τῆ φιλοσόφω.

Eò sum infortunij redactus, vt hydroscopio opus habeam: iube mihi fabricari ac coëmi. Tubulus est Cylindri figuram habens tybiæ magnitudine atque forma. Hic in vna recta linea incisiones habet, quibus aquarum libramentum cognoscimus. Obturat enim illum altera ex parte conus, æquabili positura insertus, ita vt communis sit amborum basis, conij videlicet, atque

Οὕτω πάντῃ πέσθαι ποτήριος, ὅσθ' ὑδρο-
 σκοπίου μοι δὲ. ἐπιτάξον αὐτὸ χαλκουθῶσθαι
 τε καὶ * στυτυχίωσθαι. ἑσθ' ἔσθ' κυλινδρικός,
 αὐτῶν καὶ γῆμα καὶ μέγεθος ἔχον. ἐσθ' ἐπὶ πινος
 διήσθαι δέχεται τῶν κατὰ τῶν, αἷς τ' ὑδάτων
 τ' * ῥοπῶσθαι ἐσθ' ἐσθ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 ἐσθ' αὐτῶν κᾶνος καὶ τῶν ἰσθ' εἰσθ' αὐτῶν,
 ὡς ἐσθ' κωνῶσθαι βάσθαι ἀμφοῖν τῶν κωνῶν τε καὶ

τῆ Φωλιῶος. αὐτὸ δὲ τῆ τοῦ ἔστι ὁ Βαρυλλίου. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῆς τὸν αὐλὸν, ὁρῶς ἐση-
ξί, ἔπειτα ἐξί (ὅτι τῶς καθάραται) ἀριθμῶν· αἱ
δὲ τῆς * ῥοπῆς εἰσι γινώσκονται.

A tubuli. Hoc ipsum est, quod Baryllium
appellant. Iam cum tubulum in aquam
deposueris, erectus subit, ut in eo inci-
siones facile numerare possis; ex quibus
libramentum cognoscitur.

Τῆ αὐτῆ.

Eidem 16.

Κλινοπέτης ἡσθηγέρθουσα ἢ ἑπιστολιῶ, ἡ
ὕμνηρουσα κριμίσου, μήτηρ καὶ ἀδελφὴ καὶ δι-
δάσκαλε, ἔλαθ' ἀπὸ τῶν τούτων ἀνεργητικῆ
ἔαπὸν ὅ, πὶ ἡμῶν καὶ παρὰ γὰρ καὶ ὄνομα
ἐμοὶ δὲ τῆς Θεματικῆς ἀδελφείας, ψυχικῆς
αἰτίας ἐξήπται· καὶ μικρὸν με διαπύρα τῆ
παιδιῶν τῆ * ἀπελθόντων ἡ μνήμη· μέγιστος ἐ-
κείνου ζῆν ἀξίον Σωθέσιον, μέγιστος ἡ ἀπει-
ρος τῆ τῆ βίου καθῆν· εἶτα ὡσαύτ' ῥόμια ἐ-
πιχερῆν, ἀδελφὸν ἐρρῦν, καὶ μετέβαλεν ἐ
γλυκύτης τῆ βίου. παυσάμην ἐ ζῶν, ἐ
μνησθῆν τῆ ἡέων τῆ παύου· σὺ δὲ αὐτῆ
τε ὑμῶν, καὶ ἀσπασαί τῶς μακαρίοις ἐ-
παίρει, ἀπὸ τῆ παύου Θεοτέκνου, καὶ ἀπὸ
τῆ ἀδελφῆς Ἀθανασίου ἀξίον ἀδελφῆ, παύου
ἐξῆς· καὶ εἶ τις ἀλλοῖς παρὰ γὰρ γονεῖ, ὡς εἶ
ὅτι καθάραται· ἐμὲ δὲ δὲ χάριν ὀφείλειν αὐ-
τῆ, ὅτι ὅτι καθάραται ὅτι καθάραται ὡς φί-
λον φίλτατον ἀσπασαί τῆ ἐμοῦ. τῆ ἐμοῦ εἶ
καὶ σοὶ μὲν, καλῶς ποιῆς· καὶ εἰ μὴ * μὲν,
ὅσοι ἐμοὶ τούτου μὲν.

B Decumbens in lecto hanc epistolam
dictavi, quam incolumis accipias pre-
cor, Mater ac soror, & magistra, & in
his omnibus benè de me merita; & si
qua alia res est appellatione honorifica.
Mihī verò corporis imbecillitas ab ani-
mi agritudine occasionem habet. Pau-
latim me conficit liberorum morientium
recordatio. Eò vsque vivere Synesium
par erat, quousque vitæ malorum ex-
pers fuerit. Postea velut coërcitus tor-
rens vno impetu decidit, mutatæque vi-
tæ omnis est iucunditas. Utinam aut vi-
uere desinam, aut sepulchri liberorum
meminisse. Tu verò & ipsa valeas, &
beatos à me sodales saluta, à Theotec-
no patre & fratre Athanasio incipiens,
deinceps vniuersos: ac si quis ad eos ac-
cesserit, qui tibi ex animo sit. Me au-
tem gratiam ei debere oportet hoc ipso,
quod ex animo tibi sit, & huic tan-
quam amico amicissimo à me salutem di-
cito. Mearum rerum si quid tibi curæ
est, rectè facis: sin nihil curæ est, ne-
que mihi curæ istud est.

Ἡλιοδώρω.

Heliodoro 17.

Πολλὰ καλὰ γὰρ ἔχουσι τῆ * δῆν, δι' ἐπι-
φάνου μνήμης πλεὺ ὅν ἀγνοῖ σιμοσφάπειαι,
ἔλαθ' ἀπὸ τῶν ἀκούσ * ἐκπεπληκῶ τῆ ἐ-
παύου τῆ καὶ τῆ, ὅφθαλμῶν τῆ χρυσῆ σα
ψυχῆ καὶ γλώτῃ. πλεὺ ἄλλα παρὰ πόδας
ἀπὸ τῆ καὶ τῆ * ἀπὸ τῆ, ἀπτε-
φημῆται γὰρ ἡσθηγέρθου ὅσων τῆ ὅν ἐξ-
εῶν, οἷς ἀπασιν ἐγὼ τῆ παρὰ τῶν ἀμφισβη-
τῆ μᾶλλον δὲ ἐδὲ ἀμφισβητῆ σὺ χροσῶσι
γὰ ἀπὸμτες.

D Plurima illi homini bona eueniant,
qui magnificentiam tuam sanctissima re-
cordatione profequitur, aureisque om-
nium tuis laudibus impleuit, cum ani-
mæ, tum linguæ aureæ nomine tibi de-
bitis. Veruntamen subinde illi prædi-
cationis gratiam refers, vicissim enim
innumerabilium tui amatorum prædi-
catione fertur, quibuscum omnibus de
principatu contendere: vel non contendo
potiùs, vltro enim mihi ab omnibus
conceditur.

Τῶ ἀδελφῶ.

Fratri 18.

Ὁ δῆνα βουλεύτης μὲν ὅτι πόλεως, ἐν ἡ τῆ
παύου * ἐξῆς ἀμην. ἔσπον οὖν ἡνὰ παύου
Ἀλεξανδρείας ὡς πολίτας ὅφ' ἡμῶν ἡμᾶς ἔ
καὶ σοὶ μὲν, καλῶς ποιῆς· καὶ εἰ μὴ * μὲν,
ὅσοι ἐμοὶ τούτου μὲν.

Hic Senator quidam eius vrbis est in
qua liberos sustuli. Itaque omnes quo-
dammodo Alexandrinos, tanquam po-
pulares coli à nobis atque obseruari
P iij

conuenit. huic verò contingit cum beato Theodoro affinitas, singularis memorix viro, nullaque in re contemnendus ab iis, qui hic principem in Rep. locum obtinent. Ij ad me illum deduxerunt, cum pecunias ad vos in militum stipendia perferret, meisque ad vos commendatitiis, literis vt eum prosequer, flagitarunt. Prosperè illi cessura omnia rati, si tibi atque ei commendatus foret. Itaque quod à me postulabant concessi. An non frustra, vos ipsi declarabitis.

Herodi & Martyrio 19.

Non accusandus ob id mihi videor, quòd epistolæ vos communione sociauerim, sed si animo coniunctos literis disiunxissem, hoc ipsum mihi vitio vertendum fuisset. Salutem à me accipite egregij viri: atque eum qui epistolam hanc vobis dederit, quique auri perferendi gratia publica ad vos via profectus est, quibus potestis obsequi fouete. Quoniam is ab vniuerso mihi consilio commendatus est, velimque equidem boni ei causa alicuius esse. Sed illud tamen nescio quibusnam aliis potius quam vobis, & nos curæ esse & quæ à nobis suscepta fuerint, conueniat.

Diogeni 20.

Quandiu beatus Theodorus vixit, fuit ille quidem communis Pentapolitarum omnium hospes, præcipuè verò parentes sibi nostros deuinxerat & singulari in omnibus studio, & linguæ copia, ac suauitate. Quamobrem multorum illius iucundissimorum meritorum gratiam in consobrinum Ammonium conferamus. Atque ego quidem quod mearum erat partium præstiti. Quod enim aliud absentis erat officium quàm præsentibus hominem commendare? Vt autem non molesta illis sit commemoratio, vestrum est prouidere.

Duci 21.

Si vlla apud magnificentiam vestram Theodori vrget memoria, Qui autem non vigeat? gratificare mortui illius propinquis in consobrinum illius obseruantiam. Nam & de optimo viro

A ὁρῶσαι προσήκει. τὰ δὲ ὑποαρχὴ σου ἡμεῖς τε εἶ) ὁ μακαρίου Θεοδώρου σφόδρα ἀφ' ἡμῶν ἡμῶν ἀδρός ἡγορητοῦ, καὶ μηδὲν ἀμύχθαι ἀξίω παρὰ τῆς τῆδε τὰ πρῶτα ἐχρηστων ἐν τὰς πολιτεύεσθαι. οὐτοί μοι προσήγαγόν τε αὐτὸν, χρεῖσιν ὡς ὑμαῖς νομιμῶν ἐρασιώτας κερμίζοντα· καὶ ἐδεήθησάν μοις ἐφοδοῖς γραμμασι παρὸς ὑμαῖς * πέμψαι, ἡ γυμνασίου πάλαι καλῶς ἐξήν αὐτῶν, τυχεῖν τῶν πρὸ ἐμοῦ ὅτι τε καὶ * τὰ δὲ συζητῶν. ἐγὼ μὲν οὖν ὅσα ἠτήσασιν ἔδωκα· εἰ δὲ μὴ μάτην, ὑμεῖς δεῖξετε.

κ. π. π. π. κ. π. π. π.

B Ηρώδη καὶ Μαρτυρίῳ.

Οὐκ ἐν αἰτίᾳ μοι δοκῶ πεποιῆσθαι πλὴν κοιωνίας τῆς ἑπιστολῆς. ἀλλ' εἰ διάκιστα γραμμασι τοῖς σπουδαιότεροις τῆ γλώσσης, τῶν αὐτῶν ὁ ὑποαρχὸν προσείρησθε δὴ θαυμάσιοι καὶ τῆ ἑπιδοδοῖς τῆ ἑπιστολῆς, ὡς ἐπὶ χρεῖσιν ἀφ' ἡμῶν * παρὸς ὑμαῖς ἐστάλη δημοσίας ὁδόν, θαλάσσειαν τὸν εὐνοῖα ἔσπον, ἐπειδὴ μοι παρὰ πλοῦτος σπουδῆ τῆ βουλοκτικῆ καὶ βουλοκτικῆ μὲν ἀγαθὸν πλὴν αἴτιος αὐτῶν ἡμέσθαι. ἔ μὲν οἶδα ὅτι πολλοὶ ὑμῶν ἐπέροισι μὲν ἀξίον ἡμῶν τε καὶ ὡν αὐτῶν ἡμεῖς * ἐπιβαλλόμεν.

κ. π. π. κ. π. π. κ. π. π.

G

Διογῶντι.

Ἐως ἐπὶ ὡσεὶ ὁ μακαρίου Θεοδώρου, κενὸς μὲν ἡ ἀπὸ τῶν Πενταπολιτῶν πρῶτος. ἀφ' ἡμετέρων δὲ τοῖς ἡμετέροις γονέας ἀξήρητο, τῆτε εἰς ἀπῆματα σπουδῆ καὶ τῆ τῆς γλώσσης βίση καὶ χάριτι. τῆ οὖν πρὸ ἐκείνου πολλῶν καὶ ἰδίτων, εἰς Ἀμμωνίον τὸν ἀνεψιὸν τῆ χρεῖν ἀπὸ μνημονβίσωμιν. ἐγὼ μὲν οὖν τὸν μόνον μέγας, ἀπέπασα. τί δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἐργων, ἡ τοῖς πρῶτοις τὸν ἀδρὰ συζητῶν. ὁ δὲ μὴ βαρβαρὸν αὐτῶν πλὴν αὐτῶν ἡμέσθαι ἀφ' ἡμῶν, ὑμῶν ἐργων.

Τῶ ἡμέρῳ.

Εἰ τῶ Θεοδώρου μνήμη παρὰ τῆ σπουδαιότητι τῆ σῆ, πῶς δὲ οὐ μὲν ἡμῶν, χάρισι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθηκῶσι, πλὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου ἡμῶν. καὶ γὰρ ἀδρὰ ἀγα-

ἴδον δὲ πεποιηκώς ἔσθι, καὶ τὰ τῆς μεγάλης
 Ἀλεξανδρείας βουλδοτηρίω χειροτάκτος· ὡς
 ἀδελφοὶ γυμναῖοι παρσαγνοῦσιν ἐμοὶ τὸν ἀν-
 δρα, καὶ ἐδέησαν ὄνασθαι πρὸς ἡμετέρων
 γραμμῶν. Ὁ μὲν οὖν δαῦναι τὰς ἐπιτολάς,
 ἡμέτερον ἴω· Ὁ δὲ εἰς ὄνησιν αὐτῶν γυμνάσαι,
 κτ' ὑμῶν ἐπιζητεῖται.

Ἀναστασίω.

Ἡδύω, ἀλλὰ πῶς σὶ; πρὸς μὲν οὖν
 ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἡδύω, μαζῶν τὰ
 χρυσῶν παῖδια τῆ τῆ βασιλέως φωνῇ νόμω
 εἰς παῖδια γυμναῖα, μέγιστα μὲν, ὅτι σὲ φι-
 λῶ· τίνα γὰρ αὐτὸν δικαιοτέρον· εἴη ὅτι πονηροὶ
 ἀδελφοὶ μισῶ, ὡν τὰς ἐν σκότῳ καὶ γο-
 νίας ἐλπίδας, ἢ χρηστὴ τύχη τῶν παιδίων ὑ-
 πετέμετι.

Διογηνί.

π. 6 φη.

Τιοῦτον ἔστιν ἐν Σύρων * πρυφῆ· καὶ συγ-
 νῶν ἐ φίλων ἐπιλήσιμονας ἀποδείκνυσι. μὲν
 γὰρ οὐτοσὶ πέμπτος, ἀφ' οὗ γράμμασιν ἡμᾶς
 εἰς ἡσάσσω, ἐ τῶντα δούσης εἰς τῆς φύσεως
 οὐ μόνον παρὸς χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ παρὸς ἐνδύ-
 ξιν καὶ φιλοπείας ὑπαγερόβην ἐπιτολάς. ἀλλ'
 ἀπ' αὐτὸς ὑγαμῆς, καὶ τὰ χρυσῶν παῖδια, ἐ ἡ
 καλλιπείας μήτηρ αὐτῶν, ἡμῶν καὶ τῶντο ἀλίσ
 ἔχθ.

Σιμπλικίω.

Ἐδὲ μὲν τοι τῶν τύχαις τῶν γνώμας μὴ
 σιωπῆσαι, μὲν δὲ ὁ μεμνησθαι τῶν πα-
 λαι φίλων, ἐλαττον ἡχάσθαι τῆς πρῶτης ἀ-
 ξίας. σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσιμων ἐγγύου χρονον
 συχοῦ. χρονον δὲ ἐχθί, καὶ τοι σφοδρᾶς ἀγα-
 θοσῶς σιωπῆσιν ἡμᾶς ἀλλήλοις.

Ἡλιοδώρῳ.

Ἐμοὶ μὲν συμπαρῆσαι εἰς θιαυτοῖς καὶ ἐ
 τῶν φίλων παρσθηκῆ· σὺ δὲ εἰ μὲν ὁμοίως ἔ-
 χων, εἰς ἀγῆς χρονον ἀπὸ τῆ τῶν παρσγ-
 μῶν ὄχλου γράμμασιν ὑμῶν ὡς εἰκὸς ἀπαξ
 ποτὲ, καὶ οὐ εἰκὸς, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δη-
 μοσίων χρονον ὅσον ἀρχέσθαι παρὸς μέτρῳ ὅτι-

bene eris meritus, & magnæ Alexan-
 driæ Consilium tibi hoc beneficio de-
 iunxeris, qui frequentes hominem ad
 me deduxerunt, meisque ut cum literis
 iuarem postularunt. Igitur literas da-
 re mei officij erat, ut autem adiumenti
 aliquid adferant, à vobis istud expecta-
 tur.

Anastasio 22.

Gauisus sum, verum quantum putas?
 Plane quidem ex intimo corde gauisus
 sum, posteaquam accepi aureos illos
 liberos Imperatoris appellatione, lege
 tuos esse liberos factos: Maxime qui-
 dem propterea quod de amo; Quem
 enim iustius? deinde quia pessimos ho-
 mines odi, quorum tenebricosas & ob-
 scuras spes egregia puerorum fortuna
 subuertit.

Diogeni 23.

Eiusmodi Syrorum luxus est; & cogna-
 torum, & amicorum obliuiosos reddit.
 Quintus enim hic mensis agitur, ex quo
 nullis nos literis appellasti: presertim cum
 natura tibi non ad necessitatem tantum,
 sed etiam ad ostentationem atque glo-
 riam, epistolas ut dictare posses, tribue-
 rit. Sed si & ipse vales, & aurei pueri, &
 felix ea prole mater illorum, vel istud no-
 bis sufficiat.

Simplicio 24.

Atqui animos cum fortuna nequaquam
 attolli oportebat, nec veterum amicorum
 meminisse, infra presentem dignitatem
 arbitrari. Tu verò longo iam tempore no-
 stri obliuisceris; minimè verò decebat, v-
 tique cum maxima nos mutuo beneuo-
 lentia coniunxerit.

Heliodoro 25.

Mihi quidem vnà cum annorum de-
 cursu amoris incrementum procedit.
 Tu verò si eodem modo affectus præ
 multitudine occupationum me hoc
 honore literarum tuarum afficiendi o-
 tium non habes; quod semel saltem a-
 liquando fieri par esset; & erga quos
 maximè par esset, ut publicis rebus tan-
 tulum tete temporis subtraheres, quan-
 tum ad scribendum epistolam sufficiat,

hoc si inquam non potes, mihi significato. Sin veram contra te hanc obliuionis suspicionem agnoscis, pœnitendo corrige, tēque ipsum nobis restitue.

Troilo 26.

At si neque Cyrenenses, neque vicinæ ciuitates dignam tibi gratiam referunt pro eo quod diuinus Anastasius ad eas scribit, omnino diuina tibi accedet gratia, cui tete bene merendi voluntate concilias feliciter degas, philosophorum optime. Libet enim ita tete compellare vti res ipsæ hortantur.

Constanti 27.

Si verò philosophiæ virtutem honoras, non modò in præsentibus eaque præditis, verùm & in absentibus honorabis. Diuinus porrò Amyntianus qui quondam apud nos ad feliciorē sortem migravit, adest vt mihi quidem videtur, etiamsi abesse videatur. Huius maximè propinquo consobrino Soterichus vester iniuriam facit. Ostende tibi curæ esse Dionysium, statimque ab iniuria Soterichus desistet.

Simplicio 28.

Dimittenda Deus esse debita dicit, Porro hic quidem pecuniam mutuam, ille verò pœnas dependere debet: Igitur qui repetere ab eo pœnas contempsit, Deo fuerit obsecutus.

Pentadio Augustali 29.

Interpellationis molestiæque causam tute tibi tribuito. Cùm enim manifestum omnibus esse voluisset, omni me apud te in honore, ac pretio esse, cunctis ad me qui in aliqua calamitate sunt, cursum patefecisti. Nosti igitur quemadmodum sis facturus si & me à multis & de multis te à me desinere sollicitari oporteat, quanquam moderata omnia cum primis & æqua postulet is pro quo scribimus, estque vt omnes norunt, qui ea impetret, dignissimus, minimè tamen ea abs te consequatur, non secus ac si & ipse pessimus esset, & pessimis tecum de rebus ageret. Quinetiam cùm ad te expostulaturus scilicet, adiero, famulis tuis præcipe, mihi vt ob os

A σολῆς, αὐτὸ τῆς μελύσου· εἰ δὲ ἔπαρνεύσῃς ἀληθευομένην καὶ ἴδῃ πλεῖν ὑποψίαν τῆς λήθης, δόρθωσαι μετῆροια, καὶ σαυτὸν ἡμῶ ἐπιμάχαγε.

Τρωίλω.

B Αλλ' εἰ μήτε Κυρέωται, μήτ' αἱ πόλεις ἀσυρτήτων ἀποτίσεισι σοὶ χάριν ἀξίαν, αἱ δὲ ὦν ὁ θαυμαστός Αναστάσιος ἀλλοτῆς γραφῆς, πῶμ- τως γὰρ ἡ τ' Θεοῦ σοὶ παρεσέσαι χάρις, ἢ σαυ- τὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς διεργετικῆς παρεσ- ρέσεως βιδαμμοῖσι, ἄριστε φιλοσόφω. Ἔγω γὰρ ἐμοὶ σε φίλον καλῶν, ὡς τῶν ὑπαρξομένων τὰ παρ' ἄλλα.

Κώνσταντι.

C Εἰ ὅ φιλοσοφίας ἡμῶς ἀρετῶν, ἢ μόνον ἐν τοῖς πρῶτοις ἐ μέλαροισι αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀποδοσι ἡμῶς· ὁ θαυμάσιος Ἀμύντιανός ὁ πρῶ * ἡμῶν ποτὲ τυχεῖν ἀμείνορος λήξεως, καὶ ἡμῶν ἐμοὶ δοκεῖ, πρῆσι καὶ ἀπειναῖα δεκτῶν. Τούτου συλγῆν σφόδρα διπτόμενοι, ὁ πρῶ ἡμῶν Σω- τήριχος ἀδικεῖ. δῆξον ὅτι κήδη Διονυσίου, καὶ πιπαύεται Σωτήριχος ἀδικῶν.

Σιμπλικίω.

D Αφίεμαι φησὶ δὲν ὁ Θεὸς τὰ ὀφλήματα· ὀφείλη δὲ ὁ μὲν τις δόμομα χρεῖου· ὁ δὲ, ὅ δδωῶν δίκλω· Ἐ ὁ τῆ λαβῆν αὐτὸν δίκλω ὑπε- ειδῶν, ὑπέκμισε τῆ Θεοῦ.

Πενταδίω ΑΥγυσταλίω.

Τοῦ πρῶ ἡμῶν ἔχλου, καὶ τῆ παρεσ- μῆς, αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰπῶ. Φιλοτιμηθῆς γὰρ πᾶσι γυῖα καὶ ἀφαιρῆς, ὅτι με ἀπὸ πάσης ἀγῆς ἡμῶς, ἀπασὶ τοῖς καταπονουμένοις ἐπὶ ἐμὲ τ' δρόμοι ἀνέφξας. οἶαδ' οὖν ὅπως ποιῆ- σης, εἰ δὲ ποτὲ πεπαύσῃ καὶ με χρῆσθον ὑποπλάων, καὶ σὲ τῶν πολλῶν ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ καὶ πῶρὸν δέχται μετῆρων καὶ φιλανθρώπων ὑ- πὲρ ἢ χάριτος, καὶ τυχεῖν ἐστὶν ἀξιώματος ὡς ἀ- πῶμτες ἴσασιν, ἀποτυχεῖν τῶν μὴ δὲν ἦ- ταν, ἢ εἰ παμπόνηρος τε μὲν, καὶ παμπόνηρος ἐδέχτο παρ' ἡμῶν. τῆ τῶν οὖν, καὶ ὅταν ἀ- φίκωμαι πρὸς σὲ δῆθεν αἰτίασόμενος, παρῆ- τατῆ τοῖς ὑπαρξομένοις ὅτι ζυγῶσαι μοι καὶ τῆ

προσώπου τῆς θύρας. ἀπὸ τῆτο θυροκλυσίου οἱ μὲν ἴδωσιν, οἱ δὲ τῆς ἰδόντων ἀκούσωσι, τρωτὺς ἔγω τε καὶ σύ, βαρῆσαι εἰρωμένω ἀξιοῦμαι, ὡς ὁδεῖς γὰρ ἔπι τῆς λοιποῦ προσδραμεῖται μετὰ καὶ προσδραμακλυσίται· εἰ δὲ ἀποδιδιάσῃς, καὶ ὁδεῖς ἐθελήσῃς τῶντα ἅσι τοῖς ἀιδροποιῖσι συγνώμῃ, ἀνέχου πολλὰκις τῆς ἡμέρας ἀγαθὸν ἢ ποιῆν ἀιδροποιῖσι, ἰκέτας ἑδὲ θυροκλυσίσι δι' ἐμοῦ τε καὶ τῆ Θεοῦ. ἀλλ' ὅσιν οἶδ' ὅτι ὁδεῖς ἀπαρηθρῶσῃς ὅσιν ποιῶν. οὐκ οὐκ ὁδεῖς ἔγω, παρεπούσας ἑποδῆσῃς τῆ φύσῃ σου περιζῶμενος.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐγὼ καὶ σοὺ κηδύμεθα ἔτι δεῖ. ἑδὲ μὲν ὡς μὴ ἀδικήσῃς· τῆδε δὲ, ὡς μὴ ἀδικῶτο. εἰ δὲ ἔτι ἅσι δόκει μετὰ τῆς Πλάτωνος, ὅσιν ἀδικεῖν τῆ ἀδικεῖσθαι μείζον ἔστι κακὸν, ἔοικε σοι μάλλον, ἢ τῆδε γράμματα, δόμοις ἑποδῆσθαι αὐτῶν παραπομπῆς διχῆσαι ἑποδῆσθαι ὡς ὁδεῖς ἔξῃ μῆτεν.

Αὐρηλιανῷ.

Εἰ τινὲς εἰσι ψυχῆ τῆς πόλεων, ὡς ἑποδῆσθαι εἰσὶν, ἑποδῆσθαι, ἡσὶν τε καὶ δαμῶνοι, πάσας ἡσὶν σοὶ χρεῖν εἰδῆσαι, καὶ ἀπομνησθῆσαι τῆς ἀγαθῆν, ὡς ἑποδῆσθαι τῆς μετὰ τῆς ἀπάσῃν ἑποδῆσθαι ἀπίος γέγρασας. αὐτῶν τε, ὡς τῶντα παρὰ τοῖς κηδύμενοις ἐκείσιν οἶον σοὶ πῆρεσθαι συνηθῆσθαι τε καὶ συμμάχῆσθαι, καὶ τῆ κοινῷ Θεοῦ δῆσθαι, ἡσὶν ἑποδῆσθαι σοὶ ἑποδῆσθαι ἀμειβῆσθαι τῆς ἐποδῆσθαι μῆτεν. ὅσιν εἰ ποιῆν, ἔτι τῆτο μόνον ἑποδῆσθαι κηδύμενοις ἀιδροποιῖσι καὶ Θεοῦ ἢ δὲ μῆτεν, οἰκείωσῃς ἑποδῆσθαι, καὶ σὺ ἀπὸ τῆς ποδῆσθαι ὅσιν μῆτεν τῆ μῆτεν. ἀιδροποιῖσι τῆν ὡς ἀπειρασιμένοις οἰκείωσῃς τῆ Θεῷ τῆ κηδύμενοις τῆ εὐεργετικῆς παραπομπῆς, καὶ σὺ ἑποδῆσθαι γλυκείας ἐλπίσιν, ὅσιν τῆ τῆ τῆς ψυχῆς ἀιδροποιῖσι παραπομπῆς, ὅσιν μετὰ ἑποδῆσθαι ἑποδῆσθαι, ὅσιν μετὰ ὁδῆσθαι ἑποδῆσθαι, ἀιδροποιῖσι ἀιδροποιῖσι τῆς σὺ ἀπὸ τῆς φωνῆς τῆ παρὰ τὸν νέον Ταῦρον τῆ ἀγαθῆς Ρωμαίων ἐλπίδας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὁ καὶ τῶντα δοδῆσθαι, καὶ τῶντα παραπομπῆς, ὅσιν ἀγροποιῖσι, ὡς παραπομπῆς τῆς

A ianua occludant... Postquam istud à te factum alij viderint, alij ab iis audierint, deinceps ego & tu magna in pace verfabimur; quoniam nemo de cætero ad me confugiet, nec arumnas suas apud me deplorabit. Quòd si istud facere reformidaueris, nec eiusmodi quicquam in te homines animaduertere volueris, fac quotidie sæpius de hominibus benè mereri sustineas; tuis per me, ac Deum supplicibus. Verùm hoc vti que scio: nequaquam tu bene merendo fatigaberis. Quare neque ego consentaneas naturæ tuæ occasiones procurando.

B Eidem 30.

Ego & tui curam, & illius habeo: tui ne iniuriam facias; ne accipiat, illius; iam si cum Platone sentis; iniuriam inferre, quàm accipere multo esse deterior, melius de te quàm de illo mereri videor, cum pro illo deprecor, à quo pænæ eius, quod non commisit, criminis repetuntur.

Aureliano 31.

C Si vllæ sunt ciuitatum animæ, vt re vera sunt, præfides, diuinæ atque è Geniorum numero, vniuersas puta gratiam habere tibi, bonorúmque esse omnium memores, quæ summo magistratu in omnes gentes contulisti. Proinde illas ipsas singulis temporibus adesse tibi credito aduocatas & socias, communemque pro te Deum precari, vti meritis te præmiis compenset, pro eo quod illum quoad fieri potest perfectè sis imitatus. Bene enim aliis facere hoc solùm habent homines cum Deo commune: Imitatio porrò conciliatio quædam est, idq; quod imitatur cum eo coniungit, quod imitandum proponitur. Quamobrem sic habeto, affinem te Deo esse factum, eiusdem beneficæ communionis voluntatis, dulcissimæque te ipsum spe foue, cuiusmodi ei animi affectioni consentanea est. O magnificentissime, solus, aut cum paucis meritò solus appellande. Saluto per augustissimâ patris vocem iuuenem Taurum, præclaras Romanorum spes.

Fratri 32.

Qui & nomine & animo seruus est, quem ignorans tanquam Pædotribam

de Theodori hæredibus emeram, olim est quidem nequam : nam & male natus est, & ab ipso ducatus, nec abhorrentem ab ipsa naturaque institutionem nascituram tum à puero in coturnicum acceptaculo, & aleæ, ac popinis volucatus. Verùm nunc, Lysias dixerit, Absolutus est, finem habet, molestiæque terminus & complementum est. Siquidem cum Mercurio & Hercule Palæstræ præsidibus, ne minimum quidem habet commercij : Cotyttonis vero, aliorumque Atticorum Priapeorum ædituus est, ac si qui alij sunt huiusce notæ dæmones, omnibus curæ ipse est, ipsique omnes. Cæterum pœnas quidem ex ipso nullas alias sumpserim : sua enim cuique nequitia sufficiens pœna est. Sed cum experientia minime idoneus probatus sit qui cum Dominis Philosphis viveret, quorum domi manentium infamia vagatur, suam habeat patriam. Nam qui scortatorem hunc superbè toto foro volitantem conspexerit, cum corona, & vnguentis ebrium atque comissantem, nulloque non libidinis genere refertum, atque cantilenas vitæ consentaneas canentem, crimen omne in illius hæredes transtulerit. Quamobrem vide quæso ut illum nauclero committens recta in patriam nauigare compellas; hæc enim iustius illum toleraue. Sed vincetus in transtris nauiget, minime verò in interiorem narem descendat : alioqui noli mirari si plures amphoras dimidia ex parte inanes reliquerit. Quod si longior sit nauigatio vel ad facem vsque odoratura vinum exsorbeat, necnon ad idem faciendum nauales socios inducat. Nam præter cætera cum primis blandum malum est, vt ad voluptates aliis præcat. Ecquis verò adeo constans ex mercenariis vectoribus, qui non hilaritate gestiat, cum scelus illud viderit in circumlati poculi restim agentem, ac subfulgentem? Multa & alia scurriliter facit ad quæ munitum esse nauclerum oporteat. Atque Vlysses quidem, ne voluptatis illecebris periret, Syrenum lititora deuinctus est prætergressus. At si ne vectores lenocinio voluptatis corrumpat si sapiant illi, & vincetur.

τῆν Θεοδώρου κληρονομήν ἐώθηται, πάλαι μὲν ὅτι ποτηρός. καὶ γὰρ ἐφύετο καὶ τὴν δραπέτην κακῶς, καὶ * ἀγωγῆς σὺν ἀπέτυχεν ἀξίας τῆν Φυσέως, ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ ἐκύβοις καὶ κενόπλοις καλιδηγίς. ἀλλὰ νῦν Λυσίας αὐτὸν εἶπεν, ἔξείρασαι καὶ τέλος ἔχῃ, καὶ πέρας ἀλδίας ὅτιν. Ερμῆ μὲν γὰρ ἐ Ηρακλῆς τοῖς παλαίτρας ἐφόρος, οὐδὲ καὶ μικρὸν ὠρέπει Κοτυττῆϊ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις κοινοῦτοῖς νεωκόρῃ, καὶ εἰ δὲ ἕνεις εἰσι τοῦτου τοῦ κόμματος ἔπερι δαίμνες, ἀπασιν αὐτῷ μάλῃ, καὶ πύργων αὐτῶν. δίκην μὲν οὖν ἐτέραν σὺν αὐτῷ λαβοίμε καὶ αὐτῷ. ἀπεχρῶσα γὰρ ἔπι πονηρία δίκη τῶν ποτηρῶν. δικίμασθεις δὲ ἀνεπιτήδης ἐστὶ * συμβοιστευθῆν φιλοσόφοις δεσπόταις, ὧν οἰκουροῦτων ἀρχαίη παλαιότης, * ἐχέτω πῶς ἐχουσμ αὐτὸν πόλιον. ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνόπειρα Ἑβουῶτα ἀφ᾽ τῆς ἀγροῦς, ἐν τεφαίῳ καὶ μέγιστος μεθύοντα καὶ κομίζοντα, καὶ πάσης ἀκοχασίας * ἐμπιπλάμενον, καὶ ὠδᾶς ἀδόντα ὠρεπούσας τῶν βίῳ, ὅτι τοῖς ἐχούσας αὐτὸν πῶς ἀπίαν ἀνήγαγῃ. ὅπως οὖν αὐτὸν ὠραδίῃ τῶν ναυκλήρων πλὴν ἀναγκασθῆς ὠδῶν τῆ ἐνεγκύσσης αὐτὸν. ἐκείνη γὰρ αὐτῷ καὶ ἀνάχοιτο διαχωτέρον. πλείτω δὲ δεδεμένως ὅτι τῶν κατὰ τὸν κόμματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλῳ ναυῶ κατὰ βαίη. ἐπὶ μὴ θουμασσης, εἰ συγᾶ τῆν κεραμίων ἡμιδῆθη ποιήσθην. εἰ δὲ ὁ πλοῖς ὠραδίῃται, καὶ μέγιστος τρυγῆς δὲ ἐκροφοῖτο τὸν αἰθρομῆδον, καὶ τοῖς ναύταις δὲ αὐτὰ τῶν ποιῆν ἀναπέσιθε. παρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις καὶ πιθανώτατον ὁ κακὸν, εἰς ἀπολαύσσης ἡγήτασται. καὶ τίς οὕτως ἐμβελίης ὅτι τῆν μισθῶ πλεόντων πῶς ἰαλαπῆας, ὡς μὴ ἀφ᾽ χυθῆναι τῶν καθάρματῳ χερδακίσματος ἐν τῆ τῶ ποτηρίου παρὰ τοῦ ποτηρῶ; ἐ ἄλλα πολλὰ βωμοκαχέματα, παρὸς ἀ δὲ πεφροσῆται τὸν ναυκλήρον. ὁ μὲν οὖν Οδυσσεὺς, ἵνα μὴ ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀφ᾽ ὀφθαρείη, πῶς σφριώων ἀκτίῳ δεδεμένως κατὰ μέιβει. οὕτως δὲ, ἵνα μὴ τοῖς πλεόντας ἡδονῆ * ἀφ᾽ ὀφθαρείη, καὶ ἐκφῆνοι ὠφροσῶσι, δεδῆσται.

χ. α. α. α. α. α.
χ. α. α. α. α. α.
χ. α. α. α. α. α.
χ. α. α. α. α. α.
χ. α. α. α. α. α.
χ. α. α. α. α. α.

Philosophia Magistra 33.

Videor iam facere quod Echo solet,

Τῆ φιλοσοφῆ.

Ηχοὺς ἔοικα παρ᾽ ἤμα ποιῆν. ἀς πρὸς ἀληθεῖα.

ληφα Φωνας, ἀντιδίδωμι, ἡ Γουμαζόν Αλέ- A
Ξανδρον ἐπαμνάν ᾧ δέ σοι.

quas voces accēpi, refero, dum egre-
gium illum Alexandrum apud te præ-
dico.

Αὐρηλιανῶ.

Aureliano. 34.

Οὐπω τῇ προνοίᾳ μέλη Ρωμαίων, ἀλ-
λά μὴ ποτέ, καὶ εἴς εἰς ἀπὸν οἰκουρή-
σειον οἱ τοῖς κρινά σάξιν διωάμενοι. ἀλλὰ ὅ-
γε ῥήτοι τῷ σιῶεσφα, ἔτι ἡ προδοσιὰς ἡ
διώαμις δεῖται πρὸς ὃ τὸ γὰρ δέοις.
ἀπολαύεται δὲ νοῦν μὲ ἀλλῶς μόνος τῷ τῆς,
ἐπεὶ μὲ τῷ ἐθῶν ἀπὸ τῶν κακείνης.

Nondum diuina prouidentia curam
Romanorum gerit, sed geret aliquan-
do, nec perpetuò domi otiosi mane-
bunt, qui Rempublicam seruare pos-
sunt: Sed contubernali Rhetori vel ea
authoritas, quæ penes te nunc est ad
id fatis est quo ille opus habet. Nunc
igitur hac quidem solus perfruatur, post-
modùm verò & illa, vnà cum vniuersis
nationibus.

Τῷ ἀδελφῶ.

Fratri. 35.

Ἐπιτομῶτα πῶ οὐδὲν ἐπὶ τῷ πλαστῆν ἐβό-
δισεν Ἀθανάσιος· ἐγγωκεν ὁμοσε ἰτέον ἐπὶ τοῖς
ἀποθνήσκουσιν, καὶ παρακτεῖν αὐτοῖς πειθοῖ καὶ
βία πῶ ὅ, τι αὐτῶν διώατο. εἴς αὐτῶν αὐτῶν
λαστοὶ δημόσιος, ἐπὶ ἀφῆθη καλούμενος,
ἀλλὰ σῖνεις ἀλλεῖται.

Compendiosissimam ditandi sui viam
iniit Anastasius: congreduendum esse si-
bi decreuit cum moribundis, illisque
quicquid posset, quo iure, qua iniuria
faciendum. Itaque nemo illum lateat
publicus scriba ad testamentum accersit-
tus, sed vnà irrumpit.

Τῷ αὐτῶ.

Eidem. 36.

Ἐκαδέκατῃ μῆνις ἀθῶν, ὁ μακαρίτης
Κασρίκιος αὐτῶ ἰδοτο ἐχρῆτο, φάσμα χαλε-
πὸν ἰδὼν τε καὶ διηγησάμενος.

Sexta decima mensis Athur beatus Ca-
stricius hoc ipsum, beatus scilicet, factus
est, cum horrible prius visum intuitus
esset ac narrasset.

Ἀνισίω.

Anysio. 37.

Ἰωάννης, ὃν, ὅτι σε φιλεῖ, δι' αὐτῶ ποδο φι-
λῶ, νόσος χαλεπῆ προσεπάλασεν. ἡ δὲ αὐτῶ
δύσων, οὐχ ἡ νόσος, ἀλλὰ τῷ σου τῆς ἰεραῆς ἀ-
πεινῆ κεφαλῆς· ἐπεὶ καὶ νῦν εἰς τοῖς ὁμοίοις
ἔστι. τούτῳ δὲ ἡ καὶ τῶν πρὸς ἑσὲν χαλεπω-
τέραν πῶ νόσον ποιῆ. ἐρεῖ δὲ τι ποιεῖν γραπῶ-
τη ᾧ ἔπειτα, καὶ δις ἑσὲν ἔχει πῶ ἔς
ἀνάγκης δεῖται.

Ioannes, quem quidem idē quòd te
amat, diligo, difficili morbo conflictat-
us est, malum autem illi non tam mor-
bus erat, quàm quòd sacro abs tuo ca-
pite esset remotus, quando & nunc eo-
dem in statu hæret. Iam tertium illud
molestiorem ei ægritudinem facit. Ete-
nim milite dignum aliquod facinus ede-
re gestit, proindeque impatienti ani-
mo necessariam istam cessationem per-
fert.

Αὐρηλιανῶ.

Aureliano. 38.

Οἶμός σου πῶ θεοσιῶν ψυχῶ ἐπ' αὐ-
τῶ ποδο καὶ ἀπεμνησθῆναι, ἐφ' ᾧ κοινὸν ἀγα-
θὸν ἀποσφῆται ἐπὶ, καὶ χάριν εἶδεναι τοῖς σπι-
ταῖς τοῖς δεομένοις δικαίων, ὅτι σου ᾧ ἔπειτα
σας ἰσοπέσας τῇ φύσῃ ποιεῖσονται. οὐ γὰρ

Diuinum illum tuum animum ob id
ipsum ad nos missam arbitror, vt com-
mune esset hominum bonum, gratiam-
que iis haberet qui iusta populantes com-
mendarent, quod consentaneam naturæ
sux materiam suppeditent. Neque enim

propterea quod cognatus meus est Herodes : Sed quod ius atque æquum postulat , idcirco tibi adolescentem commendo , qui cum clarissimis maioribus natus sit , agrisque paternos Senatui vestigales iure hæreditario acceperit , posteaquam dux factus est , eadem quæ recens in Senatum adscripti tributa exigitur , duas ut pensionationes soluat , unam quidem honorum , aliam verò magistratus , quem gessit , nomine.

Fratri. 39.

Trahit me ad te desiderium non minus quàm necessitas. Quæro igitur ecquid venientem me sis gratulaturus.

Υψαίο. 40.

Equum ad te dono misi , ad omnem equi dotem in primis à natura factum , quo uteris tu quidem in curulis certaminibus , uteris & cum venatum proficèris , atque in bellicis conflictibus . Necnon & cum triumphalem pompam ob Africanam victoriam ages , neque enim scio utrum potius sit venator , an in ludis defultorius , pompæ magis an bellis idoneus. Quod si Nissæis equis deformior est , quod tumido cranio , modicâque circa ilia carne sit , forsân quidem non simul omnia equis Deus uti neque hominibus concedat. Tum nescio an hoc ipsi ad prædictas dotes conferat , quod duris mollia minora sit à natura fortitus. Equidem ossa carnibus ad labores scio durabilia. Quare vestrares sanè equi carne superant , nostrates ossibus.

Sodali. 41.

Nauem tibi conduxi hominum nobilium , ac maiori arte quàm natura nauigantium . Cum Carpathiorum onerarias ratione vltas fama sit , quemadmodum & veterum Phæacum , priusquam ad insulam Deorum iracundia perueniret.

Cledonio. 42.

Cognatus meus iniuriâ patitur, tu verò &

ὄλι συγγνής ἐστίν Ηρώδης ἐμὸς , ἀλλ' ὅτι δεῖται δικαίων , ἀλλ' τοῦτό σοι τ' ἑαρίσσει σπουδήν , ὅστις ἐν παρορθῶν λαμπρότατος ὢν , καὶ πῶς παρῶσαν βάλων ὑποτελῆ τῆ συκλήτω ἀφ' ἀδελφῆτος , ἐπὶ γέροντι ἠγεμῶν , ἀξιοῦται σπουτελεῖν ὡσπερ οἱ νεόεργοι , καὶ γενέσθαι διπλοῦς λειτουργός . Ὁ μὲν π' ἀλλ' τ' οὐσίαν , ὅ τ' δι' ἡμῶν ἤρξεν ἀρχεῖν .

Τῷ ἀδελφῷ.

B

Ελκεῖ με πῶς σε πόθος ἔχεια πωθάνομαι τόνω " εἰ ἀειμῶνεις ἤζοντα.

γρ. εἰσὶν ἀφ' αὐτοῦ.

" Οὐραγίω.

γρ. ἄρτιος.

Επεμύσα σοι δῶρον ἵππων ἀκροφύεσσαν εἰς ἀπάτην ἀρετῶν ἵππων παρορθησάντων, ὃ χρεῖσθαι μὲ ἐν ἀμίλλαις δρόμων χρεῖσθαι ὅταν ἐπιθήσῃ ἀγῶνι , καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς , καὶ ὅταν κελύσῃ ἐπὶ τῷ Διουκίᾳ Ἑσπάρῃ πομπῶν ὀπινίκιον . καὶ γὰρ οἶδα ὅτι μάλῶν ἐστὶ κωπηγῆτος , καὶ κέλῃς ἐσθλῶν , καὶ πομπῶν , καὶ πολεμικῆτος . εἰ δ' ἢ Νισσῶν ἵππων ἰδεῖν ἐστὶν ἀιδέστερος , ὁρῶνός τε ὢν ὁ κροῖον , καὶ ἀπόφρονος τ' ἰσφῶν , πᾶσα μὲν ὁδὸς τοῖς ἵπποις , ὡσπερ ὁδὸς τοῖς ἀνθρώποις , ἀμὰ πᾶντα δίδωσιν ὁ Θεός . μήποτε δ' ἔτι τῶν ἐπὶ πᾶσι ἐμείνας αὐτῶν τῶν ἀρετῶν σπουτελεῖ , εἰ τὰ μαλακὰ τῶν σκληρῶν ἐλάτῃ πῶς τ' φύσεως ἐκληρώσασθαι . πᾶσι μὲν γὰρ τοῖς πόνοις ὅσα ἄρτι οἶδα διακρίεσθαι . οἱ μὲν οὖν πρὶ ὑμῶν ἵπποι πάντες ἄρτι πλείους εἰσὶν , οἱ δ' ἡμέτεροι πᾶσι ὀφείλοισι .

Ἑσπάρῃ.

Εμίσωσάμην σοὶ ναυῶν ἀνδραγαθῶν ἡρώων , καὶ πλεόντων πῶς γὰρ ἄρτι μὲν πλείονος τέχνης , καὶ πύχνης . ὡς ἀγε Καρπαθίων ὀλικῆδες φήμην ἔχουσι ἀφ' αἰῶνα κερῶν , καὶ ἀφ' αἰ Φακίων τῶν πάλαι , ὧν ἐπὶ πῶς ἦσαν ἡμῶν ὁ δαμόνιον μιλύμα .

Κληδογίῃ.

Συγγνής ἐμὸς ἀδικεῖται , σὺ δὲ καὶ

φίλος εἶ, καὶ δικάζειν ἔλαχες. ἐκ μᾶς οὖν
 προσοχῆς, ἡ ἀρετῆ σου καὶ τοῖς νόμοις
 χρῆσασαομαι ἐπιθυμῶ Ἰώνω Ασφάλιος εἰς τὸ
 δευτέρου (εἶ) τῆν κεραιμίων τῆ ἑ πατρὸς ἡγε-
 ρικῆ προσελθὼν πῶ ἀποφασιν, τῆς κατη-
 γρησίας οὗ ἐσομένης ἐμποδῶν τῶ ἀδελφί-
 κα τῆς ἀκροάσεως. πότε γὰρ δεῖ διακοδοτεῖν, ἢ
 τὸ χρονον, ἐν ᾧ μάλιστα τυχερόμεν δειρόμενοι
 τῆ Θεοῦ.

Αναστασίω.

Σωσίωνα πῆς ἐπέσειν ἡ Θεός, ἡ λόγος, ἡ δαί-
 μων, ὅτι ἐ πῶρα ἡ χρεία τῆ γὰρ τοῖς ἀι-
 δεσίοις, εἰς τὸ τυχερόν τε καὶ ἀποτυχερόν
 ἄμενοι τῆ Θεοῦ. πῶρα οὖν πονήτως
 πῶ ἡμῖν, καὶ τῶ πατρῶν ἀκριβῶς ἐκχευεῖς,
 ἐγὼ κε πῶ εἰς πατὴρ Θρακῆς χρεία ἐκεῖ
 ἀγαλλοσύνητος πῶ τῶ τύχῃ. εἰ δὲ
 σοι φίλα πῶ τῶ δαίμονα, συζησον αὐτῆ τ
 νεδύσκον, ἐ ἐξυδρετω πῶ πῶρον αὐτῶ χρε-
 μῶ. ῥάδον ὅ βαλομένη καὶ γὰρ τῶ Νόνῃ τῆ
 Σωσίωνα φύσῃτος οὐ χαλεπῶς εἰς ἐτέροις
 μετέθῃκεν. ἀποφιλῶτω δὲ καὶ Σωσίωνα
 κληρονόμον ἀλλοτεῖς πατρὸς. γῆροιο γὰρ αὐ
 ἔπῳς ἐξ ἀδικίας τὸ δειχον.

Ἰωάννη.

Ὡσπερ ἄλλοτε πολλάκις ὅπῃ τῶ κεραιμίων
 ἐγὼ μὲν σοὶ χρεῖσιμος, καὶ πῶρα μὲν ἡσάμην
 δυσχέρῃ τῆς, τῶ μὲν λέγων, ἡ ὅ ποιῶν,
 ὡς ἐκάστοτε ἡ δυνάμεις ἡπτηγέρουσε, καὶ νῦν
 πῶ τῶ κεραιμίωντων σε πῶρα γῆμάτων δδ-
 κεί μοι συζησέμεθα ἡνὰ γῆμῃ, ὅπῃ μὴ
 ἔργον δυνάμει. Συζησον γὰρ οὐ γῆμεις, ἔως
 ἐμπνῆ τε καὶ δυνάμει, μὴ οὐχὶ πῶρα τῆ
 πῶ πῶρα μὲν εἶ) τοῖς φίλοις ἀγαθὸν τι ποιῶν.
 ἀχουε ἡνῶν αὐ μοι καλῶς ἔχῃ ἀγαλλοθή-
 ναι πῶρα σε. εἰ μὲν Θεός ἔστιν ἡ φήμη καὶ
 τῶ τῶ πῶ ἡμῖν ποιητῆ, σὺ διεχρήσω τὸν
 μακαρίτην Αἰμύλιον, οὐ πῶρα, ἀλλὰ
 βουλομένης τὸν φόνον. καὶ βαρβαρικὸν μὲν
 δράμα συζητεῖς, τὸν σφαγῆ ὅ κατῆς ἐκ
 τῶ σαυροῦ λοχίτην τὸν ὠμότατον. λέγῃ μὲν
 γὰρ ἡ φήμη τῶτα, ἡνὰ δεῖται ὅ οὐ γῆμεις, ἔ-
 σῃ Θεόν εἰ ὅ Ησίοδος μὴ ὅσῃν λέγῃ, πολ-
 λα ὅ λέγῃ μῶτα, ἐ τῶ πῶρα σοὶ τῶ

A amicus es, & iudicia fortitus, eadem
 animi attentione mihi pariter ac legi-
 bus gratificari poteris. Redeat itaque
 Asphalius noster, ad ius, mancipium-
 que figlinarum, quod à Patre hæredi-
 tarium accepit, tua insuper sententia
 confirmatus, nec accusatione impedi-
 ente quo minus illicò abste audiat. Quan-
 donam enim ius reddere conuenit; nisi
 eo tempore quo maximè Dei ope indi-
 gemus.

Anastasio. 43.

Sosenam siue Deus aliquis, siue ratio,
 siue genius persuasit, ex locis nonnihil
 quoque in homines redundare, quo be-
 neuolum numen aut experiantur, aut
 ab eodem excidant. Quare cùm infæ-
 liciter apud nos gereret, patrimoniòq;
 prorsus exclusus esset, statuit sibi in
 Thraciam nauigandum, quo illic cum
 fortuna reconciliaretur. Iam si tibi cum
 dea vlla necessitudo est, iuuenem ei com-
 menda ac pecuniarum conficiendarum
 rationem aliquam inueniat, facilè au-
 tem volenti fuerit, nam & facilè Non-
 ni bona Sosenæ genitoris ad alios tran-
 stulit: faciat igitur & Sosenam alieni
 patris hæredem. Ita enim ex iniuria ius
 constituitur.

Ἰωάννη. 44.

Quemadmodum & alias sæpe in tem-
 pore vtilem me tibi præbui, ac for-
 tunæ difficultatem leuavi, quâ dicen-
 do, quâ elaborando subinde pro mea
 virili parte, ita nunc de iis quæ tibi e-
 uenerunt, videor sententiam meam iu-
 diciùmque præstare debere, quoniam
 opus ipsum nequeo. Synesium enim ne-
 quaquam fas est quamdiu spirat, & po-
 test, non omni ratione paratum esse, quo
 de amicis bene mercatur. Audi igitur
 quæ honestè mihi apud te disputanda
 sunt. Siquidem dea est fama vti qui-
 dam ex nostris Poëtis asserit, tu beatum
 Æmylium interfecisti non committens
 quidem, sed consulens parricidium. Ac
 barbarum quidem spectaculum molit-
 us: sicarium verò subijciens ex tuis
 manipularibus longè crudelissimum.
 Hæc enim fama testatur, mentiri ve-
 rò, dea cùm sit, nefas illam est. Sin
 Hesiodus nugatur. Multa verò teme-
 ré proferuntur, & hoc de te vnum

Q ij

est ex multis: quod vtinam ita sese habeat: A
 minoris enim pecuniæ iacturam quam a
 amici habeo. Et nunc si minime culpa ob-
 noxius malè audis, tu quidem infœlix es,
 minime tamen iniustus: atq; vtinam ne in-
 fœlix quidem esses: at in illo tibi iustissi-
 mum odium deberetur, in hoc verò mise-
 ricordia. Quâquam ego ita mihi necessi-
 tudine ac familiaritate capi posse videor,
 vt vel illo quidem modo factum utiq; sim
 detestaturus, tui vero nihilominus miser-
 turus. Est autè eius qui misereatur, auxi-
 lium ferre quoad licet, atq; id excogitare
 quam ratione prodesse possit arbitretur.
 Quamobrem vtramque in partem tibi id B
 me par est consulere quod optimū videat-
 ur. Sed idem planè siue criminis conscio,
 siue innocenti conducere videtur. Itaque
 fac te ad leges conferas iudiciq; commit-
 tas vnà cum manipularibus omnibus, si
 quod & horū tibi curæ est. Quòd si com-
 missum abs te facinus est, deprecare sup-
 plicia, contende, nullum procumbendi fi-
 nem facito, donec iudicis sententia torto-
 ri traditus fueris, pœnasque persolueris.
 Percòmode hoc tibi apud inferorum iu-
 dicia cesserit, amice Ioannes, si prius ex-
 piatus decesseris. Nec tu nihil præter ver-
 ba hanc esse adhortationem duxeris, neq;
 me tibi illudere putaueris: ita me sacra C
 Philosophia iuuet, liberiq; insuper mei, vt
 nisi tu mihi amicissimus fores, nihil eius-
 modi fuerim consulturus, quod inimicis
 meis deprecor: atq; vtinam nūquam * ip-
 sis istud in animū veniat: melius esse ei qui
 iniuriam fecerit volūtarias pœnas depede-
 re; sed in iis quæ perpetrāt perpetua qua-
 dā fœlicitate vtatur, vt & diuturniori tem-
 pore scelerati sint, & omnibus illic suppli-
 ciis obnoxii. Tibi verò ob singularè amici-
 tiā, ausim arcana quædā patefacere. Non
 idè scilicet esse in crasso corpore, atq; in si-
 mulachro, idoloq; pœnas luere: homine si-
 quidem fortior Deus est. diuinæq; omnis
 administrationis ac gubernationis vmbra
 humanæ res sint. Atq; quem in Rebus pu-
 blicis vsum habet carnifices, vt legū veluti
 manus sint, idè vniuersæ naturæ officium
 præstāt vindices diræ. Demones quidā ex-
 piandis sceleribus præsumt, eādē in ani-
 mis hominum artem exercentes, quam in
 fordidis vestibibus fullones habet. Quòd si
 quis vestibibus sensus ineffet, quid eas demū
 facturas arbitraris cum & calcib. subigun-
 tur, & nitro perfricatur, & omni ratioe de-
 peccatur? quātis verò cū cruciatib. veteres
 fordes & insitas penitus maculas elutū iri?

πολλῶν ἔστιν ἐν, ὡς ἔγωγε βουλοίμην αἰ. πε-
 ρεῖ ἐλαττονος γὰρ πειρομένη πτω ἐν ζῳγυμνα-
 ζήμασι, ἢ πτω ἐν φίλω. ἔτι νῦν αἰ ἔχ ὀπαι-
 πτος ὠν ἀκαυῆς κακῶς, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα, ἀλλ'
 οὐκ ἀδικεῖς· ὡς ὠφελος μηδὲ ἀτυχεῖν. ἀλλ'
 σκείνωσ μὲν αἰ σοι μῖσος ὠφείλετο δίχασον,
 ἔτι τῷ ἢ ἔλεος. ἐγὼ δὲ μοι δοκῶ λίαν ὑπο-
 στυγηθείας ἀλώσιμος ὦν, κακείνωσ αἰ πτω μὲν
 πρῶτον μισεῖν σὲ ἢ ἔμωσ ἐλεεῖν. τῷ ἢ ἐλεοῦν-
 τος ἔστι, βοηθεῖν ὅση δυνάμεις, καὶ ἔξουσίᾳ
 ὅσην αἰ οἴηται ὀησάη τι. οὐκοῦν καὶ ἑκάτε-
 ρόν μοι προσήκει συμβεβηδασάη σοι ὁ φαινό-
 μενον βέλτισον. εἴοικε ἢ (αὐτὸν εἶ) συμφέρον
 αἰτίῳ. ἢ τῷ πρῶτον τοῖς νόμοις, ἔ σαυτὸν ἐπίδεδ-
 τῶν δικαστῆ μὲν ἀφροσύνη τῷ λοχίτῳ, εἴτι κη-
 δη κακείνων καὶ εἰ μὲν ἐπρωσάη ὁ δὲν, δεή-
 θητι, καθικέτθισον, ἀνυβόλησον, μὴ αἰσῆσ προ-
 καλινδούμνος, ὡρῖν αἰ ἀφροσάη " ὁ πα-
 ρά τῆσ ψήφου συγλυῶα δημία, καὶ δοῦναι τῷ
 δίκῳ. ἐν καλῶ σοι κείσεσαι πρῶτον τοῖς κείτω
 δικαστηρίοις, ὁ πρῶτα θεσπασμῶν ἀπελθεῖν,
 ἔταίρε Ιωάννη. μὴ λόγον ἄλλωσ οἰηθῆσ πτω
 πρῶτα μὲν, μηδὲ πρῶτα μὲν με νομίσης σαυ-
 τῶν. ἔτι τῆσ ἱεραῆσ φιλοσοφίας ὀναίμην, καὶ
 πρῶτον τῷ παιδίων τῷ ἐμῶν, ὡσ οὐκ αἰ
 μὴ φιλάτω σὶ τυλ χροῖον, στυβεβηδασάη τι
 τοῖσ τῶν, ὅκα ἀπὸ χροῖο πῖσ ἐχρῶσ πῖσ ἐμοῖσ·
 καὶ μὴ ποτε αἰτῶν ἐπὶ νοῦ ἀναβαῖν, ὁ, καλῶσ
 εἶ) τῷ ἀδικῶντα δοῦναι ἡμῶσ αἰσῆσ πρῶτον.
 ἀλλὰ μηδὲ παύσαντο ὀτυχεῖντες ἐν οἷσ ἀ-
 δικῶσ, ἵνα πλείω τε χρόνον εἶεν κακοὶ, καὶ
 πάσασ ἐκεί τῶν δίχασ ὠφείλοσιν, πρῶτον σὲ ἀφ'
 φιλίας κινδυνῶσ τι ἔ τῷ ἀπορρήτων εἰπέη,
 ὡσ αἰομίον ἔστι ἐν παλαιῶ σῶματι, ἔ ἐν εἰδῶ-
 λῶ δοῦναι πτω δίκῳ. ἰσχυρότερον μὲν γὰρ ἀ-
 θεῶν Θεός. ἔ ἢ τῶσ πῶντος ἀφροσῶσμου,
 σια τὸ ἀφροσῶσμον ἀλλ' ἔσῶ εἰσὶν ἐν τῷ πο-
 λιτείαισ οἱ δημίη, χεῖρες τῷ νόμοι, τῷ αὐτῶ
 αἰ ποινῆ χρεῖον τῷ φύσῃ ἔ χροῖοσ πρῶτον).
 δαίμονες εἰσὶ καθαρθῆσοι, τέχνην ἔχοντες ὅση
 τῶσ ψυχῆσ, ὡσ οἱ κηφῆσ ὅση τοῖσ ἱματίοις
 τοῖσ πιναροῖσ. ἀλλ' εἰ πῖσ ἱματίοις ἀφροσῶσ
 ὡσ, πῖ αἰ οἴη πῶσ ἄντα λακίμοσ, καὶ
 νῆσ ὡσ, ἔ πῶσ τῶσ κηφῆσ ὡσ. ἀφ'
 πόσων δὲ δὲ ὡσ ὡσ ὡσ ὡσ ὡσ ὡσ ὡσ.
 δασ ἀφροσῶσ καὶ πρῶτον ὡσ ὡσ ὡσ ὡσ.

28. 14.

ἐὼς γὰρ λέγειν ὅτι πολλοῖς ὁ ῥύπος οὕτως ἐ-
 ἔφυ σφόδρα ἀφ' τῆ βαθείας, ὡς αἰαπάλ-
 λακτος εἶ), καὶ φαίνεται ἀφ' ἀφάρεινα, ὡρὶν
 εἰς πλὴν φύσιν ἐπιδραμεῖν, ὅτι ὁ πάρος ἀλγῆς
 γένητε φύσις, ἢ ἀφ' ἡρόνου πληθῆος, ἢ ἀφ'
 μέγετος. οὕτω ὅ ἐξυψήσῃ ψυχῇ καλῶς αὐ εἶχεν
 εἶ) φθαρτῆ· κὼ ὅ τὰ μὲν ἀμύρτημα (α λό-
 γον) ἔχῃ πρὸς τὰ ἀνεκπλύτους κηλίδας· ἢ
 ψυχῇ ὅ σὺ ἐν πρὸς τοιμαίπον ἐκεῖνο ὁ
 πιναρόν τε καὶ σὺ αἰτέρον, ἀλλ' ἀθάνατος ἔ-
 σα, πίνετ δίκην ἀθάνατον, ὅτῳ ἀμύρτη δδ-
 σοποιά τε ἔ αἰαπὸνισα. ἀλλ' ἐὼ ὅ γὰρ πῖς
 ἢ μύρτε βίω δίχας διδύς, " οὐ πόνυ πρὸς τε-
 τικῆς ἔχῃ καὶ πρὸς ζῆσάν ὁ πάρος· ἀλλ' ὡς
 αὐ εἶποι πῖς, ἔρπιβαφῆς οὐσα ψυχῇ, τὰχιστα
 πλωέσαι· δὲ δότεόν ἔστιν ὡς ἐνι ἀφ' ἄχρῖς
 πλὴν δίκην, καὶ τιμωροῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ
 μὴ δαίμοσι· λέγεται δὲ πῖς λόγος, ὅς με πεί-
 ρη, τοῖς ἠδικημένοις κυρίως εἶ), μακροτέρας
 τε ποιεῖν, καὶ ὅπιτέμειν τὰ ἡμωείας· δὲ
 πρὸς πλῆσιόν ἔστιν ἓνα κακόν τι μέγα ἐργά-
 σασαι, καὶ πολλοῖς κτ' μικρὸν ἀδικῆσαι. ἐ-
 πέξῃσι γὰρ ἕκαστος ἐν τῷ μέρει, καὶ δεῖ πᾶσιν
 ἔσφρητῆσαι πλὴν δίκην· ὅτῳ δὲ ἡς ἰδοίμοις
 ἢ, μέγα πρὸς τῷ δικαστῇ δυνάται ὁ ἴσαυ-
 τα πρὸς πεποιθέναι πλὴν ψυχῶν, ὡς ἠδὴ πρ'
 αὐτῶν τῶν ἠδικημένων ἔλεος διρέσαι· πότε
 ἴσιν εἰχῆς ἔστι τῆς μακαρίδης Αἰμυλίου
 ψυχῆς συγγνωμονετέρας τυχεῖν; ἐγὼ μὲν οὖν
 οἶμαι, μάλλον ὅ οἶδα ἀφ' αἰς, ὡς ἄπας ἰκέτης
 ἀδνοίμοις, ὅστις ἑαυτὸν τετιμῶρηται· καὶ ἡς ἠδὴ
 πρ' ἡμῖν εἰς ἀπολογία ἀμύρτηματος καβα-
 ραῖς, αὐτῷ τῷ φθᾶσαι πλὴν αἰτῶν ἐμολογή-
 σαι, καὶ φῆσαι καλᾶσεως ἀξίος εἶ), ἢ κἀλασιν
 ἐξωνήσατε· ὁ ὅ ἐδωχθῆσθαι τοῖς δι' αὐ πῖς
 ἠδικῆσεν, εἴτε χρέμασιν, εἴτε σώμασι, βαρυ-
 θυμότερον τ' ἠδικημένων κατῆσσι. καὶ πῖς αὐ
 γήρειο τῆ σώματος ἐξελθόν, εἶτ' ἔσπ βιαίας
 δίχης, εἴτε ἔτερον ἔσπον, κἀπειτα αὐτῶν " τ'
 ψυχῶν αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεασάμενος, σὺ ἔσπ
 ἔρνεῖσαι σοι γλώττης, ἀλλ' ἐκκεκαμμένον
 ἔχων ἴσπῆσιμον ὁ τῆς πρᾶξεως, σὺ ἰλιγῆσ-
 σης; σὺ ἀπορησῆς; ἐλξῆ σπῶν καὶ ἐκείσῃ τῇ
 δίχῃ, ἔ σὺ καλῶν, καὶ πᾶς ἐν ἔ πρὸς κατῆρ μ-
 πομίοια δημοσθεῖσα. δη' ἀδριστεῖν ὅ γηναῖς,
 γηναῖος γὰρ εἶης· καὶ τῶν μ' ἠδονῶν· ἔσφρητῆσον,

A Neque enim hoc dico plerisq; sordēs illas
 tam penitus adhærescere, difficilè vt exui
 possint, ac prius corruptæ laceratæque dif-
 fluant, quàm ad nativum statum reuocari
 potuerint, propterea quod vitium in natu-
 ram transit, siue id temporis longinquitate
 siue magnitudine factum. Animo qui
 eo modo sit affectus corruptionis capaci
 esse cõduceret. Iam verò peccata quidem
 maculis eiusmodi, quæ elui nequeant pro-
 portione respondent. Animus vestimento
 illi obsoleto nec lotionem sustinenti non
 itè, sed cùm immortalis sit, pœnas immor-
 tales luit, quoties hærente penitus, & illu-
B tibili noxa sese obstringit. At enim si in
 qua quis deliquerit vita, in ea puniatur, nõ
 planè insitum & inolitum hunc affectum
 gerit, sed recens infectus, vt ita dicam ani-
 mus, citò abluitur, idè celerrimè quoad
 possumus subeunda pœna est; idq; homi-
 nibus non dæmonib; vindicatibus. Quine-
 tiam quorundam sermonibus celebratum
 est, facileq; persuadeor, qui iniuriam acce-
 perint pœnarũ arbitros esse, easq; vel pro-
 ductiores vel breuiores facere. Idcirco
 perinde est vni ingens aliquid malum in-
 ferre, ac plurib; mediocrem iniuriam face-
 re. Vlciscitur enim inuicem vnusquisq; &
C vniuersis in pœnas expèdi necesse est. Ve-
 rùm quando aliquis eiusmodi est vt sanari
 possit, multum apud iudicè valet, tanta iam
 animum antea perpeffum esse, vt vel apud
 affectos iniuria misericordiã obtineat. Ec-
 quãdo igitur verisimile est beatos Emylij
 manes placatiores futuros? Sanè ita existi-
 mo, vel certò potiùs mihi persuadeo sup-
 plicii omni reuerentiã haberi, qui in seip-
 sum animaduertit. Et apud nos nonnun-
 quã qui ad purgandum crimẽ produceba-
 tur, hoc ipso quod noxam fateretur, sèq;
 supplicio dignũ diceret, supplicio est libe-
 rat. At in iis etiam gloriari, & quodãmo-
 do epulari, ob quæ iniuriã perpetraverit,
D siue ex opes sint siue corpora, offensio-
 rem eum reddit, qui sit iniuria affectus. Quo-
 nã autè tete vertes, posteaquàm corpore ex-
 cesseris siue violenta aliqua pœna, siue alia
 quavis ratione, tum ipsos manes ipsis ma-
 nibus intueberis, cùm neq; inficiando fu-
 tura sit lingua, sed recès adhuc sceleris ve-
 stigium expressum atq; in sculptum præ se
 habitura? Non vertigine tum corripieris?
 non hærebis? Tacès ac mutus protrahèris,
 iudiciòq; proponèris. Tũq; & quemcunq;
 publica pœnitètia nõ prius expiauerit: sed
 cõstátè esse oportet, fortis ac generose vir,
 fortè. n. te cupio; ac voluptates negligèdes,

α. οὐ πω.

α. μόλις γ.

Q iij

suas per facinus quæsumus, neque hominum pudere nos debet, sed iudici confitendum crimen est, & repentino supplicio vindicæ furæ leniendæ. Nam cum nihil omnino peccare maximum omnium bonorum est, tum ad iusticiam reuocari secundum in bonis locum obtinet. Quisquis autem longo tempore iniuriam faciens pœnæ expertus manet, cum par est infelicissimum haberi, qui neque Deo neque homini curæ sit. Hoc enim considerato. Impunitum esse inter mala connumerari, & dicitur & auditur: igitur punitum esse in bonis censebitur. Contrariis enim contraria ratio attribuit. Quod si præsens ego adestem, nihil te necesse foret molestiam hanc capere, ut & rubore suffundereris, & te ipsum deferres. Ego me tibi vltro aduocatum præberem, tæque ad leges tanquam ad medicos adducerem. Ut enim stultus fortasse aliquis diceret, Ioannem à Synesio accusari, tu tamen rei vtilitatem intelligeres, à me ut tibi parcerem, tuique curam gererem, hanc esse accusandi prouinciam susceptam, ut quantum in malis, felicior esse posses. Sed hæc quidem ita facienda censeo, si admissum facinus est, quod minimè velim, tui ipsius atque vrbs gratia, vniuersa enim hoc parricidio contaminata erit cognata cæde perpetrata. Sin tu & manu, & voluntate innocens, quod vti-
nam ita sit, detestandi quidem ij sunt, qui ea aduersus te comminiscuntur & illos quoque quæ apud inferos sunt supplicia expectant: quoniam nulli æquè mores Deo execrabiles sunt, ac famigeratoris, qui ex obscuro vulnus infligit. Ignauissimus enim cum sit, maxima infert mala, & quoddam iis inesse farum dicitur, ut in Cinædorum gregem adscribantur: Idque ipsum inter cætera eius artis esse præcipuum. Sunt enim & aliis in multis callidi ac solertes. Quare si quis rumores falsis de rebus spargere deprehendatur, hoc ipsum neque rogaueris, nec dubitaueris: sed quamlibet firmus ac constans esse videatur, audacter hominem pronuncia seminare, purum putum Cotytonis assecclam. Tibi verò summa facultas ex iis rumoribus datur conuincendæ calumniæ existimationis, si te tuosque iudicio permiseris. Ita enim in omnium conspectum prodians dicito: Nonnulli sunt occulti mei calumniatores, qui cum sua iam opinione damnati sint, latere nihilo-

αὐτὸν ἀδικουῶτες ἐποιοσάμεθα. τοὺς δὲ ἀδικησάντων οὐκ ἀγνοοῦμεν. ἀλλὰ τὰ δικαστῆρῶν μὲν ὁμολογητέον πῶς παροξύνει· ἐξίλαστον δὲ τῆν ἑσθλότητα πρὸς τὰς κατὰ ποινὰς. μέγιστον γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τὸ μὴ ἀμαρτεῖν, δούτερον ἀγαθὸν δὲ δικαιοσύνην. ὅστις δὲ χρονον πολὺν ἀδικῶν ἀκόλαστος μὲν εἶ, πύθων δὲ νομίζῃν τὸν ἀτυχεῖσθαι, οὐ μήτε θεός, μήτε ἀνθρώπος κηδεταί. σέπει γὰρ καὶ ταῦτα. ὁ ἀκόλαστον εἶ, πρὸς κακοῦ καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. ὁκοῦν δὲ κεκραδίεται πρὸς ἀγαθόν. ὁ γὰρ ἐναντῖον δὲ ἐναντίον ὁ λόγος νέμει. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ πρῶτον ἐτύχησμαι, ὅθεν αὐτὸν εἶδον σε παροξύνειν ἀφροσύνην, καὶ σαυτὸν καταγγέλλοντα. ἀλλ' ἐμαυτὸν δὲ ἐπέστα σιωπηρήσοντά σοι· καὶ παροξύνειν δὲ σε καθάπερ ἰατρὸς τοῖς νόμοις· ἀνὴρ μὲν γὰρ δὴ ἡσίοις εἶπεν, ὡς Σωκράτης Ἰωάννου κατηγορεῖ· σὺ δὲ αὐτὸν ἠπίεσας πάλητες, ὅτι φειδδι καὶ κηδεμονία τῆν σὴν πῶς κατηγορεῖν εἰλόμην, ἢ ὡς ὁ κακοῖς ἀμεινον παροξύνει. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ τὰ δίκημα γέρονεν, ὁ μὴ γνοῖτο σοὺ τε ἔνεκα καὶ τῆν πόλεως· ἀπασα γὰρ δὴ εἴη μαρὰ τῶν φόνων, ὁληθέντος ἀίματος ὁμογίου· εἰ δὲ σὺ καθαρός καὶ χεῖρα καὶ γνώμην· εἴη δὲ οὕτως· ἐπάρατοι μὲν οἱ ταῦτα σιωπῶντες ὅτι σοὺ, κακίνοις δὲ παροξύνει τὰ κατὰ τῆν καλοσύνην· ὡς οὐχ ἔτερος οὕτω ἔπος θεομοσίας, ὡς ὁ λογοποιός ὁ πρῶτος ἐξ ἀθανάτων· ἀγνοῦσθαι γὰρ ὡς μέγιστον κακὸν ἀφροσύνην· εἰ λέγεται ἡσίοις μῖσθον καὶ ἀφροσύνην, καὶ τῶν ἐσθλῶν τῆν τέχην ποδὲν εἶ) ὁ κατὰ τῆν ἐπὶ καὶ πρὸς ἀλλὰ πολλὰ ὁφιστῆν γίνονται ἐ δὲ μὲν ἄλλοι· ὡς δὴ τῆν ἀλῶ φήμας ὅτι τῆν ὅσοι οὐσὺν ποικῶν, τὸτο ἐκείνο, μὲν δὲ ἐπὶ τῶν, μὲν δὲ διδάσκει. ἀλλὰ καὶ ἡσίοις εἶ) δὲ κατὰ, τὰρ ῥῶν ἀποφάνου τὸν ἀνδρα, ἡμίγμων, ἀφροσύνην ἡσίοις τῆν Κότυτος. σοὺ δὲ ἔξῃσθαι τὸν τῶν λόγων ταῦτων ἀποφάνου συκοφαντοῦσαν πῶς δόξαι, εἰ σαυτὸν τε καὶ τοὺς σοὺς ὅτι τῶν τῆν δίκη. εἶπε γὰρ εἰσλητῶν, ὡς ἐμοῦ κατὰ τῶν ἡσίοις εἶσθαι ἀφάνεις, οἱ παροξύνει κατὰ τῶν αὐτῶν, ἀλλοιοῖσι λαοῦν εἶν.

κατήγευθοι ὃ ὄμωσ πολλὰ καὶ χαλεπὰ, καὶ
 κινδυνώδεις πείθην εἰσὶν οὕτως εἰσὶν ὀπίθου-
 λαι καὶ δεῖνοι πῶδαδουῶν λόγον τῆ φήμῃ καὶ
 τα διελευθὴν ἑστὶν αἰτίας, ἐφ' αἷς ἀκούεις κακῶς,
 γάμον καὶ φόνον ἀνόσιον, ὅτι Σπάταλον
 " οἶμά τινα φασὶ πῶδα σου κατέγον ἐξ ἑρ-
 γάσθαι τὸν φόνον, τὸν δὲ ἄμα παροσάγων δει-
 ηπι ὃ δικαστηρίου λιπῶν καὶ παροσπίων,
 μὴ ἀρεξέτατος ἀπελθεῖν, μηδὲ ἐρήμιον ἀλώ-
 ναι. οὐ γὰρ δὴ, κρατίστε τῆν ἡγεμόνων, ἐρεῖς,
 δεῖν γραφίω εἰς τὸν Φανὸς ὁδοὺς ἀπηνέ-
 καστο, πῶδα ποδοὶ σε δεῖ ποιήσασθαι, ὃ μὴ
 δεῖ πάσης ἐλθεῖν βασιλείου, μετόντα καὶ θη-
 ρώδων τὴν ἀλήθειαν. ὃ δεῖ βασιλεὺς Σπά-
 τας, ὅτι ἔστιν. ἔχει τὸν ἄνδρα. καὶ τὰ
 σώματι. ποδοὶ εἰ τι γέρονε, τῆμερον ἀνα-
 φασίω γὰρ δεῖ κατήγευθον αὐτῆ τε καὶ μου.
 καὶ μὴ οὕτω σου λέγοντος μὴ πείθῃ σοι,
 καὶ τὸν ἄλλοις ἔχει παρὸς γὰρ ἡμᾶς τοῖς ἀ-
 δεσφότοις· εἰ ὃ φιλάνθρωπος τε εἶν καὶ χα-
 εῖσαι το σοι τὴν ἀεὶ ἑσῶν ἀκρόασι, ἀ-
 πᾶν εἰσῶν ἔστι ὃ λαμπαρὸς ἀπολογησα-
 σθαι, ὃ τοῖς λογοποιοῖς καταμῶναι τε καὶ
 κατὰσθᾶσαι. τὸν γὰρ δὴ Σπάταλον ποδοὶ,
 οὐ δεῖσθαι πρυφᾶν· ἀλλὰ καὶ τεθῆσεται καὶ
 κρεμῆσεται, καὶ τὰ πλῆθῶν ἀφρυγήσεται.
 δεῖνοι γὰρ ἐξελέγξαι παροσπίων οἱ βασι-
 νισαί· καὶ ἕως αὐτοῖς ὄνυχες εἰσὶν ἐξυβρημέ-
 νοι, συλλογισμῶν ὀπίθου μιν ἔχοντες διωά-
 μιν. ὡς δ' ὃ, ἡ ἀν' ἐκείνων κρατούτων ἀνα-
 φασί, ποδοὶ εἰσὶν αὐτῶ ἑλθῆτες. αὐ ὅπως ἀπο-
 λυθῆς μηδὲν ἀδικῶν, ἀπει τῆ δικαστηρίου νε-
 νικηκῶς καὶ γαυρῶς, διαγῆς τε ὦν καὶ δικῶν.
 εἰ ὃ ἐγὼ μὴ εἰσηγητάμην ἀπᾶ σοι λισι-
 τελεῖν οἶμα, σὺ ὃ οὐ ποιήσῃς, ὅθεν παρὸς
 τὸν δικαστῶν παρὸς, ὃ μὴ ἀληθῆς εἶδῆ τε
 καὶ οἶδεν ἡ δίκη. πάντως ὃ δεῖ πάστων ἡ-
 κων ὀφθαλμῶς τῆ Θεοῦ, καὶ Λιβύῳ εἰσῶν,
 καὶ φάρακα ἐκείνῳ, καὶ θεοῦ ἐκείνῳ,
 εἴτε τὸν ἔντως, εἴτε τὸν ὀπίθου, καὶ τὸν
 Αἰμυλίου δρόμον· καὶ ὃ, τί πέπονθε, καὶ ὅφ'
 οὐ, καὶ ὃ, τί εἶπε, καὶ ὃ, ἡ ἡκούσεν, εἰ δὴ
 τί καὶ εἶπε καὶ ἡκούσε. εἰ δὲ ἀν' ἀγάπιος σὺ
 καὶ κατὰρὸς τὰ Θεῶν, μήτε παρὰρὸς, μή-
 τε βουλόσθαι ἔργον ἐξάγισον, ἀλλὰ ἡμῖν γὰρ
 τοῖς ἀδεσφότοις οὕτω κατὰρὸς, ἕως ἀναπο-

A minus volunt, sed multa tamen, & acerba obijciunt, quæ aliquibus etiam probaturi videntur, aded versuti sunt, & ad disseminandos rumores instructi. Tum crimina percensens, ob quæ malè audieris, nuptias scilicet, & indignum parricidium. Quandoquidem Spatalum quendam apud te esse dicunt, qui abs te subornatus eam eadem perpetraverit. Eundem ipsum sistens, ab iudicibus supplex omnique ope contendito, ne sine quaestione dimittatur, néve indicta causa condemnetur. Neque enim, ducum optime, istud allegaueris, propterea quod manifestè nemo tuum nomen detulerit, ideo tibi esse committendum, ut non omne quaestionum genus adhibeas ad vestigandam explorandamque rei veritatem. Spatalus ille, qui omnium in sermone versatur, is ipse est, hominem tenes, utere eius corpore, hunc si quidpiam commissum est, hodie sui iuxta atque mei accusatorem fieri oportet. At si quidem ita te contestante non obtemperet, iudex vel hoc ipsum abundè nobis hominibus erit. Sin & humanum se præbeat, & tui gratia eam causam audire velit; ibi verò operæpretium est magnificè crimen diluere, & famigeratores illos pudore afficere, ac compescere. Nam Spatalum illum quidem minimè agere delicias oportebit, sed & vincietur, & suspendetur, & latere fodietur. Mirifici enim ad convincendam simulationem sunt carnifices, & vngues quidam ab illis excogitati sunt, eadem vi præditi, qua scientiarum ratiocinationes, ac syllogismi. Vnde quicquid prævalentibus iis elicatum fuerit, id ipsum certissima veritas est. Hunc si in modum absolutus eris, recipe te è iudicio victor, atque triumphans, ac tam re ipsa, quàm opinione hominum purus, atque innocens. Sed si ego quæ in rem tuam esse videntur suggesti, tu verò nihil horum facis, neque te iudici sistis, rei quidem veritatem vidit, nouitque iustitia. Omnino Dei ille cuncta peruadens oculus, & Libyam tum vidit & conuallem illam, & rumorem illum seu verum siue confictum, & Amylij cursum, quæque is & à quo perpressus est, quid dixerit ipse, quidve audierit, si quid aut dixerit aut audierit. Et hoc insuper nouit, tametsi apud Deum innocens sis, & sceleris expers, qui execrandum hocce facinus neque factis, neque consiliis admiseris, nondum te tamen apud nos homines innocentem

videri, quandiu purgatus non fueris. Neque dexteram coniungemus, nec ex eadem mensa vescemur: Æmylij quippe vitrices furias perhorrescimus, ne contagia tua idem in nobis piaculum exprimas. Non desunt nobis domesticæ labes, neque aliunde arcessere opus est.

Olympio. 45.

Molesti Ecclesiæ sunt alieni quidam homines nequam: fac illis obstitas. Clavus enim clauo pellitur.

Anastasio. 46.

Neque Amasis quidem probandus: qui ne Polycratis calamitatibus illachrymaretur, cauendum sibi duxit, quas futuras prouidebat. Verumtamen quando ei adhuc integra fœlicitate præconéque misso amicitiam renunciauit, non obscure declarauit lachrymaturum utique fuisse, si renunciationem illam calamitas anteuertisset. Tu verò, quandiu nondum in fortunam impegeramus, nobiscum perseuerasti. Inde vnà cum illa recessisti. Si enim eorum qui è Thracia veniunt fama percrebuit, nihil te de nobis sentire, aut loqui moderatè: atqui hoc ipsum non planè renunciare amicitiam esset, sed inimicitiam denunciare. Satis fuerat (si quidem iudicium erat committendum) non vnà condescescere, at dolore insuper afficere grauius malis omnibus est, neque ex Amasidis ingenio, ac neque profus humanum: verum tu forsitan rebus tuis melius consulueris, fac quod faciendum est: tantum vt fortunatus, lætusque facias; dimidium enim mali mihi acciderit, si vel his ipsis erumnis meis amicis voluptatem conciliem.

Theotimo. 47.

In Pentapoleos ira Petrum adnumerato, hominem non calliditate corruptelam legum ambientem. Quanquam & illum etiam oderim, qui sic ambiat: testis huius rei Deus est, & Dioscorides. Sed is illo homine vehemētior est. Quodcunque enim concupiuerit, primum rapiens, & in suam potestatem auertens, postmodum iudicio permittit, si sententia iudicis vincatur, manu superior est: Sic igitur fecit. Primum fictile vas rapuit: dies illi à quodam dicta. Et hic quidem conuicit, at ille neque reddidit, & apparitoribus insuper

A λόγιος ἦς ὁσὶ ἐμβαλοῦσά σοι δόξαι· οὐδέ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα. τοῖς Αἰμυλίου γὰρ ἀλαστραῖς δέδιμην, εἰ θηλαίων ἡμῶν, ἐξαπομόρξην πλεῖον παρ' ἑσπῶν. εἰσὶ δὲ ἡμῖν οἰκείαι κηλίδες· ἔδει δὲ παρσοραγίζεσθαι.

Ολυμπία.

Λυποῖσι πλεῖον ἐκκλησίας ἀλλότριοι πονηροί. ἀφ' ἑβηθὶ κατ' αὐτῶν. οἱ πάηαλοι γὰρ πάηαλοις ἐκκρύβονται.

B

Αναστασία.

Οὐδὲ Ἀμασις μὲν καλός, φυλαξάμενος ὑπεδακρύσσει τῶν Πολυκράτους ταῖς συμφοραῖς, ἀλλ' ἐσομένης παρσείδειτο· ἀλλ' οἷς βτυρωῦντι κήρυκα πέμψας πλεῖον Φιλίας ἀπειπάτω, δῆλον ἐποίησεν ὅτι καὶ ἐδάκρυσεν, εἰ παρσείλαβεν ἢ συμφερέ πλεῖον ἀπόρρησιν. σὺ δ' ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ παρσοραγίζομεν τῇ τύχῃ, σιωπῶμεν· ἔπειτα σιωπηροῦς αὐτῇ. λέγει γὰρ ἡ φήμη, ἀφ' ἧς ἀπὸ Θράκης ἰκόντων, οὐδὲν οὔτε φερεῖν σε παρ' ἡμῶν οὔτε λέγειν ὑπερήκεις. τοῦτο μὲν οἷον εἶναι ὅπως Φιλίας ἀπειπάτω, ἀλλ' ἔφηρα ἀφ' ἑσπῶν. ἡρεκεῖ δ', εἰ παρ' ἀρε, δὲ μὴ σιωπῶσθαι, δὲ δὲ παρσοραγίζεσθαι, πόρρω θηλῶν. καὶ οὔτε Ἀμασιδος, ἔτε ὅπως ἀποσπίνων. ἀλλὰ σοι γὰρ ἴσως παρ' ἧς σιωπῶν παρσοραγίζεσθαι ἐσκεπῆαι καλλίον. ποιεῖ δὲ ποιητέον· μόνον εἰ χαίρων πεισῖς. ἡμῖν γὰρ αὐτῶν εἶη κακόν, εἰ καὶ οἷς πάχον κακῶς, ἡδὲ εἰς πῶν φίλοις.

C

Θεοτίμα.

D

Αειθμῆ καὶ Πέτρον ὀργῶν Πενταπόλεως, ἀποσπίνων δὲ τέχνη μέλιοντα δὲ λυφὸν τοῖς νόμοις· καὶ πῶν καὶ τὸ ἔτι μετιόντα, μισῶ καὶ ὁ Θεὸς σιωπῶν καὶ ὁ Διοσκουρίδης. ἀλλ' ὁσὶ ὅτι νεανικώτερος ἐκείνῳ τῷ δόξῳ. ὅπου γὰρ ὑπερημῶν χρημέτος, παρσοραγίζεσθαι, καὶ ὑφ' ἐσπῶν ποιησάμενος, ἔπειτα παρσοραγίζεσθαι τὸ δίκαιον καὶ ἀλῶν τῇ ψήφῳ, καρατῆ τῇ χρεῖ. οὕτως ἐποίησε· παρσοραγίζεσθαι ἡρπασε κεραμίον· ἐξελάφατο πῶν αὐτῶν· ὁ μὲν ἡλεγξεν· ὁ δὲ εἶναι ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ παρσοραγίζεσθαι πῶν δημίσις πληγῆς.

παρὲς ὃν νεκροῦσας ἐγὼ, καὶ νομίνας οὐκ εἶ) **A** verbera comminatus est, aduersus quem
 βιώσιμον, ὅπου τινὲς ἰδιώται χεῖρας ἔχουσι
 μίξους ἢ νόμον, πρὸς δὲ αὐτὰ λαμβανέ-
 ραίους ἀνδρας εἰζαντες ἀποβάσσει, βοηθήσασθαι
 τῇ κεραιαίᾳ τῆς πολιτείας. εἰ γὰρ παρὸν ἔ-
 ρησεν αὐτῷ, πολλοὺς αὖ ἐπὶ τὸν ὀλίγον Πέτρον
 ἐθεασάμην. ἐν ᾧ, χάριν ἔχω τῷ θαυμαστῷ
 Μαρτυρίῳ, ἔστιν ἡγεμονικῶς μάλιστα,
 καὶ παρὰ τὸν πᾶν ἄνθρωπον ἀπορητήσασθαι.
 αὐτῷ ὡς ἀγαθὸν αὐτῷ πᾶν ἡγεμονικῶς τῷ
 Θεοῦ. καὶ ἡ Ανθημίου κελεύσει αὐτῷ ἔχει τὸ
 μὴ κενὸν ἡ λαβὴν, εἰ Πέτρον αὐτῷ, ὡς περ
 ἠπέλησεν, ἀπατήσασθαι. ἀλλ' ἵνα μὴ ἡγεμονικῶς
 ποιεῖ, δέομαι πᾶν, δέομαι σοῦ τε αὐτῷ, καὶ
 ἀλλ' σοῦ τῷ θαυμαστοῦ ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου
 Τρωίλου, κωλύσατε τὸ ἀληθινὸν ἀνθρώπον
 πᾶν ἀλλ' ἢ νόμον ὅτι τοῖς νόμοις ἐλθεῖν.
 ἐμοὶ καὶ Πενταπόλεως μέλει, καὶ τῷ μὴ γε-
 γονέναι φίλῳ συμφορᾷς ἀπὸν. τὸ ἡ πᾶν αὐ-
 συκοφάντης ἀνακοπήν, οὐκ ἐμὸν ἀρεῖν, ἀλλὰ
 σὸν, ὡς παρὲς τὰ κελεύσει πᾶν σὺ περιε-
 ἴσασθαι.

Πυλαμῶσι.

Καλῶς ποιεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸν βασι-
 λέα πόλιν ἐπὶ μελῶν. εἰ γὰρ καὶ τοῖς Ἰσαύ-
 ρων ὄρεσιν ἡ ἀγαθὴ σοὶ τύχη σιωπῶν. ἀλλ' ἔστιν
 δύτυχα καὶ τὸ πόπον ἀτυχετέρα. ἐμοὶ δὲ
 τι ἔστιν ἰδίᾳ ἀγαθῶν, τὸ πρὸ αὐτῶν σε παρὰ-
 τειν ὡς τὰ βασιλέα, ἢ ἀγαθῶν, καὶ λήψαι
 καὶ πέμψαι ἑπιστολῆς, τὸ ἡμαλφῆσαν ἐμοὶ
 ἢ ἀπὸ Θράκης ἀγωγίμων.

Θεοτίμω.

Πλέω κελεύει τῆς Σιμωνίδου σιμοσιίας Ἱε-
 ρων ἀπέλευσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος, καὶ ναὶ
 μά τ' φίλιον τ' ἐμὸν τε καὶ σὸν, οὔτε σε πλέον
 ἐμακάριστα τῆς Ανθημίου τῷ μεγάλῳ Φιλίας,
 ἢ τῆς σῆς αὐτῷ ἐκείνῳ τ' ἐμὸν Ανθημίου.
 ἀνδρὶ γὰρ ἔρχεται διώσασθαι πᾶν κτήμα κε-
 λλιον, ἢ φίλος ἢ ἀνεπήλυτον πρὸς ἡμέ-
 ρους. οἷον ἐγὼ Θεοτίμω οἶδα πᾶν παρὰ-
 τειν καὶ Θεοφίλῳ κεφαλῶν. ἀλλὰ ποῦ πο-
 σὲ, Σιμωνίδου πλέον ποιεῖς. Σιμωνίδης γὰρ

Pylamēni. 48.

Quod ad Regiam te Ciuitatem con-
 fers, benè facis: Tametsi enim vel inter
 Isaurorum montes prospera fortuna vte-
 reris, nihilominus fœlicitas ipsa propter
 locum infœlicior est. Mea autem nonni-
 hil priuatim interest in ipsa te regia fœ-
 liciter viuere, vbi commorans accipies;
 & dabis literas, quæ mihi sunt merces
 omnium quæ è Thracia comportantur
 pretiosissimæ.

Theotimo. 49.

Plura ex Simonidis familiaritate com-
 moda Hiero consequutus est, quàm ex
 Hieronis Simonides. Ac Deum iuro
 amicitia nostræ præsidem, neque te bea-
 tiorem de magni illius Anthemij fami-
 liaritate prædicauit, quàm de tua ma-
 gnum eundem Anthemium. homini en-
 nim potestate prædito, quæ melior pos-
 sessio est quam amicus, qui synceris sit
 minimèque fucatis moribus? Qualem
 ego Theotimum noui, mitissimum ac
 Deo charissimum caput. Ac hoc Simo-
 nide amplius facis. Nam Simonides

ipse pretio adduci se vt differeret, fatebatur: hoc ambobus commune est, quod & Simonides Hieronem posteris temporibus commendavit & Theotimi poetices beneficio, quamdiu Græci durabunt, Anthemius erit omnium litterarum monumentis celeberrimus. Verum res ille quidem Romanas amplificet, tu illius nomen atque memoriam, hoc enim Poëtica à Deo concessum est, vt gloriam hominum famamque dispendet, cuius in te honestas omnis redundat.

Fratri 50.

Ioannes, ait iste, Æmylium occidit: Alius verò hæc ab inimicis eius qui Rempublicam gerunt conficta esse dicit. Quamobrem rei quidem veritatem novit iustitia tempusque deprehendet. Ego vero quamvis incerta adhuc res sit, omnes ad vnum detestandos puto, illum quidem quoniam eiusmodi est vt licet hoc non commiserit ac commissurus certè fuerit, nec abhorrentem à suis moribus criminationem sustineat: hos autem, vel si minimè confuixerint, quoniam erant conficturi, ac percommode hoc ipsum illis facinus succedit. Nam cum cuiuspiam vitæ ratio ab aliqua suspicione dissidet, quamlibet multi coniurati testimonium dicant, nihilo magis probauerint. Veluti si quis stupri Aiace[m] insimulet, risu omnium obruatur. Alexander verò vt Cinædus non esset at effœminatus erat & ad hanc criminationem idoneus. Sisyphum porò & Vlysssem odi, quòd etsi aliquid veri dicerent, eiusmodi tamen essent vt sæpius mentirentur. Ego verò in hac ipsa mea calamitate fortunatissimus sum dum id genus inimicis atque amicis careo: interclusum mihi sit cum omnibus eommercium, nec sit quicquam cum istorum villo commune. Peregrinus inter peregrinos degam. Mores ipsi priusquam locus separarunt. Equidem Cyrenes illustre solum deploro, quod Carnædæ olim habebant, & Aristippi, nunc Ioannes, & Iulij quibuscum opportunè non viuens, opportunè peregrinor. At tu ne scribito quidem ad me vlla de re, quæ illic geritur, nec litteras habentes commendato. Non enim amplius me cuiquam eorum tradiderim. Infelicissimus sanè effem si patriæ quæ mihi longè charissima est commodi-

A αὐτὸς ὠμολόγησεν ὡς ἐργάσιον ἀφ' ἀλέγεαζ. ἐκείνο δ' κοινόν, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῆ ἀφ' ἀδελφῆ τῷ χρόνῳ στυγέσσει, καὶ ἀφ' ἧς Θεοτίμῃ ποιήσεως, ἔστ' αὖ Ἕλληνας ὄσι, πολὺς Ἀνθίμμος ἐν ταῖς τῶν λόγων ἀφ' ἀπειθείας. ἀλλὰ τὰ μὲν Ρωμαίων ἐκείνος αὐτοῖς· οὐ δὲ ἐκείνους ὄνομα ποιητικῆ γὰρ ἔδωκεν ὁ Θεός " Ἐμυλίῳ πλὴν βίβλια, ἧς ὁ κελὸν εἰς σε παρέθηκε.

χ. παρ. Σιμων. ποιήσε
χ. ἀποπαμβλίη.

Τῷ ἀδελφῷ.

B " Ἀπέκλιθε, φησὶ τις, Ἰωάννης Αἰμύλιον. ἔπειτα δὲ τις, τοῖς πολιτῶν ἀπορροῖς ἐχθροῖς ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι. Ὁ μὲν οὖν ἀληθῆς οἶδεν ἡ δίκη, καὶ ὁ χρόνος ἀθήσει. ἐγὼ δὲ καὶ τῶ ἀδελφῷ τῷ πρῶτῳ ὄντος, οἴμην δεῖν ἀπορροῖς ἐξῆς ἀποδυσπάζεσθαι, τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτος ὅστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποιθήκεν, ἀλλ' ἐποίησεν αὐτὸ καὶ τοῖς ἐαυτοῦ ἔργοις ὑπέπευσεν αἰτίας ἐδέξατο· τοῖς δὲ καὶ μὴ πλάσσειν, ὅτι στυγέπλασεν αὐτὸ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ ἐλπίσμα, " ὡς ἔστιν ἦθος ἀνοίκειον ἰσοψία ἡνίκα ἂν εἰ στυγέμοιται πολλοὶ μὲν τυχεῖν, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔσται πλέον εἰς πίστιν· οἷον εἰ τις ἐπαρησέως διώκει τ' Αἰαντα, γέλωσ αὐτὸ εἶη πλατύς. ὁ δ' Ἀλέξανδρος, εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε καὶ πλὴν αἰτίας ἐχθροῖς. τ' Σίσυφον δ' καὶ τὸν Ὀδυσσεά μισῶ. καὶ γὰρ εἰ ἔτι καὶ λέγειν ἀληθῆς, ἀλλὰ τοιοῦτος γε ἦσεν, οἷοι τὰ πλείω ψεύδεσθαι. ἐγὼ δ' οἷος ἀτυχῶ, λίαν δ' ἄτυχῶ, πολιτῶν τοιούτων ἐχθροῖν καὶ φίλων φερούμενος. ἀφ' ἀπειθείας μοι τὰ πρὸς ἀπορροῖς. ὁ δὲ ἐμοὶ πρὸς ἐκείνων ὁδὸνα. ξένος ἐξ ἑνοῖς βιβλίω. ὁ ἔσπος ἡμᾶς πρὸ τῶ τόπου διάκεισεν. ὁ δὲ ἔμην δ' τὸ κλητὸν ἔδαφος τῆς Κυριώης, ὁ πάλαι μὲν εἶχον Καρνεάδαυ τε καὶ Αἰεσιπποῖ· νυνὶ δ' Ἰωάννην καὶ Ἰούλιοι, μὲν ὡν οἷα βίβλια ἡμῶν, βίβλια ἑαυτῶν ἀποδύμεν. οὐ δ' ἀλλὰ μὴδὲ γράφειν ἔτι μοι πρὸς τῶ ἐκείθεν πρῶτῳ πινός· μὴδὲ στυγέσσειν τοῖς ἐχθροῖς δικῆς. οὐ γὰρ ἀπ' ὀπίσθιον ἐμαυτὸν ἐν τοῦτων πηί. ἀτυχέστατος μὲν τ' αὐτῶν, εἰ τῶ μὲν ἀγαθῶν τῆς φιλοπίας πα-

χ. ἀπὸ κλη
Vide Notat.
χ. παρ. α.

πειδὸς τερομίω, μετέρχμι ἢ ἀπίλοισι καὶ Ἀ
 παρματων, ἀφελκωντων με τῆς ἐν φιλο-
 σοφία ρασιωνης· καὶ πενίᾳ ἐξ ἀποραξίας ὡς
 κέρδος ἐλόμνος, ταιλότεια κακὰ παρῖκα
 παεργασμοι.

Τῷ αὐτῷ.

Αρχαντες ἐν Φυκωῦτος ἀρχαμῶνης ἐώας,
 δέλης ὀφίας τὰ κατ' ἐρυθραν κέλιω παρ-
 σέχου ἐν ἀγατεῖ φαντες ἢ, ὅσον ὕδωρ πῖν
 καὶ ὕδρῶσασαι· πηγαί ἢ ἐπ' αὐτῷ ἐκ δι-
 δάσαι " πῶ ἡὸνα καθαροὶ καὶ ἡδίτου νάμα-
 τος· ἔπιπαυδόντων τῶν Καρπαθίων, αὐτῆς
 ἀνῆρητου. πνύμαλι ἢ χροσάμνοι μετῆφ
 λῶ, ἀλλ' ἐκ παύμης αἰεὶ, καὶ μέγα ὄσθην
 ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἀνύφν ἐλπίσαντες, ἐλα-
 θουμ ἐξελυκότες ὅσον ἔδῃ. καὶ περὶ τῶν
 Φρικτὸν ἰδόντες, ὅν αἰεσιον ἀπὸ πύργου τοῖς
 κατὰ τοὺς οὐρανούς, ἴαθον ἢ λόγος ἀ-
 ποβίβαθεντες ἡμῶν ἐν τῇ νήσῳ τῇ Φαρώ.
 λυπαρὰ ἢ ἡ νῆσος, ἐν ἣ μῆτε δάσος ἔστιν
 αὐθουές, μῆτε καρπός, ἀλλ' ἄλλες πνές.

Τῷ αὐτῷ.

Ἦκειν τις ἀθλωνθεν λέγεται κρητιδοπα-
 λης ἀνδραπος, κατ' οὐ μοι δοκεῖς καὶ πέρεσι
 ἐωνῆσαι τὰς ἀναπρήτους ἐμβάδας· νῦν δὲ
 φασιν αὐτὸν ἐπὶ μείζον ἐμπορεύεσθαι, κομί-
 ζοισα σολὰς ἀπικουρηῖς σοὶ τε θελῆτρια παρ-
 ποντα ἐ ἡμῶν ἀναβολὰς εἰς τ' ὄραν ἔ' ἔτοις.
 παρὶν δὲ οὐκ ἀπάσας φθασθεν ἀπὸ δόμνος, ἢ
 τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας· οἱ γὰρ παρῆντ-
 χρομόντες, ἔχ' ἑαυτῶν τῶν κατόπιν, ἀλλ' ἑαυτῶν
 ἑαυτῶν δῆπουθεν ἀξιοδοσι βυλθῶσα· εἰσκάλη
 τοὶ τ' ξένον, καὶ παρὶν μοι παρὶν ἢ τέτταρας τ'
 ἀναβολῶν. πάντως ὅ, ἢ αὐτῶν τῆς πμῆς
 κατὰ τῆ, κατ' ἐμοὶ σοι πολλαπλάσιον κείσε).

Τῷ αὐτῷ.

Μῆκος ἔπιτολῆς ἀνοικειότητα κατηργῆ ἔ'
 ἀφοκομίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμαστός Ἀκάκιος, οἶ-
 δε μὲ ὅσα κἀγὼ, ἐρῆ ἢ ἐ ὧν οἶδε πλείονα,
 τὰ τε σὸς ἐρασιῆς (ἔ'), καὶ τῶ γλωτῆαι ἔχῃ

tatibus carerem, controuersiarum verò
 ac negotiorum particeps essem, quæ me
 ab otio Philosophiæ reuocarent, & cum
 paupertatem, ex cessatione tanquam in-
 gens lucrum adamarim, alienis commo-
 dis gratis feruirem.

Eidem. 51.

E Phycunte diluculo soluentes, sub
 vesperam ad maris rubri sinum appuli-
 mus, vbi tantulum moræ facientes,
 quantum ad bibendam & hauriendam
 aquam necesse fuit (scaturigines enim
 puri & suauissimi laticis in ipsum littus
 erumpunt) Carpathiis profectioem vr-
 gentibus, rursus in altum enauigauim-
 us. Cum autem vento vteremur mo-
 derato alioqui, sed ad puppim perpe-
 tuo spirante, nec multum quoque diei
 spatio confecturos nos arbitraremur,
 quantum satis esset imprudentes con-
 fecimus. Quinto inde die facem emi-
 nus conspicati, quam è turri appel-
 lentibus nautis in signum erigunt, di-
 cto citius exscendentes in insula Pha-
 ro fuimus: insula ipsa sterilis, in qua
 neque natiuæ syluæ quicquam neque
 C frugis est, sed falis duntaxat aliquan-
 tulum.

Eidem. 52.

Venire nescio quis Athenis dicitur
 crepidarum institor, de quo mihi vide-
 ris pertusa illa calceamenta coëmisse.
 Nunc verò aiunt illum ampliorem insti-
 turam aggredi Atticas stolas compor-
 tantem: & Theristra tibi & mihi sub
 æstiuum anni tempus accommodata.
 Quare priusquam omnia distraxerit, aut
 quæ exquisitoris erunt operis, (qui enim
 primi incidunt, non posterioribus, sed
 sibi vtique consulere volunt) hospitem
 ad te vocato, mihi que tres aut quatuor
 vestes coëmto. Omnino quicquid in
 pretium perfolueris, cum fœnore tibi à
 me rependetur.

Eidem. 53.

Epistolarum prolixitas argumento est
 eum à quo perferuntur alienum esse.
 Cæterum præclarus Acacius, eadem
 quidem nouit, quæ ego, plura autem
 quam quæ nouerit, dicet, partim quia
 summo te amore profecquitur: partim

quia linguam habet res ipsas superantem: Ideoque Epistolam hanc magis salutandi tui officio ac legi, quam necessitati concessi. De filio autem Dioscurio narrare quemadmodum recte se habeat: quemadmodum legat, & libris sit deditus hoc quod Epistolae est proprium est, ei deferatur. Nos autem fratrum illi gregem praebuimus Hesychio masculorum fratrum par adiungentes, quosquidem felices Deus efficere velit, sibi ipsis vna, & fratribus, & parentum domi, & reliquo generi, & paternis ciuitatibus.

Eidem. 54.

Plerique apud nos tam priuati quam sacerdotes somnia quaedam comminifcentes, quas ipsi Reuelationes appellant, per veram mihi visionem vel malum conciliaturi videntur, nisi propediem sacras Athenas peruenire contigerit. Quoties igitur in Piraeicum nauarcham incideris, ad nos scribito: illic enim tuas litteras accipiemus. Non solum autem ex ea profectioe vtilitatis consequar quod praesentibus me malis exsoluam, sed quod deinceps non amplius illinc venientes scientiarum atque eruditionis nomine adorabo, qui cum nihil a mortalibus nobis discrepent, haud sane quantum ad Aristotelis Platonisve intellectum attinet, nihilominus inter nos perinde atque inter mulos semidei versantur, pro eo quod Academiam, & Lyceum viderint, & variam illam Porticum, vbi Zeno philosophabatur, quae nunc varia esse destitit: Proconsul enim asseres ademit: Inde ob sapientiam arrogantes eos esse prohibuit.

Eidem. 55.

Commodum rudentem solueras, cum ego mulas ad occidentalem ripam admo- ui, cumque e vehiculo descenderem, velum iam tibi sublatum erat, & ad pup- pim ventus spirabat: verum oculis quoad pertingere poteram vos sum consequu- tus, multaque pro charissima mihi ani- ma ventis colloquutus sum, nauigium iis commendans cui pretiosissimum mi- hi onus concreditum erat. At illi (ne- que enim pulchrorum amoris expertes sunt) vectionem ac reuectionem tuam mi- hi sunt polliciti. Et ij quidem boni cum sint daemones, nunquam fidem suam fefellerint: Tu vero quemadmodum

A νικῶσάν τὰ πρῶτα, ὡς πλὴν ἑπιστολῶν τὰ νόμῳ τῶ πρῶτῳ σε πλέοι, ἢ τῆ γρηῖα γρηῖομα. ὁ δὲ ἀπαγγέλλαι σοι πρὸς ἡμῶν Διοσκουρίδ, τοῦτο μὲ ὡς ὑγιαίνῃ, τοῦτο δὲ ὡς αἰαγανώσκει, καὶ πρῶτῳ πῖς βιβλίοις, τοῦτο τῆς ἑπιστολῆς αὐτῆς ἡ ἀρχή τῶ ἡμῶν. ἡμεῖς δὲ αὐτῶ συμμορεῖαν ἀδελφῶν πρῶτῳ μεθα, πρῶτῳ ἡσυχίῳ ζεύγος ἀδελφῶν δῆρῶν, οὓς δῶτυχεῖς ποιήσῃ ὁ Θεός, αὐτοῖς τε καὶ ἀδελφοῖς, καὶ γυνέων οἴκῳ, καὶ λοιπῶν ἡμῶν, ἐ τῆς πατερίοις πόλεσι.

B

Τῶ αὐτῶ.

Συχοὶ πρὸ ἡμῶν καὶ ἰδιώταις ἐ ἱερῆς, πλατ- τῶνδρῶν ἡνας οὐείρεσι, εἰς αὐτῶ κελοδον ἀπο- καλύψαι, εὐόκασιν ὑπὲρ μοι δῶσῃ κακόν, ἀ μὴ ἄχιστα τῶ ἱερῆς Αθηνῶν κελαθεῖν μοι ἡμῶνται. ἰσάκισ ἀδ ὅω εἰτυχεῖν σοι ἡμῶν ναυκλήρῳ πειρακῶ, γράφε πρὸς ἡμῶν. ἐκεῖσε γὰ εἰτυχεῖν τῶ ἑπιστολῆς. ἰησο- μα δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἑπί τῶ Αθηνῶν ὁ- δοῦ, ὁ τῶ παρῶντων ἀπηλλάξῃ κακῶν, ἀλ- λά καὶ ὁ μηκέτι τοῖς ἐκεῖθεν ἡκονταῖς ἑπί λό- γοις πρῶτῳ κωεῖν, οὐ μὲν δὲ ἡμῶν τῶ δητῶν ἀγαθέροισιν οὐκῶν εἰς σωεῖσιν γὰ τῶν Αει- τυτέλοισι καὶ Πλάτωνος ἀγαθέροισι δὲ ἐ ἡ- μῶν, ὡσπερ ἐν ἡμῶν οἰοῖς ἡμῶνται, δῆρῳ τεθεῖ- ται πλὴν Ακαδημίδῳ τε καὶ ὁ Λύκειον, καὶ τῶ ἐ ἡ Ζιῶν ἐφιλοσόφῃ ποικίλῳ, καὶ οὐ- κέτ' οὐδῶν ποικίλῳ. ὁ γὰρ Αιγύπῳτος τῶ σάμίδας ὑφείλετ' ἐπειτα ἐκάλυψεν αὐτοῖς ἑπί σοφία μείζον φροεῖν.

C

Τῶ αὐτῶ.

Ελυσας ὁ ἀρμυνησίον καὶ τῶ ἡμῶν οἰοῖς ἐστῆτα πρὸ πλὴν ζεφυεῖν ἡῖονα τῆς ἀπῆ- ρης δὲ ἀποδαμῶντος, ἡδῶ σὶ ὁ ἴστον ἴστο, καὶ τῶ ἀρμυνησῶν ὁ δῆμος. ἀλλὰ τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμῶν ἐφ' ὅσον ἐξικροῦντο πρῶτῳ περὶ, καὶ πολλὰ τοῖς ἀέμοις τῶ τῆς ἐρωμένης ψυχῆς διείλεγμα, στωιστῶ αὐτοῖς ὁ σάφῳς, ὅτι μοι ὁ ἡμῶν ἀφῆστον φορτίον πεπίεστο. οἱ δὲ, οὐ γὰρ εἰσιν ἀέροισι τῶν καλῶν, ὡσπερ μοι πλὴν σὶν κομίδῳ τε καὶ ἀνακομίδῳ. οὗτοι μὲν ὅω ἀγαθοὶ δαίμονες ὄντες, ἐκ αὐτῶ πῶ τε ἡμῶνται. οὐ δὲ ὡσπερ αὐτῶν ἐδέηθῃ, ἐστῆτα

ἀντέθεν ἑκάστω πορνομένων, δεήσθη καὶ κείθεν
ἐλάττω. πολὺ γὰρ ἂν ἠδίους τότε (εἰ) ᾤχευ-
νοιτο.

A hinc illuc traiciens illos precatus es, ita
illinc huc rediturus deprecare: tum enim
multo tibi libentius aderunt.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem 56.

Ἀδικεῖς με, ὦ θεῖα καὶ ἱερά κεφαλὴ, ψυ-
χῶ ἀπλῶ, καὶ ὑπὸ σιωπῆς ἀλώσιμον,
ἐπιστάς μὲν εἰς τὸ ἀφαιερόντως ἀγαπᾶν σέ
τε καὶ τὴν ἀδελφιδῶν, ἀφελόμενος δὲ σιωπῆ
τε καὶ τῆς ἀδελφιδῆς. ἐκείνῳ μὲν οὖν ἔχων,
διπλῶ ἐθεώμην εἰκόνα· καὶ πῦρ μοι ἀφ' ἧς
τῆς νεαίδος ὁ ἦχος αὐτῆς· καὶ δὲ ἀπόματα τὰ
φίλα φερύδα· καὶ μέφορος τῆ φύσῃ, ἀφ' ἧς
τῶ ἀμετρίᾳ τῆς εἰς τὸ ἀδικεῖσθαι ῥοπῆς·
εἰ πὶ φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς δ' ἐξέρωπότε-
ρον ἀνακτήσομαι, καὶ τῆ λαιποῦ σφειδαμίνῳ
μοι καὶ ἀκλινετέρῳ σιωπέσασθε.

Iniuriam facis (ὁ diuinum sacrumque
caput) qui cum simplicem animum, & ob-
suetudine ipsa captu facilem, in mirificū
tui ac fratris filix amorem compuleris, eū
tamen abs te, & fratris filio seiuixeris. At-
qui cum eam intuerer, duplex ob oculos
imago versabatur, mihi que in puella pa-
truis illius adesse videbatur. Nunc autem
quicquid amicum est nusquam apparet:
atque ego naturam interdum meam ac-
cuso, quod ad iniuriam accipiendam im-
moderatè procliuis esse videatur. Quod
si qua philosophix utilitas est, in virilem
me statum confirmabo, rigidiorēque
me de cætero ac contumaciorem expe-
riemini.

Κατὰ Ανδρονίκου.

Aduersus Andronicum 57.

Αἱ κακοποιοὶ δινώμευς ἐν κόσμῳ, σιωπε-
λοῦσα μὲν τῇ χρεῖα τῆς παροῦσας· κολλᾶσαι
γὰρ τοῖς ἀξίοις κολλᾶσθαι· εἰσὶ δὲ ὄμοιος
· θεομοῖς τε καὶ ἀποδόται· Εἰρήν γὰρ,
· φησὶν, ἔθνος ἐφ' ὑμᾶς, ἀφ' οὗ πείσεσθε πό-
· σα καὶ πόσα· καὶ τελευτή, αὐτοῖς ἐκείνοις,
· οἷς ὅπιστραπύδ, φησὶν ἐπέξελεῖσθαι, ὅτι
· ᾤχευσάντες ὑμᾶς εἰς ἡλῆσθαι, εἰ δὲ ἀ-
· δεσπίνως ἐχρήσθητο. αὐτῶς * μὲν γὰρ εἰς
· ἔξεμελέτῃσα τῶ ἱεράς συλλαβάς· διχρῆ-
· ζομαι δὲ, ὡς ἐστὶν οὗ τῶ βιβλίων ὁ Θεὸς
· τῶν λέγων πεποιήται· καὶ εἰς εἶπε μὲν
· οὕτως· εἰς ἐποίησε δὲ· Ἄλλὰ Βαβυλωνίους
· βασιλέας, Ἱερουσαλήμ μὲν πῶν πόλιν κατέ-
· σκαψε, τὸ δὲ ἔθνος ἰσθραηλῆσται· ὁ δὲ αὐ-
· τῶς εἰς εἰς μακαρὶ ἐμεμῆσθαι· καὶ γέ-
· γονε δίκη Θεοῦ ἔξερημώσθαι τῶ πόλιν,
· ὡς εἰ καὶ γέγονεν εἰ τῶ τῶ πόλιν, ἀπι-
· στήσθαι· ἀφ' ἧς ἱερῶν ἐρεσθαι Θεόν; ἀφ' ἧς
· ἢ σὺ μὲν ἠδύτης ἀδύρας ὅτι τοῖς ἡμαρτηκό-
· τῶς εἰς ἡμῶς· ὅτι δὲ ἡσπρητήσασθαι
· τῶ θεῶν βουλήματι, καὶ γέγονε δὲ ἡμοι
· ὑπότις, ἐφ' οὗ καὶ ἀπέμπονται, δέον ἐκ-
· πῆσαι χάριν τῆς ἡσπρησίας, τότε δὲ μέλι-
· σα καὶ κολλᾶσθαι; ἀλλ' ἢ κεκίνηκεν ἡμᾶς
· εἰς ἀπῆρσιον ὡν αὐτῶ πῶν ἀνόμινα; ἐπει-
· δὴ γὰρ βεβρωμέθου τῆδε τῶ θεῶν νόμου,

Quæ in mundo sunt maleficæ vir-
tutes, etiamsi ex vsu diuinæ prouiden-
tiæ sint, cum in eos animaduertant, qui
sint animaduersione digni; sunt illæ ta-
men & iniuxæ Deo, & execrables: Su-
scitabo enim, inquit, gentem aduer-
sum vos, à qua hæc & illa patiēmini: ac
tandem illos ipsos, contra quos expe-
ditionem agit, vindicaturum sese ait,
quoniam accipientes vos non sunt mi-
seri, neque humaniter tractarunt. Et
enim sacra ipsa verba memoria non te-
neo: certò autem asseuerauerim alicu-
bi in sacris voluminibus Deum hæc lo-
quentem induci. Neque verò ita qui-
dem dixit, non ita tamen perfecit: Sed
Babylonius Rex Hierusalem ciuitatem
demolitus est, Gentem in seruitutem
redegit. Atis ipse non multò post furo-
re correptus est, diuinæque animaduer-
sione factum, vt ciuitas desolaretur, ad eò
vt fuisse vnquam eo in loco ciuitatem
incredibile videretur. Audendumne
igitur vt à Deo percontemur? Quid tu
homines aduersus delinquentes tui vi-
tores excitas? Cùmque diuinæ volun-
tati operam suam collocarint, iis que car-
nifices extiterint ad quos mittuntur, cum
iis operæ suæ mercedem, ac gratiam
rependere opterret, tunc vel maximè
puniuntur. Sed vtrumne nobis ad ea
quæ interrogamus, responsonem sug-
gerit? Nam cum hinc violata diuinā

R.

lege humanum in genus mala deriuassent (malefica autem in primis mala; naturæ enim quadam abundantia efficiendi vim habent) sed postquam mala semel extiterunt, diuinæ sapientiæ, & virtutis, & facultatis est, non modò bonum facere, natura enim, vt ita loquar, hæc Dei est: vt ignis calefacere, & luminis collucere, sed illud præcipuè, per mala à quibusdam excogitata bonum aliquem, & commodum finem perficere, vtilitérque his vtī, quæ mala videantur. Est enim solertis hoc sapientiæ, etiam malis ipsis opportunè vtī. Quoties itaque pœnarum exactoribus indiget, interdum Locustarum agmini præfectis dæmonibus vtetur, nonnunquam iis quorum munus est pestilentia: & aliàs quidem barbara aliqua natione, aliàs nefario Principe: & vt vno verbo dicam publicis velut administris naturis, quæ ad maleficiendum idoneæ sunt: nihilominus tamen odio eas prosequitur quòd ad id idoneæ reperiantur. Non enim calamitatum instrumenta molitur Deus, sed suapte sponte ad hoc officium accommodatas in promptu habet. Et quoniam tu ad id idoneus redditus es, hoc est, quòd te à Deo penitus abscindit. Ita vas aliud inhonoratum, aliud pretiosum & est, & esse creditur. Vnumquòdque enim ex eo vsu, quem præstat, diiudicatur. Et quidem mensa sacrum est aliquid per quam Deus honoratur, amicorum, siue hospitem præses. Et Abrahamum in hospites humanitas Dei conuiuatore fecit; flagellum autem detestandum; iræ enim minister est, & nonnunquam qui eo vsus est, pœnitentia ducitur. Sed eorum qui puniuntur cura à Deo suscipitur. Non enim non illud exiguum est, diuina prouidentia dignari, atque imposta pœna à sceleribus perpurgari. Pœnarum verò administræ naturæ à Deo sunt prorsus auersæ. Etenim quod destruendi vim habet, conditori haud dubiè repugnat, neque enim ita animo affectus est vindex, siue dæmon, siue homo, quasi munus hoc Deo præstet, sed naturæ malignitati seruiens communes calamitates persequitur, itaque non quoniam ærumnis conflitari ciuitatem oportebat, tua est verò id opera perfectum, ideo meritas pœnas effugies. Alioqui eadem defensione & Iudas vtī poterat; oportebat enim pro peccatis omnium in crucem tolli Christum dominum. Sed oportebat quidem, inquit,

πρὸ ἤλθην εἰς αἰθέρα τοὺς κακὰ. τὰ δὲ κακὰ ποιά, ἀφ' αὐτοῦ γίνονται. ἐπεὶ δὲ οὗτοι ἀπᾶς γέγονε τὰ κακὰ. τῆς θείας βουλῆς καὶ ἀρετῆς καὶ διωκτικῆς ἐργῶν ἔστιν, οὐ μόνον ὁ ἀγαθοποιῶν φύσις γὰρ, ὡς εἶπεν, αὐτῇ Θεῷ, ὡς ἔπυρος ὁ θερμότην, ἔ τῷ φωτὸς ὁ φωτίζειν. ἀλλὰ καὶ κῆνος μέλισσα, ὁ ἀφ' αὐτοῦ ὅτι κενήντων πρὸς ἡμῶν, ἀγαθοῖ πῃ καὶ χρεῶν τέλος ἀποτελεῖν, καὶ ὠφελίμως τοῖς δοκοῦσι φάσιν χρῆσθαι. καὶ γὰρ βουλῆς ἔστιν ἀμνηστῶν, καὶ τοῖς κακοῖς ἐφ' ἑαυτοῖς χρῆσθαι. ὅταν οὖν δῆται κακῶν, χρῆται ἡμῶν μὴ ἀγαθῶν ἀκείδων δαίμονι, ἡμῶν δὲ ὧν ἔργα λοιμοί. καὶ ἡμῶν ἔσθ' ἄβυσθον βαρβαρῶν, ἡμῶν δὲ ἀρχὴν πονηρῶν, καὶ κατὰ πάντα εἶπεν, ταῖς ὀπίσθεν εἰς ὁ ποιῆσαι κακὰ δυνάμεις φύσει. μισθὲ δὲ ὅμοιος αὐτοῖς, ὅτι πρὸς τῷ γέροντι ὀπίσθεν. ἔ γὰρ ἐποίησαν ὁ Θεὸς ὄργημα συμφορῶν, ἀλλ' ὕφ' ἑαυτῶν εἰς τῷ ἄρῃσι ἐπίμοις ἐχρήσατο. καὶ ἔσθ' πρὸς τῷ σὺ γέροντι χρῆσιμος. αὐτὸ τῷ ἔστιν, ὅ καὶ πρῶτα πασιν ἀπὸ κτήν Θεοῦ. οὕτω καὶ σκῶτος ὁ μὴ ἀτίμων, ὁ ἵ ἡμῶν ἔσθ' τε καὶ νομίζεται κείνεται γὰρ ἐκάτερον πρὸς ἡμῶν ἡμῶν χρῆσιμος πρὸς τῷ. τὰ πᾶσα μὴ, ἰσχυρὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ Θεὸς ἡμῶν φίλιός τε καὶ ξένιος. καὶ τὸν Ἀβραάμ ἡ φιλοξενία Θεοῦ πεποίηκεν ἐστᾶτα. μάλιστα δὲ ἀπὸ ἑσπέρων. θυμῷ γὰρ ἰσχυρεῖται, καὶ ἡς ἡδὴ χρῆσιμος αὐτῇ, μετενόησε. τῷ μὴ τοι κατὰ τὸ μὴ ὁ Θεὸς κηδεταί. ὅσα γὰρ ὅσα τῷ μικρὸν, ὅτι κενήντων ἀξιοδύναμι Θεοῦ, καὶ κηδεταί ἀφ' ἑσθ' δίκης τὰ ἀμνηστῶν. αἱ ἵ ἡμῶν φύσις, αἱ πρῶτα πασιν ἀπὸ τῷ Θεοῦ. ὁ γὰρ ἀφαισιν, τὰ δυνάμεις δὴ πῶν πολέμων. οὐ γὰρ ὅσα ἀφ' αὐτοῦ πρὸς ἡμῶν ὁ ἡμῶν, ἡ δαίμων, ἡ δὴ ἀρετῶν, ὡς λητουργίαν ἡμῶν τῷ εἰσφέρειν Θεῷ. ἀλλὰ τῇ κηδεταί τῆς φύσις χρῆσιμος, καὶ κηδεταί συμφορῆς ἐπιφέρειται. ἔ τῷ ἡμῶν ὅσα δύναμις ἔσθ' πρὸς τῷ, οὐ δὲ τῷ εἰρήσῳ, πρὸς τῷ ὅσα ἀφ' αὐτοῦ τῷ δίκην. τῷ γὰρ αὐτῷ ἀπὸ τῷ ἡμῶν ἀπὸ τῷ ἡμῶν ἡμῶν ἀπὸ τῷ ἡμῶν. ἀλλ' ἔσθ' μὴ, φησὶ, καὶ ὅσα

οὐαὶ δὲ, δι' οὗ γὰρ, καὶ καλὸν ἰὼ παρ' αὐ-
 θεσέπω, εἰ μὴ ἐγγύετο. ὁκοῦν δ' ἰὼ ὀρώ-
 μδρον, ἀγγέλιον τὴν παροδοσίαν αὐτῶν διεδέξα-
 το· ὁ δὲ ἐχ' ὀρώμδρον, οὐδ' αὖ ἐπινοήσῃ τις.
 εἰ γὰρ ἔστιν ἐπινοῖδον αὐθεσέπου χερῆσαι, τί-
 να γῆροῖτ' αὐτῶν παρ' Χειροῦ παροδοτῆ τὰ κολα-
 σθῆια. ὁ γὰρ ἢ δὲ γῆροῖσαι ὑποηρητῆσαι
 παρ' χερῶν, ὅτι ἀσείας ἀπολογίας ἔστι. δὲ
 ὕϊνω ὅσον ὁδὲ πω καὶ ΑΥσουειανοὺς καὶ Αν-
 δρόνικον, ὑποφ' ὧν εἰς ἡμαῖ εἰργάσαντο, δι-
 κλῶ ἀξίδον κομισαοθαι. καὶ γὰρ τὴν ἀκεί-
 δα τὴν λυμνηναρῶν ἰμῶν ἔτι καρποὺς,
 καὶ μέγρι μὲν καλαμῆς ὁ λῆιον, μέγρι δὲ
 Φλοῖου τὰ φυτὰ δαπνῶσασθαι, καταποντι-
 σθῆς ἀέμεος ἔρας ὧν εἰς μέσον ὁ πέλαγος.
 Ἐὐτὴ μὲν οὖν τῇ πληγῇ τὸν νότον ἀντέταξεν
 ὁ Θεός· καὶ ἐπ' ΑΥσουειανοὺς ἢ δὴ τίς ἤρηται
 πρὸ αὐτῶν στρατηγός· ὡς εἶνε τῶν * ἡμῶν
 εἰ) τῶν πρὸ αὐτῶν πῶποτε στρατηγῶν ὄσε-
 βῆσαν τὸν τε καὶ δικαίωτατον. τῶν ἔτι παρ' καὶ
 αὐτῶν Ἑσπαιῶν μακαρίσαι μοι γῆροῖτο. μα-
 καρίος γὰρ, Φησιν, ὅς αὐταποδώσῃ ὁ αὐτα-
 πόδμα αὐτοῖς· μακαρίος ὅς ἐδαφίς τὰ νήπια
 αὐτῶν παρὸς τὴν πέτραν. τίς δὲ ἔρα; τίς ὁ-
 λεθρος παρῆμῶν τὸν παλαμῶν τῆς γῆ-
 ρας Ανδρόνικον; τίς ἀξία γῆροῖτ' αὐτῶν δίχῃ ψυ-
 χῆς κεκεργατίδης; ὡς ἐμοὶ τῶν πληγῶν ἀ-
 πασῶν, αἷς μετῆλθε τῆς ἀμῶντίας ἰμῶν ὁ
 Θεός, Ανδρόνικός ἔστι μακρῶν πῶτων βαρῦ-
 τερος. παρὸς γὰρ τῆς κωνίης συμφοραῖς, ὅτι
 ἐμὸν ἔστι κωνίον ἰδῆν. ἀλλ' ἔστυν μέτρισιν ὁ
 πειράζων, ἵνα δραπετεύσω τῆς θυσιασθῆλου
 τὴν λήτουργίαν· ἐπὶ μακρῶν δὲ μοι μακρῶν
 αὐτῶν τὸν λόγον, ἵν' οἷς ἴτε, παροδοτῆς ἢ μὴ
 πῶτες γινώσκετε, ἀκόλουθον ὑμῶν τὴν διδα-
 σκαλίαν τῆν παρ' ἐμὲ παροδοτῶν ποιήσω-
 μη· καὶ γὰρ παρὸς τὰ μὲν αὐτὰ μοι κα-
 λῶς ἔχῃ ὑμῶν ὑμῶν ἀποδοτῆς μοι γῆροῖτ'.
 ἐμοὶ παιδοῖδον πρῶτον ἦτον ἀγαθὸν εἶ), ὁρῆ
 καὶ τῆ ζῆν ὁμῶντίας· τῆς, ὁ τῆς θείας φύ-
 σεσι παροδοτῆς τίς ἐφη, αὐτὸ τῆς εἶ), ὁ τὸν
 νοῦν ἐκπέφῃ καὶ σιωπῶν παρ' θεῶν, τὸν ἐ-
 χοντὰ τε αὐτῶν καὶ καρπούμδρον. ὅσα δὲ
 παιοῖν ἔστιν ἢ γινετῶν παροδοτῆματα, ὑμῶν ἐ-
 λαχισον ἐγὼ μετῆρον, καὶ ὅσα μιεραίοις,
 καὶ ὅσα νέοις· καὶ εἰς ἀνδρα παροδοτῆτας,

A
 να autem ei, per quem illud fit: & bo-
 num esset huic homini, si non esset na-
 tus. Quamobrem, quodquidem vi-
 deri poterat, prodicionem illius sus-
 pendium est consecutum. Quod au-
 tem videri non potest, nemo cogita-
 tione comprehendere possit. Neque
 enim id animus hominum capere po-
 test, proditori Christi quanta sint sup-
 plicia constituta. Nam illud fato ac
 necessitati prout accidere oportebat,
 ministrare non admodum scitæ excusa-
 tionis est. Quare & Aufurianos, &
 Andronicum, pro eo quod in nos com-
 miserunt, par est dignas pœnas exsol-
 vere. Siquidem & locustam quæ fruges
 nostras vastauerat, quæque ad cul-
 men usque segetes, stirpes ad corticem
 adederat, depressor ventus attollens,
 medium in mare præcipitavit. Atque
 ei quidem plagæ Austrum Deus oppo-
 suit, & aduersus Aufurianos aliquis
 iam ab eo Dux delectus est, qui utinam
 nobis omnium qui vnquam ab eo sub-
 missi sunt Ducum religiosissimus sit at-
 que æquissimus. Liccat eum mihi ob
 reportatum de illis triumphum bea-
 tum prædicare. Beatus enim, ait, qui
 retribuet retributionem ipsis. Beatus
 qui allidet infantes eorum ad petram.
 C
 Ecquæ ergo tandem perniciosus Andro-
 nicum prouinciæ pestem, atque exitium
 expectat? Quænam digna malefico ani-
 mo pœna esse poterit? Andronicus lon-
 gè cæteris omnibus est molestior. Nam
 præter communes acerbitates, is præ-
 cipuum mihi, ac peculiare malum. Per
 eum tentator id molitur, ut altaris mu-
 nus defugiam. Sed mihi altiùs paulò
 repetenda oratio est, ut iis quæ com-
 perta vobis sunt, ea adiiciens quæ non
 omnibus comperta sunt, ea vobis or-
 dine exponam quæ mihi contigerunt.
 D
 Etenim ad ea quæ postea dicturus
 sum intelligenda optimum erit vos ea
 à me prius accepisse. Mihi iam inde
 à puero diuinum illud bonum con-
 cessum est, otium, viuendique faci-
 litas. id quod diuinis ingeniis conue-
 nire quidam dixit, idque esse, men-
 tem alere, ac Deo conciliare possiden-
 ti illam, eaque perfruenti. Quæcùm-
 que ergo pueris inesse aut vsuuenire
 solent, minimum ego eorum partici-
 peps fui, ut & quæ in adolescentulis,
 & quæ in iuuenibus cernuntur. Cùm-
 que iam virilem ætatem attigissem,

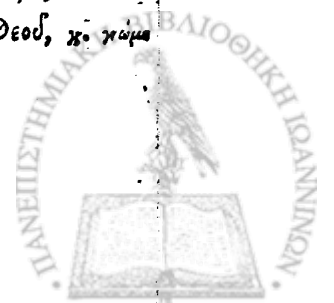

nihil à puerulo quantum ad quietem, & vitæ tranquillitatem discrepauit, sed perinde vt in festiua aliqua celebritate vitam traducens, pacatum ac nullis fluctib. perturbatum animi statum conseruauit. Neque tamen ideo me Deus hominibus inutilem fecit, sed plerumque & Priuati & Ciuitates operâ meâ ad summas opportunitates vsi sunt: erat quippe hoc mihi diuinitus tributum, vt cum ego auctoritate plurimum possem, tum honestissima quæque vellem. Nihil me istarum occupationum à Philosophia seiunxit, neque fœlici otio exemit. Tum demum enim, cum violenter, atque ægre, nec sine labore aliquid facias, tempus consumitur, atque infinitis negotiorum molestiis animus immergitur: Cuicumque verò verbo tenus aliquid incumbit, ac subinde dicentem persuasio sequitur, estque maxima apud audientes sermonis efficacia, quid est quod voci suæ parcat, vt à miseria quisquam liberetur? Magni est homo pretij animal: magni, inquam, pretij, cum pro eo sit Christus in cruce suspensus: sed mihi vt hominibus persuaderem, ad hunc vsque annum forsitan diuina quadam sorte oblatum est. Forsitan verò quod ægrè me negotiis implicarem, ad exitum perducebam. Nunc cum aliis multis istud quoque indicio conuictum videtur, quæ à Deo erant manifestè concessa: At ego inter quæ illud ei tribuebam, viuerebamque optima cum spe, in mundo velut in religioso quodam septo solutum animal, libere degens, oratione, & libris, & venatione vitam distinguens. Etenim vt & animo, & corpori sua fanitas constet partim id laborandum, partim à Deo postulandum est. In hac viuendi facilitate annos meos vsque ad sacerdotij onus transegi, ad quod supra cæteros ante me omnes formidolosissimus extiti. Testor præsidem omnium Deum, cuius arcana mysteria vestri causa suscepi, citra humanas prentationes atque studia. Ego ad ipsummet Deum multis temporibus ac locis me contuli, & pronus ac flexis genibus supplex mortem præ sacerdotio optabam. Tenebat enim me aduersus Philosophiæ tranquillitatem reuerentia quædam, atque amor pro qua mihi omnia & agenda & dicenda existimabam: sed postquam hominibus expugnatis à Deo sum superatus, vt communis eorum ferebat fama, qui ad diuinam familiaritatē erant euecti,

A ὁδὸν τὴν παιδαγωγίᾳ πρὸς ἀποφραγμοσύνην
 πρὸς ἡλιθιότητα. ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ἐν πᾶσι
 μὴ διεξάγων τὸν βίον, ἀλλ' ὡς πᾶσι ἡλι-
 θιότητος ἔλεον καὶ ἀκόμωτον τῆς ψυχῆς ἐτή-
 ρησα πῶς ἀφ' ἑσέων. οὐ μὲν ἀλλ' ἅπαντες ἀ-
 δεσποῖσι ἀσυντελῆ με πεποιθέντες ὁ Θεός·
 ἀλλὰ πολλάκις ἡμῖν καὶ ἰδιώται καὶ πόλεις
 εἰς δέον ἐχρήσατο. ἐδίδου γὰρ ὁ Θεός
 δυνάσασθαι τὰ μέγιστα, καὶ τὰ καλλίστα
 βούλευσθαι. ἑσέων ὁδὸν ἐμὴ φιλοσοφίας ἀ-
 φήλεον, ὁδὸν πῶς διδάσκοντά μοι ἡλιθίως
 ὑπετέμενον. ὅ γὰρ ὠθισμῶ, καὶ μέγιστον
 καὶ μέλις ποιῆν, τὸ ἔστιν ὁ δαπνοματὸν τὸν
 χρόνον, καὶ πῶς ψυχῆ ἐμβασιζέσθαι μερί-
 μνας ἀποφραγμάτων· ὅταν δὲ εἰπεῖν μόνον
 καὶ δέχεται, ἢ πειθῶ δὲ ἐπιτεταί, καὶ ὁ λόγος
 αἰσιμώτατος ἔστι πᾶσι τοῖς ἀκούουσι, πῶς
 φηδὴ ῥημάτων, ἵνα δυστυχίας πῶς ἐλάττω-
 ρωθῆ; τίμον ζῶον ὁ ἀδεδεσπός· τίμον
 γὰρ, εἰ δὲ αὐτὸν ἐσαυρωθῆ Χειρὸς· ἐ-
 μοὶ δὲ ὅ πειθῆν ἀδεδεσπός εἰς τὸν μέγιστον
 τὸ πρῶτον εἰσαυτὸν, πᾶσα μὴ ἦτος ἔτι-
 ρος ἐχέμετο· πᾶσα δὲ μέλις ἀποφραγμάτων
 ἀποφραγμοῦ, ἐπετύχθησαν. ἡμῶ γὰρ δὴ ὁ
 ἀποφραγμα εἰσὶν ἐξεληλέσθαι, μὴ πολ-
 λαὶν, ἀ πᾶσα σαφῶς ἡμῶ τῶ Θεοῦ, καὶ τῶ
 ἀειτήθῳ αὐτῶ· καὶ ἔξω μετ' ἀγαθῶν τῶ
 ἐλπίδων, ὡς ἄνθρωπος ἐν ἱερῶ ἀειβολῶ τῶ
 σμῶ, ζῶον ἀφῆτον, * ἀφῆτον, ἀλλ' καὶ
 βίβλα καὶ δῆλα μερίζων τὸν βίον. ἵνα γὰρ
 ὑμᾶς ψυχὴ τε καὶ σῶμα, ὅ μὴ τι δὲ πο-
 νῆ, ὅ δὲ αἰτεῖν τὸν Θεόν. μὴ ἑσέων τῶ
 μέρους εἰλκυστα τοῖς εἰσαυτοῖς τοῖς μέγιστον
 τῆς ἱερωσύνης ἀρέσας· πρὸς ἡμῶ ἐγὼ πα-
 ρὰ τοῖς πᾶσι δὲ ἀλόγιστος γέγονα. μὴ τῶ
 εὐνοίας τὸν ἐπὶ πᾶσι Θεόν, οὐ δὲ ὑμᾶς ἐγὼ
 τοῖς ἀποφραγμοῖς ἐβάστασα τελεσῆ, διὰ τῶ
 ἀδεδεσπῶν ἀειδῶν τε καὶ ἀουδῶν, αὐτῶ
 καὶ μόνος ἐν πολλοῖς κακοῖς τε καὶ τόποις
 ἀποφραγθῶν Θεῶ· καὶ ὡρῶν καὶ ἡσυχαστικῆς
 ἰκέτης ἡμῶν, θάνατον αἰθ' ἱερωσύνης ἡ-
 εὐνοίας. αἰδῶς γὰρ πῶς με ἔ φιλία κατέχευε
 τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡλιθιότητος, ὡς ἡς ἀπῆλυτα
 δὴν ἡμῶν ποιῆν τε καὶ λέγειν. ἀλλ' ὅτι τῶ
 μὴ ἀδεδεσπῶν ἐκείτω, ὅ Θεοῦ ἡ ἡλιθιότητος, ὡς
 καὶ * φήμη τ' ἀζήτου μόνος ἐπὶ ἡμῶν Θεοῦ, καὶ ἡμῶ

V. Nota

καὶ ἡμῶ
 ζῶν.

ἔφερον, ἀλλὰ δυσπηγῆτος τὴν κρηνομήδην
 τῆς βίου. δρασμῶ γὰρ ἔπιθετὸν, ἐλπίς ἀ-
 γαστῶν καὶ φόβος χροῖων ἀέκοψε. καὶ λεγόν-
 των ἤκουσα γερότων ἱερώων, ὅτι με Θεὸς
 ποιμαίνει· καὶ τις ἐπὶ λέξεως εἶπεν, ὡς ἰλα-
 ρὸν ἔστι ὁ Πνῦμα ὁ ἄγιον, καὶ ἰλαριώδῃ
 τοῖς μετόχοις αὐτῶ· καὶ προσέειπεν, ὡς ἡμ-
 φιλοήτησάν ἡμῖν πρὸς Θεὸν δαίμονες, οὐ
 λυπῶ προσχωρήσας τῇ μερίδι τῇ κρείττειν.
 ἀλλὰ κἀντὶ προσοδάλωσι χαλεπὸν, ὅσα ἀ-
 μνηστῆται, φησὶ, φιλόσοφος ἱερωμῆτος. ἐγὼ μὲν
 οὐ γὰρ ῥάδιός εἰμι χρονωθῆναι καὶ
 λαμπερῶν λογισάσθαι πρὸς ἐμαυτῶ· τὴν
 ἀτυχίαν ἠπασάμην· ἀλλ' οὐχ ὑπὸ φθόρου
 δαίμονος. οὐ γὰρ οἴμην μοι προσέειπεν ἄρετῶν,
 ἥτις ἀπὸ τοῖς βασιλεῦσι ἐκίνησεν. ἀλλ' ἐφόβη
 με μάλλον δίχως ὄφροντα πρὸς ἀξίαν ἀφα-
 ράσαι μυστηρίων Θεοῦ. καὶ τούτῳ τὴν ἀτυ-
 χίαν ἐμνηστεύομαι, εἰς ἣν οὐ καταμικθὸν
 ὀλιγοῦν· ἀλλὰ πρῶτον εἰσάδε, καὶ τὰ δὴνὰ
 πόρτα πρῶτον· καὶ χορηγὸς πόρτων Ανδρόνι-
 κος δαίμων ἄπλητος συμφορῶν, τῆς
 πόλεως τοῖς ἀφάρμοις ἐκείδμενος, ἕα πᾶσι
 χορὸς τῆς ἀρετῆς. ἀνδρῶν οἴμωγαί, γυναικῶν
 ὀλοθυγαί, παίδων ὀλοφυρμοί, γῆμα πό-
 λεως ἐαλωκίμας αὐτῇ πᾶσιτέθεικεν, ἥς ὁ κεί-
 λισον μέγας ἄποτεμώμενος, τίσις χροῖον ὀνο-
 μαθῆναι γένοιτο ἄγιος, τὴν ἑσάν τὴν βα-
 σίλειον ὁ πάλας κριτήριον, ἀπδειξάς βα-
 σιλευσῆριον. τούτῳ δαίμοσι ποιήμοις, οἷς
 ἑαυτὸν ἔρας προσέειπε βωμῶν, καὶ πρᾶ-
 πεζῶν πρᾶειπεν. ὦ πόποις πολιτῶν εἰστά-
 σε δάχρισι! ποῖοι Ταυροscythῶν, τίνες Λακε-
 δαμόνιοι, ἑσούτω τῶν ἀφ' ἧς μασιγῶν
 αἵματι τὴν πρὸς ἀλλοῖς ἐπίμωσαν Ἀρτεμιν;
 δρόμος ἀπορῶτων βίβως ἐπὶ ἐμῶ· καὶ πᾶσι
 τυχόντων βίβως ἐβαλλόμεναι, ἀκῆ καὶ ἑα
 κακῶν. νουτετήσας, ὅσα ἐπεισα· ἔπιμη-
 σας, ἡρέσας. ὁ πρῶτον χειρὸς, ἠλεγξεν ἡ-
 μῶν τὴν ἀσθένειαν, ἡδὲ μέγρι νῦν ἐκρυψάν
 ἀπὸ τῆς ἀσθενείων Θεός. συλχρωσόμενων
 γὰρ αἰεὶ ἡμῶν κερπωσάμενος, πρᾶειπον ὑ-
 ποψία τῇ πατρὶδι διωδάμεως. καὶ τῶν χα-
 λεπώτατων τῆς συμβεβηκότων ἔστι μοι. πρὸς
 γὰρ τὴν ἐλπίδα τῆς ἡγορηκότων με κρίνομαι.
 οὐδὲ γὰρ πείθω λέγων ἀλλοῖς ὡς οὐ διώμαμαι·

A ferebam equidem, sed inuitus, ac repu-
 gnans illam viuendi insolentiam, iam quo
 fugam agitantem, bonorum spes ac de-
 teriorum metus à proposito reuocant.
 Quin istud de sacris senibus audiui, me à
 Deo gubernari, & alius quadam in oratio-
 ne dixit, hilarem esse spiritum sanctum, &
 sui participes exhilarare, addiditque de
 mecum Deo contendisse dæmonas, quos
 in meliorem partem transiens mœrore af-
 ficiam: Actametsi difficile quidpiam in-
 ferant, non tamen, inquit, Philosophus
 Deo consecratus negligitur: Atque ego
 quidem, non enim facile insolescere, ac
 de me magnificè aliquid cogitare soleo.
 infœlicitatem accusaui: non tamen ob in-
 uidiã dæmonis. Neque enim eam mi-
 hi virtutem sumo, quæ aliorum inui-
 diam mouere possit, sed hoc vno magis
 terrebar, ne cùm pœnis ipse obnoxius
 essem, diuina mysteria indignè tracta-
 rem: eamque animo calamitatem præ-
 sagiebam, in quam pedetentim prola-
 plus sum. Verùm huc ego tandem de-
 ueni, omniãque genera malorum eue-
 nerunt, quoniam omnium suppedita-
 tor Andronicus, Martius dæmon, ca-
 lamitarum infatiabilis, patriæ reliquias
 infectans. Heu heu toto foro exaudie-
 batur. Virorum gemitus, mulierum
 vlulatus, puerorum planctus: speciem
 illi captæ vrbis affinxit: cuius pulcher-
 rimam partem eximens supplicij locum
 appellari fecit, Regiam porticum, vbi
 olim ius dicebatur, carnificinam red-
 dens. Hanc ille vindicibus dæmonibus
 quorum se numero aggregauit, aram,
 ac mensam apposuit. O quàm multos
 ille ciues tanquam conuiuio, lachry-
 mis excepit! Quinam Tauroscythæ?
 quidam Lacedæmonij tanto per ver-
 bera sanguine suam vnquam Dianam
 coluerunt? Omnium illico ad me con-
 cursus, vndique statim impetebar au-
 ditu malorum ac spectaculo, cùm eum
 admonerem, nihil persuasi, cùm incre-
 parem, irritaui. Præsens tempus imbe-
 cillitatem nostram comprobauit, quam
 huc vsque Deus homines celauerat.
 Nam cùm eorum quæ mea opera obti-
 nebantur, honor ad me perueniret, au-
 thoritatis, ac potentia de me opinio-
 nem patriæ præbui. Quod quidem mihi
 omnium quæ acciderunt longè est mole-
 stissimum. De me enim ex eorum qui me
 ignorant spe iudicium fertur. Neq; quan-
 tumuis nihil posse me dicã, illis persuadeo:

quin iusta omnia facere posse existimor. Superest itaque ut pudore, ac mœrore suffundar. Subinde in animo commotio, & curarum ac sollicitudinum varietas, & negotiorum imagines, ac species, & longe Deus abscedit. Quare si dæmonum incurfus sunt quæ Andronicus molitur, omne id quod libitum est fecerunt. Nihil iam de solita in orando suavitate percepi: sed species ipsa quidem orationis est, ego verò per omnes negotiorum partes cogitatione circumferor, ira, dolore, omnique affectuum genere distractus. Quamquam mente ipsa cum Deo versamur. Lingua hominibus quæ ex usu hominum sunt, ministrat. Si igitur id mihi calamitatis accidit, ut inter orandum attentus esse nequeam, in promptu est huius rei experientia. Verum enimvero ex ea vitæ mutatione non id tantum mali cepi, ut ex mentis euagatione negotiis implicarer, sed cum luctus expers hætenus ad paucos ante hoc tempus dies fuisset, mortuum vidi quem morte præuenire cupiebam. Adeo asperis nos, & molestis honorum initiis ciuitas affecit. Quandoquidem vnà cum ipsis hominibus humanæ res sus deque versantur, multaque confertim fluxu quodam inferuntur modo prospera modo aduersa. Sed posteaquam contigit ut liberorum mihi carissimum amitterem, parum abfuit quin mihi malum aliquod consciscerem: vsque eo dolore correptus fueram. Quamquam cæteris in rebus virili animo esse soleo, apud scientes loquor, multisque in rebus rationi obtempero: sed ita consuetudini cedens, ut hac parte ratio inconsiderantia, ac perturbatione vincatur. Quamobrem neque Philosophiæ præceptis præsentem mœrorem expugnauim: sed contrariam me in partem Andronicus compulit, utique communibus in ærumnis mentem occuparem coëgit. Ita mihi calamitates facta sunt calamitatum remedia, dum me ad sese ex aduerso protrahunt, ac dolore dolorem repellunt. Igitur vnà cum molesto præsentium malorum sensu, præteritorum subit bonorum recordatio, ex quibus in quæ simus prolapsi, & insuauem vitam duco, omnibus eodem tempore spoliatus. Iam quod malorum omnium summum est, quodque desperatâ mihi penitus vitam facit, cum hætenus precibus ad Deum fusis repulsam minime pati solerê,

A ἄλλ' ἀξιοῦμαι πρῶτα τὰ δίκαια διώσασθαι·
 καί ἐστιν οὖν ἀγχιῦσθαι καὶ λυπεῖσθαι· πά-
 ρης βίης ἐν ψυχῇ, καὶ ποικιλία φρονή-
 δων, καὶ εἰδωλοποιία πραγμάτων, καὶ
 μακρὸν ὁ Θεός· εἰ δαίμονων εἶσι πραγ-
 σβοραὶ τὰ γνώμῳα δι' Ἀνδρονίκου, πρῶ ἐ-
 ποίησεν ὅσον ἐβούλετο. Ἐκέτι τῆς σιω-
 ροῦς ἐν βίχῃς γλυκυθυμίας ἠαδοῦμεν· ἀλ-
 λά ὁ μὲν γῆμα, βίχης· ἐγὼ δὲ καὶ πε-
 ριπέριον ἀπὸ πρῶτου τῆς πραγμάτων,
 ὄρη καὶ λύπη καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζό-
 μῳος. καὶ τοὶ Διὸς τοῦ Θεοῦ συγγνώ-
 μῳα. γλῶττα δὲ αἰδεσφοῖσι τὰ πρὸς αἰ-
 δεσφοῖσι ἑαρηρετῆ. εἰ ἴσῳ ἐν βίχῃς
 ἀπερσιζίδῳ ἠτύχηκα καὶ πρῶτοδῳ ἠ
 πείρα, τῆς γὰρ τοὶ τῷ βίου μετὰ βολῆς οὐ
 τῳτῆ μόνον εἰς κακὸν ἀπολέλαυκα, * ὅτ'
 ἀπερσιζίας διεσφῳος πρῶτῳματα, ἄλλ'
 ἀπειθῆς ἑμέρι πρῶτῳ Διὸς γνώμῳος,
 νεκρὸν ἐπέιδον, οὐ πρῶτοδῳ πύρημι.
 οὕτω πικρῆς ἠμᾶς ἠ πόλις ἑπιβατηρίοις
 δέξῳσιν, ὡς ἄμα τοῖς αἰδεσφοῖσι τὰ πρῶ-
 τῳματα νῳ μὲν αἶω, νῳ δὲ κάτω * χω-
 ρῆ, καὶ ροῖς ἠκει φέρων ἀδεσφα πολλὰ,
 νῳ μὲν αἶσα, νῳ δὲ ἀπείσα. ἄλλ' ἐ-
 πειδῆ μοι σιωπέσειν ἀπὸ βαλῆν τῆς παγ-
 δῳν ὁ φίλτατον, καὶ εἰργασάμεν αἰ-
 τῳς πὶ δῆλὸν ἐμῳτῳν, οὕτως ἐαλώκειν τῷ
 πάθεσι. ἐγῳγὲ τοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἀρῆν
 εἰμί· λέγω δὲ ἐν εἰδῳσι * καὶ τὰ πολ-
 λά δοῦλος τῷ λόγῳ· σιωηθείας δὲ οὕτω
 τοὶ ἠῳων, ὡς τῳτῆ κρατεῖν τῳ ἀλογίῳ
 τῷ λόγῳ. οὐκοῦν ἐστὲ τοῖς ἐκ φιλοσο-
 φίας δόγμασι τῷ πρῶτῳτος πάθεσι ἐκρῶτη-
 σα· ἄλλ' Ἀνδρόνικος αἰπιπερήγαγε, καὶ
 πρῶς τῳς κῳνῳς συμφορῆς τῳν νοῳ ἐ-
 χῳν ἐποίησι· καὶ γερῳασί μοι συμφορῆ πᾶ-
 ρεμῳτῳ τῆς συμφορῳν, πρῶς ἐαυτῳ
 ἀντέλκυσσα, καὶ πᾶτῆ πάθος ἐκκερῳου-
 σα. σιωεπιπίθηται δῆ μοι τῆ πικρῆ τῆς
 πρῶτῳτος ἀγαθῳς μῳήμη τῆς πρῶτῳτων
 ἀγαθῳν, ὅτ' οἶων ἑρῳα, ἐν οἶοις γερῳα-
 μῳ· καὶ ζῳ πονήρῳς ἄμα πῳμῳτων ἀφη-
 ρημῳος. ὁ μὲν οὖν μέγῳσι τῆς κακῳν,
 ὁ μοι καὶ δύσῳλπῳν εἶ) τῳν βῳον πῳς, ὅτῳ
 εἰσῳτῳς ἀπὸ τῳ γλῳφῆ ἐν ἰκεσίῳς Θεοῦ, νῳ

π. ἀπο-
σῳας

π. ἀπο-
σῳας

π. ἀπο-
σῳας

πρῶτον οἶδα μάτην βιάσασθαι· εἶπα πῶς
 μὴ οἰκίαν κακῶς περιήουσαν ὄρω· πῶς δὲ
 πατεῖδα δυσχερόσδε οἰκεῖν αἰατὰ κάζομα.
 πᾶσι δὲ ἐκκείμηνος ἐφ' ᾧ περισταμακλαέ-
 εσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἐκαστον ὀλοφύρεσθαι,
 ἔλεον αὐτοῖς ἀρόνητον ἔλεω. καὶ πρῶτος ὁ
 αἰχμύεσθαι, ὅτι πολίτην ἀνδρὰ χρησάμε-
 νον συμφορᾶς καὶ κλαπέπτα χρεῖστοι δυνά-
 σιοι, ἀπατησᾶς ὑπὸ σατήρας μωροῖς,
 ἐγνώκεν αἰαβολίῳ μὴ διδοῦν ἀποκτεῖναι ἀφ'
 χιλίους· μάλλον δὲ δι' ἐμέ. δι' ἐμέ γὰρ αὐ-
 τὸν ἐχθ' καθεύξας εἰς ἀνεπιχείρητον φερού-
 ειον, ἐν οἷω τοῖς ὑποδῶρας δεδέσθαι ποιητῶν
 παῖδες φαυτάζονται· καὶ ἵνα μὴ ἀφαιρεθῆ,
 φησὶ, * πρ' ἐμοῦ, δὲ πέμωσι τῶν τῶν ἡ-
 μέρων ἀπόστοι (ἐπὶ) τὸν ἀνδρῶτον, εἰσαγω-
 γῆς ἄρτων ἀπηρησῶ μὲν τοῖς δεσμοφύλα-
 ξιν. ἀλλὰ πρῶτον αὐτὸν κεκαρῆτος ἀπὸρτες
 ἡκουσῶν, ὡς ὠφελιμώτερος ἔσται τῶν χιλίων
 σατήρων ἀποδανῶν ὁ πολιτευόμενος· δὲ καὶ
 τοῖς προσόδοις αὐτῶν τῶν χιλίων ὠνῆ, φο-
 βῆ καὶ ἀρεσῆς, καὶ πῶμα ἔσπον ἀφίστησι. οὐ
 γὰρ, οἶμα, δὲ τῶ χρεῖστοι· τῶ δὲ τεθναῖα
 τὸν ἀνδρῶτον δὲ. ἐγὼ δὲ οὔτε ἰσχυρότερος εἰ-
 μι πρὸς ὁ τεύχεσιν ἐρμυνοῖς προσβαλῶν,
 οὔτε βίμηχμος * εἰσερπύσσει, καὶ τῆς συμ-
 φορᾶς ἀξέλεσθαι τὸν ἀνδρῶτον. παλαιοὶ δὲ,
 φασὶ ἴνες, σῶδεις σῶδεια. οἱ γὰρ ὑπὸν ἡ-
 ται, φύσθ μὲν εἶσι οἱ ἴνες εἶσι, καὶ δὲ
 καὶ πρὸς τῶ ἀδελφῆμα ζῶσιν Ανδρόνικον, ὅς
 ἔστι πᾶσι πῶς ἐκκλησίδου ἀπμοῦν προσκατέ-
 ζεται. τῶ μὲν οἷω εἰς ἱεραῖς αὐτῶν, λόγος
 σῶδεις. ὡς ἐγὼ καὶν χερῶν εἰδέλλω αὐτῶν,
 πῶς ἀφ' Θεοῦ ἀπμῆδου δευθόμενος ὡς μὲν ὑ-
 ειον. ἀναμνήσθητε γὰρ ὑμῶν, τίς ὑπὸ πρὸς
 ἐμέ, τὸν μηδὲν ἄλλο, δὲ ἐκείνων ἡρόμηνον·
 ἀπ' Εὐρυθένοιο τῶ κατὰ γαργήτος Δωρεῖας
 εἰς Σπάρτην, μέγχι τῶ μὲν παρὸς αἰ
 ἀφ' ἀρχῆς τοῖς δημοσίαις ἐνεκορᾶ φθουρῶ
 κύρβεισιν ἀνδρῶτος οὐκ ἔχον εἰπεῖν ὄνομα
 πατρός, ἀλλ' σῶδὲ παρὸς, φασὶ, πλὴν ὁ-
 σον εἰκάσαι· ἀπὸ θυνοσχεπέου δὲ ἔστι πῶς
 ἡγεμονικῶ ἀπῆνιω ἀλαμνος. ἔσθ' οἷω πῶς
 ἐν πόλει λαμπερότητα τεταμμάκως, αἰχμ-
 ῆσθαι πῶς ἐλλείμμασιν· ἀλλ' ἵεργω δὲ τῆς
 ἱερωσῶν, καὶ πῶς ἐνεφορήσει, καὶ ἀπ-

A nunc primum frustra orasse me sentio.
 Deinde infelicem domum video, pa-
 triam. miseris oppressam habitare com-
 pellor. Omnibus porro expositus, ut in
 finum meum suas arumnas expuant, &
 apud me singuli priuata incommoda de-
 plorem, inutili eos commiseratione prosequor.
 Quinetiam pudore afficior pro-
 pterea quod ciuem quendam accepta cala-
 mitate publicis sibi pecuniis furto ere-
 ptis, postquam supra X. M. staterum ab
 eo iam repetiit, absque dilatione ob mille
 reliquos interficere constituit, vel pro-
 pter me potius. Nam propter me illum
 in castellum inexpugnabile conclusit, cuius-
 modi illud fuit in quo victos Titanas
 Poëta fabulantur. Ac ne mea, inquit, o-
 pera extrahatur, quantum hunc diem ho-
 mini cibo interdici oportet, prohibitus
 custodibus, ne panem inferri sinant: Sed
 & nuper vociferantem illum omnes au-
 dierunt vtilius sibi mille stateribus Remp.
 gerenti exitium futurum. Propterea is
 qui se pro prædiorum licitatione adeunt,
 metum inicit, perterret, omnique ra-
 tione reuocat: neque enim, opinor, au-
 ro opus est, sed hominis nece opus est.
 Ego verò neque adeo fortis sum ut fir-
 missimos in muros impetum faciam, ne-
 que ad irrependum, hominemque ex
 ea calamitate eripiendum solers & in-
 dustrius. Nullus autem (ut aiunt) à
 quoquam introducitur. Nam satellites
 natura quidem sunt, qualescúmque
 tandem sunt: nunc verò ad Androni-
 cum tanquam exemplum, vitam suam
 accommodant, qui ad id præesse vide-
 tur, ut Ecclesiæ ignominiam imponat.
 Verùm quæ ille aduersus me molitur
 facilè contemno. Immò & gratiam ei
 insuper habeam, si propter Deum illa-
 tam mihi infamiam, tanquam marty-
 rium accipiam. Meministis enim cuius-
 modi erga me extiterit qui, ut nihil
 aliud, certe ab illis maioribus ortum
 duxeram. (Ab Eurysthene enim qui
 Dorienfes in Spartam deduxit ad meum
 usque patrem generis successiones pu-
 blicis tabulis incriptæ sunt.) is qui ne
 aui quidem nomen edere possit, imo
 neque parentis, ut aiunt, nisi quantum
 coniectura assequi potest, porro à pisca-
 tu ad Præfecti currum sit euectus. Qua-
 re pudeat eum qui splendorem illum in
 ciuitate suspiciat obscuritatis illius, atque
 defectus. Ego verò usque ad sacerdotium
 & honore satiatus sum, neque infamiam

πρ. πρ. πρ.
 πρ. πρ. πρ.
 πρ. πρ. πρ.

quicquam degustavi. Nunc autem neque honore affectus gaudeo, neque contemptus molestè fero. Neutrum enim iam eorum ab eo qui intulerit, in me committi videtur: sed utrúmque ad Deum pertinet. Idcirco homo iste proiectæ ad omne facinus audaciæ, cum neque dicendo neque faciendo me commoueret, altiùs se à nobis efferens cum ipso Deo congregitur, ac voces nonnullas edidit coram coactis & circumstantibus populis, quas lectis iis litteris audietis, quæ ad vniuersam orbis terrarum Ecclesiam sunt scriptæ. Tale quiddam est rude ac disciplinæ expers ingenium: vbi potestatem adeptum est, cœlum ipsum, quod dicitur, capite tundere conatur. Esto, sit in potestate, vtatur natura sua, tempore, occidat, & vinciat quemcumque cuium libuerit. Nobis quidem sufficit in eo ordine perseverantibus, in quo sumus à Deo collocati, segregari à nefariorum hominum consortio.

Et vacuas aures probris seruare nefandis.

Nec non de oppressorum patrociniò defperare, iustam ex irritò conatu apud populum excusationem naetos, quod incredibile cuiusdam, ac constantis animi fuit, vel ante experimentum facere. Iam verò ex ipsis rebus sententiæ meæ suffragatores habere vos destinabam; Reip. administrandæ vim cum sacerdotio coniungere, perinde esse atque ea nere quæ nendo cõnecti nequeant. Prisca tempora eisdem sacerdotes, ac iudices tulerunt. Nam Ægyptij & Hebræi longo tempore sacerdotum imperio vsi sunt: deinde posteaquam, vt mihi videtur, diuinũ opus humano more fieri cœptum est, Deus ambo vitæ genera separauit: vnúmque horum sacrũ, alterum ad regimen, atq; imperium cõstitutum est. Alios enim ad infirmarum rerum fæcem conuertit, alios sibi sociauit: illi in negotiis, non in oratione collocati. ab vtrisque verò quod honestum, & consentaneum est requirit Deus. Quid tu igitur iterum reuocas? quid ea coniungere vis, quæ sunt à Deo separata: qui nos non administrare, sed administrando deprauare postulas, quo quid infelicius esse potest? Patrono opus habes; vade ad eum qui Reipub. legibus præest. Deo quapiam inre indiges: vade ad vrbs Antistitem, non quòd isthic penitus voti compotem fieri necesse sit, sed quòd omnem ad id

A μίας οὐκ ἐξαρσάμεν· νυνὶ δὲ οὐτ' αὖ ἡ-
 δειῖν ἡμῶν μῆκος, οὐτε καὶ θεοφρονούμενος ἀ-
 ρθρομη. ὁσδ' ἔτερον γὰρ αὐτῶν ἐπὶ πῶρ' τῆ
 ποιούτως εἰς ἐμὲ δοκεῖ γίνεσθαι· ἀλλ' ἐκ' ἄτε-
 ρον εἰς ἀναφορὰν τῆ Θεοῦ. δὲ ὅσ' εἰς πῶρτα
 ἑλμῶν ὁσδ' ἀν' ἄρσπος, ὡς ὁσδ' ἐν οὐτ' ἐ-
 γων, οὐτε ποῖαν π' ἔκρησιν, ἄρτ' εἰς ἀφ' ἑ-
 μῶν, αὐτῶν ἀφ' ἀκρωτήρεται τῶν Θεῶν, καὶ φω-
 νας ἀφ' ἤκειν ἕκτι σιωπῶντων καὶ πῶρτα
 * ἀν' ἄρσπων, ἀν' αὐτῶν τῆς πῶρ' ἀπομῶ-
 χροῦ γῆς ἐκκρησῆς ἀναγνωσκῶν ἀκρῶν-
 δε. ἑοῦδ' ὅτι φύσις ἀπαίδευτος ἐπιλημμέ-
 νη διωάμεως, τῆ κεφαλῆ τὸν οὐρανὸν ὄξα-
 ρῶσει ἐπιχρῶν. ἔτω, διωάσω, κεχρῶσω
 τῆ φύσ' τῶν χειρῶν, ἀπεκτίνυτω, καὶ δειτῶ
 * τῶν πολιτῶν ὅτι πῶρ' βούλεται· ἡμῶν ὅτι ἀπὸ-
 ρη ἀκρῶσι ἐπὶ τῆς ἄρσπος, ἐφ' ἧς ἡμῶν
 ἔταξεν ὁ Θεός, ἀπηλλάχται μὲν τῆς κοινωίας
 τῶν πονηρῶν,

Αγνῶσαι δὲ ἀκρῶς βλασφημοσυνῆς ἡγε-
 γῆς.

ἀπογῶναι δὲ πῶρτα ἀδικουμένων, ἀπὸ-
 λεσγημένων τῶν δῆμῶ ἀφ' τῆς μέτ' ἐκ-
 χρήστος, ὁ τοῦ μέγ' ἔχοντος ἡμῶν ἐπὶ πῶρ'
 πῶρ' ποιῶσαι. νυνὶ δὲ πῶρ' ἐμῶν ὑμῶν
 ἐκ τῶν πῶρ' συμλήφοις ποιῶσαι, ὅτι
 πολιτικῶν ἀρτῶν ἱερῶσυνῆ σιωάσῆ, ὅ
 κρῶν ἕκτι πῶρ' ἀσῶκρῶσ. ὁ πῶρ' ἡρῶ-
 νος ἡμῶν ἐκ τῶν ἀρτῶν ἱερέας τε καὶ κρῶσ. καὶ
 γὰρ Αἰγύπιοι καὶ ὁ Ἑβραίων ἔστος, ἡρῶ-
 νοι συχρῶν ἡμῶν ἱερέων ἐβασιλῶσυνῆ.
 ἔτ' ἐπειδὴ μοι δοκεῖ ὅτι ἡρῶν ἀρτῶν
 πῶρ' ἐπῶρ' ἔταξεν, δῶκσιν ὁ Θεός τῶν βῶσιν·
 καὶ ὁ μὲν ἱερῶν, ὁ δὲ ἡγεμῶν ἀπὸ δει-
 D ρη. τῶν μὲν γὰρ εἰς ὕλῶν ἐπῶρ' ἔ-
 τῶν δὲ σιωάσῆ ἐαυτῶν. πῶρ' εἰς οἰ-
 μῶν ἐκ τῶν πῶρ' ἡμῶν, ἡμῶν δὲ ἐκ
 τῶν βῶσιν ἔτ'. ὅ δὲ καλὸν ἀπαρτῶν πῶρ'
 ἀμφοῖν ὁ Θεός. πῶρ' ἐπῶρ' ἡμῶν; πῶρ' δὲ συ-
 νάπῆν πῶρ' τῶν κεχρῶσῆ πῶρ' τῆ Θεοῦ,
 ὅς ὁσδ' ἡμῶν ἡμῶν, ἀλλὰ πῶρ' ἡμῶν
 ἀρτῶν; οὐ πῶρ' ἡμῶν ἀθλιώτερον; πῶρ'
 ἀρτῶν ἡμῶν; βῶσῆ πῶρ' τὸν ἐπιπῶρ' ἡμῶν
 πα τῶν νόμων τῆς πολιτείας· τῆ Θεοῦ ἡμῶν
 ἡμῶν; ἡμῶν τὸν ἱερέα τῆς πόλεως· οὐχ ὡς
 οἰμῶν ὅσ' ὁ πῶρ' ἐπιπῶρ', ἀλλ' ὡς

ἐγὼ προσυμνηθῆσομαι· αὐτὸ δὲ ὑπερέπη τις ἡρεμείν, ἄχα ποτὲ καὶ διωθῆσομαι· ἀμα γὰρ ἀπετρέφεται πλὴν ὕλλω, καὶ πρὸς Θεὸν ὑπετρέφεται. θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσιῆς, μὴ ψευδεργίας ὁ ὄνομα· θεωρία δὲ καὶ πρῶτος, ὅσα ἀξιοῦσι συγγινεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ * κινήσις πρῶτος ἐστὶν ἀπαθείας· ἀλλὰ δὲ κενὴ ἐστὶ παθῶν πλὴν ψυχῆ πλὴν μνησθῆναι ἔσθαι δοχῶν Θεοῦ. μὴ καθαρῶ γὰρ, φησὶ, καθαροῦ ἐφάσθησθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. ἡρώασι καὶ γινώσκῃ ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός· ἡρώασι δὲ τὰ μὲν φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. οὐ καθάρισται ἢ ἐπιτοκῶν τοῖς ἐν τοῖς πρῶτοις ἀμαθῶν· ἀλλ' ἐμμετὸν εἰδὼς μέλις εἰς ἡμέτερον ἑξικνούμενον, ἀγαθὴ ἢ δυναμῶν ἐκάτερα. ἐμὴ δυνάμις ὅσα ἐστὶ δυοὶ κυρίως δουλεύειν. εἰ δὲ εἰσὶ ἕναι, οἱ μὲν δὲ ἀπὸ τῆς συγκαταβάσεως βλαβήσονται, δυνάμην δὲ καὶ ἱερατεῖαν, καὶ πόλεων πρῶτον. ὅσα ἡλίου καὶ ὀμβλῆσι βορβόρω, μὲν καθαροῦ καὶ ἀμύλατος· ἐγὼ δὲ τῶν πρῶτων παθῶν, πηγῶν καὶ θαλάσσης δεήσομαι· καὶ εἰ δυνάμην ἢ ἀλλοτρίαν πλὴν ἢ τριτάτων ἐπιταύων * συνδυασθῆσθαι, μὲν ἀπολαύσας τῆς τῆς ὕλης κακῶν εἰς πρῶτον, πὶ δὲ καθαροῦ τὸν ἕν ὅσα Θεοῦ; ἀλλ' ἐστὶ περιουσία δυνάμεως, ὀμβλῆσι τοῖς χείροσι μὲν ὅσα τῆς φύσεως, καὶ μὲν ἐπιτοκῶν παθῶν. τῶν Θεοῦ μὲν ὕμνος ἐστὶν· ἀπολαύσας δὲ πρῶτον γίνεται διδουλεύοντι τῆς φύσεως αὐτῶν πλὴν ἀδυνάτων· κατὰ τοῦτοις ὑμῖν ἐγὼ τοῖς ὅσα σιωπῶσομαι. οὐ μὲν τὸ γε κενὴ κενὴ ἐμμετὸν ἀφαιρήσομαι, ὡς ὅσα ἐξῆ * κατόντα, μὴ κενεῖναι, τοῦτοις, ἀλλ' τῆς τυχοῦσις ὑπερέπης ἀγαθὸν πὶ μέγα ποιῆν. οὐτω καὶ ὁ Θεὸς πολιτεύεται. ὅσα πρῶτον κενεῖναι δὲ ἐστὶ ὅσα δὴν, οὐ μὲν Θεοῦ φύσις ἀνέχεται, μὲν ὅσα ἐαυτὸν ἀπολαύσας πρὸς τὸν Θεόν. εἰ γὰρ ἡρώασι κενεῖναι ἢ κτημάτων ὑπερέπης, εἰ σιωπῶσιν μοι λογισμοῖς δεχόμενοι τῆς κατὰ ἡμέραν ἢ τῆς κατὰ ἔτος ἀπολαύσας, εἰτα ἐν τοῖς ὑμετέροις τῶν ἡρώασι φεῖδωσιν, ἀλλοτρίων εἶμι, καὶ

A operam sim adhibiturus. Sin quiescere uti possim mihi aliquis concesserit: forsitan aliquando istud poterō: simul enim à rerum terrenarum face auertitur (animus) & ad Deum conuertitur. Contemplatio sacerdoti finis est, si non falsò id sibi nomen usurpet. Contemplatio verò, & actio nequaquam in vnum conueniunt, voluntatis enim impetus motus est in actionem: nullus autem sine affectu aliquo esse potest. At omnium expertem affectuum animam illam esse oportet quæ Dei receptaculum futura sit. Nam ei qui impurus sit quod purum est attingere nefas fuerit: vacate enim & cognoscite quoniam ego sum Deus. Vacatione opus ei est, qui cum philosophiæ studio sacris operatur. Nec Episcopus damno, qui negotiis distinentur. Sed cum noverim vix me horum alterutrum assequi posse, qui vtrumque prestare possint, eos admirari soleo. Non est id mearum virium, duobus ut dominis seruiam. Sin aliqui reperiantur, quibus ne mentis quidem ad inferiora descensus detrimentum afferat, meritò illi possunt sacerdotes fieri, & præesse ciuitatibus. Solaris radius quamuis cœnum contingat, purus nec inquinatus manet. Ego si idem fecero, fontibus ac mari opus habebō. Ac si angelus posset supra triginta annos cum hominibus ita confuescere, nulla ut ex infima face rerum contage affectus inficeretur; quid necesse est descendere filium Dei? Sed est virium abundantia quædam, ac copia, ita inter deteriora versari, ut in naturæ statu consistat, nec villo modo inficiatur. Hæc Dei laus ac prædicatio est. Homini verò deprecandum illud est, naturæ suæ imbecillitatem metuenti: his ego vobiscum finibus versabor. Non tamen temporum, atque opportunitatum iudicium mihi adimam. Ut cum licebit, me ad inferiora demittam. Hoc est leui cura & animaduersione, ingens aliquod bonum efficiam: ita ut Deus ipse sese gerere solet: affici autem & adherescere penitus, hoc demum malum est, quod neque natura Dei sustinet, neque quisquis sese ad Dei exemplar componit. Si ante pecuniarum, ac possessionum curam, & sollicitudinem admisi, si diurnorum, & annuorum expensarum rationes accipere me cognoritis, postea in iis quæ ad vos pertinent, parco: vanus & arrogans, sum

σε. αφ' αὐτῆς

σε. ἐπιτοκῶν
πρῶτον

σε. κατὰ
πρῶτον

nec ignosci mihi postulo. Sin rei domesticæ prius ipse cura deposita, in mentis actione vitam meam collocatam habeo, quid mirum est si & idem à vobis requiro? Quoniam autem ob hæc minimè placemus vobis, quasi alij sint qui eodem modo rectè in vtrisque versari possint, consulerè vobis licet quod & civitati & ecclesijs & mihi magis expediat. Non ego sacerdotium eiurabo: absit, ut tantum potestatis habeat Andronicus. sed quemadmodum neque philosophus popularis fui, nec me Comicis spectaculis dedidi, nec ludum aperui: nihilominus tamen eram tum, & sim vtinam philosophus: ita neque popularis antistes esse voio. non omnia omnes possunt. Ego mecum & mente cum Deo versatus, & contemplatione descendens, non absurda colloquia miscere possum cum vno, vel altero, iisque non vulgaribus, sed si qui sint vel indolem nasci, vel feliciter instituti, adedò ut corpori mentem anteponam. Ad hæc longo interuallo negotia tractans, quod commodo meo faciam, vtilis in tempore esse possum. sin iis opprimor, non modò mei obliuiofus reddor, sed & negotiis ipsis detrimentum facio. Fieri enim non potest, ut quod quis oderit, rectè & ex ordine conficiat: sed qui non ex totius animi sui sententia aliquid facit, languidus ac tristis ad opus accedit, cui præesse illum conuenit. Contrà qui ab otio alienus est, nec vlla ratione vacuus esse atque à negotiis ferari potest. Sed quantus quantus est, populo vtilissimus est, & plurimarum rerum capax animus, omnium curæ sustinendæ sufficiens, qui quoniam ita à natura comparatus est, eiusmodi præstare sese studet. Qui ita affectus est, etiam occupationibus ac negotiis gratiam habeat, quæ ipsum ad se pertrahant. Materiam enim naturæ suæ suppeditant, éstque hoc maximum ad rem conficiendam adiumentum, amare idipsum quod geratur. Quare feligendus vobis aliquis est, qui sit omnium vtilissimus, nostròque in loco eligendus, qui ægrè admodum feruari soli possumus. Quid exclamastis? num quia nondum factum illud est, fieri idcirco ne nunc conuenit? Multa quæ necessaria erant inuenit tempus, & emendauit. Non ad exemplum fieri omnia solent: & vnum quodq; eorum quæ facta sunt, initium habuit, & antequam

οὐκ ἀξίω συνγνώσκεισθαι. εἰ δὲ ἀμνηστὰς ᾤκησι παρῶτερον, τῆ καὶ νοῦ ἐνεργίᾳ στωέταξα πλεὺ ζωῶ, τί δέησιν εἰ τῆ ἴσως ὑμᾶς ἀξίω; ἀλλ' ἐπεὶ ὑτοῖς ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκειν, ὡς ὄντων ἐτέρων οἱ διώδονται καὶ τῶτον εἰ ἀμφοῖν εἰ ἀφγίνασθαι, ἔξεσι βελύσσασθαι ὁ λαῶν τῆ τε πόλει, καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ μὲν οὐκ ἐξομολογῆ πλεὺ ἱεροσυνῶν, μήποτε διωηθῆν ἱεροῦτον Αὐδρονίχης. ἀλλ' ὡς αὖ ὁδὲ φιλόσοφος ἐγκόμιον δημοσίος, ὁδὲ * καὶ ἐσοκπίας ἐπεδήμιον, καὶ ὁδὲ διδασκαλῶν ἰσοῖξα, καὶ ὁδὲν ἦτον
B ἰὼ τε καὶ εἰλω φιλόσοφος. οὕτως ὁδὲ ἱερῶν δημοσίος εἰ βούλομαι. οὐχ ἅπας ἀπῶτα διώδεται. ἐγὼ συνγρομῶμος ἐμμεταί, καὶ ἀφγῆ νοῦ πᾶν θεῶ, καὶ ἄβας ἀπὸ θεοῦ, διώδεται στωοισίας οὐκ ἀχρηστοῖς ποιῶσθαι παρῶς εἶνα καὶ δύο. καὶ ὁδὲ ὑτοῖς ἀχρηστοῖς, ἀλλ' εἰ ἴνες εἶεν, ἡ φύσις ἀχρηστοῖς, ἡ ἀγωγῆς ἐπιτηχῶσθαι, ὡς τε νοῦ τεταυμακῆται παρῶ σῶματος. ἀλλ' καὶ ἀφγῆ πολλοῦ παρῶσθαι ἀπῶτῶνος μὲν τῆς ἐμμεταί ρασιῶν, ἡρομῶμον αὖ πᾶν παρῶ χρησιμῶς. καὶ ἄχρηστοῦμος δὲ ἴσως αὐτῶν, ἐμμεταί τε ἐπιλησιῶν εἰμι, καὶ τῆ παρῶσθαι ζῆμιῶσθαι ποιῶ. οὐ γὰρ ἐστὶ μισῶντα καλῶς τι ποιῶν. ἀλλ' ὁ μὴ πᾶσι τῆ γῶμῆ δεδωγμένα ποιῶν, ἀθῶμος ἐρχεται παρῶς πλεὺ παρῶσθαι, ἡς παρῶσθαι εἶναι εἶναι ὅστις δὲ παρῶς μὲν γολλῶ ἀνοικῆσι εἶναι, καὶ οὐκ ἐστὶν ὅπως πᾶν γολλῶσθαι χρησιμῶσθαι, αὐτὸ δὲ ὁ πᾶν ὁδὲ ἐστὶν ἀμμοφελῆσθαι ἀμμοφῶσθαι, πολυχρησιμῶσθαι ψυχῆ τῆς ἀπῶσθαι ἀπῶσθαι φροῖσι, ὅστις * ὁπῶν πᾶσθαι, οὕτω καὶ βούλεται, ὁ ἰσοῖξας καὶ χῶν εἰδῆ τῆς ἐλλοῦσθαι αὐτῶν ἐφ' ἐαυτῶν παρῶσθαι. ἴσως γὰρ αὐτῶν τῆ φύσῃ * χῶν εἶναι. καὶ μὲν εἰς ὁ καρῶσθαι ἐφοδῆν ἡ φιλία τῆ παρῶσθαι. εἶναι φροῖσθαι οὐκ ἅπασιν ὑμῖν ὁ λισιτελέσθαι ἀμμοφῶσθαι, ὁ ἀμμοφῶσθαι ἡμῶν οἱ μόνου μῶσις ὁζοῖσθαι. τί κεκαῶσθαι; ἡ εἶναι μῶσθαι γῶσθαι, ἀξίον ἐστὶ μὲν ἰσοῖξας ἡμῶσθαι; πολλὰ τῆ δειῶσθαι ὁ χῶν εἶναι καὶ διωρῶσθαι. οὐχ ἅπῶσθαι παρῶσθαι * παρῶσθαι γῶσθαι καὶ τῆ ἡρομῶσθαι ἐκασθαι ἀμμοφῶσθαι, καὶ ὁπῶν εἶναι

x. κατ.

x. δ.

γρ. παρ.

γρ. εἶναι.

γυέσθαι, μήπω γυρόμενον ἔσθαι. ἀξιώτερον ἔστι
 παρορημειώσθαι τῆς σωτηρίας ὅ ἡρώσιμον. ἡ-
 μεις δ' ὄχι δὴ δὴ βελήσθαι. ἀγαρετέος
 οὐκ ἔστιν, ἢ μὴ ἡρώσιμον ἀρετέος, πρῶτος δὲ
 ἀρετέος ὁ ἀρετέος. ὅστις αὐτῆ, πρῶτος ἐμοῦ
 τὰ πολιτικά μακρῶ φανήσθαι ἰσχυρότερος, καὶ
 διωθήσεται τὰ δύνηνα αὐτῆ ἀρετέος. ἰσχυρῶ
 ἡρώσιμον ἐξομολογήσθαι καὶ μετὰ χεῖρ ἰσχυροῦ. ἰσχυρῶ
 μήπω δοκεῖ, τῆς μὴ εἰσαυθίς ἀνασώμε-
 θαι. * ἰσχυροῦ γὰρ ἰσχυρῶ ἀρετέος καὶ
 μετ' ἀλλήλων βουλεύσασθαι. νυνὶ δὲ οἷς ὁ
 σωτήριον μετήλθε πρὸς Ἀνδρονίκου μακρῶ,
 ἀκούσατε.

Πρὸς τοὺς ἑπισκόπους.

Ἀνδρονίκον τὸ Βερονικέα τὸ κακῆ Πενταπό-
 λεως μίση, ἔφωτα, καὶ τραφέντα, καὶ αὐξή-
 νητα, καὶ τὸ δόχλιον τὸ ἐνεκούσης αὐτὸν ὠνη-
 σάμενον, μήτε ἡγήσασθαι τίς, μήτε καλεῖται
 Χριστιανόν. ἀλλ' ὡς ἀλιθίος ὡς ὁ Θεοῦ, πά-
 σης ἐκκλησίας ἀπεληγάσθαι πρὸς αὐτῶν. ἢ δὲ
 πρὸς γέροντες Πενταπόλεως ἐγράφη πληγῆ, μὴ
 σφοδρῶν, μὴ ἀκείδων, μὴ * λιμῶν, μὴ πύρ,
 μὴ πόλεμον, ἐπεξελητὼν ἀκείδων τοῖς ἐκεί-
 νων ἐκκαλεῖμασιν, ἀποκακοπραξίαν ὀρ-
 γάνων γῆν καὶ γῆματα πρὸς εἰς τὸ * χεῖρα
 εἰσπελάων εἶη ὅ εἰπεῖν, ὅτι καὶ μόνος χεῖρα
 νος, δακτυλήθρον, καὶ ποδογράφου, καὶ πιστή-
 ριον, καὶ ῥινογράφου, καὶ ὠπάρθων, καὶ χεῖρα
 φιον, ὡς οἱ * πρὸς ἀρετέος τὸ πείρα τὸ καὶ τὸ
 ἴσθαι, καὶ τὰ πολέμου πρὸς ἀρετέος, πρὸς
 τῆς κακῆς ἀρετέος ἐμακαρίσθαι. ἀλλ'
 ὅτι πρὸς πρὸ ἡμῶν καὶ μόνος ἔργων καὶ λό-
 γων τὸ Χεῖρα ἐβλασφήμησιν. ἔργων μὴ, ἀφ'
 οὐ τῆ ἴσθαι τῆς ἐκκλησίας πρὸς ἀρετέος.
 εἰς αὐτῶν ἀρετέος, τοῖς μὴ ἰσχυρῶ πρὸς ἀ-
 νομιμασίαις, τῆς ἀσύλου πρὸς ἀρετέος ἀποκρίων
 πρὸς ἰκετίαν, ἀταπεινότητος δὲ τοῖς ἱερωσὶ τῶ
 Θεοῦ αὐτῶν, ἀ καὶ Φάλαρις ὁ Ἀρετέος, καὶ
 Κεφρῶ ὁ Αἰγυπτίος, καὶ Σενναχηρίμ ὁ
 Βαβυλώνιος ὠκνησεν, ὁ πρὸς εἰς ἱεροσολίμ
 τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἐζεχία καὶ ὁ Θεοῦ. ἐκείνους ἐγὼ
 τὸ ἡμέραν ἐνώσομαι φημὶ τὸ δὴ ἰσχυροῦ
 τῶ Θεοῦ. ὅτι γὰρ ὀφθαλμοῖς ὁ Χεῖρα ὁ ἰσχυ-
 ρὸν ἐκείνους βιβλίον ἀπὸ τὸ ἱερωσὶ ἰσχυ-
 ροῦ. καὶ αὐτῶν ἐπέδειν ἡλίος, καὶ ἀρετέος αἰ-

feret, nondum erat factum. Consuetu-
 dini utilitatem antepone praeftabilis
 est. Demus & nos meliori consuetudini
 initium. Pro nobis igitur eligendus, vel
 nobiscum eligendus, omnino eligendus
 homo est: quisquis ille fuerit, profusus in
 ciuilibus rebus longè meipso peritior vi-
 debitur. ac misellos istos homunciones
 vestri causa conciliare, ac tractare pote-
 rit. Itaque si nondum id vobis probatur,
 hoc in posterum differamus. Licebit en-
 nim ea de re priuatim atque in com-
 mune consulere. Iam verò quibusnam
 pœnis de consilij sententia in Andro-
 nici furorem sit animaduersum atten-
 dite.

Ad Episcopos 58.

Andronicum Beronicensem, infe-
 lici Pentapolis fato editum & educa-
 tum & adultum, quique patriæ Impe-
 rium pecunia redemit, nemo aut existi-
 met, aut appellet Christianum; sed tan-
 quam à Deo execratus, omni Ecclesia
 cum vniuersa familia extendatur: non
 quia Pentapolis extrema plaga fuit
 post terræ motum, post locustam, post
 pestilentiam, post incendium, post bel-
 lum, illorum omnium reliquias diligen-
 ter persequens; horrenda ad carnifici-
 nam instrumentorum genera, ac for-
 mas primus in prouinciam inferens
 vnam dicere liceat, & his solus vtens,
 Digitale Pedum distortorium, Præ-
 lum, & nasi pressorium, & auribus ac
 labris distrahendis forcipes, quorum
 qui experimentum, ac spectaculum
 morte prauenerunt, quique ante bello
 sublatisunt, ab iis qui male liberati fue-
 rant felices sunt predicati. Sed quo-
 niam primus apud nos & solus factis;
 verbisque Christo maledixit, factis qui-
 dem: ex quo edicta sua Ecclesiæ foribus
 affixit, nefariis suis sceleribus inuola-
 bilis mensæ supplicationem interclu-
 dens, Dei verò sacerdotibus ea inten-
 tans quæ vel Phalaris Agrigentinus,
 vel Cephren Ægyptius, vel Sennache-
 rib Babylonius timuisset, is qui in He-
 rusalem Deo, atque Ezechiae conui-
 ciaturos misit. Illam ego diem dico al-
 teram Deo crucem attulisse. Nam ad
 Christi contumeliam infamis hic li-
 bellus è sacris foribus pendebat. Et hæc
 sol vidit, & homines legerunt; non Ti-

berio Claudio Remp. administrante, à quo Pilatus ad Iudæorum præfecturam missus : sed pia Theodosij sobole, Romanorum sceptrâ moderante, à qua furtim Andronicus sibi Imperium ambiit, eadem qua Pilatus mente præditus. Rifici erant prætereuntibus infidelibus tabulæ, quemadmodum Iudæis quæ in cruce Christi adscripta fuerant. Quæ verò deinceps accidebant, longè iis quæ affixa sunt, fuere acerbiora. Cum enim nonnullam aduersus inimicum occasionem nactus esset, (inimicitia autem inde inter eos ortæ fuerant, quod nuptias hic affectabat, ille prohibebat) iis illum furialibus suppliciis torquere institit, quæ minime posteritatis memoriz prodantur, sed cum ipso, vti cœpere, desinant, sintque hæc ad posteros Andronici magistratus signa auditione tenus propagata. Sed cum nobilis vir nihil iniuste molitus, sed calamitosus ob hæc excarnificaretur, & hæc sub meridianum ipsam diei ardorem agerentur, vt apud solos carnifices testes periret; postquam condolere illi Ecclesiam sensit, nullo quidem ex alio indicio, sed quod statim atque audiuius, è vestigio accurrimus, vt ei adideremus, & miseriz participes essemus, ad hæc ille audita furore præceps agitur; quod Episcopus vllus hominis sibi infensi misereri audeat, ac plurima & impia insolenter iactitans audacissimo incitante è satellitibus Thoante, quo ad publicas calamitates administro vitur, tandem scelestissimam vocem furori suo finem apposuit; frustra illum dicens spem aliquam in Ecclesia collocasse, nec quemquam ex Andronici manibus ereptum iri, non si pedem ipsum Christi manibus amplectatur. In hanc ille vocem imperita mente ter prorupit: secundum quam nihil est quod amplius hominem moueamus, sed velut membrum insanabile à nobis est segregandus, ne contagio illius quod syncerum est corrumpatur. Labes enim facillè communicatur, & qui impurum tetigerit, piaculum noxamque contrahit.

A Θεσποι & Τιβερίου Κλαυδίου τῆς πολιτείας ἐπιτροπῶντος, ἀφ' οὗ Πιλάτος ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων ἡγεμονίαν ἐσάλη. ἀλλὰ τῆς βίαιου Θεοδοσίου ἡμεῶς τὰ σὴν πρὸς Ρωμαίων ἐχούσης, ἀφ' ἧς ἔλαθεν Ἀνδρόνικος ἑαυτῷ μητρούσας ἀρχῆν, ὑπὸ τῷ Πιλάτῳ φρονηματι. ἤλως μὲν τοῖς * πῆριουσι τῶν ἐτεροδόξων τὰ κ. π. ε. δ. γράμματα, κατὰ τὸν Ἰουδαίους τὰ πῶρα γραμμένα τῷ σαυρῷ τῷ Χριστῷ. καὶ τοῖς ἐπιγραμμά τῷ σαυρῷ, γρηγορὸς ἀπὸ γλώμης σὺν βίαιου, σμυρὸν μὲν ἐπὶ λέξεως, δι' οὗ B βασιλῆς ὁ Χριστὸς ἐκκηρύχθητο. εἰ ταῦτα ἡ γλώττα τῇ γλώμῃ σαυρέσθαι. τὰ δὲ δι' αὐτὰ τῶν πρὸς ἐπιλιτευμένων βαρύτερα. ἐπὶ γὰρ μὲν πρὸς κατ' ἐχθροὺς πρὸς φασιν δι' ἀλλοτρίους. ἔχρησεν δὲ μὲν αὐτοῖς, ὅτι γάμοις ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποδοξαίσις κληρονομίαις ἡκίετο, ἀ μὲν πῶρα δόξει τῇ ἀφ' ἀδοχῆ τῷ χροῖου. μετ' αὐτῶν δὲ ὡς ἔλαθεν, παύσατο, ἐν ἡμίονο τοῖς μὲν ἡμᾶς ἀκρὸν ταῦτα τῆς ἡγεμονίας. Ἀνδρονίκου στυγνήματα. ἐπὶ οὖν ἀνὴρ ἀγνήης, C σὺν ἀδικίῃ, ἀλλ' αὐτοῦ ἐπ' αὐτοῖς κατετίετο, καὶ ταῦτα ὁ τῆς μεσημβρίας ἐδράτω σαυρῶντων, ἐν ὑπο μόνις μῆττοις τοῖς δημοίοις ἀπὸ λουτροῦ καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν γονομῶν αὐτῷ συμπαθῆ, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δὲ μαθόντες βίβλος ὡς εἶχον μὲν ἔξεδράμωσαν, ἐφ' ᾧ πῶρα κληρονομίαι καὶ σαυρῶντες ἐξέχρησεν τῶν συμφορῶν. λυτῆα πρὸς τῶν ἀκίλων, εἰ τις ἐπίσκοπος ὦν ἐλεῆσαι τετλίμωσαν ἀφ' ἀδοχῆν ἀπληρομένον αὐτῷ. καὶ πολλὰ καὶ πῶρα νομα κεραιβουσαμῶνος, τῷ δραουτάπυ τῶν σαυρῶντων Θεόδωτος αὐτῷ ἐρεθίζοντες, D χρεῖται πρὸς τῆς δημοσίας συμφορῶν ὄργων, πρὸς ἐπέθηκε τῇ μνήμῃ τῶν ἀθεοπατῶν φωνῶν εἰπὼν, ὅτι μάττω ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἤλπισε, ἐν σὸς αὐτῶν ἀφ' ἀρεθῆ τῶν Ἀνδρονίκου χροῖον, οὐδ' αὖ εἰ τις τὸν πόδα κρητῶν αὐτῶν τῷ Χριστῷ. ταῦττω ἀπαδιδῶν γλώμῃ καὶ γλώττῃ τρεῖς ἀεφθῆγῆστω τῶν φωνῶν, μὲν μὲν σὺν ἐπὶ νοθητῆτος ὁ ἀφ' ἀδοχῆς, ἀλλ' ὡς ἔλαθεν μῆκος ἀδιάτως ἔχον ἀπληρομένον ἡμῶν, ἵνα μὴ τῇ κωνονία καὶ ὁ ὑγαῖνοι συμφορῶνται. ὁ γὰρ μελοσμός ἀφ' ἀδοχῆς τῶν, καὶ ὁ ἡγῶν εἰσαργῆς, ἀπληρομένον τῆς πρὸς ἔσπης.

δει ἢ εἶ) ἔ γνώμη καὶ σώματι κατεργεῖται A
 Θεῶ. ἅπτι τούτοις, ἡ Πτολεμαΐδος ἐκκλησία,
 παῖδε παρὸς τῶς ἀποδυναχθῆναι γῆς ἐαυτῆ· ἀδελ-
 φὰς Δραπάτηται· Ανδρονίκου καὶ τοῖς αὐτῶ,
 Θόαντι καὶ τοῖς αὐτῶ μηδὲν ἀνοιγνύσθω τέμε-
 νος ἔ Θεοῦ· ἀπασ ἀδελφῶς ἱερῶς ἀποκαχεῖσθω,
 καὶ σπυρὸς καὶ παρὸς βολος. Οὐκ ἔστι παρ Δραβόλω
 μέγας ἐν παρὸς δαίσιω, ὅς κἀν λαΐθη Δραδῆς,
 ἐξελαώεται. πῶρα μὲν οὖν καὶ ἰδιώτη παρ-
 τῆ ἔ ἀρχοντι, μήτε ὁμοεθρῶσιον αὐτῶ, μήτε ὁ-
 μοεθρῶσιον γίνεσθαι· ἱερῶσι ἢ Δραφροῦντας,
 οἱ μήτε ζῶντας ἀδελφῶς παρσορῶσι, μήτε τε-
 λυτήσθωται συμπαρσορῶσι. εἰ δὲ τις ὡς B
 μικροπολίτην ἀποκυβδύσῃ τιῶ ἐκκλησίαν, ἔ
 δεξέσθω τοῖς ἀποκηρύκτοις αὐτῆς, ὡς οὐκ ἀ-
 ναΐκη τῆ πέντη πείθεσθαι· ἴτω γῆσας τιῶ
 ἐκκλησίαν, ὡ μίαν ὁ Χριστὸς εἶ) βούλεται·
 ὁ ἢ τοιοῦτος, εἰ τε λαύτης ἔστιν, εἰ τε παρσορῶ-
 τερος, εἰ τε ἐπίσκοπος, πῶρ ἡμῶν ἐν Ανδρονί-
 κου μείρα, τεπέξεται, καὶ οὔτε ἐμβαλορῶν αὐ-
 τῶ δδξιαῖ, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτε σιτησῶ-
 μθα· πολλοὶ δὲ δεήσασθω κοινωῆσθαι τῆς ἀπορ-
 ρήτου τελετῆς, τῆς ἐβελήσασθαι ἔχῃ μερίδα C
 μὲν Ανδρονίκου ἔ Θόαντος.

Esse autem coram Deo & mente & corpore puros conuenit. Ob hac Ptolemaidis Ecclesia hæc ad omnes vbi- que terrarum forores suas Ecclesias præcipit. Andronico eiusque focii, Thoanti & eius focii nullum Dei fanum aperiatur. Omnis illis religio- fa ædes, ac septa claudantur. Nulla diabolo in paradiso pars est, qui si clàm irrepserit, expelletur. At cum priuatis omnibus, & Magistratibus præ- cipio eodem cum illo neque tecto, ne- que mensa uti, tum sacerdotibus impri- mis, qui nec viuentes illos salutabunt, nec mortuos funebri pompa deducunt. Sin, quisquam velut angustæ vrbis Ec- clesiam contempserit, & ab eâ dam- natos receperit, quasi pauperi parere nihil necesse sit; nouerit is sectam à se Ecclesiam, quam vnam esse vult Chri- stus. Atque hic siue leuita, siue sacer- dos sit, siue Episcopus apud nos in An- dronici loco reputabitur, neque cum eo dextram iungemus, nec eadem ex men- sa vescemur vnquam: Tantùm abest, vt cum iis arcana mysteria communice- mus, qui cum Andronico & Thoan- te partem aliquam habere volue- rint.

Ανισία.

Anysio. 59.

Ω δὲ δῶκα τιῶ ὅπισθολῶ, εἰ καὶ φιλοσό-
 φος ἔστι τιῶ ψυχῶ, ἀλλὰ ἢ ῥήτωρ τιῶ τέ-
 χνῶ. ἔως μὲν οὖν Αὐσιός τε πῶρῶ, καὶ Πεν-
 τὰπολις ἡ, ἐπὶ πῶρ ἡμῶν τῶντιω εἰργάζετο·
 ἐπεὶ ἢ ὁ μετὰ σε χρόνος ῥῆς πολέμοις ἡμαῖς
 ἀποδύρῶμος, δικῶν εἰρῶνῶ ἐποίησεν, ἔγκωκε
 πλείν εἰς ἑτέραν ἀγορῶν, ὅπου γλαῖθα ὀνιος,
 ὁ ῥήτορων ἀγορῶν, τῶ ῥήτορα γινώμενον ποιῶ.
 μήτῶ βυσον αὐτῶ Φιλίας ἀνδρῶς λαχόντος ἀρ-
 χῶν ἐθῶν καὶ, καὶ μὰ τῶ φίλιον τῶ ἐμόν τε καὶ D
 σόν, ὅτι ἢ αἰτήσῃς τιῶ χῶν, εἰσεῖσῃ σοι τιῶ
 χῶν, ὅτῶν ἐπαρῶκη μὲν τιῶ πῶρῶν.

Cui ego litteras commisi, etsi animo philosophus, arte tamen ac professione orator est. Itaque quamdiu Anysius ad- erat, & Pentapolis supererat; apud nos eam adhuc artem exercebat. Cum au- tem post discessum tuum insequens nos tempus hostibus vendens, altum causa- rum silentium intulisset; ad aliud forum nauigare constituit, vbi vernalis lingua, quæ sunt oratorum merces, illustrem reddit oratorem. Fac vt illi cuiuspiam D viri familiaritatem concilies, cui gen- tium Imperium obtigerit. Ac Deum tes- tor tuæ meæque amicitie præsidem; is ipse à quo tu gratiam postulaueris, gratias tibi aget, cum post factum periculum re- uertetur.

Αὐξεντία.

Auxentio. 69.

Ἦν γράψασθαι σε Φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεῶ,
 ἔ θεῶν ἀνδρῶν δικαζόντων, ἀπάσας αἰρήσῶ. τίς
 γῶ πῶρῆκη σοὶ γέγονα τῶ παρὸς τῶ ἀδελφῶν
 δεσμεύειας; ὅτῶ γῶ ἐκφῶς, ἐπὶ ἐμοὶ δοκῶ,

Si te iniuriarum in amicitiam arcessiue- ro, & Deo, & diuinis viris iudicantibus om- nium te sententia conuincam. quæ enim tibi fui inimicitiarum cum meo fratre ac- cessio? Nam cum ille, cōtrâ quàm vellem,

berio Claudio Remp. administrante, à quo Pilatus ad Iudæorum præfecturam missus: sed pia Theodosij sobole, Romanorum sceptræ moderante, à qua furtim Andronicus sibi Imperium ambiit, eadem qua Pilatus mente præditus. Rursus erant prætereuntibus infidelibus tabulæ, quemadmodum Iudæis quæ in cruce Christi adscripta fuerant. Quanquam ipsa crucis inscriptio, ut non religioso ab animo profecta, at verbis ipsis perhonorifica extitit, quibus rex Christus prædicabatur: hæc autem lingua cum animo congruebat. Quæ verò deinceps accidebant, longè iis quæ affixa sunt, fuere acerbiora. Cum enim nonnullam aduersus inimicum occasionem nactus esset, (inimicitia autem inde inter eos ortæ fuerant, quod nuptias hic affectabat, ille prohibebat) iis illum furialibus suppliciis torquere institit, quæ minime posteritatis memoriæ prodantur, sed cum ipso, uti cœpere, desinant, sintque hæc ad posteros Andronici magistratus signa auditione tenus propagata. Sed cum nobilis vir nihil iniuste molitus, sed calamitosus ob hæc excarnificaretur, & hæc sub meridianum ipsum diei ardorem agerentur, ut apud solos carnifices testes periret; postquam condolare illi Ecclesiam sensit, nullo quidem ex alio indicio, sed quod statim atque audiuius, è vestigio accurrimus, ut ei adfideremus, & miseriam participes essemus, ad hæc ille audita furore præceps agitur; quod Episcopus vllus hominis sibi infensi misereri audeat, ac plurima & impia insolenter iacitans audacissimo incitante è satellitibus Thoante, quo ad publicas calamitates administro vitur, tandem scelestissimam vocem furori suo finem apposuit; frustra illum dicens spem aliquam in Ecclesia collocasse, nec quemquam ex Andronici manibus ereptum iri, non si pedem ipsum Christi manibus amplectatur. In hanc ille vocem imperita mente ter prorupit: secundum quam nihil est quod amplius hominem moueamus, sed velut membrum insanabile à nobis est segregandus, ne contagio illius quod syncerum est contumpatur. Labes enim facillè communicatur, & qui impurum tetigerit, piaculum noxamque contrahit.

A Δεσποὶ ἔ Τιβερίου Κλαυδίου τῆς πολιτείας ἐπιτροπάρχουτος, ἀφ' οὗ Γιλῆτος ἐπὶ πλὴν Ἰουδαίων ἡγεμονίᾳ ἐστάλη· ἀλλὰ τῆς βύσσεως Θεοδοσίου ἡμεῶς τὰ σκῆπτρα Ρωμαίων ἐχούσης, ἀφ' ἧς ἔλαθεν Ἀνδρόνικος ἑαυτῷ μνηστεύσας ἄρχῳ, ὑπὸ τῷ Πιλῆτι φρονηματι. ἡμῶς μὲν τοῖς * πῆριδοι τῶν ἑτεροδόξων τὰ κ. π. ἐδ. γράμματα, κατὰ τὸν Ἰουδαίους τὰ πῶδα γραμμένα τῷ σαυρῷ τῷ Χριστῷ. καὶ πῶς ἐπιγραμματα τῷ σαυρῷ, γερνός ἀπὸ γλώμης εἰς βύσσεως, σερμὸν μὲν ἐπὶ λέξεως, δι' οὗ

B βασιλῆς ὁ Χριστὸς ἐκηρύχθητο· εἰ ταῦτα ὅτι γλώτῃ τῇ γλώμῃ σκευέβαινε. τὰ δὲ δὴ μὲν ταῦτα τῶν παλαιῶν ἐσηλιτευμένων βαρύτερα. ἐπὶ γὰρ μὲν πινὰ κατ' ἐχθροῦ πρὸς φασιν βραχύνοντες· ἔπειτα δὲ μὲν αὐτοῖς, ὅτι γάμοις ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν· ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποβραχύνοντες κλαστικαῖς ἠκίζετο, ἀ μὲν πῶδα δόξῃ τῇ ἀλφειᾷ τῷ χροῖου· μετ' αὐτῶν δὲ ὡς τὸν ἦρξαν, παύσαντο, καὶ ἤνοιτο τοῖς μὲν ἡμᾶς ἀκρῆ ταῦτα τῆς ἡγεμονίας Ἀνδρονίκου σκευήματα. ἐπὶ οὖν αὐτῶν ἀντιθέτης, εἰς ἀδικίαν, ἀλλ' ἀτυχῶν ἐπὶ αὐτοῖς κατετίετο, καὶ ταῦτα ὅτι τῆς μεσημβρίας ἐδράτω σαθενώτατον, ἐν ὑπομόνοις μὲν τῶν τοῖς δημοῖς ἀπὸ λουτροῦ καὶ πλὴν ἐκκλησίας ἔγνω γονομῆν αὐτῶν συμπαθῆν, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δὲ μαθόντες βίθως ὡς εἰχόμεν ὄξει δράμῳ, ἐφ' ᾧ πῶδα κληθῆσθαι καὶ σκευδινέλα καὶ πλὴν συμφορῶν· λυτῆα πρὸς πλὴν ἀκωλῶν, εἰ τις ἐπιτοκῶν ὡν ἐλεῆσαι τετόλμηκεν αὐτῶν ἀπηρησῶν αὐτῶν· καὶ πολλὰ καὶ πῶδα νομα νεθυβισάμῳ, τῷ δραυστάπυ τῶν ὑπαρχῶν Θεόδοτος αὐτῶν ἐρεθίζοντες, ὅ

D ρητῆται πρὸς τῆς δημοσίας συμφορῶν ὄργῳ, πρὸς ἐπέθηκε τῇ μενία πλὴν ἀποστατίου φωνῶν εἰπὼν, ὅτι μάτῳ ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἤλπισε, καὶ ὁδοῖς αὐτῶν ὄξαιρεθῆν τῶν Ἀνδρονίκου χροῖον, οὐδ' αὖ εἰ τις τὸν πῶδα κρατήσῃ αὐτῶν τῷ Χριστῷ. ταῦτῳ ἀπαυδῶν γλώμῃ καὶ γλώτῃ τῆς ἀνεφθέρχαστο πλὴν φωνῶν, μὲν μὲν εὐκέρῃ νοθητικῆος ὁ αὐτῶν, ἀλλ' ὡς τὸν μῆκος αἰατάως ἔχον ἀποκοπήτος ἡμῶν, ἵνα μὴ τῇ κοινωνία καὶ ὁ ὕμῳνοι συμφορῆται. ὁ γὰρ μολυσμὸς ἀλφειᾶς τῶν, καὶ ὁ ἦχον εἰσαρχεῖς, ἀπὸ τῆς τῆς πρὸς ἑσπῆς.

δει ὅτι ἐν γνώμῃ καὶ σώματι καθυπερέβη τῶν A
 Θεῶν. ὅτι τοῖσι, ἢ Πτολεμαίδος ἐκκλησίᾳ,
 πᾶσι παρὲς τῆς ἀποστολῆς γῆς ἐαυτῆς ἀδελ-
 φῶς διαπάθηται. Ανδρονίκῳ καὶ τοῖσι αὐτῶν,
 Θόανθῳ καὶ τοῖσι αὐτῶν μηδὲν ἀνομιγῆσαι τέμε-
 νος ἔστω Θεοῦ. ἀπᾶσι ἀλλοῖς ἱεροῖς ἀποκεκλείσθαι,
 καὶ σπηλαίοις καὶ παύροις. Οὐκ ἔστι τῶν διαβολῶν
 μέγας ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ,
 ἐξελασθήσεται. πρῶτον μὲν οὖν καὶ ἰδιώτῃ πρῶ-
 τῆ ἐκκλησίᾳ, μήτε ὁμοεθνοῖσι αὐτῶν, μήτε ὁ-
 μοεθνοῖσι ἄλλοις γίνεσθαι. ἱεροῖσι δὲ διαφερόντως,
 οἳ μήτε ζῶντας ἀλλοῖς παρεσθῆναι, μήτε τε-
 λυτῶσιν συμπαροῦσιν. εἰ δὲ τις ὡς B
 μικροπολίτιν ἀποκυβδήσῃ τῆς ἐκκλησίας, ἐ-
 δεξέσθαι τοῖς ἀποκηρύκταις αὐτῆς, ὡς οὐκ ἀ-
 νάλκη τῆς πένητι πείθεσθαι. ἴσως γίνεσθαι τῆς
 ἐκκλησίας, ἢ μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται.
 ὁ δὲ τοῦτο, εἴτε λαϊκῶν ἢ τῶν, εἴτε παρεσθῆ-
 ναι, εἴτε ἐπίσκοπος, πρῶτον ἡμῖν ἐν Ανδρονί-
 κῳ μίσην τετάξεται, καὶ οὔτε ἐμβολοῦσθαι αὐ-
 τῶν δεξιῶν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτε σιτησῆ-
 ναι. πολλοὶ δὲ διησώμενοι κοινῶν τῆς ἀπο-
 κρήτης τελείης, τοῖς ἐγγλήσασιν ἔχον μερίδα C
 μὲν Ανδρονίκου καὶ Θόανθου.

Esse autem coram Deo & mente & corpore puros convenit. Ob hæc Pto-
 lemaidis Ecclesia hæc ad omnes ubi-
 que terrarum sorores suas Ecclesias præcipit. Andronico eiusque sociis,
 Thoanti & eius sociis nullum Dei fanum aperiatur. Omnis illis religio-
 sa ædes, ac septa claudantur. Nulla diabolo in paradiso pars est, qui si clàm irrepserit, expelletur. At cum priuatis omnibus, & Magistratibus præcipio eodem cum illo neque testo, neque mensa uti, tum sacerdotibus imprimis, qui nec viuentes illos salutabunt, nec mortuos funebri pompa deducunt. Sin, quisquam velut angustæ vrbis Ecclesiam contempserit, & ab eâ damnatos receperit, quasi pauperi parere nihil necesse sit; nouerit is seclàm à se Ecclesiam, quam vnã esse vult Christus. Atque hic siue leuita, siue sacerdos sit, siue Episcopus apud nos in Andronici loco reputabitur, neque cum eodextram iungemus, nec eadem ex mensa vescemur vnquam: Tantùm abest, vt cum iis arcana mysteria communicemus, qui cum Andronico & Thoante partem aliquam habere voluerint.

Ανοσίω.

Anysio. 59.

Ω δίδωκε τῶν ὅπισθον, εἰ καὶ φιλόσο-
 φός ἐστι τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ ἢ ῥήτωρ τῶν τέ-
 χνων. ἔως μὲν οὖν Ἀνυσίος τε πρῶτον, καὶ Γερ-
 ῶπολις μὲν, ἐπὶ πρῶτον ἡμῖν ἐπιγράφεται
 ἐπὶ ὅ ὁ μετὰ σε χρόνος τοῖς πολεμίοις ἡμῶν
 ἀποδόμῳ, δικῆν εἰρήνην ἐποίησεν, ἔγκωκε
 πλεῖν εἰς ἑτέραν ἀγορᾶν, ὅπου γλαῦθα ὄνομα,
 ὁ ῥήτορας ἀγῶνιστον, τὸ ῥήτορα γνώμων ποιῆ-
 μήσθουσιν αὐτῶν Φιλίας ἀνδρῶν ἀρχόντος ἀρ-
 χῶν ἐθῶν καὶ, καὶ μὲν τὸ φίλιον τὸ ἐμόν τε καὶ D
 σὸν, ὅτι αἰτήσῃς τῶν χάριν, εἴσεσθαι σοὶ τῶν
 χάριν, ὅταν ἐπομῆκη μὲν τῶν πείρων.

Cui ego litteras commisi, etsi animo philosophus, arte tamen ac professione orator est. Itaque quamdiu Anysius aderat, & Pentapolis supererat, apud nos eam adhuc artem exercebat. Cum autem post discessum tuum insequens nos tempus hostibus vendens, altum causarum silentium intulisset; ad aliud forum nauigare constituit, vbi vernalis lingua, quæ sunt oratorum merces, illustrem reddit oratorem. Fac vt illi cuiuspiam viri familiaritatem concilies, cui gentium Imperium obtigerit. Ac Deum testor tuæ meæque amicitix præsidem; is ipse à quo tu gratiam postulaueris, gratias tibi aget, cum post factum periculum reuertetur.

Αὐξεντίω.

Auxentio. 69.

"Ἦν γράψασθαι σε Φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεῶν,
 καὶ θεῶν ἀνδρῶν δικαζόντων, ἀπᾶσι αἰρήσῃς. τίς
 γὰρ πρηνήκη σοὶ γέροντα τὸ παρὲς τὸ ἀδελφῶν
 δευδμερίας, ὅτι γὰρ ἐκ γῆρας, ἐστὶ ἐμοὶ δοκιμῶν,

Si te iniuriarum in amicitiam arcessiuero, & Deo, & diuinis viris iudicatibus omnium te sententia conuincam. quæ enim tibi fui inimicitiarum cum meo fratre accessio? Nam cum ille, cōtrà quàm vellem,

aduersus Sabbatium beatæ memoriæ Phai A partes in Republica sequeretur, nec tu cum oratione tua flectere posses, iram in me omnem vertisti: quicquid mali poteras, intulisti. Ego verò, tum cùm licebat, inimicitiarum denunciationem accepi. Nunc autem nec licet, nec volo: nam & ætas ipsa præclarè faciens, ambitionem omnem restinguit, & sacræ, ut aiunt, leges istud prohibent. Prætereà venit mihi in memoriam communis educationis & institutionis, commemorationisque Cyrenis nostræ, quæ omnia Sabbatij litibus fortiora æstimanda sunt. Age igitur, amicitiam colere incipe rem præstantissimam, & à me plurimum salueto, qui tempus illud omne, quo silui, detrimentum arbitror; quanto putas vel tum mœrore affectus? sed utrumque tolerabam. eiusmodi ambitiosæ contentio- nis malum est.

Pylameni. 61.

Tapetem magnum Ægyptiacum, non qui stragulo supponatur, sed qui vel solus straguli vice esse possit, Aulius scriba cùm vidisset, à nobis postula- uit, cùm mihi antè magna Prætoria dormiendum esset: illum ego disce- dens muneris ipsi loco relicturnum me promisi, neque enim liceb' t mihi Thra- cum niuib' configenti tale quicquam largiri. Nunc ad eum mitto, tum e- nim non reliqueram, tu verò dabis ei cum excusatione. Cuius tu ipse testis eris, si temporum recorderis, per quæ ab vrbe digrediebar. Quicquid de die sæpius terra quatiebatur, passim- que homines magna ex parte proni ad preces confugiebant: solum enim successabatur. In quo cùm terrâ se- curius mare, & altum crederem, cur- su ad portum contendo, nemini lo- quens, præterquam beato Photio, & hunc eminus clamore compellans, & manu discessurum me significans. Iam qui Aurelianum amicum virum & Coss. insalutatam reliquit, super eadem re apud apparitorem Altelium excusatus est, cum igitur ita se r' habuit. Quam- uis autem post meam inde profectio- nem tertio iam nauis in Thraciam mit- tatur, nunc tamen primùm à me mit- titur. Quare nunc cùm primùm li- cet, debitum per te reddo. Gratifica- re mihi quæso, & hominem inuestiga,

ἐπολιτεύει καὶ Σαββατίου τῆς μακαρίτης Φαίω, σὺ δ' αὖθις λέγων ὅσα ἔπειθες, ἔτρελλας ἐπ' ἐμὴν πλὴν ὀργῶν, καὶ ἐποίεις κακὸν ὅσον ἰδύω ἀγῶ, τότε γὰρ ἔξω, ἐδὲξάμην πλὴν πᾶσι, καὶ τῆς ἀφ' ἑσέως· νυνὶ δ' οὔτε ἔξε- σιν, ὅτε βέλτερον ἢτε γὰρ ἡλικία καλῶς ποιού- σα μὴ αἰνῆ μοι τὸ φιλότιμον· καὶ ἱεροί, Φασί, νό- μοι καλοῦσιν· ἄμα δ' ὑπομιμνήσκουσι καὶ κινῶν Ἑσφῶν, καὶ παιδείας, καὶ τῆς ἐν Κυριῶν ἀφ' αὐτῶν, ἀ καὶ νόμισα τῆς Σαββατίου δικῆν ἰσχυρότερα. Ἄρξου δ' ἐπιφιλίας ἀγαθῆς καὶ ἀφ' ἑσέως καὶ χαίρε καὶ ἐμοῦ Σημίαι ἡγου- μένου τῆς γῆς ὅν ἐπίσπασα· πῶς οἶδ' καὶ τότε δακρόμυθος; ἀλλ' ἐνεκαρτέρω, ὡς οἶδ' τε. Ἐσφῶν ὅτι τὸ ἀφ' ἀφιλότητος μεῖοσθαι κακόν.

Πυλαμῶσι.

Δάπιδά μεγάλην τῆς Αἰγυπτίων, ἔχει οἶον ὑποβεβλήσθαι φρωμῆν, ἀλλ' οἶον αὐτῶν ἐστὶ καὶ μόνον φρωμῶν, Ἀσέριος ὁ Ἐαχυρῆρος ἰ- δὼν, ἤτησε καὶ ἡμῶν, ὅτι πῶς με πᾶσι τῶν μεγάλων ἀρχῶν ἐδὲ κατέδην ταῦτ' ὑπε- ρβῆν ἐξῶν ἀπολείπειν αὐτῶν δῶρον. οὐ γὰρ ἔγωγε πρὸς τὸ θεῶν χίονα πᾶσα βαλλόμενος ἴσαυτα χεῖρα ἔαζον. νῦν οὖν ἐκπέμπω τότε γὰρ ἐ κατέλιπον σὺ δ' δώσθαι αὐτῶν, μὴ δ' ἀπολο- γίας, ἥς αὐτὸς ἐστὶ μῦθος, αὐτῶν ὑπομνησῆς τῆς καρῆν. Ἐπερὶ τῆς ἀεχέουσι δ' ἄστος, Vide A τας. ἔσθην ὁ θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἐκε- τηρίας ἡσθμ οἱ αὐτῶν, ὡς οἱ πλείους· γρ. ἰσπερ αὐτῶν. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκρεδάγητο· οἱ δ' νομίσας ἐγὼ τῆς γῆς ἀσφαλές ἐστιν καὶ τὸ πέ- λους, καὶ αὐτῶν δρόμον ὅτι τῆς λιμνῆς, μη- δὲν λόγον δοῦν, ὅτι μὴ μακαρίτης Φωτίω, καὶ τοῦτον πῶρρον ἐκρεδάγη, καὶ τῆς χεῖρ' σημή- νας, ὅτι οἰχίσθησθαι ὅτι Αὐρηλιῶν φίλον ἀνδρα καὶ ὑπατὴν ἀφ' αὐτῶν ἀπερσαύθηται, ἀπολελο- γῆσαι πᾶσι τῶν αὐτῶν πρὸς τὸν ὑπορέτω γρ. ἰσπερ Ασερίων. τότε μὴ οὕτως ἐγῆμετο· εἰ δ' μὴ πῶν ἐμῶν ἐκείθην ἀποδημίας τείρον ὑποπὶ ἐσ- λον ἰ. ναῖς εἰς πᾶσι Θράκης χωρία γέλλεται, ἀλλὰ νῦν πᾶσι ἐμοῦ γέλλεται. νῦν ὅτε πᾶσι ἐξέσθην, ἀποδίδου με ἀφ' ἑσέως τὸ χεῖος. χαίρω καὶ μοι τὸν αὐτῶν ἐξῶν.

καὶ ἔχου

Vide A τας.

γρ. ἰσπερ αὐτῶν.

γρ. ἰσπερ

ἴσως μὲν δὴ καὶ ὁ ἑπιπέδου φάσκει δη-
 λώσας· ἀλλὰ δεῖ πλείω παραθεῖναι γνωρί-
 σματα. ἤμοιτο γὰρ ἂν ἴς, ὁμοῦνος ἔοικότε-
 ρος· χαλεπῶς δ' ἀπόρρα τούτου " σὺ κωροί.
 ἀλλὰ ἤμοιτο γὰρ ἂν ἐν τῷ χρόνῳ. Σύρος δ'
 ἤμος, μέλας δ' ἡρώμα, ὁ παρ' ἑσάπων ἰσθός,
 ὁ μέγας μέτερος, οἰκεῖ τῷ βασιλι-
 κῷ οἰκίᾳ, ἔτι δὲ δημοσίᾳ, ἀλλὰ τῷ κατό-
 πιν αὐτῆς, ἥτις Ἀβλαυῖς μὲν παρ' ἑσάπων ἰσθῶν
 ἢ Πλακιδίας ἐστὶ τῆς τοῦ βασιλεῖος ἀδελφῆς.
 εἰ δ' ἢ μετακῆσε· γινώσκον γὰρ· σὺ δ' ἀλλὰ
 Μάρκον ζητήσῃς φανερώτατον ἀνδρα, τὸν ἐν
 τῆς ἑσάπων τάξεως. εἶπ' " ἡ δὲ τότε ἢ συμ-
 μοειᾶς ἀρχὸν τῷ ἑσάπων τῆς τ' Ἀστ-
 εριον ἐξυῖος. ἀρήσῃς οὖν ἀπὸ Μάρκου τῷ
 συμμοειᾶς, ἥς εἶναι Ἀστειος ἑσάπων, ἀλλ' ἐν
 αὐτοῖς τρίτος, ἢ τέταρτος· νῦν δ' καὶ παρ' ἑ-
 τος εἶναι. τούτω δώσῃς τ' παρ' ἑσάπων τῷ δι-
 πιδᾶ, καὶ παρ' ἑσάπων ἑσάπων, ἀπὸ ἡμεῖς παρ' ἑ-
 τος παρ' ἑσάπων, εἰ δ' ἢ βλάβη, καὶ τῷ ἑπιπέδου
 αὐτῷ ἀναγνώσῃ· ἡ δὲ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος ἔ-
 δίδωσι, τῷ καὶ παρ' ἑσάπων ἐπιπέδου. εἶπ' ἢ
 δικασίους, εἶπ' ἢ ἴσως καλῶς· μήποτε ἑσάπων
 διωχθῆναι τῷ ὅπλα.

σὺ κωροί

εἶπ'

A Cuiusquidem nomen, & artem antea
 significaui: verum plura his indicia sub-
 iungenda; fieri enim potest, vt eius-
 dem cum illo, & nominis quispiam, &
 artis inueniatur. In eundem autem om-
 nia conuenire difficile est: sed in hoc
 fortassis tempore fuerit. Natione Sy-
 rus, colore niger, facie macilenta,
 statura mediocri. Prope regias ædes
 habet, non publicas, sed quæ ponde-
 illas sunt, quæ ad Ablauium quon-
 dam, nunc ad Placidiam Imperatorum
 sororem pertinent: sin alio commigra-
 uerit (fieri enim nonnunquam solet)
 B tu verò Marcum quærito notissimum
 hominem, ex Prætoris cohorte: hic
 tum ordini scribarum præerat, in quo
 Asterius numerabatur. Itaque per Mar-
 cum ordinem ipsum reperies, in quo
 non postremus erat Asterius, sed ter-
 tius fermè, vel quartus nunc fortasse
 primus. Huic crassum illum tapetem
 dabis, eique expones quæ de tempo-
 re e scribimus. Aut etiam, si ita
 placet, hanc illi Epistolam leges, ne-
 que enim per bellum satis otij nobis
 conceditur, quo & ad illum scribamus.
 C Quin autem iusti sumus fortasse nihil
 prohibet. Absit vt tantum armis vn-
 quam liceat.

τὴν ἡμεῖς.

Duci. 62.

Μιασὸς ἀρετῆς ἔπαμος, ὃν εἰσφέρειν
 Μαρκελλίῳ ὃν λαμπερῶτα, νῦν ὅτε πέ-
 παυται τῆς ἀρετῆς, νῦν ὅτε ἡρώμα καὶ κολακείας
 ἀπάσης ἑσάπων· ὅστις παρ' ἑσάπων πολέμου-
 κῆρας τῷ πόλεμος ἔξωθεν μὲν, ἑσάπων πλήθους ἔ-
 ματίας βαρβαρικῆς, ἐνδοθεν δ' ἑσάπων ἑσάπων-
 κῆρας ἀταξίας ἔτι τῆς ἑσάπων ἀξιαρχῶν· πλεονε-
 ξίας, ὡς παρ' θεὸς ἐπιφανεῖς, μάχη μὲν μῆτις
 πολεμίοις, ἐπιπέδου ἢ καὶ δημοειῶν τῶν ὕπη-
 κόοις ἑσάπων ἐποίησε, καὶ παρ' ἑσάπων
 " ἀπ' ἀμφοῖν τ' ἑσάπων, εἰρῆνῃ τῶν πόλεσιν.
 ἑσάπων δὲ κερδῶν, ἀ δὲ κερδῶν εἶπ' νόμιμα πεποίη-
 κεν ἢ σιωπήσῃ. εἶπ' ἢ ἐπέβλησε πλεῖστα, πᾶσι
 ἔχ' ὑβρίσει· τὰ παρ' ἑσάπων δὲ ἐσάπων, τὰ παρ' ἑσάπων
 λιττομοῖοις δικασίους, τὰ παρ' ἑσάπων δὲ ἐσάπων Φι-
 λαίθετος. ἀπὸ τῆς φιλόσοφος ἱερός ἔπαμ-
 νων αὐτῶν, εἶπ' ἢ ἀπὸ τῆς· πᾶσι δ' ἢ μηδεὶς ἀ-
 ρετο μῆτις καὶ εἶπ' δὲ δεδεκαμένῳ. πᾶσι δὲ
 μὲν οὖν ὑμῖν καὶ ὁ δικασίους ἐσάπων.

εἶπ'

Virtutis in laude præmium est, quam
 in illustrissimum Marcellinum con-
 ferimus, nunc cum magistratu exiit,
 nunc cum vacat omnis adulationis
 suspicio, qui cum bello vexatas vr-
 bes accepisset, foris quidem à multi-
 tudine, & furore barbarico, intus
 verò à militari insolentia, & centu-
 rionum auaritia, tanquam Deus ali-
 quis offerens sese, vno prælio hostes;
 subditos quotidiana diligentia modera-
 tiores effecit, & vtrisque ab incom-
 modis pacem ciuitatibus dedit, lucra
 aspernatus est, quæ legitima iam vt
 haberentur, consuetudo obtinuerat:
 non opibus insidiatus est, non in
 paupertatem contumeliosè se gessit,
 pietatem erga Deum, iustitiam in
 ciues, in supplices humanitatem co-
 luit, ob id Philosophus sacerdos in
 eo prædicando non erubescit, à quo
 nullus corruptum gratia testimonium
 corripit. Et præsentem adesse quidem no-
 bis vellemus ipsum confessum iudicium,

S ij

quo publicè priuatimque Ptolemaicæ omnes, si non meritis parem, qualem certè possumus symbolum contribuere- mus, quoniam oratio factis ipsis nequa- quam par esse potest. Planè ego tum communi nomine orationem institue- rem: sed quando is longinquo à nobis spatio remotus est, litteris testimonium de eo nostrum, non interpellati, sed in- terpellantes commendauimus.

Ioanni. 63.

Vti potentum amicitiiis, non abuti con- uenit.

Eidem. 64.

Noli ingentia postulare, ne duorum alterum contingat, vt siue obtinueris, molestiam facias, siue non obtinueris, molestiam capias.

Fratrī. 65.

Ambos ad te Dionysios misi, vt libro- rum alterum accipias, alterum recipias.

Theophilo. 66.

Quoniam non nihil sciscitaturus abs te sum, qua de re sciscitaturus sum, an- te omnia libet exponere. Alexander è senatorio ordine Cyrenensis adhuc ado- lescens monasticam vitam professus est, cumque vnà cum xate Monasticum illud vitæ institutum procederet, pri- mum ad diaconi, inde ad sacerdotis in Ecclesia dignitatem prouectus est. Post hæc occasione negotij cuiusdam ad ca- stra profectus, & beatæ memoriæ Ioan- ni commendatus (honoratur enim à no- bis mortui memoria, quoniam omnis cum vita simulitas exiuitur) huic igitur conciliatus ante motus illos ac tumultus Ecclesiarum, Basinopolitanus in Bi- thynia Episcopus illius manibus est con- secratus: orta verò contentione, in eius à quo electus erat amicitia perseuera- uit, & illius partes secutus est. Quid autem scienti id exponam, vel ei ipsi potius cuius opera omnis illa composi- tio reconciliatioque perfecta est? Cum præsertim libellum quendam scitum, & eruditum perlegerimus, quem ad beatum nisi fallor Atticum scripseras, quo tu il- lum ad recipiendos homines adducebas.

A καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα Πτολεμαίων ἕκαστος, ἀντιστοιῶν ἑαυτῷ αὐτῷ ἢ διωατῶν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον· ὅτι λόγος ἔργου πολλοῦ ἢ ἴσης ἔστι· πρῶτως αὐτῶν ἐγὼ καὶ τότε ἔκοινού παρηγορούσα· ἐπεὶ ὅτι τυχερῶν ὦν ἡσυχίας, ἐν γράμμασιν αὐτῶν πλεῖν μὲν τυχερῶν κα- τατίθεμεθα, ὥστε εὐλογηθέντες, ἀλλ' εὐλογη- σόμενοι.

Ἰωάννη.

B Χρησάται δὲ τῶν ἑῶν διωατῶν φιλίας, οὐ κατὰ χρεῖαν.

Τῶ αὐτῶ.

Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ δυοῖν θάτε- ρον, ἢ τυχερῶν λυπῆς, ἢ μὴ τυχερῶν λυπῆ.

Τῶ ἀδελφῶ.

Ἀμφω τοῖς Διονυσίοις ἀπέστειλα, ἵνα ἑῶν βιβλίων, ὃ μὲν ἦς εἰληφώς, ὃ δὲ ἀπελθούσως.

Θεοφίλω.

C Πεδὸν ἵνα πηδῶσαι σοῦ παρελθόμενος, ὡς ἔβλεπον, παρὰ τὸ πρῶτον, παρεφνησάμενος βέλομα. Ἀλέξανδρος ἀπὸ Βελῆς Κυριωῆος, ἔτι μει- ράκιον ὦν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε· τῇ ὅτι ἡ- λικία συμπροσέεισε τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸ βίον ἐστάσεως, ἡξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς ἡγε- κονίας· ἡξιώθη ὅτι ἔπρεσβύτερος ἔῃ. καὶ δὲ πι- να χρεῖαι ἐπὶ γραπτοῦ ἡμετέρου, ἔτι Ἰωάν- νη πατὴρ μακαρίτη σου κατὰ τὴν ἡμετέραν ἢ μνημῆα τῶν τελευτήσων, ὅτι πάντα δεξιέ- νηα πατὴρ βίω ἑὸν σωμαποπῆσαι. ἑὸν συ- γράμματα, ὅτι μὲν γὰρ σασιαδύωαι τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ὑπὸ τῶν ἐκείνων χρόνων ἐπιστοχῶν ἀνεδείχθη τῆς Βι- θυνῶν Βασιλεπόλεως· συμβάσις ὅτι τῆς ἀφ- φορῆς, διέμενε ὡς χρονοτήσων φίλος, καὶ γέ- γονε τῶν ἐκείνων σασιωτῶν· ἐπεὶ ὅτι ἡ σιωδικῆ γράμμη κατήχουσε, χρονοῖν μὲν ἵνα σωμαμένον ἢ γὰρ σῶσις. τὸ δὲ αὐτῶν διηγήσειν εἰδῶτι, μάλλον ὅτι αὐτῶν διωατῶν, τὰ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀφλαγατῶν· ἐπεὶ τὸ καὶ βιβλίον ἀέγων ἑῶν, ὃ παρὰ τὸ μακάριον ἐμοὶ δοκεῖν Ἀθησίων ἔ- γραφει, ἐτάχον αὐτῶν τῇ κατὰ δόχην τῶν αἰσθῶν.

Ἐὰ μὲν δὴ μέγιστον τούτου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοὺς
 οὐνοὺς ἀποστάτας κοινὰ ἴδων, ἢ μετ' ὀλίγον, ὅτι
 τούτῳ μὲν ἔτος ἠδὲ πλείον ἐξήκει, μὲν δὲ ἀμνη-
 ρίαν ἐπὶ τῆς ἀφ' ἡμετέρας· ὁ δὲ σὺν ἐβάρησε τὴν
 διὰ Βιθυνίας, ὅθεν τῆς λαχρῦσης αὐτὸν κα-
 θέδρας ἐλάβετο· μὲν δὲ τὴν πρὸ ἡμῶν, ὡς περὶ μη-
 δὲν αὐτῷ εἰσφύεον, αὐτὸν καὶ πᾶσι ὡς ἰδιώτη παρο-
 φέρηται, ἐγὼ μὲν οὖν ἔτι πόρρωθεν ἐνεβάρησα
 τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, ἕτε ἠδὲ μοι καὶ σπικὴ πολ-
 λὰ μεμασκήναυ ὡρεῖται ἔτι πῶ γερνοῦν ἔτι κα-
 ταλάτρου, ἀποδόμους δὲ γέροντας ἐπί τοις αὐ-
 τοῖς μὲν τί ἄφες εἰδέναι παροσποιήματα, ἀπο-
 δεδελιακότας δὲ, μὴ λαθῶσι παρὰ τὴν κληρονομίαν
 τὴν ἐκκλησίας παροσποιήσαντες, καὶ ἀφ' οὗτο
 πᾶσι πᾶσιν ἀπηνέερον αὐτῷ παροσπινεργμέ-
 νοις, ἐπὶ τῶν ἀποστολῶν ὑπονοίας ἀπίμιας ἄ-
 φη ἔτι ξένος κατακεδάσασθαι, οἱ μὲν δὲ κοινῆς
 φήμης ἠνέροντο, ἕτε ἐμμεψάμην, ἕτε ἐμίμη-
 σάμην αὐτοῖς, οἷα οὖν ὅπως ἐποίησα, πᾶ-
 τερ σεβασμώτατε ἐκκλησία μὲν σὺν ἐδδξά-
 μην αὐτὸν, ὅθεν τραπεζῆς ἱεροῖς ἐκοινωνήσα·
 οἶκοι δὲ ἴσα καὶ τοῖς ἀναγίτοις ἐπίμησα. ὅστις δὲ
 ἔσπος ἐπὶ τῆς ἐπιχωρίων ἐμός· ὅταν τις
 αὐτῶν ἐφέστος ἡμῶν γήνηται, πᾶσι πᾶσι ἔρ-
 γου ἐ λόγου πᾶσι ἔχοντες ἐξισάμην, Φλυ-
 αρῆν ἠγροῦ μὲν τοῖς δυαχεροῖνοις, ὅτι τῆ μη-
 τρῶα τῆς πόλεως καταβαλλομένη δίχμα, καὶ
 τῶν ἀφ' οὗτο τῶν ἀπῶτων φροσπίδας κατα-
 μαδὸν ἀρῶ μὲν φέρω, ἐ μόνος ὑπὲρ τῆς ἀ-
 πῶτων ἀρολομῆς γολῆς. ἀλλ' ἐ καλῶ μοι
 κείσθαι ὡς τῶν Θεῶν, πλεονεκτεῖν μὲν πό-
 νοις, μειονεκτεῖν δὲ πᾶσι· καὶ τὸ Ἀλεξάνδρου
 δὲ τῶν, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίας παρὰ, βα-
 λαίμην μὲν δὲ μὲν δὲ τῆς ἀροσῆς ἰδεῖν·
 συμβᾶν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ μοι τρέπω τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς, καὶ διὰ τὸ ἐπὶ μοι καὶ τῆς παρὰ
 ἐρύθημα, ὑπὲρ βάρητα δὲ τὴν οἰκείαν αὐτῶν, ἐ
 γυμνοῦν οἱ μὲν φροσπίον, ἀπῶσι τοῖς εἰκόσι ἡμῶν·
 τί δὲ ποτ' οὖν ἀσύμφωνός εἰμι παρὰ ἐμαυτὸν
 ἰδέα ἐ δημοσία, ἐ ὅθεν τέρω τὴν χαρῶν δεδ-
 γμένα ποιῶν· ἀλλὰ δὲ μὲν εἰκὼν ἐ νόμου, δὲ τῆ
 φύσιν γαλιζομα, ῥεπούση παρὰ τὸ φιλεῖν δεσ-
 πόν, καὶ τοῖς ἀπῶ βιασάμην τὴν φύσιν, εἰ ἂν ἄ-
 φες ἠπιασάμην ὑπὲρ τὸ νόμου, αὐτὸ δὲ ἔτι ὅτι
 ἐρώτημα, παρὰ δὲ δὲ τὴν αὐτῶν τῶν δὲ διαγε-
 λικῆς ἀφροδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἀπῶς, ἐ ἄφως,

A Et hæcenus quidem communis Alexan-
 dro causa fuit cum cæteris defectoribus.
 Præcipuum hoc, vel commune cum pau-
 cis, quod tertius fermè abhinc annis est
 ab sopitis dissentionibus reconciliatâque
 pace, neque dum tamen ille rectâ in Bi-
 thyniam profectus est, nec quam sortitus
 erat sedem, repetiit, manet autem apud
 nos, quasi nihil suâ interfit, si quis eum pri-
 uati loco habeat. Ego verò neque hæcenus
 diu sacris legibus institutus sum, nec
 multa admodum didicisse par est, qui su-
 periore nondum anno in Episcoporum
 essem numerum adscriptus. Sed cum se-
 nes quosdam animaduenterim, qui se cer-
 tum quidem nescire non dissimularent,
 magno autem in metu versarentur, ne
 quem in Ecclesiæ canonem imprudentes
 offenderent, ideoque eum eo se atrocius
 gererent, & pro incerta suspicione cer-
 tam hospiti infamiam aspergerent, qui ne-
 que communi recto excipere vellent, ego
 illos nec reprehendi, nec imitari volui.
 Scis igitur quemadmodum egi pater om-
 ni veneratione dignissime: in Ecclesiam
 quidem admittere illum nolui, nec sacram
 cum eo mensam communicavi, domi verò
 peræque atque innoxios obseruavi quæ
 mea agendi cum nostris ratio est. Nam
 cum eorum aliquis domum nostram ve-
 nerit omnibus omni facto & sermone ho-
 norifico cedimus, nugari eos existimantes
 qui ided succensent, quod materna ciui-
 tatis iura imminuamus. Quamquam ob
 id omnium ego curas humeris sustineo,
 solusque pro omnium otio otij sum ex-
 pers. Sed magno id mihi apud Deum æ-
 stimabitur, vt laboris amplius, sic minus
 honoris ac dignitatis capere. Hunc autem
 ipsum Alexandrum, quoties ad Ecclesiam
 vado, vellem quidem nusquam in foro vi-
 dere, sed cum videre contigerit, aliò quo-
 diam oculos conuerto, statimque per ge-
 nas rubor suffunditur: at simul domesti-
 cum atrium præteriit, & sub eodem me-
 cum tecto versatur, consentaneo omni
 honore prosequor. Quid igitur tandem
 à me ipso priuatim publicæque dissensio?
 neutro in tempore ex animi mei senten-
 tia faciens. Sed partim legi obtempero;
 partim naturæ obsequor, quæ ad hu-
 manitatem procliuior est. Quamquam
 etiam vim naturæ facerem, si quid de
 lege certi haberem. Itaque nostræ in-
 terrogationis summa est, ad quam Evan-
 gelicæ successionis auctoritatem, aper-
 tè ac simpliciter respondere conuenit,

παλαζού-
αὐτῶν ἢ
11.

πατρῶον

ἡ ἀποστολικῆς

ac prout concepta quaestio est. Alexandrum habere Episcopum oporteat, necne.

καὶ ὡς περ πτωχάνομοι, Ἀλέξανδρον ὅτι κ. α. φ. σὺν τῶν χρῆ νομίσειν. ἐκ μὴ.

Eidem. 67.

Τῷ αὐτῷ.

Mihi quidem & libet & diuina prope imposita necessitas, pro lege id habendi quicquid Thronus ille statuerit. Propterea funebrem occupationem abiciens & affectum etiamnum corpusculum ad labores compellens, & suspecta perinde, ac segura obiens, quae hostilibus armis interclusa erant, Palæbiscam, & Hydracem perueni- Vici sunt Pentapolis, iidemque siticulosa Libyæ confinia, ubi conuentu populi habito, & litterarum aliis lectis, aliis redditis: Quædam enim ad eos, nonnullæ de iis ad me scriptæ fuerant, & accommodatâ ad suffragia habenda oratione instituta. Ut vel persuaderem, vel si succederet, inuitos adducerem ut de Episcopo eligendo deliberarent: Populi in religiosissimum Paulum studium euincere minime potui. Cupio mihi à parente fidem adhiberi, nolebam frustra eò cursum contendisse: in Populi offensionem incidi, qui me præcipuo honore prosequeretur. Ex iis manifestissimos quosque, siue quis altiùs vociferaretur, siue crepidinem nactus, & eam conscendens Patronum agere vellet, & sermonem contenderet, tanquam pretio comparatos, ac coniuratos licitorum manibus traditos, & ex conuentu pulsos exturbari iussi, statimque, ac sæpius perturbatum populum componens, & comprimens omnem orationis viam ingressus sum. Pontificium illum Thronum magnificè prædicare: confirmare cum contemptu, aut honore vestro contemptum esse Dei, & honorem coniunctum. At illi honorificentissima voce fœlix pietatis tuæ nomen appellare, & proni orare, velut coram præsentē clamores ac lamentationes miscentes. Sed virorum contentio etiam expectationem superabat, erat tamen remissior: At mulieres, genus tractatu difficile, manus attollentes, infantes porrigentes, & oculos claudentes, ne solito præfule orbatam sedem intuerentur, penes nos contraria instituire molientes, eundem in affectum impulerunt. Quod

Εγὼ καὶ βύλομαι καὶ ἀνάγκη μοι θεῖα, νόμον ἠγεῖσθαι, πᾶν ὅ,τι αὐτὸς ἐκείνος ὁ θεὸς θεασί- σι. ἀλλὰ πῶς καὶ πένθητον ἀσολίας πρῶται- σαίματος, ἐ νοσοκομούμενοι ἐπὶ τὸ σῶμα παρῶς τοῖς πόνοις ἐκβιασαίματος, ἐ δροδύσας πλὴ ὑποπτον, ὡς αὐτοπτον, καὶ διετείχισιν ὄπλα B πολέμα, γέγονα καὶ Παλαβίσκαι τε καὶ Υ- δρακα. κῶμα ὃ αὐτῶν Πενταπόλεως, καὶ τῆς διηγεῖς Λιβύης αὐτὰ τὰ μέθρια. ἐ αἷς τὸν τε δῆμον ἐκκλησιάσας, καὶ γραμματεῖς, τὰ μὴ ἀμαρτοῖς, τὰ ὃ ἀποδοῖς. τὰ μὲ γὰρ καὶ παρῶς αὐτοῖς, τὰ ὃ παρῶς αὐτῶν παρῶς ἐ- μέ. καὶ λόγους διεξελθῶν ὅπιτηθῶν εἰς δρ- χαρεσίαι εἰς τὸ καὶ πῶσαι, καὶ εἰ παρῶς ὀρίη βιασαῖται παρῶς αὐτῶν πλὴ παρῶς ὅπισηῶτου σέψιν, οὐκ ἐξενίκησα τῷ δῆμῳ πλὴ παρῶς τὸ δὲ παρῶς τὸν Γαῦλον ἀποδοῖ. ἀλλὰ πῶ- C τεύεα, παρῶς παρῶς. οὐκ καὶ μοι βουλομέ- νο μὲ πλὴ δεδραμηκέναι, πολλὰ πρῶν πῶ με τὰ δῆμῳ παρῶς κῶμα. τοῖς φανεραῖς τοῖς αὐτῶν, εἴ τις ἀπέχεγε μείζον, εἴ τις βίρα- μῶς κρηπίδα καὶ ἐπὶ μαρῶς αὐτῆ, καὶ παρῶ- γρηος ἠξίωσεν εἶ) καὶ λόγον ἀπέτεινεν, ὡς ὠνῆς, ὡς σῶμα μῶς, ὡς παρῶς χερσὶ παρῶς διδοῖς, ἐκκλησιάσας τῆς ἐκκλησίας ὠτομῶν, παρῶς παρῶς. σὺ γὰρ τῶν ὃ αὐτῶν καὶ πολλὰ κῶς ἀλαβῶν τε ἐ κατῶσαι τὸ δῆμον, δὲ πῶ- σης ἦλθον ἐπὶ λόγους ὁδοῖ, τὸ δρ χαρεσίαν ἐ- κείνον θεῶν ἀπεισιμῶν, καὶ πείθων ὅ,τι δὲ D τὸ εἰς ὑμᾶς ἀπετίσας καὶ πρῶς, ὁ θεὸς ἀπετίται δὴ καὶ πρῶς. οἱ ὃ, βίφημα τε φωνῆ τὸ μα- κέριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσθη- το, ἐ πρῶτες ἰκετῶν ὡς παρῶς παρῶς τῶ ἐκβοήσας, ἐ τῶ ὄλοφύρσας πρῶς ὠμοῖ. τὸ μὲ οὐκ ὃ ἀνδρῶν, εἰ καὶ παρῶς παρῶς δὲ, ἀλλ' ἐλατ- τον καὶ αἱ ὃ γυναικες, παρῶς δὲ μετῶ χεί- ρισιν, χεῖρας ἀνεγύσας, βρέθη παρῶς τῶσαι, καὶ μῶσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἵνα μὴ εἰς ἔρημον τῶ σιωπῆτος παρῶς τῶ τὸ θεῶν ἐπατεῖσας, μι- κρὸν ἐδῶσθη τοῖς τῶ πάντα πολιτῶν ὠδῶς ἠ- μᾶς, εἰς παρῶς τῶ πρῶς πρῶς ἐκκαλέσασθαι.

ὁ αὐτὸς ἵνα μὴ πάθω, φοβηθεὶς ἠθανόμην γὰρ ἄρξαι μὲν ἔλυσά τ' ἐκκλησίας· καὶ εἰς τετάρ-
 τῳ ἡκεῖν ἐπήρξατο ἐκδοσάμενος τὰς παλα-
 μαχοτάτας δόξας, εἰ ἕως ἐμμεύσας, εἰ πῆς κτ'
 χρεῖαν, ἢ χάριν, ἢ ὅπως ἴδια τί ἀφ' ἑσέω
 αὐτῷ φθέρωται ἢ τῶν ἡκόντων εἰς τ' ἐκ-
 κλησίας ἐκδοσάμενος. ἡκεῖν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος
 πῶρ' ἔτι πάλιν ἐσαύτης ἔσναγάνιος, ὅς ἐσδὲ
 πειρέμεινε πᾶσιν. ἀλλ' ὁ δὲ ἄλλ' ἄπῃτα κυ-
 κείων, φωνῆ παμμυγῆς, ἔσπ' ἔτι λίας ἐνεχῆν
 τῆς ἀκοῆς ἀδελφίτης. κατὰ σφραγίζοντων δὲ
 τῶν ἱεροκλήρων, εἰς ἑρῶν ἀδελφίταις ἀπετελευ-
 τήσεν ἡ βοή· καὶ ἡ ἀκουσῶν σκυθροπὸν, ἀν-
 δρῶν οἰμοφῶν, γυμνασῶν ὀλοφυγῶν, παίδων ὀ-
 λοφυρμῶν. ὁ μὲν ἔφη πατέρας ποτεῖν, ὁ δὲ ἡγόν, ὁ
 δὲ ἀδελφόν. ἕσπας ἐμμεύσας πᾶσις ἡλικίας πα-
 τῆς συγγενείας ὀνόμαζα. ἐμοῦ δὲ τί μετὰ ζυ-
 λέγῃν ὀπιχρεῶντος, ἀδελφίταις γραμμα-
 τῶν ἐκ μέσου τῆς πλήθους· καὶ ἐνδύχεται ἕως
 εἰς κοινὸν ἀδελφίταις ἀναγνωσῶνται. ὁ δὲ ἡ
 ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ παύσασθαι σὺν βία ἔ-
 πληθους ἀποπειρώμενος, καὶ ἀναστῆναι ὁ σέμ-
 μα, μέγιστος δὲ ἀδελφίταις δὴ γῆραι πρὸς τῶν
 μακαρίων ἀπὸ κεφαλῆς ἔσπ' ἑσῶν
 ἡφίστα πῆμα καὶ πρὸς ἐσθῶν· μᾶλλον δὲ
 ἐμοῦ κατεδέοιο ποιήσασθαι σκυθροπὸν ἐν
 γραμμασῶν, ἀπὸ ἐδιδάχθαι διδάσκοντα. ἐ-
 λέγετο τῶν καὶ ἐν σκυθροπὸν πρὸς τ' πρὸς
 βυτέρων, καὶ δημοσίαι πρὸς τῆς πλήθους, καὶ ὁ
 γραμματῶν αὐτὰ τῶν κατ' ἐκαστὸν διεξήκ,
 πᾶσις ἐπὶ ἔσπ' ἀποσολικῶν, ἐρῶν ἀδελφίταις ἐπὶ
 καὶ τῶν τῶν ἐκκλησίας ἀποσολικῶν ὁ αὐ-
 τῶν πρὸς ὀλοφυγῶν τ' μακαρίων, πρῶτον
 τε ὄντα πρὸς ἐσθῶν, καὶ ἀπὸ ἐκαστῶν, πρὸς
 τῶν ἐπὶ. ἡ δὲ γὰρ ἡ δὲ καὶ ὀλοφυγῶν γέροντες
 ἔσπ' ἑσῶν ἀδελφίταις ἱεροκλήρων πρὸς τῶν
 πᾶσις εἰς ἀδελφίταις καὶ πολυπρὸς ἡκονα· καὶ
 ὀπ' ἑσῶν πρὸς τῶν ἐκαστῶν, ὅσῳ ἀναστῆναι πρὸς
 ἐμὲ δὲ διχῶν πῶν τελευτῶν, ἀλλὰ πρὸς
 ἀδελφίταις τ' μακαρίων Σιδῆρον. ἐδοκεῖ γὰρ
 ὀπ' ἑσῶν νέος τε ἐπὶ, καὶ ἑκαστῶν ἀνῆρ, ἀπὸ τῆς πα-
 ραβασιλῆς Οὐάλεντι στρατείας ἡκον κτ' ἡκον
 ἀγρῶν ἀπὸ τῶν ὀλοφυγῶν, ὅσῳ ἐκαστῶν τε
 κακῶν, καὶ φίλοις ἀνῆσιν, τότε δὲ καὶ ἐκασ-
 τῶν τῶν ἀπὸ τῶν πᾶσις ἡ δὲ πρὸς ἐσθῶν,
 καὶ κατ' ἑσῶν ἔχειν ἡ δὲ ἀνῆρ, ὀλοφυγῶν ὀ-

A ne mihi accideret formidans, paulatim enim adduci me sentiebam, conven- tum dimisi, & ad quartum diem adesse iussi, & ultimi exempli diras imprecatus, si qui mercede conductus aut priuatæ utilitatis causa, aut favore, aut denique vlla alia re ductus quæ priuatim interesset, quicquam contra debitum Ecclesiæ obsequium proferret. Commodum dicta dies aduenerat, & iam populus aderat ad reclamandum & certandum compositus: qui ne interrogationem quidem expectauit; sed repente perturbata, ac permista omnia, confusa vox, quæque, quod aures acrius verberaret, discerni non posset. Indicto à sacris Præconibus silentio, vox illis in planctum desit. Ibi auditu tristes erant virorum luctus, mulierum vlulatus, puerorum ploratus, hic parentem desiderare, hic filium, fratrem alius dicebat, ita pro ætatum gradibus cognationis nomina diuidebant. Inter hæc cum dicere non nihil ordire, media è turba libellus profertur. Rogat aliquis vt in publicum omnibus legeretur. Nihil hîc præter obtestationem continebat desinere violenter tentare plebis animos, deliberationemque tantisper differendam liceat sibi ad beatitudinem tuam decretum de ea re, ac legatum mittere, ac me potius orabant, vt iis per litteras aduocatus essem, quæ didiceram edocens. Igitur & in confessu presbyteri, & vulgo plebs ferebant, & eadem ipsa sigillatim libellus complectebatur, ex Patria, & Apostolica ordinatione Erythro contributas has esse Ecclesias, sed à beato Orione defecisse, longius tum dissito fine, & cui summa facilitas vitio tribuebatur: iam enim contumeliæ hoc esse loco cœpit, apud eos qui sacerdotium humanis etiam in rebus præsidio, ac patrocinio esse, & in actu rerum versari putant oportere. Qui cum diutius vitam produceret, non fecisse illos, vt iusti hominis exitum præstolarentur, sed beatæ memoriæ Siderium elegisse. Iuuenis enim esse videbatur, & in agendo strenuus, qui ab Valentis Imperatoris exercitu veniebat, vt agros postulatos administraret, eiusmodi vir, qui & inimicis nocere, & amicis prodesse posset: nunc hæreticæ factiones dominabantur, multitudine enim superiores erant: & opportuna admodum erat agendarum rerum calliditas, quæ

ε. ε. ε.

est administra prudentiæ. Quamobrem A vnum illum & solum Palæbiscæ Episcopum creatum, sed neque legitime ipsum, contra iura verò omnia, quantum de senioribus accepi. Cum neque sit Alexandria constitutus, neque à tribus hic, vt maximè eligendi, illinc signum datum fuerit. Etenim solum beatæ memoriæ Philonem ausum esse collegam suum Episcopum pronunciare, Cyrenensis hic fuit, antiquior, iunioris patrus & eiusdem cum eo nominis: cæteris quidem in rebus, ex præscripto Christianæ disciplinæ viuens, quòd autem ad regendum, & parendum attinet audacior, magis quàm legum obseruantior. Verumenimvero sermonis veniam à sacrâ senis anima postulo. Hunc solùm venientem ferunt beatum Siderium creasse, & in throno collocasse, sed formidolosis temporibus, summum ius prætermitti necesse est. Ided magnum illum Athanasium tempori id dedisse, ac non multò
 B
 C
 D
 um exiguam adhuc orthodoxæ fidei scintillam, quæ in Ptolemaide erat, fouere, & magis magisque accendere oporteret, hominem illum maioribus regendis idoneum eò commigrare iussisse, vt metropolitanam Ecclesiam gubernaret. Sed illum senectus ad paruas Ecclesias reduxit; vbi e vna discipulus successorum non habuit, & ipse quidem alterius in locum successerat. Palæbisca & Hydrax, in antiquam formam redactæ sunt & Erythro contributæ, tux, vt aiunt, dignitatis decreto: & in hoc potissimum insistebant non esse tuam illam creationem antiquandam: ac litteras quidem cum peterem representare minimè potuerunt, Episcopos verò ex concilio aliquot testes produserunt: atque ij dixerunt se missis illinc litteris morem gerentes rogationem ad populum de Paulo tulisse, quem cum omnibus placuisset Episcopum habere, de eo retulisse; alios porrò eadem in sede collocasse. Ac, si mihi dicere per te liceat, illud verè deliberationis tempus exiit: auferre enim longè erat, quàm non concedere modestius. Nihilominus vin at e iamnum, quicquid paternitati tuæ visum fuerit. Nam si quod visum erat pro iusto ab iis habitum est, & hoc ipsum allegant; non ampliùs videri, iusti rationem commutat. Quare quodcunque statueris, hoc plèbi

σα Θεογήσεως. τῆτον οὖν ἕνα ἐ μόνον ἀποδείξεισαι Παλαβίσκου ἐπίσκοπον· ἀλλ' ὅθεν τῶτον ἐθεσμίως, ἐκθεσμίως μὲ οὖν, ὅσα γὰρ γερόντων ἠκούσαμεν, εἰ μήτε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέστη, μήτε πῶδα τειῶν εἰδαδε, καὶ εἰ ὁ σιωθῆμα τῆς χροστῆνίας ἐκείθεν ἐδέδοτο μόνον γὰρ φασὶ δὴ τὸ μακαριον Φίλωνα παρῆσαι τὸ τῆ στωιερῆως ἀνάρρησιν. Φίλων ἐγγέτο Κυρλιωῆος " ἐπὶ παλαιότερος, ὁ ἔ νεωτέρου θεῖος τε καὶ ὁμόθυμος, τὰ μὲ ἄλλα, ὅποιον ἀγγήοιτο παιδύμα ἔ Χριστοῦ, τὰ ἵ εἰς ὁ ἀρχὴν ἐ ἀρχαῖς παρραλεώτερος μῶλλον, ἢ νομιμώτερος. ἀλλὰ γὰρ αἰτοῦμαι συζητήσαι ἐπὶ τῶ λόγῳ τῶ ἱεραῖν ἔ παρθεῶντου ψυχῶν· τὸ δὲ ἠκούσα μόνον ἀποδείξαι τε καὶ ἐπὶ τῆ θροῦν καθῆσαι τὸ μακαριῶν Σιδῆριον. ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν χροστῆ ἀπαρρησιάζοις τὸ ἀκρίβειαν πῶδα βαρῆα. Διὰ τὸ δὲ τὸ πᾶμεγαν Ἀθανάσιον συζητήσαι τε ἔ χροστῆ καὶ μετ' ἔ πολὺ δεῖσθαι ἐν Πτολεμαῖδι τὸ εἰόντα μικρὸν ἐπὶ τῆς ὀρθοδξίας ἀσινθῆρα θαλάφαι τε ἐ ἐπιπλέον ἐξάφαι, τὸ ἀῖδρα τούτων ὡς μείζοσι παρρημασιν ἐπιτηδῶν ἐκείνῃ δξαδύωαι κελεύσαι, τὸ μηδὲ πολίτην ἐκκλησίας ἐπιθεσπῶσόντα. γῆρας δὲ αὐθὴν εἰς ἐξὲ κωμήτιδας ἐπομῆγαγῆ· ἔ κατὰ λύσας, ὅση ἔχε διὰ δόξαν, ὅς ὅθεν αὐθὴς ἔ παῖλθεν ἐτέρη διὰ δόχλω. Παλαβίσκου ἵ ἐ Ἰδραξ εἰς τῶν δροχῶν ἐξῆν ἐπαρρησθαι, ἐ παρὲς ὁ Ερυθρὸν ἀνελήφθησθαι, δόγματι, φασὶ, τὸ σεβασμῆας σου κεφαλῆς. ἐ τούτω δὲ μάλιχα πῶνται ἐπέκειντο, ἔ μὴ δεῖν ἀθετεῖα τὸ πῶδα σου θεοσμῶν. γράμματῶ μὲ οὖν, ἠήθησα γὰρ, ὅση εἶρον " ἀποδείκνύωαι ἐπίσκοποις ἵ τὸ συνέδρων ἀμῆσασθαι μῆρτυρας. ἔροι ἵ ἐφασθαι, ἐπιστολῆ περὶ παρρημῶντες ἐκείθεν ἠκούση, περὶσιν παρὲ Παύλου παρρημῶν ἐ δόμῳ· καὶ δόξασ ἀπασιν ἐπίσκοποι ἐξῆν, ἀνενέχαι παρὲ αὐτῶν· πῆς ἵ θεοσμῆας ἐτέρη γῆμαξ, ἐ εἰ μοι διδως εἰπίιν, πατέρ σεβασμῶντατε, ἐκείνος ἔ ὄντως ὁ χροστῆ ὁ τῆς σκέψαως· ὁ γὰρ ἀφελῆαξ ἔ μὴ γῆρῆσααξ λυπηρότερον. ἀλλὰ κρατεῖται καὶ νῦν ἔ, ἔ ἀ δόξαι τῆ παπεικῆ σε κεφαλῆ. εἰ γὰρ ὁ " δόξαι τότε δῖσμον αὐθὴς γῆρονε, ἐ τῶ παρρημῶν· ὁ μηκέτι δοκεῖν, ὁ δῖσμον μῆκατῆθῆσιν. ὡσὶ ἔ, ἔ ἀ γῆως, τὸ δὲ πῶν

κε. ἐν παλαι
 πρεσ.
 χροστῆ οὖν.

κε. ἐπὶ δόξαι

κε. δόξαι

διεχόν γ' ἄκοη γδ ζωῆ, καὶ θάνατος ἡ πα-
 ρακοή. εἰς τὴν οὖν ἀδελφότητα χεῖρας· ἀλλ' ἰκε-
 τεύοισι μὴ ἡμέεσσι, ζώοντος αὐτοῦ ἐν τῇ πα-
 τέρει, ὄρφανοί. οὕτω γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγουσι.
 καὶ γὰρ τὸν νεανίσκον οὖν οἶδα πότερον ἐπαγ-
 νέσασθαι αὐτῆς τῆς πατρὸς βουλοίας, ἢ μα-
 καροτάσσει. ἢ γὰρ τέχνης ἐστὶ καὶ δυναμείας,
 ἢ χεῖρας θείας, οὕτω τοῖς ἀδελφοῖς ἐξο-
 μιλοῦμαι καὶ καταδημαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὡς-
 τε τὸν χειρὸς αὐτῶν βίον ἀβίωτον ἄπαντι εἶη.
 εἰς δὲ δόξει μὲν καὶ αὐτῶν τῇ φιλανδρωπείᾳ
 σοφὴ φύσις φιλανδρωπότερα, ἐμοὶ δ' ἐπιθυ-
 μίαν εἰς αὐτοὺς· καὶ καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς
 τῆς σιωπῆς. ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς τέτρασιν ἡ-
 μέρους διακητάμην, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆδε τόποις
 διέπειρα, ἵνα τὴν ἀγαθότητος ὅν τινα τύπον
 ἔκαστον διέγραψα. καὶ μὴ θαυμάσιος εἶ ποτε τὸν
 αὐτὸν ὅτε καὶ κακῶς εἰπεῖν μοι συμβαῖη. οὐ
 γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐκάτερα. τὰ περὶ τῶν
 ἐπιπέπων καὶ ψυχῶν. γὰρ οἱ τοῖς καὶ Χει-
 ρῶν ἀδελφοῖς, καλὸν μὲν εἶ μηδέποτε φύσιτο·
 "Φύσις δ' ἐκαστὸν, εἰ μὲν μικρὸν παύοιτο. εἰ
 αὐτὸ δὴ ποῖτο καὶ χεῖρα καὶ καταπεμψέναι
 περὶ τῶν, διακτῶν ἡμετέρων, καὶ δέδωκε
 τῆς ἀκοῆς ἀμφισβητήσης ἱσθῆδε. ἐν Ἰδρακί
 τῇ κάμῃ χειρὸν ἐστὶ τῆς κάμης αὐτῆς με-
 τεωρῆσθαι, ὃ πάλα μὲν ἡμετέρον ἐρυμνο-
 πατον· καὶ αἰσίου ἢ τῆς Θεοῦ, γέροντι ἐκ-
 λελημέθεν ἐρείπιον. τέως μὲν οὖν ὀλίγους πι-
 σὶ τῆς αὐτῆς μερῶν, εἰς ἑκατέρας χεῖρας διε-
 γραμῆσθαι· οἱ δ' ἐπιπέπων οὗτοι τῆς πολεμίων
 χειρὸς, εἰς τὴν δυνάμει δὴ ἐκτειχισθῆναι, καὶ
 εἰς τὴν ἀρχαίαν χεῖρα ἐπιδρακτῆν, ἢ παρ-
 τὸς ἄξιον αὐτῶν τοῖς κεκτημένοις. περὶ τῶν
 ποῖτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμετέροις, ἢ δὴ ἢ καὶ ἄλλοις
 τοῖς ἀγαθῶσι ἐπιπέποις" Διοσκόρου καὶ
 Παύλου τῆς ἀδελφότητος ἡμετέρας. ἐν αἷμα γὰρ ἐπε-
 ποῖτο τὸν Ερυθρίτην ὃν Δαρδανίτης ἐπι-
 βολοτάτα σκέψασθαι, ὅπως δὴ τὸ μὴ περ-
 σῆσθαι ἀποποιήσασθαι, καλοῦσθαι μὲν τῆς
 Θεοῦ τύπον ἀλλότριον, ἀρπάσασθαι ἢ ὅπως ἢ
 τῆς δισθεσίας ἀποθεσθαι, ἢ δὴ χεῖρα βία ἀπο-
 σῆσθαι ἢ πόνηρ ἡμετέρας. περὶ τῶν ὅτι
 ἀδελφότητος Παύλος ἐπεχείρησε μὲν ἀπλοχίας
 κομίσει ἵνα, ὅτι τε περὶ ἀποποιήσασθαι τὸν λό-
 φον, καὶ ἐκκλησία παλαιότερον ἀπέδεδωκε,

A iustum erit : auditio enim vita , & con-
 tumacia mors est . Idcirco non contra
 manus attollunt , sed orant dumtaxat
 & obtestantur , ne parente viuo orpha-
 ni esse cogantur . Ita enim conceptis
 verbis loquuntur : equidem iuuenem
 illum de tanta omnium beneuolentiā
 ac studio , laudemne an beatum præ-
 dicem , nescio . Aut enim industriæ est,
 aut facultatis , aut gratiæ diuinæ , ul-
 que eò demereri sibi , ac conciliare
 homines , vt sine ipso vitam sibi mini-
 mē vitalem existiment . Quamobrem sta-
 tues pro tua humanitate humaniora de
 illo : mihi verò in urbem redeundum
 est , ibi eius quòd mihi faciendum sit,
 tesseram , ac signum præstolabor . Iam
 verò quæ totis quatuor diebus gessi ,
 quibus sum in his locis versatus , ne-
 que illum quicquam ignorabis qua sit
 à me ratione dispositum : nil mirum
 tibi sit , si quando eundem laudare ,
 ac vituperare mihi contigerit : nam
 non iisdem de caussis vtrumque insti-
 tuitur : res ipsæ laudantur ac virupe-
 rantur : animorum Christianos inter
 fratres disensionem nunquam oriri qui-
 dem bonum est , nec minus bonum,
 C posteaquàm exorta fuerit , paulò post
 restingui , ob eas res litteris ad me
 missis obtemperans , de eo iudicare su-
 stinui , & eiusmodi controuersia aures
 adhibui . In Hydrace vico locus qui-
 dem est editissima in parte quod olim
 castellum erat munitissimum , quo ter-
 ræ motu disiecto , nihil præter desertas
 parietinas superfuit : & hætenus qui-
 dem aliquot sui partibus ad vtriusque
 vsus accommodatum fuerat , sed in-
 gruentia belli tempora , quandoquidem
 muro cingi , & ad prisicum vsum reuo-
 cari potest , faciunt vt possessoribus suis
 ingentis admodum pretij esse videatur :
 D De hoc inter fratres nostros , sed &
 alios religiosissimos Episcopos Diosco-
 rum , & Paulum summa erat contem-
 tio , Erythritem Dardanites insimula-
 bat per insidias ab eo tentatum , quem-
 admodum quòd sua nihil referret sibi
 vindicaret , dum alienum locum Deo
 consecrat , & postquam hunc in mo-
 dum pietatis speciem arripuit , deinceps
 violenta manu callidum scelus
 esse defensum . Ad hæc religiosissimus
 Paulus , nonnihil quidem allegare co-
 natus est , se cliuum prius occupasse ,
 fuisse iam olim Ecclesiam antequam

φύσις.

ἐπίπεποις.

Διοσκούρου.

religiosissimus Dioscorus locum illum A
possideret. Verum si non segnius quif-
quam, & oscitantius inquirat, citò ve-
ritas comprobatur. Quemadmodum tum
vanum illud omne, ac futile apparuit.
Quod enim hostili excursionē compulsi
homines necessario ibi precati sunt, non
ea res locum illum consecrat. Alioqui
montes omnes, omnesque conualles Ec-
clesiæ sint, nec vllum erit castellum, quod
non publicum esse possit. In quibus om-
nibus, cum prædabundi hostes excur-
runt, preces & sacra mysteria fieri so-
lent, sed & ædes omnes quæ impiis Arii
temporibus preces, ac sacra mysteria re-
ceperunt. Quæ sunt nihilominus pri-
uatæ: fugæ enim & illud instar habet,
quando & illi hostes sunt. At ego tem-
pus exeitata Ecclesiæ quærebat, si vi-
tro condonantibus, si permittentibus iis
ad quos pertineret, factum istud esset.
Contraria iis omnia euidenter demon-
strata sunt. Episcoporum alius postula-
bat, alius cuius ea possessio erat denega-
bat. Tandem abiit is clauēs secum defe-
rens, aperit ille, & mensam importans
ædiculam paruam vasto in colle conse-
crat. Sed nusquam nisi transuerso toto
colle ad ædiculam patet aditus, callidé-
que istud excogitatum erat quo sibi cli-
uum vsurparet: mihi verò acerba res illa
comprimis videbatur, & omni acerbita-
te maior, nec æquo id animo ferendum
cum sacrarum legum gratia, tum propter
Reipublicæ iura: permisceri enim simul
omnia siue noua iniretur publicandi lex
& ratio, siue ex sanctissimis, ac religio-
sissimis rebus, de execrandis ac detesta-
bilibus iudicium ferretur, vt oratio & sa-
cra mensa & mysticum velum violentæ
incursionis instrumenta redderentur, de-
que iis rebus iam in vrbe decretum erat,
ita enim forte euenerat vt paucis exce-
ptis Ptolemaidem Episcopi omnes con-
uenirent, vt de ciuili quadam re deli-
berarent. Qui cum istud audiissent, fa-
ctum ipsum detestabantur, mutare ta-
men non audebant. Ego verò supersti-
tionem à pietate separari volo, est enim
illa vitium virtutis larua circumdatum,
quod philosophia tertium genus impie-
tatis esse deprehendit. Nihil ergo sa-
crum, nihil sanctum arbitror, quod ne-
que iustè, neque legitime sit susceptum:
neque id mihi occurrebat, vt dictam il-
lam dedicationem perhorrescerem, neque
enim Christianorum res eiusmodi sunt,

τὸν τὸν διὰ θέσιν Διόσκορον ἀποδείξωμαι
τῷ χειροῦ δεσποτικῶ. ἀλλὰ ἀὐτὸ μὴ μαλακώ-
τερον τις ἀπαιτήται τῆς ζητήσεως, ὡς ἐπὶ τῆ-
λῆθης βλάβη ἐστίν· ὡς ἂν οἷον ἀπὸ τοῦτο
πέφηνεν ἔωλον. ὁ γὰρ ἐν ὑπεδρομῇ τότε πο-
λεμίων ἐκείνῃ συμφορῶν ἅσιν αἰθροῖς, βύ-
ξαομαι τῶν ἀγῶν, πῶς τὸν τόπον οὐ κα-
τεροῖ. ἐν πρώτῃ μὲν ὄρη, πᾶσαι δὲ φάραγγες
ἐκκλησία, καὶ ἴσθμῳ ὅτι φερούμενον ἐκφύ-
γη δὲ δημοσίον ἐστίν· ἐν οἷς ἀπασιν ὅταν οἱ πο-
λέμιοι παρενομεύσασιν, βύξαι καὶ μυθία γί-
νονται. οἰκίαν ὅσῃ καὶ τοῖς ἀθέοις ἦν ἐξ Α-
ρείου ἡμετέρας, εὐχὰς ἐδέξατο ἔμυστηρια· κ. κ. κ. κ.
ἀλλ' ὅσοι ἠτιόν εἰσαν ἰδιώτῃδες· φυγὴ γὰρ κα-
κίνο. καὶ γὰρ ἐκείνοι πολέμιοι. ἀλλ' ἐγὼ τὸν
καρὸν ἐξήτιον τῆς καθάρσεως, εἰ τῶν δι-
δόντων, εἰ τῶν συλχαρομένων ἦν κρείων
ἐνήκετο. ἀπεδείξατο λαμπερῶς ἀπὸ μὲν τῶν
ἀμύτων ἦν ὑπερσέπων ὁ μὲν ἤτει λαβεῖν, ὁ δὲ
ἐκ τῆς ἐδάτου κύριος ὦν. τέλος ὁ μὲν ὄχετο τῶν
κλείς ἔχων· ὁ δὲ ἀνοίγει, καὶ τράπεζαν εἰς κ. κ. κ. κ.
φορήσας κατεροῖ μικρὸν οἰκίον ἐν λόφῳ
πλατεί. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐστὶν παρητητόν ὅτι τὸν
οἰκίον, εἰ μὴ δὲ ἰλοκηροῦ τῶν πλατειῶν.
C ὅστε τὴν τῆς ἡμῶν, ἐφ' ἣ τὸν λόφον περιποιη-
σαομαι. ἐδόκει δὲ μοι ὁ προσάγμα δένδρον ἐστίν,
καὶ πῆρα δένδρον, καὶ ἀγαπητικόν, ὁμοῦ μὲν
ἡμῶν ἦν νόμον ἦν ἱερῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἡμῶν
ἦν δικαίων τῆς πολιτείας· συλχαρομένη γὰρ
ἀμα πᾶντα, πῶς μὲν, εἰ ἔσποσ καὶ νόμος
ὑπεροχῆ δειμύσεως· ἴσθμῳ δὲ, εἰ ἀπὸ τῆ
ναγασάτων ἔσιν ἀγαθὰ κρίνοισ, εὐχὴ, ἐξ ἔλα-
πέζα, ἐκ τῆς ἀπάσταμα μυθία, ἐφόδου βίασας
ὄργημα· καὶ τῶν ὑμῶν ἠδὲ καὶ ἐν ἀπὸ διε-
γρωσ· καὶ σιμῆτι γὰρ οὕτως, ὥστε πᾶς ὀλί-
D γως ἀπὸ τῶν ὑπεροχῶν ἐν τῇ Προλεμῆδι
τότε στωδεραμηνεῖαι καὶ πῶς ἀκέψιν πολιτι-
κῶν ἀκρομῶν ὅ, πῶς μὲν προσάξιν ἐμισοῖα·
πῶς ὅ μὲν προσάξιν ὄκνοι. ἐγὼ δὲ πῶς δὲσι-
δαμνία ἀπὸ δὲ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας.
κακία γὰρ ἐστὶν ἀπὸ τῆς προσωπέοι περι-
μῆν. ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ πῶς οὐσιν τῆς ἀ-
θῆσας εἶδος ἐφώσεν. ὅσοι οἷον ἱερῶν, ὅσοι δὲ ὅ-
σοι ἠγῆμα, τὸ μὴ δικαίως τε καὶ οἷως ἢ γὰρ κ. κ. κ.
νόμον· οὐκ οὐ ἐπίσται μοι περιεμένη πῶς
λογημῶν καθίρσει· ἐ γὰρ ἐστὶν πᾶς Χριστιαν-

κ. κ. κ. κ.

κ. κ. κ. κ.

κ. κ. κ. κ.

κ. κ. κ. κ.

νασι, ὡς ἐπιτάξεις ἐν ταῖς τελεσιταῖς ὑλάσ A
 τε ἐν φωναῖς, ὡς ἄν ὄλας· ἡσὶ φρονησὶ ἀ-
 κалуθῆσαι δὲ ἡσὶν, ὡς ἄν ἡσὶν πνεύμα
 ἐλκόσμον, δὲ ὡς ἡσὶν ταῖς ἀπαρῆσι
 καὶ ταῖς οἰκείαις τὰς ἡσὶν ἀφῆσιν. ὅπου δὲ
 ὄργη καὶ θυμὸς, " ἀγνώμον καὶ δύσει παρῶς,
 ἡσὶται τῆς περὶ ζεως, πῶς ἐκεῖ δὲ πνεύμα
 δὲ ἄγον περὶ γίνεται, ὡς ἐπεισλόντων, καὶ
 συμβῆ περὶ ἀκνησ, ἐξοικίζετα; ἐγὼ μὲν
 εἶχον ὡς ἀποφρονύδμος πῶς μετῆσιν·
 ὅ δὲ καὶ ἐξηλέγχετο ἔ περὶ τερων ἡσὶσμε-
 νος αὐτῶ, ὅρκου πῶς ἡσὶσιν περὶ ἀσφρα-
 τος. τούτου λαβόμενος ἀσμένας, ἡδὴ πῶς ἀπο-
 φασιν ἀπεδιδρασχιν· δὲ ἐκείνον αὐτὸν ἀπέ-
 φασιν ἑαυτῶ δικαστῶ, " καὶ τὸν οἰκείον ὄρον
 ἐκβεβαλῆν ἡσὶν ἀσφραζον. ἀναδιδραμῶ δὲ καὶ
 ἀσφραζοντες, ὅτι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνεκα
 σκέψας αὐτῶ περὶ ἡσὶν, ἐδῆσιν ὅτι βα-
 λῆν τὰς ὄφης τὰς πόπω, καὶ ὅτι ἀσφραζον
 τὰς τῆς ἡσὶσσεως. καὶ πάλιν περὶ ὄμιλος
 ὅτι σκόπων ἐκ τῆς περὶ οἰκίδος, ἀλλὰ κατ' ἀλ-
 λην ἡσὶν σῶψ φλεγμένου· ἐφ' ὡς ἀπὸ τῶν
 καμῶ, οἱ τε ὄρον διεδείκνωτο πῶς τῶ Δαρ-
 δαρίτου μερῶ ἀσφραζον ἀποτεμύδμοι, καὶ
 μὲν τερων γερῶντων, ἔ σὺ καὶ ἀσφραζον τῶς
 ἀπὸ τῶν τῶν δὲ ἀσφραζον Διόσκωρον τῶ
 ἡσὶν ἀσφραζον ἀπέφηναν. ἐκ μὲν δὲ τῶ
 ἀδελφῶ Διόσκωρον, γερῶντων ἀσφραζον δὲ τῶ
 ἡσὶν τῶ δὲ λαβόμενος εἰς κοινὸν ἡσὶν ἀσφραζον
 ἀσφραζον, ὅ περὶ πῶς ἀσφραζον πῶς σῶ ὅ δὲ
 ἀσφραζον Πάυλος ἐπεποίητο ἐν ὅτι σὺ τῶν εἶ-
 δῆ, καμῶ δὲ ὅτι τῶ ἀδελφῶν ἀσφραζον ἀσφραζον
 ἔ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς ἀσφραζον ἀσφραζον, ἔ
 πῶς κακῶς ἀσφραζον, τὰς δὲ κακῶς ἀσφραζον
 ἀσφραζον. δὲ ἐστὶν ἀσφραζον τῶ δὲ ἀσφραζον
 τὸ ἀσφραζον. τὸ μὲν γὰρ ἀσφραζον, τῶς ἀσφραζον
 τῶς ἀσφραζον ἔ μῶρας ἔ φύσας· τὸ δὲ ὅτι πῶς
 ἔσκα δὲ ἡσὶν ἐρῶ δὲ, ἀσφραζον τῶς
 αὐτὸ ἀσφραζον. ἀσφραζον ἀσφραζον ὅτι δὲ ἀσφραζον
 ἀσφραζον ὅ δὲ ἀσφραζον Πάυλος, ἀσφραζον
 ῥητορίας ἡσὶν ἀσφραζον πῶς ἔσκα οἰκείας
 ἡσὶν μετῶντων. τὸ γὰρ ἡσὶν τῶ ἀσφραζον
 τῶν, καὶ ἀσφραζον τῶ ἀσφραζον λυπῶν τῶ ὡς ὅτι
 κακῶς ἀσφραζον λυπῶντων, πῶς ἡσὶν
 ἀσφραζον ἀσφραζον καὶ ἀσφραζον ἀσφραζον. ἔ
 τὸ μὲν ἡσὶν τῶ ἀσφραζον δὲ ὅ δὲ ἀσφραζον

A ut sacris illis at ceremonialibus elemen-
 tis, aut vocibus, tanquam naturali qua-
 dam attrahendi vi necessario adductum
 numen sequatur, quod mundano spiri-
 tui contingeret, sed ita ut ad motibus &
 perturbationibus vacuum, & Deo quam
 coniunctissimam mentis dispositionem
 accedat. At ubi ira, & furor inconsul-
 tus, & perucax animi motus ad agendum
 præit, qui fieri potest ut ei rei Spiritus san-
 ctus interfuit, cum his morbis subeuntibus
 tamen si prius habitare cœperit, abscedat?
 Quamobrem sic eram paratus ut mutan-
 dum illud omne pronunciarer: ille au-
 tem & antea mutationem illam recepisse
 se & iureiurando confirmasse manifestè
 conuincatur: quo libenter arrepto, iam
 sententiam declinabam, atque illum sibi
 iudicem constituebam, suumque ip-
 sum iusiurandum exequi compellebam.
 Tergiuersante autem illo, ac protrahente,
 cum Ecclesiastici negotij causâ e-
 me contulisset, necesse habui in rem
 præsentem venire, ibique controuersian
 disceptare. Rursus autem ex finiti-
 mis locis Episcoporum turba collecta
 concurrebat, alio aliis de causis conue-
 niente. quibus omnibus præsentibus,
 meque ipso, limites ostendebantur
 Dardaniz partem manifestè discrimi-
 nantes. Ad hæc Seniorum testimonia,
 & consensus eorum, qui hactenus re-
 pugnant, Religiosissimum Dioscoro-
 rum loci illius dominum declararunt.
 Ac instante Dioscoro fratre necesse fuit
 libellum infamem omnibus in commu-
 ne legi, quem ad sanctitatem tuam reli-
 giosissimus Paulus Epistolæ nomine con-
 scripserat scdam ac petulantem aduer-
 sus fratrem comœdiam, ex qua qui-
 dem non in eum qui malè audiret, sed
 qui malè diceret pudor redundaret. Sed
 est sanè secundum in bonis pudore af-
 fici: vacare enim peccato diuinæ prorsus
 & conditionis est & naturæ, ruborem
 verò illum qui ob malefacta obre-
 pit, modestiæ esse aliquis dixerit. Quæ
 cum in re præsentem religiosissimus Pau-
 lus suscepisset, oratorio omni artificio
 firmiorem animi sui sententia præni-
 tentiam declaravit. Quod enim peccasse
 fateretur, quodque turpem dolo-
 rem tanquam de voluntaria noxa con-
 ceperat, nos ei omnes beneuolos & eo-
 dem ferè modo affectos præstitit. Ac
 nostrum quidem hac in re factum mi-
 nus admirandum est. Sed religiosissi-

ἀγνώμον.

de No.

καμῶ.

οὗτο ἡσὶν
 ἡσὶν ἀσφραζον
 ἀσφραζον ἀσφραζον
 ἀσφραζον ἀσφραζον
 ἀσφραζον ἀσφραζον

mus Episcopus Dioscorus, postquam eum, qui perucaciùs haecenus contenderat, moderatiorem vidit, sententiis iudicum superior, voluntate superatus est, & in religiosissimi Pauli arbitrio relictum vtrum vellet, præstaret, collémq; retineret, an redderet: egregio Dioscoro, multas optiones admittente, quarum ne vnam quidem ante huius pœnitentiam audire sustinuiſſet. Nam & solum clium venditurum se dixit, & totam simul hanc possessionem, cum alia re commutaturum, aliâque quamplurima excogitauit, vias ille ac rationes abundè suppeditans, quibus qui eas proponere occuparet, alterum sibi demereretur. At is cæteras condiciones aspernabatur: cupiebat verò in eandem ipse venditionem succedere, qui fratri Dioscoro facta erat, eiùsque loco totius possessionis dominus pari omninò iure constitui. Factus itaque est, præter collem, etiam vinearum & oliuetorum dominus: illi autem magnificentia possessionis istius loco maior minoris loco possessio relicta est: communèq; vtriusque bonum, fraterna charitas, & intra Euangelicas leges permanſio, quæ præcepta omnia charitatis potissimum affectu contineri & cohiberi pronunciant. Vnum illud memoriz tradere oportebat, fratrumque duntaxat reconciliationem, atque concordiam exponere; quæ interuenerant præterire, si Episcopus quisquam in aliquo crimine sit deprehensus. Nam quæ fieri minimè decebat, ea obliuione deleri consultissimum est. Verùm ne in omnibus inferiores partes haberet Dioscorus, hæc eius postulationi dedi, vt omnia accuratè, atque ex ordine narrarem, ne quid pietatem tuam lateat, quam non parui referre, sed maximi momenti esse arbitrabatur, ex euentu ipſo persuasum habere, non iniustis de rebus hanc se contentionem suscepisse. Ego verò cum hominem cæteris in rebus laudo, valdè enim meis moribus conuenit, tam præcipuè erga sedem illam reuerentiæ nomine complector. Ac per charissimum mihi tuum, & venerandum caput, plurimum illi debere arbitror Alexandrinos pauperes, quorum agros procurat, repentè vbique se conferens, & ex rebus desperatis prouentus colligens, & ad occasiones temporum præsens. Itaque quæ ad Episcoporum dissentiones attinebant, hunc exitum habuerunt, Mandatum hoc insuper mihi erat, vt & Iasonem audirem, qui multa & indigna

A Ἐπίσκοπος Διοσκόρος, ὅτι τὸν τίως ἀφ' φιλοτιμιῶν μόνον ὑπεινότατον ἐθέλατο, τῆ ψήφῳ κρατῆν, ἠτήθη τῆ γνώμῃ, καὶ γέρονεν ὅτι τῶν βίλας βεβαίω Παύλῳ, ποιεῖν ὁπότ' ἔρα βούλοιο, καὶ ἄρα εἶν, ἡ ἡδὲ ἀδύναμι τὸν λόφον· τῆ θαυμαστοῦ Διοσκόρου πολλοῖς ἐκδόντος ἀρέσειν, ὡν ἑσθ' ἐμῶς ἀπὸ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκείνου μεταμοίᾳς ἠέρετο. καὶ γὰρ ἀποδοῦναι μόνον τὸν λόφον, καὶ ἀμοιβῶν δούῶναι πᾶν ἅμα ὃ κτήμα, καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξέδρεν, ὅτι διαφιλῶμενος αὐτῶν φέρει, ἀφ' ὧν αὐτὸς τίς προσλήψεται. ὃ δ' ἑαυτὰ μὲν ὤκει· ἡ δ' ἐξίου δὲ ἡ ἡδὲ ἀδύναμι τὸν λόφον καὶ τῆς ἀδελφῶν Διοσκόρου ἡμοιῶν ὡνίω, καὶ ὅτι τῶν αὐτοῖς ἀνικαταστάται ἀεσότης τῆ κτήματος. ἐξέρετο πρὸς τῶν λόφῳ, καὶ τῶν ἀμπελώων καὶ τῶν ἐλαιῶν ἑκαστῆς τῶν δὲ ἡ μεγαλοφροσύνη κτήμα αὐτῆ κτήματος, μεῖζον αὐτῶν ἐλαττονος ὑπερέχον· κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν, ἡ φιλαδελφία, καὶ ὃ εἶσα ἡμεῶν τῶν νόμων διαγελικῶν, οἱ σωκετικῶν τῶν ἐπιτολῶν πρὸ ἀγαπητικῶν ἀφ' ἡσιν ἀπιφῆσαντ. ἐν τούτῳ μόνον ἑδῆ μνημῆς ἀξιώσαι μινύσθηται τῶν ἀδελφῶν τῶν συμβάσεως καὶ πρὸ ὁμοιοῦν· τῶν μῆσῳ δὲ ἡδὲ ἀλιπῶν, εἰ τίς Ἐπίσκοπος ὡν ἡλω ἡ πωλίσεως. ἀ γὰρ οὐκ ἑδῆ πεπρωθῆσαι, τῶν τῶ καλῶς ἔχει δίδδῳαι τῆ λήθη, ἀλλ' ἵνα μὴ πᾶντα ἐκ πᾶντων ὁ ἀδελφὸς Διοσκόρος ἀποτυχεῖν, τῶν ἀιτήσεων αὐτῶν δίδωκα ὃ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπέξελεθῆν, ἵνα μηδὲν ἀρῶσθῆν ἡ σὴ θεοσίβεια, ἡ οὐ ἡδὲ φανῶν, ἀλλ' αὐτῆ πᾶντὸς ἐποιεῖν πειθῶναι ἀφ' ἡσιν ἀπιβαῖτων, ὅτι μὴ ἐπὶ ἀδίκῳ ἐφιλονείκησε. καὶ γὰρ τὸν αἶδρα τᾶτε ἄλλα ἐπαμῶν· πᾶν γὰρ μοι πρὸς ἑσῶν· καὶ τῆς εἰς τὸν θεῶν ἐκείνον ἀδύναμι ὑπεράγαμῆ· καὶ ναὶ μὰ πρὸ φίλιῳ σου καὶ σεβασμῶν κεφαλῶν, πολλῶν οἶμα χᾶεν ἐφείλην αὐτῶν πρὸς ἐκ Αλεξάνδρεια συμπολίτῳ, ὡν τῶν ἀγροῖς ἐκπῶναι, τᾶν πᾶν τῶν γινόμενος, καὶ ἑξ ἀπῶν φέρει ἐκλέγων, καὶ τῶν κερῶν παρῶν ἀμῶν, τᾶ μὲ πρὸ πρὸ τῶν Ἐπισκόπων ἑσῶν ἡ τῶν ἐξάρησῆν ὅτι τᾶν γὰρ ἡ ἡδὲ, ὅπως ἀκούσῳ καὶ Ιάσονος, ὅς ἔφη πολλὰ καὶ ἀδίκῳ ἡδὲ.

χ. αὐτῶν.

π. ἡδὲ ἀδύναμι.

ὡς ἀσυνεπιδουτέρου παρῆν. οὕτως αὖ ἐ- A
 χὶ καὶ κείνα. Λαμπωνιδμόν Ιάσων εἶλει ἀδι-
 κίας· ὁ δὲ φράσας ὁμολογία τὸν ἔλεγχον, ἔχθ
 τὴν δίκην, ἐκκλησιαστικῶν σιωδῶν εἰργά-
 μνος. καὶ τοὶ καὶ δάκρυον ἐκ μετῴρας ἀφῆ-
 κε, καὶ δῆμος ἰκέτης αὐτὸν ἐζητήσατο. ἀλλ'
 ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα· τῶ ὅ λυ-
 σαι τὴν ἀσυνεπιδου, εἰς τὴν ἱερατικῶν κατέ-
 δρασαν ἀπέπεμψα. Ἰσοῦτον αὖ ἐμμαντῶ σιωε-
 χήρησα, εἰ περὶ πελάσθε Λαμπωνιδμῶ ὁ
 χρεῶν· καὶ ἐκ κούρια πῶρῶν δόξε, πᾶσιν ἐ-
 φηκα τοῖς τότε πῶρῶν ἀσυνεπιδουτέροις, κοι-
 νονίας αὐτῶ μετὰ δαῖμα. μηδεὶς γὰρ ἀπὸ τῶν B
 δεδεμῶν ἐμοί· ἀιάρρωατεῖς δὲ, πάλιν ὅτι
 τοῖς αὐτοῖς ὑποδίκως ἔστω, καὶ ὡς τῆς θε-
 απείας ἑδὲ καὶ φιλανθρωπίας ψυχῆς ἀειμε-
 νέτω τῆς συγγνώμης ὁ σὺ δῆμα. ὁ δὲ γὰρ
 ὁ δὲ Ιάσων πῶρῶ ἀιάρρωατεῖς ἑαυτῶ, περὶ τῆς
 ἀνθρώπου γλώτῃ, ἐπέτυχεν ἀνδρὶ περὶ πε-
 τετέρῳ τὴν χῆρα· καὶ τῆτο δὲ ὁ λεγόμενος,
 κουφοτάτου περὶ γάματος λόγου βαρυτάτου
 τὴν ἡμῶν ἐξέπει. καὶ ὡς τῆν ἐκκλησιᾶν
 ἀδελφίαν, ὡς τα Λαμπωνιδμῶς ἔχῃ ὁμο-
 λογίαν, καὶ ὁ δὲ ἀξιοῖ ὡς τῆς ναυαγίας ὡ-
 φελῆσαι, τῆς ποιήσεως ἀφῶν ὁ συμβό-
 λαιον· ἀλλὰ χερσὶν αἰτεῖ, τοῖς καρπῶν ἀνίους
 ἡμέρας· καὶ ἔφη πῶρῶ ἀιάρρωατεῖς, ἐπὶ τούτῳ
 περὶ τῆν ὄν νοῦν, ὡς αὐτῶ πτωχῶν καὶ κα-
 χήτο χερσῶν τομίσματα δὲ ἐπὶ τῶ πεν-
 τήκοντα περὶ τοῖς ἑκατόν. ἀνοίσειν ὅτι καὶ πε-
 εἰ τῶν δὲ τῶν γινόμενων περὶ ἡμῶν, ἵνα γινόμε-
 να " παύσῃται. ἱερεῖς ἱερέας ὡς τῶ ἀνόμων διώ-
 κοισι. εἰ μὴ ὅτι ἡμεῖς, ἔπει λέγω πῶρῶ
 τως δὲ μετ' ὅτι βούλου τῆς περὶ ἀσυνεπιδου. οὐ
 γὰρ ἵνα λάβωσι δίκην, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἐργασίαι
 τῶν γραπτῶν ἀδικῶν κέρδη μνηστεύσωσιν· ὅτι D
 δὲ τοῖς ἐμοῖς ὡμοῖς ἀναβαίνῃ ἀνάγκη τῶ
 πῶρῶν φορτίαν. δὲ δόμα γράφει καὶ ἀφῶ-
 τῆτου μηδεὶ μηδὲν ἐξῆσαι τοιοῦτο ποιῆν. καὶ
 γὰρ ἐμοῖ γράφει καὶ τοῖς ἀσυνεπιδουτέροις, καὶ
 κακῶς πάροισιν ἀμύνης, καὶ πολὺ πλέον ὅ
 πεποιτικῶς ἔστω τοῖς ἀδικῶν αὐτοῖς· εἴ τῶ
 μείζον ἀγαθόν, ὁ μείζονος ἀπὸ ἀφῶ κα-
 χῶδ. κακὸν δὲ μείζον τῶ ἀδικῶν ὁ ἀδικῶν·
 ὁ μὴ γὰρ, ἵδῶν ὅτι κακόν· ὁ δὲ, ἀλλο-
 πειον. ἀλλ' οὐτ' ἐγὼ κατεμύνασα τίνες εἰσὶ,

à presbytero collega passum se esse ac-
 bat. Hæc igitur eo modo se habent.
 Lamponianum Iason iniuriarum con-
 uicit : ille conuictionem confessione
 præueniens, pœnas luit, ab Ecclesiasti-
 cis conuentibus separatus. Quamquam
 ex animi pœnitentia illachrymauit, &
 supplex cum populus condonari sibi
 petuit, sed ego in iis, quæ semel decre-
 ueram perseueravi; soluendi autem ius,
 atque authoritatem ad Pontificiam se-
 dem reieci. Tantulum hoc ergo mihi
 fumpsi, si Lamponiano fatalis necessi-
 tas immineret, & præstituta mortis dies
 adesse videretur : tum omnibus qui eo
 tempore interessent Presbyteris con-
 cessi, vt eum in communionem Ecclesiæ
 reciperent. Nullus enim quantum in me
 erit Ecclesiasticis vinculis obstrictus mo-
 riatur. Sin conualuerit, rursus iisdem pœ-
 nis teneatur, atque à diuina & humanissi-
 ma anima tuæ veniæ tesseram expectet.
 Neque enim Iason omnino culpa vacat,
 homo lingua promptus, in hominem in-
 cidit manu promptiorem, &, quod dici
 solet, leuissimæ rei, sermonis grauissimas
 pœnas persoluit. Quòd verò ad pecunias
 attinet, de quibus ante egi, eas se Lam-
 ponianus habere fatetur, nec quicquam
 se naufragio subleuari cupit, quo con-
 tractus peritit : tempus duntaxat postu-
 lat distrahendis fructibus opportunum,
 se seque posthabitis omnibus id vnum
 laboraturum recipit, vt pauperum pec-
 unias persoluat. Numi erant septem
 & quinquaginta supra centenos. Ope-
 ræ pretium est de iis etiam referre, quæ
 apud nos geruntur, vt fieri deinceps de-
 finant. Sacerdotes à sacerdotibus male-
 ficiorum accessuntur, falsòne, nondum
 dico, omnino tamen malo & fraudulen-
 to animo. Non enim perfequendarum
 pœnarum gratia, sed vt exercituum præ-
 fectis iniusta lucra concilient. Necessè
 est autem omnium onera humeris meis
 imponi. Quamobrem scribe obsecro,
 & edicto præcipe ne cui simile quicquam
 facere liceat. Nam & magno me bene-
 ficio deninxeris, & eos mecum qui tran-
 quilliori animo sunt, & oppressis sub-
 uenies, & multo ampliori beneficio eos
 ipsos affeceris, qui iniuriam faciunt,
 cum maius bonum sit maiore à malo libe-
 rari, maius autem malum est inferre
 quàm perpeti iniuriam : illud enim
 proprium malum est, hoc alienum. Ve-
 rum ego quinam ij sint significare nolui,
 T

ε. γ. ὡς ἴπ

neque tu si noris nominatim quemquam redargue ; ne in fratrum offensionem incidam. Quos etsi coram priuatim vehementer increpauī , Deus condonabit. sed rem ipsam dumtaxat in iis quas ad me dabis litteris odisse videre. Inueniam enim, modò adsit Deus, quemadmodum sine cuiusquam offensione non vltirà se turpitudine , atque infamia nostra proferat : absit enim vt Ecclesiæ infamiam dicam . Vnum adhuc constituendum superest , statimque scribendi finem faciam : Vagantur quidam apud nos Vacantiui (feres enim me paululum barbarè loquentem,) vt vñitata in Rep. voce nonnullorum nequitiam expressius declarem. hi certam quidem nullam sedem habere volunt , qui quam habebant antea reliquerunt , non castamitate expulsi , sed sponte locum mutantes : honoribus porro fruuntur , eò vagantes , vbi maius compendium est. Mihi verò , Reuerende pater , ita videtur , oportere iis , qui suas Ecclesias deseruerint, omni Ecclesia interdici , & priusquam illic redeuntes se receperint , neminem eos ad altare admittere , neque ad primas sedes inuitare , sed vulgares illos in plebeiis subselliis relinquere , cum in Ecclesiam irruperint ; citò enim referent se , vbi de honore periclitati fuerint , quem capere vb'uis malunt , quam ibi , vbi conuenit , malent autem illic saltem , quam nusquam omninò percipere . Ac publicè quidem ita cum iis agendum erit , tanquam cum priuatis, si augustissimæ tuæ sedi ita visum fuerit : priuatim verò , ac domi quemadmodum vti iis oportebit , tunc sciemus , cum à pietate tua responsum allatum erit , de ea quæstione quam nuper de Alexandro proposui , qui genere Cyrenensis est , Ecclesiæ autem cuiusdam Bithynorum Episcopus fuit , qua per seditionem pulsus , cum redire liberum sit ; nequaquam reuertitur , sed apud nos commoratur. De eare ad sanctitatem tuam scripsi , omnia diligenter exponens , quæ illi accidissent , tuamque sententiam requirens , quo in numero haberi hominem oporteret. sed quoniam rescriptum ad me nullum affertur ; exciderint ne , an ad tuum vsque felix caput peruenerint litteræ dubitans ; de eare cum clarissimo viro Dioscoco Episcopo sum collocutus, &

A μήτ' αὐτὸς εἰ καὶ μάθους ἐπ' ὀνόμασιν ἔξελέγης ἵνα, ἵνα μὴ ἀπερθεύμην ἀδελφοῖς, οἷς εἰ καὶ χεῖρα πρὸς ὁμοίων ἴδια λίαν ἔπιτετιμῆκα, συγχωρήσῃ Θεός. ἀλλὰ φαίνεται ὁ πρῶτος μόνον μισῶν ἐν τοῖς πρὸς ἐμὲ γράμμασιν. εἶπομαι γὰρ σὺν Θεῷ μὲν τῶ πᾶσιν ἀλύτου ὁ μηκέτι παρελθὴν περαιτέρω τιμῶ ἀνημσοῦμαι ἡμῶν. μὴ γὰρ εἶπομαι τῆς ἐκκλησίας. οἰκονομήσασθαι δὲ ἐν ἐπίλοιπὸν, ἔργου * πεπαύτομαι. πεινοσοῦσιν τινες βασκαί- χ. παύσ
B πῆροι πρὸ ἡμῶν. ἀέξῃ γὰρ μου μικρὸν ὑπο- μαί
 βαρβαρίσματος, ἵνα ἴδῃ τῆς συνηθετέρας τῆ πολιτείας φωνῆς ἢ ἐπίων κακίαν ἐμφαντικώ- μαί
 τερον πρῶτα γίνωσκω οὗτοι κατὰ δρόμῳ μὲν ἀπο- μαί
 δεδῆγμαι ἐχθρὸν οὐ βούλονται. οἳ γε τιμῶ ὀ- μαί
 σον ἀπολεθῶσιν, ἔχῃ συμφορῶν, ἀλλ' μαί
 αὐτῶν μετὰ μέγα γινόμενοι. καρποῦνται μαί
 δὲ τὰ ἱμάς, ἐκδὲ πεινοσοῦντες, ὅπου κερ- μαί
 δαλεώτερον. ἐμὲ δὲ δοκεῖ, πάτερ σεβασμῶ- μαί
 πατε, χεῖρα τούτοις, ὅσοι τὰ οἰκείας ἐκκλη- μαί
 σίας ἀπέπρωτο, πᾶσιν ἐκκλησίαι ἀπέπα- μαί
 ρασαί καὶ ἄλλοι ἀπελθόντες * ἐκδὲ κατὰ τῆ- μαί
 σονται, μηδὲνα δὲ χεῖρα ὑποσχεσθῶ, μηδ' εἰς μαί
 παρεδρίαν καλεσθῶ ἀλλ' ἀ* πειροσθῶ ἀρχαῖος μαί
C ἐν ταῖς δημοτικαῖς κατὰ δρόμῳ, ὅπου εἰς ἐκκλη- μαί
 σίας ἐμβάλλωσι. τὰ γὰρ δὲ ἐπιμελῶσιν, εἰ μαί
 παρὲ τῆς ἡμῶν κινδυνώσιν, ἧς ἀξιοσὶν ἀ- μαί
 πολεσθῶ ἀπὸ τῶ καλῶν, ἢ οἳ πειροσθῶ. μαί
 δεξάμετο γὰρ * ἐκδὲ μάλλον ἢ μηδαμῶ. καὶ μαί
 δημοσία μὲν, οὕτω πειροσθῶ αὐτοῖς, ὡς ἀ- μαί
 πικρὸς ἰδιώταις, αὐτὸ δὲ σιμνοτάτω οὐ θεῶν μαί
 σιωδῶ ἴδια δὲ ἐ κατ' οἶκον, εἰσὶν ἡμῶν πῶς, μαί
 ὅπου ἡμῶν τῆς οἷς θεοσεβείας ἀποκρίσις μαί
 ἐκείνης τῆς πύσης, ἡμῶν πρῶτον ἡρώτησα μαί
 πρὸς Ἀλεξάνδρου Κυρηνάου μὲν * ἀδρόσ ὁ μαί
D γῶς, ἱερατευσάμενον δὲ ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Βι- μαί
 θυνῶν ἧς ἐκπεσῶν χεῖρα δὲ τῶν σαῖον, ἔχον ἐ- μαί
 πιμελῶν, ἐκδὲ ἐπιμῶσιν. ἀλλ' ἡμῶν ἐπιχω- μαί
 ρεῖα ἔχῃ πρὸς τούτου γέγραφα πρὸς τιμῶ σὺν μαί
 ἀγῶτητα, πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπιμῶσιν τοῖς παρὲ μαί
 αὐτὸν γινόμενοις, ἐ γινόμενοι αὐτῶν οἳ τὰ κτεῖον μαί
 τὸν ἄδρα. ἐπὶ δὲ ὅσον ἡμῶν μοι παρὲ τούτων μαί
 ἀπὸ τῶν ἀμφοβολῶν, πότερον ἔχῃ πῶσιν μαί
 ἢ διεκομίσθαι τὰ γράμματα μὲν τῆς μαί
 μακαρίας ὑμῶν κεφαλῆς, διείλεγμα παρὲ τούτου μαί
 πρὸς τὸν γινόμενον Διόσκωρον τὸν ἐπίσκοπον,

καὶ τοῖς Τραχυράφοις τὰ ἀπίτυπα διδώσιν ἵνα
 πότε γραφέντων ἐπέταξα, ἵνα εἰ μὴ τυχερῶς
 δὲξάμενος πλὴν ἑπιστολῶν, ἔχῃς ἡδονὰς
 αἰτήσῃ τε, καὶ πρὸς ἐμὸν ἀγαπήμα-
 τος τὰ ἀμοιβῶν. ἕπερ πᾶσιν βίχου πρὸς ἐ-
 μὸν. πρὸς καὶ ἀλελεμμένου γὰρ βίχου, καὶ τοῖς
 πᾶσιν ἐρήμου, καὶ διομήδου σιωεργίας τοιαύ-
 τος, ὡς αὐτὸς ὄκνησεν πρὸς ἐμὸν φθόνον
 πρὸς Θεόν. ἀπίτυπα γὰρ εἰς τοιαύτην μοι πε-
 εἰσάται, ἀφ' ἧς ῥιψοκίνδυνον πόλεμον, ὅτι ἀ-
 δεσπότης ἐν ἀμύρῃαις, ἀπὸ Θεοῦ ἐκκλησίας,
 ἀγωνίᾳ ἐτέθειν ἡμέτερος, δυσσταθειῶν ἡψά-
 μιν Θεοῦ.

Τῷ αὐτῷ.

Ὡς δὲ δὴ πλὴν ἑπιστολῶν, ἐλλεται μὲν
 ἕπερ πρὸς ἐμὸν, ὡς οὐχ ὅσον ἐμοὶ διηγήσασθαι.
 ὅτι δὲ ἀρετῶν ἐκ νέας ἀσκήσας, τῆτο καὶ θεμῆς
 εἰπεῖν, καὶ πρὸς πᾶσιν ἀληθῆς. ὡς μὲν οὖν ἀ-
 γαθὸν ἀδρα, ἡμῶν. ὡς δὲ ἐγράψατο γρα-
 φῶν, οἰκείας εἰμυρῶν πηροῦται. μηδὲ γὰρ
 δικαίου ποτὲ φόρου πρὸς αὐτοῖς.

Τῷ αὐτῷ.

Μέλη γὰρ τοῖς μὲν καὶ Πενταπόλεως. Ἐκ-
 οῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἑπιστολαῖς. ὅτι
 δὲ κακὰ πλείω καὶ μείζω γέροντες, ἢ φόβος τὰ
 γραμματα, λέγοντος ἀκούσῃ τῶν ἀγαθῶν.
 ἐλλεται μὲν γὰρ ἕπερ συμμαχίας, ὡς ἐκείθεν
 αἰτήσων. τὰ δὲ τῶν πολεμίων εὐδὲ πλὴν ἔξο-
 δον αὐτῶν πρὸς ἐμὸν. ἀλλ' ἐφθασαν ἐκχυ-
 θέντες ἀδρόν καὶ τῆς χώρας πᾶντα οἴχεται.
 πᾶντα ἀήρηται. αἱ πόλεις ἐπὶ λοιπαῖς, ὅ μὲν
 χεῖς οὐ γραφῶν, λοιπαῖς. ὅ ἢ εἰς πλὴν ἑπιου-
 σάν, Θεός οἶδε. πρὸς τῶν βίχων δὲ τῶν ὄντων,
 βίχων λέγω, τῶν ἐθαδῶν δυσωπεῖν τὸν Θεόν.
 Ὡς ἐγὼ πολλὰς ἡδὴ, ἔ τὰ ἴδω, ἔ τὰ κοι-
 νὰ μάλιστα νύξαιμι. τί λέγω μάτην; εἰς
 τοιαύτην μοι πρὸς ἐμὸν. τοιαύτην εἰσὶν αἱ ἀ-
 μύρῃαι, βαρβαρὰ τε καὶ πολλὰ.

Πρόκλος.

Γέροντες ἔχῃ μοι γραμματα πρὸς τῆς

A Amanuensibus earum, quas tum scrip-
 pli, exemplar dare iussi, ut si forte non-
 dum epistolam accepisset, eo perlecto
 reposcere, & mutuas ad me reddere
 possis. Postremò Deum pro me depre-
 care, pro derelicto enim precaberis, at-
 que omnibus destituto, taléque adiu-
 vementum desiderante, quoniam pro me
 ipse Deum compellare vereor. In con-
 trarium enim mihi omnia recidunt ob
 projectam temeritatem, quòd homo
 peccatis irretitus, extra Ecclesiam edu-
 catus, alio disciplinæ genere institutus,
 ad altare Dei accedere non dubitave-
 rim.

Eidem 68.

Cui hanc epistolam commisi, negotij
 gerendi causa proficiscitur, quod narrare
 mihi nefas est. Quemadmodum verò vir-
 tutem iam inde à teneris colat, & dictu fas
 est & varissimum. Igitur tu eum, perinde
 ac virum probum honorabis; quàm verò
 accusationem suscepit, proprium fatum
 C expleat: nunquam enim quantumvis iu-
 stam necem attigeris.

Eidem 69.

D Curam enim ipse curam Pentapoleos
 geris: igitur litteras publicas accipies. Sed
 plura, & maiora mala contigisse, quàm
 quorum litteræ formidinem intentant, de
 eo qui pertulerit audies. Etenim ad auxi-
 lia ille quidem contrahenda proficiscitur,
 quasi inde petiturus: at hostes ne digres-
 sum quidem illius expectarunt, sed prius
 repente tota regione diffusi sunt. Actum
 de omnibus est, periere funditus omnia,
 solæ vrbes adhuc reliquæ atque ad hoc
 vsque tempus quo scribimus, reliquæ:
 quid sequenti die euenturum sit, novit
 Deus. Ad hæc precibus tuis opus est, iis
 inquam precibus, quæ Deum flectere ac
 mitigare solent. Ego sæpius & priuatim &
 publicè frustra sum deprecatus, quid fru-
 stra dico? In contrarium mihi vertuntur
 omnia. Ea demum peccatorum & gra-
 uium & multorum conditio est.

Proclo 70.

Nullæ mihi superiore anno de sacra

T ij

manu tua litteræ allatæ sunt. Et hoc inter alias quæ illo mihi tempore accidere difficultates, à me est numeratum : plurimum enim quamplurimis in rebus ego superiore anno meorem accepi, sed & proxima mihi hyems, qui vnus ad solatium restabat filiorum, eripuit. Ita enim erat in factis, vt quamdiu vobiscum verfarer, felici in statu essem, absens verò, aduersam fortunam experirer, detur mihi quæso solatium aliquod, paterni vt capitis tui litteras accipiam, omnium quæ è Thracia aduehuntur mercium pretiosissimam.

Pylæmini 71.

Duplex de te nuntius affertur, ided simul in Thraciam, simul in Isauros scribo, vt in vnas saltem litterarum incidas, vtrarumque argumentum est & carissimo capiti Pylæmeni philosopho salutem plurimam dicere: id ipsum enim est, velit, nolit: nam nunquam quod à natura insitum est peruincet, nec diuini scintillam ignis extinguet, sed aliquando praua institutione superior excitabit.

Episcopi 72.

Andronicus qui Ecclesiam fefellit, veracem illam experiatur. Nuper, nec nuper admodum in Deum deliquit, contumeliosus in homines fuit, quas ob ros nostram illi Ecclesiam intercludentes, litteras ad fraternitatem vestram dictauimus, quibus nostram de illo sententiam significabamus. harum missionem anteuertit supplicem se esse simulans, & pœnitentiam promittens, quam mihi omnes admittendam existimabant, me vno excepto. Mihi cum nosse penitus hominem videbar, qui facile omnia & diceret & faceret, idque adeò expectabam & prædicebam, qualibet illum de causa ad ingenium esse rediturum, quem minus audacem futurum verissimile foret, quamdiu Ecclesius adhæresceret multò magis, quam si nihil ei suspectum relinqueretur. Propterea sic eram, vt in decreto persisterè, quasi & quod ad Deum attinet religiosius & quod ad ciues spectat vtilius consulens:

A ἰερεῖς ἑὸ χρεός. ἠείθμισα καὶ τῆτο μὲ τῆ σιωπηρῶντων μοι κατ' ἐκείνο καιρῷ δυσχερῶν. πολλὰ γὰρ ἐπέ πολλῶν ἐγὼ ᾤριστο ἰωιάδιω. ἀλλὰ καὶ ὁ τῆτες χημῶν ὁ, πὶ μοι λοιπὸν ἰω εἰς τὴν ψυχαγωγίῳ ἀφείλετο" ὁ παιδίον. εἰ μῆτο γὰρ ἀφ' αὐτοῦ, σιωπῶντι μὲν ὑμῖν, ἀτυχεῖν. ἀπὸντι δὲ, χαλεποὺ πιεραῶσαι τῆ δαίμονος. γηραῶ δὴ πῆς ᾤρα μωρία, ὁ δὲ ἀσῶσαι τῆς πατεικῆς σε κεφαλῆς γραμματα, ὁ πημαλφῆσαι τῆν ἀπὸ Θράκης ἀγωγῶν.

χ. παρὰ ειν.

B

Πυλαμίδης.

Διπλοὶ λόγῳ λέγονται πρὸς σοῦ. ἑταροῦ ὁμοῦ μὲ ἐπὶ Θράκης, ὁμοῦ δὲ εἰς Ισαυροῖς γραφῶ, τῆ πρὸς τῆν σε πρότως μῆ γέ πνι τ' ἐπιστολῶν. ἑταροῖς δὲ ἀμφοῖν, ἀσῶσαι τῆ φιλιπῆτιω κεφαλῆ Πυλαμίδην τὸν φιλόσοφον. τῆτο γὰρ ἐστὶ καὶ βούληται, καὶ μὴ βούληται. ἔ γὰρ μήποτε" κατηγύση ἔ πεφυκότος, οὐδ' ἔ μὴ σβέση τὸν ἀπὸ τῆς τῆου πορῆς ἀλλ' ἀνάψῃ ποτὲ, τῆς μωρητῆς ἀγωγῆς ἑταροῦ γηραῶντος.

χ. διὰ.

χ. καὶ χ. πρὸς.

Τοῖς ἐπιστολῆσι.

Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευδάμμος, ἀληθευούσης αὐτῆς πιεραῶντιω. πρὸς τῆν, οὐ πω πρὸν πρὸς τῆν, ἠμῆτεν εἰς Θεόν ἐξυβριστο εἰς ἀνδραποῖς ἐφ' οἷς ἀποκλείσαντες αὐτῶ τὴν πρὸ ἡμῖν ἐκκλησίαν, ἑταροῦ ἀσῶσαι πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γραμματα, τὴν ἐπὶ αὐτῶ γηραῶν μωρία. ἑταροῦ ἐφῆσσε τὴν ἀσῶσαι, ἑταροῦ πρὸς τῆν ἀσῶσαι, καὶ μετῶντιω ἑταροῦ, ἑταροῦ ἀπὸ τῆς ἑξίω με δὲ χραῶ, πρὸν ἐμῶ. ἐγὼ γὰρ ἐδῶκω ἑταροῦ ἑταροῦ πρὸν τὸν ἀνδραποῖς, πρὸν τῆν ἑταροῦ εἰπεῖν ἑταροῦ πρὸν τῆν ἑταροῦ. καὶ πρὸν τῆν ἑταροῦ τε καὶ πρὸν τῆν, ὡς ἐκ τῆς τυχευούσης αἰτίας εἰς τὴν φύσιν ἐπὶ μελῶσαι. ὄν γε εἰκὸς ἀπολμότερον ἑταροῦ πρὸν τῆν ἑταροῦ τῆς ἐκκλησίας πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ μὴ δὲν ὑποπτιοῦ αὐτῶ κατελείπετο. ἑταροῦ ἑταροῦ μὲν οἷος ἑταροῦ ἑταροῦ ἑταροῦ, ὡς ἀμα πᾶ τε πρὸς Θεόν ἑταροῦ πρὸν τῆν βουλαῶντος, καὶ πᾶ πρὸς τὴν πολίτες ἑταροῦ πρὸν τῆν.

χ. ἐπισ.

ἀλλ' ἴταμόν γδ ἀπταχθῆν ἕνα πολλοῖς, παλαιότεροι νεώτερον, παρὰ δεδαιπημένοι τὸν βίον ἱερωσιώη τὸν οὐπω φθίσον ἡμμένον ἢ παρὰ γμαπὸς· εἶξα δεομένων, μήπω παρὰ πέμψαι τὰ γράμματα, δεῖξασθαι δὲ ἅπτε ῥητοῖς, ἐφ' ᾧ μὴ κέτι μανθῆται καὶ τῆς ὁμοτιμῶν· ἐφ' ᾧ νοῦ ἀπὶ πάροις τῆ βίου παρὰ στήσεται· καὶ μὴ, ἐφίω, εἶσω μὴ τῆς ὄρων οὐκ ἔθου, νῦν τε παρὰ δὲ ξόμεθα ἔν τῆ ἀμνησίας, ἔ τῆ λοιποῦ στωδὲ ξόμεθα· ἀναδυσαιμὴ δὲ τὰ τῆς ὁμολογίας ἢ δίκη μὴ, καὶ εἰς ἀπάρματα δνμοσιβήσεται, ἑσοδοῦν ἀνατιθέσθαι χρόνον, ὅσον ἐλέγξαι ἔν τὸν ἔσπον ἀνεπομύρθωτον. ἔδοξε βούτα, καὶ πείραν ἀλλῶς τε ἔφη δώσθαι καὶ ἡμῖς λήψασθαι· δέδωκε, καὶ εἰλήφασθαι ἐπεδαψιλύσασθαι τῆς ἑσοδοῦσσι τῆς ἀποκλήσεως. οὐπω τότε δὴ μεις ἐπιτόλμητο· οὐπω τότε φόνος ἐρεκεχείρητο. πόσοι δὲ τῶν ἀλῆται; πόσοι τῆς παρὰ ἐπὶ κτηματικῶν, δὲ τῶν παρὰ χεῖουσι; ἀλλὰ μὴ παρὰ τῶν παρὰ τὸν δὲ μὴ γαγνῶτα Μάγρον, κακῶς δὲ ἀπελόμηνον. κέται πᾶς ἀδρὸς λαμπαρτάτου, ἀπᾶσι τοῖς οὐσι λελεψουργικῶς τῆ πόλε, ἢ παρὰ ἔτερον φθόνου γαγνῶς παρὰ ἀλωμα. ἡτεῖτο χροσίον, ὃ μὴ διδοῖς ἐτύπτετο· ἔ διδοῖς, ὅτι πόρον ἐξέδρεν, ἐτύπτετο. ἢ γὰρ; οὐ τοῖς αὐτῶ φίλοις, ἀλλὰ τῶν φρατηρῶν τὸν ἀρεθὸν ἀπέδοτο. δακρῶν μὴ ἐγὼ καὶ πῶν παρὰ ἀνομηθῆσθαι νεότητα, καὶ τῶν ἐπὶ αὐτῆ ματαιᾶς ἐλπίδας τῆς πόλεως· ἀλλὰ τῆς ἐκείνου νεότητος ὅ τῆς μὴ τῶς γῆρας ἐλεφνότερον, ὅτι δυοῖν ἀρρένων, ὃ μὴ οἶχεται φουγὰς δὲ Ανδρόνικον, καὶ ἑστὲ οἶδεν οἱ γῆς· τὸν δὲ οἶδεν οἱ γῆς καπορώρυχε. φεδ τῆς νόμον τῆς στωαδικουμνῶν, πᾶς οὐκ ἀρχοισι τῆς ἑαυτῶν· πᾶς οὐκ ἐπὶ ἀρχῆ δαμείζονται χημάτα! τῶν μὴ ὡν ἑτέρους ἐπιμνησῶς ὁ Θεὸς εἶ) βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη καθαρῶν ἐν καθαρῶς, ἐὰν ἀρα διωμάδα μὴ εἶσω τῆς παρὰ βόλων τῆς ἱερῶν, ἀποκλείην τε τοῖς ἐναγέσι τὰ παρὰ γέστα.

A sed pluribus vnum obistere peruicacis animi est, senioribus praesertim iuniorum, usque qui aetatem suam in sacerdotio contriuerant, eum qui nondum ante hunc annum eam rem attigisset: cessi itaque deprecantibus, ut nondum litteras dimitterem, sed ea lege reciperem, ut in eiusdem fecum conditionis homines non amplius sciret, ut vitæ suæ rationem perturbationis loco ducem praeficeret. Ac si quidem, aiebam, intra eos limites maneat, quos tibi ipse apposuisti, non solum nunc pro peccato tuo deprecabimur, sed de cætero vna precabimur: sin sponsonem illam defugeris, poena constituta remanet, & ubique publicabitur, tantum dilata temporis, quantum ad hoc sufficiat, ut ingenium tuum emendationem nullam admittere comprobetur. Ita fieri placuit, eiusque rei experimentum & daturum se ipse, & capturos nos esse dixit: dedit, & nos cepimus. Magnam ad excommunicationis causas accessionem fecit. nondum tentata erat bonorum proscription, nondum caedes perpetrata: quam multi per eum extorres facti, quam multi antea locupletes per illum ad mendicitatem redacti! Sed leuia hæc si cum nobilissimi Magni, sed crudelissimi viti filius, bonis omnibus suis in Reip. munera collatis, per susceptæ in alium inuidiæ occasionem profligatur. Aurum poscebatur, quod cum minimè daret, vapulabat: cum dedisset, nihilominus quod conficiendæ pecuniæ rationem inuenisset, vapulabat. Quid enim? non amicis suis, sed Prætori agrum vendidit. Ego quidem & iuuentutem deploro tam indignè habitam, & inanes de ea spes, sed illius iuuetute matris est senectus miserabilior. Quando quidem de duobus maribus, alter extorris propter Andronicum est, nec scit vbinam terrarum versetur; alterum scit vbinam terrarum defoderit. Heu leges eadem iniuria violatas! contra quas patriæ suæ imperant, contra quas pecunias ad emenda imperia foenerantur. Sed harum custodes esse vult alios Deus, nobis puris in rebus puros esse sufficit: si quidem intra sacra septa permanere possimus, & execrandis hominibus sanctissimis ac religiosissimis rebus interdiceret.

ἐπεδίδωτο ἢ ἀπέδοτο ἢ ἀπέδοτο.

Τρωίλα.

Troilo. 73.

Τὸ γδ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλάνθρωπος· τί με δὲ παρὰ σμακλαύσασθαι τῶς

Nam tu demū & philosophus es, & humanitate præditus: deplorandæ mihi ergo

T iiij

apud te sunt patriæ calamitates, cui tu honorem quidem habebis ciuis philosophi gratia; misereberis. verò ob infitam animi leuitatem, & vtriusque demum causa iacentem erigere conaberis: hoc enim in potestate situm est. Quandoquidem ad ciuitates seruandas Anthemius & natura, & fortuna, & industria comparatur. Cui cum multa diuinitus ad id bona concessa sunt, tum summum est amicorum còpia, & inter eos Troilus longè maximum. Quà obrem vide quæso ne oculos duntaxat adicias, sed & mentem etiam litteris aduertas, quas ego vbertim stillantibus lachrymis respersi. Qui fit enim ut Phœnicibus quidem Phœnices non imperent, nec Cœlosyti Cœlosyris, Ægyptij itidem omnibus potius prouinciis, quàm patriæ, Afri soli patriæ præficiantur? Soline Afri fortissimi sunt, ac legibus opponere sese constitutum habent? Quibus cum plura aduersus violatores supplicia apposita fuerint, tam deprauata ingenia impetu in eas grauiore præcipitant. Necessè erat perire funditus Pentapolin, quæ Cyrene adiacet. Verùm fames, & bellum nondum quantum satis erant, consumpserunt, & moram faciunt, & paulatim disperdunt. Igitur quod ad interitus celeritatem restabat, excogitauimus. Quamquam hoc ipsum est quod vetus admodum oraculum de Pentapolis exitu vaticinatum est. De parentibus hoc, & auis accepimus; Res Libyæ Ducum prauitate perditum iri. Hoc enim oraculi fragmentum est: sed etsi in fatis hoc positum sit, aliquam tamen mali dilationem inuenite. Etenim Medicorum ars ipsa mortem quidem ab hominibus, quando hæc eorum natura est, non penitus propulsat; nihilominus moram aliquam fatali necessitati iniicit: Eiusmodi aliquid ab imperandi facultate petimus, naturæ contra morbi vim optuletur; non interitum maturet, ne quæso, ne hoc magni Anthemij temporibus eueniat, ut Romana Prouincia medio ex illius Imperio deleatur: dicito illi, dicito per scientias obfecto: Non tu mittendæ legis causa extitisti; nouæ, inquam, ad veteres additæ, quæ multa & acerba minitatur ijs qui Patriæ suæ imperium ambient? Cur non igitur iis succenses, qui acta tua perfringere omni ope contendunt? Ac si quidem non ignoti tibi sunt, iniuriam facis, sin

τῆς ἐρεσκύσης" συμφορῆς. καὶ ἡμῶς μὲν, καὶ μὲν
 Διὸς πολίτην φιλόσοφον· ἐλεήσης δὲ, Διὸς ὅ
 τῆς σαυτῆς φύσεως ἡμερῶν, δι' ἀμφοτέρω δὲ
 πεισσοῦν ἀνορθώσαι πειράσθην διώσασθαι ὅ, ἐ-
 πειδὴ ἔστιν ἑὶ πόλεως Ἀθηναίος, καὶ φύσιν
 ἔχει, καὶ τύχην, καὶ τέχνην· ὅ πολλῶν ἰσορ-
 ξάσαντες εἰς τὴν πόλιν Θεοῦ, ὅ μέγιστον ἀγα-
 θὸν οἱ φίλοι, ἔ τούτων Τρώϊδος ὅ μέγιστον. ὅ-
 πως οὖν μὴ μόνον ἑὶ ὅλως ἔπιβαλῆς, ἀλ-
 λά καὶ τὸν νοῦν πρὸς σφόδρα προσεξέης τοῖς
 γράμμασιν, ὧν ἐγὼ πολλὰ κατέσκησα δά-
 κρυα. τί γὰρ δὴ Φοινίκων μὲν οὐκ ἔρχονται
 Β Φοίνικες, ὅθεν Κοιλοσύρων Κοιλοσύροι, Αἰγύ-
 πτιοι δὲ πάσης μάλλον, ἢ τῆς ἑαυτῶν. Λίβυες
 δὲ μόνον τῆς ἑαυτῶν ἢ μόνον Λίβυες εἰσι ἀρ-
 δρόπαται, καὶ χερσὶν ὁμοῦτε τοῖς νόμοις ἐργώ-
 κησιν; ὧν ὅτε πλείω καὶ φοβερώτερον τοῖς πα-
 ρεβαίνοισι γέροντε ταπεινίμια, τότε μάλλον αὐ-
 τοῖς αἰ ποτηρῆ φύσιν ἐκεκλήθησθαι. ἔδδ μὲν
 ἔργον αἰρηθῆσαι πρὸς πρὸς Κυρηνίῃ Πεν-
 τὰπολιν· ὅ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος, οὐπω πρὸς
 ὅσον ἔδδ κατελύσθαι, ἀλλὰ Διὸς τεύχεσσι καὶ
 Γ καὶ μικρῶν ἀπολλύοισι. οὐκοῦν ὅ λήπον
 εἰς ὅ ἑαυτὸν κατεργάσθαι προσεξέθρηκα μὲν.
 καὶ τοῖς τῶν ἑστίν, ὅ ὅ παρὰ φάτοι λόγιον ἐπε-
 χρησάμενοι τῇ τελευτῇ Πενταπόλεως· πατέ-
 ρων αὐτῶ καὶ πάπων ἡκούσα μὲν, ὅτι φησὶ
 πρὸς Λίβυων ἡγεμόνων κακότης. αὐτὸ γὰρ τῶν
 ὅστι τῶ χρησμοῦ ὅ τεμάχιοι. ἀλλ' εἰ καὶ πέ-
 ρεται τῶν, ἀναβολῆ πρὸς τῶ κακοῦ μη-
 χρήσασθε. καὶ γὰρ ἡ τῶν ἰατρῶν τέχνη, ὅ μὲν
 ἀποθανεῖν αὐθροῦν, ὅτι φύσιν ὅστι, ἔ κα-
 θ' ἀπᾶς κωλίῃ ἐμποῖς δὲ πρὸς Διὸς τεύχεσσι
 πρὸς χεῖρας. ὅμοιον πρὸς αἰτῶν καὶ πρὸς τῆς
 τέχνης τῆς ἔρχησθαι, βοηθούσῃ τῇ φύσιν καὶ
 Δ τῆς νόσου· μὴ μὲν τοῖς κατὰ σπουδῆ τὸν ὅλε-
 θρον μὴ, δέομαι, μὴ γήσοι τῶν Ἀθηναίου
 τῶ μεγάλου χειρῶν, ἐπὶ χεῖρας Ρωμαίων ἐκ-
 μέσης αἰρηθῆσαι τῆς ἀδικήσεως. εἰπέ πρὸς
 αὐτὸν, εἰπέ πρὸς τῶν λόγων· ἔ σὺ κατὰ πε-
 φθῆσαι τὸ νόμον γέροντες ἀπίος, ὅτι τοῖς πα-
 λαί τῶ πρὸς φάτων, ὅς ἀνατείνεται πολλὰ ἔ
 χαλεπὰ τοῖς μηχανεύοισι πρὸς τῆς ἐρεσκύσης
 ἔρχησθαι; πῶς οὖν ἔ νεμεσᾶς τοῖς φιλοτιμου-
 μένοισι ὅτι ὅ Διὸς ἔργον τὰ σαὶ πολιτεύ-
 ματα. εἰ μὲν οὖν οὐ λαοθάλοισιν, ἀδικεῖς· εἰ

δὲ λανθάνουσιν, ἀμύθη, χρεῶ δὲ οὐχὶ τὸν ἀ-
 δρα τὸν ἡγεμονικώτατον· ἀλλ' ἐν τούτῳ μάλ-
 λις παρῆσαν τὸν νοῦν, τοῖς ὑπερῶν-
 τας ὡς βελτίστους ἀφῆσαν. θεία γὰρ αὐτῶν καὶ
 μεγαλοπρεπὴς ἡ παρῆσις, παρῆσις ἢ διαπα-
 νᾶται φροντίς εἰς ἐκλογὴν ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
 ἀλλ' ἐν τούτῳ γὰρ ἔστιν ἔθνη ὁλοκλήρως πε-
 ποιῆσαι φροντίδα. τούτων οὖν διὸς ἀπε-
 γνωκέναι παρῆσαι τῶν ἐναλλομένων τοῖς νό-
 μοις, πρὶ οἷς ἄρχοι τῆς ἐαυτῶν· πρὶ οἷς
 ἐφ' ἡμῖν ὡς ἄρ' ἔτι κτήματα δαμνίζονται
 χρήματα. εἴσατε ὁ κακόν. ἄρχοι τῶν ἡμῶν
 νομιμωτέροις ἐπιπέμψατε, ἀγνωστούς, ἀ-
 γνωστούς, ταῖς φύσεσιν, οὐ τοῖς πρὸ ἐκεί-
 νων παρῆσι παρῆματα κερύοντες· ὡς πα-
 νῶ, τῶντα· κατὰ πλὴν δεσπότης ὁ παρῆσι
 αἰτιπολιτευόμενος, καὶ πλὴν ἐν πολιτείᾳ
 ἀφῆσαν ἀπὸ τῆς βήμαρος ἀγωνίζονται.
 ὅσα δὲ ἄλλα παρῆσαν κακὰ· συκ-
 φαντεῖται συμπόσια, καὶ γυναικὶ δίδεται
 χρεῖς, ἡ τῆς πόλεως συμφορὰ καὶ κα-
 τήρης ἐκκέλευστος· ὅς δ' αὖ μὴ γράψω-
 ται παρῆσι, ἐάλωκεν, εἰ μὴ καὶ τῶν
 ἀλώων, πᾶσι τῶν ἐάλωκόντων ὑπέμεινεν. ἐ-
 θεασάμεθα δεσπότην ἀπὸ τούτου γινώσκου-
 μεν, ὅτι μὴ τὸν ἄρ' παυσάμενον τῆς ἀρ-
 χῆς ἀρῆσι, ἔτι κλοπῆ δημοσίων ἐδίωκε·
 μάλλον δὲ τῶν ἐπὶ τεταμέναι, ἀλλ' ἀ-
 πείρητο παρῆσαι καθῶς τοῖς ἐναγέσιν, ἡ
 τοῖς βασιλέως ἐχθροῖς, ἕως διεπαρῆσαν
 πᾶσι ὅσον ἐβούλοντο· καὶ τὸν ἥλιον εἶδεν ἔτι
 ῥητοῖς ἀφῆσαν, ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἐγράψω.
 ἀλλ' ἦγε ἡμετέρα Πεντάπολις Γενναδίου μὲν
 τῆς Σύρου, πολλὰ ἔτι πολλῶν ὠνάτο· καὶ
 ὁ μέγιστος, ὅτι καὶ λόγῳ καὶ πειθοῖ πλὴν ἄρ-
 χῶν ἐπιπέμψας, ἐλάθεν ἡμᾶς τῶν ἀπῆσαν-
 των τε καὶ ἐνομαστοτάτων ἔτι σκληρότητι
 πλείονα χρήματα τοῖς δημοσίοις ψήφοις εἰσε-
 νεκάν· ἐφ' οἷς ἐπείθεις ἐδάκρυσεν· ἐφ' οἷς οὐ-
 δεῖς ἀπέδδοτο τὸν ἀρῆσι. ἐκείνῳ αὖ τις εἰσο-
 φῆσι βύσει δίκαιως ἐκάλεσεν, ὡς ἔχ' ἕβεις ἢ
 μάστιξ ἰωάκκισι. πᾶσι τῶν πολιτῶν, φεῖ
 ἢ μνήμη τῆς παυσάμενον! φεῖ τῆς πείρας τῆς
 ὀρωμένων! ἐπεί οὖν αἰξίον κακόν, ἀλλ' ὑπερ-
 τῆ νόμον ἀντέμεινον ἰκετεύομεν· ὑπερ-
 τῆ νόμον τὸν τούτων φύλακα, ὡς ἀξίον μὲν ἀφῆσαν

A ignori, negligis : minimè autem facere
 id decebat hominem imperandi peri-
 tissimum, sed huic vni maximè animum
 adiungere, vt qui tui loco præponendi
 sunt, quàm optimi deligantur. Diuina
 namque & magnificentissima illa prou-
 dentia est, in qua sedulò cura in boni viri
 delectum impenditur. Sed enim in hoc
 Gentis vniuersæ cura suscipi potest. Im-
 primis igitur ab administratione rei-
 ciendi illi sunt, qui leges quasi infestis
 calcibus petunt. Contra quas Patriæ
 suæ imperium habent, contra quas no-
 bis velut prædis oppigeneratis mutuo
 pecuniam accipiunt; inhibete malum:
 B mittite ad nos magis legitimos magi-
 stratus, non cognoscentes, neque cogni-
 tos, ex natura ipsa, non priuato animi
 affectu de rebus iudicantes: nunc enim
 ita se res habet: hûc nauigat dominus,
 qui antea in Rep. dissidebat, suamque il-
 lam ciuilem dissensionem è Tribunali
 exercet. Pleraque verò & alia indè ma-
 la oriuntur: versantur in conuiujs calum-
 niæ. Mulieris donum fit ciuis alicuius
 calamitas. Inde excitatus accusator,
 quicumque verò legum violatum non
 arcessuerit, condemnatur ipse, nisi an-
 tequam damnetur, eadem cum damnatis
 C sustinuerit: vidimus qui ob hæc in vin-
 cula conuinceretur, quòd eum qui nuper
 optimo Imperio functus esset, pecula-
 tus accusare nollet; vel non vidimus
 potius, quin accedere propiùs interdi-
 ctum erat velut sceleratis, aut maiesta-
 tis reis, donec quicquid libitum est perfe-
 cerunt, eaque lege Solem intueri homini
 concessum est, vt Gennadium in ius
 vocaret; sed Pentapolis nostra in mul-
 tis est à Gennadio Syro subleuata: quo-
 rum illud maximum est, quòd orationi
 & persuasioni Imperium permittens,
 nemine nostrum aduertente plus pecu-
 niæ in publicas rationes intulit, quàm
 D crudelissimi quique & atrocitatis no-
 mine celeberrimi: propter quam ne-
 mo lachrymatus est, propter quam ne-
 mo agrum vendidit, contributionem
 illam piam merito aliquis appellauerit,
 quam non iniuria aut verbera extor-
 serunt: Quòd verò ad ciues attinet:
 heu præteritorum memoriam! heu ex-
 perimentum præsentium! Nihil ergo
 nouum postulamus, sed pro legibus An-
 themium deprecamur; Pro legibus in-
 quam, eatum custodem, quatum ve-
 tustatem quidem par est reueteri. Le-

ὅς αὖ
 γράψω
 ἰσο

gum enim est illa quoque dignitas. sin cuiquam videantur, decretorum recentiora quæque viuum adhuc, & vt ita dicam animatum regnum præ se ferentia.

Pylæmeni 74.

Opus ad te mihi Attico inprimis lepore, seduloque elucubratum, quod si teretes & acerrimi iudicij Pylæmenis aures probauerint, hoc ipsum temporum memoriæ commendabit: sin nihil in eo studio dignum videatur, licet profecto in ludicris ludere.

Nicandro 75

Insigne illud tuum Epigramma. Quî enim non insigne dicatur, quod magnus Nicander laudauerit?

Aut pulchra effigies hæc Cypridis aut Stratonices.

Noſti omnino fuiſſe à me tunc in ſororem ſcriptum, idque vel ex verſiculo intelligere potuiſti. Huius mihi ſorum cariffimæ quam & ſtatua & carmine dignatus ſum, coniux eſt Theodoſius Imperatoris armiger: ſi quidem diurnitatem temporis, & aſſiduitatem militiæ ſpectes, iam dudum præeſſe Prouinciæ debuerat, ſed fauor & gratia pluſquam annorum ratio valet. Hac tu igitur illum parte ſubleuabis: nec non & in cauſis, ſi quæ illi fuerint apud Anthemium. omnino magnus Nicander aliqua in re ei adiumento ſit.

Theophilo 76.

Olbiatis, vici cuiuſdam hic populus eſt, Epifcopi creatione opus fuit, cum beatiffimus pater Athamas vnà & diuturnæ vitæ, & Sacerdotio morte exitum inueniſſet. Me igitur in huius de liberationis communionem aduocant. Atque ego ſum quidem hominibus gratulatus, quod è multis iſſque bonis omnibus optionem facerent, iea multo magis Antonio de ſua probitate atque integritate ſum gratulatus, quod bonis melior iudicatus eſſet. Etenim in eum commune omnium ſuffragium collatum eſt: cumque ſe multitudinis ſententiæ duo religioſiffimi Epifcopi adiunxiſſent, quibuſcum educatus, & quorum alterius manu ſacerdos conſecratus fuerat: ne ipſe quidem omnino Antonium ignoraſſam, ſed illum de quibuſcumque

A πλω ἀρχαιότητα. κόμου γὰρ δὴ καὶ τῶν σιμωότης. εἰ δὲ τῶ δοκεῖ, τῆς ἀγαπημάτων τὰ νεώτερον, πλω ὡς αὐ εἶποι πῆς, ἐμψυχοῦ ἐπιβασιλείῳ ἐπιτραφόμενα.

Πυλαμενί.

Ἐπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀπικουργῆ, τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, ὃν αὐ μὲν ἐπαμύνησεν Πυλαμενίης ἢ χριτικωτάτη τῆς ἀκρῶν, αὐτὸ τῆτο τῆ ἀγαδοχῆ τῆ χροῦ σιωήσεν. εἰ δὲ μηδὲν φασίται ἀπουδαῖον, ἔξεσι δὴπου παύζην τὰ

B παύσια.

Νικανδρῶ.

Τοῦ ἐπιγραμμά σοι ὁ κληνόν. πῶς γὰρ αὐ κληνόν, ὅσῳ ὁ μέγας ἐπήνεσε Νικανδρῶς; Τῆς χρυσοῦς εἰκῶν ἢ Κυπριδος ἢ Στρατονίχης. ἐπίστασαι πῶν τῶς, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφῶν ἐποιήθη πῶν ἐμὸς τότε, πῶν τῶ σῆχου μωθῶν. Ἐμὴ τῆ φιλιπῆτι μου τῆς ἀδελφῶν, ἡ καὶ τῆ εἰκόνος ἠξίωσα καὶ τῶ σῆχου, Θεοδοῖος ὁ βασιλέως Ἰσαακίου σιωοικος, ἐνεκα μὲν τῶ χροῦ καὶ τῆς ἐν κρατεῖα πωροεδρίας, καὶ ἐπρωτάτῳ παύσαι αἰ ὅ ἀπουδαῖ πλέον διώσται τῆς ἐπιαυτῶν. Ἐμὴ τε ὅτω ὄφελος αὐτῶ χροῦ, καὶ τῆς δῆχης, εἰ ἴνες εἶεν αὐτῶ πωρῶς Ἀνθῆμοι. ὀνάστω δὲ πῆ τῶ μεγάλου Νικανδρῶ.

Θεοφίλω.

Ὀλβιάταις, οὔτοι δὲ δῆμῶς εἰσι καμῆτης. ἐδέχον ἀίρεσιως ἐπιτοκῶν, τῶ μακροτάτου παύσας Ἀθῆμαντος τῶ μακρῶ βίῳ πλω ἱεροσωῶν συκα(α)λύσῳτος. ἐπεκαλέσῳτο δὴ καμῆ, κοινῶν αὐτοῖς γῆραται ἢ σέμματος. καὶ σιωήσῳ μὲν ἀδραῖον ἐκ πολλῶν καὶ πῶν τῶν ἀγαθῶν ποιουμένων πλω αἶρεσι. πολὺ δὲ πλέον Ἀντωνίῳ σιωήσῳ τῆς καλοκαρῆας, ὅτι καὶ καλῶν ἐδέξεν ἐπὶ καλλίων. ὅτι γὰρ τῆτον ἢ πῶν δῆμος ἦρος ἡμῶν πωροεδρίων δὲ καὶ δυοῖν βίλα βεσῆτων ἐπιτοκῶν τῆ γῶμῆ τῶ πλήθους, οἷς σιωπέδραπτο, καὶ ὡν τῆ πατέρου χεῖ πωροβύτερος ἀπεδέδῳτο ἐπὶ χροῦ μὲν οὐδὲ αὐτὸς ἀγροῶν πῶν τῶ Ἀντωνίον. ἀλλὰ δὲ ὅσων αὐτὸν ἔγῳν

λόγων καὶ παρὰ ξένων, διὰ τῶν ἐπισημοτάτων
 παρθένων δὲ οἷς ἠπιστάμην καλοῖς, ἀπὸ ἡ-
 κουσα, φέρω καὶ πλεῖ ἐμμετῶ ἡφρον ὄντι-
 τὸν ἀνδρα. καὶ ἡγοῦντ' αὖ μοι βουλευόμεναι κοι-
 νωνὸν αὐτὸν εἰς τὴν ὁμότησιν ἱεροσωτέλιω παρθε-
 νείσασθαι. ἐνὸς οὖν ἐπι δὲ, τὴν κλειώτου μὲν
 τοι, τῆς ἱερέως σε χεῖρας. τοῦτου μὲν Ολβιάταις
 δὲ ἐμοὶ δὲ ἀρχῶν.

noram dictis aut factis, de omnibus collau-
 dauit. quin ea insuper quæ sciebam præcon-
 nia, quæ audieram adiungens, meo quo-
 que illum suffragio renuntio : ac pergra-
 tum mihi quidem erit, si illum in Episco-
 patu collegam ac socium habuerim. V-
 num adhuc superest; sacra tua scilicet ma-
 nus, hoc vno Olbiatis opus est: mihi verò
 precibus.

Ανοσίω.

Anysio - 77.

Οὐκ ἐθέλω παρὲν ἀλλήλας τὸ φῶς ἔ-
 ἶσθαι - ἀλλὰ νόμῳ φύσει παρὲν εἶναι. ἐ-
 πὶ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς οἴης πομπῆς Ἀνδρονίκου
 κατελέγοντο.

Non sese inuicem operiuntur lux &
 tenebræ, sed naturæ lege se deuitant.
 Cum à pompa tua reuerteremur, Andro-
 nicum reperimus.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem 78.

Οὐδὲν αὖ ἡγοῦντο Πενταπόλιν λισιτελέε-
 σθαι, τῶν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀνδρα καὶ στρατιώταις
 Οὐνιγηρῶδες παρθετημῶν πύτων στρατιω-
 τῶν, ἃ τῶν ἐλχεῖων λεγόμενων μόνον, ἀλλὰ
 ἔσοσι πῶποτε καὶ συμμαχίαν εἰς τοῖς δὲ τοῖς
 πόποις ἀφίκοντο. ἐκείνοι μὲν γὰρ ἐσθὲν πῶποτε
 " πολλὰ πλάσιοι ἐλάττωσι τῶν πολεμίων με-
 τὰ τῶν παρρησίων στυλιεῶν. οὗτοι δὲ δις ἢ
 διὰ καὶ τρεῖς παρὲν ἀνδρα καὶ χιλίους τὸν
 δευτέρων, μόνον τετταράκοντα μὲν τῶν Θεοῦ ἔ-
 ἶσθαι στρατηγὸν παρὰ τῶν ἀνδρα, καὶ νίκης τῶν μεγί-
 στας ἔκαλλίστας ἀνείλοντο. τῶν δὲ εἰς ὄψιν αὐ-
 τῶν ἐλθόντων βαρβαρῶν τοῖς μὲν ἀπολωλε-
 κότες, τοῖς δὲ ἀπεληλυθότες, πάντε ματέρωρα
 τῆς χώρας ἐπι πεινοσῶσι, ἔτι εἰς εἰσβολῆς τῶν
 πολεμίων φυλάττειν, ὡς παρὲν σκύλακες αὐ-
 λῆς παρθετημῶν, ἐφ' ᾧ θηλεῖον ἐκὼ ἐνα-
 λῆται τῆ πόμπῃ. ἀλλ' ἡμεῖς ἀρχαῖοι μὲν τοῖς
 δευτέρων, ἐν αὐτοῖς τοῖς καὶ ἡμῶν ἰδρωσὶ δα-
 κρυνοῦμεν. οἷα γὰρ καὶ γεγραφασι παρὲν ἡμαῖς,
 ἐγὼ μὲν ἐκὼ ἀπαθῶς ἀναγνωσκόμενων ἀκή-
 κοα. ἀξίω δὲ μηδὲ σε πλεῖ ἰκεσίας αὐτῶν πα-
 εἶδῃν. δεόνται γὰρ δὴ σοὶ μὲν δι' ἡμῶν, βασι-
 λέως δὲ διὰ σοὶ δεήσειν, ὡς εἰκὸς ἡμαῖς ὡς,
 ἐκείνων σιωπῶντων, ποιήσασθαι μὴ κατὰ λε-
 γῶμαι τοῖς ἀνδρα δευτέρων ἐλχεῖσι. ἀρχαῖοι
 γὰρ αὐτοῖς τε ἔτι ἡμῶν ἡγοῦντο, τῶν βασιλι-
 κῶν δωρεῶν ἀφρημῶν, " εἰ μήτε ἵππων

Nihil Pentapoli vtilius esse potest,
 quàm vt boni viri iuxta, & milites Vn-
 nigardæ cæteris militibus anteponan-
 tur, non indigenis modò, sed quot-
 quot vnquam auxiliij gratia ad ea lo-
 ca profecti sunt : hi enim multo plu-
 res cum paucioribus hostibus nun-
 quam audacter manum conseruerunt,
 illi verò bis iam, aut ter cum homi-
 nibus amplius mille, triginta toti Deo
 téque imperatore freti congressi sunt,
 maximasque & insignes victorias re-
 portarunt. Ex barbaris verò quicum-
 que comparuerunt aliis cæsis, pulsis
 aliis, in editis prouinciæ locis ober-
 rant; & irruptiones obseruant, ca-
 num in morem è caulis proflicentes,
 ne cum impetu fera in gregem irum-
 pat. Sed pudet nos egregiorum mi-
 litum, qui in laboribus nostri cau-
 sa toleratis lachrymentur. Quæ enim,
 hominum fidem! ad nos scripserunt?
 Equidem non sine graui mærore cum
 legerentur audire potui. Æquum au-
 tem arbitror neque à te illorum preces
 negligi. Te enim per nos ac per te im-
 peratorem obtestantur. Quam postu-
 lationem vel ipsis tacentibus offerre
 nos pro illis decebat, nec inter indi-
 genarum copias censeantur: sibi enim
 & nobis inutiles erunt, si Imperatoris
 donatione spolientur, si neque equorum

πλου-
 ἀνοι
 π. ἢ μὴ
 π. π. ἢ
 αἰτις

supplementum habeant , nec armorum apparatus, nec sumptum militaribus hominibus competentem. Ne quæso tu, qui cum ijs omnium fortissimè te gessisti, ne milites patiare inferiorem in ordinem redactos: sed illi præmiis nequaquam fraudati, integra ac stabili dignitate persistant. Quod quidem fiet si ex tua relatione humanissimus Imperator didicerit, quàm ij Pentapoli utiles extiterunt. Quin aliud nobis tuis litteris ab Imperatore postulato, vti C. & LX. quadraginta illis adiciantur: Deo enim opitulante quis non audacter dixerit, ducentos Vnnigardas animo ijs ac manu similes, quorum inprimis humanitatem collaudamus, duce te Imperatori ad depugnandum cum Aufurianis idoneos futuros? nam quid delectibus multis opus est & annuis sumptibus in huius loci exercitus? manibus ad bellum opus est, non multis nominibus.

Anastasio 79.

Ego nihil Euagrio Presbytero professe potui; neque enim iniquè oppressorum alteri cuiquam. Etenim dominatur apud nos Beronicensis Andronicus, execrandus homo, & animum & linguam consceleratam gerens. Qui quod meipsum nihili facit, leue & contemnendum est: sed pudere eum videtur etiam diuina reuereri. Hic cælum capite tundit: per sacrum tuum ac ter optatum caput iuro, lugubrem Pentapoli cultum, atque habitum improfuit; digitorum pressoria, ac pedum tortoria, aliâque quamplurima quæstionum instrumenta comminiscens, non ad quemquam maleficorum premendum (nunc enim magna cuilibet maleficorum licentia est:) sed aduersus eos qui vestigalia pro bonis suis pensant, aut qui alio quouis nomine aliquid debent. Est enim ad inuestigandas rationes suo & Thoantis ingenio dignas solertissimus, quem carceri præpositum exactorem militaris pecuniæ fecit, quam Tironicam vocant, & Auxanza adiunxit; ac semper nouum aliquod ex vetere malum: propter quòd per gentes, ac conuentus excrucientur. Neque enim ijs etiam, qui vnde soluant habent, & locupletibus licet à virgis immunibus discedere: sed interim cum seruus domum ad aurum deportandum vadit,

A ἔξοισι δ'αδδχλῶ, μήτε ὄπλων πῶρασιδιδῶ, μήτε δαπνῶν ἀγωνισαῖς ἀδρῶσιν ἀρχοῦσθμ. μή σὺ γε, ὦ μετ' αὐτῶν" ἀριστῶ, μὴ πῶρι-
B δῆλαι. μὲν ἔ Θεοῦ, " τίς σὲκ αὐτὸ ἀποφῶναι-
 το δ'αρχοῖοις Οὐνιγάρδας, καὶ γῶμῶν καὶ χῆ-
 ρα τοῦτοις πῶραπλησίοις, ὧν ἔχ' ἡκιστα ἐπαμ-
 νοῦμῶν ὁ πῶρῶν ἡ γῶμῶν, σὲ φρατηριῶντος ἀρχέσθμ εἰς ὁ δ'απολεμηδῆλαι βασιλεῖ τὸν " Ασυειδῶν πόλεμον; καὶ τί δὲ κατ'αλόγων πολλῶν, καὶ τὸ φοιτῶσης κατ' αὐαυτὸν δαπῶ-
 νης τοῖς σῶδαδε φρατεύμασι. χῆρῶν δὲ τῶν πό-
 λέμῶν, καὶ σὲκ ὀνομῆν πολλῶν.

Αναστασία.

Οὐδὲν ἐγὼ γέγονα χρησίμος Εὐαγρίῳ τῶν πῶρεσῶν. Ὅσῶν γὰρ οὐδὲ ἐτέρῳ ἡμῶν ἀδικουμένων. ἀρχὴ γὰρ πῶρ' ἡμῶν ὁ Βερρονικεῖς Ανδρόνικος, ἀποφῶς δ'αδρῶ-
C πος, παλαμναῖος ἔχων καὶ γῶμῶν, καὶ γλωτῆδμ, ὅς εἰ μὴ ἐμὸν κατ'αφῶρῆς, πῶρῶ-
 γμα σῶδέν. ἀλλ' αἰσῶμῶνδαι μοι δοκεῖ καὶ πῶ-
 ρῆα ἡμῶσαι. σῶν ἀφῶσει τῆ κεφαλῆ τὸν οὐ-
 ραιόν. ἢ πῶν ἱερῶν σῶν καὶ τριπόθητον κεφα-
 λῶν, γῆμα Πενταπόλε ἀνῆτοι πῶριτῆς, δακτυλήδρας, καὶ ποδοφῶσας ἔξδρῶν, καὶ ξῆνα ἀτῆα κολασῆμα κατ' σῶδῆνὸς τῶν ἀδικουμένων. πῶν γὰρ ἴοινῶν ἔξῆσι τῶν βου-
D λομῶν ἀδικεῖν. καὶ δὲ τῶν σῶντελοῦτων ἴσῶν τῶν οὐσῶν, καὶ τῶν ἄλλων ὀποῦν ὀφῆ-
 λόντων. δῆνὸς γῶ ἀνῆρ ἴσῶσῆς ἔξδρῶσῆς, τῆ τε εἰσῶν καὶ τῆ Θόδῶντος φύσῆ πῶρεπούσας. ὃν ὅπῆ τῶν δεσμῶν ὄντα, " ὅσῆς ἀπαμῆσῶ-
 σιν ἔταξε τῶ φραλιωπῆδ χρισίου τῶ καλυ-
 μῶντος Τιρωνικῶ, καὶ σῶντῆ τῶ ἀλγῶσῆμα. καὶ αἰετὶ πῶν καλὸν ὅπῆ παλαῖῶν καλὸν, ἐφ' ὅ καὶ φῶσῆ καὶ δῆμοις ἀκίλῆσῆμα. ἔ γὰρ ὅσῆν σῶδῆ τοῖς ἔρῶσι καὶ πλουτῆσῶν ἀμασιγῶσῆς ἀναχωρῆσῆμα. ἀλλ' ἔως ὁ πῶν οἰκῶδε βαδίζῆ ὁ χρισίου οἰσῶν, ὁ δεσπότης ἡλῶσῆμα, καὶ πῶρ'

καὶ ἀετῶν.

καὶ ἔως αὐτῶν.

f. ΑΤσῶν εἰσῶν.

καὶ ἔως αὐτῶν.

παλαμ-
αι παύ-

εἰσὶς τῆς δακτύλων ἐγχετο. ὅταν ἡ παρθρα-
 σῶς ἀπορῆ διωαρχίης αὐτὸν ἐστάσῃ, Μαξι-
 μίνος καὶ Κλητίος ἐφεδροί· ἐν ἐκείνοις χρεῖ-
 ζεται τὰ παρῆ. ἀλλὰ μοι δοκεῖ πιούτος ἂν,
 ποιητῶν δαμώνων παρνοίας τὴν χροῖν, εἰ βου-
 λονται μὴ ἐπαμίσθῃαι καὶ δύτυχῆν ἅς ἡ πα-
 λαμνομοταταῖς ψυχῆς, αἷς ὄργανοις διώδεται
 χρεῖσθαι πρὸς ἅς κοινὰς συμφορὰς. ἀπὸ πύ-
 των οὖν πρῶτα ἀδύζοισιν αὐτῶν δόξαι ὡς ἀν-
 δρῆ γυναικῶν καὶ τῶν πᾶσι βύλαρον, ὅστις ἑσφύ-
 ψασε τὸν ὑψηλὸν, καὶ τὸν ἄπειρον ἐπαπειώ-
 σεν; ἐφ' οὗ πᾶσι μὴ μέτερος καὶ παρῶς τὸν
 ἔσπον, ἐν Καρὸς μοίρα καὶ ἀπίστῃ· διώδου-
 ται δὲ μένοι Ζίνας καὶ Ιούλιος· Ζίνας ὁ
 παρῶστας πέρισι τοῖς διπλοῖς φόροις, ὅς ἀ-
 πειλῆ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Αναστάσιον πρῶτα παρ-
 βείας καὶ διώξεσθαι, καὶ αἰρήσῃν. ὅσα μὴ τοῖ
 ἐκόντος αὐτῶν διώδεται· Ιούλιος δὲ ἀκρότος τε
 καὶ κλάφοντος· καὶ κατ' ἑσθέρους οὕτως, ὡς
 κατ' Ἀνδρονίκου γένηεν ἰσχυρότερος. ἐκρεαγὼν
 γὰρ αὐτῶν δὲς πῦρ καὶ πείρ, καὶ τοῖς ὅξ ἀμεί-
 ξης λαιδρησαμένους, καὶ πᾶντα ἐπιδρατεινά-
 μένος, ἀπὸρ αἰ εἰρήσθαι καὶ πρὸ ἐμὸν τῶ
 πᾶντος αὐτῶν ἐπιμησαμένω, ἀπέδῃξε ὁ κῆδάρ-
 μα μὴ δὴ τὴν λέοντος· καὶ ὅξ ἐκείνου χρεῖται
 κατὰ πρῶτον ἀνδραπόδω, πρῶτον ἀδελῶς ὅσθι ἐν
 τῶν γυναικῶν ἑσφύψυεῖζεν καὶ τῶ διασπύ-
 πῶμα· τῶν δὲ δῆπουθεν ἔξῃσι τοῖς οἰκέταις
 ποιῆν. Ἀνδρόνικος δὲ ὅσθι τῶν. ὁ γὰρ ἀλθ-
 γιστοῖ ἀνδρῶν μὴ ὁ δαμόν· πρῶτα δὲ τοῖς κα-
 ροῖς, δῆλόν τε καὶ δρασὺ γῆ, τουτέστιν, ἀ-
 πᾶντα χροῖ πονηρῶν. ὁ θαμμάσιος Ηρωῶν, ἀξίως
 αὐτῶν παρὸς ὑμᾶς ἐρῆ τὰ πρὸ αὐτῶν, ἀν γὰρ
 δὴ ἀφῆρηται. διετέθη γὰρ οὕτως ἑσφ
 αὐτῶν σιωπῆται τῆ ἡ μορθηία τῶ ἀνδραπό-
 καὶ κατ' ἡμέραν ἐπαμίσθῃαι, καὶ οἷς ἡκου-
 σε δῆνοις, καὶ οἷς ἐπαρῆν, ὡς καὶ μόλις ἐλθ-
 θερωτῆς τῆς θαλαττοφόρου σιωποσίας, δύ-
 σελπίς ἐπὶ πῶν ἐαυτῶν ζωῶν κατὰ ἀλήψῃσθαι.
 καὶ οὐπω τότε Θόας ἀπὸ τῆς ἐνδοξοτάτης ἀ-
 ποδημίας πρῶτω. νῦν γὰρ ὅσα ἔστιν ὁ πᾶσιν
 αὐτῶν τοῖς βύλαρον ὑπαιτιχίστας Δεκέλφας,
 ὁ ἀπορῆτον τῆ ἑσφάρχων ἀεκομίστας ἐνυ-
 ππιον, ὁ βούλεται μὴ τῆ ἐσφῆ δε τεθναῖαι ἡ-
 νας βύλεται δὲ δεδέσθαι ἡνας. ἔ δεδενται πρὸ
 ἡμῶν ἀνδραποῖ, δῆλ ὁ ἐνυππιον ὁ ἀπορῆτον.

A herus creditur, & digitorum aliquo
 torquetur. Cūque occasione crude-
 litatis explendæ quasi epulandi caret,
 Maximinus, & Clinias subsidiarij, pra-
 sto sunt, in iis furori suo obsequitur.
 Sed mihi ille videtur cū eiusmodi sit,
 malorum dæmonum providentia, ac
 praesidio fulciri, qui laude hominum,
 ac secundis rebus affluere diras illas, ac
 detestabiles animas volunt, quibus ad
 publicas calamitates administris atque
 instrumentis utuntur. Quare ex iis
 gloriam illi quasi forti viro, ac strenuo
 comparant. Quamquam quī istud con-
 uenit, cū excelsū ac sublimem extu-
 lerit, & humilem ac deiectū depresso-
 rit? sub quo quisquis moderatus ac
 placidis moribus est Caris loco, atque
 infamis ducitur. Soli verò apud eum
 possunt Zenas & Iulius, quorum Ze-
 nas ille est, qui duplex hoc anno vesti-
 gal extorsit, qui fratrem meum Anasta-
 sium minatur se falsæ legationis accusa-
 turum, & damnaturum. Atque ille vo-
 lente Andronico plurimum potest: Iu-
 lius verò inuito ac plorante, nec in
 quemquam fortior, quàm in Androni-
 cum extitit. Bis enim iam ac ter in il-
 lum vociferans, & conuitiis de Plau-
 stro, ut aiunt, proscindens, omniâque
 intentans, quæ dicta à me esse plurimi
 facerem, scelus illud murem ex leone
 reddidit. Atque ex illo tempore eo tan-
 quam mancipio utitur, quando ne se-
 cure quidem in angulis murmurare con-
 tra dominum audeat, quòd tamen e-
 tiam ferus licet. At Andronico ne
 hoc quidem concedit. Nam vecordia
 fortis quidem nusquam est, pro tem-
 porum tamen ratione formidolosa, &
 temeraria est, hoc est ubique pessima.
 Egregius Hero, ut eo dignus est quæ
 ad ipsum pertinent explicabit: si tamen
 superstes esse possit. Ita enim ex ipsa
 cū hominis nequitia consuetudine, &
 quotidiana auulsiōne est affectus, nec
 nō ex iis quas audit atrocitatibus, & quas
 perpeffus est, ut vix pestifera cōsuetudine
 liberatus ægrè admodum speret vitam se
 esse recuperaturum. Nec dum Thoas ab
 celeberrima illa profectiōne reuerterat.
 Nunc enim is est qui nobilibus omnibus
 Deceleam muro interclusit, arcanum
 Praefectorum insomnium portans, quòd
 & morte nonnullos qui hīc sunt affici, vin-
 citi alios iubet. Ergo apud nos iniecta qui-
 busdam vincula, propter secretum in-

fomnium. Alij nulla verisimili de causa moriuntur : etsi enim nondum mortui sint , at statim morientur , quantum enim in verberibus fuit perierunt. Quantum in corporum robore , ac firmitate est , ad hanc vique diem viuunt , qua hæc tibi litteras mitto , sed magnus , ait, Anthemius non conualefcet , nec à febrî Romanorum Præfectus liberabitur nisi Maximinus & Clinias pereant. Hos rumores Thoas clanculum ferit , propterea neque contribuere Maximinum patitur , sed eos omnes Andronicus reicit , qui Leucippi bona emere volunt , proposita enim est non ærarij locupletatio , sed Præfectorum valetudo : Quiquidem solo Thoante domum introducto , solo , ait , præfente sophista fomnium ei exposuerunt. Clausique sunt portus omnes , vt quidem Thoas deierat , donec ipse nauigasset , & ad Andronicum arcana pertulisset , ne dignus quispiam qui pro Anthemij anima morti obiciatur , effugiat. Ergo ex ijs quæ in somnis quispiam viderit , vel vidisse potius dicitur , Pentapolis verè nec per fomnium ærumnis afficitur . Andronicus enim cui ea commissa sunt , bene de Præfectorum familia meriturus perfurit horrendum Thoante frerus , neque nouit honorare

Mortalisque Deisque , furorque hunc corripit ingens.

Cum cõ patriæ res deuenissent , nihil Euagrio vate opus fuit qui prædiceret infelicitè cum discessurum , si in iudicium veniret , sed Andronicus ipse palàm non huic aut illi , sed Euagrio ipsi suam sententiam denunciauit , ac sponte publico muneri insillere iussit , si saperet : omnino enim se in illum condemnationis sententiam pronuntiaturum . Quare satisfactum à me & Deo est , & diuino Dioscoridi , & vniuersis mortaliibus , quòd ex honoratiori redditus sum inhonoratior , quantum ad homines pertinet , & ex potentiori imbecillior . Ac Andronicus , me quidem absente potentiam & auctoritatem obseruabat meam , per quam bis Alexandriæ in nexum adductus non est . In præsentem autem ita per sacrum caput tuum sese gerit , vt cum mihi liberorum meorum carissimum amittere contigisset , penèque ex hac me vita eduxissem luctu ac mœrore superatus , Scis enim quàm sim vltra quàm deceat

Α οί ἡ ἀπὲρ ὁδὲμας Φαρολόνης ἀγίας ἀποδρήσκει· ἐν γὰρ εἰ μηδέπω τεθνήκασι, ἀλλ' αὐτίκα τεθνήξουσιν. Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς μάστιγι ἀπολώλασιν· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς ἰατρίας, ζῶσιν ἐπιμέλει τούτης τῆς ἡμέρας, ἐν ἧ πέμπω τὰ γράμματα· ἀλλ' οὐχ ὑγίαι· Φησὶν, ὁ μέγας Ανθέμιος, εἰ δὲ παύεται πυρετῶν ὁ Ρωμαίων ὑπάρχων, αὐτὸς μὴ Μαξιμίνοσ καὶ Κληνίας ἀπολωταί. Τούτα Θόας ἠσυχῆ ἔδραλλε. ἀλλ' τὸτο ὁδὲ εἰσφέροντος ἀπέχεται Μαξιμίμου· ἀλλ' αἰασοβῆ πάλαι ὁ Ανδρόνικος, πῶς ὠνυμύροις τὰ Δουλίππου· παρέχειται γὰρ οὐ τὸ πληρωθῆναι τὰ δημόσια, ἀλλὰ τοὺς ὑπαρχοὺς ὑγίαιν· οἱ πῖνες εἰσκληθέντες οἴκοι Θόαστος μόνου, ἔσθ' ὄφιστο, φησὶ, μόνου πρότοντος ἔξενωχασί παρὸς αὐτὸν τὸ εὐπριον· ἔοι λιμύρες ἐκλείσθησαν ὅσα γε δὴ Θόας ὄμνησιν, ἕως αὐτὸς ἐκπλώσας φθάσῃ, καὶ παρὸς Ανδρόνικον ἔξενέκη τὸ ἀπορρήτον, ἵνα μὴ λαθῆ τις ἀφ' ἧς ἄξιον αὐτῆ τῆς Ανθεμιου τεθναταί ψυχῆς. εἶτα ἀφ' ὧν ἔπερος ὕαρ ὄρα, μάλλον ἢ ἰδῆν λέγεται, Πενταπολις ὁπρὲρ πέπεραγε ποτήριος. Ανδρόνικος γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα πισευθεὶς, ἐν βεργέτης τῆ δουλοῦς ἦν ὑπαρχῶν οἰκίας ἐσοδῶμος, μῆνεν ἐκπάγλως πισυμος Θόαστι, ὁδὲ τί οἶδε πῖνι κίερας ὁδὲ Θεοὺς· κρατερῆ ἢ ἐλύσα δίδυκεν. ἐν τούτοις τῆ πατείδι ἦν περαμάτων ὄντων, ἐκ ἐδεκεν ΕΥαγρίω μαύτεως εἰς περαγορβυσιν τῆ πονηρῶς ἀπαλαξῆν εἰς τὸ δικασηριον ἀπελθόντι· ἀλλ' αὐτὸς Ανδρόνικος ἀπικρι, εἰ παρὸς τῶτον, ὁδὲ παρὸς ἐκφῶν, ἀλλὰ παρὸς αὐτὸν ΕΥαγριοι ἐξήγαγε πτωγῶμι πτω εαυτῶ, καὶ ἔχεσθαι τῆς λήπουργίας ἐτελοῦ πτω ἐκ ἐλθῶσι, εἰαὶ ὄφρονη πτωπῶς γὰρ ἀποφασθεῖται πτω κατὰδικαί ζουσθμ. ἀπολερογμῆ δὴ ἔ Θεῶ, καὶ τὰς τῶ Διοσκουειδῆ, ἐν πᾶσιν αἰθεροποις, ὡς ἐγῶγε ἀπῖμότερος ἐξ ἐπιμότερου γέροντα, πᾶγε αἰθεροπινα· ἀθενέτερος ἢ ἐξ ἰαυροτέρου. καὶ Ανδρόνικος ἀπῶντων μὲ ἡμῶν πτω δυνάμιν ἐθεροπῶσε, δι' οὗ εἰ γέρονε δις ἐπὶ Αλεξάνδρειας ἀγῶγμος· πρότοντι ἢ οὕτω χεῖται τῆ τῆ ἰεράν ὑμῶν κεφαλῶν, ὡς ἐπειδὴ μοι σιωπέσαι ἀποβῶν ἦν παιδιων τὸ φίλτατον, καὶν ἐξήγαρον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τῆ παύοις· οἶδα γὰρ ὅτι τῶ εἶμι παρὸς τῶτο πέρα τῶ δέοντος.

δέοντες· καὶ ὃ οὐ λογισμῶ τῶ πάρος ἐκεί-
 τῶσα, ἀλλ' Ἀνδρόνικος αἰτιώσθησά γε, καὶ
 πρὸς ταῖς χθιναῖς συμφοραῖς τ' νοῦν ἔχων
 ἐποίησε· καὶ γέρονάσι μοι συμφοραῖς πῶδ' ἀμυ-
 θία τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτῶν ἀνέλκυσ-
 σαι, καὶ πάθ' πάρος ἐκκρούσσαι, ὀργή συμμι-
 γής λύπη τὴν ὅτι τὰ παιδίω λύπην. οἶ-
 δα δ' ἔτι μοι μαντευτὸς ἢ θάνατος εἰς κείλην
 τῶ ἔτος ἡμέραν· ἔ γέρονεν ἐκείνη κατ' ἡν
 ἑρεσάμην. ἡσθόμην μετὰ βολῆς βίου, ὅς
 ἀγχι καὶ ἐμπόνηγυείσας αὐτῶ, καὶ πρὸς ἀν-
 δεσπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας πρὸ ὠνί-
 νοῦ τῶν πώποτε πεφιλοσοφηκῶτων ἀπολε-
 ραυκῶς, ἔχ' ἡπὶον ἀφ' ἡ τῶ θύραθεν, ἢ ἀφ' ἡ
 πῶδ' ἀσκουίω τῆς ψυχῆς, ἀμα πρῶτων ἀφη-
 ρημῶς ἀσθενόμην. ὅ μ' οὖν μέγιστον τῶν κα-
 χῶν, ὅ μοι ἔ δὲ δὲ δὲ βίον ποιεῖ· ἔκ εἰω-
 θῶς ἀποτυγχάνειν ἐν ἰκεταίης Θεοῦ, καὶ
 πρῶτον οἶδα μάτην διζήμενος, ὅς τὴν μὴ
 οἰκίαν κακῶς ὄρα πρῶτ' ἡσθῶν, τὴν ὃ πα-
 τριδα δυσχυροσθῶν οἰκεῖν ἀνάγκάζομαι. καὶ
 πᾶσιν ἐκκείμηνος ἐφ' ὃ πρῶτα μακλάεσθαι,
 καὶ τὰ κατ' ἀδὸν ἔκαστον ὀλοφύρεσθαι, πρῶ-
 τῶν ἔχον Ἀνδρόνικον τ' κελοφάνα τῶν κα-
 χῶν, δι' ὃν ὁσθ' ἀκέρῃ καρπούμην τὴν σὺ-
 ἔσθον μοι χαλῶν· ἀλλ' ἐμὲ δεῖ μηδὲν ὄφελος
 ὄντα μηδενί, πρῶτων πρῶτων, καὶ τὴν ἀ-
 σθενίαν ἡμῶν διελεγχόντων, ἀνέχεσθαι. πρὸς
 ταῦτα δέομαι, πρῶτον σφίερα δέομαι ἀμφοῖν
 μὴ ὑμῶν, ἀφ' ἀφ' ὄντως δὲ ἔν τῆς φίλης μοι
 κεφάτης, ἀδελφῆ Αναστάσι· σὺ γὰρ δὴ φη-
 μὴν ἔχῃς πρῶτα τὴν ἀνδρὸς λυαῶντος. εἰ τίς
 ἔν διώαμης πρῶτες· ἔσθ' Σιωεσίου γὰρ
 μάλλον, ἢ ἔσθ' Ἀνδρόνικου δικαιοτέρως αὐ-
 εἴης αὐτῆ χαλῶντος· ἀπᾶλλαξον κατηφείας
 Γτολεμαῖδα τὴν χαλῶσθῶν με πόλιν, ὅτι
 ἐμοῦ γ' ἐθέλοντος· οἶδεν ὁ πρῶτα ὄρα ὄφθαλ-
 μὸς τῶ Θεοῦ· ὅτι οἶδα ἔσθ' ἴνων ἐκ τῶν
 ἔσθ' ἔσθ' δίκης, καὶ εἰ τῶ, φησὶ, τῶν ὅτι φη-
 νοι πρῶτερον ἡμῶν, ἀποχρῶντος τετὴν φη-
 μῶν. ἀλλὰ ταῦτα γε τὴν φησὶ ἄξιον
 εἰπεῖν καὶ ἔσθ' Μαξιμίνῃ καὶ ἔσθ' Κλει-
 νίου, οἷς ἐμὸν ἔσθ' δακεῖν, αὐ καὶ ὅσπης ὀμῶντος
 δαμῶντων ἡλέσεν· ἔσθ' ἡσθῶν τῶ λόγου Θεῶς
 τε καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ μόντοι δαμῶντων ἀμει-
 λικῶι.

A ad ea impotens, atque imbecillis. Cū
 hac, inquam, ita sese haberent, non ra-
 tione tamen dolorem vicerim, sed ani-
 mum meum ad sese Andronicus reuoca-
 rit, ac communibus miseriis mentem ad-
 uertere coëgerit, fueruntq; mihi ærumnæ
 ærumnarum remedia, quæ me ex aduersa
 traxerunt, ac commotionem animi com-
 motione repulerūt, ira nempe dolori mix-
 ta, dolorem quem ex filij morte ceperam.
 Nosti ad certum anni diem mortem mihi
 prædictam fuisse: fuit ille ipse quo sum
 Episcopus factus. sensi ego mutationem
 vitæ, quam cū hactenus perpetua quadā
 hilaritate, ac velut festiua celebritate tra-
 duxissem, cū honores humanos omnem-
 que animi voluptatem supra eos omnes
 qui se vnquam Philosophiæ dederunt, ef-
 fem expertus, non minus ob externa illa
 bona, quàm ob animi statum atq; constitu-
 tionem: video me eodem tempore omni-
 bus orbatum, ac despoliatum esse. Sed
 quod malorum est longè maximū, quodq;
 mihi desperatam vitam facit, nūquam an-
 teā in precibus ad Deum fundendis fru-
 strari voto solitus, nūc primū frustra me
 sentio deprecatum, qui ærumnis oppres-
 sam familiam video, & in afflictā patria
 versari cogor, & omnibus palàm proposi-
 tus quā suas apud me calamitates deplo-
 rent ac lugeant, Andronicū malorum om-
 nium colophonem, ad ea accessionem ha-
 bui, propter quem ne momēto quidem fa-
 miliari mihi otio perfrui licet, necesse au-
 tem est me eū nulli vlla in re prodesse
 possim, adeuntibus omnibus & imbecilli-
 tatem nostram arguentibus æquo animo
 tolerare: ob hæc supplex rogo magnope-
 rè, inquam, rogo cū vtrumque vestrum
 tum carum te imprimis mihi caput frater
 Anastasi: Te enim fama est in furiosum ac
 rabidum hominem iuris non nihil habere,
 si quid in te autoritatis est, iustius enim est
 te ea in Synesij quàm in Andronici gra-
 tiam vti. Libera mœrore ac tristitia Pro-
 lemaidem, quam ego vrbem fortitus sum
 minimè quidem volens, nouit omnia per-
 uadens Dei oculus: quibus de causis tam
 graues pœnas exsoluam nescio, & si cuius,
 aiunt, deorum inuidiam in nos concitau-
 erimus, satis superq; pœnarum dedimus, ve-
 rùm hac ipsa voce meritò pro Maximino
 & Clinia vtendum est, quorum vel crude-
 lissimum quemq; dæmonum misertum iri
 mihi videtur, excipio Thoantem, & An-
 dronicum, qui soli dæmonum implaca-
 biles.

Theophilo. 79.

A

Θεοφίλα.

κ. Ουπ

Equidem paternis mandatis & manum, & voluntatem ministram eram adhibiturus, sed ne Ampelium quidem diligentius arbitror suis commodis prospexisse, quam Nicæum, ut suis ipse bonis excideret: nam neque quid causæ antea ad proficiscendum habuerit, satis scio, neque cur redierit, neque cur iterum peregrè sit profectus: qui enim nossem, cum neque eum viderim, nec certi de eo quicquam renunciaretur, quum sacra tua manu scriptas literas alius quidam attulit, & has vicissim petiit, quoniam iam Nicæus è portu soluisset. Neque verò mihi quidem ille visus non est: præfectus autem aut vidit, aut de eo aliquid audit, sed ne ille quidem vidit aut audit. Quomodo igitur Nicæus vincat, qui in agro procul ab iis finibus degit, & pro eo commoditates plurimas, quascumque agricolis tempestates ferunt, percipit? plures autem forent, si materna bona retinuisset.

B

Εγώ μὲ οἶος εἰδὼ τὰ πατρικῶς περιστασιαπὶ καὶ χεῖρα καὶ γλώσσῃ ἀποκρίτην εἰσενεγκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἀπὸ οἴμου κάλλιον Ἀμπέλιος ἐσκέφατο παρὲς τῆς ἐαυτοῦ λειπιλωμάτων, ἢ Νίκαμος ὑπὸ τῆς πῶς ἀλλοπεριωθέν τῆς ἐαυτοῦ. οὐτε γὰρ ἐφ' οἷς περὶ τῶν ἀπῆρεν οἶδα καλῶς, οὐτ' ἐπὶ πῶς ἐπὶ πῶς ἔπαυθη, οὐτ' ἐπὶ πῶς αὐτῆς ἀπεδομῆ. πῶς γὰρ, ὅν οὐτ' εἶδον, ὅτε παρὲς αὐτῆς πῶς ἀπῆ γέλλετο, ἀλλὰ πῶς ἐπιτολῶ τῆς ἐρεῶς σου χεῖρας, ἔτερος ἡς ἐκόμισε, ἔ τῶν αὐτῆς ἀπῆ, ὡς ἦδη Νίκαμου λύσματος ὁ περιμησίον. καὶ οὐκ ἐγὼ μὲ οὐκ εἶδον αὐτῶν· ὁ δὲ ἠγάπησεν εἶδεν, ἢ ἠκούσεν. ἀλλὰ καὶ αὐτῶν οὐτ' εἶδεν, οὐτ' ἠκούσε. πῶς οὖν ὅτι Νίκαμος πῶς ὑπὸ τῶν ἀπῆ διατῶν. ἀλλ' ἀπὸ τῶν πολλὰ καλῶς καὶ ὅσα φέρονται ὡραὶ τοῖς γεωργαῖς ἔχοντα πλείω δὲ ἢ εἰ, εἰ καὶ τῶν μητρώων ἐκράτησε.

Philosophia Magistra. 80.

Τῆ φιλοσόφω.

Tametsi non omnia mihi eripere fortuna potest, vult tamen quæcunque potest: *Quæ natis me me orbanit multisq; bonisque.* Sed optima quæque velle & iniuria oppressis adesse mihi nunquam eripiet: absit enim ut animum quoq; meum expugnet. Odi itaq; iniustitiam: hoc enim licet, prohibere autem vellem equidem: verum & hoc ex eorum genere est quæ mihi erepta sunt: istudque ante liberos à me sublatum est.

Fortes fuerunt primitus Milesii.

Fuit tempus illud, cum ego amicis meis essem utilis, & tu me alienum bonum appellares, potentiorum scilicet in me observantia ad aliorum commodum abutentem. Erantque illi manus meæ, nunc omnibus destitutus resignor, nisi si tu quidpiam potes. Nam & te cum virtute in bonis deputo quæ auferrī nequeunt. Ac tu sanè semper & potes plurimum, & possis, potestate tua quàm honestissimè utens: Nicæus autem & Philolaus præstantissimi iuvenes, & cognati, quemadmodum rerum suarum domini revertantur, curæ sit omnibus, qui te observant & priuatis & magistratibus.

Fratri. 81.

Ecquem verò, ecquem admirationi esse

C

Εἰ ἔ μὴ πῶς οὐκ ἀφελῶσαι με δυνάται, ἀλλὰ βέλειται ὅσα γε δυνάται. Ὅς μὲ ὑπὸ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν θῶν ἔθηκεν. Ἀλλὰ τὸ γε περιαιρήσασθαι τὰ βέλειται καὶ πῶς τοῖς ἀδικουμένοις, οὐκ ἀφαιρήσεται. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γλώσσῃς ἡμῶν κατῆχόμε. μισῶ μὲ οὖν ἀδικίας· ἔξεσι γὰρ· κωλυθῆν ὅ βελούμην μὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἀφαιρήσασθαι ὅτι καὶ οἴχεται καὶ τὸ τῶν περιαιρήσασθαι.

Πάλαι περὶ ἡσθμ ἀλκιμοὶ Μιλήσιοι.

εἰ ὅτε καὶ γὰρ φίλοις ὄφελος εἴη· καὶ σὺ με ἐκάλῃς ἀλλότριον ἀγαθὸν εἰς ἑτέροις διαπαντὰ πῶς τῶν μέγα δυναμένων αἰδῶ, καὶ ἡσθμ ἐκείνοι χεῖρες ἐμῆ· νυνὶ δὲ ἀπῆ τῶν ἔρημος ὑπολείπομαι, πῶς εἴη σὺ δυνῆ. ἔ γὰρ δὴ καὶ σὺ μὲ τῆς ἀρετῆς, ἀγαθὸν ἀσυλῶν ἀρεθῶν. σὺ μὲν οὖν αἰεὶ καὶ δυνῆ καὶ δυνάσο κάλλινα χρωμένη τῶν δυνάσασθαι. Νίκαμος δὲ καὶ Φιλόλαος οἱ καλοὶ καλῶς νεαροὶ καὶ συγγενῆς, ὅπως ἐπαυθῶν τῶν ἰδίων γῆνομένοι κύριοι, πῶς μὲν τῶν πῶς σὰ ἡμῶν καὶ ἰδιώταις καὶ ἀρχαῖοι.

Τῶ ἀδελφῶ.

Τίνα μὲν τοι, τίνα πῶς τῶν οἶος αὐτῶν εἶ,

III. 6

πρωσῆκει θαυμαζέσθαι τὸ σάφρονα, τὸ ἐρι-
μῆν, τὸ παιδείας ἐπιτηδόν, τὸ προσμαρμένον
τῷ Θεῷ κατὰ πάσας, τὸ οἶός ἐστι Γεροντίος. ἔ-
χῃς οὖν τὸ ἀνδρα μὲν τῆς ἑπιστολῆς, ὃ χρη-
σάμηνος, ἐρῆς δὲ Φαῦλον ἐπαινέτιον ἐμέ.

Χρυσῆ.

Οὐχ ὅτι μοι τῶν παιδίων συγγενής ἐστίν ὁ
θαυμασὸς Γεροντίος, σιωπήσειμι τὸ νεανίσκον τῆ
φιλία τῆ σῆ· ἔ ποῦτο μὲ γὰρ· ἀλλ' ὅτι ἀρε-
των ἐστὶ τῶ χρυσοῦ Χρύσου ποῖς ἑσπείς, εἰ
δεῖ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γρηγορῶν. πτω-
τὸς μὲν τοι μάλλον ἐστὶν ἀληθὲς εἰπεῖν σε εἰ
ἀπάσης ἀρετῆς εἴσω, καὶ τὸ διδόντα σοὶ πῶ
ἑπιστολῶν, ἀξιώτατον ἀπολαύει σου τῆς συ-
νοσίας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Μῆκος ἑπιστολῆς, ἀνοικειότητά κατηργεῖ
τὸ ἀφαιροῦντος· ἀλλ' ὁ θαυμασὸς Γερον-
τίος, οἶδε μὲ ὅσα κατὰ εἰς τὸ μὴ πρὸς τὸ ψυ-
δος ἀνοικειῶς εἶχε, διηγήσατο αὐτὸ καὶ ὧν ἠπί-
στα πλείονα, τῷ φίλῳ ἐμέ, ἔ τῷ γλωτ-
τῶν ἔχῃ ἀποδοῦναι τῆ γνώμῃ, ὃν αὐτὸ ἴδης ἡ-
δύως, εἶδες ὡς ἐγὼ βόλασμα.

Τῷ αὐτῷ.

Δέδδο μὲν τῆς ἐμφύργου καὶ πῶ ἀψυ-
χῶν ἑπιστολῶν· μὲν τῶ θαυμασοῦ Γεροντίου,
αὐτὰ τὰ γραμματικὰ νόμῳ τὸ πλέον ἢ τῆ χρεία
τῶ προσφασίῃ σε γρόμματα. ὅτι γὰρ ἡμεῖς συ-
ζῶμεν τῆ πρὸ σοῦ μνήμῃ, μυρίων ἑπιστο-
λῶν μακρῶν μεγαλοφωτότερον ὁ νεανίσκος αὐτὸ
διηγήσατο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιστολῶν ἐπέθηκε τῷ θαυμασῷ Γερον-
τίῳ πρὸς πῶ ἱερόν σε καὶ τελεπόδητον κεφα-
λῶν τὸ πρὸς τῆς ἀπενδύσεως πρὸς ἑξῆς πρὸς
φασίαν. τότε μὲν γὰρ αὐτὸν ἴσως δι' ἐμέ πηγήσῃς
μὲν τὸ πῶ πείραν, ἐπείν πῶ δι' αὐτὸν.

A par est apud tui similes? Eum nempe qui
& frugi homo fit, & concinnus, & dis-
ciplinæ socius, & diuino cultui deditus:
& ut vno verbo dicam, qui Gerontij sic
similis. Habes igitur cum litteris homi-
nem, quo cum usus fueris non malum
me laudatorem dixeris.

Chrysi. 82.

Non quod liberorum meorum cognat-
us est præclarus Gerontius, idcirco ado-
lescentem tuæ amicitiae commendatum
volo: quamquam & hoc ita sese habet,
sed quod aurei Chrysiæ moribus conue-
niens est si quid frigidum dicere me,
& Gorgiæ non dissimile oportet. Ve-
rùm cæteris istud omnibus longè veriùs
dixerim te intra genus omne virtutis ef-
se constitutum, eumque qui ad te hæc
litteras defert, tua esse familiaritate di-
gnissimum.

Fratri. 83.

Epistolæ prolixitas alienum esse cum
à quo perferatur, arguit. Præclarus au-
tem Gerontius nouit quidem quæ ego
omnia: nisi verò ab omni mendacio ef-
set alienus, plura etiam quàm quæ sciret
dixisset, pro eo quod me amat, & lin-
guam habet ad intimos animi sensus ape-
riendos idoneam, quem si tu libenter vi-
deris, videris fanè quemadmodum vide-
ri abs te cupio.

Eidem. 84.

Accipe cum animata, etiam animæ ex-
pertem epistolam, cum egregio Gerontio
quas ad te scripsi litteras, quæ legi
cuidam potius quàm salutandi tui ne-
cessitati sunt concessæ, quod enim cum
assidua tui recordatione viuimus, infini-
tis litteris multo id clarius iuuenis iste
narrauerit.

Eidem. 85.

Litteras ad factum tuum, mihi quæ
imprimis optatum caput, præclaro Ge-
rontio commisi, quibus primi illi ad te
aditus occasio præbeatur. Tum enim
fortassis illum mei gratia honorabis: Post-
quam verò periculum feceris, etiam alium
eius gratia:

V ij

Eidem. 86.

Cui litteras hafce committo Dalmatiz Legionis Quæstor est, & Annonæ Præfectus. Ego verò Dalmatas omnes perinde ac filios meos amplector, populus enim Urbis eius sunt, quæ me fortita est, hoc solùm indicare tibi debui: tuum erit talem te erga meos, qualem erga tuos præbere.

Pylæmeni. 87.

Cùm ego vernas ex Thracia litteras accepiffem, Epistolarum fasciculum diu multùmque versavi, si cui fortè præclarum Pylæmenis nomen esset inscriptum; quòd nefas ducerem aliud prius scriptum attingere: sed nihil vsquam visum est. Itaque si quidem absens es, propediem feliciterque reuertere: sin tum præsens àderas cùm noti omnes Zosimo litteras ad me dabant, sanè mirum fuerit quemquem mei magis esse Pylæmene recordatum.

Fratri. 88.

Haftenus res nostræ felici in statu fuerant: inde velut reciproco quodam fluminis impetu, & publica me, & priuata mærore afficiunt: viuo enim non priuatus in infesta regione, mihi que singulorum calamitates deplorandæ sunt, & in mense sæpius ad propugnacula prosiliendum, quasi ad militiæ societatem non ad fundendas preces sim conductus. tribus ex maribus vnus adhac mihi superest. tu verò si secundo vento nauiges, feliciterque viuas, non vsquequaque fortuna nobis infesta est.

Theophilo. 89.

Sublata ex hominibus iustitia est. Andronicus & antea faciebat, & modò patitur iniuriam. Est autem Ecclesiæ animus eiusmodi vt depressos extollat, elatos deprimat. Hunc igitur Andronicum oderat quidem eorum merito quæ perpetrabat, ideòque eò illum recipere passa est: nunc verò miseretur, quod illum quauis imprecatione grauiora expertum sentiat: adcò vt potentibus etiam viris eius grati molesti fuerimus.

Τῷ αὐτῷ.

Ὡς δέδωκα πρὸς ἑπιστολῶν, ἑμίας ἐστὶ καὶ σποδοῦν τῷ Δογματῶν ἑγγραφοῦ. πρὸς τὰς δὲ ἐγὼ πρὸς Δογματῶν, ἴσα καὶ πρὸς ὑέας τῆς δῆμος γὰρ εἰσι λαχρῶσης με πόλεως μόνον ἡμεῖς ἑαυτὰ μιλῶσαι πρὸς σε. σὸν δὲ πρὸς ἐμοῖς ὡς σαυτοῦ χρῆσασθαι.

Πυλαμῶνι.

Ἡμεῖς ἀπὸ Θράκης ἑπιστολῆς κομισάμενος, ἡνὶ χλησα πρὸς φακέλω τῆς γραμματέων, εἶπου τίς εἶναι τὸ κληρὸν ἑπιγεγραμμένη Πυλαμῶνι οὐνομα. ὡς εἶναι ἄξιον ἑτέρω βιβλίω παρεντυχεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς οὐδὲν οὐδαμῶς εἰ μὴ οὖν τυχερῶς ἀποδημῶν, ἀλλ' ἐπιδημῶν τῶν ἑαχῶς τε καὶ καλῶς. εἰ δὲ ἐπεδήμεις ἡμεῖς πρῶτες οἱ γνώριμοι Ζωσίμου τῶν ἑπιστολῆς ἐπεδιδόσαν, τῶν δὲ εἶναι τὸ πρὸς ἀδελφῶν, εἰ τίς ἐχρῆτο πρὸς ἐμὲ Πυλαμῶνι μνημονικώτερος.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τέως μὲν ἐπὶ τῶν ἑπισημῶν οὐδὲ εἶναι ὡς ἀπὸ βόλου ἀνθυπερεχθέντες, καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ, ἔτι τὰ ἴδια. ζῶν τε γὰρ εἶναι ἰδιώτης εἰς χῆρα πολέμου μὲν. καὶ μὲν δεῖ χραῖναι αἰεὶ πρὸς ἑκάστου συμφορῶν. καὶ τῶ μιλῶν πολλὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἐπαλλῆς πηδῶν, ὡς ἐφ' ᾧ γὰρ συστρατεύομαι μεμοστωμένων, εἶναι ἐφ' ᾧ γὰρ παρεσεύξομαι. πρὸς ἀνδρῶν ἐν ἐπὶ μὲν λείπεται. σὺ δὲ ἐὰν εἶναι οὐσίας πλεῖς καὶ ζῆς ἡδέως, οὐ πρῶτα ἡμαῖς ὁ δαίμων λυπεῖ.

D

Θεοφίλω.

Οἱ χῆρα τὸ δίκαιον εἶναι ἀνδρῶν. Ἀνδρῶνικες " καὶ πρῶτον ἡδίκηται, καὶ νῦν ἀδικεῖται. τὸ δὲ τῆς ἐκκλησίας " ἦθος, οἱ ὑπέσταν μὲν ἑαπεινόν, ἑαπεινῶσαι δὲ ὑπέσταν. πάντων δὲ τῶν Ἀνδρῶνικων, ἐμίσθ μὲν ἐφ' οἷς ἐπίσται. δὲ καὶ παρεχέται μέγιστον τούτων ἐλθεῖν. ἐλεεῖ δὲ νῦν, ἐφ' οἷς ἡδη πρὸς τῶν κατὰ τὸν ὠμίλησιν. " ὅτι καὶ πρὸς νῦν εἰς διανάμει δι' αὐτῶν ἐλυπησάμεν.

Ἄλλα δ' αὖτ' εἰ μηδέποτε μὲν τῆν δὴμερω-
των ἐπιθύμα· τοῖς δ' κλαίουσιν αἰεὶ στυδακρύ-
σσαν. ἡμεῖς τε οὖν ἐν τῷ ἐπιποδ βήματι
αὐτῶν ἐξελθόμεθα, καὶ τὰλλα ἐλαττοῖς αὐτῶν πα-
ρὰ πολὺ τὰς συμφορὰς ἐποιήσαντες· καὶ ἐν
τῇ θεοσέβει φροντίδος αὐτῶν ἀξίωσι, ποδὸ
μέγιστον ἐγὼ τεκμηρίον δεξομαι, τὸ μὴ πτω-
πάσαι τῷ ἀδελφῶν ἀπογνωσθῆναι τῷ
Θεῷ.

Τρωίλω.

Πάλαι μὲν ἀπορραμονετέρας ἐπιούμι
ταῖς παρὰ τοῖς ἐπαύροις ἐντεύξεσι καὶ ἀφ' ὧν καὶ
γραφῶν. ἔζων γὰρ ἐπὶ τῶν βιβλίων, ἔπειτα ἵ-
να ἀσώτακτος πάση πόλει καὶ πολιτείᾳ· οὐκ
ἔτι, ἐπέταξε γὰρ ὁ Θεὸς εἰς ἀποδεδηγμένον χω-
ρίον οἰκεῖν, καὶ αὐτῶν ἔχον ἐν τῇ πόλει ἵνα τῶ-
ξιν, καὶ ζῶν ἐν διηρηθημένοις ἀδελφοῖς·
βυζυρίμην δὲ οὖν ὄφελος εἶη τῆς συλλαχῆ-
σι, καὶ ποιῆν ἀγαθόν, ὅτι διωαίμην, καὶ ἕκαστον
ἰδίᾳ, καὶ πῶς πόλιν κοινῇ, ἵν' ὄραϊν τε καὶ ὄρα-
μην ἡδέως τῷ τῆν, ὡς αἰεὶ εἴποι τις, συμ-
πλῶν τῶ βίᾳ. εἴ τι τῶν Μαρτύριος ἵναγο
τῆς δι' αὐτῶν ἡμορδύνης ἐπιτολῆς, ἴαθι μοι χα-
ριστάμμος ἐν δὴδρὶ στυδιημερθῶντι, καὶ καὶ
μὰ τοῖς λόγοις τὰμα καὶ σὰ παιδικά, πολ-
λάκις εἰς τὸ στυθῆναι μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς
μέρος ἐπιταμθῶντι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Καχὸν ἔμικρόν ἀπολαύσω τῆς ἀρεθικίας,
τῆν ἔπειτα λίαν ἀληθεύων ἀφ' ἧσιν, ὅτι ἴαθι
ὄλι, καὶ ἐπὶ τῆς Λιβύων ἐραθίας.

Ἡσυχίῳ.

Ἀθλιῶσι Θεμιστοκλέα τῷ Νεοκλέους ἐπή-
νεσθι, ὅτι καὶ τοι πολιτικῆς διωαίμεως ἐρεθῆς
πρὸς ὀνηνοῦ τῆν ἐφ' ἧσιν ἡμορδύρος, ἀπηνύ-
ξασθαι πᾶσθι ἀρχῶν, ἐπὶ τῆν ξένων ὁδῶν ἐ-
μθμον πλέον ἐξῆν οἱ γνῶριμοι. σὺ δ' ὄλι μὲν ἐ-
περῶσθαι πῶς ἀρεθῶν οἱ κακοὶ, καὶ ἀφ' ἧσιν
πρὸς ἧλθεν εἰς πῶς πολιτείας ἀρεθῆς ὄνομα,
καὶ ἀρεθῆμα καχὸν, ἡσθῆν μὲν ὡσπερ εἰκὸς
ἐπαύροις ἐκ παλαιῶν γεγονότας, τῆς ἱερεῖας
καμετείας ἀλλήλοισι ἡμαῖς μνηστεύσασθαι.

A Enimvero acerbum illud est, si nun-
quam nos cum felicibus, ac florentibus
stabimus, sed vna cum flentibus perpe-
tuo flebimus. Quare nos hic eum func-
sto è Tribunali extraximus, caeterisque
in rebus ei leuiore multò calamitates
reddidimus. Quòd si qua tua illum pie-
tas cura ac sollicitudine dignabitur, ma-
gno hoc mihi argumento fuerit, homi-
nem à Deo non omninò esse derelictum.

Troilo. 90.

Olim quidem securiori, ac faciliori a-
B micorum consuetudine perfruebar, cum
præfens ipse, tum per literas: ætatem enim
in libris consumebam ab omni quodam-
modo & ciuitate & Republica abhorrens.
Iam verò, præcepit quippe mihi Deus, vt
in loco constituto degerem, certumq; in
ciuitate ordinem tenerem, & cum defini-
tis hominibus ætatem agerem: vellem e-
quidem iis quibuscum mihi viuendum est
aliqua in re commodare, benèque de iis
quacumque possem ratione mereri, cum
vnoquoq; priuatim tum publicè vniuersa
C ciuitate, vt & videre & videri ab iis liben-
ter possem, eiusdem, vt ita dicam, vitæ na-
uigationis sociis. Quare si qua in re Mar-
tyrio, quam pro illo scripsi Epistola adiu-
mento fuerit, scito te mihi in eo viro gra-
tificaturum, qui mecum assiduè versetur,
quique, per scientias ac disciplinas iuro,
meas tuasq; dehtias, sæpe dum nostra con-
suetudine delectatur, bonam noctis par-
tem infumit.

Fratrì. 91.

Non mediocre mihi damnum mea illa
morum rusticitate consciscam: cum val-
dè ingenio meo, naturæq; seruiam, etiam
in extremis illis Libyæ finibus.

D

Hesychio. 92.

Athenienses Themistoclem Neoclis fi-
lium laudarunt, quòd tamen pro caeteris
qui iisdem temporibus vixerunt, ciuili
potentiæ appetens foret; imperium ta-
men omne detrectabat, in quo nihilo plus
noti ignotis ac peregrinis consequen-
tur. Tua verò virtus, quoniam iisce tēpo-
ribus experta est, ac propter te nouum in
Rempub. nomen, nouaq; res introductæ,
& gauisus equidem sum, quòd facere
par erat eos, qui iampridem necessitudi-
nem contraxissent, cum nimirum sacra
Geometria nos inuicem conciliaffet.

Quoniam verò in Senatorum numerum etiam fratrem meum ascribis, nec eius familiam ex infelicibus tabulis eximis, etiam si pro veteri calamitate antehac aliquid contigerit, istud verò non iam Themistoclis simile fieri abs te dico, nec diuinæ Geometriæ consentaneum. Euoptium enim tibi fratrum tuorum loco esse oportebat, si quæ eadem vni sunt, eadem & inter se esse necesse est. Quòd si affluentum negotiorum multitudi- ne districtus officij tui rationem nullam hæcenus habuisti fac istud com- probes, ò prælare vir, statimque ut litteras acceperis, socrum eius ab ini- qua multa exime, tam futuri quàm præ- teriti temporis; fratremque meum mihi reddito, qui vtrum eius rei gratia pere- grè sit profectus, nouit Deus: apud me quidem, qui ob plerasque quæ auditæ tibi sunt, calamitates consolatione egeo, nullam aliam absentia suæ excusatio- nem præterdit.

A ὅτι ὅ ἐν τοῖς βουλευταῖς ἐστὶ ἐμὸν ἀδελφὸν ἀξιοῖς ἀριθμεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπαλείφεις τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ βιβλίης, καὶ ἐῖς πικρὰ συμφορὰν ἀρχαίας παρελήφθαι ἡμῶν, τοῦτο ὅ, ὃ ἐστὶ Θεμιστοκλέα σέ φημι ποιῆσαι, ἕτερον δὲ τῆς θεῖας γεωμετρίας. Εὐόπιον γὰρ ἐν ἀδελφοῖς ἔδει τεύχεται τοῖς τοῖς, εἰ τὰ παρ' αὐτῶν τὰ αὐτὰ, καὶ ἀλλήλοις εἶ) δεῖ τὰ αὐτὰ. εἰ ὅ ἀφ' ἧς τῆς ἀεκεχυμένων παρεχόμε- των ὄχλον, ὃ χρεῶν ἡμίσηται μέγιστον ἔτι, δεῖξον ὡς θυμάσῃ, καὶ ῥαβῶν τὴν ἑπιστολίαν, ἀνὲς τὴν πέντεσθ' αὐτῆς ἀπότου ζήτησας, καὶ τὰ μὲν ταῦτα, καὶ τὰ παρὰ τοῦ καὶ ἀπόδος μοι τὸ ἀδελφόν, ὅς ἐστι μὲν δι' αὐτοῦ τοῦτο ἀποδημῆσαι, Θεὸς οἶδεν· παρὸς ἐμὲ ὅτι πάλιν παρὰ μὲν δὲ δολομένων ἐπιπλοκαῖς, ὧν οὐκ ἀνίχνος εἶ συμ- φορῶν, ὅσων ἕτερον παρὰ φασί ζεῖται.

Anysio. 93.

Ανισίω.

Nuper ego simul atque molestum è Cyrene nuntium accepissem, statueram, quàm possem celerrimè eius rei famam ad Teuchira transmittere: cùm ad me perlatum est, Imperatorem extremos Prouinciæ fines infedissee, prius enim istud ipsum audieras: vtinam tantæ à Deo diligentia præmium nunc & in posterum consequaris. Ego verò qui & ea ipsa collaudarent, & in quo nunc esses statu quærerent, misisti. esse verò te in omnium bonorum abundantia cupio. Curam enim, curam, inquam, Pentapolis habeo. qui enim non habeam quæ mihi ut Cretes dixerint, materna ciuitas extitit; maxi- mè verò tui, gloriaeque ac dignitatis tuae? Nam in vnoquoque successu tuo mihi omnes gratulari censent oportere, igitur velut in te periclitans, virorum atque Imperatorum optime, meritò tuarum rerum statum nosse debeo: Ioannem adhortatus sum, quàm fortissime ut se gereret, nec alioqui in strenuum militem, modò illum Deus adiuet. Præbe illi dextram fratris causa, qui tibi multorum vice ministra- bit. Hoc mihi optimum consilium visum est, qui iuuenum indoles perspectas habeam, quòque sint erga se inuicem pudore, ac verecundia. Quòd si tibi etiam videbitur, ratum esto: Sodales eos qui militant, meo nomine salutato. Con-

C Πρώτω οὐκ ἐφθάσα τὴν βαρβαρὴν ἀχρῶν ἀπὸ τῆς Κυριωνῆς πυθόμηνος· κατὰ μὲν δι- νομήνῃ ἢ τὰχος ἐπὶ τῶν Τευχίρα παρὰ πέμψαι τὴν φήμην· ἠκε δὲ τις ἀγγέλιον, ὡς ὁ στρατηγὸς ἠδὲ τὰ μετέωρα τῆς χώρας κατεῖληφεν· ἐφθάσεις γὰρ ἅρα πυθόμηνος· ὄραιο τῆς παρὰ θυμίας ἀμοιβῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ νῦν καὶ εἰς ἕπειτα. ἐγὼ ὅτι αὐτὰ τὰ οὐ- τα καὶ νῦν ἐπαγεσόμενος ἐπέμψαι, καὶ πάλιν ἄμηνος ἐν οἷς εἶης· εἶης ὅτι ἐν ἀπασιν ἀγαθοῖς. μέγιστον γὰρ μοι, μέγιστον καὶ Πενταπόλεως. πῶς γὰρ οὐ; τῆς γε μητειδος, ὡς δὲ Κρήτες εἶπτεν, οὐχ ἔκιστα ὅτι σοὶ ἐστὶ τῆς δόξης τῆς σῆς. ἐφ' ἐκείτω γὰρ δὴ τῆς ὅσων ἀγαθῶν ἐμοὶ πάλιν- τες ἀξιοῖσι σιωπῆδεσθαι. ὡς οὖν ἐν σοὶ κρι- νόμηνος, ἀεὶσε ἀνδρῶν τε καὶ στρατηγῶν, δικαστὸς εἶμι καὶ εἰδέναι τὰ σα. Ιωάννην παρὰ στρατηγίας ἄμηνος ὡς ἐλπίω, ἀγαθὸν εἶ), καὶ ἄλλως οὐκ ἀθύρμον φρασιώπῃ ἐὰν ὁ Θεὸς αὐτῶν πικρῶν. δὲ αὐτῶν χεῖρα ἀφ' ἧς ἀδελφόν, ὅς δὲ πῶς πολλὰν ὑπουργήσῃ. τοῦτο ἐμοὶ μὲν ἀεὶσε δὲ- κεί βούλημα, τὰ τὰ φύσῃς εἰδὲν τῆς πα- νίσκων, καὶ ὡς ἔρχεται παρὸς ἀλλήλους ἀγῶν· εἰ ὅτι καὶ σοὶ φανεῖται, κίερον ἔγω. τῆς ἐ- τῶν τοῦ στρατιωτικῶν ἀσπασθαι. ὁ σιω- ρησῆς.

Ἐσθός μὲν ἑσθίως ἐπιδηκνέτω, καλὸν ἂν φέρων
 ποδὲ πολέμου διήγημα· ὅς καὶ τοὶ δειλότατος
 ὢν, ἐτάρασσε πλὴν ὁδὸν, τῶν ὅλων ἔμ-
 ποροῦσιν ὄντων. δὲς τῆ Κυρηνῶν πλὴν σὺν-
 δα τῶν ἀδελφῶν· μαχουῦσθαι γὰρ ὑπὲρ τῆς
 ἐνείκτουσιν τε καὶ τρεφούσιν αὐτοῖς.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὅτι μὲν ἱμάς εἴκειν ἠγῆ τοῖς σαυτοῦ
 ποροῦσιν· οὕτω γὰρ γέγραφας· καλῶς
 γὰρ ποιεῖς, καὶ δίχα ποδὲ ἡμῶν φρονεῖς, καὶ
 πολλὰ κατὰ σοὶ γένοιτο Διὸς πόθος· ὡς ἀ-
 πένητόν γε πλὴν χάριν, εἰ δὴ τις ὀφείλεται
 καὶ νεωτέρῳ πατρὶ ἀδελφοῦ παροῦστος, ἢ
 πείθεσθαι χάριν, ὡς οὐκ ἐγγὺς οἶμα· ἀλλ'
 ἡμῖν εἰς ἀπόδοσιν δεχέσθαι, ὅ μὴ ἀγνοεῖσθαι
 ποδὲ σοὶ πλὴν ἔντασιν ἡμῶν, ὅτι μόνον σοὶ
 τῶν ζώντων ἐκκεῖσθαι. ὅ, πῶς φῆς εἰδέναι
 ἑσθῶς, ὡς δὲ βύχης ἀγορῆς τῆς φιλίας ἡ-
 μῶν Ἰουλίος, ἡδὺ τῶν οὐκ ἐστὶν ἄξιον ἀποδέ-
 χεσθαι. λίαν γὰρ ἔστιν ἀνδρὸς ἀπατωμένου,
 μὴ ἀπατωμένου γε εἴποιμι. ὁμοῦ γὰρ ἐγὼ τε
 ποδὲ σοὶ γράμματ' ἀνεγίνωσκον, καὶ ἔτερός
 ἡς τὰ πατρὶ αὐτῶν· καὶ σὺ μὲν ἑσθῶς φῆς, ἐ-
 κείνος δὲ τῶν ἀμαρτιῶν· καὶ ἀνεγίνωσκον καὶ ἀκη-
 κέναι λέγεσθαι, ὅτι Διὸς λέγεισθαι ποδὲ ἡμῶν
 ἀνεπιτηδείους λόγους. οὐτ' οὖν ἀπίστειν εἶπον
 ἀνδρὶ καλῶ κατὰ τῶν, καὶ πιστεύων, οὐ μὰ τὸ
 ὁμόγησον τὸν ἑμὸν τε καὶ σὸν, οὐ μετενόου
 ἐφ' οἷς δὲ πεποιθήκειν τὸν ἀνδραποδῶν, αὐτῆ
 τῆ παροῦστος σὺ βία τὸν κατήγορον ἀπο-
 σκιδνάσας, ὅς ἐδίωκεν αὐτὸν ἀσεβείας, ὡς ἀδι-
 κοιῶτα πλὴν βασιλέως ἐστίν. νῆ γὰρ πλὴν ἑσθῶν
 σου κεφαλῶν, εἰ μὴ τῶν συχρῶν πείρας ἀν-
 τέρον, ποδὲ μὲν τῆ τῶν δικαστῶν δειλία μετὰ-
 νοῖαι ὅτι τῶν αὐτῶν ὑποδείξεως οὐ παροῦστος
 νῆ ποδὲ τῶν κατηγοροῦστων ἀπονοία, παροῦ-
 ποιημένου μὲν πλὴν ἀνάγκης, παροῦστος μὲν
 δὲ δράσαι τε κακὸν τι καὶ παθεῖν, καὶ γαμετῆς
 ἀν' αὐτῶν καὶ παίδων ἠΐατο ὅ δειλότατον, καὶ
 συχρῶν συχρῶν καὶ πόδου φίλων, πλοισιῶν
 τε καὶ πενήτων· καὶ ὅπως κακῶν ἀν' Ἰλιάς
 παροῦστος πλὴν πόδου ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀπο-
 γόντος πλὴν σιτηλείας καὶ θανατωμένου· εὐκρίσθη
 δὲ ἀν' Ἰουλίος νίκης, ἐφ' ἣ ζῶν οὐκ ἀν' ἡυ-
 ζατο. ὑπὲρ ὧν ἀποδῶν ἀπόδῶν ποιητέα μαι

A tubernalis meus citò ad me redeat: præ-
 clarum aliquem belli nuntium reportans:
 qui etsi formidolosissimus est, viâ tamen
 committere se ausus est, tuis armis pro-
 tectantibus. da Cyrenæ par illud fratrum:
 pro ea enim vrbe quæ illos sustulit & aluit
 depugnabunt.

Fratri. 94.

Quòd tu mandatis tuis obtemperare
 nos arbitraris, ita enim scripsisti, rectè
 facis, & vt æquum est, de nobis existi-
 mas; atque eius rei gratia plurima tibi bo-
 na eueniant: quoniam hoc pacto etiam
 me abs te officij debitum accepisse puto,
 si quod iuniori à maiore fratre officium
 debeatur. Quòd nequaquam in animum
 meum iudico. Nobis verò istud merce-
 dis loco sufficit, si nostrum institutum
 non ignoretur, nimirum soli nos tibi
 mortalium esse obstrictos: quòd verò cer-
 tò comperisse te dicis Iulium amicitia
 nostræ desiderio teneri, non hoc item
 probari conuenit: valdè enim hoc de-
 cepti, atque illusi hominis est, neque
 enim illudentis dixerim. Vnà enim &
 tuas ego litteras perlegebam, & ab illo
 scriptas alius, ac tu quidem istud ais,
 ille verò contraria omnia, & legisse, &
 audisse dicitur, nequaquam illum con-
 gruos de nobis sermones ferere. Quare
 neque ego honestissimo viro fidem de-
 rogare poteram, & cùm eam adhibe-
 rem non me per fraternæ tuæ meæque
 necessitudinis præsidem, beneficiorum
 pœnitebat, quæ in hominem contule-
 ram, cùm proximo die accusatorem per-
 vim amolitus essem, qui maiestatis illum
 arcessebat, tanquam qui Imperatoris
 domui iniuriam faceret. Etenim, per
 sacrum caput tuum iuro, nisi infinitis
 conatibus restitissimè, partim ob iudicis
 metum, qui in eiusmodi causa consilij
 mutationem nullam admittebat, partim
 ob accusatoris desperatam audaciam, qui
 per necessitatis speciem mali aliquid fa-
 cere, & pati cupiebat, non modò illius
 vxorem, ac liberos pestifera illa labe
 inuasisset, sed & cognatos atque amicos
 quamplurimos, diuites æquè ac paupe-
 res, prorsusque malorum quædam Ilias
 urbem nostram corripuisset, propter v-
 num qui salute desperata in exitium spon-
 te præcipitaret. Iulius porrò victoriam
 obtinuisset, secundùm quam viuere ne-
 quaquam voluisset. Quas ob res fa-

V iij

cienda mihi ea omnia putavi, quæcun- que facta sunt : capiat ex natura , ani- moque meo utilitatis aliquid etiam ini- micissimus quisque : Longè enim præ- stabilius mihi est , aliquem à me præ- ter meritum beneficio esse deinctum, quàm multos pati , cùm prohibere li- ceat, indignè malis quamplurimis affici. neque enim vel nobilem eius uxorem, vel filios odio habeo : quamquam ne ip- se quidem ob conuitia , quæ identidem in me iactat, dignus est , qui mali aliquid à me auferat. Tantùm abest : odio sane quidem prorsus dignus est : hæc enim iac- titat molestiam se mihi facere arbitrans, ac velut contristaturus loquitur. Qua- re voluntas ipsa non reprehensione car- ret, sed affinis crimini est. Illud tamen intelligat, vel minimè potiùs intelligat, desineret enim hancmecum gratiam ini- re : tu verò perspicuè intelligas , quod veteri proverbio tritum est , utilitatem capi ex inimicis posse , nunc re ipsa esse comprobatum. Quid enim non ad gloriam nobis atq; existimationem confert ? Quicumque laudare nos nititur, cùm inuenire quid dicat aliud nihil potest , hoc primùm , & vnum , & maxi- mum profert : Iulium de illo detrudere; hoc autem vno verbo quæ non bono- rum cõpia continetur? Siquidem nequi- tiæ generi omni aduersari nihil aliud est , quàm esse generi omni virtutis affi- nem. Atque ego sane nihil eiusmodi in me esse intelligo; sed hoc ille ipse dicit. Nam dum contraria omnia dicit, fidem illius adstruit: aded vt vel gratiam ei ha- beam. Per sacrum tuum caput, & libe- rorum salutem iuro, nihil esse in quo me- lius de me , quàm conuiciis ac probris la- cessendo mereatur. Nam & apud Deum, & apud homines præclarum hoc mihi e- rit, atque amplissimum. Quinetiam ma- li animi pœnas dabit mihi quidem nequa- quam : fortassis enim non vt maximè possem, vellem : omninò verò non si vel- lem, possem. Quid enim apud eum pos- set, qui modò præest Prouinciæ, tam in- felici homo conditione, vt patriis sedibus vagus, ac profugus erret, nec reditus spem vllam habeat; cùm meis in prædiis hostes castra sua collocauerint, eaq; tan- quam arce, ac præsidio aduersus Cyrenem vtantur? Cuiam igitur, cuiam pœnas dabit? Iustitiæ ipsi: ita enim proculdubio fore polliceor, quòd præclarè scire videor. Nam illum meo & communis patriæ

Α Τῶτα εἶ) τὰ γενημένα. τῆς ὃ ἐμοῦ φύ- σιώς τε καὶ παρὰ φύσιν ὡς ἀπολαβέτω καὶ ὄσιος ἔργου. πολλῶ γὰρ ἐμοὶ κἀλλιον ἔχει. ὁ ἀναξίως τινὰ πεποιθέναι κελεύει, ἢ πε- ριδεῖν πολλοὺς, ἔξω κωλύσαι, ὡς πλεὺ ἄξια πειστοῦς κακῶς. οὐ γὰρ δὴ καὶ πλεὺ βίβλη γυναικα, καὶ τὰ παιδία ποδ ἀνδρῶν μου. καὶ τοῖ γε οὐδὲ ἀπὸς ἀ- ξίως ὄσιν, ὅτι τῆς κατ' ἐμοῦ λαιδρείας παθεῖν τι " κακὸν ἴσῳ ἐμοῦ. πολλοὺ γε καὶ κακῶς δεῖ μισεῖσθαι μὴ γὰρ καὶ πόλυ λυπεῖν γὰρ οἰόμενος λέγει, καὶ ὡς δεξιόμορος φηγ- γεται. ἢ παρὰ φύσιν οὖν οἷα ἀιδύθωος, ἀλλ' ἴσῳ αἴμα. ἴσῳ μὴ τοι, μῶλλον δὲ μὴ ἴσῳ παύσαιτο γὰρ αὐτὸ ποιῶν ἡμᾶς. σὺ μὴ τοι σαφῶς ἴσῳ ὁ πάλαυ λεγόμε- ρον, ἴσῳ ἐργῶν ὡς ἔστιν ὠφελείσθαι, νῦν ἔργῳ φαιρόμενον. τί γὰρ εἰς βύκλιστα ὁ ἀ- νὴρ ἡμῖν οὐ σιωπελεῖ; πᾶς ὅστις ἡμᾶς ἐ- παγγεῖν βούλεται, μηδὲν ἔτερον ἐξελείσκειν " εἰπεῖν, λέγει τούτο παρὰ φύσιν καὶ μόνον καὶ μέ- γιστον, ὡς Ἰούλιος ἀπὸν ἀγροῦσθαι κακῶς. ἐπὶ ὃ τούτω παρὰ λόγῳ, ποῖος οἷα ἐσμός ἀγα- θῶν; ὁ γὰρ ἀνικειμένως ἔχει παρὰ φύσιν ὡδαπλεὺ πονηρίαν, οἰκείως ὄσιν ἔχει παρὰ φύσιν παρὰ φύσιν πονηρίαν. ἐγὼ μὴ οὖν σὺ δὲν αὐτὸ ἐμῶν σὺν εἰδείω ἰσοῦσθαι. οὐκ εἶνος δὲ φησιν. οἷς γὰρ τὸν δῶν φησὶ, τούτω πιστο- ται ὡς καὶ χάριν αὐτὸ εἰδείω αὐτῶ. νῆ πλεὺ ἰεράν σου κεφαλῶ, καὶ πλεὺ τῶν παιδίων μου σωτηρίαν. οἷα ἔστιν ὃ, τί αὐτὸ " μοι μεί- ζον τῶ λαιδρεῖσθαι παρὰ φύσιν. καὶ γὰρ καὶ παρὰ φύσιν Θεοῦ καὶ παρὰ φύσιν ἀνδρῶν, ὅτι παρὰ καλλίω μοι κείσθαι τούτο. ἀλλὰ καὶ τῆς παρὰ φύσιν δῶσθαι δίκης ἐμοὶ μὴ οὐ. τυ- χὸν μὴ γὰρ οὐδὲ αὐτὸ εἰ δυναίμεν, βουλοί- μεν. πόλυ τῶς ὃ, οὐδὲ αὐτὸ εἰ βουλοίμεν, δυναίμεν. τί γὰρ ὡς τὸν ὅτι παρὰ φύσιν δυ- ναίμεν ἀνδρῶν οὐτως ἀτυχῆς, ὡς ἀγα- θῶν φθίνων πλεὺ εἰσῶ, καὶ μὴ ἐλπίδας ἔχειν κερδοῦ, τῶν πολεμίων ἐπραπονηδύ- κότων ὅτι τῶς ἐμοῖς, κακείνοισ ἐρημηθείοις καὶ Κυρηνῆς γενομένων; τινι μὴ τοι, τινι δῶσθαι δίκης; αὐτῆ τῆ δίκη. ἐγὼ μὴ γὰρ ἐγὼ, πούτω " ὡς εἰδέναι δοκῶ. μεταβί- σται γὰρ αὐτὸ ἴσῳ ἐμοῦ καὶ τῆς κοινῆς

πατειδός, ἡ δὲ τῆς πατριᾶς πεπολιτευμένη, καὶ δι' ἡμῶν ἀπληθήματα. οὐ γὰρ ἡμῶν τῆς ἐμῆς πινός· οὐδὲ δὴ αὐτὸς εἰπεῖν ἔχοι· ἀλλὰ τὰ ῥητά μὴ ὅτι ὁ στρατιωτικὸν τε καὶ ὁ βουλευτικὸν ἐώρων, εἰς θητικὸν, καὶ ἐπειρώμην ἀντέχον. ἔπειτα μὲν τοὶ τὰ ῥητά τῶν ῥησέων καὶ πᾶσι λαμῶσιν διεσάσασιν ἡμαῖς. ἐὰν τὰ ῥητὰ τὸν ἐταῖρον Διοσκουρίδην, ὃν μετὰ τὴν ἐπεσφῆ, καὶ οὐχ ὡς αὐτὸν κινήσῃ Θεοδῶ τε καὶ ἀνδραγαθῶν Νέμεσιν. αὐτὴ μὲν τοὶ ῥητὰς ἐστὶ ῥητὴ ἡς ῥητὸς Λύκειον ἀδελφόν·

Ληθουσα ἢ ῥητὰ πόδα βαίνης·

Γαυρομήδρον αὐχένα κλίνης·

Υπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτοῦν κρατεῖς.

Ἀλλὰ ψηφίζεσθαι δεόν, ἐγὼ μὲν ἔγραψον ἡμῶν τῆς πατριᾶς, ἀφραγίας ἐστὶ πῆς ξένους· ὁ δὲ αὐτέλεχρον ἡμῶν Ἑλλάδις ἔθετο Θεοδώρου, καὶ τοὶ πῆς ῥητὸν οἶδεν, ὃν καὶ πῆς φύσιν στρατιωτικῶς ἔχοντες τῆς ἀνδραγαθῶν, οἱ ξένοι μετὰ διδάσκαλοι, καὶ μετὰ ἀσκητοῖς εἰς ἐμπόρους. πάλιν ἔγραψον ἡμῶν τῆς λελύσθαι πῆς πῆς ἡμῶν στρατηγίαν, ὅσῳ ἀπῶντες ὁμοφώνως οἱ τῆς ἀνδραγαθῶν μόνον ἐστὶ φασίλυτοι τῆς ἀνδραγαθῶν, ἐπομελεῖν εἰς ἀνδραγαθῶν ἡγεμονίας τῆς πόλεως, ἡμεῖς τῆς Αἰγυπτίων ἀνδραγαθῶν καὶ τῆς Λιβύων τεταγμέναι· ὁ δὲ αὐτέλεχρον ἡμῶν τῆς κερδῶν, καὶ ἀπῶντες ἀπετόλμα λέγειν, ὅτι λισιτελεῖ ῥητὸν πῆς στρατιωτικῶς. ἀλλ' ὡς τῶν· ἀξίον γὰρ ἀπῶντες ῥητὸς αὐτὸν εἰρησθαι· ἀπῶντες τῶν, νῦν μὲν ἐπῶντες εἰ, τῆς καινῆς τύχης ὅτι τῶν πατριᾶς πειρώμενος· ἀπῶντες γὰρ ἐπῶντες ἀπῶντες· ἐγὼ δὲ τῆς πόλεως σιωπατῶν. ἴαθι μὲν τοὶ ῥητὰς, ὅτι φύσις ἐστὶ νόμος, ἐμῶντες ῥητὸν καὶ δόλου τὰ μέρη· καὶ ὅτῳ πῆς πολλὸς ἀπῶντες τῆς σώματος συμφορῶν ὁ ἀπῶντες ἀπῶντες, ἔως μὲν ἀπῶντες ὁ ῥητὸν, ἀπῶντες τε καὶ πῆς πῆς. ἀπῶντες μὲν τῆς σιωπατῶν καὶ οὐδὲ παρὸν δὲ ἡμῶν, λῆσθαι τοῖς σιωπατῶν πολιτεύμασιν εἰμῶντες τῆς πατριᾶς τε ὡν, καὶ σιωπατῶν. μέρη τῶν Λαοθένης ἀνομάζετο φίλος Φιλίππου, μέρη ῥητὸν ὁ ῥητὸν ὁ ῥητὸν· τὸν δὲ ἀπῶντες, πῆς εἰκὸς ἐστὶ ἀπῶντες;

A nomine viciscetur, pro qua diuersas in administrando partes tenuimus, & propter quam mutuas offensiones, atque inimicitias suscepimus. Non enim vllius mearum rerum causâ suscepimus: neque id dicere ille potest. Sed primùm omnium quod rem militarem & ciuitatis consilium ad operas, atque mercenarios deuenisse animaduiceram, eiq; resistere conabar. Postea verò Legatio ipsa nos maximè inuicem abalienauit. mitto quæ in sodalis Dioscuridis causa contigerunt: quàm à me cum omni moderatione facta, nec vt Dei aut hominum indignationem prouocarem: hæc tamen ipsa Nemesis est de qua ad Lyram canimus;

Clim vestigia gradiens premis

Elatâque colla reprimis

Sub norma vitam hominum tenes.

Verùm cum decretum faciendum esset, ego quidem pro patria author eram, vt peregrini à militia immunes essent. At ille pro Helladio, & Theodoro repugnabat: quamquam quis est quin intelligat, Magistratus omnes, etiam eos qui natura maximè militares sunt, à peregrinis dedoceri, & in mercatores transformari? Rursus alterius decreti author eram, de abolendo apud nos Imperio, id quod omnes qui hîc sunt vno consensu asserunt vnicum esse malorum remedium, vt antiquæ præfecturæ ciuitates contribuuntur, hoc est vt ab Ægypti Præfecto Libyæ quoque vrbes administrantur. At ille lucrici causa refragatus est, palàmque dicere ausus est, expedire, humiles atque abiectos esse milites. Sed heus tu (operæpretium enim est, hoc illi abs te dici) propterea nunc quidem execrabilis es, qui communis fortunæ contra quàm cæteri sis particeps: feliciter enim inter infelices degis; at ego communem cum ciuitate infelicitatem sustineo. Scito tamen naturæ hanc esse legem, vt in toto partes comprehendantur. Ac quando ex corporis detrimento splen supra modum excreuerit, donec vniuersum corpus steterit, gliscit quidem, & distenditur; eo verò percunte, vnâ etiam perit. Sic tu quoque præfenti successu vtens, paulatim consiliis tuis fatalis & patriæ & tui pestis atque exitium eris. Eo vsque Læsthenes Philippi amicus appellabatur, donec Olynthum prodidit: cum autem qui vrbe careat, qui verisimile est esse felicem?

Olympio. 95.

Ολυμπία.

Ego Deum testem voco, quem & Philosophia, & amicitia veneratur, non vnam mortem me Episcopali dignitate antepositurum. Sed quoniam mihi Deus non quæ peterem, sed quæ vellet imposuit, illum ipsum precor qui mihi eiusmodi vitæ attributor extitit, esse & eius quod attribuit moderatorem, ac patronum: ne mihi res ista descensus à Philosophia, sed ad illam ascensus esse videatur. Interim verò, quemadmodum si quid mihi ex animi sententia contigisset, tibi omnium mihi amicissimo capiti communicassem, sic & molestorum ad te famam, auditionemque transmittō, vti & condoleas mihi, & si quid possis, re ad ingenium meum expensa, sententiam tuam de eo proferas, quid me facere oporteat. Ego enim adeò nunc è longinquo rei periculum facio, vt cum septimum iam mensem molestum & inuisum munus ingressus sim, procul degam ab iis, apud quos Episcopus esse debeo, donec quæ eius rei natura sit, accuratè, penitusque didicerim. Quòd si vnà eum Philosophia facere istud liceat, munus exercebo, sin abhorreat ab institutione animòque nostro, quid aliud quàm recta in celeberrimam Græciam nauigans demigrabo? Etenim simul Episcopatum eiurauero desperandus mihi patriæ aspectus est, nisi me omnium inhonoratissimum & execratissimum esse oporteat, in hominum infensorum & inimicorum turba assidue versantem.

Eidem. 96.

Cum epistolam perlegerem, in qua de valetudine tua narrabas, & initio veritus sum, & postremò animum resumpsi, intentato enim discrimine postmodum meliora nuntiasti, de quibus verò postulas, vt à nobis aut mittantur, aut perferantur quæcumque in nostra potestate erunt, omnia vtique aut mittentur, aut perferentur. Nunc quæ in nostra sint potestate, quæ non sint, scribere superfluum fuerit; donatio enim ipsa comprobabit. Sanus, felixque perpetuè viuas, Deoque acceptus, ò sodalis optatissime, & vtinam aliquando mutua consuetudine gaudentes inuicem frui liceat, nec tu antè discedas quàm

Εγὼ μὲν τὴν παλαιὰν ποιοῦμαι Θεὸν, ὃν καὶ φιλοσοφία καὶ φιλία προσέβδωξεν, πολλοὺς μὲν αὖθις θανάτους αἰτῆς ἱεροσυλίας εἰλόμην. Ἐ Θεοῦ δ' ἔπειτα χύτης οὐχ ὅσῳ ἤτοιμα, ἀλλ' ὅσῳ ἐβούλετο, βίβραμι τὴν ἡρόμην νομεία ἔβιον, ἡρέαθαι ἔ τῷ κερμηθέντος πρῶτα τῶν, ὡς μὴ φαινώμαι μοι ὁ πρῶτος φιλοσοφίας ἀποβάσιν, ἀλλ' εἰς αὐτῶν ἐπιμαρτυροῦμαι. τῶν δ' ὡς ὅσῳ εἰ ἡ μοι τῶν ἡδέων συλλεπετωλῶκει, ἐκοινωσάμην αὐτοῖς τῆς πύκτων φιλικῆς μοι κεφαλῆς, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σε πρῶτα πέμπω τῶν ἀκρίων, ἵνα σιωπῶντιό τε, ἔ εἰπι δυνάμο πρῶς τῶν ἐμῶν φύσιν ὁ πρῶτος ἀξέστασας, εἰσηγήσασθαι γινώσκω, ὅ, τι με δεήσει ποιεῖν. νῦν γὰρ ἐγὼ πρῶτον οὕτω ἀπειρώμα τῷ πρῶτου, ὡς ἔβδωμοι ἡδη μῶτα ἡρόμηνος ἐν τῷ δῆμῳ, μακρῶν ἀποδημῶ τῶν ἀνδρῶν πρῶ οἷς ἱεροσυμῆ, ἕως αὖ ἀκριβῶς ὁποῖον ποτε ἔβη τῆς φύσιν καὶ νοήσω καὶ μὲν ἐλχρῆ μὲν φιλοσοφίας πρῶτος ἐργασίωμαι· εἰ δ' ἀλλοῖον ἔβη, ἢ καὶ τῶν ἐμῶν ἀγωγῶν τε καὶ πρῶτα εἰσιν, τί ἄλλο, ἢ τῶν δῆμῳ τῆς κληῆς Ἑλλάδος ἀποπλέων οἰχίσωμαι. ἀπειπαρῶν γὰρ τῶν ἱεροσυλῶν, ἀπογινώσκω ἔβη καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μὴ με διττῶν πρῶτων ἀπρόστατον ἔβη, καὶ ἐπῶτατοτον ἐσὶ ὄχλω μισσηῶτων ἀναστροφῶν.

Τῷ αὐτῷ.

Τῶν ἑπιστολῶν ἀναγνώσκων, ἐσὶ ἡ διηγήσασθαι τῆς ἀγρίωσης, ἔ ἐφοβήθην ἀρχόμενος, καὶ παυόμενος ἀνεπαρῆσα. ἀπειλήσας γὰρ κινδύων, διηγήθῃ τὰ λῶσα. πρῶτον δ' ἡτήσας πεμφθῆναι πρῶ ἡμῶν ἢ κομμάτια, τὰ δυνάτα πρῶτα πρῶτως ἢ πεμφθῆναι, ἢ κομμάθεται· τίνα δ' αὐτῶν τὰ δυνάτα, καὶ τὰ μὴ δυνάτα, πρῶτον γράφειν. αὐτῆ γὰρ ἢ ὁδοῖς ἐπιδείξει. ἐρρωμένως καὶ βδελυμένως ἀφῆκε Θεὸν κερμημένως, ἔταρε τριπόθῃ· ἡρόμοι ἡμῶν καὶ συμμίσθασας, ἀλλήλων αὐτῆς ἀποβῆσαι, καὶ μὴ πρῶτα εἰσιν αὐτῶν ἀλλήλοις ἐσ-

τύχῳ μου. εἰ δὲ Θεὸς ἄλλη πῃ βεβήλωται, οὐ
δὲ καὶ πάντων ἰσχυρὸν μέμησο. βελτίοσι μὲν
γὰρ Συνοεῖσι ἐπιτεύξῃ πολλοῖσι· φιλοσοφῶσι δὲ μάλ-
λον, οὐκ ἂν ἄλλοις ἐπιτύχῃσι.

A nos inter nos viderimus! sin aliud Deo
visum fuerit, tu verò etiam absentis no-
stri recordare. Etenim meliores Syne-
fio multos reperies: qui impensius ament;
non temerè multos reperies.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem. 97.

Πῶς οἶδέ με διαβῶντα ταῖς ἡδέαις ἔπιτο-
λαῖς ἐπιτετυχεῖναι; ὡς ποῖα δὲ μέρη τῆν
ἐπιτολῶν, ἔχει πάση ἀφελύξῃ τῆ ψυχῇ;
ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν ἀφάθει, καὶ
οὐκ εἰς μακρὴν παρεσθῆκα δὲ Ἀλεξανδρίῳ
ἐξουστῶ ἐπὶ πλὴν φίλῳ κεφαλῷ ὄψασθαι.
Ἐφ' οἷς γὰρ Σεκουῶδον βῆ ἐποίησας, ἡμᾶς
ἐτήμησας· καὶ ἐφ' οἷς οὕτω γράφων ἡμᾶς,
ἐξηγήτησά σου, καὶ ἐποίησας ἐπὶ σοὶ, πρὶν
ἔσθαι τῆν χαμῶν ἐρχομένων ὄντες, οὐκ ἐπιγνώ-
σκον πλὴν ἀξίαν, διπλῆ τιμῶν, καὶ πᾶν
μεγέθη τῆν γραφομένων, καὶ τῆ σπουδῆ τῆ γνο-
μῶν. πᾶν δεσπότη μου ἐπὶ Κόμητι γέγραφα
μὲν ἤδη πολλάκις· ἐπεὶ δὲ οἱ ταῖς δὲ τῆ παι-
δὸς ἐπιτολαῖς, ἀπὸ μὴ γέγραφα ταῖς
ἀδελφῶν, ἐπέθηκε καὶ πᾶν δεσπότη μου ἐπὶ ἀδελ-
φῶν ταῖς ἀδελφῶν γράμμασι· ἐρρωμένους καὶ δι-
δακμονῶν ἀφελύξῃ φιλοσοφίας ἔχον φρονή-
δα, ὅση παρεσθῆκα πᾶν μὲν ταῖς ἐρώτων ἡρ-
γμένῳ ταύτης. ἀπὸ τῆς κλίτης σοὶ γέγραφα,
μόλις ἀνεχόμενος εἰς ἀφελύξῃ τῆν χαμ-
μῆν. βίξαι τὰ ἀείσα ἡμῖν, ἀφ' ἧν ὁ Θεὸς
ἀείσα δοκιμάσει. ἐὰν ἀνασπῆλω, ὅτι πλὴν
Ἀλεξανδρίῳ βῆς ἔμεγα.

Quàm me putas sitientem suavissi-
mas litteras tuas accepisse? quam verò
in partem litterarum non animum om-
nem effudisse? Ex quibus variis sum
modis affectus, nec longo post tempo-
re spero me Alexandriam amicum ad-
huc mihi caput habentem visurum esse.
Nam quod tu de Secundo bene es me-
ritus, me honore affecisti; & quòd
adèd honorifice scribis, me tibi penitus
deinctum, tuumque reddidisti. Quan-
doquidem humi nos repentes tantæ rei
meritum non agnoscimus, cùm dupli-
citer honoramur, & eorum quæ scri-
buntur magnitudine, & quæ facta sunt
studio ac voluntate. Domino meo Co-
miti scripsi quidem & aliàs sæpe: sed
quoniam in litteris quas per puerum mi-
sit, accusat me quòd nihil ad se scrip-
serim, Domino meo fratri litteras ad
eum perferendas dedi. Incolumis, fe-
lixque perseueres, Philosophiæ tanto
studio addictus, quantum inesse ei par
est qui diuini cuiusdam amoris impul-
su illam attigerit. E lectulo ad te scrip-
si, ægrè ad litteras conficiendas suffi-
ciens: precare quàm optima nobis, quæ
scilicet Deus optima esse iudicauerit: si
conualuero statim Alexandriam aspi-
rabo.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem. 98.

Καίτοι οὐκ ἔστιν ἔπιτολῶν ἀπὸ
ἐμοῦ γράμματα ἐπιτολῶν. οὐ γὰρ ἵνα συνη-
σῶ τῆ φιλίᾳ τῆ σῆ τὸν ἐπιτιθέοντα πλὴν
ἐπιτολῶν γέγραφα· ἵνα δὲ σοὶ τὸν ἀνδρα
γελώσωμαι, κέρδος οὐ μικρὸν ἐσόμενον σοὶ
τε πᾶν μεγάλῳ Διογῆνι τοῖς σοῖς παιδι-
κοῖς. καὶ μὴ χαλεπῶς εἰ κέρδος οὐχ ὅ-
μας Θεοτίμῳ, Θεοῦμον δὲ ὑμῖν ἐπὶ δο-
κιμάζω καὶ λέγω. ἀλλὰ ποῦτο εἰ γε ποιη-
τῆς αἴηρ τῆν νῦν ἐπιτολῶν διωάμεως δε-
οιο· διωάμεως δὲ δεῖται πῶς ποιητικῆς, ἵνα
καὶ τοῖς μετέπειτα δόξῃ, καὶ μηδὲ τῶν πάν-
των γράμ. τὰ γὰρ μεγάλα τῆν ἔργων, ἀλλ' μὴ

Noua hæc in vsu Epistolarum à me
D inita ratio est. Neque enim eo scripsi,
vt eum amicitia tuæ commendarem;
qui tibi hæc litteras daret, sed vt be-
nificij ac gratiæ tibi eum loco darem,
non mediocre tibi lucrum, magnoque
Diogeni deliciis tuis futurum. Nec tu
mihi succenseas, si non vos Theotimo,
sed Theotimum vobis lucro futurum
sentio, atque dico. Sed hoc nimi-
rum ita se habet, si & vir ille omnium
qui nunc viuunt, Poëtarum diuinif-
simus est, & Poëtica vi opus quis-
piam habet, vt & posteris illustri vi-
deatur, neque absentibus ignotus sit.
Præclara enim quæque facinora; &

praconio orationis destituantur, excidunt è memoria, & obliuionem induunt, solo illo quo fiunt tempore inter eos qui viderint celebrata. Quamobrem praeter spem oblatum vobis hoc commodum magni faciendum est, & summo studio complectendum etiam citra necessitatem. Nam ob Musarum reuerentiam etiam harum sacerdotes omni humanitate prosequi æquum est: nec inferiores iis habere, qui aulas principum adulari didicerunt. Accedat & tertia quædam honoris erga illum vestri ratio, Synesius illum per omnia probans & admirans, ob quæ homines ab hominibus collaudari ac prædicari solent: perpetuò sanus atq; incolumis degas, vir summo in omnibus à me pretio habende, sacram animi tui affectionem salutant omnes qui in eadem mecum familia sunt: præcæteris verò tuus Isio, & nos omnes qui vnà tecum sunt: præsertim autem Abramium meum. Comitibus quæ scripsi danda erunt, nec ne, iudicabis.

Pylameni. 99.

Hic ille est sæpius à me memoratus Anastasius: sed & si reipsum illi significarem eadem tui prædicatione vterer. Igitur tanquam apud me pridem confociati, conjunctionem illam mutua agnitionis instar habentes mutua vos humanitate complectimini. Idque in communi videte, quemadmodum boni mihi aliquid conciliaueritis. otium porrò maximum bonum est, quod opimi instar, & vberis soli omnia bonorum genera Philosophi animo producere dici non immeritò potest: otio verò tum perfruar, cum Romanæ Reip. contributus esse desiero. Quod ita demum accider, si detestanda publici muneris functione liberer, à qua, quantum in imperatore erat, immunis factus sum. Sed meritò meipsum accusauerim, qui ex proprio studio aliquid capere commodi erubuerim. Itaque mihi ipse patrocinabor, videbor enim rursus per me legationem obire. Nam rursus lingua mea legatione fungitur. Nec quisquam eorum contradicet qui Pythagoram laudant, qui amicum alium esse semetipsum asseruit.

Eidem. 100.

Phycontius homo, (est autem Cyrenæorum nouale Phrycus) litteras ad

A τύχη λόγων κερύκων, ἀπορρέει τῆς μνήμης, ὅτε λήθην ἀμπιγέσθαι, πρὶ αὐτῶν μόνον τὸν τῶν παρεστῆσθαι κερῶν ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἀγέθησθαι. Ἐνὶ τῆ τε οὖν τήμητόν ὑμῶν ὁ ἕρμασθαι, καὶ αὐτὴ πρῶτος ἀποδοσεῖν, καὶ διὰ τῆς χρείας. ἀδελφῶν μουσῶν, τοῖς ἱερεῖς αὐτῶν ἀξίον ἡδέεπειν, καὶ μὴ δαυτέροις ἴτεσθαι τῶν κολακεύσθαι ἡύρας εἰδῶτων. παρεσκεῖσθαι καὶ τρίτη τίς αἴτια τῆς πρὸ ὑμῶν εἰς τὸ ἀνδρα τήμης, Σωέσιος ἀγαθεῖς αὐτῶν πρῶτα, ἐφ' οἷς ἀδελφῶν ἀδελφοὶ καὶ ἐπαμνοδοὶ καὶ μακαρίζοισιν. ἐρρωμένους ἀφ' ἀδικίας πρῶτων ἔνεκα, ἐμοὶ τήμει. παρεσαγορθεῖσθαι πρῶτον σε ἀφ' ἀδικίας πρῶτες εἰ τίς αὐτῶν ἐμὶν οἰκίας οἰκουῶντες ἐξ ἀπῶτων. ἢ μάλιστ' ὁ σὸς Ἰσίου καὶ ἡμεῖς τοῖς ἅμα σοι, μάλιστ' ἢ ἐμὸν Ἀβραμίου. πρὶ κόμητι γε δοῦναι ἂν γέγραφα αὐτῶν δοκιμασίης, εἴτε μὴ.

● Πυλαμίδι.

Οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἐμῶν Ἀναστάσιος· καὶ σε δὲ αὐτῶν δείξας, τὸ αὐτῶν ἐπαμνοδοὶ εἶπον αὐτῶν σου. ὡσαυτὸν οὖν ἐμοὶ στυγερόντες πάλαι, καὶ τῶν οὐτυχίας ἀγαθωρισμῶν ποιησάμενοι, φιλοφρονησάμεν τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκεπτεῖτε πῶς αὐτῶν ἀγαθόν τί με ποιήσῃτε. πολλὴ δὲ μέγιστον ἀγαθόν, ἐμὸν εἶποι τίς αὐτῶν ὡσαυτὸν χάριν ἀπῶτων καλῶ φέρειν τῆς τῶν φιλοσόφου ψυχῆ· καρπώσθαι δὲ πολλῶν, ἀπὸ τῶν οὐτυχίας τῆς πολιτείας Ρωμαίων ἀπαλλαγῶναι μοι γενέσθαι. πρῶτον δὲ πρῶτος, τῆς ληστείας ἀντιμῶν τῆς κατὰ σφῶν, ἧς ὁ μὲν ἐπὶ βασιλεῖ, γέγονα ἐκτός· ἐμῶν δὲ αὐτῶν αἰτιασάμενος διχάσις, ἀγνοητὴς ὄντας ἀποδοσεῖν οἰκίας. ἀπελεγῆσθαι τοῖνυν αὐτῶν ἐμῶν. δὲξω δὲ αὐτῶν πάλιν τῶν παρεσθῆσθαι. πάλιν γὰρ ἐμὴ γλώττα παρεσθῆσθαι καὶ ὁρθεῖς ἀπῶτων τῶν Πυθαγόρου ἐπαμνοσῶντων, ὅς τ' φίλοι ἄλλοι ἑαυτῶν ὡρίσασθαι.

Τῶ αὐτῶν.

Φυκτιώτιος ἀδελφῶν· Κυρηνάσιος δὲ ἐπίτιμον ὁ Φρυγίης· ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιτολίαν

πολλῶ δ' ὄν ἑπιγεγραμμένῳ ὄνομα. τῶ-
 πῶ αἰγίων ἡδέως ἀμα καὶ ἀγαθῶς. ὠ-
 φείλετο γὰρ δ' μὲν, τῆ ἀφ' ἧσ' τῆς ψυχῆς.
 δ' ὅ, πῶ κ' ἀλλὰ τῆς γλώττης· καὶ δὴ τὰ πρὸς
 σκόβασα Ἰσι θεῶν ἑπὶ Λιβύης ἐλλοιχόν,
 ἐπαγγείλας ἢ κειν ἀχροασομένοις ἐλλογίμων
 γραμμῶν. καὶ καὶ ἐν ταῖς πρὸ ἡμῶν πόλε-
 σιν ὁ Πυλαμῆνης πολὺς, ὁ δημιουργὸς τῆς θε-
 ασείας ἑπιτολῆς· ἐν τούτῳ ἀποποιεῖται καὶ
 πῶ δ' ἔδξαν ἀπλώτῃσε πῶ θεῶν· τὰ Κυ-
 νηγετικὰς ἢ τῆς τὰς ἐμας, ὡς δὴ π' αὐτο-
 δαγὸν αὐτῶν εἶόν. ἔδδξας οὖν σισπερὸς ἦτος
 πρὸς ἑαυτὸν, καὶ εἰρωνείας ἀπάπλεων. οὐ γὰρ
 ἠξίον τῆν πῶ σφίσι τὸν φαυλότατον εἰ-
 πεῖν, ἔξενέγκαι τὴν παῖγιον τῆς πῶ Ἰσι
 αὐτοῦ ἄξιον. ἐγὼ δ' Ἰσίου μὲν σε πρὸς ἡ-
 πύμῳ τῆς εἰρωνείας· ἐδιδασκῶν δ', ἔτι πῶ
 τοῖς ἄλλοις, ἀ σοὶ πρὸς ἄγαθὰ, φιλα-
 θεσπίατος τε εἶης, καὶ τῆν ἐγκωμίων φι-
 λοδωρότατος· οὐκοῦν ἑπὶ κατὰ γέλωδι πε-
 ποῖσθαι πῶ ἀτῆσιν· ἀλλ' ἵνα ἡδὲ μῶν, τῆ
 πῶ τῆ Ἰσιοῦδε μῦρτυρία πρὸς ἀμῶν. γὰρ
 φε οὖν ὁσάκις αὐ εἴχωρῆ, καὶ ἐστὶ Κυρη-
 ναῖος πῶ λόγῳ, ὡς ὁσὲν αὐ αὐτῶν ἦδον
 ἀνὰ γῶμα γῆοιτο τῆν Πυλαμῆνοισι γραμ-
 μῶν, ἢ δὴ κατεγραμμένοις ἑπὶ τῆ " δει-
 γματος· πῶ τῶς δ' συγχοῖς ἐν τεύξῃ τῶς
 διδοῖ ἀφικουμένοις, καὶ εἰ μὴ δέσιν ἄλ-
 λῶις, ἀλλὰ τῶς " ἀρξοῖσιν ἡμῶν καὶ πῶ
 ἐλάτῃ, καὶ πῶ μείζῳ, καὶ πῶ Αἰγυ-
 πτῶν δ' ἐχλῶ· οἷς ὅτι εἰς ἀγορεῖσθαι
 ἀφ' πῶ ἀκοουθῆσαν τῆν δ' αὐτῶν. ἐπὶ
 δ' ἀφ' ἑρῆσι σὶ τὰ μὰ εἰδέναι· φιλοσο-
 φούμῳ, ὡ γὰρ τῆ, πῶ ἐρημῆαι ἀγαθῶν ἑ-
 ρητες σῶνερῆν, ἀφ' ἑρῆων δ' ὁσὲν, οὐδ'
 ἐστὶν ὄρη ποτὲ ἑπὶ Λιβύης ἀκήκοα φωνῶ
 ἀφ' ἑρῆων φιλόσοφον, ὅτι μὴ τῆς ἡρῆς ἀπῆ-
 φηγομένης ἢ ἡμῶν. ἀλλὰ κόσμῃ, φησὶν,
 αὐ ἐλαχες Σπάρτην· καὶ γὰρ μοι δοκῶ πῶ
 εἰμαρμένῳ ἀγαπήσθαι τε καὶ κοσμήσθαι
 πῶ αὐτὸς ἐμῶν, ἢ γῆρῶν ἀγῶνισμα
 ποῦτο πῶ κείσθαι πῶ βία καὶ βίασθον,
 εἰ μὴ δὲ ἀτυροῦσθαι ἀπολιμπῆρῳ φι-
 λοσοφῆσαν· ἐμοὶ γὰρ εἰ μὴ δέσιν ἄλλος
 μαρτυρεῖ, " ἀλλ' αὐτῶς γὰρ πῶ τῶς ὁ
 Θεός, οὐ ἀπῆρμα ὁ νοῦς ἐς ἀφ' ἑρῆων ἢ κει.

A ad me tuo nomine inscriptas detu-
 lit : quas cum iucundè , tum non si-
 ne stupore perlegi. Illud enim amo-
 ri erga te meo , hoc sermonis venu-
 stati debebatur. Statimque græcum ti-
 bi in Libya spectaculum constitui, con-
 dicens omnibus , ut ad eruditas lit-
 teras audiendas conuenirent. Et nunc
 per vrbes nostras in ore omnium fre-
 quens est Pylæmenes , diuinæ illius e-
 pistolæ artifex. Vnum hoc absurdum,
 ac præter conuentus expectationem ac-
 cidit , quod Cynegeticas meas pe-
 teres , tanquam studio aliquid in iis
 dignum inesset. Videbaris ergo in-
 genium præ te ferre cauillatione si-
 mulationeque plenum. Non enim fie-
 ri posse arbitrabantur , ut qui apud
 se omnium esset ad dicendum ine-
 ptissimus ludicrum , aliquid emitteret,
 quod studio tuo dignum videretur.
 At ego hac quidem te simulatio-
 nis suspicione liberabam, docebam ve-
 rò te ad cæteras animi dotes , longè
 humanissimum esse , & in laudando
 apprimè liberalem : Quare non ad ir-
 risionem hanc esse petitionem compa-
 ratam , sed ut mihi ipse gratularer
 tanti viri testimonio honoratus. Itaque
 scribe quoties licuerit , & orationis
 tuæ quasi epulas quasdam Cyrenensi-
 bus præbe , quoniam nulla iis lectio
 iucundior accidere potest Pylæmenis
 litteris , qui quidem huius speciminis
 admiratione detinentur ; prorsus ve-
 rò multos reperies , qui huc proficif-
 cantur : & si nullos alios , at eos sal-
 tem qui apud nos minori ac maiori , &
 Ægypti imperio præpositi sunt , quos ex
 creditorum comitatu nemo non facile
 agnouerit. Et quia rerum mearum
 statum intelligere tua interest : Philo-
 sophamur , ò bone vir , optimam ad id
 adiutricem solitudinem nacti , hominum
 verò neminem ; nec vllum vnquam in
 Libya audiui , qui vocem emitteret Phi-
 losophiam redolentem , nisi Echo for-
 tasse , voces nostras remittentem. sed
 illustra , ajunt , quam fortitus es Spar-
 tam : mihi que videor hoc meo fato fo-
 re contentus , meamque patriam or-
 naturus : certamen hoc vitæ proposi-
 tum , atque experimentum ratus , si ne
 infelicem quidem Philosophiam dese-
 ram : Nam mihi ut omni alio teste ca-
 ream : ipse tamen Deus testis erit , cu-
 ius semen quoddam hominibus insita

ἡ γὰρ ἡμαρτος, ἔξενέγκαι.

ἡ γὰρ ἡμαρτος, ἔξενέγκαι.

ἡμοί.

ἡμοί.

mens est. Ac me stellæ etiam ipsæ benignè identidem despectare videntur, quem in vastissima regione solùm cum scientia sui inspectorem intuentur. Igitur nobis istud precare, vt eodem in statu perseueremus; tibi verò vt infelix forum relinquant, ò qui malè indole tua vteris. Maximè quidem velim te, adhuc externa felicitate affluentem ad interiora conuerti. Nam felicitatem velle cum secundis rebus commutare, aurea est pro æreis respondere. Atque ego ob hoc irrideri me gaudeo, quòd cognatis magistratus ambientibus, solus inter multos priuatus existam. Animum enim virtutum velut stipatu cingi, quàm corpus militibus malo, cum præsens rerum status Reipublicæ administratorem Philosophum non ampliùs capiat. Sin nihilo in forensibus negotiis felicitiùs versaris, quemadmodum neque opinor, nec malè de te vnquam speravi, fore vt à te ipso dissentires, & scribarum istorum similis esses, qui in ore hominum versantur: neque enim oratorum dixerim: si, inquam, nulla alia vestro foro ditandi sui ratio est, quàm si diuina omnia, & humana iura miscantur, & pro libero, atque ingenio veterator aliquis efficiatur; si igitur ne ditaris quidem, multò magis Philosophiam respice: Quòd si hominem nactus fueris, qui strenuè ac viriliter philosophetur, ad eum inuestigandum, & Græciam, & Barbarorum oras peragrarè minimè reprehendendum fuerit: nobisque fac oblatum istud lucrum impertias. Sin velut in annonæ sterilitate, nos tibi satisfacere posse videamur, veni & nostri, & nostrorum omnium particeps futurus, dum æquo atque eodem iure istud facias, vt in Lacedæmoniorum scripto continetur. Salutem meo nomine, etiam atque etiam impertias venerabili imprimis Marciano, quem si ante Aristidem Mercurij scientiarum præsidis typum, ad homines peruenisse dixissem, non essem eius meritum affectus, plus est aliquid quàm typus. Epistolam ad ipsum dirigere, etsi maximè vellem, non sum ausus, ne varia eruditione refertis illis ratio mihi reddenda esset, qui vniculas omnes ad viuum rescant. Non parum enim periculi est, ne in totius Græciæ conuentu epistola legatur: In

A δοκῶ δὲ μοι καὶ τοὺς ἀστὲρας διδρῶναι, "ἐνατείνεσθαι ἐκείνους ὃν ἐν ἡπιείρῳ πολλῇ μόνον ὁράσι θεωρῶν αὐτῶν σὺν ἑπισημῇ γνώμῳ. σὺνδύξαι τῶν κίμων ἐν οἷς ἐσμέν (ἦ). σαυτὰ δὲ ἀπολιτεῖν πλὴν κακοδαίμονα ἀρετῶν, ὡ κακῶς σὺ τῇ φύσει χρωσθήσῃ. μάλιστα μὲν οὖν ἀξίω σε καὶ διανοήτων τῶν ἔξωθεν, ἰδεῖν εἰς τὰ εἶσα. ὁ γὰρ "δὲ τυχίας διδασκαλίας, ἀλλὰ ἄρα σαυτὰ χροσθῆσα χαλκείων ἐστὶ. κατὰ χάρω κακαχλωρόκηνος, ἐπὶ τῶν συγγνωστῶν ἀσπυδαρχωῶτων, μόνος ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμί. πλὴν γὰρ ψυχῶν ἀρετῶν δροφυροεῖσθαι παροπτιμῶ μᾶλλον, ἢ φρασιώταις ὁ σῶμα, σὶκέπτι τῶν παρρησιῶτων χροσθωῶτων ἑπιμελητῶ πολιτείας φιλοσοφῶν. εἰ δὲ μηδὲ ἐν τοῖς κατὰ ἀρετῶν βέλτιον πέπασχας, ὡσπερ σὸδὲ οἶμα, οὐδὲ ἐστὶ ὅτε παρὲ σὸδ πονηροῖς ἔχον ἐλπίδας, ὡς ἀρὰ ἐκνήσθη σαυτῶ, καὶ ὁμότροπος ἔσθαι τοῖς εὐδελμοῖσι τῶν γραμματέων. οὐ γὰρ ἀνὲ εἰποιμὶ τῶν ῥητόρων. ἐτέρως δὲ σὶκε ἐστὶ πλουτεῖν ἐν ταῖς κατὰ ὑμᾶς ἀρετῶν, μὴ πῶντα μίγνυται καὶ θεῖα καὶ ἀνδραγαθία δίχια, καὶ κέρκωπα αὐτῶ ἐλδύθερου γνώμῳ. εἰ τῶν κίμων πλουτεῖς, ἐπὶ μᾶλλον εἰς φιλοσοφίαν ἴδε. καὶ μὲν ἐν τυχίας ἀνδρὶ στωτόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίῳ. "αἰεμέστον ἢ ἐκασενοσεῖν καὶ πλὴν Ἐλαχάδα, ἢ πλὴν βαρβαρον ὅτι θῆρα τοῖα δε. καὶ κίμων ὁ ἔρμεγον κοίνωσαι. εἰ δὲ ὡς ἐν ἀνχλώσθαι τῇ φροσῆ, καὶ ἡμεῖς ἀρκεῖν σοι δοκούμεν, ἢ κε μεθέξων καὶ κίμων καὶ τῶν ἡμετέρων, ὅτι τὰ ἴσα καὶ τὰ ὁμοῖα, φησι, ὁ γραμματῶν λακωνικόν. παροσῆπε πρὸ ἐμοῦ πῶντα πολλὰ τὸν σεβασμῶτων Μαρκιανόν, ὃν εἰ παρρησιῶτων Αρειεῖδου Ἐρμού λεγίου τύπον εἰς ἀνδραγαθίαις ἐφίω ἐληλυθέναι, μάλιστα ἀνὲ τυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τυπος. ἑπισημῶν δὲ ἔξ ἐυθείας παρὲς αὐτὸν ἑπισημῶν, καὶ τοῖ παροσθημῶν ἐναρκεῖσθαι, ἵνα μὴ εὐθείας παρὲς τοῖς πῶν δέκταις, τοῖς ἀποσμηλεύοισι τὰ ὀνόματα. οὐ γὰρ μικρὸς ὁ κίνδυνος ἐν τῶ πῶν ἐλλύσθαι πλὴν ἑπισημῶν ἀναγνώσθαι καλῶ.

ἡ. ἀπὸ

ἡ. ἀπὸ διδασκ.

ἡ. ἡ. π. π.

γδ οὐτω τ' ἵππον, ἐν ᾧ πολλάκις ἐφρονήσασα
τῆς βαρείας φροντίδας, τῆν ἀπόρρητον ἐλ-
λογίμην σωζούτων, ἐφ' ᾧ τῆς ἱεραῆς ἀκοῦσαι
τῆς παροῦστος φωνῆς, παλαμὰ, καὶ νέα κατα-
ματευούσης διηγήματα. ἀλλὰ καὶ τ' ἐταίρων
Εὐχάριστον χαίρειν κέλθουσιν ἐπ' ἐμοῦ, καὶ πάλι-
τῆς ὁμοῦ ἄξιον.

A enim locum eum appello, vbi sæpè gra-
ues curas suscepi, vndique doctorum
hominum affluente copia, ad sacram se-
nis vocem audiendam, quæ vetera ac
recentia omnia perscrutatur: sed & so-
dalem meum Eucharistum saluere à me
iubeas, omnesque quos æquum esse iu-
dicaueris.

Τῷ αὐτῷ.

Eidem. 102.

Σωσίμημι τῆ Φιλία, καὶ τῆ παροῦστος τῆ σῆ
τ' θαυμάσιον Σωσιπῶν. ᾧ πάλι διὰ λόγων
παραφέντι καὶ ἀξιοῦστος, πάλι τῆς τύχης ἐκ
ἀπόρρητον καὶ λόγων. ἀπῆλθον δὲ πάλι τῆς πα-
τείδος ἀκλεῖας. καὶ πείρη τις ἄλλων λόγους, ὡς
ἐστὶ συμμεταβαλεῖν πάλι χρεῖα πάλι τύχην.
ἀφίξεταί τ' ἄλλο πάλι ἔχουσιν τ' βασιλέα
πόλιν, ὡς ὅπου βασιλεύς, ἐκείν καὶ πάλι τ' τύ-
χης ἕσσης, καὶ τυχὸν ἑπιτηροσσομένης ἄλλων. εἰ δὲ
τις ἴσσι διδάμεις, σωζέτεσσι αὐτῷ παρὸς ὅ, π
βύλεται. σοὺ γδ' ἄξιον ὅ ἔστι διδάμεις, καὶ ποῖς
δεομένησσι σωζέσασιν τῆ ἀγαθῆς τύχης. εἰ δὲ
ταί τῆσσι φίλων, αὐτῶς παροῦστος ἄλλων.

B
Commendo amicitia, patrocini-
que tuo egregium Sosenam, cui qui-
dem inter disciplinas educato & adul-
to, fortuna nequaquam pro meritis re-
spondet, & patriæ quidem infelicitate
incusat: ac nonnulla illi opinio
persuadet, posse fortunam vnà cum lo-
co mutari: iturus igitur est in impera-
toriam ciuitatem quasi ibi, vbi est im-
perator, etiam fortuna ipsa resideat, &
forsan eum agnitura sit. Si quid ergo in
te potestatis est, adiumento sis ei ad id
omne quod voluerit. Te enim dignum
est & posse plurimum, & qui istud de-
siderent, meliori fortunæ commendare.
Si quid ei amicis tuis opus est, tute il-
lis ipsum offeres.

Τῷ αὐτῷ.

C

Eidem. 103.

Οὐ μὰ τ' φίλιον τ' ἐμόν τε καὶ σὸν, ὅτι
ἐγώ γε, ὁ Πυλαμένης, ἀπέσκηψα σε πάλι εἰς
πάλι ἐπὶ κοῦσιν ὄνοισιν. ἕχ' ἕτως ἀπολὶς εἰ-
μί τις, ὅσθι ἀξίος. ἀλλὰ σὺ κακῶς ἐξεδί-
ξω τ' νοῦ τῆς ἑπιτολῆς. καὶ κατηγήρηκας ἱε-
ρῶν ἀπῆλθον ὅτι ἄξιον. ἐγὼ γδ' ὅτι μὲ Ἡρα-
κλείας ἐραῖς, καὶ παροῦστος εἰ ποῖσιν ἡ πάλι πό-
λιν ἀγαθόν, ἐπαμῶν, ποῖς λόγους δὲ ἐποῖσιν μὲν,
καὶ τ' δεινὸν ἀπελάσασιν φιλοσοφίαν τῆς ἀ-
γοραῖς τῆσσι διὰ τῆσσι. εἴτα σὺ μοι δο-
κεῖς, ὅτι δικῶν ἀγορῶν, οἷα μὲ μᾶλλον ἢ φιλο-
σοφῶν, ὡφελιμώτερος ἐσεῖσιν τῆ πατείδος
πῶς ποῖσιν; ὅτι τῆ μὴ μὲ μετατεῖσασιν σε τ'
παροῦστος, ἡπῆλθον ὅ τῆς γνώμης φιλόπα-
τει. ἡδὲ οὐκ ἀπέσκηψα, καὶ οὐχὶ πάλι ὄ-
νοισιν, ὅτι κακῶς οἷα παροῦστος σὺ ἡ ποῖσιν
εἰς τ' καλὸν ἡδὲ ἔρωτα, ὅ παροῦστος εἰν
ταῖς δικῶν. καὶ γδ' εἰ λέγειμι φιλοσοφίαν ἱκα-
νῶν εἰς τῆ πόλιν ὄρθου, ἐλέγξῃ με Κυρή-
νη, κειμένη πολὺ δήπου τῆσσι ἐν τῷ Πόντῳ
πόλεωσιν ἀκριβέστερον. ἀλλ' εἴποιμι μὲν αὖ,

D
Non per amicitia tua, meaque Præ-
fidem, non ego, ô Pylæmenes, tuam
in patriam charitatem cauillatus sum.
Non ita vrbis inops ac lare destitu-
tus sum, sed tu male epistolæ sen-
sum interpretatus es, mēque de qui-
bus minimè oportebat, accusasti. Nam
quòd Heracleam amas, benèque ali-
quo modo mereri de ea ciuitate af-
fectas, laudo: sed de ea verba facie-
bam, esse forensi huic occupationi phi-
losofiam anteponendam: & tu mihi
in animum induxisse videris, te ex
causarum actione plus utilitatis patriæ,
quàm ex Philosophiæ studiò allatu-
rum. Quî istud? Quoniam tibi, quòd
sententiam non mutasses, tuum in pa-
triam amorem causam esse dixisti. hoc
igitur, non patriæ caritatem irriti,
quòd operæpretium futurum tibi ad
egregium illum amorem patriæ cen-
ses, si assiduè in causis volueris. Nam
si Philosophiam idoneam esse dicam
ad ciuitates erigendas, ipsa me Cy-
rene arguet, quæ magis quàm vlla
Ponti ciuitas iacet. Verùm hoc ego

X ij

ἡ δικῶν
πόλιν.
κατεῖσιν.

dixerim Philosophiam non modo oratorio, sed & alia omni arte scientiave, utpote quæ præsit omnibus, vtiliorem eum qui possideat, & priuatis, & familiis, & ciuitatibus præstare. Non tamen per sese sufficiens est, vt boni aliquid afferre possit hominibus. Sic enim seres habet, optime Pylæmenes, præstantissimæ quæque disciplinæ facultates quædam sunt, & animi habitudines, ac tanquam vtendi sola vis & habilitas. Temporum autem ac fortunæ vicissitudines, sus dequæ res ciuitatum impellunt: & modo ita sese, modò aliter habent, pro naturæ, quàm sortita sunt, necessitate. Tu igitur patriæ quidem amans es: Ego verò non minùs hoc idem ipse sum. Tu oratoriam profiteris: Ego te in ea occupari non sino, sed in præclara illa, atque egregia disciplina, quàm neque ipse, opinor, Plato describere conatus est. Ego Philosophiam colo, cæterisque, quæ in vita sunt hominum, bonis antepono. Quid igitur tandem hac oratione boni procurare ciuitatibus possumus, nisi vitæ quædam genera subijcianrur, quæ ad voluntatem, ac propositum exequendum sufficiant? Materia quippe idonea opus est, opus itidem instrumentis ei, qui vti possit; atque hæc omnia comparare fortunæ proprium est. Iam si illo duntaxat modo, hoc est vnico Rhetoricæ præsidio fortunam tibi affuturam confidis, vt aut aliquando magistratum aliquem capessere, aut præfecturam vrbis assequi, qui magistratuum summus est, eius beneficio possis: quid Philosophiam infelicitatis damnas? sin ex equo ab vtraque abesse, aut adesse ista contingat, quid tu hactenus non ex apparentibus & incertis eligis quid sit præstantissimum? Nam ipsam per sese Philosophiam Rhetoricæ antecellere tute ipse faceris: quod verò prodesse patriæ debeas, id tibi quod deterius est magis necessarium reddit. Quasi nunc quidem meliora sperare liceat: simul verò philosophari cœperis, dij tibi omnes inimici sint, fortunamque omnem aliò deriuent vt ne in spe quidem relinquatur. Ego verò nondum in hanc vsque diem audire mememini, hanc esse sanctæ Philosophiæ diuinitus sortem attributam, vt infelix esset: verumtamen ægrè quidem in communi mortalium natura vis, & prudentia in vnum conuenerint; nonnunquam tamen ambas Deus copulauerit. Quamobrè licebit ex mea oratione, vel necesse erit

A ὅτι φιλοσοφία καὶ ῥητορικῆς καὶ ἥς ἕως βούλει καὶ τέχνης καὶ ἑπιτηδύμων, ἀτ' ἐπι πάσαις οὐσα, πρῆχεται τὸν ἔχοντα καὶ ιδιώτη καὶ οἴκῳ καὶ πόλεσιν ὠφελιμώτερον· οὐ μὲν ἄρα καὶ ὁ καθ' ἑαυτὸν ἀγαθὸν τι ποιεῖν ἴσας ἀνθρώποις. ἔχῃ γὰρ οὕτως, ὡς ἴσως Πυλαίμηνες, τὰ καλὰ τῶν ἐπιτηδύμων, διωάμεις πίνες εἰσι, καὶ ὡς ἀσκαδὴ ψυχῆς, καὶ οἷς αὐτὸ μόνον ὁ χρωόμενος· καμερὶ δ' καὶ τύχαι φερεσθῶσι αἰῶ καὶ κατὰ τὰ τῶν πόλεων

B πρῶτα· καὶ νῦν μὲν οὕτως ἔχῃ· νῦν δ' ἐτέρως, ἀνάγκη φύσεως ἥς μετέληθε. φιλόπολις μὲν οὖν εἶ σὺ· τυχερῶς δὲ ὦν καὶ ἐγὼ· καὶ σὺ μὲν ἐργάζῃ ῥητορικῶ· καὶ συγχωρᾷ σοι μὴ ταύτῃ ἐπιτηδύειν, ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ ἡμεταίαν, ἡ δὲ ὁδὸν Πλάτων, οἶμαι, ἀφ' ἧς ἀφῆσθαι πειραταί. ἐγὼ δ' φιλοσοφίαν τίμω τε, καὶ τῶν ὄσων ἀνθρώπων ἀγαθὰ πρῶτον. τί οὖν ταύτη πρὸς ἡμῶν πλέον ταῖς πόλεσιν, εἰ μὴ καὶ βίοι πίνες ὑποβληθεῖεν ἄριστοι τῶν πρῶτων; δεῖ μὲν γὰρ ὕλης ἐπιτηδείας· δεῖ δὲ ὀργάνων πρὸς χρῆσθαι διωάμῳ· ὁ δὲ ταῦτα ὡς ἀσκαδίζον, ἡ τυχερῶ. εἰ μὲν οὖν ἐκείνως μόνον, ταύτῃ, ἀφ' ἧς ῥητορικῆς οἶσιν σοι πρῆχεται τὴν τύχην, ὥστε ἀρῆσαι ποτὲ ὡς ἀσκαδὴν ἢ ὡς ἀρῆσαι τὴν μεγίστην ἄρῃαν, ἢ κατέγνωκας ἀτυχίας φιλοσοφίας; εἰ δ' ἐπιτηδύμων ἀμφοῖν εἰδέχῃ καὶ ἀπεινᾷ καὶ ὡς ἀσκαδίζον, τί μὴ τῶς ἀρῆ τῶν φαινομένων ὁ ἀείσιν; αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' αὐτὸ, φιλοσοφίαν καὶ σὺ φῆς εἶναι καλῶν ῥητορικῆς· τὸ δὲ δεῖν ὄνασθαι σου τὴν πόλιν, ἀναγκασιώτερον σοι ὁ χεῖρον ποιεῖ· ὡς δ' ἡ νῦν μὲν ἔξῃσιν ἐλπίζειν τὰ ἀμείνω, φιλοσοφῆσθαι δὲ οἱ θεοὶ πρῶτες ἔχουσι καὶ τὴν τύχην ἔξοχέτερον, ὡς μὲν ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἀπολελεῖσθαι. ἐγὼ δ' οὕτω καὶ τῆμερον τούτων ἀνηκῶς οἶδα τὸν λόγον, ὅτι τῆς σεμνῆς φιλοσοφίας θεῖος ἔστι κληρὸς ἀτυχεῖν. ἀλλὰ μόλις μὲν αὐτὸ ἐν τῇ κοινῇ τῇ θνητῇ φύσει, σὺ μὲν οὖν ἐξοχῶς τε καὶ φρονήσις. ἔστι μὲν ἴτε στυγερὰ γὰρ αὐτῶς ὁ Θεός. ἔξῃσιν οὖν ἐν τῷ λόγῳ,

25. αὐτῶν

μαλλον ὅ̄ πᾶσα ἀνάγκη, τῆ ἀδὺν εἶ) καὶ φι-
 λσοφον καὶ φιλόπολιν, καὶ μηδὲ ἀπογνώσκον
 τῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ παρεδοχῶν τὰ ἀμείνων,
 ἀφ' ἧν οὐκ οἰκείαν ἀξίαν. ἔχ' ἡκιστα γὰρ μόνον
 πλεονεκτητοῦσιν ὡς ὁ παλαμὸς λόγος, οἱ χρηστοὶ
 τῆν ποιητῶν τῶν ἀγαθῶν ἐλπίζουσι. πῶς οὖν ἐ-
 λατῶν ἀδελφῶν ἔχον συλχωρήσαντων, ἀνάγκη εἶ,
 εἰ πρὸς τὸ πῶν σου λόγον ἐκδίδωμι, ὅς εἰς
 τοῦτό σε παρεγγαγῆ ἀμύρτίας, " Ὁ φαῖα τῆς
 πόλεως ἐπέεα δεῖν μὴν ἔπι τῆς τέχνης. ἀνά-
 γου γὰρ μετ' ἀληθῆντος εἰς κατηρησίαν τῆ
 πρὸ τῆ σκώμματος ἀπολογία, ὅ δὴ μὴ ὄν, B
 ἐδόξεν εἶ) σοι πρὸς τὸν. ἔ γὰρ οἶμα νῦν ἔπι
 δοκεῖ. ἐπεὶ περὶ κινδυνῶν καὶ ἀφ' ἀβεβλήσθαι
 πρὸς τὴν ἱερῶν Κυριῶν ὑπὸ σου, καὶ τῶν
 τῆ φίλης μοι κεφαλῆς. εἰ γὰρ δὴ πειραθεῖεν
 αἱ πόλεις, ὅτι ῥητορικὴ μόνη διδάσκει μετ' ἀγα-
 ναί τῶν παρῶν ἀδελφῶν συμφορῶν, ἔ μόνον
 ἔπι τοῦτο γέρας τῆν βοηθουμένων τοῖς ἐχθροῖς
 πρὸ συμφορῶν τῶν δικῶν, χαλεπαίνουσιν ἡ-
 μῶν πῆς ἄλλο τι θεραπείουσι αἰτὶ τῆ βή-
 ματος. εἰς οὖν ἐμοὶ πρὸς σὲ τε καὶ τῶν πό-
 λης ἀπάσας ὑπὸ φιλοσοφίας ὁ λόγος, ὅτι C
 πρῶτος μὲν τύχης καὶ καλεσμένων ἐν τῶν ἔπι
 τὰ πρὸς τῶν τῆν κερῶν, ὅδεμας ἔπι τέ-
 χνης, ἀλλ' ἔδὴ ἄμα πασῶν ἐρίσαι φιλοσο-
 φία πρὸ τῆ πῶν σωτηριώτερον ἀρμόσαι, ἔ
 μετ' ἀτάξαι, ἔ βελτίω τοῖς ἀδελφῶν ποιῆσαι
 τὰ πρὸς τῶν τῆς εἰμῶν τῆς ὅ̄ ἔπι τῶν
 τῆ ῥυθίσης νοῦν ἔχον πολὺν οἰκειοπρῶν,
 ἀλλὰ μὴ πρὸς διοικεῖν, μηδὲ ἀσκησεῖν ἀ-
 ξιουῦσας ὡς ἔχεται πρὸς τὸ δεινὸν ἔρ-
 χεῖον, " οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. ἀνάγκη ὅ̄ ἔ-
 δὲ θεοὶ, φασι, μάχονται. ἡμῶν δὲ ἔστιν ἄλλα
 σμῶν. καὶ ὅ̄ τῶν οἷς ἀνενέργητος ἡ πρὸ D
 τῶν εἰσάδε, πρὸς τὸ Θεὸν εἰεργεῖ. διὸ γὰρ
 αὐτῶν μερίδες φιλοσοφίας, θεωρία καὶ πρῶ-
 ξις. καὶ ὅ̄ τῶν δύο διδάμεις ἐκατέρω πρὸς ἔ-
 κατέρω μερίδα, ἔφία καὶ φρονησις. αὐτῶν
 μὲν διορμῆς τύχης, ἔφία ὅ̄ αὐτάρκης ἔ ἀ-
 κάλυτος ἔ κατ' ἐκείνῳ εἰεργεῖα.

Τῶ ἀδελφῶ.

Fratri. 104.

Τοὺ ἀδελφῶν ἔδιδος ἐν μὲν εἰρῶν θεραπείῳ, ἐν
 ὅ̄ πολέμῳ ἀφ' ἑαυτῶν, αὐτῶν τῶν ἀπονησῶν.

Eisdem homines videas pacis tempore
 audaces, in bello ignavos, hoc est ubique

X iij

nequissimus. Vnde hæc mihi meritò habenda bello gratia videtur, quòd qualis circa cor cuique sanguis sit, optima sit probandi ratio, ac complures quos arrogantes acceperit, moderatiores nobis efficiat, non enim deinceps opinor superbè in foro volitabit ditus ille Ioannes, nec pugno impetet, nec calcibus quemquam modestiorem infestabit. Heri quidem manifestè proverbium illud comprobavit, vel oraculum potiùs, oraculum enim profectò est, hoc verò nosti omninò.

Nullus capillum, quin Cinadus sit, fouet.
 Aliquos enim dies continuò hostium excursio nuntiabatur ac mihi occurrendum videbatur: & Balagritas instructos Tribunos eduxerat: Post hæc in apertum campum prodeuntes operiebamur. Sed cum nusquam comparerent, ad vesperam domum quisque rediimus, cum ita conuenisset, vt iterum postridie adessemus: intereà Phryx Ioannes nusquam erat, non inquam, vt manifestè appareret, sed rumores spargebat: interdum fregisse sibi crus, atque ided præcidi: interdum suspiriosum se esse, aliàs grande aliquod sibi malum accidisse: eiusmodi quidam famigeratores volitabant, alius aliunde venire se nuntiantes, vt ne certo constaret, quonam terrarum subijisset, ac delituisse Ioannes. Inter narrandum importunitatem huiusce calamitatis deplorabant, lachrymabant. Nunc audaci illo spiritu opus foret, nunc illius manibus. Quid fecisset? quid euenisset? Ac demum, ô infelix fatum, cum singuli dixissent, manusque complouissent, recipiebant sese: erantque ij ex eorum numero, qui nulli bono apud eum alebantur: capillati & ipsi, fanique nihil,

Quique agnos, hædósq; palàm raptare solebāt.
 Ac per Deos nonnunquam etiam mulieres: eiusmodi manipulos iam dudum comparauit, quibuscum virum se præbere ne conatur quidem, difficile enim est: Callidus autem est, & quemadmodum præcæteris, qui reipsa sunt, virile esse animo videatur, optimè consuluit, sed mihi fortuna præclarè videtur eius consiliis aduersari: Quantum enim iam diem cum armis progressi fueramus, cum adhuc hostes extremos prouinciæ fines popularentur: tum is de illorum aduentu desperans penitens, quod nequaquam in interiora penetrare aufuri essent, aduolat,

A ὡςτε μοι δοκεῖ ταύτῃ τις δικαίως εἰδέναι τῶν πολέμων χάριν, ὅτι βασανός ἐστι τῆς αἰσῆς ἡ καρδίαν αἵματος ἀκριβῆς, καὶ συχοῖς ἀλαζόνας πῶδ' ἀλαβῶν, μετεωτέροις ἡμῖν ἀποδίδωσιν. οὐ γὰρ οἶμα ὁ ἀπὸ τῆςδε ἑβήσῃ ἀφ' ἧς ἀγροῦς Ἰωάννου ἡ ἀλιτήριον, ὅσθ' ἐπὶ ζῆν ἐντενῆν, ὅσθ' ἐξ ἀναλφάσαι ἦν ἐπιχρεῖστων ἰνί. ῥῆς τοι πῶν ἡμ' αἰσῆς σιωπηρῆκει τῆ παρομιᾶ, μᾶλλον ὅ ἢ χρησιμῶ. χρησμός γὰρ ἀπικρις. τούτῳ γὰρ πῶντως οἶδα, ὁ,

Οὐδείς κομήτης, ὅς τις οὐ ψεύζεται.
 Ημέρας μὲ γὰρ πῆρας ἐξῆς οἱ πολέμιοι προσήγγειλοντο· καί μοι τε ἀπορρητέον ἐδόκει, καὶ Βαλαργεῖτας σιωπηρῶν ἐξῆσθ' ὁ Φύλαργος. εἶτα φθάσαντες εἰς τὴν πεδίον, ἀειμερόνδῳ· οὐδαμὸς ὅ φαιρομένον, ἀεὶ βυλῶν ἀπεχωρομένον ἕκαστος "εἶκαδε, σιωπῆ δέ μοι πάλιν ἰδέσθ' εἰς τὴν ὑπερβαῖα· ὁ δὲ Φρύξ Ἰωάννης τῶς μὲ ἰὼ οὐδαμὸς, οὐκοῦν ὡςτε καὶ φαιρός ἐῖ). Φήμας ὅ ἡσπέτεμπε, νῦν μὲ ὡς κατεργῶς εἶη, καὶ ἀφ' ὅσθ' ἐτα ὁ σκέλος· νῦν ὅ ὡς ὁ ἄσμα νοσῆ· νῦν ὅ ἄλλο ἢ κακὸν ἐξάσιον ἐχῆ. Ἰουδοῖοί τινες ἐφοίτων λοχῆσται, ἄλλος ἄλλοθεν ἦκειν φάμενοι, τῆ μηδὲ (αφῆς εἶ) ποί γῆς Ἰωάννης ἐδεδυκεν ἢ κρύπτεται. μετὰ ζῶ δὲ αὐτὸν διηρομένον, πρὸς τὴν ἀσπίδα τῆς ἀμφοῦς ἐχετλίαζον, ἡσπέδακρον. νῦν ἔδῃ τῆ ἡμῶς λήματος, νῦν τῆ ἐκείνῃ χαρῶν. τί δὴ ἐπιπίσει; τί αὐτὸν ἐχέμεν; καὶ ὅπῃ πᾶσιν, ὃ τῆ δαίμωνος, εἰπῶν αὐτὸν ἕκαστος, καὶ τὰ χεῖρε παταζας, ἀπηλάττετο. ἦσαν ὅ ἔτοι ἦν ἐπὶ ὅσθ' ἐν χρησίμῳ πάλαι πῶν ἀπεφομένον αὐτῶν, κομήται καὶ οὐπὶ, καὶ ὅσθ' ἐν ὑμέσ.

C Αρῶν ἰδὲ εἰσὶν ἐπιδημιοὶ ἀρπακτῆρες. καὶ ἢ τίς θεός, ἐστὶν ὅπου ἐγχακῆν. Ἰουδοῖοις λεχέτας ἐκ πολλοῦ πρὸς οὐβίαςται, μὲν ὦν εἶ) μὲ αὐτὸν ἐπὶ ἐπιχρεῖ· χαλεπὸν γὰρ. ἑβήσῃ δὲ ἐστὶ, καὶ ὡς αὐτὸν δόξεν αὐτὸν εἶ) παρὰ τῆ ὄντας ἀδρας, ἀεῖσα σκέπτεται. ἀλλὰ μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῶν ὁ δαίμωνιον ἀπικριτεύσασθαι. πέμπῃ μὲ γὰρ ἡδὴ ἐν τῆς ἐπλοῖς μάτῃ πρὸς ἐκκλήσθαι, ἐν τῆ μεττωρότερον κακουργῶν τῆν πολέμων ὅ ὅ καὶ πῶν τῶν ἀπικριῶν ἦξεν αὐτῶν, ὡς ὅσθ' αὐτὸν ὁ βατός τῆς χάρις παρρησῶν, πῶν,

κ. οἶκος

11. α.

καὶ πᾶντα δι' ἧς ἀκοσμίαις ἐμπύπλητοι· καὶ ἀδυνείας μὲν σὺν ἐμέμνητο· κατεγέλα γένοι καὶ ἀναχρονῶν ἀκούσαι· ὡς ὅτι ἤκειν ἔφη πύρρωθεν, σὺν οἶδα ὅθεν· οὐκεί γὰρ εἰς συμμαχίαι παρὰ κεκλήσθαι· πρὶν ὅτι καὶ σεσωσθαι τοῖς ἐπιγαλεσσαμένους ἀρχαῖς· οὐδὲ γὰρ ἐμβεβληκέναι τοῖς πολεμίοις, παρὸς τὴν φήμην τῆς Ἰωάννου παροισίας κατὰ πλάγῳ· ἀσφαλῶς δὲ ταύτῃ κατὰ στρατόν, παρὸς ὅ ποιῶν ἔφη " δεδραμμένον· παρὸς δὲ χροσθαι γὰρ ὅσον οὐπω τις ἀνδρας, ἡ γὰρ πρῶτον· καὶ μὴ ἀφαιδῶσθαι τοῦτομα· δι' ἧς οὖν ἀπύρρωτα ἀκοσμίαις ἐμπύπλητοι παρὰ στρατηγεῖν ἀξίων, ἔσθ' ἔσθ' βραχυτέριον τῆ νικασθαι παρὰ δῶσθαι ὑποχρονῶν, βραχὺν ὅτι μέτωπον, ὅτι φάλαγγα, καὶ καὶ ὅ κέρως πολὺ, ὅ πλάσιον· ποιῶν ὀνόματ' αὐξων, ὡν ἡρόσει τὴν χρεία· καὶ τίσιον ἀπὸ τοῦτου ἔδδξέ τις εἶ, καὶ τὴν γὰρ φύσιν ἐμακχεῖζον, καὶ ἐμαθῆσθαι πολλοί· ἡδὴ ὅ δέλι τε ἡ ὄψα, καὶ καίτοις ἐφόδου· καὶ δὴ παρὸς τῆς ἰρενῆς κατὰ βαίοντες ἐγρονόμα· καὶ τὸν ἰεαῖαι τέσσαρες, ἐσαλμῶσι " χωρικῶς, καὶ κεκραγῶτες ὅσον ἐχρῶσθαι κεφαλαί, δρόμῳ παρὸς ἡμᾶς ἔθρον, ὡς μηδενὶ μαρτεως δεῖν, ὅτι πολεμίοις πεφύβιωται, καὶ παρὸς εἶσω τῆν ὄπλων γυρόσθαι· παρὸς ὅ καὶ καλῶς αὐτῶν ἐκείνων ἀκούσαι, λεγόντων ὅτι καὶ δὴ παρὸς εἶσιον, ὁρῶντων ἐφ' ἵππων ἀνδράερα πονηροί, καὶ ὡς ἐμοὶ " δοκεῖν ὑπὸ λιμοῦ στρατηγεῖν ἡμῶν· παρὸς χροσθαι ὅ οὖν ὑπὸ τῆν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἀποθνήσκουσιν ἐθελόντα· ὅτι δὲ ὅ οὖν εἶδον καὶ ὡφθῆσθαι παρὸς εἶσω βέλους ἐλθεῖν, οἱ μὲν ἀποβδύτες ὡς παρὸς εἰώθεσθαι, τῆν ἵππων, ὡς εἰς μάχην διεσκαζόντο· καὶ μοι καλῶς ἔχον ἔδδξέ μίμῃσθαι ἡμῶν ἀνδρας· καὶ γὰρ ἀφίππασα ἡ ὅ ὅ γυνάδας σὺν ἔφη παρὰ νομήσθαι εἰς τὴν ἵππικῶν, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα τῆν ἵππων ποιήσθαι· τί οὖν; παρὸς ἐκείνων βία ὅ φαλίον, καὶ μετὰ στραφεῖς, ἐφθῆσθαι ἀνακροσθαι ἐξελαύνων, ἐξαμασθῆν τὸν ἵππων, ἀπασθαι ἡμῶν ἀφείς, κέντρω πᾶν τὴν χροσθῶν· καὶ ἡ μᾶσιξ πυκνή, καὶ ἡ βοή ὅ κελθῶσθαι ἡχῆ· ὅ τὸν τῶ ὅ σὺν ἔσθ' ἔσθ' εἰπεῖν, ὅτι τὴν πᾶς μῆλ-

A- & omnia rursus perturbatione complet. Atque ægritudinis quidem mentio nulla, quin eos irridebat, qui id audire sustinuisent, se verò è longinqua regione nescio qua reuertere aiebat. Illò enim auxiliij ferendi gratia excitum se esse: hac vna re eorum qui vocauerant agros esse seruatos: neque enim irrupisse hostes, sola aduentus Ioannis fama percussos: Quæ cum omnia in tuto collocasset, statim ad eam prouinciæ partem, quæ laborasset, accurrisse dicebat: Propediem enim expectare se, venturos si eius præsentia celaretur, nec nomen diuulgaretur. Repentè igitur perturbare, ac permiscere omnia, cum se perperam ducis officio immisceret, ac breui vincendi artem traditurum pollicetur: hæc identidem succlamans, in frontem, in phalangem & ad cornu sæpius, & quadratum oblongum ingeminans, ordinumque appellans nomina, quorum vsum ignorabat. Ac quibusdam ob id aliquis esse visus est, & indolem prædicabant, & discipuli esse cupiebant: Et iam aduerserascibat, tempusque irruptionis appetebat: Itaque breui montibus digressi longè processimus. Hic adolescentes quatuor rustico habitu, vociferantes quantum capita ferebant, cursu ad nos contendebant, vt nemini vate opus esset ad diuinandum, hostes ab iis metui, festinatòque eos in aciem recipere sese velle. Ac priusquam penitus illos exaudiremus, adesse hostem nuntiantes, miseros homunciones in equis conspicimus, qui, vt mihi videbantur, famis ductu regebantur: cæterùm ad mortem pro bonis nostris oppetendam paratissimos. Qui cum nos conspexissent, conspectique essent: antequàm intra teli iactum veniretur: Alij vt solebant equis delapsi se ad certamen accingebant: mihi que homines imitari factu optimum esse videbatur: Regio enim ipsa minimè equitatu opportuna erat. Verùm generosus ille nequaquam se in equitum iura peccaturum dixit, sed equestre certamen initurum; Quid igitur? frænis violenter detortis, conuertens se quanto poterat impetu fugiebat, equum cruore spargens, omnibus habenis laxatis, stimulisque omnibus adhibitis: tum crebra verbera, vòxque hortamentum insonans. In quo difficile admodum di-

Etu est, utrūm potius laudasset quispiam, A
 equūmne an equitem : Nam ille eodem
 modo per prona , eodem per accliuia ,
 p̄erque confita non minū8 quā8 nuda fe-
 rebatur. Vno impetu fossas transmittē-
 bat, supra tumulos attollebatur. Hic ubi-
 que equo confidebat, nec vsquam de ses-
 sione prolapsus est. Mihi enim vel hos-
 tibus elegans hoc spectaculum accidisse
 videtur: plurimāque eiusmodi intueri ve-
 lint. Nihilominus tamen quantum in no-
 bis fuit, non viderunt, sed animo, vt par
 erat, contractiores fuimus: plurimum spe-
 falli, quam in cincinnato isto habuimus:
 itaque aciem instruximus, tanquam si quis
 aggredieretur, excepturi, ipsimet autem
 p̄x̄lium inuadere minimē statuimus. Ete-
 nim qui strenuus ipse, ac fortis esset, so-
 cio tamen diffidebat, cū8 ad recens e-
 xemplum respiceret. Tum nihil coma-
 turpius videbatur, quam vt quisque ha-
 bebat, ita primus nos maximē proditu-
 rus existimabatur. Verumtamen nescio
 an idem quoque hostibus in animo erat.
 Nam & instructi operiebantur nos, ve-
 lut restituri, si eos aggredieremur: Postea-
 quā8 verō8 neutra ex parte tentatum p̄x̄-
 lium est, primū8 illi ad lzauam, inde
 nos alteram ad partem aciem conuertim-
 us, neutri accelerato gradu, sed len-
 tiore progressu, ne receptus iste fuga vi-
 deretur. Postea tamen quamuis in his-
 ce rebus versaremur, sciscitati sumus,
 vbinam terrarum Ioannes esset. At il-
 le vno spiritu Bombazam utique perue-
 niens agrestis muris instar sese in saxum
 abdiderat. Est Bombaza mons conca-
 uus, quem ars & natura consentientes
 munitissimum castellum reddiderunt.
 Hoc iam olim meritō8 celeberrimum e-
 rat, nonnullique cum Ægyptiis cuni-
 culis comparabant. Sed nunc muros
 omnes ac propugnacula omnium iudi-
 cio superat, quandoquidem ille p̄x̄ ca-
 teris sui providentissimus, ne nimium
 ineptē dixerim formidolosissimus, quæ
 propria est rei appellatio, in eo deli-
 tescit, & salutem suam cæteris p̄x̄tu-
 lit. Est enim ingredienti statim in fle-
 xus & ambages sinuatus, & explicatu
 difficilis, vt solam Ioannis fugam cape-
 re possit.

λον ἐπήνεσε, πότερον τ' ἵππων, ἢ τὸν ἰππῆα· ὁ
 μὲν γὰρ ὁμοίως καὶ Φορσάν, ὁμοίως κατ' ὄρθιον
 ἐφέρετο, καὶ διὰ τῆς δασείων, καὶ διὰ τῆς
 ψιλῶν, ῥύμη μᾶλλον διεπέδα πᾶσιν, ὑπὸ
 τοῦ ὄρθου ἤρετο· ὁ δὲ, διὰ πύπτων τῆς χω-
 είων ἐπορεύετο, καὶ ἐν σθένει τῆς κατέδρας
 ὠλίθησε. δοκεῖ γὰρ μοι καὶ τοῖς πολεμίοις κα-
 λῆ θεία γινέσθαι, καὶ ὡς πολλά αὐτῶν ὄξαιτο
 τοιαῦτα θεάσασθαι· οὐ μὲν τὸ γ' ἐφ' ἑμῶν,
 εἶδον, ἀλλ' ἀθυμότεροι μὲν ὡς ὁ εἰχὸς ἐγνό-
 μω, ψευδῆντες πᾶσα πολὺ τῆς εἰς τὴν κομῆ-
 B πτω ἐλπίδων. ἐπαξάμωθαι γού, ὡς εἰ ἕως ἔσται,
 δδξέμενοι. αὐτοὶ δὲ μάχης ἀρχὴν ἔδιδον, με-
 στα. Ἐ γὰρ ὅς τις αὐτὸς ἐπιφυγῆς ἔω, ἠπίστη πρὸ
 πύλας πρὸς τὸ ἀδύνατον ὁ γενοῦσθαι ὄραν·
 ἔνθα σθένει ἔω ἀγχιον κόμης. οὕτω γὰρ ἔω
 πρὸς τὸν ἐπιδοξότατος πρὸς τὸ πρὸς ἀ-
 C σην ἡμᾶς· ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις
 τοῦτον ἴσως τοῦτο πρὸς τῆς. Ἐ τὰξάμωθαι, πρὸς
 ἐμῶν ἡμᾶς, ὡς ἔω ἐμβάλωμεν, ἀμύνου-
 μωθαι· ἐπεὶ δὲ πρὸ σθένερον ἐπεχρήσθη, πρὸς
 πῶ μὲν αὐτοὶ πῶ ἔπι τῶ λαμὰ φέροσθαι, καὶ
 μετ' αὐτοῖς ἡμῶς πῶ ἔπι θάτερα ἐπαπό-
 μωθαι, ἔσθ' ἔτερον θάτην ἢ βάδιν, ἀλλὰ γο-
 λαμὰ βαδίσματα, πῶ μὴ δοκεῖν εἶ) φυγῆ
 πῶ ἀναχώρησιν. εἶτα μὲν τοῖ καὶ πρὸ ἐν τοῦ-
 τοῖς ἔπιτες, ἐπιωθῆσθαι πῶ γῆς Ἰωάννης. ὁ
 δὲ ἐν πνύματι κατὰ λαβῶν ἀρα πῶ Βομβά-
 ζαται, δίκην ἀραγαῖς μῶς ἐπεδεδύκει τῆ
 πέτρα. ὅρος ἐστὶν ἡ Βομβάζα κοίλον, ὁ σῶνελ-
 θῶσθαι τέχνη καὶ φύσις ἐπιγράφεται φερούμεν ἐ-
 ρυμότερον. τοῦτο καὶ πάλαι μὲν διδοκίμει δι-
 χῶς· καὶ ἕως αὐτῶ πᾶσα τῶ Αἰγυπτίας
 ἐξήτατον σύριγας· νῦν δὲ κέρκται πᾶ πῶντα-
 D γὰρ τείχη νικῶν, οἷς ὁ πᾶσα πῶντας εἰμῶ
 πρὸς μῆστας, ἵνα μὴ λίαν ἀρξίως εἶπω
 δόξατος, αὐτῶ τὸ πᾶσα μῶσθαι ὄνομα,
 τοῦτω πᾶσα κῆσθαι· καὶ πῶ σωτηρίῳ
 πρὸς ὑμῶσθαι. καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβουμῶδες
 ἐστὶ, καὶ διεξιζήτητον, ὡς μόνος αὐτῶ χερῶσθαι τοῖ
 Ἰωάννης δρασμοῖς.

Τὸ αὐτῶ.

Eidem. 105.

Ineptus essem profectō, si non
 Ptolemæis ingentes gratias haberem,

Αὐτόπτης αὐτῶ εἶπω, εἰ μὴ πολλῶ χάρι
 εἰδῶν τῶ πολεμίοις, ὅτι με τοσούτων ἀξίωσθαι.

ἔσων ὁστέ αὐτοῖς ἐμαυτὸν. ἀλλ' οὐκ εἰ με-
 γάλω χερίζομαι, ἥδοτο προσήκει σκε-
 πῆν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἐμοὶ δυνατὰ. ὅ γδ
 αὐθροπον ὄντα, μικροῦ θείας καρποδοῦσαι
 ὑμᾶς, διχάζω μὲν ὄντα τυγχάνειν ἠδίστων εἰς
 ἀπόλαυσιν ἐρχέσθαι. λειπομῆφι ὃ πῶσα-
 πολὺ τῆς ἀξίας, ἐλπίδα πικρὰν ὑπο-
 τείνει τῶ μέλλοντι. οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι.
 ὅ θεός, ἀλλὰ καὶ λίαν ἄρχαῖον, ὅ, μὴ
 πᾶσι Θεὸν ἀμπλακῶν, ἡμῶν πρὸς
 ἀνθρώπων ἐφθίρω. ἐγὼ ὃ καὶ μαθητῶν
 ἐμαυτὸν, δέρισκω πῶσα πασιν ἐνδεέστερον,
 ἢ ὡς ἀρμόσαι τῇ τῆς ἰεροσύνης σιμνότη-
 τι. καὶ δῦτα ἀγαλλέξομαι πρὸς σε πᾶσι
 τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινήματων. οὐ γὰρ
 ἔχω πρὸς ὅν τινα ἄλλον ἀπὸ τῆς σῆς φίλης
 καὶ σέυθροφου μοι κεφαλῆς. σὲ γὰρ εἰ-
 κὸς καὶ μετέχων μοι τῶν ἴσων φροντίδων,
 καὶ νύκτωρ ἀγρυπνεῖν, καὶ μετ' ἡμέραν
 σκοπεῖν, ὅπως αὐτὰ ἀγαθὸν πῶ μοι γήνηται,
 καὶ ὅπως αὐτὰ κακόν πῶ ἀφύγῃμι. ἀκούε
 τῶν ὡς ἔχει τὰ ματ' ἔα πλείω δὲ αὐ-
 τῶν καὶ εἰδείης. μικρὸν ἄρα μῦθος φορητὸν,
 καλῶς ἐνεργεῖν μοι δοκῶ, ὅ μέγρι τοῦ-
 δε, φιλοσοφίας. ἀλλ' ὃ τὸ δοῦσα μὴ πῶσα
 πασιν αὐτῆς ἀμαρτάνειν, ἐπαμνηθεῖς
 ὑπὸ εἰσίων, ἀξιοδομα μείζονων, πῶσα τῶν
 οὐκ εἰδῶτων κείναι ψυχῆς ὑπερηφάνεια.
 φοβούμαι δὲ μὴ χαλῶς ὑπόμῃνος, καὶ πρὸς
 σιμνότητος πῶ ὑμῶν, ἀμφοῖν ἀμαρτ-
 ῶν, τῶ μὲν ὑπερειδῶν, τῶ δὲ τῆς ἀ-
 ξίας οὐκ ἐφικτόμῃνος. σκέπει γὰρ οὕτω. δύο
 τούτοις ἐκείσῃ μερίζω τὸν χρόνον, παιδιᾶ,
 καὶ σπουδῆ. καὶ σπουδάζων ἰδίως εἰμι,
 μάλιστα γὰρ ἔα θεῖα. καὶ παίζων, κοινοπα-
 τος. οἶδα γὰρ ὡς ὅταν διάκω τῶν βι-
 βλίων, ὑπερηφάνης εἰμι πρὸς ἀπασθμ παι-
 διαν. πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρᾶ καὶ
 φύσῃ καὶ μὲγῃ. τὸν ὃ ἱερέα, ἀνδρᾶ δι-
 θεασίον (εἶ), ὅν γὰρ πρὸς μὲν παιδιᾶν ἀ-
 πασθμ, ἴσα καὶ Θεῷ ἀμείλικτον (εἶ) χεῖ-
 ὄς ἵνα τηρῇ πῶ ὑπόθεσιν, ὑπὸ μωρίων
 ὀμμάτων φερεῖται. ὡν ὁστέν ἢ μικρὸν ὀ-
 φελος, εἰ μὴ ἵς εἶη κατεσκευασμένος
 σιμνότητος, τε καὶ πρὸς ἀπασθμ γλυκυθυ-
 μίας ἀνένδοτος. ἔα δὲ γὰρ πρὸς τὸ Θεόν, οὐκ

A quod me tantis rebus dignentur, quantis
 ne ego quidem me ipsum. Verum non
 istud demum quàm magna offerant spe-
 ctare conuenit, sed quàm sint eiusmodi, à
 me ut accipi possint. Etenim hominem
 diuinos prope honores capere, si quidem
 dignus sit qui assequatur, ad animi fru-
 ctum accidit suauissimum; sin multum
 rei dignitate sit inferior, acerbam futuri
 spem proponit. Neque enim recens ille
 mihi metus est, sed cum primis antiquus,
 ne qua in re in Deum peccans, honorem
 ab hominibus consequar. Ego verò cum
 me ipsum considero, omnino inferiorem
 sentio, quàm ut Episcopali fastigio res-
 pondere possim. Ac sanè apud te de ani-
 mi mei motibus disputabo. Neque enim
 apud altum, quàm amicissimum tuum,
 vnàque mecum educatum caput, commo-
 dius istud facere possim. Te enim æquum
 est & earumdem mecum curarum parti-
 cipem esse, & cum noctu vigilare, tum
 interdiu cogitare, quemadmodum aut
 boni mihi aliquid contingat, aut mali
 quidpiam euitare possim. Audi igitur qui
 sit mearum rerum status, quarum pleræ-
 que iam, opinor, tibi fuerint cognitæ.
 Cum exiguum onus suscepissem, com-
 modè mihi hactenus sustinuisse videor,
 Philosophiam nimirum. Pro eo verò,
 quod non omninò ab ea aberrare videor,
 à nonnullis laudatus, maioribus dignus
 ab iis existimor, qui animi facultatem ha-
 bilitatèmq; dignoscere nequeant. Ve-
 reor autem, ne arrogantior redditus eum
 honorem admittès, ab utroque excidam,
 postquàm alterum quidem contempsero,
 alterius verò non fuero dignitatem asse-
 cutus. Sic enim habeto. Duobus hisce
 tempus identidem distingo, ludo atque
 studiis. Ac cum in studiis occupor, tum
 mihi vni deditus sum, in diuinis præfer-
 tim: In ludendo verò, maximè omnibus
 expositus. Scis enim me, cum à libris oculo-
 los auocaui, ad omne ludorum genus esse
 propensum. Ciuili porrò curæ ac solli-
 citudinis & natura & studio penitus sum
 expers. At Episcopum diuinum esse homi-
 nē oportet, utpote qui ab omni ludo peræ-
 què, atq; Deus ipse, alienus, & inexorabi-
 lis esse debeat: qui quo vitæ suæ propositū
 teneat, ab innumerabilibus oculis custo-
 ditur, quorū aut nulla, aut perexigua uti-
 lis est, nisi ita sit factus quispiā, ut & ad mœ-
 stitiā sit compositus, & ad nullam volup-
 tatem confringi, atque emolliri possit.
 In iis autem quæ ad Deum pertinent, non

ille sibi vni vacans, sed communissimus A
 omnium esse debeat, vt qui legum do-
 ctor fit, & quæ legibus consentanea sunt
 loquatur. Necesse verò est ipsum tam
 multa vnum negotia sustinere, quàm
 multa tæteri simul omnes. Vnus enim
 quæ omnium sunt, efficere debet, aut
 criminationibus omnibus obnoxius fit
 oportet. Quomodo igitur non ingen-
 tis cuiusdam & maximi animi erit, tan-
 tam sollicitudinum molem, pondusque
 sustinere, neque iis mentem obruere,
 nec in animo restinctam diuinam par-
 ticularum intueri, cum tanta illum studio-
 rum varietas distraxerit? Nec me præ-
 terit fieri istud à nonnullis posse, atque
 istiusmodi felicem indolem prædico, ac
 re ipsa diuinos illos esse viros cenfeo,
 quos assidua humanarum rerum tracta-
 tio nihil à diuina consuetudine amo-
 ueat. Sed ego me ipsum intelligo & ad
 urbem descendere, & ab vrbe ascende-
 re esse solitum, iisque rebus implicari,
 quæ ad terrena & infima detrahant; &
 quantis nemo dixerit fordibus inquinari.
 Nam ad ipsum, quod priuatæ mihi
 & inueteratæ labes inoleuerint, quic-
 quid vel minimum adiectum fuerit, cu-
 mulatissimam accessionem facit. Robur
 autem nullum mihi est, nec quæ intus
 sunt satis firma, & ad externa suffice-
 re nequeo, longèque à conscientia an-
 goribus ferendis absfum. Ac quoties à
 me aliquis suscitatur, palàm sine vlla
 cunctatione dico: Episcopum nulla om-
 ninò labe pollui debere; multum vt ei
 super sit, tanquam qui aliorum piacu-
 la ac sordes abstergat. Quinetiam in iis,
 quas fratri scribo literis, hoc apponi in-
 super necesse est. Omnino enim pleri-
 que epistolam hanc lecturi sunt. Nam
 huius potissimum eam gratia dictaui,
 quò manifestè omnibus constaret me
 onus istud reformidare; vt quicquid ac-
 ciderit & apud Deum & apud homines
 culpa omni caream, imprimisque apud
 Patrem Theophilum. Cùm enim mea
 omnia palàm in medium proferam, at-
 que ex omnibus de me illi deliberan-
 di potestatem faciam, quid est quod
 ego accusari meritò possim? Mihi igitur
 & Deus ipse, & lex, & sacra Theo-
 phili manus vxorem dedit. Quare hoc
 omnibus prædico ac testor, neque me
 ab ea profus sciungi velle, neque adul-
 teri instar cum ea clanculum consuesce-
 re. Alterum enim nequaquam pium est,

ἀν ἴδους, ἀλλὰ κοινότητος εἶη, νομοδιδασκα-
 λος ὢν, καὶ νομομομέτα φησὶν ἄνθρωπος. καὶ
 ὅτι αὐτὸν καὶ πρῶτα πρῶτα, ὅσα πρῶ-
 τες ἀμφοτέρωθεν γὰρ ἀπὸ τῶν μόνων διὰ πρῶ-
 τειν, ἢ πάσης ἀπαιτίας ἐπέχεσθαι. πῶς οὖν
 οὐκ εἶη διμεγέθους ψυχῆς καὶ καρτερίας, ἐ-
 ἔχει ἱσοδύνατον ὄγκον φρονήσεων, καὶ μὴ κα-
 τὰ φύσιν τὴν τοιῶν, καὶ μὴ κατὰ θεοθεσίαν
 ἐν τῇ ψυχῇ ἀειδέειν τὴν μῦθον ἢ θείαν,
 οὕτω πρῶτα πρῶτων ἐπιτηδεύματων ἀπα-
 γαγόντων αὐτὸν; ὅτι οἶδα ὅτι διωκτῶν εἰσὶ
 ποῦτο, καὶ μακαρίζω τὰς φύσεις αὐτῶν, κα-
 κείους ἀληθῶς εἶη ἡγεμονίᾳ τοῖς θεοῖς ἀ-
 δρας, οἷς ὁ ἰμμεῖν πρῶτον πρῶτασι ἀ-
 δεσπτοῖς μὴ ἀποκρίσσει τῷ θεοῦ. ἀλλὰ
 καὶ " αὐτὸν οἶδα εἰς ἀσπί τε κατεπίστα, καὶ
 ἀπὸ ἀρεῶν αἰόντα, καὶ ἐπιβουλήν τοῖς
 πρῶτος τὰ γέγονα " μετέλθοι, καὶ ἐμπι-
 πλάμῃ κηλίδος οὐκ ἀνείποι ἕως ὅσης. τὰ
 γὰρ οἰκείους εἶη μοι καὶ παλαιὰ μελομοίᾳ,
 καὶ τὸ τυχερὸν μέγας ἐπιβουλήν εἰς πρῶ-
 τήν μετὰ συμβάλλεται. ῥώμη δὲ οὐκ
 ἐστὶ μοι, " καὶ τὸ μὲν οὐκ ἔστι, καὶ πρῶτος
 ὁ ἑκτός ἄρχειν οὐκ οἶος τέ εἰμι, καὶ πολ-
 λὸν δέω τὴν ἐν τῷ σὺμφέδῳ φέρει ἀ-
 νίας. καὶ ὅσακις αὐτὸς με ἕως " ἔργον,
 ἀφ᾽ ἧρῆδῳ οὐκ ἀναδύομαι, ὡς τὸν ἱερέα
 ἀφ᾽ ἧρῆδῳ ἀκλήδῳ εἶη πρῶτος,
 πολλῶν τὰ πρῶτον, ὡς καὶ ἐτέροις τῶν
 μισομάτων ἐκπλήροισα. καὶ αὐτὸν δὲ
 πρῶτος τῶν πρῶτος τὸν ἀδελφὸν γράμ-
 μασι. πρῶτος δὲ ἀναγνώσκονται συχοὶ τὴν
 ἐπιτολίᾳ. καὶ γὰρ οὐκ ἔκιστα ἑούρω γά-
 ει ἀντιπρῶτος ἀπογράφουσα, " τῷ πᾶσι κατὰ
 φανῆς εἶη τὸ πρῶτον, διδῶς ὡς ὁ, π
 ἀνὸ ἀπὸ, ἔ πρῶτος Θεοῦ καὶ πρῶτος ἀ-
 δεσπῶν ἀνάπτος ὡ, καὶ οὐκ ἔκιστα πρῶτος
 τῷ πρῶτος Θεοφίλου. πρῶτος γὰρ ἐν μέσῳ
 πᾶσι, καὶ διδοὺς ἐξ ἀπὸ τῶν αὐτῶν βου-
 λήσασθαι πρῶτος ἡμῶν, πῶς αὐτὸ ἀνάπτος
 εἶη; ἐμοὶ τοιγάρων, ὅ, τε Θεός, ὅ, τε νό-
 μος ἢ, τε ἱερεὺς Θεοφίλου χεῖρ, γυνᾶκα
 ἐπιδεδῶκε. πρῶτος πρῶτος ἀπὸ καὶ
 μαρτύρομαι, ὡς ἐγὼ τῶν οὐτε ἀλλο-
 τειώσασθαι κατὰ πᾶσι, οὐτε ὡς μοιγῶς αὐτῶν
 γὰρ ἀνα σὺνίσασθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔκιστα διδοὺς,

καὶ ἀπὸ τῶν

καὶ ἐμοί.

καὶ ἐμοί.

καὶ τῶν

καὶ ἐμοί.

Vide Ni-
tas.

τὸ ὃ ἡκιστα νόμιμον· ἀλλὰ βουλήσονται τε καὶ
 ἀξίωμα συγχά μοι παύει καὶ χρεῖσά ἡμέ-
 ρα παρῆα. ἐν δὴ τούτῳ δεῖ τὸν κύριον τῆς
 χριστιανίας μὴ ἀγνοῆσαι· μαθεῖτω ὃ ἀλλῶ πα-
 ρεῖ τῆς ἀμφὶ τὸν ἐπίστον Παύλον καὶ Διο-
 νύσιον, οὓς παρεσβύθη ἰρηναῖος παρὰ τὸ δὴ-
 μου πτωχάνομα. ἐκείνο ὃ εὐδὲν δεῖ μαθεῖν
 ἀλλῶ, ἀλλ' ὑποσημασθῆναι· ἀφ' ἑξέσονται
 ὃ πλείω παρὶ αὐτῶ· καὶ γὰρ διὰ ἀπόματα τάλ-
 λα μικρὰ, παρὶ ἐν ἡς αὐτῶ τῆς γα-
 λεπὸν ὄσιν, εἰ μὴ καὶ λίαν ἀδυνάτων, εἰς ἡ-
 χίω τὰ δι' ἐπισημίας εἰς ἀπόδειξιν ἐλθόντα
 δόγματα ἀνασθῆναι. οἶδα δὲ ὅτι πολλά
 φιλοσοφία τοῖς ἀρραλλομύθοις τούτοις ἀπι-
 σταται ἡτέτα δόγμασιν· ἀμέλει τίω ἡ-
 χίω οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑπερῆγη
 νομίζεσθαι· τὸν κόσμον οὐ φήσω καὶ ἄλλα
 μέρη σιωπῆσθαι· τίω καθωμιλη-
 μένῳ ἀνάστασιν ἰερόν τι καὶ ἀπὸρρητον ἡγη-
 μαί, ἔ πολλοὺ δὲ τῶς τῶς πληθοῖς ὑπο-
 λήψασιν ὁμολογήσασθαι. τοῖς μὲν οὖν φιλοσο-
 φος ἐπόπτης ὡς ἀληθῶς, συγχωρεῖ τῇ χρεῖσά
 τῶς ἡμετέρας· ἀνάλογον γὰρ ὄσιν φάσθαι
 παρὶ ἀλήθειας, καὶ ὅμοια παρὶ δῆμον· ἢ
 οὖν ὀφθαλμῶς εἰς κακὸν διὰ ἀπολαύσθαι ἀ-
 πλῆστου φωτός, καὶ ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖσι τὸ σῶ-
 σος ὀφελιμότερον· αὐτῆ καὶ τὸ ἡμετέρας ὀ-
 φθαλμῶς ἢ ἡτέμα δῆμον, καὶ βλαβερὸν τίω
 ἀλήθειας τοῖς οὐκ ἰσχύουσιν ἐρατεῖσθαι παρὶ
 τίω τῆς ὄντων ἐραρχῆαι. εἰ αὐτὰ καὶ οἱ τῆς
 κατὰ ἡμᾶς ἱερωσῶν συγχωρεῖσθαι ἐμοὶ νό-
 μοι, διωαιμῶν αὐτῶ ἰερόσθαι, τὰ μὲ οἶκοι φι-
 λωσῶν, τὰ δὲ ἐξω φιλομυθῶν, εἰ μὴ δι-
 δάσκων, ἀλλ' εὐδὲ μὲν τῶ μετὰ διδασκων,
 μὲν εἰν ὃ ἐάν ὅσιν τῆς παρὶ ἀλήθειας. εἰ δὲ
 φασιν οὕτω δεῖν καὶ κινεῖσθαι, ἔ δῆμον ἢ
 τὸν ἱερέα τῶς δόξαις, οὐκ αὐτῶ φανόμι φανε-
 ρὸν ἐμαυτὸν ἀπασὶ κατὰ δῆμον γὰρ δὴ
 καὶ φιλοσοφία, τί παρὶ ἀλήθειας; τίω μὲν
 ἀλήθειας τῶ τῶν ἀπὸρρητον ἢ δεῖ· τὸ δὲ
 πληθὸς ἐπέρας ἐξέως δεῖται. αὐτῶς ὃ καὶ πολ-
 λάκις ἐρῶ, μηδεμίαν ἀνάγκης παρὶ οὐσῶ·
 οὐτ' ἐλέγχθαι ὄσιν, οὐτ' ἐλέγχεσθαι. κα-
 λούμηνος δὲ εἰς ἱερωσῶν, οὐκ ἀξίω
 παρὶ οὐσῶ δόγματα. αὐτὰ Θεόν, αὐτὰ
 κατὰ δῆμον μὲν τῶν οὐκ οἶκον ἀλήθειας Θεῶ;

A alterum illicitum. Sed hoc vtrique cu-
 piam ac precabor, plurimos mihi & quam
 optimos esse liberos. Hoc vnum ab eo
 ignorari non oportet, qui creandi vim
 habet, quod de sodali Paulo ac Dio-
 nysio intelligere potest, quos quidem
 Legatos à populo electos audio. Illud
 verò docendus non est, sed in memo-
 riam duntaxat ei reuocandum; ac plura
 sanè ea de re disputabo. Etenim cætera
 omnia si quis cum hoc vno contulerit,
 parua ac contemnenda censeantur. Dif-
 ficile est, vel fieri potius nullo pacto po-
 test, vt quæ dogmata scientiarum ratio-
 ne ad demonstrationem perducta in ani-
 mum peruenerint, conuellantur. No-
 sti autem Philosophiam cum plerisque
 ex peruulgatis iisce decretis pugnare.
 Etenim nunquam profectò mihi per-
 suasero animum originis esse postero-
 rem corpore. Mundum cæterasque eius
 partes vnâ interire nunquam dixerò.
 Tritam illam ac decantatam resurre-
 ctionem sacrum quidpiam, atque arca-
 num arbitror; longèque absum ab vul-
 gi opinionibus comprobandis. Animus
 certè quidem Philosophia imbutus, ac
 veritatis inspector mentiendi necessitati
 nonnihil remittit. Lux enim veritati,
 Oculus vulgo proportionem quadam res-
 pondent. Et oculus ipse non sine dam-
 no suo immodica luce perfruatur. Ac
 vti ophthalmicis caligo magis expedit,
 eodem modo mendacium vulgo pro-
 dedesse arbitror, contra nocere veritatem
 iis, qui in rerum perspicuitatem inten-
 dere mentis aciem nequeunt. Hæc si
 mihi Episcopalis nostri muneris iura con-
 cesserint, subire hanc dignitatem possim,
 ita vt domi quidem philosopher; foris
 verò fabulas texam, vt nihil penitus do-
 cens, sic nihil etiam dedocens, atque in
 præsumpta animi opinione permanere
 finens. Sin ita etiam mouere se oportere
 dixerint, ac Episcopum opinionibus
 esse popularem; ego me illico manife-
 stum omnibus præbebo. Vulgo enim
 cum Philosophia quid esse commune
 potest? Diuinarum quidem rerum ve-
 ritatem occultam esse conuenit; vul-
 gus alio modo affectus esse debet. Rur-
 sum ego & sæpius dicam, cum nulla ne-
 cessitas cogat: Neque arguere, neque
 argui sapientis esse duco. Sed si ad epis-
 copale munus vocer, nolo mentiri dog-
 mata. Horum Deum, horum homines
 testes facio. A finis est Deo veritas, apud

quem criminis expertus omnis esse cupio. Hoc unum ego non dissimulabo. Cum ludendi appetens sim (utpote cui iam inde à pueritia armorum, atque equorum immoderatum studium probro datum fuerit) mœrore quidem afficiar; quomodo enim charissimos mihi canes venationis expertes intueri potero, vel arcus à terebinibus exesos? feram tamen utcumque, si ita Deus iubeat. Et quamuis à curis alienus sim, non sine molestia quidem, sed laticulas tamen ac negotia sustinebo, munus istud, etiam si graue, Deo præstans. Dogmata porrò mea nequaquam obregam, neque mihi ab animo lingua dissidabit: Ita sentiens itaque dicens, placere me Deo arbitror. Nolo autem sermonem de me cuiquam præbere, quasi ignotus creationem illam raptim occupauerim. Sed tanquam rei totius gnarus Deo charissimus Pater Theophilus, ac quemadmodum probè omnia norit perspicuè mihi significans, ita de me deliberet. Nec enim meo me in vitæ statu persistere, ac mecum philosophari permittet, aut iudicij de me postea ferendi, meq; ex Episcoporum numero expungendi locum sibi nullum relinquet. Cum his alia omnia consilia si comparentur, meræ nugæ sunt. Veritatem enim scio Deo imprimis acceptam esse. Ac per sacrum caput tuum iuro, & quod eo mihi antiquius est, per veritatis præsidem Deum, molestè id quidem fero, (qui enim non debeam, cum me ab vno ad aliud vitæ genus demigrare necesse sit?) Sed si posteaquam ista manifesta fuerint, quæ cæleri minimè volo, in Episcoporum numerum nos adscribat, cui eius potestas à Deo commissæ est, cedam necessitati, ac tanquam diuinitus oblatam tesseram accipiam. Ita enim apud me existimo. Si quid mihi aut Imperator præcipiat, aut infelix nescio quis Augustalis, pœnas utique dem, nisi mandatis obtemperem. Deo autem sponte obtemperandum est. Quòd si me muneris huius administrum repudiet Deus, vel ipso statim initio bonorum eius longè diuinissima adamanda veritas est potiùs, quàm contraria maximè ratione, cuiusmodi mendacium est, in illius famulatum irreparatur. Quamobrem cura ut hæc à scholasticis intelligantur, & ad illum perferantur.

Eidem. 106.

De Lascertio ab adolescente quæsiui,

ὦ Διὸς παύτων δυνάτις εἶ) βούλομαι· ἐν ποδο μένον οὐχ ὑποκρίνομαι. ἐπεὶ καὶ φιλοπαύμων ὢν, ὅς γε παυδέναι αἴτιον ἔχον ὀπλομασίην τε ἔῖπτομασίην πέρα τῆ δέοντος, αἰδασομαι μὲν· τί γὰρ καὶ πάντα τὰς φιλιππίας κωλύσας ἀδύνατος ὄραν, καὶ τὰ τοῦτα θρηνηδέσασθαι; καρτερήσω δὲ, ἀπὸ ὀπιπτάτη Θεός. ἔῖ μισοφρονης ὢν ὀδυνήσομαι μὲν, ἀεζομαι δὲ δικιδίων ἔῖ πῶς ἀγαθῶν, λήρυργίαι πινὰ τῶντιν, εἰ καὶ βαρβαί, ἐκπιμπλάς τῶν Θεῶν· δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγασομαι, ἔσθῃ βασιάσῃ μοι πρὸς τὴν γλώττιαν ἢ γράμμη. οὕτω λέγων ἔξέσκη οἶμαι Θεῶν, ἔῖ βούλομαι δὲ κατὰλελθέσθαι " ἡνι πρὸς ἐμοῦ λόγον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἤρπασα τὴν χρονονίαν. ἀλλ' εἰδώς ὁ θεοφιλέστατος πατήρ Θεοφίλος, καὶ ὡς ἔπιπταται, ἔφθές μοι ποιήσας, ἔῖτω βουλοσάσθω πρὸς ἐμοῦ. ἢ γὰρ καὶ χρονον εἰσὶ μὲν ἐπὶ ἐμαυτῶν φιλοσοφουῦντα, ἢ τῶ μὲν τῶντιν κρίνῃ καὶ Διὸς ἀγάθῃν ἡμαῖς τῶν χρονον τῶν ἱερέων εἰσὶ τῶν χρονον οὐχ ὑπολείψῃ. πρὸς τῶντιν, λῆρος ἔστιν ἅπαντα γνῶμη. ἔῖ γὰρ ἀληθές, ἔῖ οἶσθ' ὅτι τῶν Θεῶν πρὸς φιλέστατον, καὶ ἡνι τὴν ἱεράν σου κεφαλῆν, καὶ ἔῖ πρὸς τῶντιν, ἡνι τ' ἔφορον ἀληθείας Θεῶν, ἀγρομαι μὲν· πῶς γὰρ οὐ μὲνῶ, δεῖσθαι ὡς ἔῖ εἰς βίον ἀπὸ βίου μετὰσκαθάζεσθαι; εἰ δὲ τῶντιν φάμερῶν ἡμοκρῶν, ἀπὸ οὐκ ἀξίῶν λαοκράτην, εἰ κρίνῃ ἡμαῖς ἱερεῶσιν, ὅ τῶντιν δέδωκεν ὁ Θεός, ὑποδύσομαι τὴν δυνάτιν, καὶ ὡς θεῶν σὺν ἡμῶν κατὰδεζομαι. λογιζομαι γὰρ ὅτι ἔῖ βασιλέως ἀπὸ ὀπιπτάσας, καὶ κακοδαμόνους πινος Αὐγρουσαλίου, δικίῶν ἀπὸ ἐδῶκα μὴ πειθόμενος· τῶν Θεῶν δὲ ἔθελον τὴν δει πείθεσθαι. εἰ δὲ μὴ πρὸς ἰστέμ με λήρυργῶν ὁ Θεός, καὶ ἐκ πρὸς οἰμίῶν δει δὲ ἔῖ ἔθῶτατον ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὴ Διὸς τῶν ἐναμάσθῶν, ὅποῖον ἔστι δὲ ἡδῶδῶς, εἰς τὴν ὑποπρῶσας αὐτῶν πῶς ἀδύνατῶν. ἡμοκρῶν δὲ τῶν τοῖς χρονον εἰδέναι τῶντιν, καὶ πρὸς ἐκῶν ἔξῃ γέιλαι.

κ. 106.

Τῶ αὐτῶν.

Ἡρόκλις δὲ μισοκρίων ὑπὸ τῆ σιφίης πότερον

πότῃρον ἀπὸ γαργίας σοὶ γέροντι, ἢ δῶρον
 λαβῶν, ἔθου μερίδα κάμοι, καὶ δῆτα μάθων ὡς
 ὁ σουδαζόμενον ὑπὸ σου κηπίον, πρὸς
 ἀπασιν καὶ τοῦτον ἐκόμισε τὴν καρπὸν, ἠδὲ
 διπλῆν, τὰ τε κέλλη τῆς λαχούρα, καὶ τῆς φή-
 μη τῆς τόπου. ὄνομα τῆς παμφόρου χειρὸς, καὶ
 μήτε σὺ κάμοις ἐπιδυλλῶν ταῖς φιλτάταις
 πορσεαῖς, μήτε ἐκείναι ποτε πρὸς ταῖς ὠδι-
 ναις ἀπαρροβύσαι, ἢ ἔχῃς αὐτὸς τε χρῆσθαι,
 καὶ ἡμῖν ἀφ' ἐπέμπεῖν ὅσα φέροισι ὄρωι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡδὺς εἴ κωλύων ἡμᾶς ὄπλα καὶ ἀσκή-
 ζεσθαι, τῶν πολεμίων μὴ ἐπεχθῆναι, καὶ λείαν
 ἀπὸντα ποιησάντων, καὶ ἀποσφαιόντων ὅση-
 μέρα δῆμοις ἀδελφοῖς, ἐρασιωτῶν δ' ὅσων ὄν-
 των, ὡς τε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξῃς ὡς ὁ
 ἐξὸν ἰδιώτης ἀδελφοῖς ὀπλοφοροῦν, ἀποδνή-
 σκην δ' ἐξὸν, εἴτ' καὶ ἡ πολιτεία ἢ χαλε-
 παίη τὰ πειρωσάντων σάζεσθαι; ἀλλ' εἴ μη-
 δὲν ἄλλο κερδάνω, ὅ γινώσκεις τόμοις γυμνα-
 κευοῖς ἀπὸ τούτων τῶν ἀλαστροῦν καὶ πόσου
 δοκεῖς τούτῳ ἡμῶν, πάλιν εἰρηνῶν ἰδεῖν, καὶ
 βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγῆς ὄπι-
 σθῆναι; αὐτίκα τεθναίνω, ὅ πρὸς τοῖς χῆμα
 τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γέγονασι τετρακῆ-
 σιαι, καὶ κοπίδες ὅσωνται, ξίφη δ' ἀμφή-
 κη καὶ πρὸς τούτῳ, οὐ πλείω τῶν δέκα.
 πρὸ ἡμῖν δ' οὐ χαλκεύεται τὰ πόρου πορ-
 μήκη ταῦτα σιδηρεῖα. ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπί-
 δας ἐρρωμένεσθαι ἐμβαλλῆν τοῖς τῶν ἀντι-
 τετραμένων σώμασι. τούτοις οὖν χρῆσόμε-
 θαι εἰ χρῆσιον εἴη, καὶ κορυφᾶς ἔξοδον. ἀ-
 γασθῶ δ' οἱ κῆπινοι πρὸ ἡμῖν. ἐπίοις δ' ἡμῶν
 εἰσὶ καὶ πελέκεις ἐτερόστομοι πρὸς τὴν ζώ-
 νην ἐκείνην, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλθη-
 σάμετες, ἐν ἴσῳ φησὶν αὐτοῖς οἱ μηδὲν ἐ-
 χόντες ὀπλῶν πρὸς βλημα. ὁ δ' ἀγών, ὡς εἰ-
 κέσαι, τῆς ὑπερσίας. τοῖς γὰρ σκοποῖς ἡμῶν
 πρὸς τὴν γένεσιν ἐνίοι τῶν πολεμίων, καὶ διώσαν-
 τες ἀνακρίσις, ὡς ἐγνωσάν κρείττους ὄντας ἢ
 ἀλῶναι, ἐκείλοσθαι ἀγγέλλειν ἡμῖν ἀπὸ

A num ex cultura tibi prouenisset, an eo
 tibi munere dato, partem mihi sepō-
 fuisses. Statimque tibi intellexi horru-
 lum illum tuum, cuius tantoperē studio-
 sus es, præter alia omnia hunc etiam
 fructum attulisse; dupliciter gauisus sum;
 cum oleris pulchritudine, tum loci il-
 lius fama. Macte tam fertili atque vber-
 ri prædio, nec tu vnquam carissimas
 areolas irrigans fatigeris, nec illæ ad e-
 iusmodi partus lassæ vnquam atque ef-
 fectæ sint, vt & vtī, & ad nos mittere
 possis, quæcunq; tēpēstates ferunt.

Eidem. 107.

B Iucundus es, cum nos arma fabricare
 prohibes, hostibus latē omnia tenenti-
 bus omniāque deprædantibus, atque in
 dies integros populum confertim iugu-
 lantibus, cum miles nullus adsit, qui qui-
 dem compareat. Quæ cum ita sint, ta-
 mē licere negabis priuatis homini-
 bus arma ferre? mori autem licere dices,
 si iis qui salutis suæ consulant, Respublica
 succenseat? Verum si nihil aliud, hoc sal-
 tem lucrifaciam, vt pro execrandis illis
 pestibus, leges ac iura dominantur. Quan-
 ti verò istud à me fieri putas, pacem vt
 rursum videam, Tribunal ornatum, &
 Præconem silentium indicentem? Ex-
 templo emoriar, postquam Patria pristina-
 nam formam recuperarit.

Eidem. 108.

C Mihi iam trecentæ lanceæ fabricatæ
 sunt, & machæræ totidem, ancipites
 verò gladij iam antea non plures decem
 fuere. Apud nos verò oblonga id genus
 ferramenta non cuduntur, sed machæ-
 ras opinor validius in corpora hostium
 incumbere: quare iis utemur. Atque
 etiam si iis opus sit, clauas habebimus,
 optimi enim sunt apud nos oleastri. Qui-
 dam nostrum secures habent in zona sin-
 guli, altera tantum acutas parte, qui-
 bus eorum scuta tundentes æquo no-
 biscum Marte decertare cogemus, qui
 nullum armorum numentum habe-
 mus. Prælium autem, quantum conij-
 cio, postridie committetur. Nam cum
 hostium quidam in speculatores nostros
 incidissent, totisque viribus infecuti ef-
 sent, vbi velociore eos esse, quam
 vt capi possent, agnouerunt, renuntia-
 re nobis iusserunt quæ iucundissima

Y

funt ; si nimirum non amplius oberrandum nobis erit, ad eos homines vestigandos , qui in vastas continentis regiones subeunt. Manere enim sese dixerunt, velléque cognoscere cuiusmodi tandem homines simus , qui tot dierum itinere ab nostris sedibus abstrahi non dubitauerimus, vt cum bellicosis hominibus manus confereremus, qui palantes ac segregati viuunt, eademq; Reipublicæ forma, qua nos expeditionis, atque exercitus, vtuntur. Igitur tanquam craftina die fauente Deo hostes superaturus, aut si ita tamen necesse sit, rursus superaturus (nihil enim malè ominari velim) liberorum meorum curam tuæ fidei commendo : te enim qui patruus sis, meæ apud te gratiæ memoriã in eos transferte conuenit.

Eidem. 109.

Neque Afini mihi, neque Muli, aut Equi copia est, omnibus ad pabula dimissis, quibus ad te amicissimum mihi caput possem contendere. Pedibus porro iter facere omninò quidem volebam, ac forsitan istud poteram, sed propinqui committendum istud negarunt, ne iis qui occurrerent risum de nobis præberemus. Hos enim qualescunque demum sint, vsque adè sapièntes esse putant, tantæque mentis solertia, vt vnusquisque melius quid me deceat, quàm egenus ipse peruideat. Ita multis nos arbitris deuinciunt, qui nos hominum famæ existimationique seruire compellunt. Peruicèere autem non admonendo duntaxat, sed maiore quadam adhibita vi : quippe cùm ego proficiscerer, permittere noluerunt, sed me pallio retraxerunt. Quid igitur reliquum erit, nisi vt vicariam mei hanc ad te epistolam mitterem? Qua tibi salutem impertio: tum illud abs te quæro, quidnam è Ptolemaide allatum sit: recentes nescio quos nuntios intelligo, quos ex Prætorio reportare te verisimile est. Præsertim quid sit illud peruulgatum arcanum ex Occidente. Scis enim mea interesse, ita factum, an secus fuerit. Itaque si quidem literas ad me perspicua omnia significantes miseris, manebo; sin minus, tu me ipse quoque de cursu reprehendes.

Eidem. 110.

Chilas leno, quem à paucis ignorari præ artis claritate verisimile est:

A ἡδιστα. εἰ μὴ κέτι δεήσει πλεονάζουσα, ζητουύ-
 τας αὐθροάποις ἐνδυομήροις ἠπείρου πλάτη.
 μὲν γὰρ ἔφασκεν, καὶ ἔτελεν μαθεῖν οἱ πινες
 ὄντες, ἡμερῶν ἑσούτων ὁδὸν ἀποσάσασαι τῆς
 χώρας ἐπὶ τὴν ἡμετέραν, ἐφ' ᾧ συμμίξαι πο-
 λεμικῶς αὐθροάποις βίον ζῶσι νομαδικόν, καὶ
 τὰ εἰς πολιτείας οὕτω καθίστασθαι, ὡς αὐτῶν
 ἡμεῖς τὰ ἔπι τῆς γραμμάτης. ὡς οὖν ἀνεῖλον οὐκ
 Θεῶν τρις πολεμίοις νικήσω, αὐτῶν δὲ πάλιν
 νικήσω μὴδὲν γὰρ ἀπαμίον φηγεγαίμεν
 ἔπισηκῶ σοὶ τῶν παιδίων ἔπισηκῶ δὲ τῶν.
 B παροσκήσει ὅντι θεῖοις εἰς αὐτὰ ἀποσηκῶ με-
 σαί τῶν χερῶν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐκ ἴστος, οὐχ ἡμίσιος, οὐχ ἵππος ἔστι μοι,
 ἀπὸ πύτων ἀπὸ μύλων εἰς πᾶσα, οἷς χρυσάμυθος
 αὐτῶν ἡλθον " εἰς σε τῶν φιλάτων μοι κεφα-
 λῶν βαδίζουσι ὅτι πᾶν μὲν ἐβουλόμην, καὶ
 C τυχὸν ἡδυνάμην. οὐ μὲν ἔφασκεν οἱ παρο-
 σκήκοντες δεῖν, ἵνα μὴ ἀφαιρῶ τῶν ἀπὸ μύ-
 λων ἀπὸ μύλων. οὕτως γὰρ, οἱ ἴστος αὐτῶν, ἔ-
 τω πᾶν ἑσούτων ἡλθον, ἔσούτων νομῶν ἔ-
 χον, ὡς ἕκαστον αὐτῶν ἀμεινον αὐτῶν ἐμοὶ σκέψα-
 σθαι πᾶσι τῶν παροσκήκοντων ἐμοί. ἑσούτων ἡ-
 μαῖς ἔξαρτῶσι χρυσῶν, οἱ παροσκήκοντες τῶν
 ἔξω ζῶν ἀπὸ κεφαλαίων. πᾶσι δὲ οὐκ ἴστος
 ἴστος, ἀλλὰ τὸ βιασώτερον ἔσπον, ὅτι
 παροσκήκοντες, οὐκ ἔπισηκῶντες, ἀλλ' ἀπὸ μύλων
 ἀπὸ μύλων τῶν πλεονάζουσι. ἢ οὖν ἀπὸ μύλων, ἢ τὸ
 ἔπισηκῶν αὐτῶν ἐμοὶ εἶλαι παροσκήκοντες σε; δι' ἧς
 ἀπὸ μύλων τῶν σε, καὶ πᾶσι τῶν ἀπὸ μύλων
 D ἑσούτων ἀπὸ μύλων ἀπὸ μύλων, λόγους καὶ οἷς εἰ-
 κὴς σε κομίζουσι ἀπὸ τῶν γραμμάτης. ἔμοιγε
 ἢ ὅτι ἀπὸ μύλων ἀπὸ μύλων ἀπὸ τῶν ἑσούτων
 ἑσούτων. οἷα γὰρ ὅτι πᾶν μοι ἀπὸ μύλων ἀπὸ μύλων
 ἑσούτων, καὶ μὴ ἀπὸ μύλων. εἰ μὲν οὖν ἕκαστον ἑ-
 σούτων ἑσούτων ἑσούτων ἀπὸ μύλων, ἔξω καὶ
 ἑσούτων. εἰ ὅτι μὴ, καὶ οὐ μὲν πᾶσι τῶν ἀπὸ μύλων
 ἀπὸ μύλων.

Χ. εἰς α
 φιλάτων
 κεφαλῶν.

Τῷ αὐτῷ.

Χείλας ὁ ποροσκήκοντες, ὅντι εἰς ἐπὶ πλεονάζουσι
 ἀπὸ μύλων, ἀπὸ μύλων τῶν ἀπὸ μύλων ἀπὸ μύλων.

καὶ γὰρ ἡ μῆμος Ανδρομάχη, τῆς τούτου γένε A
 φάλαγγος, ἡ δὲ καλλίστη τῆς γυναικῶν ἐν τοῖς
 κατὰ ἡμᾶς χρόνοις αἰθήσασα. οὗτ' ἐνεάσας
 τοῖς οὕτω καλοῖς ἑπιτηδύμασι, παρέπον ἀήθη
 τοῖς πρῶτοις ἀνδράσι, ἐν γῆρα φραγιω-
 πικῶς ἑλλαμωρώσασθαι τάξεσιν. ἑνάτης οὖν
 ἡκει πρὸς βασιλέως φρατηγαῖν Δεφάμνος τῆ
 ἡνωτοτάτων Μαρχομάμων, οὗ εἰκὸς ἡμῶν
 ἐστὶ καὶ παρέτερον ἀγαθὸν φρατιώτατον ὄντας,
 νῦν ἑπιτυχόντας καὶ παρέποντες φρατηγῶν, μέ-
 γα πὲρ καὶ ἡνωτοῦ ἔργον ἐπιδείξασθαι. ἔλεγε
 γὰρ ἡ Συριακῶν συγγενόμνος· οἶδα τὸν ἐμ
 ἡνωτοῦ τῆ ἰατρῶν· ὁ δὲ ἡ Συριακῶν ἀπῆλθε
 πρὸς ἡμᾶς, ἐν οἷς ἀπολείπει τὸ θεῖον φρα-
 τώπεδον. Ἐὰ μὲν οὖν ἄλλα πὲρ αὐτῶν δίοι πρὸς
 σε γράφειν, ὧν κατὰ πρῶτον ἡκροασάμενος,
 ἐφ' οἷς δὲ αὐτὸς ἀκούσας ἡδύως ἡσυχίας,
 σέ τε δι' αὐτῶν διφρασηδύων βούλομαι, τὰ δὲ
 ἐστὶν ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, μικρὸν εἰπεῖν, ἐπὶ
 τοῖς ἀδελφῶν ἐστὶν, ἐπιδοδύσης τῆς τύχης ἐν τοῖς
 ἐκείνου πρῶτοις, ὅσον ἐπιδοδύσης χωρῆς,
 καὶ ἵνα κατὰ ἑαυτῶν ἡσυχίας ἐξυδρυ-
 σης. αὐτῶν τε γὰρ αἰεῖται ἡ βασιλέως ὄψα· καὶ
 πρὸς τούτων ἡ γνώμη γρη῏σθαι πρὸς ὁ, ἡ
 δέοιτο. καὶ ὅσα Ἀντιόχου δυνάται, δυνάται
 τούτου· δυνάται δὲ Ἀντιόχου ὅσα βέλεται. Ἀν-
 τιόχου ἡγεῖται μὴ τὸ ἀπὸ Γραταίου, τὸ ἱερὸν
 ἀνδραγαθῶν, τὸ βέλτερον μὲν τοῖς ἔργοις, εἰδε-
 ρξάσθαι δὲ πῶν ὄψιν. ἀλλ' ἔτερος ἐστὶν ὁ νεα-
 νίσκος ὁ πρῶτος, ὁ Ναρση τῶν Πέρση πα-
 ραδυναστεύσας, καὶ ἐπιδυναστεύσας· τούτων δὲ
 ἐκείνη μέγιστη νῦν ἡ τύχη μέγιστη ποιῆ. τού-
 των οὕτως ἐχόντων, εἰκὸς ἐστὶ κορώνης ἐνιαυ-
 τῶν ἀρξῶν πρὸ ἡμῶν τὸ δικαιοτάτων ἀρξῶντα,
 τῶ μὲν ὄντα συγγῆ, τῶ δὲ οἰκείον ἡνωτοῦ.

B

C

D

Etenim Andromacha mimia quæ pul-
 chritudinis laude præ omnibus ætatis
 nostræ mulieribus floruit, de eius cohor-
 te extitit. Hic igitur per adæ præclara
 studia iuventutem traducens, antea-
 vitæ conuenire arbitratus est, vt in se-
 nectute militaribus gradibus nomen suum
 illustraret. Nuper igitur venit infortif-
 simos Marcomanos imperium à Rege
 sortitus, quos credibile est, nobis cum
 antea milites optimi fuerint, si iam ido-
 neum ducem obtinuerint, memorabile
 aliquod atque egregium facinus editu-
 ros. Hoc inter colloquendum Syriano
 dixit, nosti illum de vicinia medicum;
 Syrianus ad nos detulit, quonam in sta-
 tu diuina illa castra reliquisset. Cætera
 porro quod attinet scribere, quæ ego
 etiam obiter accepi? Sed quibus audi-
 tis mirificè sum delectatus, quorumque
 lætitiâ impertiri volo, ea eiusmodi sunt.
 Egregius noster Ioannes (paruum hoc
 dictu est) in iisdem semper versatur, cum
 illius in rebus fortuna se in dies efferat,
 quantum efferri potest, atque etiam in-
 crementum aliquod sui excogitauerit.
 Nam illi patet imperatoris aures, & quod
 caput est, animus ipse, quo ad ea omnia
 quæ velit vtatur. Et quicquid Antio-
 chus potestatis habet, in illis commodum
 habet: potest autem Antiochus quæcum-
 que liber. Antiochus dico, non qui cum
 Gratiano fuit, sanctum homuncionem,
 moribus spectatissimis, sed oppidò de-
 formem: Verum alius quidam est iuue-
 nis ventrosus, qui apud Narsen Persen
 præcipua in autoritate fuit, eandemque
 post eum retinuit. Ab eo tempore ma-
 gnum illum hucusque fortuna reddit.
 Quæ cum ita sint, consentaneum est
 Cornicis annos præfuturum nobis æ-
 quissimum magistratum, qui cum alte-
 ro cognatione, cum altero necessitudi-
 ne sit coniunctus.

Τρωίλω.

Eidem. III.

Quæris de Dioscorio, quot versus
 quotidie pronuntiet? quinquaginta. Hos
 quidem reddit, nihil hæsitans, nihil ite-
 ratò repetens, neque identidem insistens
 ad colligendam cum tempore memo-
 riam: sed postquam cœperit, continuè
 percurrit, pronuntiandique finis est si-
 lentium.

Υ ij

ἐλλασμ-
αῖ.

Σερβωια-

Σερβωια-

δίοιοι.

ἐπιγίλοι.

Troilo. 112.

Neque easdem ob causas diligunt ac laudant homines, nec eadem animæ facultas utrisque illis præstandis attributa est, sed ea quidem parte quæ affectibus mouetur, conciliamur aut alienamur inuicem: Quæ verò iudicandi vi prædita est & rationem continet, ea laudamus, aut reprehendimus.

Fratri. 113.

Itane verò? miseros illos videamus B sponte mortem subire pro alienis rebus velle, quascunque deprædati fuerint, nè rursum iis quorum illæ sunt, tradere cogantur; nos pro sedibus nostris, pro sacris, pro legibus, pro fortunis quibus nos magis temporis diuturnitas assuefecit, non periculis omnibus vitam exponemus, sed animæ nostræ consullemus? Haud sanè viri esse videbimur. Mihi quidem vtut habeo, recta in illos eundem est, experimentumque de tam audacibus hominibus capiendum, quales tandem cum sint insultare Romanis non dubitent, quæcumque ij modo sese habeant. Camelus enim, aiunt, etiam scabiosus C multorum Asinorum onera sustinet. Enimverò mori ferme in eiusmodi casibus eius video, qui vitæ suæ plurimum student, & viuere quotquot vitam desperauerint. Horum ego vnus ero. Pugnabo enim tanquam moriturus: Nec dubito quin superstes sim futurus. A Lacedæniis enim ortum duco: & magistratum ad Leonidam literas probè teneo. Tanquam illicò morituri dimicent, & non morientur.

Eidem. 114.

Et miraris, cum apud æstuosos Phycuntas habites, si rigas, & sanguinem corrueris. At contra mirandum hoc sanè foret, si corpus tuum ardorem illum pernuincere posset. Verum potes tu, fauente numine, si ad nos migraueris, valetudinem recuperare, postquam aëre ex palustri vapore infecto liberatus fueris, liberatus item aquis fallis, ac tepidis, penitusque stantibus, quod idem est a mortuis dicam. Quæ verò tandem voluptas est, in litoris arena recumbere, qui vnicus vobis secessus est.

Τροίλα.

Οὐτε ἐπὶ τοῖς ἀλλοῖς ἀνθρώποι φιλοῦσι καὶ ἐπαυοῦσιν, οὐτε μία δυνάμις τῆς ψυχῆς ἐπ' ἀμφοτέρωθεν τῶν πραγμάτων. ἀλλὰ τὰ παθητικὰ καὶ οἰκειοῦντα ἐδύναται, τὰ δὲ λογικὰ δυνάμει καὶ λόγον ἔχοντα τῆς ψυχῆς, ἐπαυοῦνται τε καὶ μεμφοῦνται.

Τῷ ἀδελφῷ.

Εἰπά, τίς μὲν κακοδαίμονας τούτους ὀρώμεν ἀποθνήσκον ἐθέλοντας ὑπὲρ τῆς ἀνομιᾶς, ἅτῃα δὲ λείαν ἀπειποιήσανται, τῆς μηχανῆς παρέσθαι τοῖς κρείοις αὐτὰ. ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ χώρας, ὑπὲρ ἱερῶν, ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ κτημάτων, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθιστοῖς ἐποίησεν, οὐκ ἀφιδύομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ ἀπειροῦμεν τῆς ψυχῆς; οὐκ ἄρα δόξομεν ἀδρές εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἰσητέον ἔστιν ἐπὶ αὐτοῖς ὡς ἔχω, καὶ πείσθαι λησθήσονται πάντα τούτων ὑπομένωντων, οἱ πῖνες ὄντες ἀξιοῦσι Ρωμαίων καταγέλαστος, ἐχόντων ὅπως ποτὲ ἤγροσιν. ἀλλ' ἢ κέρμηλος γὰρ τί φασι καὶ φασίδια πολλῶν ὄνων ἀναπλήσει φορτία. ἀλλὰ μὲν καὶ ἀποθνήσκοντες, ὡς ἐπίπερ οἱ τοῖς τοιούτοις ὀρώ τοις ἀπὸ πλείστον ποιημένοις ὁ ζῆλος, καὶ ζῶντας ὅσοι τῆς ζῆλου ἀπειρώκεισθαι. τούτων ἐσσομαι μαχίσσομαι γὰρ ὡς ἀποθανούμενος. καὶ ὅτι οἶδ' ὅτι ἀπειροῦμαι. λακων γὰρ ἀνὰ τὴν εἰμυ, καὶ οἶδα πῶς πρὸς Λεωνίδην ἐπιστολῶν τῶν τελευτῶν μαχίσθων ὡς τεθναζόμενοι, καὶ οὐ τεθναζόμενοι.

Τῷ αὐτῷ.

D Εἰπά θαυμάζετε ὅστις τοῖς αὐχμοῦσιν Φυκοῦσας οἰκῶν, εἰ ῥίγεις, καὶ ὁ αἷμα ἐξεπονήθης; τοῦ αἵματος μὲν τοι θαυμάζον ἐχέω, εἴσοι δὲ σῶμα κρείττον ἔστι τῆς αὐτῆς φλογός. ἀλλ' ἐστὶ σοὶ πρὸς ἡμᾶς ἐλθόντα σὺ τῷ θεῷ, ῥάινι γυμνάσαι, ἀπαλλαγῆναι μὲν ἀέρος διεφθορότος οὐκ τῆς ἐλώδους ἀτμίδος, ἀπαλλαγῆναι δὲ ὕδατος ἀλυκοῦ, καὶ χλωροῦ, καὶ ὁ ὕδρον ἐξώπτος. ὁ αὐτὸν εἰπεῖν καὶ νεχροῦ. τί δὲ καλὸν ἐπὶ τῷ φάμιμον τῷ αἵματι τῆς ἀναπνεῖν, ὡς μόνον ἔχετε ἀναπνεῖν.

ποῦ γὰρ δὴ καὶ τραπήσεισθε; εἰτα δὲ ὅ, οἷον μὲν ἄ
 ἔστιν ἡσπασθῆναι δένδρου σκιᾶν· καὶ δὲ δὲ
 φήσας, ἔστιν ἀμειψῆσαι δένδρον ἐκ δένδρου, καὶ
 ὄλον ἄλλοις ἔξ ἄλλοις. οἷον ὅ ἂν ἀβελῶναι
 τῶν ἀρρέον ὑδάτιον; ὡς ἡδὲ ὁ ζέφυρος ἡσπασ-
 κινῶν ἡρέμα τοῖς κλάδοις; ποικιλῶν ὅ καὶ ὄρ-
 νίσαν ὄδον, καὶ ἀγέων χροῖαι, καὶ λήμψος
 θάμνοι· τὰ μὲν, γεωργίας ἔργα· τὰ δὲ, φύ-
 σεως δῶρα· πᾶντα βλάστη· γῆς ὑγιανούσης
 χυμοί. ὅ ὅ τῶν Νυμφῶν ἀντρον ὅσον ἐπα-
 νέσομαι· Θεοκρίτου γὰρ δεῖ. ἔστι δὲ ἡ καὶ τῶν
 ἑσῶτα.

A Quonam enim vos vertetis? Apud nos
 contra licet sub arboris umbra confide-
 re: sin te fastidium capiat, ab vna ad al-
 liam arborem, aut ab saltu transire ad sal-
 tum alium licet. Quale verò est & alluen-
 tem aquulam trahere? Quàm est Ze-
 phyrus ille suavis, qui ramos leniter con-
 cutit? Nec varij concentus volucrum de-
 sunt, neque florum picturæ, aut in pratis
 frutices, partim culturæ opera, partim
 naturæ dona, fragrantia omnia, bene ha-
 bitæ telluris succi. Nympharum porro
 speluncam nihil laudabo: Theocrito e-
 nim opus est: Ac præter hæc, etiam a-
 liud quiddam est.

Θεοδώρω Ιατρῶ.

Theodoro Medico. 115.

Αγαθὸν ἀναγκῆσιν ἢ ὀλιγοσιτία, ἢ ἔτε-
 ρος μὲν αἰ πῆς καὶ σκώψα· σοὶ δὲ ἔθελμις Ἰπ-
 ποκράτειν ἀναρῶντι, ὅς ἀφορέζων ἔειπεν,
 ἔφη ὑγείας εἶ) μητέρα.

Necessarium bonum est cibi parsimo-
 nia, quam ut alius quispiam irriferit, ti-
 bi certè nefas est, qui Hippocratem ia-
 ctes; qui in breuibus sententiis, in ediam
 dixit sanitatis matrem esse.

Αὐξεντίῳ.

Auxentio. 116.

Αὐξάνου

Εἰς ὄρεσ, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θα-
 λάσσης

In montem, aut pelagi undantes cum mur-
 mure fluctus

Ομηροσ ἀποδύσπομπῆται ἑκ ἐκ φιλοσο-
 φίας κακῆ. φιλοσοφία δὲ ὅσδε πῶν δὲ χυλῶ
 αἰσῆσι δίδωσι πάροδον εἰς ψυχῶν. ἀλλ' ἡμεῖσ
 ἀσθενέτεροι μὲν, ἢ ὡς φιλοσοφῶν, τότε ἐμῶν
 μέρεσ· ἔ μὲν ἀξιοδύμα πᾶντα πασι φαυλο-
 τερον ἔχον ἀνδραπέπων τρατιώτῶν, ἐφ' οἷσ ἢ
 ποίησις γέρονε. πάλιν οἷον Ομηρῶ χρεῖτερον, ὅσ
 που φησῖν,

G Homerus contentionis mala procul a-
 mandari exoptat. Philosophia verò ne
 initio quidem aditum illis ad animum
 præbet: Verùm imbecilliores nos sumus,
 quàm ut philosophemur, quòd quidem
 ad me attinet. Nolumus tamen militibus
 esse deteriores, quos versibus suis ille de-
 scripsit. Rursum itaque Homero vtend-
 dum est, qui alicubi dixit,

Incipe, nam natu minor es.

Ἀρχε, σὺ γὰρ γρηῆφι νεώτερος.
 Μάχη γὰρ μὴ γῆνοιτο μὲν· εἰ δὲ γῆνοιτο, ὁ
 νεώτερος αὐτῆσ δὲ χέτω. τοιοῦτον γὰρ πῆ νοεῖ-
 ται τῶν Προσφῶν, ὅ τῶν χερῶν τῶν παροκα-
 πῆρξασθαι τῶν νεωτέρῶ Θεῶν. ἢ ὅ τῶν παροσού-
 τερον, ἢ γεμῶνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶ)· καλλι-
 σον ὅ ὀμόνοια. ἐγὼ δὲ ὡς οὐ σε παροσούτερος
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡδὴ παροσούτης, χρεῶ δῆλον, ὁ
 Φερεκύδης φησῖν. ὅσκειν τὰ τῆσ ἀπολογίας
 εἰς ἐμὲ παροσούσαι. εἰ δὲ καὶ τῶν παροσούτερον ἀ-
 μῶρτομόντα δεῖ παροσούτερον ἐνδιδῶναι, σὺ δὲ ἐ-
 μὲ βλάψῃ τούτον εἶ), συγχαρῶ σοὺ χάριν καὶ
 τούτο. δεῖ γὰρ ἀντίποινήντα σε παροσούτερον, ὅ-
 ρος ἐτελήσῃ τῆσ χρεῖσασθαι.

D Pugna enim atque contentio absit qui-
 dem omnino: sin aliqua interuenerit, eam
 iunior inchoet. Tale enim quiddam Ne-
 ptuno in animum venit, ut auspiciandi præ-
 lij iuniori Deo potestatem faceret. Gran-
 diorem verò natu, præire ad honestissi-
 ma quæque consentaneum est: honestis-
 sima porro Concordia est. Ego autem
 quàm te non modò senior sim, verume-
 tiam senex de cutè manifestum est (ai-
 bat Pherecydes.) Quare meæ sunt excu-
 sandi partes. Quòd si insuper eum, qui
 primus peccarit, primum credere atque
 animum remittere oportet, & tu me eum
 esse vis, hoc etiam tua causa concedo.
 Decet enim qui te prior conciliare sibi
 studuerit, subinde eum tibi quæ volue-
 ris condonare.

Y. iij

256 A

Heliodoro. 107.

Ηλιοδώρα.

Communi hominum fama perccebut, plurimum te apud Ægypti Præfectū gratia, & autoritate valere, veréque illa de te prædicat: dignissimus enim es, qui potestate quàm honestè utaris. Vt igitur aliquem ex indole, potestatéq; tua fructum capias, que meus Eusebius abs te desideret, ea exponentem illum audias, vt etiam oratorém intelligas à me esse commendatum.

Troilo. 108.

Τρώιλα.

Si Maximinum heroem nosti, diu enim in castris commoratus est, omninò & bonum virum esse nosti. Huius filius, consobrinus ex patre meus est, qui tibi hæcce literas dabit; cui alius forte quispian vel fortunæ nomine bonorum deferet: ex iis enim est, qui non obscurum Magistratum gesserunt. At Philosophus Troilus intimos adolescentis recessus penetrabit, indéque illum laudabit. Perspicuum autem est te illi in præsentī necessitate præsidio futurum. Laceratur enim à delatoribus in Cyrenem grassantibus, nisi vires induis ipse. Quicquid enim Anthemio, aut alteri cuiilibet pari autoritate pro nobis ac veritate loqui persuaseris, tuum hoc utique erit, eiusque quicquid factum erit, causa esse existimaberis. Per vnum itaque hominém, vnámque rem quæso te, da operam, vt nequissimis iisce belluis liberemur. Hoc enim ipsum, quòd iis, qui periculum primi fecerint, prospere successerit, plerosque vt similes esse velint, hortabitur.

Tryphoni. 109.

Εἰ τὴ ἥρωα " Μαξιμίονο οἶδα . διέπει-

χ. Μαξιμ

ψε γδ χρόνον ὑπόσχον ὅτι γρασπέδου πύργω καὶ ὅτι χρῆσθός ἐστί, οἶδα. Ἐύτυ πάρις, ἐμὸς ἐξ ἀνέμου, ὅς ἐπιδώσῃ σοι πῶ ὅτις οὐκ ἐπέτερος ἐμὸν ἴσως ἐ δὲ ἀφ' ἑνὸς τῶ χλι ἡμῶν . τῆ γδ ἐξ ἀντιπῶ ὅτι οὐκ ἀφιλότιμον ἐσθλῶν . ὁ δὲ φιλόσοφος Τρώιλος τῶ ἡδὸν ὄψεται τῶ νεανίς, καὶ κείθεν ἀδὸν ἐπαυρίσθῃ . δῆλον δὲ ὅτι καὶ σκευδοίσις τὰ παρόντα αὐτῶ . ἀπαρτίθεται γδ ὑπὸ ἐνδοκίῃ κακίως ἐπιφωτίων τῆ Κυρηνῶν , εἰ μὴ σὺ γε δύσασθαι ἀκλιῶ . ὁ, τι γδ Ἀνθήμεον, ἢ τινά τῶ ὁμοτίμων αὐτῶ πείσθς ὑπὸ ἡμῶν τε καὶ ἑλλήνοισι φηγεσάσθῃ, τούτῳ σὸν ἔσθαι πύργω, καὶ σὺ ἀπίαν ἐξῆς τῶ ἡμορῶν . δι' ἐνὸς οὖν αὐτῶν δρός τε καὶ πρεσβυτάτος, δέομαι πρεσβυτάτην δητι τῆ παρμπονήρων ὑούτων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι θηλιών . ὁ γδ ὄντι γῆνωμα πῶ πείσθς τοῖς φθάσασθαι, πολλοὺς ὁμοίοις ἡμέσθαι πρεσβυτάτων .

Τρυφῶνι.

Quæcunque in Diogene contuleris eorum, ad quæ præstanda natuta comparatus es, nihil feceris, sed tuis aliquid meritis adstruxeris. Cyrenæus enim est, ex ea quæ vestra operâ etiamnum vrbis est. Non solum autem de vniuersis, verum etiam de singulis bene mereri conuenit. Quæ sint autem ea, propter quæ amicis opus habeat Diogenes, non scribente me legere, sed eo dicente audire te oportet. Nihil enim possit eo esse qui perpeffus sit disertius. Marcianum Philosophum, qui Paphlagoniæ præfuit, meo nomine salutes velim. Et si quidpiam potest,

Εἰς Διογῆνῶν ὅ, τι αὐτῶ ποιήσθς, ὧν σοι φέσις ὅτι ἐργασθῆσθαι, ὅσθῃν κενὸν ἔσθαι κεποιηκίως, ἀλλ' ἐποικοδομηθῆ τῶ σταντῶ. Κυρηνῶν γὰρ ὅτι, τῶ δὲ ὑμᾶς ἐν πόλεως . δεῖ δὲ ἢ μόνον ἀθροίσις, ἀλλὰ καὶ κατ' ἑνα θιερῆσθαι . ἴνα δὲ ὅτι ἐν οἷσι φίλων διήσθαι Διογῆνῶν, ὅσθῃν ἐμὸς γράφοντος ἀκαταγνώσκην, ἀλλ' αὐτῶ λέγοντος ἀκούθῃ σε δεῖ . ὅσθῃν γδ ἀν' ἡμοίσι τῶ παθόντες ῥησεικώτερον . Μαρκιανὸν τῶ φιλόσοφον τὸν ἀρξάντα Παφλαγονίῳ πρεσβυτάτων πῶ ἐμὸν . καὶ ἢ διώηται σοχαζομαι

ὃ ὅτι διώσται· κωλυσάτω συγγῆ μου σφόδρα ἄυτομέλειον, ἔργον γνέσθαι συκοφαντῆν ἐνδίκην, κωινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας, ὃν σοι μὲν τῆς ἐπιστολῆς ἕβον ἐγγχειρίζω, δι' ὃν ὄντες ἀδελφοὶ δύο, πρεῖς τριθιμούμια.

Τῷ ἀδελφῷ.

Οἱ ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδάσιν σπέρροφον, ἵνα βούτω σίου-επιπασσῶνται ἐ τῷ περαποκείμῳ. βούλομαι δὴ σοι κατὰ φήμας κενῶν ἐναλχος ἐκ τῆς ἠπείρου Διφρομαθείσας ἀπαγγεῖλαι, ἵνα μοι πολλαπλασίους αὐτὰς σποδῶς, περαθεῖς εἴη πλέον εἰδῶς τυγχάνης.

Ἀναστασία τῷ ὕδροκομητῇ.

Οδυσεὺς ἔπειθε τὸ Πολύφημον Διφροφῆναι αὐτὸν ἐκ τῆς σπηλαίας. γῆς γὰρ εἰμι, καὶ εἰς κενῶν αὐ σοι πείθειν, ὅτι διτυχοῦντι τὰ εἰς τὸ θαλάσσιον ἔρωσα. ἀλλ' ἐγὼ τοι καὶ ἐπωδῶς οἶδα, καὶ κενῶν ἀδελφοί, καὶ ἐρωτικῶν κατὰ μάγχεα, αἷς ὅτι εἰκὸς ἀντιχεῖν ἐστὶ περαθεραχὶ πλὴν Γαλατείας, μόνον ἔσπορη σὺ πλὴν θυρῶν σποκινήσῃ· μάλλον δὲ τὸ θυρεὸν ἴσθον· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται. ἐγὼ δὲ ἐπιδιήξω σοι, γὰρ τὸν ἐκ λῶρος πλὴν παῖδα κενῶν περασοκείμῳ· τί λέγω κενῶν περασοκείμῳ; αὐτὴν ἐκείνῳ σποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἰούξαι θυροκείμῳ ἀγάγιμον· καὶ δεήσει σοι καὶ ἀντιβολήσῃ· σὺ δὲ ἀκκίη καὶ κενῶν κενῶν. ἀπὸ μὲν ἐξὸ μὲν καὶ τοῦτον ἔδραξε, μὴ τὸ κωδῶν δὲ γράσας ἀκκίης γῆται κέρη περὶ φάση, καὶ λουομένη τῆς ἡμέρας πολλαῖς. κενῶν αὐ εἰ πῶτα διγέτησας, ἐκ κενῶν σῆς, καὶ ἐκ πλωεῖς, καὶ ἐκ θυμιάσας τῷ δωματίον· ἐν δὲ κενῶν, εἰ καὶ κενῶν περασοκείμῳ, κενῶν ποῦτε καὶ μίλακος, οἷς σαυτὸν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδύσασο. ἀλλὰ τὸ Διφροφῆς; ὅτι ἐκ κενῶν ἡδὴ τῆς θυρεῖς, περὶ οὗ τῶντα ὁ Πολύφημος ἐκ κενῶν χασέ τε ὅσον ἡδύατο μέγιστον, καὶ τὰ χεῖρε ἐκρότησι. καὶ ὁ μὲν Οδυσεὺς ἐπέτῳ αὐτὸν ἀπὸ κενῶν ὅτι ἐκ κενῶν, πὶ εἰ αὐτὸν κενῶν, καὶ ἐκ κενῶν τῆς παιδικῆς κενῶν περασοκείμῳ τὸ δὲ, κενῶν περασοκείμῳ αὐτῷ.

(posse autem conijcio) istud prohibere contendat, ne is, qui mecum admōdum cognatione coniunctus, & confobrīnus est, à delatoribus calumniantibus, certissimis patriæ nostræ pestibus, miserè conficiatur, quem tibi cum hac epistola filij loco trado, propter quem, cum duo duntaxat fratres simus, tres numeramur.

Fratrī. 120.

Medici solent iis, qui ægrè euomunt, tepidæ aquæ forbitionem præscribere, ut quod intus est vnà cum ea extrahant. Volo igitur tibi ego nouos rumores communicare, qui ad me nuper ex continenti sunt allati, ut illos cum scœnore mihi reddas, si quid nosti amplius, adijciens.

Ἀναστασία τῷ ὕδροκομητῇ. 121.

Vlysses Polyphemo suadebat, ut se se à spelunca dimitteret. Veterator enim, aiebat, ego sum, opportunèquè tibi admōdum subsidio fuerim, cui marini illi amores non satis ex voto respondent. Etenim ego cantiones quasdam scio & nexus, & amatorias illecebras, quibus vel tantillum Galatea resistere non potest. Tantum hanc amouere ianuam sustine, vel saxum istud ingens potius: mihi enim vel promontorium esse videtur. Ego verò ad te reuertar, cum dicto citius puellam adgero: quid dixi adgero? Ipsam illam multis præstigiis adductu facilem præbebo. Orabit te, & obsecrabit: Tu verò delicias ages, & illudes. Verumtamen nescio quid interim eiusmodi scrupulum iniicit, ne vellerum succidorum fœtor delicatæ puellæ, sapiusque de die lauanti ingratus sit. Consultò itaque feceris, si omnia componens eueras, & eluas, ac suffias cubiculum: multoque adhuc consultius, si & coronas paraueris, ex hedera, & smilace, quas tibi, tuisque deliciis imponas. Sed quid etiā restitas? non iam fores emoliris? Ad hæc igitur Polyphēmus cæcinnūm extulit, quantum potuit maximum, manusque complosit. Et Vlysses quidem præ gaudio illum sui compositum non esse arbitratur, quod se suis deliciis positurum speraret. At ille mentum eius leniter demulcens.

Υ iiij

O nemo, dixit; Vaferrimus homuncio A mihi videris, & rerum vfu attritus. Verum aliud comminiscere, nec enim ipse fugam inde capeffes. Ac Vlyffi quidem (etenim iniurra fanè afficiebatur) fua omninò calliditas erat profutura. De te vero, qui audacia Cyclopem, factis Sisyphum referres, iustitia pœnas fumpfit, léxque cōstrinxit, quibus vtinam numquam illudas. Quòd si omninò legibus fuperiorem te effe necesse est: at ego non is fim, qui eas foluam, aut carceris fores effringam. Etenim si Reipublicæ penes Epifcopos effet administratio, eofdem ipfos oporteret nequitix effe vindices: quandoquidem publicus gladius non minus quam lustralis aqua, quæ in templorum vestibulis collocatur, ciuitatis est piaculum.

Sic veterum decus audimus, famamque virtutum.

Hunc in modum factitabant, quoad optimum videbatur eundem pro communi bono vota facere, idemque vti contingeret procurare. Nam & Ægyptij, & Hebræum genus longo tempore Sacerdotum imperio vfi sunt. Sed posteaquàm vtriusque vitæ factum est diuortium; & alia facris, alia principatui est attributa; alii que negotiis gerendis, nos fundendis precibus præpositi fumus: quibus lex vetat manum ad iura legesque porrigere, & vel sceleratiffimum interficere: quonam modo quifquam iis concesserit manum homini veteratori contra iura porrigere? At ego quantum in me est, omnem lapidem moueo, idque & priuatim & communibus in facris oro, vt iniustitiâ superior iustitia fit, & ciuitas ab omni nequitia repurgetur. Hoc autem idem est, ac malè malum perire & te, & alium quemlibet tui similem. Et hoc argumentum tibi fit, qualifnam futurus fuerim, si quid mihi facere licuiffet, qui quòd nihil liceat, dira tibi imprecor.

Fratri. 122.

Plurima Auxiditarum sacerdotibus bona eueniant, qui cum milites in montium se latebras abdiderunt, suumque ipsi sanguinem custodire vellent, rusticam plebem conuocantes, statim ab factis ipsis, rectâ ad hostes duxerunt, fuffisque ad Deum precibus trophæum erexerunt in Myrsinitide. Vallis hæc in

ὡ οὐτι, ἐφη· δριμύτατον μὲ ἀνθρώπων ἔοικας
 εἶ), καὶ ἐκκατετεταμμένον ἐν πρῶτοις ἁμαρτίαις.
 ἄλλο μὲν τοῖσι ποικίλλε· ἐσθλὸν γὰρ εἶναι
 ἀποδράσας. ὁ μὲν οὖν Ὀδυσσεύς· ἠδίκητο γὰρ
 ὄντως· ἐμελλεν ἄρα τῆς πομπῆς ἀνίστασθαι·
 σὲ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῆ πόλιν, Σίσυφον
 δὲ τοῖσι ἐχρήμασι, δίκη μετήλθε, καὶ νόμος κει-
 θεῖρξεν, ὡν μὴ ποτε σὺ κἀκαγελάσθας. εἰ δὲ
 διὲ πρῶτως ὑπέβλεπες τὸν νόμον· ἀλλὰ μὴ
 ἔγωγε εἴλω ὁ πρῶτος αὐτοῖς, καὶ τὰς θύρας
 κλειρρήγεις τῶ ἔπι τοῖσι δισμώταισι οἰκήμα-
 τος. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἔω ἔπι τοῖσι ἱερεῶσιν ἢ πολι-
 τεῖαι, τοῖσις ἐδὲ τῆς πονηρίας κολασθῆς εἶ). ὡς
 εἶσι γὰρ ὁ δῆμόσιον ἕξφοσ ἔχῃ ἥπλον, ἢ τὰ ἐν τοῖσι
 ποροτεμνύμασι χερσὶνα, πόλεως κἀκαρτήριον.
 Οὕτω καὶ τῶν πρῶτον ἐπὶ δόμῳ κλέα
 αἰδρῶν.

Οὕτως ἐποίησα, ἕως ἐδόκει καλὸν εἶ) τὸν αὐ-
 τὸν βίχουσαι τε ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν, ἐ-
 πρῶτον ἔπος αὐτῶν ἀγαθῶν. καὶ γὰρ Αἰγύ-
 πτιοι καὶ Ἑβραίων γένος χεῖνοι συχρὸν ὑπὸ
 τῶν ἱερέων ἐβασίλευθῆσαν. ἐπὶ δὲ διακρίθῃσιν
 οἱ βίοι, καὶ ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδέχθη, πεπλά-
 ται δὲ ἔπεροι μὲν ἐν τοῖσι πρῶτοις ἁμαρτίαις, ἡμεῖς
 δὲ ἐν τῶν δίκῃσι εἶ). οἷς ὁ νόμος ἀπαρρηθῆ
 χεῖρα ὀρέγειν τῆ δίκῃ, ἐ ἀποκλινώσαι τὸν πο-
 νηροῦσιν, πῶς αὐτῶν αὐτοῖς ἐπιτρέψῃεν ἀνδρῶν
 πρῶτον χεῖρα ὀρέξαι καὶ τῆς δίκῃς; ἀλλ'
 ἐγὼ, τότε εἰς ἐμέ ἦκαν, ἀπὸν ποῖω. βίχουσαι
 καὶ οἶκοι καὶ ἔπι τῶν κοινῶν ἱερῶν ὑπὲρ τῆς
 ἀδικίας πῶ δίκῃ, ἐ πονηρίας ἐκκαρτήρι-
 ναί πῶ πάλιν. τοῦτο δὲ τῶν ἐστὶ τὰ κακὸν
 κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σὲ, καὶ ἄλλον ὅστις σὺ
 πρῶτον πῆσας. ἔγω δὲ σοι τοῦτο τεκμήριον,
 τῆς αὐτῶν ἐγὼ μὲν, ἔξῃ ἢ ποιεῖν, ὅς ἐστι· ἐγὼ
 ἔξῃ κἀκαρτήριον.

Τῶ ἀδελφῶ.

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τοῖσι ἱερεῶσιν Ἄν-
 ξιδιτῶν, οἱ τῶν φρασιῶν κἀκαδιδυκῶν ἐν
 χροσμοῖσι ὄραν, καὶ ἀξιοῦσιν τὸ αἶμα φρου-
 ρεῖν, οἱ δὲ τὸν ἀχρῆκον λεῶν πρῶτον κἀκαλέσθη-
 τες, ἀπὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν πῶ δὲ τῶν πολε-
 μῶν ἡγήσθητο καὶ πρῶτον ἀμφοῖ, ἔργασι
 ἔστησαν ἐν τῆ Μυρσινίτιδι. φάσιν δὲ αὐτῶν

περμήκης τε καὶ βαρῆα, καὶ ὕλη στυπρωφής· ἄλλ' ὑπὸ τῷ μηδὲν τοῖς βαρῆαροις ὄπλων πολέμων ἀπλωτηκέναι, ἔτα δὲ δυοῦρας ἐ-
 γάρου. ἔμελλον δὲ πού καὶ μάχης πύργου
 πύξασθαι Φαῦστου τῷ Διαικόνι τῷ ἱερῶν·
 ὅσα ἔστιν ὁ παρῶν ὄπλων γυ-
 μνός, ἔτα πᾶσαι ἐκ χροῆς λίτῃ κροσφιαίας
 πληγῶν, οὐ βαλῶν, ἀλλ' ὡσπερ πύξ ἐπι-
 ρῶν· περὶ τῶν ἡδὴ παρῶν τὰ ὄπλα, συ-
 χροῖς ἐπ' αὐτῶν κατεργάσθαι· καὶ οἷς ἡ ἕτε-
 ρος ἀπὸ ἀγῶνος ἔδωξεν ἐπὶ τῶν τότε, Φαῦστον
 ἀπαιτεῖν τῷ ἡμοῦν, καὶ οἷς ἐποίησε καὶ οἷς
 τῶν τ' ἐκέρχον ἐφ' ἑαυτοῦ. ἐγὼ δ' καὶ ἀπὸ
 τῶν τοῖς τῶν ἡμοῦν τῶν ἔργων, ἡδιστα αὐ-
 τε φανώσασθαι καὶ ἀνακηρύξασθαι. παρῶν γὰρ
 ἡδιστα καλῶν ἔργων, δεῖξαι τοῖς κατὰ πε-
 πληγμένοις, ὅτι μὴ κορυβαντῆς εἰσι, μηδὲ τῶν
 τῶν τῶν Ρέου δαμνῶν, ἀλλ' ἀπὸ παρῶν
 καὶ πρώτοι καὶ δευτεροὶ κατὰ τῶν ἡμῶν. εἰ δὲ καὶ
 ἡμῶν ἀνδρες ἡμοῦν, ἐν τοῖς τοῖς τοῖς, ὅσα
 τὰ δὲ περὶ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ. τυχὼν δ'
 αὐτῶν καὶ παρῶν συλ' ἡμῶν, εἰ μὴ λο-
 χιστῶν ἐπὶ φάραγι πεντεκαίδεκα παρῶν-
 μῶν τῶν τῶν, ἀλλὰ νομίμων πολέ-
 μῶν καὶ φανώσασθαι τῶν τῶν πληθὺ παρῶν
 πληθὺ ἀγωνιστῶν.

Τρωίλα.

Troilo. 123.

Εἰ δ' ἡμῶν τῶν κατὰ τῶν εἰν' ἀΐδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ τῶν φίλου μεμνησθῆναι ἑταίρων·

Ὁμηρῶ μὲν ἐποίησθαι οἱ εἰχῶν· ὁ δ' ἐν τοῖς
 εἰπῶν, ὅσα οἶδα εἰ Ἀχιλλεῖ παρῶν Πατρόκλου
 ἡμῶν ἀξίος εἰρησθαι, ἢ ἐμοὶ παρῶν τοῖς
 φησὶ τῶν καὶ διεργῆτιδος κεφαλῆς. ὡς ἐγὼ
 μῦθον ποιῶμαι Θεόν, ὃν φιλοσοφία παρῶν
 σθευῖς, τῶν ἱερῶν σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ
 μέσης καρδίας ἀγαλμα παρῶν φέρω, καὶ ἐμ-
 βομβῆ με τῶν ἀκοῆς ἢ θυμασθῆ σου τῶν
 φῶν λόγων ἡμῶν· τῶν παρῶν ἢ ἐπιδημῶν
 ἀπὸ τῶν Αἰγύπτου, καὶ δυοῖν ἐμαυτῶν ὅσα
 τῶν ἀμα ἀνεργῶν, πληθὺ ὅσα δακρυῶν
 κατεπέσθαι τῶν γράμματων. οὐ γὰρ οἷς ἀπέ-
 λαῶν τῶν Διαικόνι τῶν γράμματων ἡδὲ μῶν,
 ἀλλ' ὡς ἡμῶν ἀναφέρων ἀπὸ τῶν γράμμα-

A longum directa & profunda, ac sylvis
 condensa. Barbari autem quod nullā
 sibi hostilia arma occurrerent, etiā
 aspera ac confragosa audacter erant in-
 gressi. Sed offensuri utique erant ani-
 mosum, ac strenuum Faustum, qui in
 sacris Diaconi munere fungitur. Hic
 ille est, qui princeps armatum militem
 inermis sustinuit, quem cominus lapi-
 de tempori illiso percussit, non iaciens,
 sed pugnis infestis insiliens. Quo, cum
 cecidisset, armis spoliato plurimos su-
 per illum prostravit. Ac si quis alius id
 temporis vir strenuus esse visus est, vni
 B Fausto rei totius gloria tribuenda est,
 cum ob ea quæ gessit, tum ob ea quæ
 per illud tempus dixit. Ego verò eos
 omnes, qui rei interfuerunt, libentissi-
 mē coronarem, ac præconis voce præ-
 dicarem. Primi enim egregiorum faci-
 norum authores se præbuerunt, ut hoc
 attonitis ac lymphatis istis ostenderent,
 non eos esse Corybantas neq; ex Rheæ
 matris affectis dæmonibus, sed homines
 æquē ac nos vulneribus ac morti ob-
 noxios. Quòd si etiā nos viri esse-
 mus, eiusmodi in rebus ne secundæ
 quidem partes honore carerent. Et for-
 sitan vel primæ tribuerentur, si non in-
 fidis in conualle dispositis, quindecim
 tantum prædabundi felici successu pu-
 gnaremus, sed iusto certamine, ac ma-
 nifesto apparatu collatis copiis decerne-
 remus.

Quod si Erebo vita functorum obliuia tan-
 gunt,

Illic vel cari potero meminisse sodalis.

Sunt illi quidem ab Homero versus
 scripti; sed eorum sensus nescio an ab
 Achille potius de Patroclo, quàm à me
 de te amicissimo ac benefico capite,
 vsurpari meritò possit. Quandoquidem
 Deum ego testor, quem philosophia
 colit, sacri tui ac suavissimi animi in-
 fixam imaginem medio in corde cir-
 cumfero, & auribus etiamnum illa sa-
 pientissimorum tuorum sermonum vox
 infonat. Cum autem ex Ægypto in pa-
 triam rediissem, ac duorum annorum
 simul epistolas legissem, magnam equi-
 dem in literas vim lachrymarum profu-
 di. Non tam enim quod te per literas
 quodammodo fruerer, mihi voluptatem
 afferebat, quam illud dolore afficiebat;

flumen collocabitur : iuxta enim cœno-
bium instituo, ad idque vasa pura ac fan-
cta præparo. Atque vtinam cum Deo
opus aggrediar.

Α τὰ πλάμῳ· πρὸ αὐτῶ γὰρ κήρω δ' ἀσκη-
τήριον, καὶ ἀγὰ σκῆνη πρεσβυτεπίζουσι-
σὺ θεῷ ἢ εἴλω ἑπιβαλλόμενος.

Fratri. 127.

Τῷ ἀδελφῷ.

Aspide abi procul, angue, rubeta, & Laodi-
cenis,

Iunge canem rabidum, Ladiceisque iterum.
Verum post humanissimum, ac Philo-
sophum apprimè Pentadium, codicil-
los, quos Ægyptiacæ Præfecturæ si-
gnum Respublica constituit, accepit B
Euthalium Laodicens. Adolescentem
nostri, qui quantum conijcere licet, sub
idem nobiscum tempus in castris versa-
tus est. Neque enim latere illum aut
mores, aut cognomen ipsum sinebant.
Marsupium quendam audisti, qui non
à patre egregij istius nominis hæredita-
tatem acceperit, sed illud sibi ipse pe-
perit. Cum enim, opinor, Lydiæ
præpositus circa Ruffini tempora Lydos
vexaret, ac diriperet, indignatus Ruffi-
nus auri libris xv. multavit. Ad id mi-
lites ex cohorte sua, vt putabat, fortif-
simos ac fidelissimos apposuit, qui au-
rum illud violenter extortum, bona fi-
de ad mensam suam deferrent. Quid ad
hæc Sisyphus iste? Sed ne admodum
ineptus sim ad eò vulgata subtexens. Au-
ditum omninò tibi est par illud Marsu-
piorum, quæ multò Eumeli equis simi-
liora faciens, in vno quidem æreos obo-
los, in altero aureos numos condidit.
Inde alterum horum ostendens, alterum
occultans vbi enumerauerunt, vbi ap-
penderunt, vbi denique publico sigillo
aurum obsignarunt, clam alterum loco
illius subiecit, & pro aureis obolos misit.
At illi in publicis tabulis confessi erant
penes se aurum esse, idque quamprimum D
perlaturos.

Ασπίδα, Φριῶνον, Ἴφιν, καὶ Λαδικέας πείθεσθε,
Καὶ κυρία λυσσητίω, καὶ πάλι Λαδικέας.
Αλλὰ μὲν τ' ἡμερώτατον καὶ φιλοσοφώτατον
Πεντάδην, τὰς παιακίδας, ἀς ἡ πολιτεία σὺ-
δημα ποιῆται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Εὐθα-
λιος ὁ Λαδικεὺς ἔχει λαβῶν. οἶδα τ' νεανί-
σκον, ὡς εἰκάζει ἔξέστιν, ἕσθ' οὗτος αὐτοῖς ἡμῶν
χρόνοις ἐπὶ στρατοπέδου ἀφ' ἡμετέρων. καὶ γὰρ
οὐκ εἶα λαβάνην αὐτῶν οὔτε ὁ ἕσθ' οὐτε δ'
ἐπώνυμον. " Βάλλαστὰ ἴνα ἦκουες, οὐκ ἔστιν
τῆς σεμνῆς ταύτης πρεσβυτεπίζουσι κληρονομή-
σθαι, ἀλλ' αὐτῶν περὶ ποιησάμενον. ἑπὶ γὰρ,
οἶμαι, Λυδίας ἀρχῶν ἀποδεδεῖται, ἕσθ' οὗτος
Ρυφίου καίρου, ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν, γε-
μεστὰ Ρυφίος, καὶ μέτεσι ζημία χρυσῶν λι-
τρῶν πεντεκαίδεκα· τὰ τῆς δ' ἐραπίας ἐκ τ'
ἕσθ' ἔστιν, ὡς ἔσθ' οὗτος ἀνδρῶτατος καὶ δι-
καστάτος, ἐφ' ᾧ σὺ βία πρεσβυτεπίζουσι δ' χρυ-
σίον, ἀνακομίσει πιστῶς εἰς τὸ πρᾶξιον τ'
αὐτῶ. ἢ οὐκ ἔστιν ταῦτα ὁ Σίσυφος; " ἀλλὰ
μὴ λίαν ἀπειροχέλως ᾧ, βεβοημέρα ἑπιδη-
γόμενος· πέπυσται πρῶτως τὴν σὺνωρίδα
τῶν βαλακίων, ἀ τῶν ἴππων Εὐμήλου πολὺ
μάλλον ἀλλήλοισ ἐοικῶτα καὶ ἀσκηκίας, τὰ
μὲν οἶδ' ἔστιν ὄβολοις ἐκ χαλκοῦ, τὰ δ' ἐπι-
ρεῖς χρυσῶν· καὶ τὸ τὸ μὲν δειξας, ἐκείνου δ' κρύ-
ψας, ὡς ἀπειροχέλως, ὡς ἐξυγρᾶτιστον, ὡς
κατεσημύσθη τῇ δημοσίᾳ σφραγίδι δ' χρυ-
σίον, λαυρακίᾳ γὰρ τερῶν ἀπὸ τῆς, καὶ πέρυφας
ἀπὸ τῶν ἐπιτῶν τρεῖς ὄβολοις· οἱ δ' ἀμολογή-
κεστὴρ ἐν δημοσίοις γραμμασιν ἔχον καὶ ἀφ' ἡ-
κομίειν δ' χρυσῶν. [ἐχέτω.]

χ. Βόλγατα

χ. ἀλλ' εἴμη
λαυρακίως

Ex illo Daphnis pastorum primus habetur.

Hæc vna res Euthalium in amplam for-
tunam prouexit. Nulli enim risus pro Re-
publica dolere permittebat : sed vtpote
vixum præ omnibus, qui ynquam extit-
terant, præstigiorum callidum videre
gestiebant. Venit igitur accersitus tan-
quam de Romanis benè meritus, pu-
blico vehiculo solenni pompa per ve-
bes inuectus. Ego verò hominem no-

Καὶ ἐκ τούτου Δάφνης πρῶτος ποιμὴς πρεσβυ-
τεπίζουσι τὸν Εὐθαλίον ἑπὶ μέγα τύχης ἐξῆ-
ρεν· οὐδὲν γὰρ ἐπέτρεψεν ὁ γένος ἕσθ' οὗτος
πολιτείας ἀγροακτίσαι· ἀλλ' ὡς αὐτῶν πα-
ρὰ τοῖς πρῶποτε θαυματοποιῶν ἰδῶν ἐπέθυ-
μησθαι· καὶ ἦκε μεταπέμψως ὡς ἕσθ' ἑπι-
γῆτης Ρωμαίων, ὁχλήματι δημοσίᾳ πο-
μπῶν ἀφ' τῶν πόλεων. καὶ γὰρ τὰ μὲν δεσποῖον
οἶδα

οἶδα ἤδη στυγερόντων ἐν τῷ πνευματικῷ
σπλαγχνισμῷ βυβλίου τῆς λαλιᾶς σου. ὅτι ὅσον
ἔπω τῷ ἀλλοτρίῳ τῷ δόχῳ τῶν ἐπιτοκίων Γενναίων.

A ui subbasilicanis omnibus loquaciorum.
Atque ille mox sodali Pentadio in ma-
gistratu succedet.

Γρὸς ἐπιτοκίων ἐξωθέντα τῆς ἐπιτοκίῃς
μὴ βουληθέντα σὺντάσαι τῷ
Αρείῳ δόγματι.

Ad Episcopum Episcopatu pulsum, quod
Ary doctrina acquiescere no-
luerat. 128.

Ἀπέλαβες ὅσα ἦς, ὅσα ἀπέβαλες. οὐ γὰρ
ὁ πῶν τις τῆς ἀσεβείας χειροῦ καὶ ἀλο-
γῆς, τότε καὶ τῆς ἀσεβείας ἀπετέθηται δό-
γμα. Αἰγύπτῳ δὲ πεινῶντος πῶς ἀλλοτεῖω-
σιν, ἐνομίζε καὶ πρὸς σε τὸ πνευματικῶν με-
γαλοφώνως κεκραγῆναι. Τί σοι καὶ τῆ γῆ Αἰ-
γύπτῳ, ἢ πεινῶν ὕδωρ Γεῶν; ὅ γὰρ ἔθνος, θεο-
μάχον δόχον, καὶ πατέρας ἀγίους πολέμιον.

Quod eras, receptum à te, non amif-
sum est. Neque enim quando quis ab
impietatis cœtu seiungitur, tunc etiam
pietatis throno spoliatur. Hanc au-
tem ab Ægypto auulsionem comple-
tere: idque tibi etiam magna voce
clamasse Prophetam existima: Quid ti-
bi, & terræ Ægypti, vt bibas aquam
Geon? Gens enim ista Deo iampri-
dem rebellis, ac sanctis Patribus ini-
mica.

Πυλαμῶσι.

Pylæmeni. 129.

Πλάτωνι Σωκράτους πεποιθήσει, πνευματικῶν
μὲν ὅτι ποτε πρὸς τὰ παιδικὰ, ἀξίων δὲ
αὐτὰ μὴ θαυμάζειν, εἰ ὡσπερ, Φησί, μόλις
ἠρξάμην, οὕτω καὶ μόλις παυσάμην. ἐγὼ
δὲ μοι δοκῶ ταῦτο πεποιθήσει παρὸς πρὸς
σε, καὶ πῶς αὐτῷ δίκαιος εἶναι πνευματικῶν
συνήθειαν, ἐπὶ αὐτὸν ὅλον, ὅτι ἀξίον ὁδοῦ
ἀληθῆς εἶπεν ὅτι γὰρ, ἀλλὰ μάστιγι φέρεις
τὰς ἐπιτοκίους, τὰ πάλιν αὐτῶν εἰς τὰ ἐμαί
χειρὸς ἀνακομιθεῖσαι. " νῦν οὖν ἀδελφός
ἐκπέμπω, ἀλλ' οὐ μόνον ὡσπερ φόρον ἐλλείμ-
ματα ἀποδίδεις μακροχρόνως, ἀλλὰ καὶ πνευ-
ματικῶν σοι βούλομαι, καὶ τοι νῆ τὸ φίλιον τὸ
ἐμὸν τε καὶ σὸν, ἐπὶ αὐτῷ ταῦτα κατέβην
ὅτι τάλαντα, καὶ τοῖς Φυκτωπῶν κωπύσει
δειλέγμαι, χαρὰ μὲν ἰπποκλῆ, ἵνα φέρω
πρὸς ὑμᾶς τοῦτο μὲν χρῆμα, τοῦτο δὲ ἀλλ'
ὅτι ἀξίον ποιῆσαι κατάλογον ἤδη περὶ
φθόντων μὲν, ὡς τε Πυλαμῶσι λαβεῖν. ἐν Α-
λεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντων ἀφ' ἧς τὸ δυσχερε-
τον ἀπὸ πλοῦ. καὶ σου μὲν ἕνεκα. καὶ τοι τὸ
ἐκείν φιλῶν ὁ φιλικώτατός μοι Πυλαμῶν
ἔστιν. ἀλλὰ νῆ πῶς ἴμια σοὶ ἀφ' ἧς
ῤῆσον αὐτῶν ἕνεκα, ἡ δὲ ἐτέροις συχοῖς, καὶ
μάστιγι ἀφ' ἧς θαυμάσιον Πρόχον, καὶ Τρύ-
φωνα, πρὸς ὧν ἐμῶν, ὡς πνευματικῶν
των μετὰ γέγραπας. ἀπέστειλε οὖν τῆ μὲν ἡ-
μία σοὶ ἀφ' ἧς χρυσῶν νομίσματα δέκα.

Socrates apud Platonem inducitur se-
rò ad amafios suos accedens, ideóque
vt ij. minimè admirarentur postulans, si
vti, inquit, ægrè cœperim, ita ægrè
desistam. Ego verò eundem erga te
affectum suscepisse videor, eandemque
abs te veniam meritò posse deprecari,
qui toto anno, non dicam, neque ve-
rè possum, omiserim, sed frustra de-
derim literas; quoniam rursus ad meas
manus reuersæ sunt. Nunc itaque simul
ad te omnes remitto, quas non modò
velut residuum pensationis exsoluens,
verbosius ago, sed & aliquid offerre in-
super volo. Quamquam, tuum, meum-
que præsidem amicitiae testor, ob id
vnum ad mare descenderam, & cum
Phycontinis remigibus egeram, eque-
strem omittens, vt ad vos partim lite-
ras mitterem; partim, sed minimè per-
censenda sunt, quæ cum eo animo mi-
sissim, vt ad Pylæmenem peruenirent,
Alexandriæ exposita sunt, præ incom-
moda nauigatione. Ac quantum sanè
ad te pertinet, etsi omnium quos illic
habeo amicorum amicissimus mihi est
Pylæmenes, nihilominus tamen per e-
gregium animi tui affectum iuro, mi-
nus id molestè tulissim, quàm aliorum
multorum causa, præsertim clarissimi
viri Procli, ac Tryphonis, de quibus so-
lis, vt qui me salutarent, mentionem fe-
cisti. Quamobrem egregio, ac præclaro
animo tuo decem aureos numos misi;

Sodali autem Proclo, quemadmodum diuinus Hesiodus iubet, trientem plus quam ab eo mihi erogatum erat, rependi. Sic enim sese res habet. Cum peregrè essem, itaque necesse habuiffem, aureos ab illo sexagenos in comteatum accepi, pro quibus ille septuagenos scripserat: at ego octogenos misi; multoque plures fuissent, si priores ad eos literæ peruenissent, vnâque nauis illa cum iis quas cum uehebatur mercibus. Iam verò casu aliquo coactus Alexandriam profectus sum: cumque ad portus vestros scapham appulsuram crederem, nullo animaduertente, ventorum aduersantium impetu ægrè ex Creta repulsa, in mare Ægyptium euasit. Alioqui quid modò prohiberet vos, quæ admodum gallinas, ita & terrestres struthiocamelos alere? Syngrapham nostram meis æquum est à clarissimo Patre Proclo reddi, postquam octogenos illos aureos acceperit. Da etiam operam, vt sodalis meus Troilus, quos tu ei reddideras libros quam citissimè ad me mittat; Nicostrateum dico, & Aphrodisiensis Alexandri. Si propter sacrum atque eximium animi tui affectum conciliati nobis hinc versentur, qui Prouinciæ nostræ præfutura sunt, multum nobis ad philosophiam pro virili tua parte contuleris, quantum scilicet ignominia & contemptu impediri Plato existimat.

Simplicio. 129.

Cum nos per Cercalem salutasti, hoc ei contulisti, vt quinque dies illius nequitia celaretur; Boni enim aliquid ciuitates ab eo homine sperarunt, quem Simplicius nosse non grauaretur. At ille citò admodum pudore affecit, non te quidem (absit enim vt tuæ res sint ex altero suspensæ) sed seipsum potius, ac suum magistratum; ac ne longius faciam, Romanam Rempublicam. Homo est exiguo admodum vana-
lis; famæ atq; existimationis contemptor, bellicæ rei imperitus, in pace importunus, qua breuissimo tempore potitus est. Non enim longo tempore opus habuit ad euertenda perturbandaque omnia. Nam perinde ac si lege aliqua militum fortunæ ad Ducem pertinerent, quæ quisq; possideret accipiens, vicissim illis vacatione & immunitate à delectu largiebatur; copiam omnibus faciens eò se conferendi, vbi ali se posse sperarent. Hæc cum indigenis fecisset, quoniã à peregrinis argenti exprimere

παρ' ἡ ἐπαύρω Πρὸκλῳ, καὶ τὸ ἑκαπέσιον Ἡσιο-
δῶν, τριτημόρια πλείω τῶν πρὸ αὐτῶν. ἔχθη
γὰρ οὕτως. ἀποδὲ μὲν ἑδδοξάμην εἰς τὸ ἀπο-
πλοῦν δεῖσθαι πρὸ αὐτῶν, χειρῖνοι ἐξήκον-
τα. πύτους γεγραφῆκει μὲν ἑβδομήκοντα. ἀπέ-
στειλα ἡ ὀδοήκοντα. ἐγίνοντο δὲ ἀπὸ πολλῶν
πλείους, εἰ τὰ πρῶτα πρὸς ὑμᾶς ἐκεκόμιστο
γραμμάτια, καὶ ἐν ναῖς ἐπὶ ἐκείνοις ταῖς τότε
φορτίοις. νῦν ἡ ἐγὼ μὲν, τύχη τινὶ χερσαίῳ, ὅτι
πλεῖστον Ἀλεξάνδρειαν ἀπεδήμησα. καὶ τῆς
ὑμετέρας λιμέσι προσορμίσθην ὄμην ὁ σκά-
φος. ὁ δὲ ἐλάττανεν ἐξώστας ἀνέμοις ἀπὸ
Κρήτης μόλις εἰς πλεῖστον Αἰγυπτίαν ἀποσπῶν
θάλασσαν. ἐπὶ τὴν ἐκώλυεν ὑμᾶς, ὡσπερ τὰς
ἀλεκτροειδᾶς, ἔτι τὰς χερσαίας πρέφην εὐρα-
νοῖς; ἀποδοθῆναι τῆς ἐμοῖς ὁ γραμματεῖον πα-
ρὰ τῆς θαυμασιωτάτου πατρὸς Πρὸκλου δικάμοι,
τοῖς ὀδοήκοντα χειρῖνοις κομισαμένοις. καὶ τὸν
ἐπιπέσον Τρωίλον πρὸ θαλασσίας ἀποσπείλαι μοι
τάχιστα τὰ βιβλία, ἀφ' ἀποδίδωκας αὐτῶν,
ὁ Νικοστράτειον δὲ λέγω, ἔτι τὸν Ἀφροδι-
σίως Ἀλεξάνδρου. εἰ δὲ πλεῖστον ἱερὰν σε ἀφ-
θῆσιν φίλοι. ἐμὲν οἱ ἀρξοῦντες ἡμῶν ὅτι περ-
μοῖεν, πρὸς φιλοσοφίαν ἡμῖν σωτελέσης ὁ
μέγας ὁ σὸν, ὅσον Γρατῶν ἡγεῖται πρὸς τῆς
ἀτιμίας κωλύεσθαι.

Σιμπλικίῳ.

Ἐξελίστω Κερεαλίῳ, δι' αὐτῶν προσέ-
κων ἡμᾶς, τῶν λαθῶν ἡμέρας πέντε πονη-
ρῶν ὄντα. ἡλπισθῆναι γὰρ τὴν χερσὶν αἱ πόλεις
πρὸ ἀνδρός, ὃν οὐκ ἀπηξίωσεν εἰδέναι Σιμπ-
λικίῳ. ὁ δὲ τὰ χεῖρ' ἡμῶν ἡγάγε, σὲ μὲν
οὐ μὴ γὰρ ποτε ἐπὶ ἄλλῳ τὰ σὰ χροῖται
ἐαυτὸν ἡ καὶ πλεῖστον ἀρχῶν, καὶ ἵνα μὴ ἀφ-
τεῖβω, τὰ Ρωμαίων πρῶτα. ὁμοῖος ἀν-
δρῶν ἐλαχίστου, δόξης ἀμύνης, ἀπολε-
μος, ἐν εἰρήνῃ βαρῆς, ἡς πρὸς βραχυτά-
τον ἀπολέλαυκεν. οὐ γὰρ ἐδεήθη χρόνος πρὸς
τὸ πρῶτα ἀνατρέψαι τε καὶ συγχαῖναι. ὡσπερ
γὰρ ὄντος νόμου, τὰ τῶν γραμμάτων ἢ τῶν γρα-
τηγῶν, ἀπὸ μύτης εἶχον λαβῶν, ἀντεδύκεν αὐ-
τοῖς ἀσπρατίαι, καὶ ὁ μὴ σωτεπέσθαι, βα-
δίζων ὅτι πρὸς τῆς ἡ πῆς ὡς ὁ ἀρέσκουσαι. τῶν
ταῖς ὅτι χερσὶν ποιήσας, ἐπὶ τοῖς ξένοις

οὐκ ἴω ζῆγυρολογεῖν, ἤργυρολόγησεν αὐτῶν A
 τὰ πόλεις, ἀγων καὶ μεθιστάς, οὐχ ἢ λισιτελέ-
 τερον ἴω, ἀλλ' ἢ κερδαλεώτερον. βαριουό-
 μημα γὰρ αὐτῶν πῶ κατέδραυ αἱ πόλεις, χρυ-
 σιον εἰσέφερον. τούτων ὄξείως ἤαθοντο Μαχέται,
 καὶ γέρονε Διφροδοσίμος ἀπὸ τῆς μίξοβαρ-
 βαρῶν εἰς τοὺς βαρβαροὺς ἢ φήμη.

Ἡλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἀνθα γὰρ ἦεν.

Φεῦ τῆς νεότητος, ἴω ἀπολωλέκαμεν! Φεῦ B
 τῆς καρπῶν, οὐ μόνον ἠλπίσαμεν! ἔσπει-
 ραμεν πᾶσι πολεμικῶν πυλῶν. τοῖς πλείοσιν ἰ-
 μῶν δ' ὁ πλουτεῖν ἐν βοσκήμασιν ἴω, ἐν ἀ-
 γελείαις καμηλοῖς, ἐν ἵπποις φορβάσει πᾶν-
 τα οἴχεται, πᾶντα ἐλήλαται. ἀδάνομα γι-
 νόμωτος ἴω πᾶσι ἐκφορῶν. ἀλλὰ σὺ γ-
 γωθι. τειχίης γὰρ εἶμι, καὶ πολιορκούμε-
 νος γράφω τῆς ὄρας πολλάκις φρυκτοὺς ὄραν,
 καὶ ἀδελφῶν ἀνάστων καὶ ἀδελφῶν, καὶ ἀνδρῶν τοῖς
 ἄλλοις σημεῖα κωμηγῶσα ὅτι ἐκείνα τὰ παρῶ-
 σα κατὰρῶν, οἷς ἐπ' ἐξοισίας ἐχρῶμεθα
 παρῶτερον οὐχ ἠκίστα ἀφ' οὗ. πᾶντα ἔρρηξ, καὶ
 ἔτενοντο μεμνημένοι, ἦεν τ' ἐκείνης, νοῦ τ'
 ἐκείνου καὶ φρονῶν. ἀλλ' ἴπποκροτεῖται μὲν C
 ἀπῶντα, καὶ πῶ χόρῶν ἔρρηξιν ἴω οἱ πολέμοι.
 ἐγὼ δ' ἴω μεσοπυργίῳ τεταγμένος, ἴω νο-
 μαχῶ.

Εν δὲ δεινῶ μοι Μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δὲ δεινῶνος

Ἰσμαρικῶς πῶσι δ' ἐν δεινῶ κεκλιμένος.

οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Αρχιλόχῳ εἰπεῖν τὰ δ-
 τα παρῶσῶν ἴω. κακῶς κακῶς ἀπόλοι-
 το Κερεάλιος, εἰ μὴ καὶ παρῶσῶν τῆς
 ἀρεῆς. ὡς ἀξίος γὰρ ἴω ἔργον γερονέται τῶ
 παρῶν χιμῶν. ὅς ἔπειθ' ἴω χόρῶν εἶδεν
 ἐν ᾧ κινδύου κατέστησεν, ἠπίστησε κατὰ πᾶσιν
 τῆ γῆ, ἔδ' ἴω χρῆσιον ἐπὶ τοῖς Διφροδοσίμοις ὀλ-
 κῶν, ὅτι μετεώρου ἔλαθ' εἰ. τὰ δ' ὅτι D
 πολλὰς αὐτῶν παρῶσῶν κελύων τῶντα ἀ δὴ
 καὶ ποιούμεν ὅτι παρῶσῶν, εἶσω τειχῶν ἔδ',
 μηδένα παρῶσῶν τῶν παρῶν, μηδὲ ὀμῶσε
 χόρῶν ἀμάχῳ ἀνδραποῖς. ἴω Διφροδοσίμῳ
 κατὰρῶν αἰτίας ἔδ'. Φυλακῶν δ' κατὰρῶν
 διδασκῶ τῆς νυκτὸς τέτταρας, ὡς ἐν πᾶσι μὴ
 κατὰρῶν οὐσῶν τῶν ἐλπίδων. εἶοικε γὰρ ἔδ'
 πᾶσι τῶντα σοφῶς, ἀτε ὅτι τῶν ἀτυχεῖν ἀν-
 δραποῖς. καὶ τοῖ γὰρ ἴω μετεώρου ἠ-
 βουλήθη τῶν συμφορῶν. οὐ γὰρ πᾶσι ἔπαλξιν,

non poterat, expressit ab illorum ciuita-
 tibus, copias suas eò deducens commi-
 gransque, non vbi maior opportunitas,
 sed vbi compendij vberioris spes esset.
 Cùm enim eius commemoratione ciui-
 tates opprimerentur, aurum contribue-
 bant. Hæc citò Macetæ sensere; μόχque
 à semibarbaris ad Barbaros eius rei fama
 propagata est.

Hinc quot vere nouo frondes, florésq; ruebant.

Heu iuuentutem malè à nobis amissam!
 Heu frugum à nobis frustra speratos pro-
 uentus! Hostilibus flammis agros conse-
 uimus. Plerisque nostrum diuitiæ in pe-
 core erant, in armentis Camelorum, in
 gregalibus Equis: perière omnia, omnia
 abacta. Sentio me præ dolore non esse
 mei compotem; verum ignosce quæso:
 mœnibus enim septus sum, & obsessus
 hæc scribo, de die sæpiùs faces aspiciens,
 easque accendens & ipse, atque aliis in
 signum attollens. Tunc animum subit
 longinquarum illarum venationum re-
 cordatio, quibus securi antea tuo maxi-
 mè beneficio fruebamur. Pereunt om-
 nia: gemitus identidem damus, cùm iu-
 uentutis illius reminiscimur, illiusque
 mentis ac prudentiæ: At nunc equo-
 rum vngulis pulsantur omnia, omnem-
 que late regionem hostes obtinent. Ego
 pro mœnibus inter turrez collocatus,
 somno conflictor.

Maza mihi hastato præbetur, Bacchus in hasta
 Ismaricus: dum me sustinet hasta, bibo.

Nescio an Archilochum magis hæc vsur-
 pare conueniret. Malè malus percat
 Cerealis, nisi ante imprecationem pe-
 rierit, adeò dignus erat, quem proxima
 tempesta è medio tolleret. Qui post-
 quàm animaduertit quænam in pericu-
 la prouinciam coniecisset, terræ penitus
 diffidit. Itaque auro omni in actuariis
 binis velis instructas imposito, in salo &
 anchoris commoratur: literæ verò illius
 paruula celoce referuntur, quæ idem
 quod nos facimus, præcipiunt, vt intra
 muros contineamur, ne quisquam ex-
 tra fossas exiliat, nève cum inuictis viris
 manus conferamus: alioqui Deos ho-
 minésque testatur, omni se culpa vaca-
 turum. Ad hæc quaternas excubias col-
 locari iubet, quasi in infomniâ spes sit
 omnis nostra posita. Videtur enim hisce
 in rebus expertus, utpote ærumnis ac mi-
 feriis affuefactus. Quamquam ne nobis-
 cum quidem ærumnarum esse voluit par-
 ticeps. Non enim ad propugnacula,

ἴπποκρατ.

vti ego Synesius Philosophus, sed ad re-
 mos imperator stat. Quare si poemata
 desideras quæ à me postulasti, tamen si in
 iis nihil præter argumentum laude di-
 gnum agnoscimus, cum Cyrenæis pre-
 care vt ab armis respirare liceat. Nam
 vt nunc se nostræ res habent, libros è
 loculis egerere otium nullum est.

Pyrameni. 130.

Geometricas definitiones verissimas
 esse puta, cum cæteræ etiam disciplinæ
 gloriantur, quoties exiguum aliquid ad
 suas demonstrationes ex Geometria
 corrogauerint. Est autem nimirum ratio
 quædam inter illas, quæ ratio eadem
 inter se definit esse oportere, quæ
 eadem cum vno eodémque fuerint.
 Iam cum te mihi animus morésque
 conciliarint, egregium verò Diogenem
 ipsa etiam natura, ambo autem eius-
 dem amici sitis, necesse est profectò
 inuicem vos esse deuinctos, quemad-
 modum mecum estis tanquam cum me-
 dio colligati. Quamobrem vos ego in-
 uicem hac epistola coniungo, quâ cum
 seipsum magnificentiæ tuæ amicitia,
 præclarus Diogenes committer, ac de-
 feret, vicissim autem vti confido, Py-
 lamemem meum accipiet. Quem cum
 appello meum, neque illi pudorem fa-
 cere, neque affici me, audacter dixerim.
 Sed reliquos insuper qui me ament, ami-
 cos eos etiam, quibus facultas suppetet,
 per te illum habiturum, iniquus sim si du-
 bitem. Est autem ipsi, si cui vnquam al-
 teri, amicis opus vtilibus. Is enim est, vt
 paucis expediam, rerum illius status.
 Adolescens simplex est ac generosus, a-
 nimi plenus, atque mitis, cuiusmodi Pla-
 to Reipub. suæ custodes esse desiderat.
 Militauit porrò, & is admodum puer.
 Statim autem postquàm excessit ex ephē-
 bis, apud nos cum imperio copiis præfuit,
 sub iniquis testibus pericula suscipiens.
 Tales enim aduersus prospera ac secun-
 da omnia ciues esse solent. Verùm ille
 omni se inuidia superiorem præstitit, de
 quo plura quidem alius quispiam dixe-
 rit: nos autem eodem modo ambo af-
 fecti videmur, ego ad prædicandas lau-
 des, ille adaudiendas. Sed vt vno verbo
 dicam; ille armis patriæ hostes, virtute,
 qui in ea perditæ erant, superauit. Adulta
 iam ætate potentiam nactus, philosophi
 necessitudine nihil indignum admisit.

Πυλαμηνί.

ὡς περ ἐγὼ Σινέσιος ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ πα-
 ρὰ κώπῃ ὁ γρατηγὸς ἴσταται. εἰ δὴ ἴ ποιη-
 μῶν ἕρως ἀπὸρ ἦησας· καὶ τοῖ γε ἡμεῖς οὐ-
 δὲν αὐτοῖς στυγίσμεν ἀγαθόν, ὅτι μὴ ἴ ὑπο-
 θεοῖν· στυγίσαι Κυρηνάοις μικρὸν ἀπὸ τῶν
 ὀπλων ἡμέας. ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, ὅτι ἐστὶν
 ἀπὸ κίβωτων ἕξερσται βιβλία.

η. ἐξ. α. α. α.

Τοῖς γεωμετρικοῖς ὅροις ἀληθεστάτους ἡ-
 γροῦ, ὅτε γε καὶ ταῖς ἄλλαις ὀπτιήμασι ἕω-
 ἀρχῆ σεμνύεσθαι, καὶ καθαμικρὸν εἰς τὰς
 ἀποδείξεις αὐτῶν ἐν γεωμετρίας τὴ συμ-
 πορεύονται. ἐστὶ δὴ τοῦ τίς ἐν αὐτοῖς λόγος ἀ-
 ξιῶν τὰ περ αὐτῶν τὰ αὐτὰ, καὶ ἀλλήλοισ
 εἶ) δεῖν τὰ αὐτὰ. ἐμοὶ δὴ σε μὴ ὁ ἔπος ἐ-
 ποίησε φίλον, τὸν ὃ θαυμασίον Διογῆνη, καὶ
 ἡ φύσις ἀμφω ὃ ἐνὸς ἐστὶ φίλοι. δεῖ δὴ καὶ
 ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρητῆσθαι, καθάπερ ἐμοὶ
 τῆ μέσου. στυγίσαι τὴ γὰρ οὐκ ὑμᾶς ἀλλή-
 λοις ἀπὸ τῆς ὀπτιολῆς, μὴ ἢς ἑαυτὸν μὴ
 ὀπτιδῶσθαι τῆ φιλία τῆς σῆς σεμνοσφραπειίας ὁ
 θαυμάσιος Διογῆνης· ἀνιλήψεται ὃ, ὅτι οἶδ'
 ὅτι, τὸν ἐμὸν Πυλαμηνί. καλῶν γὰρ ἐμὸν,
 οὔτε ἀιχμύειν, οὔτε ἀιχμύεσθαι φήσαμι
 αὐ ἐγὼ γε. ὅτι ὃ ἀπὸ σου καὶ τοῖς ἄλλοις ἐ-
 ξεῖ τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶντας φίλοις, ὅσοις ὃ δύ-
 ναμῖς ἐστὶ, καὶ χρῆσίμοις, ὅτι αὐτὸς δικαίος
 εἶναι, εἰ ἀμφιβάλλοιμι· δεῖ ὃ αὐτὸς φίλων
 χρῆσίμων, εἰπερ τῶ πρώποτε. τὰ γὰρ κατ'
 αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις, οὕτως ἔχει. νέος
 ἐστὶν ἀπλοῦς καὶ ἡνῶμος, θυμοειδὴς καὶ
 παρθεός, οἷοις ὁ Πλάτων ἀξιῶ τῆς ἑαυτοῦ
 πόλεως (εἰς φύλαχας εἶ). ἐφράτθεται γέ τοι
 καὶ ὅτι κρημνὴ μισθῶν ὦν. ἀπὸ δὲ ἐξ
 ἐφῆσων ἦρξε πρὸς ἡμῖν πῶ τῶν γρατθυ-
 μάτων ἀρχῆ, πρὸς βαλλομένους ἐπὶ βα-
 σκαίων μῆτρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πολῖται,
 παρθεοὶ ἀπὸν ὁ δύτυργῶ· ἀλλ' ὅτι ἑαυτὸν
 πρὸς ἐμὲ καὶ φθόνου κρείττω· παρθεοὶ οὐ πολλὰ μὲν
 αὐ ἔτερος εἶπεν· ἀλλ' εὐοικαμένον γὰρ ὁμοίως
 ἔχον, ἐγὼ τε παρθεοὶ ὁ ἐπαμῆν, καὶ ὅτι παρθεοὶ
 ὁ ἐπαμῆν. στυγίσαι τὸν ὃ, εὐοικησεν ὀπλοῖς
 μὲ τοῖς τῆς πατρίδος ἐχθροῖς· ἀρετῆ, ὃ τοῖς
 ἐν αὐτῇ πονηροῖς. νέος ἐν ἐξουσία ἡνῶμε-
 νος, ὅτι ἡμεῖς φιλοσόφου συγγῆσιν.

Ἰσοδότης ὢν παρὰ γράμμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοισι, δι' αὐτὸ οὐχ ἠκίστα τὸ καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. ἔρ-
 μισμον γὰρ ἔστ' ἢ κακὴν ἔργον, ἀπασ ἔπιφκῆς.
 καὶ ἡ παρὰ σπυροδὸς τοῖς ποιητοῖς ἐκ τῆς ἐτέρας
 μερίδος ἔλατ' ἀνέστη. ἐνδείκτες οὖν τῆς ἀξιοῦ
 μαθοδοτεῖσιν περὶ αὐτῶν, καὶ μὴ τῶν χαρῶν,
 δίκην παρὰ αὐτῶν ἔλατ' ὡς ὅτι οὐ παρὰ γὰρ
 ἑαυτῶν τὸ ἀπαστὸν ἢ τῶν οὐ παρὰ σπυροδότην, ἀλλ'
 ἡσθ' οἱ νόμοι μὴ ἡμῶν, ἐτέραν ἐπείσπειτο. καὶ
 ποιῆται πλὴν δίκην γραφῶν, ἀπατεινὰ μὲν
 ἔκκλημα τῶν κατηγερομένων παρὰ σπυροδότην. ἡ-
 κει δὲ τὸ κληθῆναι φάσας. ἢ γὰρ ἀξίον ἐν-
 δοῦναι θανατῶντι γε συκοφαντῆτι, καὶ παρὰ
 ἄσιν τὰ παρὰ τῶν τε καὶ τῶν παρὰ τῶν μὴ δὲ
 ζῆσι ἀγροῦ. παρὰ τῶν τε, δεῖται φίλων ἀδύ-
 λων, ἀκατηγρομένων, τοῦ ἐργῶν, οἷος εἰ σὺ.
 ἐξεί ὅτι, σὺ Θεῷ εἰρήσῃ, σὶ μὲν δι' ἐμοῦ,
 ἀφ' οὗ ὅτι τῶν φίλων τοῖς ἐμοῖς τε καὶ τοῖς
 ὢν ὅτι, πὶ αὐτῶν ἀγαθὸν εἰς αὐτῶν ἐργασ-
 τῶν, τοῦτω πλὴν γὰρ οὐ φείλεται ἐργῶν δικαίως
 εἶμι.

Τῷ ἀδελφῷ.

A Atque eiusmodi cum sit, difficillimis ne-
 gotiis implicatur, ob id maximè quòd
 probus, & honestus est. Nam ut quis-
 que candidus ac benè moratus est, ita à
 malignis & perditis in lucro deputatur:
 atque ex altera parte ingens malis pro-
 uentus, atque compendium oritur. Igi-
 tur delator nescio quis mercedem ab ip-
 so exprimere volens, vbi nihil promo-
 uet, litem illi intendit, sed cum nihilo-
 magis hac ratione quicquam posset alien-
 æ rei pellicere, cum à nobis iura ac le-
 ges essent, aliò se conuertit; & litem in
 accusationem commutat, crimen reo ip-
 so antiquius intentans. Ergo ante vadi-
 monium sese sistit; Neque enim despera-
 to calumniatori vllò modo credendum
 est, neque paterna & auita bona turpi-
 cum dedecore perdenda sunt. Ad hoc
 amicis opus habet synceris, minimè fu-
 catis, prudentibus, cuiusmodi es tu: ha-
 bebis verò (quod Deo probante dictum
 à me sit) te primùm operâ meâ, tuâ ve-
 rò, amicos meos, tuòsque: quorum quic-
 quid vllus beneficij in illum contulerit,
 huius me gratiæ par est debitorem agno-
 scere.

C

Fratri. 131.

Τὸ μὲν τῶν γυναικῶν βοῶν ἐ φερνοτυπεί-
 ας, καὶ παρὰ τῶν καὶ κῆρας, ἔπιφανέντων ἐν
 παρὰ σπυροδότην πολεμίων, ἡσθ' αὐτῶν δὲ
 δὴνόν. καὶ τοῖ καὶ τοῦτο δὴνόν ὁ Γλατῶν οἰεῖται,
 τὸ μὲν ὡς παρὰ τῶν ὄρνις ἐτέλεθ' ἀμμιονοδῶν
 ἑαυτῶν τῶν νεοτῶν παρὰ σπυροδότην ἀλκιμο-
 πᾶτων ἀγίστασιν, ἀλλὰ δὲ ξῶν καὶ τῶν ἑ-
 τῶν ἀδελφῶν γῆρας, ὅτι παρὰ τῶν θηρίων ἀ-
 πολμῶτατον γέρονε. τὸ ὅτι καὶ σε τῶν ἐκείνας
 πλημμελῆν, καὶ νύκτωρ ἐκδημαποδῶν, ἐ δὲ
 νίσαας, καὶ βοῶν περὶ αὐτῶν τῶν φερούσιν πλὴν
 θύσαν ἐστῆναι βαρῶσιν. Ἰσαῦτα γὰρ πὶς ἀ-
 πηγήλε παρὰ σε πῶς ἐπὶ τῶν οἰσῶν καὶ
 ἀλλοίως εἰσθ' ἔστι, ἐμὸν ἀδελφὸν ὄντα, ἐπειτα
 δὴνόν ἔστι; ἐργῶν τοῖ παρὰ σπυροδότην οὐδὲ
 ἡμέρας ἐξίπασασα μὲν, ὡς αἰνῶν παρὰ τῶν
 τῶν, καὶ ὡς καὶ ὁφθαλμοῖς πὶ καὶ τοῖς ἀπερῶν
 τοῖς ἀπῶντα πολυπαρὰ σπυροδότην. ὅσθ' ὅτι ἀ-
 ξίον καλὸν ἀδελφὸς πολεμίοις, ἀλλὰ λησῶν ἐν
 λωποδύσας, ἢ ἢ Ἰσοδότην ὄνομα μικροπαρὰ τῶν
 τῶν, οἱ μὲν δὲ τῶν ἐργῶν ἀμμιονοδῶν ὡ-
 φίσανται, ἀλλὰ μόνους τοῖς καὶ τῶν ἀπῶντα
 ἀπο-

D Mulieres quidem vociferari ac pe-
 ctus plangere, & comam vellere, visis
 aut nunciatis hostibus, tolerabilius vi-
 deri potest. Quaquam ne toleran-
 dum quidem existimat Plato, quòd in-
 star gallinarum ad pullos tegendos, cui-
 cunque etiam validissimo sese nolint
 opponere, sed pessimam humano ge-
 neri famam aspergant; omnium id ef-
 fe bestiarum ignauissimum. Te verò
 eadem illa committere, noctūque in-
 temperiis ac terroribus agitari, atque
 exilire, & identidem vociferari, sub
 ipsis præsidij portis adstare Barbarum:
 (eiusmodi enim de te quædam ad
 me perlata sunt) etiamne ferri istud
 potest, tametsi vtrumque alioqui fer-
 ri posset, cum qui frater meus sit, ef-
 fe formidolosum? Atqui ego primo sta-
 tim diluculo, quàm fieri longissimè po-
 test obequitans, auribus atque oculis
 de Abactoribus iis, quæ possum, in-
 quiro. Neque enim hostes appellaue-
 rim, sed latrones ac grassatores, aut si
 quod aliud abiectius nomen est, qui ne-
 minem fortiùs inuadentem sustineant,
 sed timidos atque attonitos duntaxat

Z iij

ingulant , tanquam pecudes , ac despoliant . Noctu vero cum iuvenum manu collem obo , & mulieribus dormiendi securitatem præbeo , dum aliquos pro sua salute excubare intelligunt . Adfunt & mihi ex Balagritarum ordine milites aliquot . Hi antequam Cerealis provincie præfuiſſet , equites erant ſagittarii : poſteaquam is imperium eſt adeptus , diſtractis ſibi equis ſagittarij duntaxat effecti ſunt . Mihi autem vel ſine equis ſufficiunt ; ſagittatione autem opus eſt nobis ad puteorum , ad fluminis copiam habendam : aquæ enim intra muros nihil habemus : alioqui quid eam obſidionem tolerare tibiis ac comeſſationibus indulgentes prohibeat ? Iam vero aut pugando vincere neceſſe eſt , aut manu conſerta cum hoſtibus optetere potiùs , quàm ſiti conficiamur , quo quid miſerius poſſet accidere ? Ita vel neceſſitate coactos viros nos præbere convenit . Ac tu etiam cura ut is ſis , aliòſque adhortare , & par illud voracium equorum , qui ad tributum aluntur , adduci ad te impera . Nulla iis temporibus poſſeſſio equo uttilior , atque opportunior eſſe poteſt . Nam & procurrere & ſpeculari , & breuiſſimo tempore renunciare ; omnia hæc facile equus præſtabit . Quod ſi tibi ſagittariis opus eſt , arceſſe , & conſeſtim aderunt ; Phycuntiorum enim remigum auxiliis nihilo magis confido , quàm meis olitoribus . Paucos autem viros deſidero , qui viros non mentiantur . Ac ſi aliquos eiufmodi naſtus ero , quod cum Deo à me dictum ſit , bono animo ſum . Sin obeunda mors eſt , tum vero uttilis atque opportuna philoſophia eſt , minimè ut acerbum videatur ex hoc caruncularum ſacculo diſcedere . Quod autem aduerſus uxorem ac filiolum ſiccis oculis eſſe poſſim , nequaquam id valdè aſſeuerare audeam . Quod utinam philoſophia poſſet : ſed nunquam eius rei periculum fieri à me contingat , Te , ô ſalutis , ô libertatis præſes , obteſtor .

Olympio . 132.

Heri & nudius tertius , proximis Conſulibus , quorum alter Ariſtænetus eſt , collegam enim ignoro , obſignatas accepi literas ; quibus religioſi tui capitis nomen erat inſcriptum . Eſſe autem ve-

A σφάττοιςιν, ὡς τὰ ἱερὰ, καὶ πειθόμενοι. νύκτωρ δὲ μὲν τῶν ἐφῆσων ἀειπολὰ τὸν λόφον, καὶ πῶς τῶν γυναικῶν τῶν κατὰ τὴν ἀδελφάν, ἔπιταμύμας, ὅτι πρὸς αὐτῶν πνὲς ἐρηγήρασι. πῶς δὲ μοι ἐτραχίται τῶν τῶν Βαλαρχιτῶν τῶν μακρῶν. οὗτοι πρὸς τερον μὲν ἔκ Κεράλιον ἀρχὴν, ἡσθμ ἰπποπόξοται. ἴσθου δὲ κατὰ τῶν εἰς πῶν δὲ γλῶ, ἀπημπολημένων αὐτοῖς τῶν ἰππων, ἐγμοντ μόνον ἴσθου ἐμοὶ δὲ οὖν ἀποχρῶσι ἐ ἀνίπτοι. δει δὲ ἴσθου ξείας ἡμῶν τῶν φρεάτων, τῶν τῶν πῶν μολ. ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔχοντι εἶσω τῶν τῶν βόλα. B ἐπεὶ τί οὐκ ὄλυε ἀφῆρῶν πῶν πολιορκίαν αὐλουμύμοις τε καὶ κομαζούσας, νῦν δὲ ἡ κερατῆν δει μαρμύμοις, ἔκ ἀποθήσκην εἰς χεῖρας ἰόντας τοῖς πολεμίοις, αὐτῆ τῶν διήν. οὐ τί δὲ ἐλεφνότερον γῆμοι; ὡς τε καὶ τῶν ἀνάγκης, ἀνδρες εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ σὺ δὲ πρὸς θυμολ, καὶ ἐπέρες πῶν ἀκάλῃ, καὶ ὁ ζευγας τῶν ἰππων τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐπὶ τῶν ὄρω τεφομένων, ἀγαθὰ κέλθω πῶν σι. πόμτος μάλλον ἐν τοῖς τῶν τῶν κατὰ, ἴππος οὐκ ἀχρῶν ὁ κτῆμα. ἐ γὰρ πρὸς δραμῆν τε, καὶ κατὰ κέφαλα, καὶ ἀπαθεῖλαι δι ἐλαχίστου, πῶν τῶν τῶν ἴππος διώταμ ραδίως ποιῶν. καὶ δὴ σὺ ἴσθου, μετὰ πέμπου, καὶ ἡξοισι. τοῖς γὰρ κωπῆας τοῖς Φυκοιωτίοις, οὐδὲ ἐγὼ θάρρῶ συμμάχοις, ὡς τῶν οὐδὲ τοῖς πῶν ἐμοὶ κηπωροῖς. ζητῶ δὲ ἀνδρας ὀλίγοις, οὐ ψευδομύμοις τῶν ἀνδρα: καὶ ἐπιτύχω τῶν τῶν, σὺ τῶν δὲ εἰρηδῶ, θάρρῶ. δεῖσθμ δὲ ἀποθήσκην, ἐν τῶν τῶν φιλοσοφίας ὄφελος, ὁ μηδὲν ἠγείσθαι ἀνὸν ἀναχωρήσαι τῶν θυλακίῶν τῶν κρεῖλλίων. εἰ δὲ πρὸς πῶν γυναικῶν καὶ ὁ παιδίον ἀτεκνός ἐσθμ, πῶν τῶν οὐ σφόδρα διεγῶμα. ὡς ἐγὼ γε βουλοίμην δὲ τῶν φιλοσοφίας διώσαθ. ἀλλὰ μὴ τοῖ ποτε ἀφῆρῶν λαβοίμι, μὴ, ὡ σῶτερ, μὴ, ὡ ἐλθῆτε. D

Ολυμπία.

Χρῆς καὶ πρὸς τῶν ἐπὶ τῶν ἐναγχοῦ τῶν τῶν, ὡν ἀπερὸς ἐστὶν Αἰεταίματος. τῶν γὰρ σωμαρχῶν ἀγροῦ. κατὰ σσημασμένῶν ἐκομσῶν ἐπιτολιῶ, ὁ σὸν τῶν ἱερῶν κεφαλῆς ἐπιτηγρῶμα μὲν ὄνομα. τεκμήριον δὲ

αὐτῷ εἶναι παμπάλαμον, τὰ τε θριπιδέαι-
 ρον γερονέναι, καὶ τὰ συλχῶσαι τὰ πλείο-
 να τῶν γραμμῶν. ἐγὼ δ' ἠξίωμαι μὴ καθά-
 ρως διασπῶν ἕνα ἐπίστον, τὴν ἐπιστολὴν πέμ-
 πεσθαι, μηδὲ ἕνα ποιῆσθαι ἀφκομιστῶν
 μόνον τῶν φίλων Σύρον. οὕτω γὰρ συμ-
 βαίην ὅ μηδὲ κεαρῶς, ἀλλ' ἐώλως ἀδελ-
 φῶς περὶ χροῦ εἶναι. ὡς περ' αὖ ἐγὼ, καὶ ἀδελ-
 οῦ τῶ ποιῶσι. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀγγελιαφόρος
 δημοσίαν ἵππων ἀμείβων ἐξέσει τῆς πόλεως,
 ὃ μὴ τὰ παρὰ τὴν σὺν λογότητι μέρος
 γὰρ τῆς κατόπιν φορτίου. εἰ μὲν αὖν ἀποδι-
 δάσαι, ἢ πρῶτες, ἢ ἄνευ αὐτῶν, πολλὰ
 κἀγαθὰ τοῖς ἀποδιδούσι γήροισι, χρηστοῖς οὖ-
 σιν· εἰ δ' ἢ μὴ, καὶ ταῦτα σὺ σοφώτερος, ἀ-
 πιτῶν οἷς ἀξίον. ἀλλ' ἵνα μηδὲ ἡμεῖς μά-
 τῶν κἀπλοῦν τὴν ὑπογραφεῖα, τὰς δὲ
 ἀποδοθησομένης ἐπιστολῆς ἀπαρροῦντες,
 μαθεῖν ἀξίω· μεταρμωσόμεθα γὰρ τῆς λοι-
 ποῦ, καὶ μόνω πιστεύσω τὰς Πέτρῳ. ταῦτι
 γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι ἀφκο-
 μῆν, ὡς δὲ μέσης λαβόντα τῆς ἱερέως χρέος.
 γέλω γὰρ αὐτῷ ἀπὸ Πειθαπόλεως ἐγὼ
 παρὰ τὴν διδάσκαλον τὴν κοινὴν. αὐτῆ δὲ
 ἔτω βούλεται δῶσθαι· βουλήσεται δ' ἢ, ὅτι οἱ δὲ
 ὅτι τὰ γεωμετροῦται ὡς ἀρχαῖν καὶ γὰρ οὐδὲ
 ἴσμεν, ὃ φίλτατε καὶ θαυμασιε, εἰ καὶ πάλιν
 ἐξέσει παρὰ τῶν ἡμῶν ἀλλήλοισι. κακία γὰρ
 γραπτηῶν, ἀμαχεὶ γέγενε τῶν πολεμίων ἢ
 χρεῶν. καὶ μόνον ζῆλον ὅσοι τὰ ἐρυμὰ κατει-
 ληφαμέν, τῶν δὲ τοῖς πεδίοις κατειλημμένων,
 ὡς περ' ἱερέων ἀπεσφαγμένων. δέδιμν δ' ἢ τὴν
 παροσφραϊάν αὐτῶν, μὴ χροῖα γηρομένη, δὲ τὰ
 παρὰ τῶν φερούων. ταῦτι
 καὶ τοῖς αὐτῶν κλήμασι τοῖς παρὰ τῶν δῶρων οὐκ
 ἀπεκρινάμεν. οὐ γὰρ μοι χολή, παρὰ τὴν
 μηχάνῃ τὸν νοῦν ἐχρῆν. καὶ τὰ ἀκλόουσα γὰρ
 ὡς αὐτὸ τῶν πύργων ἐκβολώτατα πῆμ-
 ποιῶν ἀξίολογα λίθων βαρῆ. ἀμα δ' καὶ
 εἰδίδωμι ὅτι πέμπει μοι δῶρα· δεῖ γὰρ
 εἶκθαι Ὀλυμπίῳ Σωέσιον· μὴ μὲν τρι-
 φαῖτα δῶρα· καὶ γὰρ καὶ τότε τὴν τρυφὴν
 ἐμεμψάμεν τῶν κατὰ λυμῶν τῶν σουσιῶν.
 ἀλλ' ἔγω γραπτοῦμαι, πῶσα καὶ βέλη, με-
 τὰ τῶν συρμαίων μόντοι τὰ βέλη. πῶσα μὲν
 οὖν καὶ ἐτέρωθεν ὠνησάμεν, καὶ τὰ ὄντα

A tustissimas ex eo conijcio, quod & à tincis
 corrosæ essent, & literarum pars maior
 exoleuisset. Ego verò vellem non tan-
 quam annum vectigal epistolam ad me
 mitteres, nec vni duntaxat amicissimo
 Syro perferendas traderes; ita enim fit,
 vt nunquam recentes, sed vetustate con-
 sumptæ ad me perueniant. Fac igitur,
 quod me facere vides. Nullus Impera-
 toris Veredarius equum publicum mu-
 tans vrbe proficiscitur, cui non hume-
 ralis farcinæ pars aliqua sit, quod ad e-
 ruditionem tuam mittitur. Quare si ti-
 bi fideliter reddant, siue omnes, siue
 eorum aliqui; multa iis prospera eue-
 niant; boni enim viri sunt: sin minus,
 hac tu in parte prudentior es, qui iis fi-
 dem non adhibeas, quibus haberi nul-
 lam oportet. Sed ne librarium & nos
 frustra fatigemus, cum minimè perfe-
 rendas ad te literas dictamus, certior
 reddi cupio. Mutabimus enim deinceps
 sententiam; solique Petro committam;
 has porrò literas à Petro perlatum iri
 arbitror, quas de sacra manu acceperit:
 Mitto enim has è Pentapoli ad commu-
 nem magistram; hæc autem cuicumque
 libuerit committet: libebit autem, op-
 timè scio, ei tradere qui sit notissimus.
 Neque enim scimus, ô carissime, ac præ-
 clare vir; an postea salutandi inuicem
 facultas sit affutura: propterea quod
 ignauia ducum sine certamine regionis
 hostes potiuntur, solique nos supersti-
 tes sumus, qui ad munita loca confugi-
 mus, omnibus quotquot in campestri-
 bus deprehensi sunt, pecudum more iu-
 gularis. Veremur autem ne diuturna in
 iis locis illorum commoratio quamplu-
 rima castella siti ad deditioem compel-
 lat. Quæ causa est, cùr recriminationi
 illi tuæ, quæ de muneribus erat, non
 responderim. Neque enim otium fuit;
 eò quod in machinæ cuiusdam fabrica-
 tione occupabar. Hoc enim molior,
 quemadmodum è turribus non con-
 temnendi ponderis lapides quam lon-
 gissimè iaculemur. Vna autem & mit-
 tendi ad me munera potestatem facio;
 Synesium quippe Olympio cedere ne-
 cesse est: verum ea lege, ne lautiora mu-
 nera sint. Nam & tunc luxum, quo in
 contubernij diuersoriis vsus es, minimè
 probaui; sed militaria ea dona sint, ar-
 cus scilicet atque tela: hæc autem vnâ
 cum cuspidibus. Arcus quidè vel aliunde
 coemere possum, aut quos ipse iam habeo

Σπορατ-
 τῶν.
 Vide
 Notas.

καταπι-

reficere: Tela verò agrè comparantur. A quæ quidem vsui esse possint. Ægyptia enim ista geniculis protuberantia substrictiore internodio sunt; idcirco per seipsa frustrantur; similia enim iis sunt, qui statim à primis carceribus impediuntur, & offendunt. Vestra autem oblonga sunt, & in vnus Cylindri figuram rotundantur. Quod ad volatus rectitudinem vnicè confert. Hæc tu ad me mites, necnon & equorum fræna ad vsum accommodata. Quando & equum illum Italicum, quem tu venusta illa tua lingua prædicasti, videre admodum desiderassem: eoque magis quòd tu egregiorum pullorum patrem illum sponderas. Verùm in calce literarum infra subscriptionem, scriptum reperi: equum istum Seleucizæ relinqui oportuisse, quod Nauarchus, ob temporis incommoda, id oneris recusasset. Sed quoniam neque dictionem ipsam, neque manum, neque exactam scripturæ rationem tuæ germanam agnoui ac similem, æquum putavi te ea de re non celari. Absurdum enim est talem equum mihi iuxta ac tibi deperire.

Pylæmeni. 133.

Accepi tuas literas, quibus iterum fortunam incusas, quod de te nihil humanius consuluerit. Nequaquam, ò sodalium amicissime. Neque enim arguere æquum est, sed consolationem capere. Licet autem eiusmodi cùm sis, tibi ad me venire: fraternam domum inuenies. Non locupletes sumus, ò bone vir, sed vel præsentia mihi ac Pylæmeni sufficiunt. Quòd si tu vnâ mecum aderis, fortè ditiores erimus. Abiisdem rei familiaris subsidiis, alij supra mediocres opes adepti sunt: Ego verò malus dispensator sum. Nihilominus tamen hætenus vel contra maximam incuriam patrimonium durat, quod Philosophum alere possit: neque tu aspernandum hoc existimes, si cura ac diligentia accesserit. Hoc modo te in iis, neque aliter gere. Nisi quid fortè interim melius acciderit, ac rursus iacentem Heracleam restaurare cogites. Epistolas quibus soleo nullas scripsi, ob temporis difficultatem: sed nuper omnibus scripsi, literarum fasciculum Diogeni committens: (Patruelis meus Diogenes iste est) qui si te querens inuenerit; (non enim du-

ἀνακτησαίμην· βέλη δ' ἔραδιόν ἐστι περισσεύουσα, ἔχω ὡς καὶ ἑπιτήδεια. τὰ γὰρ ἀγνώστια ταῦτα τοῖς γήρασιν οἰδιῶτα, τοῖς παρρησιαίοις σπιζαίφ. ταῦτα δὲ σφάλλεται πρὸ ἑαυτῶν· ἔοικε γὰρ τοῖς ἐκ παρρησίας ἀφελείας ἐμποδιζομένοις τε δὲ παρρησιαίοις. τὰ πρὸ ὑμῶν δ', ἀμήκη τε ἐστὶ καὶ ἀκριβῶς εἰς εἶδος κυλινδρῶν γῆμα εἰσγύλλεται· ὅθεν τὸ πρῶτον ἐστὶν εἰς ὄψυπορείαν τὴν ὁμήσεως. ταῦτά μοι πέμπειν· ἔχαινοις ἵππων ἀγαθοῖς εἰς χερσίν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἵππων τὸ Ἰταλόν, ἢ ἐπὶ ἡνεσας τῆ

B γλώτῃ τῇ καλῇ, σφόδρα αὖ εἶδον ἡδέως· ὅτι καὶ πατέρα πῶλων ἀγαθῶν ἡμῶν αὐτῶν ἔχω. ἔχω δὲ μὲν ἀλλὰ δὲ καί τινι που τὸ ἑπιτήδεια, μὲν πρὸς τὴν ἀπογραφὴν δέρον, ὅτι μὲν ἐδέησε τὸ ἵππων ἐκ τῆς Σελθυκείας, ἔχαινοις εἰς ἀφ' ἧς καὶ χερσὶν πρῶτα μὲν εἰσοῦτο φορτίον. ὅτι καὶ μὴτε πρὸς λέξιν ἐπέγραψον ἀδελφῶν ἕσθαι τῆς σῆς, μὴτε πρὸς χεῖρας, μὴτε πρὸς ἀκριβῆσαι τῆς γραφῆς, ἐδικαίωσα μὴ ἀγροφαταῖ σοι ῥόδο. ἀποπὼν γὰρ, εἰ σοῦτος ὡν ὁ ἵππος μὴτε ἐμοὶ, μὴτε σοὶ σῶζοίτο.

C

Πυλαμῶσι.

Ἐδέξαίμην πρὸς ἐπιστολῶν, ἐκ τῆς πάλιν ἐμέμνη πρὸς τὸ γένος, ὡς ὅσον πρὸς σου βεβουλαμῶν Φιλανδραπόττερον. μὴ σὺ γε, ὡς φίλτατε ἐπαίρων· οὐ γὰρ ἀξίον ἐγκαλέειν, ἀλλὰ πρὸς ἀμειψάσαι. ἔξῃ δ' οἶπι ποιούτω, ἢ κείν πρὸς ἡμᾶς· ἀδελφὸν δὴρῆος οἶκον. οὐ πλουτέμεν, ὡς γὰρ, ἀλλὰ τὰ παρόντα ἔχει καὶ Πυλαμῶσι καί μοι. εἰ δ' καὶ σὺ πρὸς, τυχὸν καὶ πλουτήσομεν. ἀπὸ τῆς ἴσων ἀφορμῆς ἕτεροι πλείω τῆς μετείων ἔχουσιν· ἐγὼ δ' ἐκακὸς οἰκονόμος. ἀλλὰ τὴν ἀντέχει καὶ πρὸς πρὸς ἀκριβῆσαι τὴν ἀμείψασαι τὰ παρρησία, ἀδὲ δὴ δὴ δὴ βόσκου Φιλόσοφον· μὴ τὰ τυχόντα ἢ γὰρ πρὸς βόσκου καὶ παρρησία. ταῦτα πρὸς τούτων, καὶ μὴ ἄλλως ποιῆ· εἰ μὴ τι μετὰ βέλιον πρὸς πρὸς, καὶ πάλιν ἀφ' αὐτῆς πρὸς Ηρακλέας αἰσάσαι κειμῶν. ἐπιστολῆς οὐ γὰρ γραφῆ πρὸς οὐ εἶωθα, ἀφ' ἧς τὸν χερσίν· ἀλλὰ πρὸς ἀπασιν γὰρ γραφῆ, φακέλλον ἐπιστολῶν Διογῆρος δέος· αἰετός ἐστιν ὁ Διογῆρος ἐμός. εἰ μὲν οὖν ἐπέτεχε σοι ζητῶν· ἐξήτησε γὰρ

οἷσ' ὅτι· καὶ δὴ τὸ Φάκελλον ἔπιδεδωκεν· οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο. εἰ δὲ μὴ, ναύκληρον αἴτει δειξά σοι τὸ νεανίσκον, καὶ κομισάμενος τῶν ἔπιτολας, ἄλλως ἀπασὶ δίδου. εἰσὶ δὲ οἱ τῶν πλείστου ποιούμεγα πρὸ ἑμοῦ πρῶτον ἡσθαι· ὁ πατὴρ Γρόκλος, Τρύφων ὁ πρὸ ἡμῶν ἀρξίας, Σιμπλικίος καὶ αὐτὸς καὶ ἀρχὸν ἀγαθὸς, καὶ φίλος ἐμὸς· ἔπιδοὺς ἀπὸ τῶν ἔπιτολῶν, ἐν ᾧ πρὸς γρόνον, γρῆσαι τῶνδ' ἐκείνῳ καὶ συχλάσαι γραπῶτι ποιητικῶν. εὐδοκίᾳ μετὰ τῶν ἐν εἰρήνῃ κωμηγεσίων εἰρημῶν· ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν ἐκείνῳ ἔπιτολῶν, ἀλλ' ὅτι τῶν ὀπλων τῶν πολεμίων, ὅσοι ἀλλοτρίῳ τῶν τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ὄντων ἔξω ἐστίναι τοῖς πλοίοις. οἷος οὖν μόνος ἐστὶ τὸ φορτίον· ἐλαίς δὲ, ἢ μὰ τῶν ἡμῶν σοὶ κεφαλῶν, οὐδὲ κῶλον ἀγῶμον ἔχουσιν, οὐκ ἔστιν ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι. ποσὰ δὲ οὖν οἶνος ἔστι λαβεῖν· λήψῃ δὲ, ἔπιδοὺς τὸ πρὸς Ἰάλιον πρῶτον· ἀπὸ τῶν ἔπιτολῶν, τῶν μὴ ἀπὸ τῶν ἐνεκα. καὶ τὰ πατὴρ Γρόκλος γράψασκε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ πέπομα. δέξασθε καὶ τῶν ἔπιτολῶν τῶν σου, καὶ τὸ οἶνον τῶν Ιουλίᾳ. Τρύφωνι τὰ χροῦσα· δεῖ γὰρ πὶ καὶ ἐν τοῖς ψυχρῶν εἶπειν καὶ γρηγοῦν· Τρύφωνι τὰ δῶρα πρὸς θάλασσαν, ὅσον σιλφίου πολυῶν· Βάπης γὰρ ἀκούεις ἀπὸ δῆπου, καὶ κρόκον ἀειστοῦ ἀγαθὸν γὰρ ἡ Κυρηνῆ καὶ ποδὸν ἐκπέφθ' οὐ μὲν ἔξεργετο πέμπειν, τότε νῦν ἔχον· ἀλλ' ἐκπέμπασκε δὲ εἰς ἑτέραν ναυῶν, ὅπου καὶ ὑμῖν μετ' αὐτῶν μὴ τῶν εὐδοκίᾳ, κατὰ μῶνας δὲ ἑσθαι.

Τῶ ἀδελφῶ.

Fratrī. 234.

Ποιμνίος οὗτος ὁ τῶν ἔπιτολῶν σοι δίδου, ἐστὶν ἀπὸ τῶν μικρῶν πρῶτον διωσατέουτος Ἀρταβάζακου, ὅτι ταῖς οὐσίαις ἀπάσας, ὧν ἐν τοῖς τῆδε τόποις ἐχρήνη κύριος. ἀλλ' ἐν τῶν πρῶτον ἐαυτὸν πρῶτον καὶ μετεώτατον. καὶ τοῖς ἑτέροις ἔπειτα ἐχρήσατο τὰ κερῶν· Ποιμνίος δὲ ὁστέος Λιβύων τῶν τότε διώσαν ἐβαρύνετο. μέγα τεκμήριον λυπεῖ τῶν πόλεως ἀναχωρῶν· σὺ δὲ μοι τὸ ἀνδρα φιλίως, καὶ ὡσπερ εἰκὸς, ἐπαίνεσον ὅτι καλοκἀγαθῶν.

Abito, quin quæsierit,) unà & fasciculum dedit: nam non inscriptus erat: sin minus, Nauarchum roga, vt tibi adolescentem indicet, cùmque ab eo literas acceperis, ipse omnibus reddas velim: Nonnulli sunt quos meo nomine compellari summoperè cupiam, Pater Proclus, Trypho, qui Prouinciæ nostræ præfuit, Simplicius non minus vir, quàm magistratus optimus, & amicus meus: Cui postquam literas obtuleris, quandiu præsentis copiam habes, homine vtere: Honestum enim est cum milite versari Poëtices studiofo. Struthiocamelos magnos habebamus ex venationibus, quas tempore pacis exercebamus: verùm mittere eos ad mare per infesta hostium arma non potuimus. Neque aliud quicquam eorum, quæ in litore erant, nauigijs imponere licuit. Vino igitur duntaxat onerauimus: olei verò, per charissimum caput tuum, ne cyathum quidem importarunt, quantum scrire potuerim. Accipe igitur vini totidem sextarios. Accipies verò, postquam mandatum quod ad Iulium scriptum dederis: quod epistolæ adiunctum est, ne excidere possit. Necnon & Patri Proclo scripsi, eademque misi. Accipiat à te literas, vinumque ab Iulio. Triphoni aureo (oportet enim in iis frigidum aliquid & Gorgiæ simile dicere) Tryphoni, inquam, dona parauimus, laferpitij magnam copiam: istud enim utique de Batto accepisti, necnon & crocum optimum: probum enim & illud Cyrenis proueuit. In præsentia tamen mittere non potui, sed in alteram nauem postea imponetur, cùm etiam ad vos mitemus, cum illo quidem Struthiocamelos, priuatim verò oleum.

Pæmenius hic qui tibi literas dedit, missus est ad nos ab Artabazaco, qui paulò ante principatum tenuit, bonorum omnium curator, quæ hisce in locis possideret. Sed in eo munere obeundo perhumanum se, ac facilem præbuit. Quanquam quis alius ita occasione hac vteretur. Ac Pæmenij potestas nemini Afrorum grauis atque onerosa extitit. Non leue hoc argumentum est: Magno ciuitatum omnium mærore discedit. At tu hominem amicè, atque vti par est, probitatis nomine collaudato.

A

Eidem. 135.

Τῷ αὐτῷ.

Fructum ex Athenis quantumcumque velis, capiam : adeo mihi videor palmo vno, ac digito factus doctior. Licet autem subinde tibi diuinæ illius sapientiæ periculum facere. Ecce enim ex Anagyrunte ad te scribo, & Sphettum obij, atque Thrium, & Cephesum; ac Phalerum. Vt illum Dij Deæque perdant infelicem Naucleum, qui me huc aducxit! Nihil enim iam Athenæ splendidum habent, præter celeberrima locorum nomina. Ac velut ex hostia consumpta, sola pel-
 lis superest, animalis, quod olim aliquando fuerat, indicium: sic inde deductâ philosophiâ, restat vt oberrando Academiam, ac Lycæum mireris; atque etiam variam illam porticum, à qua Chryssippi secta nomen accepit; quæ quidem minimè nunc varia est. Nam Proconsul tabulata sustulit, in quæ artem omnem suam Polygnotus Thasius contulerat. Nunc itaque nostra ætate Ægyptus alit, quæ ab Hypatia sapientiz femina suscepit. Athenæ verò quondam ciuitas fuit, Sapientum domicilium; nunc eam mellatores celebrant: Quibus par illud sapientum Plutarcheorum adijce, qui non orationum suarum fama iuuenes in Theatris congregant, sed mellis ex Hymetto amphoris.

Οναμίλῳ τῷ Αθηνῶν, ὅποσα βούλει ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἐκ παλαστῆ καὶ δακτύλων γεγενῆσθαι σοφώτερος. ἔξεσι δὲ καὶ ἀδελφὸν δὲ θείας σοφίας πείραν σοὶ ἵνα παρὰ λαβεῖν. ἀμέλει γὰρ Αναγυρῶν τῶν σοι γραφῶν, ἔ Σφητῶν τῶν γένηται, καὶ Θειῶν, καὶ Κηφισιάσι, καὶ Φαληροῖ. καὶ κακὸς κακῶς ὁ δευρὸς με κομίσας ἀπόλοιτο ναύκληρος! ὡς εἶπεν ἔχουσι αἱ νῦν Αθῆναι σεμνόν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ κληῖνά τῷ χειρῶν ὀνόματα, καὶ κατὰ τὴν ἱερείαν ἀφαιρούμεναι δὲ δέρμα λείπειται, γνῶσιμα τῆ παλαιᾷ ποτὲ ζῶσ' οὕτως ἐγένετο φιλοσοφίας ἔξακισμένης, λείπειται παρρησιόδοτα θαυμάζον τῶν Ακαδημίας τε ἔ τὸ Λύκειον, καὶ τὴν Δία τῆ ποιικίλλῳ εἶναι, τῶν ἐπάνυμον τῆς Χριστίππου φιλοσοφίας, νῦν εἰσέτι ἕσθαι ποιικίλλῳ. ὁ γὰρ αἰθῦπατος τῶν σφιδῶν " ἀφείλετο, αἷς ἐγκατέτετο τῶν τέχνην ὁ ἐκ Θεῶν Πολύγνωτος. νῦν μὲν οὖν ἐν τῆς κατὰ ἡμᾶς χρόνοις Αἴγυπτος παρέφθ' αἷς Ὑπατίας δόξα μὲν γοῦν αἱ δὲ Αθῆναι, παλαιὰ μὲν ἢ πόλις ἐστὶν Ἐσφῶν, δὲ δὲ νῦν ἔχον, σημαῖοισιν αὐταῖς οἱ μεγαλήτερη. ταῦτ' ἀρα ἔ ἐξ ἑωραῖς τῷ " Ἐσφῶν Γλουπαρχείων, οἱ πινεῖς ἐ τῆ φήμῃ τῷ λόγων ἀγίεσθαι ἐ τῶν θεῶν τοῖς νέοις, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμηττοῦ ἀμφορίαις.

B

C

κ. ὑφ. α.

κ. σφιδῶν

Herculiano. 136.

Ερκουλιανῷ.

Si errorum Vlyssis lucrum hoc fuisse Homerus dicit; multorum hominum vrbes intueri, morésque cognoscere, præfertim cum non ad exultos ac perpolitos homines appelleret, sed ad Læstrygonas ac Cyclopas: procul dubio mirum in modum tuam meámque peregrinationem poësis celebrasset, qua nobis periculum eorum facere concessum est, quæ famâ audita incredibilia videbantur. Ipsi enim spectatores, atque auditores germanæ philosophiz sacrorum ducis, ac magistræ fuimus. Quod si humana negotia, eorum communionem coniunctos, affectu inter se colligant ac deuinciunt; nos utique mente consociatos, quæ pars est nostri præcipua, nostris inuicem rebus studere diuina lex efflagitat. Equidem

ΕΙ τῆς Οδυσσεύς πλαιῖν κέρδος ἔφησεν Ὀμηρος, πολλῶν ἀνδραπέπων ἰδεῖν τε ἄετα, καὶ γινῶσθαι τὸν νόον· καὶ ταῦτα τῆς παρρησιόδοτος αὐτῷ ἡμορφῆς οὐ παρὲς ἀνδρας χεῖρῶν, ἀλλὰ παρὲς Λαεστρυγῶνας καὶ Κυκλωπας· ἢ που θαυμαστῶς ἀπὸ τῆ ποιήσεως " ὕμνησε τῶν ἐμῶν τε καὶ οἰῶν ἀποδημίας, παρὰ λαβεῖν ἡμῖν εἰς πείραν ἐλθεῖν τῷ καὶ ἀφ' ἐφῆμης ἀπιστουμένων. αὐτόπιστα γὰρ τοῖ καὶ αὐτήκοοι γέγοναμεν τῆς γησιᾶς κατὰ γένηται " τῷ φιλοσοφίας ὀργῶν. εἰ δὲ καὶ ἀνδραπέπων χεῖρῶν πῶς κινωθήσονται ἀφ' ἐφῆμης στυδίοισιν· ἡμᾶς καὶ τὸν νοῦν τῷ ἐπὶ ἡμῖν δὲ ἀεὶσον σφαιρομετρῶν, θεῶν ἀπαταῖ νόμος πάντων ἡμῶν. ἐγὼ

D

κ. ὑφ. β.

κ. σφιδῶν

λίθη.

μὲν οὖν καὶ τῆς σωματικῆς σιωνητικῆς ἀπο-
 λελευκῶς, ὅταν τε ἀπόλαυξαι δοκῶ, ὃ ἐνα-
 ποτηθῆν ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως εἶδος παροχ-
 εἰζομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμβομβεῖ μου
 τῆς ἀκοῆς ἐν θαυμαστῶς γλυκεῖα ἤν' ἱε-
 ρᾶν σου ἰσχυρῶν ἠγά. οὐδ' ἡμῖν εἴωφ οὐχ
 οὕτως ἔχεις, ἀδελφεῖς. εἰ δ' ἔχεις, οὐ μέ-
 γα ποιεῖς. ἀπεδίδως γὰρ ἀφαιρέσεως ὄφλη-
 μα. ὅταν δ' ἄρως πλὴν ἐν φιλοσοφίᾳ κοι-
 νωνίας ἀπίδω, καὶ φιλοσοφίᾳ ἐκείνῳ, πε-
 εἰ ἢς πολλά συγκεκλυμένοι. ἐν αὐτῷ ἤδη τῆ
 λογισμοῦ γινόμενος, Θεῷ βραβεύτη πλὴν
 σιωνητικῆς ἡμῶν ἀναπίθην. οὐ γὰρ ἀπ'
 ἀπ' ἐλαττοῦς ἐν θείας αἰτίας Σιωησίου, ὃ
 ὃ παρῶμα ἡκιστα δημοσιῶν, καὶ πλεί-
 στος μὴ σιωνῶν, ἐπὶ ἀφαιρέσεως δὲ κοι-
 νωνίας τῆς σιωησίου ποιούμενος, φιλοσο-
 φία δ' ἐν ἀφαιρέτων ἀφαιρέτοτατος ἔχων, οὐ-
 τω παροχῆρας ἐμαυτὸν τε καὶ τῆ ἐμμου-
 τοῦ κτήματ᾽ ἀνεκάλυψα ἀνδρῶν, καὶ ἀφαι-
 χὲ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον. ἐπεὶ δ'
 οὖν γέρονε τις εἶπ' ἔω, παρῶν δὲ ἀφαιρέσεως
 μὴν τὰ τέως ἀνεκάλυψα, καὶ τῆς Ἑφῆς τῆ
 Πρωτεύως ἐπελατομῶν τέχνης. οὐ γὰρ ἀλ-
 λη τῆς μὴ, ἐν σιωησίου πῆς ἀφαιρέσεως οὐ
 θείας, ἀλλὰ πολιτικῶς. ἐπεὶ γέρονε τὸτο,
 οὐ παροχῆρας μοι τῆς γνῶμης, ἀλλ' ἀ-
 κατὰσκόλασον ἀφῶν πῆρελθόν, ἐγὼ Θεῶν ἡ-
 γεμόνα τῆ παρῶν ἀφαιρέσεως λογισμοῦ, πῆρ' οὐ
 τέλος αἰτήσασθαι ἤν' δὲ αὐτῶν ἡρμητέων. καὶ
 δὴν μετ' ἀλλήλων φιλοσοφείν. εἰ δ' ἢ μὴ τὸ-
 το, πῆρ' ἄρως φιλοσοφείν. ὡς ἐγὼγε εἰόντας
 μοι ἡνῶς τῆ ψυχῆ λόγους παρῶν τῆς ἀφαι-
 ρέσεως, ἐν ἀφαιρέσεως ἀφαιρέσεως, καὶ ἀφαι-
 μὲν ὡδῶν τῆς Ἑφῆς. οὐ μὴν τὸτο
 ποιήσω. εἰ γὰρ δὴ καὶ Θεῶν ἡνῶντο συλ-
 ληρέσθαι καὶ ἡμῖν παρῶν τῶν, καὶ πολλοῖς
 ἀμεινον εἰδῶσιν. ἐμοὶ δ' οὐ καλῶς ἔχῃ γραμ-
 ματεῖω παρῶν τῶν. ὃ γὰρ τῆς ἐ-
 πιστολῆς παρῶν, ὅτι ἐχίμῶν, ἀλλὰ
 φύσιν ἔχῃ τῶν παρῶν τῶν παρῶν ἀφαιρέ-
 σεως. ἔρρωσο, καὶ φιλοσοφῆ, καὶ ἀφαι-
 τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀφαιρέ-
 των. τὸ γὰρ τῶν βιοῦν ὄρθως, ἀτε δὲ ὄμμα
 παρῶν τῶν παρῶν, ἀπὸ τῶν ἀφαιρέσεως
 καὶ παρῶν τῶν ἀφαιρέσεως ἀφαιρέσεως κατε-

A cum coram etiam corporis presentia te-
 cum aliquando consueverim, absentem
 intueri videor, speciem atque imaginem
 ex affectu expressam representante me-
 moria: ac meis auribus etiamnum mirum
 in modum suavis illa sacrorum tuorum
 sermonum vox insonat. Tu verò nisi ita
 es affectus, iniuriam facis; sin es affectus,
 non multum facis. Amoris enim debitum
 rependis. Sed cum ad illam philosophiæ
 communionem respicio, illamque ipsam
 philosophiam, in quam diu multumq; in-
 cubuimus: ubi eò, inquam, ratiocinando
 perueni, rectori, moderatorique Deo oc-
 cursum hunc nostrum tribuere soleo.
 B Haud enim leuiore aliqua, quàm diuinâ
 moliente ac destinante causa Synesius,
 qui rem eiusmodi minimè in vulgus enun-
 ciare soleam: quiq; etsi cum plerisq; fa-
 miliariter viuam, eam tamen familiarita-
 tem ob humanam aliquam communio-
 nem suscipiam, philosophiam verò in ar-
 canis ac secretis rebus secretissimam ha-
 beam: tam facile meipsum, meaque om-
 nia homini detexi, quocum paulatim vi-
 tro citroque sermonem contuli. Sed
 quoniam aliquis demum inuentus est,
 C apud quem inaudita efferrem, & pru-
 dentis illius Protei artificij sum oblitus,
 quod nihil aliud fuit, quàm cum homi-
 nibus non diuina, sed ciuili ratione versari.
 Quando igitur sic accidit, non quod
 ante constituisssem animo, sed quod citrà
 studium è re nata occurrit, ego tam ino-
 pinati euentus duæm atque authorem
 Deum apud me reputo, à quo felicem e-
 xitum precabimur eorum, quæ per ipsum
 inchoata sunt; atque vtinam nobiscum
 inuicem philosophari concedat: sin mi-
 nus, at omninò saltem philosophari.
 Nam ego nonnullos sermones de eo ar-
 gumento quod tractabamus, in animo
 D meo excurrentes, tametsi epistolæ com-
 mittere gestiam, non tamen id faciam.
 Dabitur enim aliquando tibi, fauente
 Deo, mecum hisce de rebus colloqui, &
 cum aliis qui melius ista nouerint: mihi
 verò nequaquam consilij esse videtur, tan-
 tas res epistolæ concedere. Totum enim
 hoc epistolarum negotium nequaquam
 tacitum est, sed ita comparatum, vt cum
 quolibet sermocinetur. Vale, & philoso-
 phiæ operam dato, iugique studio defos-
 sum in nobis oculum extrahe. Quippe re-
 ctè vitam instituere perinde arbitror, ac
 sapientiæ initium, vetustissimi ac sa-
 pientissimi viri summopere procurandum

esse declararunt. Ei enim, qui impurus sit, A rem puram attingere nefas esse diuina vox testatur. Sed vulgus istud ipsum, rectè viuere, non ad sapientiam referri, sed ipsum per sese consistere, atque humanæ vitæ perfectionem continere putat, hoc est iter ipsum, non iter, sed id ad quod per illud contendere oportet esse statuens, ac perperam de rebus iudicans. Etenim rationis quædam expers temperantia, & à carniū vsu abstinentia plerisq; est admodum animantibus à natura indita, sed neq; cornicem laudamus, nec aliud quidpiam eorum, quæ natiuam hanc virtutem adeptæ fuerint, quod prudētia careant. Vita autem quæ secundum mentem est, finis est hominis. Hæc nos omni studio quæramus, ac cum à Deo diuina sapere postulemus, tum ipsi quacumque ratione possumus, vnde quaque sapientiam comparemus.

δείξῃ· μὴ καθαρῶ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, φησὶν οὐ θεμιτὸν ἢ θεασοῖα φωνή. οἱ πολλοὶ δ' οὐ δεῖ τὸ φρονεῖν, ἀλλ' αὐτῶ δι' αὐτῶ, καὶ τελειότητα ἀνθρώπινω ἠγλῶται τὸ βιωτῶ ὀρθῶς, πλὴν ὁδὸν ἔχ' ὁδὸν, ἀλλ' ἐφ' ὃ δεῖ δι' αὐτῆς φθάσαι νομίζοντες, κακῶς φρονουῦτες. Ὁ φρονητὴς γὰρ ἀλόγος, καὶ ἀποχὴ κρεωδασίας πολλῆ ὡς πολλοῖς ἀλόγοις εἶδεν ἐδεδόται ὡς τῆς φύσεως· ἀλλ' οὐκ ἐπαυροῦν οὔτε κυρώνει, οὔτε ἄλλο τι τῆς βίωσμενων φυσικῶν ἀρετῶν, ὅτι φρονησῶς ἐρμῆ· ἢ δ' ἔτι νοῦν ζωῆ, τέλος ἀνθρώπου. ταῦτα μὲν πρῶτον, θεῶν τε ἀγαθῶν ἡγεῖα φρονεῖν, ἔπειτα αὐτῶ, τὸ δυνάτων ἔσπον, τὸ φρονεῖν ἀπὸ ματαρῶν συλλέγοντες.

Eidem. 137.

Τῷ αὐτῷ.

Audiui aliquando quempiam disertum ac copiosum hominem, qui Epistolarum vsum vtilitatēque commendaret. Quod ipsum multorum & admirabilium sermonum argumentum Sophista ille instituerat. Cæterum eius rei præconium cum ex aliis multis capitibus, tum ex hoc vno potissimum arcessebat, quod Epistolam diceret infelicium amorum esse solatium, utpote quæ per absentiam corporum, imaginem quandam præsentia referret, eoque ipso, quod colloqui videretur, animorum desideria satiare. Ob hæc igitur Epistolarum inuentorem laudabat, atque hoc munus non ab vilo homine profectum, sed à Deo in homines esse deriuatum existimabat. Itaque ego diuino beneficio fruor, & ad eum ipsum, quo eum colloqui oporteret, si minus colloqui possum, quoniam scribere possum, sæpius hoc facio, & quoad fieri à me potest, cum eo versor, meisque delitiis perfruor. Tu verò, nisi id dictum acerbum est, animum vnà cum loco disiunxisti. Quod si te ab iis abstrahere, qui sincerissimè ac sine furo adamarunt, non desieris, hirundines imitaris, quæ in hominum velut amicitiam cum voce ac clamore sese conferunt, silentio verò demigrant. Atque hoc quod ad hominem adhuc pertinet, hominisque querimonias. Quod si per philosophiam quæ hinc seiuncta sunt, conficiasti, & amicū id esse omne, quod ho-

Ηκουσα σου τῆς θηλῆς λέγειν ἀνδρὸς ἐπιταυροῦτος χρεῖαι ἐπιστολῆς· καὶ τοῦτ' αὐτῶ τῆς πολλῶν καὶ θαυμαστῶν λόγων ὁμοιωσίν ἐπεποίησε· ἐχρηματῆτο δ' αὐτῆς τὸ εἰ κάρμιον πολλαχῆ μὲ καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἀπὸ τῆς δυνασταί πλὴν ἐπιστολῶν ἐρώτων οὐκ ἐπιτυχεῖται (εἰ) ὡς ἀμυθίας, πρὸς ἐξουσίαν ἐπιταυροῦτος σωματικῶν φασασιῶν τῆς παροῦσας, καὶ τὰς δεξιῶν παρὰ τὸ ἀλέγειν, ψυχῆς ἐπιταυροῦτος τὸ ἐπιταυροῦτος. ταῦτα οὖν ἀπομεινὸν τὸν βίωσμενων τῆς γραμμῆς· καὶ ἀνθρώπου μὲ ὁδοῦ ἡξίου, Θεοῦ δ' εἰς ἀνθρώπου (εἰ) πλὴν ὁδοῦ. ἐγὼ μὲ οὖν ἀποταυροῦτος ἰερεῶν τῆς δεξιῶ τῆς Θεοῦ χρεῖταις, καὶ παρὰ τὸν ἔδδ' ἀλεῖν, εἰ μὴ δυνάμει ἀλεῖν, ἀλλ' ὅτι γράφειν δυνάμει, θαμὰ τοῦτο ποῖα, καὶ ἔτι τὸ ἐπιταυροῦτος σῶσιν, καὶ ἀποταυροῦτος τῆς ἐπιταυροῦτος παιδικῶν. αὐτῶ δ' εἰ μὴ πικρὸν εἶπειν, σιωπῶσιν καὶ τὰς τῶν πλὴν γλώσσῃ· καὶ μὴ παύσῃ σαυτῶν ἀφελκῶν τῆς ἀδελωτάτα καὶ ἀσκέτως ἠγαπηκῶν, ἐπιταυροῦτος τῶν χελιδόνας, αἱ τῶν τῆς ἀνθρώπων (εἰ) φιλίας ἐπιταυροῦτος μὲν μὲν τῶ φησὶ γράφειν, σιωπῶσιν δ' ἐπιταυροῦτος. ταῦτα παρὰ τὸ ἀνθρώπου ἐπιταυροῦτος καὶ ἀνθρώπου τὰ ἐπιταυροῦτος κλήματα. εἰ δ' ἡξίως ἀπὸ φιλοσοφίας τῶ διδῶν διδῶσιν, καὶ φιλῶν μὲ τὸ καλῶν, καλῶν δ'

ἀνὴρ ὁ ἀδελφός σου ὁ ἐν ὄντι τῆς νοῦ λέγοντος ἡκούσας, ὁκέτι κρίνομαι ὑποφύλακός σου πρὸς ἡμᾶς σιωπῶν, ἀλλὰ σιωπῶν δὲ φιλοσοφῶντι, καὶ πρῶτον μὶν ὁ μικροπεπρωμένος, σιωπῶν ὅτι τῶν ὁμοίων σου κρείττονι, οἷς ἐν ἡμῖν κρείττοσιν. εἴης ἑοιδότος, ἀνδρῶν ἀείρει, ἐμοὶ περιπόθητε ὄντως ἀδελφός.

Τῶ αὐτῷ.

Εἰ ποσὸν ἔστι κέρειν πειθοῖς ἐν τοῖς γραμμασιν, εἰ ποσὸν αἰ τῶν ἡρώων εἰκόνας, ἡ ζωῆς χρῆσθαι συμπαθείας καὶ χάριτος, γέλκων ἐλάσι τοῖς ἀγαθώτεροις ἢ πρὸς τὸ πρῶτον ἀμαχῶν ἀνείη, ὁ ἀδελφός σου σιωπῶν αὐτῶν ἐπαφίσεσθαι. ἐμὲ γὰρ τοὺς καὶ πρῶτον μὲν ἤρως τῆ γλυκεῖα Σφίρωι τῶν λόγων· οὐ μὲν ἀμελεῖται ἀληθῆ λέγων, ὡς ἡδύων ἀνὴρ ἐδιδύρα μοι πῆρα γήροιο. οὐ γὰρ ἀνὴρ γήροιο ἀγαθὸν παρόντος, ὡσπερ δρόντος, τῶν πεπειραμένων σιωπῶν. ὁ μὲν γὰρ, ἐν σιωπῶν τῆς ἀπολαύσεως, κλέπτει τῆς ἀφροσύνης ἢ ἀμαθῆσιν· ὁ δὲ, καὶ μικρὸν χειραγῶν τῆ ἡδέων, ἀδύος ἐχθρὸν κεντοδῶν ἐν τῶν ἀλλήλων πρὸς μὴ μὲν, οἷον ἀρᾶ ὄντως γελοῖται. ἔλθοις οἶον, φιλατῆ κεφαλῆ, καὶ ἀλλήλοισ ἐπὶ φιλοσοφία συχνοῖσθαι, τοῖς ἀσημαμένοις ἀρεπῶν ἐπεικοδομοῦντες, ἢ ἐν τελέων τέλει ἐκφάσθαι κάλλος, ἀλλὰ μὴ κολῶν. εἰ δὲ, ὡσπερ ἀπὸ χεῖρας δίσχον, ἀλλήλων ἀμαθῆσθαι, δηλῶν ὡς τὸ μὲν ἔστι ὁ βλαπτόμενον. σὸς μὲν γὰρ ἀπυγρῶσθαι ἐστὶν ἀπολαύσεως παιδείας, σιωπῶνται πολλοὶ Σιωπῶντος ἐ βελτίοις, καὶ ὁμοιοῖ. ἢ ὅτι πατεῖς, οἷον μὲν πατεῖς, ἐμοὶ τίμιον· πρὸς δὲ φιλοσοφίας, ὁ δὲ οἷον ὅτι ἡνᾶ ἔσπον ἀπεσκληχῶσθαι ἐχθρῶν. ἐστὶν οἶον ὁ δὲ ἀδελφός σου ἀποσθῆσθαι μὲν, ὁ δὲ ὄντως τῶν συκορυδαυτιῶντος. εἰ δὲ δὴ καὶ δίδωμι ἐστὶν πῆρας, Πῶς ἀνὴρ ἐπὶ Οδυσῆος ἐγὼ γέλοιο ἀποδοίμην; πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον ἀποδοίμην, μὲν πρὸς ἑρᾶν σου ψυχῆ, ἀποδοίμην τῆς νοῦ φωτεινῶν ἐχθρῶν; τίς οὕτως οἷος σφοδρῶς ἀπὸ τῶν κεκρυμμένων, καὶ ἀγαπῶντα λατῶν ἐν μηδῶν ἀπάσθαι ἐκκαλέσθαι, καὶ ἐξάσθαι, καὶ πῶρ λαμπερῶν ἀποδοίμην; Θεός οἶον ἀμφοῖν ἀποδοίμην τε καὶ σιωπῶν πρῶτον. Θεός δὲ παρόντος, ἀποδοίμην ἀποδοίμην. ἔρρωσθαι, καὶ φιλοσοφῶν.

A honestū est, & honestum illud esse, atque vtrumq; vnum esse à dictante istud mente accepisti, tum illud ad nos silentium non amplius superbix tribuo, sed philosophāti tibi gratulor, & abiectis in rebus hzere detrectāti, idq; quod in te præstātissimum est in iis, quæ apud nos præstātissima sunt, occupāti. Eiusmodi vtiā sis, hominum optime, plurimūq; mihi expetite frater.

- Eidem. 138.

Si tantus inest Suadæ in literis aculus, si expressæ animi morūq; imagines, viui ac spirātis affectus, & gratiæ inanes, tantas legētibus illecebras immittunt: profectò difficile admodū fuerit, coram illis ac præsentem vti. Me quidē fateor antea suauissima fermonis tui Sirene præles capiebas: nihilominus verè hoc prædicare nō verebor, alterum mihi experimentū multo iucundius futurū. Non enim presentis boni, perinde vt absentis, is qui iam periclitatus est sensum percipit. Nam illi fruendi ipsa perpetuitas voluptatis sensum adimit, hic paulatim ab iucundis rebus abductus, statim altera ex parte recordatione ista stimulatur ac pungitur, quibus demum bonis fraudetur. Vtinam ergo ad nos venias, amicissimum caput, mutuósq; de philosophia congressus ac colloquia habeamus, consentanea iis quæ iam inchoata sunt adstruentes, vt ex perfectis non manca, sed perfecta absolutaq; pulchritudo consurgat. Sed si, quod deprecari meritò conuenit, mutuo consortio priuemur; haud dubium est, quin in meipsum detrimentum omne recidat. Nam tibi, si illic disciplinæ multitudine hominū effluerint, multorū Synesio & meliorū & similibum erit copia, quibus cū cōsuecas. Mihi verò patria, quatenus quidem patria est, longè est carissima: cæterum nescio quo pacto ad philosophiā obduruir. Quare minimè tutum est sine alicuius auxilio permanere, si non sit qui iisdem veluti Corybantum facris insaniat. Atq; vt esse aliquos demus,

Qui tandem esse queam diuini oblitus Vlysis?

Quinam alteri igniario affricatus, præter tuum sacrum animum, lucidum ac splendidum mentis fœtum eniterer? Quis tam vehementer abditam, ac latebris gaudentem scintillam machinis omnibus possit elicere? quis succendere? quis luculentum ac copiosum ignem efficere? Itaque siue absentibus, siue vnà degentibus nobis Deus semper adsit: præsentem verò Deo, etiā quod inextricabile est explicari facile potest. Vale & philosophare:

Αα

Ac quod diuinū in te est ad diuinum illud Affer primigenium & antiquissimū. Optimum est omnibus meis in literis egregiæ animi tui affectioni istud à me dici, quod ad eos qui aderant Plotinum vsurpasse ferunt, cum à corpore animum reuocaret.

Eidem. 139.

In amorum genere qui ex humilibus, humanisq; causis excitantur, odiosi atque exolescētes sunt, quos sola præsentia, nec nisi difficulter metiuntur. Quos autem afflētēs numen moderatur, ac regit, iuxta diuinum Platonis oraculum, miro quodam artificio colliquans, vnūq; è duobus mutuo sese amantes efficiens, istiusmodi & tēporis, & loci naturam imbecillam comprobant. Nihil enim obstare potest animis sui inuicem desiderio flagrantibus, quod minus secretis quibusdam congressionibus vnā cōueniant, mutuóq; coniungantur. Inde nimirum alicūde deuinctam esse necessitudinem nostram oportet, si nihil philosophiæ educatione indignum admittere velimus, affixi sensibus, cumq; ipsi ab subiectis corporibus non pulsantur, animorum præsentiam respicientes. Ecquid igitur quiritaris, quid literas eas lachrymis respergis? Si enim nostri commiseratione adductus id facis, quod nondum philosophamur præsertim cum id agere, & videamur, & profiteamur, verè à te deplorari istud agnosco: sin ideò conquireris, quod familiaritate nostra parum æqua fors iniuriam fecerit (id enim literis tuis velle tibi visus es) muliebri sane ac puerile est, ea amore prosequi, in quibus consiliorum nostrorum finibus obstare casus aliquis ac disturbare possit. Ego verò sacrum illud caput, Herculanum sursum aspicere vellem, totūque in rerum contemplatione ac mortalium omnium atq; caducorum principiis considerandis esse defixum virtutem eas iamdiu trāscendentem, quæ ad infima conuersæ res nostras gubernant. Ac tanquam is eiusmodi sit, ita per epistolam eum compello; multum sapere, non saluere, aut fœliciter agere. Si quidem actionibus nostris inferior mens præsidet, quam minimè apud te obrutam ac defossam esse cupiebam. Qua de re quamplurima apud te duabus prioribus literis disserui, quarum neutrà ij quibus dederam reddiderūt. Ad eóq; quintam hanc ad te Epistolam mitto, & vtinā ne eam quidem frustra: frustra autem missa nō fuerit;

καὶ τὸ εἶσαυτά τῶν ἁγίων ἀγαγε ἕπι τὸ πνεῦμα τὸν θεόν. καὶ λὸν ἀνά πάσαν ἐμὴν ἔπιτολιάν, τοῦτο πρὸ ἐμοῦ τῆ τιμῆα τοῦ ἀγαθῆ λέγειν, ὃ φασὶ τὸ Γλωσσινον εἶπειν τοῖς πνευματικοῖς, ἀγαλόντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.

Τῷ αὐτῷ.

Τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαρὰ ἐργασίας καὶ ἀνδραγαθίας. αἱ δὲ δόξαι ἐργασίας, ἀπαρτῆς τὲ εἶσα καὶ ἐξίτηλοι τῆ παρουσίας μόνῃ καὶ μόλις μεθύοντες. οἷς ὃ ἐφεστὸς βραβύει Θεός, καὶ τὴν θεασίαν Πλάτωνος φωνῶν, σευτήξας τῆ τέχῃ, καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοῖς ἀντιπρῶτοις, οὔτοι καὶ χρόνου καὶ τόπου φύσιν ἐλέγχουσιν. ὁ δὲ ἐμπόδων ψυχῆς ἐφειδμίας ἀλλήλων ἐξήτοις στωϊκοῖς ὁμοσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. ἐκείθεν πρὸν ἱερτῆα δι τὸ ἡμέτερον, εἰ μὴ αἱ φιλοσοφίας ἐσφεία μέλλοιμεν ἀγνώσειν, ἀόδησιν ἀγαπῶντες, καὶ ἕτην αὐτῆ μὴ ὑπὸ σωματικῶν θυροκλήτων, ψυχῆς παρουσίας οὐ παροσέμενοι. τί οὖν ποτιᾶ, καὶ αἷς ἐπιτολαῖς τῶν δακρύων ἐλχῆς. εἰ μὲν γὰρ ἡμῶς ἐλεᾶν, ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, καὶ ταῦτα δοκοῦντες καὶ λέγοντες, ἔπιγινώσκω τῶ θριώου τὴν ἀλήθειαν· εἰδὲ ὅτι τὴν στωϊκίαν ἡμῶν ἠδίκησιν ἀγνώσειν ἡ τύχη· τοῦτο γὰρ σοὶ τῶν ἐπιτολῶν τὸ βούλημα· ἡμεῖς καὶ παιδαγωγῶδες τὸ ταῦτα ἀγαπῶν, ἐφ' ὧν διώεται βλασφημία ὃ δαίμων αἱ τέλη τῶν παροσέμετων. ἐγὼ ὃ τὴν ἱερτῆν κεφαλῶν, Ἐρκουλιανόν, ἡξίω αὐτὸ βλέπειν, καὶ ὄλον εἶν θεῶν τῶν ὄντων, καὶ τῆς τῶν θνητῶν δόξης αἱ δόξαι ἀγαθαῖα, καὶ πάλαι αἱ ἀπετραμμένας καὶ κερμαύσας αἱ δεῦρο, καὶ ὡς παρὸς τοιοῦτον μοι τῆς ἐπιτολῆς τὸ πρῶτον, πολλά φερεῖν, οὐ χαίρειν ὁ δὲ αἱ παρῆν τὸ μετρώτερον. ἐπιτατῆ γὰρ παρῆξαι νοῦς ἐλατῆων, οὐχ ὅν ἡξίω ἀνακεχῶλῶ τῶν αἱ παρῆν οὐ σοὶ καὶ πάμπολλα ἀγαθὰ δὲ οὐ τῶν παρῆν ἐπιτολῶν διελέγθη, ὧν ὁ δὲ μὲν οἱ λαβόντες ἐπιδεδόκασιν. ἐπίτοι πέμψω ταῦτα ἕπι κέμπω τὴν ἐπιτολιάν· ἀλλ' εἴθε μὴ καὶ ταῦτα μάτην· ἡμῶν δὲ αἱ ὁ μάτην.

Εἰ πρῶτον μὲν ἔπιδοθῆν· τὸ δὲ ὅτι τούτω, A
 καὶ τούτου σεμνότερον, κατόμουθητήσῃ σε καὶ
 παιδαγωγῆσῃ, καὶ πείσῃ μεταπίναί τινι τῆ
 σώματος ἰσχυρὸν ὅτι πλεὺς τῆς ψυχῆς ἀνδρία,
 οὐ πλεὺς ἢ τῆς κοφῆς καὶ ἀειγαίου τε-
 τρακτούος τῆς ἀρετῆς· ἀλλ' ὅτι πλεὺς ἀνά-
 λουρον ἐν " πείσῃ τε καὶ τεταρτάτης. ἀφαιρο
 δι' οὗ αὐτῆς, ὅταν μηδὲν τῆς ἀφροσύνης
 θαυμάσιος. καὶ μὴ πω σοὶ ἑφῆς ἢ ἀφί-
 ρεσις ἢ τῆς λελεγεμένου, τίνες ἀρχαίονότερα,
 καὶ τίνες αἱ πολλοταί τῆς ἀρετῆς· τὸ ὅτι μη-
 δὲν κλαίειν, ἀλλὰ πόντων τῆς τῆδε ἐν δι-
 κῇ καὶ φρονεῖν, ὅταν σοὶ πᾶσα γένοιτο, τὸ
 ποῦ ἔσω θὶ χαλῶν, καὶ κριτήριον τῆς κοφῆς
 τῆς τεύξεως, ἵνα σοὶ καὶ πᾶσι ἡμῶν τὸ πολ-
 λά φρονεῖν ἐν ταῖς ἑπισημασίαις ἐπομέλθῃ. ἐρ-
 ρανδύως ἀφαιρίσις, φιλοσοφίας βύθυσσαν
 κορυφῶν ἀκούματα, δέσποτα ἀξίονα-
 ρε. Εἰ φιλοσοφία προσέδωκεν οἶδεν ἀπά-
 θῆαι αὐτῶν, αἱ μέσαι ὃ ἕξῃς εἰς μετελοπά-
 θῆαι ἴστανται, πλεὺς ἀπειροπάθῆαι καὶ τὸ βί-
 βαιπίνωντον ποῦ χῶρεσις πᾶσι μὲν, ἀρ' οὐχὶ πᾶ-
 ρῶ φιλοσοφίας, ἥς μύσῃ γνῶσθαι σε κα-
 τῆς ἀμῆα; μὴ δὲ τὰ ὅ πόντων ἐμοὶ προσ-
 φιλέσατε· ἀλλ' ἀρετωνότερον ἡμῖν τὸν φί-
 λον " ἀποδείκνυε. ἀπασά μὲ ἢ οἰκία κα-
 τεδέηθη προσήπειν σε ἕως αὐτῆς. προσ-
 σείρησο οὗν πᾶσι πόντων, ἐξέσου μονονούκ
 ἐξέσῃς πλεὺς ψυχῶν τῆς κοφῆς καὶ αὐ-
 τῶς ἕως ἡμῶν τῆ ἰσοποξότητι προσήπει
 πᾶσα κλάω.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ θαυμάσιος εἰ ἀφαιρίσις δυοῖν ἑπι-
 σολῶν ἐνὶ γράμμασι· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἀ-
 θάνου δίχῃς ἕως ἑκλήματος ἀφαιρῶν,
 καὶ ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεχίας ἡμῶν· εἶτα καὶ
 χρεῖαι ἐτέραν ἐθέλω μοι πληρῶσαι ἕως δδύ-
 περα γράμμασα. αἰτῶ γὰρ τὸ ἐν ἰάμβοις ἐ-
 κείνο σὺνταγματικόν, δι' οὗ πρὸς πλεὺς ψυ-
 χῶν ὁ γεγραφὸς ἀφαιρίσις· ἐπεὶ τότε μὲν
 ἔμηνε ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτῶ στωαθροσύνην·
 νῦν ὃ κινδυνώδῃ τὸ αὐτὸ ἐκείνου μηδὲν εἶ-
 ναι πρὸς ἐκείνο· ἀλλ' αὐτὸ ἑπιτρέψω τὸ γρά-
 φῆν, γράμμα μαλλον ἢ μνήμη γρηγορήσῃ.

Primùm si reddita erit: Deinde, quod
 multò gratius atq; antiquius est, si te mo-
 nitis institutum atque edoctum dimiserit,
 persuaseritq; corporis robur ad animi for-
 titudinem transferre. Non illam dico, quæ
 in primo atq; infimo virtutum quaternio-
 ne numeratur: sed eam potiùs, quæ pro-
 portione quadam in ternis, quaternisque
 respondet. Quam tum demum attigeris,
 cum nihil humanarum rerum admirabe-
 ris. Quòd si nondum illam eius, quòd mo-
 dò dixi, diuisionem intelligis, qui videli-
 cet antiquiores ac primariæ virtutes sint,
 quæue in inferiori ordine sitæ: cum id a-
 deptus fueris, nullã vt ob rem lugeas, sed
 infima omnia & humana meritò contem-
 nas; hæc tibi regula sit, ac veluti Lydius la-
 pis, quo te ad primã peruenisse cognoscas:
 vt tibi à me istud, Sapere plurimum, in li-
 teris redeat. Incolumis, sanusq; vitam tra-
 ducas, philosophia nullis fluctibus agita-
 tam animi hilaritatem procurante, Do-
 mine mihi imprimis amande. Si philoso-
 phia motuum omnium vacuitate potiùs
 nihil, aut antiquius habet; medij verò ha-
 bitus in motuum mediocritate consistant:
 quznam in sede affectum animi colloca-
 bimus, infinitis perturbationibus agita-
 tum, quique deijci facilè ac contrahi pos-
 sit: Non procul à philosophia eum aman-
 dabimus, cuius te mystam esse omnibus
 votis concupimus? Absit hoc à te, quæso,
 omnium mihi carissime. Quin mihi po-
 tiùs constantiorem, ac fortiorem amicum
 exhibe. Mea omnis familia vti suo nomi-
 ne salutem tibi dicerem, flagitauit. Om-
 nium igitur nomine salutem tibi dico, in
 qua precãda singuli tantum non animam
 effundebant. Tu verò vicissim Equitem
 sagittarium nostro nomine salutes.

Eidem. 140.

Noli mirari si duas Epistolas vni homi-
 ni perferendas dederim: sed primùm qui-
 dem scito pœnas te intempestiuæ crimi-
 nationis dependere; atque etiam nostra
 loquacitate fatiare: deinde verò aliud mi-
 hi negotium conficere posteriores literas
 volo. Opusculum enim illud peto Iam-
 bicis versibus scriptum, in quo author
 animum suum alloquitur. Quoniam cum
 illud tunc è memoria colligere me pos-
 se confiderem, nunc vereor, ne quod pro
 illo substituatur, nihil comparatione al-
 terius sit: sed si scriptioni rem commi-
 sero, iudicio magis quàm memoria vtar;

Αα ij

& fortasse quidem deterius, fortasse melius : non est tamen quod bis eundem factum pariam; cum præfertim eius quod iam editum est copia esse possit. Mitte igitur ad me quaternarij exemplar, per animum ipsum rogo, quem ornare libellus iste conatur; idque quamcelerrimè, & tutissimè. Hoc autem erit, si per eos mittas, qui omninò sint reddituri. Si enim in alterutro pecces, prorsus id non perficies; siue tardius miseris, me enim præsentem non peruenient; siue ei des, qui utique non reddat.

Eidem., 141.

Vlysssem quidem ex epistola cognoui, B multis meribus ad Herois memoriam reuocantibus. Verùm Proteum ignoravi. Te enim, qui eiusmodi sis, etiam ad Semideos accedere nequaquam dissentaneum est. Ego verò aliarum quidem fortasse rerum non imperitus, cæterùm iuxta Delphicam sententiam, me ipsum noscens, naturam inopix ac paupertatis damno, omnémque cum Heroibus affinitatem despero, nisi quòd illorum taciturnitatem imitari concupiuissem, quam ipsam tamen Spartani illius Menelai instar mihi turbasti: adeòque videris non ad Vlysssem vnum, sed ad Heroum par illud pertinere. Sed de his hætenus. Cum autem C dicas minimè te ad scribendum idoneum esse dicas immeritò à me literarum copiam, quæ tibi molestiam allaturæ sunt, efflagitas. Iccirco epistolæ longitudinem contraxi, ne plura legendo plus laboris capias. Incolumis, hilaris que persistas. Philosophiam adhibens, quæ te ad diuina perducatur, amice imprimis complectende. Egregium Comitem saluta, quem ex persona propria salutare, nobis ipsis permittere nolimus. Hoc enim ex prædicto ductum,

Incipe: natu etenim tu iunior.

Ad bellum quidem, ac seditionem, præiure iunioris esse dicit, ad humanitatis verò officia, senioris. Et si apud me sanè in honore ille est, eumque permagni facio, qui doctrinam atque militiam ingentibus scriptis à se inuicem disclusas primus in vnum adduxit, antiquam in vtrisque studiis quandam necessitudinem inueniens: eumque magnificentia tanta præditus sit, quanta nemo vnquam militiæ addictus, in magnificentiæ confinio positam arrogantiam deuitat. Talem igitur virum, et si nihil scribam, diligo; et si obsequium nullum impendam, honore prosequor.

ὅτι ἴσως μὲν χεῖρον, ἴσως δὲ καὶ βέλλιον. οὐ μὲν δὲ πικτεῖν δις τὴν αὐτὴν πόκον, ἔξόν ἔχον τὸ περιγμένον. ἀπὴρ γὰρ οὖν τῆς τετραάδος ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ κοσμηθὲν βούλεται τὸ βιβλίον. ἀλλ' ὅπως τὰ χεῖρά τε ἐκ ἀσφαλῶς. τὸ δὲ ἔστιν, εἰ ἀφ' ἑνὸς ἢ πᾶντων ἀποδωσόντων ποιήσης. τὰ γὰρ τὰ ἑαυτέρου ἀφ' ἑαυτέρου, πᾶντων οὐ ποιήσης· καὶ ἡ γοργαυτέρου ἀποδείξις, ὑστερήσει γὰρ μου τῆς πρῆξις, καὶ δῶς τὰ μὴ πᾶντων δώσονται.

Τῷ αὐτῷ.

Τὸν μὲν Οδυσσεῖα ἀφ' ἑπὶ τῆς ἐπιτολῆς ἐπέγνων, πολλῶν ἐπιμαρτυριῶν ἐπὶ πλεῖστον μνησθέντων τῆς Ἡρώως· τὸν δὲ Πρωτέα ἠγόησα. σὲ μὲν γὰρ ὄντα τριόνδε, καὶ ἡμετέραν ψαυὴν σὲκ ἀπειχὴς ἐγὼ δὲ ἄλλο μὲν ἢ σοφός· καὶ τὸ Δελφικὸν γράμμα, ἐμαυτὸν ἐγνωκώς, καὶ ἀδικηκῶς πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω πλεῖστον εἰς Ἡρώως οἰκειότητά, πλεῖστον ὅσον μνηστῆς εἶ) τῆς ἐχεμυθίας ἠυξάμενος, ἡ δὲ καὶ αὐτὴν σὺ μοι σιωπῆρας καὶ τὸν ἐκ Σπάρτης Μενέλεων· ὥστε κινδυνώεις σιωπῆσαι προσήκειν Ἡρώων, σὲκ Οδυσσεῖ μόνῳ. ταῦτα μὲν ταῦτα· πλεῖστον δὲ ἀεπιτηδότητα τῆς γράφειν μεμψάμενος, σὲκ εἰ δίκαιος ἀπαυτεῖν πλήθος ἀνιστόντων γραμμῶν· δὲ σιωπῆρας τῆς ἐπιτολῆς τὸ μήκος, ἵνα μὴ πόνος ἢ πλείων, ἀναγινώσκοντι πλείονα. ἐφ' ἑμῶν, ἀθύρματα ἀφ' ἑαυτῶν, φιλοσοφία χεῖρῶν εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούση, ἀξιάγραφη. τὸν θαυμασιὸν Κόμητα προσέειπε, πρὸς ὃν ἀλλ' ἀποσώπῳ ποιῆσαι προσήκεις ἑαυτῶν σὲκ ἐπεπείφαρτον. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ποιήσεως,

Ἀρχε· σὺ γὰρ ἡμεῖσι νεώτερος.

πολέμου μὲν γὰρ καὶ εἰσεως ἀρχαῖται, δίκαιοι τὴν νέον· φιλοφροσυνῆς δὲ τὴν προσεύτερον. καὶ τοὶ πρὸ ἐμοὶ πῆμος ὁ αἰὴρ, καὶ πόρτος ἀξίος, ὅς παιδείαν καὶ γρατεῖαν ἀφ' ἑαυτῶν χεῖρας ἀριχοῖς μεγάλοις τῆν ἐφ' ἡμῖν μόνος εἰς ταῦτα ἠγάγε, παλαιὰ τῶν ἐξ ἑαυτῶν ἐκ τοῖς ἐπιτηδύμασι τούτοις συλῆσαι. μεγαλόφρων δὲ ὢν, ὡς σὸς εἶς πῶ εραλιώτης, ἐκ γήτων τῆς μεγαλοφροσύνης προκοδοῦν πλεῖστον ἀξιοεῖν ἐκφύγει. τὸν οὖν τοιοῦτον, καὶ μὴ γράφω, φιλοῦ· καὶ μὴ ὑστερήσω, ἡμεῖς.

A

Τῷ αὐτῷ.

Eidem. 131.

ΟΥΚ ἐμπεδῶς πᾶσι ἀμολογημένα πρὸς
 ἡμᾶς, ὃ φιλότιμος, μὴ ἔκπτυστα ποιῆσιν πᾶσι ἀ-
 ζία κρύπτεισθε, ὡς ἐγὼ πινῶν ἤκουσα τῶν ἀ-
 φικομηδῶν πρὸς σοῦ, οἳ καὶ λέξεων ἐπίων μα-
 μνημένοι, πῶς ἀφρονοῖα ἤτιμα αὐτοῖς πρὸς ἡ-
 μῶν ἀνακαλύπτεισθαι. ἀλλ' ὑμεῖς τὴν ὑμέτε-
 ρον ἔργον, καὶ πρὸς ἀλλοῖς οὔτε μετεπειθήθη-
 ναι τῶν συλλεγεμένων, οὔτ' ἐπιγνώσκον αὐτὰ
 ἔφαλλον. δεῖ δὲ σοι νοθεσίας δοκέει ἡμετέ-
 ρας, ὃ φίλη κεφαλή· μηκέτι γὰρ, ἢ ὡς σε κεί-
 ην· πῶς δὲ Λύσιδος τῆς Πυθαγορείου πρὸς
 Ἰππάρχου ἐπιστολῶν ἐπιζητήσων, καὶ πού
 περὶ τυχεῖς, ἐμοὶ χεῖρας ὅτι πολλάκις ἐπελ-
 θῆναι. πᾶσι δὲ, ἰσχυρὰ σοὶ γήνοιτο μετὰ μοῖα τῆς
 οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. ὅτι γὰρ δημοσίᾳ φιλο-
 σοφῶν· οὔτω γὰρ πῶς ὁ Λύσις ἑσπερωδίας
 λέγει· μεγάλης εἰς ἀνθρώπους ἤρξε τῶν θεῶν
 κατὰ φρονήσεως. ἐπεὶ τοὶ συλλεγονῶς ἐγὼ ἴσιν
 οἶδα, καὶ πάλαι μὲν, ἀπάρτοι καὶ ἐναγῆρος ἀνθρώ-
 ποις, οἳ ἀφ' ὅτι πρῶτος ἀκηκοέναι ῥημα-
 τῶν σεμνοτέρων, ἠπίεσσαν ἑαυτοῖς, ὅτι ἡσῶν
 ἰδιώταις εἶ), καὶ φύσης ἐμπληθεῖντες, ἐμύ-
 λωται θεοπέπτα δόγματα, μετὰ ποιήσθαι διδασ-
 σκαλίας, ὡν ὅτι ἐπιτύχουσαν μάθησιν· καὶ μὴ
 τοὶ καὶ τοῖς θαυμαστοῖς πρὸς πᾶσι, ἢ τέτ-
 ταρας, ὅτι δὲν ἀποδέοντες βαναύσοις εἶ), τὸ γὰρ
 καὶ ψυχᾶς, ἀνηρτήσαντο, μηδὲ ἀφ' ὅτι πρῶ-
 παιδολογῶν ἐπίων ἠγμένους. ἀπὸν γὰρ ἢ δόξο-
 σοφία καὶ ἀπατηλὸν, ἐν ὅτι εἶδον ὅτι δὲν
 ἀναδοιομένη, καὶ πᾶσι ἀποδοτικῶς ἑλ-
 μῶσα. τί γὰρ ἀν' ἀμαθίας γήνοιτο θαρραλεώ-
 τερον. τοῖσι τοῖς ἀνθρώποις ἀλαζόσι περὶ τυχῶν
 κηφῆσιν, οὔτε ἐπαμοῖσιν λόγων, οὔτε ἐφιεμέ-
 νοις, μισήσας ὅτι φῶν, οὐχ ἑτέρων αἰτίαν ἐ-
 λίσκω τῆς ἑσφῆς αὐτῶν, ἢ ὅτι ἀναγῶγος καὶ
 πρὸς ὄρας ἠξιώσθαι πῶς ἀρχῶν, ἴσως ὑφ'
 ἑτέρων ὁμοίων, ὡς ὅτι τε πολυτελῶν ἀκροα-
 σων. ταῦτά σοι καὶ πρῶτος ἠγέσθαι φύλαξ αὐ-
 τὸς τε εἰμι, καὶ σε πρῶτος ἀφ' ὅτι φιλοσοφίας
 ὄργων εἶ). ὅτι μὲν γὰρ Ἐρκυλιανῶν ἀρέποντα
 ταῦτα. ἐγὼ γινώσκω. δεῖ δὲ σε εἰς αὐτῆς φι-
 λосоφίας γήνοις πρῶτος ἀφ' ὅτι ἀφ' ὅτι
 κοινωνίας τῆς πρὸς τοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν, καὶ

Haudquaquam, carissime, promissam
 mihi fidem exhibes, te quæ occultan-
 da essent nemini vnquam communica-
 turum. Quoniam ego nonnullos abs
 te profectos audiui, qui aliquot verba
 commemorantes, sensum eorum sibi à
 me peti fieri postulabant: nos autem
 more nostro, neque monumenta nobis
 ista vendicamus, neque ea cognoscere
 nos diximus. Opus itaque tibi iam non
 nostra commonitione est, sed Lyfidis
 Pythagorei ad Hipparchum epistolam
 quaere. Quam sicubi inueneris, hoc
 mihi gratificare vt sæpius relegas. For-
 tasse non leuiter te perperam ista euul-
 gasse pœniteat. Etenim in vulgus phi-
 losophari (ita ille Doricè loquens ait)
 magnum in hominum genus contem-
 ptum diuinarum rerum inuexit. Quip-
 pe ego cum plerisque versari me me-
 mini non modò olim, sed & nuper
 hominibus, qui quòd temerè augustio-
 res aliquot vuculas audiuerant, sibi ip-
 sis non credente se, vti re ipsa erant,
 plebeios atque imperitos esse, factu-
 que distenti diuina dogmata corrup-
 perent, eius rei magisterium vsurpan-
 do cuius nunquam erant rudimenta
 consequuti. Atque iidem tamen tres
 quatuorve auditores sibi conciliaue-
 rant, qui quòd ad animum attinet,
 nulla in re ab operariis differrent, nec
 eorum aliqui liberalibus erant vnquam
 disciplinis exculi. Mira enim, ac sub-
 dola quædam res est vana de sua sa-
 pientia persuasio, quæ inter imperitos
 nihil recusat, nihil non inconsideratè
 suscipit. Quid enim inscitia esse possit
 audacius? In id ego arrogantium ho-
 minum genus, tanquam fucos quos-
 dam incidens, qui neque doctrinas cal-
 leant, neque concupiscant, nationem
 istam perofus non aliam educationis il-
 lorum causam inuenio, quàm quòd
 ineptè atque ante tempus initio for-
 tasse sunt ab sui similibus ad exquisi-
 tissimarum rerum auditionem admissi.
 Ob hæc Philosophiæ sacrorum custos
 & ipse diligentior sum, & vti esse velis
 etiam atque etiam rogo. Quòd enim
 Herculiano ista congrua sint probè scio.
 Te autem oportet, si ad Philosophiam
 ipsam syncerè accesseris eorum con-
 sortia deuitare, qui ab ea alieni sunt,

Aa iij

quiq; falsa vsurpatione summam illius dignitatem peruertunt, atque adulterant. Per amicitiaz presidem Deum obtestor, ne in villos hanc epistolam efferas. Si enim istud feceris, expressæ istæ malitiæ descriptiones mœrore illos afficiet, qui apud se, aut amicos suos commemorata à me indiciaprehenderint. Dolore autem afficere eum interdum virilis animi fit, philosophiæque moribus consentaneum, quando illud præsentibus fit; tum eiusmodi de rebus scribere, angustum ac fordidum videtur. Sed quæ Synesius secum ipse disputauerit, ea apud te longè carissimum sibi caput disputat, vnicum, inquam, aut cum duobus maximè amicis, quandoquidem extra ternionem vestrum nihil humanarum rerum magni admodum facio; quibus adiunctus ego sacrae amicitiaz quaternionem fortassis expleo. Verùm quaternionis illius naturæ, qui eadem appellatione inest rerum omnium principiis, linguâ fauendum est. Caterum in quaternario illo lambicorum, in fine, duodecim versùs simul perscriptos reperi, perinde ac si vnum esset epigramma. Quoniàm ergo verisimile est penes te illos esse, scito neque vnum quid, neque vnus esse: sed octo quidem primi cum Poëtica scientia scripti, admixta Astronomica facultate, amici tui sunt: postremi verò quatuor, Poëtices solius lasciuietis sunt. Estq; id ipsum antiquum. Magis autem impium esse arbitror mortuorum lucubrationes, quàm vestes furari, quod sepulchra perfodere dicitur. Vale perpetuò, & religiosè atque circumspèctè philosophiam tracta. Viginti totos Augusti dies me tibi præstolaturum paciscor: quibus exactis, fauente Deo iter aggrediar. Optimo sodali plurimam meo nomine salutem dicitur: diligo enim ipsum, propterea quod etiam atque etiam te diligit.

Eidem. 143.

Phœbamon, qui tibi hasce literas offert, & vir bonus est, & amicus, & iniuriam patitur. Quibus omnibus de causis æquum est illum abs te subleuari, siue nostri causa, siue ob mores ipsos, siue propter calamitatem. Hoc igitur ita à te fieri volo. Nam in nostra amicitia fiduciæ plurimum collocasse videtur; qui cum de te impetrare aliquid vellet, ad me confugit, certè confidens per me tuam se esse gratiam assequuturum; atque ego Hercu-

Α νοθεύοντάς τῆ μέγα ποιήσῃ τῷ ἑαυτοῦ ἀντιθέσῃ. τὸ ἔφορον σοι φιλίας Θεοῦ, μὴ ἔξενέκῃς πρὸς τινὰς πλὴν ἑπιστολῶν. εἰ γὰρ ποιήσῃς, οἱ τῆς κακίας χαρακτηριστῆρες ἔξοισι λυπουμένων τοῖς ἐπιτηρώσασθαι πρὸ ἑαυτοῖς, ἢ τῆς αὐτῆς φίλοις τὰ εἰρημώμα σύμβολα. τὸ δὲ λυπεῖν ἐστὶ μὴ ὅτε ἀρρῆν, καὶ πρὸς ἑσπου φιλοσοφίας, ὅπου πρὸς παρὸν τῶν. τὸ δὲ καὶ γράφῃ πρὸς τούτων, μικροσφραπέδες δοκεῖ. ἀλλ' ἀπὸ αὐτῶν Σωκράτους πρὸς αὐτὸν ἀγαλλεχθῆναι, ταῦτα καὶ πρὸς πλὴν ἡμῶν τῶν κεφαλῶν ἀγαλλεχθῆναι, τὸ μόνου φίλου, ἢ μὲν δυοῖν μάλιστα φίλου, ὡς ἑμοί γε ἐκ τῶν τῆς τριτῆος ἡμῶν, ὁδὸν ἐστὶν αἰθερῶν τῆμον· πρὸς αἰθέρα, τὸ δὲ καὶ αὐτῶν, πᾶσα συμπληρῶ τετρακτῶν ἑξῆς φιλίας. ἀλλ' ὁφθαλμοῦ τῆς ἐν ἀρχῆς ἑμφανήμου τετρακτύος ἢ φύσις. ἐν τῶν τετραδίων τῶν ἰαμβείων βίβλιν ὅτι τέλει τοῖς δώδεκα στίχοις γράφοντάς αἶμα, ὡς ἐν ὄν ὅτι γράμμα. ἐπεὶ οὖν σε εἰκὸς ἔχῃν αὐτῶν, ἴασι ὡς οὐτε ἐν εἰσιν, οὐτε ἐνός· ἀλλ' οἱ μὴ ὅκτω πρὸς μετ' ἐπιτήμης γράφοντες ποιητικῆς, μαγείας ἔξω ἀστρονομικῆς, εἰσὶ τῶν σοῦ φίλου· οἱ δὲ τελευτῶσι τέσσαρες, ποιητικῆς εἰσὶ πρὸς ὅσους μόνον. καὶ ἐστὶν ἀρχαῖον. ἡγεμονία δὲ ἀσβεστῆρον ἀποθανόντων λόγους κλέπτῃν, ἢ ἰομαθῆα, ὃ καλεῖται τυμβωρυχίῃν. ἐρρωμένως ἀγαλλεχθῆναι, διαγῶν καὶ διαβάσῃ φιλοσοφίας ἀπὸ ποιητικῆς. εἰκοσι τῶν Μεσοῦν ἡμῶν στυπτήμασί σοι πρὸς αὐτὸν σε, μὴ ἀστυῶ Θεῷ τῆς ὁδοῦ ἔξομα. τὸ ἀγαθῶν πατρῶν ἐπιτηρῶν πλείστα μοι πρὸς σέ· φίλῳ γὰρ αὐτῶν, δῆλον σε πρὸς φίλῳ.

D Tō αὐτῷ.

" Φοιβάμενον ὃ πλὴν ἑπιστολῶν ἑπιδοῦν, καὶ αἰὲρ ἐστὶν ἀγαθός, καὶ φίλος, καὶ ἀδικεῖται. ἀλλ' ἅπαντα οὖν αὐτῷ συλλαβεῖσθαι δικαιοσύνην, καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ ἀλλ' τὸν ἑσπον, καὶ ἀλλ' πλὴν πρὸς αὐτῶν. πῶς μὴ οὕτω γράψω. καὶ γὰρ ἔοικε σφόδρα πιστεύσασθαι τῆ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν δινοίῃ· σοῦ γὰρ δεινός, ἐπὶ ἐμὲ κατέφυγε, παρὰ ῥῆκός, ὅτι δι' ἐμοῦ, σοῦ πρὸς σέ, καὶ ἑσπορῶν αὐτῷ. τὸ ἑρ-

χυλιασόν, Διά Συνεσίαν. ὅ ἢ νικῶν τοῖς λυ-
 ποιῶσαι, δι' Ερκουλιανου τῆς ἰερέως καὶ τιμίας
 κεφαλῆς. ὡς τῷ Κόμητι ἐγγράφεται δι'
 ΟΥρσιάνου, λέγω ἢ τῷ τυράντῳ δεξιῆς τῆς
 τῆ πατείδι τραυιῶν. καὶ ἦτεῖς σευ θήματα
 πρὸ ἡμῶν, τῶν ἡμέσων, ὡς δὲ τῶν διωγαμέ-
 νων τοῦτο ποιῶν σῶν φίλων, γράμματα παρὸς
 τε αὐτῶν, καὶ παρὸς τὸ ὀρδινάειον ἀρχόντα. πῶ
 μὲ οὖν παρῆρασαν ἀπεδεχόμενοι καὶ τότε. ὅ
 ἢ ἔργον, ὡς πρὸ ἑλκον, ἡνὲ μῆλι, γυμνὸν ἐμμο-
 τὸν εἰς φιλοσοφίαν ἰσάς. νῦν ἢ ἀδικούμενοι
 φίλοι, ἔ' ἰδιώται, καὶ τραυιῶται, βιάζονται με
 βύλασαι μετὰ ποιείσθαι τῆς πολιτικῆς δυ-
 ναμείως, παρὸς ἡμῶν ἀποπεφυκῶς οἶδα. ἔ' αὐ-
 τῶν μοι τοῦτο σωῖσασιν, ἀλλὰ βιάζον) σφῶν
 ἔνεκα, ποιῶν ἡ καὶ ἀκούσιον. νῦν οὖν εἰ δοκίμη
 εἰ ἡδὴ ποιῶν, ἔπιτρέπω. παρὸς πέ μοι τὸν
 ἰερόν ἐπαῖρον τὸν Διάκονον, καὶ γυμναζέσθω
 παρὸς ἀπαγωγῆς ἡ ἰππέα. παρῶσα γὰρ ὅτι σε
 πᾶς μου ὁ οἶκος, παρῶσα γυμναζέσθω αὐτῶν νῦν καὶ
 ἰσίωνος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀπὸ διηγημῶν, ὃς ἀπὸς μοι
 γέροντες τῆς ἀγνοίας καὶ ἀφιλοσοφίας τῆς γραμ-
 μῶν ἀτήσεως παρὸς τοῖς ἀρχόνταις, κατὰ
 διηγεῖς τὰ μὲν ἀβελόροσσωπος ἡδὲ πολλῶν,
 τὰ δὲ δι' ὧν ἐκείμην ἐπιτολῶν. καὶ ὅτι οὖν
 σε μέγρι τῆς διηγηρῶν μὲν εἰκάδὸς παρῶ-
 μῶν.

Τῶ αὐτῶ.

Οἰκέτης ἐμὸς ἐδραπέτευσε, ὃ τῶν πα-
 τέρων τῶν ἐμῶν, ὅσθ' ἢ ἄλλως σίωτραφέν-
 των ἐμῶν. ἀγαθῆς γὰρ ἐλευθερίας μετὰ γόντες,
 ἔ' μικροῦ δέω λέξαν ἐν ὁμοτίμοις ἀγῶνται,
 φιλοδοξῶν ὡς ἀρετῶν δεξιῶν καὶ μῶλλον, ἡ δὲ διὰ
 σιν ὡς νόμῳ δεσπότην. ἀλλ' ὁ Φιλόρωμος
 τοῦτο γὰρ ὄνομα τῶν δραπέτη. τὸ ἀδελφιδῆς
 μετὰ τῆς Αρμάγιου θυγατρὸς οἰκέτης ὧν, ἐμὸς
 γὰρ δι' ἐκείνης. παρῶν ἢ ἐκείνης καὶ ἀγα-
 γωγῆς, φιλόσοφον καὶ Λακωνικῶν ἐπιτολῶν
 ὅσα ἡμῶν. καὶ νῦν ἀπὸ ἐμῶν δεσπότην εὐφρο-
 νῶμος Αλεξάνδρεα, ὡς ἐνοσεῖ μετ' ἐκείνης. τὸ
 Αἰγυπτίον. Αρποκρατίων τῆς ἑστὶ τῆς Ηρακλῆα-
 ροῦ δδρυφόρων, τὰξιν ἔχων τῶν βοηθῶν βοηθεῖν
 ἢ γὰρ σουβαδίαθα λέξις, τῶν ἐρμηνεύειν πι-
 τεύεται. τοῦτω σίωτες ὁ Φιλόρωμος. κατὰ τὸ
 γ' ἐμὸν, εἶασα δὲ χαίρειν αὐτῶν. παρὸς γὰρ δι-
 λοξῶν τὸ μὲν χεῖρῶ τῶν βελτιόνων μὴ δεῖσθαι,

A lianum illi per Synesium promisi : de iis
 porro, qui sibi molesti sunt victoriam, per
 Herculianum, carum illud, ac religiosum
 caput. De Comite per Vrsicinum scrip-
 seras; eum autem intelligo, qui militum
 in patria Præfecturam est fortitus, signaq;
 à nobis ac velut tesseram petebas, mitten-
 darum ab amicis tuis, qui quidem id fa-
 cere possent, literarum ad illum & ad Or-
 dinarium Præfectum. Atque ego quidem
 tum consilium probavi, rem autem ipsam,
 tanquam superuacaneam, repudiaui, cum
 me nudum ad Philosophiam contulerim.
 Iam verò iniuria affecti amici, & priua-
 ti, & milites cogunt me, vt ciuilem mihi
 potentiam assumam, ad quam minimè à
 natura comparatum me esse scio. Ac istud
 probè & ipsi vnà mecum intelligunt, sed
 suapte causa vel inuitum quidpiam agere
 cogunt. Quamobrem si ita tibi facien-
 dum videtur, facio potestatem. Salutem
 meo nomine dicito Religioso sodali, Dia-
 cono, qui quidem contra aduersarium
 Equitem strenuè sese exerceat. Salutat
 te vniuersa nostra familia, ad quam Isio-
 nis accessio facta est, quem tu ab Actis de-
 siderabas : qui mihi ignauæ & indignæ
 philosopho literarum ad magistratus po-
 stulationis causa extitit : cum me par-
 tim coram pro multis interpellaret, par-
 tim per literas quas ipse deferebat. Is te
 quoque vsque ad vicesimam diem ex-
 pectat.

Eidem. 144.

Seruus quidam meus aufugit, non ex
 paternis meis, aut qui alia ratione vnà
 mecum nutriti sunt: (Ii enim liberalem
 edicationem nacti, ac prope æquali me-
 cum honore habiti, tanquam ex ele-
 ctione imperantem amant potius, quàm
 velut ex lege dominum reformidant:)
 sed Philoromus, hoc enim fugituo no-
 men est, consobrinx meæ, Amelij fi-
 liæ seruus, qui meus quidem propter
 illam factus est; sed cum dissolutè,
 ac citra disciplinam esset educatus, phi-
 losopho dignum atque Laconicum re-
 gimen non tulit. Et nunc Alexandri-
 num pro me dominum nactus, cum
 eo Ægyptum peragrat. Harpocratio
 quidam est Heracliani satellitum, ex
 eorum ordine qui Adiutores adiuuant:
 vox enim Subadiuua id significare cre-
 ditur. Apud hunc Philoromus est. Ego
 verò, quòd ad me attinet, valere il-
 lum iuberem. Quì enim conuenit, dete-
 riorem nihil opus habere melioribus,

meliores verò sibi deterioribus opus esse A
 confiteri? sed infelicis illius hera non-
 dum omninò adduci potest vt philoso-
 phetur, ita vt eos aspernetur qui de se
 nihil sint solliciti: summòque à me ope-
 re contendit, vt aliquos mitterem, qui
 illum à fuga retraherent. Quam quidem
 prouinciam in se recepit contubernalis
 meus Aithales, quem ego, & duce
 Deo fretus dimisi, & humanum ei à te
 subsidium pollicitus. Tantùm igitur hæ
 tibi in manus literæ dentur: cætera,
 postquam argumentum omne percepi-
 sti, Deo ac tibi ipsi, & Aithalis curæ
 permitto.

τοὺς ὃ βελτίονας ὁμολογεῖν (αὐτῶν εἶ), δεῖσθαι τῷ
 χείρονος. ἀλλ' ἢ δέσπονα τῶ κακωδαιμόνος,
 οὐπω πείθεσθαι πάλιν φιλοσοφῆν, ὡς κατὰ
 φρονῆν τῆς οὐκ ἀντεχομένων, καὶ κατεδέσθη
 πολλά σαλιῶσαι τοὺς ἐπιμαρτυροῦσας αὐτῶν. ἡσ-
 ἐση ὃ πλὴν ἡσπρησίας ἀνταίρετος ὁ σύσκη-
 νος ἡμῶν Αἰθαλῆς, ὃν ἐγὼ Θεῶ τε ἡγεμόνι
 θάρρατ' ἐστράξα, καὶ αἰδοφπίνῳ ἑπικουείδῳ
 ἡσπορῶντος πλὴν ὡδ' αὐ. εἶη σοὶ πλὴν ἑπι-
 σολλῶν ἑπιδοθεῖναι. ἡσ ὃ ἐσπεύθην, ἡσ τῷ πα-
 ρείληφας πλὴν ἡσπέσειν, Θεῶ καὶ αὐτῷ Γει, &
 Β Αἰθαλῆς μνησῶ.

Eidem. 145.

Τῷ αὐτῷ.

Cum ego multo antea sanctum anim-
 um tuum confirmare ac corroborare
 cuperem, vehemens illud tuum consue-
 tudinis nostræ desiderium per literas re-
 darguens, nunc illecebrarum, quæ in tuis
 literis insunt inundante copia fractus ipse
 ac emollitus sum; & modò talem me in-
 uenio, qualis antea cum esses tete incusa-
 ueram. Num nam igitur ingentium mihi
 bonorum causa egregius Herculanus ex-
 titit, qui animum meum ad eò sibi deuin-
 xerit, atque à philosophiæ dignitate de-
 iecerit? Equidem non aliam ob causam
 arbitror Sirenas Poëtarum probris ac ma-
 ledictis exagitari, quam quod mellita vo-
 cis suauitate interitum moltebantur, cum
 qui fidem habuisset illicientes. Memini
 verò me nescio quem olim sapientem au-
 dire, qui sic fabulam istam allegoricè en-
 narraret. Etenim Sirenas aiebat, volup-
 tates illas significare, quibus fruimur, quæ
 succumbentes; atque earum blandimen-
 tis illectos paulatim perderent. Quid-
 nam igitur abest, quominus Sirenes sint
 quædam literarum tuarum illecebræ, qui-
 bus ego grauitate constantiæque illa po-
 sita totus Herculiani factus sum. Tes-
 tis est Deus me non scribendi more al-
 terius cuiuspiam loco de ea re verba fa-
 cere, quo literarum argumentum ali-
 quod haberem. Verùm ex iis literis quas
 de Vrsicino tres accepi, quæ amplitu-
 dine media erat, viuum mihi quendam
 animi affectum instillauit, adeoque sum
 literarum adulatione superatus, vt meip-
 sum puderet. Oportebat te ad fratrem
 Cyrum de eo quod significasti literas de-
 disse, propter Pentapolitanum Comi-
 tem, ac voluntati quidem commendantis

Επιθυμήσας δ' ἑρέσασθαι πλὴν ἡσπέσειν σε ψυ-
 χλῶ τῷ δι' ἑπισολῶν ἑπιπλήξαι τῷ σφο-
 δρῶ τῆς εἰς πλὴν σὺντυχίας ἡμῶν συστάσεως,
 πολλῶν παρ' ἑτέρων ἡσπὸ τῶ κατὰ κλυσιμῶν τῆς
 ἐν ταῖς ἑπισολαῖς ἰγῶν αὐτῶς ἐδηλωθῆναι, καὶ
 εἰμὶ νῦν τοιοῦτος, ὁποῖα σοὶ τυγχάνοντι παρ' ἑ-
 τέρον ἐνεκάλω. ἀρ' οὐκ ἀγαθὸν μοι μεγα-
 λων ἀήτιος ὁ θαυμασιος Ερκυλιανός, ἔτω πλὴν
 ἐμῶν ψυχῶν ἀγαρτήσας ἑαυτῶ, καὶ κατὰ βί-
 βάσας τῶ φιλοσοφίας ἀξιώματος; ἐγὼ μὲν
 οὐ δι' ἄλλο ἢ τῶ Σφρῶνας ἡσπὸ τῆς ποιητῆς
 ἡσπόμεναι βλασφημεῖσθαι, ἡσ ὅτι τῷ μνηστῆ
 τῆς φωνῆς ἀπολλυόν, παρ' ἑσπορῶντος τὸν πε-
 τεύσθαι. ἡσκουσα δὲ τῷ τῷ σφρῶν καὶ ἀλλη-
 γρησῶντος τῷ μῦθον. Σφρῶνας γὰρ αὐτῶ ἀνιτ-
 τεατῶ τῶ ἀπολαυστικῶς ἡσδονας, αἰ τοὺς εἰξασ-
 τῶς & κατὰ τῶ τῶ ἀνιτῶ αὐτῶν τῶ παρ' ἑσπορῶντος.
 μτ' μικρὸν ἀπολλυοῖσι. τί οὐκ ἀποδέοισι εἶ
 Σφρῶνες, αἰ τῶ ὅτων ἑπισολῶν ἡσδονας, ἡσ ὅτων
 D ἐγὼ τῶ ἐμβελῆς ἀφείδ, ὅλος Ερκυλιανός γέ-
 γονα. μτ' τῶ Θεός, οὐ νόμῳ τῶ γράφην, ἀντ'
 ἄλλου τοὺς παρ' ἑσπορῶντος πεπονησῶ λόγους, ἡσ
 ἡσπέσειν ἐγὼ γράμμῶ, ἀλλὰ τῶ τῶ
 ΟΥρσικίνου δόξων ἑπισολῶν. ἡσπῶν ὃ τρεῖς.
 ἡσ μίση κατ' ὃ μέγιστος ἐμῶν τί ψυχῆς πά-
 θος εἰσάξέ μοι χριστάσας, καὶ γέγονα τῶ
 ἐν τοὺς γράμματασι κολακίας ἡσπῶν τῶ τῶ
 ὅσων ἀγαθῶσθαι. τὸν ἀδελφὸν Κύρου ἐδῶ κο-
 μίσασθαι τῶ τῶ σου γράμματα παρ' ἡσ ὅτων
 ἐδηλώσας, ἀρ' ὃ τὸν ἐν Γενταπόλεως κήμη-
 τῶ. καὶ χρεῖν μὲν ἐγὼν τῶ παρ' ἡσπέσειν τῶ

συζητηματος· ἐπελαΐου ἢ ὅλι φιλοσοφεῖν πε-
 ράμω, ἔ μικρὸν ἠγροῦμαι ἠμῶ ἀπασῶν,
 εἰ μὴ ὅτι φιλοσοφία ἤμοιτο. Δέομαι οὖν
 Διὸς τὸν Θεὸν εὐδέν· οὔτε γὰρ ἀδικούμην,
 οὔτε ἀδικούμῃα. Ὁ δὲ τοιοῦτον, ἐκείνω μὴ
 ἕσθ' ἠμῶν ἔωρεπε ποιεῖν, ἠμῶν ἢ ἀπτεῖν,
 οὐ φέρον. εἰ γὰρ ἔδδ ζυτεῖν ὅπισσολαίς, ἀ-
 πτεῖν ἔδδ πωρὸς ἐμέ γνέσθαι· οὔτω γὰρ ἀν
 ἐπιμήθειω· οὐχ ἕσθ' ἠμῶν πωρὸς ἔτερον.
 ἐρρωμῆος διθυμῶν Διὰ βίωης, φιλοσοφίαν
 ἀδολώτατα μελιών. πᾶσα ὁμοῦ σε ἢ οἶκία,
 μῦρτος Θεός, καὶ παῖδες, καὶ γέροντες, καὶ
 γυναικες, πωροαργουθῶσι· ἴσως δ' αὖ αὐ-
 τὸς καὶ φιλοφρονουμῆος τὰ γυναικες μι-
 σῆς. ἰδοὺ τί πεποίηκας· ἐν ὁδῶ με ὄντα ἀ-
 πορῆξ λαβόμενος κεντέχης. ἦσθαι ἀρα Αἰγύ-
 πτιοι φαρμακεῖς, καὶ οὐ πῶντα Ομηροσ
 ψεύδεται, ὅτε καὶ αὐτὸς ἰούτων πλήρεις
 ὅπισσολαίς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Ε-
 λέγη μὲ οὖν ὁ λαθικηδῆς φαρμακον,

Πολύδαμνα πόρε Θάνος πωρῆκοιτις·
 ὅτι δὲ τίς ὁ αἰαροῦν δέδωκεν, ὃ γέλασας ἐ-
 πεμψας πῶ ὅπισσολῶ;

Ἰωάννη.

Ioanni. 146.

Οἶμά σε ἔ πωρὸς διχῆς δι' πωρῆσειν,
 ὅς γε ἀφείς τρεῖς αὐθροῦτοις ἡμαῖς,

Ατῆς ἐν λήμῃσι χ' σῶντων ἠλασκοντάς,
 καὶ τῆς χροῖας ἐγκαλινδουμῆοις φροῦτί-
 σιν, αὐτὸς ἕσθ' αὐτὸς σῆσας σαυτὸν, ἀνε-
 χόρησας ἐπὶ δούρο ὦν, καὶ μακαρίας ἠψω
 ζωῆς, εἰ μὴ φίλος ὦν Γάνος, ἐν τῶν λέ-
 γην καὶ Διὰ γέλην τὰ σα πωρὸς ἡμαῖς, οἴε-
 ται δειν πὶ καὶ ψεύδεται. δὴνὸν γὰρ ἡ δὴ
 νοία κλέψαι πῶ ἀλήθειαν· εὐα οὖν ὁ Γά-
 νος ἐπιφῆμισέ σοι τὸν μονήρη βίον, καὶ πωρῆ-
 φασιν τῆς εἰς πῶ πόλιν εἰσόδου βιβλία· καὶ
 τὸν νοῦν αὐτὸν, ὅσος εἰς θεολογίαν σιωτεῖται,
 καὶ φανὸν τελευθῶνιον ἀμπέχεται σε φησίν.
 εὐδέν μὴ ἡμῶν μείον, εἰ καὶ λαυκὸν ἡμῶ. τῆ
 γὰρ φάμοπατή φύσῃ μᾶλλον ἀνακέμῆμον εἶη
 ὅ ἐν τῆς ἀμῆτοις κενταροῦν, καὶ φωρεῖ-
 δέτερον. εἰ ἢ καὶ ὁ μέλας ἐπήνεσας, ὅτι
 ζήλω ἡμῶν πωροαβόντων ἐποίησας, ἐπαμ-
 πῶ πῶ ὅ ὅτι τῶ θεῶ γινόμενον. τὸ γὰρ

A gratias egi: vidēris mihi tamen istud obli-
 tus, quēadmodum philosophari institue-
 rim, atq; omnem honorem parui pendam,
 qui non à philosophia proficiscatur. Itaq;
 nihil propter Deum ea commendatione
 opus habeo. Neq; enim aut facio cuiquā
 iniuriam, aut accipio. Quare istud ipsum
 in illum nostri causa conferre oportebat,
 nobis autem postulare nequaquam con-
 gruit: nam vt maximè literæ petendæ es-
 sent, ad me potiùs vt scriberentur, peti de-
 beret, ita enim honore afficeret, non pro
 nobis ad alterū. Hilaris perpetuò atq; in-
 columis degas, philosophiam syncerissimè
 ambiens. Vniuersa te simul familia, testis
 est Deus, tam pueri, quàm senes, & mulie-
 res salutant. Quamquam fortassis etiam
 blandientes, atq; humanitate profequen-
 tes mulieres oderis. Vide quid feceris: me,
 cū in via essem, mordicus apprehensum
 detines. Profectò Ægyptij incantatores
 sunt, nec omnia falso ab Homero sūt pro-
 dita, cū tu ipse incantationum plenas li-
 teras ab Ægypto mittas. Atque Helenæ
 quidem obliuiosum mæroris poculum,

Dedit Thonis coniux Polydamna:

C Tibi verò quis mæroris efficiens illud
 dedit, quo delibutam ad me epistolam
 misisti?

Ego te præ votis omnibus felicem esse
 arbitror, qui nos homines derelin-
 quens,

Ates in pratis, tenebrosa in nocte vagantes,
 & in terrenis curis volutatos, te supra il-
 las erigens, cū hīc adhuc esses, recess-
 sisti, ac felix vitæ genus aggressus es,
 nisi amicus tuus Ganus, in rebus tuis ad
 nos perferendis ac narrandis, mentien-
 dum non nihil arbitretur. Solet enim ve-
 ritatem imprimis occultare beneuolen-
 tia. Ganus igitur iste monachicum tibi
 vitæ institutum tribuit, cuique in urbem
 ingressus libros occasionem extitisse con-
 firmat. Addidit insuper quantus in te
 mentis ardor ad Theologiam incesset,
 necnon & pullam te lacernam induere
 narrat. Atqui nihilo deterius erat, si can-
 dida foret: splendidissimæ quippe natu-
 ræ dicatum ac consecratum id potiùs
 fuerit, quod in his quæ sensu percipiuntur,
 purius atq; lucidius est. Sed si pullum
 idè colore probasti, quod id aliorum,
 qui ante te vsurparunt, imitatione fe-
 ceris: laudò quicquid Dei causa susci-

piatur. Nam illud ipsum cuius gratia fit, A
 facienti tribuit, vt præclare fit hoc ab eo
 factum, inestque in voluntate ipsa virtus.
 Quamobrem nos tibi gratulamur, qui ad
 eum finem subitò ac tumultuariè perue-
 neris, cuius nos pridem cum labore æ-
 grè velut ianuam pulsemus. Tu verò
 nobiscum precare, vt & ipsi olim asse-
 quamur, lucrìque nonnihil ex philoso-
 phiæ curis ac vigiliis obtineamus, ne
 frustra in libris ætatem attriuètimus. In-
 columem felicemque vitam traducas,
 vir egregie.

Olympio. 147.

Tributi pendendi partes meas, ac
 munus prætermisi. Quid enim face-
 rem, cum nullus è Græcis, qui Li-
 byam incolunt, onerarias ad mare no-
 strum mittere velit? Ac te etiam om-
 ni pensatione soluo, neque enim Sy-
 ris curæ est ad naualia Cyrenensium
 appellere. Quòd si quando continge-
 ret, me tamen insciente fieret: quip-
 pe neque mari proximus, nec in por-
 tu frequens, sed ad Austrum in extre-
 mis Cyrenensium finibus situs sum; at-
 que è vicino nobis habitant, quales
 Vlysses in Ithaca clauum tenens quæri-
 tabat, iram Neptuni ex præscripto ora-
 culi procurans,

--qui nec freta norunt.

Mortales, sale nec condita cibaria rodunt.

Sed ne temerè istud à me dictum ar-
 bitreris, ne ad salem quidem vsque no-
 stros maris vti commercio: neque ta-
 men insulsis ob id carnibus, aut libis
 vesci puta. Est enim, per sacram Ve-
 stam iuro, est apud nos terrestre sal,
 quod minore interuallo ab Austro di-
 stat, quàm ab Aquilone mare: hoc Am-
 monis sal à nobis appellatur. Lapide
 hoc friabili alitur, atque tegitur, quem
 crustæ in modum insidentem cum de-
 traxeris, facili negotio manibus ac sar-
 culis altius proscindi subiecta tellus po-
 test. Id porrò quod effoditur, sal est,
 cum visu ipso, tum alia gustandi volup-
 tate iucundissimum. Verùm ne tu so-
 phisticæ hoc insolentiæ esse existimes,
 de vernaculo sale narrationem institue-
 re; minimè enim rusticanis nobis hæ-
 ret ambitiosa gloriæ contentio. Sed e-
 nim sigillatim quæ sunt apud nos sci-
 re à nobis postulas. Quare loquacem
 epistolam sustine, vt importunæ curio-

οὐ χάριν γὰρ, δίδωσι καρροῦ τῶν ποιῶν-
 ῶν, καὶ ἡ παροχὴ εἶναι ἐστὶν τῶν ἀρετῶν. ἡμεῖς
 μὲν οὖν σοὶ σινηδόνεα, χαλκῶσθημι δὲ τέ-
 λος, ὅσῳ ἡμεῖς πάλα σὺν πόνῳ μέλις θυ-
 ροκοποῦμεν. σὺ δὲ ἡμῖν σὺν βύζα, φθάσαι πο-
 τὲ καὶ ἄλλοις, καὶ διρέσθαι τὴν κέρδος ἀπὸ τῆς
 ἐν φιλοσοφίᾳ μερίμνης, ἵνα μὴ τιμῶν ὠ-
 μῶν κατὰ τετελεσμένους πρὸς τοὺς βιβλίους τῶν
 βίων. ἐρρωμένως ὠδαμονῶν ἀφαιρέσθαι, γα-
 μάσιε.

Ολυμπία.

B

Απέλιπον τὴν πᾶσιν τῶν φόρων. τί γὰρ ἴω
 ποιῆν, ὁσθένος Ἐκλιῶν τῶν πλοῦ Λιβύων ἐ-
 πωκησάντων γέροντος εἰς τὴν πρὸ ἡμῶν θα-
 λατῆα ἐκπέμπειν ὀλκείδας; καὶ σε δὲ ἀφίη-
 μι τῆς στυπάζεως. ὁσθὲ γὰρ Σύροισι ὅπτι με-
 λές καταίρειν εἰς τὰ Κυριωαίων ἑπίπτα. λα-
 ῖοι δὲ αὐτὸ μετόπισθε καὶ ἡμιόμοιοι. οὐ γὰρ
 εἶμι γείτων θαλατῆς, οὐδὲ ἐπιπλάζω συ-
 χνά. ἀλλ' ἀπόκοσμα πρὸς νότον ἀνέμων, Κυ-
 ριωαίων ἕχατος, καὶ γείτορες ἡμῖν εἰσὶν, οἷους
 Οδυσεὺς καὶ Ἰθάκην δὲ πηδάλιον ἔχων ἐζη-
 τεῖ, μὲν οὖν Προσδῶνος ἐκ τῆς χρησιμοῦ πρῶτα-
 τούμοιος, —οἱ οὐκ ἴσασιν θαλασσοῦ

C

Ανέρες, ὁσθὲ ἄλεσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδδισιν.
 ἀλλὰ μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῆς, ὅ μινδὲ μέ-
 λεις ἀλῶν τοὺς διδόντες κεχρησθῆαι θαλατῆν,
 μήτε μὲν ἀναλατὰ ἀφ' ὅτου καταπίεσθαι
 ἡρόδ' τὰ κρέα τε καὶ τὰ πέμματα. εἰσὶ νη τὴν
 ἰσθμῶν Ἐστῆαι, εἰσὶν ἡπειρώται πρὸ ἡμῖν ἄλες,
 ἀπέχοντες πρὸς νότον ἕλατον, ἢ πρὸς ἀπὸρ-
 κήσας ἢ θαλατῆα. τούτοις Ἀμμωνος καλοῦμεν
 τοὺς ἄλας. πέτρα δὲ ἄλλοις φαφασθὲ καὶ πρέ-
 φη καὶ κρύπτει, ἡ δὲ ὄπτι ἀφέλης ὅπτι βεβλη-
 μένῳ ὡσπερ ἐφελκίδα, ρασιῶν πολλῆ καὶ
 χερσὶ καὶ σκαλίσι ἀροῦσθαι ὁ βάρος. τὸ δὲ αἰα-
 χωνιόμοιοι, ἄλες εἰσὶν, ἰδεῖν τε ἡδέως, ἔχον-
 σασθαι τὴν ἄλλῃ ἡδονῆν. ἀλλ' ὅπως μὴ ἑ-
 φιστικῶν ἀπειροκαλίῳ οἰηθῆς, τὸ ἐπιτελεῖν
 τῶν ἑπιχειρῶν ἀλῶν τῶν δινημάτων. ἡκιστα
 γὰρ τοὺς ἀχρησθῆσθαι ἡμῖν παροχῆσθαι τὸ
 φιλόπῳμον πάθος. ἀλλὰ σὺ γὰρ ἀπαμῆσθαι ἕκα-
 στα πρὸ ἡμῶν, τὰ πρὸ ἡμῶν εἰδέσθαι. ἀνέχου
 κρίνω ἀδολεγροῦσθαι ὅπτι σολῆς, ἵνα καὶ τῆς

D

ἰσθμῶν Ἐστῆαι, εἰσὶν ἡπειρώται πρὸ ἡμῖν ἄλες,
 ἀπέχοντες πρὸς νότον ἕλατον, ἢ πρὸς ἀπὸρ-
 κήσας ἢ θαλατῆα. τούτοις Ἀμμωνος καλοῦμεν
 τοὺς ἄλας. πέτρα δὲ ἄλλοις φαφασθὲ καὶ πρέ-
 φη καὶ κρύπτει, ἡ δὲ ὄπτι ἀφέλης ὅπτι βεβλη-
 μένῳ ὡσπερ ἐφελκίδα, ρασιῶν πολλῆ καὶ
 χερσὶ καὶ σκαλίσι ἀροῦσθαι ὁ βάρος. τὸ δὲ αἰα-
 χωνιόμοιοι, ἄλες εἰσὶν, ἰδεῖν τε ἡδέως, ἔχον-
 σασθαι τὴν ἄλλῃ ἡδονῆν. ἀλλ' ὅπως μὴ ἑ-
 φιστικῶν ἀπειροκαλίῳ οἰηθῆς, τὸ ἐπιτελεῖν
 τῶν ἑπιχειρῶν ἀλῶν τῶν δινημάτων. ἡκιστα
 γὰρ τοὺς ἀχρησθῆσθαι ἡμῖν παροχῆσθαι τὸ
 φιλόπῳμον πάθος. ἀλλὰ σὺ γὰρ ἀπαμῆσθαι ἕκα-
 στα πρὸ ἡμῶν, τὰ πρὸ ἡμῶν εἰδέσθαι. ἀνέχου
 κρίνω ἀδολεγροῦσθαι ὅπτι σολῆς, ἵνα καὶ τῆς

ἀκρίβου πολυπραγμοσύνης διῶς δίκην. ἀ-
μα ὃ καὶ χαλεπὸν εἰς πίσιν ὁ ἐκείσιν ἀπό-
τρονον. οὐ φαῦλον εἶναι ἔργον Σύρον ἀναπει-
σαι παρὲν χειρῶν ἀλλὰν, ἐπεὶ καὶ δευρὸν
πρασμάτα ἔχω, παρὲν νεῶν καὶ ἰστίων καὶ θα-
λάττης ἀνακρινόμενος. οἶδα γὰρ ὡς ἐγὼ καὶ
φιλοσοφῶν ποτὲ ἄμα ὑμῖν, ἔθεασάμην ὁ
χρημα τοῦτο πῶς θαλάσσειον, καὶ παρὲν Φά-
ρων, καὶ παρὲν Κανώβω, πῶς μεγάλῃ λι-
μνῇ πῶς ἀλμυρῶν. ἔειλκετο ναῦς, καὶ
ἀνήγαγε παρὲν οὐρον αὐτῆ, κώπαις ἐκείνῃ.
ἐγελᾶτε γυνὴ εἰκασθῆτος αὐτῷ ἐμοῦ ζῶα
πολύποδι. οἱ ὅ, ἀφ' αἰνῶντα ἑξὶ γνάμνας, ὡς
παρ ἡμεῖς, ὅταν ἕσθ' ἦν ἐπέκεινα Θού-
λης ἀκρυώμεθ, ἡ πῆς ποτὲ ἔστιν ἡ Θούλη,
διδόσασα τοῖς ἀφ' αἰνῶν αὐτῷ ἀνθρώπων καὶ
ἀνέλεξα ψεύδεται. ἀλλ' οὐτοί γε καὶν παρ-
σίωνται ποτὲ τὰ παρὲν ἦν νεῶν, ἡ δόξωσιν
ἐκείνῳ γελᾶν, ἀνακρίτως ἀπιστοῦσιν, ὅτι δύ-
ναται πρέφειν ἀνδραποῖς καὶ θαλάττῃ. τοῦ-
πο γὰρ μόνῳ ἔχον ἀξιοῦσι πῶς μητέρα γυνὴ
ὁ παρὲν εἶον. ἐγὼ δὲ ποτὲ αὐτοῖς ἀναδύοισι
παρὲν τὰ παρὲν ἦν ἰστίων, ἀνακρίτως καὶ παρ-
σαρράξας ἢ πέτρα πῆς κέρμασιν, ἔδξα ἦν
ἀπ' Αἰγύπτου παρὲν συχῶν. οἱ ὅ, ὅφωσιν
πονηρῶν ἐφασθῆν ἦν σῶματα. καὶ ἀνακρί-
τες ἐφασθῆν, ἑξὶ ἀκρυώσας ἀποσθῆντες,
ὡς ὁσθῆν ἡπατέρως τῆ ἀφ' ἦν ὀδόντων
φαρμάκου. καὶ ἔφη πῆς ὁ γεραιάτος, καὶ ἐν
τῇ δόξῃ φρενῶν ἐπιβολώματος, ἡσθῆ γυνὴ
παρὲν ὕδατος ἀλυκοῦ πικρῶσας, καλὸν τι ἢ αὐ-
τῇ πρέφωσας καὶ ἐδάδιμον, ἦν πηγάων,
ἦν ἀγαθῶν καὶ ποτήσων ναμῶτων, βα-
πράχους καὶ βδέλλας γυνῶντων, ὧν οὐδ' αὐ-
ὁ μνημόμνος γάσασατο. καὶ εἰκότα γε ἀγο-
οῦσιν.

A sitatis pœnas persolvas. Quin & hoc
persuafu difficile est, quod ab vniufcu-
iusque educatione, vsuque alienum est.
Quamobrem non parum negotij est Sy-
ro posse de terreno sale persuadere :
Cum ego molestiam hîc habeam de na-
uibus, ac velis, atque mari sapius in-
terrogatus. Meministi enim me cum
aliquando vobiscum philosopharer, rem
illam mare scilicet aspexisse, & ad
Pharum, ac Canobum vastum illum
lacum, atque falsum vidisse. Ac cum
fortè nauis trahebatur, aliàque velis
in altum, altera remis deducebatur:
Ridebatis igitur me, quòd eam ani-
mali multipedi similem esse dicerem.
At illi eodem modo afficiuntur ani-
mo, quomodo nos cum de iis quæ vtrà
Thulem sunt audimus, quæcumque de-
mum Thule est, quæ iis qui eo pe-
netrauerint, impunè ac citra repre-
hensionem mentiendi potestatem faci-
cit. Verùm ij utcumque tandem quæ
de nauibus dicuntur, admittant, aut ri-
dere idipsum videantur, pertinacissimè
tamen credere istud nolunt, posse ex
mari hominibus alimenta suppeditari.
Hoc enim velut honorarium parenti
terræ præcipuum ac peculiare esse cen-
sent oportere. Ego verò cum ipsi ali-
quando quæ de piscibus narrantur, ab-
nuerunt fictile quoddam apprehendens,
& ad saxum allidens, allatam ex Ægypto
salsamentorum copiam iis ostendi;
quæ illi malorum serpentum corpora
esse dicebant, statimque in fugam ex-
filiebant, spinas reformidantes, tanquam
nihilo dentium veneno mitiores. Inter
quos vnus ætate omnium prouectissim-
us, atque in opinando sagacissimus æ-
grè sibi de aqua falsa persuasum esse di-
xit, vt in ea boni aliquid vescique nu-
triretur, cum in fontanis aquis optimis,
& ad potum idoneis, nihil præter ranas
& hirudines gignatur, quas nemo adeò
infanus est, vt gustare velit. Nec im-
meritò istud ignorant,

*Non etenim de nocte tumens hos excitat vrida
Pelagi, sed equorum hinnitus, & capra-
rum clamantes greges, & ouium balatus,
& Taurorum mugitus. Inde ad primos
Solis radios apum sonitus, nihil quod ad
voluptatem attinet Musico concentui ce-
dens. An non tibi eas quæ Anchemachi
fuerunt, narrare videmur, qui talem a-
grum incolamus ab vrbe distitum, & viis,
& mercatu, & versutis moribus? Nobis*

πίτρω
αὐτῶντα

ἀγμάχου

ΟΥ γὰρ σφᾶς ἐκ νυκτὸς ἐγείρω κῦμ' ὅπι-
δεσθῶσιν
Γελάχους. ἀλλ' ἰστίων χρεμετισμοί, καὶ μη-
κᾶζον ἀπόλιον, καὶ παρὲν βληχῆ, ἔ τῶν
μύκημα. παρὲν ὃ ἀκρίτως ὅπι βλαστούσης, ἦν
μνηστῶν ὁ βόμβος, εἰς ἡδονῆς λόγου ὁσθῆμα,
παρὲν χαρῶν μοισικῆ. μή τοῖ σοι δοκοῦμεθ ἐκ-
δηγῆσθαι ἑξὶ Ἀγμάχου, τοῖσδ' οἰκοῦν-
τες ἀγρῶν, πύρρῳ πόλεως, καὶ ὀδῶν, καὶ ἐρι-
πορίας, καὶ ἔσπῶν ποικίλων; ἡμῖν γὰρ ἔστι

enim philosophandi otium est, malefaciendi nullum. Iam conuentus omnes omnibus sociales sunt, sibi inuicem ad agriculturam opitulantibus, ad greges, ad pastores, ad venatum eorum, quæ terra fert, multiplicem. Nefas enim siue ipsis sin nobis, siue equis nostris est, siue sudore cibum capere. Polenta autem vescimur cum in cibo tum in potu suauissima, cuiusmodi Nestori (apud Homerum) miscet Hecamede. Secundum vehementem fatigationem ista forbitio æstiuæ caloris remedium est. Sunt & nobis insuper liba triticea, & edules arborum fructus, partim domestici, partim B agrestes, vernaculi omnes, telluris optimæ succi, nec apum faui defunt, aut caprinum lac, non enim mulgere boves apud nos receptum est. Nec minorem mensis nostris copiam frequens canibus atque equis venatus suppeditat, quem nescio cur Homerus viris gloriosum non appellet, nec illustres in ea homines fieri dixerit; cum eo præconio forum affecerit, ex quo perfrictæ frontis homunciones ac nequissimi procedunt nec sani quicquam, sed contumeliosi, & dolorum machinatores callidi, quos irridere passim solemus, quoties nobiscum iisdem in ædibus versantur. Horrent enim, cum ex camino promptas ferinas carnes vident. Quid ferinas dico? Venenum sanè citius, quam eas apud nos degustauerint. Vinum porrò quærunten tenuissimum, mel crassissimum, & oleum leuissimum, frumentum verò ponderosissimum. Quin patrias illorum celebrant, Cyprum, & Hymettum nescio quem, ac Phœnicem, & oram Barbariæ. Ager verò noster, etsi singulis rebus ab vnoquoque eorum vincatur, qui summum earum frugum fastigium obtinent, cæteris tamen vnumquemque superat. Atque hic ex secundis principatus est, quem Peleus, & Themistocles nacti in omnibus optimi omnium inter Græcos celebrati sunt. Quamuis autem istud demus, mel nostrum Hymettio deterius esse: at eiusmodi est, vt eo præsentem nihil sit, quod peregrinum liquorem desideremus. Inter olei verò genera haud dubiè nostrum antecellit, si non iis arbitrium permittatur, quorum viuendi deprauata est ratio. Nam hi appendere illud solent, pondere bonitatem metientes, & præcipuam eius notam in leuitate collocant. Nam etsi

A
 ἄρολη μὲν φιλοσοφεῖν, ἀρολία δὲ κακουργεῖν. σωοδοὶ δὲ πᾶσαι πᾶσιν ἐπιμελεῖται, γρωμύων δὲ ἀλλήλους ὅτι γεωργίαν, ὅτι ποιμνας, ὅτι ποιμνάς, ὅτι θῆραν, ὧν ἡ γῆ φέρει πλοῦτοδαπνίω. ὁδὲ γὰρ νόμος ἡμῶν, οὐτ' αὐτοῖς, οὐτ' ἵπποις, ἀνδρωπὶ σίτον αἰρεῖσθαι. ὄρεσι μὲν δὲ ἐπὶ ἀλφίταις, ἡδίσταις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίσταις δὲ ἐμπαιῖν, ἀ καὶ τὰ Νέστοι κέρησιν Ἐκαμῆδη. μὲν τὸν κόπον ἰχθῆρον ὁ κυκεὼν, τῆς θερινῆς ὄρας ἀλέξιμα. καὶ μὲν ὅστιν ἡμῶν καὶ πύρινα πέμματτα, καὶ τρωκτὰ ἀκροδρύων, τὰ μὲν, ἡμεῖσα. τὰ δὲ, ἀγρία, πάντα ἐλχόμενα, γῆς ὄρεσις χυμοὶ, καὶ κηρία μνηστῶν, καὶ γὰρ ἔξ ἀγῶν. οὐ γὰρ νομίζομεν βοῖς ἀρδύχην. ποιεῖ δὲ ὅσα ἐλάττω πνὺ ἀφροῖας ἐν τῆς τραπέζης, καὶ ἡ ἀφ' ἧς κριαῶν καὶ τῆς ἵππων θῆρα, ἡ δὲ ὅσα οἶδα πῶς οὐ παροῦσιν Ὀμηροῦ κυδάνεσθαι, ὁδὲ ὄρεσις ἀρετῆς ἐφ' οὗ ἀνδρας ἐν αὐτῇ γίγεται. πνὺ δὲ ἀρετῆν ἐλκόμενα τοιοῦτον τετιμῆκεν, αἰθεράτια πρὸς χρομύω ἀιμῶν καὶ παμπότρεα, καὶ ὁδὲν ὑγιές. ἀλλὰ λείδρα, καὶ κακέρραφειν εἰδότε. ἐφ' οἷς καὶ γλωμῶν ἡμεῖς, ὅταν ποτὲ ἡμῶν ὁμόροφα γῆσται. φεῖτοι γὰρ τὶ παρὸς τὰ ἐκ τῆς καμίνων κρία τὰ θῆρα. ἐπὶ λέγω τὰ θῆρα; φαρμάκου γ' ἀπὸ θῆρα, ἡ τούτων πρὸ ἡμῶν γέσσαντο. ζητοῦσι δὲ οἶνον μὲν τὸν λεπτότατον, μέλι δὲ τὸ παχύτατον. καὶ ἔλαμον μὲν τὸ κρυφτότατον, πυρρὸν δὲ τὸν βαρύτατον. καὶ πατείδας αὐτῶν ὑμοδοί, Κύρρεν καὶ Ἰμμήτων πνα, καὶ φοινίκων, καὶ βαρβαρον. ἡμῶν δὲ ἡ χώρα, καὶ εἰ κατ' ἐν ἐκάστης ἡπείρω, τῆς δὲ ἄκρον φερεύσης, πῶς λοιποῖς ἐκάστῳ νικᾷ. ἐπὶ δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δλυτέρων παροῦσιν, ὃ καὶ Πηλάς καὶ Θεμιστοκλῆς διείρημοι, πάντα πάντων ἀειστοῖς Ἑλλήσιν ἐκνήρησαν. εἰ δὲ καὶ ὀδὴ καὶ ὀδὴ μὲν τὸ δεῖον μέλι χεῖρον ἐστὶ παρὸς τὸ Ἰμμήτων. ἀλλὰ τοιοῦτον ὅστιν, οἷα παρὸντος, ὁδὲν δεῖν τῶ ἕξου χυμοῦ. ἔλαμον μὲν τοὶ Γεφῶς τὸ ἡμεδαπὸν ἀρῶσιν, ἡ μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορῆτες πνὺ διατῶν. ἐκείνοι μὲν γὰρ αὐτὸς ζυγοσαστοῖς, ῥοπή πνὺ ὄρετιν ἔξετάζοντες, καὶ τὸ μαχαροῦν ἐν πλεονεκτῆματὸς μοῖρα λογίζονται. ἡμῶν δὲ οὐ χαλ-

ἡμῖν ὃ οὐ χαλκεύονται μὲν ἔπι πύργιον Ἀ
 πάλαντα · Φαμὲν ὃ, εἴθε αὐτὸ δέο ποι-
 εῖν, φύσιν εἶ) ὃ πλέον ἔλκον ἡμέρη. ἀ-
 μέλει ὃ ἡωμασὸν αὐτοῖς καὶ ὠνιον ἔλαμον,
 εἰ τῆς θρυαλλίον, ἕω' ἑσπερίας ἀατε-
 νεῖ θρέψαι φλόγα. ὃ δὲ αὐτὸν, ἕω
 θυμαστότης πυρκαϊᾶν ὄλιον αἰσῆσι, κατ'
 ἐπειδὴν λύχνου δέοι, χροσποίτην ἡμέραν
 ποιεῖ. ἀγαθὸν δὲ λιπύωαι μᾶζον · ἀγαθὸν
 δὲ σωμασχοῦσι πρέψαι νεύρα. ἡμῖν δὲ καὶ
 ὃ μοισικῆς χροῖμα ἔπιχέρον ὡς ἑσπὲν
 ἄλλο, καὶ ἔστιν " ἈΓχεμαχίταις λυεῖον ἡ
 ποιμνικὸν λιτὸν καὶ αὐτοσκυλον, ὄψημὸν τε
 καὶ ἄρρεν ἔπιεικῶς, ὅτε αἰάξιον ῥίς ἐν
 τῇ Πλάτωνος πόλει παῖδας ἐκτρέφει.
 ὡς οὐ λογίζεσθαι ἕωπο, ἑσπὲν ἔρετιῶ ἔχθ
 παμφανῶς ἡρμόσθαι · τῷ δὲ ἀπλω τῷ
 γροδῶν, συμβαίνοισιν οἱ παροσάδοντες. οὐ
 γὰρ ἔπιπῆνται πρυφώσας ἕωπῶσιν ·
 ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν κελόν ἡ χροῖμα ὠδῆς, ἔ-
 παμὸς ἐσὶρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κύων
 ἔσκαμίου τυλχρῶι, ὅτι οἶμα δίκης ὄσι
 τῷ ὑάμας ὅτε ὄρρωδῶν, καὶ λαρυλίζων
 ῥίς λυκοῖς · καὶ ὁ κωηγῆτης οὐχ ἡκιστα
 ὠδῆ γίνεσθαι, τῷς κερτομοῖς εἰρλιώω
 ποιῶν, καὶ θωῶν ἡμαῖς παρδεῖσθαι κρεσθ'
 ἡ, τε διδυμοτόκος οἶς, ὅτε ἀπαξιοῦσθαι
 τῆς λυρας, ὅτι πλείω τῷ ἔτῳ ἐκτρέφει
 τὰ ἔργα · τῷ ὃ κερδῶν θαμα καὶ τῷ
 ἀμπελον ἐρτείναντες ψάλλομεν. ἑσπὲν δὲ
 ὄσον εὐχαῖ ἕνες, ἔτι τε ἄσμα, καὶ ἀτή-
 σης ἀγαθῶν ἀνδρῶσποις, καὶ φυτοῖς, καὶ
 βιοτοῖς. τῷτῶσσι καὶ τῷ τῷαῦτα πῶ' ἡ-
 μῖν ὠερα καὶ ἔρχεσθαι καὶ πενήτων ἀγαθῶ.
 βασιλῆς δὲ καὶ βασιλέως φίλοι, καὶ δαί-
 μοιος ὄρχισις, οἶα δὲ σῶνιόντες ἀκούομεν,
 ὄνοματῶ πῶ κατὰ τῶ αἱ φλόγες ἔπι μέγα
 τῆς δόξης ἔξαπλοῦμα ἔ σβεννύμενα. τῷτῶ
 δευρο ἔπιεικῶς σιγάται, καὶ γολῆ τῷς ἀ-
 κοῖς τῷοῦτων ἀκροαμῶ · ἐπεὶ καὶ βασιλῆς,
 ὅτι μὲν ζῆ πῆς ἀεὶ, ῥοδῶ ἴσως ἔπιεσανται
 τῷφῶς · ἕωμυμνοκῶμα γὰρ ἀπῶν κατ'
 ἔπος ἕω τῷ ἐκλερῶντων πῶς φόρου. ὄ-
 τις ὃ ἑσπὲ ὄστιν, οὐ μάλιστ' ἐπὶ τῷτῶ τῷφῶς.
 ἄλλ' εἰσὶ ἕνες ἐν ἡμῖν, οἱ μέγρη καὶ νῦν Ἀ-
 γαμέμνονα κερτῶν ἡγῶσθαι τ' Ἀτρείδην,

nullæ ad oleum trutinæ cuduntur; si hoc
 tamē omninō faciendum est, naturæ con-
 sentaneum esse dicimus, ut in eo genere
 quod ponderosius est, preferatur. Et certè
 egregium illud oleum, ac venale in elly-
 chnis præ infirmitate alere flammam ne-
 quit: quod apud nos nascitur, quâ est ge-
 nerositate, rogam excitauerit, ac dum lu-
 cerna opus est, manufactam quodammo-
 do diem infert. Ad hæc pinguefaciendæ
 mazæ aptum est, aptum item iis qui cor-
 pus exercent, ad nervos fouendos. Sed
 & musica ipsa apud nos, ut si quid aliud,
 tralatitia est: éstque Anchemachetis pa-
 storalis quædam exigua lyra, rudis, & in-
 condita, sed felicitis concentus, & cum pri-
 mis virilis, quæ non immeritò instituen-
 dis in Platonis Republica liberis accom-
 modetur: propterea quòd modulationis
 inflectionem non recipit, nec ad omne
 genus est vocis temperata. Cui quidem
 fidium simplicitati ij qui accinunt accom-
 modant sese. Non enim fracta ac mollia
 argumenta tractant: sed præclara nobis
 canticionis species est masculi arietis præ-
 conium, aut cauda mutilatus canis laude
 sua afficitur, quod opinor meritò id ei tri-
 buatur, qui nec hyenas formidet, & lupos
 strangulet; ac præsertim venator eo car-
 mine celebratur, pascuis securitatem pa-
 cémque concilians, nobisq; carniū ge-
 neris omnis opiparum conuiuium præbēs.
 Nec gemellipara ouis à lyra reijcitur,
 quòd numerosiorē annis fœrum enutriat.
 Sæpe etiam ficum, aut vitem in numeros
 versusque coniectam canimus: sed nihil
 tam frequēs, quàm vora quædam, nec non
 & canticum, & bonorum postulationes,
 quæ cum hominum sint, tum stirpium pe-
 cudumque propria. Hæc & talia sunt
 apud nos tempestiua simul & antiqua,
 & pauperum bona. Cæterum Imperator,
 & Imperatoris amici, atq; omnis illa for-
 tis, casusque veluti saltatio, (cuiusmodi in
 quotidiana consuetudine nomina quædā
 audimus, flammæ instar ad summum
 gloriæ excitata fastigium, vicissimq; restin-
 cta) de his, inquam, omnibus altum apud
 nos silentium, & ab eo genere acroama-
 tum aures nostræ feriuntur. quandoqui-
 dem Imperatorem semper aliquem viue-
 re, probè hoc fortassis norunt: reuocatur
 enim nobis in memoriā annis singulis ab
 tributorum exactoribus: quisnam autem
 ille sit, non æquè istud accuratè sciūt. Nec
 defunt inter nos, qui hodièq; Agamem-
 nonem imperare putent, Atræi filium,

cum qui ad Troiam profectus est, egregium illum, atque optimum Principem, hoc enim tanquam regium nomen à pueris nobis traditum est. Huius amicum Vlysssem quendam nominant optimi bubulci, caluum hominem, sed rerum agendarum, ac difficillimorum quorumque expediendorum peritum. Certè enim rident, cum de ipso narrant, anno superiore excecaturum Cyclopem putantes, & quemadmodum sub ariete senex trahebatur, ad ianuam scelestus obseruabat, qui Ducem gregis arbitrabatur, non onere prægrauatum, sed ipsius calamitati condolentem, agmen claudere. Paululum animo nobiscum epistolæ beneficio fuisti, agrum contemplatus es; viuendi agendique simplicitatem vidisti. Tale vitæ genus esse dixeris, quale sub Noë exitit, antequam iustitia in seruitute esset.

τὸν ἔπι Τροίαν, τὸ μέγα καλὸν τε καὶ ἀγαθόν. τοῦτο γὰρ παρῶθεν ἡμῖν ὡς βασιλικὸν παρεδέδοται ῥυθίωμα. Ἐ Οδυσσεύα ἱνὰ φίλον αὐτὸ ὀνομάζουσιν οἱ χρηστοὶ βυβύλοι, Φαλακρόν μὲν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δὴτὸν ὀμιλῆσαι πρῶτα, καὶ πόρον ἐν ἀμηχανίᾳ διρεῖν. ἀμύψῃ γῆσιν, ὅτῳ παρὶ αὐτῶν λέγουσιν, ἠρσῶμενοι παρῶθεν ἐκτετυφλώσθαι τὸ Κύκλωπα. Ἐ ὡς εἴλετο μὲν ἑσπὸς τῶν κριῶν τὸν γερνίον. τὸ δὲ καθαρμα πλὴν θύρα ἐτήρῃ, καὶ οὐραγεῖν ἄετο τὸν ἠγεμόνα τῆς ποιμνῆς, ὅτε ἀρσῶμενον τῶν φορτίων, τῆ δὲ αὐτῶν συμφορᾷ σιωπῶμενον. ἐγγύθι βραχὺ τι ἀφ' ἧς ἑπιστολῆς μὲν ἡμῖν τῆ γνάμῃ τετέασθαι τὸ ἀρσῶν εἶδες ἀπλόω πολιτῶν. τὸ ἔπι Νῶε βίον ἐρῆς, ὡρὴν γνέσθαι πλὴν δίκῃ ἐν δουλείᾳ.

Eidem. 148.

Τῷ αὐτῷ.

Nobis etiam absens semper in memoria verfaris. Neque enim ut maximè velimus, suauissimum animum tuum morésq; sincerissimos obliuisci possumus, frater in omnibus admirande. Quandoquidem nihil nobis esse potest tui recordatione sanctius, nisi fortè iterum venerabile tuum caput amplecti: quod vtinam aliquando tandem Deus concedat, vt & te videamus, & suauissimam sermonis tui vocem audiamus. Cæterum iis quæ misisti, magnam nobis voluptatem attulisti, accepimus enim omnia: sed plus tamen mœoris ea cogitatione dedisti, cuiusmodi nos amico viuo ac spirante priuaremur. vtinam tandem illud tempus adueniat, quo mutua confutudine fruamur: vtinam tanta mihi diuino beneficio felicitas contingat.

Ἡμῖν αἰεὶ καὶ ἀπὼν ἑπιδομεῖς τῆ μνήμῃ. καὶ γὰρ οὐδὲν αἰεὶ ἐπὶ βυβλίῳ βυβλίῳ, ἑπιδοθεῖσθαι διωμάδα τῆς γλυκυτάτης τοῦ ψυχῆς, καὶ τῆ ἀδολωτάτων ἡτῶν, ἀδελφεῖ ἀφ' ἡμῶν τα θυμάσῃ. ὡς ὁδὸν αἰεὶ ἐν ἡμῖν ἤρῳτο τὸ παρὶ σε μνήμης ἱερώτερον, ἢ τὸ πάλιν παρὶ ἡμῶν τὸν σεβασμῶν σου κεφαλῶν. ὁ δὲ δίκῃ ποτὲ Θεός, καὶ ἴδῃ μὲν σε, καὶ ἀκούσῃ μὲν σου τῆς ἡδίστης τῆς λόγων ἡχοῦ. ἦσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέστλεις, ἀπόμνη γὰρ ἐκομμάδα. πλέον δὲ ἠίασας ἡμᾶς τῶν λογισμῶν, τῶν ποῖα πρὸς ἐταίρου ζῶντος ζῶντες ἐρεθίσθαι. ἔλθοι δὴ ποτὲ ἔσσωτυχίας καὶ εὐτυχίᾳ μὲν τοῦτο παρὶ Θεοῦ.

Pylæmeni. 149.

Πυλαγῶνι.

Neque tuam Heracleam puto de Alexandro celatam esse, qui apud nos philosophatus est, viro utique qui vbique magna est cum gloria atque existimatione versatus:

Mutus homo est, qui non Alcide admouerit ora.

Huius filius, consobrinus meus, has tibi literas dabit, qui ad Patris imitationem non habitu ipso, sed animo sese contulit. Igitur ad nequissimos homines vadit, vt Hercules more patriam ab iis repurget.

D

Οὐδὲ τὸ σὺν Ηρακλεῖ ἀνέκον οἶμα γερνεῖται ἔπειτα ἡμῖν φιλοσοφῆσματος Αλεξάνδρου, ἀνδρὸς ἀπόμνη γὰρ ἀγαθῶν μὲν δόξης. Κωφὸς αὐτῶν, ὅς Ηρακλεῖ σῶμα μὲν περὶ εὐαγγέλιον.

χ. παρὰ βάλια

Τῆτου πάτρῃ, ἐμὸς αἰετῶν, ἑπιδοσῶ σοὶ πλὴν ἑπιστολῶν, τὸν πατρός σου ζῆλον ἑπὶ σοφῶν, οὐδὲ ἀφ' ἧς σοφῆς, ἀλλὰ ἀφ' ἧς γνάμῃς. γέλλεται οὖν ἑπὶ ποτηροῦ ἀνδρῶν, τὸ Ηρακλεῖον ἔπειτα ἐκκαθαίρων αὐτῶν τὸν πατρίδα.

Θεοῦ ὃ ἐδὴ δῆπου καὶ Ηρακλέους· οὐ μὲν ἄλλα ἔ Ιόλεω συμμαχου καὶ πατρῶος. σὺκοῦ τὸν μὲν Θεὸν εὐχὴ ποιεῖται τὸ ἐνότα ἔσπον, καὶ παροκλιθῆ βίου τε ἄρετι καὶ γνώμης δισθεσία· πῶς ὃ σὺ φιλίαν, ἀντὶ τῆς Ιόλεω μησεύομην ἡμεῖς αὐτὰ διὰ τῆς ἑπιτολῆς, σιωπῆς ὃ ἑσαῦτα αὐτὰ, ὅσα ἡμῖν. καὶ χερίσῃ τῆ φιλία τῷ νεανίσκῳ, πῶς τως ἐρῆς οὐ Φαῦλον ἐπαμῆτιω ἐμέ.

Τῷ αὐτῷ.

A Deo autem utique & Hercule opus fuit, sed & Iolao socio, atque adiutore. Itaque Deum quidem ille sibi omni opere cum vitæ integritate, tum animi pietate propitiabit ac flectet. Tuam verò illi pro Iolai amicitia per literas conciliamus. Tantum porro illius consuetudini, quantum nostræ tribues. Quòd si adolescentis familiaritate usus fueris, omnino me non malum laudatorem fuisse dices.

Eidem. 150.

Ἄρεσ. Ἰκαριν. Ἰγμια. Ἀρεῖ μοι ἡ μὲν φιλόσοφος; ἀρὰ ἐκείνος ὃν ἀπολέσειπα, Πυλαμῆδος, ἡ νεοτελής ψυχή, ὃ σπέρμα ὃ θεῖον; φοβοῦμαι τὸ χερόνον τὸ ἀπὸ γνέσεως· πλείον φοβοῦμαι πῶς ὁμίλιαν τῆς ἀρετῆς, ὃ ἐκλιναδαῖσθαι συχῆς ἡδὴ τύχης ἔσπερῆσαι, μὴ μολυῖν τὸν ἀγιώτατον νεῶν, τὸ νοῦ σου τὸν ἱερόν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀγιώτατον ἡγεοῦμαι δοχία Θεοῦ. καὶ οἶδα μὲν σοι σιωρογιάσῃ σοι τῷ φιλοσοφίας διχλῶ ποτε ποιησάμενος. ἐπεὶ δὲ οὐ κρείττων ὁ τῆς πατρῶος ἐρωῶς ἐγγύετο, ἡξάμενος ὅπου ποτε γῆς εἴη, φιλοσοφίας ἐργάζεσθαι σε καὶ διδάμιν. Ἰγροῦ ἀσπάζομαι πῶς φίλῳ κεφαλῶ, καὶ πῶς πολλὰς ἀσπάζομαι πῶς φίλῳ κεφαλῶ, ἔσιγῶν, καὶ λέγων, καὶ γράφων, καὶ μὴ γράφω.

Τῷ αὐτῷ.

B Num tu mihi Philosophus perseverabis? Num ille quem reliqui Pylæmenes, recens absolutus animus, diuinumque semen? Tempus illud vereor, quod ab ortu intercessit: multoque magis consuetudinem fori vereor, ne multiplicum casuum, atque negotiorum tractatio sanctissimum templum inquinet, sacram mentem tuam intelligo, quam ego in paucis dignissimum Dei conceptaculum esse arbitror. Memini me quidem olim in votis habuisse, unâ tecum philosophiæ sacra celebrare: sed quoniam plus apud te patriæ caritas potuit, hoc precatus sum, ut quacumque terræ in parte degeres, pro virili in philosophiam incumberes. Quamobrem sacrum tuum caput saluto, iterumque ac sæpius amicam caput saluto, siue tacens, siue loquens, siue scribens, siue nihil scribens.

Eidem. 151.

Οἷς με πεπύσασθαι Πυλαμῆδῳ, αὐτῶ πῶς ψυχῶ, αὐτῆ τῆ ψυχῆ. ἀπορῶ λόγων οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἔστι τῆς γνώμης μετὰ τὸ βυλάμενον· μάλλον ὃ ἐδὴ αὐτῷ μου τὸ πάθος, ὃ, τί πατέ ἔστι τὸ πῶς σὲ μετὰ τῆ ψυχῆς ἐξυβρίσκω. ἐγγύετο δὲ τις ἀνὴρ δεινός τὰ ἐρωτικά, Πλάτων ὁ Αρείτωνος Αθηνῶνος, ὃ ὑπαερος ἄρεσιν, ὃ κελος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, καὶ δὴ καὶ ὃ, τί αὐτὰ ἡμέσθαι πῶς τῷ παιδικῷ βυλάμε· καὶ ἑστὶ ἐμοῦ τόντω ἐξυβρικός τε ἔστω, καὶ εἰρηκός. βυλάοιτ' αὐτῶ, Φοῖ, Ηφαίστου τέχνη σῖντακλῶν τε ἔστω συμφυλῶν, καὶ ἐν ἀμφῶ ἡμέσθαι.

D Pylæmenem me puta, ipsum animum animo ipso complecti. Desunt mihi verba, quibus quanta est voluntatis animi mei vis effundatur: vel potius ne ipse quidem affectus cuiusmodi erga te in animo meo insit, inuenio. Sed homo quidam extitit amatoriarum rerum peritus, Plato Aristonis filius Atheniensis in amatoris natura, eoque quod circa delicias suas sibi accidere vellet inueniendo solers, in explicando disertus ac facilis. Quare is pro me istud & inueniat & dicat. Vellet igitur, ait ille, Vulcani quadam arte colliquari, & coalescere, unumque ex ambobus effici.

Bb ij

Eidem. 152

Τῷ αὐτῷ.

Tuæ ad nos literæ quotannis afferuntur, quasi is sit etiam tempestatum proventus. Ac est ille quidem mihi fructus fortasse iucundior, quàm qui mensium vicissitudine, & agricolarum labore profertur. Tu verò iniquè facis, qui earum nobis voluptatem subtrahas: Verùm fac sententiam mutes, nobisque hoc saltem anno literarum vbertatem præbeas.

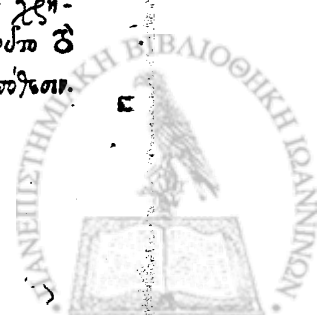
Philosophiæ Magistra. 153.

Duos hoc anno libros edidi: alterum à Deo, alterum conuitiis hominum, impulsus. Etenim nonnulli candidum, pulchrum alij amictum præferentium, peccare me in Philosophiam iactabant, quòd in verbis venustatem, numerumq; confectarer, quòd de Homero, propriisq; oratorij artificij figuris mentionem ullam facerem: quasi philosophum literarum osorem esse oporteat, solaque diuinarum rerum inuestigatione distentum. Et illi quidem eius quod intelligentia comprehenditur speculatores sunt: mihi autem nefas est, propterea quòd otij aliquam è vita partem eximo ad linguam procudendam, mentemque aliqua hilaritate recreandam. Ideò autem adducti sunt, vt me ad ludicra dumtaxat idoneum esse dicerent, quòd cum Cynegetica mea nescio quomodo meis ex ædibus erupissent, magnum imprimis in quibusdam adolescentibus excitauit studium sui, qui Græcam facundiam & leporem adamarent; nonnullaque à poetica cum studio profecta, & antiquæ manus aliquid præ se ferentia probarent, quòd de statuis dicere solemus. Sed inter illos alij inscitia audaciæ præcunte, omnium sunt ad sermones de Deo instituendos promptissimi; in quos si incidas, quædam statim de perperam collectis ratiocinationibus audies: ac vel aliud agentibus istiusmodi sermones infundunt, quòd priuatim suâ, vt opinor, interest. Ex iis enim concionatores in ciuitatibus sunt: quòd idem est, ac si Amaltheæ cornu dixeris, quo quidem vtendum esse illi putant. Agnoscis, opinor, facilem ac procliuam hominum nationem, quæ generosum animi propositum criminatur.

B

Τῇ φιλοσοφῷ.

Τῆτες ἐξέλεξα δύο βιβλία, ὅ μὴ, ὑπὸ τῆς Θεοῦ κινηθείς. ὅ ἢ, ὑπὸ λαιδελίας ἀνθρώπων. καὶ γὰρ τῆς ἐν λυκείῳ ἐνιοι τεύχασαι, καὶ τῆς ἐν Φαγοῖς, ἐφασσὺ με ὑδρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπιμόντα κελύεις ἐν λέξεσι, καὶ ῥυθμοῖ, καὶ πρὸς Ομήρου πῖ λέγειν ἀξιούματα, καὶ τῆς ἐν ἑσῆς ῥητορείαις ἁμῶν. ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶ) " πρὸς σπικειν, καὶ μόνον πρὸς ἐργάζεσθαι πᾶ δαμῶνιαν πρὸς ἁμαθῶ. καὶ αὐτὸ μὴ θεωρεῖ τῆς νοητῶ γεγονότες. ἐμὲ ἢ οὐδέ μιν, δὲ πῖ νέμω ἵνα γολῶ ἐκ τῆς βίου, πρὸ καὶ πρὸ γλῶσσαι καθήρασαι, καὶ πρὸ γλώσσῃ ἡδὲ γῆρασαι. ἐπὶ γὰρ ἢ αὐτὸς εἰς ὅ καθάδικάσαι μου πρὸς μόνῃ παιδία ἔπιπύδον εἶ), ὅ ἑς Κωμηγέλας ἐκ τῆς οἰκίας οὐκ οἶδ' ὅπως ἀφῆρῦείσας, ἀσπυδαπύσαι ἀφῆρῦόντως ὑπὸ καρίσκων ἐπίων, οἷς ἐλλωισμοῦ τε καὶ χρείπης ἐμμελε. καὶ πῖ τῆς ἐκ ποιητικῆς ἐπιμῶν ἐζήοντα, καὶ πρὸς ἀφῆρῦντά ἡ τῆς ἀφῆρῦας χρείς, ὅ πρὸ ἔπι τῆς ἀφῆρῦνται λέγειν εἰώτα μιν. ἀλλ' ἐκείνων οἱ μὴ, ἀμαθίας ἡγευμένης ἔδρασσις, πρὸς ἀφῆρῦται πρῶτων εἰσὶ πρὸς τῶ Θεοῦ ἀφῆρῦσαι. οἷς δὴ ἐτύχης, ἀφῆρῦς ἀκούση πῖ πρὸς τῆς ἀσπυλογίαν ἀσπυλογίαν. καὶ μὴ δευτέρων ἐπὶ πρῶτων τῆς λόγον, ἰδία πῖ δὲ καὶ μοι ἀφῆρῦρον αὐτῶ. ἀπὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν οἱ δημοδιδασκαλοὶ γίνονται, " ὅ τῶ τῶν ἐστὶ ἑ ὅ πρὸς τῆς Ἀμαθίας, ὅ οὐτοὶ πρὸς δὲν αἰόται χρείσαι. ἐπιμῶν οἷς, ὅ φέρειν τῶ τῶ πρῶτων, ὅ ἀφῆρῦται ἡγευμένης ὑπὸ τῶ.

οὐτὶ με μεθ' ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι, καὶ φα-
 σὶν ἀποφαιεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρὰ Θεοῦ
 πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἡμέρας ἐξῆς καὶ νύκτας ἀ-
 γρῶβ' εἰν διωκόμενον. ἀπερι γ' οἱ καλλίον
 ἠδ' ἡμεῖς, ὡς ἀπολύ τούτων εἰς ἡμετέρας
 μόνεσσι σοφίαι· καὶ βούλοιντο μὲν αὖ
 ὅτι τοῖς ἀλλοῖς διδασκόμεν· ἀλλ' ὁτι γὰρ
 οὐ μὴδὲ ποτὸ διδάσκειν, καὶ οἶδα ἵνας
 ἐν λογισμοῖς ἀποδιδόντας, ἢ πρῶτον ἀπὸ
 μίας γὰρ του συμφορῆς ἀναπεισθέντες ἐν
 μεσημβρία τῆ βίου φιλοσοφεῖν, ἀπὸ μό-
 νου τῆ τοῦ Θεοῦ ἀπομόσσει καὶ καπομόσσει
 πλατωνικῶς· οἷς φησὶν δὲ ἡ σκιά
 φηγεῖται μὴ πῶς δέοντων. δὲ γὰρ ὅμοιος
 ἢ παραπονοίας. ἢ τε γὰρ ὄφρ' ἔτι, βαβαί
 τῆς ἀνατάσεως! εἰς ὅσον ἦρα· καὶ ἢ χεῖρ
 ἡμεῖς δὲ τὸ ἄλλοιον· πᾶτε ἄλλα συμφο-
 ρασωποδοῖν ἡμεῖς τῆς Ξενοκρατοῦς εἰκό-
 νας, οἱ γὰρ καὶ νομοθετεῖν ἡμῖν ἀξιοῦσιν
 ἀπὸ σοφίαι λωιτελέσασθαι, μὴδὲνα μὴδὲν
 ἀγαθὸν εἶδὸτα φανερόν ἐστι· ἡμεῖς μὲν
 σφῶν αὐτῶν ἐλείπον, εἰ ἡς φιλόσοφος ἐστὶ
 δοκῶν, ὅτι γὰρ φηγεῖται· αὐτοὶ γὰρ
 αὐτὸ τῆ παραπονοίας λαθεῖν, καὶ ἐδ-
 ξα τὸ μὴδὲν ἐστὶ σοφίας ἀνάπλεω. ἀμ-
 φω με τούτω τῷ ἄλλοι ἀφελήκατον, ὡς
 ὅτι τοῖς ὁδοῦς ἀξιοῖς ἐσπουδακῶτα· οὐ
 μὲν, ὅτι μὴ ταυτὰ φλυαροῦ· οὐ γ' ὅτι, ὅτι
 μὴ οὐ σῶμα συκχεῖσαι ἔχω, καὶ τὸν βοῦν
 τὸν ἐκείνον ὅτι τῆς γλώττης ἡμεῖς. ὅτι
 τούτοις οἰνετέθη οὐ σύλμαμα, καὶ ἀ-
 πῆντησε τὸν μὲν τῆ φωτῆ, πῶς ὅτι τῆ σιγῆ.
 παρῆται μὲν γὰρ ὡς ὅτι τούτοις ἀλλοῖς
 τοῖς ἀφῶνοις τε καὶ βασκαῖοις· πῶς οἶσα
 μετ' ὁδοῦ τῆς γήρατος; οὐ μὲν ἀλλ'
 ἐξεδρεν, ὡς δὲ κακῶν οἰνεφελκῶσαι, D
 καὶ βούλεται μὲν πολυμαθείας οὐχ ἡπὸν
 ὅτι γὰρ, ἢ ἐκ κῶμιον ἐστὶ. οὐ γὰρ ἐξωμοσά-
 μιν τῆς αἰτίας· ἀλλ' ἢ ἐπὶ μάλλον ἀνῶν-
 πο, συχνὰ καὶ πεφιλοτήμημα. παρῆται ὅτι βίων
 αἰρέσεως ἐξεταιρῆται, ἐπαρῆται τῶν φιλοσοφίας,
 ὡς φιλοσοφωτάτῃ αἰρέσεων, ἢ ποῦ δὲ ἵ-
 να νομίζῃν ἐστὶ γῆ, τῆ βίβλου πτωχά-
 νου. τελευτῆται ὅτι, καὶ ἡμεῖς τῆ κῶμιον ἀπο-
 λευγῆται, ὅτι τῶν πᾶσι καὶ τούτων αἰτίας,
 ἀδῶσαι καὶ χρῶσαι βίβλια. οὐ γὰρ ὁδοῦ

A Hi me in suam venire disciplinam postu-
 lant, breuīque repromittunt me in di-
 uinis rebus audacissimum suā operā fu-
 turum, vt noctes deinceps cum diebus
 disputando possim coniungere. Alij qui
 melius sentiunt, longè sunt his infeli-
 ciores sophistæ. Nam vellent ij qui-
 dem eadem facultate florere, sed in eo
 felices sunt, quòd ne id quidem asse-
 quantur. Nosti aliquos, qui in Aulis
 rationariis spoliati, aut ex alia omninò
 calamitate compulsi sunt, vt in vitæ qua-
 si meridie philosopharentur, hoc ipso
 tantum quòd Platónico more iurando
 Deos, negarent aliquid aut assererent, B
 vt umbra prius vtile atque opportu-
 num aliquid dictura videatur. Mira ni-
 hilominus simulatio est. Nam superci-
 lium, paræ! quantoperè sublatum. Ma-
 nus ipsa barbam suffulcit: in cæteris
 Xenocratis imagines grauitate vultus su-
 perant. Qui quidem etiam ea nobis iu-
 ra præscribere contendunt, quæ ipsis
 vtilissima sint, ne quis, qui boni aliquid
 sciat, palàm illud habeat; vt sui ipso-
 rum reprehensionem esse rati, si quis-
 quam qui philosophus esse videatur, e-
 loquendi sit non ignarus. Ita enim sub
 ea simulatione delitescere posse se pu-
 tant, vt intus pleni esse sapientiæ cre-
 dantur. Ambo me hominum genera ca-
 lumniantur, quasi inutilium rerum stu-
 diis occupatum: Illud quidem, quòd
 non eadem effutiam: hoc autem, quòd
 ore clauso non sim, neque bouem istum
 linguæ imposuerim. Aduersus istos opus
 illud elucubraturum est, & illorum qui-
 dem voci, horum verò silentio sese op-
 posuit. Nam etsi præcipuè contra mutos
 illos & inuidos progrediatur, (atque
 hoc ipsum quàm apta putas ac venusta fi-
 guratione?) nihilominus & illud inuenit
 quemadmodum alios vnà quoque traheret.
 Nec eruditionis minus specimen,
 quàm præconium esse contendit. Neque
 enim obiectum crimen eiuravi; sed quò
 amplius morderentur, pleraque ambi-
 tiosius magnòque cum studio tractaui.
 Progressu tandem ipso in vitæ status in-
 quirens, philosophiam commendat, tan-
 quam statuum omnium conditionumque
 vitæ sapientissimam, quam cuiusmodi
 esse oportere putandum sit, ex opere ip-
 so disce. Demum scriniorum nostrorum
 purgationem continet, quibus & ipsis non
 nihil erat criminationis aspersum, quòd
 inemendatos libros haberent. Nam ne

ab iis quidem furiosi ac liuidi homines abstinuerunt. Iam si singula congruo ordine digesta, & omnia cum specie ac decore quodam explicata, atque opportuni ad eas, quæ vbiq̄ue promuntur, disputationes transitus: si cum pluribus capitibus distinguatur, ad diuini operis imitationem, Phædri scilicet, quem de omnibus simul generibus pulchri edidit Platon; ad vnum tamen omnia propositum scopumque collimant: sicubi supina ac iacens narratio idonea probatione suffulta est; & ex probatione, quatenus in eiusmodi esse potest, orta demonstratio est, & id quod causâ alterius assumitur: hæc omnia munus artis, & naturæ fuerint. Sed quisquis ad diuinam aliquam faciem, quæ sub viliori forma lateat, dignoscendam minimè rudis est, & inexercitatus, (quemadmodum Athenis artifices factitabant, qui Venerem, aut Gratas, cæterasque id genus Numinum pulchritudines, Silenorum, ac Satyrorum simulachris vestiebant:) facile is deprehendet illo in opere innumera dogmata ex facris arcanisque declarari, quæ quòd superuacuum atq; inutilium speciem habeant, quòdque temerè, atque vt videtur, simpliciter orationi inspersa sint, cæteros facillimè lateant. Quemadmodum enim quæ à luna oriuntur refrigerationes, ab iis duntaxat, qui Comitali morbo laborant sentiuntur: sic notionum mentis illustrationes soli illi capiunt, quibus sanum mentis oculum ac defæcatum habentibus cognatum Deus lumen accendit, quæ & intelligentia præditis, intelligendi; & iis quæ intelliguntur, causa est vt intelligantur. velut nostrum illud aspectabile lumen oculum cum colore coniungit, quo præsentem, si lumen sustuleris, otiosa illius videndi facultas & sine actione manet. De iis omnibus tuum arbitrium expectabimus. Ac si quidem proferendum opus istud esse decreueris, oratoribus iuxta atque philosophis proponetur. His enim voluptatem, vtilitatem illis afferet; omninò, nisi à te, quæ iudicare potes, reiectum, atque indudum fuerit. Sin tibi Græcorum auribus indignum videatur, & cum Aristotele, amico veritatem antiquiorem habebas, alta densaque caligine obuoluetur, nec vlla inter homines de eo fiet mentio. Sed de eo hætenus. Alterum opus Dei mandato scriptū, & ab eodem examinatū,

A τῶν τοιούτων οἱ τελέχινες ἀπέχρηστο. εἰ δὲ ἕκαστος ἐν ταύτῃ τῇ προσωποποιήσῃ, καὶ πρῶτα σὺ ἄρα, καὶ ἀφορμῇ δίχρηται τῶν ἑκασταχοῦ προσωποποιούμενων· καὶ εἰ μερίζεται μὲν πλείοσι κεφαλαιοῖς κατὰ τὸ θαπείστον γράμμα, πὺν Φαῖδρον, ἐν αὐτῇ πρῶτῳ ὀμοῦ τῶν εἰδῶν τῶν κελοῦ Πλάτωνος ἐξιδύεργε, μεμηχρόνηται δὲ ἀπὸ πρῶτα στυνθῆσαι εἰς ἐν τῷ προσωποποιούμενῳ· καὶ εἴπου γέροντι πίσις ὑφέρπουσα τῷ ἑκατόμῳ διήγημα, καὶ εἰ προσωποποιήσῃ, ὡς B ἐν τοιούτοις, ἀπόδειξις ἐκ τῆς πίσιως· καὶ εἰ τὸ δι' ἄλλο γυρόμενον· ταῦτα μὲν τέχνης ἀν' εἴη δῶρα καὶ φύσεως. ὅστις δὲ οὐκ ἀγύμναστος ὀπιπρωσίσται τί καὶ προσωποποιῶν θεῖον ὑπὸ φαυλοτέρῳ κρυπτομένον γήματι· ὡς ὅτ' ἐπιόσω Αθηνῶσιν οἱ δημοουργοί, Αφροδίτῃ καὶ χάλκεα καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλμασι Σειλιωῶν καὶ Σατύρων ἀμπίχροντες· τοῦτον οὐ λήσεται τὸ γράμμα, συχρὰ καὶ τῶν ἀβεβήλων ἀποκαλύψου δόγματων, ὑπὸ τῇ C προσωποποιήσῃ τῶν πρὸ ἑλκεῖν ἐτέροις λαοῦνόντα, καὶ τῶν λίας εἰκῆ, καὶ ὡς δὴ δόξειεν ἀφελῶς ἐκκατεπάρχαι τῶν λόγων. τῶν μὲν γὰρ ἐκ τῆς σελλωιακῆς αἰτίας ἀποφύξων, οἱ νοσοῦντες ὀπιπληψίαι, αἰσθανόνται μόνον· τῶν δὲ κατὰ νοῦν ὀπιπβολῶν μόνον δέχονται τὰς ἐκλαμψίαις, οἷς ὑγαινοῖσι τὸ νεερόν ὄμμα, φῶς αἰάτωσιν σὺ γῆρας ὁ Θεός, ὁ τοῖς τε νεερόις τῶν νεοῖν, καὶ τοῖς νεοτοῖς αἰτίον τῶν νοεῖσθαι· κατὰ ὅτ' τὸ τῆδε φῶς ὄψιν σινάσθῃ τῶν χρωματι, καὶ ἀφελῆς, παρόντες, ἡ προσωποποιήσῃ τὸ δυνάμεις ἀενεργῆτος. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπὸ πρῶτων σε κρίνουσθαι προσωποποιούμενον· καὶ μὲν ψηφίσθαι προσωποποιεῖν εἰ), ῥήτορσιν ἄμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκαίσεται· τοῖς μὲν γὰρ ἡσθ, καὶ ὁ ὀνήσθαι· πρῶτως γε, εἰ μὴ ὡς σου τῆς δυναμῆς κείνην ἀφαιρέσθαι. εἰ δὲ μὴ φαυλοταῖ σοι τῆς τῶν Ἑλλῶνων ἀκαῖς ἀξίον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' Αεισοτέλοισι πρὸ τῶν φίλου πλὴν ἀλήθῃας θῆσθαι, πυκρὸν καὶ βαρὺ σέπος ἐπιπληροῦσθαι, καὶ λήσεται καὶ ἀποφύξωντες λεγόμενοι. ταῦτα μὲν αὐτῶν. καίτερον δὲ ὁ Θεός, καὶ ἐπέτα-

Ξεῖ δ' αἰέτινεν, ὃ τῆ φανταστικῆ φύσιν χει-
 ρεῖται ἀναπέφραται. ἔσκεπται ὅ ἐν αὐτῷ πᾶσι
 τῆς εἰδωλικῆς ἀπάσης ψυχῆς, ἢ ἔτερον ἄλλα
 πορευθείσας δόγματα τῆν οὐπω φιλοσο-
 φηθέντων Ἕλλησι. καὶ πὶ αὐτῷ ἡς ἀπομηκύνει
 πᾶσι αὐτῷ; ἀλλ' ἔξείργεται μὲ ὅτι μίας
 ἀπὸν νυκτὸς, μάλλον ὅ λειψίου νυκτὸς,
 ἢ καὶ πῶ ὅψιν ἕνεγκε πῶ πᾶσι τῶ δειν
 αὐτὸ συζητήσεται. ἐστὶ ὅ οὐ τῆν λόγων, δὲς
 που καὶ τῆς, ὡσπερ ἡς ἔτερος ὦν, ἐμμετοῦ
 γέροντα μὲ τῆν πρῶτον ἀχροατῆς. καὶ νῦν
 ὁσαῖς αὐτῷ ὅτι τὸ σύστημα, θαυμαστῆ ἡς
 πᾶσι ἐμὲ ἀφῆταις γῶ, καὶ πῆ ἰσφῆ με
 θεία πᾶσι χεῖρα ἡς πῶ ποιῶν. εἰ ὅ μὴ
 μόνον ὅ παρὸς ἐμοῦ, καὶ πᾶσι ἔτερον δὲ αὐτῷ
 ταῦτα ἡνοῖτο, σὺ καὶ τῶν μεμύσας. σὺ γῶ
 δὴ μετ' ἐμὲ πᾶσι τῆν Ἑλλήνων ἐπέυξη.
 ταῦτα τῆν πῶς ἀνεκδοτῶν ἀπέφραται. καὶ ἵνα
 τέλος ἀριθμὸς ἡ, πᾶσι πῶ πᾶσι πᾶσι
 Δώρου, πᾶσι ἡμίονον ἐν πᾶσι καὶ τῶ
 πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 Πεντάπολις ὡρατο.

Δομηνίου σχολαστικῷ.

Domitiano Scholastico. 154.

Παῦν ἄφρατος δὲ αὐτῶν κεφαλαιωδῶς
 τῶ ἔργων, πῶ σὺν θαυμασίῳ κεφαλῶν χει-
 ρουσῶν τε φιλανθρωπία, καὶ τῶς δευτέρῳ
 χεῖρα βουλομένη ὀρέγαν. ἐπὶ αὐτῷ δὲ τῶ
 πᾶσι καλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τῶ δὲ τῶ
 λόγου, πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 ἢ πᾶσι πᾶσι, ὡ φίλη κεφαλῆ, νῦν πῶ φι-
 λανθρωπίαν ἐπιδύκτεον, ὅσα ἢ ὅ πᾶσι πᾶσι
 πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 γυνὴ τε γὰρ ὅστιν αὐτῇ, ἢ γυνὴ δυσχερῆσα-
 σα χρεῖται. εἴτα σὺν ὀρφανῷ παιδίῳ παρῶ-
 σα, ἀ πᾶσι πᾶσι. ὅστις δὲ ὅστις ὅ τῶ πᾶσι
 κῆρας, ἢ ὅ, πῶ, ἢ ὅπως, αὐτῇ διδάξει τῶ σὺν
 καλοκαρδίαν. ὅσα ἴστω, ὡ θαυμασίε, ὅ-
 πως ἐπαμυνεῖς τῆ γυναικί, ἢ ἀφῆ τῶ κα-
 λῶς ἔχον, ἢ ἀφῆ τῶ πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 μετῶ γῶ ἐπὶ τῶ καλῶ τῆν εἰς αὐτῶν γ-
 νομήων, συγγείδα τε οὐσῶν ἐμῶν, καὶ τε-
 δραμμένῳ ὑπὸ μητρὶ κρημῶ φρεσῶν
 πᾶσι ἡμῶν.

A ac perpensum est, quod imaginandi vi
 tanquam grati animi munus est confe-
 cratum. Instituta verò in eo disputatio
 est de anima simulachris affixa, aliàque
 nonnulla dogmata promuntur, de qui-
 bus à nullo hæctenus Græcorum est dis-
 putatum. De quo quid attinet plura
 dicere? Vniuersum verò illud opus vnà
 nocte elaboratum est, seu noctis potiùs
 reliqua parte, per quam & de eo con-
 scribendo oblata mihi visio est. Quin-
 etiam in quibusdam orationis partibus
 bis fermè vel ter, tanquam alius forem,
 mei ipsius cum iis qui aderant factus
 sum auditor. Et nunc quoties opus per-
 curro, miro quodam modo afficior, &
 vox me quædam, iuxtà Poëtas, diuina
 circumsonat. Vtrum verò non ita ego
 solus afficiar, sed idem etiam aliis con-
 tingat, mihi & illud significabis: Tu
 enim post me prima omnium ex Græcis
 leges. Hæc nondum edita hæctenus ad
 te misi, atque vt perfectus sit numerus
 adieci librum illum de Dono, quem o-
 lim legationis tempore ad virum scrip-
 seram, qui tum plurimum apud Impe-
 ratorem poterat. Estque Pentapolis non-
 nihil ex eo libro donòque vtilitatis con-
 fecuta.

C
 D
 Cùm illud perspicuè ex rebus ipsis, fa-
 ctisque didicerim, te egregium ac præ-
 clarum caput ad omne humanitatis of-
 ficiū esse propensum, libentèrque suppli-
 cibus manum velle porrigere: ad id ip-
 sum te prouoco, Equum, vt aiunt, ad
 campum hortari me existimans. Tibi
 verò magis quàm antea, vir amicissime,
 præbendum humanitatis tuæ specimen
 est, quantò & miserabilior persona est,
 in quam beneficium contuleris. Mulier
 quippe est, & ad viduitatem redacta mu-
 lier: Deinde passa cum pupillo filio,
 quæcunque passa est. A quònam verò
 iniurià sit affecta, & qua in re, & quo-
 modo, ipsa tuæ probitati declarabit.
 Quamobrem, vir eximie, vide vt mulie-
 rem defendas, cùm pro eo quod hone-
 stum est, tum quod tuis moribus con-
 sentaneum, tum mei denique gratia.
 Ero enim omnium, quæ in illam con-
 tuleris, beneficiorum particeps, prop-
 terea quòd, & cognatione coniuncta me-
 cum est, & apud nos sub honesta matre
 castè ac pudicè est educata.

Eidem. 155.

Τῷ αὐτῷ.

Quæ iusta sunt, socios & adiutores desiderant. Atque hi demum qui iis auxilium præbuerint, felices habendi sunt, cum pro æquitate laborent. Quamobrem te horum patronum ac defensorem elegi, qui & animo & arte subsidium afferas. Ac quod ad me attinet, de quibuscumque possum benè mereri sum paratissimus: Tu verò occasionem aliquam præbe. Amicitiam enim senties, quam neque ipse contempnas, nemo verò fortassis irrideat.

Τὰ δίκαια χρεῖζι συμμάχον· καὶ γίνονται αὐτοὶ οἱ βοηθοὶ αὐτοῖς θιδαίμονες, τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι συμπονοῦντες. εἰλόμην δὲ σε τούτων πρὸς ἅπαντας, γνώμη τε ἀμειψοῦσα καὶ τέχνη. ὃ μὲν οὖν ἐμὸν, ἅπαντα ἔδωκεν, οἷς δὲ δυνάμει· δίδου δὲ αὐτοῖς ἀφορμὰς. ἀγάθησον γὰρ φιλίας, ἐν ᾗ οὐτε αὐτοῖς μέμνη, γελᾶσθαι τε ἴσως ὀδοῖς.

IN SYNESIANA OPUSCULA
AD LECTOREM PRÆFATIO.

*Q*UÆ sequuntur Synesiana opuscula, ea sparsim ab eruditissimo viro Federico Morello excusa, ac publicata fuerant. Quamquam prima illa Κατάστασις, cuius initium est, Οὐ Δύσομαι, &c. in Turnebi editione post libros de Providentia collocata legitur; itidemque à nobis latinè olim reddita. E cæteris quæ tertia numero est, à Petro quodam Morello Turonensi translata quidem erat, sed quòd nonnullis in locis penitus hallucinatus esset, malui interpretari ipsè, quàm alterius opera interpolator videri. Quæ verò ab erudito Federico Morello Romana lingua donata sunt, ea sunt huiusmodi, nullius ut alterius laborem ac diligentiam requirant. Postremò illud lectorem admonitum velim, inter Synesiana scripta eam orationem referre me noluisse, quæ Φιλadelphοι, ἢ αὐτῶν Φιλανθεσπίας inscribitur, quòd perperam sub Synesij nomine circumferatur. Est enim Themistij illa sanè, eademque Valentiniano, ac Valenti fratribus nuncupata: id quod ego rationibus conuincam necessariis tum, cùm illam unà cum cæteris Themistij orationibus emittam, quas propediem non sine luculenta aliqua αἰεθική recensitas, ac latinè pridem à me conuersas spero me tecum communicaturum. Vale.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟ-
ΦΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ
ΟΜΙΛΙΑ.

SYNESII CYRENAEI CON-
ciuncula, in peruigilio Natalis Domini,
FEDERICO MORELLIO
Profess. Reg. interprete.

*N*ΥΞ ἱερα, φως
εισκόσσει τοῖς κατη-
ραμένοις, ὅσον οὐ-
δεὶς ἡμέραν ἐλαμ-
ψεν ἡλιος. ὥστε γὰρ
οὐδὲ ὅσον ἔξετε-
σθῆναι παρ' δημιουργ-
γῶν, καὶ τὸ κάλλιστον ὄπτει γῆς. Ἰλλ' ὥστε
δημιούργημα ἐκείνο τὸ φως, ὃ φωτίζει
ψυχὰς, καὶ τὸν αἰθέρα ἐφώτισεν ἡλιος.

*N*OX sacra, quæ lu-
cem tantam attulit
iis qui execrati er-
rant, quantum nullus
vnquam Sol diem il-
lustravit. Nec enim
fas est profecto quic-
quam, licet omnium
quæ in terra sunt pulcherrimum sic,
cum præpotenti rerum opifice compa-
randam censere. Verùm ne opificium
quidem est illa lux quæ illuminat animos,
& aspectabilem hunc Solem illustravit.

Agnoscite beatitatē quæ adest, quæq; præfens est. Si hoc in statu firmi permanseritis, optabiliorem vobis ac feliciorem solennem hunc diem, quandiu vitam producere dabitur, obseruabitis. Nunc quidem certè vnusquisque vestrum Angelus Dēive nuncius in vrbe versatur: atq; etiam nunc existimate planè vobis congruere quod dictum est, in terris degentes & in cœlis conuersationem habentes. Cæterùm timete ne excidatis ab hac dignitate. Atenim inquinatio, quæ post februationem & expiationem accidit, piaculum est quod vix eluitur.

Decreuerunt aliquid Leontopolitani mitiùs quàm ipsorum natura ferat, cum à se inuicem abstinentes, vicinos violatarum legum accusarunt. quandoquidem heri & nudius tertius fratres aduersus fratres, & filius contra patrem, & pater contra suos aduocabat carnificem. Neq; porrò id quod nunc aggressi sunt, hominum est mutuam illam eadem patriam amolientium: verùm priuatim quidem singuli in singulos impetum faciunt: communiter verò ciuitas Astygitones insectatur, eos qui non feliciter nec bono suo sunt vrbs vicini. Nam non præclare secum actum iri crederent, nisi etiam publicè conformatio ciuitatis accusatoria foret, & calumniatoris vicem subiisset. Iam verò nobis ea quæ accusatoriè obijciuntur, claras probationes exhibent vt nemini inferamus iniuriam: quibus iudex patientem accommodat aurem. Atqui nos arua colere, non causas actitare didicimus. Cur tandem igitur, cum iamdudum hæc ita se habuerint, convenientia sibi munera & tempora transcendere æquum censent, & aduersus nos prodeunt, qui plus quàm ipsi accendimur? & maiore siti correptis, atque iniuria affectis ratione situs, vænum semper exponunt auidè id quod superest. Quoniam autem hoc anno argenti nihil reliqui fuit, volunt nostras ærumnas in lucro deputare. eò nimirum tendunt recentes illæ delationes: nec alius ipsis finis est scitorum. Fatentur etiam aliquid secundò, quod dignum est vt à nobis primis & solis enuntietur: cum eiusmodi sit vt maximè ob oculos ponat iniustissimum ipsorum institutum. Nam cum iam olim calumniæ fundamenta altè iccerint pro securitate, quòd non ad se atinentibus aquis vtantur, ad hoc venerabile prætorium aditum sibi fecerunt.

ὁμολογεῖτε τῆς παρούσης μακαριότητος. αὐ οὕτω διαμείνητε, βίβηλωτέραν * ὑμῖν πλεονεξία ἔπι τῆς παρούσης, καὶ μὴ διὰ βίου, τηρήσετε. νῦν μὲν ἕκαστος ὑμῶν ἀγγελὸς ἐν τῇ πόλει παρῆνοσε. νῦν ἠγγείαθε πρὸς ὑμῶν ἐπὶ τὸ λεγόμενον, ἔπι τῆς οὐρανό, καὶ ἐν οὐρανῶ τὸ πολιτικὸν ἔχοντες. φοβήθητε τῆς ἀξίας ἀποπεισῶν. δυσκνήτων τὸ μὲν κέρταρον μόλυσμα.

Εβουλεύσατο ἡ Λεοντοπολίται τῆς ἐαυτῶν φύσεως ἡμερώτερον. ἀλλήλων ἀφένδομοι, τοὺς γείτονας πρὸς ἀνόμιον ἐξέτασαν. ἐπεὶ μέγλη ἡδὲ καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἀδελφοί τε ἐπὶ ἀδελφοῖς, καὶ παῖς ἐπὶ πατρί, καὶ πατήρ ἐπὶ πατρί ἤκει πρὸς ἀλλήλους τὸν δῆμιον. τὰ καὶ ὅσα τὸν νῦν ἐξέλεγον, καὶ αὐτῶν ὅσα πλεονεξία τὸν πατέρα. ἀλλ' ἰδίᾳ μὲν ἕκαστος ἐπὶ τὸν ἴδιον φέρεται. κοινῇ ὅ ἡ πόλις ἐπὶ τοῖς ὅσιν ἀτυχεῖς ἀτυχεῖται. οὐ γὰρ ἀνεκτὸν αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ δημοσίᾳ τὸ γῆμα τῆς πόλεως κατηρημένον εἴη, καὶ συκοφαντοῦ χάριν ἀποστελέσθαι. ἀλλ' ἡμῖν γε εἰς τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, αὐτὰ τὰ κατηρημένα ὅσα ἀποδείξας πρὸς ἑαυτοὺς, εὐτυχεῖται ἀκούει δικαστῶν. γεωργεῖν ὅ ἡμεῖς, ὅσα ἀγροῦν διχας ἐμάθομεν. τί ποτ' οὖν ἀποδείξασθαι αὐτοῖς πάλαι καὶ πρὸς πάλαι τῆς συκοφαντῶν μερῶν ἀποδείξασθαι ἀξιοδοσί, καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἔρχεται τοῖς ἑαυτοῖς ἀξιοδοσί. διηρητέροις τε οὖσι, καὶ ἡδικημένοις πρὸς τῆς θέσεως, ἀπεμπολοῦσι αἰεὶ τὸ ἀδικημένον. ὅσα τῆς οὐρανό καὶ ἐπὶ τῆς οὐρανό, ἀξιοδοσί αὐτὸ γινέσθαι τὰς ἡμετέρας συκοφαντίας. εἰς τοῦτο τείνοισι αἱ πρὸς ἑαυτοὺς γραφαί, καὶ οὐκ ἀπὸς αὐτοῖς τῆς ἀφισματῶν οὐκ ἔτερος. ὁμολογεῖτε ὅ ἡμῖν καὶ δούτερον, ὅ παρὰ πρὸς ἡμῶν καὶ μόνων ἀξιοδοσί εἰρηάζει, πρὸς ἀλλήλων ὅ ἡμῶν ἀδικημάτων αὐτῶν ἐξέλεγον. πρὸς ἑαυτοὺς γὰρ αὐτοῖς κηρύττει τῆς συκοφαντίας βαλλόμενοι πρὸς ἀδελφίας τῆς πρὸς μὴ πρὸς ἑαυτοὺς ἔδωσι γινέσθαι, τὰς ἀξιοδοσί. οὕτω δικαστῶν πρὸς ἑαυτοὺς ἐποίησαν.

TIMOLEONTI GRANGIERO
 CONSILIARIO IN SENATU PARI-
 sienti, Papirius Massonus in Regia
 Aduocatus, Salutem.

T*E quidem dignum hoc opere, quia Graci sermonis peritissimus es, et vicissim id te dignum etsi exiguum est, esse existimaui, cum Synesum in deliciis habeas. De quo Scriptore Euagrius libro primo historia, cap. 15. quid memoret, in promptu tibi quoque est. Ego non aliud de eo dicam, quam quod Arcadij temporibus vixit: ad eum enim scripsit praclaram orationem de Regno. Quam verò miseram et afflictam urbem egregius ille Episcopus incoluerit, si fortè aliunde nesciebas, ab ipso fonte hauries, et Catastasin hanc nunc primum à me, per Morellum nostrum, in lucem mitti publicè utilem gratulabere. Vale, et C. V. Balthazarem et Maximilianum fratres meis verbis saluta, charissimūque parentem vestrum Legatione nobili ad Rhetos iam pridem functum.*

A

SYNESII CYRENÆI

CATASTASIS, IN QVA

Pentapolitana calamitas
describitur.*Interprete Dionysio Petauio.*

QUIDEM nescio B quid de iisce calamitatibus dici oporteat, quæ in oculis omnium versantur. Nam neque sermonem instituere vacat iis, quibus flere necesse est; neque rerum acerbitati par inueniri potest oratio. Quamquam nonnullos etiam ingruentium malorum magnitudine percussos lachrymæ ipsæ defecerunt. Sed cum flentes Deus respiciat, & ista scire conueniat eos, qui Romanorum imperium administrant: ad quoscumque potes eorum scribere, qui de hac re ad Imperatorium concessum referre possint. Fac ut illis propediem aliquis renunciet, quemadmodum Pentapolis nudius tertius optima adhuc Imperatori possessio fuerit: quæ ut copiis, atque potentiâ aliis cederet, beneuolentiâ tamen potentiores etiam vincebat. Hoc illi probè inter eos sciunt, qui in republica tractanda cum cura studioque versati sunt: Inter quos magnum illum Anthemium præcipuum locum tenere cum audio, tum mihi facilè persuadeo. Hic igitur haud ignorat, quot quibusve temporibus, illis maximè per quæ Tyranni grafati sunt, citrà vllam tergiversationem parati ad nutum Imperatoris fuerimus. Sed hæcenus Pentapolitanæ res heri ac nudius tertius in Romanorum potestate māsferunt, qui deinceps amissâ ea gente, in recentendis Præfecturis suis illam præterierunt. Prorsus nunc de Pétapoli actum est, funditus, inquam, illa concidit: quæ variis quidem ærumnis annum iam antè septimum conflictari cœperat: sed quemadmodum animal quoddam ægrè moriens, sic illa spiritus sui reliquias cogebat, atque contrahebat. Felix sit Anyisij memoria,

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΚΥΡΗ-

•ΝΑΙΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ,

ῤηδεῖσα ἰπὶ τῆ μεγίστῃ τ βαρ-
βάρον ἐφόδῳ, ἠγεμονδύοντος
Γενναδίου, καὶ Δουκὸς ὄντος Ἰν-
νοκεντίου.

ΓΩ μὲν οὖν οἶδ' ἐπὶ καὶ γρη' λέγειν ὑ-
πὸ τῆ εὐ ὀφθαλ-
μοῖς συμφορῶν. οὔτε
γὰρ γολή λέγει, οἷς
κλαίειν ἀνάγκη, οὔ-
τε λόγος αὐ γήοιτο
πῶς πρῶτασι σύμμετρος. καὶ τοι καὶ ὁ
δακρύειν εἰσὶν, τὰ μέγιστ' ἦν σωτυ-
ρήτων κακῶν ἐκπλαγῆς, ἐπέλιπεν.
ἀλλ' ὅτι κλαίωντων μὲν Θεὸς ἀδάνα-
ται. δεῖ δὲ εἶδέναι καὶ πῶς τὰ Ρωμαίων
σκήπτρα διέποντας. γράφε σὺ πρὸς οὐδ'
ὅτι τε ἦν δυναμῶν λόγος εἰσπνεγκεῖν εἰς
ὁ βασιλέως σωέδριοι. Ἀχέιτρω πῶς
ἀλλ' εἰς βραχί, ὅτι Πεντάπολις βασι-
λεῖ ὁ μέγιστ' τείτης μὲν ἐπὶ κτήμα ἀ-
γαθόν. εἰ καὶ διδάμει λειπόμῃρον ἐτέ-
ρων. ἀλλὰ ἦν μείζω δυναμῶν εὐνού-
τηρον. ἴσασι αὐτῶν ὅσοι δεδημοσιεύκασιν. με-
τὰ τῷ πρῶτῳ πῶς πρῶτασι. ὡν τὸν
μέγιστον Ἀνθίμιον ἐγὼ τῷ πρῶτῳ καὶ ἀ-
κούω, καὶ πείθω. εἰκοῦν εἶδεν ὅ ὅσοι
D κακοῖς, καὶ μαλιστα τούτων ὅποσοι τυραννι-
κοῖ, γήναμῃ ἀπεσφάσισσι βασιλεῖ. ἀλ-
λά μέγιστ' τούτων τὰ Πενταπόλεως ῤῆς
καὶ τείτῳ ἡμέραν ἐχρητο Ρωμαίοις, ἐ-
θνοῖς ζήμια τῷ ἠγεμονίας αὐτῶν πρῶτ'
Πεντάπολιν ἐρήμῃσασιν. οἷχεται Πεντάπο-
λις νῦν ἀκρίτως. εἰς τῷχατον οἷχεται. ἐβ-
δομον μὲν ἔτος ἤδη πρῶτασι ποτη-
ρῶς. ἀλλ' ὡσπερ ζῶν δυνατατοῦ, ἀέ-
φερε καὶ σωήθεσιζε τῷ πνεύματος ὁ
λειπόμῃρον. εὐφημος Ἀποστὰ μῆμη εἰσῶ-
τῶ τῶν

τὰς τὸν χρόνον αὐτῆς πλείω πεποίηκε, ὡς **A**
 μὲν ἀπῶτων ἀσπίσι, ὡς ὁ Οὐωνιγάρ-
 δῶν χερσὶν εἰς δέον χησάμηνος. Ἰγάρ-
 οῦ, ἀναβολὴ ἕως ἐγγύετο τῷ κακῷ. Οὐ
 γὰρ ἐξεχύθησαν ὅλα πλήρη καὶ τῆς χῶ-
 ρας. εἰς ληθῆια μετετάξαντο. ἀφῆλλοντο
 καὶ παροσλήλλοντο. ἐπεὶ δὲ τρεῖς ὡραῖα ἔλα-
 μῆνοισ ἀλλοῖς μετεμῆθησε, νῦν μὲν ἰππο-
 κρητεῖται τὰ πεδία, νῦν ὡς οἱ στρατιῶται τει-
 χήρεις, ἄλλοι ἀλαχόσε διειλημῆνοισ, τὸ
 ὅτι Κερεαλίου κακόν, ὡς δὲν ἀλλήλοισ ὀ-
 φελος ἔντες, ὅτι μὴ σιωπετάθησαν. Ἰγάρ-
 οῦ ὡς τῶν πολεμίων λαμῶσα οἱ ἄριστοι
 βύζωνοισ, καὶ παρὸς τὸ φυγεῖν ὑπέρταῖς, νῦν
 πολιορκηταῖ, νῦν τὰ ὡς καμητικὰ τεῖχη κα-
 θελόντες, πλατεῖ στρατεύματι ὡς πόλεις
 παρῆσαν. τί γὰρ οὐ παρῆσαν αὐ-
 τοῖς; Αἰσουεῖνοισ ὡς τῶν Θρακῶν τῶν ἰπ-
 πέων ἐνεδύσαντο θάραχος οὐ κατὰ χεῖρας,
 ἀλλ' ἐπεβελώντες τὰ γήματα. ταῖς Μαρ-
 κομανῶν ἀσπίσι, ὅτι ἴσως ἐχρήσαντο.
 εἰς γυμνηκὸν ἐτέλεσε τὸ Ρωμαίων ὀ-
 πλιτικόν, ἐρῶν ἐλέω τῶν Ἰσθητῶν δι-
 εμάχοισ. Δακρύω τοῖς ἀνδράσ, ὅτι ὄντι **C**
 διζω τῶν συμφορῶν. τί γὰρ αὐτὸ ἐποίησαν
 εἰς πολυπλάσιον πλῆθος, οἱ κατὰ ὡς μέ-
 ρος ἀλλοῖς ἀδελφοῖς ἐντυγχάνοντες Οὐωνι-
 γάρδῶν; τὸ μὲν ὅτι τὰ Θεῶν, καὶ τῆ ῥώ-
 μη, καὶ τῆ τῶν ὀπλων ἐμπειρία σώζον-
 ται. τὸ δὲ ὅτι τῆ στρατηγία, τί δὲ καὶ
 μέγα κακόν τοῖς πολεμίοισ ἐργάσαντο;
 κατὰ ὡς οὐ πρὸ ἐκόντων ἀφίενται τῶν ἀ-
 γόντων ἀλλοῖς. ἀλλ' εἶποτε σκυλάκων δι-
 κλῶ ἀποβιάσαντο, οἱ δὲ πάλιν ἠγξῶν ὡς
 ἀλλοῖς. καὶ ἀνεκαλέσαντο, ὡς τῶν κορῶν
 ναὶ δρόμου, καὶ φόνου θηρέου. καὶ ὡς καὶ **D**
 Οὐωνιγάρδῶν οὐραγίας ἔδῃ, καὶ σιωπε-
 τῶν στρατεύματος. Ἐδῃ γὰρ, ὡς οἱμα,
 φάλαγγος, ὡς ὡς ἐνεργῶν μαχητῶν, τὸ
 μὲν ἀκμαστότερον παρῆσαν, τὸ δὲ
 εἰσβαρώτερον ἐπελαυνέσθαι. οὕτως ὡς πλη-
 γῆ ἰσχυρότερα γίνεται. ὅλας δὲ τὸ πλῆθος
 αὐτῶν ὀλίγον ὅτι παρὸς τὸ ἀπολεμη-
 σαι τὸν πόλεμον. ὅς οὐδ' αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ
 ἡμᾶς τοῖς ἀπολεμηθησὶ καλῶς. ἀλλ'
 εἰ μὴ ἕως εἰς τῶν ἰσθητῶν Οὐωνιγάρδῶν

Is enim annum ad illius tempus adiecit,
 cum clypeis quidem omnium; Vnni-
 gardarum verò manibus opportunè vte-
 retur. Itaque nonnihil dilata calamitas
 est. Neque enim confertis copiis regio-
 nem peruagati sunt. Ad latrocinia sese
 conuerterunt, fugientes identidem, at-
 que irrumpentes. Posteaquam verò ter
 instructa acie præliati, consilium muta-
 runt, nunc campos longè latèque om-
 nes eques obtinet, nunc intra mœnia
 conclusi milites tenentur, alij aliò diffi-
 pati, quod Cerealis tempore malum ac-
 cidit, nec vtilis sibi esse inuicem possunt,
 quòd non collecti in vnum, ac coacti
 sint. Quamobrem hostium res luculen-
 tæ ac prosperæ sunt. Qui enim supe-
 riore anno velites erant, & ad fugam ex-
 pediti, nunc oppugnatores urbium sunt.
 Nunc posteaquam Pagorum muros e-
 uerterunt, oppida ipsa iusto exercitu cir-
 cumdant. Quid enim non illis succes-
 sit? Aufuriani Thracum equitum loricas
 induerunt, non quòd iis opus haberent;
 sed vt ornatum atque habitum irride-
 rent. Posthæc Marcomanorum clypeis
 vsi sunt. Ad velites, atque expeditos
 Romanorum legio redacta est, qui-
 dem miseratione hostium salutem con-
 fecuti sunt. Eiusmodi homines deplo-
 ro, calamitatem non exprobro. Quid
 enim aduersus multo maiores copias
 facerent Vnnigardæ, dum confertis ip-
 si in lacinias dispersi occurrerent? Ita-
 que quantum in Deo & virtute atque
 armorum peritia fuit, salui atque in-
 columes sunt. Quantum verò ad du-
 ces attinet quo tandem ingenti malo
 afficere hostes possent, in quos qui
 ipsos ducunt, non libenter eos immit-
 tunt, sed si quando carulorum instar
 eruperint, illi rursus ipsos antè redu-
 cunt, ac reuocant, quam sese cursu,
 ac ferina cæde satiare potuerunt. Quan-
 quam extremo etiam agmine esset opus
 Vnnigardis, ordinatòq; exercitu. Opor-
 teret enim, vti opinor, phalangis, ve-
 lut ferini ac validi cuiusdam ensis,
 vegetiorem quidem partem in fron-
 te, grauiorem in subsidiis locari. Ita
 enim altius plaga penetrat. Ac vt
 vno verbo dicam, multitudo om-
 nis illorum paucior est quàm vt bel-
 lum istud sustinere possit. Quod me
 in nostra quidem regione commode
 administrari potest. Sed nisi fortè quis-
 piam in illorum agmen Vnnigardas
 Ce

immittat, quatuor aduersus eos Centu- A
 rius opus est; vel erat potius tanto nu-
 mero opus, ac Duce, antequam fun-
 ditus periissemus, antequam vsqueadeo
 hostium res auictæ, ac confirmatæ fuif-
 sent. In hoc ultimo bello ipsæ etiam
 mulieres ad expeditionem profectæ sunt.
 Vidi, vidi, inquam, sæpenumero gladio
 accinctam mulierem, atque vnâ infantem
 suum lactantem. Quis securum adeo
 bellum non fortunatum putet? Pudet
 me & mihi ipsi, & tempori, & Rei-
 publicæ timuisse. O veteres illos Ro-
 manorum spiritus! qui vbique omnia
 debellare solebant, qui distitas conti-
 nentes trophæis suis coniunxerunt: nunc B
 ab infelici, dispersaque gente eò redac-
 ti sunt, vt periculum sit ne præter Græ-
 cas vrbes etiam Africanas, ipsamque
 adeo quæ in Ægypto est, Alexandriam
 amittant. Est illud quidem quod ad pe-
 cuniarum rationem attinet, maioris mo-
 menti: hoc verò ad splendorem ac glo-
 riam non minus, si quis erubescere mo-
 dō nouit, ac decoris rationem vllam, at-
 que honestatis habet. Prò audaciam il-
 lam, qua freti velut retibus vniuersam
 prouinciam amplexi sunt! Nullus iis ac-
 cessu mons arduus, nullum fatis muni-
 tum castellum fuit: Regionem omnem C
 peruagati, omnem perscrutati sunt, zta-
 témque omnem in seruitutem redege-
 runt. Olim ex Historicorum numero
 ita scribentem nescio quem audio, FÆ-
 MINAS ET PVERVLOS
 EXCIDIORVM AC SVB-
 VERSIONVM ARGVMENTO
 RELINQVEBANT. Sed
 longè aliud Pentapoli contigit. Quæ
 enim Ausuriano possessio commodior
 mulierculâ & infantulo? vt & illæ ip-
 sariant, & ij simulatque adoleuerint
 vnâ ad militiam ducantur. Sunt enim
 erga nutritios potius quàm parentes a-
 nimo propensi. O miseram illam quam
 propagamus coloniam! Captiua Iuuen-
 tus agitur, quæ hostium exercitus au-
 geat. Veniet hostilis aliquando contra
 patriam populus. Eum agrum popula-
 bit atque excindet adolescens, quem
 cum Iuuenis esset vnâ cum patre co-
 luerat. Nunc in via est: nunc abducit-
 ur: nunc in vinculis adhuc Pentapo-
 litana Iuuentus est. Nec est vllus qui
 iis opem ferat, aut ferre possit. Neque
 enim istud sinunt Alexandrini illi, qui
 pessimo Pentapoleos fato in ea ipsa mi-

Δαβιβιάσφεν, ὅτι τούτοις δει πληθοις ἐκα-
 τούτων τετηράων· μάλλον ὃ πρῶτον ἐδδ
 τσοπούτου πληθοις, καὶ στρατηγῶν, ὡρὶν λι-
 μαῖς οἴχεσθαι κρημνῆ, ὡρὶν εἰς τσοπότον αὐ-
 ξηθῆναι τῆς πολεμίας τῆς πρῶτης. εἰς
 τὰ τελευτῆα τῶντα, καὶ γυναικες σιω-
 στρατεύσαντο. εἶδον, εἶδον ἢ συχρὰ γυναικα
 μαχαροφόρον ὄμοδ, καὶ βρέφη ἰδίου-
 μῶν. τίς οὐ ζηλοῖ τὸν ἀκίνδυνον πόλε-
 μῶν; Ὑπὸ ἑμαυτοῦ πεφοβημῶν, Ὑπὸ
 τῆς ἢ κρημνῆ, Ὑπὸ τῆς πολιτείας αἰχμῶ-
 μη. Ω τῆ πάλαι Ρωμῶν φρονηματος!
 οἱ πῶτα πομπηρῶν νικῶντες, οἱ τῆ ἠπει-
 ροις ἢ ἔχραοις σιωδῆσσαντες. ἢ νῦν Ὑπὸ
 δουλώου, καὶ νομαδίου γῆροις κινδυνῶ-
 οισι τῆς Ἑλλῆσι Λιβύας πρῶταποβα-
 λειν, καὶ πῶ πρὸ Αἰγυπῶν Αλεξάν-
 δρῆαν. ἐκεῖνο μῆζον εἰς λόγον ζρημά-
 των, τῶτο δὲ εἰς διδδξίαν ὅσα ἔλατῆν, εἰ
 ἢ οἶδεν αἰχμῶεσθαι, καὶ ποιῆται πῶτα λό-
 γον τῆ πρῶτον. Ω τῆ φρονηματος, μῶ
 ὄσου πῶτα ζῶσαν σεσαγμῶνθεσι! τούτοις οὐ-
 δὲν οὔτε ὄρεσ ἀβατον γέρονεν, οὔτε φρο-
 ειον ἐρυμῶν. πῶσῶν ἢ πρῶτηξῆλλον· πῶ-
 σῶν ἢ διηρονησῶντο· πῶσῶν ἢ λιλικίας ἰδουρα-
 ποδίσῶντο. πάλαι ποτὲ τῆ πρὸ Ἑλλῆσι λο-
 γοζῶσῶν ἀκούω. ΓΥΝΑΙΚΑΣ
 ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΡΙΑ, ΓΝΩ-
 ΡΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΟΡ-
 ΘΗΣΕΩΝ, ΥΠΕΛΕΙ-
 ΠΕΤΟ. Ἀλλὰ πῶτα τῶντα μάλι-
 σα γέρονε Πενταπόλει. Τί γὰρ Αἰγυ-
 ειδῶν καλλιον κτῆμα γυναικῶν καὶ βρέφοις;
 ἢν αἰ μῶν αὐτοῖς ἴκτοιεν, οἱ δὲ, ἢνα αὐξη-
 θέντες στρατεύοιτο. ὄνοι γὰρ ἀπὸ τῆς τεκόν-
 των τῆς ὄρεσῶν γίνονται. Ω πονηρῶς ζῶπι-
 κίας ἢ ζῶπικίζομεν! Ἀγέσαι νεότης αἰχ-
 μάλωτος, τῆ τῶματα τῆς πολεμίων αὐ-
 ξησῶσα. ἢξῆσι δῆμος ὅτι πῶτα ἐνεγκῶσῶν
 πολέμιος· κερῶ νεότης πῶτα γῶν, ἢ μειρῶ-
 κιον ἢ μῶ τῆ πῶτα ἐξῆσῶσῶν. νῦν ὄ
 ὄδῶ· νῦν ἀπάγεσαι· νῦν ἢν δεσμῶν τῆ
 Πενταπόλεως ἐφῆσῶσα. Ἀμῶσι ὃ ὄσῶσις,
 ὄσῶσις διώσῶται. καὶ πῶ φασι πρῶταμῶσῶν
 πῶ στρατηγῶν. ἄλλ' οὐ γὰρ ἢν Αλεξάνδρῶν
 οἱ κακῆ μοῖρα Πενταπόλεως ἐν αὐτῆ στρα-

χ. συχρὰ

χ. Κασο
ρω.

χ. ἔσπῆα
ἰσ. πῶ ἢ π
ρωῶκα ἔ
παμ. ὄ
πῶτα Μ
Τυεῶν,
κά.

ἰσ. κῶμ
οἰκίας.

πνευμάτῳ. τί γὰρ αὐτῷ πῶς αἰτιάσασθαι τὸν
 αἰετήριον; ἢ καὶ γῆρας βαδῶν, καὶ ἰόσου κα-
 τὰ βολὴν πολυχρόνιος τὴν συγγνώμην ἐμνη-
 σεύσασθαι; καὶ τί ῥάσων ἰὼν, εἰ φραττηγῶν
 ἠτυχησάμενον, ἡρώτησαν φράττημα, καὶ
 παρορκοφῶς τῷ Θεῷ, δίκην ἀσεβείας
 εἰς παρὰ τὰς ἀσθεῖας. ποίων ἱερῶν οὕτοι, ποίων
 ὁσίων ἐφείσθησαν; Οὐ πολλαχόθεν τῶν Βαρ-
 κίων πεδίου τὰ νεοσκάφῃ τῶν μνημάτων
 ἀνέχοντες; Οὐ ποῦδ' αὖτῶν αἰ πῶντα-
 γρὸς τῆς ὑφ' ἡμᾶς Ἀμπελίπιδος ἐκκλη-
 σίας περικαυσοί, καὶ ἐρείπια; Οὐ καὶ μὲν
 πρᾶξις τῶν ἱερῶν, ὡς βεβήλοισι, ὅτι
 κρεαιομία πῶν ἱερῶν; καὶ ὅ μυστικὰ σκῆψαι,
 τὰ λειτουργικὰ τῆς δημιουργικῆς σπον-
 δείας, τελετῆ δαίμονι, εἰς τὴν πολεμίου
 καμίζεσθαι; τί αὖτῶν ἀνεκτὸν εἰς ἀνομι-
 ἐλθῆναι διὰ τῆς; ὅστις γὰρ ἀξιοὶ μνήμης αἱ
 κατεστῶτες φερούμενα, τὴν σκῆψαι, τὰ
 ἐπιπλά, καὶ βοῖς, καὶ οἶς, ὅσα τῶν Βαρ-
 βαρικῶν ληστῶν ἡσθῶν ἐγκαταλείμματ' αἱ
 τῶν φερούμεν ἐγκατακρυπτοῦσθαι, ἐν τη-
 λιχρῶν κακίᾳ μικρολογίας αἰτίας οὐ δὲ
 πέφθη. καὶ τῶν πεντακισχίλις τῶν καμῶ-
 λῶν ἐσκῆψαι. Αἰετῶν ὅ ἀναλύ-
 οισι τριπλασίονι τῆς τῶν ἀχμαλώτων
 παρορκοφῶν, ἡσθῶν πλείους γινόμενοι. Τέ-
 τθηκεν ἀπέσθαι τῆς Πενταπόλεως· τέλος
 ἔχῃ· ἀφαιρέσειται· ἀπώλετο· οὐκ ἔσ-
 τ' ἔτι πῶντα, οὐδ' ἡμῖν, οὐτε βασιλεῖ.
 Οὐτε γὰρ βασιλεῖ κτήμα ἡσθῶν αὐτῶν, ὅ-
 θεν οὐδὲν ἀποίσειται. Τίς δὲ αὐτῶν οἴσεται
 ποῦδ' τῆς ἐρήμου καρποῖς; οὐτ' ἐμοὶ πα-
 τῆς, ἰὼ ἀπολείψω· ποῦδ' γὰρ ναυῶ ἔστι
 μοι, ὅ μὴ οὐκ ἦδη πελάγιον ἔστι, καὶ
 ἡσθῶν ἀεισχετῆν. Αἰετῶν γὰρ ἀπῆλθον
 κακίᾳ διώσθαι ἀφαιρέσειται καμῶν Αὐ-
 σουρειῶν ὀπλίτων βασιλεύσασθαι. Νησιώτης
 οἰκίσθαι, πένης ἀπὸ κτηματικῶν· μέτοικος·
 ἀπῆλθον ἀσθῶν Κυθηρίου. πολυπαρο-
 ρκοφῶν γὰρ ἦδη μανθάνω Κυθηρῶν ὅ πε-
 ρῶν ἔστι τῆς Πενταπόλεως. ἐκεῖ με τυχῶν
 οἴσεται ἀπῆλθον Νότοι· πῶν ἐκεῖνοις βιώ-
 σθαι, ξένος, ἀλήτης, καὶ αὐτῶν ὅτι φησὶ
 ἢ ποῦδ' ἀφαιρέσειται εἰπεῖν, ἀπῆλθον. ἡμῶν
 Κυθηρῶν! αἰετῶν ἀφαιρέσειται κῆρυξ μέρους

A
 litarunt. Quid enim est cur quisquam in-
 nocentem criminetur, cui & affecta ætas
 & diuturna morbi accessio veniam ob-
 tinuit? Atqui facillimum erat, modò bo-
 norum Imperatorum copia esset, ab in-
 solenti exercitu, quique Deum offensum
 haberet, impietatis pœnas repetere. Qui-
 busnam illi sacris, quibus religiosis locis
 pepercerunt? Nonne in multis agri Bar-
 cæi locis sepulchra recentia effoderunt?
 Nonne ab iisdem ipsis per vniuersam
 Ampelitidem, quæ quidem sub nostra
 potestate est, Ecclesiæ omnes succen-
 sæ sunt, atque in rudera & ruinas re-
 ductæ? Nonne sacras mensas perinde ac
 B
 prophanas ad diuidendas carnes ap-
 posuerunt? Mystica porrò vasa, qui-
 bus ad publicas sacrâsque libationes
 utebantur, nonne ad obeundas dæ-
 monum cæremonias in hostilem regio-
 nem translata sunt? Quidnam horum
 religiosis auribus tolerabile est? Nam
 qui commemorare velit quot castel-
 la demoliti sint, quantum vtensilium,
 ac supellectilis auexerint, boues item
 ouesque omnes, quæquidem è Barba-
 rorum præda seruata reliquæ in præ-
 ruptis montium, & cauernis abditæ fue-
 rant: is in tantis malis non sine vitio a-
 C
 liquo minutis persequendis nimium an-
 xius videatur. Quanquam quinq̄ue Ca-
 melorum millibus prædam auexisse di-
 cuntur. Numero autem triplo maiore
 redeunt, accessione captiuorum tanto
 plures effecti. Periêre, extinctæ sunt
 Pentapolitanæ res, ad exitum venerunt,
 confectæ sunt, occiderunt: neque no-
 bis omninò amplius, neque Imperatori
 supersunt. Neque enim Imperatoris ea
 possessio dici potest, è qua nihil utilita-
 tis reportet. Ecquis verò fructus ex de-
 serto colligere vllus possit? Neque mihi
 patria superest, quam deseram: sola e-
 nim nauis inopia facit, vt nondum in al-
 to nauigem, & ad insulam aliquam ap-
 pellam. Nam Ægypto diffido, prop-
 terea quòd eò quoque Camelus perue-
 nire potest Ausurianum militem gestans.
 In insulis itaque degam; inops ex diuite,
 inquilinus, Cytherio ciue ignobilior.
 Nunc enim demum curiosius inqui-
 rens, audio Cythera vltra Pentapolim
 esse sita. Illuc me fortassis Austri defe-
 rent, apud illos degam, hospes, profugus.
 Quòd si quid de generis mei nobilitate ia-
 ctare audeam, fidem nullam adhibebunt.
 Heu Cyrenem, cuius publicæ tabulæ

ad me vsque stirpis Herculeæ successionem deducunt ! Non enim ineptus videar , cū inter scientes propagatam inde nobilitatem deploro . Prō sepulchra illa Dorica , quorum participes non ero ! heu infelicem Ptolemaidem , cuius ego postremus omnium sacerdos fui ! Verū ea calamitas animo meo adhærescit . Nihil dicere amplius possum : lachrymæ linguam meam impediunt . totus sum in ea cogitatione defixus , quōd mihi sacra derelinquenda sint . Nauigatione quidem hinc me subducere oporteret : Sed cū ad nauem conscendendam quispiam vocabit , paulisper vt expectet ab illo petam . Primū enim ad Dei templum accedam , tum altare circumibo , pretiosissimum pauimentum lachrymis perfundam . non prius abscedam , quā Ianuam illam , Thronūque illum osculatus fuero . O quoties Dei fidem appellabo , ac vultum conuertam ! O quoties cancellis manus iniiciam ! Sed vehemens quædam res est ac violenta , necessitas . Cupio somnum oculis meis nullo tubarum strepitu interruptum concedere . Quō tandem vsque ad murorum propugnaculum stabo ? Quousque turrium interualla custodiam ? Defessus sum nocturnas excubias disponens , ac vicissim & custodiens ipse alios , & ab aliis custoditus . Et qui sæpenumero in contemplando siderum exortu peruigilem noctem duxi , eundem me modō tædet obseruandis hostium incursionibus inuigilare . Ad aquam demensam dormimus : atque ea somni pars quæ mihi forte contigit , excubitorio tintinnabulo sæpius eripitur . Quōd si parumper oculos clausero : prō tristitia ac molesta somnia , quæ mihi diurnæ curæ atque ægritudines iniiciunt ! Laborum cessatio aliorum mihi laborum initium est . fugimus , comprehendimur , vulneramur , vincimur , vendimur . Quā sæpe libenter è somno excitatus sum , quōd dominum reliquissim ! Quoties anhelans ac palpitans expergefactus sum , sudore totus diffluens , vnā à somno & cursu desinens , quem intendens , armatum hostem fugiebam ! Nobismet Hesiodus solis nihil dixisse visus est , cū spem intra dolum reseruat . vita illa minus vitalis , quæ in prouerbiū abiit non alia est , Auditores , quam ea ipsa

Α ἔμοῦ κατὰ γοῖσι τὰ ἀφ' Ἡρακλέους ἀφαι-
 δούχας ! οὐ γὰρ αἰ εἶλω δούχας , ὡς εἰδύ-
 σιν ὀλοφροῦ μῆνος τὴν καὶ ἄβελή κερδῶν δι-
 γνήσιον . ὁμοί τῆς τὰ φων , ὧν οὐ μετέξω ,
 τῆς Δωκεύου ! ὁμοί Πτολεμαΐδος ! ἥς αἰε-
 δείηθην ὑσῆρας ἱερὰς ! ἀλλὰ πρὸς στί μοι ὁ
 δόξον . σέκετι δυνάμου λέγει . ἐπιτραπέζα-
 νεταί μου τῆς γλώττης τὰ δάκρυα . Γέγ-
 να πρὸς τὴν φαλασίου τῆς τῆς ἱερῶν ἀ-
 πολείψως . ἔδδῃ μὲν οἴχεσθαι πλέοντας .
 Δάμ' ὅττω ἐπὶ ναυῶ ἕως καλῆ , μικροῖ ἀ-
 μείναι δειήσομαι . Βαδιοῦμαι γὰρ πρὸς τὸν
 ὅτι τὸν νεῶν τῶ Θεοῦ . κυκλώσομαι ὁ θυ-
 σιαστῆρον . δάκρυσι βρέξω ὁ ἡμαλφέσα-
 τον ἔδαφος . σὶκ δόποδραμοῦμαι τὸν θυ-
 ραν ἐκείνῳ , καὶ θρονον ἐκείνον ἀσπα-
 σασθαι . ὡ ποσάκισ θεοκλυτῶ τε , ἐ με-
 ταστραφήσομαι ; ὡ ποσάκισ τῆς κυκλῶσι τῶ
 χεῖρε πρὸς μαζοῦμαι ! ἀλλ' ἰχρὸν ἀνάγ-
 κη πρὸς ῥῆμα , καὶ βίαιον . Επιδυμῶ δού-
 να ὀφθαλμοῖς ὑπνον ἀπεισαλάπικτος . Μέ-
 γε ποτε πρὸ ἐπαλξίν ἐήσομαι ; μέγελ
 ποτε τηρήσω ὁ μεσοπύργον ; Απαρηρθῶ
 φυλαχῶς ἐπιτάτην νυκτερινῶ , καὶ φυ-
 λαχῶν ἐν τῶ μέρει , καὶ φυλαχῶ μῆδος .
 ὁ πολλά πρὸς τῶν ἀγρυπνήσας ἐπὶ τῆς
 ἀτρων ἐπιτολαῖς , ἀπικνησῶμαι νῦν ἐρη-
 γρῶν ἐπὶ τῆς τῆς πολεμίων ἐπιβολαῖς .
 πρὸς ἀφαιμετεσημῶν ὑδῶρ καθεύδον .
 καὶ ὁ λαχόν μοι μέγος εἰς ὑπνον ἀφαρ-
 ρεῖται ποσάκισ ὁ κώδων ὁ φυλακτῆρος .
 αἰ δὲ κατὰ μύσω μικρὸν . ὡ τῆς ἐνυπνίων
 τῆς σκυροπῶν ! εἰς οἷα πρὸς ἀπέμποιον
 ἡμᾶς αἰ μὲν ἡμέραν φρογίδες ! ὁ λῆ-
 ξαι πῶν , ἀρῶσθαι πῶν ἐπὶ φθῶρ-
 ῶν , ἀλισχῶν , ὑπερσχῶν , διδῶν-
 ῶν , πιπρῶσθαι . Ποσάκισ ἐξαιεῖτω
 ἀσμενος , ὅτι διαπῶν ἀπέλιπον ; ποσά-
 κισ ἐξαιεῖτω ὑπερσῶν , ἰδῶν ραμ-
 νόμῶν , ὁμοῦ τὸν ὑπνον καὶ τὸν δρόμον ἀπο-
 λιπῶν , ὃν κατὰ τῆς ἐφῶν ὀπλίτην πο-
 λέμῶν ; Μόνοισ ἡμῶν Ησιόδῶς σὸδῶν λέγει
 τὴν ἐλπίδα τηρήσας εἶσω τῶ πῆου , πῶν-
 τες ἀθαρεῖς καὶ δυσέλπιδες . ὁ πεπαι-
 σμασμένος βίος ἀβίωτος . οὐχ' ἔτερος ὅστις
 ἀῖρες , ἀλλ' ὃν ζῶν ἡμῶν . τίς ἡ ἀφαι-

πειθή; τί μέλλομεν; Απήρησθη Πεντάπο-
λις πρὸ Θεῶν. ποινῆς ἐκδέδομεθα. ἡ γὰρ
αἰχρὶς, ὅτε ἐστὶ κακὸν ἀκριβέστερον· ὃ ὃ πῦρ
ὃ παρὰ τῆς πολεμίων τειχῶν πόλεων ἐπενεί-
ματο λήϊα. Τί πέρας κακῶν; εἰ τούτων ἀ-
γροισιν ἐλθούσας αἰ ἡῶσι, ἐγὼ μὲν ὅταν ἀφου-
βείσῃ ὃ πέλαγος, πλοσυρόμα. ἀλλὰ φο-
βοῦμαι, μή παρὰ τὴν μέτρησιν ὃ δὴνόν. πωλο-
ζοῖ γὰρ ἡ κωρία τῆς παροσβολῆς, ὡς τῆ πό-
λει, φασὶν, ὃ παροσφόρος ἠπέλιπεν, ὃ ἔπα-
λεμίου ἔξηγησάμενος στρατεύματος· μάστιγα
δὴ χειρῶν ἐκείνος ἱεροδοῖ τὸ ἔπι τῆς αὐτῆς
τῆ Θεοῦ δρόμον ἀνάλαχον ἀποφαίει, αἰ ἐν
χρῶ τῆς πόλεως ὃ κίνδυνος γήνηται. ἐγὼ κα-
τὰ χῶρον ἐπὶ ἐκκλησίας μένω. τῆς πύλα-
γῆς παροσφύσσω χέρνιβα. παροσφύσσω τὸ
κίονων τῆς ἱερῶν, αἰ τὴν ἀσυλον ἀπὸ γῆς
αἰετοῖσι πρᾶπτει. ἐκδὲ καὶ ζῶν κατεδο-
μα, καὶ ἀποθανῶν κείσομα. Λειτουργὸς εἰμι
τῆ Θεοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀπολατ-
τῆσά με δεῖ. οὐ μὲν ὅγε Θεὸς παροσφύσσει
τὸ βωμὸν τὸ ἀνάμακτον, ἱερέως ἀματὶ μαγ-
νόματον.

A quam degimus. Quid tempus terimus?
quid moramur? Inuisa Deo Pentapolis
est, pœnis ac suppliciis dediti sumus.
Nam locusta nequaquam acrius est &
gravius malum, sed ignis ille, qui ante
hostes trium urbium fata depastus est.
Quis malorum exitus? Si ab iis immu-
nes ac liberæ sunt insulæ, equidem si-
mulatque mare defœuerit, solvam, sed
vercor ne me malum anteuertat. Nam
impressioni & incursioni constituta dies
appropinquat quàm urbi, ut aiunt, pen-
natus nuncius comminatus est, is qui
hostilem exercitum ducit. Sane illud
præ cæteris tempus sacerdotibus neces-
sarium ad Atria Dei cursum efficiet,
cùm ad ipsam urbem præsens periculum
acceserit. Ego in loco meo in Eccle-
sia permanebo. Lustralis ante me aquæ
sanctissima vasa collocabo. Sacratas co-
lumnas amplectar, quæ puram & in-
contaminatam à terra mensam sustinent,
illic ego & scdebo viuus, & mortuus
iacebo. Dei minister ego sum, ac sa-
crificus, ac fortasse animam ipsam sa-
crificare illi me conuenit: Neque verò
aram illam incruentam Deus sacerdotis
cruore pollutam negliget.

Εἰς κρείττους ἐν λόγοις καὶ πράγμασιν,
Ὡ πάσα, Θαλέλαε, παιδεία ἀρέπει.

*Sermone præstes rebus & gestis precor
Quem cuncta Thalelae doctrina addeceat.*

SYNESII CONSTITV-
TIO, SIVE ELOGIVM

Anysij.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟ-
ΡΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ

κατάστασις.

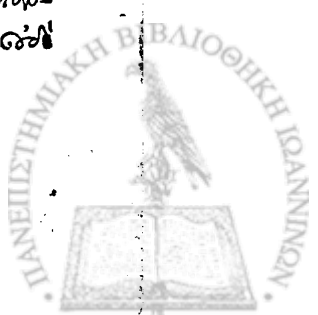

VM studium sapien-
tiæ non alienum à ci-
uili conuersatione e-
legerim, & cultus
omnium humanissi-
mus inuitet atque in-
ducatur ad mores so-
cietatis amantes: ob-

audiui vocatus à vobis, & gaudeo quòd didicerim qua de causa vrbes concurrerint inter se. Nam operæ precium ipsas facturas opinor, si & nunc & in posterum erga eos qui vltro beneficia in ipsas contulerunt, gratæ & sint & videantur. Quamobrem communes populi voces suscepimus, & cuiusque qui priuatim sermones habuit, omnes vtique laudibus extuli. Enimuerò par est me esse eorum numero, qui benè dictis certant. quin etiam hæc ad me magis quàm ad alios attinent, quæ communia sunt: & gratiam pro singulis, pro ciue & ciuitate, ipse meo nomine debere iis qui benignè fecerint, existimo. Quidni enim is, quem pro communibus bonis preces fundere oportet, illi gratiam debeat, qui ipsa tum exercitu, tum alia cura ac sollicitudine auxerit? Quì verò non quouis honore afficerem eum, qui vt voti composforem, sudoribus perfecit? Equidem à Deo petij vt malè perirent mali, execrandi barbari. Hoc autem Anysij manus Dei virtute perfecerunt. Ex iis certè equitibus, qui supra mille nuper impressionem fecerant, ne quintam quidem relictam esse partem aiunt tam illi ipsique inferiores fuerunt, quàm qui prostratos enumerauerunt, & adhuc superstites sunt. idque peregit non magnis copiis præfectus atque instructus: quippe quadraginta tantum viri cum ipso stabant in acie. Atqui de iis profectò mali nihil dicam tam equitibus quàm peditibus, quibus tesseram frumentariam damus. Verum hic putat Vnnigardarum operà ad omnia esse vtendum: istos verò quorum maior est numerus, ne alienorum

ΥΤΕ φιλοσοφίας
ἀπολίτῳτον παροελο-
μῆμος, καὶ τῆς φι-
λανθρωποπατίας θρη-
σκείας ἐσαγούσης εἰς
ἡθὸς φιλόκοινον ἕψη-
κουσά τε καλυμῆμος
ὕφ ὑμῶν, καὶ χαίρω μεθῶν ἐφ' οἷς αἱ πό-
λεις συωδεδραμηῆκατον. παροεργου γῶ ἀν-
ταῖς οἰομα καὶ νῦν καὶ εὔστερον, ἐς τοὺς
ἕσπερας ἔργων ἀγαθῶν διζουέστες (εἰ
εἴ) καὶ φαίνεσθαι. ταῖ τε οἶω κοινὰς ἕπε-
δέξασθαι τῷ δήμου φωνάς, καὶ ὅστις ἰδίᾳ
λόγον διεθετο, πῶντα ὁμοῦ τῆς ἐπαύνοσι ἐ-
πῆνεσα. ἀλλὰ καμὲ δεῖ γῆρεσθαι τῷ δι-
λοζισιώτων, καμῶν παροεσθῆαι μάθιον ἐ-
τέρων, καὶ ταῖ κοινὰ, καὶ πῶν ἕσπε-
σου χάριν, καὶ ἰδιώτου, καὶ πόλεως, ἀν-
τις ἐφείλκεν τῆς δι' τι ποιήσασιν οἰομα. ὅν
γῶ ἕσπε τῷ κοινῶν ἀγαθῶν διζασθαι
δεῖ, πῶς οἶα ὀφλήσῃ χάριν τῷ ἀφῆ-
γρατείας αὐτῆ καὶ τῆς ἀλλῆς ἐπιμνησείας ἀν-
ξήσθητι; πῶς ὅ οὐ ἀφῆ πᾶσης οἶσω ἡμῆς
τῶν, ἵνα τῶν τῆς διζῆσι, ἰδρατὶ ἀφῆ παροε-
ξάμῆμον; κακίς κακίως ἀπολωλεκέσαι τῆς
καταράτους βαρβάρους, ἐγὼ μῶν ἡήτησα
τῶν Θεῶν. αἱ δὲ Ανοσίου χεῖρες εἰς Θεῶν
ἐξείργασθη. τῷ γὲ τοῖ παροεῖω εἰσβε-
βληκέτων ἰπαίων, ἕσπε χιλίους ὄντων τῶν
ἀριθμῶν, ὅσπε πεμπατημῶεια λείπεσθαι φα-
σίν οἱ πεπρωῆστες, αὐτοῖ οὔτοι ζῶσι τοὺς πε-
πρωκέτας ἀφῆ μῆσθητες. καὶ ταῦτα οὐ
πολλοῦ γρατεῦματος ἐξηρημῆμου εἶργα-
σα. ἀλλ' ἀνδρες αὐτῶ συμπερεπατήθητο
πεσασεῖκοντα. καμῶ μῶν ὅσπε ἐρωῶ φαῶ-
λον οἷς σπρωδὸ μῶν ἰπαίων τε ἔπεζῶν. οὔ-
ποσὶ ὅ Ολωνιζῶδου δεῖν οἶεται παροεῖ ἀπῆ-
τα χεῖρεσθαι. τοὺς ὅ πολλοὺς τῶν τοῖς, ὅσπε

ἢ ἄλλοτείων ἔργων ἐπηγάγετο θεαταί. οὐ-
 ποι χωροδὸν αὐτῶν μόνου τῆς στρατηγίας.
 τούτων ἔστι λοχίτης καὶ λοχαγός. τούτων ἔστι
 συστρατιώτης καὶ στρατηγός. μὲν τούτων πρέ-
 χη δὲ τῆς χώρας δρόμον ἔνοπλον. Ἐχού-
 μιν ἀπὸ τῆς χώρας ἡνίκά τ' ὄπου καὶ γέ-
 νοιτο. οὗτοι πλείους εἰ γήροιντο πρὸς οἷς ἔρχο-
 μιν διακρίσει, μὲν τῶν Θεοῦ θαύρων ἀπο-
 φάνομα, τούτων τὸν νεανίαν εἰς πλὴν ἐκεί-
 νων. Διαβιβάσει τὸν πόλεμον. Ἀνισία στρα-
 τηγῶν διακρίσει Οὐωνιγάρδας αἰτήσομαι,
 εἰ μὴ μόνον ἐσθραάξειν ἀπὸ τῆς βαρβαρίου
 τοῦ συστρατιώτη. εἴθε γήροιντο λαφύρων ἰδεῖν
 νομίω, ἀνδραπόδων βαρβαρικῶν τὸν πῆμα
 δεσπότην ἀνιδουλοῦντα! τῶντα πρὸς μὴ
 ἀξιαδαίον ἴσον ἔω. νῦν δὲ ἔστιν αὐτὰ ἐλ-
 πίσει. Ἐ γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖς πιαί, ἢ
 πρὸς δόξα μόνον ἐπέχου γέρονε. πρὸς οὖν
 τῶντα Ἀνισίου δεῖ τῶν διακρίσεων ἡγευμέ-
 νου. οὗτοι Οὐωνιγάρδας κερῆσαι καὶ φύ-
 σιν ἔχει καὶ τέχνην. διώταται τοὺς ἀνδρας
 ἐξοπλιζέσθαι καὶ μεταχειρίζεσθαι. Οὐωνι-
 γάρδας μὲν Ἀνισίου Ρωμαϊκῆς χεῖρες εἰσιν
 ἀλλ' οὐ τούτου καὶ τοῦ τετραρχικῆς τοῦ πα-
 ρόντος ἐπαμειν μὴ ἔχω τῆς ρώμης, ἐβύθησα-
 σαι ἢ τῆς γλώσσης οὐ βούλομαι. ἀναφορῆ
 φελλέσθαι πρὸς τούτου πρὸς ἐβύθησασαι, στρατιώ-
 τας καὶ γέροντα ἀποδοῦσα τῶν γήροντα. Ἐ πάλ-
 ῳ ποῖος ἀνὴρ; τὸν ἔπει εἰρήνης ἢ πόλεμον, τὸν
 μικρὸν τῶν βαρβαρικῶν χαλεπώτερον, τὸν
 ἐν τῆς στρατιωτικῆς ἀπαξίας καὶ τῆς τῶν τα-
 ξιαρχῶν πλεονεξίας, οὐχ οὗτοι ὁ παύσας
 ἔστιν; ἐφ' οὗ μόνου γε τῶν πολλῶν στρατηγῶν
 ἰδιώτης ἡδίκημένος, μείζον στρατιώτου φητέ-
 γεται. ἴνα ἢ ἔξει καλῶν ἀδωρότατον; οὐ τὸν
 ὑποροδῶντα καὶ τῶν ἀπὸ τῶν νόμων κερδῶν; ὁ
 θεοσεβής ἢ τῆς ἀν' ἡμῶντο μάλλον, μὴ ὅστις ἀ-
 πύρτος ἔργου καὶ λόγου θεοῦ ἀρχεῖται; αὐτῶν
 ὡν ἀπύρτων ἔξει δὴ πᾶσι καὶ ἀνάδε πρὸς
 σὺξασθαι γῆρας αὐτῶν βαρῶν καὶ λιπαρῶν πα-
 ραμύθη, τοῖς οἰαυτοῖς συμπεριούσης τῆς
 ἀρετῆς.

A quidem operum spectatores induxit:
 Vnnigardæ ipsius folius bellica acta &
 consilia percipiunt. Eorum est manipu-
 larius & cohortis ductor : eorumdem
 commilito & imperator : cum his exeur-
 rit per campum, cursu in armis confecto.
 Celeriter vbique locorum est : vincit au-
 tem vbicumque adfuerit. Quòd si hi
 plures essent, putà præter eos quos habe-
 mus, ducenti, Dei fretus ope audeo asse-
 ueſcere, hunc animosum Iuuenem in Bar-
 barorum terram bellum traicturum.
 Quare Anyſio Duci ducentos Vnnigar-
 das poſcemus; si cogitemus & velimus
 B confanguineos à Barbarorum regione re-
 uocare. Vtinam poſſem videre ſpolio-
 rum aceruum, & prædam mancipiorum
 Barbaricorum, atque cum qui nuper Do-
 minus erat, viciffim aliis feruientem! Hæc
 nudius quidem tertius optare facile erat:
 nunc verò etiam ſperare eadem integrum
 est. Nam quæ oculis ſubiecta fidem fa-
 ciunt, eorum quæ expectantur pignora
 facta ſunt. verumtamen ad hæc obtinen-
 da Anyſio ducentorum præfecto opus eſt.
 Hic Vnnigardis vtendi & indolem habet
 & artem : & idem poteſt viros exarmare,
 excaſtrare, & vt lubet, regere. Vnnigar-
 dæ cum Anyſio, Romanæ ſunt manus,
 C Romana militia. Iam ſine iſto, quadrage-
 nos etiam præſentes laudare quidem poſ-
 ſum ob robur : ſed pro ipſorum animo
 ſpondere nolim. Relatio adornetur quæ
 de Anyſio oret, & milites & tempus poſ-
 cat ſtrenuo huic viro. At in cæteris qua-
 lem ſe præbuit? Bellum pacis tempore
 exortum, & hoc barbarico paulò moleſ-
 tius ex militum immodetiſtis ac turbulen-
 tiſtis deliciis, atque auaritia inſolentiæque
 Ducum excitatum : nonne hic eſt qui
 compeſcuit & oppreſſit? Sub quo ſolo è
 multis Ducibus, priuatus iniuria affe-
 ctus liberiùs & altiùs clamat, quàm miles.
 D Quem porrò licet alienum à muneribus
 accipiendis, & abhorrentem dona, voca-
 re? Nonne eum qui deſpicit etiam lucra,
 quæ lege obueniunt? Religioſior verò
 quiſnam potius foret quàm iſtis, qui omnia
 facta & dicta à Deo orditur? Pro hiſ certè
 omnibus faſ eſt cunctos etiamnum Deum
 precari, vt ſenectus ipſum prouecta & vi-
 ridis maneat, eius virtute ſimul cum annis
 progreſſum faciente.

SYNESII SERMO DE DONO ASTROLABII ad Pæonium.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΠΡΟΣ

Παιόνιον ὑπὲρ τῆς δω-
ρου λόγου.

Ex interpretatione FED. MORELLI
Professoris Regij.

VM non ita pridem te philosophiæ vicem grauiter ferre, & conqueri audirem, quòd finem nullû aut modum facerent homines impiè se erga eâ gerendi: tum quòd tâ tristi & difficili fortuna vteretur, tamque iniqua atq; ingrata: cùm qui hanc simulatam affectant, ob crebras præstigias, celebrantur magniq; fiant, tam apud proceres ac potentes, quàm in populo: sed iis qui verè eam profiteantur, fides non adhibeatur, nec pluris quam Cares æstimetur: admiratus sum iure iustum animi tui impetum; is enim motus à generosa planè natura fuit. Veruntamen succensere quèquam oportere nõ existimo, si quid vt ratio fert, eueniat. Iam verò rationi consentaneum est, vnumquemque ea consequi, quæ vt obtineret elaborauit, & in quibus occupatus fuit: & contrà non assequi ea quæ neque appetiuit vnquam, neque vt sibi adessent curæ habuit. Quoniam ergo alius hoc studuit egitq; vt sapiens esset, alius autem vt is videretur tantum; vterque certè id habet quod ei cõpetit, cùm hic quidem re vera est, ille videtur esse. Quidni verò illi grauius affligeretur, & iustius indignarentur, qui ex ea quæ reapse non est Philosophia, sed eius solùm speciem præ se fert, gloriam aucupantur, si iis quidem vtrumque suppetat, qui de altero tantum solliciti fuerunt: ipsis autem neutrum succurrat? tamen etsi ei quod facillimum est non minore cura studuerint, atque incubuerint, nempe vt decipiant eos qui ea non norunt in quibus decipiuntur. Hi igitur splendidi & illustres sanè sunt, & in theatris coronentur, si lubet: à veritate enim cùm deflexerint, de nomine controuersiam mouerunt. Nobis verò qui despici-mur (quando quidem tu me vis iis qui è rariore genere sunt annumerare,

ΚΟΥΩΝ σου παρ' ἑμὲ ὑπὲρ φιλοσοφίας ἀγανακτοῦντες, εἰ μηδὲν ἔσται πέρας ἀνθρώποις τῆς εἰς αὐτὴν ἀσθελείας, καὶ ἅμα ὅτι χαλεπῆ χρω̄το τύχη, καὶ λίαν ἀγνώμων, ἡ οἱ μὲν παρρησιούμηναι, ἀλλ' οὐκ ἀσθενείας διδουκίμοισιν ὡς τε διωδύταις καὶ ἐπὶ τοῖς πλήθεσιν. οἱ δὲ ἀληθεύοντες ἀπιστοῦνται, καὶ ἐπὶ Καραὶς μοίρα ἡμιβήτων, τῆς μὲν ὀρμῆς ὑγάρμω. ἀπὸ γὰρ πῦρ ἡμεῖς παρῆκτο φύσεως. οὐ μὲν ἀγανακτεῖν ἵνα οἴομαι δεῖν, ὅταν ὁ κατὰ λόγον συμβαῖη. ὅλγον δὲ δῆπου τυγχάνειν ἔκασον, ὡν τυχεῖν ἐσπούδακεν, καὶ παρ' αὐτῶν πεπερασμένον. καὶ ἀποτυγχάνειν αὐτῶν πάλιν ἐκείνων, ὡν οὔτε ἀρέσθαι ποτέ, οὔτε ἐπεμελήθη ὅπως αὐτῶν ὡς ἀγνοῖτο. εἰ τίνω ὁ μὲν ἐφροντίσει τῆς ἡμέρας ἑσπέρης, ὁ δὲ μόνον τῆς δόξης, ἐκείτερος ὁ παρῆκον ἔχεισιν, ὁ μὲν ὡν, ὁ δὲ ἐπὶ δόξῃ. ἡ δὲ δὴνά γ' αὐτῶν ποιεῖν καὶ διακρίσει ἀγανακτεῖν, οἱ ἀλλ' τῆς οὐκ οὔσης, ἀλλὰ φαινομένης φιλοσοφίας, δόξαι θηρώμενοι, εἰ τοῖς μὲν ἐκείτερον ὑπάρξει πατέρου φροντίσασιν, σφίσι δὲ μηδέτερον. καὶ τοῖς ὁ ῥᾶσον οὐδὲ ἐλαπίνονος ὅτι μὲν ἐκείνας ὅτι τετρηδύκασι, ἀπατήσασιν τοῖς οὐκ εἰ δόξαι παρ' αὐτῶν ἀπατήσασιν. οὐτοι μὲν οὖν ἔσαν λαμπροὶ, καὶ τοῖς ἡδύσις τε φηρούσων, εἰ βούλονται. τῆς γὰρ ἀληθείας ὡς ἀχρησάμενοι, ὀνόματος ἡμιφισέτησιν. ἡμῖν δὲ ὀλιγογευμένοις, ὅτι σὺ με βούλας τοῖς ἐπὶ ἀσθενείας σίμασθαι μῖν,

καὶ οὐχ ἦκιστα δι' ἐμὲ πλεῖν φιλοσοφίας τυ-
 χλι ἐδουχέεσθαι· ἡμῖν οὖν ἀμφοτέρωθεν
 ὑπὸ τῆς αἰδέσεως ἀγαπητέον πλεῖν πα-
 ξιν, εἰς ἃ ὑφ' ἑαυτῶν ἐπαρρησάμεν· καὶ οὐ
 ζηλωτέον, ὅσθ' ἐμακαριζέοντο ἡμιπαυ-
 δότοις τούτοις, ὅταν ὑπὸ τῆς πρυτανείας
 ἀπαυδύτου μετέωρον φέρωνται. οὔτε γὰρ
 ὄραν ψυχῆς ἐκκαθαυμένης κάλλος οἱ μὴ
 καταργεῖ δυνάμι· καὶ ὁ κηρύττειν ἑαυ-
 τὸν, καὶ πρῶτα ποιεῖν ὑπὸ ἑπιδείξεως, οὐ
 θφίας, ἀλλὰ θφιστείας ἔστιν. διὸ τῆς πρῆς
 πολλῶν ἀμοιροῦντος αἰδοῦν καλῶς ἔχει λέ-
 γαν,

Οὐτὶ με τούτης χρεώ ἡμῆς·

Φρονέω ἢ περὶ μῆδαι Διὸς ἀγοή·
 ἀγαπῶν τε καὶ ἀφρομενίζεσθαι, ἐντυχεῖν
 ἀνδρὶ φρόνησιν ἀμα καὶ δυνάμιν κερτη-
 μῶν. οὕτω γὰρ οὔτ' ἀναξίους ἀν' οὐλο-
 μῆδα, οὔτ' ἀν' ἀπίστοι πρῶτα πασι νομιζο-
 μῆδα. πῶς οὖν οὐ μέλλω πλεῖν μέσῳ ἐν τῇ
 ψυχῇ χρεῶν τῶν θαυμαστῶν Γαμονίῳ νέμειν,
 ὅς ἐκ πολλοῦ ἀφροτετερισμένης θρησκείας
 μεγάλοις, φιλοσοφίᾳ καὶ στρατείᾳ, ἔξεδ-
 ρεν ἐπὶ μαχαρίῳ καὶ σιῶν-ῶν, παλαιῶν
 πῶν ἐνιδῶν τοῖς ἐπιτηδύμοσι τούτοις συλ-
 γῆσαι; Ἰταλία μὲν γὰρ πάλα τοῖς αὐ-
 τοῖς ἔχουσα Πυθαγόρου τε ἀκουσάς, καὶ
 τῆς πόλεως ἀρμόσας, Ἑλλάς ἡ μεγάλη
 παροσηρδύετο· καὶ μάλα ἐν δίκῃ· πρὸ οἷς
 Χαράνδρας μὲν ἐνομετέπει, καὶ Ζάλευ-
 κος, ἐστρατήρην ἢ Ἀρχύται καὶ Φιλόλοιοι,
 ὁ ἢ ἀφρομοικώτατος Τίμαχος ἢ ἐπολιτεύετο·
 τε καὶ ἐπαρέσθαι, καὶ πᾶλλα ἐπολιτεύετο·
 πρὸ οἷ καὶ Πλάτων ἡμῖν πρὸ ἐξομοῦ
 φύσεως ἀφελέσθαι. τῶντ' ἀρα μέγιστος ἐ-
 νάτης ἀπὸ Πυθαγόρου ἡμεῶς τὰ κινὰ πα-
 ρυθέντες, διδάσμονα πλεῖν Ἰταλίαν διετή-
 ρησαν. καὶ μὲν ὁ Ἑλαγαλικὸν Ἀθῆνῃσι δι-
 δασκαλεῖον, λόγων τε ἀμα καὶ ὄπλων ὁμο-
 τήμους ἐπερὶ ἡθῶν. Ζιῶν τε γὰρ οὐδ' ἀν'
 ἐπιθιμῶσας ραδίως ὅσας ἔξεκοψα τυραννί-
 δας, σίμωσας ἐπ' αὐτῶν ὁ ὑμῶν τῆς πό-
 λεως. καὶ Ξενοφῶν ἀπειρηκῶσ ὑπὸ τῆς συμ-
 φορᾶν καὶ θανατῶν τῶν ἡδὴ τοῖς μυρίοις πα-
 ραλαβῶν, ἀπ' ἀφροσ τῆς Γερσῶν ὄπληρο-
 τείας κατήγαγεν νικητῶσ ἀπὸ τῶν ὑφ' ἡμῶν.

A & propter me potissimum de sorte philo-
 sophiæ (succensens conquestus es) nobis
 igitur, qui ab hominibus contemnuntur,
 amplexandus locus est, in quem ipsimet
 nos constituimus: neq; æmulari, nec bea-
 tos putare illos semidoctos debemus,
 quòd à planè indoctis in altum euehatur.
 Nam perpurgati animi decus & pulchri-
 tudinem intueri nequeunt, qui puri non
 sunt: & præconem sui esse, atque ad ostentationem & pompam omnia facere,
 non sapientiæ est, sed sophericæ versutiæ.
 Quocirca eos qui à vulgo honorem,
 reuerentiámque non obtinent, præclarum rectumque fuerit dicere,

Nil moror hunc ego honorem:
Iuppiter, ut spero, ingenti me ornabit honore.

C Præclare etiam secum agi existiment,
 & in sinu gaudeant si eum nacti fuerint vi-
 rum, qui prudentiam simul & poten-
 tiam possederit. Sic enim neque cum in-
 dignis versabimur, neque ignobiles at-
 que inglorij omninò censebimur. Cur
 ergo cunctarer tribuere intimum in ani-
 mo locum admirabili Pæonio nostro,
 qui longo iam tempore sepimentorum
 tectorumque interuallis inter se distin-
 ctas Philosophiam & rem militarem,
 vnum in locum adducere, & inter se co-
 pulare orfus est, cum antiquam horum
 studiorum cognationem esse acutè obser-
 uasset? At enim cum Italia quondam
 eisdem haberet & Pythagoræ audito-
 res, & ciuitatum rectores, Magna Græ-
 cia cognominabatur: nec id iniuria,
 quippe cum apud eas gentes Charondas
 quidem & Zaleucus leges conderent:
 bellorum autem duces essent Archytæ &
 Philolai: princeps autem ille Astrono-
 morum Timæus vrbi præficeretur, & legationes obiret, aliisque ciuili admini-
 strationis muneribus fungeretur: quo e-
 tiam autore Plato nobis de mundi natu-
 ra disputationem instituit. Cum igitur
 horum fidei Respublica credita fuisset,
 ad nonam vsque à Pythagora ætatem, bea-
 tam ac florentem Italiam conseruarunt.
 Et certè Elætica Athenis Schola literas
 simul & arma, pari honore, curæ habuit.
 Nam haud facillè numeraueris quàm
 multas tyrannides Zeno exciderit; &
 pro his integrum statum ciuitatibus con-
 stabiliuerit. Xenophon autem decem mil-
 lium exercitū qui sub calamitatib. despe-
 rassent, & oppressi iam occubuisset, ab ex-
 trema regni Persici ora acceptos reduxit,
 vineentes omne quod ipsis aduersaretur;

καρ. Ιλ. ι.

ἐπολι-
 τεύετο.

αὐτῶν.

At quid iam de Dione aliquis dicat, quod A
 adiit Dionysij principatum: qui Græcas
 quidem in Sicilia vrbes seruituti addi-
 xerat, neque potentia & autoritate mi-
 nimas è Barbaris; tum Carthaginensium
 fastum depresserat; iam verò vsque ad
 oram maritimam Italiæ grassabatur? Con-
 tra hanc Monarchiam collectis exter-
 norum copiis, Platonis ille amator, &
 à Platone amatus, cum in vnâ nauem,
 & illam quidem rotundam, totum fo-
 ciorum exercitum collocasset, in Sici-
 liam adnauigauit. Ab hoc igitur tanto
 apparatu & Dionysius expulsus fuit; &
 tum Rempublicam Dion in præstantio- B
 rem formam redegit, cum legum impo-
 sitione ciuitates restitueret. Ita sociatæ olim
 Philosophia & ciuilibus administratio fu-
 erunt: & vbi sic conuenere, tantas res præ-
 stiterunt. Porro, sicut aliæ res honestæ
 & graues, aduersus quas vniuersas
 tempus vim perulantem exercuit: ita hoc
 etiam duplex genus succedentem homi-
 num ætatem destituit, & à posteris fuit
 seiunctum. Vndenam ergo ne dici qui-
 dem honestè queat, quo modo res hu-
 manæ se habeant? Nunquid verò ex eo,
 quod hæc & alia nos deseruerunt bona?
 Nulla siquidem vrbibus contingere po-
 test grauior calamitas, quàm si robur
 habeant mentis inops, & prudentiam si-
 ne viribus. At enim ipse hoc aggressus
 videris, vt copulam hanc ad nos re-
 uoces. Nam & publica negocia tibi com-
 mittuntur; & Philosophiæ operam dan-
 dam esse existimas. Hæc perge, macte a-
 nimo, vt pulchrum certamen pro nobis
 & pro Musis decertes: ne quis has vt va-
 nas, inefficaces, & mancas, foro mili-
 tiæque exagitet, ac si nihil conducerent
 ad ferias actiones, quæ sub aperto cælo
 geruntur, scitæ autem sint ad delicias &
 ludicra puerilia, atque nugas effutiendas.
 Nos etiam tibi manum opitulatricem
 porrigere par est singulos, quantum quis-
 que conniti poterit. Sic enim absolutus
 sapiens fueris, non inchoatus, neque im-
 perfectus & mutilus, vt qui eo solo eue-
 hitur, quod à natura suggeritur. Et cum
 Republica quoque præclarè agatur, cum
 tales huius cura gerent: nobis hoc in bo-
 num vertet, honorem ab hominibus Phi-
 losophiæ despondisse, iis moribus per-
 seuerando qui decori sunt. Nam ita ve-
 risimile existet contrarium ei verisimili,
 quod paulò antè expositum fuit, cum mul-
 titudinis inscitæ & ruditati gentem So-

πίσι δ' αὖ τις εἴποι, ὅ, Δίωνα ἐπὶ τῷ Διο-
 νυσίου μοναρχίᾳ ἐλθεῖν, δουλωσαμένῳ
 μὲν τῷ ἐλλυίδας ἐν Σικελίᾳ πόλεσι;
 ὅσα ἐλαχίστας ὅ ἐν " ἄρχῃ, καὶ βαρβά-
 ροις. ὅ ὃ Καρχηδονίων φρόνημα κατε-
 λούσαν, ὅτινεμομένῳ ὃ ἤδη τῆς Ἰταλίας
 πᾶσι πόλεσι; ἀλλ' ἐπὶ τῷ τῷ ξηνολο-
 γήσας, ὁ Πλάτωνος ἐραστὴς, καὶ ἐρωκίδος, ἐ-
 νὶ πλοίῳ, καὶ ἑὸν ἑὸν γύλω, ὅ συμμα-
 χικὸν ἀπὸν ἐμβάσας, τῇ Σικελίᾳ πρε-
 σέπλευσεν. καὶ ἀπὸ τῆς ποσαύτης πρε-
 σκευῆς Διονύσιος μὲν ἐξηλασώετο, τῷ πο-
 λιτείᾳ ὃ Δίων μετεσχημάτιζεν, ἀποδιδόντι
 τῇ τῇ νόμον ἡγεμονία τῷ πόλεσι. οὕτω
 πάλαι μὲν σίμωρον φιλοσοφία καὶ πο-
 λιτεία, καὶ ἐπειδὴν σωέλθον, τῷ αὐτῷ
 εἰργάζοντο. ὡσαυτὸν δὲ τῷ ἄλλα τὰ κατὰ
 καὶ σεμνά, καὶ ὡν ἀπὸν ὁ χρόνος ἐρε-
 αιδύσατο. καὶ τούτο καπύοντα τὸν βίον ἀ-
 πέλιπε ὅ διπλὸν εἶδος, καὶ κατεχρήσθη πα-
 ρὰ τῇ ὕψεσιν. ποιητοῦν ὅσα ἄξιον εἰ-
 πεῖν, ὅπως ἐχθὲς τῷ ἀνθρώποις τὰ πρε-
 γματῶ; μὴ γὰρ ὅσα τούτο καὶ πάλαι ἡ-
 μάς ἀπολέλοιπεν ἀγαθὰ. ὡς ὅσα ἀνὴρ γέ-
 νοιτο πόλεσι δυσύχημα μειζον, τῷ ὅ μὲν
 ἰσχυρὸν ἀπόητον ἐχθὲν, ὅ δὲ ἐμφερὸν ἀδύ-
 ναρον. ἀλλ' εἰσὶν γὰρ αὐτὸς ἀρχὴν " ἐπα-
 νάχῃ ἡμῖν τὸν σίμωρον τούτων. πάντε γὰρ
 κοινὰ πρεσβύτην " πρεσβύτη, καὶ φιλοσοφία οἰκί-
 δειν ὅσα τῷ βίῳ. βάλλ' οὕτως, ὡς ἀγῶνα
 κατὰ τῷ τῷ ἡμῖν, τῷ τῷ μουσῶν ἀ-
 γωνίᾳ, τῷ μὴ ἴνα αὐτῷ ὡς ἀπρεσβύταις
 καὶ ἀρχῆς ἀρχῆς τε καὶ γρατείας ἀπε-
 λαύων, ἀ τε μηδὲν μὲ ὄφελος οὐσας ἐς τῷ
 ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πρεσβύτης, κομψῶς ὃ παι-
 δαίοις πρεσβύτην τε καὶ τῷ ἀμύλλεσθαι. καὶ
 ἡμῶς ὅσα πρεσβύταις χεῖρα ὀρέχῃ ἐκάστω, ὅσα
 διώαμις. οὕτω γὰρ αὖ σὺ τε ἀπειρασμένους
 εἶης, οὐχ ἡμυτελής ὅσα ὅσα κολοβός, ὅσα
 μένοις ὄχουκίδος τῆς φεικῆς ἀπρεσβύτης τῇ
 τε πολιτεία καλῶς αὖ ἐχθὲς τῷ τῷ τῷ
 ὅσα τῷ ἀμύλλεσθαι, καὶ ἡμῶς ὄσησῶν, ἡμῶν
 ἐξ ἀνθρώπων φιλοσοφία μητευσόμετες με-
 τὰ τῷ μὲν ἐν ἡγεσὶ πρεσβύταις. γῆροιο γὰρ
 αὖ οὕτως εἰκὸς τῷ ἀνθρώπῳ τὰ μικρῶ πρεσβύταις
 εἰκὸν, ἔτε τῇ μὲ τῷ πληθὺς ἀμαθία ὅσα ὅσα

Φιλικόν φῶλον ἐλέγμων ὀπιπτεσθαι. ὅτι οὗ
 τούτου, συμβαίνει τοῖς ἀληθεῖς φιλοσοφίας
 σωθεῖσθαι, ἔλαττον ἔχειν εἰς δόξαν τῆς ὑπο-
 βολιμῶν καὶ πρὸς ἐξέλιπον. ἀλλ' ὅταν οἱ
 τὰς δευτέρας δεύοντες, καὶ δευτὴν χεῖρ ἔχον-
 τες τὰ τῆς πόλεων πρῶτα, μὴ τῶ πλή-
 ρους ὄσιν, ἀλλ' ἔχουσιν νοῦν, ταχὺ δευτὴν γώ-
 σονται τὸν νότον τε καὶ τὸν γήσιον· καὶ οὐκ ἐπὶ
 αὐτῶ χαλεπῶς ὁ δῆμος πλεὺ ἀπάτην μετὰ
 διδάσκωτο. οὐ γὰρ εἰπεῖν τί δεῖ πρὸς αὐτοῖς,
 ἀλλ' ἀφανεία δευτὴν τῶν τοῖς κινδύνους.
 καὶ φύσις ὅτιν δευτὴν τῆς δευτὴν ὀπιπτεσθαι
 κατὰ φύσιν τῶν μαζέσθαι ὁ κινδύνων. ἐ-
 πεὶ καὶ νῦν οὐκ ἔχουσα τῆ τῆς πρῶτα
 τῶν ἀποπία ὁ πλῆθος ἐπὶ τῶν τοῖς ἀκερ-
 σκίμας, καὶ πρὸς τοῖς ὀπιπτεσθαι, πρὸς
 τῶν δὴ ἕνας ἤλυνται· πάντε ἄλλα ποικιλώ-
 τερα γῆ τῆς ὀπιπτεσθαι μονοουχὶ σέβονται τε
 καὶ ἀξιοῦνται, καὶ μάλα αὐτῶν ὅσοι βαίνου-
 σι κορυφῆ, καὶ πρὸ τῶ φτεγέσθαι χεῖρ
 πρὸς τοῖς. οὐκοῦν καὶ βοηθίης τῆ τύχη φι-
 λосоφίας, ἀλλ' οὐ κατηρησίης αὐτῆς ὅσιν
 ἀδικούσης. τὸ γὰρ εἰχὲς ἐφαίνε γινόμενον, ὁ σὺ
 μετὰ φύσιν ὅτι τὸ πρῶτον καὶ βέλιον, ὁ
 ὅταν ἐρρωμένεσθαι σου τὰ φιλοσοφίας ἀν-
 δάμνηται. ἐπεὶ μηδὲ νῦν ἀγνοῦν ἐπὶ τῶν
 τῆς συμμαχίας, τοῖς κινδύνους ἀνδραγαθίας,
 καὶ πλεὺ δεκέλειον ἡμῶν ἀποπειχίσειν
 ὀπιπτεσθαι. πρὸς τῶν τε εἶναι πρὸς σου
 πρὸς τῆς πρῶτα ὀπιπτεσθαι ὅτι πλεὺ σὺν συ-
 νήθειαν, καὶ αὐτῶς δὲ ὀλίγου κατὰ φύσιν ἐρῶ τοῖς
 ἀστρονομικοῖς ἀποπτεσθαι ἐπὶ τῶν σου τῆ
 ψυχῆ τούτοις ἐξάμνηται, καὶ ὅτι μέγα ἄρα δευτὴν
 τῆς ἐπὶ τῶν ὀπιπτεσθαι ἀστρονομία γὰρ
 αὐτῆ τε ὑποπτεσθαι ὅτιν ὀπιπτεσθαι, καὶ
 πᾶσι ἀναβίβασμός ὅτι ἡ πρῶτον γέ-
 νοιτ' αὐτῶ. ἐγὼ πρὸς τῶν κινδύνους πρῶ-
 θμειον τῆς ἀποπτεσθαι θεολογίας. ὅλυν τε
 γὰρ ὑποβέβληται τὸ μακρότερον οὐρανοῦ
 σῶμα· οὐ καὶ πλεὺ κίνησιν, νοῦ μίμησιν εἶ-
 ναι, τοῖς κορυφαγοπάτοις ἐν φιλοσοφία δοκεῖ·
 καὶ ὅτι τὰς ἀποπτεσθαι οὐκ ἀμφισβητήσιμος
 πορθεῖται· ἀλλ' ὑποπτεσθαι χεῖρ γεωμετρία
 ἐ δευτὴν ἡμῶν, ἀς ἀσφαλή τῆς ἀληθείας κει-
 νόνα τις εἰπῶν, οὐκ αὐτῶ ἀμῶν τῶ πρῶτον
 πρῶτον. πρῶτον δὴ ὅτι δῶρον, ἐμοί τε δοῦναι,

A phistarum insidiari diximus: unde vsuē-
 niat, vt veri Philosophiæ alumni minùs
 honorentur quàm subdititij, & adscripti-
 tij. Cùm autem ij qui magistratus gerunt,
 & ciuitatum negotia tractant, non qui-
 dam è vulgo fuerint, sed intelligentes
 homines, confestim illi discernent spu-
 rium à vero & legitimo: neque iam dif-
 ficile populo esset errorem suum dedif-
 cère. non enim dicere his quicquam o-
 portet, verùm ignobilitatis notâ indu-
 cere improbos & adulterinos. Et naturâ
 comparatum est, vt is qui præficitur, ex
 plena subditorum assensione, in admira-
 tionem veniat. Quandoquidem etiam
 B num maximè rerum absurditate vulgus
 adhærens, cirratos, intonfos & omnes au-
 daciore, primos & eximios quosdam vi-
 ros esse censet. Reliqua autem, magis va-
 ria & callidiora Sophistarum genera tan-
 tum non omni cultu & veneratione pro-
 sequuntur, eos præsertim qui cum claua
 aut scipione incedunt, & sputa antequàm
 verba fundunt. Quare & iniquæ forti,
 qua Philosophia vtitur, succurres, neque
 illam criminaberis, quæ iniuriam non fa-
 cit. Nam quod æquum & consentaneum
 est, id apparuit fieri. Hoc tu transferes
 ad id quod magis decorum & præstantius
 est, quando valentius & flagrantius te
 C Philosophica corripuerint: cùm ne nunc
 quidem segniter propugnationem ador-
 tus sis: quippe qui canibus latrantibus al-
 latrasti, & Deceliam nobis muro cinge-
 re cœpisti. Hæc igitur cùm acceperim
 de te ab iis, qui ante me in familiaritatem
 tuam venerunt, & ipse parux consuetu-
 dinis vsu animaduertim, aueo astron-
 omicas illas in animo tuo insidentes scin-
 tillas incendere, & in altum per ea quæ
 adsunt conor exaggerare. Astronomia
 enim summè honesta & veneranda scien-
 tia est, ac fortasse ad antiquius aliquid
 traductio & sublatio esse possit: quam
 D ego continentem quendam traiectum
 esse opinor cum recondita Theologia.
 Nam subiectam materiam habet bea-
 tum illud Cæli corpus, cuius etiam mo-
 tum mentis imitationem habere nobi-
 libus & claris in philosophia viris vide-
 tur, & ad demonstrationes non con-
 trouerso modo se confert: sed admi-
 nistris vtitur Geometria & Arithmeti-
 ca, quas si quis inerrantem & non fal-
 lentem veritatis regulam appellarit,
 haud quaquam à decoro aberrarit. Of-
 fero igitur tibi munus, quod & me dare,

& te accipere maximè deceat: opus quidem excogitationis nostræ, quantum mihi in hoc genere cōtulit & suppeditavit colendissima magistra: manus autem ex iis quæ apud nos sunt ad argenteū opificium elaborandum præstantissimæ. De quo si præfatus aliquid fuero, operæ precium quod sit ad notitiam scopi, præstitero. Scopus autem est, naturæ in te ad Philosophiam incitationes impetufq; prouocare. Quòd si cupiditas te incesserit intentos oculos admouendi iis quæ apparent, tunc maius tibi munus porrigam de iis quæ ad ipsam scientiam referuntur. Sed ut nunc etiam aduertat mentem iis quæ dicuntur, de eo quod demonstratur, globosæ superficiei complanationem in figuræ diuersitate proportionem rationum conseruare eandem, de hoc quidem subobscurè notauit aliquid Hipparchus ille perantiquus, & primus huic contemplationi incubuit: Nos verò (nisi fortè grandius hoc sit quàm ut id nobis tribuamus) vsque ad extremam simbriæ oram pertexuimus & absoluimus, cùm plurimo illo interiecto tempore problema neglectum fuisset: quòd summus ille Ptolemaeus, & diuinum istud collegium successorum eius, illo tantùm vsu contenti fuerint, quem ad nocturnarum horarum spectationem præstandam sedecim illæ stellæ suppeditant, quas solas Hipparchus trāsferens posuit in organo. Venia tamen concedēda viris, cùm ex res, quæ maioris momenti emolumentique erant, tum essent in absolutæ; & veluti adhuc ab vberè pendens & tenella Geometria, si in hypothesibus laborarint. Nos autem pro elaborato pulcherrimo corpore scientiæ huius, cùm id sine vlllo labore nostro traditum acceperimus, gratiam habemus illis qui præmonuerunt beatis viris: non tamen à Philosophia alienum studium ducimus, & expolitiones speciosas modò introducere, atque arte moliri quippiam, & amplius atque elegantius aliquid perficere. Quemadmodum enim vrbes cùm conduntur, ad necessaria tantùm quæ sunt respiciunt, quomodo conseruari & durare possint: augescētes autem non amplius necessariis illis contentæ sunt, sed maxima pars impèdiorum iam in porticus speciosas & gymnasiolorum amplitudinem trāsferretur, & fori splendorem. Ita scientiæ aditus consistit in rebus necessariis, incrementum autè in excellētioribus. Hæc ergo de explanatione globi cōsiderationē, cùm

Α σὺ τε λαβὴν ὀρεπωδέστατον · ἀγαθότας μὲν ἔργων ἐμῆς, ὅσα μοι σὺνὸν πόρῃσεν ἡ σεβασμῶσάτη διδάσκαλος · χεῖρος ὃ τῆν κατ' ὑμᾶς εἰς δημιουργίαν ἀργύρου τῆς ἀργύρης, ὡς οὐ παρὰ ἀφελείης παρὰ ὕργου ἡ ἀν' τῶν σκοπῶ ποιήσασαμ. ὃ ὃ σκοπός, ὡς ἐν σοι φησὶς ὡς φιλοσοφίᾳ ὄρμας ἐκκαλέσασαται. εἰ γὰρ ἔφεσις σοι παρὰ ἄλλοις τῶ σὺντείνοντα ὡς ὄλῃς ἐπιβαλὴν τῶ φαινομένη, τότε σοι μείζον ὀρέξω δῶρον, τὰ περὶ τῆς ἐπισημῆς αὐτῆς · ἀλλ' ὅπως καὶ νῦν παρὰ σέξεις τοῖς λεγομένοις ὡς τῶ δεικνυμένου · σφαιρικῆς ἐπιφανείας ἐξάπλων, ταυτοτήτα λόγων ἐν ἐτεροτήτῃ τῆν ἀριθμητικῶσάν. ἠνέξατο μὲν Ἰππαρχος ὁ παρὰ πάλαιος, καὶ ἐπέθετό γε παρὰ τοῖς σέμματα. ἡμεῖς δὲ εἰ μὴ μείζον ἡ κατ' ἡμᾶς εἰπεῖν, ἔξυφύωσάμῃ τε ἀργύ τῆν κερσάτων αὐτῶ, καὶ ἐτελεσιώσάμῃ, ἐν πλείωσιν δὴ πῃ τῶ μετὰ τῶ χεῖρα τῶ παρὰ βλήματος ἀμνηστῆτος, Ἰππολεμίου τῶ πόνου καὶ τῶ θεασάτου θιάσου τῆν ἀφελείας ἀμνηστῆτος, αὐτῶ μόνου ἔχον ἀγαπησάτων τῶ χεῖρα. ὡς ἀργύρου εἰς ὃ νυκτερινὸν ὡρεσάπτῃον οἱ ἐκκαδέκα ἀστῆρες πῆρῃσῃτο, οἱ μόνου Ἰππαρχος μετὰ τῆς ἐκκατέταξεν τῶ ὄργανῶ. καὶ συγγνώμη δὲ τοῖς ἀδράσιν τῆν παρὰ ὕργαυτέρων ἀτελῶν ὄντων, γεωμετρίας ἐπὶ ἡθλουμῆς, ὡς ὡς ὡρεσάπτῃος ἀργύρου τῶσιν. ἡμεῖς δὲ ὡρεσάπτῃος σῶμα πᾶνκαλον ἐξερῆσάσασα τῆς ἐπισημῆς, ἀπὸ τῶσιν αὐτῶ παρὰ ἀφελείας ἀμνηστῆτος, χεῖρα ἴσμεν τοῖς παρὰ ὕργαυτέρων τῶν μακαρίων ἀδράσιν. οὐ μὲν ἀφιλόσοφον φιλοσοφίαν ἡ γούμετα ὃ καὶ ὡρεσάπτῃος ἐπισημῆτος ἡδὴ ἴνας, καὶ τεχνικῶσιν πῃ, καὶ παρὰ σέξεις ἐξερῆσάσασα παρὰ τῶσιν. ὡρεσάπτῃος γὰρ αἱ πόλεις οἰκισάσασα παρὰ τῶ ἀναγκῆ μόνου ὄρῶσιν, ὅπως αὐ σῶσῃτο, καὶ ὅπως αὐ ἀφελείωντο · ἐπισημῆτος δὲ ὄρεσιν ἐπὶ ἀναγκῆσιν ὃ ἀναγκῆτον, ἀλλ' ἡ ἀναγκῆ πλείων αὐταῖς εἰς κῆλησιν καὶ γυμνασίων " μετετέθη καὶ λαμῶσῃσῃ ἀργῆσ. κα. μετ. οὕτως ἐπισημῆτος ἡ μὲν παρὰ τῶσιν ἐν τοῖς ἀναγκῆσιν, ἡ ὃ ἀναγκῆσιν ἐν τοῖς παρὰ τῶσιν. ὃ " δὴ σέμματα ὃ παρὰ τῆς ἐξάπλωνσῆς, αὐτῶ κα. μετ. δὲ αὐτῶ

δι' αὐτὸ Φροντίδος ἀξιώσαντες, ἤξεποιήσαμεν
τε, καὶ σύγγραμμα εἰργασάμεθα, πλήρη τε
ἀνακρίσεως καὶ ποικιλίας θεωρημάτων αὐτὸ κα-
ταπυκνώσαντες· καὶ εἰς ἕλλη μετεφείνα ποιῶ
λόγους ἀσπυδῶν ἐπιπέδων, ἀγαλμα παλκα-
λοι τῶ κοσμικοῦ πλάτους δημιουργήσαντες.
τῆς δ' αὐτῆς ἐφόδου καὶ ἐπιπέδων ἐπιφάνειαν,
καὶ πλῆθυσιν ἕλλη εἰς τοὺς αὐτοὺς λόγους
τέμνειν διδούσης, συγνεστέραν ἠρῶμεθα τοῦ
ὀπωσοῦν καὶ ἕλλη τῆ τελευτοσφαιρικῆ· ὑπεμ-
βολογία δ' πλάτος ἐκὼσάνταμεν, τάτε ἄλλα
ἐπεμελήθημεν, ὅπως αὐτὴ φαντασία τῶ ὀργά-
νου δ' ἀληθείας ὑπομιμνήσκῃ τὸν ἔνονον θεα-
πλῶ. καὶ γὰρ τοῖς ἐξ μεγέθεσιν τοῖς ἀφ' ἑρῶν-
τασ ἀστέρων ἐπιπέδων, καὶ τοῖς πᾶσι δὴ ἀλλή-
λοις αὐτῶν γήμιστοις ἐτηρήσανμεν. τῶ δ'
κύκλων τοῖς μὲν πενητάξιον, τοῖς δὲ διη-
τάξιον ἀπὸ τῶς ἐπιπέδων μοιραῖς, τὰς
πέντε μοιραίας γραμμὰς μείζους τῶ μοι-
ραίων ποιήσαντες· ἐπὶ καὶ τὰς ἐπιπέδων τῶ
ἀπὸ τῶν καὶ αὐτῶν πενητάξιον, καὶ ἐν ἑρῶν
γύρω τῶ μέγανος ἐμφασιν βιβλίου ποιουῶτος,
δ' ὑποκείμενον. τέμνεται δ' οὐχ ὁμοϊ-
ως ἀπὸ τῶν, οὐδ' ἑαυτοῖς οὐτ' ἀλλήλοις· ἀλλ'
οἱ μὲν εἰς ἴσας τομας, οἱ δ' ἀνωμάλως μὲν καὶ
ἀνίσως καὶ πλῶ ἀποθῶν, τὰς λόγους δὲ ὁμα-
λῶς τε καὶ ἴσα. τῶτο γὰρ ἐδὴ συμβαίνει, ἵν'
ὁμοιωθῆσιν τὰ ἀφ' ἑρῶν γήμισα. δι' αὐτῶν
αἰτίων καὶ οἱ ἀφ' ἑρῶν πόλων τε καὶ τῶ ἐπι-
πέδων σημείων γραφομένοι μέγιστοι κύκλοι, τὰς
λόγους ἀπὸ τῶν κύκλοι, γέγονασιν διηταῖα τῆ
μετατόσεως τῶ θεωρημάτων· ὅ, τε ἀπαρακίχες,
μείζων ἐπιπέδων τῶ μεγίστων, καὶ τὰ πᾶσι
ἀλλήλοις ἀφ' ἑρῶν τῶ ἀστέρων ἐμεγεθύνθη
κατ' ἑκάστον τῆς ἀπλάσεως. τῶ δ' ἐπι-
γραμμάτων ἀφ' ἑρῶν ἑρῶν τῶ τῶ γο-
λοζούσεως ἀστέρων χώραις, καὶ τῶν ἀπαρακίχων
κύκλων ἐκὼσάνταμεν ἐπιπέδων, δ' ἀπὸ ὑ-
περῶν δ' τετρατάξιον ἀφ' ἑρῶν ἐστίν, ἀπλουτέ-
τως ἔχον εἰς ἀφρονομίας ἐκὼσιον·

A ipsam per se dignam studio & cura sta-
tuissimus, elaborauimus, & scriptum
edidimus, quod cum copia necessaria,
cum varietate theorematum stipauimus,
& ad materiam traducere disputationes
studuimus, pulcherrimum tabulæ mun-
di simulacrum moliti. Cum verò eadem
tractatio & planam superficiem, &
æquabiliter cauum in rationes certas fe-
care concedat, quia maiorem cognationem
habere ducebamus qualescum-
que cauum cum corpore perfectè glo-
boso: idcirco planâ tabulâ cauum de-
primendo perfecimus: tum alia exquisi-
uimus, quò organi speciest sagacem spe-
ctatorem de veritate admoneat. Nam
B & stellas illas, quarum fena magnitu-
dinum discrimina sunt, ordine inferui-
mus, & harum inter se conformatio-
nes seruauimus. De circulis autem
quosdam circum alios, quosdam per
alios duximus: vniuersos autem in par-
tes fecuimus; & quintarum certè par-
tium lineas grandiores quàm singularum
partium fecimus: propterea quòd num-
merorum etiam inscriptiones iuxta has
exculpimus, atque in argento, in quo
atrum libri speciem præ se fert, id quod
litteras excipit. Dissecti autem sunt non
C pari serie vniuersi, tam ipsi per se, quàm
respectu inter se: sed alij quidem in fe-
ctiones æquales, alij verò inæquabiliter
& inæqualiter sensu, ratione autem
& æquabiliter & æqualiter. Id enim
accidere oportet, vt consentaneæ sint
diuersæ figuræ. Qua de causa & illi
maximi circuli, qui per polos & puncta
tropica describuntur, cum circulorum
rationem retineant, theoremate mu-
tato, rectæ lineæ facti sunt: Antarci-
cusque ita inferus est, vt maior sit
quàm illi maximi: tum interualla, qui-
bus stellæ inter se distant, maiora facta
sunt in illa explanationis ratione. De
D epigrammatis autem, quæ ex solido au-
ro in vacuis à stellis locis, sub circulo
Antarctico exarata apposuimus: de his
inquam, alterum posterius & quatuor
versuum, id vetus est, quod Astrono-
miæ laudem continet, simplicioris cu-
iusdam modi:

χ. ἴσως.

π. πικρῶν.

*Sum mortalis homo, vite quoque perbreuis:
at cum
Astra globosq. poli scandere fert animus;
Tum pedibus non calco solum: sed celsior alto
Adsto Ioui, atque alma perfuro ambrosia.*

Dd

ἀφρων
Ἰχθῶ πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλιχας,
Οὐκ ἔτ' ἐπιταύω γαίης ποσίν, ἀλλὰ πρὸς
αὐτῶν
Ζῶνι δῖο θεῷ πύμπλασμα ἀμβροσίης.

Alterum verò ordine prius, quod octo versus habet, compositum est ab eo à quo & opus, à me scilicet. Sparfam autem continet & generalem considerationem eorum quæ cernuntur, proferturque durius, cum ita factum sit, ut doctrinæ plus quàm elegantix habeat. Enarrat quippe tantum Astronomo, quid fructus ab organo percipere possit. Nam & loca promittit siderum, non tamen Signiferi respectu, sed Æquinoctialis: hoc enim de expositione scripta iam patuit, fieri non posse, ut illo modo deprehendantur. Tum obliquationes ait effectas esse, partium scilicet Zodiaci ad partes Æquinoctialis, & in singulis quæ cum illis vnà se proferunt: id est, cum quot partibus Zodiaci, quot Æquinoctialis per illum ipsum Æquinoctialem transeunt. Est autem Epigramma quod posterorum causa hoc loco ascriptum est, qui sint lecturi. nam tibi quidem satis est, in tabula esse incisum.

*Inuenit Sophia ad cælos aditum. ô via mira!
Vt mens cælitibus venit ab ætherijs!*

*Ecce globi expandit sinuata volumina, &
orbes*

Æquos cæsuris imparibus secuit.

*Omnia sidera contemplator in orbita, Apollo
Tempora nocturnis quæ æqua diurna facit.*

*Obliquasque vias signorum habe: at incluta
puncta*

*Te haud fugient, medius quæis patet axe
dies.*

A Το ὃ ἡγούμενον αὐτῶν ὁ ὀκτώστιχον, ἐπιήθη
μὲν ὑφ' ἃ ὁ ἔργον, ἐμὸν· σωματικὴν ὅχι
καὶ καθολικὴν ἀείναισιν τῶν εὐνομενῶν, μετ'
ἰσῆος ἀπηγελημένων, ἃ ἔπισημυνικῶς μᾶλλον
ἢ ἀκριβοῦς " συλκείμενον ὁ Διὸς λέγεται πρὸς κ.
μόνον τὸν ἀφρονόμον, τὴν αὐτὸν τῶ ὄργαμου.
Ταί γὰρ ἐποχίας ὑπερῆται τῶν ἀστέρων· ἀλλ'
ἔπι φησὶ πρὸς τὸν ζῶδιον, ἀλλὰ πρὸς
τὸν ἰσημεριον. ἔφασι γὰρ Διὸς τῶν γραμμα-
των ὁ ἐκείως ἐλθὲν ἀδιδῶτον. καὶ ταί λωξώ-
B σης φησὶν δίδρασαι, τῶν μερῶν τῶ ζῶδιον
δηλονότι πρὸς τὰ μέρη τῶ ἰσημεριου ὅτι
πᾶσι ταί σωμαναφορῶς, τὴν ἔστι τῶν πόσων
τῶ ζῶδιον μείρας αἱ πόσαι τῶ ἰσημε-
ριου, τὸν αὐτὸν ἰσημεριον διεξέρχονται. ἔστι ὃ τῶ-
δε· γεγραφῶ δὲ τῶν ὑπερῶν ἀναγνωσμένων
εἴνεκα· ἐπεὶ σοὶ γε καὶ πρὸ πάντων κείμενον
ἐξαρχῆ.

H σοφὴ σίβων βίρεν ἐς ἕρανόν. ὁ μέγα ταῦμα!

Καί νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων·

C Ηνίδε καὶ γερα σφαιρας ἐπιπαύσατο νότα,
Ἰσα ὃ κύκλα πᾶσι ἔχ' ὁμολασίσι τέμ-

Σκέπτεο τείρεα πόματα πρὸς ἀύτῳ, τῶ ἐπι

Τιτῶν

Νίκτα παλατιῆ καὶ φάος ἐχόμενος·

Δέξο ζῶδιον λωξώσις, εἰδὲ σε λήσῃ

Κλητὰ μεσημεριῆς κέντρα σπουδύσιος.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΥΜΝΟΣ Α SYNESII EPI-SCOPI, HYMNVS PRIMVS.

αρεστος.

Γ Ε μοι λίγα φόρμιγξ, Μετά Τήϊαν αιδώ, Μετά Λεσβίαν τε μολπώ, (μνοις Γερραιωτέροις έφ' ύ-

Κεράδη Δάειον αιδώ, Απαλαίς ούκ έπί νύμφαις Αφροδίσιον γλώσσαις, Οδηραύ ούδ' έπί κούραιν Πολυηφάπαισιν ήβαις. 10 Θεοκόμος γδ άγία Σοφίας άγραυτος ωδίσ Μέλος ές ήϊον έπειλά Κιθάρας μήτις έρέσσειν. Μελιχραύ ή δύωγην άτρη Χηούϊων φυγαίν έρώτων. Τί γδ άγκά, τί ή κάλλος, Τί δέ χρυσός, τί δέ φάμα, Βασιλήϊοί τε ήμψ Παρά ται Θεοδ μελέμνας; 20 Ο μω ήππον δέ διώμοι, Ο ή πόξον δέ πταίμοι, Ο δέ Σημύλα Φυράσσι Κτελέων, χρύσοφον όλβου Ετέρω ή άγαλμα χαίτη Καταφάδη ή τερόντων. Πολύμορος δέ κεν είη Παρά κούραις, τωδά κούραις, Αμύργμασι παρσώπων. Εμέ ή άφόφητον είη 30 Βροτάν άσημον έλκειν, Τα μω ές άλλοις άσημον.

I A mihi sonora cithara, Post Teium cātum, Post Lesbiamq; modulationem; Augustioribus hymnis

Cane Dorium carmen, Teneras non in virgines Venustum ridentes, B Florentium nec in iuuenum Multum amabilem pubertatem. 10 Diuina enim sancta Sapientia pura parturito, Carmina ad diuina urget Citharae fides ut pulsem. Dulces autem iubet curas Terrenarum fugere cupiditatum. Quid enim vires, quid verò forma, Quid verò aurum, quid verò fama, Regique honores, Si conferantur cum curis de Deo? C 20 Alius equos scite agitet, Alius arcum bene tendat, Alius acervos custodiat Opum, aureas diuitias: Alij verò (sit) decus coma, Demissa cernicibus: Celebris admodum alius sit Apud iuuenes, apud puellas, Nitenti decore vultus. At mihi tranquillam liceat 30 Vitam ignotam ducere, Caeteris quidem ignotam,

Dd ij

Deo autem notam.

Sapientia verò mihi adsit

Commoda ad iuuentutem,

Commoda ad senectutem ducendam,

Commoda domina diuitiarum:

Pauperiem autem sine negotio feret

Sapientia ridens, amaris

Inaccessam vitæ curis.

40 Solummodo mihi tantùm adsit,

Quantùm (sit) satis, ut à tugurijs

Vicinorum (me) arceat:

Ne necessitas me adigat

Ad curas tetras.

Audi & cicadæ cantum,

Quæ rorem matutinum ebibit.

En mihi sonant nerui

Iniussa, & quidam afflatus

Vndique me circumnuolat.

50 Quid igitur tandem pariet mihi

Carminis diuinus partus?

Ille quidem, ex se ortum principium,

Gubernator patèrque rerum omnium,

Ingenitus, excelsa

Super cæli cacumina

Immortali gloria letus.

Deus constanter sedet:

Vnitatum unitas sancta,

Monadumque monas prima,

60 Simplicitates summitatum

Quæ iunxit, & peperit

Super substantiali partu:

Vnde ipsa profiliens

Per primigenam formam,

Vnitas ineffabilem in modum diffusa,

Trinam adeptæ est vim.

Super substantialis verò fons

Coronatur pulchritudine prolis,

Quæ ex centro profluxit,

70 Et circa centrum voluitur.

Sile mihi audax ô cithara:

Sile, neque efferto in vulgus

Sacra arcana maximè.

I, & terrena cane:

Superna silentium operiat.

Mens verò solos iam

Curat intellectuales mundos.

A Τὰ δὲ πρὸς θεὸν εἶδ' ἴτα.

Σοφία δὲ μοι πρῆξι

Ἀγαθὰ μὲν νεότητα,

Ἀγαθὰ δ' ἡγεῖα ἔλκειν,

Ἀγαθὰ δὲ δόξα πλῆθους.

Πενίας δὲ ἀμάρτυρος οἴσθ

Σοφία δ' ἡρώσα, πικρῆς

Ἀβαστον βίου μελέμας.

40 Μόνον εἰ πόσον πρῆξι,

Ὅσον δ' ἔκχιον καλῆς

Ἀπὸ γάτων ἐρύκειν.

Ἰνὰ μὴ χρεώ με κάμπτοι

B Ἐπὶ φροντίδας μαλαίνας.

Κλύε καὶ τέτλιγος ὄφθαλμῶν,

Δρόσον ὀρθρίας πόντος.

Ἴδε μοι βοᾶσι νεύρα

Ἀκάλυπτα, καὶ τίς ὀμφή

Περί τ' ἀμφὶ με ποτᾶται.

50 Τί ποτ' ἄρα τέξεταί μοι

Μέλος αἰθέραλος ὄδης;

Ὁ μὲν, ἀβασυτος δ' ἔχρα,

Ταμίαι πατήρ τε ὄντων,

Ἀλόχουτος, ὀψιθῶκων

Υπὲρ οὐρανοῦ καρπύων

C Ἀλύτω κῦδει γαίῳ,

Θεὸς ἐμπέδου θαλάσσει.

Εἰνοτήτων εἰνάς ἀγῆ,

Μονάδων μονάς τε πρῆξι,

60 Ἀπλότηται ἀκροτήτων

Ενώσασα, καὶ τεκοῦσα

Υπὸ τοῖσι λογείαις.

Ὅθεν αὐτῇ πρῶτορ ὄσα

Διὰ πρῶτασπερον εἶδος,

Μονάς ἀρρήτα χυθῆσα

Τεχέριμνον ἔχει δ' ἔχρα.

Υπὸ τοῖσι ἢ παγὰ

D Στέφεται καλλιπαίδων

Ἀπὸ κένθρου τε θροῶτων,

70 Περὶ κένθρου τε ρύντων.

Μένε μοι θρασυτα φέρμιγξ,

Μένε, μηδὲ φαίνε δήμοις

Τελεῖται ἀγορμασίαις.

Ἴη, καὶ πὰ ἱέρθε φωνή.

Τὰ δὲ αἰῶ σιγὰ καλύπτοι.

Ὁ δ' ἢ νοῖς οἴοισιν ἤδη

Μέλεται νόοισι κήμοις.

Αγαθαί γδ' εἶθεν ἦδη
 Βροτέου πνεύματος ἀρχαί
 80 Αμείλιτος ἐμελέσθη.
 Ο καταιβάτας ἐς ἕλκεν
 Νόος ἀφίπτε τοκήων
 Θεοκοιρανῶν ἀπορρώξ,
 Ολίγα μὲν· ἀλλ' ὀκείνων
 Ολος σὸν εἰς τε πῶντι
 Ολος εἰς ὅλον δεδουκός,
 Κέως οὐρανῶν ἐλίπει·
 Τὸ δ' ὅλον τῆτο φυλάσσει
 Νενεμηκῶσι μέρφως
 90 Μεμελισμένος πρῆσθ·
 Ο μὲν, ἀστέρων διφρείας,
 Ο δ' ἐς ἀγγέλων χορείας,
 Ο δὲ καὶ ῥέποντι δεσμιῶ
 Χθονίαν ὄρετ' μέρφω,
 Ἀπὸ δ' ἐσάθη τοκήων,
 Δνοφραῶν ἦρυσε λαθάν,
 Αλαωποῖσι μελεμάς
 Χθόνα θαυμάσας ἀτερπῆ.
 Θεὸς ἐς θνητὰ δεδουκός
 100 Ἐνι μὲν, ἐνι τι φέσθ
 Κεκαλυμμένασι γλώσσι·
 Ἐνι καὶ δδ' οἱ πεσόντων
 Ἀναγνώσις τις δῆκα,
 Οτε κυμάτων φυζόντες
 Βιοτησιῶν, ἀκηδεῖς
 Ἀχίας ἐσθλάν οἴμους
 Πρὸς ἀάκτορον τοκῆος.
 Μάκαρ ὅστις βοεθῶν ἕλας
 Γεσφυρῶν ἕλασμα, καὶ γὰρ
 110 Ἀνάδυσ, δῆμαπὶ κούφω
 Ἰχθὸς ἐς θεὸν τίταιν!
 Μάκαρ ὅστις μὲν μείρας,
 Μετὰ μῶρθους, μὲν πιερίς
 Χθονογητῆς μελεδῶνας,
 Ἐπιβάς νόου κελῶθων
 Βυθὸν εἶδεν θεολαμπῆ!
 Πόνος εἰς ὅλον τερμύστω
 Κραδίαι ὄλοισι παροῖς
 Αναγωγῶν ἐρώτων.
 120 Μόνον ἐμπέδωσον ὄρμαθ
 Νοερηφῶρεσιον ὄρμαθ·
 Ο δὲ τρι πέρασ φανῆται
 Γενέσας χεῖρας ὄρεγνῆθ·

A Bona enim inde iam
 Humani spiritus origo
 80 Individuè diuisa est:
 Ac mens delapsa in hylam,
 Mens immortalis parentum
 Diuinorum propago,
 Exigua quidem: sed illorum
 Tota ista & una ubique
 Tota in totum infusa,
 Vastam cauitatem caelorum torquet:
 Vniuersumque hoc conseruans,
 In diuersas formas
B 90 Distributa adest.
 Pars eius, stellarum cursus,
 Pars, Angelorum caetus,
 Pars etiam graui nexu
 Terrenam sortita est formam;
 Disiunctaque à parentibus
 Tenebrosam hausit obliuionem;
 Cæcis solitudinibus
 Terram admirata iniucundam.
 Deus humana intuens
 100 Inest tamen, inest aliquid lucis
 Opertis oculis:
C Inest etiam iis qui huc delapsi sunt;
 In caelum reuocans quædam vis,
 Quum fluctibus emerfi
 Vita, leti
 Sanctum ingrediuntur iter
 Ad regiam parentis.
 Beatus, qui voracem hyle
 Vitans latratum, & è terra
 110 Emergens, saltu leui
 Vestigia ad Deum dirigit!
 Beatus, qui post fata,
D Post labores, post acerbâs
 Terrenas curas,
 Ingressus mentis vias
 Altitudinem vidit diuina refulgentē luce!
 Laboriosum est totum intendere
 Animum totis alis
 Cælestia affectantium cupidinum:
 120 Tu modò confirma conatum
 Ad intellectualia ferente impetu:
 Ille verò tibi propius in conspectū se dabit
 Prensus, manus porrigens.

D d in

*Præcurrens enim aliquis radius
Illustrabit semitas,
Pandétque tibi intellectualem
Campum, pulchritudinis originem.*

*Eia mihi ó anima, bibens
Ex bonorum perenni fonte,
1,0 Conceptis suppliciter precibus ad pa-
rentem*

*Ascende, neque cunctare,
Terra terrena linquens:
Mox verò iuncta cum Patre
Dea in Deo exultabis.*

SYNESII HYMNVS
SECUNDVS.

*Terum lux, iterum aurora,
Iterum dies fulget
Post noctiuagas tenebras.
Iterum mihi cane, ó anime,*

*Deum matutinis carminibus,
Qui dedit lucem diei,
Qui dedit stellas nocti,
Mundi ambientem choream:
Fluctuantis & hyle
10 Texit dorsum ather
Ignis insidens summitati,
Vbi clarissima luna
Imum orbem secat.
Super octauam autem spheram
Gyrorum stelliferorum,
Orbis stellarum expers
Sub sinu suo agitans
Orbes contrario cursu currentes,
Magnam circa mentem mouetur,
20 Quæ celestis oras mundi
Canis obtexit alis.
Vltiora beatum silentium,
Intelligentium & intellectilium
Individuam diuisionem, tegit.
Vñus fons, una radix,
Ter splendens elucet forma.*

A Πρωτόισα γὰρ τις ἀκτίς
Καταλάμψη μὲν ἀπαιτού,
Γεπίσθ δὲ αἰ νοητῶν
Πεδίον, καλλεὸς ἄρχῆν.
Ἄγε μοι ψυχὰ, ποίσα
Ἀγαθόρρῦτοιο παγᾶς,
130 Ἰκετεύουσα τοῦ ἡ

*Ἀνάβαινε, μηδὲ μῆγε,
Χθονὶ τὰ θρονός λιποῖσα.
Τάχα δὲ αὐ μίγεισα πατρὶ
Θεός ἐσ γὰρ χορῶσσις.*

B

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

*Αἰαί φέγος, πάλιν αῶς,
Πάλιν ἀμέρα πωρολαμπύ
Μετὰ νυκτίφοιτον ὄφθαλ.
Πάλι μοι λίταγε θυμέ*

C

*Θεὸν ὄρθροισιν ὑμνοῖς,
Ὅς ἔδωκε φέγος αἰοί,
Ὅς ἔδωκεν ἄγρα νυκτὶ,
Πνευμασίας χορείας.
Γολυκόμονος μὲν ὕλας
10 Ἐκάλυψε τῶτον αἰθῆρ
Πυρός ἐμβεβᾶς αῶτω,
Ἰνα κυδίμα στεγᾶνα
Γυμνάτων αἰτυγὰ τέμνη.
Υπὸ ὀδῶν ἢ δῖται
Ελίκων ἀπροφορήτων*

D

*Ρόος ἀτέρων ἔρημος
Υποκαλλπίους ἐλαμῶν
Πτύχας αἰπίου θεοίσας,
Μέγαν ἀμφὶ νοῦν χορῶν,
20 Ὅς ἀάκτος ἀχερᾶ κόσμου
Γολοῖς ἔρεψο παρῶσις.
Τὰ πωροσω μακροσὶ σιγᾶ,
Νοσρᾶν τε καὶ νοητῶν
Ἀτομον τομαῖν, καλύπτη.
Μία παγὰ, μία ρίζα,
Τειφαῖς ἐλαμψὸ μωρῶν.*

Ινα γδ βυθός πατρῶος,
 Τότι καὶ κώδιμος υἱός.
 Κραδαῖόν τι λόχουμα,
 30 Σοφία κοσμοτεχνητής,
 Ενοτήσιόν τε φέτος
 Αγίας ἔλαμψε πνοιάς.
 Μία παρὰ, μία ρίζα
 Αγαθῶν ἀέρεν ὄλθον,
 Υπερβασίον τε βλάσαν
 Γοήμοις ζέοισαυ ὄρμας,
 Τὰ τ' ἐνοσίωι παρελμπε
 Μακέρων ἀγῆτα φέτη.
 Οθεν ἐκόσμος ἦδη
 40 Χορός ἀφίτων αἰάκτων,
 Γενετήριόν τε κώδης,
 Τό τε ὡσπίασον εἶδος
 Νοεργίς ἐμελλεν ὑμοιοις
 Γέρας ὀμβραν πικῶν,
 Στρατός ἀβήτων ἀγῆρας,
 Τὰ μὲν ἐς νόον δεδουκώς
 Δρέπεσαι κάλλεος ἔ
 Τὰ δ' ἐς ἀύτηρας διέκως
 Διέπει βέντα κόσμου,
 50 Τόν ὑπερθε κόσμον ἔλκων
 Νεάτα καὶ μέγας ὕλας,
 Ινα δαυμόνων ὀμίλον
 Φύσις ἰζαίοισα τίκτει
 Πολύθερον καὶ πολυμήτην.
 Οθεν ἦρας, ὅθεν ἦδη
 Περὶ γὰρ σαρφάτα πνοιά,
 Χθονός ἐζώωσε μίερας
 Πολυδαυδάλοισι μορφαῖς.
 Τὰ δὲ πῶματα σῆο βουλάς
 60 Εχεται· σὺ δ' ἐσὶ ρίζα
 Παρεόντων, ὡς τ' ἐόντων,
 Μετεόντων, ἐσέοντων.
 Σὺ πατήρ, σὺ δ' ἐσὶ μάτηρ.
 Σὺ ὃ ἀρρῶν, σὺ ὃ θῆλις·
 Σὺ ὃ φωνά, σὺ δὲ σιγά·
 Φύσιως φύσις γονάσα.
 Σὺ δ' αἰάξ, αἰάνος αἰάν,
 Τὸ μὲν ἢ θέμις βοᾶσαι.
 Μέγα χαῖρε ρίζα κόσμου,
 70 Μέγα χαῖρε κέντρον ὄντων,
 Μονὰς ἀμυρότων ἀειμῶν
 Πεγαροσίωι αἰάκτων.

A *Vbi enim profunditas Patris;*
Ibi etiam illustris Filius,
Viscerum ingens partus,
 30 *Sapientia mundi opifex,*
Conciliatrixque lux
Sancti elucet Spiritus.
Vnus fons, una radix
Bonorum tulit copiam,
Et supersubstantialem propaginem
Genitalibus feruentem motibus,
Conditorum etiam lucentes
Beatorum admirandos fulgores.
 B *Vnde in mundo constitutus iam*
 40 *Cætus immortalium angelorum,*
Patris gloriam
Et primogenitam formam
Cælestibus canit carminibus
Prope benignos parentes:
Exercitus Angelorum senij expers,
Et partim in mentem respiciens
Decerpit pulchritudinis principium:
Partim in sphaeras respiciens,
Regit altitudinem mundi,
 50 *Supernum ornatum trahens*
 C *Ad imam usque hylam:*
Vbi dæmonum turbam
Natura subsidens parit,
Tumultuosam & astutam.
Vnde heros, unde iam
Circa terram disseminatus flatus,
Eius viuificauit partes
Varijs formis.
Cuncta verò ex tuo consilio
 90 *Pendent: tu autem es radix*
Præsentium, præteritorum,
Futurorum, eorum quæ sunt.
Tu pater, tu es mater.
Tu mas, tu fæmina:
Tu vox, tu silentium:
Naturæ natura fæcunda.
Tu ô rex, seculi seculum,
Quantum id quidem fas est voce testari.
Longum salue radix mundi,
 70 *Longum salue centrum rerum,*
Vnitas diuinorum numerorum
Substantia carentium regum.

D d iij

Longum salve, longum salve,
 Quia penes Deum gaudia.
 Ad meorum propitias aures
 Pandito festiuitatem carminum:
 Sapientiae pandito lucem,
 Largitor illustrem felicitatem,
 Largitor decus splendidum
 80 Vita tranquilla,
 Paupertatem foras pellens,
 Terrenamque pestem diuitiarum.
 Ab artibus arceto morbos,
 Et libidinum fœdum impetum:
 Edacesque animi curas
 A mea vita propulsa;
 Ne mentis ala
 Grauate in terram decidant,
 Sed liberis pennas tollens,
 90 In tui sacris nati
 Arcanis saltem.

A Μεγά χαίρεις, μέγα χαίρεις·
 Οτι πρὸ θεῶ ὁ χαίρειν.
 Ἐπ' ἐμοῖς ἴλαοι ἕσας·
 Ταῦσον χοροῖσιν ὑμῶν·
 Σοφίας ἀνοίγε φέγγος,
 Κατὰ χεῖ κώδιμον ὄλβος,
 Κατὰ χεῖ χάριν λιπώσθην
 80 Βιοῦσας γαλιωῶσας,
 Γενίαι ἐκπὸς ἐλαυῶν,
 Χρησίαι τε κῆρα πλῆθους.
 Μελέων ἔρυκε νέσους·
 Γαθέων δὲ ἀκοσμοι ὄρμαθ,
 B Φρενοκηδεῖς τε μελίμνας
 Ἀπὸ μσι ζώας ἐρύκοις,
 Ἰνα μὴ ὁ νοῦ πέρωμα
 Ἐπιβείση ρηθιὸς ἀτα·
 Ἀνετον ἢ παρὸν αἴρωι
 90 Γεεὶ σαῖς ὄρμα βλάστας
 Τα πῦμαρρητα χορῶσιν.

SYNESII HYMNVS ^C ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
 TERTIVS. ΤΡΙΤΟΣ.

 I A mihi o anima,
 Sacra carmina
 Aggressa,
 Corporeos
 Sopito aëstros:
 Acue mentis
 Celeres motus.
 Regi deorum
 Nectimus coronam,
 10 Hostiam incruentam,
 Carminum libamina.
 Te in mari,
 Te super insulis,
 Te in continenti,
 Inque urbibus,
 Asperisque montibus,
 Et super inclytis
 Quum campis

 Γ Ε μοι ψυχα
 Ἱερωῖς ὑμνοῖς
 Ἐπιβαλλομένη,
 Ὑληχμίας
 Εὔνασον οἴστροις·
 Θώρησε ἢ ἰούου
 Ζαυρωῖς ὄρμαθ.
 D Βασιλῆϊ θεῶν
 Πλέκομυ σέφανοι,
 10 Θυμ' αἰαίμακτον,
 Ἐπέων λοῖβας.
 Σέ μὲρ εἰς πλεῖστα·
 Σέ δὲ ἔσθ' ἰάσων,
 Σέ δὲ εἰς ἀπίεσις,
 Ἐπὶ τε πόλιων
 Κρησῶν τε ὄρεων,
 Καὶ κτ' κλεινοῖν
 Ὀπτόθην πιδῶν

Σπίσω διδύμοις
 20 Γύων παρσίς,
 Σε μέγαρ μέλπω,
 Γενέτα κόσμου.
 Σοὶ νύξ με φέρη
 Τὸν αἰοδὸν ἀνάξ.
 Σοὶ δὲ ἀμελείς,
 Σοὶ δὲ ἀφούς,
 Σοὶ δὲ ἑσπερείς
 Ὑμνοὶς ἀνάγω.
 Ἰσῶρες αὐγαί
 30 Γολιῶν ἀσρων,
 Μαίας τε δρόμοι.
 Καὶ μέγας ἴστωρ
 Ἀλιος, ἀγῶν
 Ἀσρων φρύττομις,
 Οσίω ψυχῶν
 Ἄγιος ταμίας.
 Ἐπὶ σὰς αὐλάς,
 Ἐπὶ σοὶ κόλποις
 Τὸν ἄπτοσροφον
 40 Ταλαῶν ὕλας
 Ταρσὸν ἐλαφείζων,
 Χαίρων ἵνα σου
 Προμοχῶν ἰχθύων,
 Νυῶ ἔπι σιμαῶν
 Τελετηφοεῖας
 Σηκοὶς ἀγίους
 Ἰκέτας ἔμολον.
 Νυῶ ἔπι κρηῶν
 Κορυφαῶ ὄρεων
 50 Ἰκέτας ἔμολον.
 Νυῶ ἐς ἐρήμας
 Αὐλάτια μέγαν
 Λιβύας ἔμολον,
 Γέλας ποτίαν.
 Ταῦ οὐτ' ἄθεον
 Γνεδμα μελιῶν,
 Οὔτε χαράσαι,
 Ἰχθὺς ἀδρόπων
 Ἀσυμείμων.
 60 Ἴνα σοὶ ψυχῆ
 Καθαρὰ παθῶν,
 Λύσσασι πόνων,
 Λήξασα πόνων,
 Λήξασα γῶν,

A *Statuam geminas*
 20 *Pedum plantas;*
Te beate canam,
Genitor mundi.
Tibi nox me ducit
Vatem o rex:
Tibi diurna,
Tibi matutina,
Tibi vespertina
Carmina feram.
Testes fulgores
 30 *Micantium siderum;*
B *Lunæque cursus,*
Et ingens testis
Sol, purarum
Stellarum moderator,
Piarum animarum
Sanctus arbiter.
Ad tua atria,
Ad tuos sinus
Auersas
 40 *A vasta hyla*
Alas subleuans,
Latus ut ad tuum
C *Vestibulum peruenirem.*
Nunc ad venerandorum
Sacrorum
Templa sancta
Supplex venio.
Nunc ad inclytorum
Verticem montium
 50 *Supplex venio.*
Nunc ad desertæ
Conuallem ingentem
Libyæ venio,
D *Oram australem:*
Quam neque impius
Flatus polluit,
Nec signat
Vestigium hominum
Urbana curantium.
 60 *Vbi tibi anima*
Pura affectuum,
Soluta cupiditatibus,
Desinens à laboribus,
Cessans à luctibus;

Ira, contentionibus,
 (Quae in corde abuntur)
 Ea excutiens,
 Purâ linguâ,
 Mentéque sancta
 70 Debita
 Carmina referat.
 Pax sit
 In aethere & in terra:
 Sifstat mare,
 Sifstat aër:
 Cessate afflatus
 Variorum ventorum,
 Cessate impetus
 Curuatorum fluctuum,
 80 Fluiorum cursus,
 Fontiumque lapsus.
 Teneat silentium
 Mundi plagas,
 Dum sacrantur
 Sancta carmina.
 Condant se sub terram
 Serpentes sinuosi,
 Condant se sub terram
 Et alatus draco,
 90 Demon hylæ,
 Nubes animæ,
 Idolis gaudens,
 Aduersus preces qui canes
 Aduocat.
 Tu ô pater, tu ô beate,
 Tu voraces animi
 Procul arceto canes
 Ab anima mea,
 A precibus meis,
 100 A vita mea,
 A factis meis:
 At nostræ
 Mentis libamen
 Tuis honoratissimis
 Curæ sit ministris
 Sapientibus, qui ad te transmittunt
 Sanctos hymnos.
 Iam feror
 Ad carceres
 110 Sacrorum carminum

Α Ουδὲ, εἶδον,
 (Ὅσα κλειρεφῆ)
 Ἀποσφαμῆρα,
 Καθαρῆ γλώσσῃ,
 Γνώμῃ θ' ὁσία
 70 Τὸν ὀφθόμῳ
 ὕμνον ἀποίση.
 Εὐφραμείτω
 Αἰθὴρ καὶ γᾶ.
 Στατῶ πόντος,
 Στατῶ δ' αἴθρ.
 Λήγετε προαὶ
 Β Βοῶν ἀέμων,
 Λήγετε ρίπαι
 Γυρῶν ῥοθίων,
 80 Ποταμῶν ὀρεχραῖ.
 Κρανααὶ λιβάδες.
 Ἐχέτω σιγᾶ
 Κόσμου λαγύνας,
 Ἰερβλοιδῶν
 Ἀγίων ὕμνων.
 Δύτω καὶ γᾶς
 Οφίων συρμός,
 Δύτω καὶ γᾶς
 C Καὶ πλανὸς ὄφης,
 90 Δαίμων ὕλης,
 Νεφέλα ψυχᾶς,
 Εἰδωλοχρῆς,
 Εὐχαῖς σκύλακας
 Ἐπιθῶσαν.
 Σὺ πάτερ, σὺ μάκαρ
 Σὺ ψυχοβορεῖς
 Ἀπώχε κύνας,
 Ἵχθῆς ἀπ' ἐμαῖς,
 Εὐχαῖς ἀπ' ἐμαῖς,
 D 100 Ζωᾶς ἀπ' ἐμαῖς,
 Ἐργῶν ἀπ' ἐμῶν.
 Α δ' ἀμύτερα
 Πραπίδων λιβά
 Σοῖς ἐκτίμοις
 Μελέτω παρῶνται,
 Πορθμεδοὶ σοφοῖς
 Ἀγίων ὕμνων.
 Ἦδη φέρομαι
 Ἐπὶ βολύβιδας
 110 Ἰερῶν ἐπιῶν.

Ηδη χθραχί
 Ομφά πει νοῦ.
 Μάκαρ, ἴλαθί μοι
 Πάτερ, ἴλαθί μοι,
 Εἰ πῶδα χθραμον,
 Εἰ πῶδα μοῖρα.
 Τῶν ὧν ἔθρον.
 Τίνος ὄμμα σοφόν,
 Τίνος ὄμμα πολύ,
 120 Τῆς σαῖς φερσπῆς
 Ανακαλλόμενον
 Οὐ καταμύσθ;
 Απένες ὃ δρακεῖν
 Ἐπὶ σοῖς πυροῖς
 Θέμις ἔδὲ θεοῖς.
 Πίπλων δὲ νόος
 Ἀπὸ σαῖς σκαπῆς,
 Τὰ πέλας σαῖν.
 Ακίχτα κίχιν
 130 Ἐπιβαλλόμενος,
 Περαδεῖν ἀγλαῖν
 Ἀκάματι βυθῶ
 Ἀμύρασομύρα.
 Ἀβάτων δὲ σπόδας,
 Ἐπὶ πρῶτοφάνες
 Εἶδος ἐρεῖδ.
 Ομματα δὲ χθρῶ.
 Οθεν ἀνόμενος
 Ἐπὶ σοῖς ὕμοις
 140 Ἀντα φωτῆς,
 Ἀοείσοις ἀέμοις
 Αναπαύσαι βολῆν,
 Τὰ σά σοι πάλι δοῖς.
 Τί γδ ἔσόν, ἀνὰ;
 Πατέρων πρῶτων
 Πάτερ, ἀβπατέρ,
 Περαπῆτωρ, ἀπῆτωρ,
 Υἱέ σαι.
 Ἐν ἐνός πρῶτερον,
 150 Ὀντων ἀπέρμω,
 Πρῶτων κέρθρον,
 Περαδῆσι νοδ,
 Κόσμου ρίζα,
 Τῶν δεχρόνων
 Ἀμφιφαές φῶς,
 Ἀπρέκεια σοφῶ,

A *Iam strepit*
Oraculum in mente.
O beate, esto propitius mihi:
O pater, esto propitius mihi,
Si forte præter decorum,
Si forte præter modum
Tua attrectavi.
Cuius oculus sapiens,
Cuius acris acies,
 120 *Tuis fulgoribus*
Præstricta
Non perstringetur?
B *Intentis enim oculis intueri*
In tuas faces
Licet ne dijs quidem:
Sed decidens mens
De tua specula
Proxima quæque amplectitur:
Non vestigabilia vestigare
 130 *Dum tentat,*
Lucemque intueri
Immensa in profunditate
Fulgentem.
Ab inaccessis autem delapsa,
C *In primæ lucis*
Specie figit
Oculi aciem:
Vnde decerpens
In tuas laudes
 140 *Flores lucis,*
Vagorum ventorum
Sedet flatus,
Tua tibi restituens.
Quid enim non tuum, ó rex?
Patrum omnium
D *Pater, pater tuipsius,*
Antè pater, sine patre,
Filij tuipsius:
Vnitas unitate prior,
 150 *Entium semen,*
Omnium centrum,
Æterna expers substantiæ mens,
Mundi radix,
Rerum ab initio creatarum
Lux undique collucens,
Veritas sapiens,

Fons sapientiae,
 Mens tecta
 Proprijs fulgoribus.
 160 Oculi tui ipsius:
 Fulminum potens,
 Seculorum parens,
 Seculorum vita,
 Superans deos,
 Superans mentes,
 In diuersas partes uersans,
 Mentium parens mens,
 Originem praebens dijs,
 Spiritum opifex,
 170 Et animarum altor,
 Fons fontium,
 Principiorum principium,
 Radicum radix:
 Vnitates unitatum,
 Numerorum numerus,
 Vnitas & numerus,
 Intelligentia, & intelligens,
 Et quod intelligi potest,
 Et ante id quod potest intelligi.
 180 Vnum & omnia,
 Vnum autem omnium,
 Et unum ante omnia,
 Semen omnium,
 Radix, & summus ramus,
 Natura inter intelligentias,
 Faemina & mas.
 Mystica autem mens
 Haec atque illa dicit,
 Profunditatem ineffabilem.
 190 Circa ducens choreas.
 Tu es quod parit,
 Tu es quod paritur,
 Tu, qui illustras,
 Tu, qui illustraris:
 Tu, qui appares,
 Tu, qui occultaris
 Proprijs fulgoribus.
 Vnum, & omnia,
 Vnum in teipso,
 200 Et per omnia.
 Tu enim effusus es,
 Ineffabili modo nate,

A Παρά σοφίας,
 Κεκαλυμμένη τοῦ
 Ἰδίας αὐγῆς;
 160 Ὀμμα σου
 Πρηθηροῦ ἄτορ,
 Αἰωνοτόχε,
 Αἰωνόβιε,
 Ἐπέκεινα θεῶν,
 Ἐπέκεινα νόων·
 Ἐπὶ θάτερον ἰαμῶν,
 Νοερητόχε τοῦ.
 Οχητῆρ θεῶν,
 B Πιθιματῆρ γέ,
 170 Καὶ ψυχῶν φε.
 Παρὰ παγῶν,
 Ἀρχῶν ἀρχῆ,
 Ρίζῶν ρίζα·
 Μονὰς εἰ μονάδων,
 Αεθμῶν ἀεθμῶν,
 Μονὰς ἢ δ' ἀεθμῶν,
 Νοῦ καὶ νοεθῶν,
 Καὶ ὁ νοητῶν,
 Καὶ παρ' ἰουτῶν.
 180 Ἐν καὶ πρῶτα,
 C Ἐν δὲ ἀπῶτα,
 Ἐν τε παρ' πρῶτων,
 Σπῆμα ὁ πρῶτων,
 Ρίζα καὶ ὄρπαξ,
 Φύσις αἰ νοεθῶν,
 Θῆλυ καὶ ἀρρεν.
 Μύσας ἢ νόος
 Τὰ τε καὶ τὰ λέγει,
 Βυθὸν ἀρρητον
 190 Ἀμφιχορβῶν.
 Σὺ ὁ πικτὸν ἔφεις,
 D Σὺ ὁ πικτόμυθον,
 Σὺ ὁ φωτίζον,
 Σὺ ὁ λαμπρόμυθον·
 Σὺ ὁ φαιρόμυθον,
 Σὺ ὁ χρυπτόμυθον
 Ἰδίας αὐγῆς.
 Ἐν καὶ πάντα
 Ἐν καθ' ἑαυτῶν,
 200 Καὶ διὰ πάντων.
 Σὺ γὰρ ἄξεχέθης,
 Ἀρρητοτόχε,

Ἰνα παῖδα τέκνης,
 Κληθεὶ σοφίας,
 Δημιουργόν.
 Γεφυραῖς ἢ ἰσθμῶς
 Ἀπόμοισι ἑσθλῶς
 Μαγδολοῦμος.
 Ὑμῶν σε μονάς.
 210 Ὑμῶν σε τριάς.
 Μονάς εἶ, τριάς ὦν.
 Τριάς εἶ, μονάς ὦν.
 Νοεσὶ ἢ ῥομαί
 Ἀχαιῶν ἐπι
 Τὸ μελεθεῖν ἐχθ.
 Ἐπι παρὰ χυδαῖς
 Ἰόταπι σοφῶ.
 Αὐτὰ δὲ ἰότας
 Βλέψῃσε μέσσα
 220 Φύσις ἀφθελκτος,
 Τὸ πρεθύσιον ὄν.
 Οὐδέ μιν εἰπεῖν
 Διπτερον ἐκ σοφ.
 Οὐδέ μιν εἰπεῖν
 Τεῖρον ἐκ πρεθύτου,
 Ωδὶς ἑσθλῶ,
 Ἀρρητε γονά.
 Ορεσ εἰ φισίων
 Τὰς τικτοῖσας,
 230 Καὶ τικτοῦσας.
 Σέβομεν νοερῶν
 Κρυφίαν τάξιν.
 Χωρὶς τι μέσον
 Οὐ καταχθέν.
 Αφθελκτε γονε
 Πατρὸς ἀφθελκτου,
 Ωδὶς ἀφθελκτε,
 Διὰ δὲ ὠδίνος
 Αὐτὸς ἐφάδης,
 240 Ἀμα πατεὶ φασίς,
 Ἰόταπι πατρὸς.
 Ἰότας οὐ αἰεὶ
 Γαεθὶ στίο πατεὶ.
 Οὐδ' ὁ βαθυρροῖς
 Χρόνος οἶδε γονάς
 Τὰς ἀρρητοῖς.
 Αἰῶν ἢ γέρων
 Τὸν ἀμύρτον

A *Vt filium pareres,
 Inclutam sapientiam,
 Rerum omnium opificem.
 Profusus autem manes
 Individuis sectionibus
 Obstetricatus.
 Cano te unitas:
 210 Cano te trinitas.
 Unitas es, trinitas quum sis:
 Trinitas es, unitas quum sis.
 Quæ autem intellectu percipitur sectio
 Indiuisum adhuc*

B *Quod diuisum est, tenet.
 In Filium effusus
 Consilio sapienti.
 Ipsum autem consilium
 Natum est media
 220 Natura ineffabilis,
 Quæ est ante naturas omnes.
 Nefas (est) dicere
 Secundum abs te:
 Nefas (est) dicere
 Tertium à primo.*

C *Partus sacer,
 Ineffabilis fœtus.
 Terminus es naturarum
 Parentis,
 230 Et parta.
 Veneror intellectualium
 Arcanum ordinem.
 Capiunt hæc medium quiddam
 Non (extrinsecus) infusum.
 Ineffabilis proles
 Patris ineffabilis,
 Partus propter te,*

D *Per partum autem
 Tu es in lucem editus,
 240 Unà cum patre editus
 Consilio patris:
 Consilium autem tu (es) semper
 Apud tuum patrem.
 Ne immensum quidem
 Tempus noui ortus
 Tuos ineffabiles,
 Seculumque vetus,
 Nulla temporis serie textum*

Partum non cognovit.

250 Vnà cum patre apparuit

Semper natus

Qui nasciturus erat,

Quis in rebus inenarrabilibus

Acuit audaciã, tanquã proposito præmio?

Cacorum hominum

Varia loquentium

Impiæ audaciæ (sunt.)

Tu autem lucis largitor,

Lucis intelligibilis:

260 Obliqua & à fraude

Abducis sanctorum

Mentes hominum,

In tenebris Hylæ

Ne demergantur.

Te Pater mundi,

Pater seculorum,

Opifex diuorum,

Fas est laudare.

Te quidem intelligentiæ

270 Canunt, ô rex,

Te mundi rectores,

Oculi fulgentes,

Mentes sidereæ

Celebrant ô beate,

Quas circum inclytum

Corpus mouetur,

Omnis te canit

Cætus beatorum,

Qui circa mundum,

280 Qui in mundo;

Qui in zonis,

Quique extra Zonas

Mundi partes

Gubernant sapientes

Ministri,

Qui ad inclytos

Clavi gubernatores (stant:)

Quos angelica

Profundit series.

290 Atque illustre

Genus heroum,

Opera mortalium,

Occultis viis

Quod permeat,

A Τόκον σὺν ἐδάη.

250 Ἀμα πατρί Φαίη,

Αἰῶν ἡρόμυθος

Ὁ ἡμιοσύμυθος.

Τίς ἐπ' ἀφ' ἡλέκτοις

Ἐβράδυσσε τόλμῳ;

Ἀλαδὸν μερόπων

Δαίδαλοῦ λώσων

Ἀθεοὶ τόλμῳ.

Σὺ δ' ἠφ' ἑδύσας

Φωτὸς νοερόν.

260 Σκολιάς δ' ἀπάσας

B Ἀνέχης ὁσίων

Πραπίδας μερόπων,

Ἐς ζόφον ἕλας

Μὴ καταδύωαι.

Σέ πάτερ κόσμων,

Πάτερ αἰῶνων,

Αὐτοῦργε θεῶν,

Εὐαγέλις αἰνῆν.

Σέ μὲν οἱ νοερόν

270 Μέλποισιν, αἰάξ,

Σέ δὲ κοσμαροῖ

Ὀμματολαμπείοις

C Νόες ἀστειοὶ

Υμνοδοὶ, μάκαρ,

Οὐδ' πῆρε κλεινόν

Σάσμα χορδῆν.

Γᾶσά σε μέλπει

Γενεὰ μακάρων,

Οἱ πᾶσι κόσμον,

280 Οἱ κτ' κόσμον,

Οἱ ζωνᾶοι,

Οἱ τ' ἄζωνοι

Κόσμου μίσητας

D Ἐφέποισι σοφοῖ

Ἀμφιβατῆρες,

Οἱ πᾶσι κλεινοὶς

Ὀἰκοφόροισι

Οὐδ' ἀγγελικὰ

Γεσχέει σέβει,

290 Τό, τε κωδῆεν

Γένος ἱρώων,

Ἐργα πᾶ θνητῶν

Κρυφλασιν ὁδοῖς

Διαμυστόμυθον,

Ἔργα βεβήτεια.
 Ἰὺχα τ' ἀχλὺς
 Καὶ κλινομόρα
 Ἐς μελαναουγῆς
 Χθονίους ὄγκους.
 300 Σέ μέγιστα Φύσις
 Φύσεώς τε γονά
 Ὑμνέει μάκαρ,
 Τὰς ζεφύροις
 Ἐφέπεις πνοιῆς,
 Ἀπὸ σῶν ὀχετῶν
 Κατασυρομένης
 Περωλινοδμήμας.
 Σὺ γὰρ ἀχρῶτων
 Ηγέσθαι κόσμων,
 310 Φύσις εἶ φύσιων·
 Σὺ φύσιν θεῶν τε
 Γένεσιν θνατῶν,
 Τὰς ἀειάω
 Ἰνδαλφύνα,
 Ἰνα καὶ πυμάτα
 Μελίς ἐν κόσμῳ
 Λελάχη ζωῆς
 Ἐπαμειβομένης.
 Οὐ γὰρ θεμῆς ἰὼ
 320 Τρύγα τῶν κόσμου
 Κορυφαῖς εἰσεσά.
 Τὸ ἧ παρῆν ὄλωσ
 Ἐς χορὴν ὄντων,
 Οὐκέτι ὀλέσται·
 Ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλω,
 Διὰ δ' ἄλλήλων,
 Γαῖτ' ἀπολαύει.
 Ἐξ ὀλυμμένων
 Κύκλος αἰδῆς,
 330 Ταῖς σαῖς πνοιῆς
 Ἀναθαλόμωτος,
 Σοὶ Διὸς πύργων
 Ἰσησι χορεύει.
 Μάτεια φύσις,
 Ἰδίαις χροῖαις,
 Ἰδίαις ἔργοις
 Διαδαλλομένης.
 Ἐκ ἧ ζωῶν
 Ἐπεροφθῶν
 340 Μίαν ἀρμονίαν

A Opera mortalia.
 Animáque non procliuiis
 Et prona
 In caliginosos
 Terrenos globos.
 300 Te beata natura,
 Naturáque proles
 Laudat, ó beate,
 Quas almís
 Regis auris,
 De tuis canalibus
 B Deductas
 (Et) prouolutas.
 Tu námque immensi
 Mederator mundi,
 310 Natura es naturarum:
 Tu naturam foues
 Originem mortalium
 Immortalis
 Imaginem,
 Ut etiam ima
 Pars in mundo
 Sortiatur vitam
 Alternam.
 C Neque enim fas erat
 320 Facem mundi
 In summo vertice statuere,
 At quod statutum omnino
 In cœtu entium,
 Nunquam posthac interibit,
 Aliud verò ab alio
 Mutua vicissitudine
 Omnia fruuntur.
 Rerum intereuntium
 Orbis æternus,
 D 330 Tuo spiritu
 Reuiuiscens,
 Tibi per omnia
 Statuit choreas.
 Mater natura
 Suis coloribus,
 Suis operibus
 Picta varijs.
 Ex animantibus verò
 Diuersa voce præditis
 340 Vnum concentum tamen

Ee ij

Concordem tibi mittit.

Tibi omnia ferunt

Laudes perpetuas:

Dies & nox,

Fulgura, niues,

Cælum, æther,

Et terra radices,

Aqua, aër,

Corpora omnia,

350 Spiritus omnes,

Semina, fructus,

Plantæ & gramina,

Radices, herba,

Pecora, & volucres,

Et natantium

Piscium greges.

Respice & animam

Languentem,

Deficientem

360 In tua Libya,

In tuis venerandis

Sacris,

Sanctis precibus

Intentam:

Quam circumdat

Nubes corporea:

Sed tuus oculus, ô Pater,

Potest discutere nubem illam corpoream,

Nunc mihi animus

370 Tuis hymnis

Fœcundatus,

Acuit mentem

Ignis motibus:

Tu autem illustra, ô rex,

Lumina, ut cœlestia suspiciant.

Annue, pater,

Corpore ut elapsa,

Non posthac mergatur

In terra noxa.

380 Sed quandiu vita

Corporea

In vinculis maneo,

Placida, ô beate,

Alat me fortuna:

Neque aduersa aura

Spiret, animi

A Ομόφωνον ἀγῆ.

Σοὶ πάντα φέρῃ

Αἶνον ἀγῆρων.

Αὐὸς καὶ νύξ,

Σπέρσπαι, κεφαλαί,

Οὐρανός, αἰθήρ,

Καὶ γαῖ ῥίζαι,

Υδὼρ, αἶρ,

Σώματα πάντα,

350 Πνεύματα πάντα,

Σπέρματα, καρποὶ,

B Φυτὰ, καὶ πόαι,

Ῥίζαι, βοτάναι,

Βοτὰ καὶ πτερά,

Καὶ τεχνουργῶν

Νεπέδων ἀγῆαι.

Ἴδε καὶ ψυχῶν

Ολιγοδραπέα,

Ολιγηπελέα

360 Ἐπὶ σοὶ Λιβύας,

Ἐπὶ σοὶ σεπτίας

Ἱερηπολίας

C Οσίας δίχαϊς

Ἐπιμελομένηαι.

Τὰ ἀμφιπολῆ

Νέφος ὑλαίων.

Σὸν δὲ ὄμμα, πάτερ,

Κοπιτικὸν ὑλας.

Νῦν μοι κραδίαι

370 Τοῖς σοῖς ὑμνοῖς

Γιαγομένηαι

Ἐθώσων ἴου

Πυελίας ὀρμητῆς.

Σὺ δὲ λαμψόν, δῆλαξ,

Ἀναζωγα φάη.

D Νεδσον δὲ, πάτερ,

Σάμα Φυροῖσθαι

Μηκέτι δῦναι

Ἐς ἄσπρος ἀτμῆ.

380 Ὀφθα δὲ ζώας

Υλοδιαίτου

Δεσμοῖσι μενῆαι,

Γεγάφα, μάκαρα,

Βόσχοι με τύχα.

Μηδ' ἐμπόδισον

Πινύσθη, ἴου

Φρονήσι λυγραῖς
 Δάπλοισα βίον,
 Ἴνα μὴ τὰ θεοῦ
 390 Ἀρχολος εἴλω,
 Μηδὲ τί ποίοις
 Ἐνδυνδόμεν.
 Ὅθεν ἐκπερφυγῶν
 Δώροισι τοῖς,
 Στέφος διαλέων
 Ἀπὸ λειμῶνων
 Σοὶ τῆτο πλέκω·
 Σοὶ πῖνδε φέρω
 Αἶνον, ἀρχαίων
 400 Ἡγέτα κόσμων,
 Καὶ παιδὶ σοφῶ,
 Σιω̄ αὐτὰ σοφία·
 Τὸν ἀπ' ἄρρητων
 Ἐχεας κόλπων·
 Ἐν σοὶ δὲ μένει,
 Σέθεν ἐκπερφυγῶν,
 Ἴνα πρῶτα σοφῶς
 Ἐφέπη πνοιῶς,
 Διέπη πολιῶν
 410 Βαῖος αἰώνων,
 Διέπη ταρασιῶν
 Κραναοῦ κόσμου,
 Μέγρι καὶ νεάτου
 Πυβιδύος ὄντων
 Χρονίας μοίρας,
 Οσίας περαπίσιον
 Ἐλλαμπόμενος·
 Λύη ᾧ πόνοισ,
 Καὶ μερίμνας
 420 Διερῶν μερόπων,
 Ἀγαθῶν κρανίων,
 Ἐλατήρ ἀγέων.
 Τί ᾧ θαῦμα, θεόν
 Τὸν κοσμοτέχνηαν,
 Ἰδίων ἔργων
 Κῆρας ἐρύκειν;
 Τόδε σοὶ, μεγάλου
 Κοίρανε κόσμου,
 Τίσων ἔμελον
 430 Χρέος ἐκ Θρηκῆς,
 Ἴνα τὰμ τελέτιν
 Ὡκησα ἀγχαί,

A *Civis tristibus*
Excedens vitam,
Rebus diuinis
 390 *Vt semper vacem,*
Neque in talibus
Voluer.
Vnde iam elapsus
Munificentia tua,
Coronam sanctis
Ex pratis
Tibi hanc necito:
Tibi istas affero
 B *Laudes, purorum*
 400 *Princeps mundorum,*
Et Filio sapienti,
Vna cum eius sapientia,
Quem ex ineffabili
Effudisti sinu:
In te autem manet,
Ex te quamuis progenitus,
Vt omnia sapienti
Moderetur Spiritu:
Moderetur veterorum
 410 *Profunditatem seculorum,*
 C *Moderetur oras*
Immensi mundi,
Vsque ad imum
Fundum entium
Terrenae portionis,
Piorum animis
Affulgens:
Soluit autem labores,
Et curas
 420 *Miserorum mortalium,*
Auctor bonorum,
 D *Propulsator dolorum.*
Quid verò mirum est, Deum
Mundi opificem,
A suis operibus
Mala arcere?
Hoc tibi, ingentis
Rex mundi,
Per soluturus venio
 430 *Votum debitum ex Thracia,*
Vbi per triennium
Habitaui in vicinia,

Et ij

Prope regias
 Terra. ades:
 Tulique labores,
 Tuli cruciatus
 Valde lacrymabiles,
 Humeris ferens
 Matrem patriam.
 440 Rigabatur tellus
 Artuum sudore
 Decertantium
 De die in diem:
 Rigabatur lectus
 Oculorum riuus
 Plorantium
 De nocte in noctem.
 Templata verò quotquot
 Extructa sunt, ó rex,
 450 Vt tuis sanctis
 Seruiant sacris,
 Omnia adij:
 Procumbens supplex,
 Solum palpebrarum
 Rigans roribus,
 Ne mihi inane
 Iter contingeret,
 Supplex orauit deos,
 Ministros quotquot
 460 Fœcundum Thraciæ
 Tenent solum,
 Quique ex opposita continenti
 Chalcedoniis
 Præsident aruís,
 Quos angelicis
 Coronasti, ó rex,
 Fulgoribus, tuos
 Sacros ministros.
 Hi meas beati
 470 Adiuuerunt preces:
 Hi meos multos
 Adiuuerunt labores.
 Non mihi vita
 Tunc erat grata
 Propter tellurem patriam
 Vexatam,
 Quam ex mœnore
 Excitasti, ó rex,

A Παρ' αἰακτόριον
 Γαίας μέλαθρον,
 Ἐτλαν ἢ πόνοις,
 Ἐτλαν δὲ ὀδυίας
 Πολυδακρύτοις,
 Ωμοῖσι φέρων
 Ματέρα πάτραν·
 440 Ραίνετο μὲν γὰρ
 Ἰδρωτὶ μελάν
 Αεθλοπόντων
 Ἀμῦρ ἐπ' ἀμῦρ·
 Ραίνετο δὲ βίβλα
 B Καθητῶν λιβάσιν
 Ολοφροσύνων
 Νύκτ' ἐπὶ νύκτα.
 Νηοὶ δὲ ὀπόσει
 Δόμηθεν, αἰαξ,
 450 Ἐπὶ σῆς ἀγίας
 Τελετηφορίας,
 Ἐπὶ πρῶτας ἔβαν·
 Γρύψης ἰκέτας,
 Δάπεδον βλεφαρῶν
 Δάωσι νοπίσι,
 Μὴ μοι κεκεδῶ
 C Ὀδὸν αἰτάσασθαι,
 Ἰκέτευσα θεοῖς,
 Δρησῦρας ὅσοι
 460 Γόνιμον Θρηκίης
 Κατέχοσι πέδον,
 Οἳ τ' αἰτίπεριον
 Χολκηδονίας
 Εφέποισι γῆας,
 Οἳ ἀγγελικῆς
 Εστῆας, αἰαξ,
 Αὐγαῖσι, τεοῖς
 D Ἰερεῖς παροπλοῖς.
 Σιώ μοι μάκαρες
 470 Ἐλάβοτο λιτῆρ,
 Σιώ μοι πολέων
 Ἐλάβοτο πόνων.
 Οὐ μοι ζωά
 Τᾶμος ἢ φίλα
 Διὰ γὰρ πατρίαν
 Στυφελίζομαι,
 Τῶν δὲ ἀγίων
 Εστῆας αἰαξ,

Αὐτὸς ἀγήρως,
 480 Κοίτανε χόσμου.
 Ἡδὴ ψυχᾶς
 Ἀποτρομαθῆας,
 Ἡδὴ μελέων
 Κατερείπομῶν
 Υἰαφείσας ἐμαὶ
 Ἀρθεον διδάμιν,
 Τλάμων ψυχᾶ,
 Μένος ἐμπυθίσας.
 Καμῆτων ὃ γλυκῷ
 490 Εὐρέο τέκμωρ,
 Κατὰ θυμὸν ἐμὸν,
 Εργασιν, αἰαῖε,
 Οπάσας δολιχῶν
 Ἀμπαυμα πόνων.
 Τὰ σὺ πρῶτα μάλαρ
 Λιθῆσαι σάε
 Ες μηκεδμόν
 Μήρυμα χρόνου,
 Διὰ σαῖ, μνάμω
 500 Εὐεργεσίας,
 Διὰ τε ψυχῶν
 Αἰνὰ παθίσσῃ.
 Ἰκέτα δὲ δίδου
 Βιοτῶν ἀσινῆ.
 Ἄνε με μόρων,
 Ἄνε νε νόσων,
 Ἄνε μεμιμαῶ
 Κλειτρεφέων.
 Νέδσον νοεσῶν
 510 Πεσπόλα ζωῶν.
 Μὴ μοι θονίους
 Ομωρεῖς ἀφένου
 Κείνας αἰαῖε,
 Ἰνα μὴ τὰ θεοῦ
 Αχολος εἴλω.
 Μηδὲ κατηφῆς
 Γενία μελαθροῖς
 Εὐχρημπιολῶν,
 Πέει γὰρ ἔλχοι
 520 Φεσνίδα θυμῶν.
 Ἀμφο ψυχῶν
 Βείη παρὶ γῆ.
 Ἀμφο δὲ νόε
 Ἐπίληθα πέλας,

A Ipse qui senio subiectus non es.
 480 Rector mundi.
 Dum iam anima
 Deficeret,
 Dum iam artus
 Collaberentur,
 Suffulisti meam
 Articulorum vim,
 Miserae animae
 Vim inspirans:
 Laborum autem dulcem
 490 Inuenisti finem,
B Ex animo meo,
 Negotijs, ô rex,
 Præbens longorum
 Requiem laborum.
 Quæ tu omnia, ô beate,
 Afris conserua
 Ad longam
 Seriem temporis,
 Ob tui memoriam
 500 Beneficij,
 Et propter animam
C Grauiam passam.
 Supplici autem da
 Vitam innoxiam:
 Libera me laboribus,
 Libera me morbis,
 Libera me curis,
 Quæ animos edunt:
 Annue intellectualem
 510 Seruo vitam.
 Ne mihi terrenos
 Imbres diuitiarum
 Decernas, ô rex,
D Quò rebus diuinis
 Vacem:
 Neque tristis
 Paupertas teclis
 Adhærescens,
 Ad terram trahat,
 520 Curas animi.
 Vtraque hæc res animam
 Deprimit ad terram,
 Vtraque mentis
 Obluionem affert,

Prope regias
 Terræ ædes:
 Tulique labores,
 Tuli cruciatus
 Valde lacrymabiles,
 Humeris ferens
 Matrem patriam.
 440 Rigabatur tellus
 Artuum sudore
 Decertantium
 De die in diem:
 Rigabatur lectus
 Oculorum riuus
 Plorantium
 De nocte in noctem.
 Tempia verò quotquot
 Extructa sunt, ô rex,
 450 Vt tuis sanctis
 Seruiant sacris,
 Omnia adij:
 Procumbens supplex,
 Solum palpebrarum
 Rigans roribus,
 Ne mihi inane
 Iter contingeret,
 Supplex orauit deos,
 Ministros quotquot
 460 Fœcundum Thraciæ
 Tenent solum,
 Quique ex opposita continenti
 Chalcedoniis
 Præsident aruibus,
 Quos angelicis
 Coronasti, ô rex,
 Fulgoribus, tuos
 Sacros ministros.
 Hi meas beati
 470 Adiuuerunt preces:
 Hi meos multos
 Adiuuerunt labores.
 Non mihi vita
 Tunc erat grata
 Propter tellurem patriam
 Vexatam,
 Quam ex mœrore
 Excitasti, ô rex,

A Παρ' ἀλάστορον
 Γάλας μέλαθρον,
 Ἐπλαν ἢ πόνοις,
 Ἐπλαν δὲ ὀδυώσας
 Πολυδακρύτους,
 Ωμμοῖσι φέρων
 Ματέρα πάτραν.
 440 Ραίνετο μὲν γὰρ
 Ἰδρῶτι μελῶν
 Αεθλοδόντων
 Ἀμῶν ἐπὶ ἄμῶν.
 Ραίνετο δὲ διὰ
B Καυθῶν λιβάσιν
 Ολοφροσύνων
 Νύκτι ἔπι νύκτι.
 Νηοὶ δὲ ὀπόσει
 Δόμηται, αἰαῖε,
 450 Ἐπὶ σαῖς ἀγίαις
 Τελετήφοιαις,
 Ἐπὶ πρῶτας ἔβαι.
 Γρίωνος ἰκέτας,
 Δάπεδον βλεφαρῶν
 Δάδων νοπίσι,
 Μὴ μοι κενεθῶ
C Ὀδὸν αἰπίσσω,
 Ἰκέτευσα θεοῖς,
 Δρησῦρας ὄσοι
 460 Γόνιμον Ὀρήκῃς
 Κατέχουσι πέδον,
 Οἳ τ' αἰπίπερῳ
 Χαλκηδονίας
 Εφέποισι γάλας,
 Οἷς ἀγγελικαῖς
 Ἐστῆσας, αἰαῖε,
 Αὐγαῖσι, τοιοῖς
D Ἰερεῖς προσπόλοις.
 Σιώ μοι μάκαρες
 470 Ἐράβοντο λιτῶν,
 Σιώ μοι πολέων
 Ἐράβοντο πόνων.
 Οὐ μοι ζῶα
 Τάμνος ἢ φίλα
 Διὰ γὰρ πατρίαν
 Στυφελίζομαι,
 Τῶν δὲ ἀγίων
 Ἐρασσεῖς αἰαῖε,

Αὐτὸς ἀγήρω,
 480 Κοίτανε κόσμου.
 Ἦδη ψυχᾶς
 Ἀποτρομαθῆναι,
 Ἦδη μελέων
 Κατερείποδῶν
 Υφείσασ ἐμᾶν
 Ἀρθεὶν δυνάμιν,
 Τραύσει ψυχᾶς
 Μένος ἐμπνύσας.
 Καμάτων ᾧ γλυκῷ
 490 Εὐρεὸ τέκνον,
 Κατὰ θυμὸν ἐμὸν,
 Ἐργασίαν, ἀνάξ,
 Ὀπάσας δολιχῶν
 Ἀμπαυμα πόνων.
 Τὰ σὺ πάντα μάκαρ
 Λιθῆσαι σάς
 Ἐς μηκεδμόν
 Μήρυμα χρόνου,
 Διὰ σὰς μνάμην
 500 Εὐεργεσίας,
 Διὰ τε ψυχῆς
 Αἰνὰ παθοῖσθαι.
 Ἰκέτα δὲ δίδου
 Βιοτῆν ἀσινῆ.
 Λύε με μόχθων,
 Λύε νε νόσων,
 Λύε μεριμνῶν
 Κνειτρεφέων.
 Νέδσον νοεργῶν
 510 Πεσπόλα ζωᾶν.
 Μὴ μοι ρηθῆναι
 Ομβροῖς ἀφένου
 Κεῖνθας ἀνάξ,
 Ἴνα μὴ τὰ θεοῦ
 Ἀχολος εἴλω.
 Μὴδὲ κατηφῆς
 Πενία μελάθροισ
 Ἐλχημπομῆα,
 Περὶ γὰρ ἔλχοι
 520 Φροντίδα θυμοῦ.
 Ἀμφω ψυχῆς
 Βείθι παρὶ γὰρ.
 Ἀμφω δὲ νόσ
 Ἐπίληθα πέλας,

A Ipse qui senio subiectus non es.
 480 Rector mundi.
 Dum iam anima
 Deficeret,
 Dum iam artus
 Collaberentur,
 Suffulisti meam
 Articulorum vim,
 Misera anima
 Vim inspirans:
 Laborum autem dulcem
 490 Inuenisti finem,
B Ex animo meo,
 Negotijs, ὁ rex,
 Præbens longorum
 Requiem laborum.
 Quæ tu omnia, ὁ beate,
 Afris conserua
 Ad longam
 Seriem temporis,
 Ob tui memoriam
 500 Beneficij,
 Et propter animam
 Grauiam passam.
C Supplici autem da
 Vitam innoxiam:
 Libera me laboribus,
 Libera me morbis,
 Libera me curis,
 Quæ animos edunt:
 Annue intellectualem
 510 Seruo vitam.
 Ne mihi terrenos
 Imbres diuitiarum
 Decernas, ὁ rex,
D Quò rebus diuinis
 Vacem:
 Neque tristis
 Paupertas tectis
 Ad terram trahat,
 520 Curas animi.
 Vtraque hac res animam
 Deprimit ad terram,
 Vtraque mentis
 Obluionem affert,

Ec iiij

Nisi tu beate,
Ministres vires.

Næ pater pura
Fons sapientiæ,
Illustra animum

530 De tuo sinu
Intellectuali luce.

Illustra cor

Ex tua vi

Sapientiæ iubare:

Et ducentem ad te

Sacram viam

Tesseram dato,

Signum tuum,

Qui vexant animos

540 Spiritus hyle

Abigens à vita,

Precibusque à meis:

Et corpus conserua

Incolume, infestis

Inaccessum morbis:

Et spiritum conserua

Impollutum, ô rex.

Equidem nunc

Caliginosam hyle

550 Maculam fero:

Teneor autem cupiditatibus,

Terrenis vinculis.

Tu autem liberator es,

Tu expiator es:

Libera malis,

Libera morbis,

Libera compedibus.

Tuum semen fero,

Generosa

560 Scintillam mentis,

In altitudine hyle

Absconditam.

Tu enim in mundo

Deposuisti animam:

Per animam verò

In corpore mentem

Seuisti, ô rex.

Tuam filiam

Miserator ô beate.

570 Descendi abs te

A Οτε μὴ σὺ μάκαρ

Ορέγαις ἀγκυλῶν.

Ναὶ πᾶτερ ἀγίας

Παρά σοφίας·

Λάμψον παραπίσιν

530 Ἀπὸ πάντων κλίπτων

Νοεσθὲν φέγγος.

Στραλῶν καρδίαν

Ἀπὸ σαῖς ἀγκυλῶν

Σοφίας ἀγκυλῶν·

Καὶ τὸν ὅτι σοὶ

Ἰεσθὲν ἀτραπὸν,

B Σιωπῆμα δίδου,

Σφραγίδα τεταῖ,

Κλειστεφείας

540 Δαίμονας ὕλας

Σθῶν ζωῶν,

Εὐχαιτὶ ἀπ' ἐμαῖ·

Καὶ σῶμα σαῖς

Ἀρτεμέας, ἐχθρῶν

Ἀβαστῶν λώβων·

Καὶ πνῆμα σαῖς

Ἀμόλιων, αἰαλῶν.

C Ἡ μαὶ ἦδη

Δνοφεσθὲν ὕλας

550 Κηλίδας φέρω·

Ἐχουσι δὲ πόθους,

Χηθῶν, δεσμοῖς.

Σὺ δὲ ῥύσιος εἶ,

Σὺ καθαρίσιος εἶ·

Ἀπόλυε καρδίαν,

Ἀπόλυε νόσων,

Ἀπόλυε πέδας.

Σὸν σπέρμα φέρω,

Εὐσημέος

D 560 Σπινθηρὰ νοῦν,

Ἐς βάθος ὕλας

Κατακεκλιμμένων·

Σὺ γὰρ ἐν κόσμῳ

Κατέθου ψυχῶν,

Διὰ δὲ ψυχῶν

Ἐν σώματι νοῦν

Ἐσπειρας, ἀμάλ·

Τὸν σὸν κόρυμβον

Ἐλάειρε μάκαρ.

570. Κατέβαιν δὲ πρὸ σου

Χθονὶ θηπεδοσαι.
 Ἀντὶ δ' ἤσασας
 Γενόμεν δούλα·
 Ὑλα με μαγίαις
 Ἐπέδησε τέχαις.
 Ἐπὶ μὰν ἔνι μοι
 Βαυόν τι κλύος
 Κρυφίας γλιώας·
 Οὐπω πᾶσθμ
 580 Ἐσβεσεν δῆλα,
 Κέχρηται δὲ πολὺς
 Ἐφύωθε κλύδων,
 Ἀλαάπα τίθεις
 Ταῖ θεοδερχῆ.
 Ἐλέαιρε πάτερ
 Κούρειν ἰκέτιν,
 Ταῖ πολλὰκι δὴ
 Νοεραῖς αἰόδοις
 Ἐπιβόηοιφραν,
 590 Λαμωραῖς ὕλας
 Ἰμερος ἀλχη.
 Σὺ δ' ἰλάμλον, ἀτάξ,
 Ἀνάχαρα φάν·
 Ἄψον δ' ἰέλας
 Καὶ πυρκαϊά,
 Σωφμα ὁ βαυόν
 Αἰξων ἐν ἔμοφ
 Κρατὸς ἀώτω.
 Θερόισον με πάτερ
 600 Φωτὸς ἐν δῆλα
 Ζωηφορείου,
 Ἰνα χεῖρα φύσις
 Οὐκ ἐπιβάλλῃ,
 Ὅθεν σικέτι γὰ,
 Οὐ μοισαία
 Κλασις αἰάτλας
 Πρῶγοροσον ἀγα.
 Λιπέτω, φυλέτω
 Δολερα ἡμεσις
 610 Θεραποντα τεόν·
 Ἐμέθεν δὲ πάτερ
 Χθονίου τε κρόνου
 Πρῶ μέσον εἶη.
 Νεδσον ἡμέτα,
 Νεδσον πωροπόλω
 Ἦδη νοεραῖς

A Terra ut famularer.
 Ex famula verò
 Facta sum serua:
 Hyle me magicis
 Irretiuuit artibus.
 Adhuc tamen insunt mihi
 Exigua quaedam vires,
 Abdita pupilla:
 Nondum omnem
 580 Restinxit vim:
 Sed circumfusa est multa
 Supernè tempestas,
 B Cacam efficiens
 Quæ in Deum aciem dirigit.
 Miserator Pater
 Filiam supplicem,
 Quam sæpius iam
 Intellectuali ascensu
 Scandere (cælum) conantem
 590 Blandæ hylæ
 Desiderium suffocat.
 Tu verò illustra, ô rex,
 Oculos, ut ad cœlestia se attollant.
 Accende ignem
 C Et incendium,
 Semen illud exiguum
 Alens in meo
 Capitis apice.
 Colloca me Pater
 600 Lucis in vi
 Salutaris,
 Quò manum natura
 Non iniicit,
 Vnde non amplius terra,
 Non parcarum
 D Fila necessitatis
 Renocare possunt.
 Linquat, fugiat
 Turbidus certus
 610 Famulum tuum.
 Inter me Pater,
 Terrenamque turbulentiam
 Jgnis intercedat.
 Annue Genitor,
 Annue famulo
 Iam intellectuales

Pandere alas.
 Iam ferat
 Signum patris
 620 Supplex anima,
 Quod terreat quidem infestos
 Dæmonas, qui terræ
 Ex latebris
 Loca petentes supera,
 Afflant mortalibus
 Impios conatus:
 Signum autem tuis
 Sanctis famulis,
 Qui in incluyi
 630 Sublimitate mundi
 Ætherei ascensus
 Clauigeri (sunt):
 Vt mihi lucis
 Aperiant portas.
 Dumque vana
 In terra serpo,
 Ne terra sim:
 Sed atheriorum operum
 Hic quoque da
 640. Testes fructus,
 Voces veridicas,
 Et quacunque in animis
 Diuinam
 Spem fouent.
 Iam me pænitet
 Terrena vitæ.
 Abite in malam rem pestes
 Impiorum mortalium,
 Urbiumque opes:
 650 Abite in malam rem omnes
 Noxæ blanda
 Ingrata gratia,
 Quibus animam
 Allectam
 Terra seruam retinet.
 Quæ valde misera,
 Suorumque bonorum
 Ebibit obliuionem,
 Donec inciderit
 660 Inuidam in portionem.
 Geminas enim habet
 Blanda (portiones) hyle.

Α. Πετασσαι ταρσοῖς.
 Ἦδη φερέτω
 Σφραγίδα πατρὸς
 620 Ἰκέτις ψυχῆ,
 Δάμα μὲν ἔρροισ
 Δαίμοσιν, οἱ γὰρ
 Ἀπὸ κευθμῶνων
 Ἀναπαλλόμενοι
 Πρῆτοισι βροτῶσι
 Ἀγχοῖσι ὄρμασι.
 Σιωπήμα ᾗ σοῖσι
 Β. Ἀγχοῖσι παροπλοῖσι,
 Οἱ κτ' κλεινοῦ
 630 Βένθηα κόσμου
 Γυείων ἀνύδων
 Κληιδόφοροι.
 Ἴνα μοι φάεος
 Γετᾶσσι πύλας.
 Ἐπὶ δὲ ἡγεμᾶτας
 Ἐπὶ γὰρ ἔρπων,
 Μὴ χροῖός εἴλω.
 Γυείων δὲ ἔρχων
 Καὶ τῆδε δίδου
 C. 640 Μαρτυρεῖα καρπῶν,
 Ὀμφαὶ ἀτρεχεῖσι,
 Ὅσα τ' εἰ ψυχῆσι
 Ταῖ ἀμβροσίαι
 Ἐλπίδα θάλλπει.
 Μετὰ μοι μέλεται
 Χροῖᾶς βιοτῆς.
 Ἐρρέτε λήμῃ
 Ἀγῶν μερόπων,
 Γηρλίων τε κροῖτη.
 650 Ἐρρέτε πᾶσιν
 Ἀπαι γλυκεραῖς,
 D. Ἀχαιεῖσι τε χροῖσι
 Οἷσι ψυχῶν
 Ὁπωδιόμασιν
 Γὰρ λάτριν ἔχθ.
 Ἀ μέγα δόξα,
 Ἰδίων τ' ἀγαθῶν
 Ἐπιει λάθων,
 Μέγελσι εἰκόροσιν
 660 Φθονεσθ' μεείδι.
 Δοικᾶς γ' ἔχθ
 Μαστροπὸς ὑλά.

Ος ἢ τραπέζας
 Ἐπαρξάμενος
 Μελιχρῶν ἔτηγν,
 Ἡ μέγα κλαυσὴ
 Πικρῶν μερίδα,
 Τῶν αἰπίτων
 Σιωφελκοιδίων.
 670 Οδὲ γὰρ θρονίας
 Θεομὸς αἰάλας,
 Διγῶν θραβίς
 Βίον οἰνοχοῦ.
 Τὸ δὲ ἀκρησίον
 Ἀμύγες τ' ἀγαθόν,
 Θεός, ἢ τὰ θεοῦ.
 Μεθύοιτα γλυκεῖ
 Κρητῆε, γῆρας
 Ἐψαυσα κενῶν,
 680 Ἐνέκυρσα πάρα,
 Ἐδάτω ἀτόν
 Ἐπιμηθάδα.
 Στυγῶ ἢ νόμοις
 Ἀλλοπεροσάλοισ,
 Ἐς τ' ἀκρηθῆ
 Λημίονα πατρῶς
 Σπιδῶν, τὰμύω
 Φυγάδας τερσοῖς,
 Φυγάδας διδύμων
 690 Ὑλας δῶρων.
 Ἴδε με ζωᾶς
 Νοεραῖς ταμῖα,
 Ἴδε σὺν ἰκέτιν
 Τυχρῶ ὅτι γᾶς
 Νοεραῖς ἀποδοῖς
 Ἐπιβαλλομένη.
 Σὺ ἢ λαμψὸν δῖαξ,
 Ἀνάγνω φαη,
 Πτερεῖ κορφα διδοῖ.
 700 Ἀμμία ἢ κόρπον,
 Χάλασον ἑρόναι
 Διδύμων πατρῶν,
 Οἷσι ψυχᾶς
 Δολέεσα φύσις
 Κάμπη κτ' ἰγᾶς.
 Δός με φυροῖσθαι
 Σώματος ἀτόν,
 Θεὸν δῆμα βολῶν

A *Qui autem in mensa*
Porrecta manu
Epulas dulces attigit,
Eum valde sanè pœnitebit
Acerbæ portionis,
Contrarijs ponderibus
Eum detrahentibus.
 670 *Hæc enim terrena*
Lex necessitatis,
Binis ex crateribus, mortalibus
Vitam fundit.
Purum autem
B *Impermixtúmque bonum,*
Deus, vel res diuina.
Inebriata dulci
Cratere, oras
Attigi malorum,
 680 *Incidi in cassem,*
Sensi damnum
Epimetheium.
Odi tamen leges
Inconstantes,
Ad curarum expertia
Prata patris
C *Properans, intendo*
Fugaces pedes,
Fugaces geminorum
 690 *Hyle munerum.*
Respice me ô vita
Intellectualis arbiter,
Respice tuam supplicem
Animam in terris
Intellectuales ascensus
Tentantem,
Tu autem illustra, ô rex,
D *Cælum affectantia lumina,*
Alas leues præbens:
 700 *Retinacula verò abscindito,*
Laxato vincula
Geminorum affectuum,
Quibus animas
Fallax natura
Deprimit in terram.
Da mihi vt elapsa
Ex corporis noxa,
Celerem saltum dem

Ad tuas aulas,
 710 Ad tuos sinus:
 Unde anima
 Profuit fons.
 Guita caelestis
 Effusa sum in terram.
 Fonti me restitue
 Unde sum effusa
 Profuga vagans.
 Annue ut progenerici
 Luci misceatur:
 720 Annue ut sub te
 Patre custodita
 Cum caelitem caetu
 Offerat sancte
 Caestes hymnos.
 Annue (inquam) Pater
 Ut luci mixta,
 Non posthac mergatur
 In terrae sordibus:
 Sed dum vita
 730 Corporea
 In vinculis maneo,
 Placida, o beate,
 Alat me fortuna.

A *Επί σοί αὐλῆς,*
 710 *Ἐπί σοῖς κόλποις:*
Ὅθεν ἄ ψυχᾶς
Προφέη παρὰ.
Λιβάς οὐρανόα
Κέχυμαι ἐν γαῖᾶς:
Παρὰ με δίδου
Ὅθεν ἔξεχίθην
Φυγᾶς ἀγῆτης.
Νέδσον προγενέω
Φωτὶ μιγέσθαι.
 720 *Νέδσον δὲ ὑπὸ σοί*
 B *Πατρὶ παμίδιορθέω,*
Σὺ δὲ ἀτακτὶ χορῶ
Ἀνάγην οὐσίωσ
Νοεργεῖ ἕμμοις.
Νέδσον ὃ πάτερ
Φωτὶ μιγέσθαι
Μηκέτι διώσθαι
Ἐς ἄπορος ἀτόμ.
Ὁφθα δὲ ζώσθαι
 730 *Υλοδαίμων*
Δεσμοῖσι μένω,
Ἐραστα, μακάρι,
 C *Βόσκει με τύχη.*

SYNESII HYMNVS
 QVARTVS.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
 ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

E quidem oriente,
 Te verò crescente,
 Te autem consistente,
 Te verò decedente

Die sacro
 Ambrosiâque nocte
 Cano Genitor,
 Curator animarum,
 Curator artuum,
 10 Largitor sapientia,
 Propulsator morborum,
 Largitor animis

D εἰ μὴ ἀρχομένης,
 Σὲ δὲ ἀεζομένης,
 Σὲ δὲ μενομένης,
 Σὲ δὲ παυομένης

Αοὺς ἱεραῖς,
 Ζαχάραις νυκτός,
 Μέλπω ἄνεπα,
 Παιῶν ψυχῶν,
 Παιῶν γήων,
 10 Δάτορ σοφίας,
 Ἐραστὴρ νῶτων,
 Δάτορ ψυχῆς

Απόου βιοτῆς,
 Αν μὴ φείδῃ
 Χθονία φροντίς,
 Μάτηρ ἀλγῶν,
 Μάτηρ παθῶν,
 Ων μοι ζωά
 Καταρξ' ἰδύετω,
 20 Ἴνα τὰν πόρτων
 Κρυφίας ρίζαν
 Ὑμνοῖσα λέγω,
 Μὴδ' ἀπαγωγῆς
 Αἰτησι θεοῦ
 Νοσφιζοίμην.
 Σέ μάκαρ μέλπω,
 Κοίρανε κόσμου.
 Γὰ δὲ σιγάτω
 Ἐπὶ σοῖς ὕμνοις,
 30 Ἐπὶ σοῖς θύχαῖς
 Εὐφραμείτω
 Ὅσα κόσμος ἔχει
 (Σὰ γὰρ ἔργ' ὦ πάτερ)
 Καταπαυέσθω
 Ἀνέμων ροῖζος,
 Ἥχος δένδρων,
 Θεός ὀρνίθων.
 Ησυχος ἀγῆρ,
 Ησυχος ἀήρ
 40 Κλυέτω μολπᾶς
 Ὑδάτων ἢ χύσις
 Ἀψοφος ἡδὴ
 Στήτω κτ' ἄλλ' ἄλλ'
 Οἱ δὲ ἐμπόδισι
 Ἀγίων ὕμνων
 Κόσμωνοχάρης
 Καὶ τυμβοτόμοι
 Δαίμονες ἡδὴ
 Φθυγέτωσθ' ἔμαθ' ἄλλ'
 50 Ὅσιν ἀγῆρ
 Ἀγαθοὶ δὲ ὅποσοι
 Μάκαρες νοεσοῦ
 Περσποδοὶ ἡμέρου
 Κατέχοισι βάρη
 Ἀκρα τε κόσμου,
 Ὑμνων ἴλεω
 Πάθουτο πατρὸς,
 Ἰλέω ἢ λιτῆς

A *Placida vita,*
Quam non premunt
Terrenæ curæ
Matres dolorum,
Matres arumnarum,
Quarum mihi vita
Pura permaneat,
 20 *Quò rerum omnium*
Abstrusam originem
Celebrans memorem,
Neque rebellibus
Peccatis à Deo
B *Abstrahar.*
Te beate cano
Rex mundi:
Tellus verò sileat.
Ad tuos hymnos,
 30 *Ad tuas preces*
Fauent linguis
Quacunque mundus continet:
(Tua namque [sunt] opera ô Pater
Cesset
Ventorum sibilus,
C *Susurrus arborum,*
Cantusque anium.
Tacitus æther,
Tacitus aër
 40 *Audiat cantus:*
Aquarumque fluxus
Strepitu iam carens,
Cursum in terris sistat.
Qui verò interpellant
Sanctos hymnos,
Latebris gaudentes,
Monumentaque obsidentes
D *Dæmones iam*
Fugiant meas
 50 *Sanctas preces:*
Boni autem quotquot
Beati cælestis
Famuli Genitoris
Tenent intimas
Extremasque plagas mundi,
Hymnos benigna mente
Audiant Patris,
Benignaque mente preces

Referant meas (ad eum.)

60 Vnitas ó unitatum,

Pater ó Patrum,

Principiorum principium,

Fontium fons,

Radicum radix,

Bonorum bonum,

Siderum sidus,

Mundorum munde,

Idearum idea,

Immensa pulchritudo,

70 Abstrusum semen,

Pater seculorum,

Pater ineffabilium

Intellectualium mundorum:

Vnde ambrosius

Destillans spiritus,

Corporis moli

Adnatans,

Secundum iam

Mundum excitat.

80 Cano te ó beate

Et voce:

Cano te ó beate

Etiám silentio.

Quantum enim vocem,

Tantum et silentium

Percipis intellectus.

Cano etiam prolem

Primigenam,

Et primilucam.

90 Fili clarissime

Patris ineffabilis.

Te beate magno

Cum Patre laudo,

Et quem tulit tui causa

Partum Pater,

Faecundum consilium,

Medians principium,

Sanctum Spiritum,

Centrum Genitoris,

100 Centrum etiam Filij.

Ipsa mater,

Ipsa soror,

Ipsa filia,

Qua obstetricata es:

A Ανάγειν ἑμας.

60 Μονάς ὡ μονάδων,

Πάτερ ὡ πατέρων.

Ἀρχῶν ἀρχή,

Πατρῶν πατήρ,

Ριζῶν ρίζα,

Ἀγαθῶν ἀγαθόν,

Ἄστρον ἄστρον,

Κόσμων κόσμος,

Ἰδεῶν ἰδέα,

Βυθίων κάλλος,

70 Κρύφιοι σπέρμα,

B Πάτερ αἰώνων,

Πάτερ ἀφθίκτου

Νοερῶν κόσμου·

Ὄθεν ἀμβροσία

Σπαράσιπα πνοή,

Σώματος ἔγκοις

Ἐπιπέλα μύρα,

Δώτερον ἤδη

Κόσμοι αἰάτωρ.

80 Ὑμῶν σε μάκαρ

Καὶ διὰ φωνᾶς,

Ὑμῶν σε μάκαρ

e Καὶ διὰ σιγᾶς.

Ὅσα γὰ φωνᾶς,

Τόσα καὶ σιγᾶς

Αἰὶς νοεῶς.

Ὑμῶν ὃ γόνον

Πρωτόγονον,

Καὶ ἀσπτοφαῖν.

90 Γόνε κύδιτε

Πατρὸς ἀφθίκτου,

Σέ μάκαρ μεγάλη

Πατρὶ σιωπῆν,

D Καὶ τῶν ἐπί σοι

Ὡδῶν πατρὸς,

Γόνμον βουλήν,

Μεσάτορ ἀρχῶν,

Ἀγίας πνοῆς,

Κέντρον ἡμέρου,

110 Κέντρον δὲ κήρου.

Αὐτὰ μήτηρ,

Αὐτὰ γυνή,

Αὐτὰ θυγάτηρ,

Μαῖωσταιμύρα

Κρυφίας ρίζας.
 Ἰνα γὰρ ἀποχυθῆ
 Ἐπὶ παιδὶ πατρὶ,
 Αὐτὰ ἀποχυσίς
 Εὗρετο βλάστην.

110 Ἐστὶ ἡ μέση,
 Θεὸς ἔκ τε Θεοῦ, * *

Διὰ παιδὰ τε
 Καὶ ἀφ' ἁθανάτου
 Γένεσιν υἱὸς
 Εὗρετο βλάστην.

Μονὰς εἶ τελεσθε ὄν.
 Μονὰς ἀ δὴ μέσῃ,
 Καὶ τελεσθε εἶ δὴ.

120 Νοεσθε ἡ τομὰ
 Ἀχρῶν ἐπὶ
 Τὸ μελεθῆν ἔχῃ.
 Πεθορῶν ἡ μέσῃ
 Γόνος ἐς ἡμέτερον,
 Καὶ πάλιν ἔξω
 Τὰ πατρὸς διέπει,
 Κόσμοις κειτάζων
 Οὐλοῦν ζωῆς,
 Οὐκ ἂν αὐτὸς ἔχῃ.

130 Λόγος, ὃν μετὰ λα
 Πατρὶ στυμυμῶ,
 Νόος ἀρρήτου
 Τίκτει σε πατρὸς.
 Καὶ σὺ κληθεὶς
 Λόγος εἶ ἡμέτερον,
 Πρῶτος ἀποχυσίς
 Πεθορῶν ρίζας,
 Ρίζα ἡ πάντων
 Τῶν μετ' ἁθανάτων

140 Τὸν σὺ ἀρρήτου
 Μονὰς ἀρρήτου,
 Σπέρμα ὃ πάντων
 Σπέρμα σε πάντων
 Εσπέρμηνε.

Σὺ γὰρ ἐν πᾶσι.
 Διὰ σου ἡ φύσις,
 Ὑπάτα, μεσάτα,
 Νεώτα τε, Θεοῦ
 Ἀπέλαυσε πατρὸς
 150 Ἀγαθῶν δώρων

A *Abditam radicem.*
Nam ut diffunderetur
In Filium Pater,
Ipsa diffusio
Inuenit germen.

110 *Stetitque media,*
Deus ex Deo

* * *

Et per inclytam
Patris immortalis
Profusionem Filius

B *Inuenit germinationem.*
Vnitas es, Trinitas quum sis:
Vnitas quæ permanet,
Et Trinitas quæ permanet.

120 *Intellectualis autem sectio*
Indiuifum adhuc

Quod est diuifum, habet:
Profiliens autem manet
Filius in Patre,

Et rursus extra,
Quæ sunt Patris, regit,
Mundis deducens

Felicitatem vitæ,
 C *Vnde ipse habet.*

130 *Verbum, quod magno*
Cum Patre cano,

Mens ineffabilis
Parit te Patris:

Et tu conceptum
Verbum es Patris.

Primus ex prima
Prognatus radice,

Radix autem omnium,
Quæ condita sunt post inclytum

D 140 *Tuum ortum.*

Vnitas ineffabilis,
Semen omnium rerum

Semen te omnium
Seuit.

Tu namque in omnibus.
Per te natura

Suprema, media,
Et infima Dei

Perfruitur Patris
 150 *Bonis muneribus*

Ff ij

Fœcunda vitæ.
 Tibi senij expers
 Indefesso cursu
 Sphæra voluitur:
 Sub tuum ordinem
 Cavittatis ingentis
 Rapidis conuersionibus
 Septeni orbis siderum
 Contrario motu feruntur.
 160 Multæ verò unum
 Orbem decorant
 Stellæ mundi
 Tuo consilio,
 Fili maximè inclyte.
 Tu enim discurrens
 Per cælorum orbis,
 Cursum seculorum
 Indissolubilem contines.
 Subque tuis, ô beate,
 170 Sanctis legibus
 In immensa altitudinis
 Æthereo sinu
 Candentium siderum
 Greges ascuntur,
 Tu cœlitibus,
 Tu aërijs,
 Tu terrestribus,
 Tu infernis
 Opera dispensas,
 180 Vitamque largiris.
 Tu mentis rector
 Dispensatorque cœlitibus,
 Mortalibusque quotquot
 Intellectualis sortis
 Hauserunt imbres.
 Tu dator animæ
 Quibus ex anima
 Pendet vita,
 Et natura indefessa.
 190 Cæca anima
 Propago ex tua
 Pendet catena.
 Et quæcunque *
 Carent spiritu,
 De tuo sinu
 Decerpunt vim qua sustentantur,

Α Γοίμου ζωᾶς.
 Σοὶ μὲν ἀγήρωσ.
 Ἀπονοι προχαι.
 Σφαῖρα κυλινδῆ.
 Ὑπὸ σὲ τάξι
 Κύπεος μεγάλου
 Βειραιῶν δίνας
 Ἐβδόμεᾶς ἄστρον
 Ἀντιχορδῆ.
 160 Τὰ δὲ πολλὰ μίαι
 Πτύχα καλλιῶν
 Φέρεα κόσμου
 Διὰ σὲ βουλαῖν,
 Γόνε κόδιζε.
 Σὺ γὰρ ἀμφιθέων
 Κύπεος οὐρανόων,
 Δέσμων αἰώνων
 Ἀτυλον σωέχης.
 Ὑπὸ σοῖς δὲ μέγερ,
 170 Ἀγίοις θεσμοῖς
 Ἐν ἀπειροβατοῖς
 Αἰθέρας λαχρόσι
 Πολιῶν ἄστρον
 Αἰθέρα νέμεται.
 Σὺ μὲν οὐρανόων,
 Σὺ δὲ ἐπιθελοῖς,
 Σὺ δὲ ἐπιθελοῖς,
 Σὺ δὲ ἐπιθελοῖς
 Ἐργα μερίζεις,
 180 Ζωᾶν τε νέμεις.
 Σὺ ἰοῦ παρυπόων
 Ταμίαν τε θεοῖς
 Θνατῶν θ' ὀπόσοι
 Νοεῶν μέγερ
 Ἐσασσῶν ὄμβροσι.
 Δ Σὺ ψυχροδῶν
 Οἷς ἐκ ψυχᾶς
 Τέταται ζωᾶ,
 Καὶ φύσιν ἀκμῆς.
 190 Ἀλαῶν ψυχᾶς
 Βλαῖσημα πίας
 Κρέματα σφῆρας.
 Χώποσα πεπίασας
 Στέρεται πνοίας,
 Ἀπὸ σὲν κόλπων
 Δρέπεται σῖμοχρῶν

Ἐορθμευοαδύα
 Διά σὰς ἀήχας
 Ἐξ ἀρήτων
 200 Πατερικῶν κόλπων
 Κρυφίας μονάδος,
 Ὄθεν ὁ ζωᾶς
 Ὁχετὸς παρέρων
 Φέρεται μέγερ γὰς
 Διά σὰς ἀήχας,
 Δι' ἀτεκμήρων
 Νοερῶν κόσμων,
 Εἰθάν δέχεται
 Καταβαίνοισάν
 210 Ἀγαθῶν κραταίαν
 Νοερόν μορφά
 Κόσμος ὁρατός.
 Ἄλιον οὐδ'
 Δώτερον ἔσται,
 Ὑπερφελοῦς
 Φωτὸς ἀμέτρου,
 Ορμιστολαμπῆ,
 Τὰς γνοιδύας
 Καὶ φηροιδύας
 220 Ταύταν ὕλας,
 Υἱόν, νοερόν
 Τύπον ἀγαθῶν,
 Ἀγαθῶν παροχόν
 Ἐκκοσμογυάν.
 Διά σὸν βουλάν,
 Γόνε κῶδισε,
 Πάτερ ἀγῶσε,
 Πάτερ ἀρρητε.
 Ἀγῶσε νόου,
 230 Ἀρρητε λόγου.
 Νόος ἐστὶ νόου,
 Ὑπερῶ ψυχᾶ,
 Φύσις εἰ φροσίων.
 Γόνου σοι κάμπλων
 Ἴδε τῶτο, λάτεις
 Πίστω καὶ γὰς
 Ἰκέτας ἀλαός.
 Σὺ δ' ὅ φωτοδότης
 Φωτὸς νοερόν,
 240 Ἐλέειρε μέγερ
 Ἰκέτην ψυχᾶν.
 Σθεε δ' ἰσσοῖς,

A *Transmissam*
Tua virtute
Ex ineffabili
 200 *Paterno sinu*
Abditæ unitatis,
Vnde vitæ
Riuus profluens
Fertur ad terram usque
Tua virtute,
Per incomprehensibiles
Intellectuales mundos,
B *Vnde recipit*
Descendentem
 210 *Bonorum fontem*
Intellectualis (mundi) forma
Mundus aspectabilis.
Solem iste
Secundum habuit
Eius, quæ posterius emicuit,
Lucis parentem,
Oculos illustrantem,
Eius quæ gignitur
Et interit,
 220 *Dispensatorem hylæ.*
C *Filium, qui est illius (solis) intellectualis-*
Forma sensilis,
Bonorum largitorem
Quæ in mundo nascuntur:
Tuo consilio,
Fili maxime inclyte,
Pater, qui cognosci non potes,
Pater ineffabilis
Qui cognosci non potes mente,
 230 *Exprimi non potes ratione:*
Mens es mentis,
D *Animarum anima,*
Natura es naturarum.
Genu tibi flectens
Ecce hoc, seruus
Procumbo in terram
Supplex oculis captus.
Tu autem lucis largitor,
Lucis intellectualis,
 240 *Miserere, ô beate,*
Supplicis animæ.
Pelle morbos,

Pelle curas,
 Quae vorant animas.
 Pelle impudentem
 Canem infernum,
 Daemonem terrae,
 Anima à mea,
 Precibus à meis,
 250 Vita à mea,
 Factis à meis.
 Corpore procul,
 Spiritu procul,
 Omnibus procul
 A nostris rebus
 Daemon maneat.
 Linquat (me,) fugiat
 Daemon, qui est hyle
 Affectuum robur,
 260 Ad caelestia iter
 Qui intercludit:
 Deum vestigantes
 Qui impedit conatus.
 Comittem verò da
 Consortem, ô rex,
 Sancti sanctum
 Angelum roboris,
 Angelum preces
 Divino instinctu susceptas
 270 Amicè et benignè ministrantē:
 Custodem anima,
 Custodem vitæ,
 Precum custodem,
 Factorum custodem:
 Qui corpus servet
 Liberum à morbis:
 Qui spiritum servet
 Liberum à labe,
 Animòque afferat
 280 Cupiditatum obliuionem:
 Vt etiam in vita,
 Quam in terris degit,
 Tuis laudibus
 Pinguescat
 Ala anima:
 Vt etiam vitam
 Post fata,
 Post vincula

Α Σθε ἡ μελίμνας
 Τὰς ψυχόβορας.
 Σθε δὲ αἰαδῆ
 Κωὰ πὸν ῥόκοι,
 Δαίμονα γαίας,
 Τυχὰς ἀπὲρ ἐμαῖ,
 Εὐχαῖ ἀπὲρ ἐμαῖ,
 250 Ζωὰς ἀπὲρ ἐμαῖ,
 Ἐργων ἀπὲρ ἐμῶν.
 Σώματος ἔξω,
 Πόματος ἔξω,
 Β Πότων ἔξω
 Τῶν ἀμετέρων
 Δαίμων μὴ μέτω.
 Λιπέτω, φυγέτω
 Δαίμων, ὕλας
 Παθεῶν ἀγκά,
 260 Ανάγωγον ὁδὸν
 Διατειχίζων.
 Τὰς θεοδιφῆς
 Βλαπῶν ὀρμαῖ.
 Ἐπαρον δὲ δίδου
 Ξιωνόν, αἰαξ,
 C Ἀγίας ἀγίου
 Ἀφελον ἀγκῆς,
 Ἀγελον βύχῆς
 Τὰς θεολαμπροῖς.
 270 Φίλοι ἐσθλοδότην,
 Φύλακα ψυχῆς,
 Φύλακα ζωῆς,
 Εὐχῶν φερευθῆν
 Ἐργων φερευθῆν.
 Σάμα δὲ σώζοι
 Καθαρὸν ρούσων.
 Γνεσμα ἡ σώζοι
 D Καθαρὸν λώβας,
 Τυχῆ δὲ ἐπάροι
 280 Παθεῶν λείπει.
 Ἴνα καὶ ζωῆ
 Τὰς γαγοπεφῆ,
 Τοῖς σοῖς ὕμνοις
 Πιαιήται
 Ταρσὸς ψυχῆς
 Ἴνα καὶ ζωῆ
 Τὰς μὲρ μόλεας.
 Τὰς μὲρ διομοῖ

Τοὺς θρονοδοχεῖς
 290 Καθαρὴν ὕλας
 Ὅσον ἐξανύω,
 Ἐπὶ σαῖ ἀύλας
 Ἐπὶ σοὺς κόλπους,
 Ὅθεν ἀΨυχᾶς
 Περρέει παρὰ.
 Σὺ δὲ χεῖρα διδου,
 Σὺ κἀλφ, σὺ μάκαρ
 Ὑλας αἶαγε
 Ἰκέτιν ψυχᾶ.

A *Terrenum pondus habentia*
 290 *Puram ab hyla,*
Quantum fieri potest, degam,
Ad tuam regiam,
Ad tuos sinus,
Vnde anima
Profluit fons.
Tu autem manum porrige,
Tu euoca, tu, ô beate,
Ex hyla educito
Supplicem animam.

B

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
 ΠΕΜΠΤΟΣ.

SYNESII HYMNVS
 QVINTVS.

Α Μνάμω κούειν νύμφας,
 Νύμφας οὐ νυμφοδοχίσσας
 Ἀνδρῶν μοιραίας κόιτας.
 Ἀρρήτοι πατρὸς βουλαί.
 Ἐσπέρην Χειροῦ γυνῶν
 Ἀσμεγὰ νύμφας ὠδὸς
 Ἀνδρῶν φῆνεν μορφαί,
 Ὅς ἐν θνατοῖσι προθμευτάς
 Ἠλθεν φωτὸς παραίου.
 10 Ἀ δὲ ἀρρήτος διέλαστα
 Αἰῶνων οἶδεν ρίζαν.
 Αὐτὸς φῶς εἶ παραῖον,
 Συλλάμψασ' ἀκτίς πατεῖ,
 Ρήξας δὲ ὄρφνας ὕλαν
 Ὑχαῖς ἐλλάμπτεις ἀγλαῖς.
 Αὐτὸς μὲν κόσμου κτίσας,
 Κληνῶν σφαιρωτάς ἀστρων,
 Κέντρων γαίας ριζώτας,
 Αὐτὸς δὲ αἰθερώπων σωτήρ.
 20 Σοὶ μὲν τίτλη ἰππεύει,
 Ἡοῦ ἀσβεστος παρὰ,
 Σοὶ δ' ἀΨυρατὶς μύλα
 Τῶν νυκτῶν ὄρφνας λυφ,
 Σοὶ καὶ τίκονται κερποῖ,
 Σοὶ καὶ βόσκηται ποιμήναι.
 Ἐκ σαῖ δῶρήτου παρὰ

A *Anamus Filium sponsæ,*
Sponsæ non nuptæ
Hominum mortali connubio.
Ineffabile Patris consilium:
C *Serum Christi partum*
Venerandus Virginis partus
Hominis edidit formam,
Qui inter mortales deductor
Venit lucis fontis.
 10 *Hæc ineffabilis propago*
Seculorum nouit radicem.
Tu lux es prima,
Vnâ micans radius cum Patre,
Qui perruptis hylæ tenebris,
In animis fulges sanctis.
D *Tu mundi conditor,*
Fulgentium orbium & siderum,
Centrorum terræ stabilitor:
Tu hominum seruator.
 20 *Tibi sol equitat,*
Diei perennis fons:
Tibi taurina fronte luna
Noctis tenebras pellit.
Tibi nascuntur fractus,
Tibi pascuntur greges.
Ex tuo ineffabili fonte

Ff . iij

Viuificum emittens splendorem,
Alis mundorum oras.

Ex tuo emicuit sinu

30 Et lux, & intellectus, & anima.

Tua miserere filiae

Artubus inclusa mortalibus,

Fatigue terrestri mensura.

Morborum serua ex vitio

Jllasum artuum robur.

Annue verbis suadelam,

Annue factis gloriam,

Pristina ut clara sit fama

Cyrenae & Sparta.

40 Molestijs & nullis pressa anima

Placidam trahat vitam,

Almam, gemina lumina

In tuam intendens lucem,

Vt ex hyla purgatus

Oblitum reditus iter properem,

Fugitans terra labores

Vt miscear cum anima fonte.

Talem impollutam vitam

Tuo annuas vati.

50 Quum tibi pangens carmina,

Tuam celebrans radicem,

Excelsam Patris gloriam,

Et socium eiusdem solij Spiritum,

Medium inter radicem & germen,

Et Patris canens vim,

In tuis laudibus recreem

Inclytum fœtum anima.

Salve ô Filij fons,

Salve ô Patris forma,

60 Salve ô Filij sedes,

Salve ô Patris imago,

Salve ô Filij potentia,

Salve ô Patris pulchritudo,

Salve ô purissime Spiritus,

Centrum Filij & Patris,

Hunc mihi mittas cum Patre

Rigantem anima alas,

Vt perficiat diuina munera:

A Ζεῖδωρον πέμπτων ἀγγεῶν,

Γιάνης κόσμων παροῦς.

Ἐκ σῶν βλάστησε κόλπων

30 Καὶ φῶς, καὶ νοῦς, καὶ ψυχὰ.

Ταῦ σὰν οἰκτεροῦν κούρην

Γυῖοις εἰρηθεῖσθαι θραπίς,

Μοίρας θ' ὑλαίοις μέτροις.

Νύστων ἐκσώζοις λώβας,

Ἀσκηθῆ γῶν ἀγχαί.

Νεδσον μὲν μύθοις πειθῶ,

Νεδσον δὲ ἔργοισι κῶδος,

B Ἀρχαίοις ὑπέβαι φάμεις

Τὰς Κυρηνάας καὶ Σπάρτας.

40 Λύπταις δὲ ἀσιπτοῦ ψυχὰ

Γραεῖαν ἔλκει ζῶα,

Θρέπθωρον, διασῶ γλυκῶς

Ἐς σὸν τεῖνοισα φέτος,

Ὡς δὲ ὑλας φοιβαθεῖς

Ἀσρέπτοις οἴμοις σφεύσω,

Φύξηνλις γαίας μῶρθων,

Μιχθῶαι ψυχᾶς παρὰ.

Τοῖαν ἀχραντὴν ζῶα

C Τῶ σῶ κρανοῖς φορμικτῆ.

50 Εὐτ' αὖ σοι γέλλων μελποῦ,

Ταῦ σὰν κυδαίνων ρίζαι,

Μήκισον πατρὸς κῶδος,

Καὶ τῶν σιῶθωκον πνοιῶν,

Μέσθην ρίζας καὶ βλάστας,

Καὶ πατρὸς μέλπων ἀγχαί,

Τοῖς σοῖς ὑμοῖς ἀμπαύω

Κληνάω ὠδίνα ψυχᾶς.

Χαίρεις ὦ παιδὸς παρὰ,

Χαίρεις ὦ πατρὸς μορφαί.

60 Χαίρεις ὦ παιδὸς κρηπίς,

Χαίρεις ὦ πατρὸς σφρηγίς.

D Χαίρεις ὦ παιδὸς κάρτις,

Χαίρεις ὦ πατρὸς κέλλος.

Χαίρεις δὲ ἀκρατος πνοιά,

Κένθρον κέρου καὶ πατρὸς.

Ταῖ μοι πέμπτοις σιῶ πατεῖ

Ἀρδοισθαι ψυχᾶς παροῦς,

Κραίντεροισι θεῶν δῶρων.

A

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
ΕΚΤΟΣ.

SYNESII HYMNVS
SEXTVS.

ΕΤΑ παραῖ ἀγίας ἀβλα-
χούτου

Αρρήτων ἐνοτήτων ἐπέκεινα,
Θεὸν ἀμύροτον θεὸν κύδιμον ἦα,
Μόνον ἐκ μόνου πατρὸς παῖδα θεόντα
Στεφανώσω σοφοῖς ἀΐθειν ἕμνων,
Ὁν βουλαῖς πατρικαῖς ἀφρατος ὠδῆς
Αγνώτων ἀνέδηξε παῖδα κόλπων,
Α πατρὸς λοχίους ἐφηνε καρποῖς,
Καὶ φήασα φάμη μεσοπαγεῖς νοῦς.

10 Ἐν παραῖ ὃ μύοισι καὶ χυδάντες,

Σοφία νόου πατρὸς, κάλλεος ἀγα,
Σοὶ τερεῖτι πατὴρ ἐνδύσε τίχτειν,
Σὺ ὃ κρυπτόν εἰ πατρὸς ἀπέρμα.
Σέ γὰρ δεχθὲν γνέσας ἔδωκε κόσμοις,
Κατάρην ἐκ νοερῶν σώματι μορφάς.

Σὺ μὲν ἔσθαι σοφῶν αἴτυγα νομῆς,
Τὰ δὲ ἀστρων ἀγέλας αἰεὶ νομῆς.
Σὺ ὃ τῶν ἀφελικῶν, ἀμῶν, χορείας,
Καὶ τῶν δαυμονίας φάλαγγος δεχθῆς,
20 Σὺ δὲ καὶ φύσιν φητὸν ἀμφιχορβύς,
Αμέλειται αἰεὶ γὰρ πύδμα μερῆς,
Καὶ παραῖ ὃ δοθὲν πάλιν σιωπάτης,

Θνάτοις ἐκ θανάτου λύων αἰάτης.
Ιλήκοις ἔπι σῶν ἐρμῆμασιν ἕμνων,
Βιοτῶν ἕμνοπόλων νεμῶν γαλαῖαν,
Εὐείπων παροχῶν εἴσων ἄγῃτιν,
Τερσαῖων ὄλοοις κλύδωνας ἕλας.
Τυχῶν καὶ μελέων ἔρηκε νοῦσους,
Γαθέων ἐλοιδῶν κοίμισον ὄρμα.
30 Πλοῦτον καὶ πενίας ἀγαλλε κῆρας,

Εργῶν κωδαλίμων ὄμφοις ὀπάσας.
Ἐν λαοῖς ἀγαθῶν ἀνοίγε φάμην.

NA cum fonte sancto per se
fecundo

B

Ineffabiles unitates supra,
Deum immortalis Dei clarissimū Filium,
Solum ex patre Filium prognatum
Coronabo odoratis floribus carminum.
Quem consilij paterni ineffabilis partus.
Ex abdito ostendit Filium sinu,
Qui (partus) Patris abditos in lucem
edidit fructus, (mas, * *

Et illustrare visus est defixas in terrā ani-
10 In fonte verò permanent quamquam
profusi, (spendor:

Sapientia mentis Patris, pulchritudinis
Tibi parto Pater annuit ut parias,
Tu abditum es Patris semen:

C

Te enim originem Pater dedit mundis,
Ut deduceres corporibus formas ex intel-
lectualibus.

Tu caeli sapientem orbem circumagis,
Et siderum greges semper pascis.
Tu angelici, ὁ rex, ordinis.

Tu demonum phalangis imperiū obtines:
20 Tu es naturam mortalem regis,
Individuum circa terram spiritum diuidis,
Et cum fonte, quod datum est, rursus con-
iungis,

D

Mortales mortis liberans necessitate.
Adsis propitius ad tuarum coronas laudū,
Vita vati tribuens tranquillitatem,

Euripi astum sistito vagum
Sedans saevas tempestates hylæ:
Anima es artuum arceto morbos:
Cupiditatum perditum sopito impetum.

30 Opum, es paupertatis propulsa in-
commoda,

Factis clarissimam famam dato,
Inter gentes bonam pande famam:

*Suadela blandiloqua redimito (me) honore
Vt mens decerpit otium quieta,
Neque terrenis ingemam curis,
Sed ex tuis riuis excelsis
Partubus sapientia mentem rigem.*

Α Πειθοῖς παρὰ δόξης ἐπέ' αὐτῶν,
Ἴνα μοι νόος δρέπῃ χολᾶν ἀκύμων,
Μηδ' ἐν ταῖς ῥηθύναις ἐνὶ κων μελέμνας·
Ἀλλ' ἐκ σῶν ὀχετῶν ὑψηφορήτων
Ὡδῶσιν σοφίας νόον κεντάρω,

SYNESII HYMNVS

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ

SEPTIMVS.

B

ΕΒΔΟΜΟΣ.

*Rimus modus inueni
Tui causa, beate, immortalis,
Nate clarissime Virginis,
Iesu Solymitane,*

*Nuper aptatis numeris
Quos resonent citharae fides.
Tu vero propitius esto, o rex,
Et accipe musicam
Ex sanctis carminibus.*

10 *Canamus immortalem
Deum Filium Dei ingentem,
Seculorum conditoris Patris
Mundi opificem Filium:
Ex Deo et homine iunctam naturam,
Sapientiam immensam;
Caelitibus Deum,
Inferis mortuum.
Effusus fuisti quum in terram
Mortali ex utero,*
20 *Magorum sapiens ars
Ex stellae ortu
Obstupuit, dubia
Quis (esset) qui nasceretur infans,
Quis, qui includeretur Deus,
Deus, an mortuus, an rex.
Eia munera ferte,
Myrrhae libamina,
Aurique donaria,
Thurisque vapores suaves.*
30 *Deus es, thus accipe:
Aurum regi fero:
Myrrha monumento congruet.*

ΠΡΩΤΟΣ νόμον βέβηκον
Ἐπί σοι, μάκαρ, ἀμβροστε,
Γόνε κούδιμε πατρῆου,
Ἰησοῦ Σολυμῆτε,

Νεοπηγῶσιν ἀφρογαῖς
Κρέξαι καθαράς μίτους.
Ἀλλ' ὀμβρῆοις, αἰῶξ,
Καὶ δέχουσο μουσικῶν
Ἐξ θαλάσσης μελῶν.

C 10 Ὑμνήσομεν ἀφθίτου
Θεὸν ἧα θεοῦ μέγαν,
Αἰαιοτόκου πατρὸς
Τὸν κοσμοζῶντι κέρον·
Τὰ πρυμνομίγη φύσιν,
Σοφίαν ἀπειρέσιον,
Τὸν ἐπουρανόσις θεόν,
Τὸν ὑπερθενοῖσις τέκνον.
Ἐχ' ἦς ὅτ' ἐπὶ ῥηθύναι
Βροστῆας ἀπὸ μηδύος,

20 Μάγος ἀπολύφρων τέχνη
Ἐξ ἀστέρων αἰτολαῖς

D Θάμβησεν ἀμύχλωμος
Τί ὃ πικτόμωμον βρέφος,
Τίς ὁ κρυπτόμωμος θεός,
Θεός, ἢ τέκνος, ἢ βασιλεύς.
Ἄγε δῶρα κομίζετε,
Σμύρνης ἐλαγίσματα,
Χρυσὸν τ' αἰαθῆματα,
Λιβαίου τε θύη κελά.

30 Θεὸς εἶ, λίβανον δέχου·
Χρυσὸν βασιλεῖ φέρω·
Σμύρνη τάφος ἀρμόσθ.

Καὶ γὰρ ἐκάρησες,
 Καὶ πότια κύματα,
 Καὶ δαμονίας ὁδοί,
 Ραδιναὶ χύσι ἀέρες,
 Καὶ νερτελοὶς μυχροί
 Φημιδίοισι βοηθοὺς
 Θεὸς εἰς ἄδην σαλεύεις.
 40 Ἀλλ' ὑμνῶν, ἡμᾶς,
 Καὶ δέχουσθ' μουσικῶν
 Ἐξ ἁγίων μελῶν.

A *Et terram lustrasti,
 Et maritimos fluctus,
 Et demonum vias,
 Liquidos campos aëris,
 Et infernas latebras,
 Mortuis subsidium
 Deus ad inferos missus.
 40 Sed propitius esto, ὁ rex,
 Et accipe musicam
 Ex sanctis carminibus.*

B

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
 ΟΓΔΟΟΣ.

SYNESII HYMNVS
 OCTAVVS.

ΜΠΟ Δόριον ἀριθμῶν
 Ἐλεφαντῶν μίτων λύρας
 Στάσω λυγρῶν ὄπα
 Ἐπὶ σοὶ μακάρ ἀμβροστε

Γόνε κούριμε πρῶτον.
 Σὺ δέ μου βιοτῶν σάου
 Παισπῆμονα, κόρανε,
 Λύπαις ἄβατον διδοίς,
 Καὶ νύκτα καὶ ἀμέραν.
 10 Λάμπους ὡραπίων σέλας
 Νοεραῖς ἀπὸ παραῖ·
 Σθένος ἔρτεμένων μελῶν,
 Καὶ κῦδος ἐπ' ἔργασιν
 Νεότητι νέμοις ἐμαί·
 Λιπρὸν ἢ φέροισ ἔπος
 Ἐς γήραος ἀδυναί, *
 Ερείπων ἀέξων
 Πινυτῶν σὺν ὑγείᾳ.
 Γνωτὸν ἢ φυλάσσοις
 20 Τὸν μοι νέον, ἀφῆτε,
 Ἡδὴ ῥῥοῖαν πύλας
 Παραμειβόμενον ποδί,
 Ἀφῶρον ἀνηγάγες,
 Ἐμαὶ κήδεα καὶ γῆρας,
 Ἐμαὶ δάκρυσα καὶ φρεναῖ
 Σέβασα ἀπορρήτων φλόγα.

AD Dorios numeros lura
 Ebori alligatarum fidium
 Tollam argutam vocem
 Tui causa, beate immortalis

C *Nate clarissime Virginis.
 Tu autem mihi vitam serua
 Malorum omnium expertem, ὁ rex,
 Molestijs inaccessam (eam) reddens
 Noctésque diésque.
 10 Illustra mentem iubare,
 Intellectuali ex fonte:
 Robur integris artubus,
 Et gloriam factis
 Iuuentuti da mea,
 Latumque affer auum
 D *Ad senectam extremam,
 Valde honoratam augens
 Prudentiam cum bona valetudine.
 Fratrem conferua,
 20 Quem mihi nuper, ὁ immortalis,
 Iam infernas portas
 Pratergradientem pede,
 Ad superos reuocasti,
 Curásque & luctus,
 Meas lacrymas, & animi
 Restinxisti ardentem flammam.**

Vitaque restituiti mortuum,
 Propter (me) tuum ô Pater, supplicem.
 Sororemque & par
 30 Liberorum serua,
 Totamque tranquillam domum
 Tua manu protegas.
 Et mihi eiusdem, ô rex,
 Consortem thori iugalis
 A morbis noxisque liberam,
 Charissimam, unanimum,
 Furtiui ignaram
 Congressus uxorem serua:
 Sanctumque colat ius connubij,
 40 Impollutum, purum,
 Non legitimis inaccessum amoribus.
 Animam verò solutam
 Terrena vita vinculis
 Eximito malis
 Et tristi noxa,
 Et cum priorum ordinibus
 Carmina offerre da
 In laudem tui Patris,
 Tueque potentia, ô beate.
 50 Iterum canam hymnos,
 Iterum tibi carmina canam,
 Fortasse & citharam
 Iterum integram temperabo.

A Εβίωσας καὶ νεκρῶν,
 Διὰ σὸν, πάτερ, ἰκέτην.
 Γνωτὴν τε, σιωεῖδα
 30 Τεκέων τε φυλάσσει,
 Ὄλον ἰσυχίδην δέ μου
 Ὑπὸ σαῖ χεῖρ' κρύπτου.
 Καὶ μοι ζυγίαν, ἀμᾶξ,
 Ξυθήονα δεμῶν,
 Ἀπόνουσον, ἀπήμωνα,
 Ἐεῖπρον, ὁμόφρονα,
 Κρυφίαν ἀδαήμονα
 Ὀσφρῶν ἀλοχον σάβ.
 B Ὅσπον δ' ἐφέπει λέχος
 40 Παναλήροτον, διαγέ,
 Ἀδίκαις ἀβατον πόθοις.
 Ὑχαρὴν ὅ λυθεῖσθαι
 Χθονίου βίωτου πέδας
 Ἐξαιύσσο πημάτων
 Καὶ λυγαλέας ἀΐτας.
 Σὺ δ' ἐθ' ἀγαθῶν χοροῖς
 Ὑμνοῖς ἀτάχην δίδου
 Ἐπὶ κούδ' σὸν παῖδας
 Καὶ κάρτει σῶ, μάκαρ.
 50 Πάλιν ὑμνοπολοῦσσω,
 C Πάλιν σοι μέλος ἄσω,
 Τάχα καὶ κηθάρομαι πάλιν
 Πάλιν ἀκήροτον ἀρμόσσω.

SYNESII HYMNVS
 NONVS.

Maiorem in modum expeten-
 de clarissime
 Te ô beate nate Virginis
 Cano Solymitanae,
 Qui dolosum laqueum,
 Terrenum ingentibus anguem
 Patris expulisti hortis:
 Descendisti usque ad terram,
 Aduena inter mortales,
 Et descendisti sub tartara.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ
 ΕΝΝΑΤΟΣ.

D
Βολυθήρατε κούδιμε,
 Σέ μάκαρ γόνε πατρῶν
 Ὑμῶν Σολυμηίδος,
 Ὅς τὰν δολίαν πάσαν
 Χθόνιον μεγάλων ὄφιν
 Γαῖας ἤλασας ὄρχατων.
 Καταβάς μέγχι καὶ θρονός
 Ἐπίδημος ἐφ' ἀμέρεσι,
 Κατέβας δ' ὑπὸ τάρταρα.
 10 Ὑχαρῶν

10 Ψυχῶν ὅτι μωρία
 Θάνατος νέμειν ἔδνεα.
 Φείξεν σε γῶν τότε
 Αἶδας ὁ παλαιγυῖς,
 Καὶ λαοβόρος κύων
 Ανεχάσαστο βηλοῦ.
 Λύσας δὲ ἀπὸ πημῶν
 Ψυχῶν ὁσίους χροῖς
 Θιάσισιν ἀκχεῖταις
 Ὑμνοῖς ἀάγας πατεῖ.
 20 Αἰνόντα σὲ κείρανε
 Τὰ κατ' ἡέρος ἀσπετα
 Τρέσεν ἔδνεα δαμνῶν.
 Θάμβησε δὲ ἀκχεῖταις
 Χορὸς ἀμβροτος ἀστέρων.
 Αἰθῆρ δὲ γελᾶσας,
 Σοφὸς ἀρμονίας πατήρ,
 Ἐξ ἑπτατόνου λύρας
 Ἐκέρχασατο μουσικῶν
 Ἐπνίκιον ἔς μῆχος.
 30 Μείδησεν ἑωσφόρος
 Ὁ Διόσκτορος ἀμύρας,
 Καὶ χεύστος ἑσπερος,
 Κυθηρῆιος ἀστήρ.
 Ἀ μὲν κέρχεν σέλας
 Γλήσασα ρόου πυρός
 Ἀγῆτο σελάνα,
 Γοιμῶν νυχῶν θεῶν.
 Ταῖ δὲ βρυφαῖν κόμα
 Τιτῶν ἑπταάσαστο
 40 Ἀρρήκην ἑπ' ἰχνίον
 Ἐγὼ δὲ γόνος Θεοῦ
 Τὸν ἄριστοτέχασ νόον
 Ἰδίου πυρός ἀρχῶν.
 Σὺ δὲ λαρόν ἐλάσασας,
 Κυαῖδρυτος οὐρανοῦ
 Ὑπὲρ ἡλαο νώτων,
 Σφαίρησι δὲ ἑπταάσασ
 Νοεραῖσιν ἀκχεῖταις
 Ἀγαθῶν ὅτι παρὰ,
 50 Σιγῶμῶμος οὐρανοῦ.
 Ἐνθ' οὔτε βαθύροος
 Ἀκαμαντοπόδας χροῖος
 Χθονὸς ἑκρῆνα σύρων,
 Οὐ κῆρες ἀγαδέες
 Βαθυκύμνος ὕλας.

A 10 *Animarum ubi plurima
 Mors tenebat agmina.
 Horrui te senex tunc
 Orcus antiquus,
 Et voracissimus canis
 Recessit à limine.
 Tu verò quum soluisses catenis
 Animarum sanctos cætus,
 Comitatu integerrimo
 Laudes referebas Patri.*
 20 *Redeuntem te, ô rex,
 Aëria immensa
 Horrui turba demonum:
 Expauit autem purissimarum
 Cætus immortalis stellarum.
 Aeter autem ridens,
 Sapiens harmoniæ pater,
 Ex septem fidium lyra
 Temperauit musicam
 Triumphale in carmen.*
 30 *Risit lucifer.
 Nuntius diei,
 Et aureus hesperus,
 Cythereium sidus.*
 C *Ipsa quidem cornutum lumen
 Replens ex fluxu ignis,
 Præibat Luna,
 Pastor nocturnorum deorum:
 Late verò lucentem comam
 Titan expandit*
 40 *Ineffabile sub vestigium.
 Agnouit autem natum Dei,
 Mentem quæ est optima opifex,
 Propriæ ignis originem.
 Tu verò alas agitans*
 D *Cærulei cæli
 Scandisti super dorsum,
 (In) spherisque constitisti
 Intellectualibus purissimis:
 Bonorum ubi fons,
 50 Silentio suppressum cælum,
 Vbi neque immensum,
 Indefessumque tempus
 Terra orta trahens,
 Neque morbi impudentes
 Fæcundæ hylæ.*

*Sed ipsum senij expers
Æuum antiquum,
Quod iuuenis est simul & senex,
Perpetua mansionis
Dispensator est diis.*

Α Αλλ' αὐτὸς ἀγήραος
Αἰῶν ὁ παλαιόχρηστος,
Νέος ὢν ἄμα καὶ γῆρας
Τὰς ἀεινάων μονὰς
Ταμίαια πέλεται τοῖς.

SYNESII HYMNVS

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΥΜΝΟΣ

DECIMVS.

ΔΕΚΑΤΟΣ.

M Emento, Christe,
Fili Dei
Altè regnantis,
Serui tui,

*Qui misera sorte est peccator;
Qui scripsit hæc.
Et mihi prabe
Expiationem scelerum*

Cordi infitorum,

IO *Qua mihi sunt innata
Animo sordido.*

Da verò ut aspiciam,

Seruator Iesu

Diuinum splendorem

Tuum, ad quem quum apparuerò,

Canam carmina

Animarum medico,

Medico corporum,

Patri simul excelso,

Spirituique sancto.

B **M** Νώεο Χειρῆ,
Υἱε' Θεοῦ
Υψιμέδοντος,
Οἰκέτιω σίω,

Κῆρ' ἀλιεῖο,

Γεγάλυτος πᾶδε.

Καὶ μοι ὄπασσον

Λύσιν παθέων

Κηελτρεφέων,

IO Τὰ μοι ἐμφυῖ

Ψυχᾶ ῥυπαρᾶς.

C Δός δὲ ἰδέσθαι

Σώτηρ Ἰησοῦ

Ζαχάρου ἀγγεῶν

Σαὶ· εἶθα Φαυσίς

Μέλτω αἰοιδῶν

Ψυχῶν παῶν,

Γάων γῶν,

Πατεῖ σὺν μεγάλῳ,

Γινώματι ἢ ἀγῶν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ὡς Ἐνυπνίων λόγον.

NICEPHORI GREGORÆ PATRIARCHÆ
CONSTANTINOPOLITANI EXPLICATIO
in Librum Synesij de Insomniis,

*Ex versione Antonij Pichonij, apud Turones Regis Professore à F. E. D.
MORELLO Jnterpr. Reg. recognita.*

Υ ΔΕΝ κενόν, εἰ πολ-
λά τῆς πάλαι κακῆς
δύρηδῶν κεννοτομοῦ-
σιν ὅτι ὁ βέλτιον, ὡς-
πρὸς ἐκ χρονικῶν ωεί-
δων ἐπὶ ἄλλαις ἄλλαι
μαγάλαι φύσεως βλα-

σάνουσαι, εἴτε τῶ χρόνου φύσιν ἔχοντος ἄλλα
ἐπὶ ἄλλοις αἰεὶ ἔπιφερῶν κεννότερα, εἴτε τῆς
τῆς αἰθερῶν φύσεως ἀμνηστούσης βύθους ἕξ
ζῆχῆς ὅτι ὁ ἄτελής. Ἰσοκράτους γὰρ εἰ-
ρηκώτος, Ἐὰν ἦς φιλομαθῆς, ἔση πολυμα-
θῆς, οὐδὲ ἀντίτροπον παρὰ τῆς. ὁ μὲν γὰρ
ἐγγύου, ὁ δὲ αἰεὶ γίγνη. Φιλῆς γὰρ αἰεὶ μαν-
θάνει, ὡς πρὸς ἑὴν ζῆχουμένης ἢ τῆς φύ-
σεως ὅτι γε ἴσως φάσασιν, εἰ μὴ καὶ
μᾶλλον ἰσχυροῦσιν φλεγμαμούσης διψῆς ἰσῆς
ἰσχυρῆς αὐτῆς, κατὰ πρὸς εἰς τις φράξῃ ὅτι
καθολικῆ καλῆς, ὅσα παρὰ τῆς ἐαθίου-
σα πρὸς ἕλλη, ἰσχυρῶν πολλαπλασιάζει
ὁ σίρτημα, καὶ σφοδρότερον κατὰ τῆς
ἰσχυροῦσιν παρὰ τῆς ἐγείρεται. εἰ δὲ καὶ
Πλάτων ὁ μέγας ἀποδείκνυσι πρὸς τῆς αἰ-

N I H I L novum neque
absurdum est, si per-
multa que quondam
summa cum difficul-
tate adinventa fuerunt,
in melius immutentur:
quemadmodum è con-
versione & circuitu tem-

porum super alijs alie magna vehementes-
que natura germinant & oriuntur, seu ipso
tempora ita comparato, ut semper alia super alijs
reccentiora adferat, seu ipsa humana natura sta-
tuta à principio ad id quod in suo munere abso-
lutum est, pervenire nequeat. Isocrates siqui-
dem dicit, Si sis discendi cupidus, eris multilingua
doctrina praeclitus: Tu contrarium, & rem pa-
tri affinitate coniunctam facis: Illud quidem
fuisi, hoc vero semper fueris. Perpetuo enim
discendi desiderio teneris, quasi vero tua indoles
nullam tibi operam ferat ad ea que illam prae-
occuparunt, nisi etiam magis materiem qua-
dam suis exardescens & inflammata sug-
gerat & perinde ac si flamma calamus apprehen-
derit, quanto avidius devorat alimentum,
tanto multiplicat saltum, ac vehementius in
subiectam mensam surgit & excitatur. Quod
si etiam magnus ille Plato in medium prodians
demonstrat, discendi avidum quodammodo

G g ij

Philosophum esse, nimirum quod cogitatione sublimia complectatur, & quaecunque à terra eriguntur mysteria, quod validius praestantiusque tibi utique reliquum est, id natura consecratur. Tales enim philosophiae ardores & amores, quanto interius ad rationes eorum quae sunt ingrediuntur & se insinuant, atque in ipsorum septa iam prodeunt, tanto turgidum etiam ad superiora enutrient & augent appetitum. illud siquidem interdum me non in minimam crexit admirationem, quo pacto nescio quo modo apud nos Graeci etate ac viribus florent, vides quidem omnes, ceterum aspernaris: Deinceps tu quidem mihi soli tuarum ad rationis calculum reductarum ac sapientia refertarum questionum onera exponere haud valde vereris, neque hac de re tibi religio est, propterea quod nullam in ipsis desersis contentiosae meditationis excusationem: Metuis quantum ad iracundiam temerè accedunt querulosa opinioniones, quando quis radices praecidens ac stirpes, eas abruptit & maxore afficit quae hymnorum virgulta erigunt. Haud quippe Alexandro Philippi filio citra invidiam & emulationem mansit, cernenti Philippum crebris victoriis se ipsum iactantem: sed enim animum despondendo, bacchicum quendam sermonem fertur apud coetaneos edidisse, & ut ita dicam furore numinis plenum: metu ne cum omnia praecipitasset pater, nullam sibi triumphorum ansam & occasionem reliquisset. plurima silentio praetermitto. Sed propter occasionem quam nunc rursus exprompsisti, volebam ipse, hac ambitiosa contentione praetermissa, ex animi mei arbitrio temporis opportuni necnon fortunae meae proditor esse. Graue enim est & molestum, esse quidem certaminum non ignobilium opus, quemadmodum tu nosti, & quibusdam elegantiam viris tale in medium propulsisti. Postea apud quos fastus & cogitationum petulantia intempestivè in intelligentiam tyrannidem obtinet: y totam utique sapientiam in supercilio collocatam habent, & omnia facilia atque expedita lingua volubilitate & pollicitationibus faciunt, quidpiam maximè ignobile divulgando. Nihilominus quandoquidem magnifica tua lingua & omni ex parte id quod in confesso est decerpens vincendi gratia, & è mente sapientia studiosa, & ex artificiosae eloquentiae lepore impetum sumens, & alia nobis adducit ad faciendam fidem: Et quia non operaprecium est, ut sapientia cupidus auditus oris impy rationem habeat, eia tuam veluti comprehensu facilem concludamus postulationem, & aliorum te inserueniente, quibus te amplissima condonaturum hoc unico modo polliceris.

A Φιλόσοφος ὁ φιλομαθῆς, ἄτε φρονιτικῆς τὰ μετέωρα, καὶ ὅσα ἐκ γῆς ἀνίστα μυστήρια, ὅ κρητῆρον ἄρα σοὶ λοιπὸν ἢ φύσις εἴλετο. Ἰσοδοτοὶ γὰρ οἱ τὴν φιλοσοφίας πότον καὶ ἔρωτες, ὅσοι ἐνδετάτω πρὸς τοὺς τῶν ὄντων εἰσάσει λόγους, καὶ πρὸς τοὺς τοῦτων ἡδὴ σκηνοβατῶσιν ἀλάς, Ἰσοδοτο φλεγμαίνουσαν καὶ πλεὺ εἰς τοῦμπρωθεν πρέφοισιν ἔφασιν. Ἐκείνο γὰρ μὲν οὐκ ἔστιν ὅτε με οὐκ ἐπῆρε λαυμαζέειν, ὅπως ὁπόσοι νῦν ἐφ' ἡμῶν ἀκμαζέουσι Ἕλληες, ἐσχῶς μὲν ἀπὸρῶτα, πρὸσθεὶς δὲ οὖν, ἔπειτα σὺ γὰρ μόνω ἐμὲ τὰ τῶν ὄντων λογικῶν καὶ ἰσφίας γαμέντων ἀπρημῶν ἀναπῆναυ φορτία ἔμαλα ὀκνήεις, ὅτι μὴδε μίδω ἀλλοίς καταλείπεις φιλοτίμου γυμνασίας πρὸσφασιν, δὲ δέσφας ὁπόσα πρὸς ὀργλῶν χροδῆζοισι γῶμαυ φιλοτίμοι, ἐπειδὴ τις ἀποκράη τὰς ρίζας ἐκ τέμων, ἀλλοίς τῶν ὄντων βλαστοὺς ἐξαρῶσιν. Ἐστὶ γὰρ ἔτι Ἀλεξάνδρου πατρὸς Φιλίππου πατρὸς αἰεπίφθονοι ἐμεινε καὶ βασιλείας ἐκτός, ὁρῶντι τὸν Φίλιππον συγχῆας τοῦς νίκης ἐμπομπέοντα, ἀλλὰ μικροψυχόσματα βασιχὸν ἡμεῶν λέγεται λόγον ἀφῆσαι πρὸς τοὺς ἡλικιώτας, καὶ μεσὸν ὡς εἰπεῖν ἐρητισιασμοῦ. φάναυ γὰρ ἀγωνίαν μὴ πρὸς τὰ πρὸσληφῶς ὁ πατῆρ. μηδεμίας αὐτῶν καταλείπει Ἑσπαιῶν πρὸσφασιν. καὶ σιωπῶ τὰ πλῆστα. ἡ δὲ νῦν αὐτῆς πρὸσφασιν πρὸσβάλες, ἐβυλόμην ἀλλοίς τῶν φιλοτίμου πρὸσ χροήσας, αὐτῆς ἐκὼν ἡμέσασαι ἔχασθαι τε καὶ τῆς τύχης τῆς ἐμῆς πρὸσδότης. δῆλον γὰρ καὶ γέτλιον, εἴ μὴ τὸ οὐ φάυλων ἀγῶνων ὅ ἐργον, ὡς σὺ τε οἶδα, καὶ οἷς σὺ γὰρ ὁ Ἰσοδοτον ἐς καιὸν πρὸσβῆχας ἐλλογίμοις ἀσδράσιν. ἔπειτα οἷς τύφος ἐ λογισμῶν ἀκοσμία οὐκ ἐς καρόσι τυρανῆς πλεὺ ἀφαινοῖας, ὅλλω γὰρ μὲν πλεὺ ἰσφίας ἐπὶ τῆς ὀφρῶς ἔχουσι κατημῶν, καὶ πρὸς τὰ ράχαι τε καὶ χροφῶ τῆς ἀπὸ γλώττης ἐπαλγῆσαις ποιουῶται, ἐν τῆς φάυλοπῶτων ἀφῆσθαι. ὁμοῦς ἐπειδὴ ἡμεγάλη σοὺ γλώττα καὶ πρὸσβῆχαι σοὺ κεχρητῶς κερπουμῶν πρὸς ὅ νικῶν, ἐκ τε φιλοσοφου ἀφαινοῖας, ἐκ τε πειθῶς ῥητορικῆς ἀρισμῶν τὰ τε δῆα πρὸσφῆρῆ μιν εἰς πειθῶ, καὶ ὅτι σομῶν ἀδικῶν φρονιτικῆν ἔχῃ φιλόσοφοι ἀκολῶ, φέρε τὴν ὡς ἐφικτὸν ἐκ πρὸσβῆχαι ἀπῆσιν, καὶ δῆσθαι τῶν ἄλλων, οἷς δὴ τὰ μέγιστα χρομῶν ἰσφίη δὲ ἐπὶ γὰρ τῆς Ἑσπου Ἰσοδοτοῦ.

ἅπανσι μὲν τοῖς γε ὠμολογημῶρον ἔστι, οἷς καὶ ὅπω-
 σαῦν νοῦς ἔστι κριτικῆς ἐπισημῆς μέτεσι, μὴ ἐν
 τῇ (Ἐπίστας εἶδος τῆ μέγαν ἐξηποκηκεῖαι Σωέσιον,
 ἀλλ' εἶ) μηδὲν ὁφείδ, (ἴστω δὲ εἶ) τῆ πρῶ-
 των ὁδῶνα νομίζω τῆ ἀπτερουῶτα. μηδὲ γὰρ
 μόνον ὁπόση καὶ τῆ Ἑλλῶνα λόγον ἐστὶ ποικιλία,
 πάσης ἐς ἄκρον αουδασην κατὰσηται, ἀλλὰ καὶ
 τῆ Χορδακῆν διασώττω ἀπῶτων ὀργῶν· καὶ
 ὅσα δὲ αὐτῆς ἱερογραμματαίων τῆ παλαιῆ πρῶ-
 Αἰγυπτοῖσι θαυμασθέντων βίβλῶσι καὶ μυσηκαὶ
 τελεταῖς οἷς ἐπειτα χρόνοις πρῶδῶσαν, ἔ ὅσα
 Δελφῶν ἐδογματίσαν θεολογοῖσι, ὁδῶν τούτων ἀ-
 τέλετος ἔμεινεν ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ ταῦτα τε, καὶ ξαῦ
 γε τούτοις. ὅσα Πλάτωνες δὲ Ἀθῶν, καὶ
 Σάμου Πυθαγόρου πρῶ Αἰγυπτοῖσι φοιτήσαν-
 τες ὄνατο. καὶ ὁδῶν ἀνήρ ἄρῶσως ὡς τῆ ἴστω-
 τῶν ἐβάκχευσε πρῶτα ἐμῆσε δὲ αὐτῶ ἔ
 ὅσα γρήτων καὶ μέγαν ἐπιτηδύοισι ἴσως, ἐπι-
 τηδύοισι μὲν ἔπω ταῦτα· ὅ τῆ ἴστω τούτων ἐν
 ἀπῶτων κειμῶσις λόγῶσι ἀκροῖσι ὡσὶν ἐπελ-
 ῆν, τῆ τῆ καὶ μέγαν. ὁδῶν γὰρ ἴσως ἀνδρῶ τε
 ἔφω καὶ φιλομαθῆ εἰς τῆ παγκόσμιον ἴστω ἴσ-
 ῶν τῆ πῶτος ἀνακῶσην, μὴ δὲ πῶτων
 ὡς μῆ καὶ λόγων καὶ ἐπιτηδύοισι τῆ ἴστω ἴσ-
 ῶσι ὡς ἐφικτῶν ἐξῆταξῶν τε καὶ ἴστω κατῶν, ἔ
 τῆ μὲν ἔχεα, τῆ δὲ ἀπέχεα, καὶ μέγαν μὲν
 Ἑλλῶν τῆ ὁδῶν τῆ ἴστω ἴστω, μικροδ πῶτων
 εἶχετο ἀφ' ὅ τῆ δὲ ἴστω ἐκείνῶ ἀκῶν,
 ὁπῶς ποτε ἀπεκῶσατο, τῶν κατῶν δὲ καὶ τῆ
 πλείων ἀπέχετο, ὁπόσα ζιζαῖων δὲ κῶ ἴστω
 χῶ τῆ κατῶν τε καὶ ἴστω λῶν. γῶν μὲν
 ὡν αὐτῶ κατῶ ὡν ἴστω αὐτῶ γῶν βίβλων
 καὶ λόγων γῶν δὲ μῶλλον ἐκ τῆ δὲ ἴστω ἴσ-
 ῶν, πάτε δὲ καὶ τῆ πολυμαθῶν καὶ ὡς
 νοῖσι τῆ ἀνδρῶ, καὶ ὅπως φιλοσοφοῖ μὴ ἢ ὡς
 θεοῖσι αὐτῶ πῶτων, καὶ ἴστω ἀξίωματῶν καὶ
 σεμνῶν οἷσι πῶτων χεῖλεσι πῶτων πῶτων δὲ
 ἐπῶ μῶν, ἀτε καὶ τῆ ἀδύτοις τῆ παγκο-
 μῶν καὶ ὡς φύσιν ἐξῆταξῶσι σῶν γῶν
 τε καὶ συμβακῶν, ἔ ὅσῶ ἐπῶν, κα-
 ῶν οἷ θεοματῶν τε καὶ φοβῶν. ἔ γῶν
 τῆ αὐτῶ γε ὁμολογῶσι ὡς ἐχοῖσι δὲ καὶ αὐ-
 τῶ ἐπῶν γῶν, δὲ καὶ ὡς τῆ φιλο-
 σοφῶν ἔ διδασκῶν ἴστω, ὡς ἔ Θεοδ κατῶ
 σαμῶν τε καὶ ἀνακῶν, τῆ πῶτων λόγον ἐξῶ-
 ῶν, ἔ αὐτῶ μὲν πῶ γῶν ἐξῶν,

A Omnibus quidem certè sine dubio concessum est,
 quibus etiam quocumque modo adest communi-
 catio mentis & scientie iudicio pollentis, non
 unicam quandam sapientie speciem magnum
 Synesium exercuisse; at nullam esse, quam non
 affecutus sit, huicque rei mortalium neminem
 contradicendum opinor. Neque enim solum
 quanta est eius in Græco sermone coloris va-
 rietas, ad cuiusvis excellentissimum fauto-
 rem constituendum & exhibendum, verum-
 etiam omnium Chaldaicorum mysteriorum so-
 dalem: Et quæcumque rursus à sacris scripto-
 ribus priscais apud Aegyptios de rebus admira-
 bilibus libri ac mystica ceremonie subsequen-
 tibus temporibus tradiderunt, & quæcumque
B dogmata Delphorum theologi præscripserunt,
 neque remansit vir quin his initiatus esset.
 Verùm & hæc ipsa, & cum ipsis, quacun-
 que Plato ab urbe Atheniensi, & è Samo Py-
 thagoras ad Aegyptios discendi gratia venti-
 tantes affecuti sunt; etiam ille vir fortiter
 circa talem debacchatus est mensam. Ipsi por-
 rò curæ fuit nosse omnia quæ præstigiatorum
 & magorum voces instituerunt: nunquam
 tamen ista exercuit: sed earum rerum in ar-
 canis delitescentes rationes extremis auribus
 percurrisse, istud maximè curavit. Haud
 quippe fas est viro sapienti ac discendi cupido
 in hoc omni ex parte ornatum mundi Thea-
C trum oculos flectenti, quin omnium rerum ser-
 monem, & institutorum rationes, quantum
 datur assequi, exploret & inuestiget, ut his
 insistat, ab aliis verò se absteat. Et quoad
 Græcus erat animo fermè omnia complecteba-
 tur. Sed simul atque amarum illum auditum
 utcunque abluat, tum demum sanè etiam à
 pluribus se abstinuit: quæcumque instar loliorum
 molestiam exhibebant sinceris atque firmis se-
 getibus. Ceterum nouerit quissiam & ex aliis
 quos ipse scripsit libris & orationibus: nouerit
 autem commodius ex hac oratione & alia &
 præterea multiplicem eruditionem ac solertiam
 viri, & ut intentio quidem philosophica in ipso
 ubique, & indoles veneranda ac splendida in
 eius labiis efflorescit. Sed hîc in primis, ut-
 pote etiam in secretioribus rerum ornatissima-
 rum & supra naturam positarum exploratio-
 nibus, ceremonias cum peragat, atque diui-
 no furore afflatus, ac veluti numine concita-
 tus sit, quemadmodum vates diuini & Phæ-
 bi vaticinio correpti. Etenim ut ipsius inte-
 rim professione contractaque societate, prout in
 ea se habet mens, etiam ego in præsentia utar:
 indicat ad sapientie studiosam & magistram
 Hypatiam, ut tanquam Deo eius animum in-
 citante atque cogente, præsentem sermonem
 ediderit, & ipse quidem stylum accommodarit,

quasi extra se ipsum exortus. Deus porro hanc rerum vniuersitatem quam ocys-
simè construxit ac molitus est, verbo-
rum efficacium & in promptu posito-
rum extemporancorumque fontes af-
fluentes & vberimos suggerens, &
ore promens: & parum abfuit quin ipse
Synesius hoc vniuersum contempleretur,
quatenus etiam postea consequens
& futurum tempus, vt ipse ait, se non-
nullis vt plurimum occultissimis ac in-
uentu difficillimis partibus vsum esse,
discrepando seque abstinendo ab ijs quæ
absurda, & ab instituto aliena sunt, nihil
in suum librum retulisse.* Hinc etiam istud
manifestum est. Etenim cum presentis tractatus
sententia sublimi ac ethereo diuini afflatus praesidio
septa munitaque sit, & vsque adeo theolo-
gica speculatione edisserat, opportunum subinde
fuerit à dictione tranquillitatem elicere, ac mi-
nimè eiusdem insolentia nouitatisque inherescen-
tem sensum confundere, atque mulctare eloquen-
tiae & sermocinationis studiosarum aurium audi-
tatem. Huic porro neque dictio à uaticinan-
di artificio & oraculo aliena remansit, neque ita
intumescere sententia propter fastidium, otium
admonendi subridente lingua accepit. sed fa-
miliaritate hic quoque usus est, natura videlicet
eius lingua tanquam sua sponte fluentis fon-
tis facilitatem & urbanitatem suppeditante.
Iste autem peregrinis utcumque & externis mo-
ribus ac uocibus utens percellit auditum, ac ve-
luti pungit, & pruritu afficit, ut vindemian-
tium palmam qui circa rosam est aculeus aut spi-
na. Solet enim homines, qui distinctos locos in-
colunt, peculiaris mutatio cuiusdam consuetudi-
nis simul & linguae, haud secus atque quidam
insitus animi affectus comitari, & illinc oriri.
Ac si quaedam istinc ad auditam attico sermo-
ne delinitum peruenit commentatio, cuiusdam
talis generis dicendi more sibi attrahit & asci-
scit. Nam Ptolemaidi & Alexandria & in su-
periori parte Libyæ versans, è longinqua regione
consuetudinem habuit cum illis, quicumque Stoi-
cae familiae & Academicae sectatores ac discipuli
fuerunt. haud tamen suis legibus uiuens horum
contubernalis fuit: & ob id illinc nonnullas
quasi opiniones admisit, alias autem repudiavit.
Hunc in modum has quidem loquendi rationes
inde profectas emulatus est, alias verò minimè.
Ideoque angusta & imperatoria quadam natu-
ra licentia utens, à patrijs laribus emigravit,
exiguam rationem habens de his, quorum com-
muni colloquio fruebatur. Ergo si quisquam
hanc utique causam esse constituerit, atque eius
praesentem orationem coniectu difficilem esse
maiori ex parte, & velut anigmaticam

A ὡς ἄρ' ἔξω ἡρόμενος ἑαυτῷ. Θεὸς δὲ ὁ πρῶ-
τὸν ἀρχιστὴν ἐξείργασαί, λόγων ἀδελφῶν
ἀφρόνους πηγαί ὑποβάλλων, ὡς δὲ ὑποδοῦν
αὐτῷ γὰρ μὴ σκεφαλῆμου ὁ στωϊκοῦ, πρῶ-
τόν τε καὶ ὑστερον ἐπιόντα αὐτὸν, ὡς αὐτὸς γὰρ
φυσὴν, ἔστιν οἷς τῆν μερῶν ἐς πλεῖστον ἀπόροισ
χρησασαί, τῆν ἀλλοτεῖως ἐχόντων ἀποικί-
τα μηδὲν εἰς ὁ ἴδρον σὺν γραμμα. καὶ δὴ-
λον καὶ τεύθεν ὑποπ. καὶ γὰρ τῆς τῆ παροῦτος
λόγου ἀφροσύνας ὑψηλοῖς τε καὶ ἀφροῖς φρο-
συμῆς τοῖς ἐρησιασμοῖς, καὶ οὕτω θεολο-
γῶσις, δέον τὴν γὰρ ἀπὸ τῆς λέξεως ἀρχῆ
γαλιώϊω, καὶ μὴ τῶν τῶν ἀνῆν σὺν κυ-
καὶ τὸν ἐλκείμων νοῦν, καὶ ζημιῶν τῆν φι-
λολόγων ἀκρῶν τὴν λιχρῆϊω. τῶν δὲ οὐδὲ ἰε-
λέξισ ἀχρησιμῶδης ἐμμενι, ὡς δὲ φλεγμα-
νοῦσις οὕτω ἀφροῖας ἔχον εἰλήφει γολιῶ
μειδιώση γλώσση ὡς ἀμυθῆσασαί, ἀλλὰ
τῆ σιωπῆϊα καὶ τῶν ἐχρησασα. τῆς γὰρ
τοῖ φυσῆως πολλῶν αὐτῶ τῆ γλώτῃ χρηρη-
σῆσις ὡς δὲ ἀδελφῶν πηγῆς τὴν ἀκρῆϊω
καὶ ἀσφῶτῃ. ὁ δὲ ξειζοῖσι ἐὰδ ὅπη καὶ
ὑποροῖσις ἠησι τε καὶ λέξεσι χρωμῆσις,
C πληθῆς τὴν ἀκρῶν, καὶ οἷς ἀμῶσει καὶ κρι-
ζῆ, κατὰ ἄρ' τὴν τῆν πηγῶντων παλαμῆν
ἰε ὡς δὲ ὁ ῥῶδον ἀκρῆϊα. φιλεῖ γὰρ τοῖς, ὅ-
σοι ἀφροῖσις τοῖς τόποις οἰκοῦσι ἀδελφ-
ποῖ, ἰδρῶσῃ τῆς ἠησις ἀμῶ καὶ γλώτῆς,
κατὰ ἄρ' ἰε σύμφυτοι παλῶς ἀκρῆϊω,
καὶ τεύθεν συμβαῖν. καὶ εἰ ἰε ἐκφῆν
ἰε ἀφροῖσις ἀκρῶ ἀφροῖσις γρα-
φῆ, τοῦτου ἠησις χρωμῆς ἐπάγασαί
γαλιώσῃ. Ππολεμῆϊδ γὰρ καὶ Ἀλέξῃ-
δρῆϊα, καὶ τῶν κρείττων τῆς Λιβῆς ἐδελφῆ-
D τῶνδῃ, πρῶτον μὲν ὡμίλησιν ὅσοι σῆς
καὶ ἀκρῆϊας ἠησι ὡμίληται. αὐτὸς γὰρ μῆν
οὐ μῆν πω αὐτῆς τῶν ὡμίλητῆς ἐγα-
γῆς, καὶ ἀφροῖ τῆς ὡς ἄρ' τῆς μῆν ἐδῆξ-
το τῆν ἐκφῆν δῆξῆν, τῆς δὲ ἀπηνῆϊατο.
οὕτω καὶ τῆς μῆν ἐξήλωσε τῆν ἐκφῆν γλωσ-
σῶν, τῆς δὲ οὐ. ὅθεν ἀδελφῶν τῆς τε καὶ
ἠησιμῆς ἠησις ἀφροῖσις φυσῆως χρωμῆς,
τὴν οἰκῆν ἐβάδισε, μικρῶ τῆ σῶν χρωμῆ-
των φροῖσις. εἰ γὰρ πῆ τῆν δῆξῆν ἀ-
πηνῆϊα, ὅ τῆ τὸν ἀφροῖσις λόγων δυσι-
πηνῆϊα, ὅ τῆ τὸν ἀφροῖσις μῆν, ὅ τῆ ἀ-
κρῆϊα γῆσασαί τῶν γὰρ πλεῖστοι μῆν, ὅ τῆ ἀ-

ηγματιώδη, οὐ πόρρω που τρέχει ἀπὸ τῆς σω-
 στικῆς. τοῖς γὰρ οὕτω τοῖ ἐμβολιῶν, καὶ πα-
 σης μαθητικῆς καὶ ἑθικῆς συμφόρημα, τοιαύ-
 τη γλώτῃ στυφωθεὶς, πολλῶν ἀν' ἐπενέχει
 νύκτα τε καὶ κατήφεια, εἴ τις φιλοκλεινὴ τὸν
 ἔνδον θαλαμειόμηνον ἐθελήσῃ νοεῖν. ὡς ἀνά-
 κλω εἶπ' ὅτι τοιοῦτο πρὸς βουλήσεως ἀπὸ τῆς
 τὸν λόγον ἀζητήσῃ, μὴ μόνον παρεμπερηκότα
 καὶ αὐτὸν τυχερῶν ὧν πρῶτων ἀ' διεξέσιν ἐκεί-
 νος ἠερίσατο, ἀλλὰ καὶ μεταρρηματίζεσθαι δὴ-
 νασθαι πρὸς πρῶταις δόξαις, ἔτι πλεονεξίας
 ἡμετέρας τεροφύλοις, καὶ οἰονεὶ μεταρρηματί-
 ζεσθαι πρὸς ἀξιοτάτονα χρώματα, καὶ τὸν
 Φαρίον ἐκείνον Πρωτέα. ἔτι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 ἀπώμας γνώμης παρεσφύρονται τοῖς ἀλλοῖς,
 ἀλλ' ὡς ἐκαστοὶ τυχερῶν γνώμης ἢ σπουδῆς ἔ-
 χοντες· οἱ μὲν ἀκαπλήδων ἔρχονται φέροντες
 κείων, οἱ δὲ πρῶτοι μαρτυροῦν καὶ νοσοδομῶν
 τὰ κείρια, οἱ δὲ ἡμιμαρτυροῦν καὶ πρὸς ἐκά-
 τερα ῥέπουσιν. ἔτι δὲος μὴ πρὸς φθέρησιν
 τις ἦν εἶναι οὕτως, εἴτ' ἐκείνως ἐρῶντων, καὶ
 παρερρίψεται δόξης ὅσα ἀγαθῆς ἡμῶν ἔκκλη-
 μα· κάπειτα γλώσσαι μετεληφῶμαι, φασγῶ-
 τεραί τε ἔτι πρὸς κακίας ὀξύρροποι ἀφαικω-
 δανίσωσι, ἔτι μηδὲν ἡμεῖς ἀδικήσαντες καμι-
 σάμεθα βραβεῖον πομπῶν καὶ πολέμιον τῆς κα-
 λῶν τῆδε σπουδῆς. ὁμοίως ἡμεῖς κατ'
 ἐκείνοισι, οἱ δὲ Ἰνδῶν καὶ Περσῶν μεταφύροντες
 γνώμην, ἔτι γλώσσων εἰς τὴνδε τὴν ἡμετέ-
 ραν ἀκωλὴν καὶ φωνῶν, ἀεὶ ἐκκλητοὶ μῦθοισι· τὸν
 αὐτὸν γὰρ ἔσπον ἔτι ἡμεῖς ἀλλόφρονων δόξαν ἀφα-
 λωκάνοντες, ἔτι πρὸς ἀφαικῶν ἀφαικῶν
 μεύοντες ἀκωλὴν, λήσασθαι πρῶτως ἀεὶ ἐκκλητοὶ
 μένοντες, πρὸς ὅσοι τε ἦν ἐλλογίμων εἰσὶ, ἔτι
 ὧν ἡκιστα φθόρος ἐφεδρῶν ἰνάτην καὶ κακῶν τῆ
 γνώμην. κάπειτα καὶ πλείους οἶμα ἀεὶ ἦν
 φθονησόντων ἔσονται, οἷς χεῖραδες τῆς πρῶ-
 μα φαισται· ὧν δὲ τὰ βέλιστα παρερρίψας
 σπουδῶν ἡμῶν, ἡμῶν μὲν εἶναι τῆς ἐργου
 μαθὸν ἵνα δίδῃς ὁ Θεός· τοῖς δὲ βασιλεύοις,
 αὐταῖς βασιλεύοις κακῶν κακῶν σιωπῶν
 αὐταῖς. ἔσται δὲ ἡμῶν τῆς ἀξιοτικῆς, ἔτι πρὸς
 ἀτελετέροις μόνον ἡμῶν, ἀλλ' ἢ καὶ καὶ
 πρὸς ἀτελετέροις τὴν γνώσιν. οἱ μὲν γὰρ
 τῶνδε τῶν μέρων σιωποῦνται, οἱ δὲ τῶνδε, οἱ δὲ
 ἐκατέρωθεν, ὡς δυνάμεις ἐκάτω καὶ βούλησις.

A & obscuram, non procul ab eo quod decens
 & consentaneum est currit & aberrat. Mens
 enim tam onusta, & cuiusvis discipline ac
 sapientie coacervatio, tam uberanti facun-
 dia contexta multam intulit noctem & tri-
 stitiam, si quis curiosè expendere internum
 & contubernalem sensum velit. Quasi neces-
 sarium esse liceat cuicumque huic ad volunta-
 tis & sui consilij rationem explicare: non
 enim solum qui prius particeps fuerit, com-
 potem eorum omnium fieri qua edisserit, ac
 si ille emendicauerit; verumetiam trans-
 formare posse ad varias opiniones, & se-
 penumero iudicio nostrae gentis priuatas, ac
 B veluti transfigurare in degenerantes variōs-
 que colores, haud secus atque Pharius ille
 Proteus. Non enim iuxta eandem senten-
 tiam omnes eis viuitur, sed ut singuli opi-
 nionem sortiti sunt aut perspicientiam: hi
 quidem accedunt integrum ac sincerum ad-
 ferentes iudicium, alij verò admodum fla-
 gitiosum, quippe quod circa consentanea &
 opportuna insano studio errat; nonnulli por-
 ro semiuitiosum & in utramque partem ver-
 gens. Nec quis eorum, qui hoc vel illo
 modo affecti sunt, timorem perperam &
 inconcinnè respondeat, & nos aspergat cri-
 mine atrocique iniuria improbae opinionis.
 C Et postea lingua sibi multa arrogantes, igno-
 biles, petulca, & ad maleficium propen-
 sive nos timore sinistro apud vulgus on-
 nerent: & nos nullo scelere polluti pra-
 mium infaustum & hostile reportemus hu-
 ius honesti & egregij studij. Nihilomi-
 nus cum illis qui Indorum & Persarum in
 hunc nostrum auditum & sermonem trans-
 ferunt sententiam, hi inculpati manent:
 hunc in modum & nos propter alienigen-
 nam gloriam candescentes, & ad dilucidio-
 rem auditum trajicientes, latebimus omni-
 no inculpati manentes, apud eos qui sunt
 D è numero cordatorum elegantiumque homi-
 num, & quorum nullatenus inuidia presi-
 dens concutit & agitat mentem. Postea
 etiam plures, ut opinor, semper emulato-
 res erunt, quibus perutilis haec res videbi-
 tur: Quibus cerè optima prompto alacrique
 animo nobis optantibus, nobis quidem
 Deus huius operis quandam dederit merce-
 dem: Sed obtrectatoribus, ut cum ipsis
 malis obtrectationibus malè pereant. Erit
 autem à nobis haec explanatio non tantum
 in perfectiorum gratiam facta, sed iam
 propter intelligentiam eorum qui sunt minus
 idonei. Hi quidem hac in parte versabun-
 tur, alij in alia, nonnulli autem in utraque,
 prout facultas & voluntas unicuique fuerit.

Quaecumque porro de animo commemorat, cum quibusdam priscis sapientibus consentanea enumerat, cum quibusdam dissona discrepantiūque. Et quidnam proprie fantasiam esse ille dicat, quid verò eorum unusquisque: & in qua corporis parte, eius qua in somno est vaticinationis, statuat tripodem seu cortinam edendis oraculis idoneam: demonstrat quidem ipsemet ad sapientia studiosam & magistram Hypatiam, quod multa eorum qua inter philosophandum excogitata nondum à Grecis fuerant exposita traditūque essent. Conspicuum igitur etiam nos faciemus in ipsa explanatione. Ad hac efficiemus ut singula innotescant, & illustrentur, in singulorum statione degentes. Tu autem pro his qua appositè, & ex tui animi sententia constituta sunt, gratias animo & lingua reddere coram Deo ne torpescas: Sed pro ijs qua aliter se habent, luculentam nobis exposultationem facito: Illorum enim ipse dux, princeps & choragus est: in his autem noxculandi sumus.

Ἐπεὶ μὲν τοὶ ψυχῆς ὁ, πὶ διέξῃσι, ἔτισι μὲν
στωωδὰ φησὶ γέταται τῶν πάλαι σοφῶν, τίσι δὲ
ἀπάδοντα. καὶ τὶ μὲν εἶδ' ἔτι τῶν φαλασίων εἰ-
νά φησι, πὶ δὲ εὐκείνων ἕκαστος, καὶ ὅπη τ' σῶ-
ματος τῆς κατ' ὑπνον μαντικῆς ἰσῆ τὸν πεί-
ποδα, δείξεισι μὲν καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν φι-
λόσοφοι καὶ διδάσκαλοι Ὑπατίου, ὅτι πολλὰ
τῶν μὲν τῶν φιλοσοφηθέντων Ἕλλησι παρεχερί-
εσαι. δὴλον δὲ οὖν καὶ ἡμῖς κατ' αὐτῶν γε
ποιησόμεθα τὴν δέξησιν. ὁπισθημαρῶν μὲν γὰρ
ἕκαστα καὶ γράσει ἕκαστων γυρόμενοι. σὺ δὲ,
ἄσπ' μὲν τ' ὅτι καὶ τῶν γλώσσῶν ἐχόντων, γὰρ
εἶτα ἀπὸ γλώσσης καὶ γλώττης ἀποδίδεις μὴ
κατόκνη Θεῶ. ἄσπ' δὲ τῶν ἀλλῶς ἐχόντων,
λαμπερὴν ἡμῖν τ' μέμην. τῶν μὲν γὰρ αὐτὸς
χορηγός, τῶν δὲ ἡμεῖς ἀγῆτοι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΝΙΚΗ-
ΦΟΡΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑ.

EIVSDEM NICEPHORI
IN SYNESIUM DE
Infomniis explanatio.

I δὲ εἰσιν ὑπνοί.) Ως-
 ὡς τὰ τῆς βασιλείων
 κειμήλια , καὶ ὅποσα
 αἰθερότοις ἰερά τε καὶ
 ἴμια , ὑπὸ ᾧσα-
 πεπλάσασιν ἄλλα ἄλ-
 λαις κεκλυμένοι , ἵνα μὴ
 τε δήμοις αἰοσοῖς παρεκείμνα κινδυνώθηται ,
 μήτε ἀποφρονῆται· Ἄλλ' ἂν τῆς γρηγίας ἀ-
 ποτόν τε ἔστω ἄλλο οὕτω καὶ ὅσα κατεύδουσι
 τοῖς αἰθερότοις ὄρωνται , ἐπεὶ ἠοτέρα , φησὶ , καὶ
 παρρησιαστικὴ τις ἐστὶν ὄψις , ἢ φησὶ ἡμετέροιο πνεύ-
 ματος τὸ ψυχῆς πτωχεύειν κατὰ τὸν ἄλλο κα-
 τὰ τὸν ἄλλο , ἔξ' ὅθεν ἀπὸ τῆς ἀπληθείας ἡμε-
 τῆς τε ἔστω ἄλλο τρυφῶν , ἀνιγματοειδῶς πῶς
 καὶ ταῦτα , καὶ ὡς ἄλλο ὑπὸ ᾧσα πεπλάσασιν δι-
 δόνται τοῖς αἰθερότοις . Ἄλλ' ἔστω ἄλλο φησὶ καὶ
 τὸ μὴ ἄλλο βεβαίον δὲ τῆς καὶ ἄλλο τῆς τῆς
 Ἡσιόδου ἐπῶν , ἐκρυψάμεν γὰρ , φησὶν , οἱ θεοὶ τοῖς
 ἀνθρώποις τὸ ἀπονοεῖν βίον , ἔστω πᾶντων κεκλυ-
 ῖν ἰδούσα θεοὶ παρεπαροῖν ἐθέλοντες . ὅθεν ἀπονοεῖν
 τὸ ἀγαθὸν τὸ ἀγαθόν , δῶρον ἐστὶ φησὶ ἡμετέροιο δι-
 δούσα δὲ τῆς μὴ πᾶν πολλοῖς ἕστω , ὅτι μὴ
 σφόδρα ὀλίγοις· ὅθεν ἔστω ἄλλο πόνων χωρεῖς ἐ-
 βραβεύειν τὰς Σολομῶντι· Σαμψῶν δὲ ἐστὶ τῆς
 σώματος ἀντιβραβεύειν ἰσχύς τε καὶ ἰσχύς· καὶ αὐ-
 τὸς ὡς ἑλλῶνες πείθοιτο λόγοι , ἔστω πᾶν οὐ πᾶν
 τοῖς ἀργυρῶν ἢ καὶ τῆς αἰῶνος παρονοίας , καὶ
 Αἰσώπου τῶν Φρυγῶν , ἔστω γὰρ τοῦτο Ἡσιό-
 δου τε καὶ Ὀρεσίφω . ὅθεν ἔστω ἄλλο τῆς ὑ-
 πνοῖς ἔστω τὰ ὄναρ θεάματα σιωπῆς ἕστω εἰκα-
 σίας τῆς ἐσομένων , ἔστω τοῖς βεβαίον τε καὶ ἀνα-
 πῆρητοι ἢ γηται ὅθεν ἔστω Σιωπέσις , ὅστε ἔστω
 βίβλος ἐκ παρονομῶν ἀποδοκτικαῖς ποῖ ἕστω
 συλλογισμοῖς , βεβαίον ἄλλο , ἔξ' ὅθεν δὲ μὴ καὶ τοῖς
 πλείστοις ἔστω ἀρεσιωπῆς παρὸς τῆς , τῶν συ-
 ναπικῶν τε καὶ οἰονεῖ διαπικῶν ἐστω κορυ-
 ζῆ τὸ αὐτὰδες τῆς πολυμῆμας , μονοουχὶ λέ-
 γων , ὡς εἰ ταῦτα δογματικῆς ἐστω , ὅστις ποτε

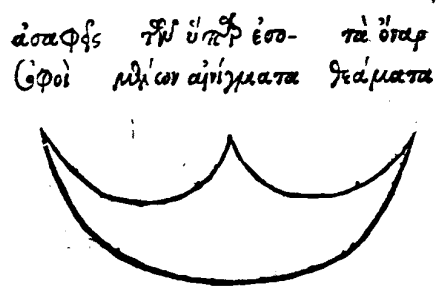
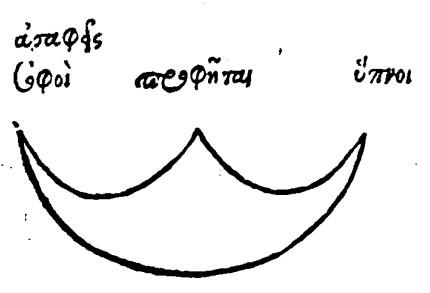

VOD si somni sunt
 fatidici.) Quemad-
 modum Regum precio-
 sa munera , quae pro-
 pter valorem , maiore-
 ue delicias reponuntur
 & asseruantur , &
 quaecunque apud ho-
 mines sacra , augusta & magnificienda sunt,
 sub tapetis & auleis alia aliis teguntur , ne pro-
 fanæ ignaræque multitudini proposita corrup-
 pantur & adulterentur , neque floccifiant . Nam
 propter sumptus , id facile & in promptu po-
 situm est . Ita quaecunque ab hominibus somno
 sepultis cernuntur , quandoquidem diuiniore , ac
 prescians quidam aspectus denuntiat , tunc fan-
 tastico animæ spiritu puriore pacato , propierea
 quod solutus est quodammodo corporeis atque
 materialibus crassisque tumultibus , enigmaticè
 & obscure quadam ratione etiam ista tanquam
 sub velis hominibus conceduntur . Eam ob rem
 sapiens & industrius est in ipsis (ut aiunt)
 etiam id quod non apertum est . Istud porro ver-
 sibus Hesiodi confirmatur . Occultarunt si
 quidem (aut ipse) Dij hominibus lenem
 & facilem vitam , & in conspectu om-
 nium rerum sudorem Dei collocarunt .
 Illud autem , nempe citra laborem bonorum
 competentem esse , munus diuinum asserit esse : ve-
 rum id non admodum multis concedi , quia val-
 de paucis : Veluti sapientia sine labore Solom-
 ni pro premio distributa est : Sampsoni verò cor-
 poris insuperabilis fortitudo roburque : Ac rur-
 sum ut liberales Graecorum discipline tradunt
 & suadent , sapientia quaedam non admodum
 ignobilis accessit à suprema celestique prouiden-
 tia Aesopo Phrygio , & ante hunc Hesiodo
 necnon Homero . At somnos Prophetas esse , &
 spectra per quietem visa , futurorum umbrati-
 les quasdam similitudines , usque adeò firmum
 & sancitum , cuique nihil ex aduerso opponi queat ,
 arbitratur sapiens & industrius ille Synesius ,
 ut statim à primordio demonstratiuis quibus-
 dam uti syllogismis velit : Sed quia in hoc non
 multos habet sectatores , contumctio ac veluti
 separatio vinculo subigit ac temperat morosi-
 tatem & contumaciam temeritatis , propemodum
 dicens : Quòd se mihi in istis dogmatis assentiris ,

quisquis commercium habes cum hoc commentario atque etiā admittis somnos Prophetas & vaticiniorum interpretes esse, & quæ inter dormiendum cernuntur, futurorum præscientiam exhibere: Te quoque nosse operaprecium est ex necessitate id quod consequens, nimirum sapientes & industrios esse somnos, non utique dilucidos & apertos: Et hinc concludit, id quod minimè conspicuum & obuium est, ingeniosum ac sapiens esse: Euripidi contradicens. Ille si quidem in Orestis fabula introducit Menelaum dicentem, Id quod solers & argutum est, planum ac perspicuum esse, non autem quod obscurum. Ergo format ac texnit proæmium iuxta id quod diximas argumentum in formulam syllogismi hypothetici.

εἰ ὁ τὰ συζήματι τὰ δὲ ἐπιχρῶν, & δὲχῃ ὡς οἱ τε ὑπνοὶ παροφῆται εἶσι, καὶ τὰ ἔναρ θεάματα μνηόντων πῆρεστοὶ παροφῶσιν, εἰδέναι σὲ χρῆ & εἰ ἀνάγκης ἐπόμῳ, ὅτι ἄφοι μὲν εἰσὶν οἱ ὑπνοὶ. ἄφες δὲ εἰς αὐτὸν δὴπου καὶ ἐπεὶ τὴν συμφορὰν καὶ ὅ μὴ ἄφες εἶ) ἄφοι, εἰς αἰτία λέγον τὰς Ἐπειδὴ ἐκείνος γὰρ ἐν τῷ Ὀρέστου δράματι παρὰ γὰρ Μετέλαον λέγοντα, ἄφοι ὁ ἄφες, οὐ ὅ μὴ ἄφες. ἐξημεῖται οὖν ὁ παροφῶσι, διὼ ἔφαρδον αἰτίας εἰς τύπον συλλογισμοῦ ὑποθετικοῦ.

Vitam.) hic laboris expertem dicit.
 Maxima.) bona.
 Cognoscendi virtute.) hoc est rationali potentia anima.
 Ad cognoscendum.) non enim extrinsecus hanc desiderat, sed ipsamet cognitio est.
 Homini.) adiumentum ad perspicendum.
 Homo quippe vulgaris.) sordida turba.
 Quod adest.) instans, & quod ante pedes est, videt.
 Nondum evenit.) futurum.
 Coniectura.) cum ambiguitate.
 Græcorum omnium.) uniuersorum, quicunque in expeditionem Troianam exierunt.
 Quæ fuerant.) qua transierunt & elapsa sunt.
 Et apud Homerum.) inquit enim ille Ionem quoad generationem priorem & antiquiorem fuisse.
 Pertinere.) conuenire.
 Quandoquidem.) in hoc enim prius dixit Deum ab homine distingui, & hominem à βέλεια.
 Versibus.) ipsis Homericis.
 Insolenter.) hoc est, priuato iudicio, crasse & imperitè.

Pag. 133. Βίον.) τὸν ἀποτόν φησιν ἐπ' αὐτῷ.
 Τῶν μεγίστων.) ἀγαθῶν.
 Τῶ γινωσκῶ.) τῆ λογικῆ διωμάμει τ' ἰσχυρῆς.
 Τὸ γινώσκῃ.) ἔ γὰρ ἴσχυρῆν δέτα ἑαυτῆς, ἀλλ' αὐτῆ ἐστὶ γλώσσις.
 Αἰθερῶν.) βοήθημα εἰς τὸ παροφῶσι.
 Ο γὰρ πολίς.) ὁ ἀγροεῖος ὄχλος.
 Τὸ πῆρον.) τὸ εἰσεῖος.
 Τοῦ μήπω.) τῆ μνηόντος.
 Γενομένου.) μὲν ἀμφιβολίας.
 Τῶν περὶ ἡλλῶν.) τῶν ὅλων Ἑλλῶν, ὅσοι καὶ τῆς Τροίας ἐστράτευσαν.
 Πρὸτ' εἶοντα.) τὰ πῆρεστοῖα.
 Καὶ Ὀμήρω.) λέγει γὰρ ἐκείνος, ὅτι καὶ γυνεῆ παρ' ἑτέρω ὁ Ζεὺς.
 Σιωπῆν.) σιωπῆν.
 Ἐπεὶ τό.) ἐν τούτῳ γὰρ ἔφησεν αὐτῆρω ἀπαφῆρῶν θεοὶ τε αἰθερῶν, καὶ αἰθερῶν γηέου.
 Ἐπῶν.) Ὀμηρικῶν καὶ αὐτῶν.
 Φορτικῶς.) τῆτ' ἐστὶν ἰδιωτικῶς, καὶ παρὰ τῶν καὶ ἀμαθῶς.

Κατ' αὐτίκω.) τίω ποίησιν.

Φιλοσοφίας.) καλῶς τῆτο εἰρήκει. καὶ γὰρ οἱ ποιηταὶ φιλόσοφοι ὄντες, ἔλαθον, ποιηταὶ ὡσαύτῃων καλυμμένοι. τοῖς γὰρ ἰατροῖς ὡσαύτῃων πλῆθια δρῶντες ἔ αὐτοῖ, ἑαυτῶν φιλοσοφίας εἰς μῦθοις ἔ μέτρα καὶ μέγος ψυχολογούμενα καταθέμενοι, τῆς ἐκείνου ὠφελείας ἕτωσὶ τὸ πικρὸν σιωπεῖν καὶ ἰατρῶν παῖδες τίω τῆς λειπτερωῦτων φαρμάκων ἀπείδου μῆτι κεραινώτες, πολλὰκις συλκρυπτήσιν· ὡς εἶπὼν λειπὸν σιωπεῖν μὲν τοῖς θεοῖς· τοῖς δὲ βεβήλοισ, δυνατοτέρῃ μὲν, ἀσυνέτα δὲ. εἰς ὅσα δὲ γὰρ ἔπερον ἐκλαμβάροισι τὸ Δία, ἢ εἰς νοῦν ὡρεσούτατοι ἔ ἔργατότατον, κἀντεῦθεν καὶ ἑφώταρον ὡσαύτῃ καὶ τὸ Ἀδωδῶ εἰς τίω φροῖσιν, ἡ καὶ τὸ ἐκ τῆ Διὸς κεφούης ἡγνῶταί φασι. ἀκαλοῦτως οὖν καὶ ὁ θεὸς οὐδὲ Σωέσιος ἐλαῖν εἰς νοῦν μὲν ἐκλαμβάρι τὸν Δία· εἰς ἰαμῶν δὲ αὐτῶν τὸ ἑφῶν τὸ δὲ ἡγεῖν ὡρεπτερος εἰς τὸ ἔργατότητα, ἀφ' ἧς ἔ ἢ ἑφῶτα τοῖς ἐργῶσι ὡς τὰ πολλὰ ὡσαύτῃ. φησὶ δὲ καὶ Ἀναξάγρου, ὅτι νοῦς ἔστιν ὁ ἀκαλοῦτων τὰ πᾶσι καὶ πᾶσι ἀπῶν ὡς ἐντεῦθεν δείκνυται ὅτι καὶ οὐδὲ ὡρεσούτερον καὶ τῶν δὲ τῶ πᾶσι δὲ ἀκαλοῦ τὸν νοῦν.

H νοῖς.) νόας, νοεραῖς οὐσίαις.

Ταύτη.) ἕτως, καὶ τοῖονδε τὸν ἔπον.

Προσπεριγῶ.) ἕτω τοῖ ἀρεσιώτης τὸ Πλάτωνός ἐστιν ὁ πᾶσι οὐδὲ Σωέσιος, καὶ ἕτω τὸ ἐκείνου γλώττης δὲ κήρηται, ὡς τε ἔ μόνον τῆς ἐκείνου δὲ ἑφῶν τῶ πλείους ἐς ἀκρον δὲ κήρηταισιν, ὡς ὡρεσιόντες δὲ ἑφῶν, ἀλλὰ καὶ αὐταῖς πολλὰ καὶ κήρηται τῶς ἐκείνου λέξεσι. καὶ τὸ ὡρεσιότα δὲ ἐκ τῆ Πλάτωνος πᾶσι κήρηται. φησὶ γὰρ ἐκείνος ἐ τῶ φῶδω, ὅτι ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λῶπη, ὡς ὡρε ἡδον ἔχουσα ὡρεσιότα τὸ ψυχῶ ὡρε τὸ σῶμα, καὶ ὡρεσιότα, καὶ ποῖς ἑφῶν δὲ, δὲ ἀκαλοῦσιν τῶτα εἰ) ἀληθῆ, ἀφ' οὗ ἔ τὸ σῶμα φῆ.

Προσπεριγῶ.) ὡρεσιότα καὶ συλλογῶ.

Τῶ κατ' ἀκλω.) τῆτ' ἐστὶ τῶ καὶ ἰαμῶ ὡρε φέρει τῶ ἄλλων.

Ἀνακῆμπτῆ.) σιωπῶται, ἀέρχεται, ὡς ὅτι κύκλου συμπεραίνεται.

Ὅτι.) δὲ πῆ.

A In ea.) Poësi

Philosophiæ.) Appositè istud dixit. Si quidem poëte philosophi cum essent, id latuit alios, quod poëte ab omnibus appellarentur, Ipsi namque consimilia medicis facientes eorum philosophiam in fabulas, versus & modulationem ad animorum solatium literis prodentes, eamque philosophandi rationem memoria mandantes, illius que inde procedit utilitatis ita amarulentam difficultatem obtexerunt, quemadmodum medicorum filij fructuosorum pharmacorum acerbicatem & molestiam melle temperantes crebro abscondunt: ut sapientibus reliquum sit solertes quidem & industrios esse, profanis vero ea supersint qua plebi hilaritatem & oblectationem adferunt, ceterum intelligentia & recondite perspicacitatis expertia sunt. Nam in nullum alium sensum interpretantur Iouem, quam ad mentem natu maximam & antiquissimam, ac proinde sapientissimam: veluti Minervam ad prudentiam, quam etiam è Iouis cerebro natam perhibent. Consentanea igitur ratione sapiens ille Synesius hic ad mentem & intelligentiam refert Iouem: Et ad fortitudinem ipsius sapientiam. Quod autem etate prior sit, ad antiquitatem, per quam sapientia his qui illam assecuti sunt, superat, ut permulta alia. Dixit porro Anaxagoras mentem esse qua omnia gubernat, & omnium bonorum causa est: ut inde demonstrat, quod & ille antiquiorem esse, & huius uniuersi mentem opinatur.

B quum sit solertes quidem & industrios esse, profanis vero ea supersint qua plebi hilaritatem & oblectationem adferunt, ceterum intelligentia & recondite perspicacitatis expertia sunt. Nam in nullum alium sensum interpretantur Iouem, quam ad mentem natu maximam & antiquissimam, ac proinde sapientissimam: veluti Minervam ad prudentiam, quam etiam è Iouis cerebro natam perhibent. Consentanea igitur ratione sapiens ille Synesius hic ad mentem & intelligentiam refert Iouem: Et ad fortitudinem ipsius sapientiam. Quod autem etate prior sit, ad antiquitatem, per quam sapientia his qui illam assecuti sunt, superat, ut permulta alia. Dixit porro Anaxagoras mentem esse qua omnia gubernat, & omnium bonorum causa est: ut inde demonstrat, quod & ille antiquiorem esse, & huius uniuersi mentem opinatur.

C Quam animos.) mentes, substantias & naturas intellectuales.

Hac ratione.) hunc in modum.

Annectit, vel affigit.) Sic utique obfirmatus Platonis sectator est hic noster Synesius, & ita ab eius lingua pendet, ut non modo complures eius opiniones usque ad apicem & sublimitatem meditando consecutus sit, quemadmodum in ipso progressu enarrabimus, verum etiam ipsismet illius dictiones passim adhibuerit, & illud

Insuper necit.) è Platone assumpsit. At enim in Phedone, quamcunque voluptatem & agritudinem veluti clauum habere, quo animi corpori affigat & annectat, corpulentumque efficiat, quippe qui ea vera esse arbitratur, quæ corpus dixerit.

Affigit.) seu in suum ius recipit, & conglutinat.

Virium præstantiæ.) id est, propterea quod viribus alijs præstantior sit.

Reflectitur.) simul adducitur, rediit, & tanquam in circulo concluditur.

Hæc quidem argumenta sunt.) *εφαρ- A*
argumenta, inquit, demonstrationes esse, quòd sci-
licet cognitio & sapientia possit euentura pro-
spicere, & vaticinandi artificium philosophan-
do circa eas res, occupetur.

Quòd si omnia quidem omni ex par-
 te quidpiam portendunt. *Græcus cum sit*
opinionis, ea que ipsi sentiunt commemorat,
mundum sua natura esse animatum, & re-
liquum est quemadmodum, ait, unumquod-
que animantium in mundo compositum esse
ex partibus & membris, que cerè societa-
tem & cognationem mutuam inter se habent:
Sic & mundus è cælo ac terra rebûsque inter-
iectis constans, animal cum sit vitæ parti-
iceps, similia cuilibet animantis partitur &
facit: & partes ipsius affinitatem & fra-
ternam concordiam inter se habentes expri-
munt atque portendunt omnia mutue concor-
diæ euentura, quedam magis, quedam mi-
nus. Deinceps progrediens, libro quidem
mundum comparat, literis omnes ipsius par-
tes, animantia dico & plantas, aërem &
aquam, saxa & reliqua omnia. Quemad-
modum igitur in libris literæ sunt diuersa-
rum linguarum, & has quidam agnoscunt ac
pronunciant Aegyptiorum, illas verò Græco-
rum sapientes: hi quidem minus & adhuc
imperfectè, haud secus atque infantes legunt,
aut per syllabas, aut confertim, vel dictio-
nem simul, alij autem recitant orationem.
Est autem oratio integra propositio ex nomi-
ne & verbo summatim constans, veluti, So-
crates ambulat. Constat enim animi conce-
ptionem & sensum aut veracem aut menda-
cem esse. Sed dictio pars est orationis. ut,
Socrates: Quod quidem nomen nec verum
nec falsum declarat. Est autem syllaba pars
dictionis, sicuti ex hac voce, Socrates, dunta-
xiat So, quod quidem nihil significat. Sic igitur
inquit: Etiam sapientes, propheta &
augures animo perclustrantes ea que in mundo
continentur, tanquam ex aliqua specula id quod
futurum & euenturum est prospiciunt, hi qui-
dem ex astris, aut ex his sideribus ac stellis que
fixa manent in sphaera globoque cælesti, aut
ex flammis in aëre micantibus, que propriè
non sunt astra, nihilominus astra videntur, &
ipsa communi nomine modo nuncupantur. De
Sole autem & Luna ac cateris errantibus, &
præterea de cometis non locutus est, quia ex ipsis
vident futurum sapientes, vel quod exploratum
sit omnibus qui illud indicant, aut quod in iis
acquieuit is qui propinqua dixit, vel putauit ex
illis manifestum esse, quod etiam ea subintelli-
guntur. Quocirca (ut aiunt) è stellis præ-
sagiunt futurum: illi autem è visceribus vi-

Αὐται μὲν.) Ταῦτα εἶπεν ἀποδείξας εἶ),
ἤρου ὁ πλεῖστον καὶ πλεῖστον (ἰσχυρὰ δυνάμει)
προσοχὴν τὰ ἐσόμια, καὶ ὁ πλεῖστον μαντικῶς
προσφρασεύεσθαι περὶ ταῦτα.

Εἰ δὲ συμπλήρωσι.) Ἐλλίω καὶ ὅσα τῆ δόξῃ ὦν,
 τὰ αὐτὰ ἐκείνοις διέξῃσι, (ὁ φησὶν εἶ) τὸ κόσ-
 μον ἔμφυτον, (ὁ γὰρ πόν, ὡς φησὶ, φησὶν, ἐκαστον
 τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώων, οὐκ κεῖται ἐκ μερῶν
 καὶ μερῶν, ἀ δὲ κινωμένων ἐστὶν ἡ φύσις ἐχρῆστο
 πρὸς ἀλλήλα· ἔτι καὶ ὁ κόσμος ὁ εἶς οὐρα-
 νοῦ καὶ γῆς, ἐστὶν μέγιστος στωικισμῶν, ζώων
 ἔμφυτον ὦν, τὰ ὄμια πάσῃ καὶ ποιῆ ἐκάστῃ
 ζώῳ, (ὁ τὰ μέρη αὐτῆς συγχεύει ἐκ ἀδελφότη-
 τας ἐχρῆστα πρὸς ἀλλήλα, συμπλήρωσι περὶ
 μνησθέντων δὲ ἀλλήλων ἀπόμνημα, τὰ μὲν μέλ-
 λον, τὰ δὲ ἡπτόν· εἶτα πρῶτον, βιβλίῳ μὲν
 εἰκάζει τὸν κόσμον· γράμμασι δὲ τὰ ἐν αὐτῷ
 πρῶτα μέρη, ζῶα λέγει (ὁ φυτὰ, ἐ ἀέρα καὶ
 ὕδωρ, ἐ λίθους, καὶ τὰλλα πρῶτα. ὡς φησὶ οὗτω τὰ
 ἐν τοῖς βιβλίοις γράμματα, διαφόρων γλωσ-
 σῶν ὄντα, τὰ μὲν ἀναγινώσκουσιν οἱ τῶν Αἰγυ-
 πτῶν ἰσχυροὶ τὰ ὅσα οἱ τῶν Ἑλλήνων· καὶ οἱ μὲν
 ἡπτόν ἐ ἀτελῶς ἐπι, ὡς φησὶ τὰ βρέφη ἀναγι-
 νώσκουσιν ἢ καὶ συλλαβῶν, ἢ ἀφροῦν, ἢτοι ὁμοῦ
 τὸ λέξιν· οἱ δὲ ὁμοῦ ἀναγινώσκουσιν τὸν λόγον
 ἐστὶν ὁ λόγος μὲν ὅλην προσηγορίαν, ἐξ ὀνόματος
 καὶ ῥήματος ὁ ἕκαστος συγχεύμενος, ὅτι Σωκρά-
 τος προσηγορίαν. δηλοῖ γὰρ ἐννοίαν ἢ ἀληθεύουσιν
 ἢ ψευδομένῃ. λέξις δὲ ἐστὶ μέγιστος λόγος, ὅτι
 Σωκράτης· ὅφρ ἢ δηλοῖ ἔτε ἀληθῆς οὐτε
 ψευδός· συλλαβὴ δὲ ἐστὶ μέγιστος λέξεως, ὅτι ἐκ
 τῶν Σωκράτους μόνον ὁ σω, ὅφρ ὅσα ἐστὶν συμπλή-
 ρωσι· ἔτι οὗτω φησὶ, καὶ οἱ σοφοὶ, προσφῆται καὶ
 μαντικῶς ἀναγινώσκοντες τὰ ἐν τῷ κόσμῳ προση-
 γματα, προσφῆται ὁ μνησθέν· οἱ μὲν ἐκ τῶν
 ἀστέρων, ἢ τῶν μνησθέντων ἐν τῇ ἀπλοῦς σφαι-
 ρῇ, ἢ τῶν πυρῶν τῶν ἐν τῷ αἰθέρι διακρίνοντων,
 ἀ ἢ κρείως εἰσὶν ἀστρα, ἀλλὰ διακρίνοντες ὁμοῦ
 ἀστρα, καὶ αὐτὰ ὁμοῦ κελῆ τῶν. περὶ δὲ
 ἡλίου, καὶ σελήνης, ἐστὶν πλάσμα μνησθέντων, καὶ ἐπὶ
 περὶ κομητῶν, ἐστὶν εἰρήκει, ὅτι ἐξ αὐτῶν
 ὄρασι ὁ μνησθέν οἱ σοφοὶ, ἢ ὡς ὁμοῦ μνησθέντων
 τοῖς ἀπασιν ὅτι δηλοῦσιν, ἢ ὅτι ἡρέαση τὰ γη-
 τνοῦντα, εἰπῶν, καὶ νομίσας δηλοῦσιν εἶ) ἐκ τῶν
 τῶν, ὅτι κακὰ ἔτι στυγερὰ γίνονται. οἱ μὲν οὗτω
 φησὶν, ἐκ τῶν ἀστέρων προσφῆται ὁ μνησθέν οἱ ὅτι ἐκ
 τῶν

ἤν' ἀλλὰ γινώσκων τῶν ἀνατεμνομένων σφαγίων, ὃ δὲ Ἀ
θυτική καὶ ἔντομος λέγεται περὶ τῶν σφαιρῶν. ὃ πᾶσι δὲ
τοῖς ἀλλὰ γινώσκουσιν οἱ μάλιστα ἐχθροὶ τῶν δὴ λω-
σιν ἤν' ἐσομένων, ἀλλὰ τῶν ἠπατι μόνων ἀλλὰ γ-
χὰ δὲ εἰσιν ἐπιτὰ, καρδία, ἠπὶ, σπλῆν, στό-
μαχος, πνεύμων, ἔ νεφροὶ δύο.

Εἰ δὲ σημαίνει.) δὴ λωσιν δίδωσι.

Ραγ. 134. Γεωμύματα.) οὐρανία, αἰεταία, ὄπι-
θα, θαλάσσια.

Φύσις.) ὃ ἐν τῇ φύσει ἤν' ὄντων ἀφ' ἑαυτοῦ
ἀναγινώσκουσιν. Ἄλλος.) ἄφ' ἑαυτοῦ.

Τὰ πυρσά.) ἄφ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ σφαιρῶν πυρ-
σάφινονται, ἐνθα ὡς περὶ μεταίχμιον ὅτιν αἰετος καὶ
ἀεθρος.

Εν ὀρνίθων.) ἄφ' ἑαυτοῦ ἰδίως εἰσὶ τῶν ὀρνίθων
πῶν θεωρήματα: διὸ καὶ ἄφ' ἑαυτοῦ συμβολῶν περὶ
σφαιρῶν καὶ σημειώσεων, ὡν ἀλλοὶ καὶ αὐτοὶ ἐκ
πέρας ἐσημειώσαντο: λέγω δὲ παλμῶς ὀφθαλ-
μοῦ ἢ καρδίας, ἢ διήγου του μέγους ἔ μέγους, ἢ
ρίνος γαργαλισμοῦ, ἢ πίνων ἐπιτυχίας δυσιοι-
στοῦ καὶ ὄδον, ὃ καὶ κακὸν οἱ κοινοὶ φασὶ στυ-
γίαν: ἢ πινὰ ἐκ τῶν πρὸ ἡμετέρων λαλησάντων Φω-
νιά, ὡς περὶ στυγίαν ποτὲ καὶ Παύλῳ τῷ
Αἰμυλῶ, ἔ ἐκ Ρωμαίων ἀποσταλέντι στρα-
τηγῶ εἰς ἀντιπάτρον μάχην τῶν Περσέως τῶν Μακε-
δόνων βασιλέως. μέγους γὰρ ἐξείναι, φασὶν ἀπο-
ζώοντες τὸ θυγάτερον εὐρῆν αὐτὸ δεδακρυμῶν,
καὶ τῶν αἰτίων τῶν λύπης ἀκηκένας πρὸ αὐτῶν, ὅτι,
φασὶ, ὃ Περσὺς ἐπεδήκει. καὶ τῶν Περσέως ὃν ἐ-
φασκε, κυνίδην στυγίαν τῶν θυγατέρων τῶν ἀγα-
θῶν τύχη φασὶν, ὡς θυγάτερ, καὶ ἀεθρος τῶν οἰωνόντων
τα διέξοισιν ἐν τοῖς περὶ μαντικῆς ὃ ἄφ' ἑαυτοῦ Κικέρων.

Καλούμενα.) ἄφ' ἑαυτοῦ τῶν πολλῶν.

Συγκύρσις.) στυγίαν, στυγίαν, ἐπὶ
διήφ' ἢ περὶ γεωμύματα, ἐπὶ ἄλλῳ τῶν ἀπο-
σφαιρῶν. Ἄπασι.) ἀλλήλους ἀλλήλων.

Ὡς εἰ σοφία.) Θέλων ἐναργέτερον ἐπὶ διήφ' ἢ
τῶν μερῶν τῶν κόσμου κοινωνίαν περὶ ἀλλήλων καὶ
συγκύρσις, φασὶν, ὅτι εἰ καὶ τοῖς ὀρνίθων ἐν τῷ ἄφ' ἑαυτοῦ
πῆς, ὡς περὶ τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεσι, τέχνη αὐτῶν ἔ οἱ
ὀρνίθους διὰ ἀφ' ἑαυτοῦ στυγίαν, ὡς περὶ καὶ οἱ
ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν ὀρνίθων στυγίαν τέχνη μαν-
τικῶν, καὶ καλοῦσιν οἰωνιστικῶν καὶ ὀρνίθων στυγίαν.
ἔ γὰρ ὡς περὶ ὀρνίθους αἰετοὶ εἰσὶν ὅτιν ἀφ' ἑαυτοῦ
πέρας τῶν πρὸ μέρους νῦν. ἔ τῶν καὶ οἱ ἀφ' ἑαυτοῦ αἰε-
τοὶ εἰσὶν ἐκάτεροι ἐκατέρους καὶ παλαιὸι καὶ νέοι.

Etimarum macularum, quae quidem haruspici-
cina, & è fibris immolarum hostiarum se-
ctis diuinationo appellatur. Sed non omnibus in-
testinis haruspices utebantur ad explanatio-
nem futurorum, sed solo hepate: Viscera por-
rò sunt septem, cor, iecur, splen, stomachus,
pulmo, duo renes.

Portendunt.) manifestant, tradunt.

Et sunt ea veluti multiplicia elemen-
ta.) caelestia, aërea, terrestria, & marina.

Natura duce edoctus est.) qui in natu-
ra rerum per experientiam agnoscit.

Alius.) sapiens.

Flammeorum.) ista in igni elementali
apparent, ubi veluti quaedam intercapedo est
aëris & aetheris,

In alicum clangoribus.) ista quidem
speculationes sunt eorum, qui ex auium garru-
tu, volatu aut pastu futura predicunt. Atq;
verò per quaedam symbola & animaduersiones
praevident, quas ipsi per se experientia duce an-
notarunt. Tremores cordis ac palpitantes o-
culorum dico, vel alius partis aut membri, vel
nasi titillationes, aut nonnullorum congressus
inauspiciatos in via, quem malum vulgares oc-
cursum vocant: aut quandam à praetereunte
pronunciatam inconsideratè vocem: quemad-
modum aliquando accidit Paulo Aemylio Ro-
manorum imperatori a legato in aduersariū,
prelium Persei Macedonum regis, quem auium
amplexum fuisse filiolarum, & eam inuenisse
lachrymis perfusam. causamque mæroris ab
ea didicisse, quoniam, inquit, Perseus mor-
tuus est. Erat autem ille Perseus quem dixit
catellus filiolarum alumnum: Eum verò prospera
fortuna dixisse, Accipio omen in ea filia. Ista
commemorat eloquens atque peritus Cicero in
lib. de Diuinatione.

Portentaque vocantur.) à multis.

Euentus.) casus, occursum, qui propter aliud
fiunt, propter aliud contingunt:

Omnium significatiua.) mutuo quodam
consensu coherentia.

Itaque si sapientia esset.) Volens eviden-
tius adhuc ostendere partium mundi commu-
nionem & affinitatem, inquit, si etiam aui-
bus inesset sapientia quaedam, quemadmodum
hominibus ea insita est, artem etiam aues ex
hominibus constituisent, sicut homines ex a-
uibus sinxerunt & constituerunt artem diui-
nandi, quam vocant auguralem & ex auium
inspectione depromptum diuinandi artificium.
Etenim quemadmodum aues semper sunt à
principio & origine mundi, & ex quo crea-
tum & coagmentatum est hoc vniuersum us-
que in praesens tempus: sic & homines semper
sunt, & sunt utriusque antiqui & noui.

H h

Ut igitur hominibus aues quoad diuinationes & oracula sunt apte & idonee ad rerum futurarum praescientiam, sic essent etiam auibus homines per reciprocationem & vice versa apti & idonei ad diuinationem: si sapientia etiam auibus inesset: siquidem necessarium esset mundi partes commercium & communicationem mutuam habere, quippe quae unius cuiusdam animantis membra sunt: quocirca sympathiam & concordiam habent inter se, & si fas est dicere conspirationem. Eadem proferens ac si se reprehendat, ambigat, & quasi se ipsum interroget, dicens: Nunquid magorum illecebra istius modi sunt? Etenim sapiens qui nouit mutuam horum cognationem, cum alia ab aliis allici atque attrahi uideat, & significationem a se inuicem accipere, aliud trahit per aliud. Veluti, quemadmodum a magnete ferrum trahitur: ita ab hac aut illa materia & tali figura, aut tali uoce, hoc aut illud elicitur: ut manifestius in progressu nostrae expositionis explicabitur. Non enim tantum arbores ab arboribus alliciuntur, ut palma trahitur a palma, stirpes a stirpibus, & animantes ab animantibus: uerum etiam ab alio piscis quidam ducitur & alia ab aliis: quinetiam quod admirabilius est demones ex aere & terra alliciuntur certis lapidibus, aut leguminibus, aut quibusdam uocibus, aut istiusmodi figuris, quas etiam characteres uocant. Haec uero existimo a Chaldaeis & Aegyptiis iam pridem inuenta, ut proprium unicuique demoni agnitionis signum sit. At Iynge aiunt auem esse quae caudam semper mouet: quam sage mulieres ad usum adhibent in illecebris amatoriis. Narrant fabula faeminam prius extitisse, deinde a Iunone in auem commutatam fuisse, eoque quod Iouem suis philtis ad amandam Ionem pellexisset. Aliis uidetur Iynge dicilyram suauissimè concinentem: ut inde quicquid suauis est, & amorem ac desiderium excitat sui, Iyngeis nomine appelletur.

Pellicendi artificia.) praesensiones, praesagitationes.

Ac certè demulc.) propterea quod attrahitur istud per hoc amatorium: & per istud hoc aliud. quasi dicat, trahuntur cum affectione & perpeffione aliqua.

Signis colliguntur.) significationem sumunt.

Et uoces.) Hic autor quasi cum sciente uerba faciat summatim & leuiter admodum hac attingit.

ὡς ὁρῶ οὖν τοῖς αἰθεροποῖσι οἱ ὄρνιθες, πρὸς αὐτῶν μαυτείας εἰσι δεξιόι τε & ἐπιτήδφοι πρὸς μαυτικῶν, ὅπως ἦσαν αὐτῶν καὶ τοῖς ὄρνοισι οἱ αἰθεροποῖ καὶ ὁ ἀντίτροπον δεξιόι καὶ ἐπιτήδφοι πρὸς μαυτικῶν· εἰ ἄφρα & τοῖς ὄρνοισι ἐπιπῶ. ἀναλαβόντων γὰρ αὐτῶν τὰ μέρη τῆς κοίτης κοινῶν ἀλλήλοισι, ἀπὸ ἐνός πινος ζώου μὴν τυγχάνοντα, καὶ ἄλλοι τῶν συμπαθῶν ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα, καὶ οἷον εἰπὴν σύμπροσθεν. ταῦτα λέγων ὡς ὁρῶ ἀναλαβόντες ἐαυτῶν, καὶ ἄλλοι πορθεῖν καὶ οἰονεῖ ἐρωτᾶ ἐαυτῶν λέγων, μήποτε αἱ μάγισσες, αὐτῶν εἰσι. & γὰρ ὁ ἄφρος εἰδὼς πῶς ἀλλήλων τούτων συγγένειαν, ὁρᾷ ὅτι γέλλεται πρὸ ἀλλήλων ἀλλήλα, καὶ δὴ ἄλλοισι λαμβάνει πρὸ ἀλλήλων ἀλλήλα, ἔλκει ἄλλο δι᾽ ἄλλου· οἷον ὡς ὁρῶ ἄφρος τῆς μαγισσίας τὸν σίδηρον, οὕτω καὶ ἄφρος τῆςδε ἢ τῆςδε τῆς ὕλης, καὶ τῆςδε τῆς σχήματος, & τῆςδε τῆς φωνῆς, τὸδε ἢ τὸδε, ὡς εἰρήσεται περὶ οὐρανὸν ἡμῶν ἐκδηλώτερον. οὐ μόνον γὰρ δένδρα δένδρεσι γέλλεται, καὶ ἄλλοι φοῖνικα φοῖνιξ, & βοτάναι βοτάναις, & ζῶα ζώοις, ἀλλὰ καὶ σκευῶν ὁ δῆλον ἰσχυρῶς, & ἄλλα ἄλλοισι, καὶ τὸ γὰρ θαυμασιώτερον, δαίμονες δὲ ἀέρος καὶ γῆς, γέλλονται τοῖςδε τοῖς λίθοις, ἢ τοῖςδε τοῖς βοτάναις, ἢ τοῖςδε τῆς φωνῆς, ἢ τοῖςδε τοῖς σχήμασιν, αἱ καὶ χαρακτῆρας καλοῦσιν· οἷμα δὲ ταῦτα πρὸς Χαλδαίων καὶ Αἰγυπτίων ἀρχαίων βίβλων ἐκείνων ἐκείνων δαίμονι γινώσκον σημεῖον. τὸ δὲ ἰσχυρῶς φασὶν ὄρνεον (εἶ) αἰετῶν πῶς οὐρανὸν (εἶ) δὲ πρὸς ἐρωτικῶν ἐπιπῶν. χρησίμων τῆς φαρμακιστικῆς δὲ οὐσαν ὁ πρὸς τὸν εἰς ὄρνεον μεταβεβλήσας ὑπὸ τῆς Ἡρας φασὶν οἱ μύθοι, ὅτι φαρμακεύουσα διετέλε τῆς Δία, πρὸς τὸν τῆς τοῖς ἐρωτᾶ· ἄλλοι δὲ κητέον ἐμμελεῖται φασὶν πῶς ἰσχυρῶς, ὡς ἐντεῦθεν καὶ πῶς γλυκῶ καὶ ποτῶν ἰσχυρῶς καλῶν.

- D ποτῶν ἰσχυρῶς καλῶν.
- Σωεσησάντο.) οἱ ὄρνιθες.
- Γαυδεξιοί.) ἐπιτήδφοι.
- Καὶ μή.) ἀπορηματικῶν.
- ἰσχυρῶς.) πρὸς γλώσσας.
- Καὶ γὰρ.) ἄφρος ὁ ἐφέλλεσθαι ἄφρος τῶνδε ἐρωτικῶν τῶνδε, καὶ ἄφρος τῶνδε τῶνδε. ἢ ὡς ἔλκεται μὲν πινὸς παρῶν.
- Σημαίνετα.) σημασίαν λαμβάνει.
- ἔλκει.) ὁ ἄφρος.
- Καὶ φωνῶν.) ἀλλὰ γὰρ οἷον μὲν ὡς πρὸς εἰδῶτα λέγων, ἀκρῶς πῶς & ἐπιπορευῶς ἀπῆλθε τούτων.

ἡμῖς δὲ οὐδ' ὀκνησομεν ἐξαπλόσαι ταῦτα ἅψ' φίλων εἶνεκα, ἕκτε χρησιμῶν συλλεξάμενοι Χαλδαίων καὶ Ἰουδαίων. ἐπεὶ οὖν φωνῶν καὶ ὑλῶν ἐμνήσθη ἔτι γρημῶν, περὶ τῶν ὑλῶν διεξέλθωμεν πρότερον. φησὶν οὖν ὁ Ἐκατικός χρησμός.

Σὺ δὲ τέλει ξόραμον κεκαρταρμένον ὡς σε διδάξω,

Γηγαίου ἐξ ἀγρίοιο δέμας ποίη' ἢ δὲ ὄπτικος μὲν Ζώοισιν λεπτοῖσι κατωικιδίοις σκαλαβώταις,

Σμύρνης καὶ στυρακος λιβαίοιο τε μύγματα Β τείφας,

Σαῶ κείνοισ Ζώοισι, κ' Ἰσαυθριάσας ἕσπερ μύλων

Αὐξουσαμ τέλει, αὐτὸς Πυλὸς ἄνθος πύλων δὲ χύλων.

τὰ δὲ ἐξῆς ζητεῖν οὐ χρῆ. περὶ δὲ φωνῶν αἰσ καὶ Ἰουδαίας, ἔσθ' ὅτε κελουδοί, τ' αὐτὸς Ἐκατικὸν λέγειν φασὶν.

Ἡλυθὸν εἰσαύουσα τεῆς πολυφραδέμοτος δὲ χύλων, Ἡ δὲ θητῶν φύσις ὅρε θεῶν Ἰσαυθριάσας ἕσπερ ἡσ.

καὶ πάλιν ἀλλὰ χρὸ φησὶ.

Τοῖς μὲν ἀπειρήτοις ἐρύων Ἰουγξιν ἀπ' ἀφθρησ

Ρηιδίως ἀέκρητας, ὅτι ῥόνα δια κατήγες

Τοῖς δὲ μέσοις μεσάτοιισιν ἐπεμθεβαάσιν αὐταῖς

Νόσφι πυρὸς θείοισι πρῶμοφείας, ὡς ἄρ' ὀνειρούς

* Εἰσκήρις, * ἀφκία δαίμονας ἔρδων.

καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν χρησιμῶν. οἱ δὲ Χαλδαῖοι, Ἰουδαῖοι φασι τοῖς πρῶμοφείοις δαίμονας αἰτε πόρρω τῆς θείας ἀποικιαθέντας γλώσσας· εἰ δὲ βέλδ, φησὶ, ἀλήθια πῖνα πρ' αὐτῶν περὶ μνημότος ἕως δεξασθαι, ποίη δὲ τυτῆλιον.

Ἡίκα δαίμονα δὲ ἐρρῶμενον πρῶμοφείον ἀφθρησ,

--- Οὐδὲ λίθον μνηζουεῖν ἐπαυδῶν.

διώαμεν γὰρ ὁ λίθος ἔσθ' ἔχθ' πρῶμοφείον ἐπέρου μείζονος δαίμονος, ὅς ἀφθρῶς πρῶμοφείον δαίμονι πρῶμοφείον, διδάξθ' πῶν τῶν ἐρωταμῶν ἴσως ἀλήθια, ἕσπερ αὐτῆς ἐκφρῶς διδάξθ' τὸν ἐρωτῆτα ἀφθρησ. καὶ πάλιν ἀφθρησ, ἕσπερ, φησὶ, περὶ τῶν Ἐκατικῶν ἐρρῶμενον.

Nos vero minimè cunctabimur ea fusiùs explicare in amicorum gratiam, quæ ex oraculis & præceptionibus Chaldaicis collegimus. Cum itaque vocum, materiarum & figurarum mentem fecerit, de materiis primum tractemus, ait enim Hecates oraculum.

Perficio signum purgatum, ceu tibi tradam,

Agresti è ruta corpus componito, & orna

Vermiculis vulgaribus, exiguis Scalabotis:

Et myrrham, & styracem miscens cum thure Sabæo,

Bestiolâsque simul: tum Cælo exponito, Lunæ

Cornua cùm crescunt, peragens sacra cum prece tali.

Quæ deinceps sequuntur, querenda non sunt. De vocibus autem, quas interdum Iyngas nuncupant, aiunt Hecatē ipsam dicere,

Veni cum exaudita mihi tua sint pia vota

Quæ monitis superum mortalia pectora fundunt.

C Et rursus alio loco dicit:

Illecebris hos immensis ex æthere ducens

Absque labore in tellurem inuitos reuocasti:

At medios mediis clangoribus interfufis

Ignibus absque facris, diuinos fomnia sicut

Inducis, fœdans non dignis dæmonas actis.

Atque hæc quidem ex oraculis deprompta sint. Chaldaei verò mendaces aiunt esse genios terricolas, tanquam procul à diuina cognitione remotos atque amandatos. Quod si vis veritatem ab his aliquam accipere de rebus futuris, fac aram,

Terrestrem quoties venientem dæmona cernes,

Mactato lapidem Mnefurim, murmura reddens.

Etenim lapis hic vim habet aduocandi demonem maiorem, qui inaspectabili modo terrestri genio se admouens docebit fortasse veritatem eorum quæ inquiruntur, quam rursus ille aperiet ei homini à quo interrogatur. Itémque alibi: operare, inquit, circa Hecatium circulum, est

H h j

autem Hecaticus circulus sphaera aurea, quae sapphirum lapidem in medio sui inclusum habet, ac per totam extremitatem characteres & figuras varias. hanc sphaeram vertentes invocationes perficiebant, quas etiam Iyngas vocabant. Iam vero de nominibus quae usurpant, praecipunt hac formula, Nomina barbara ne utquam mutaveris. Sunt enim nomina singulis diuinitus imposita, quae vim & efficaciam incredibilem in sacris habent: veluti, Sabaoth, Adonai, Cherubim, Seraphim, Abraham, Isaac, Iacob, & cetera eiusmodi, quorum vim & effectum obscurares. ut sapienti quoque Origeni visum est, si ea Graeca dialecto exprimeres. At porro Aesculapius Mercurij Ter-maximi discipulus, in ea oratione quam ad Aegyptium Regem habuit, his verbis: Quantum in te situm est, Rex, praeciputiones tibi à nobis traditas obserua, ne vel ad Graecos perueniant tam arcana mysteria, vel ampullata eorum oratio & compta, grauitatem & pondus rerum comprimat ac debilitet, & minus efficacem nominum pronuntiationem reddat. Nam eiusmodi sermones, patria & vernacula lingua explicati perspicuam dictorum intelligentiam continent (siquidem ipsa vocis qualitas, & nomen Aegyptiorum vis, effectum eorum, quae dicuntur in se comprehendunt) permutati autem & conuersi in aliam linguam, obscuri & inefficaces fiunt.

Voces) incantationes & carmina.

Accidigiti pedis.) Vidi ipsemet aliquando puerum quendam, cui cum sagitta neruum ceruicis percussisset, contigit ut inde pes alter torpore corripereetur, & permaneret in reliquum tempus insanabilis morbus: & cum pes alter atatis progressu cresceret, hic alter in ea tenuitate & breuitate qua tunc fuerat, consisteret, suspensus, inutilis & otiosus, tanquam pondus inanimum. Itaque dubitatione afficiebat eos, qui causas & rationes non intelligebant, quo pacto cum manus propior esset, sine ullo sensu doloris permansisset, pes autem procul distans condoluisse. At vero qui cum rationis iudicio considerant res mundanas, pleraque his similia reperire possent. Neque enim eundem sentiunt dolorem omnia corpora, neque omnes corporis artus: sed id tantum corpus quod ad patiendum natura comparatum est: & ea corporis pars, quae ad condolendum apta est, & quando & quo modo vsuuenit. Quomodo cum bonus odor per aërem sparsus est,

ἔστι δὲ ὁ Ἐκαπὸς τρέφος σφαῖρα χρυσοῦ, μέσον μὲν ἔχουσα σάπφειρον λίθον δι' ὅλης ἧ δὲ ἑπικρανείας χαρακτῆρας & σχήματα διάφορα. Τούτων δὲ τρέφοντες, ἐποιοῦντο τὰ ἑπικρανήσις, ἀς δὴ & Ἰούδας ἔλεγον. Περὶ ἧ δὲ ὀνομαζομένη Φαουδοί, τῶν ἀγγέλοις λέγοντες, ὀνόματα βαρβάρη μὴ ποτὶ ἀλλὰξίης. εἰσὶ γὰρ ὀνόματα πρὸ ἐκάστου θεοῦδοτα, διώαμιν ἐν τελεταῖς ἀρρητον ἔχοντα, ὡς ὅτι, Σαβαώθ, Ὁ Αδωναί, Ὁ Χερουβίμ, & Ὁ Σεραφίμ, Ὁ Αβραάμ καὶ Ἰσαάκ & Ἰακώβ. Ἐὖτα ἱσαῦτα ἀ, φησὶν, ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλήνικῶν μετὰ θεῶν διάλεκτον, ἀφαιρῶν τὴν αὐτῶν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν, ὡς & Οειρήνῃ δοκεῖ τῷ ἱεροφ. φησὶ ἡ Ασκληπιὸς ὁ ἔπεισε μέγιστος Ἑρμοῦ μαθητῆς, ἐν ᾧ πρὸς τὸν Αἰγύπτιον βασιλέα λέγων, ὅτι ὅσον διωατὸν ἐστὶ σοι, βασιλεῦ, τὸ ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀδεδιδυμένων τῶν λόγων διατήρησον, ἵνα μὴ τε εἰς Ἑλλήνας ἔλθῃ ἱσαῦτα μυστήρια, μὴτε ἢ τῶν Ἑλλήνων ἱεροφάτος φράσις κεκαλλωπισμένη, ἐξ ἱερῶν ποιήσῃ τὸ σεμνὸν καὶ σιβαρῶν, & τὴν ἐνεργητικῶν τῶν ὀνομαζομένων φράσιν. οἱ γὰρ ἱσοῦτοι λόγοι τῶν πατέρων διάλεκτον ἐρμηνεύοντο, ἔχουσι ἑφ' ἡ τῶν λόγων νοῦν. & γὰρ αὐτὸ τὸ φωνῆς ποιῶν & ἡ τῶν Αἰγυπτίων ὀνομαζομένων διώαμιν, ἐν αὐτῶν τῶν λεγόμενων ἐνέργειαν ἔχουσι διατρεφόμενοι δὲ, ἀσαφῆς τε γίνονται & ἀνεργητοί.

Φωνῆς.) ἐπωδάς.

Καὶ τῷ δακτύλῳ.) ἔθασάμην καὶ γὰρ ποτε πινὰ παῖδα τῶν δὲ τῶν αὐχένος, ἧ καὶ σιωέβη ἐντεῦθεν κρατηθῆναι Νάρκη τῆν γάτερον τῆν ποδῶν, & διαμείναι τὸ λοιπὸν τὸ πάθος αἰάτον, ὡς τε καὶ ἑτέρου ποδὸς σιωαυξομορφοῦ τῆν ἡλικία, ἐμείνεν ἑφ' ἡς ἔτυχε τότε λεπτότητος, καὶ ἐφ' ἡ ἔτυχε τῶν τε μήκους, ἀπηωρημένος ἄρρητος καὶ ἀόνητος, καὶ ὡς ὅτι πῆς ἀψυχος φόρτος. ἀπειας εἶναι ἐμποδὶς τῶν μὴ τῶν αἰτίας καὶ τῶν λόγων εἶδος, πῶς ἢ χεῖρ ἐγυτέρα ἔστα, διώαμιν τῶν πάθους ἐμείνεν ὁ δὲ ποῖς πῶρῶ κείμενος, συμπεπονην ὅσοι ἢ τῆν μὲν λόγων κείσθι θεωροῦσι τὰ ἐν κόσμῳ πρῶτα, ἔπει πολλὰ αὐτῶν ἐπινοῦν ὁμοῖα. οὐ γὰρ ἔσται πάθος ἀσάδων) πῶρτα τὰ σώματα, ὅσα δὲ πῶρτα τὰ μέρη τῶν σώματος, ἀλλὰ τὸ πεφυκὸς πάθος σώματι, καὶ τὸ πεφυκὸς μέρος τῶν σώματος συμπαρῶν, & ὅτε πεφυκε, καὶ ὅπως πεφυκε. ὡς ὅτι βιωδίας ἀεὶ τὸ ἀεὶ ἀπλωθῆσι

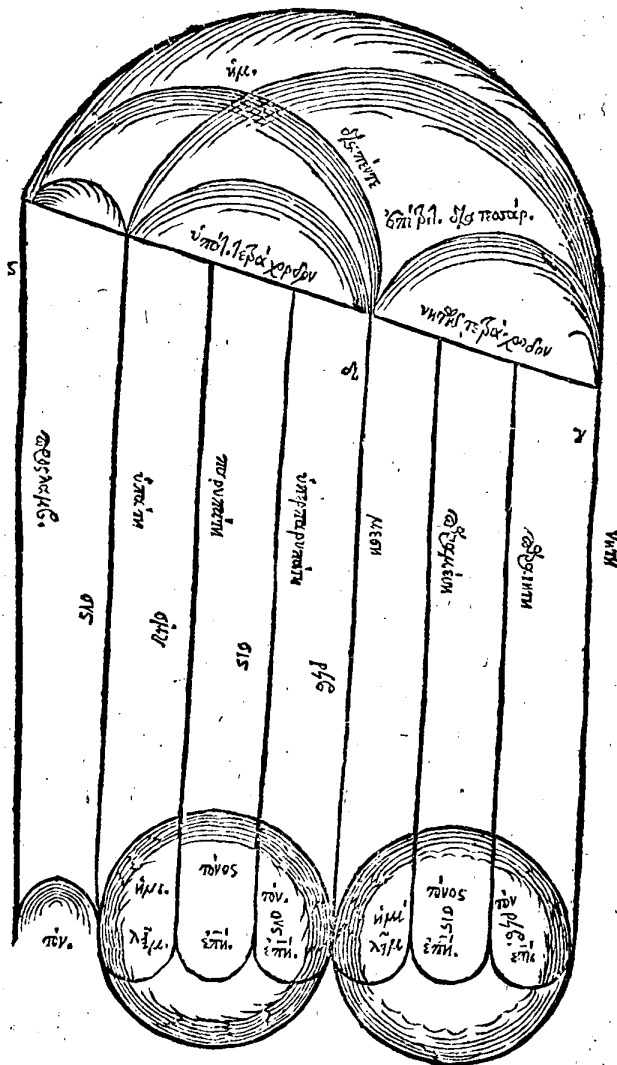

Nunc autem ceteros concentus missos faciamus, quippe cum parum admodum conducant ad proposita nobis questionis explicationem. Hæc certe constitutio per omnes consona fit è fidibus, hoc est, sonis octo, quinque verò tonis & semitonis duobus. Sonus autem octave chordæ collatus hic atque comparatus ad primæ sonitum, perpetuò inuenitur duplam habere proportionem. Prima sanè chorda vocatur nete, acutissimum sonum emittens, altera paraneete, tertia paramese, quinta superparhypate, sexta parhypate, septima hypate, grauißimum edens sonum, octaua verò tonus assumptus: à Pythagora siquidem postea assumptus est. Nam prisca lyra Orphci, ex septem chordarum concentu constabat. Ideoque nonnulla huiusmodi chordarum quoad sonos acuta sunt, alia graues, alia mediæ. Et graues quidem sunt hypatæ, acuta neta, mediæ verò interiectæ. Ad ampliorem perspicuitatem exposuimus linearum demonstratione regulam octachordam, hoc est, ex duplici proportionem constatam concordem tonorum modulationem, compositam ex duobus tetrachordis & unico tono: Videlicet, è duobus sesquiterciis proportionibus, unico sesquioctauo; vel potius è sesquitercia una & una sesquialtera. Nam sesquioctaua proportio copulata cum unica sesquitercia, proportionem efficit sesquialteram. Obseruatur porro sesquitercia proportio in duobus inæqualibus numeris, cum habeat maior totam minorem, & minoris tertiam partem, ut in quarta & tertia. Sesquioctaua autem, quando maior numerus habet integrum minorem, & minoris octauam, quemadmodum in 8. & 9. Sesquialtera porro, quum maior numerus continet totum minorem, & minoris dimidium, sicuti in 3. & 4. Istis rationibus pro fundamento iactus atque confectis, solers noster inquit Synesius, quòdqui pulsauerit vel commouerit hypaten, seu grauißimam chordam imæ oppositam: (est autem hæc dictio ψῆλας τ. qui pulsat quedam vox musicæ concinna, à verbo ψῆλω, fidium sonitu canto.) ait igitur, qui, hypaten pulsauerit, non eam quæ iuxta est ipsam, nimirum assumptam, mouerit: eadem enim sesquioctauam proportionem habet respectu ipsius: verum propinquioremediam, cuius etiam comparatione sesquiterciam habet proportionem. Nam affinitate talium proportionum consentiunt inter se latenter, & multum distantes potius quam viciniore.

A Τὰ μὲν οὖν ἄλλας συμφωνίας ἐατέον νῦν, ἵως οὐ πρὸς τοῖς τετραλύτοις ἡμῖν εἰς τὸ δῆξαι τὸ πρῶτον κείνον. στίβεται μὲν τοῖς καὶ τὸ διὰ πᾶσιν ὁμοφώνων τριπλῆς σύστημα, ἐκ χορδῶν μὲν ἡτοι φθόγων ὀκτώ, τόνων δὲ πέντε, καὶ λήμῳ δὲ δύο σκελετόμοδος δὲ ἐστὶν ὁ τὸ ὀδῆς χορδῆς πρὸς τὴν πρῶτης φθόγον, διπλασίονα αὖτε βιβάσκειται ἔχων λόγον. ἡ μὲν τοῖς πρῶτη χορδῆ καλεῖται νῆτη, ἡ δὲ δευτέρα παρανήτη, ἡ δὲ τρίτη παραμέση, ἡ δὲ πέμπτη ὑπερπαρανήτη, ἡ δὲ ἕκτη παρανήτη, ἡ δὲ ὀδῆ παραμεσομοδος. ὕστερον γὰρ προσελήφθη τῷ Πυθαγόρῳ. ἡ γὰρ ἄρχαία ἔσπερος λύρα τῆς Ὀρφείας, ἐπὶ τῆς χορδῆς τῆς γαμῶ τριούτων χορδῶν, αἱ μὲν εἰσὶν ὀξείαι καὶ τοῖς φθόγγοις αἱ δὲ μέσαι. καὶ βαρεῖαι μὲν εἰσὶν αἱ ὑπάται, ὀξείαι δὲ αἱ νῆται, μέσαι δὲ αἱ μεσῆται. πρὸς μὲν τοῖς ἑφῆτα πλείονα, ἔξεθη καὶ γαρματικῶς καὶ κρήνη ὀκτὰ χορδῶν, τῆς ἑστὶ τὸ διὰ πᾶσιν ὁμοφώνων σύστημα, σκελετόμοδος ἐκ δύο τετραχορδῶν καὶ τόνου ἑνός, ἡτοι ἐκ δύο ἑπιπέριτων λόγων, ἐποσδῶς εἰός, ἡ μᾶλλον δὲ ἑπιπέριτου εἰός καὶ ἡμιολίου εἰός. ὁ γὰρ ἐποσδῶς λόγος συναπτόμοδος ὡς ἐνὶ ἑπιπέριτω, ποιῆς λόγον ἡμιολιον. βαρεῖται δὲ ὁ ἐπιπέριτος λόγος, ἐκ δύο αἰσῶν ἀριθμῶν, ὅταν ἔχη ὁ μείζων ὄλον τὸν ἐλάττω, καὶ τὸ τῆς ἐλάττωος τρίτον, ὡς ἐπὶ τῆς τετάρτου καὶ πέριτου. ὁ ἐποσδῶς δὲ, ὅταν ὁ μείζων ἀριθμὸς ἔχη ὄλον τὸν ἐλάττω καὶ τὸ τῆς ἐλάττωος ὀσδῶς, ὡς ἐπὶ τῆς η. καὶ θ. ὁ ἡμιολιος δὲ, ὅταν ὁ μείζων ἀριθμὸς ἔχη ὄλον τὸν ἐλάττω, καὶ τὸ τῆς ἐλάττωος ἡμισυ, ὡς ἐπὶ τῆς γ. καὶ δ. τούτων ἕτως ὑποκειμένων, φησὶν ὁ ἑφῆς ὄσῳ Σωέσιος, ὅτι ὁ τὸ ὑπάτῳ ψῆλας, ἡτοι κινήσας. ἐστὶ δὲ τὸ ψῆλας, ποιά φωνὴ μουσικῆς ἐμμελής, ἀπὸ τῆς ἀλλῶ. ὁ γαμῶ πλεὺς ὑπάτῳ φησὶ ψῆλας, οὐ πλεὺς πρὸς αὐτῶ, ἡτοι πλεὺς παραμεσομοδῶν ἐκλήσκει. αὐτὴ γὰρ ἔχει λόγον ἐποσδῶς πρὸς αὐτῶ, ἀλλὰ πλεὺς πλησίον τῆς μέσης, πρὸς τῶν ἑπιπέριτων ἔχει λόγον. τῆ γὰρ σκελετομοδος τριούτων λόγων, συμπάροισι ἀπορρήτως ἀλλήλας, καὶ πρὸς αὐτῶ μᾶλλον τῆς ἑλίνας.

Πυθαγόρου οκτώηχος λύρα.

Pag. 135. Τῆς παλαιῆς ἑτέρας.) ἡ εἶχον
 παρὰ τῆ εἰδοποιηθεῖσιν, ἔντα δ' ἐπὶ ὑλῆ ἀ-
 νείδεος.

Τὸ ἀπλῶς.) σιωπῆτως ἐν· ἀπλῶς γὰρ
 εἶη ἐν, ὁ ροῖς.

Γολλῶν.) ἢ σιωπῆσιν.

Τῆς ἀσιως.) αὐτῆς τῆς ἀσιως, αὐτῆς τῆς
 μῆχης.

Ἀντιφώνων.) κατὰ ὄξυ καὶ βαρὺ λέγεται
 ἀντιφώνων.

Συμφώνων.) κατὰ κρείως ἑπίπτεται καὶ ἡ-
 μῶλιον ἔ διπλάσιον, λέγεται σύμφωνων.

Antiquioris meliorisque concordia.)
 quam habebant priusquam in suam formam pro-
 ducerentur, erantq. adhuc materia informis.

Non est simpliciter.) compositè unum :
 simpliciter enim & absolute fuerit unum, flus-
 xus.

Ex multis unum.) qua ratione est compo-
 situm.

Et ipsarum discordia.) ipsa seditione, ipsa
 pugna.

Dissonorum.) quoniam acutum & grave
 dicuntur dissona.

Concordantium.) quia proprie sesquiter-
 tius & sesquialter sonus ac duplus, dicuntur mu-
 tuo concertu inter se consentire.

H h iiij

Archimedes.) *Mirificus ille Archimedes regnante Hierone floruit in Sicilia. Is aerebus sub intelligentiam & animi conceptionem cadentibus ad corporeas geometricam scientiam deflectens, & mathematica rationem, potentie sentiendi beneficio, miscens instrumentalibus opificiis structurisque artificiosis, euidentiorem plerisque reddidit. Ita ut Marcello Romanorum imperatori, qui nauibus atque fabricis compluribus Syracusas nauigarat (illa uero ciuitas maxima erat totius Siciliae) tantis ac talibus suis artificiosis machinationibus Archimedes obstiterit, actam funestae stragi tradiderit Romanorum classem, ut uehemens ille Marcellus superatus & caeptis ab sistens interdum, admiratus sit uiri industriam, & illius artificio obstupuerit, longaeque maiores huius vires existimauerit, quam fabulosos centimanos. Is igitur dicebat ex assignatis uiribus concessum pondus moueri posse: & addebat ad demonstrationis assertionem & confirmationem, quod si alieram terram haberet, concitaret ipsam, digrediens ex hac in illam.*

Industrius.) *Vates, & in rebus futuris praesagiendis solers.*

Ipsa.) *mundo.*

Extra mundum.) *hoc in loco mundum dicit qui à lunari globo circuloque, inde usque in terram peruenit & exporrigitur: hunc enim etiam coagmentatum esse ex quatuor elementis asserit, ac naturam habere ad patiendum idoneam: eamque alioqui interdum variari & permu tari posse, adhuc etiam per incantationem, uniuersum autem per ludificationem. Quicquid autem est extra mundum, uidelicet post Luna superiorem locum, simplex & incompositum dicit, & mundum immutabilem, nec non perturbationis expertem, nullisque praestigiis obnoxium, ad intelligentiam propius accedentem ac negligentem ex eo loco quacunque fiunt in tota materia.*

Ab incantatione & praestigiis immune est.) *à perturbatione liberum.*

Securus est.) *Isudex Homeri Iliade de promptum est: In primo siquidem Homeri Rhapsodia ait Agamemnon ad Achillem: Tu nil mihi curae es, Nec moueor mihi quod succenses.*

Nec tradi blanditiis.) *perturbationum experts.*

Quod autem affectibus subiicitur.) *Quidquid respicit ad anima rationem ac mentem, affectione caret: quod autem in materiam*

A Αρμονία.) *ἔστι. Λύρας.) ἔστι λύρας. Κόσμου.) ἔστι κόσμου.*

Αρχιμήδης.) *ἔστι ὁ θαυμασιος Αρχιμήδης, ἠκούσεν ἐν Σικελίᾳ ἔπι ἄρχοντος Ἰέρωνος. ἔδει δὲ τὸ νουτῆν ἔπι τὰ θυματικὰ τεύχας πλεὺ γεωμετρικῶν ὀπισθῆμιον, & πὺν τὸ μαθηματικῆς λόγον δι' αἰσθησεως μίξας ἔως ὀργαμικῆς καὶ ασκωδῆς, ἐσαργέτερον ἔως πολλοῖς κατετήσατο ὥστε & Μαρχέλλω τῷ Ρωμαίων στρατηγῷ ναυσὶ τε & μηχαναῖς πλείεσταις ἐς Συρράκουσων καὶ πλὺσθητι, πόλις δὲ αὐτῆ μεγάλη τῆς Σικελίας, ἔστανται καὶ ἑαυταῖς Αρχιμήδης αἰτήση τῆς δὲ τῆς τέχνης μηχαναῖς, καὶ ἔσταντα πῶν ὀλέθρων τῶν ἑν Ρωμαίων ναυτικῶν, ὥστε τὸ πολλὸν ἐκείνον Μαρχέλλον ἠτήκων ἐπὶ μαρτυροῦντα, λίαν θαυμάζει πλεὺ τῶ ἀνδρὸς σωέσει, καὶ πῶν πλεὺ τέχνων ἐκπλήθησθαι, καὶ πολλῶν μίξων ἑαυτοῦ ἠγῶσθαι πλεὺ ἰσχυρῶν, ἢ ἔως μυθικῆς ἐκείνη ἔστας. ἔδει οὖν ἔλεγει ὡς τῆ δόξῃ δυνάμει τὸ δὲ βαρὺς κινήσῃ δυνάτει ἔστι. καὶ πῶν ἔστι πῶν ὡς αἰσθῆσι τὸ δὲ δειξέσας, ὡς εἰ γὰρ εἶχεν ἔτερον, ἐκίνησεν αὐτῶν, μεταβάς ἐκ αὐτῆς πῶν ἐκείνῳ.*

B Σοφός.) *ὁ μαρτυρῶν.*

Αὐτῶν.) *τῶν κόσμων.*

Τὸν κόσμον.) *κόσμον ἔστι λέγει τὸν δὲ τῆς σελήνικῆς σφαιρας κατὰ μέρος γῆς διήκοντα. τῶν γὰρ καὶ σωθῆτον ἐκ τῆς τεταρτηνῆς ἔστι λέγει σφαιρῶν, καὶ φύσιν ἔχοντα πάσῃν & ἀλλοιοῦσθαι ἄλλοτε ἄλλως, ἔπι δὲ & ἀφῶρητικῆς ἀπὸ δὲ & ἀφῶρητικῆς ἀπὸ δὲ τῶ ἔξω τῶ κόσμου, τῶ ἔστι πὺν μὲν τῶ σελήνῳ αἰὼ τὸ πὺν, ἀπλοῦν καὶ ἀσωτῆτον φησὶ καὶ αἰαλλοῦτον κόσμον, καὶ ἀπαθῆν, & γρητέυτον, & ἰοερῶτερον, & αἰετῆροφον πῶν τὰ ἐκτεῦθεν γινόμενα πάσῃς τῆς ὕλης.*

Αγρητέυτον.) *ἐλῶθῆτον παρῶν.*

Οὐκ ἀλεχίξῃ.) *τῶν ἐκ τῶ Ομηκεῶν πῶν ἐκβέβληται. ἐν γὰρ τῶ πῶν τῆς Ομηκεῶν φαυδῆς φησὶ ὁ Ἀγαμέμνων πῶν τῶν Ἀχιλλῆα, ὅτι Σέθεν δὲ ἐγὼ οὐκ ἀλεχίξω, Οὐδὲ ὄνομα κρτέοντος.*

Αμείλικτος.) *ἀπαθῆς.*

Τὸ δὲ παθητικόν.) *τῶ ψυχῆς ὡς πῶν λόγον καὶ νοῦν ἀφορεῖ, ἀπαθῆς ἔστι. τὸ δὲ πῶν*

πλώ ἄλλω ἀποκλίνον, ἀπὸ μὲν ἔστι παθητικόν. Α
 ἀφαιρῆται ὃ δὲ παθητικόν τῆς ψυχῆς, εἰς τε
 δὲ πειθομένου λόγῳ, ἔεις δὲ μὴ πειθομένου
 λόγῳ διπλοῦν. ὃ μὲν γὰρ φανερὸν ἀρετικόν
 καὶ φροσικόν. ὃ δὲ σφυγματικόν. ἔεις ζωτικόν. ἀμφω
 ὃ τῶτα εἰς λόγῳ πείθεσθαι ἴσασι. ἔεις γὰρ
 παρῆρασι ἔεις κριτικῶν πνα διώαμιν ἔεις
 ὁμοίως ὃ δὲ ὅτι πειθεῖς λόγῳ, διπλοῦν ἔεις.
 ὃ μὲν γὰρ φανερὸν ἔπιθυμητικόν, ὃ δὲ θυμι-
 κόν. ὃ μὲν ποι ἔπιθυμητικόν ἀφαιρῆται εἰς ἡδον-
 νῶ καὶ λύπην. ἔπιθυμητικόν γὰρ ἡδονῶν ἐργα-
 ζεται. ἀποτυχεῖ δὲ, λύπῳ. ὃ δὲ θυμικόν
 ἀφαιρῆται εἰς τεία, εἰς ὀργῶν, ἡ δὲ ἔεις ἡλιῶν
 καὶ ἡλιῶν καλοῦσι. ἔεις μιλῶν ἔεις κέτον. ἔεις
 δὲ ὀργῆ, θυμὸς παρῆρασι ἐργαζομένη καὶ
 κίνησιν ἔεις, ἡ θυμὸς ἐπερρῶν μῦθος. μιλῶν ὃ
 καὶ κέτος ἔεις, ὃ ἔπιθυμητικόν καὶ ἔεις κείμῳ θυ-
 μός.

Μαυτείας.) πλώ μαυτείας πολυδῆ φα-
 σιν Ἑλλῆνες εἶ), ἔεις ἀφαιρῆται ἐπερρῶν, ὡς
 μαυτείας καὶ τῶν ἐμπερρῶν τῶ πῶντος βι-
 βλίου εἰρήσεται. τελετῶν δὲ φασι ἔεις ἡ μ-
 σσηίων μεταδόσιν, ὡς τελετῶν τῶν μμουμέ-
 ροις. ἔεις δὲ τῶν εἰς ἔεις ἐλθόντας τῆς παρῆρασι
 σίως τῶν τετελεσμένων καὶ τελετίοις φασι.

Διασάντων.) τῶ ἐν κόσμῳ πῶντα σῶνθε-
 πα ἔεις εἰδδπεποιμημένα παρῆρασι, εἰ μὲν ὡς
 εἰσίας βλέπεις αὐτῶ, ἐν τι βλέπεις, σὺ γὰρ μῦθος
 ἔεις παρῆρασι παρῆρασι εἰς αὐτῶ. εἰ δὲ ὡς εἰ-
 δδπεποιμημένα παρῆρασι, πῶντος βλέπεις
 ἀφαιρῆται καὶ ἀφαιρῆται ἔεις παρῆρασι εἰς αὐτῶ δι-
 ὀργῶν. ἡ μῶλλον ὀργῶν κατ' εἶδος βλέπεις τῶ
 ὄντα, ὃ ἐν βλέπεις ἀφαιρῆται μῦθος. ὀργῶν δὲ
 καὶ πλώ τῶ ὄντος φύσιν, ὃ ἐν βλέπεις σῶνθε-
 ρεσιόμενον.

Τῶ νόμῳ.) καὶ γὰρ καλῶν καὶ ἡ πολιτεία
 τῶ τελετῶν.

Καὶ δὲ ὄλον.) ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, φησι, κατ' ὄ-
 ὄσον ἡμῶν ἐφικτόν, καθολικόν διεξήλθομεν
 εἰς κείμῳ πῶντος μαυτείας, ἔεις γῶνισμα εἰς εἰ-
 ξαμῶν εἶ) κοινόν τῆς ἀφαιρῆται μαυτείας πλώ ἀ-
 σαφῆσι. τῶ γὰρ ἀφαιρῆται καὶ ἐναργῶς θεωρῶν-

vergit, id omne affectibus impellitur. Distingui-
 tur autem id quod animi passionibus est obno-
 xium, in id quod rationi paret, & in id quod ra-
 tionem aspernatur bifariam. Illud enim dicimus
 naturale, atque habere vim vegetandi ac nu-
 triendi: hoc verò excitatiuum & animale. Sed
 ambo hæc haud rationi obtemperare norunt: ne-
 que enim consilium, neque ullas iudicandi vires
 habent. Consimili modo id quod rationi obtem-
 perat, duplum est. Hoc enim nuncupamus vim
 concupiscendi, illud verò vim irascendi. Et illa
 vis concupiscendi diuiditur in voluptatem ac do-
 lorem. nam quod prosperè & ex animi senten-
 tia euenit, voluptatem adfert & ingenerat: quod
 autem aberrando infansum est, dolorem & agri-
 tudinem. Quod porro irascendi vim habet, in
 tria diffunditur, in iracundiam, quam sanè bi-
 lem & iram vocant, & in ulciscendi auuiditatem,
 & excandescentiam. Est autem iracundia, ani-
 mi impetus ad efficaciam munerisque functionē
 principium & commotionem habens: vel animi
 vehementia ad quidpiam efficiendum: sed ulcis-
 cendi cupiditas & excandescencia est, permanens
 & insitus furor.

In diuinationibus.) Diuinationē multiformem
 asserunt Græci, eamque diuersam efficiendi
 facultatem sortitam esse, quemadmodum paucis
 in conspectu atque tractatu huius libri dicitur.

Ceremoniam autem dicunt mysteriorum commu-
 nicationem, veluti perficientem eos, qui sacris ini-
 tiati sunt. Præterea verò ad animi affectionem
 habitumque accedentes huius communicationis
 gratia adoptatos, eximios & perfectos vo-
 cant.

Dissidentium.) Ea quæ in mundo conti-
 nentur, omnia concreta & in suam formam
 producta sunt, si ea veluti essentias spectes,
 quidpiam unum intueris, cognationemque &
 affinitatem omni ex parte inter se habens. Quod
 si eadem formata & in propriam cuiusque spe-
 ciem producta, multitudinem cernis distinctam,
 ac dissidium habentem, quantum ad eam spectat
 in uniuersum: vel potius quando vides per sin-
 gulas species ea quæ sunt in rerum natura, unum
 intueris discretum ac separatam: quum verò se-
 cundum ipsius entis naturam, unum spectas in
 congeriem aggregatum.

Legi morem gerens.) Etenim vetat ciuilibis
 administratio huiusmodi ceremonias.

Ideo summatim.) At nos quidem, inquit,
 quoad nobis illud assequi datur, catholicè & uni-
 uersè percurramus, nostræ orationis stylo perlu-
 strauimus præconiū totius diuinationis, ac speci-
 mē argumētū, demonstrauimus esse cōmune opti-
 mi vaticinij obscuritatem. Quæ enim dilucidè &
 aperitè patenterq; inter speculandum obseruatur,

neque diuinationis cuiusdam fuerint, neque demonstrationis indiga. Nunc porro nostrum institutum nostrumque scopus est, immorari in optima praestantissimaque ipsius consideratione, necnon exactiorem eiusdem indagacionem efficere.

Summatim.) generaliter & uniuersè.

Ipsa.) vaticinandi ars.

Pro virili parte.) quantum virium nostrarum facultas patitur.

Exornata sit.) à nobis.

Optimam.) respectu aliarum diuinationum.

Ei qui deprompserit.) detraxerit & eripuerit, specialiter, & adhibita formarum distinctione.

Signum commune.) specimen, documentum & argumentum.

Reprehensionem.) refutationem, demonstrationem.

In integra natura.) manifestè & exactè.

Istud venerandum.) obscurum.

Et inde.) Herodotus gesta Persarum literarum monumentis tradens, & in aliis suis libris quos de historia composuit, ista de Graecis commemorat: quod cum Athenienses ad Delphicum misissent oraculum, respondit Pythia sacerdos, cui nomen erat Aristonice, hac quidem primum:

Quid miseranda sedes gens? i, fuge ad
extima terræ,
Ædibus, & iugibus desertis vrbe glo-
bosa.

Nam caput & corpus nusquam sincera
manebunt,
Extremive pedes nequeunt superesse
manúsve,

Aut medium: sed enim ignis edax hæc
arida reddet,

Et Mars acer equis, vrgens Syrium
agmine currum.

Mox perdet plerasque, tuas non folius
arces,

Ac multas Diuûm rapidis dabit ignibus
ædes.

Et primum quidem ista: deinceps autem talia
supplicibus respondit Pythia vates.

Non poterit multis hortatibus vsa Mi-
nerua

E precibus blandita Iouem placare su-
premum.

Hoc tibi fabor item responsum adaman-
te propinquans:

Nam reliquis captis quæ limes Cecro-
pis oræ

A ῥῆμα, ὅσῳ μαντεία αὐ εἶη τίς, ὅσῳ ἀποδεί-
ξεως δεηθεῖν αὐ πινός· ἢ δὲ καὶ ἀσθησις καὶ
ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἔστιν, εἰς ἀφαιρέσειν τὰς ἀπὸ
αὐτῶν δὴ τῶν ἀρίστων σκέμματι, καὶ ἀκριβε-
τέραν τῶν αὐτῆς ἐξέτασι ποιήσασθαι.

Τὸ ὅλον.) ἡλικίᾳς καὶ κεφάλου.

Αὐτῆς.) τῆς μαρτυρίας.

Ερόντων.) καὶ διώαμιν.

Εἰς κεκομίαςται.) κατὰ ἡμῶν.

Αείων.) ἀπὸ τῶν ἄλλων μαντείων.

Αποταμῶμενοι.) εἰδικῶς.

Χαρακτῆρα.) γνώρισμα.

Επὶ πάσας.) τῆς μαντείας.

Μηδεμῶς.) μαρτυρίας.

Ελεγχον.) ἀποδείξιν.

Ὁλοκλήρω.) ἐναργῶς.

Τοῦτο σιμρόν.) ὁ ἀσαφές.

Εκείθεν.) Ἡρόδοτος ὁ τὰ Περσικὰ συζη-
τάμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις τῶν Ἰσραηλῶν αὐτῷ βί-
βλιων στυγῆς, τὰδε ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων διεξέ-
σιν, ὅτι πεμφάμετων Ἀθηνῶν εἰς Δελφοὺς,
ἔχρησεν ἡ Πυθίη ἢ ὄνομα ἢ Ἀειονίκη, ἀσθη-
τον μὲν τὰδε.

C Ὡ μῆνοι τί κείθετε, λιπῶν φθῶν ἔρατα
γαίης

Δώματα καὶ πόλιος Ἐχολοδῆος ἄκρα κα-
ρκῶα.

Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μὲν ἔμπεδον οὔτε ὁ
σῶμα.

---καὶ γὰρ μιν ἐρείπτει

Πορτε εἰς ὄξυς Ἀρης, Συεινηγῆς ἄμμα δια-
κων.

Πολλά δὲ καὶ ἄλλ' ἀποδείξιν πυργώματα.

D καὶ ἀσθητον μὲν τὰδε, δούτερον δὲ ἰκετεύσασιν
κατὰ τὴν Πυθίαν τὰδε:

Οὐ διώαται πολλὰς Δί' ὀλύμπιον ἐξίλα-
σασθαι,

Λισσαμένη πολλοῖσι λόγοις καὶ μήτιδι ποικίῃ·

Σοὶ δὲ πόσι αὐθις ἔπος ἐρέω ἀδάμασσι πε-
λάσας.

Τῶν ἄλλων γὰρ ἀλισσαμένων, ὅσα Κέκροπος
οὔρεσ

Ἐντὸς ἔχει, κευθμῶν τε Κιθαρῶνος ζαθέοιο,

A

Intus habet, quodcunque facer penetrare Cithæron, Iuppiter è ligno muris Tritonida donat:

Τείρας τειτοχμῆς ξύλιον διδοῖ Ὀύρουπα Ζεὺς, Μοῦσῶν ἀπόρητον τελέθειν. τὸ σε τέκνα τ' ὀνήσῃ.

Qui muri inuicti tibi sint natísque salutj:

Μηδὲ σὺ γ' ἰπποσώωω τε μῦθῃ, καὶ πεζῶν ἰόντα

Tu verò aduentum peditumque equitumque quietus

Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν, ἠσυχος, ἀλλ' ὑποχωρῆν,

Terrestresque acies noli expectare: sed hosti

Νῶτον ὀπιπρέφας, ἔπι τοῖ ποτε κἀντίος ἔσση.

Terga dato, vel si tibi fors erit obuius vnquam:

Ὡ θεῖη Σαλαμῖς· ἀπολῆς δὲ σὺ τέκνα γυμῶν,

Diuina, ὃ Salamis, muliebria pignora perdes,

Ἡπου σκιδναμῆνης Δημήτερος ἠ σῆιουούσης.

B

Vsqum vel Cerere insperfa, coëunte vel ipsa.

Μάτιω.) μὴ στωιείς τὸν ἰουῶ.

Incaffum.) sensum oraculi minimè intelligens.

Ἐντὸς.) ἔξ τῆτο.

Hæc capeffenda est.) studiosè huic incumbendum est.

Ἐπίκρυψιν.) πλὴ ἀσάφειαν.

Ἐπιπρέφας.) ασοουδασιον.

Ταύτη.) τῇ μῆτρικῇ.

Νοῖς μῦθ.) ὁ πρῶτος τῶν δημιουργῶν.

Mens siquidem.) coherens & adiuncta conditori omniumque rerum opifici.

Species.) primorum, secundorum, tertiorum, quattorum: mens, anima, ea que fiunt, ea que reuera existunt.

Ραγ. 136. Τὰ εἶδη.) πρῶτων, δευτέρων,

τρίτων, τετάρτων.

C

νοῖς, ψυχῇ, ὄντα, γινόμενα.

νοῖς, ψυχῇ.

ὄντα, γινόμενα.

Ergo vicibus alternis, mutatóque ordine.) Evidentiùs demonstrare volens eorum que proposita sunt similitudinem, vel utique quã habet rationem mens & anima ad ea que reuera existunt, & ad ea que fiunt seu eueniunt, definitiones & verba quadã adhibuit è quinto

Euclidis elementorum. Ait enim Euclides in definitionibus quinti rlementi, ὅτι ἐναλλαξ λόγος.

1. Proportionem ordine mutato & alternatim sumptam, esse sumptionem antecedentis ad antecedentem, & consequentis ad consequentem.

Sed exempli gratia pro axioma ponantur hi numeri, 16. 8. 4. 2. Quam proportionem habent 16. ad 8. eandem habent 4. ad 2. & antecedens est numerus 16. numero 8. Ergo ordine alternatim mutato occurrit proportio, postea quã superseris numerũ antecedentem 16. & comparaueris cum numero antecedente 4. & consequentẽ 8. cum consequente 2. Etiam rursus demonstratur similitudo, ut quam habet proportionem numerus 16. ad numerum 4. eandem

Ἐναλλαξ ὄντω.) βουλόμηνος ἐναργέτερον δῆξαι πλὴ τῆς πρῶτης ἀναλογίης, ἥως ὄν λόγον ἔχει νοῖς καὶ ψυχῇ πρὸς τὰ ὄντα καὶ τὰ γινόμενα, ὅμοιος ἐχέουσα καὶ λόγους πλὴν ὅτι τῶ πέμπτου τῆς Εὐκλείδου σοιχείου. Φησὶ γὰρ Εὐκλείδης ἐν τοῖς ὅμοις τῶ πέμπτου σοιχείου, ὅτι ἐναλλαξ λόγος ὅτι ἀντὶς τῶ ἡγευμένου πρὸς τὸ ἡγευμένον, καὶ τῶ ἐπομένου πρὸς τὸ ἐπόμηνον πρὸς δὲ ἀποδῆγμα κείωτωσθμ δευθμῶι οὗτοι. 15. ἢ. δλ. β. ὃν δὲ λόγον ἔχει ὁ 15. πρὸς τὸν ἢ. τὸν αὐτὸν ἔχει ὁ δλ. πρὸς τὸν β. καὶ ἔστιν ἡγευμένος ὁ 15. τῶ ἢ. ἐναλλαξ ὄντω γίνεται λόγος, ὅτι μ λαβῆς τὸν ἡγευμένον τὸν 15., καὶ σὺκλείης πρὸς τὸν ἡγευμένον τὸν δλ. καὶ τὸν ἐπόμηνον τὸν ἢ, πρὸς τὸν ἐπόμηνον τὸν β. καὶ δεικνυται πάλιν ὁμοίως ὅτι ὃν λόγον ἔχει ὁ 15. πρὸς τὸν δλ. τὸν αὐτὸν ἔχει καὶ ὁ

habet etiam numerus 8. ad 2. Hinc igitur in-
dicat & ostendit quod quam rationem & pro-
portionem habet mens ad animam, eadem ha-
bent ea que re vera existunt ad ea que fiunt
& eueniunt : Et alternatim ordine mutato,
quam habet rationem mens ad ea que reue-
ra existunt, eandem habet anima ad ea que
fiunt, & eueniunt.

Ac prae posterè.) & istud è scriptis Eucli-
dis depromptum est. At enim ille in suis defi-
nitionib, quinti elementi, Ordine inuerso ean-
dem proportionem ac rationem esse sumptionis
consequentis, ut antecedentis, facta compara-
tione ad antecedens, ut ad consequens. Sed ad
perspicuitatem & explanatione huius rationis
ponantur è propositis numeris, numerus 16. &
numerus 8. Est igitur numerus 16. antecedens,
at 8. consequens : Quod si sumamus numerum
8. tanquam antecedentem, & comparemus ip-
sum velut ad consequentem 16. fit ordine in-
uerso proportio. At ergo hic quoq, si sumamus
velut antecedentem terminum animam, &
comparemus tanquam ad consequentem men-
tem, similiter etiam ea que fiunt & eueniunt
ad ea que reuera existunt, occurrit conuersa &
prae posterà ratio, & nihilominus inuenitur e-
tiam ita verum id quod à nobis his de rebus
propositum est, velut axioma & pronuntiatum.
Constitutum.) prescriptum est.

A η'. πρὸς τὸν β. δείκνυσιν ὅτι ἐπιπέδου, ὅτι ὁ
λόγος ἔχει ὁ νοῦς πρὸς ψυχῶν, τὸν αὐτὸν ἔχει
τὰ ὄντα πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ ἐναντία ὁ λό-
γος ἔχει νοῦς πρὸς ὄντα, τὸν αὐτὸν ἔχει ψυχῆ
πρὸς γινόμενα.

Ανάπαλιον.) Ἐτέρον ἐκ τῶν Εὐκλείδου. Φη-
σὶ γὰρ ἐκείνος ἐν τοῖς αὐτοῖς ὅροις ἔχει πέμπτου σοι-
χείου, ὅτι ἀνάπαλιον λόγος ἐστὶ λήψας ἔπιπέδου
ὡς ἡγευμένου πρὸς τὸ ἡγευμένον ὡς ἐπέμμενον.
πρὸς δὲ ἄλλοις τῶν λόγων κείων ἐκ τῶν
πρὸς κείων ἀριθμῶν, ὁ 16. καὶ ὁ 8. ἐστὶν ὅτι
ὁ 16. ἡγευμένος, ὁ δὲ 8. ἐπέμμενος· ἐὰν δὲ λα-
βώμεν τὸν 8. ὡς ἡγευμένον, ἔστι κείων κείων αὐ-
τὸν ὡς πρὸς ἐπέμμενον τὸν 16. γὰρ ὁ ἀνάπαλιον
λόγος. Φησὶν δὲ καὶ ἄλλοις ἐὰν λαβώμεν ὡς
ἡγευμένον ὅσον πλεονέχων, καὶ σκευάσμεν
ὡς πρὸς ἐπέμμενον τὸν νοῦν, καὶ ὁμοίως τὰ γινό-
μενα πρὸς τὰ ὄντα, γὰρ ὁ ἀνάπαλιον λόγος,
καὶ ὅσον ἡπὸν διείσκειται καὶ οὕτως ἀληθὴς ὁ
ὑφ' ἡμῶν ἐπιπέδου πρὸς τούτων ὡς ἀξίωμα πρὸς-
πέμμενον.

C Αξίουμένων.) δογματιζόμενον.
Ἐχει ψυχῆ.) ὡς ἐν τούτων τὰς ἀλήθειαι.
νοῦς, ψυχῆ.

ὄντα, γινόμενα.

Promit.) nempe anima.
Et illuminat.) illustrat ac docet.
Priusquam eas communioni.) rationi,
vel utique per rationem mente conceptam.
Vis animi moderatrix.) vel utique
mens.
Vis.) mens communicat cum rationali ani-
ma per interiacentem rationem : at rationalis
anima communicat cum sensitua, & cum or-
ganicis sentiendi partibus, per medium & in-
terpositum spiritum fantasticum. Rursus ani-
ma sensitua communicat cum naturali per
alendi, vegetandi, augendique spiritum. At
porro Plotinus, quod quemadmodum in enun-
ciatione oratio effigies ac simulachrum est ra-
tionis que est in anima, ita etiam anima est
imago mentis.
Manifestas fecerit.) ipsi anima.
Primaria animi parte.) scilicet ratio-
nali.

Προβάλλει.) ἡ ψυχῆ.
Ενοπιεῖται.) φωτίζει, διδάσκει.
Πρὶν τὰς κοινῶν.) λόγῳ, ἥως ἀφ' ἑαυτῶν ἐπι-
πέδου λόγου.
D Ἐπιστατικῶν.) ἥως τὸν νοῦν.
Διῶμαμν.) ὁ μὲν νοῦς κοινῶν τῆ λογικῆ ψυ-
χῆ ἀφ' ἑαυτοῦ μέσου τῶν λόγων· ἡ δὲ λογικῆ ψυχῆ κοι-
νῶν τῆ ἀσθητικῆ, καὶ τοῖς ὀργανικοῖς ἀσθητι-
κοῖς, ἀφ' ἑαυτοῦ μέσου τῶν φανταστικῶν πνεύματος·
ἡ δὲ αὐτῆ ἀσθητικῆ ψυχῆ, κοινῶν τῆ φυσικῆ ἀφ' ἑαυ-
τοῦ τῶν ἀσθητικῶν καὶ αὐστηρικῶν πνεύματος. Φησὶ
δὲ καὶ ὁ Πλωτῖνος, ὅτι ὡς ἐστὶ ὁ ἐπιπέδου πρὸς
λόγος, εἰκὼν ἐστὶ τῶν ἐπιπέδου ψυχῆ λόγου, οὕτως καὶ
ἡ ψυχῆ τῶν νοῦν.
Απαγγέλλει.) αὐτῆ τῆ ψυχῆ.
Ψυχῆ.) τῆ λογικῆ.

Εκμαχία.) τύποις.
 Αὐτὴ ζωὴ.) ἡ φανταστικὴ καὶ κατ' αἰσθη-
 σιν ζωὴ, δι' ἧς κοινωνοῦμεν τοῖς ἀλόγοις, ἢ μάλ-
 λον ἢ κατ' αἰσθητικὴν ἐνέργειαν τῶν φανταστικῶν
 πνύματων.

Καὶ ἐν ἰδρύτητι.) ὁρᾶται γὰρ ἰδιωτῶς ἐν τοῖς
 λογικαῖς ζώοις.

Αἰσθητικῆα.) ἀφανῆ ἔκρεῖται, δι' ὧν καὶ
 τὰ ἐμφανῆ αὐτὰ καὶ ὁρᾶται σιωπῶνται, καὶ
 τὴν ἐνέργειαν ἔχουσι.

Καὶ γὰρ χρώματα.) Ἐξ τῶν φανταστικῶν
 πνύματων προέρχονται, εἴτε διὰ τῆν ἐξωθεν αἰ-
 σθητικῶν ὡσπερ ῥύακας δεχόμενων τοῖς ἐκεί-
 ρην διωμάμεις διαφόρως, καὶ ὡς ἐξ ἡρώσεως ἐ-
 καστοῦ, ὡσπερ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀέρος γὰρ.

Καὶ ἀφῆς.) ἔφασκε γὰρ αἰωτέρω, ὅτι οὐ μὴ νοῦς
 ἐξ ἧς τὰ εἶδη τῶν ὄντων· ἡ δὲ ψυχὴ τῶν γινόμενων,
 ὁμοίως καὶ ἡ φαντασία, ὅτι μὴ ἔστι μάλλον.

Ανεργητικῶν.) προέρχεται γὰρ ἡ ψυχὴ, φησὶ,
 τῶν γινόμενων, συσχετῆσα δὲ ὑπὸ
 τῆς ἀρχικῆς σωματικῆς, δέχεται καὶ ὁμαρτυροῦν
 ὄργανων, ἵνα διδάσκηται δι' αὐτῶν ἔστω ἀμι-
 μνήσκηται.

Καὶ μὴ ποτε.) ἢ ὡς κρῖνον τῶν ὀργανικῶν
 αἰσθητικῶν.

Τοῦτο γένος.) ἢ ὡς ἡ φαντασία καὶ τὰ αἰ-
 σθητικῆα αὐτῆς.

Κατ' αὐτῶν.) τὸ φανταστικὸν αἰσθητικῶν.

Νουθετῆσι.) τοῖς θεοῖς.

Χρῆσι.) μαντευούσι τοῖς θεοῖς.

Προμηθευμοῖς.) ἡμῶν.

Εἰ μὴ.) ἐνδέχεται γὰρ ἐν ὑπνοῖς ὁδηγηθῆ-
 ναι πρὸς βίβρασις ἡσυχαστοῦ.

Οὐδ' εἰ τις.) κατακλιθεῖς.

Ἐπειτα.) φησὶ καὶ τὸν ποιητὴν Ἡσίοδον, D
 πρὸς τερον μὲν ὄντα ποιητῆα πρὸς αὐτῶν· ἐν
 μιᾷ δὲ πρὸς ὑπνον πρὸς τὸν Κυθαράνα τὸ
 ἐν Θεσσαλίᾳ ὄρος κατακλιθέντα δόξαι τὰ
 μούσας θεάσασθαι, πρὸς ἐλθούσας τε αὐτῶν καὶ
 δάφνης φύλλω σπρῆσάσας αὐτὸν, καὶ πρὸς α-
 ρχῆμα ἀφύπνιθέντα εἶ) ὅφον καὶ δόξαι τὸν
 ποιητῆα.

Ποιητῆς.) ὡς Ἡσίοδος.

Ἡνεγκεν.) τὸν Ἡσίοδον καὶ ἄλλοις.

Ἐπιβλάσ.) καὶ Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἠθηθῆς
 ἐπὶ τῆς Ἀφρικανῆς Σικηπίας, ἐφύπνι ἐν Βιθυνίᾳ.

A Imagines.) typi, formæ & simulachra.

Vita hæc) fantastica, & quoad sentiendi
 facultatem vita, per quam communicamus cum
 rationis expertibus, vel potius actio spiritus
 fantastici, quæ viget inter somniandum.

In proprietate naturæ.) videtur enim seor-
 sim in animalibus ratione viventibus.

Sensuum organa.) obscura & potentio-
 ra, per quæ manifesta hæc & sub oculorum sen-
 sum cadentia nobis constant, & efficaciam ha-
 bent.

Etenim colores.) primum beneficio & ope
 spiritus fantastici, deinceps per externos sen-
 sus, qui tanquam riuos excipiunt vires inde di-
 versis rationibus procedentes, & prout unum-
 quodque situm & collocatum est, quemadmodum
 in meatu aëris contingit.

B Tactuúmque.) nam supra dixit mentem
 habere formas eorum quæ reuera existunt, sed
 anima speciem habet eorum quæ contingunt &
 fiunt: similiter & fantasia, nedum etiam
 magis.

Nullam efficiendi vim habentibus.)
 quia anima preoccupavit, inquit, notitiam eo-
 rum quæ fiunt, coarctata verò & implicata à
 carnali coherentia, indiget etiam corporeis in-
 strumentis, ut per ea doceatur & memoria re-
 petat.

C Numigitur.) utique præstantius organicis
 sentiendi facultatibus.

Hoc genus.) Quam ipsa fantasia, & eius
 sentiendi organa.

Per ipsum.) fantasticum sensuum domi-
 cilium.

Increpantibus.) diis.

Futura prænuntiantibus.) vaticinantibus,
 seu oraculum edentibus diis.

Reliquis in rebus nostri respectum ha-
 bentibus.) ac de nobis sollicitis.

Si cui certè.) nam probabile est vsuque eue-
 nit in somniis viam demonstrari ad inuestiga-
 tionem thesauri.

Si quis.) iacens, ac dormiendi causa caput
 reclinans.

Postea.) Aiunt etiam Poëtam Hesiodum,
 cum prius quidem esset pastor ouium, quo-
 dam die inter somniandum iuxta Cithero-
 nem Thessaliæ montem reclinatum existimas-
 se musas obseruauisse ad se accedentes, & fo-
 lio lauri seipsum nutriente, & confestim ex-
 pergefatum in sapientem & industrium poë-
 tam euasisse.

Poëta.) ut Hesiodus.

Tulit.) Hesiodum & alios.

Insidias.) Etiam Annibal Carthaginensis
 victus à Scipione Africano in Bithynia fugit

ad Prusiam: paulo autem post Roma illuc profectus Titus Romanor. imperator propter aliam quandam necessitatem & ministerium, animaduertens obseruansque Annibalem, nec non grauitatem atque experientiam viri suspectam habens, ne denuo in Libyam & Carthaginem reuerteretur, apud se meditatus est eum seuē interficere. Quam rem per quadam insomnia cognoscens Annibal se ipsum hausto veneno ex hominum consortio emisit & emouit, ita postremum loquutus: Iam cessare tandem faciamus vehementem Romanorum sollicitudinem, qui molestum, graue serūmque existimauerunt odiosi fenis mortem expectare, sed tanquam auem implumem & mutilam prae senectute eum acerba morte è medio tollere volunt.

Indemnem.) citra detrimentum & iacturam.

Morbum.) Esse quidem permultos alios non captiosum, nec à fide alienum fuerit, ante omnes Aristides orator in eorum numero adscribitur: Indicant hoc quodammodo diuina eius hunc in modum scriptae orationes.

Institutio.) haec via accessu difficilis.

Audiat.) illa inquirat & inuestiget: Ea qui pro silentio praetermittit, neque integra recitat.

Semen interius.) insitam intelligendi potentiam.

Suz virtutis.) in seuit è sua.

Virtutis.) potentie.

Felicitatem.) quando quidem exoritur à nobis.

Inter somniandum.) ab ipsis somnis.

(Suz virtutis fructus participem facit.) is quidem asserit somnia à Deo procedere, Aristoteles autem ait insomnia non esse à Deo missa: Si enim, inquit, à Deo data essent, mitterentur duntaxat ad eos qui cum virtute & vita integritate commercium habent, & circa res diuinas occupantur: At nunc quosdam videmus facinorosos homines & imperitos, nec doctrina, nec virtute pradtos in somnis videre. Contingit enim ut tales inter somniandum probatis viris sint feliciores ob prosperam corporis valetudinem & temperiem. Illi quippe crebro minime confusa rerum obseruatarum spectra custodiunt, & fanae asae simulachra, euenitq; ut eorum nonnulla seria veraque sint. Proinde negat Arist. & complures alij externi ac seculares philosophi à supremo numine missa esse insomnia: Esse igitur quandam geniorum ac demonum naturam dominium habentem eorum quae in somniis apparet, istudque communi consensu facile statuitur.

Nā fructuosū reddere.) Ante oculos nostros

A πωρὸς τὸν Περιοίαν· μετ' ἔ ποτὸν δὲ ἐκ τῆς Ρώμης ἀπέβη ἐπιδημήσας Τίτος ὁ στρατηγὸς ἀφ' ἡλείας ἐπέεος, & θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, & τὴν ἀφύπνησιν καὶ ἐμπειρίαν τῆς ἀνδρὸς ὑποπθίσας, μήποτε αὐτὸς αἰακὰ μὴ πωρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμδότησε λαθρα αὐτὸν πικρῶς ἀποκτείνειν, ὃ δὲ δι' ἐνυπνίαν ἡρώων γνοί, ὁ Ἀννίβας φαρμακοποιῶν ἑαυτὸν ἐξ ἀνδραπῶν πεποίηκε, τελευτήσων δὲ τῆτο εἰπὼν· αἰαπαύσω μὲν ἤδη ποτὲ τὴν πολλὴν φροντίδα Ρωμαίων, οἱ δὲ γὰρ ἡγήσαντο καὶ μακρὸν μισσημένον ἦσαν αἰαμείναι γέννατον, ἀλλ' ὡς πρὸ ὄρνι ἀπλήω καὶ χέλουρον ὑπὸ γήρωσ γυρόμενον ἀποκτείνειν ζητήσοι πικρῶσ.

Εξάστη.) ἐξω βλάβης.

Νόσον.) εἶ) μὲν καὶ ἀλλοῖσ πλείους εἶναι ἀπίστοι ἀ εἶν, πωρὸ πῶρτων δὲ ἀ εἶν Αρειτίδου ὁ ῥήτωρ· δηλοῦσι δὲ τῆτο καὶ οἱ οὕτω πωσ ἱεροὶ ἐπιγραφομένοι λόγοι αὐτῶ.

Αγωγίω.) τὴν ἀφύπνησιν.

Pag. 137. Αχρυσάτω.] ζητεῖ ἐκείνα· σιωπῶ γὰρ εἶν, & οὐ λέγει ταῦτα ὁλόκληρα.

Τὸ ἐνδόν.] τὴν ἐνυπνίαν καὶ χέλουρον διδάμειν

C γλωσσικῶσ.

Εἶσ.] ἐκ τῆσ ἰδίασ ἐπέσπειρε.

Αληθῶσ.] διδάμειωσ.

Εὐμοίρειωσ.] ἐπει γὰρ πρὸ ἡμῶσ.

Οἶατ.] ἐκ τῶσ ὀνειρώων.

Ησ ἐρεκάρπισιν.] εἶν μὲν ἐκ Θεοῦ λέγει τοῖσ ὀνειρώεσ ἡκειν· ὃ Ἰ Αριστοτέλῶσ, εἶν εἶ) φησι τὰ ἐνυπνία θεοπέμπια· εἰ γὰρ ἦσαν, φησι, θεοπέμπια, ἐπέμπαντο ἀ μόνοισ τῶσ ἀρετῆ συζώσιν, & ἀεὶ τὰ ἡσ ἀχρυσάμενοισ· ἀλλὰ νῦν βλέπομεν ὅτι καὶ φαῦλοὶ πῶσ ἀνδραπῶ καὶ ἀμαθῶσ, μήτε λόγοι εἰδότεσ, μήτε ἀρετῶσ ὄρασι. συμβαίνει γὰρ καὶ τοιούτοισ πῶσ βίθουοίρεσ εἶ) μάλλον τῶσ χησῶν, ἀφ' ἧσ τῶσ σώματῶσ βίθουοίρεσ ἀσύλχута γὰρ εἶν πολλὰκισ φυλάττοισ τὰ τῶσ θεαθέντων εἰδῶσ καὶ τυπώματα τῶσ φλυτασικοῦσ, ὡνείρεσ ἀνητέρεσ συμβαίνει· ἀπαρρηθῶσ μὲν οἶω καὶ Αριστοτέλῶσ, καὶ πολλοὶ τῶσ ἐξω φιλοσόφωσ ἐτέρεσ, θεοπέμπιοισ εἶ) τοῖσ ὀνειρώεσ· εἶ) δὲ οἶω τῶσ φύσιν δαμῶσιν, τῶσ καθ' ὑπνοισ φανομένωσ κυριότητε ἐχουσῶν, τῶσ τῶσ σιωπῆσται ῥαδίωσ.

Τὸ γὰρ εἶκαρπίσαι.] ἔλεωσ ἀφ' ἧσ τῶσ ὅτι

εἰς ἑλπίον ἔστι τὸ τυχερὸν ἢ μαθητὴν, ἐκ
 παλαιότητας λέγει, ὅτι καὶ πλέον ἔστιν, ἵνα καὶ
 τῆ ἴσου τύχη.

Φαντασία.) ἐν ἄλλοις μὲν τῶν βιβλίων γραφέει,
 ζῶντι. ἐν ἄλλοις δὲ, ζῶντι. ἔδει γὰρ ἀμφοτέρω
 κεῖσθαι, ὅτι τὸ φορητὸν δὲ ἐσωπηγὴ τὸ ἐν. πῆ-
 ρεται δὲ ἐν ἄμφοτέροις, ὅτι αὐτὸς τίς βούλοιστο
 λαμβάνει δὲ ἔξωθεν καὶ τὸ ἕτερον ἐμφαντικῶς.

Περὶ τοῦ.) ὁδὸν τῆς ἐλπίων καλῶν αὐ-
 τῶν ἀξιούται.

Γινώσκων.) ἀλλὰ τὸ δόξοσοφουῦται.

Αποκηρύττει.) Αἰγυπτιακῶν θεῶν παρ-
 ἑσθαι.

Οὐ θυσιῶν.) ἢ ὡς οὐ χρεῖα.

Τὰ δὲ ἀθύρματα.) παίγνια γὰρ εἰσι.

Οἱ δὲ.) οἱ ἀφ' ἑσθαι καὶ ἐντόμων παρ-
 φητεύοντες.

Τέχνας μὲν.) τῶν λέγει αἰσμάτων Ἰού-
 γας αἰωτέρω εἰρήκει, μάγους μὲν καλέσας τοῦ
 τῶν ἀξιούται ἐργάζεσθαι. Ἰούγας δὲ τῶν
 ἀφ' ἑσθαι τέχνας, ὅσαι πολυδῶς ἀφ' ἑ-
 σθαι καὶ ἐντόμων ἐκείνοις ἐπετελοῦτο.

Τί οὖν.) τί οὖν, φησὶ, ἀποπον ὅτι ἄφ' ἑσθαι ὡν
 ὁ ἄφ' ἑσθαι, καὶ πλέον καὶ ἐπέκεινα ἑσθαι ἀρχὴ τῆ κοι-
 νότητος, ἔστι τῶν αὐτῶν ἑσθαι γινώσκον σοφός;

Ταύτη ἄφ' ἑσθαι.) καὶ ἕτερος, ἢ ὡς ἔδει τῶν οὐρανῶν.

Τοιγαρὰ τῶν.) καὶ γὰρ.

Θεωρεσιώτερον.) ἢ ἄλλοτερον.

Δημοσιώτερον.) κοινοτέρω.

Εὐδαμον.) ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον.

Διὰ φαντασίας.) ἀφ' ἑσθαι γὰρ μόνος φαντα-
 σίας ἐγγὺς ἀπὸ εἶν τῶν διωκτῶν ἀποπῆσαι θεῶν
 ὡς ἐφικτον.

Πρεσβυτέρως.) ἢ ἄλλοτερον.

Αἰσθησις.) ὡς ἀφ' ἑσθαι τῶν αἰσθησιῶν τῶν
 ὁργανικῶν.

Κοινοτάτων.) ὡς μετεργαζόμενοι ἑσθαι τῶν ἀφ-
 ἑσθαι αἰσθησιῶν.

Καὶ σῶμα.) σῶμα καὶ τῶν, φησὶ, ὡς συγ-
 νέτερον παρὰ τὸ σῶμα, καὶ μεσιτερον ψυχῆ καὶ
 σῶμα πῶμα δὲ παρὰ τὸν εἶπεν αὐτὸ, ὡς ἀμέ-
 σως ὁμιλοῦ τῆ ψυχῆ. τὰ γὰρ ἑσθαι αἰσθη-
 τήρια, ὅτι ἀμέσως ὁμιλοῦσι τῆ ψυχῆ, ἀλλὰ
 ἀφ' ἑσθαι μέσου τῶν φαντασιῶν.

Ἀλλὰ τῶν.) τὸ φανταστικὸν πνεῦμα ἐν τῆ
 κεφαλῇ τῶν ἀφ' ἑσθαι τοῦ κεφαλαίου.

A subycere vobis, haud minus esse assequi & obtine-
 re, quam discere, ex abundanti dicit plus esse, ut
 id quod est. equale consequatur.

In fantastica vita.) in quibusdam libris scri-
 ptum est ζωῶν, vitam, in aliis ζωῆς, vite, oportuit
 enim utrumque collocari, sed propter insolentiam
 unum subicitur: verum ponitur alterum ex am-
 bobus, quale quis voluerit: sumit autem extrinse-
 cus etiam alterum defectivè.

Aduersus eos.) qui neque ipsis minoribus
 praeclaris rebus digni consentur.

Si ita intelligant.) illi ipsi qui opinione te-
 nus sunt sapientes.

Quae repudiatae sunt ab oculis.) Dini-
 na Aegyptiorum praescripta innuit.

Non hostiis.) quod videlicet commode non
 sint.

Ludicra.) sunt enim ludibria.

Qui nimirum.) per victimas & extra vati-
 cinantur.

Artes quidem.) eas dicit quas magorum
 illecebras supra nuncupavit, magos quidem vo-
 cans eos qui non grauantur eos illices ad usum
 adhibere: Iungas vero dicit varias & diuersas
 artes, quaeunque multiplici forma, per victi-
 mas & extorum incisionem ab illis perficieban-
 tur.

Quid igitur.) quid ergo, inquit, absurdum
 est, quod sapiens, quatenus est sapiens, etiam am-
 plius ferat & ultra communitatem progredia-
 tur, atque hunc in modum fiat sapiens?

In hac ratione doctus.) & ita, videlicet
 per insomnia.

Atqui.) Etenim, velenimvero.

Publicum magis.) communius.

Res est beata.) imo quae fieri non potest, &
 nemini datur.

Per fantasiam assequi.) non per unicam
 fantasiam & imaginationem in propinquo fue-
 rit humanae facultatis cernere ipsum Deum, quo-
 ad eius fieri potest antiquiorem.

Sensus est sensuum.) quippe qui princeps
 D est sensuum organicorum.

Communissimum.) ut quod communicat
 se diuersis sentiendi instrumentis.

Et corpus primum animae.) Ille, inquit,
 communissimus sensus est quoque corpus, tan-
 quam cognatione ac propinquitate quadam cum
 corpore coniunctior sit, ac interueniat corpori &
 animae. Ipsum porro primum corpus vocat, ve-
 lut immediatè consuetudinem habes cum anima.
 Corporea enim sentiendi organa haud immédia-
 tè commercium habent cum anima, sed per inter-
 positam & interiectam imaginationem.

Sed ille.) Spiritus fantasticus in hominis ca-
 pite habitat.

Animalis.) *Ista quidem noster. At Plato in A Timæo dicit, Verum cibi potusque cupiditatem in anima, & quicquid propter corporis naturam defectum inopiámq; continet, in interpositam præcordiorum ac termini ad umbilicum vergentis partem statuerunt: vbi Deus iccoris formam, ait, constituit, & collocavit ad illius domicilium, id quod succi plenum & obesum est, politum, luculentum, dulce & amaritudinem habens molitus est, vt in eadem cogitationum ac sensuum è mente allata potentia, non secus atque in speculo admittente formas & imagines, ac perspicentiam simulachrorum suggerente, timeat quidem quando parte amaritudinis vtens hoc & illud facit: dulcedine autem suæ naturæ coniuncta secum vtens, & omnia quæ in eadem recta, læuia, expedita & libera sunt dirigens, alacrem atque prosperam efficit in domicilio collocatam iuxta hepar mediocre oblectamentum habentem animæ sortem, ac tempore nocturno in somniando diuinatione vtitur: Quandoquidem rationis & intelligentiæ non est participans. Deus propterea in ea vaticinium reposuit. Sufficiens & idoneum est argumentum à Deo diuinandi artificium humanæ imprudentiæ datum esse. Nullus quippe mentis compos attingit vaticinandi scientiam diuino numine instinctam & veram, sed aut sopore detentus prudentiæ vim, aut propter morbum, aut sapientiam numinis afflatu conceptam immutatus, & à seipso discrepans. Et paulo post dicit, itaque hepatis natura eas ob rationes talis & in eo quem dicimus loco diuinationis indita est causa.*

Sed sentiendi instrumenta.) *respectu primi & communis sensus.*

A quibus.) *sensibus.*

Sensus est absolutus.) *uniformis.*

Dispensat.) *consimiliter atque in attracto per fistulam aëre: uniformis enim cum sit, variatur per tibiæ foramina exiens, acutior effectus, aut grauior, aut intermedius, vel consonans, vel inconcinuus.*

Ac sunt veluti.) *De centro ac rectis lineis verba faciens, virtute & potestate simul mentionem fecit circuli aut globi: Si quidem fieri non potest vt centrum consideretur & excogitetur sine circulo & sphaera, quemadmodum circulus aut sphaera sine centro. Afferunt igitur geometricæ definitiones, circulum esse figuram planam & latam sub unica linea circumactam, quæ vocatur circumferentia,*

Pag. 138. Τοῦ ζώου.) καὶ ταῦτα μὲν εἶπε. ὁ δὲ Γράτων ἐν τῷ Τιμῳά παρὰ Φησί, Τὸ δὲ δὴ σίτων ἔ ποτῶν ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς, ἔ ὅσον ἐνδύειν ἀφ' ἧ τῆ σώματος ἰχθ φύσιν, τῶτο εἰς τὸ μέτρου τῆ τε φρενῶν καὶ τῆ καρδίας τὸν ὀμφαλὸν ὄρου κατώκιστον. εἶτα ὁ Θεὸς πλεὶ τῆ ἥπατος ιδέαι, Φησί, σιωέσθη, καὶ ἐθήκεν εἰς πλεὶ σκείνου κατόικησιν, πυκνὸν, καὶ λεῖον, καὶ λαμπρὸν, καὶ γλυκὺ, καὶ πικρότητα ἔχον μηχρησάμενος, ἵνα ἐν αὐτῷ τῷ ἀφρονημῶ ἢ ἐκ τῆ νοῦ φερεμένη δυνάμεις, οἷον ἐν κατόπρω δεχομένη τύποις, καὶ κατόπιν εἰδωλα παρέρχοιτο φοβῆ μὲν ὁπότε μέρη τῆς πικρότητας χρωμένη ποιῆ τὸδε καὶ τὸδε γλυκότητι ἢ τῆ κατ' ἐκείνο ξυμφύτω καρδίας αὐτὸ χρωμένη, καὶ πᾶντα ὄρτα καὶ λεῖα αὐτῷ καὶ ἐλάττερα ἀπὸ θύουσα, ἰλεῶν τε καὶ βήμερον ποιῆ πλεὶ πλεὶ ὁ ἥπαρ ψυχῆς μοῖραν κατακισμείνω, ἐν τε τῆ νυκτὶ διαγωγῶν ἔχουσαν μετείας, μαντεία χρωμένη κατ' ὕπνον, ἐπεὶ λόγου καὶ φρονησιως ἔ μετείχε. ἀφ' κατέσθησιν ἐν τούτῳ ὁ μαντεῖον ἰκαρὸν ἢ σημειῶν ὡς μαντικῶ ἀφροσυνῆ Θεὸς ἀφροσυνῆ δέδωκεν. εἰδὲν γὰρ ἐνκοῖς ἐφάπτεται μαντικῆς εἰδῆου καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ κατ' ὕπνον πλεὶ τῆς φρονησιως πεδνηθεὶς δυνάμιν, ἢ ἀφ' ἰεσοῦν, ἢ ἵνα ἐνδοσιασμένῳ πᾶσα ἀλλάξας. καὶ μετ' ὀλίγα Φησὶν, ὅτι ἢ μὲν οὖν φύσις τῆ ἥπατος ἀφ' ταῦτα, τριαῦτη τε ἔ ἐν τῷ πῶ ἢ λέγεται πεφυκε χῆρὶν μαντικῆς.

Αλλ' ἀφροσυνῆς.) τῆς καρδίας.

Υφ' ὧν.) τῶν ἀφροσυνῶν.

Αἰσθησις.) μονοφθῆς.

Διδόμεναι. ὁμοίως ὡς τῶν ἐπὶ τῷ εἰσπνεομένου ἐν τῷ αὐτῷ ἀέρος. μοιφθῆς γὰρ ὧν, πικρὸν καὶ ἀφ' ἧ πλεὶ τὸν αὐτὸν τρυπημῶν ἀξιών, ὄξυτερος γινόμενος, ἢ βαρύτερος, ἢ μέσος, ἢ ἐμμελής, ἢ ἐκμηλής.

Καὶ οἷον εἰσιν.) πλεὶ κέντρον καὶ βήμων λέγων, δυνάμει ἐμνήσθη ἅμα καὶ κύκλου ἢ σφαίρας. ἀδύνατον γὰρ κέντρον ἐπινοηθῆναι διχα κύκλου ἢ σφαίρας, ὡς τῶν ἑδὲ κύκλου, ἢ σφαίρας αὐτῷ κέντρον. φασὶν οὖν οἱ γεωμετερικῶ ὄροι, ὅτι κύκλος ἐστὶ γῆμα ἐπίπεδον ὑπὸ μίας γραμμῆς πᾶσε χρωμένη, ἢ καλεῖται πᾶσι φέρετα,

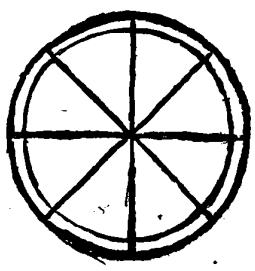

πρὸς τὸ αἶμα ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὰ περιπέπλους βί-
 θηαι ἴσαι ἀλλήλαις εἰσι. κέντρον δὲ τὸ αἶμα καὶ
 ῥίζη πρὸς τὰς φασαίας διηθείας ὅτι κλά-
 δεις τὰς ἐκείθεν ἐκδομορμίας διωάμεις αὐτῆς,
 ἀρχὴ τῶν ὀργανικῶν αἰσθητικῶν, ὅπως λέγω
 ἔακοῆς, καὶ τῶν ἄλλων τειῶν, αἵ δὲ πάσας
 μίας μὲν φησι καὶ τε τὸ κέντρον καὶ τὴν ῥίζαν
 θεωροῦντας. πολλάς δὲ καὶ τὴν ἐκείθεν πρὸς
 δὴν ἔξω πλωσιν. τὴν μὲν τοὺ φαρμακίας λέ-
 γει κρητὴν αἰσθησίν, καὶ κρητὴν αἰσθησίν ἔακο-
 τέραν, αἵτε ἀμέσως ὁμιλοῦσιν τῇ νοεσὶ ψυ-
 χῆ. ζωωδεσάτην δὲ καὶ παχύτεραν καὶ κατὰ
 χρηστικῶς ὀνομαζομένην αἰσθησίν τὴν ἐκείθεν
 σὺν ἀφ' ἧς πρὸς βεβλημένων καὶ πρὸς κειμέ-
 ρων, καὶ φαινομένων αἰσθητικῶν, ὀφθαλμῶν
 φημι, ἔακῶν, καὶ ῥινός, καὶ τῶν ἑξῆς.

Ζωωδεσάτη.) ἀφ' ἧς τῆς ζωωδεσάτως ἐδή-
 λωσιν ὅτι παχύτερα.

A ad quam quæ à centro ducuntur lineæ rectæ, in-
 ter se sunt æquales. Proinde hoc in loco fantasia
 seu imaginationem centro atque radici assimilât,
 rectis autem ramis & lineis emissas & exeuntes
 illinc ipsius vires, usque ad sensus organicos, vi-
 sus, inquam, auditus, & aliorum trium, quæ qui-
 dem omnes unam profectò dicit ad centrum ra-
 dicemque spectare: multas verò quantum ad pro-
 gressam illinc explanationem. Atqui imagina-
 tionem sensum vocat communem, & propriè di-
 uinius sentiendi organum, nimirum immédia-
 tē versantem cum animi parte quæ intelligentiæ
 & rationis capax est: sed maximè animale,
 B belluinam, crassiozem, corpulentiozem, & abu-
 sivè nominatam sensum efficiendi vi præditum,
 propter opposita & exporrecta apparentiæque
 sentiendi organa, oculorum dico, auricularum,
 narium ac reliquorum.

Maximè est animalis.) ostendit per super-
 lativum gradum imaginationem crassiozem ac
 pinguiorem esse.

Αἰσθησις.) παχύνεται γὰρ, εἰς τὸ πάχος τῆ D
 ἐκείθεν ἔακοῆς πρὸς τὴν ζωωδεσάτην.

Η ἡοτέραν.) τὸ φαρμακικὸν πινόμενον κρητὴν
 εἶπε.

Η ἀμέσως.) τὸ ἀνωτέρω πρὸς τὴν ζωωδεσάτην,
 καὶ ἀμέσως λέγεται, φαρμακία.

Σωματικῆς.) ἡὼς τὰ αἰσθητικῆς.

Τετράμυρα.) καὶ αἱ ἀκροκόρυφοι δηλονότι.

Ο δὲ ψεύδεται.) ἀφ' ἧς τὰς ζωωδεσάτας, φησὶ,
 ψεύδεται ὁ ὀφθαλμῶς, πρὸς τὴν ζωωδεσάτην καὶ τὴν
 τῶν ὀρωμένων, ὡς τὸ ζωωδεσάτης πρὸς τὴν
 ποικίλάν τῶν ἀφ' ἧς ἀκροκόρυφον τὰ χρώματα δὴ-
 τερον ὅτι, ἀφ' ἧς ἀέρας ἔσ' ὕδωρ, καὶ τὸ ἀφ' ἧς
 σημά. καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀήρ, ποτὲ μὲν ὑγρὸς ἔσ' πα-
 χύς: ποτὲ ὅτι ξηρὸς καὶ λεπτός. ἔσ' τὸ ἀφ' ἧς σημά
 τῶν ὀρωμένων, ποτὲ μὲν βραχὺ, ποτὲ δὲ πο-
 λύ. ἔσ' τειπὸν, ἀφ' ἧς τὴν ἐαυτῆς ἀδυναμίαν.

Ψεύδεται καὶ.) καὶ γὰρ ἔσ' αὐτῆς, φησὶν, ὁ
 ὀφθαλμῶς ψεύδεται.

Sensus.) nam usque ad crassitudinem ac pin-
 guedinem saginatur, & sic capax est rerum quæ
 in generatione & corruptione considerantur.

Diuiniior.) Quem propriè spiritum fantasti-
 cum dixit.

Immediatus sensus.) quem supra primum
 dixit: nunc immediatus sensus dicitur imagina-
 tio.

Quod si sensus corporeos.) hoc est, sen-
 tiendi organa.

Vidimus.) videlicet & quæ audiimus.

Decipit.) propter ista tria, ait, mentitur
 oculus: in primis ob naturam eorum quæ sub as-
 pectum cadunt, quemadmodum pavonis penna
 pro certo quodam situ distinctos ostendit colores.
 Etenim aer quidem interdum humidus est &
 crassus, aliquoties verò siccus ac tenuis. Et spa-
 tium eius quod sub aspectum cadit, nonnunquam
 est exiguum, interdum verò amplum. Tertio pro-
 pter suam impotentiam.

Decipit.) Etenim, ait, ipsemet oculus fallit,
 mentitur ac decipit.

Et per quæ cernuntur.) scilicet per aërem A
& interiectum spatium.

Spiritus fantastici morbo laborat.)
Nam ob prauitatem consilij homo deducit ani-
mam in materiam, & hinc disponit fantasiam
ad vitium & langorem, sicut aiunt multis eue-
nire post cibum, & potissimum paruulis. Est
quippe uehemens à cibo suffitus vaporumque
emissio, & motus confusus ac inæqualis, &
ægrè discernitur ab illis sanè, quibus omnino non
eueniunt insomnia, aut contingunt inæqualia,
dissimilia & coniectu difficilia: qualiter fit in
aqua. nam quietæ, puræ, sinceraque cudentia
ac dilacida spectra apparent: in commota uerò
& conturbata uel planè non inspicuntur simu-
lachra, aut inæqualia, dissimilia & cognitu ar-
dua.

Lustratus.) apud Græcos quidem imagina-
tionem asserit expiari & lustrari ceremoniarum
beneficio: At pie religiosaque nostra Ecclesia
homines eam lustrant modestia, temperantia,
vigilantia & ieiunio. Et ita purgatus ille sen-
sus capax est qui Deum admittat: Nihilominus
priusquam in seipsum Deum excipiat & intro-
ducatur, urget & extrudit prius antecedentes er-
rorum insinuationes, quæcumque ingrediuntur
& aduectim imaginationem per sensuum organa.
Et hanc asserit uitam secundum naturam, af-
feruare puram, sinceram ac nitidam imagina-
tionem ab istiusmodi peccatorum ingressu. Cor-
poris enim & anime communis est, & operapre-
tium est, ut puram habeat cum anima commu-
nionem.

Per expiationes lustratus.) quippe qui ex-
piatur & purgatur apud nostros probos homines
ieiuniorum uigiliarum & aliarum uirtutum
auxilio.

Insinuationes.) ita ut hinc etiam per or-
ganicos sensus productæ insinuationes, excurrant
& progrediantur, antequam Deus superueniat D
& illabatur in imaginationem, quatenus com-
prehendi potest. Confestim enim properant tales
insinuationes priusquam Deus admittatur à spi-
ritu fantastico: Excurrunt autem per spiritua-
lem purgationem.

Secundum eius naturam.) continentis,
temperantis & probi.

Rursum sic.) non modò corporis, uerum-
etiam anime rationalis ac mentis.

Spiritus iste.) fantasticus & imaginandi
potentia instructus.

Nec affectibus spoliatur.) non est alie-

Καὶ δι' αὐτῶν.) ἥως τῆ ἀέρος καὶ τῆ ἀφαι-
ματος.

Τὸ φανταστικόν.) διὰ τὸ μαθητεῖαν πρῶτα-
ρέσιως κατὰ τὴν πλὴν ψυχῆν εἰς τὴν ὑλὴν ὁ
αἰθερικός, καὶ τεύθειν ὡς ἀσθενεῖαν τῆ
φανταστικῆς, ὡς ὅτι φασὶ συμβαίνει μὲν τὴν
ἔσφιν εἰς πολλοῖς, & μάλιστα εἰς παιδοῖς.
πολλὴ γὰρ ἡ ἀπὸ τῆς ἔσφης ἀσθενεῖα, καὶ ἡ
κίνησις συσκευυμένη τε & αἰώματος, & δε-
σφαικίτης, οἷς δὲ καὶ ἡ πρῶτα ὄντως οὐ γίνονται
ἐνύπνια, ἢ γίνονται αἰσῶτα & αἰόμοια καὶ δυσπί-
κασα. οἷον γὰρ καὶ τὴν ὕδατι. ἡρεμωῶτος γὰρ
καὶ καθαροῦ ὄντος, ἐσαρῆν τὰ εἰδωλὰ φαινο-
ται: κινουμένου δὲ καὶ ἁερισμοῦ, ἢ ἐξ ὅ-
λων ἐνοραῖν) εἰδωλὰ, ἢ αἰόμοια καὶ δυσπίκασα.

Υφ' ἧς.) φιλοσοφίας.

Καθαροῦ μόνον.) ὡς μὲν εἰς Ἕλλησι,
Φησὶ καθαροῦ τῆ φανταστικῆς διὰ τελετῆν.
οἱ δὲ τῆς κατὰ ἡμᾶς δισκολοῖς ἐκκλησίας ἀν-
θεστοῖ, καθαροῖσιν αὐτῶν διὰ τῆ φρονησεως
& ἀρεστίας καὶ ησυχίας: οὕτω δὲ καθαροῦ μόνον
ἢ αἰσθησις δεκτικὴ γὰρ Θεοῦ ὁμοῦσιν εἰς-
καλέσασθαι καὶ εἰσαγαγεῖν ἐν ἑαυτῇ τὸν Θεὸν
ἐσώθῃ πρότερον τὰς πρῶτα ἡμετέρας ἐφαρμύ-
τους εἰς κείσθς, ὅσα εἰσκρίνονται καὶ εἰσπερβῶν)
εἰς τὴ φανταστικῆς διὰ τῆ ὀργανικῆν αἰσθητη-
ρίων. & τῶν φησὶν εἶ) καὶ φύσιν βίου τῆ τη-
ρίων τῆ φανταστικῆς καθαροῖ ἀπὸ τῆν ἰσούτων.
κοιτῆ γὰρ ἐστὶ ψυχῆς & σώματος, καὶ διὰ καθα-
ροῖν ἔχῃ τὴν πρὸς ψυχῆν κοινωνίαν.

Καθαροῦ μόνον διὰ τελετῆν.) ὅτι καθαροῦ
καὶ ὡς τῆ κατὰ ἡμᾶς ἀσθενεῖαν, διὰ
ησυχίας καὶ ἀρεστίας καὶ τῆν ἄλλω δρετῆν.

Αἴτε εἰς.) ὡς ἐπεύθειν καὶ τὰς διὰ τῆ ὀρ-
γανικῆν αἰσθητηρίων ἡμετέρας εἰσκρίσθς, ἐκ-
τῆν καὶ ὑποχωρεῖν πρότερον, ὡς τὸν Θεὸν ἐ-
περβῶν εἰς τὸ φανταστικόν ὡς ἐφικτόν. φησὶνοι
γὰρ ἐκθέουσιν αἱ ἰσούτων εἰσκρίσθς, ὡς τῆ
εἰσκληθῶναι τὸ Θεὸν ὡς τῆ φανταστικῆς ἐκ-
θέουσι δὲ διὰ καθαροῦ πνευματικῆς.

Διὰ τῆ καὶ φύσιν.) ἔσθ κείσθς & σώφρο-
νος καὶ ἀσθενεῖαν.

Γάλιν εἶ.) οὐ μόνον γὰρ σώματος, ἀλλὰ
καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς καὶ τῆ νοῦ.

Τοῦτο.) τὸ φανταστικόν.

P. 139. Οὐκ ἀσύμπτ.) εἰς ἀλλόττειο τῆς

φύσιως τῆς ψυχῆς ἔστιν, ἀλλὰ ἔσσωτρὲς ἔσται
συμπάσης αὐτῆ, καὶ ἔσται ἑαυτὸ μὲν ἰδίῳ ἔσ-
πον φύσιν ἔχον καθάπερ τὸ σῶμα, ὁμοίως καὶ ὁ-
σφραδῆδες παρὲλθῆμα λόγῳ διὰ τὴν πλεονεκλή-
τητα καὶ τὴν ἀιτιτυπία, καὶ ἔσται παρὰ ψυ-
χῆν.

334
Οσφραδῆδες.) πολλὰ γὰρ ἔστιν δεικνύει ὁ (σφῶς ὁμοί-
σιωέσιος ἀρεσιώτης ἢ Πλάτωνος ἀκροῦ ἢ μό-
νοι γὰρ ἐκ τῆ δόξης ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ἔσται ἐκείνῳ
δοξάζει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ ἐνοιαίν, καὶ ἐκ τῆ μὲν-
δων, καὶ ἔσται αὐτῶν τῶν λέξεων. ὅτι γὰρ λέγει ὁσφρα-
δες παρὲλθῆμα τὸ σῶμα, ἐκείθεν ἔσται τὸ ἄρ-
χῆν. Φησὶ γὰρ καὶ κείνος ἐν τῷ Φαίδρῳ, αὐτῶν πο-
θεὶ δὲ ἀμύμων, τὰ τε ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκείνα, ὅτι
δὴ που, φησὶ, μούμουχοι τε ἔσται ἐποπιθῶντες,
ἐν αὐτῇ καθάπερ καθάπερ ὄντες καὶ ἀσημα-
ται τούτου, ὅτι καὶ δὴ σῶμα παρὲλθῆμα ὄνο-
μα ζῶντων ὁσφρῶν ἔσται ποιν δεδεσμευμένοι. καὶ τὸ
κακονομήνης δέ, ἐκείθεν ἔσται τὸ ἄρ-
χῆν γὰρ τὴν ἀμύμων ὁ Πλάτων φησὶν οὕτω-
σί πως, τὰ μὲν θεῶν ὀχλήματα ἰσθρῶπως βή-
νια ὄντα ῥαδίως πορθεύεται. τὰ δὲ ἄλλα, μέγισ-
βείη γὰρ ὁ τῆς κείνης ἵππουσ μεταχων, ἔστι τὸ
χῆν ῥέπων τε καὶ βαρῶων, ὅτι μὴ καλῶς ἢ τε-
δραμμένον τῶν κούχων. ἐνθα δὴ πόνος τε καὶ
ἀγῶν ἔσται τῆ ψυχῆ παρὲλθῆμα, καὶ τὰ ἐξῆς.

Αγαθονομήνης.) τῆσ' ἔστι τὸ φανταστικὸν
πνῆμα τῆ ψυχῆ ἀγαθῶν πολιτεία με-
πίουσι.

Κακονομήνης δέ.) ὑπὸ τῆς ὕλης καὶ σφρα-
δαμένης.

Τούτου.) τὸ φανταστικόν.

Κοινὸς ὅρος.) κοινὸν ἔσται ἀμφοῖν ἔσται φησὶ
τὴν φανταστικῶν τῶν ἐκαστέρων ἀκρων ἐνα-
πίων, σώματος δηλαδὴ καὶ ἀσωμάτου φύσεως,
λόγου καὶ ἀλογίας, ὕλης ἔσται ἀυλίας, ἔσται διὰ τού-
του μέσον τὰ εἰδητὰ συγγίνονται καὶ σιωάπιον-
ται. ἢ δὲ φησὶ τὰ ἀυλῆ καὶ ἀσωμάτου. ἔσται
τὰ δὲ τὰ ἐνυλῆ, καὶ ὁματικῆ, καὶ ἀεθπητῆ. διὰ
τῆσ' φησὶ χαλεπὸν ἔσται ὀλεσασθαι τὴν φύσιν
αὐτῆ, καὶ ἀποφύεσθαι τὴν ἔσται, ὡσπερ ἀπο-
φαινόμῃ παρὲ τῆς ψυχῆς ὅτι ἔσται οὐσία ἀ-
σωμάτως τε καὶ ἀυλῆ καὶ ὑπὸ ἀεθμοῖν παρὲ
δι' αὐτῆσ' σώματος ὅτι ἔσται οὐσία ὕλικῆ καὶ ῥέ-
σα, καὶ σιωήτης. ἢ γὰρ φαντασία, οὐτε σῶμα
ἔσται, ἔτε πᾶσι τῶν ἀσωμάτων, ἔσται διὰ τῆσ' ἔτε

A nus à natura anime, sed conuenit & consentit
cum ea, similitumque passionum est particeps,
nec per se manet peculiarem habens naturam
velut corpus, quod quidem ostreorum inuolucrum
dicit, propter duritiem, rigorem & formæ dissi-
dentiam, quam habet aduersus animam.

Ostreorum.) multis ex partibus ostendit
industrius hic Synesius, acer & singularis Pla-
tonis emulator, quia non solum ex opinione ea-
dem cum illo sentit, sed etiam ex animi conce-
ptione & sensu docendique ratione, immo ex
ipsimet dictionibus. Nam quod corpus integu-
menium & inuolucrum ostreatum dicitur, hinc
B habet principium. Ait enim ille in Phadro al-
tius suorum consiliorum rationem repetendo ex-
orsus, & alia, & hec præterea: Qui uidelicet,
inquit, sacris initiati sunt & spectandi li-
centiam obtinent, nitido splendore niti-
di, & nullo ipsius signo notati, id nunc
corpus nuncupamus, quod uincti & præ-
pediti ostrei more, circumferimus. Et il-
lud uitiati radij illinc principium habet: vitium
enim peccatum hac ratione uocat Plato: & deo-
rum currus ob æqualitatem ponderis atque mo-
menti cum ductiles tractabilesque sint facile mo-
uentur: reliqui uero magna cum difficultate.
Nam deorsum uergit uitiositatis particeps, e-
C quus in humum propensus atque offendens auri-
gam à quo haud conuenienter educatus est: ubi
cerè labor & summa contentio animæ proponi-
tur: & cætera.

Bonitate cumulati.) hoc est spiritus fan-
tasticus, propter animam ad bonum uitæ insti-
tutum accedentem.

Deprauati.) à succumbente & aberrante
materia.

Is enim.) spiritus fantasticus.

Communis terminus.) Communem ter-
minum amborum esse dicit imaginatricem a-
nimæ facultatem, utrinque collocatus extremis
D contrariis, corporis uidelicet & incorporeæ na-
ture, rationis ac dementiæ, materia & eiusdem
priuationis, & medio eius interuentu opposita
coeunt & copulantur. Sed diuina sunt, inquit,
materia expertia & incorporea, infima uero
materialia & corporea atque sub sensum caden-
tia. Eam ob rem asserit arduum ac difficile
esse definiendo eius naturam circumscribere &
exprimere quid sit, quemadmodum affirmando
enunciamus de anima, eam esse substantiam in-
corpoream & materia expertem, nec non sen-
suum facultatem excedentem: Rursus de cor-
pore, quod sit substantia materialis, fluens &
concreta. Fantasia quippe nec corpus est,
nec penitus expert corporis, & ob id neque

corporis potest definitionem admittere, nec rei incorporea. Etenim colligit & emendicat aliquid ab utroque contrario, corpore inquam & incorporeo, quantum congruit & quadrat suae ipsius naturae, & constat una quadam natura ex eam semotis naturis composita.

Amborum.) anima rationalis & corporis.
Divina.) imaginationis.

Designari.) apprehendi, contineri, definiri & intelligi.

Imaginatricis essentiae.) id est, ipsam imaginationem.

Verum ipsa.) nutritiva, vegetativa, & sensitiva.

Pecudis.) quod rationis est minimè compositus.

Atqui purgatur.) Velut araneus, apis & formica natura duce sua opera efficiunt, qualia neque hominum perspicacissimi valeant peragere. At simiarum parvuli fetus atque ursarum & complurium aliorum animalium, naturam habentes flexibilem ad disciplinam, docentur ab hominibus, & ad multa humana opera sunt commodi & idonei.

Atqui.) vel naturaliter, vel per humanam informationem & educationem.

Quidpiam excellentius.) validius, ac cognitione sublimius.

Cuncta daemoniorum.) Prisci quidem illi Graeci deorum ac demonum differentiam esse dixerunt: ac deos quidem maiores appellarunt, demones autem inferiores. Sed Synesius aliquando inter illos assignat discrimen, interdum verò indifferenter vitur istis nominibus.

Cuncta demonum genera.) Sed omnia demonum genera, inquit, quae in hoc mundo versantur, hanc vitam sortita sunt, quae nimirum vim sentiendi habeat. Nam ut summam loquar, illa demonum genera sola sunt imaginationes.

Secundum totam ipsorum essentiam.) prout eorum essentia creata est.

Et imaginaria sunt.) Idola, inquit, & simulachra quae sunt corporis expertia, habent utique quidpiam crassitudinis, alia plus, alia minus: videtur itaque hic Synesius Democriti & Sexti opinionem & aliorum Graecorum sequi: Afferunt enim illi esse quadam demonia circa terram & aërem, crassitiam quidem habentia & coagmentationem affectionemque, humanis oculis invisibilia, qui quidem sani sunt,

A τῆ σώματος διώεται δέξασθαι τὸν ὄρον, ἕτε τῆ ἀσωμάτου. ἐρασίζεται γὰρ π ἀφ' ἐκατέρων ἐλατῶν, τῆτε σώματος ἔ τῆ ἀσωμάτου, ὅσον ἀμύξῃ πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς, καὶ γὰρ μία ἡς φύσις ἐκ τῆν ἴσασθον ἀπωχισμέναν φύσειν συσκευίδη.

Αμφοῖν.) τῆς τε λογικῆς ψυχῆς ἔ τῆ σώματος.

Τὰ ἦα.) τῆ φανταστικοῦ.

Αἰρεθῶν.) κρατηθῶν, συχεθῶν, ἔ ὀραθῶν, καὶ γρωθῶν.

Τῆς φανταστικῆς.) τῆτ' ἐστὶ, τὴν φανταστικὴν αὐτῶν.

Αλλ' αὐτῆ.) τῆ θρηπτικῆ, τῆ αὐξητικῆ, τῆ ἀσθητικῆ.

Τοῦ ζώου.) τῆ ἀλόγου.

Καθαίρεται.) οἷ ὁ ἀρχῆς, ἡ μέλητα, καὶ ὁ μύρμηξ, φυσικῶς ἐνεργούσιν ἔργα, οἷα ὁσὸν τῆν ἀνθρώπων οἱ φρονηώτατοι. τὰ δὲ τῆν πηλικῶν παιδία, καὶ τὰ τ' ἀρκῶν, ἔ ἀνῶν πλείων ζώων, ἔπλαστον ἔχοντα φύσιν πρὸς μάθῃσιν, διδάσκονται πρὸ ἀνθρώπων, καὶ γίνονται πρὸς πολλὰ τ' ἀνθρώπων ἔργων ἔπιτιθέσθαι.

Γέροι καὶ.) ἡ φυσικῶς, ἡ δὲ παιδούσιως αἰθερῆς.

Τί κρῆτον.) ὑψηλότερον γνώσθ.

Γένη τε.) οἷ μὲν παλαιὸν Ἑλλῆνες, θεῶν καὶ δαίμωνων ἔλεγον ἔτ' ἀφ' ὁσῶν, καὶ Θεοῦ μὲν ἐκάλουσι θεῖς μείζονας· δαίμονας δὲ θεῖς ἥττονας· ὁ δὲ Σωέσιος, ποτὲ μὲν δίδωσι ὅμοιους ἀφ' ὁσῶν, ποτὲ ὅ ἀφ' ὁσῶν κέρηται θεῖς ὀνόμασιν.

Ὀλοῦ δαίμωνων.) ἀλλὰ ἔ πάντα, φησὶ, τὰ τῆν δαίμωνων γῆν τὰ ἐν ταῖδε τῶ κόσμῳ, ἴσαυτὴν ἔλαρον τ' ζώω, τῆτ' ἐστὶν ἀσθητικῶν. καθόλου γὰρ εἰσι φανταστικὰ μένη, ἐκ τῆν τὰ γῆν.

Καθ' ὄρον.) καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῶν.

Εἰδωλικά τε.) εἰδωλὰ φησὶν ἄ ὅτι ἀσώματα μὲν, ἔχοντα δὲ εἷν πάχος π, τὰ μὲν ἔλαρον, τὰ δὲ πλέον. ἔοικεν οὖν ὁ Σωέσιος ἐλάτῃ τῆ Δημοκρίτου καὶ Σέξτου δόξῃ, καὶ ἄλλων Ἑλλῶν κατακολουθῆν. φασὶ γὰρ οἷσιν δαίμονια εἶν' ἵνα πρὸς τε ἀέρα καὶ γῆν πάχος ἔχοντα μὲν ἔ σωθῆσιν ἵνα ἔ ἐμπάσθων· ἀθάτα ὅ αἰθερῆσι ὀφθαλμοῖς ὑγιάνουσι, ἀ

Ἐ εἰδωλα καλοῦσι, διότι σκοπεύουσιν, οἶμαι, τύποι ἰνά κ' σκιαγραφήν ἔ εἰκόνα τῆς ἀγγελικῆς ἔ αὐλοτέρας φύσεως, ἀφ' ἧς ἐκπύεται εἶσι. Ἐ διεφθάρτα μὲν, ὅτε ἀφάρτα ἢ αἰεὶ, Ἐ τὰ μὲν αὐτῶν εἶ) κακοποιά. τὰ δὲ ἀγαθοποιά. πρὸς περὶ αὐτῶν οὐ φασι ταῦτα τοῖς ἀθεοποῖς, καὶ μάλα οὐτὸν ἔτοι καθεύδουσι, κ' πρὸς λέγειν πολλὰ τῶν μνηόντων. γίνεσθαι μὲν τοῖς τὰς τοιαύτας πρὸς ῥήσας, ἔπο μὲν τῶν ἀγαθῶν ἄφης κ' πρὸς θυμίας κινούσας. ἔπο δὲ τῶν κακοποιῶν, τοῦ ἀντίον. ἢ ἢ ἀθεοπῆτη φαντασία, ἔ κ' κλος ἔστιν, ἀλλ' ἀπερῆτως τοῖς τύποις τῶν ἔξωθεν εἰσερέοντων δεχόμεν ἔπο κειται, κατὰ τὸ βιβλίον ἀγαθισωσάμενον ἔπο τῆς ἀγνοίας, κ' ἔπι μὲν τ' ἄφας κ' ἐκδηλων οἴκοθεν αὐτῇ κατ' αὐτὴν διδάσκει, ἀ κ' πρὸς πρὸς δὲ χεῖρα. ἔπι δὲ τῶν ἀσφαῶν, πρὸς κελῆται ἔ τὰς ἀγνοητικὰς διδάμεις τῆς ψυχῆς, κ' γ' οἶοι βουλομένη τὸν πρὸς ποιητέων. κ' γ' ἢ ἀγνοία εἰ μὴ ἀπὸ τ' φαντασίας λαβοῖ τὰ σκέμματα, ὅτε ἔχ' πρὸς τ' ἀνητιῶ ἔ τρεπῆται τῶν πρὸς μὲν φύσιν ἐνέρχων ἰνά.

A *quæ & spectra vocant : propterea quòd incolumem retinent & conservant, opinor, quandam figuram & inanem speciem ac similitudinem angelicæ & à materia semotioris natura, ex qua lapsa sunt : & corruptu quidem difficilia, sed non perpetuo immortalia : eorum nonnulla noxia & maligna sunt, alia verò benefica. Aiunt itaque eadem propius ad homines accedere, eisq; se adiungere ipsis potissimum dormientibus, ac prædicere multa quæ euentura sint: fieri quidem certè huiusmodi prædictiones à bonis dilucidas, & animi alacritatem mouentes, sed à noxiis & infestis contrarias. At hominis fantasia non est circulus, sed latente quadam vi figuras rerum extrinsecus fluentium recipiens subicitur, haud secus atque liber qui ab intelligentia legitur ac perlustratur, & in rebus apertis & conspicuis domesticè ipsa seipsam docet ea quæ admittere fas est : Sed in obscuris sibi etiam adsciscit intellectuales animæ vires, & fit veluti consilij captandi receptaculum de rebus agendis. Etenim intelligentia nisi ab imaginatione meditationes mutuetur, non obtinet circa genitam ac fragilem rerum naturam ullam efficaciam.*

Αὐτὸν.) ἢως διδάμιν.
 Η μὲν ἔπερον.) ἢως μὲν τοῦ ἀγνοίας ὡς ἔπι τ' πλῆστον.
 Οὐκ ἀφασίας.) ἀλλὰ συμπεπλεγμένας τῇ φαντασίᾳ.
 Εἰ δὲ ἴσ.) χωρὶς εἰ μὴ τις.
 Ἐν ἀκαρῆ.) ὡς τὸ οἶοι πρὸς φῆται, ἔ ὁ ἦος Παῦλος ἐ ἐκαστῶ ἡρώμενοι. τότε γ' ὁ νοῦς ἔσπον ἰνά τῆς ὑλης ἔξω ἡρώμενος, ἔ ὁ πρὸς τὸ σῶμα ἀπερῆτως; ὅτε κ' τῶν φύσιν ἔ τοῦ ἀπλάμας. διὰ τὸ τῶν φησι καὶ ὁ ἦος Παῦλος, Οἶδα ἀθεοπον εἶτε ἐ σῶματι, ὅτε οἶδα, εἶτε ἐκ τῶν σῶματος ὅτε οἶδα, κ' ἔ ἔξῃς.

C *Per ipsam.) facultatem utique vel potentiam.*
Cum alio.) id est, cum mentis intelligentia ut plurimum.
Visionis expertes.) sed fantasie connexas.
Nisi quispiam.) hoc excepto.
In minimo temporis puncto.) Quemadmodum divini Prophetae, ac diuus Paulus, repente quodam mentis excessu extra se rapti. Tunc enim mens ipsa quodammodo extra materiam posita, & prætergressu corpus, oculis cernit secundum naturam mentis sine ullo errore. Eam ob causam ait diuus Paulus : Scio hominem, siue in corpore, siue extra corpus, nescio, & reliqua.

Ἐν ἀκαρῆ ποτέ.) ἐν ἀκαρῆ καὶ ἀδυστάτω, καὶ λίαν βραχυτάτω.
 Ἐχεν εἶδος.) ἢως τῆς ἐλάμψους.
 Τὸ δὲ ἔφρῶ.) ἢως πρὸς νόησιν ἔφρῶ ἔφρῶ πρὸς φαντασίας.
 Χάμετον.) ἔσον γὰρ ἔστι χαλεπὸν, ἔσοδον καὶ ἔδωμον τὸ ἔφρῶ.

D *In minimo temporis puncto.) in modico, continuo, sine ulla intermissione facto & brevissimo.*
Contrectationem habuerit formæ materiæ expertis.) nempe, doctrina diuinitus inspiratæ.
Super fantas. prospicere. ut cum intelligentia transgreditur fantasiam.
Arduum est.) Quanto res est difficilior, tanto beator ultra imaginationis facultatem prospicere.

Ait.) Plato scilicet.

Imaginatione priuatam.) ratione & intelligentia premitam.

Obiecta.) nobis exhibita & in conspectum nostrum veniens.

Is quippe spiritus.) imaginationem aliquoties vocat spiritum fantasticum, aliquando animalem spiritum, interdum corpus primum anime, nonnunquam spiritualem animum, quandoque verò communem terminum corporis & anime.

Animalis.) nempe fantasticus.

Felices.) apud Aegyptios sacri scriptores.

Genius.) secundum eius habitum.

Pœnas.) castigaciones, emendationes.

In eo luit.) retribuit.

Oracula.) prisca.

Visionibus.) qualis est enim cuiusque vita, tales etiam inter dormiendum imaginationes, & consentanea eum sequuntur, quæ veluti diurnarum curarum reliquia extremaq; vestigia sunt. Et cuiusmodi sunt in quiete imagines par & consentanea quoque est, ut talem pariter constitutionem post migrationem & corporis interitum illic anima reperiat.

Animi vitam.) Platonis sermonem inquit, quem Phadonem inscripsit.

Et Philosophia.) Ait enim Plato in illa de animi immortalitate oratione sub Socratis persona: Quoniam magna vehemensque spes est cuiuspiam illucemitti, quò ego proficiscor, si alicubi, illic etiam affatim ac sufficienter eius rei se compotem fieri, cuius gratia in hac presenti & caduca vita tam assidua frequentiaque suscipimus negotia. Quò circa hac migratio in presentia mihi iniuncta atque prescripta cum bona spe contingit, eamque libenter suscipio, similiter quisvis alius qui putat suam mentem velut expiatam, & vitiorum inquinamentis ac sordibus purgatam. Eius porro lustratio & expiatio est, ut quàm maximè animum à corpore segregemus, & eum assuefaciamus undecumque extra corpus colligi & conuocari, tanquam vinculis solutus sit.

Et philosophia.) scilicet Platonis, & eorum qui idem cum illo sentiunt, quotquot sunt.

Secundarum.) earum quæ post mortem eueniunt.

Primas viuendi rationes.) circa quas in huius vita caduca curriculo imaginandi facultas occupatur.

Eum.) spiritum fantasticum.

Φησί.) ὁ Πλάτων.

Τὴν ἀφαιτάσων.) τὴν νοεράν.

Προβελημένη.) προελημένη καὶ φαινομένη.

Τὸ γὰρ τι πνῦμα.) τὸ φανταστικὸν ποτὲ μὲν φανταστικὸν φησὶ πνῦμα, ποτὲ δὲ ψυχικὸν πνῦμα, ποτὲ δὲ σῶμα φεῖται ψυχῆς, ποτὲ δὲ πνῦματικῶν ψυχῶν, ποτὲ δὲ κοινὸν ὄντων ψυχῆς καὶ σώματος.

Ψυχικόν.) ἢ ὡς τὸ φανταστικόν.

Οἱ βιδάμονες.] οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερο-

γραμματαῖς.

Καὶ δαίμων.] καὶ τὴν ἐαυτοῦ προήχησιν.

Ποινάς.] καλοσφίς.

Εἰς ἑνὶ τῶν.] ἀπὸ τοῦ ποδιδῶσι.

Χρησμοί τε.) παλαιοί.

Οἷα φαντασίαις.] οἷος γὰρ ὁ βίος ἐκάστω, τοιαῦται καὶ αἱ ὄναρ φαντασίαι καὶ καὶ τὸ εἶκός αὐτῶν ἐπινοεῖται, οἷον ἐν μνημερίων φροντίδων ἀπληχίματα οὔσαι καὶ οἷαι αἱ ὄναρ φαντασίαι, τοιαῦται εἶκός καὶ τὴν καταστάσιν μὲν τὴν τῶν σώματος ἀπαλλαγῶν διεξίσκει ἐκ τῶν ψυχῶν.

Εκεῖ διεξαγωγῶν.] ζητεῖ λόγον τῶν Πλάτωνος, ὃν ἔπιγραφε Φαίδωνα.

Καὶ ἡ φιλοσοφία.) φησὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ ἀπὸ προσηύπου τῶν Σωκράτους, ὅτι πολλὴ ἐλπίς ἀφικουμένη ἐστὶν, αἱ ἐγὼ πορβόμοι, ἰκανῶς ἐκ τῶν εἰσῶν που ἀλλοθὶ κτήσασθαι τῶν, οὐ ἔνεκα ἡμῶν ἡ πολλὴ προσηματεία ἐν τῷ παρόντι βίῳ γένηται ὥστε ἢ τε ἀποδημία ἢ νῦν ἐμοὶ προσηματεία μὲν ἀγαθῆς ἐλπίδος γὰρ, καὶ ἄλλα δὲ δριὸς ἢ γαίτη οἱ προσηματεία καὶ ἀφαιτάσων ὡς ἂν κεκαταρμημένον· κατὰ τοὺς δὲ αὐτοὺς τὸ χειρίζην ὅτι μάλιστα ἀπὸ τῶν σώματος τὴν ψυχῶν, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν προσηματεία ἐκ τῶν σώματος στωαγείρεσθαι τε, καὶ στωαγείρεσθαι ὡς ἂν ἐκ δεσμών.

Καὶ ἡ φιλοσοφία.] ἡ τῶν Πλάτωνος καὶ ὅσοι κατ' ἐκείνων σύμφωνοι.

Εἶνα δδύτερων.) τῶν μὲν θάνατον.

Τοὺς προσηματείας.] περὶ οὗ ἐστὶ τὸ φανταστικὸν ἐξαχολήσται.

Αὐτῶν.] τὸ φανταστικόν.

Εναπομυρμηγκίας.) καὶ αὐτὴ τῆς χείρονος Α
ἐξέως.

Κηλῖδα.) ἀφείσης εἰς αὐτὸ ῥύπον.

Ραγ. 140. Αἶρεται.) ὁ φαστασκόπ.

Θερμότητα.) ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἰσχύειας, ἔ
ἀγρυπνίας, ἔλαττωσέως.

Καὶ τὸτο ἄρα.) αἱ αἰεὶ τὸ σῶμα τῆς ψυ-
χῆς διδάμεις πλείονες οὖσαι, ἐν μόνῃ τῇ δὴ-
ροπηκῇ κοινωνοῦσι τὰς θεῖας, ὡς δὴ καὶ τὸ εἰκὸς
ὁ Πλάτων καὶ πλεονὸν παροσηρόθουσαν, ἄτε ἀνά-
γυσσιν ἀπὸ τῆς θνητῆς καὶ ἄβιτῆς πλὴν ψυ-
χῆς πρὸς τὰ οὐράνια καὶ ἰσχυρότερα, καὶ οὐκ ἐλά-
σασιν μαλαύεσθαι τὸ φαστασκόπ αὐτῆς ταῖς ὑ-
λικαῖς παροπαθείαις.

Καὶ τὸτο ἄρα.) τὸτ' ἐστὶν ἡ τῆ φαστασ-
κόπ καθαρις.

Χηραμοῖς.) τοῖς βυθοῖς.

Τῆς γῆς ἐκδύεται.) ἐπειδὴ ὁ ἄφροσ ἐστὶ
Σωείσιος, ἀρεσιώτης, ὡς εἰρήκειρ, ἐστὶ καὶ
πρώτα τῆ Πλάτωνος, καὶ αὐτῶν τε τῶν πλείοσι
τῶ ἐκείνου χεῖται διξάν, δίκαιον αὐ εἶν καὶ τὰς
ἐκείνῃς ῥήσις ἐκείνῃς ἀπὸ τῆς ἀλλῆς ἑνὸς
ἐρμυλίας. φησὶν οὖν ἐκείνος ἐν τῇ Φαίδωνι
αἰεὶ τῆ μεμιασμένης καὶ ἀκαθάρτου ψυχῆς, ὅτι
διηλημμένη ἐστὶ ἀπὸ τῆ ἄφροσύνης, ὅ αὐτῇ
ἡ ὁμιλία τε καὶ σιωποσία τῆ σῶματος ἄλλ' ὅ
αἰεὶ ζῶσθαι, καὶ ἄλλ' ὅ πολλὴν ῥησιώτην ἐποίησε
ἐμφοτον. ἐμβεβηκὸς δὲ οἰεῖται ῥησι τὸτο εἶν) ἔ
βαρὺ, ἔκαθεδρῶν, καὶ ὄρατῶν ὅ δὴ καὶ ἔχουσα ἡ
ἄφροσύνη ψυχῆ, βαρυνέ) ἔ ἔλκεται πάλιν εἰς τῆ
ὄρατῶν πόπον, φόβου τῆ ἀφροσύνης τε ἔ ἄδου, ὡς-
αὐ λέγεται αἰεὶ τὰ μνήματα τε καὶ τοῖς ἀ-
φοῖς καλινδουμῆν, αἰεὶ αὐ δὴ ἔ ὄφθῃ ἀπὸ
ψυχῶν σκιοφῆ φαστασμάτα, οἷα πρὸς ἔχονται
αἱ ἄφροσύνη ψυχῆ εἰδωλα, δίκαιον πίνουσαι τῆ
παροπατέου βίου κακοῦ ὄντος. καὶ μέγιστον οὗτου
πληθύνεται, μέγιστον αὐ τῆ τῆ ζῶσεπακοδου-
σοῦτος ἄφροσύνης ἄφροσύνη, πάλιν ἐκδε-
θῶσιν εἰς σῶμα. ἐκδύεται δὲ ὡς αὐ εἰκὸς εἰς
τὰ ἄφροσύνη ἦν, ὅποια ποτ' αὐ καὶ μεμνησθη-
κῆται τῆς ἄφροσύνης ἐν τῇ βίῳ. οἷ) τοῖς ἀφρο-
συμῆς τε καὶ ὄφθῃ καὶ φαστασκόπ μεμ-
λησκόπ, εἰς τὰ τῆ ὄφθῃ καὶ τῆ ὄφθῃ
θνητῶν εἰκὸς ἐκδύεται. τοῖς δὲ καὶ ἀδικίας τε καὶ
τυραννίδας, καὶ ἀρπαγὰς παροπατέου εἰς τὰ
τῆ λύκων τε, καὶ ἑρῶκων, ἔ ἑκπῶν καὶ τοῖς δὲ

Abstergentis.) & peioris igitur habitus.
Squalorem.) cum emittentis in immundam
illuicem.

Eleuatur.) spiritus fantasticus.
Propter calorem.) Quae interueniunt pro-
pter ieiunia, vigilias, necnon humilitatem ani-
mique abiectionem.

Etis utique spiritus.) Potentie quae plures
sunt circa corpus animi, in unica dumtaxat in-
telligendi & ratiocinandi vi cum supremo nu-
mine menti que mundi moderatrice communi-
cant, quam sanè iure optimo Plato quoque alam
nuncupauit, nimirum deducentem à fragilibus,
& interitui obnoxiiis rebus atque terrenis ani-
mum ad caelestes, & diuiniore, neque sinentem
labefactari conspurcari que suam imaginatio-
nem materialibus affectionibus.

Et illud rursus.) nimirum imaginationis
purgatio.

Terræ cauernas.) imos gurgites.

Ingreditur.) Quandoquidem solers hic nos-
ter Synesius, sicuti diximus, omnibus in rebus
Platonis est acerrimus sectator, hic quoque
permultis ab illo desumptis utitur sententiis:
equum fuerit illius dicta hoc in loco exponere
pro alia quauis interpretatione. Ergo, inquit,
ille in Phaedone, de anima polluta & impura
verba faciens, quod contagione corporea infe-
cta inuolutaque sit, quam ipsa consuetudo con-
gressusque cum corpore, propter continuam fa-
miliaritatem, cultumque assiduam congeni-
tam & geminam effecit. Ponderosum verò
id putandum est, graue, terrenum & vi-
sibile, quò cum praepedita sit talis anima,
grauatur atque traditur rursus in locum vi-
sibilem formidine tenebroso, caliginoso & in-
orco occulti, quemadmodum fertur circa mo-
numenta sepulchraque assidue versatur: cir-
ca quae profecto iam nonnulla apparuerunt a-
nimarum umbrosa fantasmata, qualia prae-
ferunt & exhibent simulachra tales animae,
penas luentes vitae facinorose anteaete. Ita-
que tamdiu circumuagantur, quoad cupidita-
te naturae corporeae comitante, rursus induant
corpus. Induunt autem, ut verisimile est,
eiusmodi mores, quales in vita exerceuerunt.
Veluti eos qui ventris ingluuiei dediti fuerunt, &
contumeliosus, flagitiis, comotationibusque va-
cantes inertem atque lasciuam vitam egere, nec
quicquam pensi pudorisque habuere, consenta-
neum est asinorum & similiarum belluarum cor-
pora subire: Eos vero qui iniurias, tyrannides,
rapinas praeteris secuti sunt, in luporum, ac-
cipitrum, miluorumque genera migrare praest,
neque aliò transire dicendum est: Eos porro qui

ciuilem popularēque virtutem, quam temperantiam & iustitiam nominant, ex consuetudine & exercitatione acquisitam absque philosophia mentisque sagacitate exercere: decens est hos in tale quoddam genus iterum ciuile ac mansuetum demigrare quodammodo, apum, vesparum aut formicarum, deinceps in idem rursus genus humanum, modestosque ex illis homines fieri congruum est. Sed in deorum genus nulli fas est peruenire, nisi illis qui discendi cupiditate flagrantibus philosophati sunt, & puri omnino ex hac vita migrarunt. Discendi cupiditate flagrantem vocat philosophum, veluti curiosum & scrutatorem naturae eorum quae re ipsa sunt.

Infelix.] misera, calamitosa.

Labore.] & castigationibus post longum diuturnumque tempus.

Vt animus purgatus emergat.] scilicet ad fantasticum.

Exorta enim.] quia principio in substantiam & vitam accedit anima fantastica.

Cum peioribus.] cum materialibus, crassis, & carnalibus.

Ac melioribus.] ut intelligendi vi praeditis, & à materia seiuinctis.

Quam mutuatur.] videlicet fantasticam animam.

E globis caelestibus.] Hoc in loco globi caelestes omnino cernuntur & ratione intelliguntur ab omni prima sphaera astris carente usque ad lunarem.

Descendens.] rationalis & intellectualis animae potentia.

Corporeo mundo.] eo, inquit, mundo qui continetur à lunari circulo ad terram usque proficiente, ortui & interitui obnoxio.

Sibi conciliet.] secum imaginariam animae potentiam.

Vix enim.] raro enim istud enenit ut se inuicem dimittant ac deserant.

Sed fieri possit.] aliquoties tamen contingere solet ut istud fiat.

Minimè parentem.] nempe spiritum fantasticum.

Haud quippe fas est.] non enim decorum est homini illas respicere: In primis comperta & cognita sunt huiusmodi expiationes. Expiationes porro siue ceremonias dicit mystica, arcana & sacra dogmata.

Turpis.] pudore oppressus, iniustus.

Reditus.] illis animis rationis compositibus.

Alienum.] hoc est, anima partem quae in fantasia & imaginatione consideratur.

Desuper.] è globis caelestibus, ut supra dixit.

Α πτω πολιτικῶ τε καὶ δημοτικῶ ὅπιτετηδολό-
τας ἄρετιῶ, ἡ δὲ καλοῦσι θεοσοσιῶ τε
καὶ δικαιοσιῶ ἐξ ἔθους καὶ μήτης χειρῶν
αὐτῶ φιλοσοφίας καὶ νοῦ. εἰκός ἐστι εἰς τοῖοντον
πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικὸν καὶ ἡμερον γῆρος,
ἢ που μολιπῶν, ἢ σφηκῶν, ἢ μυρμηκῶν, ἢ καὶ
εἰς αὐτὸ γε πάλιν ὁ αἰθερῶν γῆρος, καὶ γί-
νεσθαι ἐξ αὐτῶν ἀνδρας μετεῖους εἰκός. εἰς δὲ
γε θεοῦ γῆρος μὴ φιλοσοφῆσθαι καὶ καθαροῦ
πυρτελῶς ἀπῶντι, εἰ γέμεις ἀφικνεῖσθαι ἄλλω
ἢ τῶ φιλομαθῆ. φιλομαθῆ δὲ τὸν φιλόσοφον
B λέγῃ, ὡς φιλοπελάγμονα καὶ ἐρβυητικὸν πε-
εὶ τὸ φύσιν τῶ ὄντων.

Κακοδαίμων.) δυστυχῆς.

Πόνος.) καὶ κλάσει ἀφ' ἡρώου.

Καθαρῶν.) τὸ φατασία.

Γενωμένη γὰρ.) ἥως ἐξ ἄρχῆς εἰς ὑπερῆξιν
ἐλθοῦσα ἡ φατασικὴ ψυχή.

Τοῖς χείροσι.) τοῖς ὑλικῶς.

Τοῖς κρείτοσι.) τοῖς νοερίσι.

Ἦν δαμίζεται.) αὐτῶ πτω φατασικῶ

ψυχῶ.

C Ἀπὸ τῶ σφαιρῶν.) σφῆραι εἰς αὐτῶ νοη-
τεῦνται ἀπὸ τῆς αἰθέρος καὶ αἰθέρου πάσης
μέγρι τῆς σελωικῆς.

Κατιούσα.) ἡ λογικὴ καὶ νοερά.

Τῶ θωματικῶ.) αὐτῶ πτω ἀπὸ τῆς σελω-
νικῆς σφαιρας μέγρι τῆς γῆς τῶ γινωσκῶ εἰ
φθεροῦσα.

Ἦ σωματικῶν.) μὲν ἑαυτῆς καὶ τῶ φατα-
σικῶ ψυχῶ.

Μολις μὲν γὰρ.) σποδῶς μὲν γὰρ τῶ
τῆς ὁ ἀφῆται.

D Ἀλλὰ γῆροι.) ἀλλ' ὅμως εἰ γὰρ γῆροι
ποτὲ καὶ τῆς.

Μὴ σευεπόμνον.) ὁ φατασικὸν πνῦμα.

Οὐ γὰρ γέμεις.) οὐ γὰρ ὡρέπον ἐστὶ τῶ ἀ-
θερῶ ἐκείνοις ἀπῆν, αἰθέρων ἐγνωσμένα
εἰσὶν αἱ τελεταί. τελεταί δὲ φησι τὰ μυστικῶ,
καὶ ἱερά δόγματα.

Αἰθαρά.) κατηχυμένη, ἀδικος.

Ἐπιδροδῆς.) ταῖς λογικῆς ψυχῆς ἐκείναις.

Τὸ ἀλλότερον.) τῆς ἐστὶ φατασικῶ ψυ-
χῶ.

Ἀνωθεν.) ἐκ τῶ σφαιρῶν, ὡς ὡρέπον.

Καὶ

Και τῶτο.) ἢ τὸ αὐτὸ μὲν, Φησί, ὅτι διω-
 νῶμεν λογικῶς ψυχῶν ἀφῆται ὁ φανταστικὸν
 πνεῦμα βαρυνθῆν κατω, ἔ ἀνελεθῆν ἐλδθε-
 ραν τῆς ὑλικῆς χρεσιως αὐτῶ παρὲς τὰ με-
 τῶρα, δῶρον αὐ εἶη Θεοῦ τε στωμαθρμῆου
 ἔσποισ ἄρρητοισ, καὶ τελετῆς, τῶτ ἔσι μω-
 σικῆς καὶ ἠοτέρας διδασκαλίας παιδαγωγῶ-
 σης καὶ ἠοφρονιζούσης αὐτῶ. πλῶ ἔ πολ-
 λαῖς αὐ ἠύοιτο τῶτο ψυχῆς, ἀλλὰ μῶλις μῶ-
 λιῆ ἢ καὶ δῶλότερα. ὁμῶς καὶ τῶτῆς τῆ αὐδῶ
 μέμφεται, αἰσθρᾶ γδ ἔφη, καὶ κατηρμυδῶ
 αὐτῶ, ὡς ἀδικῶ φανθσθρ, ἀφῆ ὅ μῆ ἀ-
 ποδιδῶναι ὁ ἀλλῶτερον ὅθεν ἠεαῖοισατο.

Φύσιν δέ.) τῶτ ἔσι, φησικὸν δέ ὅτι τῶτο.

Ψυχῶ.) λογικῶ.

Ομορροθῆν.) ἀκολουθῆν ἐκρεσιως.

Ελκειν.) ἀκουσθρ.

Ελκεσθρ.) ἀκον.

Υπὸ κακῆς.) ὑπὸ τῆς ὑλικῆς παρσπα-
 ρείας.

Εφθσθρ.) ἐδδῶσθρ.

Και τῶτ ἔσιν.) ὁρμῶοισ γδ τὰ Χαλ-
 δαῖκα λόγια, αἶω τείνθρ διλιεχῶς τὸν νοῦ
 παρὲς Θεόν, καὶ μῆ ὡρμῶοισ αὐτὸν κατω
 νῶθρ εἰς τὸν παρῆγον κόσμον, ἔνθα ὁρμῶοισ πι-
 σὸν, ἢ βέβαοισ, ἀλλὰ πῶτα μάτα καὶ ψυ-
 δῆ σαρπειν δέ χρεῖ πῶς μῶδμῶοισ αὐνομῶοισ
 τὸν παρῆγον κόσμον τῶτον, ὃν εἰρηκε καὶ ἀμ-
 φικρεφῆ ἔ μόνου δέ, ἀλλὰ ἔ ἀδῶ αὐτὸν ὁ-
 νομῶοισ. τὸν γδ ἀδῶ πῶλαχῶς καλῶοισ Χαλ-
 δαῖοι. Θεόν τε γδ ἠρμῶοισ τῶτον, καὶ τῆς ἐ-
 χράτης καὶ παρῆγοῦ λῆξεως ἄρρηθῶν. ἔσι δῆ
 ὅτε καὶ τὸν ὑπὸ σελῶοισ κόσμον, ὃν ἀμφί-
 κρεφῆ φασί, ἔ τῶτον ἀδῶ καλῶοισ ποτέ δέ
 αὐτῶ πῶ σελῶοικῶ σφῶοισ, ἡ ἢ μεθῶ-
 οισ ἠθρῶοισ, τῶτο αἠθρῶοισ κόσμου καὶ τῶ ὑ-
 λαίου. βυθῶν δέ φασί πῶ ὑλῶ, ἡ ὃν τῶ
 ὑπὸ πῶ σελῶοῖσ τῶτα τῶοοισ.

Ο διδῶοισ.) ἐκφοβοοισ τὰ ἱερῶ τῶ Χαλ-
 δαῖων λόγια.

Νοεθῶν.) πῶ ψυχῶ φησιν ὡς ἐκ Θεοῦ
 πῶ ὑπῶοισ ἔχουοισ.

Απισος.) ἀβέβαοισ.

Αμφικρεφῆς.) σαρπεινῶς.

Ρυθῶων εἰδῶοισ.) χαῖρων τοῖς εἰδῶ-

A Et istud.) *Istud quidem, inquit, nempe il-
 lam anime partem, que intelligentie & ratio-
 nis est particeps, posse missum facere spiritum
 fantasticum ingrauescentem & immodico pon-
 dere ad inferiora loca tendentem, eamque ma-
 teriali habitu ac mouente affectu liberatam
 ascendere ad sublimiora domicilia, Dei munus
 fuerit, abditis & silentio pratermittendis ra-
 tionibus, ceremonieque eandem subleuantis as-
 erigentis, hoc est, mystice diuiniorsque discipli-
 ne ipsam moderantis ac refranantis. Verum
 istud perpaucis contingat animis, imo vix uni
 cuidam & alteri: verumtamen de eius ascensu
 conqueritur. Turpem enim ac fœdatam cam di-
 cit, ut que iniusta apparet, eò quòd alienum non
 reddiderit unde emendicauerat.*

B Animo.) *rationali.*
 Adumento sit.) *eum sua sponte comite-
 tur.*
 Trahat) *inuitum ac immorigerum spiritum
 fantasticum.*
 Trahatur ab eo.) *inuitus.*
 Improbitate.) *à materia vehementi af-
 fectu.*
 Qui indulserit) *concesserit.*

Et istud est.) *Nos quippe adhortantur ora-
 cula Chaldaica, ut identidem sursum extenda-
 mus mentemque eleuamus ad Deum, ne ipsa
 prona se recipiat deorsum in mundum terre pro-
 pinquiore, ubi nihil fidum ac stabile est, ve-
 rum omnia futilia, vana & fallacia. Sed con-
 siderare fas est qua ratione obscurum, atrum, ac
 nigricantem vocauerit mundum hunc, quem
 undecumque caliginosum dixit: nec verò solum
 ipsum Orcum nominat: Nam Orcum ceu Tar-
 tarum vario modo vocant Chaldei: Deum enim
 eum existimant, & extreme terræque adiacen-
 tis hereditatis, que ei sorte contigit, principem.
 Interdum verò mundum qui in concauo lune
 continetur, quem omni ex parte nebulosum asse-
 runt, & hunc infernum vocitant. Interdum
 autem ipsam lunarem spheram, quam conter-
 minam & confinem statuunt mundi ætheris &
 in materia luxuriantis. Materiam porro pro-
 funditatem dicunt, quam in loco sub Luna sito
 determinant.*

Territant.) *perterrefaciunt sacra Chaldeo-
 rum oracula.*

Rationis capax.) *Animam dicit qua vi-
 tam & substantiam à Deo consecuta est.*

Infidus.) *inconstans & instabilis.*

Spectris & imaginibus gestiens.) *ex idolis*
 Kk

voluptatem percipiens, ubi dii gentium habitant, & versantur demones in materia illuuiem procliuiores: & hunc spiritum fantasticum pinguem, crassum & obesum dicit.

Vita stolidi.) cœu attonita.

Simulachro verd.) simulachrum hoc in loco fantasiā dicit, quæ animalis spiritus ac subtilis cum sit, nihilominus ob electionis & consilij prauitatem, aliquoties hanc habet crassitiam & obesitatem, aliquoties illam, quam vocant quandam spiritus conspirationem: & tunc profecto ipsa efficitur idolum, id est, compar & similis idolis ac umbrosis istis demonibus.

Ima regio.) quam hæcenus mundum caliginosum & tenebrosū dixit.

Simile quippe.) Quia enim spiritus fantasticus cum referre animi imaginem debuerit, & esse eiusdem simulachrum, euasit potius ob deprauationem in idolum simile materialibus demonibus, ac merito horum sodalitis familiaritateque oblectatur.

Quod si vnum.) Si verò mens ruat ac delabatur cum fantasia, & fiat vna quedam ex ambobus.

Mens etiam.) mens fortassis ad idolorum naturam propius accedens & obesior, non repudiauerit communem eiusmodi oblectationem.

Malorum hoc extremum est.) Non sentire, inquit, præsens malum, sed eo veluti commodo ac facili delectari, malorum omnium fuerit maximum. Nam talibus gratulari, & ea non sentire, eorum est qui neque emergunt ex tenebris, neque emendationem perquirere volunt. Scirrhum porro in exemplum adducit. Est enim scirrhus illuuiis fœda & abstersu difficilis. videtur autem hoc dictum permultis obscurum, propterea quod breuitate concisa utens Synesius, tale exemplum non dilatauit, sed contexuit & accommodauit proposito. Apertius autem fuisset, si ita dixisset: Quod quemadmodum scirrhus interiores subiecti cuiusdam corporis partes subiens, abluuii atque purgati difficilis & indelebilis redditur: sic magnus ille & inhærens affectus mentem in profundum abyssum, ut ita loquar, demergens, eamque detinens, & veluti crassiore reddens, occultat ac tegit ob suæ ipsius voluptatis consensum, approbationem ac terram: neque permittit recordationem accipere salutis & incolumitatis liberationisque cogitationem ab illa vehementi commotione. Veruntamen inuenitur remedium sublimiori meditationi connexum & salutare, pœnitentia: Pœnitentia enim

λοῖς, ἢ τοὶ οἰκδοὶ & ἐνδραμιτῶνται οἱ ὑλικώτεροι δαίμονες, & τὸ φανταστικόν, φησὶ, πνύμα παχυνέν.

Εμπληκτος.] οἰονεὶ ἐμβρονητος.

Τῶ τ' εἰδώλῳ.] εἰδωλον καὶ τῶ πνύ φανταστικῶ λέγει, ἢ ψυχικῶν πνύμα οὔσα καὶ λεπτόν, ὁμοῖος δὲ μωρητῶν παρρησίας, εἴποτε ἔχει παχύτητα τοιαύτη, ἢ τοιαύτη, ἡ φησὶ ποιαὶ τῶ πνύματος οὔσασιν καὶ τότε δὴ γ' καὶ αὐτὴ εἰδωλον, τῶ τ' ἔστιν, ὁμοιον τοῖς εἰδωλικῶς ἐκείνοις δαίμοσιν.

Ἡ κέτω.] ἡ μελαγχολία κόσμον ἀνώτερω εἶπει.

Ομοῖα γάρ.] ἐπεὶ γὰρ τὸ φανταστικόν πνύμα, αὐτὴ τ' φέρει εἰκόνα ψυχῆς καὶ εἰ εἰδωλον αὐτῆς, ἐγένετο μάλλον ἐκ τῶ φανταστικῶ εἰδωλον ὁμοιον δαίμοσιν ὑλικῶς, εἰκότως καὶ συνήδεται τῇ τούτων συνδραμιτῶσιν.

Εἰ δὲ ἐν.] εἰ δὲ συγκατελέγη τῇ φανταστικῶ καὶ οἰοῖς, & ἐγένοντο ἐν τῇ φανταστικῶ ἀμφοτέρων.

Καὶ οἰοῖς.] ἴσως αὐτὴ καὶ οἰοῖς εἰδωλικώτερος ἡμώδμος & παχύτερος, δέξατο τὸ σιωπῆ δεσφαι.

Καὶ τοι τῶ κακῶ.] τὸ μὴ ἐπαμαθάνεα, φησὶ, κακοῦ πεφοῖτος, ἀλλὰ σιωπῆδεα αὐτῶς χρεσῶ, κακῶ εἶη τὸ μέγιστον. τὸ γὰρ σιωπῆδεα τοῖς τοιούτοις καὶ μὴ ἀμαθάνεα, τῶ μὴ δὲ ἀμαθῶ καὶ ἀβροτῶσιν λαβῶν ζητωπῶτων ἔστι. πῆσι δὲ εἰς τῶ ἀποδῆγμα καὶ τῶ σκίρρον· σκίρρον γὰρ ἔστι ρύπος δυσέκπλυτος, καὶ δυσἀπόνητος· δοκεῖ δὲ ἀσαφές τοῖς πολλοῖς τὸ ρητόν, δὲ τῇ σιωπῆδεα χρωδμος ὁ σιωπῆδεος, ὅτι ἐπλάττει τὸ τοιοῦτον ἀποδῆγμα, διὰ σιωπῆδεα τὸ κειμῶν. ἀφῆτερον αὐτῶ, εἰ ἔτας ἐλεγει· ἐπὶ ὡσφῶ ὁ σκίρρον εἰσευδόμενος εἰς βάθος τῶ ἀποκλειμῶν ἡμῶν ὄψματος, δυσέκπλυτος γ' καὶ δούσποιος καὶ δυσἀπόνητος· οὔτω καὶ ἡ φανταστικῶ τῆς ὑλης κατὰ πῆσασα τ' οἰοῖ καὶ εἰς βάθος εἶπειν κατὰ ὄψασα τῶ, καὶ οἰονεὶ παχύτερον κατὰ ὄψασα, κλέτω δὲ τῆς ἡδονῆς πνύ αὐτῶ συγκατελέσιν καὶ πνύ γ' καὶ οἰοῖ εἰς ἀπομῆσιν λαβῶν ἢ ἐνύμνοιον ὄψασα καὶ ἀποχῆς τῶ πῆσασα· ὁμοῖος δὲ οἰοῖται φάρμακον ἀμαθῶ καὶ ὄψασα, ἡ μετῶμοια· ἢ γὰρ μετῶμοια

Nam Græci solem, lunam stellâsque animata existimantes, è suo domicilio ipsa etiam providere dixerunt rebus terrenis.

Earum gratia.) calamitatum.

Incautis.) intelligentiæ expertibus ac desipientibus.

Vulgares felicitates.) Cum enim intercessionem ac perniciem nobis concilient, in fraudem complures illecti eas esse prosperas fortunas spargunt in vulgus.

Insidias.) dolosas excubias & laqueos aduersus humanos animos.

Inferorum præsidibus.) A demonibus qui sunt inspectores ac præfecti.

Ingresso.) ego verò dico, videlicet.

Suauitas.) voluptas & subdola materiæ fraudatio. Quòd autem dicit, tale est. Necessitate, ait, exigente, animam mundi nature inservire, è sublimi descendit tanquam mercede quadam conducta, ut ad definitum tempus serviens emolumentum accipiat veluti præmium quoddam, & ascendat unde venit. Quæcumque enim ortum & incrementum habent, animam & vitam desiderant. Et illud est animæ obsequium ac ministerium, ut subseruiat generationi & origini rerum quæ in mundo continentur, quousque illi capaci uniuscuiusque corpori vis & facultas adsit gestandi animam, neque eam fatiget senectus aut quævis tabes & iactura terrigena quales in vita oberrant versatiles multis modis. Quæ porro anima ut plurimum materialibus ac vehementius inhaerentibus affectibus voluptatibusque in errorem & fallaciam deducta est, & quasi inebriata imprudens fallitur, pro veritate mendacium, & umbram pro substantia & re ipsa amplectens.

Paupercula siquidem & indotata.) mercede conducta.

Primam vitam.) Primam vitam, inquit, eam distinguens à secunda & tertia, quam dicunt Græci fieri propter metempsychosin, seu in alia subinde atque alia corpora migrationem.

Servitutem induit.) quia hic ordinem & locum mancipij pecunia empti accipit loco mercenarij.

Adrastia.) fati, sortis, fatalis necessitatis.

Illusa.) in errorem à voluptate induceta.

A materiæ donis.) quæcumque deliniunt, oblectant ac demulcent visum, gustum, auditum, olfactum & tactum, ea materiæ dona nuncupat.

Donis.) voluptatum in nature coherencia.

οἱ γὰρ Ἕλληες ἐμψυχα δεξάζοντες ἡλίον καὶ σελιόλιον καὶ ἀστέρας, καὶ πνευματικὰ ἔφασκον ἦν ὁπτιγίων οἰκοθεῖν καὶ ἀδελφί.

Διὰ τούτων.) ἦν συμφορῶν.

Τοῖς ἐχοσιν.) τοῖς στωετοῖς.

Τοῖς οὐκ ἐχοσιν.) τοῖς ἀστωετοῖς.

Εὐτυχίας.) οὐσας γὰρ ἀπωλείας πρὸς ἐνοῖς, ἀπατωμένοι οἱ πολλοὶ εὐτυχίας αὐτῶν ἦν ἀφροδοσιν.

Δὲ λόγον.) ἐπέδραν καὶ παρῖδα καὶ τὴν ψυχῶν.

Τοῖς ἐφόροισι.) πρὸς τῆν δαμνῶν οἰεῖσιν

ἔφοροισι.

Ἄλλος εἰπάτω.) ὁ Ἕλληικῶν φροσῶν.

Εἰσελθούση.) ἐγὼ δὲ φημί δηλοῦσι.

Ορεχεται.) διδεται.

Τὸ τῆδε ἡδύ.) ὁ ἀπατηλὸν τῆς ὕλης.

Μελίχιον.) ὁ φησι τοιοῦτον ἔστι χρείας, φροσῶν, ἀπατηλῶν καὶ πρὸς τὴν φύσιν τῆς κώσμου τῆς ψυχῆς, κατέσιν ἀνάγειν οἷα μισωτοῖς, ἵνα πρὸς ῥητὸν χρόνον ἀπατηλῶσα, ἀπέτη τῆς μισῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐπαθλὸν, καὶ ἀπέλη ὅταν κατέληθε. πρῶτα γὰρ ἀφῶσιν ἰσῶν ἔ αὐξήσιν, καὶ τῆς τῆς ψυχῆς. ἔ τῶν ἔστιν ἡ τῆς ψυχῆς ὑπερεῖσα ἔ λειτουργία, ἵνα ἀπατηλῶσιν τῆς γνέσῶς τῆς ἐν κόσμῳ πρὸς τὴν, μέγας δὲ τῶν δεκτικῶν ἐκείνῳ ἐκάστῳ σώματι διώμας ἐνυπῆχη φέρειν ψυχῆς, ἔ μὴ ἐσοχλῆ γῆρας ἢ μῦρασμός ὅσπισσῶν καὶ φροσῶν γῆρας, ὅπισσῶν πρὸς τὴν βίον πλῆμασιν πολυτροποῖ πολυτροπως ἢ δὲ ὡς τὰ πολλὰ τῶν ὕλικῶν πρὸς παθείας καὶ ἡδοναῖς ἀπατηλῶσα, καὶ οἰονεῖ μῦρασῶσα, ἔλαθε ψεύδους, ἀπὲρ ἀληθείας, καὶ σκιαῶν ἀπὲρ οὐσίας κατέχουσα.

Θῆσα.) μισωτοῖς.

Πρῶτον βίον.) πρῶτον βίον φησὶ, ἀπὲρ ἀφῶν πρὸς τοῖς δόλοῖς καὶ πείποις, οἷς φασὶν Ἕλληες γίνεσθαι ἀφῶν μετεμψυχῶσιν.

Δαλδῖ.) ἥως ἀφῶν τῶν παρῶν ἀφῶν ἀπὲρ μισωτῶν.

Αδραστίας.) εἰ μῦρασῶν.

Γοητεῖα.) πλῆμασιν δι' ἡδονῶν.

Τῶν δῶν.) ὅσα πρὸς ἀφῶν καὶ ἡδονῶν ὄφασιν, γῶν, ἀφῶν, ὄφασιν, καὶ ἀφῶν, πρῶτα δῶν τῆς ὕλης φησὶ.

Δῶρων.) τῶν ἡδονῶν ἐν τῶν στωετοῖς τῆς φύσεως.

Επί συκείμων.) ώρισμένοι.

Δουλοδία.) ώς αν έλξαρον συμφωνίας ποιησόμετες.

Ηαδωμυ.) βύφρασημυ.

Θυραίων.) νότοι.

Ομορογία.) έσφραση πησασα έλξαφως.

Η δέ.) η Αδραστία η φύσις.

Απόρρητον.) μυσικόν, και ου άξί γλώττης προσφρασημυ.

Βουλοσωμυα.) πει έυτων εν αν γοίη τις άκείβας μη προσπεπονθώς και μηδέ πειραν τίνα λαβών προστερον γοίεν δι αν μάλλον οι πότω παίδων και γυαμκω ενχεθέντες φρασημυοι γάρ ποτε έυτων, η έκόντες καταλιπόντες, μωείας υφίσταν) άλγηδόνας καταπεμνάσας ως είπειν διωεκώς η ψυχλώ, νυκτός η ημέρας, αν δη έ ποινας υλαίας ονομαζεί. αυται γδ αία πλάττοισι έσφρασημυος ο είδωλον, η συχα τη μνήμη έ ποτωώτος προσάρασι. η ώς αν άραιο κύνες, διόθεν άλλαι πικράς έλκοισί τε η πωείλχοισί· πολλοί δέ και προσ θάνατον ηλασημ, μη διωηθέντας έλκαρτερήσαι τα πάη.

Φυλαδας.) δραπέτας.

Αντιλαμβαίεται.) άξί τήτο γδ η Αδραστία κελήται.

Ραγ. 142. Ου φαύλος.) ου μικρός.

Παρογραψασα.) πωρακρούσασα.

Ποιναί τε.) έμπαής, υμωρητική ενθυμήσις.

Υλαία.) πιέζουσαι πλώ ψυχλώ.

Τότε δη.) υνές άσφρασημυ φασιν ανάλκλω η Αδραστία η είμωρμυών η φύσιν. υνές εν πη δηλοδασα εν έυτων φασι. και γδ ο έ δυναταί τις άσφρασημυ, τήτο Αδραστία η ανάλκη είη αν είμωρμυή δέ εντι η άξί τή είμωρμυή της εντων συμφύας η φυσικής συμπλοκής τα έπίγχα κυβερνάσασα έσφρασημυ είμωρμυών μι κείσασα φασι τα έπίγχα, οτωμ φωμωτικώς και φυσικώς ενεργώσιν. έσφρασημυ δέ, οτωμ νοεράς, τήτ εντι οτωμ άμέσως εν Θεού τας άεργασίας οι ανθεσφοι λαμβανώσιν.

Είμωρμυών.) ηώς και μη έπιταηούσις εν είμωρμυώνς.

Των άφωιασμήτων.) άπισκρησμήτων.

Αυτής.) της είμωρμυώνς εν Αδραστίας, της φύσεως.

A

Inferuire.) quasi ex scripto facta conventionione & conspiratione.

Fortunæ & externa bona.) que sunt notha & illegitima.

Consentire.) cum scriptis transigere.

Ea porro.) Adrastia seu Nemesis; seu vindicta diuina verborum superborum factorumque petulantium vltrix: ipsa natura.

Occultam.) arcanam, nec lingua ministro adminiculoque proferendam.

Statuimus.) Nemo his de rebus exacte sentire ac iudicare potest, nisi summo affectu eis inhereat, ac prius experientiam quandam sumpserit, periculumque fecerit: nouerint potius ij qui mulierum & puerorum amore detinentur. Nam ijdem aliquando priuari, vel si vltroci & sua sponte eos deseruerint, infinitos angeres & cruciatu molestiasque sustinent, animam, ut ita loquar, assidue diffecantes, diu nocturneque quas materiales pœnas nominat. Ipse enim effingunt, & oculis subijciunt rei, qua priuati sunt, idolum & simulachrum; frequenterque memorie desiderantis admouent: & veluti canes agrestes, aliunde alie trahunt & acerbè circumueniunt: multos porro ad mortem stimularunt, non valentes huiusmodi affectus constanti & equo animo perferre.

B

C

Retinet.] ob id siquidem Adrastia appellatur.

Irritum facere.] manu depellere, artificiosè prosternere, supplantare.

Pœnæ namque materiales.] affectibus obnoxie, vindices ac fœuere cogitationes.

Materiales.] animum vexantes.

Tum certè.] nonnulli aiunt inter se differre necessitatem, Adrastiam, fatum, & naturam, quidam verò vnum & idem significare inde asserunt: Etenim quod quis non potest effugere, istud Adrastia & necessitas fuerit: fatum verò est quod per seriem arctæ societatis atque naturalis conuentionis eorum que sunt in rerum natura, res terrenas gubernat. Et in fati potestate terrestria aiunt posita esse, quatenus in corpore naturaliter operantur. Sed sub prouidentia, quatenus intelligentia & ratione, hoc est, quando immediatè à Deo beneficia homines accipiunt.

Sine fatali necessitate mouentur.] vel, fato non imperante.

Ipsius.] fati, Adrastie, nemeseos, & natura.

Atque hæ profectò sunt, quæ ærumnæ vocantur Herculis.) *ab antiquioribus : Inde pericula cum allusione nominantur.*

Sustinuisse.) *contingentia, mæsta perferre.*

Diuina verba.) *Quæ videntur quidem fabulosa, sed mystica ac diuiniora sunt. Nam fabule videntur narrare Eurystheum Herculi iniunxisse & imposuisse tales ærumnas, pericula & necessitates : At mystica arcanaque verba altius meditando explicandoque ea quæ dicuntur in aliam transferunt significationem.*

Si quis alius.) *Herculi compar.*

Constanter.) *fortiter.*

Libertati animum adiecit, & cam ag-grediatur.) *injiciat, admoueat manum, & constanter decertet, ut fiat libertatis compos.*

Naturæ manus & vires.) *hoc est, naturalis huius mundi à natura gubernati.*

Tumultus.) *debilis ac languidus insultus.*

Et opus est.) *necessitas est.*

Despicit.) *materia.*

Velut aliena.) *velut reluctantia eius generositati.*

Doliis.) *Homerus in ω Iliados his de rebus differit, verba faciens de Priamo filium Hectorum desiderante : his versibus,*

Dolia namque Iouis duo stant in limi-ne, plena

Muneribus, quæ donat : in hoc mala sunt, bona in illo.

Iuppiter huic miscens largitur fulmine lætus,

Nunc mala dispensans ac tristitia, nunc bona rursus.

At si cui ex diris infuderit, ille grauat-ur,

Et male suada fames agitat vexatque vagantem :

Nec Deus hunc nec mortales dignan-tur honore.

Latenter.) *obductè, occultè.*

Partes esse duas.) *Omnia enim materialia opera quæcumque sunt in hoc naturali mundo ex generatione & corruptione constituto bifariam diuiduntur. Nam quibusdam sorte adueniunt quæ bona & expetenda præclara sunt, quibusdam verò ex aduerso mala. Præterquam quòd bona rara, mala frequentia sunt.*

Et Iupiter ipsi.) *Homero, in illa versuum Homericorum parte, ubi istud dicit.*

Καλούμηναι.) *ὡς τὰ τῆ παλαιότερων ἐπὶ τῶν παρονομαζόντων πειρασμοί.*

Αναπλήωαι.) *τὰ συμπλήθοντα, λυτῶσαι ὑπομνήαι.*

Ιεργὶ λόγῳ.) *οἱ δοκῶντες μὲν μυθικοὶ, ὄν-τες δὲ μουσικοὶ & ἠότεροι. οἱ μὲν γὰρ μῦθοι Εὐ-ρυστεῖα δοκοῦσι φάσκειν ἐπιπέτην ὡς Ἡρακλῆς, καὶ ἐπιφέρειν αἰὲς τοιαύτας πείρας καὶ ἀνάγκας· οἱ δὲ μουσικὸν λόγον ἀναγωγικῶς ἀναπλήθοντες τὰ λεγόμενα ἐφ' ἕτερον φέρουσι νοῦν.*

Επεργς.) *ὁμοίως τὰς Ἡρακλῆς.*

B Τὸ καρτερόν.) *ἰσχυρὸς.*

Επεχείρησεν.) *ἐπέβαλε χεῖρα & ἠγωνίσαστο καρτερώς, ὥστε ἐλευθερωθῆωαι.*

Αἱ χεῖρες.) *ἥως τῆ φυσικοῦ βύτου κόσμου, τῆ ὑπὸ φύσεως διοικουμένου.*

Τὸ ἄλμα.) *ὁ πῆδημα ὡς ἀσθενές.*

Καὶ δὲ.) *χεῖρα ὅσῃ.*

Αφῆδδ.) *ἡ ὕλη.*

Ὡς ἀλλοτείων.) *ὡς ἀποσκιρτησάντων ἐκ τῆς γνησιότητος αὐτῆς.*

Τῶν πῆγων.) *Ὁμηρος πρὸς τὸ ὦ μέγα τῆς Ἰλιάδος ἀγαλαμβανὲς πρὸς τῆν τοιούτων ὁμι-λῶν τῶν Πειάμων, διομνῶν πρὸς τὸ ὑφ' αὐτῶν Ἐκπεργς· ἐχθρὸν δὲ οὕτως.*

Δοιοὶ γὰρ τε πῆγοι καὶ ἀκείαται ἐπὶ Διὸς οὐ-δὲ,

Δώρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτεργς δὲ εἰάων.

Ὡ μὲν καμμύξας δῶν Ζεὺς τερπικέρωτος,

Ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δὲ ἐάδῶν.

Ὡ δὲ κε τῆν λυγρῶν δῶν, λωβητὸν ἔθηκε,

Καὶ ἐ κακῆ βουβρωσις ὅπῃ ἤθῃα δίδω ἐλαύ-ροι,

Φοιτῆ δὲ οὐτε θεοῖσι τετιμῆος.

Απορρήτ.) *κεκαλυμμένως.*

Μερίδας.) *τὰ γὰρ ὑλικά πῆματα πρὸς ἄλλα τα ὅσα ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν κόσμων τὰ ἐκ γνέσεως & φθορῆς σίνωσιτα μέρη, εἰς δύο με-ρίζονται. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν κληρωῦνται αἰ κα-λῶ· τὰ δὲ τοιωτάτων τὰ κακῶ· πλὴν τὰ κα-λῶ ἀσθῆνα, τὰ δὲ κακῶ πολλὰ.*

Αὐτῶν κατ'.] *τῶν Ὁμήρων, κατ' ἐκείνο τὸ μέρος τῆν ἐπὶ τῆν Ὁμηρικῶν ἐνθα τῆν φησι.*

Υλάρχιος.] ἐπι γὰρ Διανομία ποιῆται τῷ Δία ὁ Ομηρος ἐν ὅσις ἔπεισι τῶν τε ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, ὧν εἶχον οἱ πῆλοι· τῆτο δὲ ὑλικῆς ὑποκειμένης ἔστιν, ὡς ὅτε ἑπιθετικῆς τῆς ἐπιβλαψῆς ἀφ' ὑψηλοτέρου· εἰσενεῖται ὅτι ὑλάρχιον καὶ ὑλικῆς ὑποκειμένης ποιῆται τῆτον.

Τοῦ διηοῦ.] τῆ διπλοῦ ὡς τῆ ἐκ δύο πῆτων.

Εν πλατῆ.] ὑπαρχοισι τῆ ψυχῆ.

Αναδραμούση.] ἀλλὰ παχυδαίση ἐμεινίαση καὶ τὰ πρὸς τὴν ποικιλίαν τῆς ὑλικῆς πρῶτα ἀφαιρέσει. αὐτὴ γὰρ δὴ ἡ ὑλικὴ πρῶτα ἀφαιρέσει ἢ καλούμεσα ἀναδραμεῖν εἰς τὴν ὑποκειμένην χώραν, ὅθεν καὶ τὴν πρῶτον ἐποίησεν καὶ ἠδὸν.

Θέα δὴ.] ὅσα γράφεται θεῶ, ὅ καὶ κρῖτον τῆ θεῶ, αὐτοσημαστων ὄν.

Εμπολιτεύεται.] ὡς εἰρήσεται.

Ελεῖν ὁ λόγος.] ὁ Αἰγυπτιακὸς καὶ ἱερός.

Εἰκύρηση.] ἐμπέση.

Μελαναυγεί.] τὰ ἀμφοτέρωθεν σκοτεινῶ.

Αμφικνεφεῖ χώρα.] ἀμφικνεφεῖν χώραν φασιν Αἰγύπιοι, καὶ Χαλδαῖοι, τὸν ὑπὸ τῆ σελιωιακῆ σφαίρας κῶμον ἀμφοτέρωθεν σκοτεινόν· λέγουσι δὲ τὸν ἐν αὐτῇ τῇ σελιωιακῇ σφαίρα, ἐπερνεφεῖ καὶ ἐπερνεφῆ, τῆτ' ἐστὶ τὰ μὲν ἡμισφῆ μέρη λαμπρότα· τῆ δὲ ἡμισφῆ ὄντα ἀφώτιστοι. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ σελιωία ὡς αὐτὴ ἔστιν, ἔχουσα αἰεὶ τὸ μὲν ἡμισφῆ πρὸς ἡλιον τετραμμένον μὲν αὐτῆς πεφωτισμένον, τὸ δὲ ἕτερον, ἀφώτιστον ἀναλόγως καὶ τὰς αἰεὶ μεταβαλλομένης αὐτῆς πρὸς ὄδου καὶ πρὸς ὄρας, ἔστροφας πᾶσι· τὸν δὲ ὑπὸ τῆ σελιωία τόπον ἀρχὴ τῆς ἀνωτάτω καὶ πρῶτα πρὸς ὄρας σφαίρας, κῶμον φασὶν ἀμφικνεφεῖν, τῆτ' ἐστὶν ἀμφοτέρωθεν πεφωτισμένον αἰεὶ.

Χώρα.] τὰ πρὸς τῆ ψυχῆ.

Σιωπέεται.] ὁ φαστικὸν πνεῦμα.

Εἰς πλῆσιν.] φησὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἐν Πρωτοῦ, ὅτι θεομὸς Ἀδραστίας ὁδε· ἢ τις αὐτῆ ψυχῆ θεῶ ἑνωπαδὸς ἡμορμῆ, καὶ πᾶσι τῆ ἀληθῶν, μέγιστε τῆ ἕτερος πρὸς ὄδου εἰς ἀπῆμονα, καὶ αἰεὶ τῆ διώκται ποιῆν, αἰεὶ ἀβλαβῆ εἰς· ὅταν δὲ ἀδυνατήσασα ἑπιπέσεται μὴ ἰδῆ, καὶ πᾶσι στυχία χροσμορμῆ λήθης τε καὶ κακίας πληθεῖσα βαρυστῆ· βα-

A Deus est materix princeps.) Quandoquidem dispensatorem fecit Iovem Homerus in illis versibus bonorum & malorum, que dolia continebant. Istud porro observantia materialis est, velut imperantis fati ab altiore: videtur materix principem ac moderatorem hunc facere.

Duplicis doni fatalis.) gemini, velut de duobus dolis emergentis.

In errore est.) qui adest animo.

Post primum lapsum minimè recurrente.) verum saginato & permanente in imis partibus iuxta versutiam affectionis in materia tenacius inherens: ea siquidem materialis ac vehemens affectio est que prohibet recurrere in regionem supra hunc caducum mundum sitam, unde primum fecerat egressum.

ὅσα δὴ.) melius scribitur. καὶ ἀ καίμαι, quod commodius est quam θεῶ, quamvis idem significet.

Verfatur.) ut dicitur.

Dicebat oratio.) Aegyptia & sacra.

Quousque incidat.) irruat.

Tenebrosum.) omni ex parte umbrosum.

Vndique caliginosum.) Quavis ex parte nebulosum locum inquirunt Aegyptij & Chaldei mundum sublunari sphaera comprehensum, ex utroque latere tenebrososum. Afferunt autem locum in ipso lunari circulo situm, partim obscurum, partimque dilucidum, id est, dimidia parte splendens, dimidia vero lucis expertem. Ipsa quippe luna talis est, semper habens dimidiam sui ipsius partem ad solem conuersam & illustratam, alteram vero splendore lucis vacuum, facta proportione iuxta ipsius perpetuo mutantem conuersiones, circuitus, & varios flexus. Sed locum supra lunam collocatum usque ad supremam & omnia vndique amplectentem sphaeram, mundum dicunt omni ex parte lucidum, id est, hinc & illinc perpetuo & immortali lumine illustratum.

Locum.) terre proximum quoad animum.

Comitatur.) spiritus fantasticus.

Maximè oppositum.) Ait Plato in Phaedro, eam esse Adrastræ ceu numinis inuitabilis legem: ut quæcunque anima Deum comitata aliquid verorum inspexerit, ea usque ad alium circuitum sit indemnis: & si semper hoc facere queat, sit semper illæsa, si verò impotens assequendi non aspexerit, & casu aliquo vsa obliuione atque prauitate repleta grauetur, grauata porro pen-

nas confregerit & amiserit in terramque A
deciderit: tunc prohibet lex hoc & illud.
quare id quod deinceps sequitur.

Oppositum venerit.) usque ad lunarem
globum: Quod enim ei opponitur, est undique
tenebrosus mundus, qui usque ad hunc pervenit:
sed oppositum dicit respectu circumlucantis &
quavis ex parte fulgentis.

Non in eminenti atque sublimi loco
purgamentum ac sordes materię relin-
quet.) *Materia purgamentum vocat, quod
fantasia descendens è supernis circulis emendica-
verit à naturalibus elementis ignis & aëris. Igi-
tur neque istud, ait, relinquere fas est in loco
prærupto & eminenti, nempe in mundo undi-
que obscuro & tenebricoso, sed sursum trahere
oportet temperantia, continentie ac reliquarum
virtutum auxilio, & ad æthereum reducere
mundum. Quandoquidem natura & idolo pars
est in loco undique fulgente. Idolum autem
spiritum fantasticum nominat, veluti conge-
nitum potentie animi, que rationis est parti-
ceps: minor verò illa est. Quemadmodum enim
simulachrum & imago Dei quidem est mens,
mentis verò anima rationalis: Sic anima ratio-
nis expers, hoc est, spiritus fantasticus simu-
lachrum & imago est animi ratiocinandi & in-
telligendi vi præditi. Ergo quemadmodum hu-
ius spiritus fantastici idolum natura est, id est,
anima naturalis, & huius rursus corpus, &
iterum corporis materia: Proinde etiam propor-
tionem quandam obtinet studiosam ac familia-
rem, ait, fantasia ad ea que sibi ex utraque par-
te quadam communiione & affinitate sunt copu-
lata, & secum ad eundem finem tendentia.
Quocirca non solum ab anima rationali sursum,
verum etiam deorsum à naturalibus, elementis,
de quibus loquitur, descendens emendicavit,
ignem dico & aërem.*

Purgamentum.) cum extenuatione ita lo-
quitur.

Pars est.) fors.

Is autem. undique luminosus.

Non enim solum.) *Non enim solum spi-
ritus fantastici naturam reducere in mundum
supremum admonet propter congruam ac decen-
tem purgationem: sed etiam si quid è fastigio
ignis aut aque assumpserit, quod certè materie
purgamentum dixit, etiam istud una referen-
dum censet.*

Imaginariam naturam.) fantastica.

Terrenum.) *Quod quidem supra ostreorum
vocabat inuolucrum, nunc terrenum dicit inte-
gumentum corpus.*

Divinum corpus.) *Spiritus fantasticus,
quod supra corpus primum anime dixit, nunc
autem divinum corpus istud vocat.*

ρωήσα δὲ πτερορρήση τε καὶ ἐπι πλεῖ γλυ-
πέση, τότε νόμος, ὅ ἐ π. ζήτει καὶ ὅ ἐξῆς.

Τὸ ἀπτικείμενον ἔχει.] Μέγρι τῆς σελή-
νιακῆς σφαιρας. ὅ γὰρ ἀπτικείμενον τῆς ἐστὶ ὁ
ἀμφικνεφῆς κόσμος, μέγρι τύπου· ἀπτικεί-
μενον δὲ λέγει ὡς πρὸς τὸν ἀμφιφαῖν.

Κρημνῶ.] ὕλης σκύβαλον, φησὶν, ὅσῳ ἐ
φάσασια χαλιόδοσα ἐκ τῆς αἰῶ σφαιρᾶν ἰε-
ραῖοσατο ἐκ τῆ φυσικῆς σφαιρᾶν πρὸς τὴν αἰ-
ερος. ὅσῳ τῆτο αἰῶ, φησὶ, χαλιόδοσιν γρη ἐ
ταῖς κρημνῶ, τῆς ἐστὶ ἐκ τῆ ἀμφικνεφῆς τυ-
πῶ κόσμῳ, ἀλλ' ἀνεκλύσασιν δι' ἐκκαρτίας τε
B ὅ τῆς ἄλλων ἀρετῆς, καὶ πρὸς τὴν ἀιτέριον ἀ-
ναγαγῆν κόσμον· ἐπεὶ ἐστὶ φύσις καὶ εἰδῶλα με-
εἰς εἰς τόπον ἀμφιφάοντα. εἰδῶλον δὲ φησὶ, ὅ
φάσασικὸν πνεῦμα, ὡς συμφύεσ μὲν τῆ λογ-
κῆς ἢ τῆον ὅ ἐκείνης τυλχάμον. ὡσῶρ γὰρ εἰδῶ-
λον μὲν εἶν καὶ εἰκῶν ὅ Θεοῦ μὲν ὁ νοῦς, ὅ νοῦ
ὅ ἢ λογικῆ ψυχῆ· οὕτω καὶ ἢ ἀλογος ψυχῆ,
τῆς ἐστὶ ὅ φάσασικὸν πνεῦμα, εἰδῶλον καὶ εἰ-
κῶν ἐστὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς. ὡσῶρ αἰῶ τύπου
δι τῆ φάσασικῶ πνεῦματος εἰδῶλον ἐστὶν ἐ
φύσις, τῆς ἐστὶν ἐ φυσικῆ ψυχῆ, τῶτῆς δὲ αἰ
ὅ σῶμα, ὅ δὲ σῶματος αἰῶτῆς ἢ ὕλη· καὶ λῶ-
C γῆ δὲ αἰῶ ἐχά πῆα, φησὶ, γελικὸν ἢ φάσασ-
σία πρὸς τὰ ἐκατέρωθεν κοινοποιῶντα αἰῶτῆ, ἐ
εἰς ἐν τελοῦντα αἰῶτῆ, ἢ γῆ καὶ μόνον πρὸς τὴ
λογικῆν ψυχῆν ἀῶ, ἀλλὰ καὶ καίτω πρὸς
τὰ φυσικῆ σφαιρᾶ, ὅσῳ, φησὶν, ἢραῖοσατο κα-
πιοῦσα, πῶρ λέγει καὶ ἀερα.

Σκύβαλον.] ἀτελίζων οὕτω φησὶ.

Μεεῖς.] καὶ κληρος.

Οὔτως δέ.] ὁ ἀμφιφαῖς.

Οὐ γὰρ μόνον.] οὐ γὰρ μόνον πλεῖ τῆ φά-
D σασικῶ πνεῦματος φύσιν αἰῶτῆ πρὸς αἰῶ
τὸν αἰῶ κόσμον ἀῶ καὶ φαρμῶ πρὸς αἰῶτῆς,
ἀλλὰ καὶ εἰ π ἐκ τῆς ἀκρων πρὸς καὶ ὕδα-
τος πρὸς ἀλήφῆ, ἀ δὴ καὶ ὕλης σκύβαλον ἐφη-
σε, καὶ τῆτο σῶμα φέρῆν κελβῆ.

Τὸ εἰδωλικῶ.] φάσασικῶ.

Τὸ γήινον.] ὅσῳ αἰῶτῆ ὅσῳ ἀερα δὲ ἐφῆ πῆ
εἰβλημα, νῶ ἐτῆ φησὶ κελυφος ὅ σῶμα.

Τὸ θεωπέσιον.] ὅ φάσασικὸν πνεῦμα, ὅ
σῶμα πρὸς τὸν ψυχῆς αἰῶτῆ μὲν εἶπε, νῶ
δὲ καὶ θεωπέσιον σῶμα τῆτο φησὶ.

Pag. 143. Καὶ εἰς ἐν.) εἰς μίαν φύσιν συ- A
νυπῆξάματα.

Et in unum tendunt.) in unam naturam
coalescunt.

Εκ γῆτων.) Ἐ μάλιστα ἐκθενα λόγων ἔχει
αὐτῶν, φησὶν, οἷς ἐκ γῆτων καὶ ἐγγύς ἐστὶν ἡ θεοῦ
τῆς χάριτος ἔπιφάνειας, καθάπερ ἐστὶν ἐγγύς, καὶ
ἐφεξῆς καὶ σωματικῶν τῶν στοιχείων πῦρ καὶ κῶ-
κλῶς ἔπιφάνειαν ὁμοίαν, ἔστι δὲ ἀφίστανται ὡς-
περ ἀφίσταται τὶς ἀθέρος ἡ γῆ, ἢ τις ἐστὶ τῶν
ὄντων ὁ ἕνατον, ἄτε παχύτερον ὂν τῶν ἄλλων
στοιχείων, καὶ κριτότερον.

Quibus regio est finitima.) Ἐ potissi-
mum, inquit, illa proportionem habuerint, qui-
bus è finitimis ἔπιφάνειας in propinquo est positio regio-
nis ἔπιφάνειας gradatim: Quemadmodum in propinquo
est, ἔπιφάνειας servato ordine iuxta coherentiam ignis
elementalis circulo ἔπιφάνειας aethereo corpori, neque
disiunguntur, sicuti distat ab aethere terra, quae
quidem postrema ἔπιφάνειας infima est eorum quae sunt
in rerum natura, crassior nimirum cum sit ἔπιφάνειας
ceteris elementis inferior.

Πῦρ.) τῶν στοιχείων.

Ignis.) elementalis.

Εἰ δὲ τὰ κρείττω.) Εἰ δὲ ἡ ψυχὴ καὶ τοὶ B
κρείττωι ὅσα τῶν σώματος, ὁμοίως κατεδέξατο
τῆς κρινομένης τῆς σώματος, ἔπιφάνειας σὺντελέσειεν αὐτῶν
ἐξ ἑαυτοῦ τῶν φανταστικῶν, ἔπιφάνειας μετέδωκε τῆ ἰλῦ-
τῆς κρείττωι ἔπιφάνειας ἀκρετέτου φύσεως, ὅσον με-
τέχε τῆς χείρονος. ἐπιφάνειας δὲ καὶ τῶν σώμα,
ἐὰν μὴ ἐκποδίσῃ τῆς φαντασίας, καὶ ἀποστα-
σάτω ἐκ τῆς συμφύσεως τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πα-
ρέχη καὶ ἑαυτὸ ὁμοίον καὶ καταπειθῆς αὐτῆ, ἀνά-
γκῶς πρὸς ἡσυχίαν καὶ ὑψηλότεραν κατέστα-
σιν. ὡς περὶ τῆς φανταστικῆς ψυχῆς ῥέψασα πρὸς
ταῖς θυματικαῖς πρῶτα, παχύνεται καὶ
γὰρ πρὸς θυματικώτερον κατάστασιν, οὕτω
καὶ τῶν σώμα ῥέψασα πρὸς θεοειδὴ ἐξ τῆς φαν-
τασίας, λεπτιώτερον αὐτῶν ἔπιφάνειας σὺντελέσειεν τῆ νοε-
σῆς ψυχῆς, ἀναβαίνον πρὸς τῶν στοιχείων ἀκρότη-
τα, ὡς ἔπιφάνειας ἀμφικροφῆ καὶ ἔπιφάνειας αἰωτέρω.
λέγει δὲ τὸν ἀπὸ τῆς γῆς διήκοντα μέγιστον τῆς
σελλωιακῆς σφαιρας, τῆς ἐκ τῶν τεσσάρων στοι-
χείων συγκείμενον. ἀπὸ γὰρ τῆς σελλωιακῆς σφαι-
ρας ἀρχῆς) ἡ κυκλικῶς κινουμένη ὁμοίως καὶ φύ-
σις ἀρχὴ τῆς ἀνωτάτης καὶ πρῶτης σφαιρας
τῆς ἀπεικτικῆς, ὡς καὶ ἀμφίφασιν κόσμον φησὶν.
οἱ μὲν τοὶ παλαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὐτὰ D
τῆς περὶ τῶν πᾶσι σώματων ἔχοντες, οἰοῦνται τῆ ψυ-
χῆς σὺντελέσειεν ἑαυτῶν τῶν ἑαυτῶν.

Quod si praestantiora.) Quod si anima
quanquam nobilior est corpore, tamen commu-
nionem corporis admiserit, ἔπιφάνειας cum eo peregert
propter intermediam imaginationem, ac distri-
buerit facci aliquid melioris ἔπιφάνειας immortalis na-
turae, quantum est particeps deterioris, etiam cor-
pus receperit, nisi imaginationem coerceat, eique
sit impedimento, ἔπιφάνειας ipsam euellat à congenita
infirmitate anima, sed exhibeat seipsum morige-
rum eidemque obsequens, ut reducatur ad diui-
norem sublimiorēque conditionem. Quemad-
modum enim anima fantastica vergens ad cor-
poris vehementioris affectiones, crassescit, ac
redigitur in magis corpulentam conditionem:
sic etiam corpus vergens ad contemplationem
imaginationis beneficio, gracilescit extenuatur-
que ἔπιφάνειας aethereum efficitur, propter animam in-
telligendi vi praeditam, descendens per elemen-
torum summitatem ac fastigium, quam undi-
que nebulosam regionem dixit supra. Dicit an-
tem eum qui è terra peruenit usque ad lunarem
circulum, ex quatuor elementis compositum
esse. Nam à globo lunari exorditur substantia
ἔπιφάνειας natura quae motu orbiculari mouetur usque
ad supremam primamque sphaeram omnia com-
plectentem, quam mundum undique perlucidum
asserit: Nam Graeci antiquiores, ipsa etiam mor-
tuorum corpora comburebant, haud secus atque
si haec etiam cum anima in aetherea regione collo-
carent.

Εἰ δὲ τὰ κρείττω.) ἀπὸ εἰσὶν ἡ λογικὴ ψυ-
χὴ ἔπιφάνειας ἡ ἀσθησις τοῖς ὑψαίοις στοιχείοις ἔπιφάνειας
ἔπιφάνειας ῥησμοῦ.

Quod si praestantiora.) nobiliora excel-
lentioraque illa sunt quae se subtrahunt decli-
nantque à materialibus elementis, utpote anima
rationalis, ἔπιφάνειας sentiendi vis.

Σὺντελέσειεν.) σὺνυπῆρξε.

Confert ad materiam.) una praesto est ad
limum ἔπιφάνειας facem.

Ἰλῦ.) πρὸς ψυχῆς καὶ τῶν φανταστικῶν πινδύ-
μα φησὶ.

Ad materiam.) lege, coenum: animam ἔπιφάνειας
spiritum fantasticum in vitiorum caeno, lutoque
inuolutum intelligit.

Παραχωρηθέντος.) ἀπὸ τῆς ὕλης.

Velut sibi vendicatum ab eo cui con-
cessum est.) à materia nimirum.

Τὰ χείρω.) ἢ ὡς πῦρ καὶ γῆ, καὶ ὅτι ὄν τῶν
σώμα.

Inferiora.) deteriora, ut ignis ac terra, ἔπιφάνειας
ea ex quibus corpus conflatum est.

Sed morem gerentia.) *Hac ipsa vox est Platonica: Etenim ille deorum plaustra διώκων A freno ductiua, habentisque audientia dicit, ideoque facile iter ingredi.*

Sequentia.) *comitancia.*

Mediam naturam.) *fantasticam seu imaginatiuam.*

Primæ naturæ.) *animæ rationalis.*

Particulam.) *fortem.*

Ab elementis.) *Ea que de Minerua fabulosè diuulgata sunt, sapientiores Græci ita allegoricè explicant, & Mineruam aiunt animam esse. Iouem verò aërem: filiam Iouis esse commemorant generatam ex ipsius capitis vertice, nimirum è summa arce cæli, necnon simplicem & incorpoream. Tritogeniam dicunt à triplici eius generatione: propterea quòd ipsa B descendens è regione ætherca assumit animi fortitudinem, & ante concipiscendi vim à luna: Luna enim sua natura humida est ac diffuens: ea de causa libidinum imposturæ propter ipsam contingunt. Deinceps ordine seruato ab elementis sibi vendicat corporis compositionem. Ista igitur Græci asserunt: alia verò Aegyptij atque Chaldaei. Sed quoniam eos ita dissidentes animaduertit Synesius, ait fidem illis partim detrahendam, & partim adhibendam esse.*

Corporea substantia.) *vide, rursus spiritum fantasticum corpoream substantiam dicit, C quod supra corpus primum animæ, & diuinum corpus dixit, ac denuo corpus integrum & immortale.*

Substantia.) *nimirum spiritus fantasticus.*

Fieri omnino nequit.) *per arduum est pro dignitate illius.*

Simul eleuetur.) *quin simul ascendat.*

Globisque cœlestibus.) *de quibus prius descenderat.*

Extremæ.) *volens etiam de interpositis tractibus loqui, reiterat que prius dicta sunt, & D refutat. Ait igitur extremas duas sedes, nimirum huius vniuersi apices esse, vnã inferiorem vndique caliginosam, & alteram superiorem vndique luminosam: illam infelicem, hanc verò beatam. Sed quoniam immediatè opposita simul copulari non possunt, asserit hic etiam in medio harum duarum sedium esse complures alios tractus inter se dissidentes, quos ex altera parte luminosos nominat, ex altera obscuros, videlicet participes sedium hinc & illinc collocatarum, & infra regionem vndique fulgentem. Verbi causa, quemadmodum intelligentia est in medio*

Αλλ' διώκων.) *καὶ ἡ λέξις αὐτὴ πλατωνική. τὰ θεῶν ὀχήματα γὰρ ἐκείνος φησὶ διώκων ῥαδίως πορθέεσθαι.*

Ὀμνήσθησθαι.) *ἀκολουθήσθαι.*

Τὴν μέσσην.) *τὴν φανταστικὴν.*

Τῆς πρῆτης.) *τῆς λογικῆς ψυχῆς.*

Μερίδα.) *κλήρον.*

Τῶν στοιχείων.) *τὰ πρὸς τῆς Αἰθερᾶς μυθολογούμενα ἀλληγοροῦσιν οἱ ἑσφώτεροι τῶν Ἑλλήνων ἔρωσι, καὶ τὸ μὲν Αἰθερῶ φασὶν εἶναι τὴν ψυχὴν, Δία δὲ τὸν αἴερα· παῖδα λέγουσιν αὐτῶ εἶναι τὸν Διὸς, ἡμιθέων ἐκ τῆς αὐτῆς κορυφῆς, ἥτοι ἐκ τῆς ἀκρότητος τῆς οὐρανοῦ, ἢ ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀσώματων· περιχύεται φασὶ, διότι καπιούσα, λαμβάνει μὲν ἐκ τῆς αἰθέρος τὸ θυμικόν· τὸ δὲ ἑπιθυμητικὸν ἐκ τῆς σελήνης· ὑγραὶ τὴν φύσιν ἢ τὴν σελήνης καὶ διαφύρουσα ἔστι. Διὸ γὰρ τῶτο καὶ αἱ πρὸς εἰρώτων μαγικὰς πρὸς αὐτῶ γίνεται. εἶτα ἐφεξῆς ἐκ τῶν στοιχείων λαμβάνει τὴν σωματικὴν οὐρανῶν. τῶτα μὲν οὖν φασὶν Ἕλληνες, ἀλλὰ δὲ Αἰγύπτιοι καὶ Χaldaῖοι· ἐπεὶ δὲ διαφωνοῦντες ἔρω ἑσφώτοις ὁ Σωκράτης ὄρεται, καὶ ἀπιστῶν φησὶ καὶ πιστεύειν.*

Σωματικῶν.) *ὄρα, πάλιν τὸ φανταστικὸν πνεῦμα σωματικῶν ὁρίσας φησὶν, ὃ αἰωτέρω σῶμα πρῶτον ψυχῆς, ἢ πνεύματος αὐτοῦ σῶμα εἰρήκει, καὶ πάλιν σῶμα ἀκέραιον.*

Οἰσίας.) *ἥως τὸ φανταστικὸν πνεῦμα.*

Οὐδεμία.) *ἥως ἀμνημονοῦν ἔστι καὶ τὸ πνεῦμα.*

Σωεξάρεσι.) *μὴ σωματελεῖν.*

Καὶ ταῖς σφαιραῖς.) *ἀφ' ὧν πρῶτον κινήθη.*

Ἐχραται.) *βουλόμενος καὶ πρὸς τῶν μετὰ τὸ χωρῶν εἰπεῖν. ἐπομαλαμβάνει τὰ εἰρημύρια ἢ ἀποτίθησι. φησὶν οὖν ὅτι ἔχραται μὲν οὖν δύο λήξεις ἥτοι ἀκρότητες τῶν πρυτὸς αὐτῶ εἰσι, ἢ τε καὶ τὴν ἰσχυροφῆς, καὶ ἢ αἰὼν ἢ ἀμφιφῆς· ἢ μὲν κερδαίμων ἔσται, ἢ δὲ βυδαίμων. ἐπεὶ δὲ ἐσθῆτα ἀμέσως σωματελεῖ δὲ διώκεται, φησὶν ὅτι καὶ τῶν μετὰ τὸ τῶν δύο οὐρανῶν λήξεων, εἰσὶν ἕτεροι χῶροι πολλοὶ καὶ διαφοροί, αἳ ἐπεροφῆς ὀνομάζονται καὶ ἐπεροφῆς, ἢ τοὶ μετεχούσας τῶν ἐκαστέρωθεν λήξεων καὶ πρὸς ἀμφιφῆς, οἳ ὡς πρὸς ἔστι μετὰ τὸ μὲν τῶν οὐρανῶν*

καὶ τῆς ψυχῆς ἢ ἀφύνοια· μετὰ δὲ ψυχῆς καὶ φαντασίας ἢ δόξα· μετὰ δὲ φαντασίας ἔσονται σώματα, ἢ ἀσθενεῖς καὶ εἰσὶ αὐτῶν μεσότητες διήκυσσας δὲ ἀλλήλων, ἀπὸ δὲ σώματος ἀρχὴ τῆς ἰσῆς, καὶ μετέχουσι πως ἀπασα τῆν γὰρ νοεῶντων ἐκατέρωθεν, ὡς τῶν καὶ ὁ ἀήρ δύο ἔχων ἐκατέρωθεν ἀκρότητας, ἔστι λήξας, καὶ ἡδὴ τὸ ἀπὸ λήξιν πλὴν τῶν συγκρατῶν ποιεῖ πλησιάζουσαν, ἔστι θερμὸς, καὶ δὲ τὸ κατὰ καὶ παρὰ τῶν ὕδατι, ὑγρὸς.

Τὰ ἀκρα.] τὰ χεῖρα.

Χώρος.] ἐτέρας λήξας καὶ τόποις.

Τοῦ κόσμου.] παρὰ τὸ σελωιακῶ σφαιρῶν.

Ψυχή.] ἐμὲ δόξα ἔπι ἐν τῶν σώματι ἔσται.

Τοῦ πνεύματος.] τῶν φαντασιῶν.

Εἶδη τε καὶ.] ὁμοίῳ ἢ ἰσομόριον φαίνεται ἔπι τῶν καθαρώς καὶ ἀμέμπως καὶ κατὰ ἀρετῶν ζώντων ἀφροσύμων, καὶ νοεράς. ἔστι γὰρ καὶ τῆν γῆ ὄντες, ἀφροσύμων κέκλιωται νοεῶν.

Ἐπὶ τὴν οἰκίαν.] ἢ ὡς ἔπι τὴν οἰκίαν λήξιν τὴν ἀμφιφασίαν.

Καταπεσοῦσα.] εἰς τὴν κατὰ πλὴν ἀμφιφασίαν.

Καὶ ἀοριεῖ.] διαχέεται καὶ πλατύνεται εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης.

Μετὰ δὲ.] ἢ ὡς τῆν μέση λήξας καὶ χεῖρα, τῆν ἐτεροκεφῆ καὶ ἐτεροφασίαν.

Τῶν ἡδὴ.] τῆς τε βιδαμῶνος καὶ κακοδαμῶνος λήξεως.

Τῶν δὲ.] μέσων.

Γνωματεύσας.] ἢ ὡς ἀποφύσας ἀπὸ αὐτῶν τὴν ψυχῶν καὶ δαμῶνιν πᾶσι φύσιν, τῶν ἔστι παρὰ ὑποῦτον μετέχουσαν τῶν κρείττωνος, παρὰ ὅσον ὑπερέχει τῶν ὑλιῶν χείρονος.

Pag. 144. Τὰξας.] μεσότητος.

Πᾶσι.] τελείως.

Θεόν ἔστι.] ὁ τελείως.

Τοῦ θεοῦ.] ὁ παρὰ μικρόν.

Τὸ δὲ γε πλαῖον.] ὁ δὲ φανταστικὸν ἐκφύρο ὁ πλατῶν ἢ ἰσομόριον ἐν ἰσομόριον ἐν τῶν παρὰ ῥήσεσιν, ἀληκτὸν ἔστι, τῶν ἔστι, λήξιν ὅσον ἔχει, ὅσον τὸ πᾶσι ὡς ἀληκτὸν ὁ ἀποῦτον, ἢ ἐμπάσας ἔχων καὶ φιλοπῆδον ἀληκτῶν, καὶ τὴν ἀληκτῶν εἰς πλὴν ἢ πᾶσι κυλιόμενων καὶ

A mentis & anime, in medio vero anime & fantasie opinio: At in medio fantasia seu imaginationis & corporis, sensus est. Et ista sunt media mutuò inter se penetrantia & exprorecta à corpore ad mentem usque, & participia sunt quodammodo omnia vicinorum ex utroque latere. Quomodo aer utrinque duas habens extremitates, & sedes, quoad supremum tractum elementari igni adjacentem calidus est, sed quoad inferiorem, iuxta aquam, humidus.

Postrema.) opportuna.

Regiones.) alios tractus & locos.

B In mundi latitudine.) circa lunarem globum.

Vivit animus.) opinor adhuc in corpore degens.

Cum hoc spiritu.) fantastico.

Formas & mores. Quod quidem iam contigisse videtur in pure, inculpatè & secundum virtutem & intelligentiam viventibus hominibus: illi quippe etsi in terra sunt, mentem possident in caelo vagantem.

Ad propriam generositatem.) velut ad propriam ac domesticam sortem, omni ex parte luminosam.

Delapsus.) in hereditatem inferiorem undique tenebrosam.

C Inordinatus efficitur.) diffluit ac dilatur in materia varietatem.

In medio vero cum sit.) nimirum in media sorte & regione ex altera parte obscura & ex altera luminosa.

In luminosam.) felicis & inauspicatae sortis.

Illa vero assequitur.) quae media & interposita sunt.

Discernere potueris.) videlicet affirmaveris ipsam animam miram esse quandam naturam, quasi dicat, usque adeo prestantis est participes, ut etiam eatenus exsuperet id quod in materia deterius est.

In quolibet ordine.) medij interiecti.

Aut profusus.) absolute.

Diuinum est.) perfecte, integrè.

Quod autem est fallax.) fantastikum illud, seu vis animi quae cito imaginatur & apprehendit, fallax & mendax, in vaticiniis & oraculis, nunquam quiescit, id est, sortem non habet, neque locum: quocirca quiete & otio caret, quod absurdum est, affectu ignobili necnon sordida ambitione vexatum: & eorum est qui in materia voluntur & evolvuntur.

Hinc Aristophanes poeta comicus ait in fabula Nubium, sub Phidippida somniorum coniectoris persona dicentis, Abige equum domum eiiciens. quasi dicat, equum in tuas aedes abducito, ubi ipsum ad volutandum dispossueris.

Quod autem fallax est.) ut genus demonum vaga errantiaque reddens vaticinia.

Nunquam quiescit.) Non habens sortem neque locum.

Inuolutis in materia rebus indulgens.)

In materia terraque se volutantes demones, terre belluas vocant Chaldei: sed in vista nostra affectibus plena, aiunt huiusmodi feras domicilij sedem habituras: Etenim nature & substantia vim sibi vendicant in affectibus talia demoniorum genera, & subsellium habent ordinemque materiale. Idcirco affectibus indulgentes ad talia demonum genera se conferunt, ac veluti iisdem conglutinantur, simile ad simile pertrahentes, mouendi atque concitandi vi praediti propter affectus.

Inuolutis in materia rebus indulgens.) genus demoniorum intelligit se in luto & materia sordibus volutantium.

Ita enim.) propter penitentiam.

Ita subrepat & induit subterraneum deum.) subterraneam dicit intermediam felicis & infelicis sortis naturam, quam etiam inauspicatam paulo ante dixerat. Ait igitur infelicem & miseram illam naturam ita subreperere ac se insinuare in Dei & antiquioris demonis fauorem, qui sibi vicinus sit: sed sublimiora euolant & apprehendunt in superiore hereditate instructam & apparatus purae ac diuiniore naturae regionem.

Naturae capaci.) Ista quidem Platonis opinionem proxima sunt, nec minus Plotini. Ait enim Plotinus, Omnes mortales a principio prius sensu quam mente & intelligentia vsos fuisse, & cum rebus sub sensum cadentibus prius commercium habuisse, prima & extrema eadem reputauisse, & quod in ipsis molestum & suaue esset, illud quidem malum, hoc vero bonum suspicantes, sufficere opinati sunt, si hoc confectarentur, illud autem euitarent & auerterent: Et haec industria eis legitima solemnisque fuit, imitatis auibibus grauibibus & onerosis, quae multa accipientes e terra, & pondere oppressae, in altum euolare nequeunt. Qui porro aliquantum pendent ab inferioribus ac terrenis rebus, seipsos erigentes a suauitate ac deliciis ad id quod melius & praestantius est in anima: cum saltem minimè possunt cernere quod supernum ac caeleste est, rursus delapsi

Αριστοφάνης ὁ κωμικός φησὶν ἐν τῷ δράματι τῶν Νεφέλων, ὡς ἐκ τῆς Φιδιππίδου ὀνειπολουῦτος καὶ λέγοντος, ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξ αἰσῶν οἰκᾶδε, τὸτ' ἐστὶν, ἀπαγε τὸν ἵππον οἰκᾶδε, κυλιανῶναι πῶς ἀσκυβῶσας αἰθῶν.

Τὸ δὲ γε πλατὼν.) γένος τῶν δαιμόνων πλατωνικῶν ποιούμενον τῶν παρρησιασῶν.

Αληκτικὸν ἐστὶ.) οὐκ ἔχον λήξιν ἐ πίπτον.

Τῶν ἀλιιδουμῶν.) τῶν εἰς ὕλην ἐ γένος ἀλιιδουμῶν δαιμόνων, ἧσθεσ ἡρώδης Χηδαιοί φασιν· πλεὺς δὲ ζώων ἠδὲ πλήρη γένος ἀλιιδουμῶν παθῶν, φασιν, οἱ τοιοῦτοι ἦρες οἰκῶσασιν. καὶ γὰρ οὐσίωται ἐν τοῖς κᾶτεσι τὰ τοιαῦτα τῶν δαιμόνων γένος, καὶ πλεὺς ἔδραι ἔχει καὶ πλεὺς τᾶξιν ὑλικῶν. διὸ ἐ εἰ ἐμπροσθεν τῶν ἐρχονται καὶ οἰοῦνται συγκαλλῶνται τῶν ὁμοίων τῶν δαιμόνων ἐφελέμενοι, κινητικῶν ἔχοντες δυνάμειν ἐκ τῶν παθῶν.

Αλιιδουμῶν.) κυλιανῶν δαιμόνων.

Ταῦτη γὰρ.) οὕτως ἀφ' μεταμορφώσεως.

Τὸ σίρραον.) σίρραον λέγει πλεὺς μετὰ τὸν βῆδαιμόνος καὶ κακοδαιμόνης φύσιν, ἡ δὲ καὶ δαιμονία φύσιν μικρῶν παρὰ εἰρήκει. φησὶν οὖν ὅτι οὕτως ἀποδύεται ἡ δαιμονία αὐτῆ φύσιν, ἐ θεὸν καὶ ἀρεσύτερον δαίμονα, γέγοντα μὲν ὄντα, ὑψηλότερα δὲ, καὶ ἵπταται καὶ κατὰ λαμβανῆ πλεὺς ἐν τῇ αἰωτέρᾳ λήξιν ἀπρεπιδεῖσθαι τῇ κατὰ φύσιν καὶ ἡστέρας χόρειν.

Τῆ φύσιν.) τῶν μὲν τῆς Πλάτωνος ἔχεται ὁδῶν, οὐχ ἠπῶν δὲ καὶ τῆς τῆς Πλωπίου. φησὶ γὰρ ὁ Πλωπίος, ὅτι πᾶντες ἀνθρώποι ἐξ ἀρχῆς ἀμείψθησθαι πρὸ νοῦ χριστάμενοι, καὶ τοῖς ἀμείψθησθαι πρὸ νοῦ ὁμιλησάμενες, πρὸτα καὶ ἔχατα τῶν ἐνομήσθαι, καὶ τὸ ἐν αἰσῶνι λυπηρόντα καὶ ἡδύ, τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ ἀγαθόν ἀπολαβόντες, ἀρκεῖν ἀνθρώπων, εἰ τὸ μὲν δώκοιεν, τὸ δὲ ἀπρεπιδεῖσθαι. καὶ ἄφρον τῶν αἰσῶν ἐνομήσθαι, καὶ τοῖς βαρῆσ τῶν ὀρήτων, οἱ πολλὰ λαβόντες ἐκ γῆσ καὶ βαρυθέντες, ὕψου πῶναι ἀδυνατήσθαι οἱ δὲ ἠρτησθαι μὲν ὀλίγον ἐκ τῶν κατὰ, κινουῦντες αἰσῶν ἀπὸ τῆς ἡδέος πρὸς τὸ βέλτιον τῆς ψυχῆσ κρείττονος, ἀδυνατήσθαι τῶν αἰσῶν ὁ αἰσῶν, κατὰ τῆσ φύσιν αἰσῶν

ὅτι πρῶτος σὺ πῶ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι. A
 τρίτον δὲ γένος ἑταίρων ἀνθρώπων, δυνάμει τε
 κρείττονι καὶ ὀμνῶν ὀξύτητι εἶδε πῶ αὐτὸν ἀγ-
 γλω, καὶ ἦρθη ἐκείνῳ, ὅτι ἔσπευεν κενὸν τὸ ἐν αὐτῷ
 ἀγλῶς, καὶ ἐμεινεν ἐκείνῳ, τὰ τῆδε ἑσπερίων
 πτόματα, ἡσπέν τε τὸ πῶ ἀληθινῶ καὶ οἰκείῳ ἔντι,
 ὡς ἔσπευεν ἐκ πολλῆς ἡνὸς πλανῆς εἰς πατείδα
 βύνομον ἀφικόμενος αἰθέρος.

Τὰξιν αὐτῶν.) πῶ καταστάσιν αὐτῶν ὅποια ἔστι
 σοφασμῶν, ὅτι γὰρ αἰθέρος πῶ ἔστιν ἑσπερίων
 σοφῶν καὶ ἀγαθῶν.

Τὸ φανταστικόν.) καθάρον τὸ φανταστικόν B
 βλέπει ἡνὰ τῶν ἑσπερίων.

Υπόθεσιν.) ἡὼς εἰκασίαν καὶ ἐπαγγέλιον
 ἀπὸ σοφασμοῦ.

Τῆς ψυχῆς.) ὅσον ἐκ τῆς γήρατος καὶ τῆς
 ἡθους τῆς ψυχῆς.

Βελτίονος.) ὅτι εἰς διδάγματα μῶσιν κα-
 τὰ τῆς.

Οὐχ ἡκιστα.) μάλιστα δὲ, φησὶ, θηράτωρ καὶ
 ἀγαθὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς φανταστικῆς, ἀπὸ
 ἐν τοῖς ὑπνοῖς πρῶτον τὸ φανταστικόν πρῶτον
 ἡρώω πρῶτον ἀγαθῶν, καὶ σοφασμῶν ἐν ὅ-
 ποια κατὰ τῆς ἐξουσίας, ὡς ἔσπευεν καὶ
 πρῶτον εἰρήκει, ὅτι χρησιμοῖ τε ὁμοφρονῶσι πε-
 εἰ αὐτῶν τὸ ἄναρ φανταστικῶν πρῶτον
 γαλῶν τῆς ψυχῆς πρῶτον ἀγαθῶν. σοφασμῶν
 δὲ ἀπληρώως πρῶτον ἑσπερίων ὅτε, φησὶ, μὴ ἔξω-
 θεν ὑφ' ἐτέρου ἡνὸς κινῆται, ἡὼς μὴ ἑσπε-
 ρῶν ἀσθενείας σώματος ἢ συμφορῆς ἡνὸς λυ-
 πηρῆς. καὶ γὰρ ὡς ἔσπευεν οἱ διψῶντες ἐν ὑπνοῖς δο-
 κῶσι πρῶτον ποταμοὺς καὶ πηγὰς ὑδάτων ἐμ-
 φιλῶντες, ἔπειτα δὲ οἱ ῥιζῶντες πρῶτον πρῶτον
 θερμὰ λουτρά, ἔπειτα οἱ ὑγρῶντες ἔχοντες τὴν και-
 λίαν, πρῶτον ἡνὸς καὶ πρῶτον πρῶτον ἔσπευεν
 τῶν τοῖς ὁμοίως ἔσπευεν οἱ θανάτῳ ἐρηθῆντες πρῶτον
 σὺν ἡνὸς, δοκῶσι ὅτι αὐτοῖς ἐν τοῖς ὑπνοῖς, τὸ
 ἀδολεγίας τὸ ῥογισμοῦ πρῶτον τὰ ἑσπερίων
 πρῶτον πρῶτον τὸ φανταστικόν.

Υφ' ἐτέρου.) ἡρώω ὅταν μὴ ὑπὸ πάθος ἡνὸς
 ἑσπερῶν ἀσθενείας ἐνοχλήται τὸ φανταστικόν, ὅτι ὑ-
 πὸ ἔρωτος διψῶν ἢ ὑπὸ ἀγλῆς ἢ ὑπὸ πυρετοῦ, ἢ
 ἀγλῆς ἡνὸς ἀσθενείας. οἱ γὰρ τοῖς καὶ ἐρηθῆντες
 ἀπαρτῆται καὶ καθεύδοντες. ὅτι ἔσπευεν ἀπὸ ἡνὸς
 σμικρῆς ὁμοιότητος, δοκῶσι τὸ ἔσπευεν πρῶτον

funt ad actiones unà cum virtutis nomi-
 ne. Tertium verò genus est hominum
 diuinorum, quod potentia meliori &
 oculorum acumine cognouit cœlestem
 splendorem, & illuc attollitur, veluti
 supra nubes eius quæ hîc est caliginis,
 illicque permanet; omnia quæ hîc in
 terris sunt despiciens, oblectatione de-
 linitum, & voluptatem non mediocrem
 percipiens ex amœnitate genuini ac do-
 mesticæ loci, tanquam ex vehementi &
 assiduo quodam errore in patriam bonis
 ac sinceris legibus temperatam homo per-
 ueniens.

Constitutionem & situm.) *conditionem
 ipsius qualis sit coniectura consequeremur.*

Cui spiritus fantasticus.) *pura & sincera
 imaginatio rerum futurarum nonnullas cernit.*

Is homo pollicitationem.) *habuerit à con-
 iectura.*

Ad animi habitum.) *Quantum coniectari
 licet ex animi cultu & moribus.*

Melioris sortis.) *propterea quod felici parte
 ac sorte clauditur.*

Ac potissimum.) *Maximè, inquit, veni-
 mur & assequimur à spectris, quæ quidem in
 somniis promunt & obijciunt fantasticum spi-
 ritum, videlicet circa quæ versatur, & specta-
 mus in quali statu & conditione est, ut supra
 dixit, quia oracula consentiunt in ipsius imagi-
 nationibus inter dormiendum apparentibus, illic
 animi pacificationem institutionemque equiva-
 rantia. Coniungimus porro citra aliquam elusionem
 ac imposturam his de rebus, ait, quando minimè
 extrinsecus ab altero quodam incitatur, ut à qua-
 dam corporis imbecillitate, aut acerba calamita-
 te. Quemadmodum enim illi qui sitim explere
 cupiunt in quiete sibi videntur circum fluiuos
 fontèsque aquarum habitare: sic etiam regentes
 prope ignem & calida balnea, & qui alium hu-
 midiozem, in palustribus, lutosis & humidis lo-
 cis. Consimili modo qui puero aut coniuge morte
 extinctis orbatii sunt, in somniis ipsos videre sibi
 videntur, propter ambages & petulantiam cogi-
 tationis imaginationem in huiusmodi rebus com-
 morari persuadentis.*

Ab alio extrinsecus minimè turba-
 tur.) *utpote quando propter aliquam occurren-
 tem & insuper aduenientem animi commotio-
 nem non fatigatur vis animi imaginatrix,
 verbi gratia, ob libidinosum amorem, aut
 præ metu, aut febrî, vel alia quavis imbecil-
 litate & infirmitate nature. Nam huiusmodi
 homines à somno excitati in errorem inducun-
 tur fallunturque, etiam dormientes. Siquidem
 amator ob exiguam quandam similitudinem,
 videtur cernere vultum illius, cuius amore*

captus est: Actimidus similiter opinatur se cursu concitato impelli ab hostibus: simili ratione febricitantes in conturbatione & angustia commoti aspectus existimant animalia picta in parietibus videre. Tales igitur commotiones nunc prohibet, neque eas in imaginationis purum ac sincerum iudicium admittit.

Animalis spiritus.) *fantasticus seu imaginatiuus.*

Suggestente philosophia.) *philosophica, continenti & sobria viuendi ratione.*

Iuxta facultatem conuenienti speculatione intelligentem.) *scopum pertingente, & congruente.*

Prociuctum.) *progressum.*

Pro viribus.) *quantum humanae naturae vires efficere possunt.*

Præueniendo.) *palmam illis præripiendo & præcidendo.*

Tolerare non posse.) *innictum esse.*

Deterius.) *scilicet corpus.*

Quatenus.) *innuit somnum mediocrem, aquam, & panem angustum.*

Mentis conceptus.) *contrectatio, comprehensio, ut contemplatio.*

Quæ conspirant.) *instigantur.*

Aduersus spiritum.) *aduersus id quod maxime destruit & euertit imaginationem.*

Diuinum spiritum.) *spiritum Dei viuentis.*

Veluti quando.) quemadmodum enim resoluta quaedam & extenuata, producuntur & extenduntur, & ampliorem locum occupant, ut solida ea corpora quæ in vaporem facta nidore ac suffitu incensa sunt, si certè contingit contrariis in unum adductis & crassioribus effectis. Cernuntur enim & contrahuntur in minuiorem pauciorèque acruum, ac tenent minorem locum quàm prius, veluti etiam aër crassior & spissior in aquam vertitur, & in cumulum pauciorè contractiorèque adducitur. Et rursus aqua frigore concreta in glaciem. Sic igitur ait, spiritus fantasticus à mundi conditore formatus alioqui sufficiens & idoneus ad implendos cerebri sinus, si à contingente quadam pinguedine contrahatur in minorem acruum, dicuntur esse quaedam partes sinuum cerebri vacuæ. Deinde quoniam hoc non est in nature viribus, ut aliquid sit vacuum & inane in his quæ reuera supersunt & existunt, sequitur necessario ut nequam aliquis spiritus ingrediatur in eiusmodi loca inania & euacuata, à quo necessarium est animal una cum imaginatione incommode affici.

In arctum simul redigitur.) *contrahitur in minorem acruum.*

A σωπον ὄραν, καὶ ὁ δὲ ἄλλος ὁμοίως δοκεῖ διώκεσθαι ὑπὸ πολεμίων, καὶ οἱ πυρέπιοι ὁμοίως, ἐν συγχύσει κινουμένων τῆς ὀψέως δοκῶσι ζῶα γεγραμμένα ἐν τοῖς τοίχοις ὄραν. Ταῖς γὰρ τοιαύτας κινήσεις ἀπαγορεύει καὶ καὶ τὸ ἀλαμβαίνε εἰς τὸ τῆ φανταστικοῦ κερῶν χρίσιν.

Ψυχικόν.) *φανταστικόν.*

Φιλοσοφίας.) *φιλοσόφου καὶ ἐκ κερῶν ἰσχυρῆς.*

Ως.) *ὅπως.*

Ἐπιβλητικῶ.) *τιὸ ἐπιβάλλουσιν ἐ ἀρμόζουσιν.*

B Ἐροδοτῶ.) *πυρόδον.*

Διώματα.) *καὶ διώματα.*

Πελαγαμδαμόνας.) *νικητῶν, πωρεκτέμωντας.*

Αἰετον.) *ἀληπίων.*

Χείρωνος.) *ὑπὸ τῆ σώματος.*

Οσα.) *ὑπὸν μέτερον, ὕδωρ καὶ ἄρτον ὀλίγον.*

Ἐπιβολή.) *ἐπαφή, κατάληψις, ἢ ὡς θεωρία.*

Σωισαμδρών.) *ἢ ὡς τῆ ἐπιμισαμδρών.*

Ἐπὶ τὸ πνῶμα.) *καὶ τῆ φανταστικοῦ κερῶν ἀλυπτικώτατον.*

C Πνῶμα.) *τὸν Θεόν.*

Ως τὸ ὄρα.) *ὡς τὸ γὰρ ἀλαλύομα ἵνα καὶ λεπτιώμα, μηκύνονται καὶ πλατύνονται, ἐ πλείονα τόπον καταλαμβαίουσιν, ὡς ἐ τὰ εἰς ἀτμὸν ἐκθυμιώμα τῆς θερμῆς θερμῆς, οὕτω δὲ τοιαύτων γὰρ σωμασμδρών καὶ παχυμοδρών. συτέλλονται γὰρ εἰς ἐλάττονα ὄγκον, καὶ κατέρχονται ἢ ἴσῃ ἢ πλεονέστερον, ὡς ἐ ὁ ἀήρ παχυμόμα καὶ γινόμα ὕδωρ, εἰς ἐλάττονα ἢ πλεονέστερον ὄγκον σωμασεται, ἐ αὖ τὸ ὕδωρ πηγυμόρον εἰς κρύσταλλον. ἔτω τοῖον, φησὶ, καὶ τὸ φανταστικὸν πνῶμα ἀπλάσθεν ὑπὸ τῆ δημιουργοῦ ἀνταρκῆς εἰς τὸ πληροῦν τῆς τῆ ἐγκεφάλου κοιλίας, εἰα ὑπὸ συμβάσης ἵνὸς παχύτητος συσαλῆ εἰς ἐλάττονα ὄγκον, λέγεται εἶναι μέρη πνῶ τῆ κοιλίας τῆ ἐγκεφάλου κενά. εἶτα ἐπεὶ εἶναι ἐστὶ τῆ τῆ φύσῃ διωατὸν τὸ εἶναι κενὸν πῆ ἐν τοῖς ἴσῃ, ἐπεται δὲ ἀνάγκης εἰσκήρεσθαι ἐν τοῖς τοῖοις κενώμασι ποτηρὸν πῆ πνῶμα, ὑφ' ἧ πάχῃ αἰάκη μὲν τῆς φαντασίας τὸ ζῶον.*

Συσαλητῆ.) *συσαλῆ εἰς μέγιστα ὄγκον.*

Τοῖς οὐσι.) δόγμα γὰρ ἔστι φιλοσοφον, ὅτι A
οὐ κενόν.

Πλήρης.) πεπληρωμένος.

Δίκη.) καὶ ἀδικία.

Ἐκεῖνο.) ὃ ἔφη ποιεῖν ἐπιβουλή.

Εὐσεβείας.) τελειότης θεότητος.

Ραγ. 145. Ἡμεῖς μὲν.) ὡς αὐτὸ ἐπισημαίνου-
σιν ποιούμενος τῶν λεγόντων ἀναφαίρη καὶ τὸν
σκοπὸν τῆ βιβλίου, ὅτι αὐτὸ τὸ κατ' ὑπνοῦς μαν-
τικῆς μὲν παρεθέμεθα λέγειν, ὁμοῦς ἀνάγκα-
σθέντες πολλὰ ἵνα λόγον ἐποιήσάμεθα καὶ πε-
ρὶ τῆ φανταστικῆς πνεύματος ὡς ἡρῶν μύθου ἔ-
δωκται καὶ παραφρασεύματος ὄντος λεγόντων.

Ἐπιβαλόμενοι.) ἐπιχρησθέντες.

Ἐπὶ τούτῳ.) ἐπέκεινα τούτου.

Περὶ γράσμεθα.) ὡς ἐργάστερον διεξήλ-
θομεν.

Τοῦ λόγου.) τῆς συνεδίξεως.

Ἐνθα δέ.) αὐτὸ τὸ μαντικῶν.

Ἐναπέφικεν.) ἀπεφάνθη.

Πνεύματος.) φανταστικῆς.

Εὐσεβείας.) ὡς θεοῦ πολιτείας.

Αὐτὸ ἐστίν.) ὃ φανταστικὸν πνεῦμα.

Διὰ τὸ τοιοῦτον.) διὰ τὸ μαντικῶν.

Ἀπὸ φλεγμαγούσης.) τρυφώσης.

Ἀτυφον.) ὡς τελεῖ, ἔκχεα τῆ.

Πυθί.) ὡς.

Δε.) ἑλλείπει.

Ὁ δέ.) ὡς.

Καὶ τὸ.) ὃ διὰ τὸ ἔφασιν τῆς μαντικῆς.

Ἐραθεύω.) εἰς τὸ.

Συναφῶ.) ἀπὸ τῆς θεῶν.

Παρυφιστάμενον.) ἐπὶ μύθον.

Οὐδὲ γὰρ δεῖ.) οὐδὲ γὰρ δεῖ πλεονάζει
θεὸν οἰκείωσιν τῆς ψυχῆς, ἐλάττωσιν αὐτὸν ἐπειτα
εἰς τὴν ἀμνηστίας ἀξία ἢ ἐν τῇ μαντικῇ χρεία.
Ἀλλὰ μέγιστος δὲ ἀνθρώπου δεξιότης, καὶ τῆς
καὶ τούτου.

Τῶν κρηττόνων.] ὡς αὐτὸ ἡ σελήνη ὡς αὐτὸ τῆ
ἡλίου φωτισθούσῃ τὸ πλεονάζει καὶ πλεονάζον αὐ-
τῆς ἐπιπλέον ἔχει τὸ φῶς, καὶ ἐσσωμακρινᾷται
αὐτῆς δεῖ τὸ πλεονάζον τὸ ἀπὸ τῆς ὁπότε ὡς ἀρξήται

In ipsis rebus.) dogma istud philosophicum
est, scilicet, nihil inane & vacuum esse.

Plena sint.] completa.

Pœna.] condemnatio, multa.

Hoc verò.] quod vocavit intellectuale pro-
positum & institutum.

Pietatis.] integritas & perfectio diuine pro-
videntiæ.

Sanè quidem nos.] hoc in loco facta re-
petitione eorum qua dicta sunt, scopum libri
exhibet : quoniam de somniorum divinatione
quidem constituimus verba facere, nihilominus
necessitate compulsi copiosum quendam sermo-
nem protraximus de spiritu fantastico, tanquam
dicatur esse dux & efficax rei.

Ea de causa.] supra eum.

Curiosè tractauimus.] accuratius & co-
piosius persecuti sumus.

Ex hac porrò disputatione.] explica-
tione.

Hic.] in hac arte divinandi.

Minus elucescit.] enunciatur est.

Sed spiritus.] fantastici

Pietatis.] diuine gubernationis.

Vt ipse sit in nobis fatidicus.] spiritus il-
le fantasticus & imaginandi vi præditus.

Talis spiritus ergo.] propter divinandi
artificium.

Mensam turgidam.] diuinam & sobriam
non turgidam & opiparam, ab exuberante, lu-
xuriosa, delicata, & in qua genio indulgere li-
ceat.

Omnis fastus expertem.] frugalem, sim-
plicem & abstinentem.

Pythio tripode.] In Pythiis, Pythicum
oraculum.

Multum abest.] eum Pythicum tripodem
relinquit.

Ille verò.] qui nimirum posthabito mensæ
lauræ & opiparæ fastu luxuque, frugali utitur
cibo potuque temperato ac sobrio, & crapulam
& vinolentiam tanquam in mari scopulum
D enitat.

Et quod.] efficitur propter appetitum diui-
nationis.

Dei amore detineantur.] hac in re.

Neque enim propter id.] haud quippe
propter hanc animæ cum Deo familiaritatem,
minor leuiorque posthac fuerit & contemptu di-
gna commoditas, quæ in illa rerum futurarum
scientia consistit. Sed tantisperdum homo in vi-
ta permanet, eadem indiget.

Præstantiorum.] Quæ admodum, cum
luna à sole illuminatur, exterior vultus & aspe-
ctus ipsius ad nos conuersus lumen obrinet, ne-
que cum eo confunditur aut miscetur propter
longitudinem distantie, quando verò incipit

ad eum conuerti, in interioribus partibus iam illustratur, clariorque redditur, miscens obscurum & vix apparens lumen suum cum amplissimo lumine solis, propter vicinitatem quam habet cum eodem. Sic etiam animus noster radios accipit ab intelligentia dominante, vel ut verius loquar, à Deo: verum superficie tenus, quando conuertitur ad ea quæ sub sensum cadunt: sed in penitissimis intimisque partibus, quando subinde respiciens ad eum propius accedit. Tunc ergo, inquit, non est penitus auersus ab animante, sed attrahitur etiam in ea quæ sensibus sunt obnoxia, & è specula eadem iam purius intuetur, propterea quod minimè permiscetur ipsis, neque labefactatur ab ipsis.

Inferiora.) opera quæ sunt in mundo.

Quàm cum ipsis versans.) quando ad materiam propius accedit.

Quandiu manet.) animus à materia quietus & immobilis.

Simulachra.) imagines & figuras.

Descendentem.) Quemadmodum lumen solis loca spurca & sordibus obsita perlustrans haud contaminatur.

Præstantius.) scilicet mens.

Deterioris.) corporis.

Ij qui collectis sarcinis.) tanquam diuersa copiosaque viatica accipientes.

Ad Apollinis Pythij.) ad Delphicum oraculum.

Ammonij.) Ammonia vocant Iouem. Est autem Ammonis templum situm inter Nilum & Lybiam, respectu Nili magis occidentale, sed Libyæ & Cyrenes, magis orientale. At respectu maris Aegyptij magis australe: hinc distat 1500. stadiis.

Dormire.) Totum corpus reclinare quietis gratia Homerus in Odyss. de Penelope loquitur, cum iam non deberet amplius illa dormire: Synesius tamen eos adhortatur qui in dulcem somnum lumina declinaturi sunt, ut ita Deum opt. max. precentur.

Irrigata.) In 17. Odyss. lib. ea dicit Homerus de Penelope.

Ascendit thalamos, puras circumdata vestes,
Membræque lota, deis centum taurilia vouit,
Et pecudes aræ laturam, sacra deorum,
Si dignas peteret Deus hoc pro crimine pœnas.

A ἑπιτρέφεσθαι πρὸς αὐτὸν, εἰς βάθος ἤδη φωτίζεται καὶ λαμψυμένεται, στυδρακρινώσα δὲ ἀμυδρὸν ἐαυτῆς φῶς τῶν πολλῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀφ' ἑλίου πρὸς αὐτὸν ἐγγύτητα· οὕτω δὲ ἡ ψυχὴ ἡμῶν δέχεται μὲν αὐγὰς πρὸς τὸ κρείως νοῦ, ἢ μάλλον πρὸς τὸ Θεοῦ· ἀλλ' ἐπιπολαίως μὲν, ὅτῳ ἐπιτρέφεται πρὸς τὰ αἰσθητὰ· ἀφ' ἑλίου δὲ, ὅτῳ ἐπιτρεφομένη ἐγγίξει αὐτῶν. τότε γυνῶν, φησὶν, ἐκ ἀεπίτρεπτος ἔστι τὸ ζῶον πῶντι, ἀλλ' ἐπιτρέφεται καὶ εἰς τὰ αἰσθητὰ, καὶ ἐκ ἀειωπῆς ἀποσπείνεται αὐτὰ καθαρώτερον ἤδη, ἀφ' ὅ μὴ συμπεφύρηται αὐτοῖς, μηδὲ συλχθεῖται ὑπὸ αὐτῶν.

Τὰ καίτω.) τὰ ἐν κόσμῳ πράγματα.

Ἡ μετ' αὐτῶν.) ὅτε ὑλικωτέρα ἔσθιν.

Ὡστε μδρῶσα.) ἡ ψυχὴ ἀειῖα πᾶσιν ἐκ τῆς ὕλης.

Ἰνδάλματα.) εἰκασίας ἐπερτυπώματα.

Καπόντα.) ὡσὺν δὲ τοῦ ἡλίου φῶς πόποις ῥυπαροῖς διεργάζονται οὐ μολυνέται.

Κρείττων.) ὁ νοῦς.

Χείρονος.) σώματος.

Γασι.) τοῖς ἐμοῖς.

Συσκοδασαμῶν.) ἢ ὡς ἐφ' ἄφ' αὐτῶν ποικίλα καὶ πολλὰ λαβόντας.

Πυθῶδε.) εἰς Δελφοῖς.

Ἀμμωνος.) Ἀμμωνά φασὶ τὸν Δία. ἔστι δὲ Ἀμμωνος ἱερὸν, μετὰ τὸν κείρωνον Νείλου καὶ Λιβύης, Νείλου μὲν δυτικώτερον, Λιβύης δὲ ἐκ Κυρλήνης ἀνατολικώτερον· νοτιώτερον δὲ τὸ Αἰγυπτιακὸν πελάγαιον, ἐπ' ἄφ' αὐτῶν.

Καταδαρξήν.) κατακλιθεῖσθαι. Ομηροῦ ἐν Οδυσσεΐα πρὸς Πηνελόπης φησὶν, ἢ μνηστήρων ἢ ἐν κοιμηθεῖσθαι ἐκείνης· ὁμοῦ πρὸς αὐτῶν ὁ Σωκράτης οὕτως βίβησθαι καὶ τοῖς μνηστέροις κειμηθῆσθαι.

Ἡ δ' ὑδρῶμαρμῆ.) ἐν τῶν 17. βιβλίου ὁμοῦ πρὸς τῆς Οδυσσεΐας ταῦτα φησὶν Ομηροῦ πρὸς τῆς Πηνελόπης.

Ἡ δ' ὑδρῶμαρμῆ καθαροὶ χροῖσθ' εἴμεθ' ἐλοῦσα,

Εὐχέσθ' ἅσιν θεοῖσι τελέσασθαι ἐκαστόμβας

Ρέξθ' ἄρκ' ἅσιν Ζεὺς ἀπὸ πᾶσ' ἔργα τελέσθ'.

καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν Φησὶ,
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε παρ' Ἐφρων Πρωελοπεία,
Τηλέμαχ' ἢ τοι ἐγὼν ἑσθράβοισα,

Λέξομαι εἰς δὴν, ἢ μοι σοπέεσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένον, εἰς δ' Ὀδυσ-
σις

Ὀρχή' ἀμ' ἀπείδουσι ἐς Ἴλιον, καὶ τὰ ἐξῆς.
Υδρωναμύρη.) νιφάρμη δὲ ὕδατος ἢ Πη-
νελόπη.

Ὡς ἄρ' ἴσως.) ἦως ὡς ἄρ' πλὴν Πρωελοπείᾳ
αἰτῶσαρ ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεισι.

Παρέσιν.) ὅρα ὅπως καὶ ἄλλοι ὁ Σινέσιος
τῆ τῆ Χαλδαίων δόξῃ ἀκροουῖ. ἐκ φησι γὰρ
Διαφορὰς φασὶν εἶναι δαμμῶν. τοῖς μὲν γὰρ
αἰθερίοις φασὶν τοῖς δ' αἰερίοις, τοῖς δὲ πωρε-
γίοις, τοῖς δ' ὑδατοῖς, τοῖς δ' ὑπογυφίοις. τοῖς
γυφίοις παρὶ γλυφῆς ὕδαρ καλιδουμῶν, ψυ-
δῆς τ' φύσιν φασὶν, ἀτε πόρρω τ' θείας γλυ-
σεως ὄντας, καὶ τ' ἀφείρου ὕλης ἀναπεπλησμέ-
νοις. τοῖς δ' αἰθερίοις ἀνηθῆς, ἀτε πόρρω μὲν τ'
γῆς ὄντας, ἐγγύς δ' τ' θείας γλώσσας.

Ὁ πόρρω Θεός.) ὁ τῆς αἰθερώδους τάξεως.

Pag. 146. Τῆς τελετῆς.) τελετὰς κυρίως
φασὶν τὰ μυστικῶς παρὰ διδόμενα λόγῳ καὶ ἔρ-
γῳ, ἐν τε Πυθίᾳ καὶ Ἐλευσίῃ καὶ τοῖς ἄλλοις μαν-
τείοις καὶ τῇ καθ' ἑαυτὴν λέγει τελετὴν καὶ
τῇ δὲ ὀνειρώδων μαντικῶν. Εἰσα.) τινές.

Ἰεροφάντας.) πῶς ἱεροφάντας.

Τελετῶν.) γράφεται πόλεων.

Ἀπὸ τῆ μεγίστων.) ὡς ἄρ' οἱ Ἀθῶναιοι κατ'
ἐκτίμησιν τῆν ὑπερβύτων ἐκείτω τῆ πλοισίων
πολιτῶν, πῶς πλείονα κακῆμῶν ἔσται ἡρωῶ-
το πειραρχῶν. ἔγω, Φησὶ, καὶ πῶς ἱεροφάντας
αἰ πόλεως ἡρωῶτο πῶς πλοισιωτέροις ἐν πῶ-
τέροις. ἔπει γὰρ διώσονται σιμάχην τὰ γράφωδη
πομπὰρ ἔσται πῶς τῆ γυφῆ. τ' γυφῆ δὲ τῆ
πιοῦτων μαντικῶν ἀπαρροβῆ.

Καὶ δὲ.) γράφεται Κρησῶν.) κρητικῶν.

Ἡ μὲν δυσσομύχ.) ἐκ τῆ Ὀδυσσεύς Ὀμήρου
τῆ πῶς λέγει τῆ ἑσθράβοισα τῆ Ἴλιου Ὀμήρου, ἀπὸ τῆ
ἑσθράβοισας διὰ τῆς τῆ αἰῶν, καὶ τῆ ἱέραι
ρήματος διὰ τῆς τῆ πορβύχης, τῆ τῆ ἔστιν, ὁ
ἐπὶ τῆ ἡμῶν καὶ τῆς γῆς πορβύχης.

Υπερίονος.) ἡλίου.

A Et paulo post rursus ait:
Nunc ego Telemache ascendam coe-
nacula summa,
Alta theatra domus, languenti lumina
somno
Concessura thoro lecti, qui plenus
amaro
Luctu & tristitia nutrit suspiria mor-
ta,
Humidus & lacrymis nostris fletuque
rigatur
Assiduo.) & reliqua.

Irrigata.) abluta beneficio aqua Penelope.
Quemadmodum fortassis.) veluti Pe-
nelopen optantem introduxit Homerus in suis
versibus.

Præsto adest.) Attende quo pacto hic
etiam Synesius Chaldaeorum opinionem sequi-
tur. Illi enim demonum discrimina esse dicunt.
Nonnullos quidem aethereos tradunt, alios aë-
rios, hos terra propinquiores, illos vero aqueos,
alios demique subterraneos. Hos igitur qui cir-
cum terram & aquam volvantur, mendaces na-
tura dicunt esse, nimirum procul à divina intel-
ligentia remotos, & obscura materia repletos. A-
lios vero aethereos ac caelestes, veraces, utpote à
terra longè seiunctos, sed esse in propinquo divi-
nae intelligentiae.

Deus absens.) Aetherei ordinis.

Ceremoniarum.) Ceremonias proprie vocant
ea quae mystice tradita sunt verbis & operibus,
& apud Pythicum oraculum, & Eleusinem,
& alia loca ad vaticinandum idonea. Nunc au-
tem abusive ceremoniam dicit divinationem, quae
fit inter somnium.

Antistites.) rerum sacrarum doctores.

Quaedam ceremoniarum.) scribitur etiam
quaedam urbes.

A maximo censu.) Quemadmodum Athe-
nienses iuxta aestimationem facultatum unius-
cuiusque civium opulentorum, ampliore subst-
antiam possidentes deligebant, ut trremibus
praesent: ita inquit, etiam urbes antistites eli-
gebant ditiores & honoratiores. Illi enim pote-
rant utilia ad hanc artem undecunque adduce-
re. Hanc igitur divinandi rationem talibus rebus
utentem abhorret ac detestatur.

Atque opus est.) necessitas exigit.

Cretensem.) à Creta advectam.

In occidente.) ex Homeri Odyssea istud de-
promptum est. vocat enim solem hyperionem Ho-
merus, praepositione ὑπὲρ, super, declarante id
quod supernum est: & à verbo ἵστα, quod ire si-
gnificat: hoc est, qui supra nos terramque vaga-
tur & incedit.

Hyperionis.) solis.

que alia ineptè garriunt ac effutunt y, qui circa talia instrumenta arumnosè laborant.

Sed ea ob quæ.) dixerim instrumenta scilicet.

Rhedæ sunt.) plaustris, vehiculi.

Aliæ partes.) verba & opera mysteriorum plena.

Nam ita dictu verius est.) reuelarunt videlicet ac prodiderunt.

Utrò.) diuinam reuelationem.

Quispiam.) homo quilibet.

Vexatione.) Nam anisites qui externam inquirunt diuinandi artem, de quibus paulo ante locutus est, magica arte videntes quibusdam carminibus vim incantandi habentibus nonnullos demones eliciunt deducuntque, ac inuitos & reluctantes tyrannicè violentèque custodiunt, & ab his suscitantur que cupiunt scire. Id patet è carminibus, quibus in medium adducunt Hecaten dicentem. Post matutinum splendorem immensum, astris refertum & incontaminatam & amplam domum Dei reliqui, atque ascendo ad terram viuorum alumnam tuis monitis, suasque nefandorum versuum, quibus certè rudia immortalium præcordia delinit mortalis homo. Ac rursus alius dæmon coactus loqui, ait, Exaudi me inuitum, quoniam me ligauit necessitas. Rursus alius alibi dicit: Cur me semper currente ab æthere hinc desidens, diuina domantibus me Hecaten deam euocasti necessitatibus? & reliqua. Nam tales demonum natura crassiores effecta propter inueteratam nequitiam, animam rationis expertem sibi compararunt: & ob id partim quidem sua sponte, partim verò inuita talibus rebus attrahuntur pellicunturque. At enim Plotinus neque liberam voluntatem, neque rationem à musica aut ludificatione unquam atrahit, sed animam rationis expertem. Quamquam amant inuitari, licet istud minimè deposcant. Neque quando aliquis prestigiis decipit, perspicentiam ac iudicandi vim habet ille demon qui imposturis eluditur, neque sentit, at exploratum habet iam lacepsit se incommodo affici. Et quoniam eiusmodi demonum natura incantationibus, prestigiis & carminibus vincuntur, opprimunturque, perspicuum est etiam ipsas habere animam rationis expertem, compositionem & crassitudinem.

Vexatione ac molitione.) ut fabri, strutores, architecti.

Vtatio.) fatidica scientiâ qua illic maximè negotiosa est, in qua molestum est circumducere necessaria ad diuinationem instrumenta.

Ἰσθμικόν, καὶ ὅσα ἄλλα ληροῦσιν οἱ παρὰ τὰ τοιαῦτα μερῶντες.

Ἀλλ' ἐφ' οἷς.) εἶπω δηλοῦσι τὸ ὄργανον.

Ἀπηνής.) ἀμάξης.

Ἀλλὰ μέρη.) λόγοι καὶ πρᾶγματα μερῶν.

Οὕτω γὰρ εἶπεν.) Ἰσηρόβουλον δηλοῦν.

Τὸ γὰρ μὴ ἔθεροντίνω.) θεῖον ἀποκάλυψιν.

Ουτινοῦ.) ἀδελφοῦ.

Ἀλλ' ὠθησῶ.) οἱ γὰρ πῶς ἴσθμικόντες μαθητικῶς ἰεροφάνται, οἷς μικρῶ πρᾶξαι εἰρήκει, μάχῃ χρωμένοι τέχῃ, δι' ἐπωδῶν πινῶν κατὰ γοῖσι δαίμονας ἰσθμικῶς, καὶ κατέχοισιν ἀκόντας τυραννικῶς, καὶ πινῶνται παρὰ τὸν χηζοῖσι μαθῶν. δηλοῦν δι' ὅτι ὡς πρᾶξαι πῶς ἑκάστῳ λέγουσιν, Ἡέλιον μὲν φέγγος ἀπείριτοι ἀσεβηπληθῆς, Ἀχαιοὶ πολλοὶ δῶμα Θεοῦ λίπον, ἢ δι' ἐπιβάνῳ Γαίης ζωοῦσθιο τῆς ἀποδημοσιῆς, Πέδοι τ' ἀρρήτων ἐπέων, οἷς δὴ φρένα τέρπει Ἀθανάτων ἀδαῖν ἀνητὸς βροτῶς. καὶ πάλιν, ἄλλος δαίμων αἰσθμικῶς λέγει, φησὶ, Κλυθὲ μου εἶπε ἔθελοντος, ἐπεὶ μὲ ἐπέδωκεν αἰσθμικῇ. καὶ πάλιν ἄλλος φησὶν ἀγαθῶς, Τίπτε μὲ ἀεὶ θεῖοτος ἀπ' αἰθέρος ὡδὲ κατέζων, Ἡοδάμεις ἑκάστῳ με θεῖω ἐκλεάσας αἰσθμικῆς, καὶ τὰ ἐξῆς. αἱ γὰρ τοιαῦται φύσες τῶν δαίμονων παχυψοῦσι ἀσθμικῶς κακίαι, καὶ ἀλογοῦν ἐκπέσασιν ψυχῶν, καὶ ἀσθμικῶς πῶς μὲν ἐκόντες, πῶς δ' ἀκόντες κατέλκασιν τοῖς τοιοῦτοις. φησὶ καὶ ὁ Γλωττίος, ὅτι οὐχ ἡ πρᾶξαι οὐδ' ὁ λόγος ἀπὸ μοιτικῆς ἢ ρητικῆς ἔλκεται ποτε, ἀλλ' ἡ ἀλογοῦ ψυχῆ καὶ τοὶ φιλοσοφῶντες καὶ μὴ τῶν ἀπ' αἰσθμικῆς. ἢ δι' ἐπὶ ρητικῆς πῆς, στυφῶσιν ὁ ρητικῶν ἀμῶς ἔχει, οὐδ' αἰσθμικῆς, ἀλλ' ἀγνώσκῃ ἢ δὴ παρὰ τὸ πῆποιθῆν, ὡς δ' ἐπεὶ τὰ αἱ τοιαῦται φύσες τῶν δαίμονων ρητικῆς καὶ ἐπωδῶν ἠπῶνται, δηλοῦσι καὶ αὐταὶ ἀλογοῦ ἐχοῦσι ψυχῶν, καὶ στυφῶσιν καὶ πάχος.

Μοχλεία.) ὡς οἱ τέκτονες.

Βιαζομένοις.) τυραννοῦσιν, αἰσθμικῶς οἱ ἀδελφοῖς.

Ἐνέργειαν.) τῆς πολυαχόλου ἐκείνῃ μαθητικῆς, ἔθρα δυσχερῆς συμπεριελάτῃ τὰ πρᾶξαι τῶν μαθητικῶν ἐπιπέδῃ ὄργανα.

Βασκαίου,) Φθονεράν Ύψων πολιτῶν.

Αρχομάχης.) Ὡς αὐτῶ πόλεως.

Ανοήτου.) ἀνοήτου γὰρ αὐ εἶη, φησὶ, ἀνδρὸς
 Σπυκηρῆτην ἐκ τῆς Σπυκηρῆδος Ὡς αὐτῶ
 πόλεως ὁ καθεύδων, ὁ δὲ ἀδύνατον τὸ γὰρ
 οὐ μόνον δὲ φησὶ ἀνοήτου, ἀλλὰ καὶ ἀσεβοῦς,
 ὁ δὲ ἐδάμπα τὰς θεῶν καὶ τῆ φύσιν νομοθετεῖ.
 καὶ γὰρ καὶ ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις μεγάλυν καὶ ἀγα-
 κριοτάτην πλεονεξασιν τὰς ζώων ἐπέσφρε ὁ
 καθεύδων. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἀπεδείχθη ὅτι ἀ-
 νακαχῆον καθεύδων ἀπώμας, καὶ καθεύδων
 ὀνειρώων γίνεσθαι θεατῶν, ἀξιον αὐ εἶη καὶ ὅτι τῶν
 δι' ὀνειρώων ἰέναι μαρτυκῶν ἀπώμας, πλοισίους
 ἔπειτα, ἀνδρας καὶ γυναικας, καὶ πᾶσιν
 ἀπλῶς εἰπεῖν ἡλικίας.

Οἷς ἀδύ.) ὁ δὲ π.

Οἷς ἀδύ.) ὁ δὲ π.

Επὶ αὐτῶ.) τῶν δι' ὀνειρώων μαρτυκῶν.

Pag. 148. Πεφῆσις.) ἡ δι' ὀνειρώων μαρ-
 τυκῶν.

Μακροτέρων.) μείζονα.

Οὕτως.) ἡὼς βεβαίως.

Αναπειθόμενα.) ὡς ἀναπειθόμενος Ὡς
 τῶν ἐν ὀνειρώων ἐλπίδων.

Τῆ φύσιν.] τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἀρχῶν.] ἐν πέντα καὶ μέγιστοι καὶ τε-
 ρήσι τῶν ὀρεκτῶν.

Περεκχυμένων.] ὧν ποτὲ εἶχον οἱ πίθη.

Ο Πεφῆσις.] ἡ φύσις τῶ κόσμου καὶ τῶν
 ἐν κόσμῳ μία τις ὄσα, πολυώνυμον ἔχει πλεονεξασιν
 ἀποσημασιν, δι' αὐτῶν ἀποσημασιν διω-
 μεις καὶ ἀποσημασιν. ὡς μὲν γὰρ πρῶτον αἰτία, λέ-
 γεται τύχη, ἀπὸ τῶν τευχῶν μόνη τὰ πρῶτα.
 ἀπὸ δὲ τῶν εἰρημῶν τῆς ὀπιπλοκῆς τῶν αἰτίων,
 λέγεται εἰρημῶν. ἀπὸ δὲ τῶν ἀνικητῶν, ἀνα-
 κη. ἀπὸ δὲ τῶν μεμελεσμένων ἄλλο ἄλλω, λέ-
 γεται μοῖρα. ἀπὸ δὲ τῶν ἀποδείκτων τῶν ἔρ-
 γων αὐτῆς, λέγεται ἀποδεικνύμενος. ἀπὸ δὲ τῶν πε-
 περασμένων τῶν ἀποδείκτων αὐτῆς, περασμένη.
 ἀπὸ δὲ τῶν συμφῶν τῶν ἀποδείκτων τῶν
 ἀποδείκτων, λέγεται ἀποδεικνύμενος καὶ Πεφῆσις.
 καὶ τῶν τῶν ὁ Σιωέσιος ὁ ἀποδεικνύμενος καὶ
 ἀποδεικνύμενος τῆς φύσεως, ὁ δὲ τὰ φυσικὰ
 ἀποδεικνύμενος ἀποδεικνύμενος, Πεφῆσις ὀνομα-
 σε. καὶ ὁ Αἰσχυλὸς δὲ ἐν τῶν δράματι ὁ ὀπι-
 πλοκῆς Πεφῆσις δεσμῶν, εἰσάγων τῶν Πε-

A Malignæ ciuitatis.) inuidorum quorundam
 ciuium.

Ex imperio.) è sua ciuitate.

Insipiens est.) hominis enim dementis fue-
 rit, inquit, exterminare ex urbe sibi subdita
 dormiendi facultatem, ideoque istud quidem fie-
 ri nequit. Non solum, ait, inconsulti ac te-
 merary, verumetiam impij fuerit; propterea
 quod legem sancit & Deo & natura contra-
 riam. Etenim siue Deus, siue natura ma-
 gnum hunc valdeque necessarium statum & af-
 fectum animali inscuit, ut quiesceret. Quo-
 niam igitur, inquit, hactenus demonstratum
 est necessarium esse ut omnes homines dormiant,
 ac dormientes somniorum stant inspectores, æ-
 quum etiam fuerit: omnibus licere ut se conse-
 rant ad diuinandi artificium, quod fit per som-
 nia, siue diuites, siue pauperes sint, viri aut
 mulieres, & ut paucis complectar, cuiusvis æta-
 tis homines.

Ad ipsam.) somniorum diuinationem.

Prophetissa.) diuinatione qua contigit per vi-
 sa & spectra dormientis.

Ampliori voluptate.) maiori.

Incitatur.) ut qui assentitur ac indulget
 spei & expectationi somniorum.

In natura est.) hominum.

Ut ab initio, ut prius. (in penuria, arumtis)
 & priuatione rerum expetendarum.

Vitam circumuenientes.) quas nimirum
 dolia continebant.

Prometheus.) Mundi natura & eo-
 rum que sunt in mundo una cum sit, multis
 nominibus designatam appellationem obtinuit,
 ob distinctas facultates & occultas vires. Ver-
 bi gratia, fortuna omnium causa dicitur esse,
 eo quod sola omnia struit: sed propter seriem
 nexus causarum dicitur fatum: & ob insupe-
 rabilem inuictamque eius virtutem, necessitas
 appellatur: verum quia aliud alij distribuitur,
 ut sit eiusdem particeps, nuncupatur fors. At
 quoniam eius opera declinari auertere non
 possunt, dicitur Atropos: mors enim nemi-
 ni parcat, cum sit inexorabilis. Sed propter
 exactiorem ac terminationem ipsius dispensa-
 tionis, Parca: Et ob commoda que homini-
 bus adueniunt, providentia & Prometheus.
 Quocirca hoc in loco Synesius natura provi-
 dendi ac prospiciendi vim, que circa res
 naturales indicatur, Prometheus nominat.
 Et Aeschylus in ea fabula quam inscrip-
 sit, Prometheus captiuus, introducens Pro-

metheum multis angoribus ac molestiis implicatum propter vincula, & causas commemorantem quibus à Ioue excruciatum, ait, quia Mortales quiescere feci, eisque animum addidi ne præviderent solum, in ipsis spei cæcæ domicilium collocans. At Euripides magis circumspectus Prometheus nomen ad communem rerum omnium opificem refert, manifestè dicens: Quid tandem Prometheus quem tradunt nos finxisse, & omnia alia animantia, belluis quidem concessit singulis vnicam naturam secundum genus suum: cuncti leones sunt robusti, deinceps omnes lepores timidi.

Quando animi voluntati.) cupiditati, optioni.

Ductor manipuli.) Manipulus est congregatio militaris è 16. viris. Qui igitur in anterioribus militia partibus insistit, & manipulum ducit, vocatur tribunus plebis seu dux cohortis: qui verò à tergo, extremi agminis ductor: sed tota cohors vocatur ordo militaris, & à nonnullis turma. Quidam autem turmam quartam cohortis partem affirmarunt, & eius prefectum, militaris ordinis principem. Duas verò turmas militum, manipulum appellarunt, & eius ductorem, duplarem. Quocirca semicohors etiam vocatur manipulus, & dux semiaqminis, duplicarius. Cætus autem decurie est, quando primo manipulo alter adiungitur.

Ac certe pedum.) vinculorum quibus pedes illius detinentur.

Vigilantis infomnium.) Quoniam sapiens & industrius noster Synesius in huius libri frequentibus locis, indifferenter usus est nominibus somniorum & infomniorum: visum est nobis his quidpiam uberiùs persequi. Sunt enim differentia ea que posita constitutæque sunt apud veteres, de iis que apparent infomniis. Quinque enim aiunt eorum esse species: quarum prima infomnium nominatur, altera phantasma, tertia oraculum, quarta visio, quinta somnium. Infomnium quidem est diurnarum sollicitudinum effusio: istud autem fit anima quodammodo conturbata, vel corpore quidpiam passio. Anima quidem, ut cum dominus ad iram provocatus seruo succenset, quod forsitan turpiter & indecenter opera sibi assignata iniunctaque dispensarit: deinde inter dormiendum se existimat his de rebus famulum interrogare. Non secus atque in mari cernimus fieri, quando ipsum concitavit ventus septentrionalis, deinceps cessantibus & quiescentibus ventorum flatibus, tumultus maris permanet: corpore autem, ut si quis siti vexatus se putet currere

A μνητὰ λυπούμενον δεῖ τὸν δεσμόν, ἔ διηγούμενον τὰς αἰτίας δι' αὐτὴν πικρῶτα πρὸς τὸ Διός, Φησὶ, ἕ ὅτι Ὀνητοὺς τ' ἔπαυσα μὴ παροδέρκεσθαι μόνον, Τυφλάς ἐσ' αὐτοῖς ἐλπίδας κατακίλισας· ὁ δὲ ἘΥελπίδης σιωπετώτερος ἂν, ὃ τῷ Πεσμνητῶος ὄνομα εἰς τὴν κρινὸν ἀνάγχε δημιουργόν, ἐσαργῶς λέγων· Τί ποθὶ ὁ Πεσμνηθεὺς οἶν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσσει, Καὶ πάντα πηρύτα ζῆσα, ἴσιν μὲν θηείοις Ἐδώχ' ἐκάστω κτλ· ἄλλος μίαν φύσιν· Ἀπθῶτες οἱ λέοντες εἰσὶν ὄγκυμοι, Δελφοὶ πάλιν ἐξῆς εἰσὶ πηρύτες οἱ λαοί.

B Βουλομήμω.) τῇ βουλήσιν.

Λοχαγός.) λόχος ἐστὶ σύστημα στρατιωτικόν, ἐξ ἀνδρῶν 15'. ὁ μὲν οὖν ἐμπροσθεν ἰσάμενος ἔσθ' ἄγων τὸν λόχον, καλεῖται λοχαγός· ὁ δὲ ὀπίσθεν, οὐραγός. ὁ λόχος δὲ ὄλος καλεῖται σίχος, ἔσθ' δὲ ἴνων ἐνωμοσία· πνῆς δὲ πλεῖ ἐνωμοσίαν, τέταρτον ἔσθ' ἄλλου μέρους ἀπεφύλασσο, ἕ τὸν ἡγευόμενον αὐτῆς ἐνωμοστάρχην· τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας, διμοιρία ἐκαλέσθη, ἕ τὸν ἡγευόμενον αὐτῆς, διμοιρίτιον. ὥστε ὁ ἡμιλόχος, ἕ διμοιρία καλεῖται, ἕ τὸν ἡμιλοχίτιον διμοιρίτιον· συλλογισμὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν πρὸς πρῶτον λόχον ἕτερος πρὸς αὐτὸν.

C Προδῶν.) τῆν ἐπὶ ποσὶ δεσμών.

Ἐνύπνιον.) ὅτι ὁ ἕσθ' ἕσθ' Σωμείσιος πολυλαχρὸς τῷ πρῶτον λόχου, ἀδελφῶς ἐξήσατο ἴσιν ὄνομασι τῆν ὀνειρώτων καὶ ἐνύπνιον, ἕδωξεν ἡμῖν ἕ πρὸς τούτων πλατύτερον τι διεξελθῆν. εἰσὶ γὰρ ἀδελφῶρα τὰ πρὸς ἴσιν παλαιότις τελεμῶρα ἴσιν καὶ ἕπνοις Φαινομήτοις. πέντε γὰρ φασὶ τούτων εἶναι τὰ εἶδη· ὦν ὃ μὲν ὄνομα ζοισιν ἐνύπνιον· ὃ δὲ φάσμα· ὃ δὲ ὄνειρον· καὶ ἐνύπνιον μὲν ἐστὶ μεθήμενων φροντίδων ἀπόχημα· τῆν δὲ ἕσθ' ἕ τῆς ψυχῆς ὅπως ποτε παροδέρσει, ἕ ἕ σώματος ἕ παθόντος· ψυχῆς μὲν, ὥσθ' ὅποσιν δεσπότης ὀργίλοιο δούλω, ἕ καλῶς ἴσιν τὰ ἀνατελεμῶρα ἀδελφῶρα πρὸς πρῶτα· ἕπειτα καθεύδων νομίζη πρὸς τῆν αὐτῶν πρὸς δούλω ἀδελφῶρα· ὁμοίως ὥσθ' ἕπνι τῆς θαλάσσης ὀραμῶν γιόμῶνον, ὅποσιν αὐτῶν θορυβῶση μὲν ἀπὸ κτίσας, ἕπειτα παυσανῶνον τῆν πνθίματος, ὁ δὲ θαλάσσης ὀραμῶν πρὸς ἀμῶν· σώματος δὲ, ὥσθ' ἕ τῆς δι' ἕ τῆν πρὸς

ζοιόμοιοι, νομίζοι τρέχον ποταμούς καὶ πηγὰς. Φάντασμα δὲ ἔστιν, ὅταν μὴτε τελείως καθεύδοντες τῆ ἀνθρώπου, μὴτε τελείως ἐρηνησθέντες, ἀλλ' ὡς ἐν μεταχειμῶ τούτων διεχειμῶν ἄλλοκόποις τῆ τε φύσιν καὶ τῆ ποικιλίᾳ ἢ τῶν μεγάλῃ μορφᾷ νομίζῃ βλέπειν, ἢ ἀδελφίας, ἢ κατ' ὀλίγας, ἀλλ' ὡς ὡς ἀπεφερομένης, καὶ ἢ ἄρβυλον, ἢ χροσὸν ἐπαρυσίας. χρηματισμὸς δὲ ἔστιν, ὅταν ἢ ἀγέλος, ἢ ἱερεὺς, ἢ πατήρ, ἢ τι τ' ἐσμότητα ἐχόντων ἁποσώπων θεῶν παρεστῶν, ἢ μὴ, ὡς κινδυνὸν καὶ λῶπιον ἔπιφύρον μνηόντων ἀπέχεσθαι. ἢ ὡς χρησὶ καμίζῃ μνηόντων ἀπιποιήσασθαι. ὄραμα δὲ, ὅταν ὁ μνησὶ πῶς ἁποδοκίμα τῆ ὑπερβία ὄρα, φάσας ἴδῃ καθεύδων τῶν αὐτῶ, καὶ τ' ὁμοίον καὶ ἀποφάλλακτον ἔσπον. ὄραμα δὲ, ὅταν ἀμνηματωδῶς καὶ σιωδῶς διὰ αὐτ' ἴδῃ ὄρα μὴ, εἰδωλῶ ἵνα τῶν μνηόντων δυσίνασα, καὶ πολλῶ τῶν συρφετῶν κεκαλυμμένα, ἢ ἢ πολλῆς δῆται τ' τέχνης καὶ ἐμπειρίας, ὡς τε διεγνώσκουσιν τ' ἁποφάλλοι μνησὶ πῶς αὐτῶν δῆλωσιν. ἢ γὰρ ἄλλου δῆ πορὸς τῶντα διδασκαλῶ, ἀλλ' αὐτὸν ἑαυτῶ ἑκαστὸν εἶδῃ διδασκαλῶν δῆ, τῆ σιωπῆς τῆς αὐτῶ φυσικῆς ἰδῆ ἔσπιας ὀδηγῶ χροσὸν. ὁ μὴ γὰρ κατ' ὑπὸ ἴδῃ ἑαυτῶν οἴνου πίνοντα, τῆ ὑπερβία λυπηρῶς ἵσιν ἐνέτυχε ἁποφάλλοι. ὁ δὲ τῶν αὐτῶ θεασάμενος, τῶν αὐτῶν ἢ ἰδῆ ἵσιν καὶ ἀποφάλλοις ἐνέτυχε. ἢ δὲ τῶν αὐτῶν αἰτίας ἐν ἄλλοις δῆλωσῶν.

A *intra fluvios ac fontes. Phantasma vero est, quando neque profundo vehementique somno homo sopitus, nec plane vigilans, sed veluti in medullis & intercapedine horum constitutus, insolentes ac prodigiosas natura & varietate, necnon magnitudine inusitatas formas se existimat videre, aut promiscuas & aceruatim congestas, aut exiles, angustas & particulatim collocatas, alias aliter vagantes, aut turbam aut gaudium adducentes Oraculum, quando angelus, vel sacerdos, aut pater, vel quidpiam sanctimoniam & gravitatem pra se ferens ipso aspectu, id quod visum est verbis compellat, quod ab his veluti periculum aut molestiam allaturis sibi temperet ac absteineat, illa autem ex opposito faciat, quasi multa commoda aduehere debeant. Visio, quando quod quis postridie visurus est propter expectationem, praoccupans istud ipsum simili & immutabili modo videt. Somnium vero, quando obscure, enigmaticè & umbròse, alia pro aliis cernimus, idola quaedam & simulachra rerum euenturarum coniectu difficilia, & copiosa quisquiliarum farragine obiecta, quae non parua indigent arte experièntiaque, ut dignoscatur praenunciata ab ipsis expositio. Haud quippe opus est alio praecipiente ad ea explicanda, sed fas est seipsum sibi metipsum magistrum ac moderatorem esse, consuetudine naturalis privataeque suae vitae institutionis veluti deductrice utendo. Nam hic inter somniandum vidit se vinum bibere, postridie in quasdam res infestas & acerbis incidit: ille vero qui neque istud observauerit, contra voluptatibus quibusdam & oblectamentis sit obuius. Sed harum rerum causam alibi declarabimus.*

- Εἰδωλοποιεῖν.) τῶν ἐστὶν εἰς μεταβάσεως ἀποφάλλοις ἀποφάλλοις ἀποφάλλοις.
- Επαλείφειν.) ὅτι.
- Αναλαμβάνειν.) πλὴν ψυχῆς.
- Αἰσθησεως.) ἀπὸ τῶν ἴδῃ τῶν αἰσθησεως εἰσαποφάλλοις.
- Αὐτεπίτακτος.) οἴκοθεν ἢ φανταστικῆ φύσις.
- Προβάλλεται.) δειξῆναι.
- Ενέχθῃ.) ἢ ἢ ἀποφάλλοις.
- Μερίζουσι.) ἢ ἢ ἢ ἀποφάλλοις, πλούτου, ἢ ἢ ἢ.
- Προστίθειν.) ἀποφάλλοις.
- Προ τῶν.) ἀποφάλλοις ἀποφάλλοις ἀποφάλλοις.
- Επισταμῶν.) νομισθεὶς καὶ μετ' ἢ ἢ ἢ.

- Simulachra fingere.) hoc est, in ineptis sensibus occupare ea quae commenti & imaginati sumus.
- Reuocat.) animum.
- D** *A molestia sensuum.) Ab his quae per sentiendi organa adducuntur.*
- Suo iure.) domo, scilicet imaginatrix natura.*
- Pignus.) nempe arrhabonem.*
- Rerum maiorum.) ut honorum, auctoritate, diuitiarum & sapientie.*
- Proposuit) prius demonstravit.*
- Ante factum.) ante speratum opus.*
- Sapientem usum.) cordate & cum quadam scientia.*

Antea.) eò quod preoccupauerit & confide-
rauerit.

Pertinentibus.) congruis & idoneis.

In caelum euexit.) spem quam laudauit.

Beato.) diuise ac iusto.

Quòd utique.) Hoc Pindari dicto etiam
usus est Plato in lib. de Repub. sed non ad eum
scopum planè cum Synesio respiciens. Ille enim
edifferens de his in quibus diues aliis adiuumen-
tum adfert, eo usus est: hic verò in quibuscunque
versatur diuinatione somniorum. Ait enim ipse in
primo Politicorum libro, quòd in vita multo-
rum peccatorum sibi conscius, etiam è
somnia, quemadmodum pueri, frequen-
ter expergefactus terreatur, & viuat cum
mala spe: sed compertum habenti ni-
hil se iniuste fecisse, iucundam spem sem-
per adesse, quæ senectutis nutritrix est op-
tima: ut & Pindarus dicit, quòd qui fan-
ctè iustèque vitam traduxerit; dulcis spes
cor augens senectutis altrix, &c. Dein-
ceps timentem illum proficisci, ait, uidelicet ad
inferos: magnam partem ad id pecuniarum
possessio confert.

Utique rei.) Querit in certaminibus gene-
rositatis spes.

Iuuenum nutritrix.) scribitur aliàs, senectu-
tis alumna.

Ei comes est.) copulatur, eamque comita-
tur.

Quam nobismet ipsis.) quam paulo an-
te per simulacra & imagines à nobis fingi di-
xit.

Id omne breuis partis.) Breuem insom-
niorum partem dicit, nempe spem gloriæ ac di-
uitiarum præ se ferre, & quæcumque carnis
amore irretiti amant & sectantur. Sed maior
pars est diuinatione somniorum, quæ rerum futu-
rarum præcognitionem lucrifacit.

Deterioris.) falsi vanique commenti.

Duplices constituit portas.) Gemina
& ambigua agnouit Homerus somnia, caelestia
necnon terrestria. Proinde somnia caelestia cor-
nibus assimilat, eò quòd cornua in fastigium vi-
geant tendantque, aut quòd proxima affiniàque
sint animi principatus, quæ etiam serio agere
asserit: sed terrestria dentibus elephantis, quia
ipsius dentes ventris satietati subseruiunt: quòd
quidem velut terrenum ac materiale in confu-
sionis ac mendaciæ explicationem sumptum est.

Pag. 149. Τῷ πάλατι.) ἄφ' ὅ περιε-
βῆν καὶ σκέψασθαι.

Ὡς περισηκόντων.) ἀρμολόντων.

Ἦν ὑμνησε.) πλὴν ἐλπίδα ἠὲ ἐπήνεσε.

Εὐδαίμωνος.) πλοιοῦ καὶ δικαίου.

Ὅτι ἄρα.) Ἐὐτὼ ὡς Πινδαρικῶν καὶ Πλά-
των ἐχρήσατο ἐν ταῖς πολιτείαις, ἀλλ' οὐ
πρὸς τὸν αὐτὸν ἀντικρὺ τῶν Σωκράτους βλέπων
σκοπῶν. ὁ μὲν γὰρ πρὸς ὅσα ὁ πλοῦτος ὠφέλι-
μος διεξίειν, ἐχρήσατο ἑὸν τῷ· ὁ δὲ πρὸς ὅσα
ἢ κατ' ὑπνοῖς μαρτυρῆ. Φησὶ γὰρ ἐκείνος ἐν τῷ
B πρῶτῳ λόγῳ τῆς πολιτικῆς, ὅτι ὁ αὐτῷ
συνιδῶν ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀμύθηματα, καὶ
ἐκ τῆς ὑπνῶν, ὡς καὶ οἱ παῖδες, ἰαμὰ ἐγ-
γῆτος δὴμαίνῃ, καὶ ζῆ μὲν κακῆς ἐλπίδος·
τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ ἀδίκον συνιδῶν, ἡδῆα
ἐλπίς αἰεὶ πῆρεσι καὶ ἀγαθῇ γρηγορήσας, ὡς ἔ-
P Πίνδαρος λέγει, ὅτι ὅς αὖ δικαίως καὶ ὁσίως
τὸν βίον ἀγαθῶν, γλυκεῖα καρδίᾳ ἀπάλ-
λοισα γρηγορήσας, καὶ τὰ ἐξῆς. ἔπειτα ἀπέ-
ναυ κακείσε, φησὶν, ἐς ἄδου διηγεθῆ, δεδῶ-
τα, μέγα μέρος εἰς τὸτο ἢ τῆς γρημῶν κτῆ-
C σις συμβάλλεται.

Αρα αὐτῷ.) ζητεῖ ἐν ταῖς ἀγῶσι τῶν ἡρωδῶν ἐλπίς.

Ἀπάλοισα.) αἰζουσα.

Κουροῦσας.) γρ. γρηγορήσας.

Σωκορῆ.) συζύγουται, σωμακορῆ.

Ἀ μάλισα.) ἡ τίς.

Ἦν ἡμεῖς.) ἠὲ μικρῶν πρὸς αὐτὸν εἰδωλο-
ποιεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν εἴρηκεν.

Τοῦτο μικροῦ.) μικρῶν μέρος φησὶ τῆς ἐ-
νυπνῶν, ὅ πρὸς τῆς ἐλπίδα δόξης ἢ πλοῦ-
του, καὶ ὅσα ἐρῶσιν οἱ φιλόσοφοι ὅ ἢ μείζον
μέρος ὅστιν ἢ ἄφ' ἡμῶν ὀνείρων μαρτυρικῶν μελ-
D λόντων πρὸς γῆρασιν κερδαίνουσα.

Φαυλοτέρου.) τῶ ψευδοῦς.

Γένοισ.) εἶδος.

Δοκίμν.) πλὴν ἐλπίδα.

Διπλῆς ἠποπίθηται.) διπλοῖς οἶδεν Ὀμηροῦ
ὀνείρους, ἑρανοῖς καὶ ῥηνοῖς. κέρρασι οἷον ἀπει-
κά ζῆ ταῖς ἑρανοῖς ὀνείρους, ὅ τὰ κέρρατα εἰς
ὑψος ἔχον καὶ ἀτατεῖν, ἢ καὶ τὰς ἀγχευῆν τῶν
ἠγεμονικῶν, οἷς ἔδηγευῆν φησὶν ὀδοῦσιν ἠέφα-
πος ἢ ταῖς ῥηνοῖς, ὅτι οἱ ὀδοῦσιν αὐτῶν τῆς πλο-
μοῦ ἢ γαστροῦ ὑπηρετῶσιν ὅσῳ ὡς γαῖδες ἔ-
ὕλικὸν εἰς συγχύσις καὶ ψεύδοις δῆλωσιν πα-
ρελείφθαι.

πελείφθῃ καὶ ἄλλως ἢ ὅ κέρεα λεπτιωόμῃον Α
ἀφ' ἑαυτῆς ἴσ', ὡς ἔ' εἰς ἑσπερία στυτελῶν.
οἱ ἢ τῷ ἐλέφωτος ὀδόντες ἔδαμάς· ὡς εἶ)
καὶ τοῦτου διακρίτερον εἰς ἀληθείας ἐνδύξιν ὅ
κέρεα πῶδα γαμβαίνεσθαι.

Εἰ γάρ.) εἰ γὰρ ἡ ἴσ' ἔφ' ἔπει τῷ ὀνειρώτων
κείσιν, ἐγίνωσκεν αὐ' ὅτι πῶδες οἱ ὄντες φύσιν
ἔχουσιν ἀληθείας, ἢ αὐ' ἄσπῃτη ἀγνοία πῶδα κρι-
νοῦσα, ψευδῆς αὐτοῖς ἔσθ' ὅτε λογίζεται εἶ).

Γαυ(ας.) πῶδας αὐ' ὡς ἀληθῆς εἶσ' τῷ κε-
ρατῶν πυλῶν, ἔ' ἔχ' ὡς ψευδῆς ἵνας ἀφ'
τῷ ἐλεφάντων διεβίβαζεν.

Πεποιήται.) Ἐπὶ Ομηροῦ ἐν Οδυσσεῖα
ταῦτα.

Χιῶές μῦ.) ταῦτα δ' ἔξῃσιν Ομηροῦ ἐν
πῶ' 18. γράμματι τ' Οδυσσεῖας· ἔχ' ἢ ἔπος,
ἐλθὼν ὁ Οδυσσεύς ἐν πῶ' οἴκῳ μῦ' τ' πολλῶ
ἐκείνῳ πλάτῳ, ὠμίλῃ μῦ' τοῖς ἐν οἴκῳ θε-
ραποιοῖς ἔ' θεραπαρῖσιν ὠμίλῃ ἢ καὶ τῇ Πη-
νελόπῃ, πλῶ ὡς ξένος καὶ ἀπαύστος. μετὰ δὲ
τοῖσι τ' ὀμιλίῳ ἐκείνῳ διεξιοῦσα πῶ' τὸν
Οδυσσεῖα τῶ' ἑαυτῆς λύπας, ὅτι νυκτὸς καὶ ἡ-
μέρας ταῖς ἀμετρήτοις λύπαις ἐνεκα τῶ' ἀν-
δρὸς τήκεται, ὀδυρομένη γόῳσα τε, καὶ τὰ δε-
φῶσι,

Ἀλλ' ἄγε μοι τ' ὄντην ἑσπέρηναι καὶ ἀκουσον·
Χιῶές μοι καὶ οἶκον εἰκόσι πύρην ἔδδισιν
Ἐξ ὑδάτος καὶ τῆ σφιν ἰάνομα εἰσορόωσα·
Ἐλθὼν δ' εἶξ' ὄρεος μέγας ἀετὸς ἀσκυλοχί-
λης,

Γᾶσι κατ' αὐχέτας ἦξε, καὶ ἐκτόμεν. οἱ δ'
ἐκέχυντο

Ἀθροῖοι ἐν μεγάροισ· ὁ δ' ἐς αἴθερα δῖον
ἀέρθη.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐντῶν ὀνειρώ,
Ἀμφίμ' ἠγρόθητοντο βύπλοκαμίδες Ἀχαιῶ
Οἴκτε' ὀλοφρομένην ὁμοῖ ἀετὸς ἐκτόμε χη-
νας·

Ἀψ' ἐλθὼν κατ' εἶξ' ἔζετ', ὅπτι πῶ' ἔχοντι
μεγάροισ·

Φωνῆ δὲ βροτῆ κατερήτυε φωνήσεν τε,

Alioqui cornu extenuatum lucidum efficitur, ut
etiam ad specula conferat, sed elephantus dentes
nequaquam: ut hinc iustus sit ad veritatis de-
monstrationem cornu usurpari.

Nam si.) Si enim circa somniorum iudicium
sagax & cauta fuisset Penelope, compertum ha-
buisset omnia somnia sua natura posse serio age-
re & veracia esse, sed ignorantia humana inde-
center & inepte ea comparans fallacia interdum
vanaque esse existimat.

Omnia.) Omnia sicut veracia per corneas
portas, & quaedam velut non fallacia per ele-
phantinas & eburneas transmittibat.

Introducta est.) ab Homero: ista sunt in
B Odyssæa.

Anferes quidem proci.) Ea percenset Ho-
merus 19. Odyssæe libro. Sic porro se res habet:
Domum reversus Ulysses post assiduos illos erro-
res, in suis quidem adibus consuetudinem habe-
bat cum seruis & ancillis, versabatur quoque
cum Penelope, nisi quod ut hospes erat illis igno-
tus. Ergo inter illas confabulationes apud Ulyss-
sem percensens suos angores & molestias, quo-
niam noctu diuque immoderatis animi egri-
tudinibus propter maritum suum tabescit & atten-
nuatur lugens atque lamentans: Et hæc dicit,

Hospes tu nobis, precor, hæc infomniâ,
mente

C Concipe, ab anseribus vicenis, arce sub
alta

Pascuntur mixto lymphæ frumenta li-
quore.

Quos ego dum video pascentes, lætor. ab
alto

Monte volans pennis rostro crudelis
adunco,

Atque ingens aquila inuasit, pendentia
colla

Cervicemque ruens victos mastravit: at
illi

Sternuntur cæsi passim, & iacuerunt cruo-
re.

D Armiger igniferum sublatus in æthæra
pennis

Fugit & insurgens simul aëra verberat
alis.

Dum queror infomnis ultro flens ipsa vi-
debar,

Et lacrymas somno, largosque effundere
fletus,

Lamentansque diu mœstas expromere
voces.

At circum flauæ funditur Achæides vnâ,
Lugentes miserè, & tristem solantur, ab
alta

Missa aquila anseribus quod mortem im-
miserit acrem,

Vestibulum ante ipsum rursus librata per
auras
Infedit tectis, quæ summa palatia iungunt,
Ac sic vociferans humanis vocibus vsa est:

M m Vestig

Nobilis Icarij proles clarissima fide,
Non sopor illud erat, non somnia vana te-
nebris,
Sed faelix potius omen, factumque seque-
tur

Vera fides. Namque anseribus portendi-
tur arce

Turba procum. sed ego tibi sum pennata
volucris:

Vna aquila antè fui, nunc coniunx dulcis
Vlyffes

Adueni nuper, qui cunctis aspera fafa
Morte procis mittam, & crudelia funera
martis.

Sic ait, atque meos sopor ipse reliquerat
artus,

Et dulcis somnus languentia membra re-
miffit.

Tum verdò anseribus stabulis intentà sub
arce,

Illos aspicio segetem & frumenta refecta
Iuxta vrnâ positam densos, velut antè
solebant,

Carpere vescentes commixto murmure
rauco.

Tunc Ithacus prudens infert sic ore lo-
quutus:

O regina, equidem vix fas est dicere
causas,

Quæque aliò vergunt, insomnia noctis in
vmbri

Declarasse notis. Quoniam tibi fortis
Vlyffes

Iamdudum incumbit, meditatùs atrocìa
facta

Namque procis cædes, & tristia funera
mortis,

Omnibus impendent, fluitabit & aula
cruore.

Nullus enim lethum, & Parcarum fata
superba,

Effugiet. contrà tum Penelopea profatur,
Sunt equidem, ô hospes, insomnia vana fi-
guris,

Et gelido quamuis currunt infirma so-
pore,

Illàque iudicio, certa & ratione vacare,
Nam sine delectu quædam volitare viden-
tur,

Atque aded euentu non omnia facta se-
quuntur

Somnia: sæpè quidem veniens deludit
imago.

Sunt geminæ somni portæ, quarum altera
fertur

Cornea, qua veris facilis datur exitus vm-
bris:

Alterà

A Θάρσθ' Ικαρείοι κέρη τελεκλήπιο.
Ούτε όραρ, άλλ' ό πέρ έαδδών ότι τετελεσμέ-
νον έσται.

Χίως έμθ' μητρες, έγω δέ υ αιετις όρνις

Ηα πέρ'ος, κω αυτε τεος ποσις ειληλυθα.

Ος πασι μητηρον αχέα ποτμον έφησα.

Ως έφατ' αυταρ έμε μημηδης ύπρος αιηκε.

Παπλωασα δε, χλωας ει μελδροισι νόσσα.

Πυρον έρεπιτομους παρ'α πύλων, ηχι πέρ'ος παρ'.

Τιω δ' άπαμειβομδμος παρσέφη πολυμητις

Οδυσει,

B Ω γωαι, όπως έστι, αποκλινασθ' όνηρο

Αλλη αποκλινατ', έπει η ράτι αυτις Ο-

δυσει,

Γέφρασθ' όπως τελέη μητηροι δε φαιρετ'

όλεσεσ,

Πασι μάλ' εδδ'έ κέ τις θαιατιν κη κησας

αλυξθ.

Τον δ' αυτε παρσέφη παρ'εφρων Πινωλο-

πεια.

Ξθι ητοι μεν όνηροι αμηχμοι ακριτομητοι

Γιγροτ' εδδ'ε τι παρ'τα τελειαται δρ'δεφ-

ποισι.

C Δοισθ' γαρ τε πυλαι αρμυλων εισιν όπειρον.

ΑΙ μθ' γαρ κεραεσι τετευχαται, αιθ' έλε-

φασπι.

Των οι μεν κ' έλθωσι δεσ' ωρισθ' έλεφασπι,

ΟΙ δ' έλεφασπι, έπει ακραδμτα φεροτες.

ΟΙ δε δεσ' ξεσων κεραων έλθωσι θυραζε,

ΟΙ ρ' έτυμα κερανοισι βροτ'ω ότε κεν τις ιδηται.

Τοιούτων.) έπων.

Χρωμένων.) δρ'δεφ'των.

D Altera candenti perfecta nitens Elephanto,
Quæ veniunt eboris porta, sedique ele-
phanti,

Somnia, frustrantur falsa sub imagine no-
ctis,

Decipiuntque notis verba imperfecta fu-
turi.

Sed quæ missa foras nitidissima cornua la-
psu

Transiuere leui, quæ cornua porta relucet,
Implent vera quidem miseris mortalibus

acta,

Cum videre horis volitantes nocte figu-
ras.

At non hac credo venisse insomnia porta.

Ορωμένων.) τῶν ὀνείρων.

Παρ' ὁ.) δὲ.

Γρωσυδίη.) Ομηρος ἐν Ἰλιάδι ποιεῖ τὸν Δία βουλομένον ἡμῶσιν ἢ Ἀχιλλέα, δεῖν τὰς παρὰ τὴν Θέτιν ὑποσχέσθαι. Φησὶ γίνεσθαι ὅτι πέμψας ὁ Ζεὺς ὄνειρον Ἀγαμέμνονι κατέδου- πη, κελυφὴν πρὸς ὁμοῦ τοῦ Ἑλλήνων ἐκβα- λῆν εἰς τὴν μάχην τῶν Τρώων, ἵνα δηλονότι αἰσάμενοι ὁ Ἀγαμέμνων, ἀποκαλέσῃ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐξίεναι παρὰ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀποδοῦναι καὶ ἀπαξ καὶ συλλήβ- δου ἀειλαμβάνει· ὁ δὲ Ἀγαμέμνων μὴ δυ- σκχεῖσθαι τῶν πρὸς τὴν μάχην, ἐ- πελάθεται τῶν Ἀχιλλέως. καὶ τῶν ἑμῶν κο- λυβῶν καὶ ἀτελέσθαι τῶν Διὸς ἐπαγγελίας. ὁ- ρῶν ὅτι τὴν πόλιν ἠδυνήθη ἔλθῃ καὶ τὴν ἐ- παγγελίαν.

Ο φησιν.) ὁμοῦ.

Ἐνα.) ὁμοῦ.

Καὶ κατὰ τὸν ἄλλο.) ὁ κατὰ τὸν ἄλλο, αἰ- πὴ τῶν σιωπήσων ἡμῶν, ἀπὸ μεταφορῶν τῶν κατὰ τὸν ἄλλο ὄντων ἐβάσταζον φόρτον. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν πε- ρὶ τῶν ἄλλο, ἀπὸ τῶν δὲ λέγων, ὅτι Πλά- τωνα, καὶ ἄλλων, καὶ ἄλλων, ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν ἄλλο, μὴ πῶς καὶ τῶν ἄλλο ἐγείρησι Θεὸς ἄλλος.

Καὶ κατὰ τὸν ἄλλο.) ἡσυχία καὶ κατὰ τὸν ἄλλο τὰ ἑαυτῶν ἐγκώμια, καὶ σιωπήσων.

Ἄλλ' ἢ τῶν ἄλλο.) οὕτως ὀφείλει νοεῖ- σθαι, ἀλλ' ἢ τῶν ἄλλο ἀγνωμοσύνης ἐά- λωκα, δημοσιόσας μὲν ὅτι ἀγαθὴ σιωκ- πλῆσά τε, καὶ ὁ ποιῆσαι, ἢ ὁ πᾶσι πᾶντα ἑαυτῶν συκατεργάσασθαι, ἀ μὲν τῶν ἄλλο εἶπον, τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἐμὲ πρὸ αὐτῆς ἀγαθὰ οὕτω δημοσιόσας.

Ραγ. 150. Γρωσυδίη.) τὸν ὄνειρον ἐν ὄνειρον.

Καὶ ὁ μὲν.) νόημα.

Ονομα.) ποιητικῶν.

Τῆς ἄλλο.) ἄρχαιος Ἀττικὸς φησὶ, πρὸς τὸν Γοργίου ἄρχαίου, ἡς ἄρχαίου αὐτὸς ὁ Λεοντίνος Γοργίας· ἐξήντητο γὰρ καὶ ποιη- τικῶν ὀνομασι τῶν ἀσημνότητων καὶ τῶν ἀδελ- λογῶν· ἢ δὲ ἰεῖα Ἀττικῆς ἤρξατο ἀπὸ Ἀισχίου καὶ Δημοσθένους. ἡ δὲ αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἄλλο καὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἄλλο.

A

Cum in eo exercitu.) Homerus in Iliade Iovem inducit volentem honorare Achillem ob ea que Thetidi promiserat. Ait igitur cum Agamemnoni dormienti somnium immisisset Iupiter, iubet ut omnes simul Gracos ad pugnam contra Troianos educat & expromat, ut videlicet coactus Agamemnon, Achillem etiam exire ad bellum hortaretur: nam hac vox perditur, cum omnibus Gracorum copiis, uniuersos simul & collectim summatimque comprehendit. Sed Agamemnon cum non posset assequi intelligentiam huius verbi, quod innuit cum omni armatorum multitudine, erat immemor Achillis, cui subijciebatur Myrmidonum phalanx totius exercitus bellicosissima. Et hinc mutilum atque imperfectum mansit Iouis edictum. unde non potuit urbem expugnando capere iuxta illius pollicitationem.

B

Eas abijciamus.) Abijciamus, pro eo quod est subijciamus sumendum est, ab eorum metaphora, qui deponunt onus quod gestant. Loquitur autem Aristides in lib. super quatuor, hunc in modum: de loquacibus quidem ceride, O Plato, incultis, rudibus actimidis, istinc abijce, ne forte quispiam alius Deus Troianos excitet.

C

Abijciamus.) Quasi dicat, deponamus ta- lia praconia, & silentio pratermittamus.

Propemodum.) hoc ita debet intelligi, sed propemodum insolentia reus peractus sum, publice quidem edens artem diuinandi, & per insomnia praesagiendi, idoneam esse ad simul nauigandum, ad exequendum & efficiendum cum omnibus illa omnia, que paulo ante enumeravi: quaedam vero in propatulo nondum manifestant commoda quae in mensura ex eadem arte redun- darent.

Vt sim sciscitabundus.) scisciter à som- nio.

Veteris Atticae.) veterem Atticam dicit, quae à Gorgia incepit, cuius princeps erat Gor- gias ille Leontinus: utebatur enim etiam poeti- cis nominibus propter grauitatem & oratio- nis nouitatem: recens vero Attica inchoauit ab Aeschine ac Demosthene. Erat autem ipsa politior nitidiorque, & ipsi auditui sua- uior.

M m ij

Partim quidpiam dicentem.) *nempe a- A*
ctionem, aut unumquemque.

Quid sit enunciantem.) *superaddentem*
etiam qualitatem, quod sit vitæ decus.

Exortos.) *crebrò insurgentes.*

Ad diem præfinitum.) *ad determinatum*
ac præstitutum diem.

In statione sub dio permaneremus.) *ad*
ianuam præstolando: à verbo ἀλιζομαι, quod est,
pernoctò, abscondor, excludor tecto.

Et fortuna.) *continuo, de repente aderat for-*
tuna non expectata.

Legationis munus obiui.) *nisi me inter-*
pellasset tandemque interrupisset legatio ad im-
peratorem Arcadium.

Et tamen.) *veruntamen, etiam tunc.*

Manes elicientium.) *Manium educa-*
dorum ars, euocandarum animarum scientia, &
mortuorum euocatio, idem sonant. Sic porro ef-
fertur una eademque res multis nominibus apud
Græcos, quemadmodum ex aliis non pauca. Quod
autem significatur tale est: nonnulli quibusdam
imposturis & incantationibus viuentes, etiam a-
liamonstruosa & prodigiosa faciunt, contendunt-
que defunctorum quorumcumque voluerint ani-
mas educere: itaque videntur per magica carmi-
na & quasdam abiurationes animas adigere. Ap-
parent enim, & ad interrogata respondent, sed ea
que in conspectum veniunt non sunt defunctor-
um animæ, at dæmonia quædam, quæ certè prius
erant agmina angelica & lucida, deinde propter
tumorem, fastum, ellevationem, superbiam & ne-
quitiam in perpetuum disiecta ex illo cælesti ac
diuino choro cæti que, circa hunc terræ adiacen-
tem tractum fallunt, hominésque seducunt,
splendorem, lucem ac subtilitatem illam cum se-
mel repudiarint, eam cum obscuritate ac igno-
bitate, & cum dissentienti crassitudine necnon
versatili astutiaque spissitate commutarunt. Ergo
asserunt Græcorum & Chaldæorum sapientes
ex ipsis nonnulla aëria esse, alia aquea & mari-
na, alia terrena, alia vero subterranea: & que-
dam eorum nidore ac sacrificiorum vstura fumò
que delectari, alia sanguine fuso, alia fæditate
& quibusdam inquinamentis, alia denique
aliis ac talibus magis. Nam eam ob causam fa-
tidicus Apollo iubet, ut hi qui ad mortuorum re-
uocationem accedunt, aliis sacrificiis utantur,
aliis vero qui ex aqua artes magicas exercent,
aliis denique qui aëris vaticinandi artificium
adhibent, & alij aliis superstitionibus utantur.
Nos quidem certè ista & permulta alia missa
facientes, ad sermones nos conferamus eo-
rum diuitaxat veneficorum qui animas de-
functorum eliciunt. Illi siquidem magica diui-
nandi arte circa mortuorum cadauera utuntur.

H δέ.) *αὐτή.*

Τὸ μὲν π.) *ὅτι πρῶτον ἢ ἕκαστον.*

Τί ἔστιν εἰπόντος.) *πρῶτον εἰπόντος, ἔτι πῶ ποιο-*
τητα ὅτι καλόν.

Ἐκπεφυκότας.) *ὑπερφρονήτους.*

Εἰς κρείδον.) *ὠλισμηνὴν ἡμέραν.*

Θυεραυλήται.) *πρῶτον εἰσὶν τῆ θύρῃ, ἀπὸ*
τῆ ἀυλίζομαι.

Ἡ τύχη.) *δύστυς.*

Πεπεσέσθαι.) *εἰ μὴ δέχεται ποτε ἰσ-*
τῶσεβεία ἢ πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον.

Καὶ μὲν.) *ὁμοῦ καὶ τότε.*

Ψυχοπομπῶν.) *ψυχοπομπία καὶ ψυχα-*
γωγία καὶ νεκρομαντεία, ὅ ἀπὸ ἔστι. λέγε-
ται δὲ οὕτω πολλοῖς ὀνόμασι πρῶτον ἐν πα-
ρῶσι τοῖς Ἕλλησιν, ὡς ἄρ καὶ σὺν ὀλίγα τῶν
ἄλλων· ἐστὶ δὲ ὁ σημερινὸς ἱεροδότης, μαγ-
γλῆσις τῶν πρῶτον ἱεροδότης, καὶ ἄλλα μὲν
τετραπόδων ποιῶσι, ἀφαινοῦνται δὲ καὶ ψυ-
χαὶ αἰσθάνει νεκρῶν ὧν αὐτοὶ βούλωνται. δὲ-
κῦσι μὲν οὕτω αἰσθάνει ψυχαὶ δὲ ἐκποδῶν, καὶ
ἀφορισμῶν ἱεροδότης φαίνεται γὰρ καὶ ἀπικρι-
νοῦνται αὐτῶν τῶν ἐρωτησίων· ἀλλὰ σὺν αἰσθάνει τὰ
φαρμάκων ψυχαὶ, ἀλλὰ δαυμονία ἵνα, ἀ δὲ
καὶ ἀγγλικὰ μὲν ἔργα ἡσθάνει ὁ πρῶτον
καὶ φωτεινὰ, εἴτα δὲ ἐπερὶ καὶ κακίας
ἀπαξ τῆ θεοῦ ἐκείνου ριφείτα χορῶν, καὶ
τὸν πρῶτον τῶν πλάσσειται χορῶν, πῶ τε
λαμπρότητα ἀμὰ καὶ πῶ λεπρότητα ἀπο-
βελήκωτα ἐκείνου, καὶ μετὰ τὸ πρῶτον
τε ὁ ἀμῶν, καὶ πρὸς πάχος ἀφαιροῦν
καὶ πολυτροπον. φασὶν οὕτω Ἕλλῶν τε καὶ
Χαλδαίων ἔφοι, τὰ μὲν αὐτῶν εἶναι ἀέρια,
τὰ δὲ ὑδραῖα καὶ ἐναλῖα, τὰ δὲ ῥοῖα, τὰ
δὲ ὑπερῶνα· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν χαίρειν κίσι-
σας, τὰ δὲ αἵμασι, τὰ δὲ μολυσμοῖς ἵσι,
τὰ δὲ ἄλλοις, καὶ ἄλλα ἄλλοις. ἀφαιροῦν γὰρ τῶν
καὶ χρησιμοποιῶν Ἀπόλλων, ἀλλὰ μὲν χρη-
σθαι θυσίας τοῖς νεκρομαντεῖων μετῶν, ἀλλὰ
δὲ τοῖς ὑδρομαντεῖων, ἀλλὰ δὲ τοῖς
ἀερομαντεῖων, καὶ ἄλλως ἄλλοις· ἡμῶν μὲν
τοῖς πῶ χαίρειν ἀφαιροῦν, ἔπειτα τοῖς ῥο-
ις μετῶν μόνων τῶν ψυχοπομπῶν χρη-
των. ἔπειτα γὰρ καὶ τῆ νεκρομαντεῖα χρησθῶνται.

τούτοις μὲν τοὶ ἑὸ χροσμωδὸς Ἀπόλλων πα-
ρακελεύεται τὰδε ποιῆν. θυσιάς, Φησὶν, Ἐραεί-
ζων Νερτερίων καταθάπτε, καὶ εἰς βόθρον
αἷμα ἱάλλε· Χάδε μὲν νόμφαισι Διονυσίου
τε δῶρα. οἷα δὲ καὶ ἡ τῆ Ομηροῦ ᾠδὴ κε-
λεύεται Κίρκη τὸν Ὀδυσσεῖα ποιῆν, ἥτοι εἰς
ἄδω κελύοντα.

Βόθρον ὄρουζαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα κ' ἔθ-
γα.

Ἀμφ' αἰτῶ δὲ χολῶ χῆλ' πᾶσι νεκύεσι·

Πρῶτα μὲν κηρήτω, μετέπειτα δ' ἡδέϊ οἴνω·

Τὸ τρίτον αἶθ' ὕδατι, ἔπι δ' ἄλφιτα λυκὰ
παλεύειν.

Αὐτὰρ ἐπιὼ δὲ χῆσι λίση κλυτὰ ἔθνεα νε-
κρῶν,

Ἐστ' οἴν' ἄρκυον ῥήξιν, ἥλω τε μέλαι-
ναι·

Αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξυ ἔρυσσάμενος ᾠδῆ μη-
ροῦ,

Ἡλ', μὴδ' ἔαν νεκῶν ἀμυρῶν κέραια,

Αἵματος ἄσπ' ἴμεν, ᾧ τιν Τφρεσίαο ποθέ-
σται.

Λόγον δὲ ἔχει ταῦτα τοῖονδε· μὲν μὲν, ἄφ' ἃ
τὸ αἰτίπαλον τῆς τῆ θανάτου πικρότητος·
γάλα δὲ, ἄφ' ἃ μὲν τῆ σκόπις· οἶνον
δὲ ἄφ' ἃ τὸ λυπῶν· ὕδωρ δὲ, ἄφ' ἃ τὸ ἐκ
πεπαιρωτων σιγῶν συλκείσθαι τὸν ἀνθρώπου.
οἶνον δὲ, ὅτι, φησὶ, καὶ πάλιν ἔπι-
νῶν καὶ ἐπιπυρῶν τὰ τετραπόδα· μὲν μὲν
δὲ, ἄφ' ἃ τῆ τῶπου σκευῶν· ξίφος δὲ,
ἄφ' ἃ ἔτος ἔστι τοῖς χρωμῶσις δαμμονικῆς
ματ' αἰμαίης, ξίφη κρατεῖν ὅποια πῖνα, μῆ-
πως βιαζόμενοι τοῖς ἀφορισμοῖς καὶ τῆς
ἐπιπυρῶσι οἱ δαίμονες, κακὴν τὴν δράσωσιν
ἐξάφνης εἰσπυρῶσιν ἔπι τὸν ἀφορι-
ζοντα καὶ ἐπιπυρῶσιν. ἄφ' ἃ τῶτο τοῖνον
ξίφη βασάζειν ἀνακείζονται, ἵνα δὲ αἰτῶν

A *Et hos quidem sortilegus Apollo exhortatur ista
peragere: victimas, inquit, occidens, infe-
rorum gratia defodito, & in scrobem san-
guinem immittito. Funde mel nymphis
ac Dionysij munera. qualia iubet Homericæ
Circe Ulyssæm facere, nimirum ad inferos des-
cendentem.*

Cumque huc appuleris, tunc heros si-
ste carinam,
Effodiâsq; scrobem iubeo, cubitoque
remensus,
In longum ducas, tantum quoque lata
feratur.

B *Omnibus hic fundas umbris libamina
supplex:*

Primo mellitos succos, multumque li-
quefcens:

Dulcia deinde sacri feruentia vina
Lyxi:

Tertia fac illis accedat & æquoris vn-
da.

His etiam canas addens confunde fa-
rinas,

Imbellêsq; umbras genibus reflexus
adora,

Et vanescentes animas in vota voca-
to:

C *Si liceat patrios Ithacæ repetisse pe-
nates,*

Te mactaturum sterilem promitte iu-
uencam,

Quæcunque excellat, quam tota ar-
menta sequantur.

Exstructamque pyram fructu cumulare
benigno.

Te velle, æquoræque Ithacæ Laërtis
in arce.

Tirefiæ fac lætus ouem cum vellere
pullo

Deuocæ, quicunque greges per pas-
cua vincat.

D *Talem verò sensum hæc continent: Mel qui-
dem, eo quod veluti emulum se ex aduerso ob-
ijcit mortis amaritudini: lac autem propter fuf-
cum & nigricantem tenebrarum colorem: vi-
num ob angores & molestias: denique aquam,
quandoquidem ex quatuor elementis homo con-
stitutus est. ouem porro dixit, quia communia
sunt subterraneorum terrestriumque ea anima-
lia que quatuor pedibus incedunt: nigram pro-
pter loci caliginem. gladium, propterea quod
mos est his qui incantationes demonicas adhi-
bent, quoslibet gladios sub imperio tenere, ne
forte demones abiurationibus & inuocationibus
violati repentino impetu quidpiam mali adferat
irruentes in abiurantem & euocantem. Eam
ob rem gladios gestare coguntur, ut eorum*

M m ij

adminiculo illos perterrefaciant, neque sinant prope se accedere, sed à longe interrogati respondeant. Quoniam enim viuaces sunt spiritus, habentque crassitudinem ac spissitatem, sicuti diximus, ipsi quoque formidant sectionem ac diuisionem: etiam offenduntur si vexantur, feriuntur & verberantur. Etenim inter homines penas luentes ac dolore vexatos, non caro est quæ laborem & agritudinem sustinet, sed animalis spiritus. Nonne cruciaretur ac doleret etiam separata ab anima viuificante spiritusque vitales producente? Nihilominus qui manes eliciunt, & mortuorum animas ab inferis excitant, à nobis enumeratis veneficiis & euocationibus utentes, quasi internuncios quosdam adducunt & alliciunt huiusmodi demonas, ad retrahendas quorundam mortuorum animas quas voluerint: sed cum non valeant animas adducere, ex necessitate reliquum est ut in illorum defunctorum formas transmutentur tales demones, & cernantur agnoscanturque ab amicis & ad interrogata respondeant, & iussa exequantur. In iacturam enim ac dispendium quorundam se penumero impetum facere iubentur, ac sese morigeros præbent. Tale præfecto incommodum circumspectus ille Synesius dum aliquando pati periclitaretur à quibusdam inimicis prestigiatoribus mortuorum animas elicientibus, præsuidit inter somniandum, & illinc periculum statim euitauit. Huius itaque nunc meminit in laudem diuinandi industria quæ in somniorum interpretationes suas vires exerit.

Quas enim obtinet.) Anima siquidem fantastica species continet iuxta domesticam & peculiarem naturam, eas nimirum quas supra dixit: quia animus species eorum quæ fiunt & eueniunt, habet, ut mens species eorum quæ reuera existunt.

lis qui vergunt.) Cum hæcenus duos mundos assignauerit; unum, qualibet ex parte lucidum, alterum undique caliginosum; & omni ex parte fulgentem præstantiorem esse, simulque ordines qui sunt in ipso ac diuinas potestates, quos more Chaldaico deos nuncupat: ex consequenti hæc etiam dicit, quæ certè lerunt manifesta, si prius exposuerimus Aegyptiacas & Chaldaicas opiniones, quas idem obseruat & imitatur. Quemadmodum enim Moses ad similitudinem & imaginem Dei hominem factum dicit, ita Chaldei necnon Aegyptij mundi parentem & creatorem dicuntur symbola quadam & indicia suæ ipsius proprietatis animis insensisse. Haud enim anime tantum, ut aiunt, à paternis feminibus principium habent,

ἐκφοβῶσιν ἐκείνους, ἔστι ἐδῶσιν ἐγγὺς αὐτῶν παρεσθῆν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐρωτώμενοι ἀποκλείονται. ἔπει γὰρ ζωτικὰ μὲν εἰσι πνεύματα, ἔχουσι δὲ ἑὸ πάχος, ὡς ἔφημεν, δεδίασι καὶ αὐτὰ ἑομενὸν καὶ ἀφίρεσιν, καὶ ἀγροῦσι πληθύνοντα, καὶ τυπτόμενα. καὶ γὰρ ὡς τοῖς τυπτομένοις καὶ ἀγροῦσιν ἀνθρώποις, ἔχει ἡ ἄρξ ἐστὶν ἢ τὸν πόνον ὑπομένουσα, ἀλλὰ ὁ ζωτικὸν πνεῦμα. ἢ γὰρ αὐτὴ καὶ χωροθεῖσα τῆς ζωογονούσης ψυχῆς; οἱ μὲν τοὶ ψυχοπομπῶν καὶ ψυχαγωγῶν ἄρξ εἰρημώδεις χρωμένοι ματ γλυκείας καὶ ἁπλοῦσιν, οἷον εἰς πῖνας μεσίτας ἄρξουσι τοῖς τοιούτοις δαίμονας, εἰς ὁ ἀεικλύσαι ἡνῶν τεθνεώτων ψυχῆς, ἀσ αὐτοὶ βολῶνται μὴ διωάμενοι ἢ ψυχῆς ἀναγῆν, ἔξ ἀνάγκης δουπὸν εἰς τὰς τῶν τεθνεώτων ἐκείνων μετασχηματίζονται οἱ τοιοῦτοι δαίμονες μορφῆς, καὶ ὁρῶνται καὶ γνωρίζονται τοῖς φίλοις καὶ συγγενέσι, καὶ ἀποκρίνονται πρὸς τὰ ἐρωτώμενα, καὶ πρὸς τοῖς τὰ κελεύμενα. ὅτι τὰ τῶν γὰρ πολλάκις εἰς βλαβῆν χωρῆσαι ἡνῶν, καὶ χωροῦσι. τοιαύτην δὲ βλαβῆν καὶ ὁ ἑφὸς ἑστὶ Σωέσιος παρῆν κενδυωδικῆς ποτε πρὸς ἡνῶν ἐξῆρῶν ψυχοπομπῶν γῆτων, παρετελέσται δι' οἰεῖρων, καὶ τὸν ἐκῆρῶν κένδυων ἐφῆν φυλαξάμενος. τοῦτου τοῖσι μάλιστα νῶν εἰς ἔπαυσι τῆς κατ' ἔπρον μαυτικῆς.

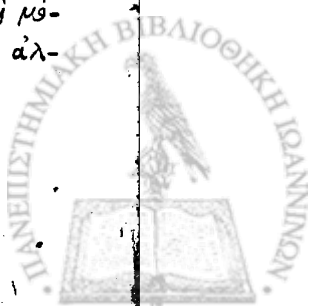
Ψυχοπομπῶν.) ἀναγῆτων ψυχῆς νεκῶν.

Ἡ δὲ.) καὶ αὐτῆ.

Ἐξηγητῶσι.) ἀνθρώποις.

Α, τε γὰρ.) τὰ εἶδη γὰρ ἔχει οἰκῶν ἢ φαστικῆ, ἢ ὡς ἀπὸ πρὸς περὶ, ὅτι τὰ εἶδη τῶν ἰννομένων ἔχει ἢ ψυχῆ, ὡς ὁ νοῖς τὰ εἶδη τῶν ὄντων.

Τοῖς ἐτραμμένοις.] δύο κόσμους ἀνωτέρω φήσας, ἀμφιφαῖν καὶ ἀμφικνεφῆ, ἑ κρείττονα τὸν ἀμφιφαῖν, ἑ ἀμα τὰς ἐν αὐτῶν πᾶξες καὶ θείας διωάμεις, οὐ καὶ Θεοῖς Χηδαϊκῶς ὀνομάζῃ, ἀκροῦθως ἑ τὰδε φησὶν, ἀ δὴ καὶ ἔσαι δὴλα, εἰ πρὸς κείνην τὰς Αἰγυπιακάς καὶ Χηδαϊκάς δόξας, αἷς ἑστὶ ἀκροῦθῆ. ὡς πρὸ γὰρ ὁ Μωϋσῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἡμέας λέγει τὸν ἀνθρώπον, οὕτω καὶ Χηδαῖοι καὶ Αἰγυπιοὶ τὸν πατέρα τῶν κόσμου καὶ ποιητῆν φάσκουσι σύμβολα πῖνα τ' εἶναι ἰδῶστος, τῆς ψυχῆς ἐκαστῶν. οὐ γὰρ αἱ ψυχῆς μόνον ἀπὸ τῶν πατέρων ἑσὶ σπερμῆ, ἀλλ'

λα και υαρκειμδου πασαι ταξεις εβλαψισου, Α οθεν και παροδοσιν, ως επειδωρ εση εν
 θυματικω υφεσηκα κρυσων, αλλ αυωθεν ερε
 η υπαρξιν εν Θεου, ε συγγνωμ εν παρως
 τας υαρκειμδους ταξεις, παρως εκεινας επι-
 τετραφθαι ηρη, και αλα ην αιαμνησεων ην.
 Ηοτερων ληξεων, ας παρα τω ποιητη και πα-
 ρως ελαμδουε κροποσα, εκφσε αυθις αυερ-
 χεσται. Ουτοις ακροουθων και ο Σωμεσιος Φη-
 σιν, οπι η ψυχη χαλασασα τω θορυβου ην
 αργεσιων και παχυτερων αιαθησεων, τα ειδη,
 τωτ εστι, τας δναμνησης, ας αυωθεν κροποσα Β
 δεχεται και εχα, αυτα ηραξεται οισ θεωρη-
 πκοις δυθεσποις. ομιλη γδ ηδη και τωις Ηο-
 τεροις και υαρκειμδουις ταξεσι, και συγγνω-
 αυτη και διωαμεις πς εκειθεν Ηοτερα, ες
 εκεινου διλαδη τω κοσμου, ω και Θεον ελ-
 κωσμουι λεγα.

sed etiam omnes ordines precedentes exortisunt,
 suamque prius originem habuerunt. Vnde nos
 hortantur & commonefaciunt, ut quoniam non
 e corporeis temperamentis in rerum naturam
 productus est, sed ex altiori antiquiorique ori-
 gine substantiam vitamque habuit, videlicet ex
 Deo, etiam cognationem & affinitatem habet
 cum supereminentibus ordinibus, ad illos ut
 conuertatur idem homo, oper. precium est, propter
 reminiscenciam diuinioris sortis ac hereditatis,
 quam a creatore atque rerum omnium parente
 descendens accepit, ut illuc rursus ascendat. H.ec
 verba e vestigio sequens Synesius ait, animam
 quiescentem & immunem a tumultu vulgarium
 & crassiorum sensuum, species, id est, recor-
 dationes, quas de superna caelestique regione des-
 cendens admittit ac tenet, easdem condonare ho-
 minibus qui rerum diuinarum ac aeternarum
 contemplationi dant operam. Iam enim com-
 mercium habet cum diuinioribus ac superemi-
 nentibus ordinibus, atque illuc quadam vis &
 facultas diuinior ipsi familiariter adheret, ex
 illo scilicet mundo: eam porro Deum mundanum
 vocat.

Ομοθεν.] απο τω ομοθ.

Pag. 151. Τα μν δν.] ειδη.

Ειτε Φρονηση.] Φρονηση πεπεροισμενιω α-
 ρετιω φησι, η δε εμπειριας εγνωμοδωω. ε-
 θεσι δε εγνωμοδωω λεγα, πτω ηθικω θρε-
 πτω, η δε εθου και διδασκαλιας επιηρομε-
 νω. ο μν ποι Αειστοτελης ωςωρ ετυμολογων,
 ηθικω κωλε αυτω απο τω εθου. εθου δε ε-
 σιν, ενεργια, ηθος δε η ποιητης, η δε τωις ε-
 νεργιας εγνωμοδωη τη παθητικη ψυχη, τωτ
 εστι τω τελωι και τω ερρωι τω εθου. οδεμειω δε
 ην ηθικω θρετη φωση ημιν εγνωμοδωω. ου-
 δεν γδ ην φωση οντων αλλως εηιζεται. οη τω
 πωρ, αυωφερες ον φωση, οση αυ ποτε εηιθεην
 κωτω φερεσται, ε τα αλλα ομοιως.

Sive intelligentia.) virtutem intelligen-
 tia seu prudentia comparatam dicit, quae ex usu
 experientiaque innascitur, sed ex moribus eue-
 nientem & ingenitam ait moralem virtutem,
 quae ex consuetudine doctrinaque exoritur. Arist.
 quidem certè quasi veram dictionis originem dis-
 cutiens, moralem nuncupat ipsam a more. Sed
 hoc assuefactio efficacia est, at hoc indoles seu
 natura, qualitas est, quae propter efficaciam in
 animo affectibus obnoxio ingenerata est, seu
 finis & opus assuefactionis. Nullam vero e
 moralibus virtutibus a natura nobis ingenera-
 tam esse idem ait: nihil enim ex ijs quae sunt (se-
 cundum naturam aliam ac diuersam assuefactio-
 nem induit, ut ignis natura sursum tendit, nec
 unquam potest assueseri, ut deorsum feratur, &
 sic de alijs.

Ειτ εησιν.] πτω ηθικω φησι πτω απο Δ
 διδασκαλου και εθου.

Sive moribus ingenita.) Ethicem seu mo-
 ralem scientiam dicit a monitore, usu consuetu-
 dinéque contingentem.

Αλλω τω.] μη σουδαγω αυθεστω.

Ουκ επι.] αλλ επι μεγαλω και αγακωφ
 παρματι.

Cuiusdam alij.) minime studioso homini, ne-
 que industrio ac virtute praedito.

Αειτων.] ωςωρ τω Βαλααμ ποτε τω
 αλλοφωλω.

Non exigua aliqua causa.) sed propter ma-
 gnum ac necessarium quoddam opus.

Γενος.] ευπρωιων.

Γενοδωω.] προελθοντων.

Optimi generis.) Quemadmodum elapsis
 temporibus euenit Balaam homini peregrino &
 alienigenae.

Επει και τωτο.] τω μωιου ποτε εις υπαρξιν
 ελωσεσται.

Quae fuerunt.) eorum quae in medium pro-
 dierunt, & praeterita sunt.

Quandoquidem.) futurum aliquando &
 in substantiam ac naturam venturum est.

M m iij

Subsistentiæ.) Sapientes hunc presentem mundum simulachrum & effigiem eternitatis esse dicunt : Sequitur ergo opera quæ in eo sunt simulachra esse eorum quæ re ipsa subsistunt & in illo continentur : non solum hoc, verum etiam imagines & simulachra quæ inuicem vitro citroque alia ex aliis fiunt & contingunt, idola & ipsa nominant. Horum autem omnium subiectum aërem capacem esse afferunt : veluti exempli causa, sermonem enunciatiuè & articulatiuè pronunciatum minimèque truncatum aër excipiens, & seipsum, tanquam speculum quoddam, occultè partiens in multiplices transfert auditiones, quia simili ratione affectus est cum articulorum vocisque iuncturarum constantia. Istud ipsum facit etiam ad omnes colores, cunctosque vapores, & ad omnia quæ in mundo facultatibus vim sentiendi obrinentibus subiacent. Ista igitur ac talia etiam hîc Synesius effluentia idola rerum sub sensum cadentium appellat, & concretorum fluctua. Etenim primæ primogenique secundum Græcos materia, à qua elementa orta sunt, solo mentis conceptu creatæ atque compositæ, quidam fuerit meatus. Consideramus autem ipsius lapsum ex his quæ sunt secundum coagmentationem compositionemque rerum particularium hoc in mundo suam speciem constituentium : hæc siquidem semper nascuntur, alterantur, in aliamque naturam veruntur, & corrumpuntur. Nec verò duntaxat secundum ipsius materie fluxionem, verum etiam, ut ita loquar, eiusmodi species fructum simul hauriunt eiusdem affectionis & corruptionis : & ita, ait, res quæ in mundo continentur recusant ac repellunt dignitatem eius quod reuera est, veramque habet substantiam. Entis autem dignitas est semper esse. Hæc contra species rerum non semper existunt, nec ab uno perflare possunt, sed quædam fuerunt, quædam nascuntur, quædam verò esse debent. Quocirca ex his omnibus effluentia simulachra omnia perustrant, vagantur, & effugiunt per aërem oberrantia : sed ad aliquid applicantur, huicque incumbunt, & unicam laborum relaxationem in anima spiritu fantastico inueniunt, qui quidem est idolum ac simulachrum anime. Mentis quidem idolum est anima, rursus anima simulachrum spiritus est fantasticus. Quæcumque igitur, inquit, idola effluunt ex his quæ fuerunt, & ex his quæ nascuntur oriunturque perspicuè ac dilucide pereunt : quæ verò futurorum sunt, ista incerta, coniectu ardua, obscura, & enigmatica velamentis obiecta sunt. Quemadmodum enim si quis viator præteriens amygdali florem conspexerit, nouit continuo quia fructus amygdali florem subsequitur : qualis atem cerisè, magnitudinem & frugum perfectionem oportu-

Υπερξείως.] οι Γραφοί τον παρὸν κόσμον, εἰδωλὸν φασὶ τῆς αἰώνου ἀκράτουτος δὲ καὶ τὰ ἐν τούτῳ πρῶτα, εἰδωλα τῆς οὐπερῆτων ἐκείνων. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἀλλήλων πρὸς ἀλλήλα γινόμενα ἐκμαχία, εἰδωλα καὶ αὐτὰ ὀνομαζέουσι· πρώτων δὲ τούτων εἶ) φασὶ δεκτικὸν ὑποκείμενον τὸν ἀέρα· οἷ) ὡς ἐν ὑποδείγματι, τὸν πρῶτον καὶ ἐν ἀρθεῖν λόγον δευτέρου ὁ ἀὴρ ἀκράτουτος, καὶ τυπὸν ἑαυτὸν ἀπορρήτως ὡς πρὸς κάτοπλον εἰς μυρία ἀπορρημῆ μείζων ἀκοῆς, τῆς ἀρθεῖν ὁμοίως καὶ τὸ ἀπορρημῆ κτον ἔχοντα· τὸ δὲ αὐτὸ ποιῆ καὶ πρὸς πρώτα χρώματα, καὶ πρὸς πρώτας ἀτμοὺς, καὶ πρὸς ὅσα τῆς ἐν κόσμῳ τῆς ἀσθητικῆς διωάμεσιν ὑποκείνται. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ βραῦτα καὶ τῶν ὁ Σωκράτης, ἀπορρημῆ εἰδωλα τῆς ἀσθητικῆς ὀνομαζέ) καὶ ἐκείνων τῆς σιωπῆτων. ἀπορρημῆ γὰρ τῆς κατὰ Ἑλλήνας πρῶτης ἐ ἀρθεῖν ὕλης, ἀφ' ἧς τὰ πρῶτα, τῆς αὐτῆς ἐκείνων τῆς ἐπινοίας πλατωναίου. κατὰ μὲν δὲ τὸ αὐτῆς ἐκείνων ἐκ τῆς καὶ σιωπῆσιν εἰδοπεποιημένων μερικῶν ἢ κόσμου πρῶτα γὰρ αἰεὶ γίνονται, ἀλλοιούνται, καὶ φθείρονται. ἢ καὶ μόνον ἢ τῆς ὕλης ῥύσιν, ἀλλ' οἷ) εἰπεῖν σιωπαπελάουσι ἐ ταῦτα τὰ εἰδη ἢ πάροις τῆς φθορῆς ταῦτης, ἐ ἕτως ἀπορρημῆται, φησὶ, τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πρῶτα, τὸν ὄντος ἀξίον. ἀξία δὲ τῆς ὄντος ἐστὶ τὰ αἰεὶ εἶ) ταῦτα ἢ βραῦτα αἰεὶ οὐκ εἰσὶν, οὐκ ἀφ' ἐνὸς ἴσα ἰσῶς, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχροντο, τὰ δὲ γίνονται, τὰ δὲ μὴ εἰσὶν ἔσονται. τὰ γὰρ ἐν τούτων ἀπὸ πρώτων ἀπορρημῆτα εἰδωλα, πρῶτον οὐκ ἐξ ἀλλοτρίων πλατωναίου πρῶτα πρῶτα τὰ ἀέρα πρῶτα φείδονται, ἐ μὲν πῶτα καὶ αἰάπαισιν βίεσιν ἐν τῷ φανταστικῷ τῆς ψυχῆς, εἰδωλα ὅτι ἐ αὐτῆς τῆς ψυχῆς. τοῦ μὲν εἰδωλὸν ἢ ψυχῆς ψυχῆς δὲ αὐτῆς εἰδωλὸν τῆς φανταστικῆς πρῶτα. ὅσα μὲν οὖν, φησὶν, εἰδωλα ἀπορρημῆσιν ἐκ τε τῆς ἀπορρημῆτων, ἐκ τε τῆς γινόμενων, (καὶ καὶ ἀεὶ ἀεὶ ἀπορρημῆ), ὅσα δὲ ἐκ τῆς μὴ γίνονται, ταῦτα δὲ ἀόριστα καὶ δυσείεσα ἐ ἀνιγματοῦδη. ὡς πρὸς γὰρ εἶ) πῆς που παρὸν ἰσῶς αἰσῶς ἀμυγδαλῆς, γοίη μὲν αὐτῆς ὅτι καρπὸς ἀμυγδαλῆς ἐπακολουθεῖ τῷ αἰσῶ. τῆς μὲν τῆς ποιότητος καὶ τῆς μέγεθος καὶ τῆς τελε-

σφόρημα τῆ κερποδ' ἔκ' αὐ' ὀλισμένως γλοῖη· οὕτω καὶ ὅσα ἔκ' τῆ' ἰδιόμοτων ἀπερρέουσιν εἰδωλα, παραπαλῆμοσι μὲν ὅτι ἔσται τὸ δὲ π' οὐ μὲν τοι ὡς ἔπι τ' πλῆσον πλὴ τῆ' παρ' ἄγματος ποιότητα Ἐφάσ.

Εἰδωλα.) ἢως χαρακτῆρες καὶ ἐκμαγῆα καὶ τύποι.

Υποστάσιως.) οὐσίαι.

Τῆς ὕλης.) ἢως ἔκ' τῆ' σιωτέτων γίνεσθαι· ἔκ' τῆ' ἀπερρέον ἐποίησε πλὴ ἐκέρει.

Αἰρή.) ἢως κερτεὶ καὶ δέχεται.

Ἐξοχτεύεσθαι.) ἔκ' ἔκ' ἐκ' τῆ' σιωτέτων καὶ πλὴ ὕλιν, καὶ τ' εἶδος, ἀπ' ἀμφοῦ τρεπιά.

Τοῦ ὄντος.) τῆ' κρείως ὄντος.

Τὰ γινόμενα.) τὰ τρεπιά.

Τούτων.) ἔκ'.

Διολοθάλλοντα.) ἀσχημῶτα.

Τῆ τε ἀοριεῖα.) τύποι γ' ὄντων καὶ σιαι, οὐ μὲν ὄντα.

Τῶν ὄντων.) τῆ' κρείως ὄντων.

Ἐπιγνώσκεισθαι.) ὡς ἀλλοτεία τῆς φύσεως ἐκείνων.

Τοῖς ψυχαῖς.) τοῖς φημισμαῖς.

Εἰδώλοις.) ἢ καὶ παρ' ἄθεν ἔφην.

Τῶν φύσιν.) πλὴ ἀν' ἀσχημῶτα.

Τῶν μὲν οὖν.) ὡς ἀπ' ἢ ἢδη γινόμενον οἰκία ἔκ' ἔστιν ὄν· ὅσα δὲ εἰς τελεῖαν ἤλθεν ὁπρῆξιν· οὕτως εἰκάζει ἔκ' ἔκ' καὶ ὁ Σιωσιος, καὶ διεξέρχεται ἀφ' ὅσων οὖν τὸν ἀν' ἀσχημῶτα δηλαδὴ μέγεις ἀφ' ἢ, γινόμενον παρ' ἄγμα λογίζεται· ὅταν δὲ τελευτήσῃ, τότε λογίζεται αὐτὸν ἀπυρτισμένον ὄν ἐνεργεία ἢδη, ὡς παυσάμενον τ' γίνεσθαι, τ' τέλος λαβόντα τῆ' διωδαι ὄντος παρ' ἄθεν.

Ἐμβία.) ζῶντα.

Ἀπελῆς.) ἀτελές γ' τ' ἰδιόμοτον, ἀπ' τ' μῆπω εἰς γέρον ἐλθῆν.

Pag. 152. Ἐξαιρέματα.) ἀπὸ μέταφορας τῆ' ἀρτέων ἀπ' τῆ' κερποδ' ἐξαιρέονται.

Ἀπ' αὐτῶν.) γρ. ἐπ' αὐτῶν.

Ἀλλ' ἢδη.) ἐπιπύθεν ἀρχεται διδάσκον πῶς δὲ παρ' ἄθεν ἀρτέων εἰς ἀποδοχῆς τῆς τέχνης τῆς δι' ὀνειρών μωρικῆς.

Τὸ πῶμα.) τ' φημισμαῖς.

A nitatēque haud definit nouit. Hunc in modum, quaecumque simulachra è rebus futuris fluunt, pronunciant quidem quidpiam euenturum, non tamen ut plurimum aperitè rei qualitatem.

Imagines.) ut sunt characteres, simulachra & typi.

Hypostasi.) è sua essentia & natura.

Materia.) hoc est, ex compositis fieri. Eò quòd decedit ac dilabatur, lapsum facit.

Conuincit.) quasi superior euadit, & admittit.

Transferri.) effluere ex compositis quantum ad materiam, & speciem, quae quidem ambo fragilia sunt & caduca.

Eius quod est.) rei quae proprie est in rerum natura.

Quae eueniunt.) quae sunt interitui obnoxia, fragilia, mutabilia.

Effugientes.) à scopo aberrantes.

Et incertitudine substantiae.) Cum sint typi ac formae eorum quae sunt in rerum natura, & umbrae, non tamen existunt.

Eorum quae sunt.) quae reipsa & per se existunt.

Agnoscantur.) tanquam alienae & abhorrentes ab illorum natura.

In animales.) in spiritus imaginationis.

C In natura.) humana.

Atqui ab his quae.) Quemadmodum domus quae iam iam exoritur & emergit, non est ens: neque enim in perfectam suisque omnibus partibus absolutam naturam venit: Ita hic etiam comparat Synesius & recenset ea quae dicit. Exēpli causa, haud dubie hominem quandiu uiuit, ut rem consistentem considerat: sed posteaquam mortem cum uita commutarit, tunc illum perpendit consummatum, & iam est ens ui occulta, ueluti cesset ac desistat ab essentia, & consumptionem sumat eius quod prius potentia erat.

D Viuaciores.) uiuentes, superstites.

Naturae imperfectae.) imperfectum est enim id quod futurum est, propterea quòd nondum in originem uenit.

Exilientia.) à floribus deprompta est haec metaphora, qui ante fructus exiliunt & erumpunt.

Inde proficiscuntur.) ab eo spiritu fantastico.

Sed iam aliquid de arte dicendum.) Hinc exorditur docere quo pacto nosmet ipsos preparare oporteat ad susceptionem artis diuinandi quae fit per somnia.

Spiritum.) fantasticum.

Pastus.) Docet qua methodo operaprecium A est enutrire & augere artem divinationis somniorum. Afferit autem id fieri debere per philosophiam, quippe qua mortis meditatio est, & per modestum & frugale vitae institutum. Ista enim sunt veluti freno affectuum & appetituum, atque immobilitas quaedam. At incompofita, proterua & libidinosa vivendi ratio, fluctuationem, ait, ac tempestatem in extremo corpore ingenerat: Quod quidem ille Platonem imitatus, innolucrum ostrei instar nuncupavit. Hoc rursus corpus per vicissitudinem movet sensitivas facultates, quae violentiam usque ad imaginationem transmittunt: ut quando quiescentem aquam & aërem turbat & commouet, & rursus quod turbatum est aliud commouet: & illud aliud, atque servata serie istud diu vicissim fiat. Vide autem quo pacto primum corpus fantasiam seu imaginatricem anime facultatem nominavit: primum corpus, propter extremum & concharium integumentum: corpus verò, eò quòd crassius, corpulentiusque sit, & propius ad materiae naturam accedat.

Pastus.) educatio.

Et per moderatum victum.) philosophia, necnon ingenue simplicisque vitae beneficio.

Cum corpore extremo.) carnali & belluino, quod concharium vocavit operimentum.

Eos qui mare peragant.) Maritimus dicitur qui in ponto vel mari navigat.

Sunt enim ipsa veluti praevij praecursores eorum & similia similibus.) Similia facta nobis plerunque sortito adveniunt.

Repentinas pluvias.) hyemes, procellas, imbres, fulmina.

Circulos.) tres, vel duos, vel unum.

Sidereos circulos.) de circulis instar areae circa lunam apparentibus verba facit.

Ex vno quidem.) Aratus in libro qui inscribitur φαινοмена, de his quae in caelo conspiciuntur & apparent, multa alia de luna commemorat, atque etiam ab antiquiori superiorique principio exorsus.

Vna, duplex, triplex, si cinxerit area

Lunam,

Vnica ventorum praefagia, signa fereni Et feret: abruptos subito praenunciat

Euros

Marcescens tenui sensum caligine, & zthra

Digestus patula, docet vndis adfore pacem.

Τροφή δέ.) διδασκεί πώς δὲ τροφή καὶ αὐξήσις πλεῖν τέχνη καὶ ἕπρον μαθητικῆς· λέγει δὲ ὅτι ἀφ' φιλοσοφίας ἦτοι μαθήτης γαίαντος, & ἀφ' μετείας ἀγαθήης. ταῦτα γὰρ ὅτι χαλινός τῆς παθῶν & ἀκινήσια τίς· ἡ δὲ ἀσφαλερῆτος καὶ ἀκόλατος διαίτα, κλύδωνα, φησί, καὶ ζάλλω ἐμποίει τὰ ἐράτω σῶματι, ὅπως καὶ εἰς ἀκοροσθῶν τὰ Γλάτωνι ὄφρα ὄδεις ἐφη πείβλημα. ὅ δὲ αὐτὸ σῶμα καὶ ἀφ' ἀδολχῶν κινεῖται ἀσθητικῆς δυναμείας· αἱ δὲ ἀσθητικῆς δυναμείας ἀπὸ ἀπέμποσι τὸν κρόνον μέγρη τῆς φασίας· ὡς ὅτι πῶς ὕδωρ ἢ ἀέρας κινήσει, & ὅ κεκινήμερον αὐτὸ, ἕτερον κινήσει· καί κεν ἕτερον, καὶ καὶ ἀφ' ἀδολχῶν τῆτο γίγνηται μέγρη πολλοῦ ὄρα ἢ πῶς πρῶτον σῶμα πρῶσθησθῶσε τῆ φασίας· πρῶτον, ἀφ' ὅ ἐρατον καὶ ὄφρα ὄδεις πείβλημα· σῶμα δὲ, ἀφ' ὅ παχύτερον καὶ ὑλικώτερον εἶ) τῆς ψυχῆς.

Τροφή δέ.) αἰαδρόφη.

Υφ' ὧν.) παθῶν.

Τὸ πνῶμα.) ὅ φασιακόν.

Διά μετείας.) ἀφ' τε φιλοσοφίας καὶ ἀπλῆς ἀγαθήης.

Τὸ ἐρατον.) ὅ ἄρκινον, ὅ & ὄφρα ὄδεις ἐφη πείβλημα.

Τοῦ πρῶτου.) τῆ φασιακῶν καὶ ἀνωτέρω γὰρ πρῶτον ψυχῆς σῶμα ὠνόμασε ὅ φασιακόν.

Διαποτίων.) ἀφ' ἀπόντιος πλεῖς τίς αὐτῶ ἐπὶ τὰ πότινα.

Σημαίνοντα.) σημειοῦνται.

Τῶν αὐτῶν.) τῆ ὁμοίω πολλὰ κίς ἐτύχον μὲν πρῶτῳ.

Διοσημείας.) χιμῶνας, ὑετοίς, κεραιωσίς.

Περίεχοντος.) ἀέρος.

Αλωσ.) τρεῖς, ἢ δύο, ἢ μία.

Αλωσ.) τρεῖς ἀίλωνος δίκλω φαινομήτοις κύκλοις φησί, πρῶτῳ σελήνῳ.

Τῆ μὲν ἰῆ.) ὅ Ἄρατος ἐπὶ τρεῖς φαινομήτοις, ἄλλα τε πολλὰ διέξεισι πρῶτῳ τῆς σελήνης, καὶ δὲ καὶ πρῶτῳ φησὶν ἀνωτέρω ποθεν ἀρξάμενος.

Εἰ δὲ κέ μιν πρῶτῳ πᾶσθμ δῆσῶν κυχλώσονται,

Ἡ τρεῖς, ἢ δύο πρῶτῳ κυχλώσονται, ἢ ἢ μὲν εἶ,

Τῆ μὲν ἰῆ, ἀέμοιο γαλιωαίης τε δοκῶν.

Ρηγουμένη αἰέμοιο· μῆ φαινομήτοις δὲ γαλιωαίης καὶ πρῶτῳ ἐξῆς.

ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτον· ἐὰν μία γῆνηται αἰών, βιδίαν παροδία. ἀφαιρέται γὰρ καὶ ὀλίγον ἢ πύκνωσις· εἰ δὲ γῆνηται, ἀέριον παροδία δὲ ἐκείνου τῶ μέγεθος, ὅθεν πλεὶς γῆνηται λαμβάνει· εἰ δὲ δύο αἰώνια γῆνηται, χιμῶνα παροδία, καὶ ἐπιμύζονα, ἐὰν τρεῖς.

Pag. 153. Τῆ μὲν ἡ.) τῆ μὲν μᾶ.

Ο λόγος.) τῆς ἐπιτήμης.

Τὸ σῶμα.) τὸ ἄρκενον.

Τὸ ἔρατον.) ἀνώτερον πολλάκις τὸ φανταστικὸν πᾶνμα, ὁ Σιωέσιος παρὰ τὸν σῶμα ψυχῆς ὠνόμασε, καὶ ἀκέραιον σῶμα, καὶ θεασίον· ἔρατον δὲ σῶμα καὶ ὁσπερῶδες πᾶνμα, πλεὶς ἄρκε μᾶ τῆς ἰσχύος καὶ ὁσπῶν καὶ τῆς σελήνης· ὁ δὲ καὶ σελήνη φησι τὴ κατωμνηστικὴν σοικείων, τῶν ἐστὶ τὸ πᾶνμα οὕτως ὀνομαζομένων· εἰσὶ δὲ τὸ, τε θερμὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν. φησὶ οὖν ὅτι ἔχ οὕτως ἐστὶ διωατὸν ἐπὶ τῶ φανταστικῷ πᾶνματος, ὡσπερ ἐστὶ πᾶν τῶ ἄρκενον τοιοῦτου καὶ ἔρατου σῶματος τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν τέλει πᾶνμα, καὶ ἔρατον κατὰ τῆς πᾶνμα καὶ πᾶνμα παρὰ τῶ φανταστικῶν ὀνομάτων. τὸ μὲν γὰρ σῶμα ἢ ἄπο ψύξεως, ἢ ἄπο θερμῆς τρεπόμενον πᾶνμα ὡς ἐπιτοπλῆστον· τὸ δὲ φανταστικὸν πᾶνμα, μωλίας ἔχει τῶ ἀφροεῖς καὶ τῶ ἀλλοιώσε, πᾶνμα ὡν ὅλα καὶ ἡμῶν ἀνώτερον εἰρήκει μὲν. τὸ μὲν γὰρ παχυρὸν, ὁμοιοῦται τῆ φύσιν τῆ γῆς· τὸ δὲ πᾶνμα ὕδατι. τὸ δὲ πᾶνμα παροδία ἀέρι καὶ τῆ λεπτότητα· τὸ δὲ πᾶνμα ἄφροεῖς ἀέρι· τὸ δὲ τῆ τῶ σοικείων πᾶνμα· τὸ δὲ τῆ ἀφροεῖς, καὶ ἔξῃς ὁμοίως ἄλλο ἄλλη, καὶ ἔπερον ἔπερα, ὡς ἔρατον ἔχει πάχος ἢ λεπτότητα, ἢ κευφότητα, καὶ τὸ ἀνάλωρον.

Σῶμα ἔρατον.) ἡ παρὰ ἔρατη σελήνη ἐστὶ τῆ σοικείων.

Η σελήνη.) οὐχ οὕτως ἐπὶ τῶ φανταστικῷ.

Καὶ λόγος.) τεχνικὸν ἰατρικὸν τῆς ἀνεπινομήτων ἀνθρώπων.

Ὡς γὰρ ἐπὶ τοῖς.) μεσημβόλημα τῶ μέγεθος τῶ ἔχ ἔπερον ἄποθερμῆς καὶ ψύξεως.

Ὁμοιότατοι.) σῶμασι.

Τὸ πᾶνμα φύσιν.) ἔξω τῆς σελήνης.

A Huius loci sensus hic est: Si una fiat area, serenitatem expecta: densitas enim exiguo momento dilabitur quod si erumpat, ventum praestolare ex illa parte unde fracturam sumit: sin autem duae fuerint areae, hyemem ac tempestatem sperato, & adhuc maiorem si sunt tres.

Infimum.) Synesius multoties supra spiritum fantasticum primum anima corpus nominavit, & corpus intemperatum, ac diuinum: infimum vero corpus concharium integumentum, carnem cum nervis & ossibus, reliquisque corporis partibus quae simul aluntur. Quod certe etiam elementorum familiaritate coniunctorum congressum vocat: hoc est, eorum quae ab omnibus ita nominantur: sunt autem calidum, frigidum, siccum, & humidum. At igitur non ita fieri posse de spiritu fantastico, quemadmodum licet de hoc carnali & infimo corpore anima generatim artem tradere, atque unam regulam uniuersorum, & quibuslibet modis apparentium somniorum. Corpus siquidem vel à frigore, vel calore incitatum frequenter ita afficitur. At spiritus fantasticus infinitas habet differentias ac transmutationes, alterationesque, de quibus non pauca supra diximus: hic quidem qui spissus & crassus est, assimilatur naturae terrae, ille vero aquae, alius aëri terrae propinquiori quantum ad tenuitatem: alius autem aëri super nebulas collocato. Ille porro elementalis ignis circulo, alius aethereo: & alius quidem sphaera solaris, ac deinceps similiter alius alij: & aliter alteri, pro ut unusquisque animatus & affectus est ad crassitudinem, tenuitatem aut lenitatem, iuxta congruam mensuram.

Corpus infimum.) quaequidem elementorum est congressio ac societas.

Congressio.) non ita se res habet de spiritu fantastico.

Et rationem.) solertem artis medendi peritiam hominum qui nondum procreati sunt, nec adhuc vitales auras carpunt.

Nam plerumque.) & ista est intermedia percussio quousque non ita calore & frigore afficiantur elementa.

Ultra naturam.) extra familiaritatem & consuetudinem.

Non occulto corripitur morbo.) *Qui- busdam enim aliquoties contingit imbecillitas recentior & insucta.*

Veruculum.) *hanc regulam adhibemus.*

Alius ab alio.) *fantasticus à fantastico.*

Coagmentata materix.) *crassitudinis, spissitatis materia.*

Enigmaticè innuit Timæus.) *Aut Plato in Timæo: Qui hanc vniuersitatem constabiliuit, totidem astris animas diuisit, & singulas singulis distribuit, ac veluti in currum inducens vniuersi naturam demonstrauit, ipsiq; leges fatales narrauit: fore quidem vt vnica prima origo omnibus imponatur, statuaturque ne aliqua detrimentum percipiat, & quæ sequuntur.*

Ei quidem.) *spiritui.*

A seipso.) *à domestico & familiari instituto.*

Nihil enim.) *Neque enim quicquam aliud tam lubricum, procax & admotum tam procliuè quàm spiritus ille fantasticus.*

Ita versatile.) *tam motui & perturbationi obnoxium.*

Ab iisdem.) *spectris & imaginibus.*

Sed quonam modo euenire potest.) *Obstaculum, inquit, versatile est, & error accurate imaginis in rebus qua imaginatio- ne continentur. Etenim diuersum in corporibus humanis temperamentum distincta quoque ostendit ea quæ apparent, necnon diuersam vitam institutum, & studium, atque differens educatio, dissidens est etiam ætatis vigor, varia est item commotio rerum qua imaginatione comprehenduntur & affinguntur. Nam aqua liquida, inquit, euidentiora rerum apparentium demonstrat simulachra, quàm aliquo colore imbuta turbataque: & ipsa turbida iuxta varietatis colorum & inquinamenti, varias ostendit imagines: Et rursus eadem aqua manente, ipsa quoque diuersa commotio differentiam efficiet apparentium idolorum. Aut enim non omnino spectrum apparebit, aut vix tandem preposterum. Nam eiusmodi commotio concussit somniorum rectitudinem & veritatem. Propterea, inquit, arduum est in tam versatilibus discrepantibusque rebus, simile spectrum demonstrari, arduum præterea regulam tradere.*

Οὐ λαμβάνει.) *συμβαίνει γὰρ ποτε πῶς καὶ χρονοτέρον ἀσθένειά τι ἀσυνήθης.*

Γνώσει.) *χρόνι.*

Ἄλλο ἄλλου.) *φάρμακῶν φάρμακῶν.*

Τῶ πλείονι.) *ἀφ' τῶ.*

Φυράματος.) *τῆ πάχους.*

Ἡΐξαστο Τίμαχος.) *Φησὶν ἐν Τιμαίῳ ὁ Πλάτων, ὅτι ὁ ζυστήσας τὸ πρῶν διέλε ψυχὰς ἰσαριθμοῖς τοῖς ἀστροῖς, ἐνέμε τε ἐκάστη πρὸς ἑκάστον, καὶ ἐμβιβάζσας ὡς εἰς ὄχημα πλὴν τῶ πρῶτος φύσιν ἐδέξε νόμους τε τοῖς εἰμυρῶσι εἶπεν αὐταῖς, ὅτι γῆραις πρῶτη μὲν ἔσοιτο τεταγμένη μία πᾶσιν, ἵνα μὴ τις ἐλαττοῖτο, καὶ τὰ ἐξῆς.*

Αὐτῶ μὲν.) *τῶ πνέματι.*

Pag. 154. Τῶ ζώῳ.) *τῶ ἀσθενείῳ.*

Καὶ αὐτῶ.) *τῶ πνέματι.*

Υφ' ἐαυτῶ.) *ὑπὸ οἰκείας παραρρέσεως.*

Οὐδὲν γὰρ.) *ὅσπερ γὰρ ἕτερον οὕτως δίκλητον ὡς πνέμα.*

ΕΥτρέπελον.) *δίκλητον.*

Ἀνομοίοις.) *πνέμασι.*

Ταυτά.) *ὁμοία.*

Τῶν αὐτῶν.) *εἰδώλων.*

Γῶς δ' αὖ γῆραις.) *πολυτρόπος ἔστι, φησὶν, ὁ ἐμποδισμὸς καὶ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀκελετοῦς εἰκότος τῶν παραγμάτων ἐν τῶ φάρμακῶ. καὶ γὰρ καὶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν τοῖς σώμασι κινήσις, ἀφ' ἑαυτοῦ δεικνύσι καὶ τὰ φαινόμενα: καὶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐσθῆ, καὶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ ὄρα, καὶ ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ κίνησις τῶ εἰκονιζομένων. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, φησὶν, ὕδωρ ἐναργέστερα δείξει τῶ φαινομένων τὰ εἴδωλα,*

ἢ τὸ κεχρωσμένον καὶ τεθλωμένον: καὶ αὐτὸ τεθλωμένον καὶ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶ χρωμάτων, καὶ τῆς θλώσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ δείξει τὰ εἴδωλα, καὶ αὐτὸ τῶ αὐτῶ μόνον ὕδατος, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ κίνησις, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτὴ ποιήσῃ τῶ φαινομένων εἰδώλων. ἢ γὰρ οὐδ' ὅλως αὐτὸ φανερὸν εἶδωλον, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ μάλιστα. ἢ γὰρ τοιαύτη κίνησις ἐκχυρῆ πλὴν βιθουφείλου ἀφ' ἑαυτοῦ, φησὶ, δυσχερὲς ἔστιν ἐν τοῖς ἕτοιμοις πολυτρόποις αἰμομοίοις, ὁμοίον ἐμφανισθῆναι εἶδωλον, δυσχερὲς δ' ἐπὶ καὶ ἐμπαρὰ δαδῶναι κινῶνα.

Διαφάνεις.) ἀθόλωτον.

Τὸ μύρον.) μὴ χινοῦ μύρον.

Διατεθειται.) τυπωθεῖται, εἰδωλοποιηθεῖται.

Καὶ ὁ θόλος.) ὁ πεθλωμένος, ἢ μᾶλλον ἢ θόλωσις. ἀλλή γὰρ ἡ θόλωσις ἔσθ' λευκοῦ, καὶ ἀλ-
λαία τῷ δοκωῦτος μύρατος, καὶ ἄλλοία τῷ δο-
κωῦτος ἐρυθροῦ.

Ἐν ἄλλω.) ἰδέσθι.

Ἐν γημοσιμοῖς.) τῷ ὕδατος ἢ ἐλικεῖδου ἢ ὕδατος.

Εἴτ' οὖν.) ἔοικεν ἐπιτυχῆν καὶ τοῖς τυτῶν πε-
εὶ φασιστικῆς καὶ παρὲν μαντικῆς ὁ Σινέσιος.

Μελέμποις.) Ὁ Μελέμποις Αἰγύπτιος
ὡς ἱερογῆραμματεὺς, καὶ ἱεροφάντης, καὶ μαν-
τικῆς ἄριστος. οὗτος δὲ ἐδίδωκεν, ὡς φασί, καὶ τὰ ἐν
Αἰγύπτῳ ἱερὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὡς μνηστὰσαι
καὶ ἐπιτηδύσαι καὶ ἀλλοῖς ἐξ ἐκείνου ταῦτα. ἡ
δὲ Φηρονὴ παρὰ τῆς ἑσπέρου καὶ τῷ Ἀπόλλωνος,
ἐξ αὐτῆς γρηγορήσει γρηγορήσει.

Αξιόσφ.) δογματιστῆς.

Πυθώμια.) ἐρωτήσασθαι.

Ἐξ ἀνομοίων.) εἰσὶ γὰρ καὶ ἐξ ὕλων κατὰ
τῆσιν, καὶ ἐκ σιδήρου, καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης.

Περὶ τῷ πνεύματος.) ἦως οὐ παρὲν ἀφ-
φορεῖ πνεύματος εἰρήκασιν, ἀλλ' ὡς μίας φύ-
σεως ὅν ἀπὸ τοῦ, εἴη μαντικῆν τῷ μύρατος ἀπε-
φύωται, ὅτι μαντικὸν ἐστὶ τῷ πνεύματι.

Εἶναι κανόνα.) διδάσκαλον τῷ μύρατος.

Καὶ γνώμονα.) ὁδηγὸν ὁρῶν.

Διαφερόντων ἐμφέρειν.) πολλοὶ γὰρ ὄναρ
γάλακτος πίνοντες, ἢ πρὸ γαλακτῶν ἔχοντο * ἐ-
πικειμένων θορυβῶν πρῶτες ὁμοίως, καὶ παρὰ ἀφ-
φορεῖ ὄντες οἴνου δὲ αὐτῶν πίνοντες, ἐλυπηθῆσαν
ὁμοίως ἀφφορεῖ ὄντες, καὶ μυσία ἔτερον. οὐ
μὲν ἐν ἀπασιν τῷ καὶ αἰεὶ, ἀλλ' ἐν ἀλλοῖς καὶ
ἀλλοῖς, ἀλλως καὶ ἀλλως.

Ἐμφέρειν.) ὁμοιότητα.

Ἀσαφές.) οἰκότεν.

Διασπώμενον.) εἰς ἄλλα διὰ τῶν ἄλλων.

Τὸ τῷ παρεκδορ.) ὅ μὲν δύο ἐνιαυτοῖς
ὑποπετόν γημοσύμιον παρὰ τῶν, εἰ φασί
σημεῖον ἐν τῷ φασιστικῷ, παρεξέδορε τῆς
οἰκείας τάξεως, καὶ γέρονε παρὰ κλίσημα μὴ
παρὰ τῶν παρὰ τῶν, καὶ φύσεως ἀπελευ-
θεῖται.

A In statu permanens.) non commota.

Disponetur.) informetur, & effigies
suscipiat.

Craffitudo.) inquinata & turbida, vel po-
tius inquinamentum. Aliud est enim inquina-
mentum albi, aliud eius quod nigrum videtur,
aliud denique eius quod puniceum apparet.

Morus in plurimis figuris.) aque, aut tor-
tuosis, aut recto tramite directis.

Siue.) videtur consuetudinem & colloquium
habuisse cum quibusdam horum artificum de
imaginatione ac diuinandi arte Synesius.

Melampus.) hic Melampus Aegyptius erat
rerum sacrarum, & apud eos augurum scri-
ptor, ac ceremoniarum antistes, necnon augurio
clarissimus. Is, ut aiunt, Graecis tradidit Aegy-
ptiorum sacra, ut ea imitarentur, & ipsi ab illo
informati ejusdem operam darent. Sed Phemonoë
vates erat Apollinis in edendis oraculis versibus
hexametris utens.

Consebit.) dogmata tradet, praecepta da-
bit.

Ex dispari materia.) sunt enim ex vitro
specula, & ex chalybe, & alia materia.

Circa spiritum.) vel de varietate spiritus
non locuti sunt, sed quasi uniuersi sit unius na-
tura: fatidicum enim esse in rebus affirmarunt,
quod sit fatidicum in imaginandi facultate.

Esse regulam.) magistrum futuri.

Per omnia discrepantia similitudinem.)
Compluribus enim inter somniantium lac bi-
bentibus, inter vigilantium imminentium tu-
multuum serenitatem ac tranquillitatem om-
nes pariter habere, quamuis inter se dissen-
sientes essent. Rursum vino epoto molestiam
perceperunt simili ratione inter se discrepan-
tes, & infinita alia, non tamen in omnibus
istud semper fit, sed in aliis atque aliis aliter at-
que secus.

Si dissipetur.) in alia aliorum loco.

Prius exilientis.) supponenda res est duo-
bus peractis annis euentura, si hodie in imagi-
natione apparuerit, prius aufugit ex ordine do-
mestico & peculiari, fitque prouolutio rei non-
dum praesentis, ac natura imperfecte efflores-
cens pustula.

Difficilius est.) Præterea verò, ait, magis arduum est assequi & colligere communem methodum in singulis hominum moribus. Nam hominum unusquisque peculiarem quandam consuetudinis habitum, quoad consilium, voluntatem & cognitionem, habet: idcirco vario modo phantasmata singulis demonstrantur, & alia aliis aliorum fiunt significatiua, nec ipsa ipsorum omnibus: Res est igitur plena laboris visa phantasmata colligere, & nosse quæ singulis hominibus distinctè eueniunt, & communi spectro comparatque æquale exprimere, hoc est, aliis simile, necnon communem unicuique omnibus particulatim hominibus horum dare doctrinam, quemadmodum fortassis sigillatim & separatim animantibus communis animalis rationem ac definitionem assignamus, quod sit substantia animata vi sentiendi prædita: quod porro iuxta uniuscuiusque voluntatem, cognitionem, considerationem ac dispositionem, interdum verò iuxta eam artem, cuius unusquisque sit particeps vigilando dormiendoque demonstrantur præcognitiones, hinc patet. Nam Assyriorum regi Nabuchodonosor nimirum strenuè & alacriter occupato circa variarum pecuniarum inuentionem ac possessionem, ostendit Deus futurum per simulachrum auro argentiòque exornatum & instructum, & ex illa materia confectum, quæ eidem familiaris erat. Magis præterea toto animo & studio omni in astra eorumque motus & collocationes incumbentibus, per stellam incarnatæ diuinæ dispensationis mysterium demonstravit. Et ipsi Abraham in Aegyptum profecturo res futuras indicauit, quæ ipsi euentura erant per artem sibi familiarem & assuetam: ea autem erat Chaldaica diuinationo ex hominum natiuitate desumpta, & præscientia è sectione fibrarum hostiarum. Iuencam enim, dicit illi Deus, triennem, & capram trimam mihi sumito, ac duas in partes diuidito, & partes bifariam diuisas in anteconspectu ponito: quod fanè vbi fecisset, præsciuit semen suum peregrinum & accolam fore in terra aliena, & seruitutis in gemitu detentum iri annos quadringentos: & quæ sequuntur.

Phantasmati.) scribitur etiam, phantasma quoddam, in quibusdam libris, in aliis verò, phantasmati: oportuit enim utrumque poni, sed propter insolentiam locutionis, vnum ex ambobus positum est, quale quis voluerit: attamen extrinsecus sumit, defectiuè & alterum.

Ans.) cognitio à familiari & contubernali.

Επι δὲ χαλεπ.) ἐπὶ ᾧ, Φησὶ, χαλεπώτερον ἔστιν ἐλθεῖν καὶ σιωπαράξην κρινῶν μεθόδον ἐν ἐκείνῳ αὐθροπῶν ἔργῳ. ἰδὲ ἔστιται γὰρ πῖνα γνώμης καὶ γνώσεως ἐκείνου τῷ αὐθροπῶν ἔργῳ. δὲ καὶ τὰ φαντάσματα δείκνυται ἀφ' ὁμοφύως ἐκείνοις, καὶ διὰ ἄλλοις, γίνονται δηλωτικὰ, ἔδ' αὐτὰ ἦν αὐτῶν ἀπασί. χαλεπὸν οὖν ἔστι σιωπαράξην καὶ νοῆσαι ὅ ἐν ἐκείνῳ ἀφ' ὁμοφύως γινόμενον φαντάσμα, καὶ πᾶσα πληθῆσιον ἀποφύωσθαι κοινῶ φαντάσματι, τῷτ' ἔστι τοῖς ἄλλοις ὁμοίον, καὶ κρινῶν καὶ μίδην δαυῶν αὐτῶν διδασκαλίαν ἀπασί τοῖς καὶ μέγας αὐθροπῶν, ὡς ὅτι ἀποδιδάμην ἴσως τοῖς καὶ μέγας καὶ κατ' ἐκείνα ζώοις τὸν λόγον τῷ κοινῷ ζώου, ὅτι ὅσα ἐμφύτως ἀσθητικῆ· ὅτι δὲ καὶ πῶ ἐκείνου γνώμην καὶ γνώσιν καὶ ἀφ' ἑστῶσιν, ἔστι δὲ ὅτε καὶ κατ' ἑκάστου μερίζεται τέχνῳ, αἱ ὅτι τε καὶ ὅναρ δείκνυται πρὸς γνώσεως, δὴλον ἐστὺν. τῶν γὰρ ἦν Αἰσυρίων βασιλεῖς Ναβουχοδονόσωρ ἀτε φιλοπόνως ἀρουμῶν πρὸς χρημῶν πημπύων δὲρέσεως καὶ κτήσεως, ἔδ' ἔξεν ὁ Θεὸς ὅ μὴδον δι' εἰκόνας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατεσκεύασμένης, καὶ συνήδης αὐτῶν ὕλης. ἐπὶ δὲ τοῖς μέγας, ἀτε περὶ ἀτέρας, καὶ τῶν αὐτῶν κινήσεως καὶ αἰσῶς ἐσθλατεῖβοισιν, ἔδ' ἔξε ὁ μυστήριον τῆς ἐσθλατεῖβοισιν οἰκονομίας δι' ἀτέρας· ἔ αὐτῶν Αβραάμ μὴδοντι πρὸς Αἰγυπτιῶν ἀπαίρεσιν, ἔδ' ἔξε τὰ μὴδοντα αὐτῶν συμβήσεσθαι ἀφ' τῆς σιωπῆδος αὐτῶν τέχνης, αὐτῆ δὲ ἑὶ ἡ Χαλδαϊκῆ ἡμεθλιαλογία, καὶ πρὸς γνώσεως ἐντομῶς. λάβε μοι γὰρ, φησὶν αὐτῶν ὁ Θεὸς, δάμαλιν τελεπίζουσαν καὶ αἶγα τελεπίζουσαν, ἔ διχοτόμισον, ἔ τὰ διχοτομήματα ἕως ἀπίπρῶσπον· ὅ δὲ καὶ ποιήσας πρὸς ἐγὼ, ὅτι πᾶρῶν ἐστὶ ὁ σπῆρμα αὐτῶν ἐν γῆ ἑσθ' ἰδία, καὶ δουλεύσῃ ἔτη τετρακόσια, καὶ τὰ ἐξῆς.

Φαντάσματι.) γράφεται καὶ φαντάσματι ἐν πῶσι βιβλίοις· ἐν πῶσι ᾧ φαντάσματι. ἔδ' γὰρ ἀμφοτέρω κείσθαι· ἀφ' δὲ ὁ φορτικὸν τῆς φρασεως κείσθαι ἐν ἔξ ἀμφοῖν, οἷον αὐθροπῶν τῆς λαμβανῆ δὲ οὖν ὁμοῦ ἐξῶθεν ἐλληπτικῶς ἔ ὁ ἔτερον.

Παραπλήσιον.) ὁμοίον φαντάσμα.
 Εξίς.) ἀπὸ σιωπῆδος γνώσεως.
 Α καὶ.) ἐντομῶς.

Pag. 155. Σοφὸν δὲ αὐτὸν.) καὶ ἄλλοῦ ἔπος A
 Ἐφὸν αὐτὸν εἶη.

Καμνόν.) ὁ καμνότερον.

Αρχαϊκίται.) ἠρωτῶς ἀρχαϊκίται.

Ἐφημερίσι.) ἠδὲλον ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ὁ Συ-
 νέσιος ἐδὴ ἔγραψε βιβλίον ὀνειροῖς ἀπειχόν ἐ-
 αὐτῷ, καὶ ὅσα ἐπιπορευθήσεται τοῖς τοιούτοις ὀνει-
 ροῖς αὐτῷ. Ταῦτα γὰρ καλεῖται ἑπιπορευθῆσθαι, τῶν
 ἐστὶ ἀφαιρητικῶς τῶν ἐν νυκτὶ γινομένων ὀ-
 νείρων, καὶ τῶν τοιούτων ἐπιπορευθῆσθαι καὶ
 ἐπιπορευθῆσθαι πρὸς αὐτῷ.

Ἐν ἑκατέρῃ.) ἡμερῶν καὶ νυκτερινῶν.

Τῆς μέσης.) τῆς μὴτε πρὸς τὸ βέλτιον,
 μὴτε πρὸς τὸ χεῖρον.

Υφ' ἧς.) ἀφαιρητικῶς.

Ἐξηγησάτω τε.) ὡς αὐτὸς ἐν Αἰριεῖδος ὁ ρή-
 τωρ ἐποίησε. οὐ γὰρ τοῖς ἄλλοις βιβλίοις αὐ-
 τὸς συνηγάρατο ἐν βιβλίον ἕτερον ἀπειχόν
 καὶ λεπτόν τοῖς ὀνειροῖς αὐτῷ, οὐδὲ ἐν τῇ νό-
 σω ἑώρα αὐτῷ. Φιλόστρατος μὲν τοι ὁ Λήμιος
 τοῖς βίοις τῶν Ἐφισίων ἀναγράφων, μνησθῆναι
 ἐστὶ τοιούτου ῥήτορος, ἐστὶ φησὶ ἀπὸ αὐτῷ πα-
 δεῖ Αἰριεῖδου δὲ τὸν εἶτε διδάσκαλος εἶτε δι-
 δάκοντα, Ἀδριανοὶ μὲν ἠέτερον οἱ δ' Ἀδρια-
 νοὶ πόλις οὐ μεγάλη ἐν Μυσησί. Ἀθῶν δὲ
 ἡσκησάντων καὶ τῶν Ἡρώδου ἀκμῶν, καὶ τὸ
 ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πέργαμον, καὶ τῶν Αἰριεῖδος
 γλωττῶν νοσησῶν δὲ ἐκ μαινομένου ἡρόδου,
 οὗ ἠρῶνσε τῷ πονηρῷ. τῶν μὲν οὖν ἰδέων
 τῆς νόσου, καὶ ὅτι τὰ νεύρα αὐτῶν ἐπεφείκει, ἐν
 ἱεροῖς βιβλίοις αὐτὸς φησὶ. τὰ βιβλία ταῦτα
 ἐφημερίων ἐπέχθη ἵνα αὐτῶν λόγον· αὐτὸ δὲ
 ἐφημερίδες ἀναγὰρ διδασκαλοὶ καὶ ἀπὸ πρῶ-
 τος δὲ ἀναγέγραπται. ὅτι μὲν Συνέσιος ἐν-
 ταῦτ' ἀναγέγραπτον ἀπὸ τῶν τοῖς διωκομένοις
 γραφῆν μὴ καταμαλίσκην τῶν γλωττῶν εἰς
 ἕτερας ἀνοήτους ὑποθέσεις, ἀλλὰ γυμνάσιον
 ποιῆσαι ἐπιπορευθῆναι τὰ ἀπὸ τῶν ὀνειρῶν, καὶ
 τοιούτων χρησάτων ἐφημερίων. ἐμνήσθη καὶ τῶν
 τοιούτων, ὅποια δηλαδὴ διέξισεν ὁ Λήμιος
 Φιλόστρατος ἀπὸ Αἰριεῖδου τῷ ῥήτορος, πρῶ-
 τος μάλιστα ἀπὸ τῆς τοιαύτης μάρτυριαι ποιεῖν
 τοῖς ἀκροατοῖς.

Ὁ Λήμιος.) ὁ Φιλόστρατος.

Εἰς ἐρμηνείας.) εἰς φησὶς ἀφορμῶν
 καὶ λογισμῶν.

Scitum porro.) alio etiam modo scitum &
 industrium fuerit.

Morosa fuerit.) fatuè, insolenter ac stupide
 constituta fuerit.

Acta diurna.) Hinc manifestum est Syne-
 sium scripsisse librum sua somnia & quacun-
 que eadem subsequuta sunt continentem : ea
 quippe vocat nocturna commentaria, siue som-
 niorum annotationes, quæ nocturno tempore e-
 veniunt, & facta quæ eadem consequuta sunt, &
 insuper accesserunt.

B In utraque.) diurna & nocturna.

Media.) quæ neque ad id quod melius, nec
 ad id quod peius est, vergit.

Inter vigilandum.) Vt Aristides orator
 fecit. Nam cum aliis voluminibus ipse compo-
 suit, etiam alterum, quod iuxta subtilitatem
 complectebatur sua somnia, quæ valetudine
 adversa obrutus viderat. Philostratus quidem
 ceriè Lemnius, Sophistarum vitam describens,
 mentionem huius oratoris facit, atque ista de eo
 dicit : Aristidem, siue beati filium, siue
 beatum, Adriani produxerunt. Est autem

C (Athenæ verò eum instruxerunt quo temporis
 Herodis florebat ætas, & Pergamum in Asia,
 iuxta Aristoclis vocum obscuriorum interpreta-
 tionem. Cum iam inde ab ineunte ætate incom-
 modo infirmæque valetudine vexaretur, labo-
 rem non neglexit, nec detrectavit. Igitur mor-
 bi speciem, & quod nervi eidem horrore tor-
 pescerent, ipsemet in diuinis libris asserit. Sed
 eos diurnorum ætærorum libros scripturus sibi
 quendam sermonem applicat & accommodat:
 hæc porro ephemerides bonæ atque vitales sunt
 magistræ bene differendi de qualibet re. hoc
 utique in loco omnes in quorum viribus situm
 est scribere cohortatur Synesius, ne linguæ ac sty-
 li laborem impendant in alia absurda quedam
 argumenta, verum exercitationem ac specimen
 adhibeant circa ea quæ inter somniandum vi-
 dentur, ac talibus utantur pro diurnis commen-
 tariis: meminit quoque talium, quæ videlicet
 commemorat Lemnius Philostratus de Aristide
 oratore, alacriores promptioresque tali testimonio
 reddens auditores.)

Ad elocutionis argumentum.) ad po-
 lite orationis facultatem, historiam, solutivumque
 sermonem.

Cum natura.) Etenim naturali succo à melle seuncta ac separata est amaritudo, sicuti natura dulcedo mellis inest. Quòd si quis cernat in somnis se mel comedere, dolori & amaritudi- ni acerbitatique insuper fiet obuius: & contra si quis absinthium.

Oratione.) secundum imaginationem rem- dem omnique experientia carentem.

Fingat.) doceat quod prodie è sua phan- tasia.

Ex natura.) ut è melle dulcedo.

Nullatenus.) acerbitas & amaritudo.

Qui nihil apud se simile cogitarint) Im- peritis hominibus.

Cum tempore.) At phantasia, inquit, ista adferens citra omnem temporis mensuram ostendit, non tanquam multas species, hoc est, velut distinctam habentes varietatem, sed omnes simul ut in unam.

Atque porrigit.) ipsi phantasia largitur.

Suspicionem ducimur.) imaginamur.

De quacunque re voluerit.) Nam saepe numero ostendit diuitias, gloriam, aut mulie- rem speciosam, ita indicans prout unusquisque, quoad voluntatem & immodicam affectionem, animatus est circa res materiales.

Voluerit.) phantasia.

Absolutissima.) Perfectissimam dicit rhe- thoricam antiquam captiosam & cauillationem sophistarum artem, quam rhetoricen philoso- phantem Philostratus Lemnius vocat in Sophi- starum vita. Disputat enim, inquit, priscus sophista his de rebus in quibus occupantur y qui philosophia studio indulgent, cum animi fiducia sicuti peritus. Orationum vero proemia facit: Hoc scio, &, illud noui, istud pridem consideravi. &, nihil homini stabile ac certum est Talis exordiorum species & ver- borum generositatem resonare facit, & intelle- ctum, vimque animi ac dilucidam rei compre- hensionem & inuentionem. Adhac similis est fatidica & in exprimendis oraculis perita diui- nationi. Etenim Pythius Apollo permulta ita exprimit,

Mensuram pelagi teneo, numeros & arenæ. Et,

Iupiter ex ligno multis Tritonida do- nat.

Differebat quidem vetus sophistarum peritia de fortitudine, de iustitia, de dyis & heroibus, & quemadmodum composita figurataque est mundi species.

Τὰ φύσιν.) φύσιν γὰρ κεχώραται τῆ μῆτις ἢ πικρότης. ὅτι φύσιν σιωέσιν ἢ γλυκύτης τῆ μῆτις, ἀλλ' ἐὰν τις ἐν ὀνείροις ἴδῃ ὅτι ἐὰν μῆτις, ὑπερνευχρῶν λύπη καὶ πικρία, καὶ ὑαυδρητιον, ἐὰν τις ἀψίνθηον.

Τῶ λόγῳ.) καὶ λόγον τὸν ἀπείρως ἔχοντα φαντασίας.

Φαντασίᾳ.) διδάξαι πᾶσι φαντασίας.

Φαῦλον.) Οὐ μικρόν.

Τοῦ εἶ.) ἐκ τῆ μῆτις ἢ γλυκύτης.

Μηδαμῆ.) ἢ πικρότης.

Β Ανενοήτους.) ἀμαθέσιν ἀθεσποῖς.

Ἡ δέ.) ἢ φαντασία.

Σιωχρῶν.) ἢ δὲ φαντασία, φησὶν ἀχρῶ- νως ταῦτα φέροντα δεικνῶσιν, ὅχως εἶδη πολ- λά, τῶτ' ἐστὶν ὡς ποικιλίας ἔχοντα, ἀλλ' ἀμα πρότα καὶ ὡς ἐν.

Καὶ ὀρέζοιτο.) δίδωσιν αὐτῇ τῇ φαντασίᾳ.

Ενὸπριον.) ὁ ὄντορος.

Οἰόμενα.) φανταζόμενα.

Απὸν ὁ, π' αἴ.) δεικνῶσι γὰρ πολλάκις πλοῦτον ἢ δόξαν, ἢ γυναικα βίβη, δεικνῶ- ζουσα οἰονεὶ ὅπως ἔχῃ γνώμης καὶ παρσπα- ρίας ἐκαστος πᾶσι τὰ ὑλικά.

Βούληται.) ἢ φαντασία.

Τελειοτάτης.) τελειοτάτῳ ῥητορικῶ λέγει τῶ δ' ἄρχαίου (Ἐφιστικῶ, ἢ ῥητορικῶ φιλο- σοφοῦσαν Φιλύστρατος ὁ Λήμιος καλεῖ ἐν τοῖς βίοις τῆ (Ἐφιστῶν. ἀφ' ἀλέγεται μὲν γὰρ, φη- σὶν, ὁ παλαιὸς (Ἐφιστῆς ὑπερ' ὧν οἱ φιλοσο- φοῦντες μὲν πεποιήσεως ὡς εἰδῶς· παρῶι- μα δὲ ποιῆται τῆ λόγων ὅ οἶδα καὶ ὅ γνώ- σκω, καὶ ὅ πάσαι δέσκεμμαι, καὶ βέβαιον ἀν- θεσπῶ ἐσθὲν ἢ δὲ ταύτη ἰδέα τῆ παρῶ- μίον, εὐχρῶν τε παρῶχῃ τ' λόγων, καὶ φε- νημα, καὶ κατὰληψιν (Ἐφῆ τῆ ὄντος· εἶοικε δὲ τῇ θεασεσιωδῶ τε καὶ χρησησιωδῆ μαντικῇ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ Πόθιος οὕτως τὰ πλεῖστα ἀποφαί- νεται, λέγων,

Οἶδα δὲ ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης· καὶ,

Τῆχος πεποχρῆξ' ἔσθλινόν διδοὶ εὐρύοπα Ζεὺς.

διελέγετο μὲν τοι ἢ δ' ἄρχαίου (Ἐφιστικῆ), πᾶσι τ' αἰδρίας, πᾶσι τε δικαιοσύνης, ἠρώων τε πέρι καὶ θεῶν, καὶ ὅπη ἀπεχρημάτισται ἢ ἰδέα ἔ' κόσμου.

Τελφοτάτης.) εἴπω φιλοσοφίας ἕξ ἄθους
 χρῆστος συλλογίστης, οἷα καὶ ἄρχαία.
 Νεδυδύεται.) ἥως δακρυμῶ ποιῆται.
 Ενδιδύεται.) πρὸ ἐξιδύεται.

Του οἰεῖται.) οἴεται γὰρ τις καὶ ἐαυτὸν με-
 γάλα πρὸς ἄρετιν. ἔπειτα ὄναρ ἰδῶν τὰ βίς
 ἐμπαθῶσι φιλοφύλακα, κέχλιε καὶ αὐτὸς, ἄχ-
 ῆτον ἐκείνων. πειρωμένη γυνὴ ἢ φαιτωσία ἔ-
 δακρυμῶσασα, ἔπειτα χροῦσα τι πλέον τῆς
 οἰήσεως, ἔπειτα ὑπολήψεις ἢ ἔχῃ τις καὶ ἐαυ-
 τῆ, ἀπαδείκται τὸν αὐτῶν ὅτι οὐκ ἀπα-
 θῶς ἀφαιρείται καὶ τὰ δάματα, ἀλλὰ ἢ
 ἰσχυρῶς συγκατατίθεται, ἢ ἰσχυρῶς ἀπικροῦε-
 ται, ὡς ἐκαστος ἔτυχε τὸν λογισμὸν ἀφελῶν
 μνημέων καὶ τὰ πρῶτα.

Οἰεῖσθαι.) τῆς ὑπολήψεως.
 Πρὸς πᾶσαν.) ἁπλῶς.
 Pag. 156. Αποσυρομένη.) μισοδύμω.
 Οὐχ ἦκιστα.) ἥως ἰσχυρῶς.
 Καθεύδουσιν.) ἡμῶν.
 Μελιχώτατον.) ἀφροντότερον.
 Ἐναπομνησθῆσθαι.) ἐναπομνησθῆναι.
 Ὑπὲρ ζωῆς.) πρὸ καθημερινῶν.

Εἰ δὲ τις μῆτοι.) Εἰ οὖν βούλοιστο τις,
 φησὶν, ἐξγράψως σημειοῦσθαι βίς οἰήσεις, ὁ-
 φείλη σκυπτήται βύτοις δι' ὀραμῶν καὶ ῥημῶν,
 εἴτ' οὖν λέξεων δριμέως ἀπομνησθῶν τῆς ὑπο-
 κειμένης ὑποθέσεως καὶ ἐνοίας, καὶ διλογί-
 των ἐταργῶν τὸν ἐκείνων νοῦν. Εἰ δὲ μὴ,
 κερῶν αὐτῶν εἶη καὶ αἰόνητον ὁ σπουδαίον, μὴ
 διωκόμενον ἀγαθῶν τὸν διδασκόμενον ἀκρα-
 τῶν ἐπὶ τῆ αὐτῆ νοήσῃ καὶ ὑπολήψει, ὅποια
 καὶ αὐτὸς ἔχει ἔχῃ ὁ γράφων καὶ διδάσκων.

Αψυχα.) αἰόνητα καὶ κερῶν.
 Αλλ' ὅπου.) ἥως ἐνέχε τῆ διδασκῆν τὸν ἀ-
 κροατῶν καὶ οἰήρων.
 Ἐν ταυτῶν.) λέγω.
 Γάλα.) ἀφαιρέσθαι.
 Κινουμένων.) ἐμφύλων, ζώντων, φανερῶν
 δυναμῶν τὸν ἐκείνων νοῦν.
 Νικῶν.) ἐπὶ οἰήσεως.
 Χωρὴ πᾶντα.] πᾶντα ταῦτα, φησὶν, διό-
 λως μὲν ἢ φαντασία χωρὴ καὶ διδασκῆ τὸν κερ-
 θεύοντα· ἢ δὲ λέξις δυσκόλως αὐτῶν χωρήσθαι,
 ὥστε διδάξαι τὸν ἀκροατῶν.
 Γὰρ ἐπὶ δὲ.] ἥως ἐργασίως.

A Absolutissima.) quippe quae philosophia qua-
 dam sit ex optimis moribus decerpta, qualis erat
 veritas.
 Iuueniliter audet.) documentum pra-
 stat.

Ultra opinionem.) Cogitat enim aliquis
 de seipso magna, quantum ad virtutem: deinde
 dormiendo videns ea quae his qui affectibus in-
 dulgent grata amabiliaque sunt, ipse inhiat &
 intentus est, non minus quam illi. Itaque imagi-
 natio periculum faciens, perpendens, indulgens,
 & quidpiam concedens ultra opinionem & con-
 iecturam quam quis de seipso habet, demonstrant
 hominem haud rigido, stupido, immotoque ani-
 mo affectum esse circa spectra, verum aut for-
 titer annuit, & assentitur, aut vehementer
 extrudit, ut unusquisque cogitationem asse-
 quutus est, se interdum exercens in suis ne-
 gotiis.

Maximè suavis est.) maiorem latitiam ad-
 ferens.

C Si certè quispiam debet.) Ergo si qui-
 spiam voluerit, inquit, scribendo annotare
 somnia, ex nominibus ac verbis ea debet com-
 ponere, igitur postea dictionibus subiectam ad
 scribendum materiam & animi conceptionem
 acriter perstringentibus, & illustri ac dilucido
 dicendi genere positam sententiam exprimentibus.
 Si minus, mortuum fuerit & absurdum
 hoc studium, quippe quod impotens sit ad audi-
 torem adducendum se disciplina tradentem ex
 ipsam intelligentiam & comprehensionem,
 qualem ipse habuit & habet qui scribit ac
 docet.

D In anima.) indocta, crassa, & mortua.
 Cuius gratia.) veluti causa docendi audito-
 rem, ut intelligat somnium.
 Mouentibus.) animatis, viuentibus, ac di-
 lucide sensum subiectum aperientibus.
 Vincit.) inter somniandum.

Omnium capax est.) Horum omnium, in-
 quit, in promptu capax est fantasia, & ea dor-
 mientem docet: ac compositio morosè progredie-
 tur, ut instruat auditorem.

Quo autem pacto.) quasi dicit, haud fa-
 cile.

Per quietem videt.) *nomen vel somnium.* A
Excitatur.) *adhuc somno sepultus.*

Ideoque Aloidæ.) *Aloci & Iphimedia filij duo fuerunt, Otus & Ephialtes, qui statuta pręgrandes & immensi, & quantum ad corporis robur intolerabiles, arrogantes & insuperabiles effecti, vicinis bellis finem imposuerunt: & ob id a pœtæ ficti sunt Martem in vincula coniecisse: fabulantur præcedē eosdem ultra humanam naturam cogitantes voluisse in cælum ascendere: quocirca montes montibus imposuerunt, Parnasso quidem Ossam, Osse verò Pelium, ac deinceps similiter: vnde à Ioue fulmine tacti perierunt.*

Ideoque.) *Aloci filij, Otus & Ephialtes, à Ioue fulmine tacti fuerunt.*

Montes.) *Isti siquidem montes sunt in Thessalia. At porro Homerus in Odyssæa, l. II.*

Hi sunt conati imponere Pelio Ossam,

Scilicet, atque Ossę frondosum inuolucere, Olympum.

Icaro.) *Icarus & ipse homo erat: ceterum astronomiam discere voluit, ac siderum cursus, sed cum non posset facile rationum demonstrationes intelligere, despondit animum interim ab hac scientia: qua de causâ fabulatum est eum sibi creas alius conglutinasse, ut in cælum euolaret: sed in ipso volatu sole eidem occurrente ac vehementius insultante, liquefactę sunt pennę: ipse verò cecidit in eam partem maris, quę ei sorte contigit, à quo pelagus Icarium appellatum est: (feliciorē itaque dicit somniorum volatum) ac delapsus in mari suffocatus est.*

Adnotat.) *quodam quasi signo nota.*

Euadit.) *inter somniandum.*

Nam paulò post.) *Alicubi enim super terram inuenitur: neque peregrè proficiscebatur, ut dicamus eum venisse in terram.*

Nihil enim.) *Nihil quippe aliud in somniorum est proprium ac peculiare, quàm tempus interiectum obregere, & citra temporis mensuram demonstrare ea quę cum tempore &*

Οναρ.) ὄπτηρρημα, ἡως καθ' ὑπνοῦς
Οιαρ ὄρα.) ὄνομα, ἡως ὄραρον.
Διδυμῆσι.) ἐπὶ καθεύδων.

ΟΙ μὲν οὖν.) Αλωέως & Ιφιμεδείας παῖδες ἐγένοντο δύο, Ωτος καὶ Εφιάλτης, οἱ δὲ ἤλικίαι ὑπερμεγέθης καὶ πλεῖν τῶ σώματος ῥόμῳ δυνάστατοι ἡρόδομοι καὶ αὐτοβέλῃται ἐπαυσαν τοὺς πλησιοχώρους πολέμους. καὶ εἰς τὸ ἐμυθεύθησαν ὅτι τὸν Ἀρεά ἐδάσαν μνησθόνται δὲ ὅτι καὶ ἀλλοῖον τῆς ἀθροῦσης φρονήσαντες φύσεως, ἡβουλήθησαν ἀναβῆναι πρὸς οὐρανὸν διὸ ἔρη ὄρεσιν ἐπιπέσω, Πάρνασσῳ μὲν πλεῖν Ὀσσῆν Ὀσση δὲ τὸ Πήλιον, καὶ ἐφείξῃς ὁμοίως ὅθεν καὶ τῷ Διὸς κεραιωθέντες ἀπέλωστο.

Οἱ μὲν οὖν.) οἱ τῶ Αλωέως παῖδες, Ωτος καὶ Εφιάλτης, καὶ τῷ Διὸς κεραιωμένους.

Ορη.) Ὀσσῆν καὶ τὸ Πήλιον. Ἐῶτα γὰρ ὄρη παρὰ Θετταλίῳ. Ὀμηρος δὲ φησὶ ἐν Ὀδυσσεύῳ, Ὀσσῆν ἐπὶ Ὀλύμπῳ μέμασαν ἡρόδο, αὐτὰρ ἐπὶ Ὀσση.

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἢ οὐρανὸς ἀμβρατὸς εἶν.

Ικαρο.) ὁ δὲ Ἰκαρος, ἀθροῦς ἦν καὶ αὐτὸς ἡβουλήθη δὲ πλεῖν ἀερονομίας μαχθῆναι, & τοὺς τῶ ἀέρων δρόμους μὴ δυναμένως ἰσχυρῶς καὶ ἡμῶν λόγων ἀποδείξῃς σιωπῆσαι, ἀπειπε μέγαζον τῆς μαθήσεως. διὸ τῶ ἐμυθεύθη ὅτι προσεκόλλησεν ἑαυτῷ κέρατα πτερά, ἵνα περῶσθαι πρὸς οὐρανὸν μέγαζον δὲ τῆς πησεως τῶ ἡλίου προσβαλόντος αὐτῷ σφοδρότερον, ἐτάκῃσθαι μὲν τὰ πτερά, αὐτὸς δὲ ἐπιπέσκει ἐν τῷ μέρῳ τῶ θαλάσσης ἐτυχῆν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος ἐκλήθη Ἰκαρίον. εὐτυχέστερον οὖν φησὶ τῶ πῆσιν & πεσῶν ἐπνήγη ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ορωμένῳ.) πλεῖν γὰρ.
Σημαινεται.) σημειοῦσθαι.
Χαλεπόν.) εἶ.
Λεγόμενον.) μεθήμερον.
Γίνεται.) ἐν ὑπνοῖς.

Μετὰ γὰρ μικρῶν.) ἐνιαχθῆ γὰρ ὅτι γῆς διείσκειται. & γὰρ ἀπεδήμει, ἵνα φέρῃσθαι ὅτι ἦλθεν ὅτι γῆς.

Οὐδὲν γὰρ οὕτως.) οὐδὲν γὰρ ἔπειτα ἡμῶν ἐνυπνίων ἴδῃσθαι ὡς τὸ κλέψαι τὸν μέγαζον χρονον, καὶ ἀχρόνως δεῖξαι τὰ σὺν χρόνῳ καὶ ποσῶ

τελούμενα τοῖς ἐξηγητοῖς, οἷς χρημῶν κτῆ-
σιν, οἰκῶν πολυτέλειαι, ἱφίας παρρησίας,
ἀφελείων πρὸς ἀγγέλους, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

A labore vigilantibus absoluntur, ut nummo-
rum possessionem, domorum luxum & magni-
ficentiam, sapientie abundantiam, cum an-
gelis sermotationem, & reliqua huius-
modi.

Τὴν βληχλω.) ἢ τῶν πρὸς βλάτων.

Balantem.) vocem ouium.

Φωνῶν.) ἑναρθεον.

Vocem.) articulatam & perfectam.

Υποθεσεων.) τῶν ἐν ὑπνοις.

Argumentorum.) que in insomniis sese
offerunt.

Τοῖς λόγοις.) ὁ λογιζομενος.

Sermones.) historias scriptitare.

Ἐγὼ ἦδ' οἶμα.) καὶ ἦδ' καὶ τοῖς ὑπνοις δι-
κασθῆναι ὁραῖται καὶ ἄλλα ζῶα πολλὰ κτλ. ἀ-
θεσποῖς ἀφελειδίαι, καὶ φυτὰ μετὰ ἰδιώ-
ματι, ἔσθ' ἡγεῖα πρὸς ἄλλα μετὰ βλάτων
δὴ. φησὶν οὖν ὅτι καὶ οἱ τοῖς μύθοις πλάσαντες
ἄρχηται ἐκ τῶν ὑπνῶν ἔχον τὰς ἀφορμὰς. ὡς
ἦ τῶν ὑπνῶν ἕξις καὶ ἀδύναμις δείκνυσθαι
ἀλλοκότοις θεῶν, ἐμφασὶν ἀμύδρα, καὶ εἰχῆνα
τῆς ἀληθείας ἀνιματώδη, καὶ οἷς εἶπειν πρὸς
ἄρχηματα τῶν ἀπὸ ἐσπερίων ἔτι καὶ οἱ μύ-
θοι μετ' ἕξις τινὸς πλάστοισιν ἀθεσποῖν
φωτῆ ἀφελειδίαι φυτὰ, καὶ λίθους, καὶ ἄλλα
ζῶα, ἔσθ' μὲν τοιαῦτα, ἐν οἷς ἐμφωλοῦσι
μὲν σκιαγραφίαι τινὲς καὶ ἀνιματώδη πρὸς ἀνι-
ματώδη. ἡδὴ τῆς πρὸς ὅσον οἰκονομικῶς
ἀκρῶν τοῖς λόγοις τῶν πολλῶν ἀκοῆς.

B Opignor.) Nam & in somniis sibi videre
videntur alia animantia itentidem cum homi-
nibus disceptare, arbores suopte conatu & impul-
su transmutari, & homines instar volucrum
volare, & quantum ad formam figuramque in
belluas rationis expertes conuerri, & alia infi-
nita monstrosa spectra. Proinde asserunt ij qui
fabulas composuerunt ab initio ex ipsis somniis
habuisse occasionem. Vt enim somniorum li-
centia & facultas prodigiosas atque insolentes
visiones ostendit, imbecillam speciem, & ima-
ginem veritatis enigmaticis velaminibus oper-
tam, & ut ita loquar, priorum lineamento-
rum designationes eorum, que inter vigilandum
euentura sunt: sic & fabule cum licentia qua-
dam affingunt & comminiscuntur plantas, la-
pides & necnon bruta animantia humanā voce
differere, & complura talia, in quibus latitant
adumbrate quedam descriptiones, & verarum
cohortationum seminaria, & voluptatis laruam
in rei domestica dispensatione auida multorum
auditioni demonstrant.

Οἷς καὶ τοῖς.) τοῖς μύθοις.

Libidinem.) licentiam, facultatem, & pote-
statem.

Πρὸς τὴν ἀδύναμις.) ἕξις, ἀδύναμις.

Ad comparationem elocutionis.) exerci-
tationem absolutam orationem.

Pag. 157. Παρομοιω.) γυμνασία, λο-
γιζομενος.

Quibus artis princip.) hominibus.

Οἷς ἀρχῆ.) ἀθεσποῖς.

Artis.) que prior est exercitatio.

Τῆς τέχνης.) ὁ πρὸς πρὸς γυμνασία.

Finis.) huic est scopus studij.

Τέλος.) τοῦτο σκοπὸς τῆς πρὸς γυμ-
νασίας.

Quemadmodum in fabulis.) quod in casu
sum fabulas meditantur.

Ὡς πρὸς ἕξις.) ὡς μετὰ τὴν ἀκοῆν ὅτι τῶν
μύθων.

Viuenti facilitas.) morum suauitas in vi-
ta otiosa minimèque laboriosa.

Εὐμάρτυ.) δικολία ζωῆς ἀμύδρα.

Diatio.) sed hoc in loco, inquit, stylus fuerit
magno studio affectatus ab his qui contentiosè de
somnia scribere volunt. Ceterum dictiones re-
rum appendices dicit, utpote que res sequuntur
ad earum explicationem, quemadmodum scapha
sequitur nauim.

Ἡ λέξις.) ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις, φησὶ, πρὸς
ἀκοῆν ἀπὸ εἰς τὴν τοῖς φιλοσοφίας γρά-
φῃ ἐπέλθοι πρὸς ὁρίων. ἐφόλκια ἢ πρὸς ἀ-
μάρτων φησὶ τὰς λέξεις, ὡς ἐπομῆδας τοῖς
πρὸς γυμνασίαις εἰς δὴλωσιν αὐτῶν.

Lusus fuerit.) diatio ad ostentationem com-
parata.

Γένεσις.) ἡ λέξις ἢ ἐπιδημητική.

Reluxanti.) è sublimitate fastigiòque phi-
losophiæ descendenti, quando voluerit literarum
monumentis aliquod discipline speculamentum
condonare.

Χαλῶντι.) καπνῶντι ἐκ τῆς ὑψους τῆς φιλο-
σοφίας, ὅτε βούληται γράφῃ πρὸς ἀκοῆν
ἀμάρτων.

Exercere.) *Quemadmodum Aristides in A lib. de quatuor.*
 Locuplete.) *sicuti Libanius in suis meditationibus.*
 Erant.) *se huius instituti auctores ostendebant.*
 Necessariorum.) *quibuscum familiaritate & amicitia iuncti erant.*

Ciuem.) *Multas eiusmodi obiectiones, & anfractuosas questiones Rhetores exercitationis causa inuicem proponunt, & maxime omnium Hermogenes ille Tarsensis, ex quibus permulta B excerptens Libanius ea meditabatur, & in his stylum exercebat, totum argumentum in longitudinem & amplificationem extendens, & componens, ac veluti umbratile certamen exercens, & ita contendens. Itaque meminit hoc in loco Synesius unus illorum problematum: & sic se habet: Quidam pauper & alter opulentus mutuo odio flagrabant: pollicitus est autem diues se ciuibus alimenta subministraturum, si pauper morte pleteretur: concessit populus. At filios pauperis non educauit diues, sed fame perierunt: tanquam in sordibus & in reatu caedis esset, accusatur locuples. Talis questio meditando exagitur secundum dictum C & sensum.*

Nonagenarius.) *Hic Sophistam Libanium perstringere videtur, qui ad extremam senectutem progressus oper. precium duxit in declamando studium collocare: nullius enim plures meditationes reperiuntur quam ipsius, nec tot. At meditatio, inquit, adumbrata quadam est descriptio ac precedens exercitatio cuiusdam operis. Qui autem operis umbram identidem ut opus exercet, imprudenter & occulte mendacium pro veritate apprehendit, & incassum laborat.*

Præparationem.) *umbram.*

Pancratium.) *Olympica certamina quinque esse dicunt, cestum, luctam, cursum, iaculum & discum: erat quidem certe aliud etiam pancratium, quod constabat è pugilatu & lucta. Licebat enim ei qui quinquertio uti volebat & in eo se exercere, non modo leges lucta, sed etiam pugilatus vincendi gratia adhibere. Hic igitur Synesius abusive hanc vocem usurpat, & pancratium exercere, dicit, nihil aliud esse, quam principatum tenere & vincere, quemadmodum alibi aliis dictionibus abutitur. veluti in epistola ad Episcopos de Andronico, in qua dicit:*

Εμμελετοῦ.) *ὡς ὁ Αρειτίδης ἐν τῷ ὑποφ. τῷ περὶ τῶν.*
 Πλευσίω.) *ὡς ὁ Λιβάνιος ἐν μὲν τῆς.*
 Ητλω.) *ὡς ἤρχον.*
 Τάλαντα.) *λίτρας.*
 Επιτηδείων.) *φίλων ἐκείνοις.*
 Μεταδιδάξ.) *ὑποτρον.*
 Μὴ ὅτι.) *ὅ μόνον ἢ φίλων.*

Πολίτιω.) *ὡσαῦτα πρὸς βολήματα πολλά πρὸς τῆσιν οἱ ῥήτορες ἑλληνοῖς γυμνασίας ἐνεκα, καὶ μάλιστα πρῶτων Ερμογόνης ὁ Ταρσειεύς, ὃν τὰ πλεῖστα διὰ δειξιμόρφου ὁ Λιβάνιος ἐμμελέτα, τὸ ὄλιον ὑποθέσιν εἰς μᾶκος ἐκτίσεων, καὶ πλάτῃσι, καὶ ὡς ὁ σιαμαζῶν καὶ ἀγωνιστομόρφου οὕτως. μέμνηται δὲ ἐπὶ τῶν ὁ Σωκράτους ἐνός τῶν πρὸς βολήματα ἐκείνων: ἐστὶ δὲ τὸ δὲ πέντε καὶ πλούσιος ἐχθροῖ ὑποθέσιν τὸ πλούσιος ἀρέσῃ τῶν πολιτῶν, εἰ γὰρ τῶν πέντε πρὸς ἀνάγκησιν ἔδωκεν ὁ δῆμος. ὅτι ἐν ἀρέσῃ ὁ πλούσιος τῶν τῶ πέντεσιν ὑποθέσιν ἀπέθανον λιμῶν, ἔκρινεται φάσιν. μνηστικῶν δὲ ὁ ὡσὸν πρὸς βολήματα καὶ ῥητῶν καὶ διὰ τοιαῦτα.*

Επιτηδείων.) *ἐπὶ τῶν ὡσὸν τοῦ Λιβάνιου κατὰ πέντεσιν ἔοικεν, ὡς ἐς ἀκρον γῆρας ἐλάσας, πρὸς τῶν ὡσὸν ἐπιτήσιν. ἢ γὰρ ἀλλοῦ ὡσὸν ἀνδρῶν ἀνελκόντων μνηστικῶν πλείους τῶν αὐτῶν, ὡσὸν τῶσιν: ἢ ἢ μνηστικῶν, φησὶ, σιαμαζοφία τῆσιν ἔστι καὶ πρὸς γυμνασμά τῶσιν ἔργου: ὁ δὲ τῶν σιαμῶν τῶν ἔργου διευκλῆσιν ὡς ἔργου ἀσκαδῶν, ἐλάσεν αὐτὸ ἀληθείας ψευδῶσιν κατὰ τῶν, καὶ πονῶν κατὰ τῶν.*

Τῶν πρὸς ἀνάγκησιν.) *τῶν σιαμῶν.*
 D Pag. 158. Παγκρατίον.) *Ολυμπιακοῦ ἀγῶνας πέντε φασὶ, πυγμῶν, κάλῃσιν, ἀκρόποσιν, καὶ δίσκων. ὁ μὲν τῶν παγκρατίων, ἐπιτήσιν τῶν αὐτῶν. σιωπῶν γὰρ ἐκ πύγμῆσιν καὶ κάλῃσιν τῶν. ἔξισιν γὰρ τῶν παγκρατίων ἐπὶ τῶν, ἢ μόνον τῶσιν νόμοισιν τῆσιν κάλῃσιν, ἀλλὰ καὶ τῶσιν τῆσιν πυγμῆσιν χρῆσασθαι πρὸς τὸ νικῆσθαι. ἐπὶ τῶν δὲ ὁ Σωκράτους πρὸς ἀνάγκησιν τῆσιν λέξῃσιν, καὶ παγκρατίων φησὶ, ὁ καὶ πρῶτος ἀγῶνας κεραιῶν καὶ νικῶν, ὡς ὁ καὶ ἀλλοῖσιν ἀλλοῖσιν λέξῃσιν πρὸς ἀνάγκησιν ὡς ἐπὶ τῶσιν πρὸς τῶσιν ἀνδρονίκου ὑποτρον, ἐπὶ τῶν φησὶ,*

ὅτι ἐγὼ μὲν παρῴλερον, ὡς ἐκ τῆς τυχούσης
αἰτίας εἰς πλὴν φύσιν ἐπαυμελεύεται ὁ Ανδρό-
νικος, ἔτε εἰκὸς ἀπολμότερον ἔσθαι, ἀλλ' ὅ
καὶ πό. ἐκ τῆς γὰρ ὁ ἀπολμότερον ἐπὶ τῆς δρα-
σύτερου ἐκλαμβάνει.

A Quia commemoravi equidem, tanquam
ἐ triuiali causa in naturam reuerfurum
Andronicum : nec decens ac consenta-
neum est eum formidolosum fore, pro-
pter hoc & illud. Ibi enim non imbellem pro
audaciore & confidentiore vsurpauit.

Παλικάριον.) ἥως παρῴλες ἀγῶνας νικῆσαι.
Απολαύειν ἑαυτῶν.) τῆς ἑστὶ τῆς οἰκείων
λόγων αἰσθῆσι, ἥως ὀφείλοντες καὶ κερδαίνειν αὐ-
τοῖς τοῖς ἑαυτῶν λόγοις καὶ πλὴν ἑφίαν.

Pancratium.) Quasi ex omnibus certandi
generibus palmam reportare.
Ex se ipsis incommodum percipere.) id
est, ἐ suis domesticis orationibus priuatisque com-
mentis, ac se ipsorum studia & sapientiam de-
berent lucrifacere.

Αρχιλόχος.) Ο Αρχιλόχος ἑστὶ, ὁ ἄρχαῖος
ἡδὲ λυρικός ποιητής, ὅς οὐ μόνον παρῴλες λυρῶν
ἦδεν, ἀλλὰ & ἐν μέτρῳ Ἡρωϊκῶν τὰ κατ' αὐ-
τὸν ἔγραψε. τῆς ἑστὶν ἐπαυμένη καὶ Φιλόστρατος ἐν
τοῖς βίοις τῆς ἑφιστῶν. παρῴλες γὰρ ἐκ τῆς πνα
τῆς ἑφιστῶν λέγοντα, Ομηρον μὲν φωνῶν ἑ-
φιστῶν, Αρχιλόχον δὲ πνεύμα ἑφιστῶν.

B Archilochus.) Is Archilochus vetus erat
poeta lyricus, qui non modo cecinit ad lyram,
sed etiam Heroico versu ea quae sua etate gesta
sunt, descripsit : hunc summis laudibus exor-
nat Philostratus in Sophistarum vita. Intro-
ducit enim ille quempiam sophistarum dicen-
tem, Homerum quidem vocem esse sophi-
starum, Archilochum verò spiritum sophista-
rum.

Οὔτε γὰρ.) ὡς παρῴλες ὁ Λιβαῖος ἐν τοῖς με-
λέταις.

C Neque enim.) velut Libanius in suis me-
ditationibus.

Τὸ μὲν Ἡρωϊκόν.) Ἡρωϊκὸν καλεῖται φῶλον
τοῖς στρατεύουσιν καὶ τῆς Τροίας Ἐλλῆνας,
οἱ ἐπὶ δόξοις, φησὶν, ἐποίησαν, τοῖς ἑαυτῶν
ποιήμασιν ἑαυτοὺς δὲ ἀκαχεῖς εἶασαν, ὅτι ἐν
παρῴλες ἑαυτῶν βίου εἰπόντες ἔπει οἱ ποιηταί.

Heroum genus.) Heroicum vocat genus,
Gracos qui ad expeditionem Troianam profecti
sunt, quos illustriores clariorisque, inquit, suis
poematibus effecerunt : se ipsos verò inglorios
& illaudatos esse passi sunt poetae, nihil de sua
iporum vita dicentes.

Ἡρωϊκόν.) τοῖς Ἡρωαίς.
Ἐπικωδέστερον.) ἐπὶ δόξοις.
Τῆς ὁρῆτης.) τῆς ποιητικῆς.
Παρονομομυθίαν.) πλὴν κρηνομομυθίαν.
Πιστεύεται.) ὁ χρόνος.

Virtutis amore.) poetices.
Librum à nobis insolenter cōscriptum.)
Contra leges res nouas molientem. Et est sensus,
Si quis cupit literarum monumentis relinquere
orationem quae à se ad posteros perueniat, inor-
natum & inconditum hunc librum contra con-
suetudinem scriptum inquirat & euoluat.

Sit omnipotenti Deo honor, gloria, & gratiarum actio.
Ἐγὼ τῷ πανδοδυνάμῳ θεῷ τιμὴν, δόξαν, καὶ εὐγνωμοσύνην.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΑΡΙΘ

AD SYNESII ORATIONEM DE REGNO,

NOTÆ.

VIN ad Arcadium Imperatorem habita hæc oratio sit neque mihi, neque alteri omnino, qui eam legerit, dubium esse potest. Nec Euagrium moror, qui *περὶ αὐτῶν τῶν Θεοδοσίων* inscribit, uti & Turnebus in variis lectionib. obseruauit. Haud enim alteri quàm Arcadio conuenire, quæ in ea dicuntur, possunt:

Non seniori Theodosio, quando eius pater, apud quem habetur illa, ob bellicam virtutem imperium dicitur asssecutus: Theodosius autem priuato patre natus est, quique, ut Pacati verbis utar, principem habuit, qui princeps esse debuerat: Neque item iuniori Theodosio, Arcadij filio, cuius parens certè nullo sudore Imperium est promeritus. Quare vide àn apud Euagrium pro *αὐτῶν τῶν Θεοδοσίων* legendum sit *περὶς Αρ. τῶν Θεοδοσίων*. Ac nescio an alia eiusdem argumenti Theodosio fuerit inscripta; Suidas enim *λόγους βασιλικούς, & πόμπησικούς* commemorat. Vt cumque se res habeat, constat ad Arcadium penè adhuc puerum missum patriæ nomine Synesium & auream coronam obtulisse, & eam ipsam hac de Regno administrando plus picta, plus aurea, ut diceret Sidonius, oratione conuenustasse; In qua cum liberè sed prudenter Regum vitia, luxusque perstringuntur, tum salutaria Imperij recte gerendi præcepta traduntur, omnia veterum ex Philosophorum, Platonisque potissimum & Aristotelis hausta fontibus, quorum is se perpetuò alumnum profiteretur.

P. 1. Οἷοις Ρητορικὴ καὶ Ποιτικὴ, &c.) Idem epist. 1. Γάμδας ἐγὼ λόγους ἐγγυησάμεν, πῶς μὲν δὴ τὴν ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας, καὶ τῆς σεμνῆς αὐτῆς Ποιτικῆς, πῶς δὲ ἀπὸ πῶμδῆμου Ρητορικῆς.

Αὐτὴ μὲν τοὶ πρῆξεται, &c.) Ita Themistius Orat. 7. iisdem de sermonibus loquens. αὐστηροὶ τε εἰσὶ, inquit, καὶ ὄχι ἡδέεις διγέως, καὶ ποσοῦτον ἀπέχουσι τῷ θωπεύειν, ὥστε καὶ πολλὰ καὶ ὀπιτημῶσι πῶς θεαταῖς ὅτῳ τι πλημμελὲς συγγινώσκουσι. Atque eiusmodi amicorum esse sermones, ac colloquia præclarè docet Plutar. Opusc. Quomodo discernendus ab amico adulator.

P. 2. Καὶ ἀπειροδοσι δὴ ξεσθαι πλὴν καρδίας, &c.] Facit omninò ad hunc locum dictum illud apud Platonem Alcibiadis, in Symp. ἐγὼ αἶψα δεδηγμένος τε ὑπὸ ἀλγυνοτέρου, ἢ ὁ ἀλγυνοτάτου ὧν αὐτὸς δηρῶν. πλὴν καρδίας γὰρ, ἢ ψυχῆς, ἢ ὅ, τί δεῖ αὐτὸ ἀνομῶσαι πληγῆς τε, καὶ δηρῶν ὑπὸ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχθρῶν ἀρεῶν.

περὶ νέου ψυχῆς, καὶ μὴ ἀφουεῖ, &c.

Οὐκ οἶδ' ὅτι ἡ μαθητικὴ, &c.] Sumpta hæc ex Platonis Gorgia.

Κρέα μὲν γὰρ σὺν ἑᾷ ἀφ' ἑρρίλων, &c.) Clem. Alex. 1. Pæd. c. 9. οἱ πρὸς χάριν οὐκ ἐπιθυμῶντες ἀγαπῶσιν ὃ μὴ λυποῦσιν, οἱ δὲ πρὸς ὠφέλειαν ἐπιθυμῶντες εἰς τὸ πρᾶξιον λυπηροί, ἀλλ' εἰς τ' ἐπιπλάττειν ὡς βέλτερον αἰῶνα.

Τὰ ὦτα ἐκδεδιήθηται, &c.) Corruptæ, depravatæque sunt, ab ijs scilicet, quibus ὁ ἦδύς, καὶ ὁ πρὸς χάριν ἔργον κρείσσον, ut ait Plutar. Est autem ἐκδιαιτῶν. Suidæ κακῶς διοικεῖν, & ἐκδιδίχθαι est ἡ περὶ. Hesych. ἀφ' ἑρρίλων ἀφ' ἑρρίλων, ἀφ' ἑρρίλων. Vbi pro priori glossæmate libens emendauerim ἀφ' ἑρρίλων. Porro eodem modo eis ἑρρίλων, καὶ βιωμελοχίαν ἐκδιδίχθαι dixit Alexandrinus 2. Pædag. cap. 4.

Εμέσσι πέμπται Κυρῶν, &c.) In hac Legatione scripsit & aliam ad Pentadium orationem πρὸς δάσιν, ut ipse testatur in epist. ad Hypatiam. Sæpius verò publicè à ciuitatibus, & prouinciis coronas ad Imperatores missas non vno ex Scriptore didicimus. Curtius lib. 4. In eo concilio, ut sunt Græcorum temporaria ingenia, decernunt ut duodecim legarentur ad Regem, qui ob res pro salute, ac libertate Græciæ gestas coronam auream donum victoriæ ferrent. Ammia. Marcell. lib. 23. de Iuliano Imper. In statione (inquit) sub pelliibus mansit, ubi Saracenarum reguli gentium genibus supplices nixi oblata auri corona, tanquam nationum suarum dominum adorarunt. Author Panegyri. ad Constant. Merito igitur tibi, Constantine, & nuper Senatus signum dedit, & paulo ante Italia scutum, & coronam, cuncta aurea dedicarunt, ut conscientiæ debitum aliqua ex parte releuarent: debetur enim, & sæpe debetur & diuinitati simulacrum aureum, & virtuti scutum, & corona pietati: Denique Probus Imperator epist. ad Senatum apud Vopisc. Coronas, quas mihi obtulerunt omnes Gallia ciuitates aureas, vestra P. C. clementiæ dedicaῖ.

Πόλις Ἑλλῶν, παλαιὸν ὄνομα καὶ σημεῖον.) Strabo lib. 10. Vide & Herod. Melpom.

Καὶ ἐν ἀδῆ μυσία, &c.] Vide Strabo lib. 17. nostrum epist. 50.

Pag. 3. Μὴ πρὸς ὁδοῦ πρὸς θεῶν, &c.) Legendum hoc loco θεῶν non θεῶν. Respexit enim haud dubiè ad Platonis locum istum in Lyfide ποῖος τις οἶος ἀνὸς σοὶ δοκῆ ἡμερῶν ἐστίν, εἰ ἀγαπᾷς θεῶν, καὶ δυνατωτέρων πρὸς ἀγῶνας ποῖος; δηλονότι φαῦλος.

Τὸ πρὸς χάριμα τῆς, &c.] Aristot. 4. Eth. cap. 9. Diogenes Cynicus apud Laërtium χάριμα τῆς ἀρετῆς appellat, & Lyco aiebat δεῖν ἀρετῆς χάριμα τοῖς πασι πρὸς αἰδῶ, καὶ φιλοτιμίαι, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα, καὶ χάλισον. Καὶ Ησίοδος δοκεῖ. I. ἐργ. καὶ ἱμ.

ὑπὲρ τ' ἀλάλα Δαρειῶν, &c.] Herod. Thalia.

Καὶ τοῖς χαρμῶν τοῖς, &c.] Host est ἰπποπόδες, ut postea eos appellat.

Οὐδ' ὁρώμενον αἰ πλείους, &c.] Simillimum est Xenoph. illud de Cyri imperio 1. Κύρου παῖδ. Κύρος γὰρ ἴσμεν ἐγγλήσμενος πείθεσθαι τοῖς μὲν ἀπέχοντες παμπόλλων ἡμερῶν ὁδοῦ, τοῖς δ' ἐν μίλιον. τοῖς δ' οὐδ' ἐωρακότες πύποτι αὐτοῖς, τοῖς δ' ἐν ὄψει εἶδοντες, ὅτι σὺν αὐτῷ ἴδοντες. Legendum verò paulò post ὁ κρητῶν ἢ ἀχρῶν, vel τῶν ἀχρῶν.

P. 4. Ἐστὶ δὲ ἓ μίᾳ φύσει, &c.) Vide Arist. 1. Nicomach. cap. 12. & 7. Polit. c. 2. i. Rhetor. Senecam Lib. de Vita Beata.

Ἀναπέμπασαί ᾧ τὸν πατέρα, &c.) Historici horum temporum omnes. Claud. Paneg. in 4. Conf. Hon.

*Digna legi virtus, ultrò se purpura supplex
Obtulit, & solus meruit regnare rogatus.*

P. 5. Ἀσκητέον εἶναι τὴν ἰσχυρίαν, &c.) Lamprid. Heliog. Imperatorem esse fortunæ est. Nam & minus boni reges fuerunt, & pessimi. Agendum verò ut sint Imperio digni, quos ad regnandi necessitatem vis fatalis adduxerit.

Ἀλλ' ἕτεροι δύο τυχεῖνοι, &c.) Maximum & Eugenium. de quibus præter Ecclesiast. hist. Latinus Paca. Paneg. & Claudianus.

Ἐντάφιον ἔχει τὴν δρεπτινὴν, &c.) Ita 2. de Prouid. γὰρ μὴ ἐποιουῶ το ὄρωντες τί καὶ παθεῖν, καὶ εἶναι ἐντάφιον δρεπτινὴν.

Καὶ ὅν ἐπὶ παῖδα, &c.) Nam ante Imperium natus est Arcadius, Honorius duntaxat Imperante Theodosio. Claud. de 4. Conf. Honor.

*Nasceris æquæua cum maiestate verendus,
Nullaque priuata passus contagia sortis
Omnibus acceptis, ultrò te regia solum
Protulit, & patrio felix adolescens in ostro.*

Ἀλλ' ὅς μὴ αὐτὸν ἑαυτὸν.) Translatum id ex Platonis Polit. Nec ab simile quidam habet Xenoph. 8. Κύρου παιδ. & Dio 4. de Regno.

P. 6. Οὐ γὰρ ἀπογνώσκω.) Imitatus est locum illum Plat. Theæt. τὰς γὰρ ὄντι ἢ νεότερης εἰς πρῶν ἐπίδοσιν ἔχει.

Ἀλλὰ μὴ γὰρ ἄλλως, &c.) Vide Aristot. 2. Eth. c. 8.

P. 7. Ὡς ἔστιν ἄμαχον, &c.) Eadem repetis 1. de Prouid.

P. 8. Ἀπὸ ὀργανικῆς καλῆς.) Arist. 1. Eth. Plato in Menone, Euthyd. 1. de Leg. & alibi passim. Vide Apul. de Philos.

Οὐδὲν ἑδαμῆπου, &c.) Dionys. de diuin. nomin. & de cœlesti hierarch. duplicem Dei cognoscendi rationem adfert, quarum ea vñtatissima, quæ ex negatione cæterarum rerum sumitur. Qua de etiam Herennius Platonius in Metaphys. qui liber nondum editus breui, si me Deus iuuerit, lucem videbit.

P. 9. Καὶ ἀποφαίνην τυχεῖνα, &c.) Lego. ex coniectura δικαίως τυχεῖνα, vel quid simile.

Καὶ σοφοὶ δῆμοι, &c.) Ita Plin. 2. hist. nat. c. 7. Sedere cœpit sententia hæc, pariterque & eruditum vulgus, & rude in eam cursu vadit.

Ἰεραὶ δ' εἰς τελεταῖς, &c.) Camerarius pro πατέρων ἡμῶν, πατέρ ἡμῶν corrigit, ut de Dominica oratione loquatur Syn. quod equidem probo: indidemque colligo Christianum tum fuisse Synesium, cum eam legationem obiit.

Καταχεῖν δὲ ἑδαμῆναι, &c.) Aristoph. Equit.

— καὶ μοι δοκεῖ ἢ θεὸς αὐτῆ

Τὴν δῆμου καταχεῖν δρεπτινὴν πλαγυρίαν.

Οὐκοῦν συμπροσλήψομαι, &c.) Ita Lucian. Imag. καὶ μοι δοκεῖ στυβερῶν καὶ αὐτὸς δεήσασθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ἢ πλαστῶν, ὅσπερ γραφῶν μόνον, ἀλλὰ ἔφιλosophῶν, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κειμένας ἀπειθυῖαι τὸ ἀγαλμα.

Pag. 10. Αφ' ἐστίας γδ ἀν' ἑστίας, &c.) Notus Adagio ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι, hoc est consentaneum rei gerendæ initium capere. Plato Eutyphr. ἀπερχος γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι κακουργεῖν πλὴν πόλιν ἑπιχρῶν ἀδικεῖν σι. Aristoph. Vespsis.

— ἄλλ' ἵνα

Αφ' ἐστίας ἀρχόμενος ἔπιτείνω τινά.

Ortum hoc prouerbium ἀπὸ τῆς ᾠδῆς τῆς ἑστίας δρυμέων (ait Hesych.) sed corrigo δρυμῶων.

Pag. 11. Καὶ μνηστῆρα μὲν, &c.) Citantur & hi versus ab Epicteto apud Arrian. 1. Dissert. c. 28. ex Medea Euripidis; Quos ita imitatus est Seneca Hipp.

— Quæ memoras scio

Vera esse nutritrix, sed furor cogit sequi

Peiora: vadit animus in præceps sciens,

Remeâtque frustra sana consilia expetens.

Κολαζόντες ὁ παχὺ, &c.) κολαζὸν dixit pro eo quod est temperare, mitigare, ac lenire. Ita apud rei rusticæ Scriptores κολαζὸν πλὴν γλῶ. Xenoph. Oecon. ἢ ὅτι δὴ κολαζέται μίγνυμεν ἅσασιν αἰάλοις. Hesych. κολαζὸν, ὄργασθαι, ὄργασθαι, Corr. ὄργασθαι, & pro ὄργασθαι fore ὄργασσασθαι. Est enim ὄργασσασθαι Hippocrati αἰαμίξαι, συλκεσθαι: & ὄργασθαι Aristoph. in Auibus idem ac φεσθαι subire, macerare.

Εὐρωμένος ὁ βασιλέως, &c.) Cyrus apud Xenoph. lib. 8. Instit. ἐγὼ δὲ τίς φίλοις πλεοσίτοις ποιῶν, πύτοις μοι νομίζω θησαυροῦ, καὶ φύλακας ἅμα ἐμοῦ τε, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν πιστότερος εἶμι, ἢ εἰ φεθουεὶ μισοφόρος ἐπισησάμενος. De Traiano Plinius. Sibi accrescere putat, quod cuique adstruitur, nullamque in eo gloriam ponit, quod sit omnibus maior, nisi maximi fuerint, quibus maior est.

Οὕτω γδ τίς ἀπὸ μύτων, &c.) Vide Xenoph. Ibid. Aristot. 3. Polit. cap. 16.

Pag. 12. Καὶ καταβιβάσας εἰς ὁ πεδῖον, &c.] Confer, si lubet cum ijs, quæ sunt apud Plin. & Lat. Pacat. in Panegyricis; idem & filio Theodosius apud Claudianum præcipit.

Nunc eques in medias equitum te confere turmas,

Nunc pedes assistas pediti.

Pag. 13. Καὶ τίς ἐχρωτέρεα βασιλεία, &c.) Seneca 1. de Clement. Errat si quis existimat tutum esse ibi regem, ubi nihil à Rege tutum est. Securitas securitate mutua paciscenda est. Non opus est instruere in altum editas arces, nec in ascensum arduos colles munire, nec latera montium abscindere, multiplicibus se muris, turribusque sapere. Saluum regem in aperto clementia seruabit. Vnum est inexpugnabile munimentum amor ciuium.

Καὶ Γλατων φύλακας, &c.) Locus est 2. de Repub.

Pag. 14. Θέα γδ δὴ καὶ πῆδε, &c.] ἦεσσι, vel θεῶν potius legerim. Expressum vero id ex 5. Κύρου παρδ.

Βίον ζῶντα θαλασσίῳ πηδύμονος, &c.) Ita Plato in Philebo ζῶντι δὴ ζῶντι βίον dixit ἀλλὰ τίνος πηδύμονος, ἢ τῆς ὅσα θαλάσσια μετ' ὄσφρῆτων ἐμφυζαῖ ἔστι σαμάτων: Atque hoc Prouerbium perperam à nonnullis detortum, in eum quadrat qui nihil præter vitam hominis habent; à Pulmone pisce de genere ostreorum, de quo Aristot. 5. Histor. cap. 15. Plinius. Ælia. lib. 13. de

animal. cap. 27. Aliud à Pulmone Prouerb. est apud Plaut. Epidico, vt quidem citat Erasimus.

*Dij immortales foccos iussi adimere pedibus ; pulmo enim
Quod perhibent prius venisset, quam tu aduenisti mihi.*

Verùm in Lambini, vulgatisque aliis editionibus aliter hi versus leguntur.

*Dij immortales otiosè ijsse admiror, pedibus pulmoneis
Qui perhibetur prius venisset, quam tu aduenisti mihi.*

Vbi pulmoneos pedes ab alia mente accipi scio. Addo postremo de Pulmone pisce intelligendum illud Epicuri conuitium in Nausiphanem apud Laërt. *πλωμόν τε, αἰτ, αὐτὸν ἐκάλει, καὶ ἀπατεῖνα καὶ πόρνον.*

P. 15. Τοὺς μικροκεφάλους τε, καὶ ὀλιγογνώμονας, &c.) Hoc est pumilos, nanos distortos, spadones: Quorum omnium pædagogia non modò Romanis Imperatoribus, sed & beatoribus numerosa erant. Sueton. in Domitian. scribit in delitiis habitum puerulum quendam *μικροκέφαλον*: Ac per omne (inquit) gladiatorum spectaculum ante pedes eius stabat puerulus coccinatus, paruo, portentosoque capite, cum quo plurimùm fabulabatur, nonnunquam serio. Petronius Sat. *Præcedentibus faleratis cursoribus 4.*

Et Chiramaxio, in quo delitiæ eius ferebantur, puer vetulus, lippus domino Trimalcione deformior. Sequitur mox: Cum ergo adferretur ad caput eius cum minimis Symphoniacis tibijs accessit. Ita in omnibus codicibus, vbi pro minimis suspicor leg. *mimis* cum distinctione, *mimis, Symph.* &c. Postremò id obseruo Augustum pumilos atque distortos, & omnes generis eiusdem, vt ludibria naturæ, malique ominis abhorruisse. Suet.

Ἀπόπληκτος δὴ θεσπος, &c.) Non stolidus, aut stupidus magis, quam prodigiosus, & portentosus. Hefych. *Ἀπόπληκτος, ᾧ ὄρε αὖ τις ἐκὼν ἀεθπελάσσειν* Iuuen. Sat. 5.

Et cui per mediam nolis occurrere noctem,

Cliuosa ueheris dum per monimenta Latina.

Ὅδοι χαλασίουτες, &c.) Adifis. Clem. Alex. 3. Præd. c. 4.

Pag. 16. *Καὶ λίθους ἐξ ὀρέων, &c.)* Veterum luxus iste notissimus, qui vnio- nes ac lapillos nulla non parte corporis gererent, de quo Plin. lib. 9. cap. 35. & in procem. lib. 12. Atque hoc in principibus æque ac priuatis notatum, præcipuè quod in calceis haberentur. Lamprid. Heliogab. *Habuit & in calceamentis gemmas, & quidem sculptas, quod risum omnibus mouit, quasi possent sculptura nobilium artificum videri & in gemmis, quæ pedibus adhaerebant.* Alexander verò Seuerus eodem authore gemmas de calceamentis, & vestibus tulit, quibus vsus fuerat Heliogabalus. Vopiscus Carino. *Habuit gemmas in calceis, nisi gemmata fibula vsus non est, balteum etiam sepe gemmatum.* Postea tamen receptum id, & in Imperatoriorum insignium censu habitum. Pacatus ad Theodof. *Quisquis purpura quandoque regali vestire humeros cogitabit, Maximus exutus occurrat: quisquis aurum, gemmasque priuatis pedibus optabit, Maximus ei plantis nudus appareat; quisquis imponere capiti diadema meditabitur; auulsum humeris Maximi caput, & sine nomine corpus aspiciat. Quod quidem à Diocletiano primum instituit.*

rum docet Euseb. in Chron.

Τοῖς δ' ἐφιζῶντες, &c.) Cassiodor. l. 6. in formula Comit. Neapolitan. Confidis gemmatum tribunal, sed tot testes pateris, quot te agmina circumdare cognoscis.

Ἡ μὴ καὶ πέπλον πιῖτον, &c.) πέπλον hoc loco pro toga palmata siue plecta vsurpat; quæ triumphalis olim, post in Consulum insignibus tractata fuit. Sidon. lib. 8. epistola 8. *Et illam Sarranis ebriam succis inter crepitan- tia segmenta palmatam pluspicua oratione, plus aureâ conuenustauit.*

Καθὰ ὅς εἰ τις, &c.) Clem. Alexandr. 2. Pæd. cap. 12. de mulieribus loquens Δεσμὰ ἑαυτῶν, inquit, *ᾤχεσθαι μωρία, καθὰ ὅς καὶ ὅσα τῶν Βαρβάρων φασι τοῖς κακούργοις χρεῖσθαι.* Et paulò post: ἢ γὰρ ἐχὶ κλοῖος ὁ χρυσοῦν ἐστὶ ᾤχεδὶ- ραρον, &c. hinc Philemon Comicus in Syneph. *πέδλω* appellat, pedule orna- mentum muliebre.

*Ἰμάτια λευγαίοντα, καὶ πέδλω τινὰ
Χρυσῆν.*

Τῶν ἐν τῇ ποδοκῆκῃ, &c.) Apud Hesych. *ποδοκῆκῃ, ὅ ἐν τῇ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακούργοι δεσμοῦνται.* Suidæ etiam *ποδοκῆκῃ.* Harpocratiōni δ' ἐν τῇ δεσμο- τηρίῳ ξύλον. Cippus Latinis. Gloss. vet. Cippus *ἐνός λίθινος, κορμῆς, ποδοκῆκῃ.* Ita etiam Suid. Plaut. Aſina.

*Aduorsum stimulos, laminas, crucésque, compedésque,
Neruos, cathenas, carceres, numellas, pedicas boias*

Ἀλλὰ δεῖ τῶν χρυσῶν, &c.) Chrysitis argenti spuma est, contrà quam no- minis ratio postulet. Plin. lib. 33. cap. 6. Dioscor. lib. 3. cap. 102. Hic tamen pro aurea, siue aurosa arena, vt opinor, accipitur, qua principum, ac lautio- rum pauimenta sternerantur. Lamprid. Heliogab. *Scobe auri porticum strauit, et argenti, dolens quòd non posset et electri: idque frequenter quacumque fecit iter pedibus usque ad equum, vel carpentum, vt fit hodie de aurosa harena.* Vulgus scobe ad id lignea utebatur. Iuuen. Sat. 14.

*Ne perfusa luto sit porticus, et tamen uno
Semodio scobis hæc emendat seruulus unus.*

Μὴ ἐχὶ καὶ τῶν σκύτεσι καὶ ποδημάτων, &c.) Siue id de calceis auratis Con- sulum intelligendum sit, quos eis tribuit Cassiodorus, siue de gemmis, de quibus paulò ante diximus, quæ tamen vtraque à priuatis etiam vsurpata. De gemmis Tertull. de Hab. Virg.

Et in peronibus uniones emergere de luto cupiunt.

Aurum verò in calceamentis mulieres præcipuè gerebant, vt ex Plinio con- stat. Lamprid. quoque Heliog. in Semiramicis Senatusconsultis statutum ait, quæ aurum, vel gemmas in calceamentis haberent. Nam & aureis clauis calceos suppingebant. Plaut. Bacch.

*Sed diuésne est istic Theotimus? CH. Etiam rogas,
Qui foccis habeat auro suppaçtum solum?*

Καὶ θαλαμῆεθε καθὰ ὅς αἱ σαύρα, &c.) Plin. Paneg. de Domitiano loquens: *Remoramur, resistimus vt in communi domo, quam nuper immanissima bellua pluri- mo terrore munierat, cum velut quodam specu inclusa nunc propinquorum san- guinem lamberet, nunc se ad clarissimorum ciuium strages, cadémque profer-*

τοι. Vfus est eadem fere similitudine Plutarchus de Aristippo Argiuorum Tyranno loquens, καὶ κατεχέλει τὴν θαυμαστὴν τύραννον, ὡς ὅτε ἐρπετὸν ἐκ φωλεῶδ' κατεργάζετο.

P. 17. Καὶ μισθὸν εἰρωῆς ἀξιοῦσι, &c.) Plin. Panegy. *Accipimus ergo obsides, non emimus, nec ingentibus damnis, immensisque muneribus paciscimur ut vicerimus.* Vide Themist. Orat. x.

Pag. 18. Καὶ εἰσαγγελοῖσι,) Internuntiis, & interpretibus. Plin. Panegy. *Felices illos, quorum fides, & industria non per internuntios, & interpretes, sed ab ipso te; nec auribus tuis, sed oculis probatur!* Herodotus Thal. scribit septem illos, qui Magis interemptis de imperio deliberabant, id pepigisse, ut liceret πρὸς τὴν εἰς τὰ βασιλῆα πύργα τὸν βουλόμηνον τῶν ἐπὶ αὐτῷ εἰσαγγελέως. A Plutarcho in vita Alexandri inter alios scriptores laudatur χάρης ὁ εἰσαγγελεῖς, & Φίλιππος ὁ εἰσαγγελεῖς: Quod nomen perperam interpretes Latinus, ut & cæterorum pro Patronymico habuit; Cui affinis error pridem à me notatus in Luciani Interprete ἐν τῷ αὐτῷ διαλέγων, ubi quod in Epigrammatico erat

Τοῖα παρόντα φασὶ τὴν Τανταλον ἀγοπὸς ἰοῦ

Μηδὰ μὲν κοιμῆσαι διαλέλω ὀδυῖναι.

Tantalum Æthope cretum ridiculè admodum reddidit.

Καθὰ ὅτε οἶμα, &c.) Cassiodor. 2. XII. Aduentum quidem regium ex ipsa potestis cognoscere frequentia comitantium, quia necesse est ut res magna competentia præmittat semper indicia. Venturum diem Lucifer demonstrat exortus: serena secutura fauens ventus ostendit, &c.

Ὡς ὅτε ἐχρησά φασὶ τὸν Καρίνον, &c.) Carinúmne illum hominem, ut loquitur Vopiscus, omnium contaminatissimum, adulterum, frequentem corruptorem iuuentutis, ipsúmque quoque malè vsum genio sexus sui? De quo adi, si lubet eundem Vopif. Aurelium Vict. & Eutrop. lib. 9. Quis credat ab homine tam impuro id vnquam profectum? cùm præsertim nullam aduersus Parthos expeditionem egerit. Quare manifestus in Synesio memoriæ lapsus, eo sanè insignior, quo minus ferenda fuit coram Principe tam impuri nominis substitutio. An verò librarij mendum est, qui pro Caro Carinum scripserit? Carus enim (authore Vopisco) post Probum Imperat. Augustus creatus, bellum Persicum, quod Probus parabat, aggressus est, non infelici successu. Nam Mesopotamia capta Ctesiphontem vsque peruenit, & Imperator Persicus appellatus est: verùm fulmine postmodum interemptus est. An id potiùs Probo Imperatori tribuendum? qui (ut idem Author scribit) aduersus Parthos profectus, Copton, & Ptolemaidem vrbes barbarico seruitio eripuit. Ex quo (inquit) tantum profecit, ut Parthi legatos ad eum mitterent confitentes timorem, pacémque poscentes, quos ille superbius affectos, magis timentes domum remisit. Etiámne dubitabimus quin de Probo sit Synesianum illud (quod nusquam, alibi à me lectum est) accipiendum?

Γίαννον ἔωλον ἔτνος, &c.) Merito Imperatori bellum meditati ἔτνος apponitur Schol. Aristoph. in Ranis. Οἱ δ' αἰδρῶσι καὶ πρὸς τὴν μάχην θαυμαστὸν ἔτνος ἐάδισιν, ὡς σὺν τελευτῇ αὐτῶν πλῆστα. Hinc Herculi cibus iste in delitijs. Glossographis ἔτνος est

ὁσῶπιον πιάσιον, & πιάσιον ἔφημα, & ἀθάρα. Quod obiter dixerim propter Virum eruditum, qui ἔπος περ ἀθάραν explicari ab Scholiaste Aristoph. reprehendat, frustra enim est; cum plerique id alij fecerint. Hesych. ἔτνος ἐρεγμός, ἔφημα θηράδες (Corr. ἀθηράδες.) Pollux. lib. 6. cap. 9. καὶ ἀθάρη δὲ (corr. ἀθάρη ex Suida) ἔτνος ἐκ πυροῦ.

Τεμάχια ἀπὸ παείχη, &c.) Notant Critici Τεμάχη propriè dici ἐπὶ τῶν ἰχθύων, καὶ πλακουῶτος: non autem ἐπὶ κρεῶν. Hinc Aristoph. Pluto.

Πολὺ ζῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπὴν ὑψίων.

Corrigendus in ea voce Suidas. Τεμάχη ἐπὶ κρεῶν, καὶ ἰχθύων, καὶ ἐπὶ πλακουῶτων, ἐπὶ δὲ πιασῶν οὐκέτι. Lego ἐπὶ ἰχθ. καὶ ἐπὶ πλακ. ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι. At hoc loco manifestè ἐπὶ κρεῶν ὑείων: Quidni verò, cum & discissi veli frustra τεμάχια appellet epist. 4. τεμαχος Latinè Copadium Gloss. τεμαχος Copadium frustum: sed propriè ossa, & offula, aut ofella: idque maximè in sue. Varro 4. de Ling. Lat. A nomine eius offula dicta, ut ossa minima in sue. Colum. lib. 12. cap. 53. de salsura suillæ carnis. Deinde offulæ carnis spissè componuntur, &c. Mart. lib. 14.

Pauca tibi curua craticula sudet ofella

Spumeans in longa cuspide fumet aper.

Quod spectat ad παείχη κρεῶν, ὑείων eadem ὑεία παείχη à Themistio dicuntur Orat. 4. in Sophoc. ut quidem emendavi. Etenim locus ille pro desperato hætenus habitus, mirèque corruptus est; ut & alia in eius orationib. non pauca, quas Latinè dudum redditas, ac recensitas propediem σὺν τῷ δὲ εἰπεῖν, emittam. Themistij verba hæc sunt de Sophistarum illiberalitate. ἰσαυτεὺς παείχη, καὶ ζυγομαχεῖ τοῖς παμίαις τὸ οἶνον, καὶ τὰ ὄψα ἀπὸ γυεῖζων. Henricus Steph. σαυτεὺς ex coniectura reponit: nec tamen (inquit) satis conuenire huic loco videtur. Rescribo ἰσᾶ τε ὑεία παείχη: Iota enim illud ab imperito librario additum, quod subscribendum fuit; Nam in Verustissimis codicibus à latere pictum nonnunquam cernitur. Cui similis error ex præpostera eius collocatione apud Plutarch. Tract. de Is. & Osir. vbi cum de Horo. sermo est à Typhone in ius vocato. παείχονται δὲ (ait) καὶ νίχη, τὸ ἔρμυδ πωτέσι τὸ λόγου μὴ τυρωμῶτος: vbi παείχονται ἢ καὶ νίχη legendum omnino. Iam quod ad Themistium attinet, infimæ in Philosopho sordis est παείχη ἰσᾶν, salsamenta suillæ carnis appendere: Quò pertinet & Prouerb. παείχους ἀξιώτερος.

Ὡν ὁ βασιλὴς ἔτε βασιλὴς ὦν, &c.) Ecquid verò pudendum est Principem esse? Forte igitur ὦν ὁ βασιλὴς ἔτε φαλακρός ὦν αἰχ. Vel certè καλῆ pro καλῆ: ut mirum sit Carinum, cum & rex sit, & caluus, non erubescere, quod rex sit, ob χύθραν illam: quòd caluus, quoniam in conuiujs dicteria multa in caluos iaci solita, ut alibi dicam.

Pag. 19. Τὸν ἐν Τιάρα, καὶ Καίδυι, &c.) Barbarorum regum ornamenta sunt: alterum insigne capitis, alterum vestimenti genus Suidæ & Hesych. κρόδης est χιτῶν Περσικῆς. χιτῶνα accipe καταχρηστικῶς pro quauis veste; alioqui enim κρόδης tunicæ superinduebatur. Xenop. 8. Κύρου παιδ. Ἡδὴ αἰτίς ἐκ τῶν πυλῶν παρῶ φαίρετο Κρόδης ἐφ' ἄρματος ὀρθῶ ἔχον πλεῖ πιάρα, καὶ χιτῶνα πορφυροῦ μεσάλοκον (ἀλλῶ δ' ἔκ ἐξέσι μεσάλοκον ἔχον) καὶ παρὶ τοῖς σκέλεσιν αἰαξυρίδας ὑσμινάφης

καὶ κέρδιον ὀλοπύρφουρον. Arrian. l. 2. αἰάλας. de Dario fugiente. ὅ μὲν ἄρμα
 ἔπολείπει αὐτῷ, καὶ πλὴν ἀσπίδα, καὶ τὸν κέρδιον: Quæ vox quoties apud eum
 authorem reperitur, toties peccat interpretes, dum *cidarim* vertit: Est enim
 Cidaridis regium capitis insigne, quod cærulea fascia albo distincta cir-
 cuibat, ut ait Curt. lib. 3. Insigniter verò quod ad ea Persarum indu-
 menta pertinet, corruptus est Iulij Pollucis lib. 7. cap. 14. καὶ Περσῶν, in-
 quit, μὲν Ἰλίου κέρδις, καὶ αἰάλας, πλὴν καὶ κυρτοσάν, καὶ κίδαριον, καὶ πῖ-
 λον καλοῦσι. Vbi dubium non est quin pro πλὴν, πίδαριον ἢ legendum
 sit, quod & vocum significatio ipsa, & Grammaticæ ratio profus exi-
 git.

Βασιλέως ἑαυτὸν ἐπιδόντος, &c.) Suspicio Galerium hunc fuisse, qui à Narseo
 Rege Persarum primùm victus est; Deinde exploratis prius hostium castris,
 ac speculatoris munere cum altero, aut tertio equite suscepto, Persas aggressus
 dedecus acceptum hosti rependit. Eutrop. l. 9.

Εἰς δὲ τίς αὐτῶν καὶ ἐνεάσας, &c. Diocletianum intelligit. De quo hist. Eccles.
 Eutrop. l. 9. Aurel. Vict.

Ἀπύρτοι μὲν οὖν, &c. Pollux lib. 8. Harpocrat. apud quem in voce βασι-
 λικῆ Ἰλίουδρομῆ, ita depravatè legitur. ἐστὶ δὲ οὗτῶν εἰς τῶν ἐνεάσων, ὅς βασι-
 λικῆ Ἰλίουδρομῆ καλεῖται. Corr. ἀφ' ὧν, vel ἔ. intelligit enim lampadum certa-
 mina.

P. 20. Αἰὶν ἡλίου τε μέγαν τήμερον, &c.] Eleganter Latinus Paca. ad Theo-
 doli. At noster hic omnibus spectandus offertur, nec magis communem hunc diem,
 atque Solem quam nostrum Imperatorem videri licet. Qui, cum vicinum habeant per-
 missa fastidium, nunquam iste mirantes explet oculos, magis magisque visus expetitur:
 nouum dictu, præfens desideratur. Petron. Sat.

Quid autem non commune est, quod natura optimum fecit?

Καὶ τοὶ κατέλυνον οὗτῶν, &c. Xenophon. ibidem, καὶ γὰρ εἰς οἰκίαν μὲν ἔδεμίαν,
 ἰδίαν ἐν ἑσπέρῳ κατήγατο. αἰεὶ δὲ ἢ ἐν ἱερῷ, ἐνθα δὲ ἀδύνατον πᾶσι τοιαῦτα
 ἑρῶσθαι, καὶ ἐν φανερῷ μῆτρως τοῖς πρῶτων ὀφθαλμοῖς τῆς σωφροσύνης ποιού-
 μενος.

Οἱ τεφανοῦσαι μὲν αἱ πόλεις, &c.] Vtriusque facti nulla apud Plutarch.
 mentio, cum alia multa eius dicta, factaq; commemoret in Apophth. De eius
 frugalitate vide Ælian. l. 5. Varia cap. 5. apud quem pridem illud mirabar
 inter clarissimos viros, qui in Græcia fuere pauperrimi, cum Epaminonda
 Pelopidam quoque Thebanum recenserit l. 2. c. 43. quem tamen ditissimum
 fuisse constat.

Τῆς μὲν κώπης ἔπειρασι, &c.] Nam, ut ait Senec. epist. 76. Gladium bonum
 dices, non cui deauratus est Balthus, nec cui vagina gemmis distinguitur:
 sed cui & ad secandum subtilis acies, & mucro munimentum omne ru-
 pturus.

Pag. 21. Οράμεν ὡς οὗτῶν, &c.] sensum subobscurum facit particula ὡς
 quæ hoc in loco pro ὅτι sumitur, nisi ante βασιλείας ἕτως præponendum. Quid
 si post ὄραμεν, addamus ὅ, & post ἔξομετίον, εἶ) expungamus?

Οἷα χωρήσασιν ῥαθυμία, &c.) Ita erat in Henr. In Med. οἷα, & ῥαθυμία. Ex qui-
 bus probabilis confici lectio potest, οἷα χωρήσασιν ῥαθυμία.

Νῦν γὰρ πρῶτες ἐπὶ Ξυροῦ ἴσανται ἀκμῆς, &c.) Hom. II. κ.

Νῦν γὰρ δὴ πρῶτεον ἐπὶ Ξυροῦ ἴσεται ἀκμῆς

Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος ἀγαοῖς, ἢ ἐβιάσαι.

Herod. Euter. ἐπὶ Ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρῶτα. Memnon. Hist. Διονύσιος ὃ τῆς οἰκείας μεθόδου χρωόμενος ἐπὶ Ξυροῦ ἀκμῆς πολλοὺς κινδύους καὶ αὐτὸς συστάντας διέδρασε.

Ἐκ τῆς ἐόντων συμπλακῆσμεν, &c.] Antea συμπλακῆσμεν. Illud verò in Med. & Henr. deprehendimus.

P. 22. Τὸ δὲ μῆτε ἀπίπαλον, &c.] Prima huius mali labes à Valente ortum habuit, qui Gotthorum auxilio confisus, quibus agrum ad sese confugientibus attribuerat, ἡμέλει τῷ λοιπῷ τοῖς Ρωμαίων φρατίωτας αὐξῆσαι. καὶ τοῖς μὲν ἤδη πάλαι φρατευσάμενοι, καὶ κατὰ τοῖς πολέμοις ἡμετέρως ἀγωνισάμενοι ὑφ' ἐμῶν τὸν ὃ σιωπηλοῦμενοι ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς καὶ κόμης φρατίωτιν ἐξηργάσειν, ὀγδοήκοντα χεῖστοις ὑφ' ἐκείνου φρατίωτου τοῖς σιωπηλοῦσας. ἀπαιτεῖσθαι κελύσας. Hæc Socrates lib. 4. cap. 34. Additque postremo τῷ τῷ ἄρχῃ γέρονε τῷ δυσχεῖσθαι τότε πρὸς ὀλίγον Ρωμαίων ἄρχῃ.

Δέον πρὸς τῷ Σκύθας, &c.] Scytharum nomine Getas, Massagetas, Sarmatas, Hunnos, Alanos, Gotthos, ac Germanos etiam ipsos antiquitas complexa est. Plin. lib. 4. cap. 12. Strabo lib. xi. ἀπὸ τῶν μὲν δὴ τοῖς πρῶτοις κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῆς Ἑλληνικῆς συγγραφῆς Σκύθας, καὶ Κελποκύθας ἐκάλεσαν. Cæterum πρὸς τῷ fuggerentibus Med. & Henr. scripsimus, potius quàm πρὸς τοῖς.

Ἀπὸ τῷ πωλητηρίου τὸν ὄντα, &c.) πωλητηρίον forum est rerum venalium, & πρῶτη. id est, lapis vnde mancipia vendi solita. Plautus Bacchid.

O stulte, stulte, nescis nunc venire te.

Atque in eo ipso astas lapide, ubi præco prædicat.

Πωλῆται apud Harpocratonem magistratus quidam Athenis erant, singuli ex singulis tribubus lecti, qui civitatis vectigalium auctioni præerant, hinc πωλητηρίον locus, in quo conveniebant.

Τὸν τε κηφιῶνα δῆμον, &c.) Aristoph. Vespsis.

Ἀλλὰ γὰρ κηφιῶνες ἡμῖν εἰσι ἐστρατήκοι

Οὐκ ἔχοντες κέντρον, οἱ μόνοντες ἡμῶν τῷ φύσει

Τὸν γόνον καταποιοῦσιν οὐ παλαιπωροῦμενοι

De forensi illa factione, cuiusque in Circenses, ac Theatrales ludos ardore multa Ammia. Marc. lib. 28. Tac. 2. Hist. Plebs sordida, & circo ac Theatris assueta.

Μῆτε τῆς χείρωνος, &c.] Siue ad centuriatos, conscriptosque milites, siue ad eos ipsos, qui delectum habent, ista referantur, χείρων αἰδώς propter κηφιῶνας illos dictum est; ἢ ἀμείνων propter Philosophos, quorum in detrectanda militiæ causa potior est.

Ἀλλ' ἐργαίει εἰ νίχας, &c.) Ita Claud. 2. in Eutrop.

— licet sponderent prospera Dini,

Turpe fuit cessisse viros.

Ἐπει οὐδὲν γὰρ καὶ πῶς βουλεύσασθαι γέμει, &c.] Idem in Ruf. 2. lib.

Nec pudet Ausonios ritus, et iura regentem

Sumere deformes ritus, vestemque Getarum,

Insignémque habitum Latij mutare, togæque:

Mærent cæprina pellito Iudice leges.

Οπὸν ὁ σιουρόφορος, &c.] Gentilis iste Scytharum, ac Gothorum amictus: est enim σιούρα Hefych. hædinum corium. At Ammian. Marc. l. 31. de Hunnis, Galeris, inquit, incurvis capita tegunt, hirsuta crura coriis muniétes hædinis. Sidon. Apoll. l. i. ep. 2. de Theodorico rege. *Circumsistit sellam comes armiger, pellitorum turba satellitum ne absit, admittitur.*

Απας γδ ὁ οἶκος ὁ καὶ τῷ ψυχρόν, &c.) Innuit hoc ipsum in Caluitij Encomio. Neque verò novitium hoc institutum Synesij tempore fuit: Nam & diu antè in Græcia tralatitium fuit, Athenis maximè vt ex Aristoph. Thesmoph. apparet, & Scholiaste. eiusdem ad Acharn. publicos ministros appellatos Scythas ait. Apud Suidam quoque σκύθαια idem est atque ancilla.

Καὶ ὁ τραπέζοποιός, καὶ ὁ αἰὲ τὸν ἵπνον, &c.) τραπέζοποιός Hefych. ἕχ ὁ μάχης, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης αἰὲ πᾶ συμπόσια ὠδυσκόλης ὀπιμελοῦ μύθος: Structorem vocat Iuven. Sat. 5. Iam ὁ αἰὲ τὸν ἵπνον ambiguum habet significationem. Est enim vox ἵπνός πολυσήματος. Hefych. ἵπνός, καμίνας, φάρος (Corr. φανός) κλίβανος μαχαρείων, & μέρος τι νεώς. sed & κοῦρῶνα ita appellavit Aristoph. in Coculo. Ex quibus omnibus caminum hoc loco deligo, & ἵπνοποιόν eum esse puto, quem Latini furnarium vocant. Gloss. ἵπνοκρούτης furnarius qui scilicet panifico præponitur, aut dulciarijs operibus. Vel certè focarium intelligo. Apud Athen. l. 3. ἵπνῖται ἄρτι sunt quos Plin. 18. c. 11. appellat furnaceos quos à Clibanitis distingunt Critici: etsi apud Hefych. ἵπνός dicatur esse κλίβανος, qui & obiter emaculandus, in voce ἵπνια, quæquidem ait esse κατάμαται τῷ ἵπνῳ Corr. καθαρίματα.

Καὶ ὁ ἀμφορεαφόρος, &c.) Hefych. ἀμφορεαφόρος πῖς μίσηδ πᾶ κερσμία φορεῶνται appellat. Latini Aquarios, & Amphorarios. Hierony. Epitaph. Paulæ, Iuven. Sat. 6.

Veniet conductus aquarius.

Τῶν τε ἀκολουθῶν οἱ πῖς θραμαλοῖς, &c.) Proclive est de lecticariis accipere: etenim σκίμπόδιον pro lectica sumitur, de qua multa in Electis Lipsius. Verùm ob stare imprimis videtur, quod ἀκολουθῶν eos vocat. At Hefych. ἀκόλουθος ὁ νεώτερος παῖς, quem secutorem Glossæ appellant, & pedissequum, & Onomast. Latinogr. Cacula ἀκόλουθος: Deinde quod ὀκλαδίας vocet, id est plicatiles. Est enim Hefych. ὀκλαδίας θρόνος πικτός, & δίφορος πατεινός ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται πῖς εἰς τὰς ἀγροὺς ἐξιοῦσι πλοισίοις: Qui locus sanè cum hoc Synesiano congruit. Ac fortean σκίμπόδιος hoc loco pro sella sumptus est, idque vox καθίζεσθαι, subindicat: Quòd enim nunquam σκίμπόδιον sellam significare asserit Lips. vereor vt id viquequaque certum sit. Apud Suid. certè, Σκίμπους σκάμνος, & φιλοσόφων καθέδρα esse dicitur. Sed non minùs apta & lecticæ significatio videri potest, tametsi ὀκλαδίας appelletur. Est enim σκίμπους (inquit Etymol. author) μέρος τι τῆς κεββάτου, μεταφορικῶς δὲ ὄλος ὁ κεββάτος. Phauorinus δὲ μέσον τῆς κεββάτου habet. A Suida, & Aristoph. Schol. dicitur. χαλαροκεββάτον, & à σαμβάζην deducitur quod est χαλαίνην, quòd cuiusmodi lectuli in recubitorio altiiores, in extrema sponda depressiores erant. Iam verò cum ὀκλαδίας idem sit quod σκάζην, & χαλαίνην, ὀκλαδίας

οχιμποδίσους haud scio an dixerit Synesius pro χωροκαβάτης : Constabant porro οχιμποδες vnico αιακριντηλω, hinc μονοκίτια dicta, quibus opposita η αμφικωλος κλίση (sic enim apud Hesych. lego, non αμφικελος) η έκαστέρων έχουσα αιακριντηλιον. Plato Com. in εορταίς apud Polluc. lib. 10. c. 7.

Επιτα κλίση αμφικωλον πυξίνω.

quam is interpretatur πλω κατακεκολλημένη. Sed fallitur, vt opinor. contra χαμενή παδάκωλος ibidem pro eodem est, ac οχιμποις, & οκλαδίας οχιμποδίσους hoc loco. Hæc paulò fufius, vt obiter explicarem, cur claudicantes hæ lectica dictæ, videlicet quòd vno recubitorio constarent, & ideo extrema, vt dixi, sponda depressiores essent, id quod à nemine hæctenus obseruatum. Hęc si Synesiani loci interpretatio arriserit, & ἀχόλουτος de quouis comitatu intelligendus erit, & καθίζεσθαι pro κατακείσθαι accipiendum.

Τοίς εἰωνίοις, &c.) Id est, δεσπόταις, vt Aristoph. Pluto. Plaut. Rud.

Sc. *Quis me nominat me? Da. qui pro te argentum dedi.*

Sc. *Quasi tuum esse seruum dicas, Damonax.*

Σπάσιως ἀφῆσαντες, &c.) Ita in i. Henr. sed in altero, & in Med. planè probanda lectio εἰσίσως ἀφῆσαντες: Quod tum demum animaduertimus, eum iam plagula ista præcelo exisset.

Γεν ἐπισημύαι, &c.) Themist. Orat. ix. similiter locutus est. ὡς περ σώματος ἐξωθεν ὑγαινοντος ῥήγμα ὑπευλον ὑποσφοδρόμοι ἐν ᾧ βάη πᾶσι δὲ κλειώτατον ἦν μερῶν ἀπὸσημνευ. ἐπισημύαι. Istic vt & apud probatissimos authores, est subita vi erumpere, aut impressionem facere μεταληπτικῶς: quod enim violenter erumpit, sui præbet indicium Aristot. 2. Meteor. cap. 8. de terræ motu loquens ὑστερον ἢ ἐξ ἐφ' ἐν, καὶ ἐπὶ δύο ἐτὶ ἐπισημύαι. Interpres Vatablus, dominatur, perperam reddidit, vt & alia in eo opere non pauca.

P. 25. Οὐδ' ἔξ ἠθέων ἦν σφετέρων, &c.) Atqui contrarium omninò prodit Herod. in Melpom. atque Cimmerios sedibus suis à Scythis Nomadibus pullos in Asiam venisse, quos cum persequi insisterent Scythæ Mediam occuparunt. Et in Clío. Κιμμέρι (ait) ἔξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθῶν. Ἡ Νομάδων ἔξανασαντες ἀπὸ κείων εἰς πλω Ασίῳ: Quem locum in animo habuerat Synesius, sed memoria, vt alibi, falsus quod ille Scythis, id Cimmerijs tribuit.

Καὶ αὐτῆς ἐτερεῖ, &c.) Vt Sesostris, de quo Herod. in Euterpe. & Ariarame- nes Darij Sattapa, de quo Ctesias in Collectaneis.

Καὶ αἱ γυναικῆς πιτε, &c.) Amazonas intelligit, quæ à Græcis ad Thermoodontem superata, & nauibus impositæ, cæsis victoribus, cum nauigadi rudes essent, temere huc, & illuc peruagata ad Mæotidem appulerunt, eiusque loci accolas Scythas diu populatae sunt, donec cum ijs pacis, ac matrimonij fœdus inierunt. Herod. Melp.

Ὡς περ Ασσυρίους, &c.) Vide Herod. in Clío.

Καὶ τὸ νῶ δὴ τῆτο, &c.) De ea Gotthorum irruptione dicemus ad Themistij Orat. x. quæ eo, vt opinor, pertinet.

Καὶ συμμαχίους ἐποίη, &c.) Claudianus.

Post acies odijs idem qui terminas armis:

Profuit hoc vincente capi.

Vide & Latinum Paca. Iordanus. Defuncto ergo Atanarico cunctus exercitus in seruitio Theodosij Imperatoris perdurans Romano se Imperio subdens cum

cum milite velut vnum corpus effecit, militiâque illa dudum sub Constantino Principe fœderatorum renouata, & ipsi victi sunt fœderati.

Τοῖς παλαμαίοις Ρωμαϊκῆς.) Ita Ammianus eos orbis Romani perniciem vocat.

Ἰπποπόξοται ξένοι.) Thucyd. lib. 2. Εἰσὶ δ' οἱ Γέται καὶ οἱ Αὐαῖ, ἄμφοτεροῖ τε τοῖς Σκύθαις, καὶ ὁμοσπόδοι πῶντες ἰπποπόξοται.

Ωσπερ πάλαξαι Λακεδαιμ.) Alianus Var. 6. cap. 1.

Pag. 26. Εστὶ μὲν εἰρήνη.] Plato 1. de Leg. οὔτε αὖ νομοθέτης ἀκρίβης εἰ μὴ χρεὴν εἰρήνης τὰ τῶν πολέμων νομοθετεῖ μάλλον, ἢ τῶν πολεμικῶν ἐνέκα τὰ τῆς εἰρήνης.

Pag. 27. Τὸ δὲ χρεῖμα τῶν προσβειῶν.) Cyrus apud Xenoph. lib. 8. πῶν προσβείων ἐν τοῖς μεγάλαις ἠγάθητο εἶ, εἰς δ' αὖθι πολέμου τῶν χρεῖματων δέοιτο.

Καὶ πατήρ ὡς ἦπιος.) Vide Sen. 1. de Clem. Dio Chrysost. orat. de Homero, ὡς δέον πῶν τῶν βασιλέων ὅτι μέλας πατρικὴν, καὶ κηδεμονικὴν εἶ μετ' ὀνοίας, καὶ ὠφελείας.

Pag. 28. Ταῦ μὲν ἀναλκεία τῶν ἐλλειμμάτων.) ἐλλείμμα est id quod ex tributo, ac pensatione reliquum est. Latinis reliqua, & reliquarium. Gloss. ἐλλείμμα, reliquia, reliquarium. Aliud Gloss. Reliquarium ἐκθεσις λοιπάδος. Apud Hesych. verò ἐκθεσις est ὄφλη. Sed hoc loco nescio an λημμάτων potius legendum sit, siue quidpiam simile.

Ὁ μὲν γὰρ ἐνδοξον.) Latinus Pacatus: Et priuatorum quidem auaritia licet mala, tamen aliqua defensio est, timetur inopia, et reponitur senectuti, et prospicitur herediti, quam affert causam concupiscendi, qui quantum ubique est, habet?

Τὸ χρηματιστικὸν τῶν φθόνων.) Plautus Mostella.

Nullum adeo hodie genus est hominum tetrius;

Nec minus bono cum iure, quam Danisticum.

Pag. 30. Μένων ἐν ἡῆ τὰ αὐτῶν.) Plato Timæo. ὁ μὲν δὲ αὐτὰ πῶντα ἀγαπάσας ἐμῶν ἐν τῶν αὐτῶν καὶ ἔσπον ἡῆ. Dionys. cap. 1. de cœl. Hier. μὲν τε ἐνδοξον αὐτῶν ἀρεθῶν, ἐν ἀκινήτῳ αὐτοῦ μόνιμῳ πεπηγῆ.

Βλῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς αἰτίβλεψαι.] Pro eo apud Polybium frequens est ἀντοφθαλμείν. expressumque id commodè ab Horatio 2. Carm. ode 2.

Quisquis ingentes oculo irretorto

Spectat acervos. —

Pag. 31. Ὡς πὶ καὶ ὄφελος.] Notum loquendi genus de lectis ac præstantibus viris. Aristoph. ἐκκλησι.

Γνωσῆες δ', πὶ τῶν ὄφελος ἐστ' ἐν τῇ πόλει.

Theocr. Idyl. 13.

— οἱ δὲ αὐτῶν ἀειγιῆς στυπέποντο,

Γαστῶν ἐκ πολλῶν παρελεγεμένοι, ὧν ὄφελος πὶ.

Arrianus lib. 2. de Exped. Alexand. Ἀλλὰ Περσῶν δ', πὶ τῶν ὄφελος, καὶ Μήδων.

Καὶ γὰρ ἔστι λόγος.] Laërtius in Democrito. πούτου ἔστι καὶ δ', λόγος ἔργου σιτή.

NOTÆ AD PHILOSTRATI DIONEM.

P Ag. 33. Κατά τῃ αἰ μαγάδες.) Frustrà Cornarius: velut Magades Musica instrumenta ad Organa, &c. Est enim μαγάς Hemisphærium illud in cithara, quod sonitus causa est, & retinaculum; siue quadratus asser, & incuruus qui lyrae chordas, aut citharae sustinet. Helych. μαγάς στήμις τετραγώνος ὑπόκυφος διχομήκης ἢ κειλάρας τὰς κείρας, καὶ ἀποτελεύσης τὸ φθόγον, ἢ πίκτοι παροσφύουσα μῆτις μίαι (ubi corrigo ὑπόκυφος, & διχομήκη, & ἀποτελοῦσα.) Quod verò addit ἢ πίκτοι παροσφ. μ. μ. aliunde, ut opinor, inculcatum est. Adiicit Suidas, ἢ τὸ κειλάρας κεβάλη, καὶ τῆς λύρας ἢ τὰς θύρας βασίζουσα. κεβάλης certè vox etiam apud nostrates lyristas locum habet. Idem Philostr. in Scopeliano, Γάσης γὰρ τῆς Ιωλίας οἱ Μουσίου πεπολιωμένης ἀποπατέλλω ἐπέχῃ πᾶσι ἢ σμύρνα, κατὰ τὴν εἰς τῶν ὀργάνων ἢ μαγάς.

Υβριζέσθαι τε γὰρ πόλει.) ὑβρίζει hoc loco non tam iniuriam facere, quàm supra modum lasciuire, & secundis rebus efferi, quod & ad plantas transferri amat. Clem. Alex. 1. Pæd. cap. 8. τὸ ὑβριζέσθαι ἀφ' ἀφράδας dixit in vitibus: Quas Sotion. 5. Geopon. ὑλομανούσας Columel. luxuriosas, siue luxuriantes appellat; Eiusmodi ergò ciuitates freno magis, quàm verberare coërcendæ. Themist. Orat. vi. πᾶσα δ' αὖ καὶ ὑμεῖς ἑαυτοὺς πωδωλοὺς μάλλον ἀδράστε μὴ ἠδονῆς καταπύοντι τὰ λόγια, κατὰ τὴν ὑπερβολὴν πλεονέχου, ἢ ἡμῶν ἀγὰρ ἔλαττον ὁ ἀφ' ἡμῶν, κέντρον τῆς φηδόμενης, καὶ μάστιγος.

Καὶ ΕΥφράτης ὁ Τύριος.) Hunc mirificè commendat Plin. lib. 1. epist. 10.

Eis πλεονέχουσι ἀμαξας.] Horat. Epod.

Io triumphe, quid moraris aureos

Curtus, et intactas boves?

NOTÆ AD SYNESII DIONEM.

PERIS huius argumentum continet epistola CLIV. Scriptum autem est aduersus imperitos quosdam Sophistas, qui cum humanitatis omnis ac liberalium ipsi disciplinarum expertes essent, earum in Synesio studium condemnabant, molestéque ferebant multa illum passim in scriptis suis de Poëtis, atque Oratoribus aspergere, atque hoc veluti condimento altissimis abstrusissimisque disputationibus conciliare suauitatem; tum eum accusabant, quod exemplaria domi haberet parum emendata; vtrumque igitur crimen eleganter hoc libro diluit, magnificéque liberalium artium peritiam ac Poëtarum, Oratorumque, & omnis istiusmodi eruditionis studium commendat.

Pag. 35. Εν οἷς Καρπείδιον.) Adi Philostratum in Vitis Sophist.

Εὐδόξον, αἰδρα τὰ κρητὰ.) Oscitanter hoc à Synesio dictum nemo est quin videat. Nec enim Eudoxus iste Gnidius Aristotelis discipulus esse potuit, si quis annorum seriem computet. Quippe qui Archytæ auditor, & Platonis duobus duntaxat mensibus fuerit, deinde ex Ægypto Athenas reuersus, nouam Platoni scholam opposuerit. Laërt. Strabo verò lib. 17. author est cum eo Platonem in Ægyptum profectum. καὶ στωδιέται· ἴδου ἱερῶσιν ἐκείνοι ἐν αὐτῷ περικαίδεα ἔτη, ὡς εἰρηταί· πῖσι. At Laërt. τέωαρος duntaxat μιλῶας πρὸς ἐνιαυτῶν. Quid quod 10. Eth. laudatur ab Aristotele? vt nullum omninò manifesto errori perfugium superfit.

Τῆ μὲν πελοπονητικῆς γλώττης, &c.] Hoc est ornatu, siue opulencia: Incertus Scriptor apud Suidam, Ἀλαζόνας φασὶν εἶναι τῆς Ἑλλήνας τὰ οἰκεῖα ἀφροντίας, δὲ τὰ ἐπιγραμματῶν, καὶ συζητητικῆς, ἔ τῆς ἀλλως (CORR. ἀλλης) τῶν λόγων πομπείας, καὶ πελοπονητικῆς.

Pag. 36. Καὶ αὐλητικῆς ἐκόμενε.) Philostratus, Ἡδονῶν τε, ὁπόσων λυρῶν τε, καὶ αὐλῶν, καὶ βῆφονίας (for. βῆφονίας) εἰσὶ, πάσας εἰσηγάγετο εἰς τὸ δῖαιτῶν. At Theodosius ministeria eiusmodi lasciua, psaltriasque comestationibus adhibere lege prohibuit. Aurelius Vict. Quod sequitur ἐπήγελεν ὅτι πούτοις συστήματα. Idem est ac condicere, hoc est, vt ait Festus, dicendo denuntiare: Plautus Stichus.

*Aliud id ne vos miremini homines seruulos
Potare, amare, atque ad cœnam condicere;
Licet hoc Athenis nobis.*

Pag. 37. Πεδεξιῶν δὲ τίνα ὄντα.) Πεδεξιῶν Dionem vocat id est ambiguum, ambidextrum. Gloss. Ambimanus Πεδεξιῶν, qui & ἀμφιδεξιῶν: Quare perperam Corna. admodum dextrum interpretatus est. Symmachus L. ix. epist. cv. Vt planè Homerica appellatione vsus Πεδεξιῶν, id est, equimanum te esse pronunciem.

Ιλεώς ἔστι φιλοσοφία.) Fortè aptius esset φιλοσοφία : nec tamen alterum displicet.

Καί ὁ ῥητορὸς αὐτὸν ἠλίθην.] Hoc est, quod Rhetoris proprium est, ut non tam vera esse, quæ dicit, quàm videri velit, reipsa, factisque comprobabat. Nam ὁ πιθανόν, quod in vulgi opinione sedit, Oratoris proprium est. Aristot. 7. Rhet. Elegans verò est vsus verbi ἀληθύνει pro eo quod est sine dissimulatione agere, aut reipsa, ac non simulatè munus aliquod exercere. Legendumque hinc αὐτὸ ἠλίθην.

Pag. 39. Πόλις ὄλιον ἔδραμονα.) At Iosephus 2. ἀλώσεως cap. 12. Μία ὃ ἐστὶν αὐτῶν πόλις, ἀλλ' ἐν ἐκάστῃ μετοικοῦσι πολλοὶ, καὶ τοῖς ἑτέρωθεν ἠκούσιν ἀρετίσῃς ἀπαπέπαται τὰ πρὸ ἀλώσεως ὁμοίως, ὡς περ ἴδμεν. Cum Synesio facere Plinius videtur l. 5. c. 17. *Ab Occidente [inquit] litora Esseni fugitant usque quæ nocent, gens sola, & in toto orbe præter cæteras mira.*

Pag. 40. Εἰρημῶν τε, καὶ ἐγνωσμένων.) εἰρημῶν λόγους ita ab ἐγνωσμένοις distinguo, ut illæ sint Orationes siue ex tempore habitæ, siue meditatæ, sed pronuntiatæ: hæ verò sint scriptæ duntaxat, & comparatæ, non tamen habitæ.

Ἐπιποιήσας τὰς χεῖρας.) Verbi huius frequens vsus apud hunc authorem, significatque addere aliquid, innouare, & immutare; Sic infra ἐπιποιεῖν τοῖς βιβλίοις, & alibi ἐπιποιήτων χεῖρας.

Αἰετῖδων ὃ ὁ παρῆς.] Exstat Oratio in 3. Tomo operum Aristidis, scripta adversus Platonem pro Miltiade, Themistocle, Pericle, & Cimone.

Ἡ τίνα κελεύει ἀκμῶν.) Duplex à Synesio Rhetoricæ genus distinguitur. Alterum ῥητορικόν, veterum Oratorum proprium, cui tribuit ὁ σασίμων, & ἀσφαλές & κυρίως ἔχον, id est solidam, ac stabilem elocutionem, & propositis rebus consentaneam, minimè tamen affectatam: Alterum genus recentiorum Sophistarum fuit, quorum propria erat ἀκμῆ illa, vigor scilicet Orationis, & affectatus dicendi lepos, qui natiuæ pulchritudini fucum addit, quod totum πρηνημεκόν est. Prius illud Dio amplexus est, cuius dicendi genus simplex est & facile, sed in rebus exprimendis admirabile: ad posterius tamen, sed cautè, ac religiosè deflexit, dum gestiente ingenij facundia paulo vberius se diffundit.

Πρακενδιωδωδῶν, καὶ νεανικόν.) En proprius τῆς ἀκμῆς illius, & posterioris eloquentiæ character. Πρακενδιωδῶν, & νεανικόν dicitur id quod insolentius est affectatum. Philostratus in Aristide, ἐν ἣ μάλιστα ὑποθέσειν ἀναδιδάσκει ἡμᾶς, πῶς δὲ τις ἀσφαλῶς κενδιωδῶν τε, καὶ παραχρῆσιν ἐνοίας μεταχρῆσαιτο. Aristoph. Ranis.

— ὅστις φησὶ ζεταί

Τοιουτοῦ τί πρᾶκενδιωδῶν.

Pag. 41. Αρχαίων τε, καὶ σασίμων.] Maximus Tyrius Serm. 15. de Anacharsi, πᾶσι τῶν ἐν Ἑλλάδι, ποτῶν ἰδεῖν σοφίαν σασίμων, καὶ ἑδραῖαν.

Pag. 42. Αἰετῖδων γὰρ ἐγὼ τὸν φιλόσοφον.) Vide Themist. Orat. 6. Eleganter ad eandem sententiam disputat & Greg. Nazianz. in Epitaph. Basilii, cuius verba, quia ad huius eruditionis commendationem plurimum faciunt, adscribere placet. Οἱ μὲν γὰρ ἢ βίον μόνον, ἢ λόγον καταρωτικῶτες, τὰς ἑτέρας ὃ λείποντες, σὺ δὲ ἢ ἑτεροφθαλμων, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀλλὰ φέροσιν οἷς μεγάλη μὲν ἐστὶ ζημία, μείζων δὲ ὁ αἶχος

ὄρασι, καὶ ἐρωδιόμοις· οἷς ὅ κατ' ἀμφοτέρωθεν ἰδομένην ἰσχυρὰ, καὶ εἰ) παίδεξις, τούτοις καὶ ὁ εἰ) τελείως, καὶ βιοτεύει μὲν τῆς ἐκείνου μακαριότητος.

Τὰς δὲ Μούσας οὐχ ὁμοῦ τε οὔσας.] Noua, aptaque nominis ratio, Musas dictas quasi ὁμοῦ οὔσας. Est verò huic loco consentaneus & Themistij ille Orat. 1. vbi eadem de re disputans, αὐτῆ πι καὶ αἱ Μούσαι (inquit) ἐπέα οὔσαι συλχορβίου-σιν ἀλλήλαις, καὶ τὰς Ἀπόλλοι, καὶ ὁ δὲ μία αὐτῶν ἀναγκαστεῖ πρὸς τὰς ἄλλας ὅτι μὴ μόνη σο-φή ἐστὶ, μηδὲ αὐτῇ μόνῃ πρὸς σὺν ἰσχυροῖσι οἰ ποιεῖται.

Pag. 43. Οἱ ὅ ἀρεμφεῖς ἔπι.) Vide epist. CLIV.

Τὰ μεγάλα σοφὸν εἶ). Respexit ad magna, & minora Mysteria, de quibus Aristoph. Schol.

Pag. 44. Ο μὲν πολλὸν.) Sæpe pro οἱ πολλοί, vel τῶν πολλῶν: à quo nec Latini abhorrent. Horat.

*Si quadringentis sex, septem millia desint,
Plebs eris.*

At plurimi οἱ πολλοὶ apud Terent. Eunuch.

*Si quisquam est qui placere se studeat bonis,
Quam plurimis.*

Τὸ γ' πῦρ, καὶ ὁ δένδρον.] Orpheus in Hymno Protei:

— πάσης φύσεως ἄρχας ὅς ἐφηνεν,

Υλῶν ἀλλόσων ἱερῶν ἰδέας πολυμύφοις.

Elementa verò his animalium figuris significari luculenter docet Heraclius ille, quisquis est, Homeri Allegoriarum scriptor.

Καὶ ἡ μὲν αἰτῶν.) Themist. Orat. 7. καὶ ψυχῶν τῶν οὐτως οἰητῶν μὲν τῶν μὲν πίνων ἀπαπαυόντων λόγων, τῶν δὲ πίνων ὅτι μελοῦ μὲν πρὸς δεῖσθαι.

Pag. 45. Μὴ πῶρ' ὄω πεσῖν.) Cicero 1. Off. Ludendi etiam est quidam modus retinendus, ne nimis omnia profundamus, elatiquè voluptate in aliquam turpitudinem delabamur. Quod verò ad earum artium oblectationem pertinet, facit huc Luciani locus in 1. de Vera Hist. ἄλλοιτο ἀνέμμελῆς ἡ ἀπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς ποιούτοις τῶν ἀπαυσιμάτων ὁμιλοῦσιν, ἀ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀσείου τε, καὶ ῥαχίεντος ψυχῶν πρὸς τὴν πῶρ' ἀπαυσιάν, ἀλλὰ τῶν καὶ θεοῦ ἐκ ἀμουσον ὅτι δεῖσθαι.

Ἀρετῇ δὲ αὐθροποι.] Theognis apud Xenoph. 1. Απομυ.

Αὐτὰρ αἰὲρ ἀγαθὸς ὅτε μὲν κακὸς, ἄλλοτε δὲ ἐαθλός.

Horat. 1. Ser. Sat. 7.

Pars multa natat, modò recta capeffit:

Interdum pravis obnoxia.

Pag. 46. Ἡ πῶρ' αὐτοῖς βούλονται.] Ægyptios Monachos intelligit, quorum ea exercitatio fuit. Hieroym. in Hilar. Simulque fiscellas iunco texens æmulabatur Ægyptiorum Monachorum disciplinam.

Ἡδὸν τελεσιουργῶντες.] Emendationem hanc debemus duobus optimis codicibus, Med. & Henr. Nam quòd alia habent exemplaria τελεσιουργῶντες, ab imperito librario scriptum est. Nec enim lanificio deditos veteres illos Monachos accepimus. At τελεσιουργεῖν huic loco accommodatissimum est: Idem quippe est atque opus perficere, & ad exitum perducere.

Pag. 47. Κοσμηθῆ ὄμμα ἐκείνο.] Plato 7. de Repub. τὸ δ' ἐστὶν οὐ πῶρ' φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῖσθαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαί-

ρεταί τε, καὶ ἀναζωπυρῆται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῆς ἄλλων ὀπιθηδύματων
 χρῆσιν ὃν σωθῆναι μολίων ὀμμάτων. μόνα γὰρ αὐτῶ ἀνήγα ἔραται. Ita Clem. Alex. 2.
 Pæd. cap. 1. Ὁ ἴδρον τῆ ἀποθεῖτου ὀόμμα τῆ ψυχῆς ἐκκαταίρειν dixit.

Καὶ ὁ κεφάλαιον ἐξέβαρην.) Κεφάλαιον hoc loco pro loco εἰδικῶ ac singulari
 accipio, ex quo argumentum eruitur, vti apud Hermogenem passim. At
 κεφάλαιον ὀεικῶν, apud Arrian. in Dissert. Epict. lib. 2. cap. 2. idem esse suspicor,
 ac caput, sedesque definitionum, id est regulas, præceptionesque, ad quas
 exigendæ illæ sunt. Locus ille deprauatus, ac fortasse mutilus Interpretes
 malè habuit. Εἶπα (inquit) ὀεισαμένου κακῶς ὀεισω, οὐ γὰρ ἀποκαλυθεῖ τὰ κεφα-
 λαῖα τὰ ὀεικῶ. Tentabam: οὐ γὰρ ἀποκαλυθεῖν τὰ κεφαλαῖα δεῖ τὰ ὀεικῶ, vel ἀ-
 ἀποκαλυθεῖν, & ἔδει. Hoc est, nonne definitionem hanc oporteret Definitionis
 regulas, legesque sequi?

Pag. 48. Ἀνωθεν ἔλκουσα πλὴν καταβολῶ.) Hoc est, cuius prima initia, &
 quasi fundamenta è cælo demissa sint: id enim καταβολή apud Christianos
 Scriptores significat. Arrianus. Dissert. Epict. cap. 13. ὡσπερ ὑὸς ἐκ τῆς αὐτῆς
 σπερμάτων, καὶ τῆ αὐτῆς ἀνωθεν καταβολῆς. Quàm rara autem sit ea indolis no-
 bilitas declarat Aristot. 10. Eth. cap. vlt. his verbis: Ὁ μὲν οὖν τῆς φύσεως
 δῆλον ὡς οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὑπαρξί; ἀλλὰ ἀφ' ἰσῆς αἰτίας πῆς ὡς ἀληθῶς διτύχουσι
 ὑπαρξί.

Τὰ τῆς ἐπιλιπῆς ἀγωγῆς.) Sic emendandum ex Henr. didicimus, cùm in
 cæteris alterius periodi initium haud ita commode facerent hæc verba.
 Τὰ τῆς ἐπιλιπῆς ὄ, &c.

Ὅποιος Ἀμοῖς ὁ Αἰγύπτιος.] Viri huius sanctissimi meminit Socrat. Sozom.
 Suid. Sed quæ inuenta demum sit ab eo γραμμάτων χρεία, Scholion quod-
 dam explicat, quod ex Med. margine transcribere visum est. Ερωτῶν πῶς
 αὐτὸν εἰ ἀνακῆσθαι τὰ γραμματα, ἔφη, εἰ ὁ νοῦς ἔρρωται, πῆς χρεία γραμμάτων; Ὁ δὲ οὐκ
 ἐξέβαρην, ἀλλ' ἔκρινε χρείαν γραμμάτων αὐτῆ τῆ οὐκ ἐχρησάτο αὐτὸς γραμμασιν, ἀλλ'
 ἀπεφλώατο πύπεις δεῖσθαι γραμμάτων, οἱ πῆς οὐ μέγθος διτύχισμα νοῦ, ἵνα πλὴν τῆ
 νοῦ ἐνδεῶν ἐντεῦθεν ἐπιδιορθῶνται.

Pag. 49. Η δὲ τῆ Φοίνικος ὄ τῆς πελοπόδου.) Aperit hanc nobis historiam Æ-
 lian. 9. de Histor. Anim. cap. 58. Scribit enim Phœnicem quingentesimo
 quoque anno Heliopolim Ægypti ciuitatem aduolare, Sacerdotibus in-
 terea de aduentus illius tempore sollicitè contendentibus. Qui locus par-
 tim emendandus, partim illustrandus est. Ait itaque, Ὁ δὲ ἄλλος ἐκείων ἐπι-
 ζόντων ἀποσημῆνεται δαμονίως πὸν χερσὶν, καὶ πῆρεσιν. Vbi Interpres Ὁ δὲ ἄλλος de
 alio sacerdote accipit. Verùm ἄλλως omnino legendum puto, leui quidem
 verborum, sed apta sententiæ mutatione. Ille autem (Phœnix) frustra illis
 altercantibus, &c. idque sequentia confirmant. Οἱ δὲ θύει ἀνάκην αὐτῆς, καὶ ὀμο-
 λογεῖν ὅτι πὸν μὲν ἥλιον ἐν ταῖς λέξαις καταδύειν ἀγορεῖ χολῶ, οὐκ ἴσασι δὲ ὅσα οἱ ὀρη-
 τες. Vbi Interpres, καταδύειν ἐν ταῖς λέξαις ἥλιον, vertit totos dies circa discipli-
 nas, & literas consumere, Parum commode; Est enim potiùs, ad occasum vs-
 que Solis confabulationibus, & colloquiis diem terere, quod condere So-
 lem appellat Virgil. & Horat. Callimachus in Heraclitum.

Εμνήσθην δὲ ὀσάκις ἀμφοτέρω

ἥλιον ἐν λέξει καταδύσασθαι.

Huc porro referendum puto quod ait Plin. lib. 10. c. 2. Phœnicis vita fieri magni anni conuersionem, licet annorum numero discrepet, quos facit DCLX.

Καὶ καὶ χρεῖαν ἕκαστοι στωϊκοὶ μὲν.) Quæ sit hæc χρεῖα ipsemet epist. ad Hypatiam exponit. καὶ οἶδα πινὰς ἐν τοῖς λογιστικοῖς ἀποδιδῶντας, ἢ πρῶτως ἀπὸ μίας γὰρ τοῦ συμφερέως ἀναπειδένοντας ἐν μεσημβρίᾳ τῆ βίου φιλοσοφίᾳ.

Οἱ δὲ καὶ τὰς δρεῖας ἔχει μᾶλλον.) Barbaros intelligit, qui καθαρτικὰς virtutes nulla ratione, sed ἀλόγως consecretantur, nec prudentiam in his connumerant. Quod autem hîc ait eos κρατιώδη τὰς δρεῖας, aut ita capiendum, vt sola ipsi exercitatione virtutes eas excolant atque eo impetu quodam animi ferantur, praelatimque confirmant, aut κρατιώτοι, idem erit ac νομίζουσι κρατιώεσθαι. Quod loquendi genus Græcis familiare. Sic apud Aristotelem sæpe οἱ πῶν κόσμον ἠναντῆς, & ἠναντῶν τὸν κόσμον, de iis qui mundum genitum asserant. Themistius orat. 1. πάλους, καὶ σύλακας ἠναντῶν pro suscipere ex generosis parentibus; Quinetiam Plato in Theæt. τοὺς ῥέοντας vocat Heraclitum, & alios, qui fluere omnia dicebant.

Ὡς οὐκ ἐστὶ γὰρ μὴ οὐκ εἰσέναι.) Galenus Tractat. quod opt. Med. sit Philosoph. Σύμπασα γὰρ ἀλήθεια ἔχονται, καὶ οὐχ οἷον τε μίαν ὑπόθεσιν λαβόντι μὴ οὐχὶ καὶ τὰς ἀλλὰς ἀπάσας βιῶν ἀκολουθούσας ἔχῃν, ὡπερ ἐκ μίας μηρίνου δεδεμμένης.

Διὰ τὰς ἀγνωσίας.) Crediderim hoc Glossema esse ab aliquo ad libri oram adnotatum, qui ἄλλο istud interpretari vellet.

Pag. 51. Οἱ δὲ ἀεὶ εἰς ἀβυσσὸν ἐμπίση τῷ δόγματι.) Falsum dogma reddit Corn. haud rectè: Arguit enim id quod sequitur: Nam si falsum dogma est, quomodo eorum additamentis deprauatum redditur? Nec ignoro aliàs τῷ δόγματι pro falsa, prauâque narratione sumi, vt apud Dioscor. in Præfat. ἀπὸ βῆσι περὶ κηλίας οὐκ ἀνοήτως, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῷ δόγματι ἰσχυρίας: Vbi Interpres doctissimus Ruelius non satis exprimit, solo narrationis nomine, addendum enim fuit, falsæ, aut prauæ narrationis. Plutarchus de Iside, & Osir. ἢ πρῶτες ἀποδέχονται τῷ δόγματι ὡπερ ἄλλα πολλὰ νομίζοντες. Vbi τῷ δόγματι τὸ restituo: verum nonnunquam etiam τῷ δόγματι pro simpliciter accepta ab alio narratione sumitur.

Νοῦ μὲν οὐκ ἄξιον.] Platonis & Aristotelis dogmata secutus νοῦν & ἀγνοίας distinguit. Plato in calce lib. 6. de Repub. Διδόμοιαν δὲ καλεῖται δοκεῖς πλεῖστον γεωμετριῶν τε, καὶ πλεῖστον ποικίλων ἔξιν, ἀλλ' ὡς μεταξὺ τῆ δόξης τε καὶ νοῦ πλεῖστον ἀγνοίας ἔσθαι. Dixerat enim antea νοῦν circa τὰ αὐτοπόθητα versari, ἀγνοίας vero non circa τὰς ἀρχάς, sed circa τὰς ἀποδείξεις, cuiusmodi sunt Mathematicæ disciplinæ. Vide Arist. 1. de anim. c. 4.

Pag. 52. Ἡ δὲ ἀμαθία ἐ τοῦτου.) Aut τοῦτου expungendum, aut posterius illud τῆπ. Aut certe duæ hæ voculæ perperam repetitæ.

Οἶα ἐ τίκεται πρὸ ὑμῶν.] De eodem Sophistarum genere in epistola ad Hypatiam: ἀλλ' ἐκείνων οἱ μὲν ἀμαθίας ἠγρομῶν τῶν δράσεων, παρεχόμενοι πρῶτων εἰσὶ πρὸς τὴν θεοῦ ἀγαθότητα, οἷς αὐτῶν βιῶν ἀκούση πινὰ πρὸς τῆ ἀσυλλογίαν, συλλογισμάτων, καὶ μὴ δεομένων ἐπιμυθεῖν τῆν λόγων.

Pag. 53. Πολλοὶ μὲν τ' αὐτὸ εἶεν τῆς τῆ δόξης.) Galenus Protrept. ad artes. Καὶ τὰ οὐκ ἀγαθὸν τὸν μὲν οἰκέτω δραχμῶν ἔξιν μυρίων ἄξιον, αὐτὸν δὲ τὸν δεσποτικῶς αὐτῶν

μηδεμίας; καὶ τί λέγω μηδεμίας; ἔσθ' αὖ πῶς γινώσκεις τὸ ποιῶν λαῖβοι.

Αγέραςον εἶ) βούλεται.] Videtur reponendum βούλομαι, nisi utrumque ad ὁ, τις referatur.

Καὶ πῶς δασιῶν πῶς ἔρχεν.) Symmachus epist. ad Aufonium, de eius literis. Quasi ego cœnas dapales, & siliare conuiuium, tum viscerationes atque epulum postulassem, tu mihi mensas secundas, & scitamenta exigua lancis apponeres. Gregor. Presbyter in vita Gregor. Nazianz. συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς, ὦ ἀδελφοί, Γρηγόριος ὁ πᾶν, ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος εἰς πλὴν παρθυματικῶν πῶς δασιῶν τῶν λόγων. περιχρῆται ὃ αὐτὸς αὐτὸς κερυκεία, καὶ Ἐσφὴ φθορᾶς ἀπάσης ὑψηλότερα. πῶς δασιῶν porro struicem appellat Plautus Menæch.

Cereales cœnas dat, ita mensas construit,
Tantas struices concinnat patinarias.

Pag. 54. Τὶ μὲν αὖ γινώσκεις ἀσπυδαῖον.) Hæc verba, absque interrogatione legēda; pro γινώσκεις μὲν αὖ τι: Quod leue quidem, sed plærumque ab librariis, & interpretibus non animaduersum. Frequens ea certè est apud Aristotelem inuersio, vt 4. Physic. cap. 12. τις δὲ ζῆθος ἐστίν· ἐστὶ μὲν ὡς, ἐστὶ δὲ ὡς οὐκ ἐστίν, & 5. Physic. cap. 2. τις οὖν ἐστίν, ὡς περὶ τὸ ἀλλοιωτὸν ἢ σῶμα ἢ ψυχὴ, ἔτω δὲ τὸ γινώσκον ἢ κίνησις, ἢ ἤρεσις. Quæ tamen verba cum interrogatione leguntur. Primò item de generat. cap. 3. τις μὲν γὰρ ἤρεσις ἐκ μὴ ὄντος τίνος: vbi manifestè errant, qui interrogationem addunt, vt & cap. 5. his verbis τί οὖν παρὸν ἔσθ' αὖ τοῦτου ἠὲ ζῆθος.

Δικαστὴν ἐφέτιον.] Suidas hunc locum proferens, corruptè ἐφετον legit. Errant verò ἐφέτιον Athenis capitalium causarum iudices, numero vnus & quinquaginta, authore Polluce lib. 8. At Suidas scribit eos fuisse Γ, hoc est LXXX. nisi mendum subsit, & à librario prima dumtaxat litera nomine πενήτηκοντα scripta sit. Vide præter Suidam, & Pollucem, Plutarch. in Solone, & Harpocratonem.

Αλλ' ὅσον ἦπρον ὁ Πλάτων.] Idem ferè Plato in Theæt. vbi ait Oratores si cum Philosophis comparentur, feruorum instar esse: quod Philosophis quidem αἰεὶ πῶς ἐστι γοῆς, καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπι γοῆς ποιῶνται: Illi verò ἐν ἀγορίᾳ τε αἰεὶ λέγοντες, κατεπεύχθη γὰρ ὕδωρ ῥέον. καὶ οὐκ ἐλ χερεὶ πῶς οὐ αὖ ἐπιθυμῆσαι τοὺς λόγους ποιῶνται· ἀλλ' αἰάκην ἔχων ὁ αὐτίδικος ἐφέτηκε.

Αλλὰ μὴδὲ μέλλει εἰς δικαστὴν.) Theophrastus apud Laërt. ἔγδ' ὅτι πῶς γινώσκεις, ἀλλ' ἔτε σεμνέριον ῥάδην οἷον ἀπὸ τῆς βέλῃται λαῖβοι. Cæterum de Recitatione, commissio- neque Poëmatum, aut orationum, qua de multa hoc loco, pridem scripsere viri docti, ac pro suo quisq; instituto diligenter obseruauere ex Arrian. Differtat. Plinio in epist. Mart. Plut. Perf. & sexcentis aliis.

Pag. 55. Ὁν ἔξῃ τὰ βυλομῶν.] Vide Plut. ἐν τῷ πῶς τῶν ἀκούει.

Καὶ τὸ ληκῶτον ἦτησε.) Martialis lib. 6.

At tu multa diu dicis, viticisque tepentem

Ampullis potas semisupinus aquam. Huc referri possunt haud ab- similia vocis lenocinia, quibus ad eam commendandam vsi plærumque ve- teres, deque ijs Quintil. lib. 11. cap. 3. & lib. 1. c. 8. Sit autem imprimis lectio vi- rilis, &c. non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate (vt nunc à plerisq; fit) effæmi- nata. Scio plasma quorundã sententia aliud significare, sed non minore alio- rum autoritate impulsus de potionis genere illud accipio: id quod & no- uissime ad Persiũ secutus est erudito illo Commentario Isaacus Casaubonus.

Atque eiusmodi delicias prohibent in clericis Canōnes antiqui. *Distinct. 92. Cano. Cantantes. Audiant, inquit, hæc adolescentuli, audiant hi quibus psallendi in Ecclesia officium est. Deo non voce, sed corde cantandum: nec in tragædorum modum guttur, & fauces dulci medicamine liniendæ sunt, ut in Ecclesia theatrales moduli audiantur, & cantica; sed in timore, in opere, in scientia scripturarum.*

Τυχευὲς δὲ ἑσθὲ ὡς ἀκροατῆς, &c.) Plin. lib. 1. epist. 13. *Tametsi ad audiendum pigrè eatur, plerique in stationibus sedent, tempusque audiendis fabulis conterunt, ac subinde sibi nuntiari iubent an iam recitator intrauerit, an dixerit præfationem, an ex magna parte euoluerit librum: tùm demum, ac tunc quoque lentè, cunctantèrque veniunt, nec tamen permanent, sed ante finem recedunt, alij dissimulanter & furtim, alij simpliciter, & liberè.*

Καὶ Διφθεροντα μόνον ὁ σῶμα.) Lucian. in Toxar. Κωφὰ προσηπεῖα διηρημένα ὁ σῶμα, καὶ παρμέγεθις κερνήτα. *Vfus est eadem voce ὁμωνύμως ad σῶμα, & χεῖρα. Est enim Διφθέρην ὁ σῶμα hifcere, os diducete: πῶ χεῖρα verò idem ac manum attollere, atque extendere.*

Οὐδὲ πρὸς κλεψύδραν παμίδιόνιον.] Clepsydra vas quoddam ad iudiciorum usum fuisse nemo est, quin audierit. Illud verò haud æquè protritum est, quæ eius forma fuerit, nec accuratè ab ullo, quod sciam, hætenus obseruatum. Frustra enim literatorum vulgo persuasum est, huic nostro simile fuisse, quo horarum interualla partimur. Nam neque duobus ex vasculis veterum Clepsydra constabat, sed vno tantum; eoque aqua non perpetua, sed quæ infusa identidem transmitteretur, subiecto, ut opinor, vase recepta, aut certè quæ singulis causis noua, atque appensa transfunderetur. Fuit verò vna ex parte tenue, & angustum foramen, qua parte scilicet orificium erat in vicem coli graciliter fistulatum, per quod guttatim aqua deflueret, Author Apul. 3. *Metamorph.* Altera verò parte non vnum foramen erat, sed plurima, per quæ aqua infundebatur. Vnde translata, ut arbitror, Clepsydræ appellatio ad ea vasa, quibus ad perpluendas hortorum areolas utimur, quorum æque in orificio vnicum foramen est, in fundo pluribus aqua defluit. Lucem inde accipiunt, vicissimque præbent Empedoclis versus qui ab Aristotele laudantur, lib. de Respir. c.7.

— ὡσπερ ὅττιν παῖς

Κλεψύδρας παίζουσα δι' ὀπτεῖος χαλκῆο

Εὖτε μὲν αὐλοῦ πορθμὸν ἐπὶ δίδει χεῖρ ἡῖσα

Εἰς ὕδατος βάπτησι τέρεν δέμας ἄργυφέοιο

Οὐδὲ γ' ἐς αἶθος ἔτ' ὄμβρος ἐσέρχεται, ἀλλὰ μὲν εἶργα

Αἴερος ὄβριος ἔσωσι πεσῶν ὅττι κρήματα πυκνά.

Quem enim vocat αὐλοῦ πορθμὸν, pars ea fuit angustior, per quam aqua ad iudiciales vsus laberetur, quæ per κρήματα πυκνά infundebatur Hesych. Κλεψύδρα κρήνη, ἢ τις ὁ πρῶτερον ἐμπειδῶ προσηγορεύετο, σημεῖον ὃ καὶ ὁ σκῆτος· ἔχῃ ὃ τὰς ῥύσας αἰατ. κλούσας εἰς τὸν φαληρέα δῆμον, ὠρολόγιον, ὄργανόν τι ἐν ᾧ αἱ ὕδασι μεδουῦται. Quæ verba transposita sunt, atque ita ex Suida restituenda ἢ τις ἐμπει. προση. ἔχῃ ὃ τὰς, &c. σημεῖον ὃ καὶ ὁ σκῆτος, ὠρολόγιον, &c. Apud Suidam legitur & διασφείον: Qui Grammatici error est: Nam cùm apud Aristophan. legisset in Vespis, ὁ νοῦς πέτεται πῶ νύκτα πρὸ πῶ κλεψύδρα.

Vbi Schol. ἀπὸ τῆς αἰῆς τῆς δικαστικῆς; pro vera nominis significatione habuit. Addit Scholiastes, vbi aqua omnis effluerat, oratorem à lictore virga percussam: (Sic enim hæc intelligo, καὶ ἄλλως ἔπαυον τὴν ῥήτορα,) ne dicendo tempus eximeret, ac præriperet cæteris. Aliud, quod ad eandem vocem attinet, non minori obseruatione dignum attexam. Scribit Hesych. Clepsydrum alio nomine αἰάσκην dictam. αἰάσκη, inquit, ἢ δικαστικὴ κλεψύδρα. At Pollux dubitanter lib. 8. ἐνίοι δ' οἴονται, καὶ αἰάσκην σκῆυος εἶναι δικαστικὸν εἰπόντος Αἰετοφάγου.

Οὐκ ἴη λαβῶν θύραζε τὰ ψηφίσματα.

Καὶ πλεῖν αἰάσκην ἐς χέρας εἰστυθενί.

Quod genus vasis Anancæum Plautus appellasse in Rudente videri possit.

Neptunus magnis poculis hac nocte eum inuitauit,

Credo herclè Anancæo datum quod biberet.

Sed hallucinatos hac in voce Criticos illos Græcos suspicor, aliudque αἰάσκην esse, quam vas, ex Platonis loco illo collegisse videor, qui est ex Theæto supra à me commemorato: cùm enim dicat: ἀλλ' αἰάσκην ἔχων ὁ ἀπίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφεὶ τῶν ἀναγνωστικῶν ἐπιπέδων existimo αἰάσκην cum ὑπογραφή, confundendam esse, & omninò scriptum esse quodπιᾶ, seu tabulas, quibus contestata lis, atque actionis formula contineretur, à qua digredi oratori per aduersarium non liceret. Nec ab ea coniectura Aristophanis locus alienus est, in quo cum decretis, ac psephismatis αἰάσκη coniungitur.

Pag. 56. Βιβλίον ἕξονυχίζην, &c.) Id est accuratè, & scrupulosè excutere. Latina vox deest, quæ id propriè exprimat. Nam exungulare alium vsum habet, pro eo quod est vngues præcidere, aut ex vnguibus, vel etiam vnguibus rapere. Apud Plautum Trucul. Statilax seruus Astaphio meretricis ancillæ cõuitium faciens, quod herilem filium paternis bonis spoliaret:

Suam non ille meretriculis (ait de Patre loquens,)

Molliendis rem coëgit, verùm parsimonia

Duritiâque, quæ nunc ad vos iam exportatur pessima,

Em tu es exungula: malè viuitis: egone hæc misistem.

Vbi, eam tu exungulas, conijciebam aliquando, vt ad rem familiarem referatur, vel (eum) vt ad adolescentem: Quid si etiam [es] retineatur, id est edis, ac consumis?

Φύονται μὲν γὰρ ἐπὶ λόγους, &c.] Vide Platon. in Theæt.

Pag. 57. Ἐπὶ ὅ γε διδάσκαλος, &c.] Multa in eam sententiam disputat Themist. orat. 1.

Ἐπειδὴ δὲ ἕξαρτήσεται τοῖς θαυμασομένοις, &c.] Alia translatione vtitur Petronius Satyr. Sic eloquentiæ magister nisi tanquam piscator eam imposuerit hamis escam, quam scierit appetituros pisciculos, sine spe prædæ moratur in scopulo. θαυμασομένοις, dixit Synesius, id est discipulos, quam huius vocis potestatem non vsque eò tritam sæpius apud probos Authores deprehendi. Atque ita disertè Hesych. Θαυμάζειν θεόσιασθαι, καὶ μὴ θάνειν. Eodemque sensu Arriani locum istum accipio l. 3. dissert. c. 23. Ὁ φύσις θεοσίσιος, καὶ λόγων ἀκουστικός. πόθεν τῦτο; ἐμὲ θαυμάζει. εἰρηχας πλεῖν ἀπόδειξι.

Ei γὰρ ὅ θείσεται.) Ita olim hunc locum fueram interpretatus vt θείσεται

ad contentionem, ac dissidium referrem, quod cum æmulo, ac rivali exercet Sophista, hoc modo: *Nisi enim ab illo dissideat, suum prorsus institutum peruertit: ipsi autem, præceptori manendum est.* Quod quidem tamen si non improbem, occurrit tamen postmodum alia quædam sententia, quæ nescio an ad Synesij mentem ὁμοιωτέρος sit. Ea est huiusmodi: *Quod si non multum repugnet, nec moleste ferat destitui se à discipulis, illud verò contra ὑποθεσιν nostram est, id est suppositionem, ut cum Dialecticis loquar: fingimus enim illum præceptorem esse perpetuò, nec ab eo instituto desciscere.* Est autem τηρείσθαι, quod Dialectici dicere assolent, supponi, & τηρεῖν supponere, ac in suppositione permanere. Arrianus in dissertat. Epict. lib. 1. c. 7. ὡσαυχρήσθη τῷ μαθητῶν εἰσώπων ἔστι τὴν τηρήσεως. Quod ad verbum διοίστασθαι spectat, eadem in acceptione usurpatum est 1. de Prouid. καὶ τὸν πτωχόν, καὶ τὸ μόνάρχον ὑποφρίνται· διοίσταται ὁ σὸδὸν πᾶσι τῶν παροισσῶν.

Καὶ ἀπειύξεται μὲν.) Pro simplici ὄξεσται, ut Latinis deprecari; nisi ἐπειύξεται malueris.

Ὡσαυχρήσθη τῷ μαθητῶν εἰσώπων ἔστι τὴν τηρήσεως.) Επιχρῆσται de genere earum vocum est, quæ τῶν εἰσώπων σημεῖον sicut sunt: significat enim interdum non plenum. Aristoph. Equit.

Ὡς ἐποίησε πλεῖον πόλιν ἢ μὲν μεσθὴν ὕρων ἐπιχρῆσται.

Aliàs contra id quod ad labra vsque plenum est.

Καὶ σωίστη πῆς γλασσιωτάτοις.) Plato Theætetō.

Καὶ πλεῖον Θερασυμάχου σίωσις.) Hic est, qui apud Platon. 1. de Rep. cum Socrate disputans, & ad incitras redactus subito excandescit. Themist. orat. 1. πῶς ἰσχυρῶς λοιδορεῖται, οἷον Σωκράτους πλεῖον Θερασυμάχου. Arrian. 4. dissert. cap. 5. de Socrate. πῶς πάλιν ἰσχυρῶς Θερασυμάχου; πῶς Πάλου; πῶς Καλλικλέους; πῶς τὸ γυναικῶς ἰσχυρῶς; Atque hunc Thrasymachum perperam interpretes quidam Iuven. Sat. 7. ad hunc locum. *Sicut Thrasymachi probat exitus atq; Secundi, Carthaginensem faciunt, cum Chalcedonius fuerit, uti ex Platone notissimum est.* Imposuit nimirum illis corruptus æquè Philostrati codex, qui Καρχηδόνιος habet pro Χαρχηδόνιος: cuiusmodi error identidem occurrere solet.

Pag. 58. Αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ζαυθίππη.) Adi Ælian. l. 11. variaz c. 12. Gell. l. 1. c. 17.

Τὸ παιδίον δὲ γὰρ πολυμά.) Rescribo τὰς παιδῶν, vel πατρῶν τῶν παιδῶν. Nec enim puer vllus apud Platonem amatorias orationes legit; sed puer quidam inducitur, ad quem hæc cum à Lyfia, tum à Socrate habentur.

Ὡς οἷον ἀπὸ τῆς οἰκίας.) Vide Platon. in Menexeno.

Τὸ πλεῖον μὲν γὰρ ἀντίκρυ.) Plato in Phædone. Ammian. Marcell. l. 28.

Pag. 59. Καὶ ἡ Δία τὸ εἰς Βεργίχιδας.) Herodotus Clio. Οἱ δὲ Κυμαῖοι ἐγνωσθῆσαν συμ-βουλῆς πέρι εἰς θεὸν αἰῶσται τὸ εἰς Βεργίχιδαι· ἡ δὲ αὐτῆς μνηστῆριον ἐκ παλαιῶν ἰδρυμένων, τὰς Ἰωνῆς τε πόλεις, καὶ Αἰολέας ἐώθεσαν χρεῖσθαι. ὁ δὲ χῶρον (inquit) ἔστι τὸ Μίλητος ὑπὸ Παύρου λιμῆος. Plin. lib. 5. cap. 21. & Strabo. Adi & Porphy. Homér. quæst. quæst. 8.

Σπασάται τὸ δὲ γλωσσίας, &c.) σασάται nunc pro osoribus; aliàs contrario significatu pro assertoribus, ac patronis, ut apud Platonem οἱ σασάται τῶν ὄλων, hoc est, vniuersitatis assertores, & quasi satellites. Sunt enim σασάται satellites apud Synes. 1. de Prouid. & Antiphontem.

Μη, ὡς γὰρ ἀμωστέπως.) Idem in puerili institutione commendatur ordo à Petronio.

— Det primos versibus annos,

Mæoniūmque bibat felici pectore fontem:

Mox & Socratico plenus grege mittat habenas.

Auson. Idyl. 4.

Perlege quodcumque est memorabile; prima monebo:

Conditor Iliados, & amabilis Orsa Menandri.

Euoluenda tibi.

Ei δὲ ὅτι οὐ μὴ διώρθωσα.) Altera hæc est velut operis pars, quæ de mendosis & deprauatis exemplaribus purgationem habet. Vide epist. ad Hypatiam. I

Pag. 60. Δίωμι γὰρ οὐκ ἀπολογίας.] Vt cumque elici hic sensus ex corrupta lectione potest. Nulla Dionis excusatione, aut defensione opus fore, cum nec aliorum scripta emendatiora habeantur; quasi dicat: non esse iniquiorem hac in parte Dionis, quàm aliorum scriptorum conditionem. Atenim emotum ordine suo, ac perturbatum hoc Colum arbitror; itaque restituo τῆς ὁμοίας ἐξέως. πάλιν οὖν δεήσθ' Ῥητορικῆς. Δίωμι γὰρ ἀπολογίας πρὸς τὸ δεῖσθ'. Id est. Dio à nobis purgationem requirit.

Pag. 61. Τὸ πρὸς καὶ τοῖς κρημνῶν μειρακίαις. Locus hic ad Criticæ nostræ commendationem peropportunos. Ita verò Pythagoræ scitum hoc intelligendum, non vt cuiuis emendare temerè, ac citrà ætatis delectum Censorem agere liceat: sed vt per ea etiam, quæ corrupta; vitiataque sint, veterum monumenta decurrere sine offensione condiscant pueri.

Τοὺς ἀεπίδεις οἱ πατέρες.] Deuteron. c. 32. Ὡς ἀεπὶς σκεπάσας νοσῶναι αὐτὸν, & ὅτι τοῖς νεοσσοῖς αὐτὸν ἐπέποθον. Δεῖς τὰς ἀθήρυγας αὐτὸν ἐδίδαστο αὐτοῖς, καὶ ὁμολογεῖν αὐτοῖς ὅτι ἦν μεταφρένων αὐτὸν.

Ἀπαλὸν ἐκμαγίον ἐποίησε.) Respexit ad figmentum illud Socraticum apud Platon. Theæreto. vbi in anima cuiusque κλεινοὶ ἐκμαγίον cōstituit: sed in aliis καθαρωτέρου κλεινοῦ, in aliis κωφεροτέρου, & σκληροτέρου. Est autem vtrobique ἐκμαγίον, idem ac impressarum formarum conceptaculum.

Pag. 62. Τοῖς ἔξηνυλημοῖς πα ὄπα.) Post περιωλήν, σικτέον, vt quæ sequuntur à prioribus distinguantur. ἔξηνυλημοῖ hoc loco sunt, quibus ἐναυλοῦ ἦχος, vt diceret Lucianus. Alioqui ἔξηνυλημόν est ἀρχήσων. αἱ γὰρ παλαιαὶ γλωσσίδες τῆς αὐλῶν, ἐξ αὐλίδες ἐλέγοντο, καὶ αἱ κατατεταμμέλαι, ait Hefych. & πρὸς ἔξηνυλημοῖς γέροντας vocat Aristoph. Acharn. hoc est ἀρχέριους.

Καὶ τὸ μὲν ἴδθον.) Sic in Dione Philost. ἢ καθὰ τὰς αἱ μαγάδες τῆς ὀργάνου, πρὸς σπχί ὁ Δίωμι δ' ἐαυτὸν ἴδθον.

Ὡσπερ ἢ ὑπάτη.) Modulatio enim variè flectitur, habétque plasma: sonus autem imæ chordæ vniformis, & simplex. Quin & ipsa etiam non pullata aliis affonat. Et Aristot. sect. 19. problem. quæst. 43. causam affert, cur si quis pullatam Neten apprehendat, sola hypate sonum edat.

AD

AD ENCOMIVM CALVITII.

NOTÆ.

EQVITVR Caluitij Encomium, ludicrum quidem opus, sed cui nullum ex seriis siue elegantix nitore, siue rerum subtilitate, siue rationum, argumentorumque varietate prætuleris, vt mirum sit locum in tam exigua re tantam eruditionem, ac facultatem habuisse. Sed nimirum vti egregij illi artifices in formandis animalculis, atque exilibus id genus operibus artem suam, atque industriam clariùs quàm in operosa aliqua mole, ac difficili probant: sic ludibundus Noster in vilissimæ rei præconio immensam quandam ingenij vim, atque vbertatem declarat.

Pag. 63. Πεῖρος ὁ μέγα μέερος.) Petronius.

Quod solum formæ decus est, periire capilli:

Vernantésque comas tristis abegit hyems.

Nunc umbrá nudata suá iam tempora marcent,

Areáque attritis ridet adusta pilis.

O fallax natura Deúm, quæ prima dedisti

Ætati nostræ gaudia, prima rapis.

Δέδημαι πτω' καρδίας.) Ita Seneca morsum animi dixit. Arnobius 4. contra Gent. Quod enim: sis, dici, & quod esse te sentias, morsum habet minorem testimonio tacitæ recognitionis infractum.

Οὐκ ὄπιθεν κομῶντας Iliad. β. Plur. Theseo. Philostratus Heroicis. κομῶν ὃ τὸ Μετέλαον μειρακιωδῶς φησιν· ἐπεὶ δὲ ἡ Σπέρτη ἐκόμισε ξυγινώσκειν αὐτὰς τοὺς Ἀχαιοὺς ὀπιχειρίζοντι. Ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἀπ' Εὐβοίας ἤκοντας, καὶ τοὺς γελώσας κομῶντας.

Ποῦ τὰ παρρησίας εἰ τῶν.) Sic Plautus Ruden.

Nam quid habebunt igitur sibi impij posthac,

Si ad hunc modum est innoxij honor apud vos?

Pag. 64. Ελεγεῖα πιαδ.) Petronius. *Donec consumpta frigidissima urbanitate redijt ad carmina sua, capitque capillorum elegidaria dicere.*

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔττοις.] Conuiualem morem haud adeò vulgatum indicat. Multa enim in conuiujs, ac comotationibus in caluos dicteria iaciebantur. Quò spectat elegans illa Carini, siue, vt nos emendauimus, Probi historia εἰ τῶν πρὸ βασιλ. qui cùm humi accubans, pulmentóque apposito à Parthorum legatis inuentus esset, detracto pileo, caput quod ei caluum erat, aperiens interminatus est, sese, ni saniora consilia capesserent, agrum eorum omnem capite suo glabriorem redditurum. Petronius. *Iam Tryphæna Gytona extremâ parte potionis spargebat, cùm Eumolpus εἰ ipse vino solutus dicta voluit in caluos, stigmaσόςque iaculari.*

Γρόν γού σιωέγραπτο.] Apuleius Apolog. 1. *Capillus ille, quem iste aperto mendacio ad lenocinium decoris promissum dixit, vides quam non sit amœnus, ac delicatus, horrore implexus, atque impeditus, stuppeo tormento aſſimilis, & inæqualiter hirtus, & globosus, & congestus, prorsus inenodabilis, diutina incuria non modò comendi, sed saltem expediendi, & discriminandi.*

Οἶον ἤ οἶων.) Latini solocem appellabant. Festus, Solox, lana crassa, vel pecus lanâ contectum. Lucil.

Pascali pecore, ac montano, hirto atque soloce.

Gloss. Solox ἰεθόν, καὶ παχὺ. Vbi ἕλειον παχὺ legendum, quod & Vulcanius obseruat.

Pag. 65. Δοκοδοσι δὲ μοι καὶ Λακεδαιμόνιοι.] Historiam vide apud Herodot. Polyh: Plut. Apoph. Iust. l. 2. Valerium l. 3. c. 2.

Pag. 66. Ἡδὲν Θερασύμαχοι ἐρυθριώτα.) Prouerbiū sapit, in eos qui vel inuiti de sententia dei ieiuntur, aut conuicti tenentur. Apud Platon. Socrates de Thrasymacho mole argumentorum oppresso. τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρὸς τέρειν δὲ οὐπω, Θερασύμαχοι ἐρυθριώτα.

Μέλος αἰαβεβλημένον.) Heliodorus 2. Æthiopic. Καὶ ποτε καὶ πρὸς βουδοχιμήσασα πρὸς Ἀροινίω αἰαβεβλημένον αὐλοδόν, ἐπιέσχον αὐτὴν ψάλλουσα, καὶ γλαφροὺν τῆ κητέρα, πρὸς ἀδδουσα. vbi δὲ αἰαβεβλημένον opponitur πρὸς ἐπιέσχω, vt hoc loco πρὸς, καὶ ἀκμήω. Nam in Proœmiis, & τῆ ἀποκρέξι minor esse debet concitatio.

Οὐδὲ φαυδομοι τροχύλων.) Hunc locum tacito, suo more, Scriptoris nomine profert Suidas in voce Δώλειος, sed corruptissimè, quod Erasmo imposuit, qui quasi in tenebris hunc locum attigit in Prouerb. à Dorio ad Phrygium.

Pag. 67. Ἀπὸ τῆς Διζ λέξεως εἰς ἐπιτροφίω.] Cupere se ait Synesius à disputationis angustiis ad plenam rei propositæ considerationem, & liberioŕem quasi campum orationem conuertere, ne nimis sit in dicendo ieiunus, ac fastidij plenus. Sic enim Dorius modus seuerus ac tetricus fuit: Phrygius, vberior, ac floridus. Noster 1. de Prouident. πρὸς λύραν ἡδὲ τὸν ἔσπον τὸν Δώλειον, ὃν μόνον ἔπειτο χωρὶς βαρὸς ἡθους, καὶ λέξεως. Aristot. Sect. 19. Probl. quæst. 49: Ἡθος δὲ ἔχει ἢ μὲν ἀποφρυγιστὶ πρὸς ἀκτικόν, ἢ δὲ ἀποδωριστὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ εἰσιμον.

Τὶ γὰρ εἰσιμιλίω μὲν.) Villosum pectus fortitudinis, ac prudentiæ argumentum est, passim apud Hom. contrâ, quem fatuum, ac insulsum aut nequam significabant, vulsâ mente esse dicebant. Martial. l. 2.

Nunc tibi crura pilis, & sunt tibi pectora setis

Horrida: sed mens est, Pannice, vulsa tibi.

Theognis.

Εἰ δὲ φίλου νόος αἰδρός ἐπὶ σήηται λέλθη

Ἐδνός ἐών, δόλιον δὲ ἐν φρεσὶν ἦτερ ἔχει.

Vbi Ἐδνός. vocat hominem raræ fidei, vti & pili.

Ταύτη ἤνδ ζῶων τὰ ἀλογώτερα.] Aristot. 2. de part. cap. 14. Ἄλλ' αὐτὴ πύττωι πὰ μὲν καθ' ὅλον τὸ σῶμα πρὸς ἀνὲς δεδαύσεται τῆς θριξίν, οἷον τὸ τῆς κινδὶ γῆρος: πὰ δὲ λοφίαι ἔχει, κατὰ τὸν ἵππου, καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς ζῶων, &c.

Ων ὄτα καὶ ὄρασιες ψαλί.) Xenoph. Cyneget. Pollux lib. 5. c. 10. Quod sequitur, Villosos canes audaces esse, & ad venatum inutiles, non abhorret ab eo quod Colum. lib. 7. c. 12. prodit, Villaticis canibus qui hominum maleficiis opponuntur, conuenire amplum, villosumque pectus, crura crassa, hirtaque. Fronto item 9. Geop. δοκεῖ ὅτι δασύτης ἰσχυρὸν ἐμπληξίῳ ἐμποῖσιν.

Ei ὅτι Πλάτων.) In Phædro.

Pag. 68. Εξέστ' ὅτι πρὸς ἐν Μουσείῳ θεόσωσθαι.) Rem neque inutilem, neque Criticæ huic nostræ non concessam facturum me arbitror, quando hîc nonnulla de Muscorum imaginibus iniecta mentio est, si de imaginum apud veteres sedibus, non ea quidem peruagata, tritâque omnium auribus, sed reconditiora paulo, planiora certè, ac distinctiora proferam. Quinque præsertim in locis inuenio collocatas fuisse ab antiquis imagines. Atrio, Limine, Cubiculo, Pinacotheca, Bibliotheca. Nec eadem erant in omnibus. In Atrio Gentilitiæ imagines, & auorum ex cera expressi vultus ordine stabant. Foris verò, & in limine eorum imagines ponebantur ex ære, solide alia materia, qui præ cæteris illustres, atque insignes extiterant. De vtrisque Plin. lib. 34. cap. 2. In Cubiculis Lares erant, & in totum, quas Cubiculares appellabant, vt eorum quos charissimos haberent. In Pinacothecis temerè, neque ad viuum expressas imagines, aut Deorum, atque Heroum, siue fabulas aliquas, atque historias depictas habebant, Plinius. *Pinacothecas veteribus tabulis consuunt [fortè, construunt] alienâsque effigies colunt, &c.* Petronius. *In Pinacothecam perueni vario genere tabularum mirabilem: Nam & Zeuxidis manus vidi nondum venustatis iniuria victas, & Protogenis rudimenta, &c.* Viri docti Pinacothecam quâ idem esse cum Tablino, quâ promiscuè saltem vsurpari autumant: Itaque Scaliger Comm. ad Festum. A quibus facilè dissentio. Tametsi enim τῶν αἰτῶν Tabulam significet, Latini tamen Tablinum à Tabulis non pictis, sed quibus Acta, ac rerum gestarum Commentarij perscriberentur appellarunt: Plinius quoque manifestè Tablinum à Pinacotheca separat. Separat & Vitruuius lib. 6. cap. 4. & 5. licèt eruditus interpres, vbi de Tablino agit, cap. 3. his verbis, *Tablinum, si latitudo atrij erit pedum viginti, &c.* Tablinum ab eo pro Pinacotheca positum dicas, parum attentè vt quidem opinor, cum sequenti capite de Pinacothecarum structura priuatim disputet. Sequitur eodem capite apud Vitruu. *Imagines item altè cum suis ornamentis ad latitudinem alarum sint constitutæ:* quæ verba ad Tablinum idem ille Interpres retulisse videtur, cùm de ipso Atrio prorsus capienda sint. Sed vt de Atriorum structura, atque imaginum collocatione non pœnitendum fortasse quidpiam attexamus, Vitruuij locum illum cursim, & quasi prætereuntes attingemus. Dixerat antea. Alis dextra, ac sinistra latitudinem, cùm sit Atrij longitudo ab xxx. pedibus ad pedes XL. ex tertia parte eius constituendam. Vnde ego eam istiusmodi Atriorum structuram fuisse coniicio, vt longitudo, quæ latitudinem superabat, in transfuersum dextra, ac sinistra ingredientibus porrigeretur. Alas verò, siue duas Peristylj porticus appellari puto, quæ vtrinq; ab impluuiis & hypæthro spatio Atrij latitudinem adæquant, siue parie-

tes ipsos secundum atrij latitudinem porrectos. Id enim *πτερά*, siue *πτεράματα* significant; iam vtraque in Peristylij parte secundum latitudinem gentilitia stemmata suis disponebantur armarijs: eratque locus is laquearibus supernè contectus. hinc laqueata Atria ab Aufonio proprietiam dicta; nec solum quia pro ædibus ipsis vsurpentur, vt vir doctus existimat: Ac vtrinque Bibliothecas, Pinacothecas, Tablina, atque Exhedras construiebant. Quò fit vt alarum nomine totum illud spatium comprehendatur. Glossæ vet. Ala *είλημα, γολή, ζέδρα*. Corr. *ίλη, μαγάλη*. Nam *ίλη* Græcè ala dicitur, etsi turmam potius esse Lipsius existimet. In voce *ζέδρα*, quæ nonnullos torquet, nihil immuto. Dixi de quatuor imaginum sedibus: superest Bibliotheca: in qua eruditorum hominum, vt Philosophorum, Oratorum, Poëtarum imagines positæ, partim expressæ ad viuum, partim confictæ. Plin. loco citato, aliique sexcenti. Noster hic *μουσιον* pro Bibliotheca, aut non dissimili alio loco vsurpat. Atque hæc *ειπεδω* fortè verbosius, vereorque vt inuento scalam nauem ædificarim. Sed quid facias, cum nostra hæc ars ferè defultoria, ac libera sit? *άλλως τε καί εφ' ημῶν αυτην αδοδω.*

Απολλώνιος μη ειοχλείτω.) Arioli & præstigiatores promissiori erant capillo. Plautus Ruden.

— optimum est:

Capillum promittam, occipiamque ariolarier.

Calasiris apud Heliodorum 3. Æthiop. *πλω τε χόμω Διγασίας, καί τοις κατόχοις μιμούμενος.*

Επι δε τις γήρας ετρεφον.] Idem lib. de insomn. Apul. Apolog. 1. *Magia ista, quantum ego audio, res est legibus delegata iam inde antiquitus XII. tabulis propter incredundas frugum illecebras interdicta.* Γόπης nomine genus omne maleficorum, Aruspicum, ac Mathematicorum intellige, quorum pœna viui omburium. Leg. 3. & 5. Cod. de Malef. & Mathem. Cassiodorus lib. 9.

Ος πλω Διονύσου πελάται.) Ælianus lib. 3. Variar. cap. 4. *εαθής ο' λω τοις Σιλλωοις αμφίμαλλοι χιτώνες· αινίτηται δ' η σπη πλω εκ τῶ Διονύσου φυτεται, καί πα' ημ' οιαδων, καί πα' ημ' κλημάτων δάση.* Dionysf. de situ orbis.

Αυτάρ ε' μη νεβείδα κατωμαδην επανουσεν

Κιατω δ' ημερόντι καλας ετεψαν εθελες.

Οι ο' πτω ημ' πιτύων.] In vulgatis est *πιτών*: Vnde coniectabar aliquando *πιτών*, quasi *φειάχης* Delphis asportarent, vbi plerumque Comarum primitias consecrabantur. Sed hoc nimis argutum. Placuit itaque sola literarum transpositione altera lectio multo simplicior, quam in omnibus MS. reperi: Quippe pineis coronis siue piccis utebantur, cum Bacchi affectæ, tum Bacchus ipse, vnde & *πιτύρεπιος* dictus Suida authore, Plutarch. 5. problem. Conuiual. Probl. 5. causam reddit, cur sacra sit Baccho *πίτυς*.

Καθédρα, καί σκύτος.] Quod hæctenus in omnibus editionibus fuit, *σκύτος*, meras huic loco tenebras offudit: Pro quo *σκύτος* ex Med. & Henr. restitui-mus. Referendum enim est ad *νεβείδα*, qua Silenus obuolutus erat cæterorum bacchantium more.

Καὶ παρελθεῖν πλὴν παρὰ φασάν.] Trium hæc MS. certissima lectio est, Med. & Henr. duorum.

Pag. 69. Ταῦτ' ἀρετὴ Σωκράτους.) Apud Iulianum Imp. Silenus ita de seipso loquitur: Οὐκ οἶδα ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης εὐκλῶς ἐμοὶ παρὰ φασάν ἀπηνέγκαστο καὶ πλὴν φιλοσοφίαν. Locus est apud Platon. in Sympos. Vide & Xenoph. æquè in Sympos.

Κἀντὶ δέχεται θεῖον.) Θεῖον appellat λόγον cuiusque rei, hoc est εἶδος & μορφῆς. Arist. 1. Physic. c. 9. ὄντος γὰρ θεοῦ, καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐφετῆ ὁ μὲν εἰς ἀντίον αὐτῆς φασάν ἐστὶ, ὁ δὲ πεφυκεν ἐφίεσθαι, καὶ ὀρέγεσθαι αὐτῆς.

Διῶται δὲ αὐτὸ καὶ ἐκτέρεθαι.) Subobscuri huius loci sententia est. Materia genitrali velut gremio diuinum aliquod semen complexa, nequit ipsum, quantum est, recipere, sed vel subito præfocat, & extinguit, vel tandem excipit, vel utrumque præstat, hoc est partim præualet, atque immutat, partim fouet. Nec enim materia semper diuinum illum λόγον quem recipit, penitus conficere potest; sed ita tamen conseruat, vt priusquam perficiatur, nugamenta quædam, ac ludicra γυνήματα proferat, quibus vigor ille diuinus quodammodo debilitatur.

Pag. 70. Ρίζα, καλαμῆ, φλόος.] Varro 1. de re Rust. c. 48. Spina ea, quæ mutilata non est in ordeo, & tritico tria habet continentia granum, glumam, aristas, & etiam primitus spica cum oritur, vaginam. Granum dictum quod est intimum solidum: gluma, qui est folliculus eius: arista quæ ut acus tenuis longa eminet gluma.

Ἐπὶ πύπυις Εὐβοίσις.) Ανακαλυπτήρια Cereris sacra vocat, quo nomine appellata à quoquam non memini: Causam autem hanc esse existimo, quod in Cereris prodeuntis, atque ἐ gluma, & inuolucris explicitæ, ac retortæ honorem celebrarentur. Nam postea caluorum capita effluentibus pilis ἀνακαλυπτεσθαι ait, ob idque eorum ἀνακαλυπτήρια celebranda. Ad hoc pertinere videntur Ouidiani illi versus 10. Metam.

Festa piæ Cereris celebrabant Orgia matres

Illa, quibus niuea velata corpora veste,

Primitias frugum dant spicea ferta suarum.

Corrigendus obiter in ea voce Hesych. Ita enim ille, Εὐβοίῳ ἔρχομαι Εἰληθῆα Εὐβοίῳ ἀγῶν θυμεικὸς ἀγῶνος Δῆμηται παρὰ Λάκωσιν. Quæ verba ex praua interpunctione maculam contrahunt. Nam εἰληθῆα ad superiorem vocem attinet. εὐβοίῳ enim dicta εἰληθῆα. Lego itaque εὐβοίῳ ἔρχομαι. Εὐβοίῳ εἰληθῆα, &c.

Περὶ τῶν ἀκρόδρων.] Caue hîc vllum locum dederis Criticorum λεπτολογία in vocibus ἀκρόδρον, & ὀπάρα. Sæpe enim ἀκρόδρον per omne fructuum genus funditur: vt immeritò Veteris Onomastici author viro docto erroris suspectus sit, quod apud eum Bacca παρὰ ἀκρόδρα legatur. Neque enim ἀκρόδρα voluit pro baccis duntaxat vsurpari, sed eam huius vocis significationem attulit, quæ ab vsu esset communi remotior. Sumi verò ἀκρόδρα interdum pro quouis fructuum genere vel vnico Xenophontis testimonio euincitur; cuius ex Oeconom. hæc verba. ἢ καὶ συκῆν (ἐφλω ἐγὼ) ἔγω δέ τι φυτεύειν, οἶμα δὲ (ἐφῆ ὁ Ἰχθυόμαχος) καὶ πάλλα ἀκρόδρα πλώτα. Suidæ quoque Ἀκρόδρα πλώτες οἱ τῶν δένδρων καρποί. & Hesychio absolutè καρποί.

Ἦδη δὲ ἐγὼ κατενόησα, Herodot. Euterp. Οἱ ἱεῖες τῶν θεῶν τῆ μὲν ἀλλή κομέουσι,

ὡς Αἰγυπτίῳ ᾧ Ξυρδύονται. Item οἱ ἱερεῖς Ξυρδύονται πρὸ τοῦ σώματος ἀφ' ἑτέρας ἡμέρας, ἵνα μὴτε φθῆρ, μὴτε τι ἄλλο μωσαεὶν μὴδὲν ἐγγίγηται σφίσι θεραπειῶσι τοῖς θεοῖς. Plut. de Iside & Osir. Apul. 11. Metamorph. *Hi capillum derasi funditus, vertice prænites, magna religionis terrena sydera.* Neque barbam tantum, aut capillos, sed & supercilia, & πρὸ ἡβῶν depilabant. Laërt. 1. 8. de Eudoxo, scribit eum in Ægypto apud Sacerdotes fuisse Ξυρδύμενόν τε ἡβῶν, καὶ ὄφρῶν. Idem tamen in funeribus barbam, & capillum promittebant, cū cæteri mortales tunc deradere solerent, ut ait Herod.

Pag. 71. Απε ὄντες ἀετῆροι, καὶ Αἰγυπτῖοι.) ἔμφασις est in Gentili cognomine: hinc Αἰγυπτίαζον Hesych. est κακὸς ἔσπεύον, κακουργεῖν. Æschyl.

Δφνοὶ πλέκειν τοὶ μηχῶνας Αἰγυπτῖοι.

Theocrit. Αδωνιαζ.

— εἰδὲς κακοεργῶς

Δαλῆται πὺν ἰόντα πῆρῆρτων Αἰγυπτῖσι.

Ο δὲ ἔστιν ὁ τρίτος θεός.) Tertium Deum appellat mundi animam. Nempe alius est isque summus opifex νεηταῖς mundo præfidens, à quo non quidem procreatur mundi animus, qui æternus est, ut ait Alcinous lib. de doctr. Plat. cap. 12. sed regitur, & quasi ex profundissimo somno reuocatur, quique & ipse secundus Deus est: Cuius tamen parentem summum illum facit Synesius. Tertius Deus mundus ipse est, etiam aspectabilis Platoniorum sententia, & Stoicorum. Cicero 2. de nat. Deor. Atque hic in Deorum enumeratione dignitatis ordo est: τρίτος enim θεός hoc loco is est, quem secundum posuimus.

Αποδιδὲς ἀφ' ἑῦτο καὶ γῆμα.] Vide Platon. Tim. Cic. 2. de nat. Deor.

Αἴτε ἀφ' ὅλης φύσεως.] Cic. somn. Scipion. *Hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quæ sidera & stellas vocatis.* Quæ sequuntur ex Platónico dogmate, cui addictissimus noster, sic accipies. Plato 10. de Leg. νοῦν ἐντόνον σφαιρεῶς, id est globi similem facit: & in Timæo ex pluribus circulis eundem constituit, de quo multa Arist. 1. de anim. cap. 3. itaque hæc Platonis verba Proclus Interpres exposuit ὁμοιοπατὸν τε ἀπὸ ἑαυτῶν γημάτων, quasi dicat Deum ideò globosum mundum condidisse, ut esset sui simillimus. atque ita Laërtius: σφαιροειδῆ, ἀφ' ὅ καὶ τὰ γημάσματα πλοδοῦν ἔχον γῆμα. Ex quo demum liquet quid sit illud, ὅσπερ ἔστιν ἢ πᾶσα ψυχή. Vnaquæque (inquit) anima, quasi ἀπόσπασμα quoddam superioris, & mundanæ animæ; id ipsum quod animis omnibus insitum est, nimirum ut sphericæ sint, & globi quidam, in ea quæ subit corpora transfundere conatur. Ac. nouus in eo sensu, & elegans erit vsus verbi διοικεῖν, pro eo quod est administrando transfundere. Nisi ita potius explicare libeat, cupere quamlibet animam hoc ipsum, ad quod à natura comparata est, exequi, nempe διοικεῖν σώματα.

Pag. 73. Αλλά πῶς μὴ ῥάμφεσι.] De vulturibus idem refert Ælian. 10. de hist. anim. cap. 2. Αἰγυπτῖοι ᾧ Ἡεας μὴ ἱεραὶν ὄρνῃν ἐπὶ πεπιτεύχασιν τὴ γύπα· κοσμοδοσι ᾧ πρὸ τῆ Ἰσίδος κεφαλῶν γυπὸς ἀτέρεσι, καὶ τῆσιν ἀστρονομικῶν ὁσφῶσις ὑπετέρου κόσμου ἀτέλεμα. Vide Herod.

Καὶ ἔστιν ἀδῶς Κωμαστῆα.] Κωμαστῆα & κωμαστῆα quidnam Ægyptijs fuerint nusquam à me lectum: neque ab vllō Glossographo, quod sciam,

adnotatum. Certum apud illos sacerdotij genus fuisse conicio, quod Epulis, ac Sacrificiis præfesset, cuiusmodi apud Romanos Epulones erant. Ægyptij enim conuiuia, atque epulas in templis instruere, & in multos dies producere solebant. Iuuen. Sat. 15.

Nec magna gaudia cæna

Sentirent positis ad Tempa & compita mensis:

Peruigilique thoro, quem nocte ac luce iacentem

Septimus interea Sol inuenit.

Κωμαστῶν igitur Sacerdotes ij dicti, à κῶμος, quod comestationem significat. Noster i. de Prouid. ubi de Regum inaugurandorum ritu loquitur κωμαστῶν, ζακῶρις, & πρεσβυτέρως suffragia tulisse ait: ex quibus Prophætæ centum manus æquarent, Comastæ xx. ζακῶρις x. Quare Comastarum dignitas vt Prophe- ticâ inferior, sic Ædituorum gradu potior fuit. Κωμῶσις verò aut sacrum ipsum Aduitium nominat, in quo ritus ab his, & cæremoniæ perficerentur, aut ea ipsa facta, quæ in iis religiosè haberentur. Alioqui κωμαστῶν diceban- tur, qui intempestiuus conuiuuiis, ac comestationibus religionis etiam causâ noctem traherent. Xenoph. vii. Κύρου παῖδ.

Αλλ' οὐδ' ἐν Ἐπιδαύρῳ κωμῶσι. Varias fuisse Æsculapij imagines vel ex eo con- stat, quòd aliàs promissa barba, aliàs inuestis, proluxoque capillitio pin- geretur. Callistratus in Ecphraf. Æsculapij comam eleganter describit: πλο- κῶμων ἢ ἑλικες ῥέομαι χεῖρῶν, οἱ μὲν εἰς νῶτα τεθλοῦντες ἀφροί κέχλωται, οἱ δ' ὑπὸ μετώπου πρὸς τὰς ἰφρῆς ἐπιμάλλοντες πῆς ὀμμασιν εἰλοῦνται. (Vbi pro ἐπιμάλλοντες, ἐπικωμῶντες rescribo, aut ἐπιμάλλοντες.) Ibidemque puerum eum vocat, & perpetuam ipsi, atque ἀόλεθρον ἀκμῶν tribuit. Orpheus item in Hymnis αὐξὶθαλῆ κόρον illum vocat. Contra Albricus lib. de Deor. Imag. proluxam ei barbam affingit, à quo est & Lucian. in Ioue Tragædo. Sed & Catalec. Virgil.

Intonsa semper Æsculapio barba est.

Ἐλληπ γὰρ ἀπαλαίπωρος.] Verba sunt Thucyd. lib. i. Quibus consentaneum illud est Herod. Euterpe. Λέγουσι δ' πολλὰ καὶ ἄλλα ἀπειροπέπλωσι οἱ Ἕλληες.

Αλλ' ἐγὼ γὰρ ἀκούω.] Heliodorus 3. Æthiop. ubi duo τῆς αὐτῆς παρὰ δαμόνια σοφίας genera distinguit.

Εἰ δὲ τίς ἐστὶ κομήτης ἀστὴρ.) Nihil hoc loco, totaque disputatione venustius: Dubitanter porro id dictum, quoniam plerique verum sydus Cometen esse arbitrati sunt, vt Sen. 7. Nat. Quæst. & ante hunc Pythagoras, Hippocrates Chius, de quibus Arist. i. Meteor. c. 6. Plin. lib. 2.

Ἀπὸ τῆς θυτιοῦ) Aram intelligit, de qua Aratus Phænomen. Hyg. 2. Astror.

Pag. 74. Οὐδὲ οὐδ' ἀπὸ λωλεν.] Corpora enim qui credit cœlitus posse labi [ait Ammian. lib. 25.] profanus merito iudicatur, & demens.

Καὶ ἀπικρῆς σελῶνια.) Calui σελῶνια vocabantur, quòd Lunæ læuorem capi- te referrent, vel quòd, vt ipse ait, qui effluuium capillorum patiuntur, paula- tim Lunæ alternantis facies imitantur.

Ὡς περ ἀμέλις τὸ Ὀδυσσεύα.) Eurymachus Odyss. Σ. Vlysssem probrosè in- cessens.

Ἐμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτῷ

Καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ πέλχεσσι, οὐδ' ἠβασαί.

Pag. 75. Η ὅ οὐ κόμη ὠμοῖς.) Ouid. 13. Metamorph.

Coma plurima toruos

Prominet in vultus, humerósque ut lucus obumbrat.

Τῷ Φορτίου τῦτω στυαπαλλάτῆται.] Mufonius apud Stobæum. Καρτεόν μόνος ἐνεκα ἀφαιρέσεως τῆς ὤψεως, καὶ οὐχὶ κόσμου χάριν, &c. Hinc ἀπὸ τῆς καρτεῖας ὁ χαρτεῖας καὶ τῆς ἀλλοτρίου, [ait Artemid. lib. 1. c. 23.

Pag. 76. Τὸ Καμβύσου, καὶ Ταμμηπίου.) Sic omnes Cod. MS. leui errato quod ad vocem spectat, re maximo. Pro Pfammeticho igitur Pfammenitum restituo. Historiam habes apud Herod. Thalia.

Τῶν μὲν τοῖς πύλοις.] Refert hoc ipsum Herod. additque. Αἰγυπτίους γὰρ αἰ τις ἐλαχίστους ἴδουσι τὸ φαλακροῖς πύλων αἰθερότων. Pileis verò qui vtantur citius canescere docet. Aristot. 5. de Generat. Anim. c. 5. & 3. de Hist. c. 11.

Pag. 77. Καθ' ἐκαστην ἱερομυλίαν.] Calendis enim ipsis ludos ac varij generis spectacula præbebant. Iulianus Misopog. εἴργω τῶν θεάτων ἐμμετὸν ἢ ἀδελφείας, οὐδ' εἶσω τῆς αὐλῆς τῆς ἀδελφείας, ἕξω τῆς νομυλίας. Inde ἱερομυλία pro ludis, ac supplicationibus passim apud Dionem Nicæum. Demostheni quoque in orat. contra Timocratem sunt ἐορτώδης ἡμέραι. Author Harpocratio Hesych. ἐορτάσμοι. Gloss. ἱερομυλία sacri mensis.

Τῷ καταλαβόντι πλὴν θεῶν.] Eleganter πλὴν θεῶν καταλαβόντι, id est locum ad spectandum opportunum. Sic etiam Theophr. ἀγροεὺς πλὴν θεῶν dixit in Ech. Charact. c. πάλαι αἰαχ. καὶ ξένοις ὅ αὐτῶν θεῶν ἀγροεὺς μὴ δοῖς τὸ μέγεθος θεῶν. Sic enim rectissimè doctiss. Casaubonus olim restituit.

Βαδίζων ὅτι πᾶς κορυφα.] Quod facere solebant οἱ γυμναστικοί. Artemidorus lib. 1. cap. 23. Ξυρᾶσθαι ὅ δὲ κεῖν πλὴν κεφαλῆς ὅλλω πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱεροῦσι, καὶ γυμναστικοῖς, καὶ τοῖς ἐξ ἑθνοῦ ἐχουσι ξυρᾶσθαι ἀγαθόν.

Πόρρωθεν δὲ μάλα τὸν πίτυλον κατασιάντι.) Quid sit πίτυλον κατασιάντι, expedire facile nequeo. Cornarius κεφαλῆς legisse videtur. Reddidi. Qui eminus concinna quadam agitatione, & capitis micatione fertur. Est enim πίτυλος μὲν μύνη micatio, cuiusmodi apparet in remorum ὄρεσι, καὶ ἑσφ. Erit igitur κατασιάντι τὸν πίτυλον in Ariete caput identidem agitare, quod in consciscando ὡς πάλαι ἀφαιρέσθαι facere solet.

Ηγε καὶ προσάλλονται βλαύτης.) Cornarius: cui sanè etiam insiliunt exactius, ac certius, quam Blaυτα Attice loco: Frustrà est. Licet enim βλαύτη Athenis locus quidam ita dictus fuerit auctore Hesych. & Pollu. lib. 7. cap. 22. nihil tamen ad hunc locum facit. Quare προσάλλεται scribendum censeo, ut ea sit verborum eiusmodi sententia, hominem illum capite insilire accuratius, & firmitus quam alius quisquam calceamento Attico. Est autem βλαύτη non modo γυμναστικὸν σαρδάλιον, sed & virile ὑπόδημα. solea videlicet, & calceus depressior. Hesych. βλαύτης. (Corr. βλαύτης) ἐμβάδες, κρηπίδες, σαρδάλια, ὑπόδημα, & βλαύτια (corr. βλαύτια) σαρδάλια. Addit Phauor. σαρδάλια ἰσρα. Gloss. βλαύτιον ὑπόδημα. Solea. Baxeas opinor appellat Plautus Menæch. & Apul. xi. Metam. Nam Baxeas calceamenta sunt Philosophorum, ut ex Apul. liquet. cum ait, Nec qui pallio, baculoque & baxeis, & hircino barbitio Philosophum fingit, idemque ex 2. Flor. colligitur. At eiusmodi etiam βλαύτια fuere. Hinc Epigramma illud apud Suid.

Ὁ σίππων, καὶ ταῦτα πᾶς βλαύτια πότνια Κύπρι

Ἐκλείται Κωϊκοῦ σκεδᾶ Ποσωχάρους.

Vbi ἀκλείται, pro ἔκλείται leg.

Ἐμοὶ δὲ τῆς πείρας οὔτε δεῖ.) Lucian. *ὡς τῆς ὅτι μίαν. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἢ πείρα ἐχρήετο, μηδὲ ὧ θεοὶ χροῖτο.*

Pag. 78. Λακεδαίμονιοι γὰρ.) Historiam lege apud Herodotum in Clio. meminit & Strabo lib. 8. Valer. Max. lib. 3. cap. 2.

Εἰ μὴ κατ' ἀπασιόν τινα συμφορᾶν.] Quod olim contigisse scribit Codinus in Constantinop. τῆς Αφροδίτης Ἐγάλαμα πλάτῃοισι κτένα φέρον. ὅτι σιωεῖη ποτὲ τῆς τῆς Ρωμαίων γυναιξὶ κηφίω λαίμαρδι χυμάσαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γερνάσαι αὐταῖς οἱ κτέναι ἀχρῆοι, δι' ἑαυδίας δὲ τῆς Αφροδίτης ἀναπειχωθῆναι, πημῶσαι τε αὐτῶ ἀγάλαμα π κτένα φέρουσιν πλάτῃοισιν αὐτῶ, καὶ χυμὸν ἔχον. ἐπὶ δὲ καὶ ἄρρενος, καὶ θηλείας ὄργανα. Quæ postrema deprauatissima sunt. Expungo πλάτῃοισιν αὐτῶ, & ἔχον. Tum pro ἐπὶ. lego ἐστὶ δὲ, vel ἔχον δέ.

Pag. 79. Ἀλλ' ὅτι πειρώτων αὐξοῖσι.] Aristot. 3. de Histor. Anim. cap. 11. αὐξοῖται δὲ αἱ τεύχεα ἐν τε νόσοις τισίν, ὅτι τῆς φθιστικῆς μάλλον, καὶ ἐν γήρα. καὶ πειρώτων, καὶ σκληρότεροι γίνονται αὐτῶ μαλακῶν. At Arnobius fieri hoc posse negat lib. 5. Hocine [ait] quisquam admiserit, aut credulitatis assensione firmarit, pilum in mortuo crescere?

Ὡν οὐκ ἐχρόντο μόνοι Λακεδαίμονιοι.] Imò Alexandro sæpe infesti. Curt. lib. v. Alludit ad donariorum, & spoliolorum inscriptionem. Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, καὶ οἱ Ἕλληες πλῶ Λακεδαίμωνίων, ἀπὸ τῆς Βαρβαρῶν τῆς πλῶ Ἀσίαν κατοικουμένων. Plutarch.

Ἀνὴρ Μακεδών.) De hac historia altum apud Alexandri gestorum Scriptores silentium. Solus eam delibat in Thesæo Plutarc. τῶ δὲ ἀμέλει καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδδῶνα ἐνοήσαντα φασὶ παρορᾶσαι τῆς στρατηγῆς ξυρῆν τὰ χυμὰ τῆς Μακεδδων, ὡς λαβὼν τῶ πλῶ ἐν τῆς μάχης οὐδὲν παρορᾶσαι.

Pag. 80. Οὐχ ὅτι τῆς κόμης ἔχ ὄρασαν.) Atqui Claud. de Achillis coma loquens, in Epithal. Honor. & Mar. territos ait Achillis coma fuisse.

Et mox quos horruit fde

Thessalico roseos pectebat pectine crines.

Sic enim legendum, non vt in vulgatis. Idem in duobus MS. reperi.

Pag. 81. Ἐπεὶ τοὶ καὶ Σωκράτους.) Plutarch. *ὡς τῆς κακοῦ. Ηροδ. ἐγὼ δὲ τῶ πύτων εἰσὶν οἱ τοῖς ψόροις ἐπαίνοες τινὰς ὡς ἀπὸ τῆς πέντες, ὡς ὅτι Σωκράτους Αεισῶξενος ἀπαίδου, καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀχρῆσαν εἰπῶν ἐπὶ πέντες, ἀδικία δὲ οὐ παρορᾶσαι. Neque Socratis tantum, sed & Platonis obtrectator fuit. Laërtius in Vita Democf. & Platonis. Quem eundem & Musicum illum celeberrimum fuisse arbitror, de quo Gellius lib. 4. cap. 11.*

Γέντε καὶ εἰκοσὶν ἔτη γερνῶς.) Plato in Parmen. & Theæt.

Pag. 82. Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἀπολείπεται.] Aristot. τὰ γὰρ ὅτι ἀπὸ τῆς γένεται φαλακρός. Plin. lib. 11. cap. 37.

Α δὲ γέγραφε ὡς Ομήρω.) Insigne profus ἀμύθημα μνημονικόν, dum id alteri affingere conatur. Nec enim Ione vllō, aut Rhapsodo opus est, qui duo hæc Hemistichia Iliad. X. deprehendat. Quanquam non πεφόρωτο, sed πιλῶται, aut πῆμπλωτο vulgō legatur. Sed nihil in eo præsidij erroris sui habet Synesius: quippe qui non tam de verbis, quàm de ipsa coma Hectoris contendat, quam negat vsquam ab Homero commendatam, aut vllam

omnino fuisse. Falso id quidem. Nam & Hæctoræ coma apud antiquos celebris, Lycophron.

— Νυμφίους ἔρῳ μῦθαι

Τοῖς Ἐκτροφίοις ἠγλαϊσμένοις κόμῃσι.

&, quod magis mirere, Ἐκτόρφοι dicti sunt οἱ κομῆται. Hæfych. Ἐκτόρφοι κομῆται δαυνοί, καὶ Πάκείτιοι ἔχοντες πλεὶς ἀπὸ ἡλίου πῆς ὥρῃσι παρῆκεχυμένῳ τείχεα. Vbi ἰνίου leg. quod occiput significat. Quod ad Homeri lectionem pertinet, apparet veterem hanc & receptam apud Antiquos Homericæ illius loci lectionem excidisse summo Criticorum, atque interpolatorum flagitio, cum multò aptius, elegantiusque sit πεφόρωτο illud quàm πῖμπλαυτο, aut πῖλιναιτο.

Pag. 83. Ομοίον εἶ καὶ Φιλέας.) Vide Plutarchum Themistoc. Sic Iuven. Sat. 2.

Quis tulerit Gracchos de seditione loquentes,
Quis cælum terræ non misceat, & mare cælo,
Si fur displiceat Verri, homicida Miloni?
Clodius accuset mæchos, Catilina Cethegos?

Καὶ ὅτι καὶ πεξαυδῆ.] Correxī ex Hom. Iliad. ζ.

Πεξαυδῆ χερσὶν πλοκάμους ἔπλεξε φαυοῖς.

Nam scripti omnes hoc loco mendosi.

Ὡς δὲ Ομήρω τε θεολόγηται.] Sic ego ex Medic. restitui, cum hæctenus articulus subiunctius desideraretur.

Pag. 85. Καὶ τῷ συρραγλιῶναι τῶν ἠπιέρις.) Clem. Alex. 3. Pæd. c. 2. Ἡπειροὶ κεκλινωται δύο ἀπαιδύτοις ἠδοναῖς, καὶ κλονήται τὰ πρῶτα μειρακίῳ βαρβαρῶ Ἑλλᾶς ὅλη νευπίλλεται, γενοχερρήται ἢ ἢ θάλασσα ἠπιέρις φέρεσσαι.

Ἀλλ' οἱ μὲν ὅτι τῶν οἰκημάτων.] Quod aliàs ὅτι τέρις dicunt Græci. Clem. Alex. l. 3. Pæd. c. 3. quæ voces pro fornice vulgo accipiuntur, nec semel tamen in iis peccatum ab Interpretibus est, qui de domo simpliciter accipiunt.

Τῇ Χίων θεῶ, ἢ πῆσι θυφάλλοις.) Per Chiorum Deam Cotyttonem intelligo. Quod ad vocem φαλλός spectat, emendandus in ea Hæfych. cum ait φαλλός λαδικός, ἢ βόλος, καὶ τὸ φαλλόν τὰ ἐμμαῖνον. Lego βάλος, & τὸν ἐμμαῖνον. Nam φαλλός Suidæ est μωρός. Corrigebam & ἔρμα τῶν. vt φαλλός idem sit ac φάλαγγξ, quod est τῶν ὑποφύμα, Latinis phalanges, seu phalangix, & scutulæ, ac pulvini, hoc est nauium fulcimenta.

Ὁ μὲν γὰρ Φερεκίδης.) Ælian. l. 4. & 5. Var. Aristot. 5. Hist. Plin. l. 7. c. 51. Apul. 2. Flor. qui ambo serpentes erupisse ex eius corpore scribunt. At Plut. in Vita Pelop. cum in Sylla idem quod reliqui de Pherecyde narrasset, refert Φερεκίδην τὸν σοφὸν historix instar ὑπὸ Λακεδαιμονίων αἰαρεθέντα, καὶ πλεὶς δόξαν αὐτὸν κατὰ πῖ λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φερεσυμδύειν.

Δήλη μὲν δὲ καὶ αὐτόθεν.) Ante leg. δήλα, sensu nullo. Veram lectionem in Med. deprehendi, vt ad ἀλήθειαν referatur.

Τοῖς ἐν πῆσι Κυβελίοις κατεαρῆσας.] Κυβέλια Cybeles sacra sunt, quibus molles, & effœminati intererant. Arnob. lib. 5. Euirati isti, mollésque, quos interesse vobiscum istis numinis sacris, quidnam istic habeant negotij? &c. & paulò post: Quis est enim qui credat honestatis aliquid in ea re esse, quam incant viles Galli, effœminati, conficiant exoleti?

Οἶμα δὲ ἐγὼ καὶ τὸν αἰοιδόν.) Hom. Odys. γ.

AD LIBROS DE PROVIDENTIA

NOTÆ.

PA G. 88. *Ἐπὶ τοῖς Ταύρου παρσί.*) Taurus iste nescio an idem sit, qui cum Florentio Consulatum gessit sub Constantino, Constantio, & Constante Imppp. apud Cassiod. in Chron. Meminit & Tauri noster epist. 21. ἀσπάζομαι διὰ τῆς σεμνοτάτης Φωνῆς τῆ πατρὸς τὸ νέον Ταύρον, τὰς ἀγαθὰς Ρωμαίων ἐλπίδας. Ammian. quoque sub initium lib. 2. Dein Taurum ex Præfecto Præt. in exilium egere Vercellam.

Ὁ χείρων ἐκράτει.) χείρων frustra hic maiuscula litera scriptum; imposuitque Cornario, qui Chironem aliquem significari arbitratus est.

Pag. 89. *Τῶν οὐρανοῦ νότων ἐξήπλιαι.*) Merè istud Platonicum. Cœlestium enim humorum meminit in Phædro, vbi de immortalibus animis loquens, ἐξω, (inquit) *πορβθεῖσαι ἐσησάν ἐπι τὰς τῶ οὐρανοῦ νότω· ἰσάσας δὲ αὐτὰς παρὰ γὰ ἡ περὶ φέρφα· αἱ δὲ θεοὶ παρὰ ἐξω τῶ οὐρανοῦ.*

Ἐπιτάσσεται ἡ κηποῦσα.] Vide eundem, & Pindarum Olymp. Ode 2.

Pag. 90. *Ὁ γὰρ μῦθος φιλοσοφημα.*) Plutarch. Quomodo Iuveni audienda sint Poëm. ὅταν οὐ φουκτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφῶν μύθοις, ἀλλ' ἐν ποιήμασι *ποροφιλοσοφητέον, ἐπιζομιῶν ἐν τὰς τέρποντι δὲ χρησίμων ζητεῖν, καὶ ἀγαπᾶν εἰς ἡμῶν, δειμάχουσαι, καὶ δυσχεραίνον· δεχθὲν γὰρ αὐτὴ τῆς παιδαγωγίας.*

Φοιτῶν τὰ τε ἐν τάξει.) Sic Plutar. Sertor. οἱ δὲ πατέρες ἠδύντο θαυμαστῶς, τοῖς παιδαγῶν ἐν *περιποφύροις ὁράντες μάλα κοσμίως φοιτῶντας εἰς τὰ διδασκαλῶν.*

Οὐτε ἐξεκάλυψε.) Ex profuso istiusmodi risu Iuliani Parabatæ indolem deprehendisse se ait Gregor. Nazian. 2. Stelit. vbi inter cætera commemorat γέλωτας ἀκρεταῖς τε, καὶ βροσματώδης. Siquidem, ait sapientiæ Auctor, *μωρὸς ἐν γέλωτι ἀνύψοι φωνῶν.* Clemens Alex. 2. Pæd. cap. 5. ἢ δὲ ἐκ μελῆς τῶ *ποροσώπου ἐκλεισι, εἰ μὴ ἐπι γωακῶν γήοιτο κυχλιασμός ποροσποφύεται, γέλωτος δὲ ἐστὶ πορικός· εἰ δὲ ἐπι αἰδρωῶν, καλχασμός· γέλωτος ἐστὶν ἐπὶ μνησπειώδης, καὶ ὑβείζων.* Vbi & obiter que illuc sequuntur emendabimus. Addit Clemens, *ἀποδέχομαι γὰρ δὲ μάλα ἐκείνον ποροσώποις μειδιῶντα, ὃς ἐφαίνετο μειδῶν βλοσυροῖσι ποροσώποις, τὸν τοῖς βλοσυροῖς:* Quia lectione nihil ineptius. Eam verò ita restituimus. *ἀποδέχομαι γὰρ δὲ μάλα ἐκείνον ὃς ἐφαίνετο μειδῶν βλοσυροῖσι ποροσώποις.* Hæc autem verba τὸ τοῖς βλοσυροῖς ποροσώποις μειδιῶντα, tanquam Homericæ Hemistichij interpretamentum, ex margine perperam in contextum recepta puto.

Pag. 91. *Τοῦ καθεύδον ἐφόδον.*] Idem Clemens 2. Pæd. c. 1. ὡσπερ εἰς ἐφόδον, *οὐκ εἰς αἰάδου ἀποτίθε μῶν τὰ ἐδέσματα.*

Ὡσπερ ἡ ὀδῶν.) Aristot. 1. de Cælo c. 5. ἢ *δεχθὲν δυνάμει μείζων, ἢ μεγέθη· δὲ γὰρ δὲ ἐν δεχθὲν μικρόν ἐν τῇ τελευτῇ γὰρ παμμέγεθες.*

Pag. 92. *Καὶ πολιαρχήσας.*] Commutatione literæ vnus vitiosam lectionem sustuli. Legendum enim est vt in veteri Cod. *πολιαρχήσας.* Quæ vox Ci-

uitatis Præfecturam significat.

Pag. 93. Βασιλεύς γὰρ ὡς, καὶ ἱερεὺς.) Plato Polit. ὡςτε παρὰ τὴν Αἰγυπτίον οὐδ' ἐξ-
 ἔστι βασιλέα χωρὶς ἱερατικῆς δόξης, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τύχη παρ' ἑτέροις δὲ ἄλλου γένους
 βιασάμενος ὑπερῶν ἀνάγκῃ εἰς τὸ αὐτὸν εἰσελεύσασθαι ἔχουσιν. Plutarch. de Iside, &
 Osir. οἱ δὲ βασιλεῖς ἀπεδείκνυντο μὲν ἐκ τῆν ἱερέων, ἢ τῆν μαχίμων, τῶ μὲν δὲ αἰδρίας,
 τῶ δὲ ἀφ' ὁσφίαν γένους ἀξίωμα, καὶ τίμω ἔχοντος. ὁ δὲ ἐκ μαχίμων ἀποδεικνύμενος δι-
 γνὸς ἐγένετο τῆν ἱερέων. Nec ab simili ratione Reges olim apud Romanos ex
 Augurali familia. Cassiod. lib. 6. in formula Patritiatûs. Sic ex Augurali fami-
 lia Reges quoque legis institutos, non iniuria, quia decuit à tali proposito venire,
 qui publica poterat iura tractare.

Οὐ γὰρ ἀπιστοῦσιν Αἰγυπτίοι.) Vide Herod. Euterpe. vbi & de Piromide.

ἱερέων τε ὅσα φησὶται.] Strabo lib. 7. trifariam distributos fuisse ait Ægy-
 ptios, in Sacerdotes, Milites, Agricolas. Βασιλέα γὰρ ἀποδείξαντες πειχῆ ὁ πλη-
 θος διέβη, καὶ τοὶ μὲν γραπῶτας ἐκάλεισεν, τοὶ δὲ γεωργεῖ, τοὶ δὲ ἱερέας, καὶ τοὶ μὲν τῆν
 ἱεράν ὀπτιμελητέα, τοὶ δὲ ἄλλοις τῆν παρὰ τῆν αἰδοσέων. καὶ τοὶ μὲν ἐν τῶ πολέμῳ, τοὶ
 δὲ ὅσα ἐν εἰρήνῃ, γλῶσσε, καὶ τέχνῃς ἐργαζομένους.

Τὸ γαστριώτικόν τῶ τυφώτος.] Hanc lectionem, quæ in Med. margine erat, vul-
 gata prætuli, quæ γραπῶτικόν habet.

Pag. 94. Παρὰ τὴν μεγάλῃ πόλιν.] Quæ ad eò Homeri temporibus, aut
 Troianis vastissima, ac celeberrima fuit. Iliad. 1.

Οὐδ' ὅσ' ἐς Ορχομῶν ποτίνιασται, οὐδ' ὅσα Θήβας

Αἰγυπτίας, ὅτι πληθεὶ δόμοις ἐνὶ κτήματα

Αἰθ' ἐκατόμπολοι εἰσι, διηκόσιοι δὲ ἀ' ἐκάστη

Ἀνέρες ἄνοιχθεοὶ σὺν ἵπποισιν, καὶ ὄχεσφιν.

Isidori locus est lib. 15. Orig. cap. 1. de Thebis Ægyptiis, quem quia in vul-
 gata Editione deprauatum puto, ex V. C. restituam. Thebas, inquit, Ægyptias
 condidit Cadmus, quæ inter Ægyptias vrbes, numero portarum nobiliores haben-
 tur, ad quas commercia Arabes undique subuehunt. Legendum ex V. ad quas
 ad commercia Arabes undique subeunt.

Ὅσοι τὴν μεγάλῃ σοφίαν σοφοί.] Nempe Philosophiam, ac cœlestium re-
 rum contemplationem. Strabo lib. 17. οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ φιλοσοφίας ἠσχυῶ καὶ ἀστρονο-
 μίας, ὁμιλεῖται τε τῆν βασιλέων ἦσαν.

Pag. 91. Καὶ πόρρω ποι γῆς ἔρραν.] Med. ἐλάν. Rectè. Quanquam nec no-
 stra reiicienda est. Nam loquendi ratio ista vt rara, ita elegans est, & ali-
 quoties à me deprehensa, velut apud Thucydidem lib. 4. Καὶ οἱ Χαλκιδέων,
 αἰτ, παρ' ὁσφίς ξυμπέρντες ἐδίδασκον αὐτὸν μὴ ἰσπεξελεῖν τῶν Περδικκα, τὰ δὲν, ἴτα
 παρ' ὁσφίς ἐχοίεν καὶ εἰς τὰ ἑαυτῶν χεῖρασται. Vbi Interpres Valla, (ne pro Per-
 dicca difficilia subiret) cætera non expressit. Ego sic eum locum intelli-
 gendum arbitror: Et Chalcidensium legati, qui vnà aderant, eum mone-
 bant, vt ne bella, periculáque Perdiccæ subtraherentur, quò eundem obno-
 xium sibi, & ad res suas promptiorem habere possent: quamdiu enim ho-
 stem Arridæum metueret, tandiu Lacedæmonios impensius obseruaturus
 erat. ἐδίδασκον ergo μὴ ἰσπεξελεῖν dixit, vt Noster εἰσοσέπω ἔρραν vtrobique
 ἐλλεφθικῶς. Fuit cum ἰσπεξελεῖν pro ἰσπεξελεῖν iegerem apud Thucyd. Quòd
 si quem loquendi hæc ratio in hoc Synesiano loco offenderit, in promptu est
 altera Med. lectio, quam in margine repræsentauimus.

Εχεινο

Εκεῖνο πῶς μὲν φύσιν θεοῖς.) Tres, vti opinor, Deorum gradus indicat Synes. Infimuse est eorum, qui inferioris mundi ministeriis sunt attributi, quique duplici functione censentur, vna quidem actiuosa, ac negotiosa, cum administrando huic orbi vacant; felici, tranquillaque altera, cum se ad sublimioris numinis contemplationem erigunt. Secundus gradus Medioximos continet, quos per ἄγους καὶ ὑπερκόσμους intelligo, qui ab rerum infimarum moderatione feriat alium supra se, eumque tertium habent Deum, quem πηλοῦ appellat, vt Diuinitatis fontem.

Τὸ μὲν οὖν εἰλικρινές.) Eadem in Angelis ἀφ' ἧς, de qua Dionys. Areopag. lib. de Cæl. Hierar. cap. 13. Vide Auctorem libri de Mundo c. 6. Macrob. 1. in Som. cap. 14.

Pag. 98. Ωσαυτὸν ἢ τὰ νεφελώματα.] Indidem & gubernationis rerum omnium similitudinem expressit Auctor lib. de Mundo. ὡσαυτὸν ἀμέλει δρᾶσιν οἱ μεγάλα τεχνῶν ἀφ' ἑνὸς ὄργάνου χάσσεως πολλὰς, καὶ ποικίλας ἐπιτελεῖσιν ὁμοίως ἢ καὶ οἱ νεφελώματα μίαν μέσην ὅτι πᾶσι μὲν οἱ ποιοῦσι καὶ ἀρχὴν κινῶσιν, &c.

Pag. 99. Ἐστὶ μὲν γὰρ τῆδε, καὶ ἱερώων.) De quibus notissimi sunt Hesiodi versus; quos quidem non exscriberem, nisi animaduertendum quiddam in illis occurreret. Sic igitur Hesiodus,

Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσὶ θεῶν μεγάλου ἀφ' ἧς βουλῆς
Ἐδλοὶ ἑπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἱ γὰρ φυλάσσειν τε δίχας, καὶ χεῖρ' ἔργα
Ἡερεῖα πάντα μὲν, πᾶσι τὴν φοιτῶντες ἐς αἶαν.

Horum versuum meminit Plato v. de Rep. vbi aliter eos legisse videtur, quàm vulgò habeantur. Ita enim ille, Ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ησίοδῳ, ἐπειδὴν τίνες τῶν πρῶτου ἄγους τελευτήσωσιν, ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἔδλοὶ ἑπιχθόνιοι τελέθουσιν, ἄγροι, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. Quin apud Plutar. de Defect. Orac. vbi iidem versus citantur, vox hæc ἀγροι locum in illis habet. Vt appareat ita olim legisse Veteres.

Τοὶ μὲν δαίμονες ἔδλοὶ ἑπιχθόνιοι τελέθουσιν
ἄγροι ἀλεξίκακοι φύλακες, &c.

Οἷον γὰρ ὁμοίωσιν.] Nescio an melius sit στεγανώθεισιν, id est solidatam, & munitam.

Pag. 100. Θεαταὶ ἢ δῶθεν.] Seneca lib. de Prouid. disertè ad eam mentem. Ego verò [inquit] non miror si quando voluptatem capiunt Di, dum spectant magnos viros colluctantes cum aliqua calamitate. Nobis interdum voluptati est, si adolescens constantis animi irruentem feram venabulo excepit, si Leonis incursum interritus pertulit, tantòque spectaculum est gratius, quanto id honestior fecit. Non sunt ista quæ possunt Deorum in se vultum conuertere, sed puerilia, & humanæ oblectamenta leuitatis. Ecce spectaculum dignum ad quod respiciat intentus operi suo Deus: Ecce par Deo dignum, vir fortis cum mala fortuna compositus.

Φυτὸν οὐρανῶν.) Plato in Timæo Animam esse ait φυτὸν οὐρανῶν, ἀλλ' οὐρανῶν ὀρθότατον.

Pag. 101. Τὸν Ἑρμῶν Αἰγύπτιοι.) Canina quoque specie idem ab Ægyptiis pingebatur. Plutar. Tract. de Iside & Osir. Οὐ γὰρ τὸν κύνα κυρίως Ἑρμῶν λέ-

ῥεον, ἀλλὰ τῷ ζώου ὃ φυλακτικόν, καὶ ἀγρυπνον, καὶ ὃ φιλόσοφον γινώσκ, καὶ ἀγνοία ὃ φίλιν καὶ ἐξπρόνοειζοντος, ἢ φησὶν ὁ Πλάτων τὰς λογιστάτας τῶν θεῶν κυκλιούσας: vbi κα-
θιερόσιν repono.

Τῶντ' ἀρα καὶ ἡ σφίγξ.] Plutarc. de Iside & Osir. vbi aliud Ænigmatis hu-
ius interpretamentum adfert.

Pag. 102. Λητουργίαν ζωτίων πινά ἐκπιμπλάστας.] Sic alibi in epist. λητουργίας πινά
ζωτίων ἐκπιμπλάστας τὰς θεῶν.

Ἐπεὶ ἐν γε τὰς τυτώ.) Plato in Theæt. ἀλλ' οὐτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ διωκτὸν, ὃ Θεό-
δωρε, ἕναεναντίον γὰρ πὶ τὰς ἀγαθῶν αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη, οὐτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἰδρύσθαι, πῶς ὃ
θητιώ φύσιν, καὶ τὸν δε τὴν τόπον παρὰ πολλῶν ἔξ ἀνάγκης.

Μηδὲν πὶ βία χρώμενος.) Plutarch. loco citato, Βασιλεύοντα ὃ Ορειον Αἰγυπτίοις
μὲν βίους ἀπορεῦ βίου, καὶ θηριώδεις ἀπαλλάσσει, καρποὺς τε δείξαντα, καὶ νόμοις θέμενον
αὐτοῖς, καὶ θεοῖς δείξαντα πιαῖν, ὑπερον δὲ γῆν· πᾶσάν ἡμερομήμον ἐπελθεῖν, ἐλάτιστα μὲν
ὀπλων δεηθέντα, πειροῖ ὃ τὰς πλείους, καὶ λόγῳ μετ' ἀδῆς πάσης, καὶ μουσικῆς θελημενῶς
παρασάμενον.

Pag. 103. Αὐξὴν δὲ ἀπὸν ἀνάγκη.) Themist. Orat. xiii. τὰς γὰρ ὀπί φύσιν αὐτῆ
ἀσκήσθαι μὲν ὃ τιμωμήνον, ἀμελεῖσθαι ὃ ὃ ἀτίμαζόμενον. Et bonas artes stimulo
præmiorum felicius incitari ait Symmac. lib. 8. epist. 30.

Pag. 104. Ἐν πυρτομέω σίτησιν ἔδωκεν.) Quid sit ἡ ἐν πυρτομέω σίτησις tam om-
nibus notum, quàm quod maximè. Sed πυρτομέω apud Ægyptios ex Græ-
carum Urbium consuetudine finxit. Cæterum ex huius vocis occasione non
leuis Glossographorum error aperiendus est. Dixerat Aristophanes in Ves-
pis Atheniensium vectigalia hæc potissimum esse,

Πυρτομέω, μέταλλ', ἀργείας, λιμνῶας, μισθοὺς καὶ δημόσιωρατα.

Τούτων πλήρωμα πάλατ' ἐγγὺς διαγίλια γίνεσθαι ἡμῖν.

Quæ verba tumultuariè, vt alia quamplurima in censum aliarum vocum
relata à Suida, quibusdam nec indoctis hominibus perinde accepta sunt,
quasi prioris nominis τῶν πυρτομέων explicatio reliquis vocibus continere-
tur: quæ falsa ratio omnibus penè Lexicis infedit: cum vel ex ipso Scholiaste
appareat, quæ illic enumerantur, vectigalium species penitùs à se inui-
cem esse diuersas. Huic affinis est in iisdem Glossematum compilatoribus al-
ter in voce σελεγίδος error. Aristoteles enim vi. Top. cap. 3. Locos ad euer-
tendam propositæ rei definitionem accommodatos enumerans. σκεπεῖν ὃ
(ait) καὶ εἰ πορὸς ἐπέφυκεν ἕκαστον τῶν πορὸς πὶ ἀποδίδωσι ὃ οειζόμενος. ἐπίοις μὲν γὰρ
πορὸς ὃ πέφυκεν ἕκαστον τῶν πορὸς πὶ μόνον ὅτι χρεῖα, πορὸς ἄλλο ὃ σκεπὲν, ὅτι τῆ ὀψ
πορὸς ὃ ἰδεῖν μόνον· ἐπίοις ὃ πορὸς ἄλλο πὶ, ὅτι τῆ σελεγίδι καὶν ζῆρυσσάτο τις, ἀλλ' ὁμῶς
εἰ τις οειζάτο πῶς σελεγίδα ὄργανον πορὸς ὃ ζῆρυσσῆν, ἡμῶν τικεῖ· οὐ γὰρ πορὸς τῆσ πέ-
φυκεν. Quibus verbis cum adiecisset Suidas, & Aristoph. Schol. Equit. οὐ γὰρ
πορὸς ὃ πορὸς εἶσθαι ἀπὸ τις αὐτῆ χρεῖσαστο μόνον, ἀλλὰ καὶ πορὸς ὃ ὕδωρ ζῆρυσσάσθαι. Le-
xicographi ineptè admodum vas esse dixerunt, quo aqua hauritur; quo
quid aliud quàm in Principis Philosophi censuram incurrunt? Sed ideò ab
Aristotele crediderim vsus istius in strigili mentionem esse factam, quòd
equifones dum equos poliunt, strigilem in aquam immergunt, ad extergen-
das fordes.

Pag. 105. Διωλύγιον ἄλλο κακόν.] Ita Plato in Theæt. οὐ μακαρὰ μὲν, καὶ διωλύ-
γιος φλυαρία. Hæc autem Typhonis vxor Nephthys appellata est, quæ prima

omnium sterilis fuit. Plutar. de Isid. & Osir.

Εκείνος αὐτὸ οἰομένη δημοσίῳ.) Subobscura sententia est, quam sic extrico; vt δημοσίῳ πῶς πολιτείας idem sit ac Rempub. conformare: Proinde Typhonis vxor eo molestius ferebat præreptum viro Imperium, quòd ita Remp. comparaturam se crederet, vt spectaculis, ac luxu, quibus illa mirificè capiebatur, vniuersa diffunderet, sc̄que vnam omnes suspicerent, & intuerentur.

Pag. 106. Καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γράφῃ.] Plautus Mil. Glor. de Scenicis Acto-ribus.

Vbi id erit factum, ornamenta ponent, possidea loci

Qui deliquit, vapulabit: qui non deliquit, bibet.

Epietetus Enchir. cap. 22. μέμνησο ὅτι ὑποκριτῆς εἶ δράματος, οἴου αὐτὸν θελήσῃ ὁ διδά-σκαλος, αὐτὸν βραχὺ, βραχέος, αὐτὸν μακρόν, μακροῦ, αὐτὸν πῶς ὑποκρίνεσθαι σε θελήσῃ, ἢ αὐτὸν καὶ τὸν διδασκαλὸν ὑποκρίνη, αὐτὸν χαλόν, αὐτὸν δόξοντα, αὐτὸν ἰδιώτην. σὺν γὰρ τῷ τῆς ἐστὶ δόξοντα ὑποκρίνεσθαι πῶς ὁ δόξοντα ἐκλέξασθαι αὐτὸν, ἀλλοῦ.

Κλωζεται, καὶ στείφεται.) Harpocration in voce ἐκλωζετε. Κλωσμὸν ἐλέγη τὸν γινόμενον ἐν πῶς σώμασι φόρον, ὃ πῶς τῶν ἐκβολῶν ἐχρῆντο τῶν ἀκροαμάτων οὐχ ἡδέως ἤχρῶντο.

Pag. 107. Ωσαυτὸν ἐν τῷ περὶ μερίδα.) Hinc Senex ille apud Plaut. Mil. Glor: urbanitatem suam prædicans.

Neque præreptum pulcramentum, neque præuerto poculum,

Neque per vinum unquam ex me oritur disidium conuiuio:

Horat. i. Serm.

Aut positum antè mea quia pullum in parte catini

Sustulit esuriens minus hoc iucundus amicus.

Sidon: Apoll. lib. 3. epist. 13. de quodam belluone. *Cum discubuerit, fertur acti-um, si tardè comedat, in rapinas.* Vide Lucian. in Lapythis.

Καὶ κῶμοι, καὶ πότοι.] Solent interdum desperati homines præ mcerore, at-que impatientia, vt malorum recordationem fugiant, comestationibus, ac libidinibus se totos tradere. Plutar. de Antonio post Actiacam cladem profugo. αἰαληφθῆς ὃ ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας πῶς δειπῶν, καὶ πότοι, καὶ ἀφρονομαί ἐπὶ τῷ πῶς πότιν.

Pag: 108. Τυρβῆται δὲ ὁ κακόν.] Ita Ammianus lib. 29. *Per id omne tempus Pal-ladius ille coagulatum omnium erumnarum.*

Εστὶ γὰρ ὡς ἐν τῷ πότι.) Ægyptii olim militibus non indigenis, sed peregrinis utebantur. Strabo 17. ὁ γοῦν Πολύβιος γεροντῶς ἐν τῷ πότι, βδελύσσεται πῶς πῶς κατασασιν, καὶ φησὶ τελευτῶν πῶς πότιν οἰκεῖν, τὸ, τὸ Αἰγύπτιον, καὶ ὁ μίθοφορον πολὺ, καὶ ἀναγωγόν. ὅς ἐστι γὰρ παλαιὸς ξένους ἐπὶ τῷ πῶς ὅπλα ἔχοντα, δόξαν μάλ-λον, ἢ δόξαν δεδιδαγμένοι, ἀφ' ὧν πῶς βασιλέων σπένδεται. Sed de hac mulie- rum, ac Typhonis aduersus Osiridem conspiratione aliter Plutar. de Isid. & Osir. quem consule.

Pag: 109. Τὸ πινακίδιον πέμψαι.] πινακίδιον Codicillus, seu literæ Principis quibus alicui aut abrogatur Imperium, aut mandatur, aut exilium impera- tur, aut ab eo reuocatur. Gloss. Vet. πινακίς βασιλική Codicillus. Arrian. i. Dis- fert. Epiet. c. 10. τῶν ἐλθεῖν εἰς πῶς Ρώμην; ἀπὸ τῆς αὐτῆς πῶς Καίσαρος πινακίδες.

Pag. 111. Ἀρνεται δὲ γὰρ τῶν ἱερῶν.) Hinc plangens populus Iuuenal:

Satyr. vi. De quo planctu, ac nefastis diebus adi. si lubet Plutarch. de Isid. & Osir.

Αἰδοῦναι δὲ τῶν ἠλισσιμένων.) In Vetusis cod. erat ἠλισσιμένων. Sed nostram vtrou-
te faniozem, anteposuimus.

Πρὸς τὸν Λέοντα λύκον.] Scribit Plutarc. opere illo sæpe hætenus citato, cum
Horus bellum aduersus Typhonem compararet, Osirin δὲ αἰδοῦναι τὸν ἀγρόμενον
διὰ τοῦτο ὅτι πλεὺς μὲν χύλω, καὶ ἀσκήν (Corr. διὰ τοῦτο ἀσκήν.) ab eo que sciscitarum
quid honestissimum crederit: Respondente Horo nihil sibi honestius vide-
ri, quàm Parentes vlcisci, rursum interrogasse, Quodnam animal bellum
gerenti vtilius esset, at illum. Equum sibi videri respondisse, percontanti de-
nique cur non Leonem potius, quàm Equum optasset, dixisse, ὡς λέων μὲν ὠφέ-
λιμον ὅτι δεικνύει βοήθειαν ἵππου, ἢ φέρει τὴν διὰ πάσης, καὶ κατὰ μάχην τὴν πολέμιον.
Quibus auditis plurimum gauisum Osirin, quòd iam bello suspiciendo ido-
neus videretur; At noster non equum, sed Lupum Leoni prælatum ait, quod
quid sit vt & superiora illa hieroglyphica, diuinari quoquo modo potest,
certo sciri non potest.

AD SECTIONEM II.

A G. 116. Εξερρύηκε δόξα.) Fortè ἐξερρύηκει. sed nihil immutare
volui.

Εστὶ μὲν δὲ τῶν.] Ita Ioseph. 18. Antiq. cap. 7. ὡς ὁδὸν ὠφέ-
λις πληθὺς, οὐδὲ ἄλλη τις ἀγχή τῶν ἐν αἰθεράσι ὅτι τετευχμένων, διὰ
τῶν ποσῶν ὅτι τῶν θισσεῶν.

Τὸ δὲ εἶδος εἶναι.] Legendum opinor πρὸς δὲ, nisi πρὸς expungatur, hoc sen-
su: insita illa hominum animis opinio, quæ ei victoriam attribuit qui
optimè sit paratus, suam Deo gloriam, decusque detrahit, αἰοία κρινόντων
verò accipio de ijs qui inconsideratè, imprudentèrque de summa rerum
decernunt; Sic enim vsurpari amat vox illa κρίνει vt & κρίσις, & κρίσιμος ἡμέρα,
Latinis decretoria. hinc Decretoria arma, & hora decretoria Senecæ. Ar-
ma quidem, seu Tela, quod non iam proludendo, sed seriò inter se pu-
gnarent, ac batuerent gladiatores, vt de victoria decideretur. Hæc est ger-
mana vocis huius potestas, non vt eruditissimus Lipsius putat, Decretoria
tela inde dicta, quia hæc velut Decreto Prætoris, siue Editoris dabantur. Su-
bit & alia loci huius interpretandi ratio, vt αἰοία κρινόντων πρὸς sit quispiam ex
eorum numero, qui stultè, ineptèrque iudicant, concepta hunc in modum
sententia. Ex eo quòd verisimile sit, &c. non nemo ex ijs qui inconsideratè
iudicant, &c.

P. 117. Ἐπὶ πλεὺς ἀγυρτικῶν κερδῶν.) Non quòd mulier istæc præstigiatrix esset,
sed quòd mendica. Est enim ἀγύρτης Suidæ, & Hesyeh. non modo μάστις, aut
γάλλος, aut ἀγύρων ὄχλον, quomodo ἀγέλευσθαι simpliciter dixit Heliodorus pro
muliere circularice, sed etiā πρὸς ἐπιπέτης, συρφετῶν. Ἀγυρτικὴν πορτο κερδῶν.

Proscucham etiam Latini vocabant. Iuven. Sat. 4.

Ede ubi consistas, in qua te quero proscucha.

Pag. 118. Αὐτὸς γὰρ ἔφη.) Obliqua, ac figurata Oratione in sui temporis Gothos, ac Scythas inuehitur, quorum acerrimus perpetuò insectator est Synesius. Sanè enim quæ ab illis labe in Ægyptios deriuata esse dicitur, eadem sub Synesij tempora Romanis imposita est. Tum enim Præfecturas, ac Consulatus obtinuerunt Barbari, & eorum cultu plærìque Principes impensius delectati, vt de Gratiano ac Ruffino narrant historici.

Ἐργον ἐργασίης σιδήρου.] Notum, sed elegans loquendi genus ἔργον γίνεσθαι πίνος, puta βελῶν, σιδήρου: id est ferro, telisve confici. Heliod. 1. Æthiop. οἱ δὲ πλείστοι βελῶν ἔργον, καὶ τοξείας γερμηιδῶσι.

Pag. 122. Δῆλός τε ἡ μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφῆς.] Obscurus locus, ac nescio an mutilatus: Certè post ἀσμένος deesse nonnihil videtur, puta ἀποθανεῖν αὐτῶν, &c. Sic autem intelligendum puto. Cùm hæc occultè moliretur Typho, apparebat tamen illum ob Scytharum præsidia securum esse, nec adeò populi iracundiam pertimescere: aut si minùs securus esset, at quiduis potius ab iis pati malle, quàm reducem Osirin videre.

Καὶ ἀπογραφεῖς.) Libenter legerem ἀπογραφῆς, id est infectores, qui oculos, vultumque lenocinio colorum depingunt: sic enim ἀπογράφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς pro eo quod est depingere oculos dixit Xenoph. Κύρου παιδ. Quod ad ἀπογραφεῖς attinet, videamus quàm commodè huic loco congruant. Et quidem ἀπογραφή, vt ex Demosth. & Harpocrate liquet, bonorum descriptionem significat, cùm scilicet qui peculatus interrogaretur, in commentarios referret, quid, & quo nomine possideret: quin & absolutè pro quauis censura, & bonorum descriptione sumitur. Hinc ἀπογραφεὶς descriptor, censor. Gloss. Vet. In Proscriptionibus quoque ἀπογραφεῖς proscriptionum bona in tabulas referebant. Hesych. verò etiam pro delatione accipit. ἀπογραφή [inquit] μίσθωσις. Quare per ἀπογραφεῖς hoc loco delatores intelligo, qui ditiores quosque ex Ægyptiis, & Osiridis fautores ad Typhonem deferrent, eorumque bona in Commentarios redigerent: nisi malis amantibus, & exceptores, qui Typhonis ad Scytharum Ducum mandata exciperent.

Pag. 124. Ἐπιφανὴν πάρος ἦεν.] Versus hi sunt ex Arati Phænomenis, quos perperam enarrauit quisquis ille est Latinus Scholiastes. *Hunc secutus (inquit) Aratus dicit, quòd cùm esset immortalis in terris morabatur, & à virorum aspectu se subtrahere solita, cum fæminis consultò ludere, & conuersari videbatur.* Hæc ille. Verùm vbinam tandem Astræam virorum consortia fugisse Aratus dixit, mulierum non aspernatam fuisse?

Pag. 125. Σπῆλαι ἡμῶν ἀστέρων.) Aratus.

Παρθένον, ἢ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει σπῆλαι ἀγγλῆντα.

Hinc tentandus obiter conclamatus ex Petronij Satyr. locus: *Nam in mirabili illo conuiuio, in quo repositorium xii. habens signa in orbe disposita allatum est, superque (fortè super qua) proprium, conuenientemque materiam structor imposuerat cibum, inter alia super Virginem [ait] stericulam.* Sed vide an spiculam legi oporteat, id est paruam spicam.

Τὸν δὲ εἶδ' ὅπως ἀχολῶν.] Eunodius Panegy. ad Theod. *Sed qui ad*

mundi paratur gubernacula, necesse est ut uniuersis veniat cardinibus institutus. Euftratius ad v. 1. Eth. Δεῖ πολυπειράτων εἶ) τὸν αἶδρα τὸν καὶ τὸν ὄρθον λόγον ἐπὶ πόλιν ἢ παρὰ τὴν βουλόμην, πολλά τ' ἰδεῖν, πολλά τε εἶ) καθ' ἕκαστον ἐπὶ γνώσῃ γνομένων αἰσῶ, &c.

Ὅταν πού τις ἤκηται.) Themist. Orat. 3. Καὶ λέγει τις ὄρθως ἀρετῆ τῆ γέλωτος πειρητῆ, ὅτι μηδὲν ἔστιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ.

Φυλόμην ὡσπερ δένδρον ἐκ ρίζης μίας,
Αεὶ δὲ ἄρ' αἰσῶ παρ᾽ ἀνέφυκε καὶ κακόν.

Euripid.

Οὐκ αὖ ἤμοιο χεῖς ἑδλα', καὶ κακῆ
Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὡς' ἔχῃ καλῶς.

Pag. 126. Δοιοὶ γὰρ τε πῆθι.) Vide Maximum Tyrium Ser. 35.

Δύσσομα τε βιάδεσι.) Rosam enim aiunt, si alia iuxta serantur, fragrantiore fieri. Didymus lib. II. Geop. εἰς σκρόδα παρὰ φυτεύσης ποῖς ρόδδης, βιάδε-
τερε ἔσται.

Pag. 127. Τὸ δ' ἐπὶ ἀφ' ὀφθῆς.] De eo Problemate ad Plutarch. initio Sertorianæ.

Τὸν κόσμον ἐν ὄθῳ.) Sic in lib. de Insoni. ἔδῃ γὰρ οἶμαι τῶ πῆθῳ τῷ κτύπῳ συμπαθοῦ ὄντος, καὶ σύμπῃνου τὰ μέρη παρ᾽ ὁμοῖον ἀλλήλοις, ἀτε ἐνός ὄλου μέλη τυγχάνοντα.

Ei δὲ ἤμεσις.) Magis utique consentaneum erat Orationem hunc in modum inuerrere. ἢ δὲ ἤμεσις ἐπὶ ποῖς ὑπὸ ἡμαῖς, αἴτια ἤμεσις ἐπὶ ποῖς ὑπὸ ἡμαῖς: aut certè, ποῖς δὲ ἤμεσις ἐπὶ ποῖς ὑπὸ ἡμαῖς αἴτια ἤμεσις ἐπὶ ποῖς ὑπὸ ἡμαῖς. Quæ enim fieri potest, ut quæ in inferioribus fit generatio alterius causa sit, quæ in superioribus contingat? ἤμεσις porro ἐπὶ ποῖς ὑπὸ ἡμαῖς, cælestium orbium sempiternos, ac descriptos motus appellat. Ab eo dogmate non alienus est Plutarc. opere antea citato. Οἱ μὲν γὰρ (inquit) ἐπὶ οὐρανῷ, καὶ ἀστροῖς λόγοι, ἔ' εἶδη, καὶ ἀπορροαὶ τῶ θεοῦ μύθοι: τὰ δὲ ἐπὶ ποῖς παθητικοῖς διασπαρμένα, γῆ, καὶ θαλάσση, καὶ φυτῶν, καὶ ζώων ἀσπληγῆματα, καὶ φηγῆματα, καὶ θαπτόματα, καὶ πολλάκις αὐτῶν ἐκλάμπει, καὶ αἰαφαιρέται ποῖς ἤμεσις. Quod verò emendauimus ei δὲ pro ἢ δὲ, Med. fidem secuti sumus.

Ἀποκαταστατικῶς εἶ) παλιόδοις.] Colum. lib. 3. cap. 6. de legendis malleolis loquens. Nectamen (inquit) ultra quadriennium talis extenditur inquisitio: Idenim tempus ferè virentium generositatem declarat, quo Sol in eandem partem Signiferi per eosdem numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat, quem circuitum meatus dierum integrorum, Mille quadringentorum sexaginta unius ἀποκαταστασῶν vocant studiosi rerum cælestium. Sidon. Apollin. lib. 8. epist. 11. Seu super diametro Mercurius asyndytus, seu super Tetragono Saturnus retrogradus, seu super Centro Mars Apocatasticus exacerbassent. Cæterum ἀπλάς παλιόδοις, & ἀποκαταστατικῶς eas appellat, in quibus ea duntaxat sidera concurrunt, quæ eadem, sed simplicia effecta restituant, ut cum homo nascitur eiusdem cum altero, qui olim extiterit, temperamentis, sed cæteris in rebus dissentiens: σωθῆποις verò, in quibus multorum ex siderum consensu non eadem modò corporis habitudo, sed & reliqua omnia, plæraque saltem, cuiusmodi olim in aliquo fuerant, redduntur.

Pag. 128. Ἀλλ' ὅτε δὲ θεάμωρα.] Si verò in mundum introductus est sapiens, ut rerum naturam contempleretur, cur eundem θεάμωρα verat esse

Pythagoras? Quare palam est de huius loci ac sententiæ depravatione, quæ
 ira fortassis restituenda; ut ἀλλ' ἄρδεν ἢ θεάμωνα, vel ἄρδεν ἀλλ' ἦθε, &c. lega-
 mus hoc sensu, nihil aliud quàm spectatorem esse sapientem. Legebam ali-
 quando φιλοθεάμωνα, id est, spectandi nimis avidum.

Ὡς ἄριστος ὁς τις.) Nihil in ea lectione demutandum. Frustra enim est vir
 doctus, qui ita corrigendum censuit ἄριστος ὁς τις ἀπὸ τῆς ῥῶσας περιπέσης τὰ δὲ κενύμενα
 θεᾶται ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον ὄρα. Nec animadvertit pendere hæc è superiori-
 bus: cum enim percontatus esset æquis prudens, ac moderatus spectator
 esset, adiecit, An quod omnibus manifestum est, id à me dicendum est,
 quòd is scilicet eiusmodi sit, &c.

AD SYNESII EPISTOLAS

NOTÆ

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

N *A* fermè accidit, ut quo quisque Scriptorum illustrior fuit, magisque in omnium usu, ac studio peruagatus, eo magis sit varietate lectionum, aut, quod molestius est, mendis atque erroribus refertus. Hoc in Cicero-
ne, Plinio, caterisque Græcis pariter, ac Latinis experimur quotidie. Quorum scripta, quòd manibus tererentur omnium, atque identidem a Librarijs exscriberentur, variantium vocum, ac lectionum multitudine pretexta sunt. Eadem in Synesio nostro causa extitit, cur ex omnibus eius monumentis Epistolicum hoc opus maculosum imprimis, ac varium fuerit. Cum enim iam olim apud antiquos celeberrimæ Synesij Epistolæ forent, ut ex Suida, Euagrij, Photij, aliorumque narratione constat: inde factum ut cætera quidem, quæ nostra etiam ætate obscuriora sunt, Authoris illius scripta sinceriora ad nos, atque integriora peruenirent. Epistolæ vero multis imperitis Librariorum erroribus, atque eiusmodi lectionum ambiguitate, & copia scaterent. Itaque plus à nobis in ijs recensendis opera, quam in reliquis adhibitum est, ut ad Veterum Scriptorum fidem, quorum nobis festina copia fuit, hæc Epistolæ exigeremus. In quibus plurima sanè loca insigni aliqua labe deformata germanæ lectioni restituta sunt; id quod ex hisce Notis comperies: quamquam leuicula quedam, sed communi superiorum omnium editionum iniuria neglecta, ita correximus, nullam ut in ijs illorum mentionem faceremus. Iam quòd ad Epistolarum ordinem spectat, tametsi tumultuariè omnes, nullaque temporum habita ratione congestæ sint; nihil tamen innouandum in ea editione decreuimus, ne qui eas in alijs editionibus legissent, quæ hoc ordine laudatas ab Scriptoribus viderent, in ijs reperiendis postmodum laborarent. Hæc apud te quisquis hæc curâ dignabere, præcinere, auspiciarique non abs re mihi visum est.

LIBRI VETERES QVIBVS AD
HANC EPISTOLARVM EDITIONEM

A DIVTI SVMVS.

Medicæi duo.

Med.

Henricianus unus.

*Morellianus, quem mihi doctissimus Morellus commoda-
uit.*

Mor.

Petauianus.

Peta.

EPIST. I.

ΑΙ Δ Α Σ ἐγὼ λόγους.) Meliusid Græci, quàm Latini vsurpant: Il-
li enim πατέρα Authorem, ac Scriptorem appellant. Athen.
epist. lib. 1. Αθελώμος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ. Clem. Alex. 1. Strom. κα-
λὸν ὃ αἶμα, καὶ παῖδας ἀγάθους τοῖς ἐπιτα καταλείπειν, οἱ μὲν γὰρ παῖδες σω-
μῶ, ψυχῆς δὲ ἐχθροὶ οἱ λόγοι.

Πανδήμου Ρητορικῆς.) Cic. Tusc. 2. *Popularis est enim illa facultas, & effectus
eloquentiæ est audientium approbatio.*

Ὁ δὴ πρῶτον εἶπεν λόγους.) Caluitij Encomium intelligit, vt est in Med. scho-
lijs: In quod vtique τῆς αὐουδαίας μεελδος plurima congesta sunt.

Δια τῆτο Λύσιππος.) Lysippus ergo pictor? Insignis, inquam, ille statua-
rius? falsum haud cunctanter memoria Synesium dixerim, qui Lysippum
pro Protogene acceperit. In quem proculdubio istud conuenit. Plin. lib.
35. cap. 10. Neque momentum in ea ratione vllum est, vt Apelles à Ly-
sippo introductus dicatur. vt de picturis iudicaret, Lysippus verò ab Apel-
le vicissim vt de statuis pronuntiaret; -cùm hîc nulla sit statuarum facta
mentio.

Epist. 2.

Αφοβία μεγίστη.) Germanus huic Plutarchi locus est in Agide & Cleom. Καὶ
πρὸ ἀνδρείαν δὲ μοι δοκοῦσιν εἶναι ἀφοβίαν, ἀλλὰ φόβον φόβου, καὶ δέος ἀδελίας οἱ παλαιοὶ νο-
μίζου. οἱ γὰρ δειλοτάτοι πορὸς τοὺς νόμους παρρ' αλεώτατοι πορὸς τοὺς πολεμίους εἰσὶ.

Σὺ δὲ ἀνδρὶ ἡγεμῶν.] Ita apud Quintil. lib. 6. c. 1. *Egregiè nobis adolescentibus
dixisse accusator Cossutiani Capitonis videbatur, Græcè quidem, sed in hunc sensum:
Erubescit Cæsarem timere.*

Epist. 3.

Νυμφώπειας βαδίζου.] Noua, nec vsitata nominis acceptio. Non enim pro-
nubâ hoc loco, sed νυμφῶ ipsam significat. Apud Suidam dicitur, ἡ νεόγαμος:
verùm aliena ab hoc loco potestate, cùm postea dicat, optasse illam, vt secun-
dum nuptias saltem mors illa contigisset.

Τῶ ἐκδύμῳ, καὶ τῶ ἡμῶς. Quæ quidem mortuis consecrata. Eccles. 22.

Luētus mortui septem dierum. Genes. 50. *Et fecit luētum Patri suo septem dies.* Quem locum enarrans D. August. lib. 1. quæst. in Exod. quæst. 172. *Nescio, ait, utrum inueniatur alicui Sanctorum in scripturis celebratum esse luētum nouem dies, quod apud Latinos Nouendial appellant: Vnde mihi videntur ab hac consuetudine prohibendi, si qui Christianorum istum in mortuis suis numerum seruant, qui magis est in Gentilium consuetudine: septimus verò dies auctoritatem in Scripturis habet, &c.*

Εὐθὺ τευχέρων.] Strabo lib. 17. *μὲν δὲ Βερενίκην πόλιν ἔστι τευχέρων, ἡ δὲ Ἀρσινόω καλεῖται.* Vna est ex Pentapoliſ ciuitatibus Ptolem. Plin. lib. 5. c. 5.

Ταμνώσταθαι τε, καὶ πυρροφόρος.] Scholion quoddam Med. codicis *εἶφαν* esse ait τὸν ἔτω καλοῦμενον πύρρον. Verius fortassis est ad capillorum structuram id esse referendum de qua Nazanz.

Μὴ κεφαλῆς πυρροῦδε ἰσόις πλοκαῖμοι γυναικες.

Tertull. lib. de Cultu fœm. *Affigitis præterea nescio quas enormitates suti-
lium, atque textilium capillamentorum, nunc in galeri modum, quasi vaginam capi-
tis, & operculum verticis, nunc in ceruicem retrò suggestum.*

Ἀρμόιος ἔστιν ὁ τῆς θυρωροῦ πατήρ.] Ex vtriusque Med. Scholijs intelligimus, Harmonium istum tres habuisse liberos, Æschinem, Herodem & Sponsæ istius matrem. Quæ quidem familia Synesio nostro συχένης fuit. Iam verò cùm Herodes auunculus Harmonij neptem ignobilissimam in gentem collocarit, Auo ipsi iniuriam fecisse dicitur.

Ἀλλ' ἔωφ' ὀχλίας.) Sic accipio: Tametsi longè esset nobilissimus, modica tamen fortuna contentum fuisse.

Εἰς Σωσίας, καὶ Τίβλοισ.) Vide Iun. in Adag. Vbi ἀπέδοτο sic interpretatur, quasi idem sit atque in numerum referre: Alij, nuptui collocare. Ego vendere interpretatus sum; fortè quòd muneribus ab ignobili sponso pellectus, aut illius opibus inductus eam tradiderit.

Τοῖς γὰρ ἔτω γερόσοι.) Quos vulgò quæſitos Iurisconsulti vocant. L. 5. Dig. De in ius vocandis. Mater certa est, etiamsi vulgò conceperit.

Epist. 4.

Τὸν φάειον μύρμηκα.) Ptolem. lib. 4. in Perigraphæ Cyrenaicæ regionis. *ἦσοι δὲ εἰσι τῶν πτωχῶν αἰδέ, μύρμηξ ἦσος γαῖα ἢ Αφροδίτης ἦσος.*

Παρῆχε τὴν ἀγατεβλῶ.] Elegans vocis istius potestas, pro eo quod propriè admodum vernaculus idiotismus exprimit, *un passe-temps.* Ita læpe Plut. vt in Timoleonte. *ἀγατεβλῶ τῶν Ρηγίνοισ περὶ ἔχον εἰ φοίνικες ὄντες οὐκ ἀρῆσθαι τῶν δὲ ἀπάτης ἀρῆσθαι.*

Τὸν περὶ ἡμῶν τῆς Ποσιδώνος νεών.] Illud idem suspicor, quod Strabo à Rhodiis conditum prodit, lib. 1. memorabili euentu, cùm mare conflagrasset, atque inter Theram & Cyrenas insula ex incendio coaluisset, quò quidem Rhodij θαλασσοκρατόντες penetrare ausi, Ποσιδώνος ἀσφαλίου ἱερὸν ἰδρυσαν.

Εὐθὺ παφοσίεδος.) Meminit Ptolem. & Plut. de Iside.

Καὶ ἀπεπειροῦσι τῆς σκύλλης.] Non eam quæ propriè sic indigerata, in freto Siculo, sed aliam similem. Atque hinc nos Galli *escueil*, deduximus, hoc est inaccessum scopulum, & nauifragum. Gloss. Isidor. Scyllæ saxa latentia in mari. Quod sequitur, ἢ ἢ οὐ τῶν γραμματίοις ἀπόσπαστα ὀνόματα obscurum est. In Pet. Cod. interlinearis glossa *ὡς τῆς συμφωνίας* habuit. Vbi συμφωνία opinor

quisquis ille est, pro pacto ac conventionione accipit, siue conventionis tabulis. Ita enim in Gloss. Conuenio συμφωνῶ, & conuentum σύμφωνον. Verum haud scio quàm rectè ea vocis huius significatio loco huic congruat; nec aliud præter suspicionem habeo, quod substituam, atque hanc fortasse leuem: quæ est huiusmodi, vt pro γραμματίοις, legendum sit ἀσματίοις, ac cantiones quædam significantur, quibus infames ij scopuli celebrentur. Cum enim in margine, vti assolent, adnotatum esset, γρ. ἀσματίοις, conflatis in vnum duabus oculis γραμματίοις scriptum est.

Οὐ γὰρ δὴ πησοῦμεθα.) Sic in quatuor veteribus reperi, Pet. Med. duobus & H. totidem, non πησοῦμεθα vt in vulgata edit. cui & nupera illa Morellij editio subscribit.

Τῶν Ἀρχαίων συχοί.) Equites Sagittarii. Vide Notit. Imper. Orient.

Τὰς ἀρπεδόνιας διένεμον.) Schol. Sophoc. ad Antig. in hæc verba.

Βεῶχῳ μίτρῳ δὲ σινδόνος καὶ θημιδύλω.

Κυείως, ait, τῶν ἀρπεδόνιῳ, τῶν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασί. Apud Polluc. l. 5. c. 4. in Pedica catena quædam ἀρπεδόνι dicitur. hoc loco simpliciter pro funiculis accepi.

Οἱ τεθάναναι περὶ δολιχόσμητες.] Consentiunt MS. 4. Med. 2. Mor. & H. in hac lectione οἱ δὲ Ἀθωάγον περὶ δολιχόσμητες, quæ quid velit nescio.

Πετροῖζον τῶν ναυῶν.) Nescio an melius sit πετροῖζον ἴζον quod secutus est Cornar. vt sit sensus: fragorem illum ex navis subsidentis illusione fieri putabamus, quanquam πετροῖζον in omnibus MS. legerim.

Ἀζάειον οἶμα καλοῦσιν.) Ptolem. in descript. Libyæ, Azar montis meminit, & Azarorum Plin. l. 6. c. 29.

Ἐπὶ κωβίοις βύτυχαι.] Scripsimus βύτυχαι, pro βύωχαι, secuti Codicum trium fidem, Pet. Med. & Mor. Quod ad Iulos attinet, Aristotel. 9. Hist. ἰσλίδαε vocat. Vide Athen. l. 7. Oppian. l. 2.

Καὶ μάλα ἄλλω.] Non potui trium VV. consensum reijcere Mor. Med. & H. qui omnes μάλα, non πάλιν habent. est autem Attica cum primis hæc vocis vsurpatio.

Καὶ ὠπίδα ἐδδκεν.) Xenoph. 1. Anab. ταῖς δὲ ὠπίδαε ἀνὰ τὴν παχὺ ἀγιστὴν ἐστὶ λαμβανῶν. πέπνται τε γὰρ βροχὺ ὡσπερ οἱ Πέρδικε, καὶ, παχὺ ἀπαρρηθῶσι: τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἠδία ἔσιν. Vide Athen. l. 9. apud quem Plut. ait. φέρεσθαι πάμπολλα τὰ ζῶα ταῦτα εἰς τῶν Ἀλεξάνδρου ἀπὸ τῆς ὠπιδαιμένης Λιβύης. Arist. 8. anim. Apud Plin. tamen l. 10. cap. 22. Lego Otidas damnatas in cibis. Emissa enim ossibus medulla odoris tædium ex templo sequitur, quod de Hispanicis solis forsan intelligendum est.

Ἄσπαι γὰρ ἔσπομαζῶσι.) Iuu. Sat. 13.

Quis tumidum guttur miratur in Alpibus? aut quis

In Meroe crasso maiorem infante mamillam?

Ἄλλα καὶ αὐτὴ ἐφημελοῖ.] Germanum, vt opinor, sensum reddidimus, quem perperam noua illa editio acceperat. Huic enim fraudi fuit particula ὡς, quæ ibi otiosa est. Est enim idem ὡς συχῶν, atque ὡς πλείων, & cætera id genus.

Epist. 7.

Θεοδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ.) Crediderim inscriptionis huius partem, hoc est

ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ in sequentem Epistolam reiciendam.

Ἀστροίς τὰ καὶ ὑμᾶς σημειώσεται.) Vide Erasmi. Adag. Astris signare. Neque verò minus opinor à terrestri, quàm maritimo itinere ductum istud Prouerbum. Nam Astrorum quidem obseruatione dirigi navigationis cursum mirum non est, in terrestri itinere singulare id est, vnique Libyæ præcipuum. Plin. l. 5. c. 4. *Est terra hæc obseruatione siderum nobilis, ad eam per deserta arenis, perque serpentes iter est.* Solinus. *Inter Syrtes quamuis terrâ pergentibus iter sideribus destinatur, nec aliter cursus patefcit.* Sall. Iug.

Epist. 8.

Ὁ Ἀλεξανδρινὸς τῶν Παναγιυρικῶν ἑορτασμάτων.) Panegyricæ hæc literæ Paschales erant, quibus certa dies celebrando Paschati definiiebatur, vt ex epist. 13. apertè constat. Moris enim fuit vt ab Alexandrino Episcopo quotannis Paschales epistolæ mitterentur. Leo P. epist. 64. ad Marcian. Vide epist. Paschales Theophili inter opera D. Hieron.

Epist. 10.

Τῇ φιλοσόφῳ Ὑπατία.] De Hypatia, quæ Alexandria summa omnium admiratione mulier philosophiam professa est, deque eius infelici obitu, vide Socrat. l. 7. c. 15. Niceph. l. 14. c. 6. Suid.

Epist. 12.

Ὅς τῆς τῶν ἀμειβόμενων.) Ita emendauimus auctoritate Petau. cum antea in omnibus legeretur, ὅς τῆς τῶν.

Epist. 15.

Ὑδροσκοπίου μὲν δεῖ.] Atqui legum ἐργαλίοι quoddam esse potius quàm Clepsydræ genus, vt vulgata Lexica perperam habent, existimaui: neque enim Clepsydræ in aquam demissæ, sed in eas infusa potius aqua. Cuiusmodi verò illud fuerit, non satis capio. Apud Vitruu. l. 8. c. 6. vbi de aquarum libratione, Chorobates eiusdem generis instrumentum non pauca huius descriptionis habet. Nam inter cætera, inter regulam, & ancones compacta transversaria esse ait, quæ habent lineas ad perpendicularum rectè descriptas, pendentiaque ex regula perpendiculara, in singulis partibus singula, quæ, cum regula fuerit collocata, eaque tangent, æquæ, ac pariter lineas descriptionis, indicabunt libratam collocationem.

Αἱ δὲ τῆς ῥοπῆς εἰσὶ γινώσκοντα.] Pet. & Mor. ῥοπῆς, quod & in varijs lectionibus Turneb. editionis legitur. In Petau. margine scholion erat, quod exoletis, ac fugientibus literis, vt plerâque eius Codicis, legi omninò non poterat: hæc duntaxat extudimus, ἐκ τῶν δὲ οὐκ εἶμαι ῥοπῆς πλεονάζον ἐκάλεισεν. Ex quibus videtur quisquis ille est adnotator hydroscopit in de Horologij genere, contrà quàm nos accipere.

Epist. 17.

Πολλὰ ἐμπιπληκίτι.] Sic ex veteri rescripsimus, pro ἐμπιπληκίτι: Neque tamen nescimus nonnunquam promiscuè ista sumi, vt apud Dionem l. 41.

Epist. 22.

Anastasius hic, quantum auguror, ab Imperatore regendis liberis suis erat præpositus: quod indicat, cum & pueros illos regia appellatione Aureos vocat, & eisdem lege filios Anastasij factos gratulatur.

Epist. 23.

Epist. 23.

Η Σύρων Συφή.) Antea Συφή. Nos Συφή inuenimus in Mor. & Med.

Epist. 30.

Μετὰ τῷ Γράτωνος.] Vide Gorg. Platon.

Epist. 31.

Ἐπὶ τῆς μεγάλης Δεξιῆς.) Siue de Præfectura Prætorii intelligas, siue de Consulatu quem cum Stilicone gessit A. CCCC. idemque Gainæ Gothorum Duci deditus est ab Arcadio. Socrat. Sozom. Nicephor. qui quidem de tempore leuiculè à se inuicem discrepant. Nam Sozom. lib. 8. cap. 4. & Nicephor. Saturninum, & Aurelianum Consulares deditos aiunt. At Socrates lib. 6. cap. 6. debellatum cum Gaina refert Stiliconis, & Aureliani Consulatu.

Τὸν νέον Αὔρον.] Qui Consul fuit cum Felice. A. 428. Socrat. lib. 7.

Epist. 32.

Ἀνεπιτήδευτος εἶ) συμβιωτής.] Pet. & H. συμβιωτής. Neque tamen alteram improbo.

Ἐχέτω πλὴν ἔχουσαν.) Falsa, & absurda lectio. Quomodo enim manere illum ibi, ubi est modò, iubeat, quem paulo post constringi, & in nauem imponi præcipit? Quare omnino corruptus hic locus, in quo & Veteres dissentiunt. Petau. φάσκει τὴν ἔχουσαν, Mor. ἐχέτω πινωμένην, εἰ πλὴν ἔχουσαν αὐτὸν πόλιν. Quæ verba è glossemate esse suspicor. Alii πλὴν ἔχουσαν ὑμᾶς πόλιν. Non dubito quin scripserit Synesius ἐχέτω πλὴν ἐνεχουσαν αὐτὸν πόλιν. Vult enim furciferum illum in patriam remitti. Atque ita mox πλὴν ἀδικήσεως δὴ τῆς ἐνεχουσης αὐτὸν. Nisi fortè λαχουσαν malis.

Epist. 35.

Οὐκ αὖ τῶν λαῶν δημόσιος.] Δημόσιος hoc loco γραμματέα significat. Suidas, δημοσίους ἔλεγον τοὺς τῆς πόλεως δούλους. Demosth. contra Androtio. κατ' ἑπὶ μὲν ταῖς εἰσφοραῖς τὸν δημόσιον πρῆξαι πρεσβυτέρων. Vbi malè interpres, δημοσίον λέγει τὸν τῶν βασιλέων ὑποκείμενον, εἰς τὴν δούλον πηλῆς. Est enim & Demostheni, & Synesio δημόσιος seruus publicus, id est officialis, & tabularius. Iam verò Athanasius iste cum Scriba publico, & tabulario præsto aderat, vt testamenta adulteraret. Quod genus hæredipetarum perstringit eleganter Petronius. Videbitis (inquit) oppidum, tanquam in pestilentia campos, in quibus nihil aliud est, nisi cadauera, quæ lacerantur, aut corui, qui lacerant.

Ἀλλὰ σιωεὶς ἀλλεται.) Ex duabus vocibus vnam ex coniectura, nec absurdè, vt opinor, fecissem, & σιωφάλλεται legerem, nisi me Veterum in altero ὁμοφωνία deterruisset.

Epist. 38.

Οἷς ἐκ παρῶν.] Herodes hic patrimonium acceperat Senatui obnoxium: cumque postea Dux factus in Senatum allectus esset, alio nomine appellabatur, duplèxque ab eo pensitatio, & publici functionis muneris exigebatur. ob id Aureliano illum commendat Synesius. Ηγεμόνα accipio de Ducibus rei militaris in limitibus degentibus, qui spectabiles vocati. Notitia Imper.

Ὡσπερ οἱ νεόβουλοι.] Inde colligere licet nouis Senatoribus, hoc est in Ci-

uitatum consilium allectis munia quædam publica obeunda, sumptusque in Rempub. faciendos fuisse. Quare plærumque supplicij loco erat inter Senatores censerī, & Constantinus ille libertatis Ecclesiasticæ vindex inter cætera beneficia, hoc quoque in Christianos impendit, vti ij liberarentur, ὅσοι ἀφ' τῶν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κατεδικασθησάντων βουλευτηρίοις ἐναρθμεῖσθαι, μὴ βουλευταὶ ὄντες πρῶτον, ait Sozom. lib. 1. c. 8.

Epist. 39.

Εἰ πειρώμενος ἦξοιτο.] In V. πειρώμενος, ex quo adductus sum vt πειρώμενος scriberem.

Epist. 40.

Εἰ ὁ Νισσηῶν ἵππων.) Nisæi equi ex Media, siue Armenia celebres, quibus Persarum Principes vsi. Strabo lib. xi. Hierocles in Hippiatr. εὐκοῦν εὐδὲ ὁ ἄριος πολυπραγμονεῖν ἀξιοῦσιν, εἴ τις Ἀρχαί, ἢ Κυρηνάιος, ἢ τῶν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, ἢ Καππαδοκίης, ἢ τῆς Δαίαιας Θεσσαλίας, ἢ Μαυροῦσιος, ἢ καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν πειρασάμενος ὁ Νυσσηῶν. Vbi Cyrenenses equos inter laudatos commemorat. Vitiosa autem in illis verbis postrema hæc, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, pro quibus βασιλεύσι legendum puto.

Epist. 43.

Εἰ δὴ σοι φίλα.] Cornarius φίλια legisse videtur. Ego nihil muto. φίλα, & φιλικὰ promiscuè eodem significatu nonnunquam accipi solent.

Epist. 44.

Elegantissima sanè hæc epistola est, ac omnino ἀδύτατος. Ioannes iste, quem eundem esse arbitror, de quo epist. 2. parricidii suspectus erat, occiso per insidias Æmylio fratre. Huic ergo suadet, vt crimen aut luat, aut diluat, Téque cum vniuersa cohorte Tribunali, ac Iudistio sistat, vltroque etiam sibi, si conscius est, pœnam, ac supplicium arcessat.

Εἰ μὴ θεὸς ἔστιν ἐν φήμῃ.) Hesiod.

Φήμη δ' οὐ τις παμπόνη ἀπολλύται, ἢ τίνα πολλοὶ

Λαοὶ φημίζουσι. θεὸς γὰρ τοι ἔστι καὶ αὐτῆ.

Ἦν οἱ κραφεῖς ἔπι τοῖς ἰματίοις.) Sumptum id è fabula Platonis 10. de Rep. vbi inter alia ἀνδρες ἀγριοὶ, καὶ ἀφ' ἑσπερίων ἰδεῖν fontes animas trahunt, ἐπ' ἀσπαλάθων κινάμενοιτες.

Οὐκ οὕτως ἀρνησάμενος σοι γλώττης.) Notanda locutio, κατ' ἑλληνικὴν particulæ, εἰς ὃ ἀρν. Nisi malis εἰς ἐχούσης.

Μοῖρα κινάμενος πρὸς σκεῖσθαι.) Fortè μοῖρα κινάμενος, vt γλώττη φιλόσοφος, &c.

Παρά σου κατέτοι.] Expunximus, secuti Henr. absurdum glossema, quod hæctenus vitiosè infederat, scilicet τὸν καταρτίοντα.

Δεήθητι τῷ δικαστηρίου.] Melius est δικαστοῦ. Nam postea quasi de vno homine in singulari loquitur, εἰ ὁ φιλένδοσπος, &c.

Εἰ ὁ αἰατίος σὺ, καὶ κατὰ εὐς.) Ex Petauiano ita hunc locum emaculauimus. Nam altera sanè quàm absurda videbatur. In Henr. tamen alteram repetimus, videlicet καὶ οἶδεν, ὅτι καὶ τυγχεῖ μὴ.

Epist. 46.

Οὐδ' Ἀμεισος μὴ καλός.] Vide Herod. Thalia.

Epist. 49.

Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὠμολόγη.) Simonidis cum Hierone familiaritas celebris

fuit. Xenoph. Hieron. Plat. epist. 2. Illiberalitas notata apud Athen. 14. Οδ-
 τως ὅτι ὡς δὴ θῶς κίμβριξ ὁ Σιμμωνίδης ὡς χαμηλέων φησὶν, &c.

Epist. 50.

Ὡς ἔστιν ἦθος ἀποίθειον ἄποψια τινί.] Obscurus, & perplexus locus, quem impli-
 cationem reddit recens illa editio. In Pet. ἄποψιας legitur, levi discrimine,
 sed quod magnam huic loco lucem adferat. Sic enim intelligimus τινί non
 ad ἄποψια referendum, sed de persona accipiendum esse; Ita tamen ut in-
 terrogandi nota adiciatur, hoc sensu. Etenim estne alicuius vita à suspicio-
 ne criminis aliena? Quod si minus hoc cuiquam arriserit, videat ecquid re-
 ctius addenda sit particula οἷς, hoc modo. ὡς οἷς ἔστιν, &c. Authoris enim ea
 mens est. Odisse se famigeratores, quod etsi crimen illud commenti non
 sint, at eiusmodi saltem sunt, ut id ipsum libenter fuerint conficturi. καὶ τοῦς
 αὐτῶν ὁ ἐσχέτημα. Id est, fauetque ipse illis conatus, & bene succedit, propterea
 quod Ioannis indolesi criminationi pateat. Nam quorum vita ab aliqua
 suspitione aliena est, ne iis quidem qui cum ipsis criminis participes fuerint,
 fides habeatur. Sic ego de huius loci sententiā constituo. Antea quidem ver-
 ba hæc, καὶ τοῦς αὐτῶν ὁ ἐσχέτημα, sic interpretabar, estque istud criminis ge-
 nus eorum naturæ consentaneum, sed ἀακλόουθα mihi posteriora videban-
 tur. Porro ad hunc locum facit omninò elegans Ciceronis sententia Orat.
 pro Rosc. Com. *N*onne, ait, *ut ignis in aquam coniectus continuo restinguitur, &*
refrigeratur: sic referuens falsum crimen in purissimam, & castissimam vitam colla-
tum statim concidit, & extinguitur?

Epist. 52.

Κρητιδωπώλης ἀνδραποδος.] Notum est vel pueris crepidas gestamen Græco-
 rum proprium fuisse: sed Atticas in eo genere præstitisse arbitror. Apud
 Poll. l. 7. cap. 22. Κρητιδες ὁ μὲν φόρημα στρατιωτικόν. Crepidasne militares præ-
 cipuè fuisse? Atqui otiosorum potius hominum, & pacis insignia. Sic Roma-
 ni Imperatores in Græcia pace constituta, plerumque crepidati, ut Scipio,
 apud Liu. lib. 29. cuius verba aperte militares fuisse negant. *Ipsius*, ait, *Impe-*
ratoris non Romanus modò, sed ne militaris quidem cultus iactabatur. Cum pallio, cre-
pidis que inambulans in Gymnasio. Idem fecit Germanicus apud Tac. 2. An. Ita-
 que pro στρατιωτικόν, suspicari aliquis posset, legendum apud Pollucem esse,
 Αἰκίων. Sed nihil temerè mutandum. Nam & militares calcei tales fuere.

Epist. 57.

In Morell. hæc inter epistolas non censetur, sed post easdem inter κειται-
 σης, sic enim appellare solet Declamationes quasdam. Neque reuera epistola
 est; sed quod ad sequentium intellectum conferat, & in vulgatis Editioni-
 bus, atque in MS. plerisque suum inter illas locum habeat, nihil immutare
 decrevimus. Cæterum Andronicus iste Beronicensis Pentapoli præfectus,
 cum sceleratè multa, & impiè in Deum atque homines moliretur, coacto
 Ptolemaide Concilio à fidelium communione de Episcoporum sententia
 reiectus est. Habita igitur hæc Inuectiva est post Concilij Decretum, quod
 sequens ad Episcopos epistola continet. Rei totius historiam fusiùs persequi-
 tur Card. Baron. Tomo 4.

Ἀλλὰ κακείνο μάλιστα ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ.) S. August. de Ciuit. c. 1. *Multa enim sunt à*

ū ij

malis quidem contra voluntatem Dei: sed tanta est ille sapientia, tantaque virtutis, ut in eos exitus, siue fines, quos bonos, & iustos ipse præsciuit, tendant omnia, quæ voluntati eius videntur aduersa. Plotinus apud Theodor. vi. de Curan. Græc. καὶ οὐ γέρονε τὰ κακὰ διὰ τῶντα, ἀλλ' ὅτι χρῆται καὶ αὐτοῖς εἰς δέον, ἐπεὶ ὅρ ἐχέτω, εἰρηται· τὸ γ' διωάμεως μεγίστης, καλῶς καὶ τοῖς κακοῖς χρῆσασθαι ἰκανῶς εἶ).
 Τῶν μὲν τοι κολαζομένων.) Prosper Aquit. de Prouid.

Iam quos peccantes Deus arguit, hos etiam nunc

Diligit, & patrio vult emendare flagello:

Mæque istis potius societ, quam congreget illis. &c.

Υπὸ τῆς πρῆτης ἀμφοτέρων) Non quod altera displiceret, quæ σωτηρίας habet, sed quod illam in quatuor MS. viderem, rescripsi ἀμφοτέρων.

Καὶ ἐπ' Αὐσουριανοῖς.] Ausurianorum meminit & alibi, vt in Καταστάσι de Cyrene.

Τὰχα μὲν θεῖος κληρος ἐχέτω.] Duas causas fuisse ait, cur in conficiendis negotijs opes suas feliciter experiretur; Prima est diuina quædam fors, ac felicitas. Altera quòd ægrè, ac cunctanter ea susciperet. In vno Med. Henr. & Mor. alio modo conceptum membrum reperi; nimirum τὰχα δὲ μίλις παραμάτων ἀποδόμμος, ὅτιν' ὅταν ἀφῆται, vel ἀπῆται: Deeratque vox ἐπετύλχμοι, quam Med. alterum, Petau. & vulgari omnes agnoscunt, prorsus vt ita legendum videatur, παραμ. ἀφ. ὅτι τυλχμῶν ὅτιν' ὅταν ἀπῆται.

Νῦν γὰρ δὴ τὸ παραμῆμα εἰσικεν ἐξεληλέγχθη.] Sola interpunctione magnam huic loco lucem attulimus. Nam in Med. vno & Henr. hæc quæ sequuntur μετ' πολλῶν, &c. σημή separantur ab antecedentibus. Est autem ἐξελέχθη imbecillitatis conuinci, & irritum deprehendi. Sic Plut. in Bruto. οὐ δόμοι πάλιν ἀλλὰ εἰς ἐλπίδας ἐξελέχθη, καὶ πῶς οὐκ ἀλά.

Αὐτῶν δὲ, ἀχῆ, καὶ βίβλω.] Induximus voculam ζῶν ex Pet. & i. Med. quæ perperam inculcata fuerat: In Henr. tamen ἀνὸς μὲν ζῶν leg. sed altera posterior visa mihi est.

Μέγρι τῆς ἱεροσωμῆς αἰρέσεως.] Forsitan vox ἱεροσωμῆς glossema est: neque tamen immutare ausus sum, quòd ita in 5. MS. legatur.

Ὡς κοινή φήμη τὸν ἀξιολόγων.) Ita in omnibus Scriptis, pro quo libenter scriperim τῶν ἀξιολόγων εἶ) γινώσκων.

Ἀλλ' οὐκ ἔστι φθόνου δαίμωνος.) Decesse non nihil arbitror ad huius loci integritatem. Quod erat in vulgatis paulo post, ἀλλ' ἐφόβη μὴ, in με commutauimus, vt erat in Mor.

Τῶν σοτῶν τῶν Βασιλέων.) Nam Reges olim Cyrenis, diuiso inter fratres Ægypti regno. At Ptolemæus Appio moriens Pop. Rom. hæredem reliquit. Eutrop. lib. 6. Quo tempore (ait) Libya quoque Romano imperio per testamentum Appionis, qui rex eius fuerat, accessit, in qua inçlyta ciuitates erant Berenice, Ptolemais, & Cyrene. Epitom. Liu. lib. 70. Iust. lib. 38.

Ποῖοι Λακεδαιμόνιοι.] Clem. Alex. Protrep. τῶν εἰς τὸ εἶδος οἱ πᾶσι τῶν Λακεδαιμόνιων κερρότοι καποικῶντες, οὐκ ἀπὸ τῶν ξένων πρὸ αὐτοῖς ἐλθοσι, πύτων δὲ τῶν κατὰ τὰς πόλιν ἐπιτακῶτων αὐτῶν μέγρι τῆ Λακεδαιμῆ καπαύουσι Αρτεμίδι. De Lacedæmoniis Plutarc. Lycurg.

Εἰ πῶν ἐν ἀχῆς.] For. ἐν πῶν.

Epist. 61.

Αἱ ἐπιμνησθῆς τῆς χειρῶν, καὶ ποσῶν.] Petau. τῶ χειρῶν καὶ ὄν. Cæteri addunt καὶ ποσῶν καὶ ὄν. Vnde facillè coniciio καὶ ἔργου καὶ ὄν. Duo enim erant, quæ Synesium excusabant, temporis incommoda, & accelerata profectio.

Πρὸς τὸν ὑποκρίτην Ἀγέλιον.] Pro ἐπιμνησθῆς, ὑποκρίτην scripsimus, Nam in Mor. & Med. 1. ἐρέτην scriptum reperi, & in margine Med. alterius ὑποκρίτην, quæ ipsissima lectio est; Est enim aptissima Antithesis Consulis, & Apparitoris.

Αὐρηλιανὸν Φίλον αἰδρα.] Aureliani Consulatus, quem cum Stilicone gessit, incidit in A. 400. Arcadij & Honorij vi. quo Anno forsitan Legationem suam obiit.

Ἀλλὰ γήριτο γὰρ αὐτὸς ἐπὶ τῶν χρόνων.] Mendosus, vt arbitror, hic locus in Petau. ὅτι γήριτο αὐτὸς. Tentabam, ἀλλὰ γήριτο γὰρ αὐτὸς μόνος.

Τῆς ὑπαρχου πάξεως.) ὑπαρχου non ἐπὶ τῶν χρόνων vt in vulgatis habent Petau. Med. 2. & Mor. Præfectum autem Prætorio intelligit, cuius in Officio præter alia ministeria erant Scholæ Exceptorum, qui Acta iudiciorum scribebant, notisque utebantur compendij gratia. Vnde συμμοεῖαν hoc loco scholam esse puto. Vide Notit. Imper. Orient.

Epist. 62.

Scripta videtur hæc epistola Ptolemænsium nomine, continetque Marcellini, qui ei Prouinciæ præfuerat, commendationem, cum is in Iudicium esset vocatus. Vsitatæ autem id genus laudationes erant in Iudiciis, vt ex Ciceronis non vno loco constat.

Σχολαζέει κολακείας ἀπάσης.) Substituimus σχολαζέει pro σχολαζέει cum Pet. Med. utroque, & Mor. quod quàm aptius sit, nemo non videt.

Λόγος πολλῶν τῆς ἰσῆς ἔστιν.) Sic i. de Prouid. αἶμα αὐτὸς ἔχει οἰόμενος ἔργου λόγον ἀμειβόμενος ἰσῆσι. In Pet. est πολλῶν τῆς ἰσῆς. In utroque Med. πολλῶν τῆς ἰσῆς.

Ἐπὶ τῶν χρόνων ὑποκρίτης.] Ita legendum docuerunt Pet. Medic. utrumque & Mor.

Οὐκ εἰσοληθέντες, ἀλλ' εἰσολησάμετες.] Quàm importunè, atque ambitiosè eas laudationes extorserint, quàm etiam insolentes se in eo Prouinciales præbuerint, ex Tacito liquet xv. An. Idem authore Principe [verba eius sunt] sanxere, ne quis ad concilium Sociorum referret agendas apud Senatam Proprætoribus, Præuconsulibus grates, neu quis ea laudatione fungeretur. ὅτι πρὸς [ait Dio lib. 56.] μὴ τυχεῖαν πρὸς αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῖς ποσῶν ἀσθενῶν ἀζόμενοι πολλὰ ἀφ' αὐτῶν ἐκακούργου.

Epist. 66.

Ἰωάννη τῶν μακαριῶν.) Ioanni Chrysofomo, quo cum notæ Theophili inimicitia.

Οὐδὲ τῆς λαχούσης αὐτῶν.) Hæc Petau. lectio erat. In Med. 1. συλλαχούσης αὐτῶν. In alijs συλλ. αὐτῶν. quas non improbandas putamus.

Τῆς Εὐαγγελικῆς ἀφ' ἀλεξάνδρου.] Alij Αποστολικῆς. Nos Εὐαγγελικῆς maluimus, vt erat perspicuè in Mor. & Medic. vno. In Altero verò ἀφ' ἀλεξάνδρου. Euangelicæ verò successionis auctoritatem idcirco vocat, quod Alexandrinam sedem Marcus obtinuerit. Paulo post etiam ὡσαύτως pro ἀφ' αὐτῶν cum Pet. Mor. & Med. vno scripsimus.

Epist. 67.

Varia hæc epistola negotia continet, quæ de Theophili mandato in ea prouincia susceperat, præsertimque Episcoporum, ac Sacerdotum inter se pacatas offensiones.

Καὶ εἰ παρεχρήθη βιάσασθαι.] Mallem εἰ μὴ παρεχρήθη.

Σπίσις ἐν τοῖς κτ' Χειρὸν ἀδελφοῖς.) Ad hanc sententiam rectè Isidor. Pelus. ep. 447. ἔδωκεν ἀπὸ τῶν τοῖς κειώται θεῶν ἡμῶν ἱεροῦ μύθοις, καὶ ἐκκλησίας ὑπηρεσίας ὅτι τε παρμένοις τῶν ἀλλήλων λυφνέρης, καὶ μαριώδης ἀμφιβολίας, &c.

Τῆρ τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοις.) Absurda lectio, in qua tamen conueniunt MS. omnes. Nam quorsum alios Episcopos ait fuisse Dioscorum, & Paulum, cùm illi ipsi sint ἀδελφοὶ, qui inter se litigabant? Vna est ratio tuendæ lectionis, si hac verba, ἥδη δὲ κ. α. τ. β. ε. Parenthesi claudantur, significetque præter Dioscorum & Paulum alios ante Episcopos de huius collis possessione contendisse: sed cùm ab iis eam litem cœpisse non obscure declarat, scribendum puto, τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν τοῖς βλάβεσά τοις ἐπ. &c.

Καὶ θυμὸς ἀγνώμων καὶ δύσει πάθος.) Cæteri etiam scripti Codices ἀγνώμων. Pet. solum ἀγνώμων, quod melius arbitrati sumus.

Καὶ τὸ οἰκεῖον ὄρον ἐκβιάζῃ.) Nonnulli τῶν οἰκεῖων ὄρων. Plana hæc lectio si verba spectes; Iubebat enim illum terminos suos, quos in alienum protulerat; transferre. Cæterum si superiora conferas, inanis, & absurda. Nam cùm paulò ante dixerit se sententiam ferre de illa termini translatione noluisse, ideòque libenter iureiurandi occasione vsum esse, perperam nunc aperte hoc ipsum vt faceret, compellit. Quare si quid vnquam βισχώματα coniecero, hoc à me puto in hoc loco factum, vbi ὄρον rescribendum censeo. Est autem ὄρον ἐκβιάζῃ iusiurandum exequi; quomodo δὲ πρῶταγμα ἐκβιάζῃ mandatum exequi apud Bud. Pand. Phauorinus quoque ἐκβιάζῃ, ἀυῖς, δοκιμάζῃ.

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνεκα σκέψας.] Reddidi Ecclesiastici negotii causa. Existimo tamen σκέψιν aliud significare, id scilicet quòd vulgo Visitam vocant.

Ὁ βλάβεσά τοις Παύλος ἐπεποίητο.) Credit Bud. id Comm. Ironice hoc loco βλάβεσά τοις illum appellari. Verùm communis hæc Episcoporum atque Ecclesiasticorum (qua voce vsus est Hieron. in Comm. ad Hierem.) appellatio est, vt ἀδέσμιμος, nostris Reuerend. Venerabilis: Synesio θαυμασιος, &c. quæ non tam morum, quàm gradus, ac dignitatis ratione tribuuntur.

Καὶ γὰρ ἀποδοῦναι μόνον τὸν λαφόν.) Obscurus, & falebrosus hic locus. Ex quo sensum vtcumque aliquem expressi. Dioscorus multas condiciones Paulo proponebat, vt aut collem duntaxat venderet, aut totam hanc possessionem; oliuetum scilicet, ac vinetum vnâ cum colle, cum alia re commutaret, addebat & alias contrahendi rationes, quibus spectis Paulus malebat totius fundi pretium Dioscoro remunerare. Sed orationes series perturbata. In Med. vno leg. καὶ γὰρ ἀποδοῦναι ἐλεγγὺ ὁ Διόσκορος, quæ à Glossem. esse suspicor. Non malè autem καὶ ἀπὸ ἀπὸδ. scripseris.

Τοῖς ἐν Ἀλεξάνδρεια συμπαύχοις.) πῶροξυφεία illa Alexandrina indicat, de quibus Leontius in vita Ioannis Elecmof.

Καὶ τῆρ δὲ τὸ λεγόμενον.] Sumptum id è Platone 4. de Leg. Vide Erasmi. Pro-

uerb. leuissima res oratio.

Καὶ πάλιν ἔκκλημ' αὐτὴν εἰληφά. Virium est in hac scriptura, cui tamen mēderi nequeo. Credebam pro ἔκκλημάτων, κλημ' reponendum, idque adeo in interpretando sum secutus, sed ne sic quidem satis me expedio. Ac nescio sint ne hæc loco suo mota, & cum superioribus coniungenda: Nam cum supra de Dioscoro dixerit eum συμπλωχων agros conduxisse, & πλωχων hoc loco κλημάτων fiat mentio, fortè post hæc verba καὶ τοῖς κλημ' παλαιά υἱος, continuanda hæc erunt, καὶ ὁ δὲν ἀξιοί, &c. vsque ad ἐκκλήν. Tum deinde Ἐπιτάγμα δὲ ἴω, &c.

Αἰοισίον ὅτι καὶ πάλιν ἔκκλε, &c. Petau. ἔπι.

Ἰνα γινέμεθα παύσηται.) Veram scripturam repræsentarunt Petau. & vtrumque Med. Morellianum verò γλώσητε.

Εἴσομαι γὰρ σὺν θεῷ.] Aliud quippiam malim, quàm εἴσομαι, For. ἤσομαι, & τῶν μνη.

Epist. 72.

Scripta hæc est ad Episcopos, postquam Andronicus Ecclesiasticæ animaduersionis terrore ostenso, veniam ille quidem obtinuit, sed mox ad ingenium rediit.

Γόσι ἀφ' ἑστέων ἀλήται.) Conueniunt in ea voce MS. omnes. quare recipendam existimauimus pro ἀλῶνται.

Τὶ γὰρ εἰ πῶς αὐτῶν φίλοις.] Perplexa sententia. For. παραρωθὺν εἰ πῶς αὐτῶν φίλοις, hoc sensu, vt Aurum illud penderet, coactus est Prætori, seu Prouinciali Præfecto agrum suum dare.

Epist. 73.

Σὺ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος.] In Mor. initium epistolæ est Σοὶ με δεῖ, &c. tùm πάλιν δὲ, &c.

Ἐπιδὴ σὺ ζῆς πύλης Ἀνθ' ἑμῶν.) Anthemius hic insignis, ac spectatæ prohibitatis vir Consulatum gessit cum Stilicone A. 405. Ioannis Chrysostomi amicissimus: Qui postea Præfectus Urbis sub iuniore Theodosio Imperium omne prudenter administravit. Vide Socrat. lib. 7. cap. 1. Vbi & Troili Sophistæ mentionem facit. Sed hic Nouatianus fuit vt ex eodem Socrate, cap. 12. constat.

Τὶ γὰρ φοιῖκεν ἑμῶν.) Obseruatione digna lex, qua nemini liceret in Patria sua Præfecturam Prouincialem adipisci. Quam eandem Sinarum institutis receptam didicimus.

Τὴν παρὰ Κυρῶν Πεντάπολιν.) Solum Med. alterum Κυρῶν habebat, cætera Κυρῶν.

Εἰ δὲ τὸ δοκεῖ ἑμῶν ἀπαγμάτων.) Deesse aliquid opinor. In omnibus porro VV. erat ἑπιγγραφοῦμα, & ad ἀξιοῖ ἀδιδάσθαι referri potest.

Epist. 75.

Τὸ ἑπιγγραμμά σε εἶ κλημ'.) Fortè μου. Initium autem hoc Epigram. extat in calce Anthol.

Epist. 77.

Ἀπὸ τῆς οἴης πομπῆς.] Deductionem intelligo, cum exeuntem magistratu, & domum redeuntem deducerent.

Epist. 78.

Ad hanc epistolam pertinet Κατάσαις illa de Pentapolitana clade, vbi & Anylij, & Vanigardarum mentio est.

Epist. 79.

Καὶ πρὸς τοῖς τῶν δακτύλων ἐχέμεν.) Mutilumne dices, an δακτυλίθραις, aliáque id genus carnificinâ tortum, & digitis retentum?

Μαξιμίμος, καὶ Κλησίας ἑφεδρος.] Noua vocis ἑφεδρος acceptio. Neque enim crudelitatis administratos, & quasi de palma contendentes significat, sed crudelitatis potiùs argumenta. Nisi antagonistas ita accipias, vt Leno ille Terentianus,

Ille verberando, ego vapulando ambo defessi sumus.

Τὼ εἰμὶ ζωὴν καταλήψασθαι.) For. αἰαλήψασθαι.

Epist. 80.

Καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον.] Priorem negatiuam particulam, quæ malè hætenus defuit, suppleuerunt Pet. Mor. & vtrumque Med.

Epist. 87.

Πρώτος ὃ ποιὲ Δαμασκάτας.) Quod hîc Δαμασκάτας δῆμον esse ait patriæ suæ, dubium facit sintne ij Dalmatæ equites, quorum crebra in Notitia Imperii Orient. mentio.

Epist. 93.

Εμοὶ πρότερος ἀξιῶσι.) Ita Pet. Mor. & Med. vnum. Alij ἐμέ, haud ita rectè.

Epist. 95.

Τὰ τῆς φιλίας κρῖν Ἰβλίος.) Fuit hic, vt opinor, Iulius vnus ex Andronici afecelis, cuius meminit ep. 79.

Λυπεῖσθαι γὰρ οἰκόμενος λέγει.) Simile illud est Socratis dictum in Apol. Plat. Καὶ ἐγὼ γε τοῖς καταψηφισαμένοις μου, καὶ τοῖς κατατηγέροις οὐ πῶνυ χαλεπώμεν· καὶ τοῖς ἐξώτη τῆς ἀφροσύνης καταψηφισόντο μου, καὶ κατατηγέρω, ἀλλ' οἰόμενοι βλάβην π. τῷτο ἀδελφῶν ἀξιῶν μὲν φεασθαι. Quod ita Cicero Tusc. i. exprimit, *Nec verò ius, à quibus accusatus sum, aut à quibus condemnatus, habeo quod succenseam; nisi quod mihi nocere se crediderunt.*

Τί γὰρ εἰς Ὀκλῆαν οὐκ ἀνὴρ ἡμῶν.) Adieci vocem illam οὐκ ἀνὴρ, quam in Pet. Med. duobus, & Morell. reperimus. Ad eam verò sententiã pertinet Senecæ locus l. de Remed. Fort. *Malè de te loquuntur homines, sed mali. Mouerer, si de me M. Cato, si Lælius sapiens: si alter Cato, si duo Scipiones ista loquerentur. Nunc malis displicere, laudari est. Non potest ullam auctoritatem habere sententia, vbi qui damnandus est, damnat. &c.*

Ἐξήλωμα γὰρ ἐγὼ τῆς.] Sic eum locum ope Pet. & Med. vnus emaculauimus. Nam & illud vocis σαφῶς interpretamentum erat.

Ἐπεμελεθῆν εἰς Σαχαιανήν γαμοσίαν.) Cyrenensem prouinciã Ægyptiacæ contributam fuisse nusquam reperio. Non cum primùm in prouinciã redacta est Pentapolis: tùm enim Ægyptus nondum publica pop. Rom. facta erat: Neque deinceps. Nam Strabo sua, id est Augusti ætate, cum Cræta coniunctam fuisse Cyrenaicam prouinciã asserit, l. 17. Ammianus verò l. 22. *Tres Prouincias, inquit, Ægyptus fertur habuisse temporibus priscis, Ægyptum ipsam, & Thebaidem, & Libyam: quibus duas adiecit posteritas, ab Ægypto Augustam ni-*

cam, & Pentapolin à Libya sicciore disparatam. Videndum igitur an de veteri Imperio, Regum nempe, Synesiana hæc verba accipi debeant. Fuit enim diu idem Ægypti ac Cyrenarum Rex, donec inter Ptolemæos fratres, qui dissidebant, fœdus ictum, ut alter in Ægypto, alter Cyrenis regnaret. Epit. Liu. 47.

Epist. 99.

Διωδάμεως δὲ δειπῶν.] Vitii plurimum in eo loco est, quem ita concipiendum puto. Ἀλλὰ τὸ τοῦ εἰ γε ποιητῆς ἀνὴρ τῆς νῦν ἐστὶν αἰσθητικῆς, διωδάμεως ὃ δειπῶν τις ποιητικῆς.] Quasi diceret: Sed hoc nimirum ita esse dicendum est, cum & vir ille Poëta sit omnium diuinissimus, &c. Hæc autem duo verba διωδάμεως δειπῶν expungenda sunt.

Epist. 101.

Κατηγορηθείς ὑπὸ τῶν δειγμάτων.] Δείγματος erat in Mor. & Henr. in Pet. παρὰ δειγμάτων. Paulo post τοῖς ἀρξοῖσι restitutum cum Pet. Med. vno, & Henr.

Καὶ πλεῖν ἐλάττω, καὶ πλεῖν μείζω.] Sub Augustalis Præfæcti dispositione erat Libya, Thebais, Ægyptus, &c. Atque huic parebant Præfides earum Prouinciarum, ut est in Notit. Imper. Orient. c. 118. Qui itidem aliis minoribus magistratibus præerant. Hoc sensu, opinor, μείζω, & ἐλάττω εἰρηλῶς dixit, eamque domesticam, cui aliam addit. πλεῖν Αἰγυπτίων.

Τὸ γὰρ δὲ τυχίας βιδαμονίαν.] Perperam hæctenus, ἀτυχίας βιδαμονίαν. Nos germanam lectionem præeuntibus veteribus reddidimus, Pet. Med. vno, Henr. & Mor. Nimirum βιτυχία ad externorum bonorum copiam pertinet, βιδαμονία in internis, animique propriis sedem habet. Vide orat. de Regno.

Εἰ ὃ μὴδ' ἐν τοῖς κατ' ἀρχαῖς.] Conflatas in vnum voculas μὴδ' ἐν cum Pet. distraximus.

Ανεμέστων ὃ ἐκπερμωσέν.] Ita Med. & Pet. qui & aliam in margine non minus probam habuit, ὃ ανεμέστων δέ.

Ἐπὶ τὰ ἴσα καὶ τὰ ὁμοία.) Non dubito quin contra veterum fidem legendum sit ἔπι τὰ ἴσα καὶ τὰ ὁμοία. Est enim Dorismus, & Laconici fœderis formula.

Ἐρμου λογίου τύπον.] Vide Iun. Adag. Marciani quoque meminit Suid.

ὑπόθω λόγον τοῖς παρὰ δέκταις.) Totus hic locus apud Suid. extat nullo, aut Authoris nomine, aut Glossemate, descriptus. Pandectas existimo homines appellari varia eruditione refertos, translatione quadam, sicut libri nonnulli παρὰ δέκται in scripti Plin. Præf.

Epist. 103.

Pylæmenes lecta Synesij epistola, qua ad Philosophiam ab oratoria professione reuocabatur, quæ est 99. eundem rescripto incusabat, obiiciebatque quo minus id faceret, amore patriæ retineri, cui illius artis beneficio subueniret. Quippe inutile ad id esse sapientiæ studium. Ad hæc ita respondet Noster, ut caritatem patriæ neget à se reprehensam, tùm philosophiæ causam, ac patrocinium suscipiat.

Ἐλέγξει με Κυρλών χειρῶν.] Iam tum ante Synesium. Amm. l. 22. In Pentapoli Libya Cyrene posita est, urbs antiqua, sed deserta, quam Spartanus condidit Barthis, & Ptolemæis, &c.

Ἀλλὰ πλεῖν ὀρθῶς, καὶ ἡμιόλιον.] Vide Plat. Gorg.

Ἀρξαι ποτέ ᾠθελεῖν, ἢ ὑπερξαι.) ὑπερξαι hoc loco de Præfectura vr̄bis accepimus: Sic enim vsurpari passim solet, & ὑπερξος Præfectum vr̄bis significat.

Οὐχ ἡκιστα γὰρ μόνω πλεονεκτεῖσιν.] Commodè omnino in Pet. & Henr. μόνω pro μόνωι, quod in alijs exemplaribus legitur.

Εἰ γὰρ δὴ πειθεῖται αἱ πόλεις.) Inſita plerisque persuasio, homines sapientiæ studio deditos actui rerum nequaquam idoneos esse. De quo Socrates apud Plat. Theæt. & l. 6. de Repub.

Epist. 104.

Ioannis Præfecti, cuius sæpe in superioribus epistolis meminit, vanitatem, ac fucatam ambitiosamque stoliditatem elegantissimè depingit, qui dum abesset periculum, strenuus, ac fortis videbatur: Idem ubi tuba increpuiſſet, turpissimam se in fugam coniciebat.

Ὁ ὑπερξαι Ἰωάννης.) Vel quia indidem oriundus: vel quia hoc nomine ignaui etiam appellantur. hinc Prouerb. apud Suid.

— φρυξ δὴρ

Πλαγίς ἀμείνων, καὶ δικαιοτέρας,

Ἐπεὶ δοκοῦσιν ἄριστοι, καὶ νοχελέτεροι οἱ φρυγες οἰκέται.

Παρλιῶ, καὶ πόρτα βύθους.) Disprunximus aliquot voces perperam inculcatas: Sic enim in vulgatis παρλιῶ, καὶ πόρτα εἰλημημένος, καὶ πάντα βύθους, quæ à Pet. Med. vno, & Mor. aberant.

Γραφὴ τῆς Αἰγυπτίας δὲ ἡτάζον σύειγας.] De his vide Heliodorum, l. i. Æth.

Epist. 105.

Scripta hæc epistola est, tum cum ad Episcopale fastigium postulatus, eurare illud omni ope contendit: ubi de vitæ suæ instituto, ac fide rationem reddit. Ex his satis intelligis, quàm perturbatus hic epistolarum ordo sit, cum hæc vna ex primis esse debuerit, & ante γ. saltem collocari. Sed nos pro concessi ad eam editionem temporis angustiis superuacuum hanc leuissimis in rebus diligentiam esse duximus. neque admodum quo ordine legantur interest, dum omnes legantur.

Τὸν δὲ ἱερέα ἀνδρα δεῖ.] Eleganter Isid. Pelus. l. i. ep. 319. εἰ τύπος ἱερέας τῶ ποιμίου, καὶ φῶς τῆς Εκκλησίας ὠνομάσθη, καὶ ὑπερξαι, ἀνάκλη τῶς ἡθῆσιν αὐτῶ στυρακτυποδῶς ὁ ὑπὸ κλον, ὡς σημαίντω κλον. εἰ πίνω φῶς εἶ) βάλει, μισθὸ πλεὺ δὲ τραπελίαν, καὶ πλεὺ πειφορὸν τῶ γέλωτος, &c.

Τοῦ πᾶσι καταφανές εἶ.) In Med. vno, & Henr. post δεδιώς apposita distinctio est: Quare si καταφανές legas, veram omnino scripturam expresseris; hoc sensu: vt omnes id intelligant, me rem illam perhorrescere.

Εἰς ψυχῶν πᾶ δι' ὀπιστήμης.) Libenter deleuerim duas illas voces εἰς ψυχῶν.

Νοῦς μὲν οὖν φιλόσοφος ἐπόπτης ὢν.] Plato 6. de Kepub. φιλόσοφον μὲν ἀρετῆ (ὡς δὲ ἐγὼ) πληθὺς ἀδωάτων εἶ). Ἀδωάτων, καὶ τοῖς φιλοσοφουῦσας ἀρετῆ ἀνάγκη ψεῦδατα ἕσθ' αὐτῶν. Cicer. Tuscul. 1. Est enim Philosophia paucis contenta iudicijs, multitudinem consultò ipsa fugiens, eoque ipsi ἔσθ' ὑπερξαι, ἔσθ' inuisa.

Ἀνάλογον ὅτι φῶς πρὸς ἀλήθειαν.) Plutarch. in Phocion. καὶ γὰρ ὄμμα φλεμισθῆναι ἡδιστα τοῖς σκιερῶς, καὶ δὲ ἀμπέσιν ὀρθοτατεῖς χρώμασι πᾶ ὃ αὐτῶν ἔχοντα, καὶ φῶς ἔσθ' ὑπερξαι.

γράφεται. Turpissima porro labe, quæ recentiori etiam editioni infederat, hūc locum purgauimus: Scripsimus enim καὶ ὄμμα πρὸς δῆμον, pro λήμιω, vno Henr. suffragante: quod & à Turnebo inter varias lectiones adnotatum fuerat. Deinceps verò καὶ ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖσι cum Petau. reposuimus. In Mor. erat ἦτε τοῖς, &c.

Καὶ δῆμον εἶ) τὸν ἱερέα.) Sic & alibi sæpe. Perspicuum autem erat vitiosum hic esse δῆλον, quod omnium præterea scriptorum autoritas confirmat.

Τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν.) Eleganter hanc διπλόω, & varietatem exprimit Cicero 2. de fin. Quod si vultum, ait, tibi, si incessum fingeres, quò grauior viderere, non esses tui similis: Verba tu fingas, & ea dicas, quæ non sentias, aut etiam vt vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensam, vt in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur, vide quæso rectumne sit.

Ἀλλ' εἰδώς ὁ θεοφιλέστατος.] Restituimus & hunc locum, conuenientibus in eam scripturam VV. om.

Γενὸς δὴ τῶ τοῖς χρυσίκοις.] Vox aliqua non obscurè deest.

Epist. 108.

Καὶ κοπίδες πσαῦται.] Curtius l. 8. Copides vocant gladios leuiter curuatos, falci-
bas similes, queis appetebant belluarum manus.

Epist. 110.

Στρατιωτικῆς ἐλλαμπαρώεως.) Placuit Mor. & Med. lectio. Itaque pro πρὸς-
ἔσει, πᾶσι posuimus. VV. autem ad vnum omnes ἐλλαμπαρώεως habent.

Καὶ ὅσα ὁ Αντιόχος διώσκει.) De Antiocho isto explorari nihil habeo. Inuenio quendam huius nominis fuisse, quem Isdegerdes, cui Arcadius moriens filij, atque Imperij curam commiserat, ad Iuniorum Theodosium misit, qui cum magna cum fide, vt Imperatorem decebat, educauit, & expleto quadriennio discessit. Niceph. l. 14. c. 1. Est & alius in fastis Antiochus, qui Patricius ex Eunucho, Consul fuit cum Anicio Basso sub Theodosio iuniore A. 431. ac postea apud Imperatorem delatus, in ordinem redactus est. Sane totus hic locus propter historiarum obscuritatem mihi quidem perdifficilis visus est.

Ναροῦ τῆς Γέροσι πρὸς διωκτέσας.] Παροδιωκτέσας non est Imperium cum aliquo tenere, sed magnæ apud aliquem autoritatis esse. Ita ep. 114. vbi de oratione πρὸς δώρον loquitur, quod ad Pæonium Comitem scripsit, scripsisse se illam ait, πρὸς ἀνδρα πρὸς βασιλῆα πρὸς διωκτέσασιν.

Epist. 114.

Ἀπαλλαγῆναι μὲν ἀέρος διεφθρότος.] Lucian. πρὸς Διῶνα. τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἔστι βαθεῖα, καὶ γῆ ἀφ' ἧς κεκαυμένη, ἔρημος ἔπι πολὺ, ἀκρῶς ἀκαρπος. Vide eundem locum.

Epist. 115.

Ἀγαθὸν ἀσχετῶν ἢ ὀλιγοστία.] Cornelius Celsus l. 2. c. 16. Nulla res magis adiuvat laborantem, quam cibi parsimonia. Isidorus Pelus. hanc Hippocratis sententiam aliquoties vsurpat: Vt l. 1. epist. 277. Ἀπόρου τίνω τῆς ἀφιδείας, καὶ χρεῖται τῆ συμμετρία, ἢ καὶ μήτηρ ἔστιν υἱείας, καὶ μήπως αἴτια. Et l. 3. epist. 192. Εἰ τίνω μέλι σὺ υἱείας, μελέτω καὶ τοῖς αὐταρχείας. πῶ μὲν γὰρ ἐνδύαν μητέρα υἱείας εἶ) εἰκότως ἰατρῶν παῖδες ἐρίζονται.

Epist. 123.

Inscripta perperam erat hæc epistola. MS. omnes recte Τρωίλω præferbant.

Epist.

Epist. 126.

Καὶ τοῖς ἑπιθροῖσι ὁδὲ ἀπαγγεῖν.) Obscura hæc, & implicita. In Mor. & Med. Legitur *προσκεκωφώς*, non *προκεκωφώς*. In Petau. deorat particula ὁδὲ. Videri potest hic Menelaus sese ad Monasticam vitam transfuisse, in qua cum penitus sibi, atque animo suo vacaret, & moderatoribus obnoxius esset, Asclepiodoti nihilominus memoriam, & amicitiam colebat. Ac nescio an pro ὁδὲ, οἱ ᾧ legendum sit: ut moderatores Menelai dicat eundem rectâ Teuchira ducere.

Epist. 127.

Τῶν στωεδρβυόντων ἐν τῷ προτεριμίσματι.] Subbasilicanos verti, Plautina vocē in Casina.

Epist. 129.

Ἀλλὰ καὶ προσενέκειν σοι βούλομαι.] Vitiosa, nisi fallor, lectio. Deest fortè antè *προσενέκειν*, nomen aliquod, puta *δῶρα*.

Κατὰ τὸν Ἡσιόδου.] In epig. καὶ ἦμ.

Εὖ μὲν μετρήσασθαι ὄρεα γείτωνος, βῦ δὲ ἀποδοῦναι

Αὐτὰς τὰς μέτρων, καὶ λῶϊον, αἴκε δῶσαι

Ὡς αὖ γρηίζων καὶ ἐς ὑπερὸν ἄρχον ὄρησ.

Cic. lib. 13. epist. ad Att. epist. 12. Ego autem me parabatm ad id quod ille mihi misisset, ut aucto τὰς μέτρων, καὶ λῶϊον, si modò potuisssem: nam hoc etiam Hesiodus adscribit, αἴκε δῶσαι.

Καὶ τὸν ἐπὶ τὸν τρωϊκὸν ὄρεσκαβασον.] In Pet. Henr. & Med. scriptum erat ἀποτειλαί μοι ὅτι κομισσάμενος τὸ γράμμα τὰ βιβλία, &c. Quæ tamen, quod per se satis nostra lectio constaret, addenda non putavi.

Epist. 130.

Ὅν εἰς ἀπηξίωσεν.) Diu antea ἀπαξ ἠξίωσεν, quod in excusis erat, mutandum conieceram in ἀπηξίωσεν, Quod postea in Mor. reperi.

Ὡνιος ἀφ' ἑσέπου ἐλαχίστου.] Non dubitavi contra VV. omnium consensum post ἐλαχίστου distinctionem adicere, ut ad ὀνιος referatur. Nam scripti omnes post ὁδὸς, ἐγμῶ habent.

Καὶ ἵνα μὴ ἀφαιτῶ, τὰ Ρωμαίων.) Si sana lectio est, referenda hæc sunt ad ἡγμῶ. Verùm verba hæc (τὰ Ρωμαίων ἑσέματα) luxata, & suo loco mota esse cenfeo: itaque post συλχάαι reponenda.

Epist. 131.

Ἐαυτὸν πρὸς καὶ φόβου κρείττω.) Quod difficillimum esse ait D. Hieron. ad Saluinam. Difficile (ait) factu est gloriam virtute superare, & ab ijs diligere, quos precedas. Vbi nihil muto, nec Erasmi coniecturam probo, qui invidiam pro gloriam rescribit. Nam gloria invideri solet, virtus diligitur. Felix itaque est, qui gloriam virtute transcendit: ita enim plus amoris, quàm invidiæ meretur.

Epist. 132.

Καὶ τοὶ καὶ τὸ δὴν ὁ Πλάτων.] Lib. de Leg. 7. πολλή που κακία πολιτείας, ἔτι αἰσθῆς τῶν γυναικῶν ἔτι τετραμμέναις, ὡς μὴ δὲ ὡσπερ ὄρητας πρὸς τέκνων μαχολρίας πρὸς ὀπιῶν ἢ ἰαχρωτάτων θηλειῶν θέλειν ἀποθνήσκου τε, καὶ πάντας κινδύους κινδύου, ἀλλ' ὄρητας πρὸς ἰερεῖς φερεμῶνας πάντας βωμοῖς τε; καὶ ναοῖς ἐμπιμπλαταῖς; καὶ

δύσαι τῆ ᾧ αἰθερότων ἡύοις καταχθῖν, ὡς πόντων δαλτάτοι φυσή θηέιον ἔῃ). Seneca de Rem. Imbecilles natura sumus, Naturam infamare nolite. Illa nos fortes genuit.

Epist. 132.

Ὡν ἀπέρος ἔστιν Αἰσαίμετος,) στωαρχων illius Honorius Imperator fuit A. 4004. Nec mirum ignorari ab Synesio. Etenim Consularis honos principali fastigio velut sidus Solis lumine condebatur.

Ταύτη ἐπὶ τοῖς ἀπτε κλήμασι.) Sic erat in Pet. & Med. alij περιπερίσμοσι, quod quid sit nescio. Planior verò nostra est, ex qua intelligimus Olympium cum amicè à Synesio esset obiurgatus, vicissim recriminatum, quod à se dona aliqua nollet accipere.

Τὴν περὶ τὸ ἐμεμψάμενον.) Quid sint κεταλύματα τῆ συναίτου hoc loco expedit nequeo.

Πατέρα πώλων ἀγαθῶν.] Vel hic vnus locus argumento esse potest, quam è re literaria sit Veterum Codicum, & Scriptorum sedula, attentaque lectio. Etenim quod erat haecenus πατέρα πολλῶν ἀγαθῶν quàm absurdum, & inane est. Hanc autem quam restituimus vocem ex Med. deprompsimus.

Epist. 133.

Ὁὐ γὰρ ἐπιγράφατο.) Imo quod illi inscriptus esset fasciculus. Leg. itaque σὶ γὰρ.

Αγαθὸν γὰρ ἢ Κυρῶν.] Suppleuimus ex Pet. voces aliquot. Nimirum Βάπην γὰρ ἀκούεις ἀπὸ δήπου, ἐπὶ κροκὸν ἀείρον, &c. Quanquam post δήπου vocula quaedam erat, quam legere profus non potui, sic autem depicta fuit (ὕ. Cæterum aliquid ante ἀγαθὸν γὰρ ἐπὶ ἢ Κυρ. &c. præter ὅπον σιλφίου desiderari ex eo conuincitur, quod de Silphio necesse non fuerit proloqui Synesium, ipsum etiam Cyrenis non malum prouenire: cum ibidem omnium haud dubiè præstantissimum nasceretur. Sed de Croco ambiguum erat. De quo Plin. lib. 21. cap. 6. Sed nec ubique facundum (de satiuo loquitur) etiam Cyrenis, ubi semper flores laudatissimi. Postea, Contra Cyrenaiico vitium, quod omni croco nigrius est, & celerrimè marcescit. Ideo apud Dioscor. lib. 1. cap. 25. Cyrenaiicus crocus omnium est infimus. ὁ δὲ Κυρῶναικός, ὁ ἐκ Κεντρίας πόντων ᾧ ἔῃ πλὴν Σικελίας, ἀθηνῆς ἔῃ δυνάμιν, λαχρῶδης ὄντες πόντες. Quæ verba obiter emaculanda sunt. Vitium enim in ijs manifestum, cum Centuripino croco cæteros Siculos præferre videatur, & Herbarij tamen Centuripini croci in Sicilia nominatim, quasi cæteris præcellentis meminerint. Sic igitur rescribo. ὁ δὲ Κυρῶναικός, ὁ ἐκ Κεντρίας, ἐπὶ πόντες οἱ κατὰ πλὴν Σικελίας, vel μὲν πόντων.

Epist. 136.

Πρὸς ὃν ἔξωρχειάμενον πατέως.] ἔξωρχειάσαι verbum est sacris relegendis aptissimum, quod ἐκ πομπεύον πα μυστήρια, alia voce dixit Isidor. Pelus. lib. 1. ep. 81. Est vbi ἔξωρχειάσαι in deterius accipitur, vt apud eundem ep. proxima, hoc est 82. οἱ ἀνδρόγαμοι dicuntur πὸν αἰθερότων ἔξωρχειάσαι βίον. Vbi ἔξωρχειάσαι putō idem esse ac propudiosè ignominiosèque traducere.

Epist. 137.

Τοῦ τοῦ λέγοντος ἡκουσας.] Suspecta mihi vox est ἡ. Ac forte loco eius Θεολογίας,

vel ποιητῆς rescribendum. Hoc enim istius Poëtæ carmen est, quod Musas in Pelei nuptijs cecinisse ait,

Ὅτι καλὸν φίλον ἔστι, ὃ δὲ ἔ καλὸν ἔ φίλον ἔστι.

Τῆς ἑποῦ ἀθανάτων ἦλθε Διὸς συμῆ.

Epist. 140.

Τοῖσιν μοι τῆς ἑπιστολῆς ὃ παρέρρημα.) Seneca lib. 2. ep. 15. *Mos antiquus fuit; usque ad meam servatus aetatem, primis epistolæ verbis adycere, Si vales, bene est, ego valeo. Rectè ἔ nos dicimus, Si philosopharis, bene est. Valere enim hoc demum est. Sine hoc aeger est animus.*

Epist. 141.

Διὰ τῆς παρέως, καὶ πρώτως.) In Pet. erat παρέως πρώτως. Nos particulam, καὶ adiunximus, quam sententia postulabat, uti sequentia declarant. Duo enim cauenda præcipit, ne aut tardius ea mittat, aut per eum mittat, qui minimè sit daturus.

Epist. 142.

Τὸν μὲν Οδυσσεύα.) Rescripserat ad Synesium Herculianus, seque cum Vlyse, cum Proteo Synesium comparauerat.

Τὸν θυμῶσιον Κόμητα.) Pæonium intelligit. Vide Opusc. περὶ δώρου.

Epist. 143.

Ὡς οἶόν τε πολυτελών.] For. οἶονται.

Ἐν τῷ παρ. τετραδίῳ τῆς ἰαμβείων.] Versus hi 12. extant in oratione περὶ δώρου, quorum priores quatuor Ptolemæi sunt, reliqui Synesiani qui leguntur etiam in Anthol.

Epist. 144.

Περὶ τῆς Κόμητος.) Obscuritatem loci istius discutit breue Scholion ad Med. marginem adnotatum, quod hîc placuit ex scribere. Ερκουλιανὸς ἐδέηθη τῆς Κόμητος ὑπὸ Σωεσίῳ, ἑποῦς ἔρχῆς πῖνος τύχη, καὶ γραφῆς παρ Σωεσίῳ, ἵνα εἰ τῆσο ἀποδέχοιτο, παρδοχάσῃ πρὸς αὐτὸ φίλους γραμμάτια πέμψαι πρὸς τὸν Κόμητα, καὶ τὸν Ὀρδιναέιον. ὃ δὲ σὺν φίλων, ἔ τῆς Ερκουλιανὸς, ἀλλὰ τῆς Σωεσίῳ. ἔστι δὲ ὁ λόγος ἀπὸ τῆς Ερκουλιανὸς πρὸς τὸ Σωεσίῳ, καὶ ὡς ἐκείνου λέγοντός, ἔστι ὃ σὺν. Quæ tamen non omnia mihi probantur. Quare sic existimo: Scripsisse Herculianum Synesio, se si quidem permitteret, ab amicis suis literas ad Comitem, & Ordinarium impetraturum, ut magistratu quopiam ornaretur, quod eorum causa qui ad sese confugiebant iuuandorum permittit Synesius.

Ὁν ἐπόθης ἀπὸ διηγημάτων.] Magna mihi suspicio est ἀπὸ διηγημάτων officij quodam genuese, quomodo Latinè à Consilijs dicimus, à Commentariis, ab Actis, &c. Διηγήματα Latinè Acta vertere possis. Sic apud Theodor. l. 2. Ecclef. hist. c. 7. διηγήματα pro Actis Concilij sumuntur. Vnde ἀπὸ διηγημάτων dicuntur Exceptores, qui Acta Iudiciorum perscribebant, & redigebant in memoriam. Fuit autem Heraclianus vir nobilis, & Præfectura aliqua ornatus; ut ex sequenti epistola liquet.

Epist. 145.

Ἡ γὰρ Σουβαδίουσα λέξις.] Subadiuam Iustinianus vocat, quasi Adiutoris Adiutorem. Nam Magister Officiorum Adiutorem habuit, cum subadiuæ dati. Vide Notitiam Imper. Orien:

ãã ij

Epist. 146.

Συστάσιως, πολλῶν παρ' ἑαυτῶν.) Assentior eruditissimo viro Federico Morello, qui hic ἐπιστάσιως legendum animadvertit. Cui addo legendum insuper ἢ πολλῶν παρ' ἑαυτῶν. Innuit enim se non multo ante literas dedisse, quibus vehemens illud desiderium castigaret.

Τὸν Ἀδελφὸν Κόδρον.] Vide ep. 144.

Ἐρρωμιῶς δ' ἄθυμῶν.) Et hic & ep. 142. Ἐρρωμιῶς pro Ἐρρωμιῶς ex Med. Henr. & Mor. scripsimus.

Epist. 148.

Τούτοις Ἀμμωνίως καλοῦσθαι πρὸς ἀλάς] Plin. l. 31. c. 7. *Cyrenaiici tractus nobilitantur Hammoniaco & ipso, quia sub harena inueniatur appellato. Similis est colore alu-
mini, quod schiston vocant longis glebis, neque perlucidis, ingratus sapore, sed medi-
cine utilis. Probatum quam maxime perspicuum, rectis scissuris. insigne de eo proditur,
quod leuissimum intra specus suos, in lucem uniuersam prolatus vix credibili pondere
ingrauescat.* Dioscor. l. 5. c. 26.

Λίμνη πρὸ ἀλμυρῶν.] Haud cunctanter ἀλμυρῶν scripsimus. Nam ἠθικῶς mare sic appellat: Atqui in VV. om. ἀλμυρῶν leg.

Προσαρράξας πέτρα τινὰ κέραιον.] Ita Pet. Med. Mor. & Henr. Alij πέτρα τινί.

Γῆς ὄριος χυμοί.] Aberat comma istud à MS. omnibus.

Καὶ τρωκτὰ ἀκροδρύων.) E glossemate esse videtur alterutra vox. τρωκτὰ enim idem sunt, quod ἀκροδρύα. Suidæ quippe τὰ κερτακτὰ τῶν ὀπωρῶν dicuntur, ὅτι κέρυα, καὶ βάλανοι: Nuces scilicet, siue fructus omnes lignofo putamine.

Ὡς ἢ λογιζέται τῶν.] Corrigo λογίζεται. quod ad inflexionem vocis, & modulationem attinet.

Ὅτι μὲν ζῆ τις αἰεί.] Sic erat in Petau. in aliis ζῆ τε.

Epist. 149.

Πλέον δ' ὑπόστασις ἡμαῖς.) Totam hanc Periodum ex Pet. Med. & Henr. suppleuimus, qua & alibi vsus est.

Epist. 154.

Accusatus ab imperitis & ineptis hominibus fuerat Synesius, quod in tractanda Philosophia orationem suam venustate sermonis, atque elegantiae lepore condideret: aduersus quos de Dione, seu de vita sua inscriptum librum edidit: Quem vnà cum altero, de insomniis, & de Dono ad Hypatiam mittit.

Μισολόγον εἶ) παροσηκίον.) Pet. παροσηκίον for. παροσηκίον.

Προσηκίον τῶν δώρων.) Quæ oratio perperam in editione Cornarij in censu epistolarum posita cum falsa inscriptione ad Orum.

AD SYNESII CATASTASES

NOTÆ.

Ad eam quæ incipit. Νύξ ἰερό:

AG. 295. Ενεῖκοδσα πῖς κατηραμῶις.) Pene pro certissimo habeo κατηραμῶις hoc loco pro κατηραμῶις legendum: sed nihil citra veterum auctoritatem mutare volui.

Pag. 296. Αποδεδηγμένων αἰβῶις.) Ita vocem eam supplendam didici ex Regio Codice.

Ad tertiam Catastasin, quæ incipit Εγώ μὲν οἶα.

Pag. 298. Οσοι δεδημοσιῶκασι.) Vitur & hac voce eadem in significacione i. de Prouid. οἰομῶν δημοσιῶσιν πῖω πολιτεῖαν.

Καὶ μάλιχα πύτων ὁπόσοι τυραγνικοί.) Quam sinistrè hunc locum acceperat Interpres Fe. Morellus, intelliget qui illius cum nostra interpretatione contulerit.

Παρεῖ Πεντάπολι ἀειθρήσασιν.) Nota satis Græcè haud imperitis loquendi ratio, acceptiòque Præpositionis istius πρῶ. Significat enim Prouinciâ illâ profligatâ, in suarum Prouinciarum recensendo numero eam esse præteritam.

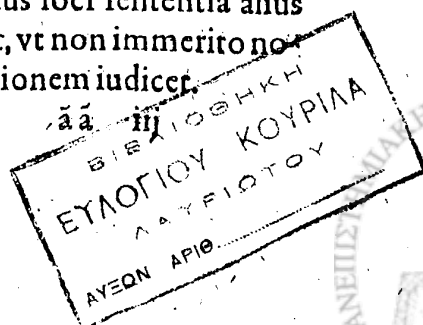
Pag. 299. Τὸ ὅτι Κεραλίου καχόν.] De Cereali vide epist.

Γάλιν ἠγξαν αἰβῶις.] Quid si ἠγξαν, id est sibilo reuocarunt.

Τῖς οὐ ζῆλοι τῶ ἀκίνδωνον.] Sic eum locum interpretor, vt tantam in hostibus fuisse fiduciam dicat, vt ipsæ etiã mulieres quasi ad certissimam prædam, bellumque periculi omnis expers cum infantibus perrexerint.

Pag. 300. Γυναιχας, καὶ παιδάεια.] Coniecturam ad huius loci emendationem non adhibuissimus, nisi ea foret eiusmodi, cuius vt probari possit. Quis enim non videt vocem illam γυναιχας cum παιδάεια esse copulandam? vt in cladis indicium mulieres duntaxat, & pueruli relinquerentur: id quod sequentia omnino conuincunt, cum ait Aufurianos ne mulieres quidem, ac puerulos reliquisse. Porro pro eo quod erat antea, γυναικα (quasi historiam illam mulier quædam scripserit) substituendum putavi γυναιχας, vt ἑστέλειπετο a ctiuè sumatur.

Pag. 301. Καὶ πρῶσκεκυφὸς πῖ ἡῶ.] Quantum ab huius loci sententia alius Interpres aberrauerit, ex alia editione lector agnoscet, vt non immerito no-

Πεντακιχλίαις ταῖς καμήλαις.) Sic erat in Reg. Henr. pro Accusandi casu.

Pag. 302. Εἰ εἰδῶσιν ὁλοφύρομενος.] Præiuit idem nobis Optimus Codex, ut eisdem restituere. Per εἰδῶσαι verò Auditores ipsos Cyrenenses intellige, apud quos ea Catastasis habetur.

Ο κώδων ὁ φυλακτικῆος.] Istiusmodi κώδωνος quo vigiles utebantur meminit Plutarc. in Arato. Ἀναβασιόντων ἢ τῆν περὶ τῶν ἐωθινῶν φυλακῆν ὡς διδούς ἐφώδδου περὶ κώδωνι, &c.

Pag. 303. Ο πεπαρημιασμένος βίος.) Commodè ex eodem veteri germanam lectionem eruimus. Antea enim πεπερησιασμένος perperam legebatur.

Εἷς κεράτιος.] Duos illos esse Senarios deprehendimus, & aliunde huc intrusos, planè que ab hac Catastasi alienos.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗΣ
ΑΝΤΙΣΣΕΛΤΟΥ
ΝΑΠΛΕΩΣ

NOTÆ POSTERIORES.

AM Synesiana hæc editio ad finem peruenerat, cum ad me excerpta quædam Epistolarum 4. ex Augustano Codice misere v. Cl. D. Velferus & D. Hæschelius, ex quibus quæ digna scitu videbantur, eaque paucissima, (nam erant ferme leuia omnia & à sciolo quodam adscripta) non inuidenda tibi putauimus.

Pag. 159. Ο δὴ πρῶτον ᾄδῃ.] Aug. Cod. ὁ πρῶτος φαλακρός. Nec absurdè sanè: Ita omni elegantiarum lepore refertus hic liber est.

Pag. 160. Νυμφώτειαις.) Idem Cod. ταῖς νύμφαις.

Ib. Ἐπ' ἀμφικεφάλου.) Idem. ἀμφοτέρωθεν κεφαλῆς ἐχούσης, ἢ πρὸς Φορείου.

Pag. 162. Διφρασίω.] Idem Cod. ῥασάνλω, Διφρασίω, καὶ ἐλδύθειαν βροχουτήτα.

Ib. Εὐθύπαφουίδης.) Idem. Αὐτὴ ἕξι μοῖσις, νῦν ἕλυθα καλουμένη, εἰς ἡδὴ, ὁ τῷ Παλαμῆδιδι θεῖος Ναυπλιος ἐν χειρῶν κλύδωνος τῷ ἑλλητικῷ κατεπόνησε γόλον.

Ib. Τῆς Σκόλλης.] Idem Cod. Σκόλλα τις θαλάσσια σπληνῶ. Ἐν τοῖς γραμματικαῖσι ἐν τοῖς τῷ ποιητῷ γραμμασιν, ἐν ταῖς συμφωνίαις.

Ib. οὐ πρὶν ἢ ἐν γῆ.) In eodem Cod. γῆ πρὶν. omiffa scilicet negatione.

Pag. 163. τῷ Διφρασίω.) Vitiosè pro Διφρασίω. Quod me cruditus Hæschelius admonuit: quanquam Διφρασίω in omnibus Scriptis, etiam Augustano.

Ib. Οὐ γὰρ δὴ πηλοσώμεθα.) Sic etiam August. non πηλοσώμεθα.

Ib. Γατεῖν παρῆχε.) Versus est Sophoclis Aiace, vt admonet Schol. August. Cod.

Cætera nullius momenti erant. Præter hæc verò omiffa quadam in Latina interpretatione sic restitue.

Pag. 2. εἰ πῆ πρῆκοι.) à Librario omiffum est. Quod ita reddi par est. Sed & molestiam insuper intentant, si se occasio præbuerit.

Pag. 11. B. hæc item omiffa.] τοῖσι πρῶτοι φίλοις. Hos amicos appellabit.

Pag. 15. C. omiffa hæc.] εἴτε τῷ Περσῶν, εἴτε τῷ παλαιότατων Μήδων, siue Persarum; siue antiquissimorum Medorum.

Pag. 24. C. omiffa hæc.) τῷ μὲν γὰρ φρονήματος ἀπέβλεπασε. Nam ei spiritus ingentes excussit.

Pag. 24. Omiffa hæc.] Εἰς τῷ Ρωμῆων ἡγεμονίαν εἰσέρρηκότε κακῇ μολεῶ. In Latina itaque interpretatione sic locum hunc concipiet. Sed amplissimi, & exercrandi exercitus ac cum mancipiis nostris necessitudine coniuncti; qui infelici quodam fato in Romanum imperium irruerant:

Plurâ forsitan occurrent; quæ vel incuria, vel Librariorum, aut Typographorum vitio prætermiffa eodem modo restitueda sunt:

INDEX

RERVM MEMORABILIVM
QVÆ IN SYNESIO REPERIVNTVR.

A.

CHILLES mortem in aquis
perhorrescit 164. d
Adulatio cui similis, 2. b. Regi-
bus cauenda. 12. a
admonitione quomodo vten-
dum 3. b

Egypti Deos apud se regnasse credunt, 93.
d. Reges apud eos quomodo creati, 94.
per tot. Sacerdotum apud eos gradus va-
rij ibid. d. Scytharum auxiliis vsi 108. &
deinceps. Eorum Sacerdotes pilis carebant,
70. Accipitrum, & Ibidum rostra portis
infulpebant, 73. 74. Sphæras in adytis colue-
runt, ibid. Ægyptij sapientes, 39. a. incan-
tatores 73. b

Æsculapius apud Ægyptios, quomodo pictus,
73. b

Agamemnon vxorem cantori commisit 86. b

Agefilus sibi subditus familiaris 20. c

Alcæus 158. a

Alexandri non adeo protrita historia. 79. c

Amasis amicitiam renunciat Polycrati 186. b

Amoris duplex genus 276. a. b

Amos Ægyptius 48. d

Andromache numa 253. a

Andronici Præfecti impietas, 19. b. & deinceps.

Excommunicatus ob scelera, 218. c; supplex

veniam petens à Synesio protegitur, 230. d,

blasphemia eiusdem 202. d

Anaclypteria Cereris sacra 70. b

Animæ quomodo in corpus ingredientur, 141. c

Animam siccam Heraclius sapientem esse dixit

140. a, species habet rerum omnium 136. a

Animorum non eadem cognatio, quæ corporū

89. b, quomodo corpus secum deferant, 140.

& deinceps, origo ex Platone 89. per tot.

Annibalis mors 372. a

Anyfij laus 304. & deinceps.

Anthemius vir egregius 187. 220. 298

Aqua lustralis seu benedicta 258. b

Arbores montanæ firmiorem 76. b

Archilochus 158. a, 427. b

Archimedes terram moturum se dixit, 135. a, 36. c

Area circa Lunam tempestatem significat, 152. d

153. a, 417. & deinceps.

Argus cur Bures dicitur 400. c

Aristænerus Consul 268. d

Aristides contra Platonem scripsit 40. c

Aristocles ex Philolopho Sophista 35. d

Aristoxenus Socratis obrectator 81. a

Artes quomodo à Principe fouendæ 103. 104

Aruspices hepate vsi 359. a

Astris res significari Prouerb. 171. c

Astrologiæ laus 309. d

Athenæ Synesij tempore, quales 272. b. c

Atheniensium vectigalia 400. a

Auari ac quæstui dediti viles, 28. & deinceps.

Aurelianus Consul 204. d

Ausuriani Pentapolitanis infesti, 299. & deinceps.

B.

BAlagritz milites 260. a

Bello probantur homines 244. a

Benefacere hominibus Dei est esse similem

177. d

Bæotij origa Bacchi temerè inspicientes discer-

punt 124. b

Bombea mons 246. c

Bona externa beatum non laudabilem faciunt

4. a, administranda cur dicantur, 8. a, optata ei,

qui Bene vtatur ibid.

Boni qua in re malos superent, 240. c. 243. a

C.

CAlui in conuiujs inquirebantur, 64. b

prudentiæ templa sunt eorum capita 70. c

animi sibi eorum capita diligunt ad imitatio-

nem orbium cælestium, 71. c, d. Lunæ simi-

les 74. c

Caluitij laus, 67. & deinceps fœminæ non ac-

cidit 78. c

Cambyfis, & Psammitichi prælium 76. d

Camelus scabiosa multorum asinorum onera

portat. Prouerbium 254. c

Canes villosi ad venationem inutiles 67. c

Carini memorabilis historia 17. 18. per tot.

Carneades inter Sophistas 35. b

Carpathiæ naues 180. d

Circularoris cuiusdã mira captis firmitas, 77. c

Clericorum auaritia notata 170

Comæ laus, 64. 65. d, vituperatio, 67. & deinceps,

inimica prudentiæ, 69. c, tenebris res-

pondet vt caluitium lumini, 75. per tot. fani-

tati nocet, ibid. c, d, fœminas non viros de-

cet 78. b

Comati omnes suspectæ pudicitiz 84

Cometæ sidera non sunt, 73. d, quã sint varij, ib.

Mali

INDEX.

- Mali omnis propter comam, ib. & 74. a
 Consulium cultus qui fuerit 16. b
 Contemplatio, & Actio quomodo ab Ægyptiis figurata, 98. d, inter se non conueniunt, 199. a
 Contentio derestanda 255. c
 Corpus duplex 417. a
 Criminis reus ultio sibi supplicium arcessere debet, 183. & deinceps.
 Curiositas sacrorum fugienda 128. & 129
 Custodes Reip. quales optet Plato 266. c
 Cyrene ciuitas, 2. d. Quam egregios viros tulerit. 188. d
- D.
- D**æmones mali hominibus inuidentes, 96. d, calamitatibus pascuntur. 97. a, Beluæ terræ iuxta Chaldæos, 394. a, Gladios timent, 411. d, Perturbationibus vruntur ad homines expugnandos, 100. a Pertinax in homines certamen 101. a, b, Scelerum vindices, 182. d, A dijs interdum distinguntur, 378. c, In somnis futura significant.
- Deus qualia habet nomina, 8. d, Deo omnia possibilia, 173. b, Bonum omnes prædicant & quare, 6. a, b, Benefacere proprium eius est, 192. a, Quomodo inferiora administret, 30. a, Contra eum nulla vis aut industria valet, 120. c
 Deus mundanus quis, 413. b, Deum esse oportet, 50. c
 de Dijs mentitus est Homerus, 84. a
 Deorum gradus ex Platonis doctrina, 97. c, & deinceps quomodo mundo præsent, ibid.
 Deas Homerus à coma non laudat, sed Deos potius, 83. b, Quod falsum conuincitur, ib. per tot.
 Dio Chryostomus qualis vir, 33. per tot. Traiano charus, 34. Philosophus ex Sophista, 37. Euboicum scripsit, 38. c, Item contra Philosophos, 40. a, & Comæ Encomium 63. a
 Discere melius quam docere, 57. a
 Diuinationes variæ, 134. per tot. Quis author, 416. a
 Dropax 75. d
- E.
- E**loquentiæ studium non reiiciendum, 59. c
 Epaminondæ frugalitas 20. d
 Ephemerides commendantur 157. b
 Episcopatus cum Philosophiæ contemplatione non congruit, 173. a, b, qualis esse debet Episcopus 199
 Equi dotes 180. c
 Epistolarum vtilitas, 284. & 285. prolixitas alienum arguit eum ad quem scribuntur 189. d
 Eudoxus Gnidius 35. b
 Eunomiani hæretici 169. c, d
 Exemplo non semper opus est ad agendum 200. d
- F.
- F**ama Dea est 181. d
 Fauore Iudicia corrumpuntur 160. a
 Felicitas onus est plumbo grauius, 15. d, Animo non opibus metienda 106. d
 Felix quis vere dicendus 7. a
 Figura Sphærica omnium perfectissima 71. c
 Filij Maiores natu posterioribus nequiores, 126. d
- Fortuna infidelis comitis similis, 5. a, b, ciuitates sus deque agit 242. a
- G.
- G**ennadius Syrus laudatur 221. c
 Geometria 266. b
 Gotthi Imperio Romano infesti, 17. & 22. ac 23. a militia & magistratibus excludendi, 23. serui ex ea gente plerisque, ibid. imbelles, ac sæpe victi, 25. a, ad Romanos supplices confugiunt ibid. c
 Græci de veritate minus solliciti 73. b
- H.
- H**ecates oraculum 361. a
 Hecates circulus ad veneficia vtilis 362. a
 Hercules cum Hydra certat, & ab Iolao adiuuatur. 64. a
 Heroum genus 99. d
 Hesiodus in somnis Poëta factus 371. d
 Homeri opera ad quid vtilia 158. b
 Homo ob facultatum varietatem multiplex, 10. a, sibi ipsi non sufficit, 11. d, a, Deo naturam & vitam trahit, & affinitate cum eo iungitur, a, Pars eius inferior ab animo quomodo roboretur 100. c
 Horus Osiridis filius 103. & 115
 Hydroscopium 174. d
- I.
- I**mperatorum luxus notatur, 16. per tot. qui frugales fuerunt imperiū constituerunt, ib. & 17. a, quidam ex iis exploratores castra hostium adierunt, 19. a, vnde ortum nomen, ibid. c, d
 Infortunium potentes maximè sequitur, 4. c
 Iniuriam inferre peius quàm pati 215. d
 Inuidia virtute non reprimitur 104. c
 Iudæi Sabbatho nihil agunt omnino, 162. c, diem computant à prima nocte ibid.
 Iustitia olim in terris degens in cælum euolauit, 124. d, 125. a
 Iuuentus vtramque in partem flecti potest 6.
 Iynx auis 360. c
- L.
- L**abore bona comparantur 133. a
 Lac epotum quid in somnis efficiat 419. c
 Lacedæmonij trecenti contra Persas præliantur 65. b, ad Dianæ iram crudeliter suos verberans 195. d
 Lais vnde orta 161. a
 Legationum vtilitas 27. a
 Legum timor securitas magna 160. a
 Leo Byzantius 35. b
 Lepas genus Ostrei 167. c
 Libri nequaquam emendandi, 60. quanta ex deprauatis vtilitas 61
 Libyæ quadam in regione feminæ maximas habent mammas, 168. & deinceps. ab Ægypti Præfæctis administrata 235. c
 Literarum humaniorum studium vtile, ac iucundum, 47. & 53. qui eas contemnunt inepti, 290. & deinceps.
 Lydis Pythagorei Epistola 279.
 Lyfippus & Appelles mutuo se consulebant, 160. a

I N D E X.

M.

M Agi vocibus obscuris vtuntur 362. a. b
 Magiæ species 363. b
 Magistratus quales à Principe constituendi, 30.
 b, per tot. Etiam ex pauperibus, si digni sint
 el gendi 31. a
 Maior natu præire in honestis debet 255. c, 278. d
 Mala ingentia ingentibus bonis adnascuntur,
 125. d, & 126. per tot.
 Malis cur vratur Deus aliorum castigationem
 191. d. & deinceps.
 in Mari periclitantium mos. 163. b.
 Materix dona, 386 d, quæ sint pœnæ materiales
 387. b
 Materix purgamentum 390. a
 Marcomani milites fortissimi 253. a. b
 Matres filios formosos plus amant 63. d
 Melampus 419. b.
 Milites in officio continendi, 27. indigenis
 vtendum non externis 21. 22
 Mineruæ generatio 362. a
 Mnecuris lapis dæmones attrahit 361. d
 Monachorum Ægyptiorum instituta, 45. & 46.
 Contemplationi quomodo se dedat, 47. & 48.
 Monarchia singularis Dei prouidentia est 99. b
 Mortuorum euocatio 410. & 411
 Mulieres gallinis minus fortes 267. c
 Mundi partes inter se connexæ, 134. c. & de-
 inceps & 358. Mundi duo, 412. æternitatis
 simulacrum 414. a
 Musæ vnde dicat 42. d
 Musici concentus 363. c d. & 364

N

N Atura ab imperfectis ad perfectiora pro-
 greditur 68.
 Nebris Bacchi sacris familiaris 56
 Nemesis Dea 235. b

O.

Olympica certaminis 425. b
 Ominaque 359. b
 Oracula obscura 135. d
 Oraculum Delphicum Atheniësis redditum
 368. c. d. & 369. Chaldaicū quid significet. 383. c
 Orcum Chaldæi quomodo vocent ibid.
 Ordo in progressu tenendus 52. c
 Oridis & Typhonis historia, 89. per tot. &
 deinceps. Rex creator, 95. & deinceps. Sa-
 pienter Imperium administrat, 102. & de-
 inceps. Magna sub eo in Ægypto felicitas, 103
 Vxor eiusque, 105. d. Regno pellitur à fratre,
 111. b. Restituitur 121. c
 Orium Philosophiæ necessarium 238 c
 Otis auis 167. d

P.

Palæstina & Hydrax Libyæ vici 210
 Pancratium quid 426. & 427
 Paschatis indictio solennis 173. d. & 174. a
 Peccato vacare solius Dei 213
 Penelopes omnium 407. & 408
 Pentadius Ægypti Præfectus 262. a
 Pentapolis calamitas, 300. & deinceps.
 Perturbationes quid in animo faciāt, 10. d. & 11. a
 Phantasiæ sensus diuini, 136. c. commendatio
 137. d. & deinceps. Vis in somnis, 423. b. Ra-
 tioni & animo cognata est 138. & 139

Philosophiæ quales sint sermones, 1. b. & 2. a.
 & b, linguæ delicias rejicit, 39. d. à multis exa-
 gitata, & quidem disertissime, 40. b, Origo à
 curiositate, 42. c. educatio optima, 152. b. à
 ciuili administratione non aliena, 242. per tot.
 Apex qui, 277. b. arcana non euulganda 279.
 de nominibus non curat 266. ●
 Philosophus humanioribus literis instructus
 esse debet, 42. & deinceps. si careat ineptus
 est, 43. & 51
 Philosophari in vulgus non oportet 276. b
 Philostratus reprehensus 35. 36. 37
 Phœnicæ temporum circuitus metiuntur Ægy-
 ptij 49. a
 Pilis quæ abundant animalia, stupida, 67. b. c.
 prudentiæ inimici, ibid. nulli in sensuum or-
 ganis 98. a
 Plagij crimen graue 280. c
 Platonici sub vilioribus rebus præstantiores oc-
 cultant 132. b
 Platonis de animis sententia 381. c
 Plotinus moriens quid dixerit 276. a
 Pœnitentia à malis reuocat 247. a
 Poëtæ Philosophi 317. a
 Poëticeslaus, 188. a. opinioni seruit, non veri-
 tati 72
 Præfecti prouinciarum ex Rege peregrini esse
 debebant 220
 Protei fabula explicatur 44. a. & c
 Prouerbiorum vtilitas 85. c. & 86. a
 Prouidentia Dei hominis quoque opem exigit,
 102. c. tunc agnoscitur, cum desperatis rebus
 surrexit 116. d
 Prudentia ad res gerendas necessaria, 7. per tot.
 ab Ægyptiis quomodo repræsentetur.
 Puerorum exquisita indoles describitur, 90.
 per tot. mala item 91. per tot.
 Puniri optabile est etiam sceleratis, 182. & de-
 inceps. contra non puniri malum est 184. a
 R.

Recitatorum infelicitas 14. 51
 Reuolutione quadam, eadem res varijs tē-
 poribus redeunt 127. per tot.
 Rex à tyranno quid distet, 5. d. & 6. b. d. sui Rex
 esse debet, 10. a. 11. a. imitari Deum, 8. c. 9. c.
 amicos habere, & iis benefacere, 11. & 12. mi-
 lites amare, ac se familiarē iis reddat, 12. c. d. 13.
 nominatim eos norit, 13. c. d. 14. a. b. suo exem-
 plo trahit omnes, 31. c. labore cum suis ca-
 pesserat, 13. d. Regis habenda præcipuè cura, 3. a
 pietas & imprimis, ac religio conuenit, 9. d
 imago est Dei, 8. c. non debet abditus esse, sed
 sui copiam facere, 14. 15. 20. mimos ac cæterea
 humani generis ludibria summoueat, 15. a. b.
 Bellicosus sit vt pacē firmissimā habeat, 26. c
 Imperiū quoad potest totum perlustrat, 27. a
 tributis suos ne exhauriat, & contra principū
 auaritiam, 28. & deinceps. beneficus sit, 29. b
 quomodo vnus administrabit imperium, 29. d
 firmum in suorum amore præsidium, 21. d,
 pleraq. cælantur, 125. c. Regis appellatio seruo
 ab imperatoribus admitta 20. b
 Regia dignitas diuinū inter homines bonū 19. d
 Regnū qui hæreditario iure accepit, labore ma-
 xime ad retinendum opus habet 5. c. d

I N D E X.

- Rhetorica philosophans quæ 422
 Romanum imperium ab externo milite laboravit, 22. per tot.
- S.
- S**acerdotes olim Reges fuere 198. c. 158
 Sal Ammoniacum 284. c
 Sapiens spectator mundi non curiosus esse debet 128. c
 Sapientiæ studium ciuili peritiæ adiunctū quam sit utile 307. 308
 Scientia Deorum propria 133. b, c
 Scriptores sua semper amant 159. b
 Scythæ inuafores Ægypti pelluntur, 118. & deinceps, capite sunt tenerimo 77. b
 Sensus quomodo percipiunt, 136. b, externi propriè sensus non sunt, 138. a, fallaces sunt, ib. c
 Seruile bellum à quo concitatum 24. b
 Silenus Bacchi Pædagogus 68. d
 Simiæ fœtus suos amant 159. b
 Simonides Hieronis familiaris 187. d
 Socrates ne deciperetur admodum timuit, 52. b quàm facilis, 57. 58. etiam in leuissimis artibus se exercuit, 58. cum Aspasia versatus est 59. à poëticæ in carcere studuit, ibid.
 Sileno similis 69. b
 Sol Hyperion cur dictus 399. d
 Somniorum quæ sunt species, 405. a, b, quantum vim habeant, 136. futura per ea homines intelligunt, 137. b, quomodo ad diuinationē per somnium præparare se oporteat, 145. per tot. Quid somniare mel & absinthium se comedere quid significet, 422. a, non esse falsa 149. per tot. magnam utilitatem adferunt, 150. per tot. Diuinitio per somnia cæteris præstat 146. vnde oriatur, 152. 153. Describenda sunt cuique somnia sua, 154. 155. & deinceps à Deo non oriri, 372. c, cibo repletis confusa 376. a
 Somnum excutit paupertas 117. d
 Sophiæ quinā, 36. b, d, A Platone exagitati, ib.
 Specula qua materia consistit 419. c
 Spes iucundissima, qua vita sustentatur 148
 Superstitio quomodo à pietate differat 212. a, b
 Synesius legatus ad Imperat. missus 2. libertatis amans 56. b, ingeniosus, 61. d, 62. caluus fuit 63. 67. venationi deditus, 86. d, 150. c, quæ vita eius, 194. 195. 247. Platonis sectator 357. Cynætica scripsit, 239. a, 290. c, vxorem relinquere derreçtat, 248. d, resurrectionem mortuorum non probat 249. b
- T.
- T**empestatis descriptio, 163. & deinceps
 Thebæ Ægypti metropolis, 117. c, centum portas habuit 120. b
 Themistocles oraculum interpretatur eiusdem dictum 231. d
 Theodosius Imperator quomodo ad Imperium sit euectus, 5. a, Tyrannos duos expugnat, ib. b
 Gothis debellatis pepercit 25. d
 Thule 285. b
 Torturæ genera 201. c
 Trophonij historia 401. a
 Typhonis indoles, & odium in fratrem, 91. & deinceps, vxorem habuit, qualem, 105. b, luxus eiusdem, 107. in fratrem coniurat, & regno eiicit, 107. & deinceps. Ægyptum miserè habet, 111. c, & deinceps. extruditur tandem, 122
- V.
- V**enationis laus 286. b, c
 Verecundiæ in pueris commendatio, 3. c 213. d
 Veritas verborum nobilitas, 2. d, amanda 250
 Vires sine prudentia inutiles 101. c
 Virtus vitio proxima, 6. c, certamen eius instituendum, 28. d, sine prudentia non laudantur, 275. a, b, moralis virtus ab intelligentia differt 413. c
 Viscera quæ sint 359. a
 Vita nostra scenicæ actioni similis, 106. per tot.
 Vitæ conditione sua quisque contentus esse debet 107. a
 Vlyssis & Polyphemi fabula, non ita protrita 257. quod lucrum ex peregrinatione cepit 272
 Vnnigardæ milites strenui 299
 Voluptates sunt Sirenes 282. c, d
- Z.
- Z**enonis Porticus diruta 190. c, 272. a, b

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

INDEX

RERVM ET VERBORVM QVÆ
IN NOTIS REPERIVNTVR.

A			
A	EGYPTII callidi, 16. ad septimum vsq; diem epulas protrahabant, 31. milite peregrino vsi sunt, 39. Sacerdotes apud eos derasi 30. horum ordines	31	
Αχρτης	quis dicatur	40	
Æsculapij	variarum imagines	41	
Ακμή	quid sit	16	
Ακρόδρυα		29	
Ala	quid sit in atrio	28	
Αμφορεαφόροι		11	
Amus	Ægyptius monachus	18	
Anacalypteria	Cereri	29	
Ανάγειν	& Ananczum	22	
Andronicus	Præfectus excommunicatur	51	
Anthemius	vir insignis	56	
Antiochus		60	
Από διηγήματα	quis sit	65	
Αποχαφίς		41	
Apocatasticæ	periodi	42	
Απίλακτις		5	
Arcadius	Theodosio nondum imperare natus, 3	3	
Aristoxenus	Socratis obrectator	33	
Αρπύριον		47	
Astris	significare prouerbium	48	
Atriorum	structura explicatur	27. 28	
	cur laqueata dicantur	ibid.	
Aurelianus	Cof. Gainæ deditus	49	
Aurosa	arena diuites pauimenta sternerant	6	
B.			
B	Arcæ quid	32	
Βλῶπι		ibid.	
C.			
C	Alendis spectacula exhiberi vulgo solita	32	
Calui	cur ανλωια vocentur	31	
Candys	Persicorum Regum insigne	8	
Carini	luxus, 6. eidem falso adscripta historia		
	ibid.		
Καταβολή		18	
Καταδύει πρὸ ἡλίου	condere solem	18	
Κεφάλαοι	quid sit	ibid.	
Cephren	Ægypti rex crudelissimus	53	
Ciborum	parisimonia laudatur	60	
Cippus		6	
Clepsydra	fuse declaratur	21. 22	
Κολάζειν		4	
Χολογαλλία		11	
Coma	ornatus præcipuus	25	
Comasteria	& Comastæ	30. 31	
Consule	insignum fuit toga palmata	6	
Coniualis	mos non ita proteruus	25	
Corytto	34.	34	
Crepidæ	quid sint	51	
Cybeles	lacra	16	
Cyrenis	Reges & Regia porticus olim fuere, 52	52	
	Prouincia hæc ab Ægyptiaca seiuncta, 52	52	
	Silphium ibi optimum & crocum non malum	62	
D.			
D	Æmones	37	
	Decretoria arma, vnde dicta	40	
	Deus virtutis spectaculo gaudet	37	
Δημόσιος		49	
Διατελεῖν	passé-temps	46	
E.			
E	Ἰσαυρίδης quis	6	
Εκ διαπάσης		2	
Ελλομμα		13	
Επομαίοντι		12	
Επίτις		20	
Ερεθισ		57	
Equi	Nisæi	50	
Esseni	sparsum degebant	19	
ἐπ' ἑστίας ἀρχοῦν		4	
επιός	quid sit	6. 7	
Eudoxus	Gnidius malè à Synesio Aristotelis discipulus dicitur	15	
Euristhenes	Laconū coloniã egit in Libyam	53	
Εξελύχου		52	
Exhedra	quid sit	28	
Εξουλημένος		24	
Εξορχίδου		62	
G.			
G	Alerius Imperator explorat hostium castra	9	
	Generaciones quæ in inferioribus fiunt, ab superioribus oriuntur	42	
Gotthi	Romani Imperij perniciæ	10	
H.			
H	Æstori dicti comati	34	
	Honorius Imperator Theodosio priuato adhuc editus	3	
	Horus Osiridis filius contra Typhonem bellaturus equum adiutorem eligit	40	
	Hydroscopium	48	
I.			
I	Maginum loca varia	27. 28	
	Imperatoris officium, 3. insigne fuit gemmatus calceus, 5. idque Diocletiano auctore, ib.		
	Inuidiam virtute superare difficile	61	
Ἰπός		11	
L.			
L	Apillos & vniones etiam in calceis lautiores gestabant	5. 6	

I N D E X.

in Libya ex Astrorum obseruatione terra iter sic 48	Præfectus Prætorio sub se habuit Exceptorum Scholam	34
Locutio Græca obseruatione digna 19. 20. 36	Prouinciarum præfecti mulis vsi, 53. laudationes importunè extorquebant, 54. nullus in patria esse potuit	56
Lyssippi & Apellis consuetudo 45	Princeps bene de suis mereri debet, 4. clemen- tia tutum eum præstabit	16
M.	Profencha	41
M Agas quid 14	Prytaneum male à quibusdam intellectum	38
M Magi Legibus damnati 28	Ptochotrophia Alexandrina	55
Mala Deus in bonum conuertit 52	Pulmonis vitam degere Prouerb. 4.	55
Mercurius canina effigie pictus 37	R.	
Mortuis Christiano ritu septima dies dicta, Ge- tili nona 46	R Egæ Ægyptij, sacerdotes iidem erant	36
Mulieres Constantinopolitanæ comam posue- runt 33	Relaxatio animi studiis necessaria	17
Musæ vnde dictæ 17	Reliquarium	13
N.	Rifus profusior malæ indolis signum	35
N Ephtys vxor Typhonis 38	Romani Reges ex Augurali familia	36
N Neptuni Templum in insula quadam ex incendio confata 46	S.	
Νυμφουσίας noua acceptio 45	Σκυμνίδιον quid sit	11
O.	Scylla	46
O Sfa carnis 7	Scytharum nomen latissimè patuit, 10. serui fer- me ex ea gente, 11. ab Amazonibus pulsi, 12	
Ορρασαδάη 4	Cimmerios extrudunt, ibid. magistratus sub Imperatoribus Romanis obtinuerunt	41
Ορκον ὀκλιβάλλειν 55	Senatorius ordo quibusdam loco multæ impo- situs	50
Otides Aues 47	Στασιώτης 23	
P.	Structor	11
P ædagogia Nanorum ac distortorum beatio- ribus vsitata 5. Augustus à se reiecit ibid.	Subadiuua	63
Pandectæ homines 58	Συμφωνία 47	
Παράκουσμα 19	T.	
Pascha indici solitum ab Alexandrino Patriar- cha 48	T Ablinum quid sit	27
Πατρῶν authör 45	Θαυμάζειν esse discipulum	22
Πειθέξις 15	Τελευτούργειν 17	
Philosophiæ sermones quales 1	Teuchira	46
Philosophus literis humanioribus præditus esse debet, 16. Rerū administrationi parum aptus, 59	Thebæ Ægyptiacæ	36
Phœnice Ægyptij annorū circuitus metiuntur, 18	Thrasymachus Chalcedonius	23
Pinacotheca quid sit 18	Τυρέϊδα, & τυρέϊν quid significet	23
Πινάκιοι 20	Tiara apud Persas	8
Πίπλοι κατασίειν 32	Torturæ genera	53
Plasma quid sit 20	Turrita coma	46
Ποδράκκω 6	V.	
Poëtæ à pueris legendi. 24	V Erecundia pueros decet	2
Πολίται qui. 10	Vocum lenocinia 20. interdicta Clericis, 11	
Πολίταρες 35	Vulgo quaesiti filij	46
Præfectus Augustalis 58	ῥεῖλειν quid sit	14

FINIS.

ee iij.

AVTHORVM QVI IN NOTIS
LAVDANTVR, ILLVSTRANTVR,
AVT EMENDANTVR INDEX.

Aelianus, 4. vlt. 9. 32. 13. 7. 18. 31.
emend. & explicatur, 23. 30.
28. 30. 30. 41. 34. 33.
Æschylus, 30. 10.
Albricus, 31. 25.
Alcinous, 30. 17.
Ammianus Marcell. 2. 18. 10. 35.
11. 4. 13. 3. 23. 35. 31. 39. 35. 6. 39. 32. 57. 36. 58. 39.
Apulcius, 21. 26. 26. 1. 28. 2. 4. 30. 3. 34. 33.
Aratus, 31. 37. 41. 33. & 38.
Aristides, 16. 21.
Aristophanes, aut Schol. eius, 3. 40. 4. 3. 4. 19. 7. pe-
nult. 8. 7. 10. 31. 10. 10. 12. 13. 13. 33. 16. 36. 17. 10. 21.
45. 22. 19. 23. 17. 24. 33. 38. 23. 53. 36.
Aristoteles, 2. 33. 3. 1. 4. 26. ibid. vlt. 12. 23. 15. 21. 18.
12. 19. 12. & 37. 20. 16. 24. 38. 26. 31. & 44. 29. 7. 30.
29. 31. 36. 32. 12. 33. 14. & 39. 34. 35. 35. 34. 38. 32. 47.
25. & 33.
Arnobius, 25. 19. 33. 16. 34. 41.
Arrianus, 9. 1. 13. 38. 18. 6. emend. & 15. 20. 36. 22. 42.
23. 10. & 23. 39. 43.
Artemidorus, 32. 6. & 23.
Athenæus, 11. 19. 45. 3. 47. 26. ib. 51. 51. 1.
D. Augustinus, 46. 2. 51. vlt.
Aurelius Victor, 7. 27. 9. 16. 15. 29.
Ausonius, 24. 4. 28. 4.

B

Baronius, 51. 41.
Budæus, 55. 25. & 29.

C

Callimachus, 18. 43.
Callistratus, 31. 20.
Camerarius, 3. 37.
Cassaubonus, 32. 22.
Cassiodorus, 6. 2. & 32. 7. 20. 28. 29. 35. 3. 36. 8.
Cicero, 17. 27. 30. 21. & 24. ibid. 25. 45. 6. 51. 18. 53.
10. 59. 40. 60. 9. 61. 16.
Claudianus, 3. 3. ibid. 11. & 15. 10. 41. 12. 47. 33. 27.
Clemens Alexandrinus, 2. 3. & 10. 5. 30. 6. 9. 14. 15.
18. 2. 34. 21. & 24. 35. 23. & 26. ibid. 32. 45. 3. 52. 41.
Codinus, 33. 7. emend.
Columella, 8. 15. 14. 16. 27. 3. 42. 31.
Cornelius Celsus, 60. 35.
Curtius, 2. 15. 9. 5. 33. 19. 60. 16.

D

Deuteronom. 24. 22.
Demosthenes, 32. 17. 41. 22. 49. 22.
Didymus, 42. 14.
Dion Chrysost. 3. 23. 13. 12.
Dio Nicæus, 54. 32.
Diogenes Cynicus, 2. 33.
Dionysius Areop. 3. 78. 15. 26. 37. 9.
Dionysius poeta, 28. 32.
Dioscorides, 6. 23. 19. 26. 62. 28. 64. 13.

E.

Empedocles, 21. 31.
Ennodius, 41. vltim.
Epictetus, 4. 9. 39. 11.
Epitome Liuij, 40. 58. 5.
Erasmus, 48. 2. 55. vlt. 61. 32.
Euagrius, 1. 3.
Euripides, 42. 9.
Eusebius, 6. 1.
Eustatius, 42. 2.
Eutropius, 7. 27. 9. 14. & 16. 51. 55.

F.

Festus, 15. 30. 26. 6.
Fronto, 27. 5.

G.

Galenus, 19. 17. & penult.
Gellius, 23. 30. 33. 37.
Glossar. ver. 6. 18. 8. 12. 11. 20. & 33. 13. 16. & 17. 15. lin.
4. ante fin. 28. 8. emend. 32. 40. 39. antip. 41. 27.
47. 2.
Gregorius Nazianz. 16. 41. 35. 21. 46. 12.
Gregorius presbyter, 20. 7.

H.

Harpocraton. 6. 17. 9. 17. emendatur 10. 28.
20. 26. 32. 18. 39. 15. 41. 22.
Heliiodorus, 26. 17. 28. 22. 31. 30. 40. 38. 41. 10. 59. 22.
Herodotus, 2. 26. 2. 37. 7. 9. 10. 4. 12. 27. ibid. 32. ib.
45. ibid. 44. 23. 36. 26. 11. 29. vlt. 3. & 31. 29. 32. 9. &
10. 33. 5. 36. 11. 50. 39. 53. 41.
Hesiodus, 37. 19. 50. 23. 61. 12.
Hesychius, 2. 9. emendatur 4. emend. 7. & 17. 5.
26. 6. 16. 8. 3. emend. & 7. 11. 4. emend. & 14. ibid.
23. ibid. 29. & 32. 13. 17. emend. 14. 5. 21. 40. eméd.
22. 5. & 42. 24. 32. 29. 30. emend. & 45. 30. 10. 32.
18. & 34. emend. 34. 5. emend. & 28. emend. 40.
37. 41. 27.
Hierocles Hippocrati, emend. p. 50. 11.
D. Hieronymus, 17. 39. 55. 31. 61. 30.
Hippocrates, 4. 19.
Homerus, 10. 1. 31. 43. 34. vlt. 36. 20.
Horatius, 13. 29. 14. 22. 17. 12. ibid. 15. 39. 22.

I.

Iosephus, 16. 9. 40. 19.
Isidorus, 36. 25. emend. 55. 5. 59. 29. 60. 36. 62. 37.
Isidori gloss. 46. antip.
Iulianus Imperator, 29. 3. 32. 14.
Iunius, 46. 24. 58. 28.
Iustinianus, 63. 37.
Iustinus, 26. 12.

L.

Lærtius, 5. 11. 13. vlt. 15. 18. 30. 5. ib. 33.
Lampridius, 3. 7. 5. 34. 6. 25. 6. 37.
Latinus Pacarus, 3. 11. 4. 28. 5. 42. 9. 21. 12.
13. 20.

Leo Papa, 48.13.
Leontius, 55. penult.
Lipsius, 11. 28. 40. 30.
Liuus, 51. 27.
Lucianus, 3. 43. 7. 15. 17. 30. 21. 13. 31. 27. 33. 3. 39. 26.
60. 32.
Lucilius, 26. 7.
Lycophron, 34. 2.

M.

Macrobius, 37. 11.
Martialis, 8. 16. 20. 39. 36. 37.
Maximus Tyrius, 16. 39. 42. 12.
Memnon, 10. 5.
Mufonius, 32. 4.

N.

Nicephorus, 48. 17. 49. 5. 60. 24.
Notitia Imp. Ori. 47. 12. 54. 16. 57. 13. 58. 15.
63. vlt.

O.

Oppianus, 47. 26.
Orpheus, 17. 20.
Ovidius, 29. 26. 32. 1.

P.

Panegy. ad Constant. auctor, 2. 26.
Paulanias, 53. 6.
Petronius, 5. 18. ibid. 32. 9. 25. 22. 38. 24. 1. 25. ibid.
28. & 36. 27. 23. 41. 40. 49. 27.
Phauroinus, 11. 40. 32. 40. 55. 25.
Philostratus, 14. 11. 15. 13. & 26. 16. 34. 23. 28. 24. 34.
25. 22.
Pindarus, 35. 13.
Plato, 1. 31. & 30. 3. 20. & 22. 4. 2. & 38. ibid. 41. 13.
8. & 25. 17. penult. 19. 15. & 33. 20. 28. 22. 14. &
34. 23. 20. & 21. ibid. 34. & 35. ibid. 42. 24. 26. 26.
14. 27. 6. 29. 5. 30. 24. & 27. 33. 38. 35. 11. & 13. 36. 1.
37. 24. & 56. 38. 8. & penult. 49. 2. 50. 26. 51. 1. 53. 5.
55. vlt. 57. 18. 58. vlt. 59. 8. ibid. 38. 61. 36.
Plautus, 5. 1. 6. & 38. 17. 25. 12. 13. ibid. 23. 15. 30.
20. 10. 22. 10. & 25. emend. 25. 55. 28. 19. 39. 7. &
18.
Plinius, 3. 35. 4. 24. 4. 28. ibid. vlt. 6. 23. & 36. ib. 41.
7. 4. & 5. 10. 21. 11. 19. 14. 21. 16. 11. 19. 1. 21. 7. 23. 39.
27. 17. 31. 36. 33. 40. 34. 33. 45. 12. 46. 9. 48. 6. 62. 25.
64. 8.
Plotinus, 52. 3.
Plutarchus, 7. 1. & 11. 8. 25. emend. 19. 29. emend.
20. 26. & 38. 26. 12. 28. 41. 30. 2. 33. 22. & 24. ib. 32.
34. 11. & 34. 0. 35. 14. & 18. 36. 4. 37. 40. & vlt. 38. 4.
ibid. 11. 39. 1. & 29. ib. 39. 40. 1. & 5. emend. 42. 16.
45. 17. 46. 33. & 39. 52. 24. & vlt. 59. 43.
Pollux, 8. 4. 9. 6. emendatur, & 17. 12. 4. 20. 26. 22.
6. 32. 34. 47. 14. 51. 24. emend. & 30.

Polybius, 13. 28.
Porphyrius, 23. 39.
Probus Imper. 2. 24.
Prosper, 52. 6.
Ptolemæus, 46. 29. & 39. 47. 22.

Q Vintilianus, 20. 44. 45. 20.
S.

Quallustius, 48. 8.
Scaliger, 27. 26.
Seneca Philosoph. 3. 2. 4. 32. 9. 36. 13. 12. 25. 19. 31. 35.
37. 47. 40. 28. 57. 26. 62. 1. 63. 5.
Seneca Trag. 4. 10.
Sidonius, 6. 7. 11. 16. 39. 25. 42. 36.
Socrates, 10. 15. 22. 4. 8. 17. 49. 5. & 10. 56. 28. & 30. 18.
Solinus, 48. 7.
Sophocles, 47. 13.
Sotion Geopon. 14. 16.
Sozomenus, 18. 22. 49. 5. 50. 6.
Strabo, 2. 26. & 28. 10. 21. 15. 18. 23. 39. 33. 6. 36. 12. &
31. 39. 35. 46. 8. & 35. 50. 10. 53. 6. 57. 35.
Suetonius, 5. 14.
Suidas, 6. 17. 8. 9. & 37. 11. 12. & 36. 14. 9. 15. 25. emend.
18. 23. 20. 21. emend. 21. 44. 29. 44. 40. 37. 45. 24.
48. 17. 49. 21. 58. 29. 59. 14. 64. 19.
Symmachus, 15. antepen. 20. 4. 38. 18.
Synesius passim.

T.

Tacitus, 10. 35. 51. 29. 54. 29.
Terentius, 17. 15. 57. 8.
Terrullianus, 6. 34. 46. 14.
Themistius, 1. 2. 5. 7. 6. 8. emend. 19. 12. 19. 14. 18. 16.
41. 17. 4. & 25. 19. 13. 22. 36. 23. 22. 38. 16. 42. 5.
Theocritus, 13. 35. 30. 12.
Theodoretus, 53. 32.
Theognis, 17. 33. 26. 40. 63. 1.
Theophrastus, 20. 33. 32. 20.
Thucydides, 13. 5. 31. 28. 36. 35. explicatur.
Turnebus, 1. 4. 60. 3.

V.

Valerius Maxim. 26. 12. 33. 6.
Valla, 36. 37.
Varro, 8. 14. 29. 17.
Vatablus, 12. 24.
Virgilius, 18. 43. 31. 27.
Vitruvius, 27. 29. explicatur 48. 23.
Vopiscus, 5. 30. 7. 27.

X.

Xenophon, 2. 40. 3. 23. 4. 16. ibid. 21. & 26. 8. 39.
9. 27. 13. 10. 27. 1. 20. 5. & 42. 31. 17. 41. 20. 47.
30. 51. 1.

FINIS.

